

The Holy Bible: Hungarian Translation

by

Anonymous

About The Holy Bible: Hungarian Translation

Title: The Holy Bible: Hungarian Translation
URL: <http://www.ccel.org/ccel/bible/hu.html>
Author(s): Anonymous
Publisher: Grand Rapids, MI: Christian Classics Ethereal Library
Description: This Bible translation was converted automatically from data files made available by the Unbound Bible project. Book names, introductions, titles, paragraphs, and the like were not available, so standard English names have been used. Therefore this file would benefit from additional work by someone who has access to a print edition.
Source: The Unbound Bible
Language: hu
Rights: Public Domain
Date Created: 2002-12-31
CCEL Subjects: All; Bible

Table of Contents

<i>About This Book.</i>	p. ii
Title Page.	p. 1
Old Testament.	p. 2
Genesis.	p. 2
Genesis 1.	p. 2
Genesis 2.	p. 3
Genesis 3.	p. 4
Genesis 4.	p. 6
Genesis 5.	p. 7
Genesis 6.	p. 8
Genesis 7.	p. 9
Genesis 8.	p. 11
Genesis 9.	p. 12
Genesis 10.	p. 13
Genesis 11.	p. 14
Genesis 12.	p. 16
Genesis 13.	p. 17
Genesis 14.	p. 18
Genesis 15.	p. 19
Genesis 16.	p. 20
Genesis 17.	p. 21
Genesis 18.	p. 22
Genesis 19.	p. 24
Genesis 20.	p. 26
Genesis 21.	p. 27
Genesis 22.	p. 28
Genesis 23.	p. 30
Genesis 24.	p. 31
Genesis 25.	p. 34
Genesis 26.	p. 36
Genesis 27.	p. 37
Genesis 28.	p. 40
Genesis 29.	p. 41
Genesis 30.	p. 43
Genesis 31.	p. 45

Genesis 32.	p. 47
Genesis 33.	p. 49
Genesis 34.	p. 50
Genesis 35.	p. 52
Genesis 36.	p. 53
Genesis 37.	p. 55
Genesis 38.	p. 57
Genesis 39.	p. 58
Genesis 40.	p. 60
Genesis 41.	p. 61
Genesis 42.	p. 63
Genesis 43.	p. 65
Genesis 44.	p. 67
Genesis 45.	p. 69
Genesis 46.	p. 71
Genesis 47.	p. 72
Genesis 48.	p. 74
Genesis 49.	p. 75
Genesis 50.	p. 76
Exodus.	p. 78
Exodus 1.	p. 78
Exodus 2.	p. 79
Exodus 3.	p. 80
Exodus 4.	p. 82
Exodus 5.	p. 83
Exodus 6.	p. 84
Exodus 7.	p. 86
Exodus 8.	p. 87
Exodus 9.	p. 89
Exodus 10.	p. 91
Exodus 11.	p. 92
Exodus 12.	p. 93
Exodus 13.	p. 96
Exodus 14.	p. 97
Exodus 15.	p. 99
Exodus 16.	p. 100
Exodus 17.	p. 102
Exodus 18.	p. 103
Exodus 19.	p. 104
Exodus 20.	p. 105

Exodus 21.	p. 107
Exodus 22.	p. 108
Exodus 23.	p. 110
Exodus 24.	p. 111
Exodus 25.	p. 112
Exodus 26.	p. 114
Exodus 27.	p. 115
Exodus 28.	p. 117
Exodus 29.	p. 119
Exodus 30.	p. 121
Exodus 31.	p. 123
Exodus 32.	p. 124
Exodus 33.	p. 125
Exodus 34.	p. 127
Exodus 35.	p. 128
Exodus 36.	p. 130
Exodus 37.	p. 132
Exodus 38.	p. 133
Exodus 39.	p. 135
Exodus 40.	p. 137
Leviticus.	p. 138
Leviticus 1.	p. 138
Leviticus 2.	p. 139
Leviticus 3.	p. 140
Leviticus 4.	p. 141
Leviticus 5.	p. 143
Leviticus 6.	p. 144
Leviticus 7.	p. 146
Leviticus 8.	p. 148
Leviticus 9.	p. 149
Leviticus 10.	p. 151
Leviticus 11.	p. 152
Leviticus 12.	p. 154
Leviticus 13.	p. 155
Leviticus 14.	p. 157
Leviticus 15.	p. 160
Leviticus 16.	p. 162
Leviticus 17.	p. 164
Leviticus 18.	p. 165
Leviticus 19.	p. 166

Leviticus 20.	p. 168
Leviticus 21.	p. 170
Leviticus 22.	p. 171
Leviticus 23.	p. 173
Leviticus 24.	p. 175
Leviticus 25.	p. 176
Leviticus 26.	p. 179
Leviticus 27.	p. 181
Numbers.	p. 183
Numbers 1.	p. 183
Numbers 2.	p. 185
Numbers 3.	p. 187
Numbers 4.	p. 189
Numbers 5.	p. 192
Numbers 6.	p. 193
Numbers 7.	p. 195
Numbers 8.	p. 198
Numbers 9.	p. 199
Numbers 10.	p. 201
Numbers 11.	p. 202
Numbers 12.	p. 204
Numbers 13.	p. 205
Numbers 14.	p. 207
Numbers 15.	p. 209
Numbers 16.	p. 211
Numbers 17.	p. 214
Numbers 18.	p. 214
Numbers 19.	p. 216
Numbers 20.	p. 218
Numbers 21.	p. 219
Numbers 22.	p. 221
Numbers 23.	p. 223
Numbers 24.	p. 224
Numbers 25.	p. 226
Numbers 26.	p. 227
Numbers 27.	p. 229
Numbers 28.	p. 231
Numbers 29.	p. 232
Numbers 30.	p. 234
Numbers 31.	p. 235

Numbers 32.	p. 237
Numbers 33.	p. 239
Numbers 34.	p. 242
Numbers 35.	p. 243
Numbers 36.	p. 245
Deuteronomy.	p. 246
Deuteronomy 1.	p. 246
Deuteronomy 2.	p. 248
Deuteronomy 3.	p. 250
Deuteronomy 4.	p. 252
Deuteronomy 5.	p. 254
Deuteronomy 6.	p. 256
Deuteronomy 7.	p. 257
Deuteronomy 8.	p. 259
Deuteronomy 9.	p. 260
Deuteronomy 10.	p. 262
Deuteronomy 11.	p. 263
Deuteronomy 12.	p. 265
Deuteronomy 13.	p. 267
Deuteronomy 14.	p. 268
Deuteronomy 15.	p. 269
Deuteronomy 16.	p. 271
Deuteronomy 17.	p. 272
Deuteronomy 18.	p. 273
Deuteronomy 19.	p. 274
Deuteronomy 20.	p. 275
Deuteronomy 21.	p. 277
Deuteronomy 22.	p. 278
Deuteronomy 23.	p. 280
Deuteronomy 24.	p. 281
Deuteronomy 25.	p. 282
Deuteronomy 26.	p. 283
Deuteronomy 27.	p. 284
Deuteronomy 28.	p. 285
Deuteronomy 29.	p. 289
Deuteronomy 30.	p. 291
Deuteronomy 31.	p. 292
Deuteronomy 32.	p. 294
Deuteronomy 33.	p. 296
Deuteronomy 34.	p. 298

Joshua	p. 298
Joshua 1.	p. 298
Joshua 2.	p. 299
Joshua 3.	p. 301
Joshua 4.	p. 302
Joshua 5.	p. 303
Joshua 6.	p. 304
Joshua 7.	p. 306
Joshua 8.	p. 308
Joshua 9.	p. 310
Joshua 10.	p. 311
Joshua 11.	p. 314
Joshua 12.	p. 315
Joshua 13.	p. 316
Joshua 14.	p. 318
Joshua 15.	p. 319
Joshua 16.	p. 321
Joshua 17.	p. 322
Joshua 18.	p. 323
Joshua 19.	p. 324
Joshua 20.	p. 326
Joshua 21.	p. 327
Joshua 22.	p. 329
Joshua 23.	p. 331
Joshua 24.	p. 332
Judges	p. 334
Judges 1.	p. 334
Judges 2.	p. 336
Judges 3.	p. 337
Judges 4.	p. 339
Judges 5.	p. 340
Judges 6.	p. 342
Judges 7.	p. 344
Judges 8.	p. 346
Judges 9.	p. 348
Judges 10.	p. 351
Judges 11.	p. 352
Judges 12.	p. 354
Judges 13.	p. 355
Judges 14.	p. 357

Judges 15.	p. 358
Judges 16.	p. 359
Judges 17.	p. 361
Judges 18.	p. 362
Judges 19.	p. 364
Judges 20.	p. 366
Judges 21.	p. 368
Ruth.	p. 370
Ruth 1.	p. 370
Ruth 2.	p. 371
Ruth 3.	p. 372
Ruth 4.	p. 373
1 Samuel.	p. 375
1 Samuel 1.	p. 375
1 Samuel 2.	p. 376
1 Samuel 3.	p. 378
1 Samuel 4.	p. 379
1 Samuel 5.	p. 381
1 Samuel 6.	p. 381
1 Samuel 7.	p. 383
1 Samuel 8.	p. 384
1 Samuel 9.	p. 385
1 Samuel 10.	p. 387
1 Samuel 11.	p. 388
1 Samuel 12.	p. 389
1 Samuel 13.	p. 391
1 Samuel 14.	p. 392
1 Samuel 15.	p. 395
1 Samuel 16.	p. 397
1 Samuel 17.	p. 398
1 Samuel 18.	p. 401
1 Samuel 19.	p. 403
1 Samuel 20.	p. 404
1 Samuel 21.	p. 407
1 Samuel 22.	p. 408
1 Samuel 23.	p. 409
1 Samuel 24.	p. 411
1 Samuel 25.	p. 412
1 Samuel 26.	p. 415
1 Samuel 27.	p. 416

1 Samuel 28.	p. 417
1 Samuel 29.	p. 419
1 Samuel 30.	p. 419
1 Samuel 31.	p. 421
2 Samuel.	p. 422
2 Samuel 1.	p. 422
2 Samuel 2.	p. 423
2 Samuel 3.	p. 425
2 Samuel 4.	p. 427
2 Samuel 5.	p. 428
2 Samuel 6.	p. 430
2 Samuel 7.	p. 431
2 Samuel 8.	p. 433
2 Samuel 9.	p. 434
2 Samuel 10.	p. 435
2 Samuel 11.	p. 436
2 Samuel 12.	p. 437
2 Samuel 13.	p. 439
2 Samuel 14.	p. 441
2 Samuel 15.	p. 443
2 Samuel 16.	p. 445
2 Samuel 17.	p. 447
2 Samuel 18.	p. 449
2 Samuel 19.	p. 451
2 Samuel 20.	p. 453
2 Samuel 21.	p. 455
2 Samuel 22.	p. 456
2 Samuel 23.	p. 458
2 Samuel 24.	p. 460
1 Kings.	p. 462
1 Kings 1.	p. 462
1 Kings 2.	p. 464
1 Kings 3.	p. 467
1 Kings 4.	p. 469
1 Kings 5.	p. 470
1 Kings 6.	p. 471
1 Kings 7.	p. 473
1 Kings 8.	p. 476
1 Kings 9.	p. 480
1 Kings 10.	p. 482

1 Kings 11.	p. 483
1 Kings 12.	p. 486
1 Kings 13.	p. 488
1 Kings 14.	p. 490
1 Kings 15.	p. 491
1 Kings 16.	p. 493
1 Kings 17.	p. 495
1 Kings 18.	p. 496
1 Kings 19.	p. 499
1 Kings 20.	p. 500
1 Kings 21.	p. 503
1 Kings 22.	p. 505
2 Kings.	p. 507
2 Kings 1.	p. 507
2 Kings 2.	p. 509
2 Kings 3.	p. 510
2 Kings 4.	p. 512
2 Kings 5.	p. 514
2 Kings 6.	p. 516
2 Kings 7.	p. 518
2 Kings 8.	p. 519
2 Kings 9.	p. 521
2 Kings 10.	p. 523
2 Kings 11.	p. 525
2 Kings 12.	p. 526
2 Kings 13.	p. 528
2 Kings 14.	p. 529
2 Kings 15.	p. 531
2 Kings 16.	p. 533
2 Kings 17.	p. 534
2 Kings 18.	p. 537
2 Kings 19.	p. 539
2 Kings 20.	p. 541
2 Kings 21.	p. 542
2 Kings 22.	p. 544
2 Kings 23.	p. 545
2 Kings 24.	p. 547
2 Kings 25.	p. 549
1 Chronicles.	p. 550
1 Chronicles 1.	p. 550

1 Chronicles 2.	p. 552
1 Chronicles 3.	p. 554
1 Chronicles 4.	p. 555
1 Chronicles 5.	p. 556
1 Chronicles 6.	p. 558
1 Chronicles 7.	p. 560
1 Chronicles 8.	p. 562
1 Chronicles 9.	p. 563
1 Chronicles 10.	p. 565
1 Chronicles 11.	p. 566
1 Chronicles 12.	p. 568
1 Chronicles 13.	p. 570
1 Chronicles 14.	p. 571
1 Chronicles 15.	p. 571
1 Chronicles 16.	p. 573
1 Chronicles 17.	p. 575
1 Chronicles 18.	p. 576
1 Chronicles 19.	p. 577
1 Chronicles 20.	p. 579
1 Chronicles 21.	p. 579
1 Chronicles 22.	p. 581
1 Chronicles 23.	p. 582
1 Chronicles 24.	p. 583
1 Chronicles 25.	p. 585
1 Chronicles 26.	p. 586
1 Chronicles 27.	p. 587
1 Chronicles 28.	p. 589
1 Chronicles 29.	p. 590
2 Chronicles.	p. 592
2 Chronicles 1.	p. 592
2 Chronicles 2.	p. 594
2 Chronicles 3.	p. 595
2 Chronicles 4.	p. 596
2 Chronicles 5.	p. 597
2 Chronicles 6.	p. 598
2 Chronicles 7.	p. 600
2 Chronicles 8.	p. 602
2 Chronicles 9.	p. 603
2 Chronicles 10.	p. 605
2 Chronicles 11.	p. 606

2 Chronicles 12.	p. 607
2 Chronicles 13.	p. 608
2 Chronicles 14.	p. 609
2 Chronicles 15.	p. 610
2 Chronicles 16.	p. 611
2 Chronicles 17.	p. 612
2 Chronicles 18.	p. 613
2 Chronicles 19.	p. 615
2 Chronicles 20.	p. 616
2 Chronicles 21.	p. 618
2 Chronicles 22.	p. 619
2 Chronicles 23.	p. 620
2 Chronicles 24.	p. 621
2 Chronicles 25.	p. 623
2 Chronicles 26.	p. 625
2 Chronicles 27.	p. 626
2 Chronicles 28.	p. 627
2 Chronicles 29.	p. 628
2 Chronicles 30.	p. 631
2 Chronicles 31.	p. 632
2 Chronicles 32.	p. 634
2 Chronicles 33.	p. 636
2 Chronicles 34.	p. 637
2 Chronicles 35.	p. 639
2 Chronicles 36.	p. 641
Ezra.	p. 642
Ezra 1.	p. 643
Ezra 2.	p. 643
Ezra 3.	p. 645
Ezra 4.	p. 646
Ezra 5.	p. 648
Ezra 6.	p. 649
Ezra 7.	p. 650
Ezra 8.	p. 652
Ezra 9.	p. 653
Ezra 10.	p. 654
Nehemiah.	p. 656
Nehemiah 1.	p. 656
Nehemiah 2.	p. 657
Nehemiah 3.	p. 659

Nehemiah 4.	p. 660
Nehemiah 5.	p. 662
Nehemiah 6.	p. 663
Nehemiah 7.	p. 664
Nehemiah 8.	p. 666
Nehemiah 9.	p. 667
Nehemiah 10.	p. 670
Nehemiah 11.	p. 671
Nehemiah 12.	p. 673
Nehemiah 13.	p. 675
Esther.	p. 677
Esther 1.	p. 677
Esther 2.	p. 678
Esther 3.	p. 679
Esther 4.	p. 681
Esther 5.	p. 682
Esther 6.	p. 682
Esther 7.	p. 683
Esther 8.	p. 684
Esther 9.	p. 685
Esther 10.	p. 687
Job.	p. 687
Job 1.	p. 687
Job 2.	p. 689
Job 3.	p. 689
Job 4.	p. 690
Job 5.	p. 691
Job 6.	p. 692
Job 7.	p. 693
Job 8.	p. 694
Job 9.	p. 695
Job 10.	p. 697
Job 11.	p. 698
Job 12.	p. 698
Job 13.	p. 699
Job 14.	p. 700
Job 15.	p. 701
Job 16.	p. 703
Job 17.	p. 703
Job 18.	p. 704

Job 19.	p. 705
Job 20.	p. 706
Job 21.	p. 707
Job 22.	p. 708
Job 23.	p. 709
Job 24.	p. 710
Job 25.	p. 711
Job 26.	p. 712
Job 27.	p. 712
Job 28.	p. 713
Job 29.	p. 714
Job 30.	p. 715
Job 31.	p. 716
Job 32.	p. 718
Job 33.	p. 719
Job 34.	p. 720
Job 35.	p. 721
Job 36.	p. 722
Job 37.	p. 723
Job 38.	p. 724
Job 39.	p. 725
Job 40.	p. 727
Job 41.	p. 727
Job 42.	p. 729
Psalms.	p. 729
Psalm 1.	p. 730
Psalm 2.	p. 730
Psalm 3.	p. 730
Psalm 4.	p. 731
Psalm 5.	p. 731
Psalm 6.	p. 732
Psalm 7.	p. 732
Psalm 8.	p. 733
Psalm 9.	p. 734
Psalm 10.	p. 734
Psalm 11.	p. 735
Psalm 12.	p. 736
Psalm 13.	p. 736
Psalm 14.	p. 736
Psalm 15.	p. 737

Psalm 16.	p. 737
Psalm 17.	p. 738
Psalm 18.	p. 738
Psalm 19.	p. 740
Psalm 20.	p. 741
Psalm 21.	p. 742
Psalm 22.	p. 742
Psalm 23.	p. 743
Psalm 24.	p. 744
Psalm 25.	p. 744
Psalm 26.	p. 745
Psalm 27.	p. 746
Psalm 28.	p. 746
Psalm 29.	p. 747
Psalm 30.	p. 747
Psalm 31.	p. 748
Psalm 32.	p. 749
Psalm 33.	p. 750
Psalm 34.	p. 750
Psalm 35.	p. 751
Psalm 36.	p. 752
Psalm 37.	p. 753
Psalm 38.	p. 754
Psalm 39.	p. 755
Psalm 40.	p. 756
Psalm 41.	p. 757
Psalm 42.	p. 757
Psalm 43.	p. 758
Psalm 44.	p. 758
Psalm 45.	p. 759
Psalm 46.	p. 760
Psalm 47.	p. 761
Psalm 48.	p. 761
Psalm 49.	p. 762
Psalm 50.	p. 762
Psalm 51.	p. 763
Psalm 52.	p. 764
Psalm 53.	p. 765
Psalm 54.	p. 765
Psalm 55.	p. 766

Psalm 56.	p. 767
Psalm 57.	p. 767
Psalm 58.	p. 768
Psalm 59.	p. 769
Psalm 60.	p. 769
Psalm 61.	p. 770
Psalm 62.	p. 770
Psalm 63.	p. 771
Psalm 64.	p. 772
Psalm 65.	p. 772
Psalm 66.	p. 773
Psalm 67.	p. 774
Psalm 68.	p. 774
Psalm 69.	p. 775
Psalm 70.	p. 777
Psalm 71.	p. 777
Psalm 72.	p. 778
Psalm 73.	p. 779
Psalm 74.	p. 780
Psalm 75.	p. 781
Psalm 76.	p. 782
Psalm 77.	p. 782
Psalm 78.	p. 783
Psalm 79.	p. 786
Psalm 80.	p. 786
Psalm 81.	p. 787
Psalm 82.	p. 788
Psalm 83.	p. 788
Psalm 84.	p. 789
Psalm 85.	p. 790
Psalm 86.	p. 790
Psalm 87.	p. 791
Psalm 88.	p. 791
Psalm 89.	p. 792
Psalm 90.	p. 794
Psalm 91.	p. 795
Psalm 92.	p. 796
Psalm 93.	p. 797
Psalm 94.	p. 797
Psalm 95.	p. 798

Psalm 96.	p. 798
Psalm 97.	p. 799
Psalm 98.	p. 799
Psalm 99.	p. 800
Psalm 100.	p. 800
Psalm 101.	p. 801
Psalm 102.	p. 801
Psalm 103.	p. 802
Psalm 104.	p. 803
Psalm 105.	p. 804
Psalm 106.	p. 806
Psalm 107.	p. 808
Psalm 108.	p. 809
Psalm 109.	p. 810
Psalm 110.	p. 811
Psalm 111.	p. 811
Psalm 112.	p. 812
Psalm 113.	p. 812
Psalm 114.	p. 813
Psalm 115.	p. 813
Psalm 116.	p. 814
Psalm 117.	p. 814
Psalm 118.	p. 815
Psalm 119.	p. 816
Psalm 120.	p. 822
Psalm 121.	p. 822
Psalm 122.	p. 822
Psalm 123.	p. 823
Psalm 124.	p. 823
Psalm 125.	p. 823
Psalm 126.	p. 824
Psalm 127.	p. 824
Psalm 128.	p. 824
Psalm 129.	p. 825
Psalm 130.	p. 825
Psalm 131.	p. 825
Psalm 132.	p. 826
Psalm 133.	p. 826
Psalm 134.	p. 826
Psalm 135.	p. 827

Psalm 136.	p. 827
Psalm 137.	p. 828
Psalm 138.	p. 829
Psalm 139.	p. 829
Psalm 140.	p. 830
Psalm 141.	p. 831
Psalm 142.	p. 831
Psalm 143.	p. 832
Psalm 144.	p. 832
Psalm 145.	p. 833
Psalm 146.	p. 834
Psalm 147.	p. 834
Psalm 148.	p. 835
Psalm 149.	p. 836
Psalm 150.	p. 836
Proverbs.	p. 837
Proverbs 1.	p. 837
Proverbs 2.	p. 838
Proverbs 3.	p. 839
Proverbs 4.	p. 840
Proverbs 5.	p. 841
Proverbs 6.	p. 842
Proverbs 7.	p. 843
Proverbs 8.	p. 844
Proverbs 9.	p. 846
Proverbs 10.	p. 846
Proverbs 11.	p. 848
Proverbs 12.	p. 849
Proverbs 13.	p. 850
Proverbs 14.	p. 851
Proverbs 15.	p. 852
Proverbs 16.	p. 854
Proverbs 17.	p. 855
Proverbs 18.	p. 856
Proverbs 19.	p. 857
Proverbs 20.	p. 858
Proverbs 21.	p. 860
Proverbs 22.	p. 861
Proverbs 23.	p. 862
Proverbs 24.	p. 863

Proverbs 25.	p. 865
Proverbs 26.	p. 866
Proverbs 27.	p. 867
Proverbs 28.	p. 868
Proverbs 29.	p. 869
Proverbs 30.	p. 870
Proverbs 31.	p. 872
Ecclesiastes.	p. 873
Ecclesiastes 1.	p. 873
Ecclesiastes 2.	p. 874
Ecclesiastes 3.	p. 875
Ecclesiastes 4.	p. 877
Ecclesiastes 5.	p. 877
Ecclesiastes 6.	p. 879
Ecclesiastes 7.	p. 879
Ecclesiastes 8.	p. 881
Ecclesiastes 9.	p. 881
Ecclesiastes 10.	p. 883
Ecclesiastes 11.	p. 884
Ecclesiastes 12.	p. 884
Song of Solomon.	p. 885
Song of Solomon 1.	p. 885
Song of Solomon 2.	p. 886
Song of Solomon 3.	p. 887
Song of Solomon 4.	p. 887
Song of Solomon 5.	p. 888
Song of Solomon 6.	p. 890
Song of Solomon 7.	p. 890
Song of Solomon 8.	p. 891
Isaiah.	p. 892
Isaiah 1.	p. 892
Isaiah 2.	p. 893
Isaiah 3.	p. 894
Isaiah 4.	p. 895
Isaiah 5.	p. 896
Isaiah 6.	p. 897
Isaiah 7.	p. 898
Isaiah 8.	p. 899
Isaiah 9.	p. 900
Isaiah 10.	p. 902

Isaiah 11.	p. 903
Isaiah 12.	p. 904
Isaiah 13.	p. 904
Isaiah 14.	p. 906
Isaiah 15.	p. 907
Isaiah 16.	p. 908
Isaiah 17.	p. 908
Isaiah 18.	p. 909
Isaiah 19.	p. 910
Isaiah 20.	p. 911
Isaiah 21.	p. 911
Isaiah 22.	p. 912
Isaiah 23.	p. 913
Isaiah 24.	p. 914
Isaiah 25.	p. 915
Isaiah 26.	p. 916
Isaiah 27.	p. 917
Isaiah 28.	p. 918
Isaiah 29.	p. 919
Isaiah 30.	p. 921
Isaiah 31.	p. 922
Isaiah 32.	p. 923
Isaiah 33.	p. 924
Isaiah 34.	p. 925
Isaiah 35.	p. 926
Isaiah 36.	p. 926
Isaiah 37.	p. 928
Isaiah 38.	p. 930
Isaiah 39.	p. 931
Isaiah 40.	p. 931
Isaiah 41.	p. 933
Isaiah 42.	p. 934
Isaiah 43.	p. 935
Isaiah 44.	p. 937
Isaiah 45.	p. 938
Isaiah 46.	p. 940
Isaiah 47.	p. 940
Isaiah 48.	p. 941
Isaiah 49.	p. 943
Isaiah 50.	p. 944

Isaiah 51.	p. 945
Isaiah 52.	p. 946
Isaiah 53.	p. 947
Isaiah 54.	p. 948
Isaiah 55.	p. 948
Isaiah 56.	p. 949
Isaiah 57.	p. 950
Isaiah 58.	p. 951
Isaiah 59.	p. 952
Isaiah 60.	p. 953
Isaiah 61.	p. 954
Isaiah 62.	p. 955
Isaiah 63.	p. 956
Isaiah 64.	p. 957
Isaiah 65.	p. 958
Isaiah 66.	p. 959
Jeremiah.	p. 960
Jeremiah 1.	p. 961
Jeremiah 2.	p. 962
Jeremiah 3.	p. 964
Jeremiah 4.	p. 965
Jeremiah 5.	p. 967
Jeremiah 6.	p. 968
Jeremiah 7.	p. 970
Jeremiah 8.	p. 972
Jeremiah 9.	p. 973
Jeremiah 10.	p. 975
Jeremiah 11.	p. 976
Jeremiah 12.	p. 977
Jeremiah 13.	p. 978
Jeremiah 14.	p. 980
Jeremiah 15.	p. 981
Jeremiah 16.	p. 982
Jeremiah 17.	p. 983
Jeremiah 18.	p. 985
Jeremiah 19.	p. 986
Jeremiah 20.	p. 987
Jeremiah 21.	p. 988
Jeremiah 22.	p. 989
Jeremiah 23.	p. 991

Jeremiah 24.	p. 993
Jeremiah 25.	p. 994
Jeremiah 26.	p. 996
Jeremiah 27.	p. 997
Jeremiah 28.	p. 999
Jeremiah 29.	p. 1000
Jeremiah 30.	p. 1002
Jeremiah 31.	p. 1003
Jeremiah 32.	p. 1005
Jeremiah 33.	p. 1008
Jeremiah 34.	p. 1009
Jeremiah 35.	p. 1011
Jeremiah 36.	p. 1012
Jeremiah 37.	p. 1014
Jeremiah 38.	p. 1015
Jeremiah 39.	p. 1017
Jeremiah 40.	p. 1018
Jeremiah 41.	p. 1019
Jeremiah 42.	p. 1020
Jeremiah 43.	p. 1021
Jeremiah 44.	p. 1022
Jeremiah 45.	p. 1025
Jeremiah 46.	p. 1025
Jeremiah 47.	p. 1026
Jeremiah 48.	p. 1027
Jeremiah 49.	p. 1029
Jeremiah 50.	p. 1031
Jeremiah 51.	p. 1034
Jeremiah 52.	p. 1037
Lamentations.	p. 1039
Lamentations 1.	p. 1039
Lamentations 2.	p. 1040
Lamentations 3.	p. 1042
Lamentations 4.	p. 1044
Lamentations 5.	p. 1045
Ezekiel.	p. 1046
Ezekiel 1.	p. 1046
Ezekiel 2.	p. 1047
Ezekiel 3.	p. 1048
Ezekiel 4.	p. 1049

Ezekiel 5.	p. 1050
Ezekiel 6.	p. 1052
Ezekiel 7.	p. 1052
Ezekiel 8.	p. 1054
Ezekiel 9.	p. 1055
Ezekiel 10.	p. 1056
Ezekiel 11.	p. 1057
Ezekiel 12.	p. 1058
Ezekiel 13.	p. 1060
Ezekiel 14.	p. 1061
Ezekiel 15.	p. 1062
Ezekiel 16.	p. 1063
Ezekiel 17.	p. 1066
Ezekiel 18.	p. 1067
Ezekiel 19.	p. 1069
Ezekiel 20.	p. 1070
Ezekiel 21.	p. 1072
Ezekiel 22.	p. 1074
Ezekiel 23.	p. 1076
Ezekiel 24.	p. 1078
Ezekiel 25.	p. 1079
Ezekiel 26.	p. 1080
Ezekiel 27.	p. 1082
Ezekiel 28.	p. 1083
Ezekiel 29.	p. 1085
Ezekiel 30.	p. 1086
Ezekiel 31.	p. 1087
Ezekiel 32.	p. 1089
Ezekiel 33.	p. 1090
Ezekiel 34.	p. 1092
Ezekiel 35.	p. 1094
Ezekiel 36.	p. 1095
Ezekiel 37.	p. 1097
Ezekiel 38.	p. 1098
Ezekiel 39.	p. 1100
Ezekiel 40.	p. 1101
Ezekiel 41.	p. 1104
Ezekiel 42.	p. 1105
Ezekiel 43.	p. 1106
Ezekiel 44.	p. 1108

Ezekiel 45.	p. 1110
Ezekiel 46.	p. 1111
Ezekiel 47.	p. 1112
Ezekiel 48.	p. 1114
Daniel.	p. 1116
Daniel 1.	p. 1116
Daniel 2.	p. 1117
Daniel 3.	p. 1120
Daniel 4.	p. 1122
Daniel 5.	p. 1124
Daniel 6.	p. 1126
Daniel 7.	p. 1127
Daniel 8.	p. 1129
Daniel 9.	p. 1130
Daniel 10.	p. 1132
Daniel 11.	p. 1133
Daniel 12.	p. 1136
Hosea.	p. 1136
Hosea 1.	p. 1137
Hosea 2.	p. 1137
Hosea 3.	p. 1138
Hosea 4.	p. 1139
Hosea 5.	p. 1140
Hosea 6.	p. 1141
Hosea 7.	p. 1141
Hosea 8.	p. 1142
Hosea 9.	p. 1143
Hosea 10.	p. 1144
Hosea 11.	p. 1145
Hosea 12.	p. 1145
Hosea 13.	p. 1146
Hosea 14.	p. 1147
Joel.	p. 1147
Joel 1.	p. 1148
Joel 2.	p. 1149
Joel 3.	p. 1150
Amos.	p. 1151
Amos 1.	p. 1151
Amos 2.	p. 1152
Amos 3.	p. 1153

Amos 4.	p. 1154
Amos 5.	p. 1155
Amos 6.	p. 1156
Amos 7.	p. 1157
Amos 8.	p. 1158
Amos 9.	p. 1159
Obadiah.	p. 1160
Obadiah 1.	p. 1160
Jonah.	p. 1161
Jonah 1.	p. 1161
Jonah 2.	p. 1162
Jonah 3.	p. 1162
Jonah 4.	p. 1163
Micah.	p. 1164
Micah 1.	p. 1164
Micah 2.	p. 1165
Micah 3.	p. 1165
Micah 4.	p. 1166
Micah 5.	p. 1167
Micah 6.	p. 1168
Micah 7.	p. 1169
Nahum.	p. 1170
Nahum 1.	p. 1170
Nahum 2.	p. 1171
Nahum 3.	p. 1171
Habakkuk.	p. 1172
Habakkuk 1.	p. 1172
Habakkuk 2.	p. 1173
Habakkuk 3.	p. 1174
Zephaniah.	p. 1175
Zephaniah 1.	p. 1175
Zephaniah 2.	p. 1176
Zephaniah 3.	p. 1177
Haggai.	p. 1178
Haggai 1.	p. 1178
Haggai 2.	p. 1179
Zechariah.	p. 1180
Zechariah 1.	p. 1180
Zechariah 2.	p. 1182
Zechariah 3.	p. 1182

Zechariah 4.	p. 1183
Zechariah 5.	p. 1184
Zechariah 6.	p. 1184
Zechariah 7.	p. 1185
Zechariah 8.	p. 1186
Zechariah 9.	p. 1187
Zechariah 10.	p. 1188
Zechariah 11.	p. 1189
Zechariah 12.	p. 1190
Zechariah 13.	p. 1191
Zechariah 14.	p. 1191
Malachi.	p. 1193
Malachi 1.	p. 1193
Malachi 2.	p. 1194
Malachi 3.	p. 1195
Malachi 4.	p. 1196
New Testament.	p. 1197
Matthew.	p. 1197
Matthew 1.	p. 1197
Matthew 2.	p. 1198
Matthew 3.	p. 1199
Matthew 4.	p. 1200
Matthew 5.	p. 1201
Matthew 6.	p. 1203
Matthew 7.	p. 1205
Matthew 8.	p. 1206
Matthew 9.	p. 1208
Matthew 10.	p. 1210
Matthew 11.	p. 1212
Matthew 12.	p. 1213
Matthew 13.	p. 1215
Matthew 14.	p. 1218
Matthew 15.	p. 1220
Matthew 16.	p. 1221
Matthew 17.	p. 1223
Matthew 18.	p. 1224
Matthew 19.	p. 1226
Matthew 20.	p. 1227
Matthew 21.	p. 1229
Matthew 22.	p. 1231

Matthew 23.	p. 1233
Matthew 24.	p. 1235
Matthew 25.	p. 1237
Matthew 26.	p. 1239
Matthew 27.	p. 1242
Matthew 28.	p. 1245
Mark.	p. 1246
Mark 1.	p. 1246
Mark 2.	p. 1248
Mark 3.	p. 1250
Mark 4.	p. 1251
Mark 5.	p. 1253
Mark 6.	p. 1255
Mark 7.	p. 1258
Mark 8.	p. 1259
Mark 9.	p. 1261
Mark 10.	p. 1263
Mark 11.	p. 1266
Mark 12.	p. 1267
Mark 13.	p. 1270
Mark 14.	p. 1271
Mark 15.	p. 1274
Mark 16.	p. 1276
Luke.	p. 1277
Luke 1.	p. 1277
Luke 2.	p. 1281
Luke 3.	p. 1283
Luke 4.	p. 1285
Luke 5.	p. 1287
Luke 6.	p. 1289
Luke 7.	p. 1291
Luke 8.	p. 1294
Luke 9.	p. 1296
Luke 10.	p. 1299
Luke 11.	p. 1301
Luke 12.	p. 1304
Luke 13.	p. 1307
Luke 14.	p. 1309
Luke 15.	p. 1310
Luke 16.	p. 1312

Luke 17.	p. 1313
Luke 18.	p. 1315
Luke 19.	p. 1317
Luke 20.	p. 1319
Luke 21.	p. 1321
Luke 22.	p. 1323
Luke 23.	p. 1326
Luke 24.	p. 1328
John.	p. 1330
John 1.	p. 1330
John 2.	p. 1333
John 3.	p. 1334
John 4.	p. 1335
John 5.	p. 1338
John 6.	p. 1340
John 7.	p. 1343
John 8.	p. 1345
John 9.	p. 1348
John 10.	p. 1350
John 11.	p. 1351
John 12.	p. 1354
John 13.	p. 1356
John 14.	p. 1358
John 15.	p. 1359
John 16.	p. 1361
John 17.	p. 1362
John 18.	p. 1363
John 19.	p. 1365
John 20.	p. 1367
John 21.	p. 1369
Acts.	p. 1370
Acts 1.	p. 1371
Acts 2.	p. 1372
Acts 3.	p. 1374
Acts 4.	p. 1375
Acts 5.	p. 1377
Acts 6.	p. 1379
Acts 7.	p. 1380
Acts 8.	p. 1383
Acts 9.	p. 1385

Acts 10.	p. 1387
Acts 11.	p. 1389
Acts 12.	p. 1391
Acts 13.	p. 1392
Acts 14.	p. 1395
Acts 15.	p. 1396
Acts 16.	p. 1398
Acts 17.	p. 1400
Acts 18.	p. 1402
Acts 19.	p. 1403
Acts 20.	p. 1406
Acts 21.	p. 1407
Acts 22.	p. 1410
Acts 23.	p. 1411
Acts 24.	p. 1413
Acts 25.	p. 1414
Acts 26.	p. 1416
Acts 27.	p. 1418
Acts 28.	p. 1420
Romans.	p. 1422
Romans 1.	p. 1422
Romans 2.	p. 1423
Romans 3.	p. 1425
Romans 4.	p. 1426
Romans 5.	p. 1427
Romans 6.	p. 1428
Romans 7.	p. 1429
Romans 8.	p. 1431
Romans 9.	p. 1433
Romans 10.	p. 1434
Romans 11.	p. 1435
Romans 12.	p. 1437
Romans 13.	p. 1438
Romans 14.	p. 1439
Romans 15.	p. 1440
Romans 16.	p. 1442
1 Corinthians.	p. 1443
1 Corinthians 1.	p. 1443
1 Corinthians 2.	p. 1444
1 Corinthians 3.	p. 1445

1 Corinthians 4.	p. 1446
1 Corinthians 5.	p. 1447
1 Corinthians 6.	p. 1448
1 Corinthians 7.	p. 1449
1 Corinthians 8.	p. 1451
1 Corinthians 9.	p. 1452
1 Corinthians 10.	p. 1453
1 Corinthians 11.	p. 1455
1 Corinthians 12.	p. 1456
1 Corinthians 13.	p. 1458
1 Corinthians 14.	p. 1458
1 Corinthians 15.	p. 1460
1 Corinthians 16.	p. 1463
2 Corinthians.	p. 1464
2 Corinthians 1.	p. 1464
2 Corinthians 2.	p. 1465
2 Corinthians 3.	p. 1466
2 Corinthians 4.	p. 1467
2 Corinthians 5.	p. 1468
2 Corinthians 6.	p. 1469
2 Corinthians 7.	p. 1470
2 Corinthians 8.	p. 1471
2 Corinthians 9.	p. 1472
2 Corinthians 10.	p. 1473
2 Corinthians 11.	p. 1473
2 Corinthians 12.	p. 1475
2 Corinthians 13.	p. 1476
Galatians.	p. 1477
Galatians 1.	p. 1477
Galatians 2.	p. 1478
Galatians 3.	p. 1479
Galatians 4.	p. 1481
Galatians 5.	p. 1482
Galatians 6.	p. 1483
Ephesians.	p. 1484
Ephesians 1.	p. 1484
Ephesians 2.	p. 1485
Ephesians 3.	p. 1486
Ephesians 4.	p. 1488
Ephesians 5.	p. 1489

Ephesians 6.	p. 1490
Philippians.	p. 1492
Philippians 1.	p. 1492
Philippians 2.	p. 1493
Philippians 3.	p. 1495
Philippians 4.	p. 1496
Colossians.	p. 1497
Colossians 1.	p. 1497
Colossians 2.	p. 1498
Colossians 3.	p. 1500
Colossians 4.	p. 1501
1 Thessalonians.	p. 1502
1 Thessalonians 1.	p. 1502
1 Thessalonians 2.	p. 1502
1 Thessalonians 3.	p. 1504
1 Thessalonians 4.	p. 1504
1 Thessalonians 5.	p. 1505
2 Thessalonians.	p. 1507
2 Thessalonians 1.	p. 1507
2 Thessalonians 2.	p. 1507
2 Thessalonians 3.	p. 1508
1 Timothy.	p. 1509
1 Timothy 1.	p. 1509
1 Timothy 2.	p. 1510
1 Timothy 3.	p. 1511
1 Timothy 4.	p. 1512
1 Timothy 5.	p. 1513
1 Timothy 6.	p. 1514
2 Timothy.	p. 1515
2 Timothy 1.	p. 1515
2 Timothy 2.	p. 1516
2 Timothy 3.	p. 1517
2 Timothy 4.	p. 1518
Titus.	p. 1519
Titus 1.	p. 1519
Titus 2.	p. 1520
Titus 3.	p. 1521
Philemon.	p. 1521
Philemon 1.	p. 1522
Hebrews.	p. 1523

Hebrews 1.	p. 1523
Hebrews 2.	p. 1523
Hebrews 3.	p. 1524
Hebrews 4.	p. 1525
Hebrews 5.	p. 1526
Hebrews 6.	p. 1527
Hebrews 7.	p. 1528
Hebrews 8.	p. 1529
Hebrews 9.	p. 1530
Hebrews 10.	p. 1532
Hebrews 11.	p. 1533
Hebrews 12.	p. 1535
Hebrews 13.	p. 1537
James.	p. 1538
James 1.	p. 1538
James 2.	p. 1539
James 3.	p. 1540
James 4.	p. 1541
James 5.	p. 1542
1 Peter.	p. 1543
1 Peter 1.	p. 1543
1 Peter 2.	p. 1545
1 Peter 3.	p. 1546
1 Peter 4.	p. 1547
1 Peter 5.	p. 1548
2 Peter.	p. 1549
2 Peter 1.	p. 1549
2 Peter 2.	p. 1550
2 Peter 3.	p. 1551
1 John.	p. 1552
1 John 1.	p. 1552
1 John 2.	p. 1553
1 John 3.	p. 1555
1 John 4.	p. 1556
1 John 5.	p. 1557
2 John.	p. 1558
2 John 1.	p. 1558
3 John.	p. 1559
3 John 1.	p. 1559
Jude.	p. 1559

Jude 1.	p. 1560
Revelation.	p. 1561
Revelation 1.	p. 1561
Revelation 2.	p. 1562
Revelation 3.	p. 1564
Revelation 4.	p. 1565
Revelation 5.	p. 1566
Revelation 6.	p. 1567
Revelation 7.	p. 1568
Revelation 8.	p. 1569
Revelation 9.	p. 1569
Revelation 10.	p. 1570
Revelation 11.	p. 1571
Revelation 12.	p. 1572
Revelation 13.	p. 1573
Revelation 14.	p. 1574
Revelation 15.	p. 1576
Revelation 16.	p. 1576
Revelation 17.	p. 1577
Revelation 18.	p. 1578
Revelation 19.	p. 1580
Revelation 20.	p. 1581
Revelation 21.	p. 1582
Revelation 22.	p. 1583

Holy Bible

Hungarian Translation

Old Testament

Genesis

Chapter 1

¹ Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. ² A föld pedig kietlen és pusztá vala, és setéség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. ³ És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság. ⁴ És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setéségtől. ⁵ És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setéséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap. ⁶ És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől. ⁷ Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn. ⁸ És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap. ⁹ És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. ¹⁰ És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. ¹¹ Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. ¹² Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcsstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. ¹³ És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. ¹⁴ És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknék. ¹⁵ És legyenek világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. ¹⁶ Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. ¹⁷ És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; ¹⁸ És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setéségtől. És látá Isten, hogy jó. ¹⁹ És lőn este és lőn reggel, negyedik nap. ²⁰ És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld

felett, az ég mennyezetének színén.²¹ És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.²² És megáldá azokat Isten, mondván:²³ Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.²⁴ És lön este és lön reggel, ötödik nap. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lön.²⁵ Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó.²⁶ És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.²⁷ Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonyjá teremté őket.²⁸ És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.²⁹ És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fûvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.³⁰ A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fûveket [adom] eledelül. És úgy lön.³¹ És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lön este és lön reggel, hatodik nap.

Chapter 2

¹ És elvégezteté az ég és a föld, és azoknak minden serege. ² Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszûnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. ³ És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szûnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. ⁴ Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté, ⁵ Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fû sem hajtott ki, mert az Úr Isten [még] nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet mívelje; ⁶ Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. ⁷ És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek

porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké.⁸ És ültete⁹
 az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala.
 És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a
 kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját.¹⁰ Folyóvíz jő vala pedig ki Édenből a kert
 megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala.¹¹ Az elsőnek neve Pison, ez az, a
 mely megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany [terem.]¹² És annak a földnek aranya igen
 jó; ott van a Bdellium és az Onix-kő.¹³ A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a mely
 megkerüli az egész Khús földét.¹⁴ És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria
 hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes.¹⁵ És vevé az Úr Isten az embert, és
 helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.¹⁶ És parancsola az Úr Isten az embernek,
 mondván: A kert minden fájáról bátran egyél.¹⁷ De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne
 egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.¹⁸ És monda az Úr Isten: Nem jó az
 embernek egyedül lenni; szerzek néki segítõ társat, hozzá illõt.¹⁹ És formált vala az Úr Isten a
 földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa,
 minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.²⁰ És
 nevet ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek
 hozzá illõ segítõ társat nem talált vala.²¹ Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmodat az emberre, és ez
 elaluvék. Akkor kivõn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét.²² És alkotá
 az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonynyá, és vivé az emberhez.
²³ És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek
 neveztessek, mert emberből vétetett.²⁴ Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját,
 és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.²⁵ Valának pedig mindketten mezítelenek, az
 ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

Chapter 3

¹ A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és
² monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?
 És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; ³ De annak a fának
 gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt monda Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek,
 hogy meg ne haljatok. ⁴ És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; ⁵ Hanem
 tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok
 lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. ⁶ És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s
 hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseségért: szakasza azért annak gyümölcséből,
 és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. ⁷ És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei
 s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülköttöket csinálának
 magoknak. ⁸ És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék
 az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. ⁹ Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert
 és monda néki: Hol vagy? ¹⁰ És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy
 mezítelen vagyok, és elrejtézem. ¹¹ És monda Ő: Ki monda néked, hogy mezítelen vagy? Avagy
 talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? ¹² És monda az ember: Az asszony, a
 kit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém. ¹³ És monda az Úr Isten az asszonynak:
 Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém. ¹⁴ És monda az
 Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad
 között; hasadon járd, és port egyél életed minden napjaiban. ¹⁵ És ellenségeskedést szerzek közötted
 és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig
 annak sarkát mardosod. ¹⁶ Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged
 fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad.
¹⁷ Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, a
 melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos
 munkával élj belőle életednek minden napjaiban. ¹⁸ Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s
 egyed a mezőnek fűvét. ¹⁹ Orczád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe,
 mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel. ²⁰ Nevezte vala pedig Ádám az ő
 feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek. ²¹ És csinála az Úr Isten Ádámnak és

az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket.²² És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen:²³ Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétetett vala.²⁴ És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizték az élet fájának útját.

Chapter 4

¹ Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szüli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól.² És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lön, Kain pedig földművelő.³ Lön pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből.⁴ És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára.⁵ Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinté, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté.⁶ És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet?⁷ Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leelkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta.⁸ És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lön, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megölé őt.⁹ És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?¹⁰ Monda pedig [az Úr]: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről.¹¹ Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának véré, a te kezedből.¹² Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.¹³ Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysen elhordozhatnám.¹⁴ Ímé elűzöl engem ma e földnek színéről, és a te színed elöl el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet.¹⁵ És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megölé Kaint, hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál.¹⁶ És elméne

¹⁷ Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre. És ismeré Kain az ő feleségét, az pedig fogada méhében, és szülé Hánókhót. És építe várost, és nevezé azt az ő fiának nevéől Hánókhnak. ¹⁸ És lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujáel pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel nemzé Lámekhet. ¹⁹ Lámekh pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másíknak neve Czilla. ²⁰ És szülé Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. ²¹ Az ő atyjafiának pedig Jubál vala neve: ez volt atyja minden lantosnak és síposnak. ²² Czilla pedig szülé Tubálkaint, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát. ²³ Akkor monda Lámekh az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert öltem, mert megsebzett; ifjat öltem, mert megütött. ²⁴ Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekhéért. ²⁵ Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szûle néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott [úgymond,] énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain. ²⁶ Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét.

Chapter 5

¹ Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. ² Férfiúvá és asszonynyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, a mely napon teremtetének. ³ Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőt, és nemze [fiat] az ő képeré és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. ⁴ És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. ⁵ És lön Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala. ⁶ Éle pedig Séth száz öt esztendőt, és nemzé Énóst. ⁷ És éle Séth, minekutánna Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. ⁸ És lön Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő; és meghala. ⁹ Éle pedig Énós kilenczven esztendőt, és nemzé Kénánt. ¹⁰ És éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. ¹¹ És lön Énós

egész életének ideje kilencszáz öt esztendő; és meghala. ¹² Éle pedig Kénán hetven esztendőt,
 és nemzé Mahalálélt. ¹³ És éle Kénán, minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven
 esztendeig; és nemze fiaikat és leányokat. ¹⁴ És lön Kénán egész életének ideje kilencszáz tíz
 esztendő; és meghala. ¹⁵ Éle pedig Mahalálél hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet. ¹⁶ És éle
 Mahalálél, minekutánna Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és nemze fiaikat és
 leányokat. ¹⁷ És lön Mahalálél egész életének ideje nyolczszáz kilenczvenöt esztendő; és meghala.
¹⁸ Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhot. ¹⁹ És éle Járed, minekutánna
 Énókhot nemzette, nyolczszáz esztendőt; és nemze fiaikat és leányokat. ²⁰ És lön Járed egész
 életének ideje kilencszáz hatvankét esztendő; és meghala. ²¹ Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt,
 és nemzé Methuséláht. ²² És járt Énókh az Istennel, minekutánna Methuséláht nemzette, háromszáz
 esztendeig; és nemze fiaikat és leányokat. ²³ És lön Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt
 esztendő. ²⁴ És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé. ²⁵ Éle pedig
 Methusélah száz nyolczvanhét esztendőt és nemzé Lámekhet. ²⁶ És éle Methusélah, minekutánna
 Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiaikat és leányokat. ²⁷ És lön
 Methusélah egész életének ideje kilencszáz hatvankilencz esztendő; és meghala. ²⁸ Éle pedig
 Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat. ²⁹ És nevezé azt Noénak, mondván: Ez
 vígasztal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet
 megátkozott az Úr. ³⁰ És éle Lámekh, minekutánna Noét nemzette, ötszáz kilenczvenöt esztendőt;
 és nemze fiaikat és leányokat. ³¹ És lön Lámekh egész életének ideje hétszázhetvenhét esztendő;
 és meghala. ³² És mikor Noé ötszáz esztendős volt, nemzé Noé Sémét, Khámot és Jáfetet.

Chapter 6

¹ Lön pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének. ² És
 láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket
 mind azok közül, kiket megkedvelnek vala. ³ És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké

az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő. ⁴ Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok [gyermeküket] szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. ⁵ És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. ⁶ Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében. ⁷ És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem. ⁸ De Noé kegyelmet találá az Úr előtt. ⁹ Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. ¹⁰ És nemze Noé három fiat: Sémét, Khámot és Jáfetet. ¹¹ A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással. ¹² Tekinte azért Isten a földre, és ímé meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útát a földön. ¹³ Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé elvesztem őket a földdel egybe. ¹⁴ Csináld magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csináld a bárkában, és szurkozod meg belől és kívül szurokkal. ¹⁵ Ekképen csináld pedig azt: A bárka hossza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing. ¹⁶ Ablakot csináld a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csináld; alsó, közép, és harmad padlásúvá csináld azt. ¹⁷ Én pedig ímé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. ¹⁸ De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. ¹⁹ És minden élőből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. ²⁰ A madarak közül az ő nemök szerint, a barmok közül az ő nemök szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatai közül az ő nemök szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak. ²¹ Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelül. ²² És úgy cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, mindent akképen cselekedék.

Chapter 7

¹ Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak
² előttem ebben a nemzedékben. Minden tiszta baromból hetet-hetet vigy be, hímet és nőtényét;
³ azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényét. Az égi
⁴ madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőtényét, hogy magvok maradjon az egész föld színén. Mert
⁵ hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről
⁶ minden állatot, melyet teremtettem. Cselekedék azért Noé mind a szerint, a mint az Úr néki
⁷ megparancsolta vala. Noé pedig hatszáz esztendőse vala, mikor az özönvíz volt a földön.
⁸ Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől.
⁹ A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön
¹⁰ csúszó-mászó állat közül, Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hímet és nőtény: a mint Isten
¹¹ megparancsolta vala Noénak. Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre.
¹² Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján,
¹³ felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornáit megnyilatkoznak.
¹⁴ És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel. Ugyanezen a napon ment vala be Noé
¹⁵ és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velök együtt
¹⁶ a bárkába. Ők, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden
¹⁷ csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme
¹⁸ szerint, minden madár, minden szárnyas állat. Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden
¹⁹ testből, melyben élő lélek vala. A melyek pedig bemenének, hímet és nőtény méne be minden
²⁰ testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára utána [az] [ajtót]. Mikor az özönvíz
²¹ negyven napig volt a földön, annyira nevedének a vizek, hogy felveheték a bárkát, és az
²² felemelkedék a földről. A vizek pedig áradának és egyre nevedének a földön, és a bárka jár
²³ vala a víz színén. Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb
²⁴ hegyek is mind elborítottának, melyek az egész ég alatt valának. Tizenöt singgel nevedének
²⁵ a vizek feljebb, minekutánna a hegyek elborítottak vala. És oda vesze minden földön járó test,
²⁶ madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz,
²⁷ a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala. És eltörle [az
²⁸ Isten] minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és

az égi madárig; mindenek eltöröltetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában. ²⁴ És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

Chapter 8

¹ Megemlékezék pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. ² És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. ³ És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap mulva megfogyatkoznak a vizek. ⁴ A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. ⁵ A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. ⁶ És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. ⁷ És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszazállt, míg a vizek a földről felszáradának. ⁸ Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. ⁹ De a galamb nem találta lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. ¹⁰ És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. ¹¹ És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. ¹² És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. ¹³ És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. ¹³ És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. ¹⁴ A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszárad a föld. ¹⁵ És szóla az Isten Noénak, mondván: ¹⁶ Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. ¹⁷ Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön. ¹⁸ Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele. ¹⁹ Minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint. ²⁰ És oltárt építe Noé az Úrnak, és vön minden tiszta állatból és minden tiszta madárból,

és áldozék égőáldozattal az oltáron.²¹ És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.²² Ennekutánna míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.

Chapter 9

¹ Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nékik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.² És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsög a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott;³ Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat.⁴ Csak a húst az őt elevenítő vérral meg ne egyétek.⁵ De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét.⁶ A ki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert.⁷ Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsögetek a földön és sokasodjatok azon.⁸ És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván:⁹ Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok.¹⁰ És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig.¹¹ Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére.¹² És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van:¹³ Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.¹⁴ És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben.¹⁵ És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönne minden testnek elvesztésére.¹⁶ Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között,

mely a földön van. ¹⁷ És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerettem én
 közöttem és minden test között, mely a földön van. ¹⁸ Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából
 kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atyja. ¹⁹ Ezek hárman a Noé fiai s
 ezektől népesedék meg az egész föld. ²⁰ Noé pedig földművelő kezdte lenni, és szőlőt ültete. ²¹
 És ivék a borból, s megrészegedek, és meztelenen vala sátra közepén. ²² Khám pedig, Kanaánnak
 atyja, meglátá az ő atyjának mezítelenségét, és hírül adá künnlevő két testvéreinek. ²³ Akkor Sém
 és Jáfet ruhát ragadván, azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák be atyjok
 mezítelenségét; s arczczal hátra meg sem láták atyjok mezítelenségét. ²⁴ Hogy felserkene Noé
 mámorából, és megtudá a mit vele az ő kisebbik fia cselekedett vala: ²⁵ Monda: Átkozott Kanaán!
 Szolgák szolgálja legyen atyjafiai közt. ²⁶ Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki legyen
 szolgálja Kanaán! ²⁷ Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; legyen néki szolgálja
 a Kanaán! ²⁸ Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. ²⁹ És vala Noé egész
 életének ideje kilencszáz ötven esztendő; és meghala.

Chapter 10

¹ Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetsége; és fiaik születének az
 özönvíz után. ² Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. ³ A
 Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth, és Tógármah. ⁴ Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim
 és Dodánim. ⁵ Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik a maga nyelve,
 családja és nemzetsége szerint. ⁶ Khámnak pedig fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. ⁷ Khúsnek
 pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán.
⁸ Khús nemzé Nimródöt is; ez kezdte hatalmassá lenni a földön. ⁹ Ez hatalmas vadász vala az Úr
 előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. ¹⁰ Az ő birodalmának kezdete
 volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földén. ¹¹ E földről ment aztán Assiriába, és építé
 Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht. ¹² És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez az a nagy

¹³ város. Miczráim pedig nemzé: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. ¹⁴ Pathruszimot
 és Kaszluhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. ¹⁵ Kanaán pedig nemzé
 Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet. ¹⁶ Jebuzeust, Emorreust, és Girgazeust. ¹⁷ Khivveust,
 Harkeust, és Szineust. ¹⁸ Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok
 nemzetségei. ¹⁹ Vala pedig a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma,
 Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. ²⁰ Ezek a Khám fiai családjak, nyelvök, földjük
 s nemzetségök szerint. ²¹ Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atyja, Jáfetnek
 testvérbátyja vala. ²² Sém fiai: Élám, Assur, Arpaksád, Lúd és Arám. ²³ Arámnak fiai pedig:
 Úcz, Húl, Gether és Más. ²⁴ Arpaksád pedig nemzé Séláht, Séláh pedig Hébert. ²⁵ Hébernek is
 lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérenek pedig
 neve Joktán. ²⁶ Joktán pedig nemzé Almodádot, Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhót. ²⁷
 Hadórámot, Úzált és Dikláth. ²⁸ Obált, Abimáélt és Sébát. ²⁹ Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek
 mind a Joktán fiai. ³⁰ És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Séfárba menve a napkeleti hegyekig.
³¹ Ezek a Sém fiai családjak, nyelvök, földjük és nemzetségök szerint. ³² Ezek a Noé fiainak
 családjai az ő nemzetségeik szerint, az ő népek között, és ezektől szaporodának el a népek a földön,
 az özönvíz után.

Chapter 11

¹ Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. ² És lön mikor kelet felől
 elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. ³ És mondának egymásnak:
 Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lön nekik a téglakő gyanánt, a szurok pedig ragasztó
 gyanánt. ⁴ És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget
 érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. ⁵ Az Úr
 pedig leszállta, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. ⁶ És monda
 az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi
 sem gátolja, hogy véghez ne vigyének mindent, a mit elgondolnak magukban. ⁷ Nosza szálljunk

alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét.⁸ És elszéleszté őket
onnan az Úr az egész földnek színére; és megszûnének építeni a várost.⁹ Ezért nevezék annak
nevét Babelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr
az egész földnek színére.¹⁰ Ez a Sém nemzetsége: Sém száz esztendős korában nemzé Arpaksádot,
két esztendővel az özönvíz után.¹¹ És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot, ötszáz
esztendeig és nemze fiaikat és leányokat.¹² Arpaksád pedig harminczöt esztendős vala, és nemzé
Séláht.¹³ És éle Arpaksád, minekutánna nemzette Séláht, négyszáz három esztendeig, és nemze
fiakat és leányokat.¹⁴ Séláh pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Hébert.¹⁵ És éle Séláh,
minekutánna nemzé Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.¹⁶ Héber
pedig harmincznégy esztendős vala és nemzé Péleget.¹⁷ És éle Héber, minekutánna nemzé Péleget,
négyszáz harmincz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.¹⁸ Péleg pedig harmincz esztendős
vala, és nemzé Réút.¹⁹ És éle Péleg, minekutánna nemzé Réút, kétszáz kilencz esztendeig, és
nemze fiaikat és leányokat.²⁰ Réu pedig harminczkét esztendős vala, és nemzé Sérugot.²¹ És
éle Réu, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz hét esztendeig és nemze fiaikat és leányokat.²²
Sérug pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Nákhort.²³ És éle Sérug, minekutánna nemzé
Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.²⁴ Nákhor pedig huszonkilencz esztendős
vala, és nemzé Thárét.²⁵ És éle Nákhor, minekutánna nemzé Thárét, száz tizenkilencz esztendeig,
és nemze fiaikat és leányokat.²⁶ Tharé pedig hetven esztendős vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort,
Háránt.²⁷ Ez a Tharé nemzetsége: Tharé nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé
Lótót.²⁸ Meghala pedig Hárán, az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén,
Úr-Kaszdimban.²⁹ Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének
neve Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkah, Háránnak Milkah atyjának és Jiszkáh atyjának
leánya.³⁰ Szárai pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke.³¹ És felvevé Tharé Ábrámot
az ő fiát, és Lótót, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának
feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának
Háránig, és ott letelepedének.³² Vala pedig Tharé kétszáz öt esztendős, és meghala Tharé Háránban.

Chapter 12

¹ És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked. ² És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz. ³ És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei. ⁴ És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendőös vala, mikor kiméne Háránból. ⁵ És felvevé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földére. ⁶ És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön. ⁷ És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És [Ábrám] oltárt építe ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki. ⁸ Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüté sátorát: Béthel vala nyugatra, Háí pedig keletre, és ott oltárt építe az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét. ⁹ És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé húzódván. ¹⁰ Azonban éhség lön az országban, és Ábrám aláméne Égyiptomba, hogy ott tartózkodják, mert nagy vala az éhség az országban. ¹¹ És lön mikor közel vala, hogy bemenjen Égyiptomba, monda feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. ¹² Azért mikor meglátnak téged az egyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak. ¹³ Mondd [azért,] kérlek, [hogy] húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te éretted. ¹⁴ És lön mikor Ábrám Égyiptomba érkezék, láták az egyiptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. ¹⁵ Mikor megláták őt a Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvivék az asszonyt a Faraó udvarába. ¹⁶ És jól tön érette Ábrámmal, és valának juhái, ökrei, szamarai, szolgálói, szolgálói, nőtényszamarai és tevéi. ¹⁷ De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért. ¹⁸ Hívatá azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért míveltetted velem? Miért nem mondottad meg énnékem, hogy ez néked feleséged? ¹⁹ Miért mondottad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a

te feleséged, vedd magadhoz és menj el.²⁰ És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, a kik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

Chapter 13

¹ Feljöve azért Ábrám Égyiptomból, ő és az ő felesége, és mindene valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba.² Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és arannyal.³ És méné helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Háí között.⁴ Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét.⁵ Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhái, ökrei és sátorai.⁶ És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt.⁷ Versengés is támada az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön.⁸ Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk.⁹ Avagy nincsen-é előtted mind az egész föld? Vájl el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menédesz, én balra térek.¹⁰ Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert minekelőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Égyiptom földe.¹¹ És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: és elválának egymástól.¹² Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a [Jordán-]melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig.¹³ Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt.¹⁴ Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra.¹⁵ Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre.¹⁶ És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz.¹⁷ Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt.¹⁸ Előbb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építe ott az Úrnak.

Chapter 14

¹ Lőn pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Élám királyának, és Thidálnak, a Góim királyának napjaiban: ² Hadat indítának [ezek] Bera, Sodoma királya ellen, Birsa, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélah, azaz Czoár királya ellen. ³ Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülének; ez a Sóstenger. ⁴ Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala. ⁵ A tizennegyedik esztendőben pedig eljőve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele [valának], és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámban, és az Emeusokat Sávé- Kirjáthajimban. ⁶ És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él- Páránig, mely a pusztá mellett van. ⁷ És megtérének s menének Hén Mispátba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekiták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Háczaczon-Thámárban. ⁸ Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében: ⁹ Khédorlaomerrel, Élám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király öt ellen. ¹⁰ A Siddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradtak pedig a hegységbe futának. ¹¹ És elvivék Sodomának és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és elmenének. ¹² Elvivék Lótot is az Ábrám atyjafiának fiát jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala. ¹³ Eljőve pedig egy menekült és hírül hozá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrénak, Eskol atyjafiának és Áner atyjafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának. ¹⁴ A mint meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett, felfegyverzé házában nevedett háromszáz tizennyolcz próbált legényét és üldözve nyomula Dánig. ¹⁵ És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgálái, megveré őket, és űzé őket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik. ¹⁶ És visszahozá mind a jószágot; Lótot is, az ő atyjafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. ¹⁷ Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe Sodomának királya a Sávé völgyébe, azaz a király völgyébe. ¹⁸ Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozá; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. ¹⁹ És megáldá őt, és monda:

²⁰ Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremtőjétől. ²¹ Áldott a Magasságos Isten,
 a ki kezébe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből. ²² És monda Sodoma királya
 Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot pedig vedd magadnak. ²³ És monda Ábrám Sodoma
 királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremtőjéhez:
²⁴ Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindabból, a mi a tiéd, hogy ne
 mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. ²⁵ Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama
 férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ők vegyék ki az ő részöket.

Chapter 15

¹ E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod
 vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. ² És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál
 énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer?
³ És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgaszülöttje lesz az én
 örökösöm. ⁴ És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te
 ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd. ⁵ És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és
 számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda nékie: Így léssen a te magod.
⁶ És hitt az Úrnak és tulajdoníttaték az őnéki igazságul. ⁷ És monda néki: Én vagyok az Úr, ki
 téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül. ⁸ És monda: Uram
 Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? ⁹ És felele néki: Hozz nékem egy három esztendős
 üszöt, egy három esztendős kecskét, és egy három esztendős kost, egy gerliczét és egy galambfiat.
¹⁰ Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele [részét] a másik fele
 [része] átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. ¹¹ És ragadozó madarak
 szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat. ¹² És lőn naplementekor, mély álom lépé
 meg Ábrámot, és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá. ¹³ És monda [az] [Úr] Ábrámnak:
 Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és
 nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. ¹⁴ De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem
 én, és annakutánna kijönek nagy gazdagsággal. ¹⁵ Te pedig elmegy a te atyáidhoz békességgel,

eltemettetel jó vénségben. ¹⁶ Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok
 gonoszsága még nem tölt be. ¹⁷ És mikor a nap leméne és setétség lön, ímé egy füstölgő kemencze,
 és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. ¹⁸ E napon kötött az Úr szövetséget
 Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy
 folyóig, az Eufrátes folyóvízig. ¹⁹ A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. ²⁰ A
 Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. ²¹ Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat,
 és a Jebzeusokat.

Chapter 16

¹ És Szárai, az Ábrám felesége nem szûle néki; de vala néki egy Égyiptomból való szolgálója,
 kinek neve Hágár vala. ² Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy
 ne szûljek: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai
 szavának. ³ Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz
 esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének
 feleségül. ⁴ És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez pedig a mint látta, hogy terhes,
 nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte. ⁵ Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van
 miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivelhogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte
 becsületem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. ⁶ És monda Ábrám Szárainak: Ímé
 a te szolgálód kezében van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az
 elfuta ő előle. ⁷ És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely
 a Súrba menő úton van. ⁸ És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy? És az
 monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe előtt futok én. ⁹ Akkor monda néki az Úr angyala:
 Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt. ¹⁰ És monda néki az Úrnak
 angyala: Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen.
¹¹ És monda néki az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szûlsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek,
 mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat. ¹² Az pedig vadtermészetű ember lesz: az ő keze
 mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát. ¹³ És

nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után?¹⁴ Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béred között.¹⁵ És fiat szûle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szûl vala néki, Ismáelnek.¹⁶ Ábrám pedig nyolczvanhat esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szûlé Ábrámnak.

Chapter 17

¹ Mikor Ábrám kilenczvenkilencz esztendős vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes.² És megkötöm az én szövetségemet én közöttem és te közötted: és felette igen megsokasítlak téged.³ És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig szóla őnéki, mondván:⁴ A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz.⁵ És ne neveztessek ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszek téged.⁶ És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszek, és királyok is származnak tőled.⁷ És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad.⁸ És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök leszek nékik.⁹ Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint.¹⁰ Ez [pedig] az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok.¹¹ És metéljétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele.¹² Nyolcznapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való.¹³ Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testeteken.¹⁴ A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, [mert] felbontotta az én szövetségemet.¹⁵ És monda Isten

16
 Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. És
 megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai
 származzanak ő tőle. 17 Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevette és gondolá az ő szívében: vajjon
 száz esztendő embernek lesz-é gyermeke? avagy Sára kilenczven esztendő lévén, szülhet-é? 18
 És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted. 19 Az Isten pedig monda:
 Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem
 az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna. 20 Ismáel felől is
 meghallgattalak: Ímé megáldom őt, és megsaporítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét
 fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. 21 Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal,
 kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben. 22 És elvégezé vele való beszédét, és
 felméne az Isten Ábrahámtól. 23 Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét,
 és mind a pénzén vetteket, minden férfiat Ábrahám házanépe közül és körülmetélé férfitestőknek
 bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. 24 Ábrahám pedig kilenczvenkilencz
 esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. 25 Ismáel pedig az ő fia tizenhárom
 esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. 26 Ugyanazon napon metéltetett körül
 Ábrahám és Ismáel az ő fia. 27 És házának minden férfi tagja, háza szülöttei és kik idegen embertől
 pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltének.

Chapter 18

1 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a hő
 napon. 2 És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előtt. És látván, eljök
 siete a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát. 3 És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted,
 kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. 4 Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a
 ti lábaitokat, és dőljetek le a fa alatt. 5 Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a
 ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondanák:
 Cselekedjél, a mint szólál. 6 És besiete Ábrahám a sátorba Sárahoz, és monda: Siess, gyúrj meg
 három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. 7 A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hozza egy gyenge

kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siette azt elkészíteni.⁸ És vön vaját és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjük tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének.⁹ És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? Ő pedig felele: Ímhol van a sátorban.¹⁰ És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala.¹¹ Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszűnt vala Sáránál az asszonyi természet.¹² Nevete azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg!¹³ És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-é, holott én megvénhedtem?¹⁴ Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.¹⁵ Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az [Úr:] Nem úgy van, mert bizony nevetél.¹⁶ Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkísérje őket.¹⁷ És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámtól, a mit tenni akarok?¹⁸ Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei.¹⁹ Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utánna, hogy megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle.²⁰ Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett:²¹ Alámegyek azért és meglátom, vajjon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-é vagy nem? tudni akarom.²² És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala.²³ És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-é az igazat is a gonoszszal egybe?²⁴ Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-é, és nem kedvezel-é a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak?²⁵ Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonoszszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-é igazságot?²⁶ És monda az Úr: Ha talállok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért.²⁷ És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.²⁸ Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-é

az öt miatt az egész várost? És monda: Nem veszem el, ha találok ott negyvenötöt.²⁹ És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találatnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért.
³⁰ Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha találatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha találok ott harminczat.³¹ És ő monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találatnak ott húszan? Felele: Nem veszem el a húszért.³² És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találatnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszem el a tízért.³³ És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

Chapter 19

¹ Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában űl vala, és a mint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arczczal a földre borúla.² És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok útatokra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az utczán hálunk meg.³ De nagyon unszolóa őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nekik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének.⁴ Lefekvésök előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig.⁵ És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövének az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket.⁶ És kiméne Lót ő hozzájok az ajtó eleibe, és bezára maga után az ajtót.⁷ És monda: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjete gonoszúságot.⁸ Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjete velök a mint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljate semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek.⁹ Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövény s ő szabja a törvényt? Majd gonoszbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörik az ajtót.¹⁰ De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba és bezarák az ajtót.¹¹ Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vakúsággal verék meg kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében.¹² És mondának a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád tartozó? vödet, fiaidat és leányaidat, és

mindenedet, a mi a tied a városban, vidd ki e helyből. ¹³ Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy
 ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt. ¹⁴ Kiméne
 azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették vala, és monda: Keljetek fel, menjetek ki
 e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna. ¹⁵ És mikor a
 hajnal feljött, sürgetik vala az Angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő
 két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. ¹⁶ Mikor pedig késedelmeskedék,
 megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való
 irgalmából, és kivivék őt: és ott hagyák a városon kívül. ¹⁷ És lőn mikor kivivék őket, monda az
 [egyik:] Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj,
 hogy el ne veszsz. ¹⁸ És monda Lót nékik: Ne oh Uram! ¹⁹ Ímé a te szolgád kegyelmet talált te
 előtted, és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem
 menekülhetek a hegyre, nehogy utólérjen a veszedelem, és meghaljak. ²⁰ Ímhol az a város közel
 van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok.
²¹ Monda azért néki: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál.
²² Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért nevezték annak
 a városnak nevét Czóárnak. ²³ A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére. ²⁴ És bocsáta
 az Úr Sodomára és Gomorára kénkőves és tüzes esőt az Úrtól az égből. ²⁵ És elsűlyeszté ama
 városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is. ²⁶ És hátra
 tekintte az ő felesége, és sóbálvánnyá lőn. ²⁷ Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, a hol az
 Úr színe előtt állott vala. ²⁸ És tekintte Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé;
 és látá, és ímé felszálla a földnek füstje, mint a kemencze füstje. ²⁹ És lőn mikor elveszté Isten
 annak a környéknek városait, megemlékezék az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből,
³⁰ mikor elsűlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót. Lót pedig felméne Czóárból, és
 letelepedék a hegyen, és vele együtt az ő két leánya is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát
 egy barlangban ő és az ő két leánya. ³¹ És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk
 megvénhedett, és nincsen a földön férfiú, a ki mi hozzánk bejöhetne az egész föld szokása szerint.
³² Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és háljunk ő vele, és támaszszunk magot a mi atyántól.
³³ Adának azért inni bort az ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az ő atyjával,
 ez pedig semmit sem tudá annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. ³⁴ És lőn másodnapon, monda

a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a mult éjjel én háltam atyámmal, adjunk néki bort inni ez éjjel is,
 és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. ³⁵ Adának azért azon éjszaka is az
 ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele hála; ő pedig semmit sem tudá annak sem
 lefekvéséről, sem fölkeléséről. ³⁶ És teherbe esének Lót leányai mindketten az ő atyjoktól. ³⁷ És
 szûle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atyja mind e mai napig.
³⁸ A kisebbik is fiat szûle és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atyja mind a
 mai napig.

Chapter 20

¹ És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és
 tartózkodék Gérárban. ² És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elkülde azért
 Abimélek Gérárnak királya, és elviteté Sárát. ³ De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és
 monda néki: Ímé meghalsz az asszonyért, a kit elvettél, holott férjnél van. ⁴ Abimélek pedig nem
 illette vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölnöd-é? ⁵ Avagy nem ő mondotta-é nékem:
 én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában
 cselekedtem ezt. ⁶ És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában
 míveltetted ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed
⁷ azt. Mostan azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te éretted,
 és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tudd meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád
 tartozó. ⁸ Felkele azért Abimélek reggel, és előhívátá minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket
 elbeszélé és az emberek igen megfélemlének. ⁹ És hívatá Abimélek Ábrahámot, és monda néki:
 Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen
 nagy bûnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem. ¹⁰ És
 monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted? ¹¹ Felele Ábrahám:
 Bizony azt gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen, és megölnék engem az én feleségemért. ¹²
 De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én anyámnak leánya; és így
 lön feleségemmé. ¹³ És lön hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házából,
 azt mondám néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt

mondjad én felőlem: én bátyám ez. ¹⁴ Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgálókat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az ő feleségét. ¹⁵ És monda Abimélek: Ímé előtted van az én országom, a hol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. ¹⁶ Sárának pedig monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, ímé az neked a szemek befedezője mindazok előtt, a kik veled vannak; és így mindenképen igazolva vagy. ¹⁷ Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyógyítá Isten Abiméleket, és az ő feleségét, és az ő szolgálóit, és szülének. ¹⁸ Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám feleségéért.

Chapter 21

¹ Az Úr pedig meglátogató Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. ² Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten. ³ És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született vala, a kit szült vala néki Sára, Izsáknak: ⁴ És körülmetélé Ábrahám az ő fiát Izsákot, nyolcnapos korában, a mint parancsolta vala néki az Isten. ⁵ Ábrahám pedig száz esztendő [vala], mikor születék néki az ő fia Izsák. ⁶ És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. ⁷ Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s ímé fiat szültem vénségére. ⁸ És felnevedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték. ⁹ Mikor pedig Sára nevetgélni látá az Égyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala, ¹⁰ Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálót az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal. ¹¹ Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszék e dolog, az ő fiáért. ¹² De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod. ¹³ Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod ő. ¹⁴ Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vön kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában. ¹⁵ Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy

bokor alá. ¹⁶ És elméne s leüle által ellenébe mintegy nyillövésnyi távolságra; mert azt mondja
¹⁷ vala: Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leüle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra.
 Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kiálta az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda
 néki: Mi lelt téged Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott a hol van.
¹⁸ Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt. ¹⁹ És megnyitá
 Isten az ő szemeit, és láta egy vízforrást, oda méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada
 a gyermeknek. ²⁰ És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lön
²¹ újászszá. ²² Lakozék pedig Párán pusztájában, és vön néki anyja feleséget Égyiptom földéről.
 És lön abban az időben, hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére megszólíták Ábrahámot mondván:
²³ Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre
 itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a
 szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a
 melyben jövevény voltál. ²⁴ És monda Ábrahám: Én megesküszöm. ²⁵ Megdorgálá pedig Ábrahám
 Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgálái. ²⁶ És monda Abimélek:
 Nem tudom kicsoda mívelte e dolgot; te sem jelentetted nekem, s én sem hallottam, hanem csak
 ma. ²⁷ Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget
 kötének. ²⁸ És külön állíta Ábrahám a nyájából hét juhot. ²⁹ És monda Abimélek Ábrahámnak:
 Mire való e hét juh, melyet külön állítál? ³⁰ És felele [Ábrahám]: Ezt a hét juhot vedd tőlem, hogy
 bizonyságul legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútát. ³¹ Azért nevezék azt a helyet Beérsebának,
 mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten. ³² Megköték tehát a szövetséget Beérsebában,
 és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére. ³³ [Ábrahám]
 pedig tamariskusfákat ültete Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét.
³⁴ És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

Chapter 22

¹ És lön ezeknek utána, az Isten megkisérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele:
² Ímhol vagyok. És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és
 menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet

³ mondándok néked. Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákot, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala. ⁴ Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről. ⁵ És monda Ábrahám az ő szolgálainak: Maradjatok itt a számarral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok. ⁶ Vevé azért Ábrahám az égő áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt. ⁷ És szóla Izsák Ábrahámhoz az ő atyjához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda [Izsák:] Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? ⁸ És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt. ⁹ Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. ¹⁰ És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát. ¹¹ Akkor kiálta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Ímhol vagyok. ¹² És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. ¹³ És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett. ¹⁴ És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. ¹⁵ És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. ¹⁶ És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: ¹⁷ Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fűvényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. ¹⁸ És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedté az én beszédemnek. ¹⁹ Megtére azért Ábrahám az ő szolgálaihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában. ²⁰ És lőn ezeknek utánna, ²¹ hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szült fiaikat Nákhornak, a te atyádfiának: Úzt az ő elsőszületettét, és Búzt annak testvérét, és Kemuél Arámnak atyját. ²² És Keszedet, Házót,

Pildást, Jidláfot és Bethuél.²³ Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szülé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyjafiának.²⁴ Az ő ágyasa is, kinek neve Reuma [vala], szülé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhát.

Chapter 23

¹ Vala pedig Sárának élete száz huszonhét esztendő. [Ezek] Sára életének esztendei.² És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt.³ Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván:
⁴ Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem.⁵ Felelének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván önéki:⁶ Hallgass meg minket uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legtisztességesebb, abba temesd el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat.⁷ És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt.⁸ És szóla ő velök mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedeztetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt.⁹ Hogy adja nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélében van: igaz árán adja nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségül.¹⁰ Efron pedig űl vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindazoknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván:¹¹ Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat.¹² És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt.¹³ És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árát, fogadd el tőlem; [azután] eltemetem ott az én halottamat.¹⁴ És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki:¹⁵ Uram! hallgass meg engemet; négyszáz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat.¹⁶ Engede azért Ábrahám Efronnak és odamérte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négyszáz ezüst siklust.¹⁷ Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden

a mezőben levő fa az egész határban köröskörül¹⁸ Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala.¹⁹ Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaan földén.²⁰ Így erősítették meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségül a Khéth fiaitól.

Chapter 24

¹ Ábrahám pedig vén élemedett [ember] vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot.
² Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki őnéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed tomporom alá!³ Hogy megeskesselek téged az Úrra, a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom.
⁴ Hanem elmégysz az én hazámba, és az én rokonságim közé és [onnan] vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak.⁵ Monda pedig őnéki a szolga: Hátha az a leányzó nem akar velem eljöni e földre, ugyan vissza vigyem-é a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala?⁶ Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd.⁷ Az Úr az égnek Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szólt nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget.⁸ Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljöni, ment lészesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd.⁹ Veté azért a szolga az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tompora alá, és megesküvék néki e dolog felől.¹⁰ És vön a szolga tíz tevét az ő urának tevéi közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhor városába.¹¹ És megpihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfőnél, este felé, mikor a [leányok] vizet meríteni járnak.¹² És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém [még] ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt.¹³ Ímé én a víz forrása mellé állok és e város lakosainak leányai kijönek vizet meríteni.¹⁴ Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondom: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy azt rendelted légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről

ismerjem meg, hogy irgalmasságot cselekedtél az én urammal. ¹⁵ És lőn, minekelőtte elvégezte
 volna a beszédet, ímé jő vala Rebeka, Bethuélnek leánya, a ki Milkhának, az Ábrahám testvérének
 Nákhor feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán. ¹⁶ A leányzó pedig felette szép ábrázatú
 vala; szűz, és férfi még nem ismeré őt, és aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és feljöve. ¹⁷
 Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből.
¹⁸ Az pedig monda: Igyál uram! és sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki. ¹⁹ És
²⁰ minekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak.
 És sietett és kiüríté vedrét a válúba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríte mind az ő tevéinek.
²¹ Az ember pedig álmélkodva néz vala reá, és veszteg hallgat vala, tudni akarván: vajjon
²² szerencsésé teszi-é az Úr az ő útját, vagy nem. És lőn, mikor a tevék már eleget ittak, elévön
 az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus, és két karperecset, a melynek súlya tíz arany.
²³ És monda: Kinek a leánya [vagy] te? kérlek mondd meg nékem: van-é a te atyádnak házában
²⁴ hálásra való helyünk? Az pedig felele néki: Bethuél leánya vagyok a Milkha fiáé, a kit ő
²⁵ Nákhornak szült. Azt is mondá: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely
²⁶ is van. Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat. ²⁷ És monda: Áldott az Úr az én
 uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő irgalmasságát és hűségét az én uramtól. Az
²⁸ Úr vezérlett engem ez útamban az én uram atyjafiainak házához. Elfuta azonközben a leányzó,
²⁹ és elbeszélé az ő anyja házában, a mint ezek [történtek]. Vala pedig Rebekának egy bátyja,
³⁰ kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahhoz az emberhez a forráshoz. Mert mikor látta
 a függőt, és a perecset az ő hűgának karjain, és hallotta hűgának Rebekának beszédét, a ki ezt
 mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és ímé ez ott áll vala a tevék
 mellett a forrásnál. ³¹ És monda: Jőjj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? holott én
 elkészítettem a házat, és a tevéknek is van hely. ³² Beméne azért a férfiú a házhoz, ő pedig
 lenyergelé a tevéket, és ada a tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megmosására és az
 emberek lábainak, kik ő vele valának. ³³ És enni valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem,
 míg el nem mondom az én beszédemet. És szóla: Mondd el. ³⁴ Monda azért: Én az Ábrahám
³⁵ szolgálja vagyok. Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott
³⁶ néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálkat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. És
 Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a

37 mi je van. Engem pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak
 a Kananeusok leányai közül, a kiknek földjén én lakom. 38 Hanem menj el az én atyámnak házához,
 és az én rokonságom közé, hogy [onnan] végy feleséget az én fiamnak. 39 Mikor pedig azt mondám
 az én uramnak: Hátha nem akarna velem az a leányzó eljöni? 40 Monda nékem: Az Úr, a kinek
 én színe előtt jártam, elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencséssé teszi a te útadat, hogy feleséget
 vehess az én fiamnak az én nemzetségem közül, és az én atyám házából. 41 Csak akkor leszesz
 fölmentve esketésem alól, ha elmenédsz az én nemzetségem közé; és ha nem adják oda: ment
 leszesz az én esketésem alól. 42 Mikor ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak,
 Ábrahámnak Istene, vajha szerencséssé tennéd az én útamat, melyen járok: 43 Ímé én e forrás
 mellett állok; és legyen, hogy az a hajadon, a ki kijön vizet meríteni, s a kinek azt mondom: Adj
 innom nékem egy kevés vizet a te vedredből, 44 És az ezt mondja nékem: Te is igyál, és a te
 tevéidnek is merítek; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt. 45 Én még el sem
 végeztem vala az én szívemben a beszédet, és ímé kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, és leméne
 a forrásra és meríte, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek. 46 Ő pedig sietett és leereszté az ő
 vedrét és monda: Igyál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada. 47 És
 megkérdezém őt és mondék: Ki leánya vagy? ő pedig felele: Bethuélnak, a Nákhor fiának leánya
 vagyok, a kit Milkha szült vala őnéki. Ekkor a függőt orrába, és e perezeket karjaira tevém. 48
 Meghajtván azért magamat, imádom az Urat, és áldom az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istenét,
 ki engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyjafiának leányát vegyem az ő fiának [feleségül.]
 49 Most azért, ha szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondjátok meg; ha pedig
 nem, adjátok tudtomra, hogy én vagy jobbra vagy balra forduljak. 50 És felele Lábán és Bethuél,
 és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. 51 Ímé előtted
 van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégezte. 52 És
 lőn, a mint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszédét, meghajtá magát a földig az Úr előtt.
 53 És hozza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat, és adá azokat Rebekának:
 drága ajándékokat ada az ő bátyjának is és az ő anyjának. 54 Evének azután és ivának, ő és a
 férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda: Bocsássatok
 el engem az én uramhoz. 55 Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még
 vagy tíz napig, azután menjen el. 56 A [szolga pedig] monda nékik: Ne késleljetek meg engem,

holott az Úr szerencsésé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz.
⁵⁷ Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérjük meg őt. ⁵⁸ Szólták azért Rebekát, és mondának
néki: Akarsz-e elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek. ⁵⁹ Elbocsáták azért Rebekát, az ő
húgokat, és az ő dajkáját, és az Ábrahám szolgáját, és az ő embereit. ⁶⁰ És megáldák Rebekát, és
mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek
kapuját. ⁶¹ És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút.
Így vevé a szolga Rebekát, és elméne. ⁶² Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik
vala a déli tartományban. ⁶³ És kiméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit
és látá, hogy ímé tevék jönnek. ⁶⁴ Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákot, és leszálla a tevéről.
⁶⁵ És monda a szolganak: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda:
Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát. ⁶⁶ Elbeszélé azután a szolga Izsáknak
mindazokat a dolgokat, a melyeket cselekedett vala. ⁶⁷ Izsák pedig bevivé [Rebekát] Sárának az
ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát és lön néki felesége és szereté őt. S megvigasztalódék Izsák
az ő anyja [halála] után.

Chapter 25

¹ Ábrahám pedig ismét vőn magának feleséget, kinek neve Ketúráh vala. ² És az szűlé néki
Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákot és Suakhot. ³ Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt.
Dédánnak pedig fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim. ⁴ S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer,
Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúráhnak fiai. ⁵ Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindazt
Izsáknak adta vala. ⁶ Az ágyasok fiainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat,
és elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még élteben napkelet felé, napkeleti tartományba.
⁷ S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket élt: száz hetvenöt esztendő. ⁸ És kimúlék
és meghala Ábrahám, jó vétségben, öregen és betelve az [élettel], és takarították az ő népéhez. ⁹
És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár
fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. ¹⁰ Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth
fiától vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára. ¹¹ Lön pedig Ábrahám halála

után, megáldá Isten az ő fiát Izsákot; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál.¹² Ezek pedig
 Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetségei, a kit az Égyiptombeli Hágár a Sára szolgálója szült vala
 Ábrahámnak.¹³ Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetségek szerint: Ismáelnek elsőszülötte
 Nebájót, azután Kédar, Adbeél és Mibszám.¹⁴ És Misma, Dúmah és Massza.¹⁵ Hadar, Théma,
 Jetúr, Náfis és Kedmah.¹⁶ Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban;
 tizenkét fejedelem az ő nemzetségek szerint.¹⁷ Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz
 harminczkét esztendő. És kimúlék és meghala, és takarították az ő népéhez.¹⁸ Lakoztak pedig
 Havilától fogva Súríg, a mely Égyiptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. Minden
 atyjafiával szemben esett az ő [lakása].¹⁹ Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetségei:
 Ábrahám nemzé Izsákot.²⁰ Izsák pedig negyven esztendős vala, a mikor feleségül vette Rebekát
 a Síríából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Síríából való Lábánnak húgát.²¹ És
 könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és
 teherbe esék Rebeka, az ő felesége.²² Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda:
 Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat.²³ És monda az Úr
 őnéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik
 népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.²⁴ És betelének az ő szülésének napjai,
 és ímé kettősök valának az ő méhében.²⁵ És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös,
 mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak.²⁶ Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsaú
 sarkába fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendős vala, a mikor ezek
 születének.²⁷ És felnevedének a gyermekek, és Ézsaú vadászathoz értő mezei ember vala;
 Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó.²⁸ Szereti vala azért Izsák Ézsaút, mert szájaíze szerint
 vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot.²⁹ Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsaú
 megjövén elfáradva a mezőről,³⁰ Monda Ézsaú Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből,
 mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak.³¹ Jákób pedig monda: Add el hát nékem
 azonnal a te elsőszülöttségedet.³² És monda Ézsaú; Ímé én halni járok, mire való hát nékem az
 én elsőszülöttségem?³³ És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki

és eladá az ő elsőszülöttségét Jákóbnak.³⁴ S akkor Jákób ada Ézsaúnak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsaú az elsőszülöttséget.

Chapter 26

¹ Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba.² Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyiptomba! lakjál azon a földön, melyet mondándok tenéked.³ Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak.⁴ És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei;⁵ Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.⁶ Lakozék azért Izsák Gérárban.⁷ És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködének, azt mondja vala: én húgom ő. Mert fél vala azt mondani: én feleségem; [gondolván:] nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelhogy szép ábrázatú ő.⁸ És lőn idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, látá Izsákot enyelegni Rebekával az ő feleségével.⁹ Kiálta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony feleséged ő; hogyan mondhattad [tehát:] húgom ő!? És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalán még meg kell halnom miatta.¹⁰ És monda Abimélek: Miért míveltetted ezt mi velünk?¹¹ Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közül, és bűnt hoztál volna mi reánk. Parancsola azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeté, bizonynyal meg kell hálnia.¹² És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz anyyia, mert megáldá őt az Úr.¹³ És gyarapodék az a férfiú, és elébb-elébb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lőn.¹⁴ És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a Filiszteusok.¹⁵ És mindazokat a kútakat, melyeket az ő atyjának szolgálái Ábrahámnak az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok, és betölték azokat földdel.¹⁶ És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál.¹⁷ Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék.¹⁸ És

ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyjának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkal nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az ő atyja.¹⁹ Izsák szolgálói pedig ásnak vala a völgyben, és élő víznek forrására akadának ott.²⁰ Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztoraival, mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútnak nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele.²¹ Más kútat is ásnak s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé.²² És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön.²³ Felméne pedig onnan Beérsebába.²⁴ És megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgálóimért.²⁵ Oltárt építe azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgálói pedig kútat ásnak ottan.²⁶ Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére.²⁷ És monda nékik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül?²⁸ Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled,²⁹ Hogy minket gonoszsal nem illetsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy.³⁰ Akkor vendégséget szerze nékik és evének és ivának.³¹ Reggel pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békességgel.³² Ugyanaz nap eljövének az Izsák szolgálói, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet.³³ S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig.³⁴ És mikor Ézsau negyven esztendőse vala, feleségül vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát.³⁵ És ők valának Izsáknak és Rebekának lelke keserűsége.

Chapter 27

¹ És lőn, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítja a nagyobbik fiát Ézsauát, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok.

² És monda: Ímé megvénhedtem; nem tudom halálom napját. ³ Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kézívedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat. ⁴ És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem minekelőtte meghalok. ⁵ Rebeka pedig meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsauának monda; s a mint elméne Ézsau a mezőre, hogy vadat vadászszon és hozzon: ⁶ Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsauának mondván: ⁷ Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok. ⁸ Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit én parancsolok néked.

⁹ Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint ő szereti. ¹⁰ Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal. ¹¹ Jákób pedig monda Rebekának az ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsau szőrös ember, én pedig sima vagyok. ¹² Netalán megtapogat engem az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra. ¹³ És monda néki az ő anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem. ¹⁴ Elméne azért, és elhozá, és vivé az ő anyjának; és az ő anyja ételt készíte, a mint szereti vala az ő atyja. ¹⁵ És vevé Rebeka az ő nagyobbik fiának Ézsauának drága ruháit, melyek ő nála otthon valának, és felöltözteté Jákóbot az ő kisebbik fiát. ¹⁶ A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ő kezeit, és nyakának simaságát. ¹⁷ És az ételt a melyet készített vala, kenyérrrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe. ¹⁸ És beméne az ő atyjához és monda: Atyám! és az monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam? ¹⁹ Monda Jákób az ő atyjának: Én [vagyok] Ézsau a te elsőszülötted, aképen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek, űlj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked. ²⁰ És monda Izsák az ő fiának: Hogy van az, hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbé. ²¹ És monda Izsák Jákóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-é az én fiam Ézsau vagy nem? ²² Oda méne tehát Jákób Izsákhhoz az ő atyjához, a ki megtapogatván őt, monda:

A szó Jákób szava, de a kezek Ézsaú kezei. ²³ És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőrösek
 valának mint Ézsaúnak az ő bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt. ²⁴ És monda: Te vagy fiam
 Ézsaú? Felele: Én vagyok. ²⁵ Az pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából,
 hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé, és evék; bort is vive néki és ivék. ²⁶ Akkor monda
 néki Izsák az ő atyja: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. ²⁷ Oda méne azért, és megcsókolá
 őt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiamnak illatja olyan, mint a
 mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr. ²⁸ Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld
 kövérségéből, és gabonának és bornak bőségét. ²⁹ Népek szolgáljanak néked és nemzetségek
 hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott,
 a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott. ³⁰ És lőn a mint elvégezé Izsák Jákóbnak
 megáldását; és épen csakhogy kiment vala Jákób az ő atyjának Izsáknak színe elől; az ő bátyja
 Ézsaú is megjöve vadászásából. ³¹ És készíté ő is ételt, s vivé az ő atyja elé, és mondá az ő atyjának:
 Keljen fel az én atyám, és egyék az ő fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked. ³² És
 monda néki az ő atyja Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsaú.
³³ Akkor Izsák elrémüle igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat fogott és behozá
 nékem, és én mindenből ettem minikelőtte te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is léssen. ³⁴
 A mint hallotta vala Ézsaú az ő atyjának beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiálta, és
 monda atyjának: Áldj meg engem is atyám. ³⁵ Ez pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal,
 és ő vevé el a te áldásodat. ³⁶ Az pedig monda: Nem méltán hívják-é őt Jákóbnak? mert immár
 két ízben csalt meg engemet; elvevé elsőszülöttségemet, most pedig áldásomat vevé el. És monda:
 Nem tartottál-é nékem is valami áldást? ³⁷ Felele Izsák és monda Ézsaúnak: Ímé uraddá tettem
 őt, és minden atyjafiát szolgálul adtam néki, gabonával is borral is őt láttam el; mit míveljek azért
 immár veled fiam? ³⁸ Monda Ézsaú az ő atyjának: Avagy csak az az egy áldásod van-é néked
 atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsaú és sír vala. ³⁹ Felele azért
 Izsák az ő atyja, és monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és [részed lesz] az ég harmatjából
 onnan felül; ⁴⁰ És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De léssen, a mikor ellene támadsz,
 letöröd igáját nyakadról. ⁴¹ Gyűlöli vala azért Ézsaú Jákóbot az áldásért, a melylyel megáldotta
 vala őt az ő atyja, és monda Ézsaú az ő szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai,
 és [akkor] megölöm az én öcsémet Jákóbot. ⁴² Mikor pedig hírül vivék Rebekának, az ő nagyobbik

fiának Ézsáúnak beszédit, elküldje és magához hívatá az ő kisebbik fiát Jákóbot, és monda néki:
 43 Ímé Ézsáú a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged. Most azért fiam, hallgass az én
 szavamra, és kelj fel és fuss Lábánhoz az én bátyámhoz Háránba, 44 És maradj nála egy kevés
 ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik; 45 Míg elfordul a te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik
 arról a mit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged: miért fosztatnám meg
 mindkettőtöktől egy napon? 46 Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok
 leányai miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai közül vesz feleséget, a milyenek ezek is, ez ország
 leányai közül valók; minek nékem az élet?

Chapter 28

1 Előhívatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt, és megparancsolá néki és monda: Ne végy
 feleséget a Kananeusok leányai közül. 2 Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuélnek a te anyád
 atyjának házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyjának leányai közül.
 3 A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává
 légy; 4 És adj a néked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség
 szerint bírjad a földet, melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak. 5 Elbocsátá
 azért Izsák Jákóbot, hogy menjen Mésopotámiába Lábánhoz a Siriabeli Bethuél fiához, Rebekának,
 Jákób és Ézsáú anyjának bátyjához. 6 És látá Ézsáú, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elbocsátotta
 őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsola
 néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül; 7 És hogy Jákób hallgata atyja és
 anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába; 8 És látá Ézsáú, hogy a Kananeusok leányai nem
 tetszenek Izsáknak az ő atyjának: 9 Elméne Ézsáú Ismáelhez, és feleségül vevé még az ő
 feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak húgát. 10 Jákób pedig
 kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott. 11 És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap
 lement vala: és vön egyet annak a helynek kövei közül, és feje alá tevé; és lefeküvék azon a helyen.
 12 És álmod látá: Ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és ímé
 az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon. 13 És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én [vagyok]
 az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel néked

¹⁴ adom és a te magodnak. És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.
¹⁵ És ímé én veled [vagyok], hogy megőrizzelek téged valahova menédesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam. ¹⁶ Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. ¹⁷ Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja. ¹⁸ És felkele Jákób reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul állítá fel azt, és olajat önte annak tetejére; ¹⁹ És nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig Lúz vala annak a városnak neve. ²⁰ És fogadást tön Jákób, mondá: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem; ²¹ És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az én Istenem; ²² És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.

Chapter 29

¹ Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók földére. ² És látá, hogy ímé egy kút van a mezőben, és hogy ott három falka juh hever vala. Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a kútnak száján nagy kő vala: ³ Mikor pedig ott valamennyi nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút szájára. ⁴ És monda nékik Jákób: Honnan valók vagytok atyámfiai? És mondának: Háránból valók vagyunk. ⁵ És monda nékik: Ismeritek-é Lábánt, a Nákhor fiát? s azok felelének: Ismerjük. ⁶ Azután monda nékik: Egészségben van-é? s azok mondának: Egészségben van, és az ő leánya Rákhel ímhol jő a juhokkal. ⁷ És monda [Jákób:] Ímé még nagy fenn van a nap, nincs ideje hogy betereljék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legeltessetek. ⁸ Azok pedig felelének: Nem tehetjük míg valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megithatassuk a juhokat. ⁹ Még beszélget vala velök, mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket legeltet vala. ¹⁰ S lön, a mint meglátá Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és

Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait. ¹¹ És megcsókolá Jákób Rákhelt, és nagy felszóval síra.

¹² S elbeszélé Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyjának rokona és hogy Rebekának fia. Ez pedig elfuta, és megmondá az ő atyjának. ¹³ És lön mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának hírére hallá, eleibe futa, megölelé és megcsókolá őt, és bevivé az ő házába, és az mindeneket elbeszélé Lábánnak.

¹⁴ És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig, ¹⁵ És monda Lábán Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen a béred? ¹⁶ Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel. ¹⁷ Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. ¹⁸ Megszereti vala azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállok téged hét esztendeig Rákhelért, a te kisebbik leányodért. ¹⁹ És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogyszem másnak adjam őt, maradj én nálam. ²⁰ Szolgálja tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt. ²¹ És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleségemet: mert az én időm kitelt, hadd menjek be hozzá. ²² És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat. ²³ Estve pedig vevé az ő leányát Leát, és bevivé hozzá, a ki beméne ő hozzá. ²⁴ És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálóul adá az ő leányának Leának. ²⁵ És reggelre kelve: Ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én velem? Avagy nem Rákhelért szolgáltalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? ²⁶ Lábán pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik előtt. ²⁷ Töltsd ki ennek hetét, azután amaszt is néked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálsz nálam még más hét esztendeig. ²⁸ Jákób tehát aképen cselekedék, kitölté azt a hetet; ez pedig néki adá Rákhelt, az ő leányát feleségül.

²⁹ És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója legyen.

³⁰ És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákhelt, hogyszem Leát és szolgálja ő nála még más hét esztendeig. ³¹ És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala. ³² Fogada azért Lea az ő méhében és szüle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem.

³³ Azután ismét teherbe esék és szüle fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett

voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak.³⁴ És megint teherbe esék és szûle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzám az én férjem, mert három fiat szûltem néki; azért nevezé nevét Lévinek.³⁵ És ismét teherbe esék, és fiat szûle és monda: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának, és megszûnék a szûléstől.

Chapter 30

¹ És látá Rákhel, hogy ő nem szûle Jákóbnak, irigykedni kezdé Rákhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermekeket, mert ha nem, meghalok.² Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten [vagyok-é] én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét.³ És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szûljön az én térdeimen, és én is megépüljek ő általa.⁴ Adá tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségül, és beméne ahhoz Jákób.⁵ És teherbe esék Bilha és szûle Jákóbnak fiat.⁶ És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé nevét Dánnak.⁷ Ismét fogada az ő méhében, és szûle Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak.⁸ És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémmel, és győztem; azért nevezé nevét Nafthalinak.⁹ Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szûléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségül.¹⁰ És szûle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak.¹¹ És monda Lea: Szerencsére! és nevezé nevét Gádnak!¹² És szûle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak.¹³ És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek.¹⁴ És kiméne Rúben búzaaratáskor, és találá a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának.¹⁵ És monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból. Az pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvetted tőlem az én férjemet, s a fiam mandragóra-bogyóit is elvennéd tőlem?¹⁶ És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért. Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jöjj be, mert megvettelek a fiam mandragóra-bogyóiért; és nála hála azon éjszaka.¹⁷ És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szûle Jákóbnak ötödik fiat.¹⁸ És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhárnak.¹⁹ És ismét fogada az ő

méhében Lea, és szûle hatodik fiat Jákóbnak.²⁰ És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szültem néki, és nevezé nevét Zebulonnak.²¹ Annakutána szûle leányt, és nevezé nevét Dínának.²² Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá õt az Isten és megnyitá az õ méhét.²³ És fogada méhében, és szûle fiat, s monda: Elvévè Isten az én gyalázatomat.²⁴ És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr nékem más fiat is.²⁵ És lõn, a mint szûlte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba.²⁶ Add meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged.²⁷ És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid elõtt! Úgy sejtem, hogy te éretted áldott meg engem az Úr.²⁸ És monda: Szabj bért magadnak és én megadom.²⁹ Ez pedig monda: Te tudod mimódon szolgáltalak téged, és hogy mivé lett nálam a te jószágod.³⁰ Mert a mi kevesed vala én elõttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit a magam házáért is?³¹ És monda [Lábán:] Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat ismét legeltetem és õrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed:³² Nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszaggatok közülök, és minden fekete bárányt a juhok közül, s a tarkát és pettyegetett a kecskék közül, s legyen [ez] az én bérem.³³ S a mikor majd bérem iránt eljövëndesz, mi elõtted lesz, becsületességemrõl ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok közt, az mind lopott jószág nálam.³⁴ És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne.³⁵ Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérség vala, és minden feketét a juhok közül, és adá az õ fiainak keze alá.³⁶ És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legelteti vala Lábán egyéb juhait.³⁷ És vön Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszõket, és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszõk fehére.³⁸ És a vesszõket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornába, az itató válúba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal, hogy foganjanak, mikor inni jönnek.³⁹ És a juhok a vesszõk elõtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat, pettyegetetteket és tarkákat.⁴⁰ Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczczal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra;

így szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhai közé.⁴¹ És lőn, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket oda raká a válúkba a juhok eleibe, hogy a vesszőket látva foganjanak.⁴² De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s ily módon Lábánéi lőnek a satnyák, a java pedig Jákóbé.⁴³ És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgálója, tevéje és számara.

Chapter 31

¹ És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette Jákób; és atyánkéből szerezte mind e gazdagságot.² És látá Jákób a Lábán orczáját, hogy ímé nem olyan ő hozzá mint annakelőtte.³ Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé, és veled lések.⁴ Elkülde tehát Jákób, és kihívátá magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához.⁵ És monda nékik: Látom atyátok orczáját, hogy nem olyan hozzám, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene velem volt.⁶ Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat.⁷ De atyátok engem megcsalt s tízszer is megváltoztatta béretem; mindazáltal az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen.⁸ Mikor azt mondotta: A pettyegetettek legyenek a te béred, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béred, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala.⁹ Így vette el Isten atyátok jószágát és nékem adta.¹⁰ Mert lőn a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák.¹¹ Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék: Ímhol vagyok.¹² És ő monda: Emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindazt láttam, a mit veled Lábán cselekeszik vala.¹³ Én vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj vissza szülőföldre.¹⁴ És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajjon vagyon-é még nekünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában?¹⁵ Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midőn minket eladott, és értékünket is teljesen megemésztette.¹⁶ Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az

Isten mondott, [azt] cselekedjed. ¹⁷ Felkele tehát Jákób, és feltevé gyermekeit és feleségeit a
 tevékre; ¹⁸ És elvivé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jószágát,
 melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az ő atyjához Izsákhhoz Kanaán földére. ¹⁹
 Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonközben ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek
 atyjánál valának. ²⁰ Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak szívét, mivelhogy nem adá tudtára,
 hogy szökni akar. ²¹ Megszökek tehát mindenestől, és felkelvén, általméne a folyóvízen, és Gileád
 hegye felé tartá. ²² És mikor harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött; ²³
 Maga mellé vévén az ő rokonait, hét napi járó földig űzé őket; és elére a Gileád hegyén. ²⁴ Isten
 pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak
 se jót, se rosszat ne szólj. ²⁵ Mikor elére Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán
 is a Gileád hegyén voná fel az ő rokonaival egybe. ²⁶ És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél,
 hogy megloptad szívemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitted el? ²⁷ Miért futottál
 el titkon, s loptál meg engem? miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna örömmel,
 énekszóval, dob- és hegedűszóval? ²⁸ És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és
 leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. ²⁹ Volna eröm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek,
 de a ti atyátok Istene tegnap éjszaka megszólíta engem, ezt mondván: Vigyázz magadra, Jákóbnak
 se jót, se rosszat ne szólj. ³⁰ Hogyha pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal
 kívánkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet? ³¹ Felelvén pedig Jákób, monda
 Lábánnak: Mert félttem, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én tőlem erővel.
³² A kinél pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen [az]. Atyánkfiai előtt vizsgáld meg, mid van
 nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. ³³ Beméne tehát Lábán
 Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea
 sátorából, és méne a Rákhel sátorába. ³⁴ Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala
 azokat egy tevének a nyergébe, és rájok űle; Lábán pedig felhányá az egész sátort, és nem találta
 vala meg [azokat.] ³⁵ Akkor monda az ő atyjának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek
 előtted, mert asszonyok baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat. ³⁶ Jákób
 pedig haragra gerjede s feddődék Lábánnal. Megszólála Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem,
 és mi a bûnöm, hogy üldözöbe vettél? ³⁷ Bezzeg minden holmimat felhánytad, mit találtál a magad
 házi holmija közül valót? add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet

³⁸ kettőnk között. ³⁸ Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és
³⁹ nyájad kosait nem ettem meg. ³⁹ A mit a [vad] megszagattott, nem vittem hozzád, én fizettem
⁴⁰ meg azt; tőlem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. ⁴⁰ Úgy voltam hogy nappal
⁴¹ a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől. ⁴¹ Immár húsz
⁴² esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig
⁴² juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. ⁴² Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene,
és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, [de]
megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett [téged] tegnap éjjel.
⁴³ ⁴³ Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az
én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az
⁴⁴ ő magzatjaiknak, a kiket szültek? ⁴⁴ Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az legyen
⁴⁵ bizonyosságul közöttem és közötted. ⁴⁵ És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul. ⁴⁶
⁴⁶ És monda Jákób az ő atyjafiainak: Szedjete köveket! És gyűjtétek köveket, és csinálának rakást;
és evének ott a rakáson. ⁴⁷ És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek.
⁴⁸ ⁴⁸ És mondja vala Lábán: E rakás bizonyosság ma, közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek.
⁴⁹ ⁴⁹ És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó közöttem és te közötted, a mikor
⁵⁰ egymástól elválunk. ⁵⁰ Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az én leányaimon kívül több
feleséget veéndesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyosság én közöttem és te
⁵¹ közötted. ⁵¹ És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam
⁵² én közöttem és te közötted, ⁵² Bizonyosság legyen e rakás kő, és bizonyosság ez az emlékoszlop, hogy
sem én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és
⁵³ ez emlékoszlop mellett gonosz végre. ⁵³ Az Ábrahám Istene, és a Nákhor Istene, és az ő atyjok
⁵⁴ Istene tegyenek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyjának Izsáknak félelmére. ⁵⁴
⁵⁵ Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégségbe hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek
⁵⁵ vala, s meghálának a hegyen. ⁵⁵ Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és
megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.

Chapter 32

¹ Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai. ² És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak. ³ Azután küldé Jákób követeket maga előtt Ézsáúhoz az ő bátyjához, Széir földébe, Edóm mezőségébe, ⁴ És parancsola azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsáúnak: Ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam és időztem mind ekkorig. ⁵ Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, azért híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt. ⁶ És megtérének Jákóbbhoz a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához Ézsáúhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz férfi van vele. ⁷ Igen megíjede Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregbe osztá. ⁸ És monda: Ha eljön Ézsáú az egyik seregbe, és azt levágja, a hátramaradt sereg megszabadul. ⁹ És monda Jákób: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól tészek veled: ¹⁰ Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgálóddal cselekedtél; mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. ¹¹ Szabadíts meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsáú kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe. ¹² Te pedig azt mondottad: Jól tévén jól tészek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fővénye, mely meg nem számlálthatatik sokasága miatt. ¹³ És ott hála azon éjjel: és választá abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsáúnak az ő bátyjának: ¹⁴ Kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhot, és húsz kost; ¹⁵ Harmincz szoptatós tevét s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulkot: húsz nőstény szamarat, és tíz szamarát vehet. ¹⁶ És szolgálí kezébe adá, minden nyáját külön-külön, és monda az ő szolgálóinak: Menjetek el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj között. ¹⁷ És parancsola az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsáú előtalál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy? Hová mégy? És kiéi ezek előtted? ¹⁸ Akkor azt mondjad: Szolgádé Jákóbé; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsáúnak, és ímé ő maga is [jön] utánunk. ¹⁹ Ugyanazt parancsolá a másíknak, a harmadíknak, és mindazoknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsáúnak, mikor vele találkoztok. ²⁰ Ezt is mondjátok: Ímé Jákób a te szolgád utánunk [jő]; mert így gondolkodik vala: Megengesztelem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előtte. ²¹ Előlméne tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála. ²² Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általméne a

²³ Jabbók révén. Vevé hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté mindenét valamije
²⁴ vala. Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig.
²⁵ Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből
²⁶ Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. És monda: Bocsáss el engem,
 mert feljött a hajnal. És monda [Jákób]: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.
²⁷ És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. ²⁸ Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak
 mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.
²⁹ És megkérde Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért
 kérded az én nevemet? ³⁰ És megáldá őt ott. Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek:
 mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem. ³¹ És a nap felkél vala rajta,
 amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére. ³² Azért nem eszik Izráel fiai a csípő
 forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának
 inahúsa.

Chapter 33

¹ Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsau jó vala, és négyszáz férfiú ő vele;
 megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. ² És előreállítá a
 szolgálókat és azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet
 leghátul. ³ Maga pedig előttök megy vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyjához
 juta. ⁴ Ézsau pedig eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának.
⁵ És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermekeket, és monda: Kicsodák ezek teveled?
 Ő pedig monda: A gyermekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgálodat. ⁶ És közelítének a
 szolgálók, ők és gyermekeik és meghajták magokat. ⁷ Elérkezék Lea is az ő gyermekeivel, és
 meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat. ⁸ És monda
 [Ézsau:] Mire való ez az egész sereg, melyet előltalálék? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram
 szemei előtt. ⁹ És monda Ézsau: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd. ¹⁰ Monda
 pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az

én kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál engem.¹¹ Vedd el kérlek az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszolá őt, és elvevé.¹² És monda: Induljunk, menjünk el, és én előtted megyek.¹³ Felele néki [Jákób]: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájak mind elhullanak.¹⁴ Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a jószág lépése szerint, a mely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe.¹⁵ És monda Ézsau: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei előtt.¹⁶ Visszatére tehát Ézsau még az nap az ő útján Széir felé.¹⁷ Jákób pedig méne Szukkóthba és építe magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak.¹⁸ Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt.¹⁹ És megvevé a mezőnek azt a részét, a hol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyjának fiaitól száz pénzen.²⁰ És oltárt állíta ott, és nevezé azt [ily névvel:] Isten, Izráel Istene.

Chapter 34

¹ Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait.² És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta.³ És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leánynak.⁴ Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyjának, mondván: Vedd nékem feleségül ezt a leányt.⁵ És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért vesztég marada Jákób, míg azok megjövének.⁶ És kiméne Khámor, Sekhem atyja Jákóbbhoz, hogy szóljon vele.⁷ Mikor Jákób fiai megjövének a mezőről és meghallák a [dolgot,] elkeseredének s nagyon megharaguvának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni.⁸ És szóla nékik Khámor, mondván: Az én fiam Sekhem,

lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségül. ⁹ És szerezzetek velünk
 sógorságot: a ti leányaitokat adjátok nekünk, és a mi leányainkat vegyétek magatoknak, ¹⁰ És
 lakjatok velünk; a föld elöttetek van, lakjátok, s kereskedjete rajta és bírjátok azt. ¹¹ Sekhem is
 monda a [Dína] atyjának és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet elöttetek, és valamit mondotok
 nékem, megadom. ¹² Akármily nagy jegyadományt és ajándékot [kivántok,] megadom a mint
 mondjátok nékem, [csak] adjátok nékem a leányt feleségül. ¹³ A Jákób fiai pedig álnokul felelének
 Sekhemnek és Khámornak az ő atyjának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő
 húgokat, ¹⁴ És mondának nékik: Nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi húgunkat körülmetélkedetlen
 férfiúnak adjuk; mert ez nekünk gyalázat volna. ¹⁵ Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká
 lesztek hozzánk, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek. ¹⁶ Így a mi leányainkat néktek
 adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; ¹⁷ Hogyha
 pedig nem hallgattok reánk, hogy körülmetélkedjete: felvesszük a mi leányunkat és elmegyünk.
¹⁸ És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fiának. ¹⁹ Nem is halasztá
 az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig atyja házanépe
 között mindenkinél nagyobb becsülete vala. ²⁰ Elméne azért Khámor és Sekhem az ő fia az ő
 városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfiával, mondván: ²¹ Ezek az emberek békességesek
 velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert ímé e föld elég tágas nékik; az ő
 leányaikat vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik. ²² De csak úgy egyeznek
 bele e férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélkedik
 közöttünk, a miképen ők is körül vannak metélkedve. ²³ Nyájaik, jószáguk, és minden barmuk
 nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk meg velök, akkor velünk laknak. ²⁴ És engedének
 Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindenek, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és
 körülmetélkedék minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala. ²⁵ És lőn harmadnapon, mikor
 ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának
 s bátran a városra ütének és minden férfit megölének. ²⁶ Khámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver
 élére hányák, és elvivék Dínát a Sekhem házából, és kimenének. ²⁷ A Jákób fiai a megölteknek
 esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az ő húgokat. ²⁸ Azok juhait,
 barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvivék. ²⁹ És minden gazdagságukat,

minden gyermekeiket és feleségeiket fogva vivék és elrablák, és mindent a mi a házban vala. ³⁰
 És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, [és] utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha ³¹
 összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe. Azok pedig mondának: Hát mint tisztátalan személylyel, úgy kellett-é bánni a mi hűgunkkal?

Chapter 35

¹ Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsaú előtt futsz vala. ² Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. ³ És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam. ⁴ Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának, és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala. ⁵ És elindulának. De Istennek rettentése vala a körülök való városokon, és nem üldözék a Jákób fiait. ⁶ Eljuta azért Jákób Lúzba, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala. ⁷ És építe ott oltárt, és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az ő bátyja előtt fut vala. ⁸ És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhutnak. ⁹ Az Isten pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. ¹⁰ És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne neveztessek többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel légyen neved. És nevezé nevét Izráelnek. ¹¹ És monda néki az Isten: Én [vagyok] a mindenható Isten, nevedkjél és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled; és királyok származzanak a te ágyékdoból. ¹² És a földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked adom azt, utánad pedig a te magodnak adom a földet. ¹³ És felméne ő tőle az Isten azon a helyen, a hol vele szólott vala. ¹⁴ Jákób pedig emlékoszlopot állíta azon a helyen, a hol szólott vele, köoszlopot; és áldozék azon italáldozattal, és önte arra olajat. ¹⁵ És nevezé Jákób

a hely nevét, a hol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek. ¹⁶ És elindulának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szûle Rákhel, és nehéz vala az ő szûlése. ¹⁷ S vajudása közben monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz. ¹⁸ És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atyja pedig nevezé őt Benjáminnak. ¹⁹ És meghala Rákhel, és eltemetteték az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton. ²⁰ És emlékoszlopot állíta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az mind e mai napig. ²¹ Azután tovább költözék Izráel, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát. ²² Lőn pedig, mikor Izráel azon a földön lakozék, elméne Rúben, és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten. ²³ Lea fiai: Jákób elsöszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár és Zebulon. ²⁴ Rákhel fiai: József és Benjámin. ²⁵ A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Nafthali. ²⁶ A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki Mésopotámiában. ²⁷ És eljuta Jákób Izsákhöz, az ő atyjához Mamréba, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, a hol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. ²⁸ Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. ²⁹ És kimúlék Izsák és meghala, és takarítotték az ő eleihez vén korban, bételvén az étellel; és eltemeték őt az ő fiai, Ézsaú és Jákób.

Chapter 36

¹ Ez Ézsaúnak (azaz Edómnak) nemzetsége. ² Ézsaú a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki Khivveus Czibhón leánya vala. ³ És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak húgát. ⁴ Szûlé pedig Adá Ézsaúnak Elifázt; és Boszmáth szûlé Rehuélt. ⁵ Oholibáma pedig szûlé Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsaú fiai, kik születtek néki Kanaán földén. ⁶ És felvevé Ézsaú az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne [más] országba, az ő atyjafiának Jákóbnak színe elöl. ⁷ Mert az ő jószáguk több vala, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földje nem bírja vala meg őket az ő nyájaik miatt. ⁸ Letelepédék tehát Ézsaú a Széir hegyén. Ézsaú pedig az Edóm. ⁹ Ez Ézsaúnak az Edomiták atyjának nemzetsége a Széir hegyen. ¹⁰ Ezek Ézsaú fiainak nevei:

Elifáz, Adának Ézsau feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsau feleségének fia. ¹¹ Elifáznak
 fiai valának: Thémán, Omár, Czufó, Gahtám és Kenáz. ¹² Thimna pedig Elifáznak, az Ézsau fiának
 ágyasa vala, ki Elifáznak szûlé Amáleket. Ezek Adának, Ézsau feleségének fiai. ¹³ Ezek pedig a
 Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsau feleségének fiai.
¹⁴ Oholibámának pedig, Ézsau feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának
 fiai, kiket szûle Ézsauinak: Jéhus, Jahlám és Korakh. ¹⁵ Ezek Ézsau fiainak fejedelmei: Elifáznak,
 Ézsau elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czufó fejedelem, Kenáz fejedelem.
¹⁶ Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek
 Edómnak országában; ezek Adá fiai. ¹⁷ Rehuélnek pedig, az Ézsau fiának fiai ezek: Nakhath
 fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuéltől való fejedelmek
 Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsau feleségének fiai. ¹⁸ Ezek pedig Oholibámának,
 Ézsau feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától,
 Anáh leányától, Ézsau feleségétől való fejedelmek. ¹⁹ Ezek Ézsau fiai, és ezek azoknak fejedelmei;
 ez Edóm. ²⁰ A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón,
 Anáh. ²¹ Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában. ²²
 Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. ²³ Sóbálnak fiai ezek: Halván,
 Mánakháth, Hébal, Sefó, Onám. ²⁴ Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg
 forrásokot talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté. ²⁵ Anáhnak fiai
 ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. ²⁶ Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán.
²⁷ Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán. ²⁸ Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán. ²⁹ A
 Horeusok közül való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem,
 Anáh fejedelem. ³⁰ Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül
 való fejedelmek az ő fejedelemségök szerint, Széir tartományában. ³¹ Ezek pedig a királyok, kik
 uralkodtak Edóm földén minekelötte Izráel fiai között király uralkodott volna. ³² Király vala
 Edómban Bela, Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala. ³³ És meghala Bela, uralkodék
 helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczrából való volt. ³⁴ És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a
 Témán földéből való Khusám. ³⁵ És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia,

a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; az ő városának neve pedig Hávit vala. ³⁶ És meghala Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. ³⁷ És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. ³⁸ És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. ³⁹ És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadár; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének pedig neve Mehetábéel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala. ⁴⁰ Ezek pedig az Ézsaú nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő családjak, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. ⁴¹ Oholibámá fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. ⁴² Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem. ⁴³ Magdiél fejedelem, Híram fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségök földén. Ézsaú az Edómiták atyja.

Chapter 37

¹ Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földén, Kanaán földén. ² Ezek a Jákób nemzetségének dolgai: József tizenhét esztendő korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyjuknak. ³ Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és czifra ruhát csináltat vala néki. ⁴ Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólani. ⁵ És álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölik vala őt. ⁶ Mert monda nékik: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmod, melyet álmodtam. ⁷ Ímé kévéket kötünk vala a mezőben, és ímé az én kévéim felkele és felállá; a ti kévéitek pedig körülállanak, és az én kévéim előtt meghajolnak vala. ⁸ És mondának néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-e lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-e rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmaért és beszédeért. ⁹ Más álmod is álmodék, és elbeszélé azt az ő bátyjainak, mondván: ímé megint álmodtam; ímé a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem. ¹⁰ S elbeszélé atyjának és bátyjainak, és az ő atyja megdorgálá őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-e, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? ¹¹ Irigykednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja pedig elméjében tartja

¹² vala e dolgot. Mikor pedig az ő bátyjai elmenének Sikhembe, hogy az ő atyjok juhait őrizzék;
¹³ Monda Izráel Józsefnek: A te bátyáid avagy nem Sikhemben legeltetnek-é? Jöszte, és én hozzájuk
küldelek téged. Ő pedig monda: Ímhol [vagyok]. ¹⁴ És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s
mint vagynak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és
¹⁵ méne Sikhembe. Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt
az az ember, mondván: Mit keressz? ¹⁶ És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg
nékem, hol legeltetnek? ¹⁷ És monda az ember: Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák:
Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyjai után, és megtalálá őket Dóthánban. ¹⁸ Mikor
távolról megláták, minekelőtte közel ért volna hozzájuk, összebeszélének, hogy megölik. ¹⁹ És
szólának egymás között: Ímhol jő az álomlátó! ²⁰ Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt
²¹ valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból.
²² Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és monda: Ne üssük őt agyon. És monda
nékik Rúben: Ne onsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne
²³ vessetek reá. Azért, hogy megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyjához. És lön, a mint
oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a czifra ruhát, mely rajta vala.
²⁴ És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne. ²⁵ Azután
leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy ímé egy Ismáelita karaván jő vala
Gileádból, és azoknak tevéi visznek vala fűszerszámot, balzsamot és mirhát, menvén, hogy alávigyék
²⁶ Égyiptomba. És monda Júda az ő atyjafiaiinak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfiát, és
²⁷ eltitkoljuk az ő vérét? Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert
²⁸ atyánkfia, vérünkéből való ő. És hallgatának rá az ő atyjafiai. És menének arra Midiánita kereskedő
férfiak, és kivonák és felhozák Józsefet a kútból, és eladák Józsefet az Ismáelitáknak hús
²⁹ ezüstpénzen: [azok] pedig elvivék Józsefet Égyiptomba. És visszatére Rúben a kúthoz, és ímé
³⁰ József nem vala a kútban, és megszaggatá ruháit. És megtére az ő atyjafiaihoz, és monda:
³¹ Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én? Akkor vevék a József felső ruháját, és leölének
³² egy kecskebakot, és belemárták a felső ruhát a vérbe. És elküldék a czifra ruhát, és elvivék
³³ atyjokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-é vagy nem? És megismeré azt,

és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony széllyelszaggatta Józsefet. ³⁴ És megszaggatá Jákób ruháit, és zsákba öltözék és gyászolá az ő fiát sokáig. ³⁵ Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vigasztalják őt, de nem akara vigasztalódní, hanem monda: ³⁶ Sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja. A Midiániták pedig eladák őt Égyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

Chapter 38

¹ És lön abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyjafiaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala. ² És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvevé azt, és beméne hozzá. ³ És az fogada méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Hérnek. ⁴ És ismét fogada méhében, s fiat szűle, és nevezé nevét Ónának. ⁵ Még egyszer szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé, Khezibben vala. ⁶ És vön Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. ⁷ De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. ⁸ És monda Júda Ónának: Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségül mint sógor, és támaszsz magot bátyádnak. ⁹ Ónán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a [magot,] hogy bátyjának magot ne támaszszon. ¹⁰ És gonoszságnak tetszék az Úr szemei előtt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megölé őt is. ¹¹ És monda Júda Thámárnak, az ő menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Séla felnevekedik. Mert így gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atyja házában. ¹² Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvigasztalódék és elméne az ő juhainak nyírőihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába. ¹³ Hírül adák pedig Thámárnak mondván: ¹⁴ Ím a te ipad Thimnába megy juhainak nyírására. Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leüle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja vala, hogy felnevekedék Séla, és még sem adák őt annak feleségül. ¹⁵ Meglátá pedig őt Júda, és tisztátalan személynek gondolá, mivelhogy befedezte vala orcáját. ¹⁶ És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ő menyé az.

Ez pedig monda: Mit adsz nékem ha bejöss hozzám?¹⁷ És felele: Küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat. És az monda: Adsz-é zálogot, míg megküldöd?¹⁸ És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyûrûdet, gyûrûd zsinórját és pálczádat, mely kezekben van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté.¹⁹ Azután felkele és elméne, és leveté magáról a fátyolt; és felvevé az õ özvegyi ruháját.²⁰ És megküldé Júda a kecskefiat az õ Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt.²¹ És megkérde a helység férfait, mondván: Hol van az a [felavatott] parázna [nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondának: Nem volt erre [felavatott] parázna nő.²² Visszatére tehát Júdához, és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre [felavatott] parázna nő.²³ És monda Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; ímé én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem találtad meg õt.²⁴ És lõn mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráználkodott, és ímé terhes is a paráznaság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki õt, és égettessék meg.²⁵ Mikor pedig kivitetnék, elkülde az õ ipához, mondván: Attól a férfiútól vagyok terhes, a kiéi ezek. És mondá: Ismerd meg, kérlek, kié e gyûrû, e zsinór, és e pálcza.²⁶ És megismeré Júda és monda: Igazabb õ nálamnál, mert bizony nem adám õt az én fiainak Sélának; de nem ismeré õt [Júda] többé.²⁷ És lõn az õ szülésének idején, ímé kettõsök valának az õ méhében.²⁸ És lõn, hogy szûlése közben az egyik kinyújtá kezét, és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez jött ki elõször.²⁹ De lõn, hogy a mikor visszavoná kezét, ímé az õ testvére jöve ki. És mondá a [bába:] Hogy törtél te magadnak részt? Azért nevezé nevét Pérecznek.³⁰ És utána kijöve az õ testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

Chapter 39

¹ József pedig aláviteték Égyiptomba és megvevé õt az Ismáelitáktól, kik õt oda vitték vala, egy egyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testörök főhadnagya.² És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az õ egyiptomi urának házában vala.³ Látá pedig az õ ura, hogy az Úr van õ vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencséssé tesz az õ kezében:⁴ Kedvessé lõn azért József az õ ura elõtt, és szolgál vala néki; és háza felvigyázójává tevé, és mindenét, a mije

⁵vala, kezére bízám. És lőn az időtől fogva, hogy házának és a mije volt, mindenének gondviselőjévé
 tevé, megáldá az Úr az egyiptomi embernek házát Józsefért; és az Úr áldása vala mindenben, a mije
⁶csak volt a házban és a mezőn. Mindent azért valamije vala József kezére bízám; és semmire sem
 vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megesszik vala. József pedig szép termetű és szép
⁷arcú vala. És lőn ezek után, hogy az ő urának felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálj
 velem. ⁸Ő azonban vonakodék s monda az ő ura feleségének: Ímé az én uramnak én mellettem
⁹semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én kezemre bízám. Senki sincs
 nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy
 te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és [hogyan] vétkezném az Isten
¹⁰ellen? És lőn, hogy az asszony mindennap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá,
¹¹hogy vele háljon és vele egyesüljön. Lőn azért egy napon, hogy valami dolgát végezni a házba
 beméne, és a háznép közül senki sem vala ott benn a házban, ¹²És megragadá őt ruhájánál fogva,
¹³mondván: Hálj velem. Ő pedig ott hagyá ruháját az [asszony] kezében és elfuta és kiméne. És
¹⁴mikor látja vala az [asszony], hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és kifutott: Összehívá
 a háznépet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozott hozzánk, hogy megcsúfoljon
¹⁵bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, s én fenszóval kiálték. És lőn, a mint hallja vala,
¹⁶hogy fenszóval kezdék kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne. Megtartá azért az ő
¹⁷ruháját magánál, míg az ő ura haza jöve. S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzám
¹⁸a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szégyent hozzon reám. És mikor fenszóval kezdtem
¹⁹kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta. És lőn, a mint hallja az ő ura az ő feleségének beszédeit,
²⁰melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede. Vevé azért
²¹Józsefet az ő ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a
 tömlöczben. De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ő kegyelmességét és kedvessé tevé
²²ő a tömlöcztartó előtt. És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának,
²³József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. És semmi gondja
 nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala [Józseffel],
 és valamit cselekeszik vala, az Úr szerencsésé teszi vala.

Chapter 40

¹ És lőn ezekután, hogy az égyptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok ellen, az égyptomi király ellen. ² Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a főszütőmesterre. ³ És fogságba vetteté azokat a testörök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József. ⁴ A testörök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgálá nékik. És jó ideig valának fogságban. ⁵ És az égyptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint. ⁶ És beméne hozzájuk József reggel, látá, hogy ímé bánkódnak vala. ⁷ És megkérde a Faraó főembereit, a kik az ő ura házában vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orcátok? ⁸ És mondanak néki: Álmodtunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda nékik József: A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem. ⁹ Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: Álmodtam ímé egy szőlőtő vala előttem; ¹⁰ És a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózáék, virágozáék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket. ¹¹ A Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe. ¹² És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. ¹³ Harmadnap múlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az elébbi tisztet szerint, mikor az ő pohárnokja valál. ¹⁴ Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból. ¹⁵ Mert lopva hoztak el engem a héberék földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. ¹⁶ És látá a főszütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemen. ¹⁷ A felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból, az én fejemről. ¹⁸ És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap. ¹⁹ Harmadnap múlva fejedet véteti a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsoadat. ²⁰ S lőn harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgálóinak, s akkor a főpohárnokot és a főszütőmestert is

fölvevé szolgálai közé.²¹ És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe.²² A fősütőmestert pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nékik József.²³ És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.

Chapter 41

¹ Lőn pedig két esztendő múltán, hogy a Faraó álmot láta, s ímé áll vala a folyóvíz mellett.² És ímé a folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban.³ S ímé azok után más hét tehén jő vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehének mellé a folyóvíz partján.⁴ És elnyelék a rút és ösztövér tehének a hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó.⁵ És elaluvék és másodszor is álmot láta, és ímé hét gabonafej nevededik vala egy száron, mind teljes és szép.⁶ És ímé azok után hét vékony s keleti széltől kiszáradt gabonafej nevededik vala.⁷ És elnyelék a vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és ímé álmom [vala.]⁸ Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elkülde azért és egybehívatá Égyiptom minden jövendőmondóját, és minden bölcsét és elbeszélé nékik a Faraó az ő álmát, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak.⁹ Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon.¹⁰ A Faraó megharagudt vala az ő szolgálira, és fogságba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fősütőmestert.¹¹ És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmoda.¹² És [vala] velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala néki, és ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az ő álma szerint fejté meg.¹³ És lőn, hogy a miképen megfejté nékünk, úgy lőn: engem visszahelyeze hivatalomba, amazt pedig felakasztatá.¹⁴ Elkülde azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát váltta és a Faraóhoz méne.¹⁵ És monda a Faraó Józsefnek: Álmot láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghalod az álmot, meg is magyarázod azt.¹⁶ És felele József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van.¹⁷ Monda azért a Faraó Józsefnek: Álomban ímé állok vala a

18 folyóvíz partján. És ímé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban.
 19 S ímé azok után más hét tehén jő vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak; egész Égyiptom
 földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlókat. 20 És elnyelék az ösztövér és rút tehenek, az
 elébbi hét kövér tehenet. 21 És azok gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy
 gyomrukban volnának, mert külsejük oly rútvála, mint az előtt. És felsejkenék. 22 És láttam
 álmomban, és ímé hét gabonafej nevededik vala egy száron, mind teljes és szép. 23 És ímé hét
 összeaszott, vékony, keleti szélről kiszáradt gabonafej nevededik vala azok után, 24 És elnyelék
 a vékony gabonafejek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki
 megmagyarázza nékem. 25 És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten
 cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. 26 A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép
 gabonafej az is hét esztendő; az álmom egy és ugyanaz. 27 A hét ösztövér és rútvála pedig, melyek
 amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét vékony, keleti szélről kiszáradt gabonafej, az az
 éhségnek hét esztendeje. 28 Ez az a mit mondék a Faraónak, [hogy] a mit Isten cselekedni akar,
 megmutatta a Faraónak. 29 Ímé hét esztendő jő, [és] nagy bőség lesz egész Égyiptomban. 30 Azok
 után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Égyiptom földén, és
 megemészti az éhség a földet. 31 És nem ismerszik meg az elébbi bőség e földön az utána következő
 éhség miatt, mert igen nagy lesz. 32 Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, [onnan van],
 mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. 33 Most azért szemeljen ki a
 Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Égyiptom földén gondviselővé. 34 Cselekedje [ezt a]
 Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Égyiptom földén a hét bő
 esztendőben. 35 És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtsenek gabonát
 a Faraó keze alá, élelműl a városokban, és tartsák meg, 36 És legyen az élelem tartalékban az
 ország számára az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Égyiptom földére, hogy el ne
 vesszen e föld az éhség miatt. 37 És tetszék e beszéd a Faraónak és minden ő szolgálainak. 38
 Monda azért a Faraó az ő szolgálainak: Találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke
 van? 39 És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs
 hozzád fogható értelmes és bölcs ember. 40 Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem

a te szavadra hallgasson, csak a királyiszék tesz engem nálad nagyobbá. ⁴¹ Monda továbbá a Faraó
 Józsefnek: Ímé fejedelemmé tettelek az egész Égyiptom földén. ⁴² És levevé a Faraó a maga
 gyûrûjét kezérõl, és adá azt József kezére; és felöltözteté õt drága gyolcs ruhába, és aranylánczot
 tõn az õ nyakába. ⁴³ És meghordoztatá õt az õ második szekeren, és kiáltják vala õ elõtte: Térdet
 hajtsatok! Így tevé õt [fejedelemmé] az egész Égyiptom földén. ⁴⁴ És monda a Faraó Józsefnek:
 Én vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki se kezét, se lábát fel ne emelhesse egész Égyiptom
 földén. ⁴⁵ És nevezé a Faraó József nevét Czafenát-Pahneákhnak, és adá néki feleségûl Aszenáthot,
 Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Égyiptom földére. ⁴⁶ József pedig harmincz
 esztendõs vala, mikor a Faraó elõtt, az égyptomi király elõtt állá. Kiméne tehát József a Faraó elõl,
 és bejárá az egész Égyiptom földét. ⁴⁷ És a föld a hét bõ esztendõ alatt tele marokkal ontá a termést.
⁴⁸ És összegyûjté a hét esztendõnek minden eleségét, mely vala Égyiptom földén, és a városokba
 takarítá az élelmet, [minden] városba a körûlte levõ határ élelmét takarítá be. ⁴⁹ És felhalmozá
 József a gabonát, mint a tenger fõvénye, igen sokat, annyira, hogy megszûntek azt számba venni,
 mivelhogy száma nem [vala]. ⁵⁰ Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének eljõtte
 elõtt, kiket szûle néki Aszenáth, Potiferának az On papjának leánya. ⁵¹ És nevezé József az
 elsõszülöttnek nevét Manassének: mert [úgymond], elfelejteté én velem Isten minden én
 veszõdségemet, és az én atyámnak egész házát. ⁵² A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak:
 mivel, [úgymond], megsaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén. ⁵³ Eltele tehát a
 bõség hét esztendeje, a mely vala Égyiptomnak földén. ⁵⁴ És elkezdõdék az éhség hét esztendeje,
 mint megmondotta vala József; és lõn éhség minden országban; de Égyiptom földén mindenütt
 vala kenyér. ⁵⁵ [De] megéhezék egész Égyiptom földé is, és kenyérért kiált vala a nép a Faraóhoz.
 - Monda pedig a Faraó mind az Égyiptombelieknek: Menjetek Józsefhez, [és] a mit mond néktek,
 azt míveljétek. ⁵⁶ És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a [gabonás
 házakat], és árulja vala az Égyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Égyiptom földén.
⁵⁷ És mind az egész föld Égyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség
 az egész földön.

Chapter 42

¹ És látá Jákób, hogy van gabona Égyiptomban és monda Jákób az ő fiainak: Mit néztek egymásra? ² És monda: Ímé hallom hogy Égyiptomban van gabona; menjetek le oda, és vegyetek onnan nekünk gabonát, hogy éljünk és ne haljunk meg. ³ Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Égyiptomba gabonát venni. ⁴ De Benjámint a József öcscsét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert monda: Netalán veszedelem érhetné. ⁵ Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán földén. ⁶ József pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyjai, és arczzal a földre borulának ő előtte. ⁷ Amint meglátá József az ő bátyjait, megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájuk, és kemény beszédekkel szóla nekik, mondván: Honnan jöttetek? Azok pedig mondanak: Kanaán földről jöttünk eleséget venni. ⁸ Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerék meg őt. ⁹ És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok felől álmodott vala. És monda nekik: Kémek vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. ¹⁰ És mondanak néki: Nem uram, hanem eleséget venni jöttek a te szolgálid. ¹¹ Mi mindnyájan egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. [Soha] nem voltak kémek a te szolgálid. ¹² Ismét monda: Nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. ¹³ [Amazok] mondanak: Mi, te szolgálid, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kanaán földén; és ímé legkisebbikünk most atyánknál van, egyikünk pedig nincsen meg. ¹⁴ József pedig monda nekik: Úgy van a mint néktek mondám: kémek vagytok. ¹⁵ Ezzel lesztek próbára téve: ¹⁶ Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jő a ti legkisebbik atyátokfia. Küldjete el közületek egyet, hogy hozza ide testvéreteket; ti pedig fogva lesztek. Így lesz próbára téve beszédetek, hogy igaz járatban vagytok-é vagy nem? Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémek vagytok. ¹⁷ Annakokáért fogságban tartá őket harmadnapig. ¹⁸ Harmadnap pedig monda nekik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljete; az Istent én is félem. ¹⁹ Ha igaz emberek vagytok, maradjon fogva egyik testvéretek a ti tömlöczötökben, ti pedig menjete el, vigyetek gabonát házaitok szükségére. ²⁰ Legkisebbik atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok meg. És aképen cselekedének. ²¹ És mondanak egymásnak: Bizony vétkeztünk mi a mi atyánkfia ellen, a kinek láttuk lelki szorongását, mikor nekünk könyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett reánk ez a nyomorúság. ²² Rúben pedig felele nekik, mondván: Avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És ímé vérét

is keresik rajtunk!²³ És nem tudják vala űk, hogy József érti űket, mert tolmács vala közöttük.

²⁴ És elfordula tőlök és síra: Azután hozzájok fordula és szóla nékik, és visszatartá közűlök Simeont, és szemök láttára megkötözteté őt.²⁵ És parancsola József, hogy töltsék meg edényeiket gabonával, és tegyék vissza pénzöket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy adjanak nékik enni valót az útra; és így cselekedének velök.²⁶ És felveték gabonájokat szamaraikra és elmenének onnan.²⁷ És egyik kioldá zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a szálláson és meglátá az ő pénzét, hogy ímé zsákja szájában van az.²⁸ És monda az ő atyjafiaiinak: Visszatették az én pénzemet, és ímé zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és remegve mondanák egymásnak: Micsoda ez, a mit Isten cselekedett velünk?²⁹ És eljutának atyjokhoz Jákóbbhoz Kanaán földére és mindazt elbeszélék néki a mi velök történt vala, mondván:³⁰ Az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szóla nékünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna.³¹ És mondánk néki: Igaz emberek vagyunk, [soha] nem voltunk mi kémek.³² Tizenketten vagyunk atyafiak, a mi atyánkknak fiai, egyikünk nincs meg, legkisebbikünk pedig most atyánkkal [van] Kanaán földén.³³ És monda nékünk az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyétek, és menjetek el;³⁴ És hozzátok hozzám a ti legkisebbik atyátokfiát, akkor megtudom, hogy nem vagytok kémek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti atyátokfiát, és ebben az országban kereskedhettek.³⁵ És lön a mint zsákjaikat kiüresíték, ímé az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában vala. A mint látták az ő csomó pénzeiket űk és az ő atyjok, megfélemlének.³⁶ És monda nékik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjámint is elviszitek? mindez engem ér!³⁷ Akkor szóla Rúben az ő atyjának, mondván: az én két fiamat öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én kezemre őt, és én visszahozom néked.³⁸ Az pedig monda: Nem megy le [oda] az én fiam ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érné őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet bűba borítva bocsátanátok le a koporsóba.

Chapter 43

¹ Az éhség pedig elhatalmazott vala az országon.² És lön mikor fogytán vala az eleség, melyet Égyiptomból hoztak vala, monda nékik az ő atyjok: Menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés

³ eleséget. És felele néki Júda, mondván: Erősen fogadkozáék az a férfiú, mondván: Szíнем elé ne kerüljeteк, ha veleteк nem lesz a ti atyátokfia. ⁴ Ha azért elbocsátod velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked eleséget; ⁵ Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert az a férfiú megmondá nekünk: Szíнем elé ne kerüljeteк, ha a ti atyátokfia veleteк nem lesz. ⁶ És monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondátok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcséteк? ⁷ Azok pedig mondának: Nagyon tudakozódeк az a férfiú felölünk és nemzetségünk felöl, mondván: Él-é még atyátok? van-é még testvéreteк? És mi kérdéseizeх képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyátokfiát? ⁸ És monda Júda Izráelnek, az ő atyjának: Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmegyünk, hogy éljünk és meg ne haljunk se mi, se te, se a mi gyermekeink. ⁹ Én leszek kezes érette, az én kezemből kérđ elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtте. ¹⁰ Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhattunk volna. ¹¹ És monda nekik Izráel az ő atyjok: Ha csakugyan így [kell lenni,] akkor ezt cselekedjeteк: Vegyeteк e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeiteкbe, és vigyeteк ajándéкот annak a férfiúnak; egy kevés balsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. ¹² Pénzt pedig két annyit vigyeteк magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyeteк vissza magatokkal, talán tévedés ez. ¹³ Öcséteket is vegyeteк, keljeteк fel és menjeteк vissza ahhoz a férfiúhoz. ¹⁴ A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjateк annál a férfiúnál, és bocsássa vissza ti veleteк a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva. ¹⁵ Vevék azért a férfiak azt az ajándéкот, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyptomba, és megállának József előtt. A mint meglátá József ő velök Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek [ma] délben. ¹⁷ És az a férfiú aképen cselekedék, amint József parancsolta vala, és bevivé az a férfiú azokat az embereket a József házába. ¹⁸ És megfélemlének azok az emberek, a miért bevivé őket a József házába, és mondának: A pénzért hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt. ¹⁹ És járulának József házának gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában. ²⁰ És mondának: Kérünk uram! Ennekelőtte alájöttünk vala eleséget venni. ²¹ És lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: ímé mindenikünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon

pénzünk teljes mértéke szerint; és visszahoztuk azt magunkkal.²² De más pénzt is hoztunk le
 magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette a mi pénzünket zsákjainkba.²³ És monda: Legyetek
 békén, ne féljete; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta néktek azt a kincset zsákjaitokba; pénzetek
 az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájok Simeont.²⁴ Bevivé azután a férfiú azokat az embereket
 a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is ada az ő szamaraiknak.²⁵
 Ők pedig elkészíték az ajándékot mire József délben megjöve; mert megértették vala, hogy ott
 ebédelnek.²⁶ Mikor József haza jöve, bevivék néki az ajándékot, mely kezökben vala, a házba,
 és leborulának előtte a földig.²⁷ És kérdezősködék egészségök felől, s monda: Egészségben van-é
 a ti vén atyátok, a kiről nékem szóltatok? él-é még?²⁸ Azok pedig mondának: Egészségben van
 a te szolgálád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának.²⁹ És felemelé szemeit
 és látá Benjámint az ő atyjafiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik atyátokfia, a ki
 felől nékem szóltatok vala? És [ismét] monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam!³⁰ Akkor
 elsiete onnan József, mert felgerjede szíve az ő öcscse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért
 szobájába, és ott síra.³¹ Azután megmosá orczáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda:
 Hozzatok enni valót.³² És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyiptombelieknek is, kik
 vele esznek vala, külön: Mert nem ehetek az Égyiptombeliek együtt a héberekkal, mert utálatos
 az az Égyiptombeliek előtt.³³ Leülének azért ő előtte, az elsősülött az ő elsősülöttsége szerint,
 és a fiatalabb az ő fiatalsága szerint. És az emberek álmétkodva nézének egymásra.³⁴ Ő pedig
 részt juttata azoknak maga elől és a Benjámin része ötszörte nagyobb vala mindnyájok részénél.
 És ivának és megittasodának ő nála.

Chapter 44

¹ Azután parancsola [József] az ő háza gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez embereknek
 zsákjait eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába.² Az én
 poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt.
 És az József beszéde szerint cselekedék, a mint beszélt vala.³ Reggel virradatkor, elbocsáttatának
 azok az emberek, szamaraikkal együtt.⁴ Kimenének a városból, de nem messze haladhatának, a
 mikor monda József az ő háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuk azoknak az embereknek és

ha eléred őket, mondd nékik: Miért fizettetek gonosszal a jó helyébe? ⁵ Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendőlni! Gonoszul cselekedtetek, a mit cselekedtetek! ⁶ És utóléré őket, és ilyen szavakkal szóla nékik. ⁷ Azok pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgálidtól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek. ⁸ Ímé a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? ⁹ Akinél megtaláltatik a te szolgálid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgálí leszünk uramnak. ¹⁰ És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a kinél megtaláltatik, [az] légyen nékem szolgálám, ti pedig mentek legyetek. ¹¹ És sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. ¹² És keresgéle; a legnagyobbikon kezdé s a legkissebbiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában. ¹³ Azok pedig meghasogaták ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. ¹⁴ És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. ¹⁵ És monda nékik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamféle ember jövendőlni tud? ¹⁶ És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utólérte szolgálídat. Ímé mi az én uram szolgálí vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott. ¹⁷ Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgálám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátokhoz. ¹⁸ De Júda hozzá járula és monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgálád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgálád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. ¹⁹ Az én uram kérdezte vala az ő szolgálíat, mondván: Van-é atyátok, vagy testvéretek? ²⁰ Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, a ki az ő vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atyja szereti őt. ²¹ És azt mondád a te szolgálídnak: Hozzátok én hozzám azt, hogy szemeimet reá vesse. ²² És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal [az]. ²³ És ezt mondád a te szolgálídnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jő veletek, színem elé se kerüljetek többé. ²⁴ Mikor azért felmenénk a te szolgáládhoz, az én atyámhoz és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét; ²⁵ És monda a mi atyánk: Menjete vissza, és vegyetek nekünk [egy] kevé

²⁶ eleséget. És mondánk: Nem mehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfiú színe elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz. ²⁷ És monda a te szolgád, az én atyám, nekünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nekem csak két [fiat] szült. ²⁸ Az egyik kiméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára [fenevad] szaggatta széllyel és attól fogva nem láttam őt. ²⁹ Ha ezt is elviszitek szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba. ³⁰ Ha tehát most visszamenédek a te szolgádhoz, az én atyámhoz, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, ³¹ Ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgáid, a te szolgádnak, a mi atyánknak ősz fejét búba borítva bocsátják alá a koporsóba. ³² Mivel a te szolgád e fiúért az ő atyjánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom őt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt. ³³ Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád, az én uramnak szolgájául; e gyermek pedig menjen fel az ő bátyjaival. ³⁴ Mert mimódon mehetnék én fel atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

Chapter 45

¹ És nem tartóztathatá magát tovább József mindazok előtt, kik körülötte állának és felkiálta: Vezetetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismerteté magát József az ő atyjafiaival. ² És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Égyiptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is. ³ És monda József az ő atyjafiainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az ő atyjafiai, mert megrettentek vala tőle. ⁴ Monda azért József az ő atyjafiainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én [vagyok] József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyiptomba. ⁵ És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek. ⁶ Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. ⁷ Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy ⁸ míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyjává tett, és egész házának

urává, és Égyiptom egész földének fejedelmévé.⁹ Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok neki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyiptomnak urává tett, jöjj le én hozzám, ne késsél.¹⁰ És Gósen földén lakozol, és én hozzám közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és mindened, a mid van.¹¹ És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van.¹² És ímé a ti szemeitek látják, és az én atyámfiának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok.¹³ Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségemet Égyiptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siessetek s hozzátok ide az én atyámat.¹⁴ És nyakába borúla az ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az ő nyakán.¹⁵ És megcsókolá mind az ő testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkedének vele az ő testvérei.¹⁶ És eljuta a hír a Faraó házába is, mondván: Eljöttek a József atyjafiai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ő szolgálainak.¹⁷ És monda a Faraó Józsefnek: Mondd meg a te atyádfiainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaitokat, és eredjétek, menjetek el Kanaán földére;¹⁸ És vegyétek fel atyátokat és házatok népét, és jöjjetek hozzám; és én néktek adom Égyiptom földének javát, hogy éljétek e földnek zsírját.¹⁹ Ez is parancsolatúl legyen néked: Ezt míveljétek, vigyetek magatokkal Égyiptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jöjjetek.²⁰ A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintetek sóhajtvá; mert egész Égyiptom földének a legjava a tiétek.²¹ És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada nékik József szekereket a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada nékik az útra.²² Valamennyien valának, mindegyiknek ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzt és öt öltöző ruhát.²³ Atyjának pedig küldé ilyenképen: tíz szamarat égyiptomi javakkal terhelve, és tíz nöstény szamarat gabonával, kenyérrrel és egyéb élelemmel terhelve, az ő atyjának az útra.²⁴ És elbocsátá az ő testvéreit, és elmenének, és monda nékik: Ne háborogjatok az úton.²⁵ Feljövének azért Égyiptomból: és eljutának Kanaán földére az ő atyjokhoz, Jákóbbhoz.²⁶ És mikor tudtára adák, mondván: József még él, és hogy uralkodik egész Égyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nékik.²⁷ Elbeszélék azért neki József minden beszédét, a melyeket velök beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigyék; akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke.²⁸ És monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minekelötte meghalok.

Chapter 46

¹ Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atyja Izsák Istenének. ² És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda: Ímhol vagyok. ³ És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Égyiptomba: mert nagy néppé teszek ott téged. ⁴ Én lemegyek veled Égyiptomba, és én bizonynyal fel is hozlak; és József fogja bé a te szemeidet. ⁵ Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvivék Izráel fiai Jákóbot az ő atyjokat, és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette. ⁶ És elvivék nyájaikat és szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutának Égyiptomba Jákób és minden vele levő magva. ⁷ Az ő fiait és fiainak fiait, az ő leányait, és fiainak leányait és minden vele levő magvát elvivé magával Égyiptomba. ⁸ Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bementek Égyiptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülötte Rúben. ⁹ Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármi. ¹⁰ Simeon fiai pedig: Jemúel, Jámin, Ohad, Jákhin, Czóhár és Saul a kanaáni asszonyak fia. ¹¹ Lévi fiai pedig: Gerson, Kehát, Mérári. ¹² Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Percz, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán földén. Percznek fiai pedig: Kheczrón és Khámul. ¹³ Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah, Jób és Simrón. ¹⁴ Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhleél. ¹⁵ Ezek Lea fiai, a kiket szült vala Jákóbnak Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak összes száma: ¹⁶ harminczhárom lélek. Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. ¹⁷ Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh az ő hűgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Málkhiel. ¹⁸ Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szülé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. ¹⁹ Rákhelnek, Jákób feleségének fiai: József és Benjámin. ²⁰ És születének Józsefnek Égyiptom földén Manasse és Efráim, a kiket Asznáth, Potiferának, On papjának leánya szült néki. ²¹ Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Asbél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppm, Khuppm és Ard. ²² Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mindössze tizennégy lélek. ²³ Dán fia pedig: Khusim. ²⁴ Nafthali fiai pedig: Jakhceél, Gúni, Jéczer és Sillém. ²⁵ Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szülte Jákóbnak, mindössze hét lelket. ²⁶ Valamennyi Jákóbbal Égyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak

feleségeit nem számítva, mindössze hatvanhat lélek.²⁷ József fiai pedig, kik Égyiptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Égyiptomba ment vala, hetven lélek.²⁸ Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére.²⁹ És befogata József az ő szekerebe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyjának Gósenbe; s a mint maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig.³⁰ És monda Izráel Józsefnek: Immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még élsz.³¹ József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atyja házanépének: Felmegyek és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom neki: Az én testvéreim és atyám háznépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek én hozzám.³² Azok az emberek pedig juhásztorok, mert baromtartó nép valának, és juhaikat, barmaikat, és mindenöket valamijök van, elhozták.³³ S ha majd a Faraó hivat titeket és azt kérdi: Mi a ti életmódotok?³⁴ Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgálid gyermekségüktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhásztor utálatos az Égyiptombeliek előtt.

Chapter 47

¹ Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és monda: Az én atyám és atyámfiai, juhaikkal, barmaikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földről; és most Gósen földén vannak.² És vön ötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé.³ És monda a Faraó a [József] testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhásztorok a te szolgálid, mi is, mint a mi atyáink.⁴ És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgálid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgálid Gósen földén.⁵ És szóla a Faraó Józsefnek, mondván: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád.⁶ Égyiptom földe ímé előtted van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttök arra termett emberek, tedd azokat az én barmaim gondviselőivé.⁷ Bevivé József Jákóbot is az ő atyját, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót.⁸ És monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendő vagy?⁹ Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdosnak.¹⁰ És megáldá Jákób a Faraót, és

¹¹ kiméne a Faraó elöl. ¹¹ Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada nékik birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta vala a Faraó. ¹² És ellátja vala József az ő atyját és atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel, gyermekeik számához képest. ¹³ És kenyér nem vala az egész föld kerekiségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Égyiptom földe, és a Kanaán földe az éhség miatt. ¹⁴ József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Égyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévivé József a pénzt a Faraó házába. ¹⁵ És mikor elfogyott a pénz Égyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Égyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nékünk kenyeret, miért haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? ¹⁶ És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. ¹⁷ És elvivék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. ¹⁸ Mikor pedig elmúlék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájuk mind uramnál vannak, a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. ¹⁹ Miért vesszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? végy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgálai leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el. ²⁰ Megvevé azért József egész Égyiptom földét a Faraó részére, mert az Égyiptombeliek mind eladák az ő földjüket, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraóé lön. ²¹ A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Égyiptom egyik határszélétől másik széléig. ²² Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részök vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit nékik a Faraó ad vala; annak okáért, nem adák el az ő földjüket. ²³ És monda József a népnek: Ímé megvettelek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhol számotokra a mag, vessétek be a földet. ²⁴ És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödreszt; négy rész pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak, mind házatok népének, és gyermekeiteknek eledelül. ²⁵ És mondának: Életünket megtartottad; hadd találjunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgálai leszünk a Faraónak. ²⁶ És törvénynyé tevé azt József mind e mai napig Égyiptom földén, hogy a Faraóé az ötödresz, csak a papok földe, egyedül az nem volt a Faraóé. ²⁷ Lakozék azért Izráel Égyiptom földében a Gósen földén, és ott megöröködének, s megsaporodának és megsokasodának felette igen. ²⁸ Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek

napjai száz negyvenhét esztendő.²⁹ És elközelgetének Izráel halálának napjai, és hívatá az ő fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előtted kedves vagyok, kérlek tedd a kezedet tomporom alá, és légy hozzám szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess el engem Égyiptomban.³⁰ Midőn elaluszom az én atyáimmal, vígy ki engem Égyiptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem.³¹ És monda: Esküdjél meg nékem! és megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

Chapter 48

¹ És lőn ezek után, megmondák Józsefnek: Ímé a te atyád beteg; és elvivé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot.² És tudára adák Jákóbnak, mondván: Ímé a te fiad József hozzád jő; és összeszedé erejét Izráel, s felüle az ágyon.³ És monda Jákób Józsefnek: A mindenható Isten megjelenék nékem Lúzban, a Kanaán földén, és megálda engem.⁴ És monda nékem: Ímé én megsaporítlak és megsokasítlak és népek sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te utánnad a te magodnak adom örök birtokul.⁵ Most tehát a te két fiad, a kik néked Égyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyiptomba, az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek.⁶ Ama szülötteid pedig, kiket ő utánok nemzettél, tiéid lesznek, és az ő bátyjaik nevéről neveztessenek az ő örökségökben.⁷ Mert mikor Mésopotámiából jövök, meghala mellettem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton.⁸ És meglátá Izráel a József fiait és monda: Kicsodák ezek?⁹ József pedig monda az ő atyjának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. És monda: Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg.¹⁰ Mert Izráelnek szemei meghomályosodának a vénség miatt, [és] nem láthat vala. Közel vivé tehát őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megölelgeté őket.¹¹ És monda Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte látnom magodat is.¹² Akkor kivevé József azokat az ő a[tyjának] térdei közül, és leborula arczczal a földre.¹³ És fogá József mindkettejüket, Efraimot jobbkezevel Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezevel Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá.¹⁴ Izráel pedig kinyujtá az ő jobbkezeit és rátevé Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala,

15
 az ő balkezét pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala.
 És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az
 Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig: ¹⁶ Amaz Angyal, ki megszabadított
 engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak
 Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön. ¹⁷ Látván pedig József,
 hogy az ő atyja jobbkezét Efraim fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogá atyja kezét, hogy Efraim
 fejéről Manasse fejére tegye át. ¹⁸ És monda József az ő atyjának: Nem úgy atyám; mert ez az
 elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet. ¹⁹ Nem akará pedig az atyja és monda: Tudom fiam,
 tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő
 magja népek sokaságává lesz. ²⁰ És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen
 Izráel, mondván: Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevé
 Manassénak. ²¹ És mondá Izráel Józsefnek: Ímé én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza
 visz titeket a ti atyáitok földére. ²² Én pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak része
 felett, melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel és kézívemmel.

Chapter 49

¹ És szólítá Jákób az ő fiait, és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok
 következik a messze jövőben. ² Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre,
 a ti atyátokra. ³ Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengeje, első a méltóságban, első a
 hatalomban. ⁴ Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor
 megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő. ⁵ Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő
 fegyverök. ⁶ Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert
 haragjukban férfit öltek, s kedvök telve inát szegték az ökörnek. ⁷ Átkozott haragjuk, mert erőszakos,
 és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Jákóbban, és elszélesztem Izráelben. ⁸ Júda! téged
 magasztalnak atyádfiai, kezéd ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. ⁹
 Oroszlánkölyök Júda; zsákmányt ejtvén, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán,
 és mint nőtény oroszlán; ki veri őt fel? ¹⁰ Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri

11 pálcza térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes
 12 venyigéhez samara vehét, ruháját borban mossa, felöltöjék a szőlő véreben. Bortól veresek
 13 szemei, tejtől fehérek fogai. Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határának
 14 széle Czidonig ér. Izsakhár erős csontú samár, a karámok közt heverész. 15 S látja, hogy jó
 16 a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz. Dán ítéli
 17 az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége. Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen,
 18 mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. Szabadításodra várok Uram! 19 Gád! had
 20 háborgatja; majd ő hág annak sarkába. Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat. 21
 22 Nafthali, gyors lábú szarvas, az ő beszéde kedves. Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett,
 23 ágazata meghaladja a kőfalat. 24 Kesorítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: De mereven
 25 marad kézíve, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztortól,
 26 kösziklájától. Atyád Istenétől, a ki segéljen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival,
 27 onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alatt terül, az emlők és anyaméh áldásaival. Atyád
 28 áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a
 29 testvérek közül kiválasztatottnak koponyájára. Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt
 30 eszik, este pedig zsákmányt oszt. Mind ezek Izráel nemzetségei, tizenketten, és ez az a mit
 31 mondott nékik az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon áldásával áldá meg. És
 32 parancsola nékik és monda: Én az én népemhez takarítatom, temesetek engem az én atyáimhoz,
 33 ama barlangba, mely a Khitteus Efron mezején van. Abba a barlangba, mely Kanaán földén
 Mamré átellenében Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a
 31 Khitteus Efrontól, temetésre való örökségül. Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét;
 32 oda temették Izsákot és Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el Leát is. Szerzemény e mező
 33 és a barlang, mely abban van, a Khéth fiaitól. És elvégezte Jákób a mit fiainak parancsolt és
 főszedé lábait az ágyra, és kimúlék és az ő népéhez takarították.

Chapter 50

¹ József pedig az ő atyja orczájára borúla és siránkozik felette és csókolgatá őt. ² És megparancsolá József az ő szolgálóinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák az orvosok Izráelt. ³ Mikor negyven nap eltelék, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyiptombeliek hetven napig. ⁴ És elmúlának az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó házanépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttetek, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: ⁵ Az én atyám engem megesketett, mondván: Ímé én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérek. ⁶ És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te atyádat, a mint megesketett téged. ⁷ Elméne azért József, hogy az ő atyját eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgálói, az ő házának vénei és Égyiptom földének minden vénei. ⁸ Józsefnek is egész háznépe; és az ő bátyjai, és az ő atyjának háznépe; csak gyermekeiket, juhaikat és barmaikat hagyták a Gósen földén. ⁹ Felmenének annakfelette ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. ¹⁰ Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és keserves sírással sírának ott. József pedig hét napig gyászolá az ő atyját. ¹¹ És láták az ország lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondának: Keserves gyásza ez az Égyiptombelieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van. ¹² Aképen cselekedének azért [Jákóbbal] az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nékik. ¹³ Elvívék ugyanis őt az ő fiai Kanaán földre és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrénak átellenében. ¹⁴ És visszatére József Égyiptomba, ő, és az ő atyjafiai, és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyjának temetésére, minekutána eltemette az ő atyját. ¹⁵ A mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. ¹⁶ Izenetet küldének azért Józsefhez, mondván: ¹⁷ A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván: Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnökét, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki. ¹⁸ Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborúlnak előtte és mondának: Ímé mi a te szolgálóid [vagyunk]. ¹⁹ József pedig monda: Ne féljete: avagy Isten gyanánt [vagyok-é] én? ²⁰ Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, [de] Isten azt jóra gondolta [fordítani], hogy cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét megtartsa. ²¹ Most annakokáért ne féljete: Eltartalak én titeket

és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalá őket és szívökre beszéle. ²² József pedig Égyiptomban lakozék; mind ő, mind az ő atyjának házanépe. És éle József száz tíz esztendeig. ²³ És látá József Efraimtól harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is születtek József térdén gyermekei. ²⁴ És monda József az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonynal meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. ²⁵ És megesketé József Izráel fiait, mondván: Mikor az Isten titeket bizonynal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal. ²⁶ És meghala József száz tíz esztendős korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyiptomban.

Exodus

Chapter 1

¹ Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal Égyiptomba menének; kiki az ő házanépével méne: ² Rúben, Simeon, Lévi és Júda; ³ Izsakhár, Zebulon és Benjámin; ⁴ Dán és Nafthali, Gád és Áser. ⁵ Mindazok a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak vala, hetvenen valának. József pedig Égyiptomban vala. ⁶ És meghala József és minden ő atyjafia és az az egész nemzedék. ⁷ Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhatalmazának, úgy hogy megtelék velök az ország. ⁸ Azonközben új király támada Égyiptomban, a ki Józsefet nem ismerte vala. ⁹ És monda az ő népének: Ímé az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. ¹⁰ Nosza bánjunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború támad, ő is ellenségünkhöz adja magát és ellenünk harcoljon és az országból kimenjen. ¹¹ Rendelének azért föléjük robotmestereket, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket. És építe a Faraónak gabonatartó városokat, Pithomot és Ramszeszt. ¹² De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik vala, s félnek vala az Izráel fiaitól. ¹³ Pedig kegyetlenül dolgoztaták az égyptomiak az Izráel fiait. ¹⁴ És kemény munkával keseríték életüket, sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei munkával, minden munkájokkal, melyeket

kegyetlenül dolgoztatnak vala velök. ¹⁵ És szóla Égyiptom királya a héber bábáknak, a kik közül egyiknek Sifra, a másiknak Puá vala neve. ¹⁶ És monda: Mikoron héber asszonyok körül bábáldtok, nézzetek a szülőszékre: ha fiú az, azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. ¹⁷ De a bábák félék az Istent és nem cselekedének úgy a mint Égyiptom királya parancsolta vala nékik, hanem életben hagyják vala a gyermekeket. ¹⁸ Hívatá annakokáért Égyiptom királya a bábákat és monda nékik: Miért míveltétek azt, hogy életben hagyátok a gyermekeket? ¹⁹ A bábák pedig mondának a Faraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliek: mert azok élet-erősek; minekelőtte a bába hozzájok eljutna, már szülnek. ²⁰ Annakokáért jól tön Isten a bábákkal, a nép pedig sokasodék és igen elhatalmazék. ²¹ És lön, hogy mivel a bábák félék az Istent: megépíté az ő házukat. ²² Parancsola azért a Faraó minden ő népének, mondván: Minden fiút, a ki születik, vessetek a folyóvízbe, a leányt pedig hagyjátok mind életben.

Chapter 2

¹ És elméne egy Lévi nemzetségéből való férfiú és Lévi-leányt vön feleségül. ² És fogada méhében az asszony és fiat szûle; és látá, hogy szép az és rejtegeté három hónapig. ³ De mikor tovább nem rejtegetheté, szerze annak egy gyékény-ládácskát, és bekené azt gyantával és szurokkal s belétevé a gyermeket és letevé a folyóvíz szélén a sás közé. ⁴ Az ő nénje pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik vele? ⁵ És aláméne a Faraó leánya, hogy megfürödjék a folyóvízben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala a víz partján. És meglátá a ládácskát a sás között s elküldé az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. ⁶ És kinyitá és látá a gyermeket; és ímé egy síró fiú. És könyörûle rajta és monda: A héberek gyermekei közül való ez. ⁷ Az ő nénje pedig monda a Faraó leányának: Elmenjek-é s hívjak-é egy szoptató asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermeket? ⁸ És a Faraó leánya monda néki: Eredj el. Elméne azért a leányzó, és elhívá a gyermek anyját. ⁹ És monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt a gyermeket és szoptasd fel nékem, és én megadom a te jutalmadat. ¹⁰ És vevé az asszony a gyermeket és szoptatá azt. És felnevedék a gyermek, és vivé őt a Faraó leányához, és fia gyanánt lön annak, és nevezé nevét Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. ¹¹ Lön pedig azokban a napokban, mikor Mózes

felnevekedék, kiméne az ő atyjafiaihoz és látá az ő nehéz munkájokat s látá, hogy egy Égyiptombeli férfi üt vala egy héber férfit az ő atyjafiai közül. ¹² Mikor ide-oda tekinté és látá hogy senki sincs, agyonüté az Égyiptombelit és elrejté azt a homokba. ¹³ Másnap is kiméne és ímé két héber férfi veszekedik vala. ¹⁴ És monda annak a ki bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? Az pedig monda: Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöled az égyptomit? ¹⁵ Mózes pedig megfélemlék és monda: Bizony kitudódott a dolog. A Faraó is meghallá azt a dolgot és Mózeset halálra keresteti vala: de elfuta Mózes a Faraó elől és lakozék Midián földén; leüle pedig [egy] kútnál. ¹⁶ Midián papjának pedig hét leánya vala, és oda menének és [vizet] húzának és tele merék a válúkat, hogy megittassák atyjoknak juhait. ¹⁷ A pásztorok is oda menének és elűzék őket. Mózes pedig felkele és segítséggel lön nékik és megittatá juhaikat. ¹⁸ Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? ¹⁹ Ők pedig mondának: Egy égyptombeli férfi oltalmazá minket a pásztorok ellen, annakfelette [vizet] is húzott nekünk, és megittatá a juhokat. ²⁰ S monda leányainak: És hol van ő? miért hagytátok ott azt a férfit? hívjátok el, hogy egyék kenyeret. ²¹ És tetszék Mózesnek, hogy ott maradjon e férfiúnál, és ez feleségül adá Mózesnek az ő leányát, Czipporát. ²² És fiat szüle ez és nevezé nevét Gersomnak, mert monda: Jövevény voltam az idegen földön. ²³ És lön ama hosszú idő alatt, meghala az Égyptom királya, Izráel fiai pedig fohászknak vala a szolgaság miatt, és kiáltnak vala és feljuta a szolgaság miatt való kiáltásuk Istenhez. ²⁴ És meghallá Isten az ő fohászknasukat és megemlékezék Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. ²⁵ És megtekinté Isten az Izráel fiait és gondja vala rájuk Istennek.

Chapter 3

¹ Mózes pedig őrzi vala az ő ipának, Jethrónak a Midián papjának juhait és hajtá a juhokat a pusztán túl és juta az Isten hegyéhez, Hórebhez. ² És megjelenék néki az Úr angyala tűznek lángjában egy csipkebokor közepéből, és látá, hogy ímé a csipkebokor ég vala; de a csipkebokor meg nem emésztetik vala. ³ S monda Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a csipkebokor. ⁴ És látá az Úr, hogy oda méne megnézni, és szólítá őt Isten a csipkebokorból,

mondván: Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímhol vagyok.⁵ És monda: Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld.⁶ És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala az Istenre tekinteni.⁷ Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat;⁸ sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére.⁹ Mivel hát ímé feljutott hozzám az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, a melylyel nyomorgatják őket az Égyiptombeliek:¹⁰ Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Égyiptomból.¹¹ Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Égyiptomból?¹² És felele: Én veled lések! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Égyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek.¹³ Mózes pedig monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik?¹⁴ És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiához: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.¹⁵ És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiához: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre.¹⁶ Menj el és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondd ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtatok Égyiptomban.¹⁷ És mondám: Kiviszlek titeket az égyiptomi nyomorúságból a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok földére, téjjel és mézzel folyó földre.¹⁸ És ha hallgatnak szavadra, akkor elmegy te és az Izráel vénei Égyiptom királyához, s így szóltok néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nekünk; most azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek.¹⁹ Én pedig tudom, hogy az égyiptomi király nem engedi meg néktek, hogy elmenjete, még erőhatalomra sem.²⁰ Kinyújtom azért az én kezemet és megverem Égyiptomot mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne; így azután elbocsát titeket.²¹ És kedvessé tészem e népet az Égyiptombeliek előtt, és léssen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen.²²

Kérjen azért minden asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat; és rakjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, s így foszszátok ki Égyiptomot.

Chapter 4

¹ Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr. ² Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezedben? S ő monda: Vessző. ³ Vessd azt - úgymond - a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle. ⁴ Monda pedig az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtá kezét és megragadá azt, és vesszővé lőn az ő kezében. ⁵ Hogy elhigyjék, hogy megjelent néked az Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. ⁶ És ismét monda néki az Úr: Nosza dugd kebeledbe a kezed; és kebelébe dugá kezét és kihúzá: ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó. ⁷ És monda: Dugd vissza kebeledbe a kezed: és visszadugá kezét kebelébe és kivevé azt kebeléből és ímé ismét olyanná lőn mint teste. ⁸ És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának. ⁹ És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és öntsd a szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon. ¹⁰ És monda Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesenszóló sem tegnaptól, sem tegnap előttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgálóddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. ¹¹ Az Úr pedig monda néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? ¹² Most hát eredj és én lések a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell. ¹³ Ő pedig monda: Kérlek, Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. ¹⁴ És felgerjede az Úr haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfia néked a Lévi nemzetségből való Áron? Tudom, hogy ő ékesenszóló és ímé ő ki is jő elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az ő szívében. ¹⁵ Beszélj azért vele, és add szájába a beszédeket, és én lések a te száddal és az ő szájával és megtanítlak titeket arra, a mit cselekedjete. ¹⁶ És ő beszél majd helyetted a néphez és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten gyanánt. ¹⁷ Ezt a vesszőt pedig vedd kezedbe, hogy véghez vidd vele ama jeleket. ¹⁸ És méne Mózes és visszatére az ő ipához Jethróhoz

és monda néki: Hadd menjek és térjek vissza az én atyámfiához Égyiptomba, hogy meglássam, ha élnek-e még? És monda Jethró Mózesnek: Eredj el békességgel.¹⁹ Az Úr pedig monda Mózesnek Midiánban: Eredj, térj vissza Égyiptomba; mert meghaltak mindazok a férfiak, a kik téged halálra kerestek vala.²⁰ És felvevé Mózes az ő feleségét és az ő fiait és felülteté őket a számárra és visszatére Égyiptom földére. Az Isten vesszejét pedig kezébe vevé Mózes.²¹ És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj Égyiptomba, meglásd, hogy mindazokat a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezembe adtam; én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet.²² Ezt mondd azért a Faraónak: Így szólt az Úr: Elsőszülött fiam az Izráel.²³ Ha azt mondom néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani: ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat.²⁴ És lőn az úton, egy szálláson, eleibe állá az Úr és meg akarja vala őt ölni.²⁵ De Czippora egy éles követ veve és lemetszé az ő fiának előbőrét és lába elé veté mondván: Bizony, vérjegyesem vagy te nékem!²⁶ És békét hagyá néki. Akkor monda: Vérjegyes a körülmetélkedésért.²⁷ Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe a pusztába! És elméne és találkozáék vele az Isten hegyénél és megcsókolá őt.²⁸ Mózes pedig elbeszélé Áronnak az Úr mindama szavait, melyekkel őt elküldötte vala és mindazokat a jeleket, melyeket reá bízott vala.²⁹ És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel fiainak minden véneit.³⁰ És elmondá Áron mindazokat a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt.³¹ És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulának.

Chapter 5

¹ Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondának a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában.² A Faraó pedig mondá: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt.³ Ők pedig mondának: A héberek Istene megjelent nekünk; hadd mehessünk hát háromnapra útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalállal vagy fegyverrel.⁴ Égyiptom királya pedig monda nekik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ő munkáitól? menjetek dolgotokra.⁵ Ezt is mondja

6
 vala a Faraó: Ímé a föld népe most sok, és ti elhagyatjátok velök az ő munkáikat. Parancsolá
 7
 azért a Faraó azon a napon a nép sarczoltatóinak és felvigyázóinak, mondván: Ne adjatok többé
 polyvát a népnek a téglavetéshez mint ennekelőtte; hadd menjenek el ők magok és szedjenek
 8
 magoknak polyvát. De a téгла számát, mennyit ennekelőtte csináltak, vessétek ki rájuk; azt le
 ne szállítsátok, mert restek ők és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek.
 9
 Neheztessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak
 10
 hazug szóra. Kimenének azért a nép sarczoltatói és felvigyázói és ezt mondák a népnek mondván:
 11
 Ezt mondja a Faraó: Nem adok néktek polyvát. Menjetek magatok, szedjétek magatoknak
 12
 polyvát onnan, a hol találtok; mert semmi sem szállítatik le szolgálatotokból. És elszélede a
 13
 nép egész Égyiptom földén, hogy tarlót szedjen polyva helyett. A sarczoltatók pedig szorítják
 14
 vala, mondván: Végezzétek el munkátokat, napjában a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva
 volt. És verettetének az Izráel fiai közül való felvigyázók, a kiket a Faraó sarczoltatói rendeltek
 15
 vala fölējök, mondván: Miért nem végeztétek el a rátok vetett téglaszámot sem tegnap, sem ma
 úgy, mint ennekelőtte? És elmenének az Izráel fiai közül való felvigyázók és kiáltának a
 16
 Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a te szolgálóiddal? Polyvát nem adnak a te szolgálóidnak
 és azt mondják nekünk: Csináljatok téglát! És ímé a te szolgálóid verettetének, a te néped pedig
 17
 vétkezik. Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért mondjátok: Menjünk el, áldozzunk az
 18
 Úrnak! Most pedig menjetek, dolgozzatok, polyvát ugyan nem adnak néktek, de a rátok vetett
 19
 téгла-számot be kell adnotok. Akkor látják vala Izráel fiainak felvigyázói, hogy bajban vannak,
 mivel azt kell mondaniok: a téгла-számot le ne szállítsátok; napjában a napi munka meglegyen.
 20
 És mikor kijövének a Faraótól, szembe találkozának Mózesrel és Áronnal. S mondának
 21
 nekik: Lásson meg titeket az Úr és ítéljen meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és
 22
 az ő szolgálói előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket. És visszaméne Mózes
 az Úrhoz és monda: Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide?
 23
 Mert attól fogva, hogy bemenék a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e
 néppel; megszabadítani pedig nem szabadítád meg a te népedet.

Chapter 6

¹ Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő földéről. ² Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. ³ Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. ⁴ Szövetséget is kötöttem velek, hogy nekik adom a Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. ⁵ Fohászkodását is meghallottam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. ⁶ Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Égyiptom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatjoktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. ⁷ És népemmé fogadlak titeket s Istentekké leszek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istentek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom nehéz munkái alól. ⁸ És béviszlek titeket a földre, a mely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségül, én az Úr. ⁹ Eképen szóla Mózes az Izráel fiaihoz; de nem hallgatának Mózesre, a kislelkûség és a kemény szolgálat miatt. ¹⁰ Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván: ¹¹ Eredj be, szólj a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről. ¹² Mózes pedig szóla az Úr előtt, mondván: Ímé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát reám a Faraó, holott én nehéz ajkú vagyok? ¹³ És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket Izráel fiaihoz és a Faraóhoz, Égyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiait Égyiptom földéről. ¹⁴ Ezek atyáik házanépének fejei: Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khanókh, Pallu, Kheczrón és Karmi. Ezek a Rúben nemzetségei. ¹⁵ Simeon fiai pedig: Jemúél, Jámin, Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony fiai. Ezek a Simeon nemzetségei. ¹⁶ Ezek pedig a Lévi fiainak nevei az ő születésök szerint: Gersón, Kehát és Merári. Lévi életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. ¹⁷ Gersón fiai: Libni, Simhi, az ő nemzetségeik szerint. ¹⁸ Kehát fiai pedig: Amrám, Jiczhár, Khebrón és Huzziél. Kehát életének esztendei pedig: száz harminczhárom esztendő. ¹⁹ Merári fiai pedig: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei az ő születésök szerint. ²⁰ Amrám pedig feleségül vevé magának Jókébedet, atyjának húgát s ez szülé néki Áront és Mózeset. Amrám életének esztendei pedig száz harminczhét esztendő. ²¹ Jiczhár fiai

pedig: Kórákh, Nefeg és Zikri.²² Huzziél fiai pedig: Misáél, Elczáfán és Szithri.²³ Áron pedig feleségül vevé magának Elisebát, Aminádáb leányát, Nakhsón hűgát s ez szülé néki Nádábót, Abíhut, Eleázárt és Ithámárt.²⁴ Kórákh fiai pedig: Asszir, Elkánáh és Abiászáf. Ezek a Kórákh nemzetségei.²⁵ Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél leányai közül vön magának feleséget s ez szülé néki Fineást. Ezek a Léviták atyáinak fejei az ő nemzetségeik szerint.²⁶ Ez Áron és Mózes, a kiknek mondá az Úr: Hozzátok ki az Izráel fiait Égyiptom földéről, az ő seregeik szerint.²⁷ Ők azok, a kik szóltak a Faraónak Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az Izráel fiait Égyiptomból. Ez Mózes és Áron.²⁸ És lön a mikor szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén.²⁹ Így szóla az Úr Mózesnek, mondván: Én vagyok az Úr: mondd el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én szólok néked.³⁰ Mózes pedig monda az Úr előtt: Ímé én nehéz ajakú vagyok, hogy hallgatna reám a Faraó?

Chapter 7

¹ Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia, szószólód léssen.² Te mondj el mindent, a mit néked parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a Faraónak, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről.³ Én pedig megkeményítem a Faraó szívét és megsokasítom az én jeleimet és csudáimat Égyiptom földén.⁴ És a Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet Égyiptomra vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet, az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által.⁵ S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, a mikor kinyujtándom kezemet Égyiptomra és kihozándom az Izráel fiait ő közülök.⁶ És cselekedék Mózes és Áron, a mint parancsolta vala nékik az Úr; úgy cselekedének.⁷ Mózes pedig nyolczvan esztendős és Áron nyolczvanhárom esztendős vala, a mikor a Faraóval beszéltek.⁸ És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván:⁹ Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vedd a Faraó elé; kígyóvá lesz.¹⁰ Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgálái elé, és kígyóvá lön.¹¹ És előhívá a Faraó is a bölcseket és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy cselekedének az

¹² ō titkos mesterségökkel. Elveté ugyanis mindenik az ō vesszejét és kígyókká lőnek; de az Áron
¹³ vesszeje elnyelé azok vesszejét. És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok, a
¹⁴ mint megmondotta vala az Úr. Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Faraó szíve, nem
¹⁵ akarja a népet elbocsátani. Eredj a Faraóhoz reggel; ímé ō kimegy a vízhez, és állj eleibe a
¹⁶ folyóvíz partján, és a vesszőt, a mely kígyóvá változott vala, vedd kezedbe. És mondd néki: Az
¹⁷ Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád, mondván: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak
¹⁸ nékem a pusztában; de ímé mindez ideig meg nem hallgattál. Így szólt az Úr: Erről tudod meg,
¹⁹ hogy én vagyok az Úr: Ímé én megsujtom a vesszővel, a mely kezemben van, a vizet, a mely a
²⁰ folyóban van, és vérré változik. És a hal, a mely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig
²¹ megbüdösödik és irtózni fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. Monda azért az Úr
²² Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak
²³ folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom
²⁴ egész földén, mind a fa-, mind a kőedényekben. Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, a mint
²⁵ az Úr parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó
²⁶ előtt és az ō szolgái előtt, és mind vérré változék a víz, a mely a folyóban vala. A hal pedig, a
²⁷ mely a folyóvízben vala, meghala, és megbüdösödék a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek
²⁸ a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén. De úgy cselekedének Égyiptom
²⁹ írástudói is az ō varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve és nem hallgata reájok; a mint az
³⁰ Úr megmondotta vala. És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem indula meg az ō szíve.
³¹ Az Égyiptombeliek pedig mindnyájan ássák vala a folyóvíz mellékét vízért, hogy ihassanak;
³² mert nem ihatják vala a folyó vizét. És hét nap telék el, a mióta az Úr megsujtotta vala a
³³ folyóvizet.

Chapter 8

¹ És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondd néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd
² el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. Ha pedig te el nem akarsz bocsátani, ímé én egész
³ határodat békákkal verem meg. És a folyóvíz békáktól pozsgos és felmennek és bemennek a te
⁴ házádba és ágyasházadba és ágyadra és a te szolgálid házába és néped közé és a te kemenczéidbe

és sütőteknőidbe. ⁴ És reád és népedre s minden te szolgáláidra felmennek a békák. ⁵ És monda az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornákra és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földére. ⁶ És kinyújtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövének fel és ellepék Égyiptom földét. ⁷ De az írástudók is úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel és felhozák a békákat Égyiptom földére. ⁸ És hívatá a Faraó Mózeset és Áront és monda: Könyörögjete az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak. ⁹ Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könyörögjek éretted és a te szolgáláidért és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák tőled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. ¹⁰ Felele a [Faraó:] Holnapra. És monda [Mózes:] A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhöz. ¹¹ És eltávoznak a békák tőled, meg a te házaidtól, szolgáláidtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradnak meg. ¹² És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiálta Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala. ¹³ És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. ¹⁴ És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbüszhődék. ¹⁵ S a mint látá a Faraó, hogy baja könnyebbűl, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. ¹⁶ És szóla az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Égyiptom földén. ¹⁷ És aképen cselekedének. Áron kinyújtá kezét az ő vesszejével és megsujtá a föld porát, és tetvek lőnek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lőn egész Égyiptom földén. ¹⁸ És úgy cselekedének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték; és valának a tetvek emberen és barmon. ¹⁹ És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten ujja ez. De kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. ²⁰ Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; ímé kimegy a vizek felé, és mondd néki: ²¹ Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. Mert ha el nem bocsátod az én népemet, ímé én bocsátok te reád, a te szolgáláidra és a te népedre és a te házaidra ártalmas bogarakat, és megtelnek az Égyiptombeliek házai ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. ²² De különválasztom azon a napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr ezen a földön. ²³ És különbséget tések az én népem között és a te néped között. Holnap lészen e jelenség. ²⁴ És

aképen cselekedék az Úr; jövének ugyanis ártalmas bogarak a Faraó házára és az ő szolgálói házára,
és egész Égyiptom földén pusztává lön a föld az ártalmas bogarak miatt. ²⁵ És hívatá a Faraó
Mózeset és Áront és monda: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. ²⁶ Mózes pedig
monda: Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknek,
a mi utálatos az Égyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, a mi az
Égyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket? ²⁷ Háromnapj járó földre megyünk a
pusztába és úgy áldozunk a mi Urunknak Istenünknek, a mint megmondja nekünk. ²⁸ És monda
a Faraó: Én elbocsátlak titeket, hogy áldoztatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon
messze ne távozzatok; imádkozzatok érettem. ²⁹ Mózes pedig monda: Ímé én kimegyek te tőled
és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól és az ő szolgálaitól és az ő
népétől holnap; csak megint el ne ámítson a Faraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak.
³⁰ És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. ³¹ És az Úr Mózes beszéde szerint
cselekedék; s eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgálaitól és népétől; egy sem marada.
³² De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem bocsátá el a népet.

Chapter 9

¹ És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberek
Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: ² Mert ha nem akarod elbocsátani és
tovább is tartóztatod őket: ³ Ímé az Úr keze lészen a te mezei barmaidon, lovakon, szamarakon,
tevéken, ökrökön és juhokon; igen nagy döghalál. ⁴ De különbséget tesz az Úr az Izráel barmai
között és Égyiptom barmai között, és mindabból, a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. ⁵ Időt is hagyta
az Úr, mondván: Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön. ⁶ Meg is cselekedé az Úr ezt a
dolgot másodnapon, és elhulla Égyiptomnak minden barma, de az Izráel fiainak barma közül egy
sem hullott el. ⁷ El is küldte a Faraó, és ímé egy sem hullt vala el az Izráeliták barma közül: de a
Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a népet. ⁸ Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak:
Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja azt Mózes az ég felé a Faraó szeme láttára.
⁹ Hogy porrá legyen Égyiptomnak egész földén, s emberen és barmon hólyagosan fakadó fekélyé
legyen Égyiptomnak egész földén. ¹⁰ Vevének azért kemenczehamut és a Faraó elé állának, és

Mózes az ég felé szórta azt; és lőn az emberen és barmon hólyagosan fakadó fekély. ¹¹ És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a fekély miatt; mert fekély vala az írástudókon s mind az Égyiptombelieken. ¹² De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem hallgata rájuk, a mint megmondotta vala az Úr Mózesnek. ¹³ És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe és mondd néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népem, hogy szolgáljanak nékem. ¹⁴ Mert ezúttal minden csapásomat rá bocsátom a te szívedre, a te szolgálidra és a te népedre azért, hogy megtudd, hogy nincs én hozzám hasonló az egész földön. ¹⁵ Mert ha most kinyujtanám kezemet és megvernék téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. ¹⁶ Ámde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam néked az én hatalmam, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. ¹⁷ Ha tovább is feltartóztatod az én népem és nem bocsátod el őket: ¹⁸ Ímé holnap ilyenkor igen nagy jégesőt bocsátok, a melyhez hasonló nem volt Égyiptomban az napságtól fogva hogy fundáltatott, mind ez ideig. ¹⁹ Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, a mely a mezőn találtatik és házba nem hajtatik, - jégeső szakad arra, és meghal. ²⁰ A ki a Faraó szolgálái közül az Úr beszédétől megfélemedék, szolgálit és barmait házakba futtatá. ²¹ A ki pedig nem törődék az Úr beszédével, szolgálit és barmát a mezőn hagyá. ²² Az Úr pedig monda Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az égre, hogy legyen jégeső Égyiptom egész földén az emberre, baromra és a mező minden fűvére, Égyiptom földén. ²³ Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az Úr pedig mennydörgést támaszta és jégesőt, és tűz szálla le a földre, és jégesőt bocsáta az Úr Égyiptom földére. ²⁴ És lőn jégeső, és a tűz egymást éré az igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt az egész Égyiptom földén, mióta nép lakja. ²⁵ És elveré a jégeső egész Égyiptom földén mindazt, a mi a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden fűvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá. ²⁶ Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai valának, nem volt jégeső. ²⁷ A Faraó pedig elküldé és hívatá Mózeset és Áront, és monda nékik: Vétkeztem ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. ²⁸ Imádkoztatok az Úrhoz, hogy legyen elég a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlak titeket és nem maradtok tovább. ²⁹ Mózes pedig monda néki: Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések és nem lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úr a föld. ³⁰ De tudom, hogy te és a te szolgálid még nem félték az Úr Istentől. ³¹ A len pedig és az árpa elvereték, mert az árpa

kalászos, a len pedig bimbós vala. ³² De a búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késeiek.
³³ És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemelé kezeit az Úrhoz, és megszűnének a
 mennydörgések s a jégeső és eső sem ömlik vala a földre. ³⁴ Amint látá a Faraó, hogy megszűnék
 az eső, meg a jégeső és a mennydörgés, ismét vétkezék és megkeményíté szívét ő és az ő szolgálái.
³⁵ És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta vala az
 Úr Mózes által.

Chapter 10

¹ És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz, mert én keményítettem meg az ő szívét és
 az ő szolgálainak szívét, azért hogy ezeket az én jeleimet megtegyem közöttök. ² És azért, hogy
 elbeszéljed azt a te fiadnak és fiad fiának hallatára, a mit Égyiptomban cselekedtem, és jeleimet, a
 melyeket rajtok tettem, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ³ És beméne Mózes és Áron a
 Faraóhoz és mondának néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Meddig nem akarod még magadat
 megalázni én előttem? Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. ⁴ Mert ha te nem
 akarod az én népemet elbocsátani, ímé én holnap sáskát hozok a te határodra. ⁵ És elborítja a
 földnek színét, úgy hogy nem lesz látható a föld, és megemészti a megmenekedett maradékot, a
 mi megmaradt néktek a jégeső után, és megemészti minden fát, mely néktek sarjadzik a mezőn. ⁶
 És betöltik a te házaidat, és minden szolgálidnak házát és minden Égyiptombelinek házát, a mit nem
 láttak a te atyáid, sem a te atyáid atyjai, a mióta e földön vannak mind e mai napig. És megfordula
 s kiméne a Faraó elől. ⁷ A Faraó szolgálái pedig mondának őnéki: Meddig lesz még ez mi nekünk
 romlásunkra? Bocsásd el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak az ő Istenöknek. Még
 sem veszed-é eszedbe, hogy elvész Égyiptom? ⁸ És visszahozák Mózeset és Áront a Faraóhoz s
 monda ez nékik: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak a ti Isteneteknek. Kik s kik azok, a kik elmennek?
⁹ Mózes pedig monda: A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal,
 juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell szentelnünk. ¹⁰ Monda azért
 nékik: Úgy legyen veletek az Úr, a mint elbocsátlak titeket és gyermekeiteket! Vigyázzatok, mert
 gonoszra igyekeztek. ¹¹ Nem úgy! menjetek el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti is ezt
 kívántátok. És elűzék őket a Faraó színe elől. ¹² És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet
 Égyiptom földére a sáskáért, hogy jöjjön fel Égyiptom földére és emészsze meg a földnek minden

¹³
 fűvét; mindazt a mit a jégeső meghagyott. ¹³ Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét Égyiptom földére, és az Úr egész nap és egész éjjel keleti szelet támaszta a földre. Mire reggel lön, a keleti szél felhozá a sáskát. ¹⁴ És feljöve a sáska egész Égyiptom földére s nagy sokasággal szálla le Égyiptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan sáska s ezután sem lesz olyan. ¹⁵ És elborítá az egész föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészté a földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét, a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyiptom földén. ¹⁶ Akkor a Faraó siette hívatni Mózeset és Áront és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenetek ellen és ti ellenetek. ¹⁷ Most annakokáért bocsásd meg csak ez egyszer az én vétkeimet és imádkozzatok az Úrhoz a ti Istentekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el én tőlem. ¹⁸ És kiméne a Faraó elől és imádkozék az Úrhoz. ¹⁹ És fordíta az Úr igen erős nyugoti szelet, és felkapá a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáska sem marada egész Égyiptom határán. ²⁰ De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az Izráel fiait. ²¹ És monda az Úr Mózesnek: Nyujtsd ki a te kezedet az ég felé, hogy legyen setétség Égyiptom földén és pedig tapintható setétség. ²² És kinyujtá Mózes az ő kezét az ég felé, és lön sűrű setétség egész Égyiptom földén három napig. ²³ Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő lakhelyében. ²⁴ Akkor hívatá a Faraó Mózeset és monda: Menjete el, szolgáljatok az Úrnak, csak juhaitok és barmaitok maradjanak; gyermekeitek is elmehetnek véletek. ²⁵ Mózes pedig monda: Sőt inkább néked kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égő-áldozatra valókat, hogy megáldozzuk a mi Urunknak Istenünknek. ²⁶ És velünk jönnek a mi barmaink is, egy körömnyi sem marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgáljunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk. ²⁷ De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem akará őket elbocsátani. ²⁸ És monda néki a Faraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd; mert a mely napon az én orczámat látod, meghalsz. ²⁹ Mózes pedig monda: Helyesen szólál. Nem látom többé a te orczádat.

Chapter 11

¹
 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok a Faraóra és Égyiptomra; azután elbocsát titeket innen; a mikor mindenestől elbocsát, úgyve hajts el titeket innen. ² Szólj azért a

népnek füle hallatára, hogy kérjenek a férfi az ő férfitársától, az asszony pedig az ő asszonytársától ezüst edényeket és arany edényeket.³ Az Úr pedig kedvessé tevő a népet az Égyiptombeliek előtt. A férfiú Mózes is igen nagy vala Égyiptom földén a Faraó szolgálói előtt és a nép előtt.⁴ És monda Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjjél körül kimegyek Égyiptomba.⁵ És meghal Égyiptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székében ül, a szolgálónak első szülöttéig, a ki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása.⁶ És nagy jajgatás lesz egész Égyiptom földén, a melyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé.⁷ De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Égyiptom között és Izráel között.⁸ És mindezek a te szolgálaid lejönnek hozzám és leborulnak előttem, mondván: Eredj ki te és mind a nép, a mely téged követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal méne ki a Faraó elől.⁹ Az Úr pedig monda Mózesnek: Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim sokasodjanak meg Égyiptom földén.¹⁰ Mózes pedig és Áron mindezeket a csudákat megtevék a Faraó előtt; de az Úr megkeményíté a Faraó szívét. És nem bocsátá el Izráel fiait az ő földéről.

Chapter 12

¹ Szóltott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Égyiptom földén, mondván: ² Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.³ Szóljatok Izráel egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.⁴ Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz.⁵ A bárány ép, hím, egy esztendős legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek.⁶ És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel községének egész gyülekezete estennen.⁷ És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megesszik, hintsenek a két ajtóféltre és a szemöldökfára.⁸ A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütvé, kovásztalan kenyérral és keserű fűvekkel egyék meg azt.⁹ Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütvé, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt.¹⁰ És ne hagyjatok

¹¹ belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felővezve, saruitok lábaitokon és pálczáitok kezetekben, és nagy

¹² sietséggel egyétek azt; mert az Úr pászkhája az. Mert általmégyek Égyiptom földén ezen éjszakán és megölk minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Égyiptom

¹³ minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegeyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre,

¹⁴ mikor megverem Égyiptom földét. És legyen ez a nap néktek emlékezetül, és innepnek

¹⁵ szenteljétek azt az Úrnak nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt házaitokból, mert valaki kovászost ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki

¹⁶ Izráelből. Az első napon pedig szent gyűléstek legyen és a hetedik napon is szent gyűléstek legyen; azokon semmi munkát ne tegyetek, egyedül csak a mi eledelére való minden embernek,

¹⁷ azt el lehet készítenetek. Megtartsátok a kovásztalan kenyér innepét; mert azon a napon hoztam ki a ti seregeiteket Égyiptom földéről; tartsatok meg hát e napot nemzetségről nemzetségre, örök

¹⁸ rendtartás szerint. Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estve egyetek kovásztalan

¹⁹ kenyeret, a hónap huszonegyedik napjának estvéjéig. Hét napon át ne találtsék kovász a ti házaitokban; mert valaki kovászost ejéndik, az a lélek kiirtatik Izráel gyülekezetéből, akár jövevény,

²⁰ akár az ország szülöttje legyen. Semmi kovászost ne egyetek, minden lakóhelyeteken kovásztalan

²¹ kenyeret egyetek. Előhívá tehát Mózes Izráel minden véneit és monda nékik: Fogjatok és

²² vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát. És vegyetek egy

²³ kötés izsópot és mártsátok a vérbe, a mely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely az edényben van; ti közületek pedig senki se menjen ki az ő

²⁴ házának ajtaján reggelig. Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Égyiptombelieket és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen: elmege az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító

²⁵ bemenjen öldökölni a ti házaitokba. Megtartsátok azért ezt a dolgot, rendtartás gyanánt, magadnak és fiaidnak mindörökre. És mikor bementek a földre, melyet az Úr ad néktek, a mint megmondotta

²⁶ vala: akkor tartsatok meg ezt a szertartást. Mikor pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda

²⁷ ez a ti szertartástok? Akkor mondjátok: Páskha-áldozat ez az Úrnak, a ki elment az Izráel fiainak házai mellett Égyiptomban, mikor megverte az Égyiptombelieket, a mi házainkat pedig

²⁸ megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és leborula. És menének és úgy cselekedének az Izráel

fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak; úgy cselekedének. ²⁹ Lőn pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székiben ül vala, a tömlöczbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. ³⁰ És fölkele a Faraó azon az éjszakán és mind az ő szolgálái és egész Égyiptom, és lőn nagy jajgatás Égyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. ³¹ És hívatá Mózeset és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint mondátok. ³² Juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, a mint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is. ³³ És az Égyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert [azt] mondják vala: mindnyájan meghalunk. ³⁴ És a nép az ő tésztáját, minekelőtte megkelt volna, sütőteknőivel együtt ruhájába kötve, vállára veté. ³⁵ Az Izráel fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérének az Égyiptombeliektől ezüst edényeket és arany edényeket, meg ruhákat. ³⁶ Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Égyiptombeliek előtt, hogy kérésökre hajlának és kifoszták az Égyiptombelieket. ³⁷ És elindulának Izráel fiai Rameszeszből Szukhóthba, mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. ³⁸ Sok elegy nép is méne fel velök; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom. ³⁹ És sütének a téstából, melyet Égyiptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat, mert meg nem kelhet vala, mivelhogy kiüzetének Égyiptomból és nem késhetének s még eleséget sem készítenék magoknak. ⁴⁰ Az Izráel fiainak lakása pedig, a míg Égyiptomban laknak, négyszáz harmincz esztendő vala. ⁴¹ És lőn a négyszáz harmincz esztendő végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Égyiptomnak földéről. ⁴² Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket Égyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzetségről nemzetségre. ⁴³ És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Páskha rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból. ⁴⁴ Akárkinek is pénzen vett szolgája akkor egyék abból, ha körülmetélted. ⁴⁵ A zsellér és a béres ne egyék abból. ⁴⁶ Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígya a húsból, és csontot se törjete össze abban. ⁴⁷ Izráel egész gyülekezete készítse azt. ⁴⁸ És ha jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak: metéltessék körül minden férfiak, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körülmetéletlen se egyék abból. ⁴⁹ Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, a ki

50 közöttetek tartózkodik. És Izráel fiai mindnyájan megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak, úgy cselekedének. 51 Ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiait Égyiptomnak földéről, az ő seregeik szerint.

Chapter 13

1 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyitja az ő anyjának méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. 3 És monda Mózes a népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Égyiptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászoszt. 4 Ma mentek ki, az Abib hónapban. 5 És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khivveusok és Jebuzeusok földére, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adja azt a téjjel és mézzel folyó földet: akkor ebben a hónapban végezd ezt a szertartást. 6 Hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a hetedik napon pedig innepet ülj az Úrnak. 7 Kovásztalan kenyeret egyél hét napon át, és ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban. 8 És add tudtára a te fiadnak azon a napon, mondván: Ez a miatt van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék Égyiptomból. 9 És legyen az néked jel gyanánt a te kezeden és emlékezetül a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye a te szádban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Égyiptomból. 10 Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. 11 Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földére, a miképen megesküdött néked és a te atyáidnak, és azt néked adándja: 12 Az Úrnak ajánld fel akkor mindazt, a mi az ő anyjának méhét megnyitja, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzását; a hímek az Úré. 13 De a szárnak minden első fajzását báránnyal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod, szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttét megváltsd a te fiaid közül. 14 És ha egykor a te fiad téged megkérdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondd néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból, a szolgálatnak házából. 15 És lőn, mikor a Faraó megátalkodottan vonakodék minket elbocsátani: megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első fajzásáig; azért áldozok én az Úrnak minden hímet, mely anyja méhét megnyitja, és megváltom az én fiaimnak minden elsőszülöttét. 16 Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és

homlok-kötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból.

¹⁷ És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér

Égyiptomba. ¹⁸ Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és

fölfegyverkezve jövének ki Izráel fiai Égyiptom földéről. ¹⁹ És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megesketvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat

titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyétek innen magatokkal. ²⁰ És elindulának Szukhótból

és táborba szállának Ethámban, a puszta szélén. ²¹ Az Úr pedig megy vala előttök nappal felhőszipban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszipban, hogy világítson nékik, hogy

éjjel és nappal mehessenek. ²² Nem távozott el a felhőszip nappal, sem a tűzoszip éjjel a nép elől.

Chapter 14

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek táborn Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefón előtt; ezzel

átellenben üssetek táborn a tenger mellett. ³ Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől:

Eltévelyedtek ezek e földön; körülfogta őket a puszta. ⁴ Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és űzőbe veszi őket, hogy megdicsőíttsem a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az

Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekedének. ⁵ És hírül vivék az egyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozék a Faraónak és az ő szolgálainak szíve a nép iránt és

mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! ⁶ Befogata tehát

szekerébe és maga mellé vevé az ő népét. ⁷ És vön hatszáz válogatott szekeret és Égyiptom minden

egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. ⁸ És megkeményíté az Úr a Faraónak, az egyiptomi királynak szívét, hogy űzőbe vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala nagy

hatalommal. ⁹ És az Égyiptombeliek utánok nyomulának és elérik őket a tenger mellett, a hol táboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahiróth mellett,

Baál-Czefón előtt. ¹⁰ A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és ímé az Égyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai.

¹¹ És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-é Égyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket

meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Égyiptomból? ¹² Nem ez volt-é a szó, a mit szóltunk vala hozzád Égyiptomban, mondván: Hagyj békét nekünk, hadd szolgáljunk az Égyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az Égyiptombelieknek, hogynem mint a

¹³ pusztában halnunk meg. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a mely Égyiptombelieket ma láttok, azokat

¹⁴ soha többé nem látjátok. Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig vesztég legyetek. ¹⁵ És monda

az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. ¹⁶ Te pedig emeld fel a te pálczádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon

¹⁷ menjenek át a tenger közepén. Én pedig ímé megkeményítem az Égyiptombeliek szívét, hogy bemenjenek utánok, és megdicsőíttetem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai

¹⁸ által. És megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, ha majd megdicsőíttetem a Faraó

¹⁹ által, az ő szekerei és lovasai által. Elindula azért az Istennek Angyala, a ki jár vala az Izráel

²⁰ tábora előtt, és méne mögéjük; a felhős zlop is elindula előlök s mögéjük álla. És oda méne az Égyiptombeliek tábora és az Izráel tábora közé; így lőn a felhő és a setétség: az éjszakát pedig

²¹ megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítettek egymáshoz. És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtá a tengert és szárazzá tevé a tengert,

²² és kétfelé válának a vizek. És szárazon menének az Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig

²³ kőfal gyanánt valának nékik jobbkezők és balkezők felől. Az Égyiptombeliek pedig utánok

²⁴ nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. És lőn hajnalkor, rátekinte az Úr az Égyiptombeliek táborára a tűz- és felhő-oszlopból és megzavará az

²⁵ Égyiptombeliek táborát. És megállítá szekereik kerekeit és nehezen vonszoltatá azokat. És mondának az Égyiptombeliek: Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettök Égyiptom ellen.

²⁶ És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az

²⁷ Égyiptombeliekre, az ő szekereikre s lovasaikra. És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszatére a tenger az ő elébbi állapotjára; az Égyiptombeliek pedig eleibe futnak vala,

²⁸ és az Úr beleveszté az égyiptomiakat a tenger közepébe. Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a Faraónak minden seregét, melyek utánok bementek vala a tengerbe;

²⁹ egy sem marada meg közülök. De Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek

³⁰ pedig kőfal gyanánt valának nékik jobb- és balkezők felől. És megszabadítá az Úr azon a napon

³¹ Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján.

És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék az Úr Égyiptomban: féle azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

Chapter 15

¹ Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. ² Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. ³ Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova. ⁴ A Faraónak szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefűltak a veres tengerbe. ⁵ Elborították őket a hullámok, kő módjára merültek a mélységbe. ⁶ Jobbod, Uram, erő által dicsőül, jobbod, Uram, ellenséget összetör. ⁷ Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s megemészti az őket mint tarlót. ⁸ Orrod leheltétől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélységes vizek megmerevültek a tenger szívében. ⁹ Az ellenség monda: Űzöm, utólérem őket, zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom. ¹⁰ Leheltél lehelleteddel s tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizekben. ¹¹ Kicsoda az istenek közt olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csudatévő? ¹² Kinyújtottad jobbkezedet, és elnyelé őket a föld. ¹³ Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. ¹⁴ Meghallják ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakóit reszketés fogja el. ¹⁵ Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsügged a Kanaán egész lakossága. ¹⁶ Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. ¹⁷ Beviszed s megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezéd építe. ¹⁸ Az Úr uralkodik mind örökkön örökké. ¹⁹ Mert bémenének a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén. ²⁰ Akkor Miriám prófétaasszony, Áronnak nénje dobos kezébe, és kimenének utánna mind az asszonyok dobokkal és tánczolva. ²¹ És felele nékik Miriám: Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett.

22 Ennekutánna elindítá Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr pusztá felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet. ²³ És eljutának Máraiba, de nem ihatják vala a vizet Máraiban, mivelhogy keserű vala. Azért is nevezék nevét Márainak. ²⁴ És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? ²⁵ Ez pedig az Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. ²⁶ És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, a mi kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Égyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. ²⁷ És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafa; és tábort ütének ott a vizek mellett.

Chapter 16

¹ És elindulának Élimből és érkezék Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyiptom földéről való kijövetelök után. ² És zúgolódék Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában. ³ S mondának nékik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Égyiptom földén, a mikor a húsos fazék mellett ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérrrel; mert azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggel öljétek meg. ⁴ És monda az Úr Mózesnek: Ímé én esőképen bocsátok néktek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-é az én törvényem szerint járni, vagy nem? ⁵ A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit bevisznek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként szedegettek. ⁶ És monda Mózes és Áron Izráel minden fiainak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Égyiptom földéről; ⁷ Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk zúgolódtok? ⁸ És monda Mózes: Estve húst ad az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok; mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene zúgolódtatok. De mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen. ⁹ Áronnak pedig monda Mózes: Mondd meg az Izráel fiai egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elé; mert meghallotta a ti zúgolódástokat. ¹⁰ És lön, mikor beszéle Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a pusztá felé fordulának, és ímé az

11 Úr dicsősége megjelenék a felhőben. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 12 Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nékik mondván: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérral
 13 laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istenetek. És lőn, hogy estve fürjek jövének
 14 fel és ellepék a tábort, reggel pedig harmatszállás lőn a tábor körül. Mikor pedig a harmatszállás
 15 megszűnék, ímé a pusztának színén apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön. A
 mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes
 16 pedig monda nékik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelül. Az Úr parancsolata
 pedig ez: Szedjen abból kiki a mennyit megehetik; fejenként egy ómert, a hozzátok tartozók száma
 17 szerint szedjen kiki azok részére, a kik az ő sátorában vannak. És aképen cselekedének az Izráel
 18 fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. Azután megmérik vala ómerrel, és annak a ki többet
 szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit
 19 szedett, a mennyit megehetik vala. Azt is mondá nékik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre.
 20 De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megférgesedék s
 21 megbüszhődék. Mózes pedig megharagudék reájok. Szedék pedig azt reggelenként, kiki a
 22 mennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala. A hatodik napon pedig két
 annyi kenyeret szednek vala, két ómerrel egyre-egyre. Eljövének pedig a gyülekezet fejedelmei
 23 mindnyájan és tudtára adták azt Mózesnek. Ő pedig monda nékik: Ez az, a mit az Úr mondott:
 A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; a mit sütni akartok, süssétek meg, és a mit
 24 főzni akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre.
 És eltevék azt reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolta vala, és nem büszhődék meg s féreg
 25 sem vala benne. És monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak szombatja van; ma
 26 nem találjátok azt a mezőn. Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor
 27 nem lesz. És lőn hetednapon: kimenének a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. 28
 És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és
 29 törvényeimet? Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ad ő néktek hatodnapon két
 napra való kenyeret. Maradjatok veszteg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a
 30 hetedik napon. És nyugoszik vala a nép a hetedik napon. 31 Az Izráel háza pedig Mánnak
 32 nevezé azt; olyan vala az mint a kóriándrom magva, fehér; és íze, mint a mézes pogácsáé. És
 monda Mózes: Ezt parancsolja az Úr: Egy teljes ómernyi tartsatok meg abból maradékaitok számára,
 hogy lássák a kenyeret, a mellyel éltettelek titeket a pusztában, mikor kihoztalak titeket Égyiptom

földéről. ³³ Áronnak pedig monda Mózes: Végy egy edényt és tégy bele egy teljes ómer Mánt és tedd azt az Úr eleibe, hogy megtartassék maradékaitok számára. ³⁴ A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, eltevé azt Áron a bizonyágtétel ládája elé, hogy megtartassék. ³⁵ Az Izráel fiai pedig negyven esztendőn át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt evének mind addig, míg a Kanaán földének határához jutának. ³⁶ Az ómer pedig az éfának tizedrésze.

Chapter 17

¹ És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjok rendje szerint és tábort ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize. ² Verseng vala azért a nép Mózesrel és mondák: Adjatok nekünk vizet, hogy igyunk. És monda nekik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat? ³ És szomjúhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Égyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat? ⁴ Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hijja, hogy meg nem köveznek engemet. ⁵ És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei közül; pálczádat is, melylyel a folyót megsujtottad, vedd kezedbe és indulj el. ⁶ Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz jő ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára. ⁷ És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Méribának, Izráel fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván: Vajjon köztünk van- é az Úr vagy nincsen? ⁸ Eljöve pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. ⁹ És monda Mózes Józsuének: Válaszsz nekünk férfiakat és menj el, ütközzél meg Amálekkal. Holnap én a halom tetejére állok és az Isten pálczája kezemben lesz. ¹⁰ És úgy cselekedék Józsué a mint mondotta vala néki Mózes, megütközék Amálekkal: Mózes, Áron és Húr pedig felmenének a halom tetejére. ¹¹ És lőn, mikor Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. ¹² Mikor azért Mózes kezei elnehezédének, követ hozának és alája tevék, hogy arra üljön; Áron pedig és Húr tartják vala az ő kezeit, egy felől az egyik, más felől a másik, és felemelve maradának kezei a nap lementéig. ¹³ Józsué pedig leveré Amáleket és az ő népét fegyver élivel. ¹⁴ És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuének, hogy mindenestől eltörlöm

Amálek emlékezetét az ég alól.¹⁵ És építé Mózes oltárt és nevezé nevét Jehova-Niszszinek.¹⁶
És monda: Megesküdött az Úr, hogy harcza lesz az Úrnak Amálek ellen nemzetségről nemzetségre.

Chapter 18

¹ És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa, mindazt a mit Isten Mózeszel és Izráellel az ő népével cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelt Égyiptomból.² És felvevé Jethró, a Mózes ipa Czipporát, a Mózes feleségét - miután haza bocsátotta őt -³ És az ő két fiát is, a kik közül az egyiknek neve Gersom, mert azt mondotta vala: Bujdosó valék az idegen földön;⁴ A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én atyám Istene segítségül volt nékem és megszabadított engem a Faraó fegyverétől.⁵ Eljuta tehát Jethró, a Mózes ipa, az ő fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, a hol ő táborozott vala az Isten hegye mellett.⁶ És megizené Mózesnek: Én Jethró a te ipad megyek te hozzád a te feleségeddel és az ő két fia is ő veled.⁷ Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtá magát és megcsókolá őt; és megkérdeék egymást állapotuk felől és bemenének a sátorba.⁸ És elbeszélé Mózes az ő ipának mind azt, a mit az Úr a Faraóval és az Égyiptombeliekkel cselekedett vala Izráélért; mindazt a sok bajt, a melyek útközben érték vala őket, és [mimódon] szabadította meg őket az Úr.⁹ És örvendeze Jethró mindazon a jón, a mit az Úr az Izráellel cselekedett vala, hogy megszabadítá őt az Égyiptombeliek kezéből.¹⁰ És monda Jethró: Áldott legyen az Úr, a ki megszabadított titeket az Égyiptombeliek kezéből és a Faraó kezéből; a ki megszabadította a népet az Égyiptombeliek keze alól.¹¹ Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden istennél; mert az [lett vesztőkre], a mivel ellenök vétkeztek.¹² És Jethró, a Mózes ipa égőáldozattal és véresáldozattal áldozék az Istennek; Áron pedig és Izráel minden vénei jövének, hogy kenyeret egyenek a Mózes ipával Isten előtt.¹³ És lön másod napon, leüle Mózes törvényt tenni a népnek; a nép pedig áll vala Mózes előtt reggeltől estig.¹⁴ S a mikor látja vala Mózes ipa mind azt, a mit ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért űlsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtted áll reggeltől estig?¹⁵ És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzám;¹⁶ Ha ügyök-bajok van, én hozzám jönnek és törvényt teszek az ember között és felebarátja között és tudtára adom az Isten végezéseit és

¹⁷törvényeit. ¹⁸Mózes ipa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te cselekszel. Felettébb kifáradsz te is, ez a nép is, a mely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad.
¹⁹Most [azért] hallgass az én szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz. Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. ²⁰És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell.
²¹És szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, a kik gyűlölik a haszonlesést és tedd közöttük előljárókká, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké. ²²Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden nagyobb ügyet te elődbe hozzanak, minden csekélyebb dologban pedig ők ítéljenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. ²³Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az egész nép is helyére jut békességben. ²⁴És hallgata Mózes az ő ipa szavára és mindazt megtevé, a mit mondott vala. ²⁵És választá Mózes az egész Izráelből derék férfiakat és a nép fejeivé tevé őket, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekké, és tizedesekké. ²⁶És ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat Mózes elé viszik vala, minden kisebb dologban pedig ők ítélnék vala. ²⁷És elbocsátá Mózes az ő ipát, és ez elméne hazájába.

Chapter 19

¹A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Égyiptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába. ²Refidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállának a pusztában; a hegygyel átellenben szálla pedig ott táborba az Izráel. ³Mózes pedig felméne az Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára az Izráel fiainak. ⁴Ti láttátok, a mit Égyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. ⁵Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. ⁶És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. ⁷Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr. ⁸És az egész nép egy

akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét.⁹ És monda az Úr Mózesnek: Ímé én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higgyenek néked mindörökké. És elmondá Mózes az Úrnak a nép beszédét.¹⁰ Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, megholnap és hogy mossák ki az ő ruháikat;¹¹ És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre.¹² És vess határt a népnek köröskörül, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintsétek; mindaz, a mi a hegyet érinti, halállal haljon meg.¹³ Ne érintse azt kéz, hanem kövel köveztessek meg, vagy nyíllal nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. Mikor a kürt hosszan hangzik, akkor felmehetnek a hegyre.¹⁴ Leszálla azért Mózes a hegyről a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az ő ruháikat.¹⁵ És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsetek.¹⁶ És lőn harmadnapon virradatkor, mennydörgések, villámlások és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés; és megrémüle mind az egész táborbeli nép.¹⁷ És kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és megállának a hegy alatt.¹⁸ Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala.¹⁹ És a kürt szava mindinkább erősödik vala; Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan.²⁰ Leszálla tehát az Úr a Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózeset a hegy tetejére, Mózes pedig felméne.²¹ És monda az Úr Mózesnek: Menj alá, intsd meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közülök sokan elhullanak.²² És a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg magokat, hogy reájok ne rontson az Úr.²³ Mózes pedig monda az Úrnak: Nem jöhet fel a nép a Sinai hegyre, mert te [magad] inttéél minket, mondván: Vess határt a hegy körül, és szenteld meg azt.²⁴ De az Úr monda néki: Eredj, menj alá, és jöjj fel te és Áron is veled; de a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljöjjenek az Úrhoz; hogy reájok ne rontson.²⁵ Aláméne azért Mózes a néphez, és megmondá nekik.

Chapter 20

¹ És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván: ² Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak
 téged Égyiptomnak földéről, a szolgálat házából. ³ Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.
⁴ Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy
 a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. ⁵ Ne imádd és ne tiszteld
 azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltőn- szerető Isten vagyok, a ki megbüntettem az atyák vétkét
 a fiakban, harmad és negyediziglen, a kik engem gyűlölnék. ⁶ De irgalmasságot cselekszem
 ezeriziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják. ⁷ Az Úrnak a te
 Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába
 felveszi. ⁸ Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. ⁹ Hat napon át munkálkodjál,
¹⁰ és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot
 se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, [se] szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se
 jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; ¹¹ Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a
 tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr
 a szombat napját, és megszentelé azt. ¹² Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon
 a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked. ¹³ Ne ölj. ¹⁴ Ne paráználkodjál. ¹⁵ Ne lopj.
¹⁶ Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. ¹⁷ Ne kívánd a te felebarátodnak házát.
 Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és
 semmit, a mi a te felebarátodé. ¹⁸ Az egész nép pedig látja vala a mennydörgéseket, a villámlásokat,
 a kürt zengését és a hegy füstölgését. ¹⁹ És látja vala a nép, és megrémüle, és hátrább állá. És
 mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy
 meg ne haljunk. ²⁰ Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket
 megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. ²¹ Távol állá azért a
 nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala. ²² És monda az Úr Mózesnek:
 Ezt mondd az Izráel fiainak: Magatok láttátok, hogy az égből beszéltem veletek. ²³ Ne csináljatok
 én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket se csináljatok magatoknak. ²⁴ Földből csinálj nékem
 oltárt, és azon áldozd a te égő- és hálaáldozatodat, juhaidat és ökreidet. Valamely helyen akarom,
 hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és megáldalak téged. ²⁵ Ha pedig
 kövekből csinálsz nékem oltárt, ne építsd azt faragott [kő]ből: mert a mint faragó vasadat rávetted,

megfertőztetted azt.²⁶ Lépcsőkön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérmed fel ne fedeztessék azon.

Chapter 21

¹ Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe kell terjesztened: ² Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen. ³ Ha egyedül jött, egyedül menjen el; ha feleséges ember, menjen el vele a felesége is. ⁴ Ha az ő ura adott néki feleséget, és [ez] fiaikat vagy leányokat szült néki: az asszony, gyermekeivel együtt legyen az ő uráé; ő pedig egyedül menjen el. ⁵ De ha a szolga azt mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiaimat, nem akarok felszabadulni: ⁶ Akkor vigye őt az ő ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélhez, és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt mindörökké. ⁷ És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. ⁸ Ha nem tetszik az ő urának, hogy eljegyezze őt magának, akkor váltassa ki; arra, hogy idegen népnek eladja, nincs hatalma, mivel hűtelen volt hozzá. ⁹ Ha pedig a fiának jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele. ¹⁰ Ha mást vesz magának: [ennek] ételét, ruházatát és házasságbeli igazát alább ne szállítsa. ¹¹ Ha ezt a hármat nem cselekszi vele: akkor menjen az el ingyen, fizetés nélkül. ¹² A ki úgy megver valakit, hogy meghal, halállal lakoljon. ¹³ De ha nem leselkedett, hanem Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelék néked, a hova meneküljön. ¹⁴ Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvúl megölje, oltáromtól is elvidd azt a halálra. ¹⁵ A ki megveri az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon. ¹⁶ A ki embert lop, és eladja azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. ¹⁷ A ki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon. ¹⁸ És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az ő felebarátját kövel vagy öklével, és nem hal meg, hanem ágyba esik: ¹⁹ Ha felkél, és mankóján kinn jár: ne legyen büntetve az, a ki megütötte; csupán fekvéséért fizessen és gyógyíttassa meg. ²⁰ Ha pedig valaki úgy üti meg szolgáját vagy szolgálóját bottal, hogy az meghal keze alatt, büntetessék meg. ²¹ De ha egy vagy két nap életben marad, ne büntetessék meg, mert pénze [ára] az. ²² Ha férfiak veszekednek és meglöknek valamely terhes

asszonyt, úgy hogy idő előtt szül, de [egyéb] veszedelem nem történik: bírságot fizessen a szerint,
a mint az asszony férje azt reá kiveti, de bírák előtt fizessen. ²³ De ha veszedelem történik: akkor
életért életet adj. ²⁴ Szemet szemért, fogat fogért, kezét kézért, lábat lábért; ²⁵ Égetést égetésért,
sebet sebért, kéket kékért. ²⁶ Ha valaki az ő szolgájának szemét, vagy szolgájának szemét úgy
üti meg, hogy elpusztul, bocsássa azt szabadon az ő szeméért. ²⁷ Ha pedig szolgájának fogát, vagy
szolgájának fogát üti ki, bocsássa azt szabadon az ő fogáért. ²⁸ Ha férfit vagy asszonyt öklel
meg egy ökör, úgy hogy meghal: kövel köveztessék meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de az
ökörnek ura ártatlan. ²⁹ De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és annak urát megintették, és még
sem őrizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör köveztessék meg, és az ura is halállal lakoljon.
³⁰ Ha pénzváltást vetnek reá, fizessen lelke váltáságért annyit, a mennyit reá kivetnek. ³¹ Akár
fiút ökleljen meg, akár leányt ökleljen meg: e szerint a rendelet szerint kell cselekedni. ³² Ha
szolgát öklel meg az ökör vagy szolgát: adassék azok urának harmincz ezüst siklus, az ökör pedig
köveztessék meg. ³³ Ha pedig valaki vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedí azt
be, és ökör vagy szamár esik bele: ³⁴ A verem ura fizessen; pénzül térítse meg azok urának, a
hulla pedig legyen az övé. ³⁵ És ha valakinek ökre megdöfi az ő felebarátja ökrét, úgy hogy az
elpusztul: adják el az eleven ökröt, és az árát osszák meg, és a hullát is osszák el. ³⁶ Vagy ha
tudták, hogy az ökör már azelőtt öklelős volt, és nem őrizte azt annak ura: fizessen ökröt az ökréért,
a hulla pedig az övé legyen.

Chapter 22

¹ Ha valaki ökröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja azt: öt barmot fizessen egy ökréért,
és négy juhot egy bárányért. ² Ha ház-fölverésen kapják a tolvajt, és [úgy] megverik, hogy meghal,
nincs vérbűn miatta. ³ Ha reá sütött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs néki: adassék el
tolvajságáért. ⁴ Ha elevenen kapják kezében a lopott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh:
két annyit fizessen érette. ⁵ Ha valaki mezőt vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát elereszti, és az
a más mezején legel: mezejének javából és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. ⁶ Ha tûz támad,
és tövisbe kap, és megég az asztag, vagy a lábon álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, a

7 ki a tüzet gyújtotta. Ha valaki pénzt vagy edényeket ad felebarátjának megőrzés végett, és ellopják
 annak a férfiúnak házából: ha megtalálják a tolvajt, fizessen kétannyit. 8 Ha nem találják meg a
 tolvajt, a ház urát vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az ő felebarátja vagyonára.
 9 Akármilyen bűn dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármilyen elveszett jószág az, a
 miről azt mondja: ez az; mindkettőjük ügye a bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek
 mondanak, fizessen két annyit az ő felebarátjának. 10 Ha valaki szamarat, vagy ökröt, vagy bárányt,
 vagy akármiféle barmot ad az ő felebarátja gondviselése alá, és az elhull, vagy megsérül, vagy
 elhajtatik, úgy hogy senki sem látta: 11 Az Úrra való esküvés legyen kettejük közt, hogy nem
 nyújtotta-é ki kezét felebarátja vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit se fizessen.
 12 Ha pedig ellopták tőle: megfizesse az urának. 13 Ha széttépetett, hozza el azt bizonyságul; a
 széttépettet nem fizeti meg. 14 Ha pedig valaki kölcsön kér az ő felebarátjától, és az megsérül vagy
 elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt. 15 Ha ura vele van, nem fizet; ha bérbe adatott,
 bérébe megy. 16 Ha valaki hajadont csábít el, a ki nincs eljegyezve, és vele hál: jegyajándékkal
 jegyezze azt el magának feleségül. 17 Ha annak atyja nem akarja azt néki adni: annyi pénzt adjon,
 a mennyi a hajadonok jegyajándéka. 18 Varázsló asszonyt ne hagyj életben. 19 A ki barommal
 közösül, halállal lakoljon. 20 A ki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megöletessék. 21
 A jövevényen ne hatalmaskodjál, és ne nyomorgasd azt, mert jövevények voltak Égyiptom földén.
 22 Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg. 23 Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált,
 meghallgatom az ő kiáltását. 24 És felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a ti
 feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká. 25 Ha pénzt adsz kölcsön az én
 népemnek, a szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint a hitelező; ne vessetek reá
 uzsorát. 26 Ha zálogba veszed a te felebarátod felső ruháját: naplemente előtt visszaadd azt néki:
 27 Mert egyetlen takarója, testének ruhája az: miben háljon? Bizony, ha én hozzám kiált,
 meghallgatom; mert én irgalmas vagyok. 28 A bírákat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne
 átkozd. 29 Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add. 30 Hasonlóképen
 cselekedjél ökrökkel, juhokkal; hét napig legyen az ő anyjával, a nyolczadik napon nékem add azt.
 31 És szent emberek legyetek én előttem; a mezőn széttépett húst meg ne egyétek; az ebnek vessétek
 azt.

Chapter 23

¹ Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezét a gonoszszal, hogy hamis tanú [ne] légy. ² Ne indulj a sokaság után a gonoszra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal tartva, annak elfordítására. ³
 Szegénynek se kedvezz az ő peres ügyében. ⁴ Ha előltalálod ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. ⁵ Ha látod, hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyj; oldd le azt ő veled együtt. ⁶ A te szegényednek igazságát el ne fordítsd az ő perében. ⁷ A hazug beszédűtől távol tartsd magad, és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem adok igazat a gonosznak. ⁸ Ajándékot el ne végy: mert az ajándék megvakítja a szemeseket, és elfordítja az igazak ügyét. ⁹ A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Égyiptom földén. ¹⁰ Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését; ¹¹ A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad, egye meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is. ¹² Hat napon át végezd dolgadozat, a hetedik napon pedig nyúgodjál, hogy nyúgodják a te ökröd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény. ¹³ Mindazt, a mit néktek mondtam, megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból. ¹⁴ Háromszor szentelj nékem innepet esztendönként. ¹⁵ A kovásztalan kenyér innepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert akkor jöttél ki Égyiptomból: és üres [kézzel senki] se jelenjék meg szíнем előtt. ¹⁶ És az aratás innepét, munkád zsengejét, a melyet elvetettél a mezőn; és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor termésedet betakarítod a mezőről. ¹⁷ Esztendönként háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten szíне előtt. ¹⁸ Ne ontsd ki az én áldozatom vérét kovászos kenyér mellett, és ünnepi [áldozatom] kövére meg ne maradjon reggelig. ¹⁹ A te földed zsengejének elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne főzd meg a gödölyét az ő anyjának tejében. ²⁰ Ímé én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, a melyet elkészítettem. ²¹ Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem szenved el a ti gonoszságaitokat; mert az én nevem van ő benne. ²² Mert ha hallgatándasz az ő szavára; és mindazt megcselekedéted, a mit mondok: akkor ellensége leszek

²³
 a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatóidat. Mert az én Angyalom te előtted megyen
 és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok
²⁴
 közé, és kiirtom azokat. Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az
²⁵
 ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaikat. És
 szolgáljátok az Urat a ti Istenteket, akkor megáldja a te kenyeredet és vizedet; és eltávolítom ti
²⁶
 közületek a nyavalyát. El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden [semmi]; napjaid számát
²⁷
 teljessé teszem. Az én rettentésemet bocsátom el előtted, és minden népet megrettentek, a mely
²⁸
 közé mégy, és minden ellenségedet elfutamtatom előtted. Darazsat is bocsátok el előtted, és
²⁹
 kiűzi előled a Khivveust, Kananeust és Khitteust. De nem egy esztendőben űzöm őt ki előled,
³⁰
 hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. Lassan-lassan űzöm
³¹
 őt ki előled, míg megsaporodol és bírhatod a földet. És határod a veres tengertől a Filiszteusok
 tengeréig vetem, és a pusztától fogva a folyóvízig: mert kezeitekbe adom annak a földnek lakosait,
³² ³³
 és kiűzöd azokat előled. Ne köss szövetséget se azokkal, se az ő isteneikkel. Ne lakjanak a
 te földeden, hogy bűnbe ne ejtsenek téged ellenem: mert ha az ő isteneiket szolgálná, vesztedre
 lenne az néked.

Chapter 24

¹
 És monda Mózesnek: Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül
 hetvenen, és hajtsátok meg magatokat [előtte] távolról. ² És csak Mózes közeledjék az Úrhoz,
³
 amazok pedig ne közeledjenek, és a nép se jöjjön fel vele. Elméne azért Mózes, és elbeszélé a
 népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele,
⁴
 mondván: Mindazokat a dolgokat, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük. Mózes pedig
 felírta az Úrnak minden beszédét, és felkele reggel és oltárt építette a hegy alatt, és tizenkét oszlopot,
⁵
 az Izráel tizenkét nemzetsége szerint. Azután elküldte az Izráel fiainak ifjait, és áldozának égő
⁶
 áldozatokat, és hálaáldozatul tulkokat ölének az Úrnak. Mózes pedig vevé a vérnek felét, és tölté
⁷
 a medenczékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. Azután vevé a szövetség könyvét,
 és elolvasá a nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megteszünk, a mit az Úr parancsolt, és

⁸ engedelmeskedünk. Mózes pedig vevé a vért, és ráhinté a népre, és monda: Ímé a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek, mindama beszédek szerint. ⁹ Azután felméne Mózes és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen; ¹⁰ És láták az Izráel Istenét, és annak lábai alatt valami zafir fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. ¹¹ És Izráel fiainak [e] választottjaira nem bocsátá kezét: jóllehet látták az Istent, mindazáltal ettek és ittak is. ¹² És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel én hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, a melyeket írtam, hogy azokra megtaníttassanak. ¹³ Felkele azért Mózes és az ő szolgája Józsué, és felméne Mózes az Isten hegyére. ¹⁴ A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé Áron és Húr veletek [vannak]; a kinek valami ügye van, ő hozzájok menjen. ¹⁵ Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. ¹⁶ És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózes a felhő közepéből. ¹⁷ Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. ¹⁸ És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

Chapter 25

¹ És szóla az Úr Mózeshez, mondván: ² Szólj az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, a kit szíve hajt arra, szedjete nékem ajándékokat. ³ Ez pedig az az ajándék, a mit tőlök szedjete: arany és ezüst és réz. ⁴ És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű [fonal], meg len [fonal,] és kecskeszőr. ⁵ És veresre festett kosborök, és borzbörök, és sittim-fa. ⁶ Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz való arómák, és füstöléshez való fűszerek. ⁷ Ónix-kövek és foglalni való kövek, az efódhoz és a hósenhez. ⁸ És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam. ⁹ Mindenestől úgy csináljátok, a mint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. ¹⁰ És csináljanak egy ládát sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing széleset, és másfél sing magasat. ¹¹ Borítsd meg azt tiszta aranynyal, belől is kívül is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. ¹² És önts ahhoz négy

arany karikát, és illeszd [azokat] a négy szegeletére; egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két karikát. ¹³ Csinálj rúdak is sittim-fából, és azokat is megborítsd arannyal. ¹⁴ És a rúdakat dugd a láda oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozzák a ládát. ¹⁵ A rúdak álljanak a láda karikáiban; ne vegyék ki azokból. ¹⁶ És a bizonyágot, a melyet néked adok, tedd a ládába. ¹⁷ Csinálj fedelet is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. ¹⁸ Csinálj két Kérubot is aranyból, vert [arany]ból csináld azokat a fedélnek két végére. ¹⁹ Az egyik Kérubot csináld az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén. ²⁰ A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arczaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arcza a fedél felé forduljanak. ²¹ A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ládába pedig tedd a bizonyágot, a melyet adok néked. ²² Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyág ládája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak. ²³ Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. ²⁴ És borítsd be azt tiszta arannyal, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. ²⁵ Csinálj reá köröskörül egy tenyéryi karájt, karájára pedig csinálj köröskörül arany pártázatot. ²⁶ Négy arany karikát is csinálj hozzá, és illeszd a karikákat a négy lábának négy szegletére. ²⁷ A karáj mellett legyenek a karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. ²⁸ Azokat a rúdak is sittim-fából csináld és arannyal borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. ²⁹ Készítsd el tálaikat is, csészéiket is, kancsóikat is, kelyheiket is, a melyekkel italáldozatot áldoznak; tiszta aranyból csináld azokat. ³⁰ És tégy az asztalra szent kenyeret, [mely] mindenkor előtttem [legyen]. ³¹ Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert [arany]ból készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága csészéi, gombjai és virágai ugyanabból legyenek. ³² Hat ág jöjjön ki oldalából; három gyertyatartó-ág az egyik oldalból, és három gyertyatartó-ág a másik oldalból. ³³ Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és virággal; így legyen a gyertyatartóból kijövő mind a hat ágon. ³⁴ A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombjaival és virágaival. ³⁵ Gomb legyen a belőle [kijövő] két ág alatt; ismét gomb a belőle [kijövő] két ág alatt, és ismét gomb a belőle [kijövő] két ág alatt: [így] a gyertyatartóból

kijövő [mind] a hat ág alatt.³⁶ Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból
 legyen verve az egész.³⁷ Csinálj hozzá hét mécszet is, és úgy rakják fel mécszeit, hogy előre
 világítsanak.³⁸ Hamvvevői és hamutartói is tiszta aranyból legyenek.³⁹ Egy tálentom tiszta
 aranyból csinálják azt, mindezeket az eszközöket.⁴⁰ Vigyázz, hogy arra a formára csináld, a mely
 a hegyen mutattatott néked.

Chapter 26

¹ A hajlékot pedig tíz kárpitból csináld: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsin
 színűből, Kérubokkal, mestermunkával készítsd azokat.² Egy-egy kárpit hossza huszonnyolc
 sing legyen, egy-egy kárpit szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak.
³ Öt kárpit legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpit egymással egybefoglalva.⁴ És csinálj
 hurkokat kék lenből az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; ugyanezt
 csináld a szélső kárpit szélével a másik egybefoglalásban is.⁵ Ötven hurkot csinálj az egyik
 kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpit szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik
 hurok a másiknak általellenében legyen.⁶ Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal
 foglald össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék egygyé legyen.⁷ Ezután csinálj kecskeszőr
 kárpitokat sátorul a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj ilyen.⁸ Egy kárpit hossza harmincz sing
 legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak.⁹ És
 foglald egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kétrét hajtsd a
 sátor elejére.¹⁰ És csinálj ötven hurkot az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között
 szélről van; és ötven hurkot a kárpit szélén a másik egybefoglalásban is.¹¹ Csinálj ötven
 rézhorgocskát is, és akaszd a horgocskákat a hurkokba, és foglald egybe a sátort, hogy egygyé
 legyen.¹² A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggjön alá a hajlék
 hátulján.¹³ Egy singnyi pedig egyfelől, és egy singnyi másfelől, abból, a mi a sátor kárpitjainak
 hosszában fölösleges, bocsáttassék alá a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt.
¹⁴ Csinálj a sáornak takarót is veresre festett kosborökből, és e fölé is egy takarót borzbörökből.
¹⁵ Csinálj a hajlékhoz deszkákat is sittim-fából, felállogatva.¹⁶ A deszka hossza tíz sing legyen;

egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing.¹⁷ Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a
 másíknak megfelelő; így csináld a hajlék minden deszkáját.¹⁸ A deszkákat pedig így csináld a
 hajlékhoz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé.¹⁹ A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat
 csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka
 alá, a két csapjához képest.²⁰ A hajlék másik oldalául is, észak felől húsz deszkát.²¹ És azokhoz
 is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá.²² A hajlék
 nyugoti oldalául pedig csinálj hat deszkát.²³ A hajlék szegleteiül is csinálj két deszkát a két
 oldalón.²⁴ Kettősen legyenek alólról kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva;
 ilyen legyen mindkettő; a két szeglet számára legyenek.²⁵ Legyen azért nyolcz deszka, és azokhoz
 tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt.²⁶ Csinálj retesrúdat
 is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz.²⁷ És öt retesrúdat a hajlék másik
 oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz is öt retesrúdat hátulról.²⁸ A
 középső retesrúd pedig a deszkák közepén az egyik végtől a másik végig érjen.²⁹ A deszkákat
 pedig borítsd meg arannyal, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a retesrúdak tartói gyanánt;
 a retesrúdak is megborítsd arannyal.³⁰ A hajlékot pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked
 a hegyen mutattatott.³¹ És csinálj függönyt, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott
 lenből; Kérubokkal, mestermunkával készítsék azt.³² És tedd azt sittim-fából való, arannyal
 borított négy oszlopra, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon.³³ És tedd a
 függönyt a horgok alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyság ládáját és az a függöny válasza
 el néktek a szent helyet a szentek szentjétől.³⁴ Azután tedd rá a fedelet a bizonyság ládájára a
 szentek szentjébe.³⁵ Az asztalt pedig helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal
 ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tedd az északi oldalba.³⁶ És csinálj leplet a sátor
 nyílására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből, hízmőmunkával.³⁷ A lepelhez
 pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat arannyal; azoknak horgai aranyból
 [legyenek], és önts azokhoz öt réztalpat.

Chapter 27

¹ És csináld az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; négyszegű legyen az oltár, és magassága három sing. ² Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. ³ Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medenczéket, villákat és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. ⁴ Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére. ⁵ És tedd azt az oltár párkányzata alá alulról, úgy hogy a háló az oltár közepéig érjen. ⁶ Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa rúdakat, és borítsd meg azokat rézzel. ⁷ És dugják a rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúdak az oltár két oldalán, mikor azt hordozzák. ⁸ Üresre csináld azt, deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy csinálják. ⁹ Pitvart is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyeget, sodrott lenből; száz sing legyen a hossza egy oldalnak. ¹⁰ Ahhoz húsz oszlopot, húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átkötőit ezüsből. ¹¹ Épen úgy az északi oldalon, hosszában, száz sing hosszú szőnyeget; ahhoz húsz oszlopot, ezekhez húsz réztalpat, és az oszlopok horgait és átkötőit ezüsből. ¹² A pitvar szélességéhez pedig nyugot felől ötven sing szőnyeget; ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat. ¹³ A pitvarnak szélessége kelet felől is ötven sing. ¹⁴ És tizenöt sing szőnyeg legyen egyik oldalról, ehhez három oszlop, ezekhez pedig három talp. ¹⁵ A másik oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és ezekhez három talp. ¹⁶ A pitvar kapuján pedig húsz sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből, himzõmunkával; ehhez négy oszlop, ezekhez pedig négy talp. ¹⁷ A pitvar minden oszlopát ezüst átkötők vegyék körül, horgaik ezüsből, talpaik pedig rézből legyenek. ¹⁸ A pitvar hossza száz sing, és szélessége ötven-ötven, magassága pedig öt sing; [leplei] sodrott lenből, talpai pedig rézből legyenek. ¹⁹ A hajlék minden edénye, az ahhoz való mindennemű szolgálatban, és minden szege, és a pitvarnak is minden szege rézből legyen. ²⁰ Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpát gyújthassanak. ²¹ A gyülekezet sátorában a függönyön kívül, a mely a bizonyosság előtt van, készítsék el azt Áron és az ő fiai, estvétől fogva reggelig az Úr előtt. Örök rendtartás [legyen] [ez] az ő nemzetségekénél Izráel fiai között.

Chapter 28

¹ Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izráel fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai. ² És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, dicsőségére és ékességére. ³ És szólj minden bölcs szívűeknek, a kiket betöltöttem a bölcsesség lelkével, hogy csinálják meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen. ⁴ Ezek pedig a ruhák, a melyeket készítsenek: hósen, efód, palást, koczkás köntös, süveg és öv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek. ⁵ Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínû [fonalat] és a len[fonalat.] ⁶ És csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínû és sodrott lenből, mestermunkával. ⁷ Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsolathassék. ⁸ Átkötő öve pedig, a mely rajta van, ugyanolyan mívû és abból való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből. ⁹ Annakutána végy két ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. ¹⁰ Hatnak nevét az egyik köre, a másik hatnak nevét pedig a másik köre, az ő születésök szerint. ¹¹ Kőmetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, [úgy] metsztesd e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörül arany boglárokba csináld azokat. ¹² És tedd e két követ az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt. ¹³ Csinálj annakokáért arany boglárokat, ¹⁴ És két lánczot tiszta aranyból; fonatékosan csináld azokat; sodrott mívűek legyenek, és tedd rá a sodrott lánczokat a boglárokra. ¹⁵ Azután csináld meg az ítéletnek hósenét mestermunkával; úgy csináld mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből csináld azt. ¹⁶ Négyszögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. ¹⁷ És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor. ¹⁸ A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. ¹⁹ A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. ²⁰ A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis; arany boglárokba legyenek foglalva. ²¹ A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő [legyen] az ő nevök szerint; mint a pecsét, úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetség szerint. ²² A hósenre pedig csinálj fonatékos lánczokat, sodrott mívűeket, tiszta

²³ aranyból. És csinálj a hósenre két arany karikát, és tedd a két karikát a hósen két szegletére.
²⁴ És a két arany fonatékot fűzd a hósen két szegletén levő karikákba. ²⁵ A két fonatéknak két
²⁶ végét pedig foglald a két boglárhoz, és tűzd az efódnak vállkötőihez, annak előrszéjére. Csinálj
 [még] két arany karikát, és tedd azokat a hósen két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az
 efód felől. ²⁷ És csinálj [még] két arany karikát, és tedd azokat az efód két vállkötőjére alól, annak
 előrszéje felől egybefoglalásához közel, az efód öve felett. ²⁸ És csatolják a hósent az ő karikáinál
 fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett legyen, és el ne váljék a hósen az
 efódtól. ²⁹ És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hósenén, az ő szíve felett, a mikor
³⁰ bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. Azután tedd az ítéletnek hósenébe
 az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe,
 és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szívéen az Úr színe előtt szüntelen. ³¹ És csináld az
³² efód palástját egészen kék lenből. Közepén legyen nyílás a fejének; a nyílásnak szegése legyen
³³ köröskörül, takácsmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy el ne szakadjon. És ennek
 alsó peremére csinálj gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű lenből, a peremére
³⁴ köröskörül, és ezek közé arany csengettyűket is köröskörül. Arany csengettyű, meg gránátalma,
³⁵ arany csengettyű, meg gránátalma legyen a palást peremén köröskörül. És legyen az Áronon,
 a mikor szolgál, hogy hallassék annak csengése, a mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és
 mikor kijön, hogy meg ne haljon. ³⁶ Csinálj egy lapot is tiszta aranyból, és mesd ki arra, mint a
 pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. ³⁷ És kösd azt kék zsinórra, hogy legyen az a süvegen; a
³⁸ süvegnek előrszén legyen az. És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron viselje a szent
 áldozatok körül elkövetett vétket, a melyeket az Izráel fiai mindenféle szent adományaikban
³⁹ szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye őket az Úr előtt. A
 lenköntöst pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csináld, az övet meg hímző munkával
⁴⁰ készítsd. Az Áron fiainak is csinálj köntösöket, és csinálj nekik öveket is, meg süvegeket is
⁴¹ csinálj nekik, dicsőségökre és ékességökre. És öltöztess fel azokba Áront a te atyádfiát, és az
 ő fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd be őket tisztjökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá
⁴² legyenek. Csinálj nekik lábravalókat is gyolcsból, hogy befödják [azoknak] mezítelen testét,
⁴³ és az ágyéktól a tomporig érjenek. És legyenek azok Áronon és az ő fiain, a mikor bemennek
 a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgálattételre, hogy

bűnt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez [Áron]nak és az ő magvának ő utána.

Chapter 29

¹ Ez az, a mit ő velök cselekedjél, az ő felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek: Végy egy tulkot, fiatal marhát, és hiba nélkül való két kost. ² És kovásztalan kenyeret, és olajjal elegyített kovásztalan kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan lepényeket is; búzalisztlángból készítsd azokat. ³ És tedd azokat egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban, a tulokkal és a két kossal együtt. ⁴ Áront pedig és az ő fiait állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elé, és mosd meg őket vízzel. ⁵ És vedd a ruhákat, és öltöztess fel Áront a köntösbe, az efódhoz való palástba, és az efódba, meg a hosenbe és övezd fel őt az efód övével. ⁶ Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tedd a süvegre. ⁷ És vedd a kenetnek olaját, és töltsd az ő fejére, így kend fel őt. ⁸ Fiait is állítsd elő, és öltöztess fel őket [a] köntösökbe. ⁹ És övezd körül őket övvel, Áront és az ő fiait, és tégy a fejökre süvegeket is, hogy övök legyen a papság örök rendelés szerint. Így iktasd be tisztökbe Áront és fiait. ¹⁰ Azután állítsd a tulkot a gyülekezet sátora elé, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a tulok fejére. ¹¹ És vágd le a tulkot az Úr előtt a gyülekezet sátorának ajtajánál. ¹² Azután végy a tulok véreből, és hintsd azt ujjaiddal az oltár szarvaira; a [többi] vért pedig töltsd mind az oltár aljára. ¹³ És vedd a kövéréből mindazt, a mi a belet fedi, és a májon lévő hártját, és a két vesét a rajtok lévő kövérrel együtt, és füstölögtesd el az oltáron. ¹⁴ A tulok húsát, bőrét és ganéját pedig égesd el a táboron kívül: bűnért való áldozat az. ¹⁵ Vedd az egyik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. ¹⁶ Azután vágd le a kost, és vedd annak vérét, és hintsd azt az oltárra köröskörül. ¹⁷ A kost pedig vagdald tagjaira, és mosd meg a belét és lábszárait, és tedd rá tagjaira és fejére. ¹⁸ Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron: égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. ¹⁹ Vedd a másik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. ²⁰ Azután vágd le a kost, és végy annak véreből, és hintsd meg azzal Áron füle czimpáját és az ő fiai jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezek hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a [többi] vért pedig hintsd az oltárra köröskörül. ²¹ Azután végy a vérből, mely az oltáron van, és a kenetnek olajából, és hintsd Áronra és az ő ruháira, s vele együtt az ő fiaira és az ő fiainak ruháira, hogy szent legyen ő

és az ő ruhái, s vele együtt az ő fiai és az ő fiainak ruhái. ²² Azután vedd a kosból a kövérét, a farkát s a belet borító kövérét, meg a máj hárttyáját, meg a két veséjét a rajtok levő kövérevel, és a jobb lapoczkát; mert felavatási kos ez. ²³ Meg egy kenyeret és egy olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan kenyérnek kosarából, mely az Úr előtt van; ²⁴ És rakd mindezeket az Áron kezeire és az Áron fiainak kezeire, és lóbáld meg azokat az Úr előtt. ²⁵ Azután vedd le azokat kezükről, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozat felett kedves illatul az Úr előtt; az Úrnak tűzáldozata az. ²⁶ Vedd az Áron felavatási kosának szegyéit is, és lóbbáld meg azt az Úr előtt; azután legyen az a te részed. ²⁷ Így szenteld meg a meglóbbáld szegyet és a felemelt lapoczkát, a melyet meglóbbáldak és a melyet felemeltek, Áronnak és az ő fiainak felavatási kosából. ²⁸ És legyen ez Áronnak és az ő fiainak része örökké az Izráel fiaitól: mert felmutatott adomány ez, és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ő hálaáldozataikból; az Úrnak felmutatott adomány. ²⁹ A szent öltözetek pedig, a melyek az Áronéi, legyenek ő utána az ő fiaié, hogy azokban kenettessenek fel, és azokban állíttassanak tisztökbe. ³⁰ Hét napon öltözzék azokba, a ki az ő fiai közül ő utána pap lesz, a ki bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent helyen szolgáljon. ³¹ A felavatási kost pedig vedd, és főzd meg annak húsát szent helyen. ³² És a kosnak húsát és a kenyeret, mely a kosárban van, a gyülekezet sátorának ajtajánál egye meg Áron és az ő fiai. ³³ Ők egyék meg azokat, a mik által az engesztelés történt, hogy tisztökbe állíttassanak és felszenteltessenek. De idegen ne egyék [azokból], mert szentek azok. ³⁴ Ha pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot; meg ne egyék, mert szent az. ³⁵ Áronnal tehát és az ő fiaival akképen cselekedjél, a mint megparancsoltam néked; hét napon át állítsd őket tisztökbe. ³⁶ És naponként készíts bűnáldozati tulkot engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot végzesz rajta, és kend meg azt, hogy megszenteltessék. ³⁷ Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltáron; és szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen. ³⁸ Ez pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendős két bárányt mindennap szüntelen. ³⁹ Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig áldozd meg estennen. ⁴⁰ És az egyik bárányhoz [végy] egy tized lisztlángot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve; italáldozatul pedig egy negyed hin-nyi bort. ⁴¹ A másik bárányt estennen áldozd meg, ugyanazzal az étel- és italáldozattal készítsd azt, mint reggel; kedves illatul, tűzáldozatul

az Úrnak.⁴² Szüntelen égőáldozat legyen az a ti nemzetségeitek között a gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, a hol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak.⁴³ Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszenteltetik az én dicsőségem által.⁴⁴ És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt; Áront és az ő fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek.⁴⁵ És az Izráel fiai között lakozom, és nékik Istenök leszek.⁴⁶ És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenök, a ki kihoztam őket Égyiptom földéről, hogy közöttök lakozhassam, én, az Úr az ő Istenök.

Chapter 30

¹ Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim- fából csináld azt.² Egy sing hosszú, egy sing széles, négyszögû és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai.³ És borítsd meg azt tiszta arannyal, a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörül.⁴ Csinálj hozzá két arany karikát is, pártázata alá a két oldalán, mindkét oldalára csináld, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozzák azt.⁵ És a rúdakat csináld sittim-fából, és borítsd meg azokat arannyal.⁶ És tedd azt a függöny elé, a mely a bizonyosság ládája mellett, a bizonyosság fedele előtt van, a hol megjelenek néked.⁷ Áron pedig füstölögtesen rajta minden reggel jó illatú füstölő szert; mikor a mécsket rendbe szedi, akkor füstölögtesse azt.⁸ És a mikor Áron estennen felrakja a mécsket, füstölögtesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az Úr előtt nemzetségről nemzetségre.⁹ Ne áldozatok azon idegen füstölőszerekkel, se égőáldozattal, se ételáldozattal; italáldozatot se öntsetek reá.¹⁰ És egyszer egy esztendőben engesztelést végezzen Áron annak szarvainál az engesztelő napi áldozat véreből; egy esztendőben egyszer végezzen engesztelést azon, nemzetségről nemzetségre. Szentségek szentsége ez az Úrnak.¹¹ Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván:¹² Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, adja meg kiki életének váltságát az Úrnak az ő megszámláltatásakor, hogy csapás ne legyen rajtok az ő megszámláltatásuk miatt.¹³ Ezt adja mindaz, a ki átesik a számláláson: fél siklust a szent siklus szerint (egy siklus húsz gera); a siklusnak fele áldozat az Úrnak.¹⁴ Mindaz, a ki átesik a számláláson, húsz esztendőtől fogva felfelé, adja meg az áldozatot az Úrnak.¹⁵ A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne adjon

kevesebbet fél siklusnál, a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésül a ti lelketekért.

¹⁶ És szedd be az engesztelési pénzt az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának szolgálatjára, hogy az Izráel fiainak emlékezetéül legyen az az Úr előtt, engesztelésül a ti lelketekért. ¹⁷ Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁸ És csinálj rézmedenczét, lábát is rézből, mosakodásra; és tedd azt a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és tölts bele vizet; ¹⁹ Hogy Áron és az ő fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. ²⁰ A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tűzáldozatot füstölögtesse az Úrnak. ²¹ Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az ő magvának nemzetségről nemzetségre.

²² Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván: ²³ Te pedig végy drága fűszereket, híg mirhát ötszáz [siklusért], jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért. ²⁴ Kásiát pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hin faolajt. ²⁵ És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. ²⁶ És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyág ládáját. ²⁷ Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt. ²⁸ Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. ²⁹ Így szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. ³⁰ Kend fel Áront is és az ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá. ³¹ Az Izráel fiainak pedig így szólj: Szent kenetnek olaja legyen ez nékem, a ti nemzetségeiteknel [is.] ³² Ember testét azzal meg ne kenjék, se ahhoz hasonló, annak mértékei szerint ne csináljatok: szent az; szent legyen előttetek [is.] ³³ Valaki ahhoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegent ken meg, kitöröltessék az ő népe közül. ³⁴ Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket, csepegő gyantát, onyxot, galbánt, e fűszereket és tiszta temjént, egyenlő mértékkel. ³⁵ És csinálj belőlök füstölő szert, a fűszercsináló elegyítése szerint; tiszta és szent legyen az. ³⁶ És abból törj apróra, és tégy belőle a bizonyág ládájá elé a gyülekezet sátorában, a hol megjelenek néked. Szentségek szentsége legyen ez előttetek. ³⁷ És a füstölő szer, a melyet készítesz, az Úrnak szentelt legyen előtted; annak mértéke szerint magatoknak ne

csináljatok. ³⁸ Mindaz, a ki hasonló füstölőt csinál ehhez, hogy azt illatoztassa, irtassék ki az ő népe közül.

Chapter 31

¹ És szóla az Úr Mózesnek mondván: ² Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetségéből. ³ És betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez. ⁴ Hogy tudjon kigondolni mindent, a mit aranyból, ezüsből, rézből kell csinálni. ⁵ És foglaló köveket metszeni, fát faragni, [és] mindenféle munkákat végezni. ⁶ És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcseséget, hogy elkészítsék mind azt, a mit néked megparancsoltam. ⁷ A gyülekezet sátorát, a bizonyság ládáját, a fölibe való fedelet, és a sátornak minden edényét. ⁸ Az asztalt és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és minden hozzávalót, és a füstölő oltárt. ⁹ Az egészen égőáldozat oltárát és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. ¹⁰ A szolgálathoz való ruhákat, Áron papnak szent öltözetit, és az ő fiainak öltözetit, a papi szolgálatra. ¹¹ A kenetnek olaját, és a jó illatú füstölő szert a szentséghez. Mindent úgy csináljanak, a mint néked parancsoltam. ¹² Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹³ Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki titeket megszentellek. ¹⁴ Megtartsátok azért a szombatot; mert szent az ti néktek. A ki azt megrontja, halállal lakoljon. ¹⁵ Mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül. Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugalomnak szombatja az Úrnak szentelt [nap]: valaki szombatnapon munkálkodik, megölettessék. ¹⁶ Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. ¹⁷ Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott. ¹⁸ Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.

Chapter 32

¹ Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyûle a nép Áron ellen és monda néki: Kelj fel, csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lön dolga ama férfiúnak Mózesnek, a ki minket Égyiptom földéből kihozott. ² És monda nekik Áron: Szedjétek le az aranyfüggöket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzám. ³ Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggöket füleiről, és elvivék Áronhoz. ⁴ És elvevé kezökből, és alakítá azt vésövel; így csinála abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Égyiptom földéről. ⁵ Mikor látta ezt Áron, oltárt építe az előtt, és kiálta Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! ⁶ Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani. ⁷ Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Égyiptom földéből. ⁸ Hamar letértek az útról, a melyet parancsoltam nekik, borjúképet öntöttek magoknak, azt tisztelik és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptom földéből. ⁹ Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménynyakú nép. ¹⁰ Azért hagyj békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök, és törüljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszek. ¹¹ De Mózes esedezék az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Égyiptomnak földéről? ¹² Miért mondanák az egyiptomiak, mondván: Vesztökre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörülje őket a föld színéről? Múlják el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. ¹³ Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te szolgálóidról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván nekik: Megsokasítom a ti magotokat mint az égnek csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírják azt örökké. ¹⁴ És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére. ¹⁵ Megfordula azért és megindula Mózes a hegyről, kezében a bizonyosság két táblája; mindkét oldalukon beírt táblák, mind egy felől, mind más felől beírva. ¹⁶ A táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve a táblákra. ¹⁷ Józsué pedig hallván a nép rivalgását, monda Mózesnek: Harckialtás van a táborban. ¹⁸ Az pedig felele: Nem diadalmasoknak, sem meggyözetteknek kiáltása ez, éneklés hangját hallom én. ¹⁹ És mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczolást, és felgerjede Mózesnek

²⁰ haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégeté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival. ²¹ És monda Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted? ²² Felele Áron: Ne gerjedjen fel uram haragja: ismered e népet, hogy gonosz. ²³ Mert [azt] mondák nékem: Csinálj nekünk isteneket, a kik előttünk járjanak; mert ama férfiúnak Mózesnek, ki minket Égyiptom földéről kihozott, nem tudjuk mint lőn dolga. ²⁴ Én pedig felelék: Kinek van aranya? Szedjétek le; és nékem ide adák, én pedig a tűzbe vetettem, és e borjú formáltaték. ²⁵ És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá vala őket, ellenségeik csúfjára. ²⁶ Megállá Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzám! és gyűlének ő hozzá mind a Lévi fiai. ²⁷ És szóla nékik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölje meg az ő atyafiát, barátját és rokonságát. ²⁸ A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedének, és elhulla azon a napon a népből úgymint háromezer férfiú. ²⁹ És monda Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki az ő fia és atyafia ellen, hogy áldása szálljon ma reátok. ³⁰ És másnap monda Mózes a népnek: Nagy bűnt követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. ³¹ Megtére azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának isteneket. ³² De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, a melyet írtál. ³³ És monda az Úr Mózesnek: A ki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből. ³⁴ Most azért eredj: vezesd a népet a hová mondtam néked: Ímé, Angyalom megy előtted; és az én látogatásom napján ezt az ő bűnöket is meglátogatom. ³⁵ És megverte az Úr a népet ezért [is], a mit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített vala.

Chapter 33

¹ Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál Égyiptom földéről, a földre, a melyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mondván: A te magodnak adom azt. ² És bocsátok előtted Angyalt, és kiüzöm a Kananeusokat, Emoreusokat,

3
Khitheusokat, Perizeusokat, Khivveusokat és Jebuzeusokat: A tejjel és mézzel folyó földre; de én nem megyek fel köztetek, mert te keménynyakú nép vagy, hogy meg ne emészszelek az úton.

4
Mikor meghallá a nép ezt a kemény beszédet, gyászba borula, és senki nem tev é fel az ékszereit.

5
Megmondotta vala az Úr Mózesnek: Mondd meg az Izráel fiainak: Keménynyakú nép vagy te, egy szempillantásban, ha közéd mennék, megemésztenélek. Azért most vesd le a te ékességeidet

6
magadról, azután meglátom mit cselekedjem veled. És lerakták magokról az Izráel fiai az ő

7
ékességeket, a Hóreb hegyétől fogva. Mózes pedig vev é a sátor, és felvoná azt a táboron kívül, messze a tábortól, és nevezé azt gyülekezet sátorának, és lön, hogy mind a ki az Urat keresi, ki

8
kelle mennie a gyülekezet sátorához, a táboron kívül. És lön, hogy mikor Mózes kiméne a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki mind az ő sátorának ajtajában álla; nézván Mózes után míg

9
a sátorba beméne. És lön, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megállá

10
a sátor ajtajában, és beszéle Mózessel. És látá az egész nép, hogy a felhő-oszlop a sátornak

11
ajtaján áll, és felkele az egész nép, és kiki meghajlék az ő sátorának ajtajában. Az Úr pedig beszéle Mózessel színről színre, a mint szokott ember szólani barátjával; és [mikor Mózes] a táborba

12
visszatére, az ő szolgája az ifjú Józsué, Núnnak fia, nem távozé el a sátorból. És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te [azt] mondod nékem, vidd el ezt a népet, de nem mutattad meg nékem kit küldesz velem; pedig [azt] mondtad [nékem:] név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt.

13
Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek

14
meg téged, hogy kedvet találhassak előtted. És gondold meg, hogy e nép a te néped. És monda:

15
Az én orczáam menjen-é [veletek,] hogy megnyugtassalak? Monda néki [Mózes:] Ha a te orczád

16
nem jár [velünk], ne vígy ki minket innen. Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te

17
néped minden néptől, a mely e földnek színén van. Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem

18
ezt is a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. És mondá

19
[Mózes:] Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orczád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, a kin

20
könyörülök, kegyelmezek, a kinek kegyelmezek. Orczámat azonban, mondá, nem láthatod;

21
mert nem láthat engem ember, élvén. És monda az Úr: Ímé van hely én nálam; állj a kösziklára.

22
És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a köszikla hasadékába állatlak téged, és kezemmel

betakarlak téged, míg átvonulok.²³ Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orczámat nem láthatod.

Chapter 34

¹ És monda az Úr Mózesnek: Vágj két kötáblát, hasonlókat az előbbiekhöz, hogy írjam fel azokra azokat a szavakat, a melyek az előbbi táblákon voltak, a melyeket széttörtél.² És légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sinai hegyre, és állj ott előmbe a hegy tetején.³ De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutatkozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén.⁴ Vágott azért két kötáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és felkelvén reggel, felméne Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta néki, és kezébe vevé a két kötáblát.⁵ Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állá ő vele, és nevén kiáltá az Urat:⁶ És az Úr elvonula ő előtte és kiáltá: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.⁷ A ki irgalmas marad ezerízíglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a [bűnöst] büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízíglen.⁸ És Mózes nagy sietséggel földre borula, és lehajtá [fejét].⁹ És monda: Uram, ha előtted kedvet találtam, kérlek járjon az Úr velünk; mert keménynyakú nép ez! Kegyelmezz a mi vétkeinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket örökségeddél.¹⁰ Ő pedig monda: Ímé szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek között, és meglátja az egész nép, a mely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a mit én cselekszem veled.¹¹ Jegyezd meg magadnak a mit ma parancsolok néked. Ímé kiűzöm előled az Emoreust, Kananeust, Khittheust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust.¹² Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemégy, hogy botránkozásra ne legyen közötted.¹³ Hanem oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványaikat, és vágjátok ki berkeiket.¹⁴ Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, a kinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő.¹⁵ Hogy valamiképen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket követvén paráználkodnak, és áldoznak az ő isteneiknek, és meghívják téged, egyél az ő áldozatukból.¹⁶ És [feleséget] ne végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiaidat is paráználkodásra vigyék, az ő isteneiket követvén.

17 Ne csinálj magadnak öntött isteneket. 18 A kovásztalan kenyér innepét megtartsad: hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert Abib hónapban jöttél ki Égyiptomból. 19 Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja, enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a te tehenednek vagy juhodnak első fajzása. 20 De a szárnak első vemhét juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és ne jöjjön üresen előmbe senki. 21 Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás idején is pihenj. 22 A hetek innepét is megtartsd a búza zsenyének aratásakor; meg a betakarás innepét is az esztendő végén. 23 Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izráel Ura Istenének színe előtt. 24 Mert kiüzöm a népeket előled, és kiszélesítem határodát, és senki nem kívánja meg a te földedet, mikor felmégy, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor. 25 Áldozatom vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a husvét innepének áldozatja ne maradjon meg reggelig. 26 Földed zsenyéiből az elsőt vidd fel az Úrnak a te Istenednek házába. Ne főzz gödölyét az anyja tejében. 27 És monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem szövetséget veled és Izráellel. 28 És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot. 29 És lőn, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonyosság két táblája, mikor a hegyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az ő orczájának bőre sugárzik, mivelhogy Ővele szólott. 30 És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózeset, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. 31 Mózes pedig megszólította őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velök Mózes. 32 Azután az Izráel fiai is mind hozzá járulának, és megparancsolá nekik mind azt, a mit az Úr mondott néki a Sinai hegyen. 33 Mikor pedig elvégezte Mózes velök a beszédet, leplet tön orczájára. 34 És mikor Mózes az Úr elébe méne, hogy vele szóljon, levevé a leplet, míg kijőne. Kijövén pedig, elmondá az Izráel fiainak, a mi parancsot kapott. 35 És az Izráel fiai láták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes orczájának bőre; és Mózes a leplet ismét orczájára borítá, mígnem beméne, hogy Ővele szóljon.

Chapter 35

¹ És egybegyűjté Mózes az Izráel fiainak egész gyülekezetét, és monda nékik: Ezek azok a dolgok, a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjétek: ² Hat napon át munkálkodjatok; a hetedik nap pedig szent legyen előttetek, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki azon munkálkodik, megöletessék. ³ Ne gerjeszszetek tüzet a ti házaitokban szombatnapon. ⁴ És szóla Mózes az Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: Ez az, a mit az Úr parancsolt, mondván: ⁵ Szedjete magatok közt ajándékot az Úrnak, mind, a kinek szíve önként hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat, és ezüstöt, és rezet. ⁶ És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és [lenfonalat], és kecskeszört. ⁷ Veresre festett kosbőröket, és borzbőröket és sittim-fát. ⁸ Világító olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a füstöléshez. ⁹ Ónix köveket és foglalni való köveket az efódhoz és a hósenhez. ¹⁰ És a kik ti köztetek ahhoz értök, jöjjenek elő, hogy csinálják meg mindazt, a mit az Úr parancsolt: ¹¹ A hajlékot, annak sátorát és takaróját, horgait, deszkáit, reteszrúdjaikat, oszlopait és talpait. ¹² A ládát és annak rúdjaikat, a fedéllel egybe, és a takaró függönyt. ¹³ Az asztalt és annak rúdjaikat, és minden edényét, és a szent kenyerek[hez való]kat. ¹⁴ A világító gyertyatartót és a hozzá való eszközöket, mécseit, és világító olajt. ¹⁵ A füstölő oltárt és rúdjaikat, a kenetnek olaját, és a jó illatú füstölőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót. ¹⁶ Az egészen égőáldozat oltárát, annak réz rostélyát, rúdjaikat és minden eszközeit, a mosdómedenczét és annak lábát. ¹⁷ A pitvar szőnyeget, oszlopait, talpait, és a pitvar kapujának leplét. ¹⁸ A hajlék szegeit, a pitvar szegeit, és azoknak köteleit. ¹⁹ A szolgálati ruhákat, a szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra. ²⁰ Azután kiméne az Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elől. ²¹ És eljöve mindenki, a kit a szíve indíta, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhákhoz valókat. ²² És jövének férfiak és asszonyok együtt, mind, a kit szíve indított, hozának kapcsokat, függöket, gyűrűket, karpereczet, mindenféle arany eszközöket; a férfiak is, mind a kik aranyból hoztak áldozatot az Úrnak. ²³ És minden ember, kinek a mije vala, hozott kék, bíborpiros, és karmazsinszínû, és [lenfonalat], kecskeszört, veresre festett kosbőröket és borzbőröket. ²⁴ Minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetett, felhozá azt áldozatul az Úrnak, és a kikenél sittim-fa találaték a szolgálat különböző szükségéire, felhozák azt. ²⁵ Az asszonyok közül pedig mind, a kik ahhoz

értettek, saját kezeikkel fonának, és felvivék azt a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínû, és a [lenfonalat].²⁶ Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszõrt.²⁷ A fõemberek pedig hozának ónix köveket, foglalni való köveket az efódhoz és a hõsenhez.²⁸ Illatozó szert is és olajat, a mécsbe és a kenethez, és fûszereket a füstöléshez.²⁹ Minden férfi és asszony, a kit szíve önként indíta, hogy áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: [mind] önként hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai.³⁰ És monda Mózes az Izráel fiainak: Ímé az Úr név szerint hívta el Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetségébõl.³¹ És betöltötte õt Istennek lelkével, bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal minden mesterségben:³² Hogy tudjon kigondolni mindent a mit aranyból, ezüsbõl és rézbõl kell csinálni;³³ És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és minden mesterséges munkát végezni.³⁴ Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, mind õ, mind Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetségébõl.³⁵ Betöltötte õket bölcsesség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötõ, és hímzõ munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínû és lenfonálból, és takácsmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mestermûveket.³⁶ Azért Bésaléel és Aholiáb, és mindazok a bölcs férfiak, kiknek az Úr bölcseséget és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent [hajlék] szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen úgy, a mint az Úr parancsolta.

Chapter 36

¹ Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és Aholiábot, és mindazokat a bölcs férfiakat, a kiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr, és mind a kit szíve arra indíta, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához.² És átvevék Mózes tõl mind azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak vala, a szent [hajlék] felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak.³ Eljövének azért mind azok a bölcsek, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga munkájától, a melyen dolgozott.⁴ És ezt mondák Mózesnek: Többet hord a nép [ajándékba], mint a mennyi kell a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csináljunk.⁵ Parancsola azért Mózes, és hírré tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a nép hordani.⁶ És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány,

még felesleges is. ⁷ És mind a bölcs szívû [férfiak], kik munkálkodának, készíték a hajlékot, tíz kárpittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és karmazsinszínûből, Kérubokkal, mestermunkával készíték azokat. ⁸ Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak. ⁹ És öt kárpitot foglalának egybe, és ismét a más öt kárpitot is egybefoglalák, egyiket a másikkal. ¹⁰ És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlót csinálának a külső kárpit szélére, a másik egybefoglalásban is. ¹¹ Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a [másik] kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe. ¹² Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgocskákkal, egyiket a másikkal, és egygyé lőn a hajlék. ¹³ Csinálának kárpitokat kecskeszörből is, sátornak a hajlékra; tizenegy kárpitot csinálának ilyent. ¹⁴ Egy kárpit hossza harmincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak. ¹⁵ És egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön. ¹⁶ Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is. ¹⁷ Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen. ¹⁸ Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett kosborökből, és azon felül egy takarót borzborökből. ¹⁹ És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhoz sittim-fából, felállogatva. ²⁰ Tíz sing a deszkának hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége. ²¹ Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. ²² A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhoz: ²³ húsz deszkát déli oldalon, délfelé. És a húsz deszka alá negyven ezüsttalpat készítenek; az egyik deszka alá két talpat, az ő két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ő két csapja szerint. ²⁴ A hajlék másik oldalául, az északi oldalon, [szintén] húsz deszkát csinálának. ²⁵ És negyven ezüsttalpat azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat. ²⁶ A hajlék napnyugoti oldalául hat deszkát csinálának. ²⁷ A hajlék szegleteiül pedig a két oldalra, két deszkát csinálának. ²⁸ És alólról kezdve kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekedének mind a kettővel, a két szegleten. ²⁹ Nyolcz deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüsttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt. ³⁰ Csinálának reteszrúdakát is sittim-fából, ötöt a

hajlék egyik oldalának deszkáihoz.³¹ És öt retesrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz, és
öt retesrúdat a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz hátulról.³² És megcsinálák a középső
retesrúdat is, hogy fusson a deszkák közepén, végtől-végig.³³ A deszkákat pedig arannyal
boríták be; a karikáikat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a retesrúdakhoz, és a retesrúdat is
beboríták arannyal.³⁴ Megcsinálák a függönyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott
lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal.³⁵ És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából,
és beboríták azokat arannyal, horgaik aranyból; és öntének azokhoz négy ezüsttalpat.³⁶ És
csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből,
hímzőmunkával.³⁷ És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és átalkötőit
arannyal; öt talpuk pedig rézből vala.

Chapter 37

¹ És megcsinálá Bésaléal a ládát sittim-fából; harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing,
magassága is másfél sing.² És beborítá azt tiszta arannyal, mind belől, mind kívül, és csinála reá
arany pártázatot köröskörül.³ És önte annak négy arany karikát a négy szegletére; egyik oldalára
is kettőt, másikkra is kettőt.⁴ Csinála rúdat is sittim-fából, és beborítá azokat arannyal.⁵ És
betolá a rúdat a láda oldalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen.⁶ Csinála fedelet
is tiszta aranyból; harmadfél sing a hossza, másfél sing a szélessége.⁷ Csinála két Kérubot is
aranyból, vert [aranyból] csinálá azokat, a fedél két végére.⁸ Az egyik Kérubot az egyik végére
innen, a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből veré ki a Kérubokat, a két végére.⁹ A
Kérubok pedig kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet, és arcaik egymással
szembe valának; a fedél felé valának a Kérubok arcai.¹⁰ Megcsinálá az asztalt is sittim-fából:
két sing a hossza, a szélessége egy sing, magassága másfél sing.¹¹ És beborítá azt tiszta arannyal,
és csinála reá köröskörül arany pártázatot.¹² Csinála egy tenyérszerű széles karajt is köröskörül; és
a karájhoz csinála arany pártázatot köröskörül.¹³ Azután önte hozzá négy arany karikát, és a
karikákat ráilleszté a négy láb négy szegletére.¹⁴ A karikák a karáj mellett valának rúdtartókul,

¹⁵ hogy az asztalt hordozhassák. Megcsinálá a rúdakat is sittim-fából, és azokat beborítá arannyal,
¹⁶ hogy hordozhassák az asztalt. Megcsinálá az asztalra való edényeket is: tálait, csészéit, kelyheit
¹⁷ és kancsóit, a melyekkel italáldozatot áldoznak, tiszta aranyból. Megcsinálá a gyertyatartót is
 tiszta aranyból, vert [aranyból] csinálá a gyertyatartót; szára, ága, csészéi, gombjai és virágai ő
¹⁸ magából valának. És hat ág jöve ki oldalaiból; egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik
¹⁹ oldalról is három gyertyatartó-ág. Három mandolavirágformájú csésze vala az egyik ágon,
 gombbal és virággal; így a másik ágon is három mandolavirágformájú csésze vala gombbal és
²⁰ virággal; így vala mind a hat ágon, a melyek kijövének a gyertyatartóból. A gyertyatartón pedig
²¹ négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és virágaikkal. És gomb vala a két ág alatt
 ő magából, és gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két ág alatt ő magából, a hat ág
²² szerint, a mely belőle jöve ki. Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy vert munka vala,
²³ tiszta aranyból. És megcsinálá hét mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartóit, tiszta
²⁴ aranyból. Egy talentom tiszta aranyból csinálá azt meg hozzá tartozó eszközeit is mind. ²⁵
 Megcsinálá a füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége is egy sing, négyszögű;
 magassága pedig két sing; ő magából valának szarvai. ²⁶ És beborítá azt tiszta arannyal, tetejét
²⁷ és oldalait köröskörül, és a szarvait is; és csinálá hozzá arany pártázatot köröskörül. És két
 arany karikát csinálá hozzá, a pártázata alá, a két oldalán, mindkét oldalára, hogy legyenek
²⁸ rúdtartókul, hogy azokon hordozhassák azt. A rúdakat is sittim-fából csinálá meg, és azokat is
²⁹ beborítá arannyal. A szent kenetnek olaját is megcsinálá, és a tiszta fûszerekből való füstölőt
 a kenetkészítő mestersége szerint.

Chapter 38

¹ És megcsinálá azután az egészen égőáldozat oltárát sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a
 szélessége; négyszögű és három sing magas. ² És csinálá hozzá szarvakat is, a négy szegletére; ő
 magából voltak a szarvai, és beborítá azt rézzel. ³ Azután minden edényét is megcsinálá: a fazekakat,
 a lapátokat, a medenczéket, a villákat és a szenes serpenyőket; minden edényeit rézből csinálá. ⁴
 Csinálá az oltárhoz hálóforma rostélyt is rézből, annak párkányzata alá, alulról a közepéig. ⁵ Önte

négy karikát is rézrostélynak négy szegletére, rúdtartókul. ⁶ A rúdakat sittim-fából csinálá meg,
 és rézzel borítá be. ⁷ És a rúdakat betolá az oltár oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozhassák
 azt; deszkákból, üresre csinálá azt. ⁸ Megcsinálá a mosdómedenczét is rézből, és annak lábát is
 rézből, a szolgálattelvő asszonyok tükreiből, a kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak.
⁹ A pitvart is megcsinálá dél felől; a déli oldalon a pitvar szőnyege száz singnyi vala sodrott lenből.
¹⁰ Azoknak húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok horgai, és azoknak általkötői
 ezüsből. ¹¹ Észak felől is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa rézből; az oszlopok
 horgai és általkötői ezüsből valának. ¹² Napnyugot felől pedig ötven sing szőnyeg vala. Azoknak
 tíz oszlopa és tíz talpa; az oszlopok horgai és általkötői ezüsből valának. ¹³ A napkeleti oldalon
 is ötven singnyi. ¹⁴ Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala; három oszlopa és azoknak három talpa.
¹⁵ És a másik felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing szőnyeg, és azoknak három
 oszlopa, három talpa. ¹⁶ A pitvarnak minden szőnyege köröskörül sodrott lenből vala. ¹⁷ Az
 oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és általkötői pedig ezüsből valának, azoknak fejei
 ezüsttel beborítva. ¹⁸ A pitvar oszlopaikat is mind ezüst általkötők övezték. A pitvar kapujának leple
 hímzőmunka vala, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből; hossza húsz sing volt,
 magassága pedig szélességében öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. ¹⁹ Azoknak négy
 oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüsből valának; fejeiknek borítása, és általkötőik is ezüsből.
²⁰ A hajléknak és a pitvarnak szegei pedig köröskörül mind rézből valának. ²¹ Ezek a hajléknak,
 a bizonyság hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes meghagyásából, a Léviták
 szolgálatára, Ithamár, az Áron pap fia által. ²² Bésaléel a Húr fiának, Urinak fia a Júda
 nemzetségéből, csinálta mind azt, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. ²³ És vele együtt Aholiáb,
 Akhiszamák fia, Dán nemzetségéből a ki mester vala a faragásban, a kötő és hímzőmunkában, kék,
 és bíborpiros, és karmazsinszínû, és lenfonállal. ²⁴ Mind az az arany, a mely a munkára, a
 szenthelynek összes munkáira feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilencz talentom, és
 hétszáz harmincz siklus vala, a szent siklus szerint. ²⁵ Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált
 [tagjaitól, száz] talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus, a szent siklus szerint. ²⁶ Fejenként egy
 beka, [vagy is] fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, a ki átesett a megszámláltatáson, húsz
 esztendőstől fölfelé, a kik hatszáz háromezeren és ötszázötvenen valának. ²⁷ A száz talentom
 ezüsből megönték a szent helyhez való talpakat, és a függöny [oszlopainak] talpait; száz talpat

száz talentomból, egy talentomból egy talpat.²⁸ Az ezer hétszáz hetvenöt [siklusból] csinálák az oszlopok horgait, és beboríták azoknak fejeit, és általfogák azokat.²⁹ Az áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer négyszáz siklus vala.³⁰ Abból csinálák a talpakat a gyülekezet sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való réz rostélyt, és az oltárnak minden edényeit.³¹ A pitvar talpait is köröskörül, és a pitvar kapujához való talpakat, meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit köröskörül.

Chapter 39

¹ A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû [fonálból] pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek.² Az efódot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből.³ És aranyból vékony lapokat verének, és azokat fonalakká metélik, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínû, és a lenfonál közé, mestermunkával.⁴ Csinálának hozzá összekötött vállkötöket: a két végükön kapcsolák össze.⁵ Az átkötő öv is, a mely rajta vala, abból való, ugyanolyan mívû vala, [mint az efód:] aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből, a mint az Úr parancsolta Mózesnek.⁶ Megcsinálák azután az ónix köveket is, arany boglárokba foglalva, kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak neveire.⁷ És rátették azokat az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek.⁸ Megcsinálák a hősent is mestermunkával, mint az efódot, aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínû, és sodrott lenből.⁹ Négyszögû vala a hősén, és kétrétûre készíték azt; egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két rétbén.¹⁰ És négy sor követ foglalának abba, ily sorban: szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor.¹¹ A második sor: karbunkulus, zafir és gyémánt.¹² A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt.¹³ A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis, a melyek mind arany boglárokba foglaltattak a magok helyén.¹⁴ A kövek pedig Izráel fiainak nevei szerint valának, tizenkettő vala az ő nevek szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetség szerint.¹⁵ És csinálának a hősénre sodrott mívû fonatékot is tiszta aranyból.¹⁶ Azután csinálának két arany boglárt, és két arany karikát; és a két arany

¹⁷ karikát rá tevék a hősén két szegletére. A két arany fonatékot pedig a hősén két szegletén levő
¹⁸ két karikába fűzték. És a két fonaték [másik] két végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat
¹⁹ az efód vállkötőihez tűzék, annak előrésére. Csinálának [más] két arany karikát is, és oda tevék
²⁰ azokat a hősén két szegletére, azon a szélén, a mely befelé vala az efód felől. És csinálának
[²¹ még] két arany karikát, és azokat az efód két vállkötőjére tevék, alól, annak előrésze felől, az
összefoglalás mellett, az efód övén felül. És a hősént az ő karikáinál fogva odacsatolák az efód
karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efódnak öve felett legyen, és el ne válják a hősén az efódtól; a
mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²² És megcsinálák az efód palástját takácsmunkával,
²³ egészen kék lenből. És a palást közepén levő nyílás olyan vala, mint a páncélnak nyílása;
²⁴ szegése vala a nyílásnak köröskörül, hogy el ne szakadjon. És a palást alsó peremére csinálának
²⁵ gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű sodrott fonálból. Csinálának csengettyűket
is tiszta aranyból, és tevék a csengettyűket a gránátalmák közé, a palást peremére köröskörül a
²⁶ gránátalmák közé. Csengettyű meg gránátalma, csengettyű meg gránátalma a palást peremén
²⁷ köröskörül, hogy abban szolgáljanak, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Megcsinálák a
²⁸ len köntösöket is takácsmunkával, Áronnak és az ő fiainak. A len süveget is, a süveg ékességeit
²⁹ is lenből, és a gyolcs lábravalókat sodrott lenből. Az övet is sodrott lenből, és kék, bíborpiros
³⁰ és karmazsinszínű fonálból hímzőmunkával, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. A szent
koronához való lapot is megcsinálák tiszta aranyból, és felírák rá a pecsétmetsző módjára: Szentség
³¹ az Úrnak. És kötének reá kék zsinórt, hogy felkössék azzal a süvegre, a mint az Úr parancsolta
vala Mózesnek. ³² Így végezteték el a gyülekezet sátora hajlékának egész munkája; és az Izráel
³³ fiai egészen úgy csinálák, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták. És vivék a
hajlékot Mózeshez: a sátort és annak minden eszközét, horgait, deszkáit, retesrúdait, oszlopait, és
³⁴ talpait. A veresre festett kosbőrökből készült takarót is, és a borzbőrökből készült takarót, és a
³⁵ takarófüggönyt. A bizonyosság ládáját, annak rúdait, és a fedelet. ³⁶ Az asztalt és annak minden
³⁷ edényét, és a szent kenyeret. A tiszta gyertyatartót: annak mécseit, a felszereléshez való mécseket
s minden hozzávalót, a világító olajjal együtt. ³⁸ Az arany oltárt, a kenetnek olaját, a fűszerekből
³⁹ való füstölőt, és a sátor nyílására való leplet. A réz oltárt és annak réz rostélyát, rúdait és minden

edényeit, a mosdómedenczét és annak lábát.⁴⁰ A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és a hajlék szolgálatjára való minden eszközt a gyülekezet sátoránál.⁴¹ A szolgálati ruhákat, a szenthelyen való szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak ruháit a papi tisztre.⁴² A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, egészen úgy csinálának az Izráel fiai minden munkát.⁴³ És megtekinte Mózes minden munkát, és ímé elkészíték azt, úgy készíték el, a mint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes.

Chapter 40

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Az első hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet sátorának hajlékát. ³ És tedd oda a bizonyság ládáját, és fedd be a ládát a fedéllel. ⁴ Azután vidd be az asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a gyertyatartót is, és gyújtsd meg annak mécseit. ⁵ És helyheztess a füstölő áldozat arany oltárát a bizonyság ládája elé, tedd fel a leplet a hajlék nyílására. ⁶ Azután helyheztess az egészen égőáldozat oltárát a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé. ⁷ A mosdómedenczét pedig helyheztess a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önts belé vizet. ⁸ Azután állítsd fel köröskörül a pitvart, és a pitvar kapujára tedd rá a leplet. ⁹ Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és mind azt a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. ¹⁰ Kend meg az egészen égőáldozat oltárát is és annak minden edényét; így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges. ¹¹ A mosdómedenczét és lábát is kend meg; így szenteld meg azt. ¹² Azután állítsd Áront és az ő fiait a gyülekezet sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. ¹³ És öltöztess fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt; így szenteld fel, és legyen papom. ¹⁴ Fiait is állítsd elő és öltöztess fel őket köntösökbe; ¹⁵ És kend fel őket, a mint az ő atyjokat felkenéd, hogy legyenek papjaim, és léssen az ő megkenetésök nékik örökös papság, az ő nemzetségökben. ¹⁶ És egészen úgy cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék. ¹⁷ Lőn azért a második év első hónapjában, a hónap első napján, hogy felállíták a hajlékot. ¹⁸ Mózes tehát felállítá a hajlékot, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítá, beilleszté a retesrúdakát, és felállítá annak oszlopait.

19 Azután kifeszíté a hajlékra a sátor, és a sátor takaróját is reá teríté felülről, a mint parancsolta
 vala az Úr Mózesnek. ²⁰ És vevé és betevé a bizonysgot is a ládába, a rúdat pedig a ládára
 tevé, és a ládára felül helyezteté a fedelet. ²¹ Azután bevívé a ládát a hajlékba, és feltevé a takaró
 függönyt, és elfedezé a bizonysg ládáját, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²² Az asztalt
 is bevívé a gyülekezet sátorába, a hajléknak északi oldalába, a függönyön kívül. ²³ És rakott arra
 kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²⁴ És a gyertyatartót
 helyezteté a gyülekezet sátorába az asztal ellenébe, a hajléknak déli oldalán. ²⁵ És meggyújtá a
 mécseket az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²⁶ Az arany oltárt pedig helyezteté
 a gyülekezet sátorába a függöny elébe. ²⁷ És füstölögtete rajta fűszerekből való füstölőt, a mint
 az Úr parancsolta vala Mózesnek. ²⁸ A hajlék nyílására a leplet is felvoná. ²⁹ Az egészen
 égőáldozat oltárát pedig helyezteté a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé, és áldozék azon
 egészen égőáldozattal és ételáldozattal, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. ³⁰ A
 mosdómedenczét pedig helyezteté a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önte abba vizet a
 mosdásra. ³¹ És megmosák abból Mózes és Áron és az ő fiai kezeiket és lábaikat. ³² Mikor a
 gyülekezet sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának, megmosdának, a mint az Úr parancsolta
 vala Mózesnek. ³³ Azután felállítá a pitvart a hajlék és az oltár körül, és a pitvar kapujára feltevé
 a leplet. Így végezé el Mózes a munkát. ³⁴ És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak
 dicsősége betölté a hajlékot. ³⁵ És Mózes nem meheté be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta
 nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot. ³⁶ És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról,
 az Izráel fiai elindulának; [így lön] egész utazásuk alatt. ³⁷ Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők
 sem indulának el, míg csak fel nem szálla. ³⁸ Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel
 pedig tûz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

Leviticus

Chapter 1

¹ Szólítá Mózeset és beszéle vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhfélékből áldozatok. ³ Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. ⁴ És tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára. ⁵ És ölje meg a tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és hintsék a vért köröskörül az oltárra, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. ⁶ Azután vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el tagjaira. ⁷ És az Áron pap fiai gerjeszsenek tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. ⁸ Azután rakják az Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. ⁹ A belét pedig és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron egészen égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. ¹⁰ Ha pedig a juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki áldozni égőáldozatul, hímmel és éppel áldozzék. ¹¹ És ölje meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérének az oltárra köröskörül. ¹² Azután vagdalja el azt tagjaira, a fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. ¹³ A belet és a lábszárakat mossa meg vízben, a pap pedig áldozza meg az egészet és füstölögtesse el az oltáron égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. ¹⁴ Ha pedig madárféléből akar áldozni égőáldozatul az Úrnak, gerliczéből vagy galambfiakból áldozzék. ¹⁵ És vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki annak a fejét, és füstölögtesse el az oltáron, a vérének pedig bocsássa ki az oltár falára. ¹⁶ A begyét pedig rútságával egyben vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu helyére. ¹⁷ És hasítsa meg azt a szárnyain, de el ne szakaszsa egymástól, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron a fán, a mely a tűzön van, égőáldozatul. Tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.

Chapter 2

¹ Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és temjént is tegyen arra. ² És vigye azt az Áron fiainak, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal; annak lisztlángjából és olajából, az egész temjénével együtt, és füstölögtesse el a pap az

oltáron annak emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak.³ A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges [áldozat] ez az Úrnak tűzáldozatai között.

⁴ Hogyha pedig ételáldozatot kemenczében sültből akar áldozni valaki lisztlángból, olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy olajjal megkent kovásztalan pogácsái legyenek.⁵ Ha pedig a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat, olajjal elegyített kovásztalan lisztlángból legyen.⁶ Darabold azt el, és önts reá olajat, ételáldozat ez.⁷ Ha pedig a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal készíttessék.⁸ És vidd el az ételáldozatot, a mi ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bemutatván, az vigye azt el az oltárhoz.⁹ És vegyen a pap az ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az oltáron; tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.¹⁰ A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között.¹¹ Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok, kovászszal ne készüljön; mert kovászból és mézből semmit se füstölögtethettek az Úrnak a tűzáldozatok között.¹² Zsengeáldozatul felvihetitek azokat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatul.¹³ Minden te ételáldozatodat pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz só adj.¹⁴ Ha zsengekből való ételáldozatot áldozol az Úrnak, tűznél pergelt kalászból, és zsenge gabona-darából áldozzad a te zsengeidnek áldozatát.¹⁵ Adj hozzá olajat, és tégy reá tömjént; ételáldozat ez.¹⁶ A pap pedig füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darából és olajból, az egész tömjénnel együtt. Tűzáldozat ez az Úrnak.

Chapter 3

¹ Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nősténnyel áldozik: ép barmot vigyen az Úr elé.² És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, és ölje meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vért köröskörül az oltárra.³ Azután vigyen a hálaáldozatból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van.⁴ A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el.⁵ És füstölögtesse el azt Áron fiai az oltáron az

égőáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.⁶ Hogyha pedig valaki juhféléből áldozik hálaáldozatot az Úrnak, akár hím, akár nőstény legyen az, épekkel áldozzék.⁷

Ha bárányt visz ő az ő áldozatául, vigye azt az Úr elébe.⁸ És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölje meg azt a gyülekezet sátora előtt, és az Áron fiai öntsék a vérét az oltárra köröskörül.⁹

Azután áldozzék az Úrnak e hálaáldozatból tűzáldozatot: a kövérjét, a farkát egészen, a melyet a hátagerézdí végénél vágjon el, és a belét takaró kövérjét, és minden kövérjét, a mely a belek közt van.¹⁰ És a két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el.¹¹ És füstölögtesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak.¹² Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elé vigye.¹³ És tegye kezét annak fejére, és ölje meg azt a gyülekezetnek sátora előtt, és öntsék az Áron fiai annak vérét az oltárra körül.¹⁴ És áldozzék abból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van.¹⁵ A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el.¹⁶ És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozati eledelül, kedves illatul. A kövérje mind az Úré [legyen].¹⁷ Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetségeiteknel minden ti lakhelyeteken: semmi kövért és semmi vért meg ne egyetek!

Chapter 4

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj az Izráel fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a mint nem kellene cselekednie, és a [parancsolatok] közül valamelyiknek ellene cselekszik:³ Ha a felkent pap vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bûnéért, a melyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak bûnáldozatul.⁴ És vigye a tulkot a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elé, és tegye a kezét a tuloknak fejére, és a tulkot ölje meg az Úr előtt.⁵ És vegyen a felkent pap a tuloknak véreből, és vigye be azt a gyülekezet satorába.⁶ És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függönye felé.⁷ És tegyen a pap a vérből az Úr előtt a fűszerekből való füstölő oltár szarvaira, a mely ott van a gyülekezet satorában; a tulok vérét pedig

mind öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van.

8

Azután a tuloknak, a mely bűnáldozatra való, minden kövérjét szedje ki belőle: azt a kövérjét, amely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mi a belek között van. A két vesét is, és a rajtuk

9

lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, és a májon lévő hártját a vesékkal együtt vegye el, A miképen kiszedik a hálaáldozatra való tulokból; és füstölögtesse el azokat a pap az égőáldozatnak

10

oltárán. A tuloknak pedig bőrét és minden húsát, fejével és lábszáraival együtt, bélit és ganóját,

11

12 És mind az egész tulkot vigye ki a táboron kívül tiszta helyre, a hová a hamut öntik: és égesse

13

el azt a fán, tűzben; ott égessék meg, a hová a hamut öntik. Hogyha pedig az Izráel fiainak egész közönsége megtéved, és a gyülekezet előtt rejtve marad e dolog; és valami olyat cselekesznek az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnösökké lesznek:

14

Mikor kitudódik a bűn, a melyet elkövettek: akkor áldozzék a gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye azt a gyülekezetnek sátora elé. És a gyülekezet vénei tegyék kezeiket a

15

tuloknak fejére az Úr előtt, és ölje meg a tulkot [a] [pap] az Úr előtt. Azután vigyen be a felkent

16

pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból

17

hétszer az Úr előtt a függöny felé. És tegyen a vérből az oltár szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában van; a vért pedig mind öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely

18

a gyülekezet sátorának nyílása előtt van. Minden kövérjét pedig szedje ki belőle, és füstölögtesse

19

el az oltáron. És úgy cselekedjék azzal a tulokkal, mint a bűnért való tulokkal cselekvék, úgy

20

cselekedjék vele, és engesztelést szerez számukra a pap, és megbocsáttatik nékik. És vigye ki

21

a tulkot a táboron kívül, és égesse el azt, miképen elégette az első tulkot. A gyülekezet bűnéért való

22

áldozat ez. Ha fejedelem vétkezik, és cselekeszik valamit az Úrnak, az ő Istenének parancsolata

23

ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből: Ha tudtára esik néki a

24

bűne, a melyet elkövetett, akkor vigyen áldozatul egy ép kecskebakot, És tegye kezét a baknak fejére, és ölje meg azt azon a helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot, az Úr előtt; bűnért

25

való áldozat ez. És vegyen a pap a bűnért való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen az

26

égőáldozat oltárának szarvaira; a vérét pedig öntse az égőáldozatok oltárának aljára. A kövérjét pedig mind füstölögtesse el az oltáron, mint a hálaáldozatnak kövérjét. Így szerezzen néki a pap

27

engesztelést az ő bűnéért, és megbocsáttatik néki. Ha pedig a föld népe közül vétkezik valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen olyat cselekeszik, a mit nem kellett

²⁸ volna cselekedni, és bűnössé lesz; Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett: vigyen
²⁹ áldozatul az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. És tegye a kezét a bűnért
³⁰ való áldozat fejére, és ölje meg a bűnért való áldozatot az egészen égőáldozat helyén. És vegyen
 a pap annak véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira, a vérét pedig mind
³¹ öntse az oltárnak aljára. Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatnak
 kövérjét: és füstölögtesse el a pap az oltáron, kedves illatul az Úrnak. Ekképen szerezzen néki
³² engesztelést a pap, és megbocsáttatik annak. Ha pedig bárányt visz az ő bűnért való áldozatául,
³³ nőstényt és épet vigyen. És tegye a kezét annak a bűnért való áldozatnak fejére, és ölje meg azt
³⁴ bűnért való áldozatul azon a helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot. És vegyen a pap
 a bűnért való áldozat véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vért pedig
³⁵ mind öntse az oltárnak aljára. Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatra
 való báránynak kövérjét, és füstölögtesse el azokat a pap az oltáron az Úrnak tűzáldozataival.
 Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik
 néki.

Chapter 5

¹ Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyság lehetne, hogy látta,
 vagy tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhét; ² Vagy ha valaki illet
 akármely tisztátalan dolgot, akár tisztátalan vadnak, akár tisztátalan baromnak, akár tisztátalan
³ féregnek holttestét, és nem tud arról, hogy tisztátalanná lesz és vétkezik; Vagy ha illeti az ember
 tisztátalanságát, akármilyen tisztátalanságát, a mely tisztátalanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután
⁴ értette meg, hogy vétkezett; Vagy ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkaival rosszra vagy
 jóra, vagy akármilyen az, a mire hirtelenkedve esküszik az ember, ha nem tudott arról, de azután
⁵ megértette, hogy azok közül valamelyikben vétkezett: Akkor, mivelhogy vétkezett ezek közül
⁶ valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, a miben bűnössé lett; És vigyen az ő vétkéért az Úrnak,
 az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájából, bűnért való áldozatul.
⁷ Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért. Ha pedig nincsen egy bárányhoz való
 módja: vigyen az ő vétkéért való áldozatra két gerliczét vagy két galambfiat az Úrnak, az egyiket
⁸ bűnért való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul. És vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza

meg először azt, a mely bűnért való áldozat, és tekerje ki annak fejét nyakcsigájánál, úgy, hogy el ne szakaszsa. ⁹ És hintsen a bűnért való áldozat véréből az oltár oldalára, a többi vért pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnért való áldozat ez. ¹⁰ A másikat készítse el egészen égőáldozatul, úgy, a mint szokás; ekképen szerez néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki. ¹¹ Ha pedig nincs módja két gerliczéhez vagy két galambfihoz sem: vigyen áldozatul az, a ki vétkezett, egy efa lánglisztnak tizedrészét bűnért való áldozatul; ne tegyen ahhoz olajat, és ne adjon ahhoz tömjént, mert bűnért való áldozat ez. ¹² És vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap teli marokkal az emlékeztető részét, és füstölögtesse el az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Bűnért való áldozat az. ¹³ Így szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett valamivel ama [bűnök] közül, és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az ételáldozat. ¹⁴ Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁵ Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkesen elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: vigyen az ő vétkéért való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájból, a mint te becsülöd, ezüst siklusokban, a szent siklus szerint, vétékért való áldozatul. ¹⁶ És a mit vétkesen elvett a szent dologból, azt fizesse meg, és tegye hozzá az ötödrészét, és adja azt a papnak. Így szerez néki engesztelést a pap a vétékért való áldozat kosával, és megbocsáttatik néki. ¹⁷ Hogyha vétkezik valaki, és cselekszik valamit az Úrnak valamely parancsolata ellen, a mit nem kell cselekedni, ha nem tudta is: vétkessé lesz, és hordozza az ő vétségének terhét: ¹⁸ Vigyen azért a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnért való áldozatul, és szerezzen néki engesztelést a pap az ő tévedéséért, a melylyel tudatlanságból tévedett, és megbocsáttatik néki. ¹⁹ Bűnért való áldozat ez, mivelhogy bűnt követett el az Úr ellen.

Chapter 6

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Mikor vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen, [tudniillik] eltagadja felebarátjának reábízott vagy kezébe adott holmiját, vagy megrabolja vagy zsarolja felebarátját; ³ Vagy ha elveszett holmit talált, és eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: ⁴ Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsaroltat, a mit zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá bízott, vagy az elveszettet, a mit megtalált; ⁵ Vagy akármi legyen, a mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzátoldva az ötödrészét, adja azt annak, a kié volt, bűnbevallásának napján. ⁶ Az ő bűnéért pedig vigyen az Úrnak a nyájból

egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnért való áldozatul. ⁷ Így szerezzon néki engesztelést a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik néki mindaz, a mit cselekedett, és a miben vétkezett. ⁸ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ⁹ Parancsolj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez az egészen égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az oltáron levő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig, és az oltárnak tüze égve maradjon azon. ¹⁰ A pap öltse fel az ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse fel az ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltse azt az oltár mellé. ¹¹ Azután vesse le azt a ruháját, és öltözzék más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kívül, tiszta helyre. ¹² Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot, és azon füstölögtesse el a hálaáldozat kövérjét [is]. ¹³ A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék. ¹⁴ Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. ¹⁵ És vegyen valaki közülök az ételáldozat lisztlángjából egy marokkal, és annak olajából is, a tömjént pedig, a mely az ételáldozathoz való, mind; és égesse el az oltáron; annak emlékeztető része kedves illat az Úr előtt. ¹⁶ A mi pedig megmarad belőle, egyék meg Áron és az ő fiai, kovásztalanul egyék meg, szenthelyen, a gyülekezet sátorának pitvarában egyék meg azt. ¹⁷ Ne süssék [azt] kovásszal, [mert] nekik adtam azt, részökül az én tűzáldozataimból; igen szentséges az, mint a bűnért és vétekért való áldozat. ¹⁸ Az Áron fiai közül minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknél az Úrnak tűzáldozatai felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. ¹⁹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁰ Ez Áronnak és az ő fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak, mikor felkenik őket: Egy efa lisztlángnak tizedrésze mindenkor ételáldozatul, fele reggel, fele pedig estve. ²¹ Serpenyőben készíttessék, olajjal összegyúrva vidd el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozd az Úrnak kedves illatul. ²² A mely pap az ő helyébe kenetik fel az ő fiai közül, az mívelje ezt. Örökkévaló rendtartás ez, az Úrnak mindenestől füstölögtesse el. ²³ Mert a pap minden ételáldozatának mindenestől meg kell égettetni, nem kell [abból semmit] megenni. ²⁴ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁵ Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez a bűnért való áldozat törvénye: a mely helyen meg szokták ölni az egészen égőáldozatot, azon a helyen öljék meg a bűnért való áldozatot az Úr előtt; igen szentséges az. ²⁶ A mely pap megáldozza azt a bűnért, az egye meg azt, szent helyen egye meg, a gyülekezet sátorának pitvarában. ²⁷ Valami annak a húsát érinti, szent legyen, és ha annak véréből valami a ruhájára

esik [valakinek], azt, a mire a vér esett, mosd meg szenthelyen.²⁸ És a cserépedényt, a melyben
 azt főzték, törjék el; hogyha pedig érczfazékban főzték, súrolják meg, és mossák meg vízzel.²⁹
 A papok között minden férfiú eheti azt; igen szentséges az.³⁰ Valamely bûnért való áldozat véreből
 bevisznek a gyülekezet sátorába, a szenthelyen való engesztelés végett, az meg nem ehető: tûzzel
 égettessék meg.

Chapter 7

¹ Ez pedig a vétekért való áldozatnak törvénye; igen szentséges az.² A mely helyen megölik
 az egészen égőáldozatot, ott öljék meg a vétekért való áldozatot [is], és a vérét hintsék az oltárra
 köröskörül.³ A kövérjét pedig áldozzák meg mind, a farkát is, és a mely kövér a belet takarja.⁴
 A két veséjét és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a vékonyaknál van, úgyszintén a májon lévő hártját
 a vesékkal együtt szedje ki.⁵ És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatul az Úrnak.
 Vétekért való áldozat ez.⁶ A papok között minden férfiú eheti azt, szenthelyen egyék meg; igen
 szentséges az.⁷ A milyen a bûnért való áldozat, olyan a vétekért való áldozat is, egy törvényök
 van nékik. Azé a papé az, a ki engesztelést szerez vele.⁸ Ha a pap egészen égőáldozatot áldoz
 valakiért, az égőáldozat bőre, a melyet megáldoz, azé a papé legyen.⁹ Minden ételáldozat is, a
 melyet kemenczében sütnék és minden, a mit rostélyon vagy serpenyőben készítenek, a papé legyen,
 a ki azt áldozta.¹⁰ Az olajjal elegyített és száraz ételáldozat is mind az Áron fiaié legyen közösen,
 egyiké úgy, mint a másiké.¹¹ Ez pedig a hálaáldozat törvénye, a melyet áldoznak az Úrnak.¹²
 Ha dicsőítésül áldozza azt valaki, a dicsőítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal elegyített
 kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyúrt, olajjal
 elegyített lepényeket.¹³ A lepényeken kívül kovászos kenyeret is vigyen áldozatául, dicsőítő
 hálaáldozatjával együtt.¹⁴ És mindezekből az áldozatokból áldozzék egyet-egyét az Úrnak
 felmutatott áldozatul; és legyen azé a papé, a ki a hálaáldozatnak vérét elhinti.¹⁵ És az ő dicsőítő
 hálaáldozatjának húsát, az ő áldozásának napján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig.¹⁶ Hogyha
 fogadásból vagy szabadakarattól áldozza valaki az ő áldozatát, a mely napon áldozza azt, azon a
 napon egyék meg az ő áldozatát; a mi pedig megmarad abból, másnap egyék meg.¹⁷ A mi pedig

annak az áldozatnak húsából [tovább is] megmarad, harmadnapon tűzzel égettessék meg.¹⁸ Mert ha az ő hálaadó áldozatának húsából harmadnapon eszik valaki, nem lesz az kedves; a ki áldozta azt, annak nem számíttatik az az ő javára, sőt útálatos lesz; és valaki eszik abból, hordozza az ő vétségének terhét.¹⁹ Azt a húst pedig, a mely valami tisztátalanhoz ér, meg ne egyék, [hanem] tűzzel égessék meg. A mi különben a húst illeti, mindenki ehetik húst, a ki tiszta;²⁰ De az, a ki eszik a békeáldozatnak húsából, a mely az Úré, noha az ő tisztátalansága rajta van, az ilyen ember gyomláltassék ki az ő népe közül.²¹ Ha valaki akármi tisztátalanhoz ér, tisztátalan emberhez, vagy tisztátalan baromhoz, vagy akármihez, a mi tisztátalan útálatosság, és eszik a hálaadó áldozatnak húsából, a mely az Úré, gyomláltassék ki az az ember az ő népe közül.²² Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:²³ Szólj az Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a báránynak és a kecskének semmi kövérjét meg ne egyétek.²⁴ A hullott állatnak kövérje, és a [vadtól] megszaggottnak kövérje, akármi munkához felhasználható, de enni meg ne egyétek!²⁵ Mert akárki egyék is az aféle állatoknak kövérjéből, a melyekből tűzáldozatot visznek az Úrnak, az az ember, a ki [ilyet] eszik, gyomláltassék ki az ő népe közül.²⁶ És semmi vért se egyetek meg bármely lakhelyeteken: se madárnak, se baromnak véré.²⁷ Valaki megesszik valami féle vért, az az ember gyomláltassék ki az ő népe közül.²⁸ Szóla ismét az Úr Mózesnek és monda:²⁹ Szólj az Izráel fiainak, mondván: A ki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, maga vigye az Úrnak az ő áldozatát az ő hálaáldozatából.³⁰ A maga keze vigye az Úrnak tűzáldozatát: a kövérjét a szegyével együtt vigye el, a szegyét [azért,] hogy meglóbják azt az Úr előtt.³¹ A pap pedig füstölögtesse el azt a kövért az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné és az ő fiaié.³² A jobblapoczkát is a papnak adjátok a hálaadó áldozatból, hogy azt felmutassa.³³ A ki Áron fiai közül a hálaáldozat vérének és kövérjét megáldozza, a jobblapoczká annak a része legyen.³⁴ Mert a meglóbjált szegyét és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráel fiaitól az ő hálaadó áldozataikból, és adom azokat Áron papnak és az ő fiainak, örökre kiszabott részül, az Izráel fiaitól.³⁵ Ez az Áron felkenetési része, és az ő fiainak felkenetési része az Úrnak tűzáldozataiból, a naptól fogva, a melyen előállítá őket, hogy papi szolgálatot tegyenek az Úrnak;³⁶ A melyet parancsolt az Úr, hogy adják nekik az Izráel fiai, a mely napon felkené őket, örökre kiszabott részül az ő nemzetségökben.³⁷ Ez az egészen égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a bűnért és a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozatnak és a hálaáldozatnak

törvénye,³⁸ A melyet parancsolt az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon parancsolta az Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az Úrnak.

Chapter 8

¹ Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: ² Vegyed Áront és az ő fiait is vele, és az öltözeteket, a kenetnek olaját, és bűnért való áldozati tulkot, két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret. ³ És az egész gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának nyílásához. ⁴ És a képen cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta vala néki, és egybe gyüle a gyülekezet a gyülekezet sátorának nyílásához. ⁵ Akkor monda Mózes a gyülekezetnek: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt cselekedni. ⁶ És előállatá Mózes Áront és az ő fiait, és megmosá őket vízzel. ⁷ És reá adá [Áronra] a köntöst, és felövezé őt az övvel, és reáveté a palástot, az efódot is reáadá, és felövezé az efód övével, és megerősíté azt rajta. ⁸ És feltevé arra a hósent, és betevé a hósenbe az Urimot és a Thummimot. ⁹ Azután feltevé fejére a süveget, és elől odatevé a süvegre az arany lapot, a szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. ¹⁰ Vevé Mózes a kenetnek olaját is, és megkené a hajlékot minden bennevalóval egybe, és felszentelé azokat. ¹¹ És hinte abból az oltárra is hétszer, és felkené az oltárt és annak minden edényét, a mosdómedenczét is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. ¹² Az Áron fejére is tölte a kenetnek olajából, és megkené őt, hogy felszentelje őt. ¹³ És előállatá Mózes az Áron fiait is, és felöltözteté azokat is az ő köntöseikbe, és felövezé őket övvel, felköté nekik a süvegeket is, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ¹⁴ Azután előhoza egy tulkot a bűnért való áldozatra, és Áron az ő fiaival egybe a bűnért való áldozat tulkának fejére tevé az ő kezét. ¹⁵ És miután megölték azt, vön Mózes annak véréből, és tön az újjával az oltárnak szarvaira köröskörül, és megtisztítá az oltárt, a többi vért pedig önté az oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engesztelést szerezzen rajta. ¹⁶ Azután vevé mindazt a kövérséget, a mely annak a bélin vala, és a máj hártáját, és a két veséjét és azoknak kövérségét, és elfüstölögteté Mózes [azokat] az oltáron. ¹⁷ A tulkot pedig, azaz annak bőrét, húsát és ganéját megégeté tűzzel a táboron kívül, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ¹⁸ Azután előállatá az égőáldozatra való kost, és Áron és az ő fiai rátevék kezeiket a kos fejére. ¹⁹ És megölék [azt]; Mózes pedig elhinté

²⁰ a vért az oltárra köröskörül. És a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstölgötte annak a fejét,
²¹ a tagjait és a kövérjét. A beleket pedig és a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölgötte
Mózes az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez, tűzáldozat ez az Úrnak, a mint
²² megparancsolta vala az Úr Mózesnek. Azután előállatá a másik kost is, a felavatási kost, és
²³ rátevék Áron és az ő fiai kezeit a kos fejére. És megölék azt; Mózes pedig vön annak véreből,
és tön abból az Áron jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának
²⁴ hüvelykére. Előállatá az Áron fiait is, és tön Mózes a vérből azok jobb fülének czimpájára, és
jobb kezüknek hüvelykére és jobb láboknak hüvelykére; azután oda tölté Mózes a vért az oltárra
²⁵ köröskörül. És vevé a kövérjét és a farkát és mindazt a kövérjét, a mely a bélen van, továbbá a
²⁶ máj hártóját, és a két vesét azoknak kövérjével egybe, és a jobb lapoczkát; És a kovásztalan
kenyerek kosarából, a mely az Úr előtt vala, vön egy kovásztalan lepényt, egy olajos kalácsot, és
²⁷ egy pogácsát, és raká [azokat] a kövérségekre és a jobb lapoczkára; És tevé mindezeket az Áron
²⁸ kezeire és az ő fiainak kezeire, és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. Azután elvevé azokat Mózes
az ő kezeiből, és elfüstölgötte az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. Felavatási áldozatok
²⁹ ezek, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. Elvevé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálá azt az
Úr előtt; a felavatási kosból a Mózes része lön ez, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.
³⁰ Azután vön Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront
és az ő ruháit, az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt, és megszentelé Áront és az ő ruháit, és
³¹ az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt. És monda Mózes Áronnak és az ő fiainak: Főzzétek
meg a húst a gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott egyétek meg azt és a kenyeret, a mely a felavatási
áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam, mondván: Áron és az ő fiai egyék meg azt.
³² A mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek meg. De a gyülekezet sátorának
nyílásán ki ne menjetek hét napig, addig a napig, a melyen betelnek a ti felavatástoknak napjai,
³³ mert hét nap avat fel benneteket [az] [Úr]. A miképen e napon cselekedett, úgy parancsolta az
³⁴ Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek engesztelést szerezzünk. A gyülekezet sátorának nyílásánál
maradjatok éjjel és nappal hét napig, és tartsátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy meg
³⁵ ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. Áron azért és az ő fiai mind akképen cselekedének,
a mint megparancsolta vala nékik az Úr Mózes által.

Chapter 9

¹ És lőn a nyolczadik napon, hogy szólítá Mózes Áront és az ő fiait, és Izráelnek véneit. ² És monda Áronnak: Végy egy borjút, fiatal bikát bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul, épek legyenek, és vidd az Úr elé. ³ Szólj Izráel fiainak is, mondván: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy esztendős borjút és bárányt, épek legyenek, egészen égőáldozatul. ⁴ És egy ökröt és egy kost hálaáldozatul, hogy megáldozzátok az Úr előtt, és olajjal elegyített ételáldozatot; mert ma az Úr megjelenik néktek. ⁵ Elvívék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a gyülekezet sátora elé, és odajárula az egész gyülekezet, és megállta ott az Úr előtt. ⁶ És monda Mózes: Ez a dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselekedjétek meg; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. ⁷ Áronnak pedig monda Mózes: Járulj az oltárhoz, és készítsd el a te bűnért való áldozatodat és egészen égőáldozatodat, és végezz engesztelést magadért és a népért. Készítsd el a nép áldozatát is, és végezz engesztelést érettök is, a mint megparancsolta az Úr. ⁸ Járula azért Áron az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely az övé, bűnért való áldozatul. ⁹ Áron fiai pedig odavívék ő hozzá a vért, és ő bemártá az újját a vérbe, és tön abból az oltár szarvaira, a [többi] vért pedig kiönté az oltár aljához. ¹⁰ A kövérjét pedig és a veséket és a máj hártáját elfüstölögteté a bűnért való áldozatból az oltáron, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. ¹¹ A húst pedig és a bőrt tűzzel égeté meg a táboron kívül. ¹² Azután megölé az egészen égőáldozatot, Áron fiai pedig odavívék ő hozzá a vért, és ő elhinté azt az oltáron köröskörül. ¹³ Az egészen égőáldozatot is odavívék hozzá darabonként, a fejével együtt, és elfüstölögteté az oltáron. ¹⁴ És megmosá a belet és a lábszárakat, és elfüstölögteté az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. ¹⁵ Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a bűnért való áldozat bakját, a mely a népé, és megölé azt, és megáldozá azt bűnért való áldozatul, mint az előbbit. ¹⁶ Azután előhozá az egészen égőáldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. ¹⁷ Előhozá az ételáldozatot is, és vön abból egy teli marokkal, és elfüstölögteté az oltáron a reggeli egészen égőáldozaton kívül. ¹⁸ Azután megölé az ökröt és a kost hálaadó áldozatul a népért, és Áron fiai odavívék ő hozzá a vért, és elhinté azt az oltáron köröskörül. ¹⁹ Az ökörből és a kosból való kövérségeket pedig, a farkat, a béltakarót, a veséket és a máj hártáját; ²⁰ Odahelyezték e kövérségeket a szegyekre, és elfüstölögteté e kövérségeket az oltáron. ²¹ De a szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbálá Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes. ²² Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és leszálla, miután elvégezte

vala a bűnért való áldozatot, az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot. ²³ És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. ²⁴ Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arczra esének.

Chapter 10

¹ Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjüket, és tőnek azokba szenet és rakának arra füstölő szert, és vivének az Úr elé idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik. ² Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt. ³ És monda Mózes Áronnak: Ez az, a mit szólt vala az Úr, mondván: A kik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem. ⁴ Áron pedig mélyen hallgata. Szólitá azért Mózes Misáelt és Elsafánt, Uzzielnek, az Áron nagybátyjának fiait, és monda nékik: Jertek ide, vigyétek ki atyátokfiai a szenthely elől, a táboron kívül. ⁵ És odamenének, és kivivék őket az ő köntöseikben a táboron kívül, a mint szólott vala Mózes. ⁶ Azután monda Mózes Áronnak és az ő fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Fejeteiket meg ne meztelenítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok és haragra ne gerjedjen [az] [Úr] az egész gyülekezet ellen; a ti atyátokfiai pedig, Izráelnek egész háza sirassák az égést, a melyet égetett az Úr. ⁷ A gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtatok. És cselekvének a Mózes beszéde szerint. ⁸ Áronnak pedig szóla az Úr, mondván: ⁹ Bort és szeszes italt ne igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a gyülekezet sátorába, hogy meg ne haljatok. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeitekben. ¹⁰ Hogy különbséget tehessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztátalan között. ¹¹ És hogy taníthassátok Izráel fiait mindazokra a rendelésekre, a melyeket az Úr szólott vala nékik Mózes által. ¹² Mózes pedig szóla Áronnak és az ő megmaradt fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely megmaradt az Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg azt kovásztalan kenyerekkel az oltár mellett; mert igen szentséges az. ¹³ Azért egyétek azt szent helyen, mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része az, az Úrnak tűzáldozatiból; mert így parancsolta nékem. ¹⁴ A meglóbált szegyvet pedig, és a felmutatott lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és leányaid is veled, mert kiszabott részül adtak azok néked s kiszabott részül a te fiaidnak is, Izráel fiainak hálaadó áldozataiból. ¹⁵ A felmutatott lapoczkát és meglóbált szegyvet a tűzáldozat

kövérsegeivel együtt vigyék be, hogy meglóbálják az Úr előtt, és ez lesz a te kiszabott részed, és veled a te fiaidé örökké, a mint megparancsolta vala az Úr.¹⁶ Azután szorgalmasan tudakozódek Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de ímé elégett vala. Haragra gerjede azért Eleázár és Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván:¹⁷ Miért nem ettétek meg a bűnért való áldozatot a szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és néktek adta azt [az] [Úr a] gyülekezet vétkének hordozásáért, hogy engesztelést szereztek annak az Úr előtt.¹⁸ Ímé, nem vitetett be annak vére a szenthely belsejébe, meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint megparancsoltam vala.¹⁹ Áron pedig szóla Mózesnek: Ímé ma áldozták meg az ő bűnért való áldozatukat és egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen [keserűségek] értek: Ha megettem volna ma a bűnért való áldozatot, vajjon jó lett volna-é az Úr előtt?²⁰ Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

Chapter 11

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: ² Szóljatok Izráel fiainak, mondván: ³ Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek minden barmok közül, a melyek vannak e földön: Mindazt, a minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok közt, megehetitek.⁴ De a kérődzők és a hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs hasadt körme; tisztátalan ez néktek.⁵ A hörcsököt, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan ez néktek.⁶ A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan ez néktek.⁷ És a disznót, mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérődzik; tisztátalan ez néktek.⁸ Ezeknek húsából ne egyetek, és holttestöket se illessétek; tisztátalanok ezek néktek.⁹ Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehetitek meg: A minek úszószárnya és pikkelye van a vizekben, tengerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg.¹⁰ A minek pedig nincsen úszószárnya és pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat; mind útálatos az néktek.¹¹ De legyenek [is] útálatosak néktek; azoknak húsából ne egyetek, és holttestöket is útáljátok.¹² A minek nincs úszószárnya és pikkelye a vizekben, mind útálatos az néktek.¹³ A szárnyas állatok

közül pedig ezeket útáljátok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a saskeselyű és a halászó sas.
¹⁴ A sólyom és a héja az ő nemével. ¹⁵ Minden holló az ő nemével. ¹⁶ A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. ¹⁷ A kuvik, a hattyú és a füles bagoly. ¹⁸ A bölömbika, a pelikán és a gém. ¹⁹ Az eszterág és a szarka az ő nemével, a бүdös banka és a denevér. ²⁰ Minden szárnyas féreg, a mely négy lábón jár, útálatos néktek. ²¹ Csak azt ehettek meg a négylábú szárnyas férgek közül, a melynek lábain felül [szökő-]szárai vannak, hogy szökdécselhessen azokkal a földön. ²² Ezeket egyétek meg azok közül: az arbé-sáskát az ő nemével, a szolám- sáskát az ő nemével, a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát az ő nemével. ²³ Minden egyéb négylábú szárnyas féreg pedig útálatos legyen néktek. ²⁴ És ezekkel tisztátalanokká teszitek magatokat; mindaz, a ki illeti holttestüket, tisztátalan legyen estvéig. ²⁵ Mindaz pedig, a ki hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. ²⁶ Minden barom, a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté hasadva, és nem kérődzik, tisztátalan legyen néktek; valaki illeti azt, tisztátalan legyen. ²⁷ Minden állat, a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztátalan legyen néktek; mindaz, a ki azoknak holttestét illeti, tisztátalan legyen estvéig. ²⁸ A ki pedig hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. Tisztátalanok azok néktek. ²⁹ A földön csúszó-mászó állatok között pedig ezek legyenek tisztátalanok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével. ³⁰ A sündisznó, a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a vakondok. ³¹ Ezek tisztátalanok néktek minden csúszó-mászó között; valaki illeti ezeket holtuk után, tisztátalan legyen estvéig. ³² És minden, a mire ezek közül holtuk után esik valamelyik, tisztátalan legyen; akármely faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely eszköz, a mivel dolgozni szoktak, vízbe tétessék, és tisztátalan legyen estvéig, ezután tiszta legyen. ³³ Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik [valami] azokból, mindazzal együtt, a mi benne van, tisztátalan legyen, és az [edényt] törjétek el. ³⁴ Minden megehető eledel, a melyhez [az] [ilyen edényből] víz jut, tisztátalan, és minden megíható ital is minden [ilyen] edényben tisztátalan legyen. ³⁵ És minden, a mire azoknak holttestéből esik [valami], tisztátalan; kemencze és tűzhely lerontassék; tisztátalanok azok és tisztátalanok legyenek néktek. ³⁶ De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tiszta legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér, tisztátalan. ³⁷ Hogyha azoknak holttestéből reáesik is valamely vetőmagra, a mely elvetendő, tiszta legyen [az.] ³⁸ De ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak holttestéből, tisztátalan az

ilyen néktek. ³⁹ Hogyha olyan hullik el a barmok közül, a mely eledeletek néktek; a ki annak holttestét illeti, tisztátalan legyen estvéig. ⁴⁰ A ki pedig eszik annak holttestéből, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. És mossa meg ruháit az is, a ki hordozta annak holttestét, és tisztátalan legyen estvéig. ⁴¹ Mindaz is, a mi csúszik-mászik a földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. ⁴² Mindazt, a mi hason csúszik, és mindazt, a mi négy, sőt mindazt, a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászó bármely állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek. ⁴³ Meg ne fertéztessétek magatokat semmiféle csúszó-mászó állattal, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat azokkal, hogy tisztátalanokká legyetek általok. ⁴⁴ Mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat semmiféle állat által, a mely csúszik-mászik a földön. ⁴⁵ Mert én vagyok az Úr, a ki felhoztalak titeket Égiptom földéből, hogy Istenetekké legyek néktek; legyetek azért szentek, mert én szent vagyok. ⁴⁶ Ez a törvény a baromfélékről, a szárnyas állatokról, minden élő állatról, a mely nyüzsög a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik- mászik a földön. ⁴⁷ Hogy különbséget tehessetek a tisztátalan és tiszta között, az olyan állat között, a mely megehető, és az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

Chapter 12

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, és fiat szül, tisztátalan legyen hét napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztátalan. ³ A nyolczadik napon pedig metéljék körül a [fiú] férfitestének bőrét. ⁴ Azután harminczhárom napig maradjon [otthon] a vértől való tisztulás miatt; semmi szent dolgot ne illessen, a szent helyre se menjen be, míg el nem telnek az ő tisztulásának napjai. ⁵ Ha pedig leányt szül, két hétig legyen tisztátalan, mint havi betegségekör, és hatvanhat napig maradjon [otthon] a vértől való tisztulása végett. ⁶ Mikor pedig letelnek az ő tisztulásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatul esztendő s bárányt, galambfiat vagy gerliczét bűnért való áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elé a paphoz. ⁷ És áldozza meg azt az Úr előtt; és szerezzon néki engesztelést; így lesz tisztává az ő vérfolyása után. Ez a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. ⁸ Ha pedig nincs elég módja bárányhoz, vigyen két gerliczét vagy két galambfiat, egyiket egészen égőáldozatul, a másikat bűnért való áldozatul, és szerezzon néki engesztelést a pap, és tiszta lesz.

Chapter 13

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ² Ha valamely ember testének bőrén daganat, vagy tarjagosság, vagy fehér folt támad, és az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék el [az] [ilyet] Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyikhez az ő papfiai közül. ³ És nézze meg a pap azt a test bőrén lévő fakadékot. Ha a szőr a fakadékban fehérré változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az ő testének bőrénél: akkor poklos fakadék az. Mihelyt látja ezt a pap, tisztátalannak ítélje azt. ⁴ Ha pedig fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs mélyebben a bőrnél, és a szőre sem változott meg fehérré, akkor rekeszsze külön a pap a fakadékos [embert] hét napig. ⁵ A hetedik napon pedig nézze meg őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap másodszor is rekeszsze őt külön hét napig. ⁶ Nézze meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, és ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a bőrön a fakadék, tisztának ítélje őt a pap; tarjagosság az, mossa meg azért a ruháit és legyen tiszta. ⁷ De ha a tarjagosság tovább terjedt a bőrön, miután a papnál az ő megtisztulása végett jelentkezett: akkor másodszor is jelentse magát a papnál. ⁸ És ha látja a pap, hogy ímé tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítélje azt a pap tisztátalannak, poklosság az. ⁹ Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. ¹⁰ És ha látja a pap, hogy ímé fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérré változtatta, és vadhús van a daganatban: ¹¹ Idült poklosság az az ő testének bőrén; azért tisztátalannak ítélje azt a pap, ne is rekesztse külön azt, mert tisztátalan az. ¹² Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét tetőtől talpig mindenfelé, a merre a pap szemei látnak; ¹³ És ha látja a pap, hogy ímé elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítélje tisztának a fakadékot; mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. ¹⁴ De mihelyt vadhús mutatkozik abban, tisztátalan legyen. ¹⁵ Ha meglátja a pap a vadhúst, tisztátalannak ítélje azt; a vadhús tisztátalan legyen, poklosság az. ¹⁶ De ha a vadhús eltűnik, és fehérré változik, akkor menjen a paphoz. ¹⁷ És ha megnézi azt a pap, és a fakadék csakugyan fehérré változott, akkor ítélje a pap a fakadékot tisztának, tiszta az. ¹⁸ Ha pedig valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyógyult, ¹⁹ És a kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes fehér folt támad, jelentse magát a papnál. ²⁰ És ha látja a pap, hogy ímé annak felülete alább esik a bőrnél, és a szőre fehérré változott: akkor ítélje azt a pap tisztátalannak; poklos

²¹ fakadék az, a mi a kelevényben fakadt. Ha pedig megnézi azt a pap, és íme nincs abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt meghalványodott az: akkor rekeszsze külön azt a pap hét napig.

²² Ha azonban tovább terjed a bőron; akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, [poklos] fakadék az.

²³ De ha elébbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a kelevény forradása az, azért tisztának ítélje azt a pap.

²⁴ Vagy ha valaki testének bőrén égési seb lesz, és a seb helyén vörhenyesfehér folt támad vagy fehér;

²⁵ És megnézi azt a pap, és íme a szőr fehérré változott a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél: poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítélje azt a pap tisztátalannak, poklos fakadék az.

²⁶ De ha megnézi azt a pap, és ímé nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott az: akkor rekeszsze azt külön a pap hét napig.

²⁷ És nézze meg azt a pap a hetedik napon; ha tovább terjedt a bőron, akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, poklos fakadék az.

²⁸ Ha pedig elébbi állapotában van a folt, nem terjedt a bőron, sőt meg is halványodott, égési daganat az; azért tisztának ítélje azt a pap, mert égési seb forradása az.

²⁹ És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka támad a fején vagy a szakállában,

³⁰ És a pap megnézi a fakadékat, és íme annak felülete mélyebben van a bőrnél; és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítélje azt a pap tisztátalannak, var az, fejnek vagy szakállnak poklossága az.

³¹ Ha pedig megnézi a pap a varas fakadékat, és ímé annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél, és nincsen abban fekete szőr: akkor rekeszsze külön a pap [azt], [a kinek] varas fakadéka [van,] hét napig.

³² És nézze meg a pap a fakadékat a hetedik napon, és ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a varnak felülete nem lett mélyebbé a bőrnél:

³³ Akkor borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap pedig másodszor is rekeszsze külön a varas [embert] hét napig.

³⁴ És a pap nézze meg a varat a hetedik napon, és ha nem terjed a var a bőron, és annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítélje azt a pap és mossa meg a ruháit, és tiszta lesz.

³⁵ De ha tovább terjed a var a bőron, miután tisztának ítélte azt,

³⁶ És megnézi azt a pap, és

³⁷ De csakugyan terjedt a var a bőron: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr után, tisztátalan az.

³⁸ Ha a var szerinte egy állapotban van, és fekete szőr indult abban, meggyógyult az a var, tiszta az; tisztának ítélje azt a pap.

³⁹ Ha pedig valamely férfi vagy asszony testének bőrén foltok, fehér foltok támadnak,

⁴⁰ És megnézi a pap, és ímé a testök bőrén lévő foltok halavány fehérek: a bőron fakadt sömör az, tiszta az az [ember].

⁴¹ Hogyha valamely embernek egészen elhull a haja, kopasz az, [és] tiszta az.

⁴² És ha előlről hull el a haja, elől kopasz az, [és] tiszta az.

Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elől kopasz fején vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő

egész kopasz vagy elől kopasz fején. ⁴³ Ha megnézi azt a pap, és ímé a fakadék daganata vörhenyes
⁴⁴ fehér az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején, olyanforma, mint a test bőrén való poklosság:
 Poklos ember az, tisztátalan az, igen tisztátalannak ítélje azt a pap, mivelhogy fején van a fakadékja.
⁴⁵ A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszaggatott ruhában és mezítelen fővel legyen,
⁴⁶ és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa: Tisztátalan, tisztátalan! Mindaddig tisztátalan legyen,
 a míg rajta van a fakadék, tisztátalan az; csak ő maga lakjék, a táboron kívül legyen az ő lakása.
⁴⁷ Hogyha pedig valami ruhán van a poklos fakadék, gyapjú ruhán vagy len ruhán, ⁴⁸ Vagy lenből
 és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy bőrön, vagy valamely bőrből való készítményen;
⁴⁹ És ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán, vagy bőrön, vagy szöveten, vagy
 fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: poklos fakadék az, mutassák azért meg a papnak.
⁵⁰ És nézze meg a pap a fakadékot és rekeszsze külön [azt a min] a fakadék van, hét napig. ⁵¹ A
 hetedik napon pedig nézze meg a fakadékot. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten, vagy
 fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen, a mivé a bőr feldolgoztatik: emésztő poklosság
⁵² az a fakadék, tisztátalan az. Azért égesse meg azt a ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült
 szövetet vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyen a fakadék leend; mert
⁵³ emésztő poklosság az, tűzön égessék meg [azt.] De ha megnézi a pap, és ímé nem terjedt a
⁵⁴ fakadék a ruhán, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: Akkor
 parancsolja meg a pap, hogy mossák meg azt, a min a fakadék van, és rekeszsze külön azt másodszer
⁵⁵ is hét napig. Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után, és ímé a fakadék nem változtatta meg
 a színét; ha nem terjedt is a fakadék, tisztátalan az, tűzben égessék meg azt; beevődés az, akár a
⁵⁶ fonákján, akár a színén legyen az. De ha látja a pap, hogy ímé meghalványodék a fakadék a
 megmosatása után: akkor szakaszsa el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy a szövettől vagy a fonadéktól.
⁵⁷ És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való
⁵⁸ eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égessék meg azt, a min a fakadék van. Azt a ruhát pedig, vagy
 szövetet, vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyet megmostál, ha eltávozik
⁵⁹ rólok a fakadék, mosd meg másodszer is, és tiszta lesz. Ez a törvénye a poklos fakadéknak,
 akár gyapjú-, akár lenruhán, akár szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön
 legyen, hogy tisztának vagy tisztátalannak ítéltessék.

Chapter 14

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Ez legyen a poklos embernek törvénye az ő megtisztulásának napján, hogy vigyék a paphoz. ³ A pap pedig menjen ki a táboron kívül, és nézze meg a pap, és ha meggyógyult a poklosan a poklos fakadék: ⁴ Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó emberért két élő, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot; ⁵ Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. ⁶ Az élő madarat [pedig,] vegye azt és a czédrusfát, a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és az élő madarat a megölt madárnak vérébe a forrásvíz felett. ⁷ És hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítélje azt tisztának; az élő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre. ⁸ Azután a megtisztulandó ember mossa ki az ő ruháit, borotválja le minden szőrét, és mosódjék meg vízben, és tiszta lesz; így menjen be azután a táborba, de a sátorán kívül maradjon hét napig. ⁹ A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrét: a haját, szakállát, szemöldökeit és minden [egyéb] szőrét borotválja le, és mossa ki ruháit, és mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. ¹⁰ A nyolczadik napon pedig vegyen két ép bárányt, meg egy ép nőstény bárányt, egy esztendőst, és olajjal elegyített három tized [efa] lisztlángot ételáldozatul, és egy lóg olajt. ¹¹ A pap pedig, a ki a tisztítást végzi, állassa a megtisztulandó embert mindezekkel együtt az Úr elébe, a gyülekezet sátorának nyílásához. ¹² És vegye a pap az egyik bárányt, és áldozza meg azt vétekért való áldozatul a lóg olajjal együtt, és lóbálja meg azokat az Úr előtt. ¹³ A bárányt pedig ott ölje meg, a hol a bűnért való áldozatot és az egészen égőáldozatot ölik meg a szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a vétekért való áldozat is a papé; igen szentséges az. ¹⁴ És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és kenje meg azzal a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezének hüvelykét, és jobb lábának hüvelykét. ¹⁵ Vegyen a pap a lóg olajból is, és töltsön a papnak a bal tenyerére. ¹⁶ És mártsa be a pap az ő jobb kezének újját az olajba, mely az ő bal tenyerén van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr előtt. ¹⁷ A maradék olajból pedig, a mely az ő tenyerén van, kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérén felül. ¹⁸ És a mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van, kenje a megtisztulandó ember fejére; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt. ¹⁹ Azután készítsen a pap bűnért való áldozatot, és szerezzen engesztelést a tisztátalanságából megtisztulónak; azután ölje meg az égőáldozatot. ²⁰ És vigye fel a pap az égőáldozatot és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki engesztelést

²¹ a pap, és tiszta lesz. Hogyha pedig szegény ő, és nincs módja [azokhoz,] akkor vegyen egy bárányt vétekért való áldozatul meglóbálás végett, hogy engesztelésül legyen érte; meg egy tized
²² [efa] lisztlángot, olajjal elegyítve, ételáldozatul, és egy lóg olajt. És két gerliczét vagy két galambfiat, a mint a módja engedi, és legyen az egyik bűnért való áldozat, a másik pedig egészen égőáldozat.
²³ És vigye azokat az ő tisztulásának nyolczadik napján a paphoz, a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elébe.
²⁴ És vegye a pap a vétekért való áldozat bárányát, és a lóg olajt, és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt.
²⁵ Azután ölje meg a vétekért való áldozat bárányát, és vegyen a pap a vétekért való áldozat véreből, és kenjen a megtisztulandó ember jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére.
²⁶ Az olajból pedig töltsön a pap a papnak baltenyerére.
²⁷ És hintsen a pap az ő jobb kezének újjával az olajból, a mely az ő bal tenyerén van, hétszer az Úr előtt.
²⁸ Azután kenje meg a pap a tenyerén levő olajból a megtisztulandó jobb fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat véreinek helyén.
²⁹ A mi pedig megmarad a pap tenyerén levő olajból, kenje a megtisztulandó fejére, hogy engesztelésül legyen érette az Úr előtt.
³⁰ És készítse el az egyiket a gerliczék közül, vagy galambfiak közül, a melyik az ő módjától telik.
³¹ Azt, a mi kitelik az ő módjától: az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az ételáldozattal egybe; így szerezzen engesztelést a pap a megtisztulandó embernek az Úr előtt.
³² Ez a törvénye annak, a kin poklos fakadék van, [de] a kinek nincs módja az ő megtisztulásánál.
³³ Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:
³⁴ Mikor bementek majd a Kanaán földére, a melyet én adok néktek birtokul, és a ti birtokotokban levő föld valamelyik házára poklosságot bocsátok:
³⁵ Akkor menjen el az, a kié a ház, és jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság, olyan mutatkozik nálam a házban.
³⁶ A pap pedig parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda menne a pap a poklosság megnézésére, hogy semmi se legyen tisztátalanná, a mi a házban van; és csak azután menjen be a pap a ház megnézésére.
³⁷ És ha látja a poklosságot, hogy ímé a poklosság a háznak falain zöld vagy vörhenyes horpadásokban [mutatkozik,] és annak felülete alább esik a falnál:
³⁸ Akkor menjen ki a pap a házból, a háznak ajtaja elé, és zárja be a házat hét napra.
³⁹ A hetedik napon pedig térjen vissza a pap, és ha látja, hogy ímé elterjedt a poklosság a ház falán:
⁴⁰ Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a köveket, a melyeken a poklosság

van, és vessék azokat a városon kívül tisztátalan helyre; ⁴¹ A házat pedig vakartassa le belül
 köröskörül, és a tapasztéket, a melyet levakartak, töltsék a városon kívül tisztátalan helyre. ⁴² És
 vegyenek elő más köveket, és illeszszék be ama kövek helyére; tapasztéket is mást vegyenek, és
 tapasszák be a házat. ⁴³ Hogyha a poklosság visszatér, és kiújul a házban, miután kiszedték a
 köveket, és miután levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt: ⁴⁴ Akkor menjen be a pap,
 és nézze meg, és ha ímé tovább terjedt a poklosság a házban: emésztő poklosság az a házban, tisztátalan
 az; ⁴⁵ Rontsák azért le a házat köveivel együtt, és a fáit is, a háznak minden tapasztékát is; és
 vigyék a városon kívül tisztátalan helyre. ⁴⁶ A ki pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva
 van, tisztátalan legyen az estvéig. ⁴⁷ És a ki meghál abban a házban, mossa meg a ruháit, és a ki
 eszik abban a házban, az is mossa meg a ruháit. ⁴⁸ Ha pedig bemegy a pap és látja, hogy ímé nem
 terjedt a poklosság a házban, miután megtapasztották a házat: akkor tisztának ítélje a pap a házat,
 mert megszűnt a poklosság. ⁴⁹ A háznak megtisztítása végett pedig vegyen elő két madarat,
 czédrusfát, karmazsint és izsópot. ⁵⁰ És ölje meg az egyik madarat cserépedényben, forrásvíz
 felett. ⁵¹ Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint és az élő madarat, és mártsa be azokat
 a megölt madár vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg [azzal] a házat hétszer. ⁵² És tisztítsa meg
 a házat a madár vérevel, a forrásvízzel, az élő madárral, a czédrusfával, az izsóppal és a karmazsinnal.
⁵³ Az élő madarat pedig bocsássa el a városon kívül a mezőre, így szerezzen engesztelést a házért,
 és tiszta lesz. ⁵⁴ Ez a törvénye mindenféle poklos fakadéknak és varnak. ⁵⁵ A ruha és a ház
 poklosságának is. ⁵⁶ A daganatnak, a tarjagosságnak és a fehér foltnak; ⁵⁷ Hogy megtudhassák:
 mikor tiszta és mikor tisztátalan [valami?] Ez a poklosság törvénye.

Chapter 15

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek s Áronnak, mondván: ² Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok
 meg nékik: Ha valamely férfiúnak magfolyása támad, az ő folyása tisztátalan. ³ És pedig tisztátalan
 lesz e folyás miatt: [akár] folytonos az ő magfolyása, akár megreked testében ez a folyás;
 tisztátalanság ez ő nála. ⁴ Minden ágy, a melyen fekszik a magfolyós, tisztátalan, és minden holmi
 is, a melyre ráül, tisztátalan lesz. ⁵ Valaki azért illeti az ő ágját, mossa meg a ruháit, és mosódjék

⁶ meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. Az is, aki a holmira ül, a melyen a magfolyós ült vala,
⁷ mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. Az is, a ki illeti a
 magfolyósnak testét, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig.
⁸ És ha ráköp a magfolyós a tiszta emberre, mossa meg [ez] a ruháját, és mosódjék meg vízben, és
⁹ tisztátalan legyen estvéig. És minden nyereg is, a melyre a magfolyós ráült, tisztátalan legyen.
¹⁰ És akárki is, a ki illet valamit, a mi annak alatta vala, tisztátalan legyen estvéig, és a ki hordozza
 azokat, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ¹¹ És mindaz,
 a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem öblíti vízzel, mossa meg ruháit, és mosódjék meg
¹² vízben, és tisztátalan legyen estvéig. A cserépedény pedig, a melyet a magfolyós illet, törettessék
¹³ el, minden faedény pedig öblíttessék ki vízzel. Mikor pedig megtisztul a magfolyós az ő
 folyásából, akkor számláljon hét napot az ő tisztulására, és mossa meg ruháit, és a testét is mossa
¹⁴ le forrásvízben, és tiszta lesz. És a nyolczadik napon vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat,
¹⁵ és menjen el az Úr elé, a gyülekezet sátorának nyílásához, és adja azokat a papnak. És készítse
 el azokat a pap; az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul; így szerezzen
¹⁶ néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő magfolyása miatt. Ha valamely férfiúnak magömlése
 van, mossa meg az egész testét vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ¹⁷ És minden ruha, és minden
¹⁸ bőr, a melyre a magömlés kihat, mosattassék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. És az
 asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel. Mosódjanak meg vízben, és tisztátalanok legyenek
¹⁹ estvéig. Mikor asszony lesz magfolyóssá [és] véressé lesz az ő magfolyása a testén, hét napig
²⁰ legyen az ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig. Mindaz is, a min hál az
²¹ ő havi bajában, tisztátalan legyen és mindaz is, a min ül, tisztátalan legyen. És mindaz, a ki
²² illeti az ő ágját, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. És
 mindaz is, a ki illet bármely holmit, a melyen ült, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és
²³ tisztátalan legyen estvéig. Sőt ha valaki az ő ágján, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken
²⁴ ő ült, tisztátalan legyen estvéig. Ha pedig vele hál valaki, és reá ragad arra az ő havi baja:
²⁵ tisztátalan legyen hét napig, és minden ág is, a melyen fekszik, tisztátalan legyen. És hogyha
 sok napig tart az asszonynak az ő vér folyása a havi bajának idején kívül, vagy ha a folyás a havi
 bajon túl tart: valameddig az ő tisztátalanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi bajának idején,

²⁶ tisztátalan az. Minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztátalan legyen, mint az ő havi bajának tisztátalansága alatt. ²⁷ És mindaz is, a ki illeti azokat, tisztátalan lesz, mossa meg azért a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. ²⁸ Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tiszta legyen. ²⁹ A nyolczadik napon pedig vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának nyílásához. ³⁰ És készítse el a pap az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő tisztátalanságának folyása miatt. ³¹ Így tartsátok vissza Izráel fiait az ő tisztátalanságuktól, hogy meg ne haljanak az ő tisztátalanságuk miatt, megfertőztetvén az én hajlékomat, a mely közöttök van. ³² Ez a törvénye a magfolyósnak, és annak, a kinek magömlése van, a mi által tisztátalanná lesz; ³³ És a havi bajban szenvedőnek és a magfolyásban lévőnek, férfinak és asszonynak, és annak a férfiúnak a ki tisztátalan asszonynyal hál.

Chapter 16

¹ És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úrhoz járultak vala. ² És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett. ³ Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való áldozatul, és egy kossal égőáldozatul. ⁴ Gyolcsból készült szent köntöst öltson magára, és gyolcs lábravaló legyen a testén, gyolcs övvel övezze be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. ⁵ Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul. ⁶ És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. ⁷ Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, ⁸ És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azazelért. ⁹ És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors

esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. ¹⁰ Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, [és] hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. ¹¹ Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért és háza népéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé. ¹² És vegye tele a tömjénezőt eleven szénnel az oltárról, a mely az Úr előtt van, és vegye tele a két markát a porrá tört fűszerekből való füstölőből, és vigye be a függönyön belől. ¹³ És vesse a füstölőt a tűzre az Úr előtt, hogy befedje a füstölő felhője a fedelet, a mely a bizonyosság felett van, hogy meg ne haljon. ¹⁴ Azután vegyen a tuloknak véreből és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen újjával a vérből. ¹⁵ És ölje meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népe, és vigye be annak véré a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé. ¹⁶ Így szerezzen engesztelést a szenthelynek Izráel fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely közöttök van, az ő tisztátalanságaik közepette. ¹⁷ Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig; és végezzen engesztelést magáért, házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért. ¹⁸ Azután menjen ki az oltárhoz, a mely az Úr előtt van, és végezzen engesztelést azért is; vegyen ugyanis a tuloknak véreből és a baknak véreből, és kenje meg az oltárnak szarvait köröskörül. ¹⁹ És hintsen arra a vérből az ő újjával hétszer; így tegye tisztává, és így szentelje meg azt Izráel fiainak tisztátalanságaitól. ²⁰ Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. ²¹ És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, ²² Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában. ²³ Azután menjen be Áron a gyülekezet sátorába, és vesse le a gyolcs ruhákat, a melyeket felöltött, mikor bement a szenthelybe, és hagyja ott azokat. ²⁴ És mossa meg a testét vízben szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki, és készítse el a maga egészen égőáldozatát és a nép egészen égőáldozatát, és végezzen engesztelést magáért és a népért. ²⁵ A bűnért való áldozat kövérjét pedig füstölögtesse el az oltáron. ²⁶ Az pedig, a ki elvitte az Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba. ²⁷ A bűnért való áldozati tulkot pedig, és a bűnért való áldozati

bakot, a melyeknek vére engesztelés végett bevitetett a szenthelyre, vigye ki a táboron kívül, és égessék meg azoknak bőrét, húsát és ganéját tűzzel.²⁸ És a ki elégeti ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután így menjen be a táborba.²⁹ Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat és semmi munkát ne végezzetek, se a benszülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény.³⁰ Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket; minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt.³¹ Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez.³² És végezzen engesztelést a pap, a kit felkennek, és a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék az ő atyja helyett, és öltözködjék a gyolcs ruhákba, a szent ruhákba:³³ És végezzen engesztelést a szentek szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is végezzen engesztelést, sőt a papokért és az egész összegyülekezett népért is engesztelést végezzen.³⁴ És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy egyszer egy esztendőben engesztelést végezzenek Izráel fiainak minden bűnéért. És úgy cselekedék, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.

Chapter 17

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd nékik: Ez az a dolog, a mit megparancsolt az Úr, mondván: ³ Ha valaki Izráel házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy a ki öl a táboron kívül, ⁴ És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdoníttassék az annak az embernek; vért ontott, töröltessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül: ⁵ Azért hogy vigyék el Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat hálaáldozatul az Úrnak. ⁶ És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatul az Úrnak. ⁷ És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, a kikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzetségről nemzetségre. ⁸ Mondjad nékik [ezt] is: Valaki az Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül, egészen égőáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, ⁹ És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. ¹⁰ És ha valaki Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó

jövevények közül valamiféle vért megeszik: kiontom haragomat az ellen, a ki a vért megette, és kiirtom azt az ő népei közül.¹¹ Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.¹² Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vért.¹³ És ha valaki Izráel fiai közül, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül vadászásban vadat vagy madarat fog, a mely megehető: ontsa ki annak véré, és fedje be azt földdel.¹⁴ Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő étellel. Azért mondom Izráel fiainak: Semmiféle testnek a véré meg ne egyétek, mert minden testnek élete az ő vére; valaki megeszi azt, irtassék ki.¹⁵ Ha pedig valaki elhullott, vagy [vadtól] megszaggatott állatot eszik, akár benszülött, akár jövevény: mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig, azután tiszta.¹⁶ Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhét.

Chapter 18

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiaihoz, és mondd nékik: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.³ Ne cselekedjetek úgy, a mint Égyiptom földén cselekesztek, a hol laktatok; úgy se cselekedjetek, a mint Kanaán földén cselekesztek, a hová beviszlek titeket; se azoknak rendtartásai szerint ne járjatok.⁴ Az én végzéseim szerint cselekedjetek, és az én rendeleteimet tartsátok meg, azok szerint járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.⁵ Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr.⁶ Senki se közelgessen valamely vér szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr.⁷ A te atyádnak szemérmét és a te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmét.⁸ A te atyád feleségének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak szemérme az.⁹ A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született, akár kívül született legyen; fel ne fedd szemérmöket.¹⁰ A te fiad leányának szemérmét, vagy a te leányod leányáét, ezeknek szemérmét fel ne fedd, mert a te szemérmeid azok.¹¹ A te atyád felesége leányának szemérmét, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéred ő, fel ne fedd ennek szemérmét.¹² A te atyád leánytestvérednek szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak vér

13 szerint való rokona ő. A te anyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, mert a te anyádnak
 14 vér szerint való rokona ő. A te atyád fiútestvérének szemérmét fel ne fedd, annak feleségéhez
 15 ne közelgess, nagynénéd ő. A te menyednek szemérmét fel ne fedd; a te fiadnak felesége ő: ne
 16 fedd fel az ő szemérmét. A te fiútestvéred feleségének szemérmét fel ne fedd; a te fiútestvérednek
 17 szemérme az. Valamely asszonynak és az ő leányának szemérmét fel ne fedd; az ő fiának
 leányát, vagy leányának leányát el ne vedd, hogy annak szemérmét felfedjed; mert vér szerint való
 18 rokonok ők; fajtalankodás ez. De feleségül se végy senkit az ő leánytestvére mellé, hogy
 19 ellenkezés ne legyen, ha felfeded ő mellette amannak szemérmét az ő életében. Asszonyhoz ne
 20 közelgess, az ő havi tisztátalansága alatt, hogy felfedjed az ő szemérmét. És a te felebarátodnak
 21 feleségéhez se add magad közösülésre, hogy azzal magadat megfertőztessed. A te magzatodból
 ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok
 az Úr. 22 Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonynyal hálnak: útálatosság az. 23 És semmiféle
 barommal se közösülj, hogy azzal magadat megfertőztessed, és asszony se álljon meg barom előtt,
 24 hogy meghágja őt; fertelmesség az. Egyikkel se fertőztessétek meg magatokat ezek közül; mert
 25 mindezekkel ama pogányok fertőztették meg magokat, kiket én kiűzök ti előletek. És fertőzötté
 26 lett az a föld, de meglátogatom azon az ő gonoszságát, mert kiokádja az a föld az ő lakosait.
 Tartsátok meg azért ti az én rendeléseimet és végzéseimet, és ez útálatosságok közül semmit meg
 27 ne cselekedjete, se a benszült, se a közöttetek tartózkodó jövevény: (Mert mindezeket az
 útálatosságokat megcselekedték annak a földnek lakosai, a mely előttetek van; és fertelmessé lőn
 28 az a föld), Hogy ki ne okádjon titeket az a föld, ha megfertőztetitek azt, a mint kiokádja azt a
 29 népet, a mely előttetek van. Mert a ki megcselekszik valamit ez útálatosságokból, mind kiirtatik
 30 az így cselekvő ember az ő népe közül. Tartsátok meg azért a mit én megtartani rendelek, hogy
 egyet se kövessetek amaz útálatos szokásokból, a melyeket követtek ti előttetek, és meg ne
 fertőztessétek magatokat azokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

Chapter 19

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és mondd nekik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. ³ Az ő anyját és atyját minden ember tisztelje, és az én szombatjaimat megtartsátok. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁴ Ne hajoljatok a bálványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁵ Hogyha hálaadó áldozatot áldoztok az Úrnak, úgy áldoztok, hogy kedvesen fogadtassatok. ⁶ A ti áldozástok napján és a következőn egyétek meg; a mi pedig harmadnapra marad, égessétek meg tűzben. ⁷ Ha pedig harmadnapra eszik valaki abból, útalatos az, nem lehet kedves. ⁸ És a ki eszi azt, viselje az ő álnokságának terhét; mivelhogy megfertőztette az Úrnak szentségét, irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. ⁹ Mikor a ti földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen a te meződnek szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. ¹⁰ Szőlődöt se mezegeerd le, és elhullott szemeit se szedd fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ¹¹ Ne orozzatok, se ne hazudjatok és senki meg ne csalja az ő felebarátját. ¹² És ne esküdjetez hamisan az én nevemre, mert megfertőztetted a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. ¹³ A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold. A napszamos bére ne maradjon nálad reggelig. ¹⁴ Siketet ne szidalmaz, és vak elé gáncsot ne vess; hanem félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. ¹⁵ Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben; ne nézd a szegénynek személyét, se a hatalmas személyét ne becsüld; igazságosan ítéld a te felebarátodnak. ¹⁶ Ne járj rágalmozóként a te néped között; ne támadj fel a te felebarátodnak vére ellen. Én vagyok az Úr. ¹⁷ Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseljed az ő bűnének terhét. ¹⁸ Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr. ¹⁹ Az én rendelkezéseimet megtartsátok: Barmodat másféle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess, és kétféle szövetű ruha ne legyen rajtad. ²⁰ És ha valaki asszonylyal hál és közösül, és az valamely férfi hatalma alatt lévő rabnő, és sem ki nem váltatott, sem szabadon nem bocsáttatott: büntetés érje, de meg ne ölettesenek, mert nem volt szabad az asszony. ²¹ [A férfiú] pedig vigye el az ő vétkéért való áldozatát az Úrnak a gyülekezet sátorának nyílásához: egy kost vétékért való áldozatul. ²² És a pap szerezzon néki engesztelést, a vétékért való áldozat kosával az Úr előtt, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki az ő bűne, a melyet elkövetett. ²³ Mikor pedig bementek arra a földre, és plántáltok ott mindenféle gyümölcsstermő fát, annak gyümölcsét körülmetéletlenül tartsátok, három esztendeig legyen az

néktek körülmetéletlen: meg ne egyétek.²⁴ A negyedik esztendőben pedig annak minden gyümölcse
 szent legyen, hálaáldozatul az Úrnak.²⁵ Csak az ötödik esztendőben egyétek meg annak gyümölcsét,
 és annak termését magatoknak gyűjtsétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.²⁶ Ne egyetek vérrrel
 valót, ne varázsoljatok és ne bûvészkedjétek.²⁷ A ti hajatokat kerekdedre ne nyírjátok, a szakállad
 végét se csúfítsd el.²⁸ Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok, se égetéssel magatokat
 meg ne bélyegezzétek. Én vagyok az Úr.²⁹ A te leányodat meg ne becstelenítsd, paráznságra
 adván azt; hogy paráznává ne legyen a föld, és be ne teljék a föld fajtalansággal.³⁰ Az én
 szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr.³¹ Ne menjétek
 ígézőkhöz, és a jövendőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat azokkal megfertőztessétek.
 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.³² Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld
 meg, és félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr.³³ Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a ti földeteken,
 ne nyomorgassátok őt.³⁴ Olyan legyen néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha
 közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövevények voltatok Égyiptom
 földén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.³⁵ Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben, a
 hossz mértékben, súly mértékben és ürméértékben.³⁶ Igaz mérték, igaz font, igaz efa, és igaz hin
 legyen közöttetek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből.³⁷
 Tartsátok meg azért minden rendelésemet és minden végzésemet, és cselekedjétek azok szerint.
 Én vagyok az Úr.

Chapter 20

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Izráel fiainak pedig mondd meg: Valaki Izráel fiai
 közül és az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja az ő magzatát a Moloknak, halállal
 lakoljon, a földnek népe köveze agyon kövel.³ Én is kiontom haragomat az ilyen emberre, és
 kiirtom azt az ő népe közül, mivelhogy adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse
 az én szentségemet, és megszenteltelenítse az én szent nevemet.⁴ Ha pedig a föld népe behúnyja
 szemeit az ilyen ember előtt, a mikor az oda adja az ő magzatát a Moloknak, és azt meg nem öli:
⁵ Akkor én ontom ki haragomat arra az emberre és annak házanépére, és kiirtom azt és mindazokat,

a kik ő utána paráználkodnak, hogy a Molokkal paráználkodjanak, az ő népök közül.⁶ A mely ember pedig az ígézökhöz és a jövendőmondókhoz fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat, és kiirtom azt az ő népe közül.⁷ Szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.⁸ És tartsátok meg az én rendeléseimet, és cselekedjétek azokat. Én vagyok az Úr, a ti megszentelötök.⁹ Mert valaki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon; atyját és anyját szidalmazta; vére rajta.¹⁰ Ha valaki más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő.¹¹ Ha valaki az ő atyjának feleségével hál, az ő atyjának szemérmét fedi fel: halállal lakoljanak mindketten; vérök rajtok.¹² Ha valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindketten, fertelmességet követtek el; vérök rajtok.¹³ És ha valaki férfival hál, úgy a mint asszonynyal hálnak: útálatosságot követtek el mindketten, halállal lakoljanak; vérök rajtok.¹⁴ És ha valaki feleségül vesz valamely asszonyt annak anyjával egybe: fajtalankodás ez; tűzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen köztetek fajtalankodás.¹⁵ Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is öljétek meg.¹⁶ Ha valamely asszony akármely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg mind az asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak; vérök rajtok.¹⁷ És ha valaki feleségül veszi az ő leánytestvérét, atyjának leányát, vagy anyjának leányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét: gyalázatosság ez; azért irtassanak ki népök fiainak láttára, az ő leánytestvérenek szemérmét fedte fel: viselje gonoszságának terhét.¹⁸ És ha valaki havi bajos asszonynyal hál, és felfedi annak szemérmét, [és] forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérenek forrását: mindketten irtassanak ki az ő népökből.¹⁹ A te anyád leánytestvérenek, vagy az atyád leánytestvérenek szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vérrokonát takarja ki: viseljék gonoszságuk terhét.²⁰ És ha valaki az ő nagynénjével hál, az ő nagybátyjának szemérmét fedte fel: viseljék gonoszságuk terhét, magtalanul haljanak meg.²¹ Ha pedig elveszi valaki az ő fiútestvérenek feleségét: vérfertőzés az; az ő fiútestvérenek szemérmét fedte fel; magtalanok legyenek.²² Tartsátok meg minden rendelésemet és minden végzésemet, és azokat cselekedjétek, hogy ki ne okádjon titeket az a föld, a melybe én viszlek be titeket, hogy ott lakjatok.²³ És ne járjatok annak a népnek rendtartási szerint, a melyet kiűzök én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megútáltam őket.²⁴ Néktek pedig mondom: Ti örökölni fogjátok az ő földüket, mert én néktek adom azt örökségül, azt a tejjel és mézzel folyó földet. Én

vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül.²⁵ Tegyetek különbséget azért a tiszta és tisztátalan barmok között, a tiszta és tisztátalan szárnyas állatok között, és ne fertőztessétek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csúszó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttetek, mint tisztátalanokat.²⁶ És legyetek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyéim legyetek.²⁷ És akár férfi, akár asszony, hogyha ígésző vagy jövendőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kövel kövezzétek azokat agyon; vérök rajtok.

Chapter 21

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szólj a papoknak, Áron fiainak, és mondd meg nékik: [Senki közülök] meg ne fertőztesse magát halottal az ő népe között;² Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérrokonával: anyjával, atyjával, fiával, leányával és fiútestvérével,³ Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytestvérével, a ki még nem ment férjhez: ezt megérintheti.⁴ Mint fő-ember ne fertőztesse meg magát az ő népe között, hogy szentségtelenné ne legyen.⁵ Ne nyírjanak kopaszságot a fejükön, szakálluk szélét le ne messék, és a testükbe vágásokat ne vágjanak.⁶ Szentek legyenek Istenöknek, és az ő Istenöknek nevét meg ne szentségtelenítsék, mert az Úrnak tűzáldozatait, Istenöknek kenyerét ők áldozzák; azért szentek legyenek.⁷ Parázna és megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan asszonyt, a ki elűzetett az ő férjétől, el ne vegyenek; mert a [pap] az ő Istenének van szentelve.⁸ Te is szentnek tartsad őt, mert Istenednek kenyerét ő áldozza: szent legyen azért előtted, mert szent vagyok én, az Úr, a ti megszentelődtek.⁹ Hogyha valamely papnak leánya vetemedik paráznaságra, megszenségteleníti az ő atyját, azért tűzzel égettessék meg.¹⁰ A ki pedig főpap az ő atyafiai között, a kinek fejére töltötték a kenetnek olaját, és a kit felavattak az ő szolgálatára, hogy a szent ruhákba felöltözzék: fejét meg ne meztelenítse, se ruháit meg ne szaggassa,¹¹ És semmiféle holttesthez be ne menjen: atyjával és anyjával se fertőztesse meg magát.¹² És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az ő Istenének szenthelyét meg ne szentségtelenítse, mert korona, az ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr.¹³ Hajadont vegyen feleségül.¹⁴ Özvegyet, elűzöttet, megszeplősítettet, paráznát: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen

feleségül az ő népe közül,¹⁵ Hogy meg ne fertőztesse az ő magzatát az ő népe között; mert én,
 az Úr vagyok az ő megszentelője.¹⁶ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:¹⁷ Szólj Áronnak,
 mondván: Ha lesz valaki a te magod közül, az ő nemzetségekben, a kiben fogyatkozás leend, ne
 áldozza áldozatul az ő Istenének kenyerét.¹⁸ Mert senki sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van:
 vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú.¹⁹ Sem az, a ki törött lábú vagy törött
 kezű,²⁰ Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges, vagy sömörgös, vagy a ki
 megszakadott.²¹ Senki, a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai közül, hogy
 tűzáldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza az ő
 Istenének kenyerét.²² Az ő Istenének kenyeréből, a legszentségesebbikből és a szentségesből
 ehetik.²³ Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne közelítsen, mert fogyatkozás van ő
 benne, hogy meg ne fertőztesse az én szenthelyemet. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.²⁴
 És elmondá Mózes Áronnak, és az ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

Chapter 22

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:² Szólj Áronnak és az ő fiainak, hogy tartóztassák
 meg magokat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg ne fertőztessek az én szent nevemet
 azokkal, a miket nékem szentelnek. Én vagyok az Úr.³ Mondd meg nékik: Ha valaki a ti
 nemzetségeitekben, a ti összes magzataitok közül hozzájárul a szent dolgokhoz, a melyeket Izráel
 fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta van az ő tisztátalansága: az ilyen ember irtassék ki én előlem.
⁴ Én vagyok az Úr. Ha valaki az Áron fiai közül poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne
 egyék, míg meg nem tisztul. A ki pedig valamely halott által megfertőzöttet illet, vagy valakit, a
 kinek magömlése van,⁵ Vagy ha valaki valamely férget illet, a mely által tisztátalanná lesz, vagy
 embert, a kitől tisztátalanná lesz annak valamilyen tisztátalanságához képest:⁶ Az ilyen ember, a
 ki efféle illet, tisztátalan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne egyék, hanem ha megmosta a
 testét vízzel;⁷ De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután ehetik a szent dolgokból, mert az ő
 eledele az.⁸ Elhullott vagy széttépett állatot ne egyék, hogy tisztátalanná ne legyen általa. Én
 vagyok az Úr.⁹ Az én rendelésemet pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és meg ne

haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük. ¹⁰ Idegen ember
ne egyék szenteltet, a papnak zsellére és bérese se egyék szenteltet. ¹¹ De ha megvásárol valakit
a pap a maga pénzén, az ehetik abból, és a ki házánál született: ezek ehetnek az ő eledeléből. ¹²
De a pap leánya, ha idegennek lesz [a felesége,] nem ehetik a szent áldozatból. ¹³ Ha azonban a
pap leánya özvegygyé lesz vagy elválík, de magzata nincsen, és visszatér az ő atyjának házához,
mint leánykorában: akkor ehetik az ő atyjának eledeléből; de idegen nem ehetik abból. ¹⁴ Ha pedig
tévedésből eszik valaki szenteltet, tegye ahhoz annak ötödrészét; így adja meg a papnak a szenteltet.
¹⁵ És meg ne fertőztessék Izráel fiainak szent dolgait, a melyeket áldoznak az Úrnak, ¹⁶ Hogy
vétkes hamissággal ne terheljék magokat, ha esznek azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az
Úr, az ő megszentelőjük. ¹⁷ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁸ Szólj Áronnak és az ő
fiainak és Izráel minden fiának, és mondd meg nekik: ha valaki Izráel házából, és az Izráelben levő
jövevények közül felviszi a maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad akaratból, a miket felvisznek
az Úrnak egészen égőáldozatul, ¹⁹ Hogy kedvesen fogadtassanak: épek és hímek legyenek, akár
tulkok, akár bárányok, akár kecskék. ²⁰ A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit se
áldozatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. ²¹ És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak,
akár fogadásának teljesítésére, akár szabad akaratból, akár tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen,
²² hogy kedves legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. Vakot, vagy rokkantat, vagy csonkát,
vagy fekélyest, vagy viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldozatok az Úrnak, és tűzáldozatul
ne tegyetek ezekből az oltárra az Úrnak. ²³ Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy bárányt szabad
akaratból való áldozatul vihatsz ugyan, de fogadási áldozatul nem lesz kedves. ²⁴ Szétnyomott,
összezúzott, megszakadt, vagy kimetszett heréjűt se áldozatok az Úrnak. Se a ti földetekén ne
cselekedjétek ezt, ²⁵ Se idegen ember kezéből ne áldozatok semmi ilyenből a ti Istenetek eledeléül;
mert romlás van bennök, fogyatkozás van bennök: nem fogadtatnak kedvesen érettetek. ²⁶ Szóla
ismét az Úr Mózesnek, mondván: ²⁷ Borjú, bárány és kecske, ha megelletett, legyen az anyja alatt
hét napig, a nyolczadik naptól fogva és azon túl kedves lesz az tűzáldozatul az Úrnak. ²⁸ De tehenet
és juhot, azt és annak fiát ne öljétek meg egy napon. ²⁹ Hogyha dicsőítő áldozattal áldoztok az
Úrnak, úgy áldozatok, hogy kedvesen fogadtassatok. ³⁰ Azon a napon egyétek meg, ne hagyjatok
abból reggelig. Én vagyok az Úr. ³¹ Tartsátok meg azért az én parancsolataimat, és azokat

cselekedjétek. Én vagyok az Úr. ³² És meg ne fertőztessétek az én szent nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök, ³³ A ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy Istenetek legyenek néktek. Én vagyok az Úr.

Chapter 23

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úrnak ünnepeit, a melyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: ³ Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken. ⁴ Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyülekezések [napjai], a melyekre szabott idejökben kell összegyülekeznetek. ⁵ Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedikén, estennen az Úrnak páskhája. ⁶ E hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan kenyérének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. ⁷ Az első napon szent gyülekezéstek legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. ⁸ Hét napon át pedig tűzáldozatot áldoztatok az Úrnak, és a hetedik napon szent gyülekezéstek [is legyen]: semmi robota munkát ne végezzetek. ⁹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, ¹⁰ mondván: Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és megaratjátok annak vetését: a ti aratástok zsengejének [első] kévét vigyétek a papnak. ¹¹ Az pedig lóbálja meg a kévét az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék érettetek; a szombat után való napon lóbálja azt meg a pap. ¹² A mely napon pedig meglóbáltatjátok a kévét, áldoztatok az Úrnak egy ép, esztendős bárányt egészen égőáldozatul. ¹³ Ahhoz pedig ételáldozatul két tized [efa] lánglisztet, olajjal elegyítve; tűzáldozatul az Úrnak, kedves illatul; italáldozatul pedig egy hin bornak negyedrészt. ¹⁴ [Új] kenyeret pedig és pergelt búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg be nem vizitek a ti Isteneteknek áldozatját. Örök rendtartás ez ¹⁵ nemzetségről nemzetségre minden lakóhelyeteken. Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a meglóbálni való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok. ¹⁶ A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz. ¹⁷ A ti lakóhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két

tized [efa] lisztlángból legyenek azok, kovászszal sütvé, zsengekül az Úrnak.¹⁸ A kenyérral együtt pedig áldozatok meg hét bárányt, épeket, esztendősöket, és egy tulkot, fiatal bikát, és két kost; egészen égőáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel- és italáldozatjokkal egybe; kedves illatú tûzáldozat ez az Úrnak.¹⁹ Készítetek el egy kecskebakot is bûnért való áldozatul, és két bárányt, esztendősöket, hálaadó áldozatul.²⁰ És lóbálja meg azokat a pap a zsengeküből való kenyérral az Úr előtt való lóbálással a két báránnyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára.

²¹ És gyülekezzetek egybe ugyanazon a napon; szent gyülekezéstek legyen néktek, semmi robota munkát ne végezzetek.²² Örök rendtartás ez minden lakóhelyeteken a ti nemzetségeitek szerint. Mikor pedig földetek termését learatjátok: ne arasd le egészen a mezőnek széleit, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegénynek és jövevénynek hagyj azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.²³ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:²⁴ Szólj Izráel fiaihoz, mondván: A hetedik hónapban, a hónap első napján ünnepek legyen néktek, emlékeztető kürtzengéssel, szent gyülekezéssel.²⁵ Semmi robota munkát ne végezzetek, és tûzáldozattal áldozatok az Úrnak.²⁶

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:²⁷ Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van: szent gyülekezéstek legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat, és tûzáldozattal áldozatok az Úrnak.²⁸ Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt.²⁹ Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül.³⁰ És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül.³¹ Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetségről nemzetségre minden lakhelyeteken.³² Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap kilencedikének estvéjén, egyik estvétől a másik estvéig ünnepeljétek a ti ünnepeketek.³³ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:³⁴ Szólj Izráel fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig.³⁵ Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi robota munkát ne végezzetek.

³⁶ Hét napon áldozatok az Úrnak tûzáldozatot, a nyolczadik napon pedig szent gyülekezéstek legyen és [újra] tûzáldozattal áldozatok az Úrnak; berekesztő ünnep ez, semmi robota munkát ne végezzetek azon.³⁷ Ezek az Úrnak ünnepei, a melyeken szent gyülekezésekre kell gyülekeznetek, hogy áldozatok az Úrnak tûzáldozattal, egészen égőáldozattal, ételáldozattal, véres- és italáldozattal: minden napét a maga napján.³⁸ Az Úrnak szombatjain kívül, adományaitokon kívül, fogadásból és szabad akaratból való minden ajándékaitokon kívül a melyeket adni szoktatok az Úrnak,³⁹

Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napján, a mikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hét napig: az első napon nyugalom napja, és a nyolczadik napon is

nyugalom napja [legyen.]⁴⁰ És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgyalakat, és örvendeztetek az Úr

előtt, a ti Istenetek előtt hét napig.⁴¹ Így ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hét napig. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknel; a hetedik hónapban

ünnepeljétek azt.⁴² Sátorokban lakjatok hét napig, minden benszülött sátorokban lakjék Izráelben.

⁴³ Hogy megtudják a ti nemzetségeitek, hogy sátorokban lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam

őket Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.⁴⁴ És szóla Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől.

Chapter 24

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világitáshoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpákat

gyűjthassanak.³ A bizonyság függönyén kívül, a gyülekezet sátorában úgy helyheztesse el [azokat] Áron, hogy estvétől fogva reggelig az Úr előtt legye[nek.] Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti

nemzetségeiteknel.⁴ A tiszta [arany] gyertyatartóra rakja fel a mécsket; az Úr előtt legyenek

szüntelen.⁵ És végy lisztlángot, és süss abból tizenkét lepényt; két tized [efából] legyen egy lepény.

⁶ És helyheztess el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta [arany] asztalra az Úr elé.⁷ És tégy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a kenyér mellett, tűzáldozatul az

Úrnak.⁸ Szombat napról szombat napra rakja fel azt [a] [pap] az Úr elé szüntelen; örök szövetség

ez Izráel fiaival.⁹ Azután legyen az Ároné és az ő fiaié, a kik egyék meg azokat szent helyen, mert

mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint.¹⁰ Kiméne pedig

egy izráelbeli asszonynak fia, a ki egyiptomi férfiútól való vala, Izráel fiai közé, és versengének a

táborban az izráelbeli asszonynak fia és egy izráelbeli férfi.¹¹ És káromlá az izráelbeli asszony

fia az [Isten] nevét és átkozódék; elvivék azért azt Mózeshez. Az ő anyjának neve pedig Selomith

vala, Dibrinek leánya, Dán nemzetségéből.¹² És őrizet alá veték azt, míg kijelentést nyernének

az Úr akarata felől.¹³ Szóla azért az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁴ Vidd ki az átkozódót a táboron kívül, és mindazok, a kik hallották, tegyék kezeiket annak fejére és kövezzék agyon azt az egész

¹⁵ gyülekezet. Izráel fiainak pedig szólj, ezt mondván: Ha valaki az ő Istenét átkozza, viselje az
¹⁶ ő bűnének terhét. És a ki szidalmazza az Úrnak nevét, halállal lakoljon, kövezzé azt agyon az
 egész gyülekezet; akár jövevény, akár benszülött, ha szidalmazza az [Úrnak] nevét, halállal lakoljon.
¹⁷ Ha valaki agyon üt valamely embert, halállal lakoljon. ¹⁸ Ha pedig barmot üt agyon valaki,
¹⁹ fizesse meg azt: barmot baroméért. És ha valaki sérelmet ejt a felebarátján, a mint ő cselekedett,
²⁰ vele is úgy cselekedjenek: Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; a milyen sérelmet ő
²¹ ejtett másón, olyan ejtessék rajta is. A ki barmot üt agyon, fizesse meg azt, de a ki embert üt
²² agyon, halállal lakoljon. Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a benszülött,
²³ mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és kivivék az átkozódót
 a táboron kívül, és agyonverék azt kövel. És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint parancsolta vala
 az Úr Mózesnek.

Chapter 25

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván: ² Szólj Izráel fiainak és mondd meg
 nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja
³ szerint. Hat esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messed a te szőlődet, és
⁴ takarítsd be annak termését; A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek,
 az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. ⁵ A mi a te tarló földeden
 magától terem, le ne arasd, és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed; mert nyugalom
⁶ esztendeje lesz az a földnek. És a mit a föld az ő szombatján terem, legyen az eledelül néktek:
⁷ néked, szolgáltnak, szolgáló leányodnak, béresednek és zsellérednek, a kik nálad tartózkodnak;
 A te barmodnak is és a vadnak, a mely a te földeden van, legyen annak minden termése eledelül.
⁸ Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek
⁹ ideje negyvenkilencz esztendő legyen: Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, a
¹⁰ hónap tizedikén; az engesztelés napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földeteken. És szenteljétek
 meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának;
 kürtölés[nek esztendeje] legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki

¹¹ az ő nemzetségéhez. Kürtölés[nek] [esztendeje] ez, az legyen néktek az ötvenedik esztendő; ne vessetek és le se arassátok, a mit önként terem [a föld,] és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg annak.

¹² Mert kürtölés[nek esztendeje] ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek meg annak termését.

¹³ A kürtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát.

¹⁴ Ha pedig eladsz valami eladni valót a te felebarátodnak, vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást meg ne csaljátok.

¹⁵ A kürtölés [esztendejét] követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a természetes esztendők száma szerint adjon el néked.

¹⁶ Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszesz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a termések számát adja ő el néked.

¹⁷ Egymást azért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől: mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

¹⁸ Ha teljesítitek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és teljesítitek azokat, bátorságosan lakhattok a földön.

¹⁹ És megtermi a föld az ő gyümölcsét, hogy eleget ehessetek, és bátorságosan lakhattok azon.

²⁰ Ha pedig azt mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetünk, és termésünket be nem takarítjuk?

²¹ Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik esztendőben, hogy három esztendőre való termés teremjen.

²² És mikor a nyolczadik esztendőre vettek, akkor is az ő termésből esztek egészen a kilencedik esztendeig; mindaddig ő gabonát esztek, míg ennek termése be nem jön.

²³ A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagytok ti nálam.

²⁴ Azért a ti birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható legyen.

²⁵ Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a ki közel van ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladott az ő atyjafia.

²⁶ Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona, de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak megváltásához:

²⁷ Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felül lévőket pedig térítse meg annak, a kinek eladta volt, és újra övé legyen az ő birtoka.

²⁸ Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatérítse annak, akkor maradjon az ő eladott birtoka annál, a ki megvette azt, [egészen] a kürtölésnek esztendejéig: a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen az ő birtoka.

²⁹ Ha valaki lakó-házat ad el kerített városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének elteléséig; egy esztendőn át válthatja ki azt.

³⁰ Ha pedig ki nem váltják az esztendőnek teljes elteléséig, akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetségeié marad, a ki megvette azt; nem szabadul

³¹ fel a kürtölésnek esztendejében. Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei földek gyanánt számíttassanak, kiválthatók legyenek, és a kürtölésnek esztendejében felszabaduljanak.

³² A mi pedig a lévíták városait illeti, az ő birtokukban lévő városok házai a lévíták által mindenkor kiválthatók legyenek,

³³ De a mit ki [nem] vált [is] valaki a lévíták közül, szabaduljon fel a kürtölésnek esztendejében, az eladott ház, és az ő birtokának városa; mert a lévíták városainak házai [tulajdon] birtokuk nékik Izráel fiai között.

³⁴ De a városaikhoz tartozó szántóföldeket el ne adják, mert örök birtokuk az nékik.

³⁵ Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen melletted.

³⁶ Ne végy ő tőle kamatot vagy uzsorát, hanem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia.

³⁷ Pénzedet ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te eleségedet.

³⁸ Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy néktek adjam Kanaán földét, [és] Istenetek legyenek néktek.

³⁹ Ha pedig elszegényedik melletted a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltatassad úgy mint rabszolgát.

⁴⁰ Mint béres, mint zsellér legyen nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad.

⁴¹ Azután menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és térjen vissza az ő nemzetségéhez, és térjen vissza az ő atyáinak örökségébe.

⁴² Mert az én szolgálaim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák.

⁴³ Ne uralkodjál rajta kegyetlenül, hanem félj a te Istenedtől.

⁴⁴ Mind szolgálád, mind szolgálóleányod, a kik lesznek néked, a körületek lévő népek közül [legyenek:] azokból vásárolj szolgát és szolgálóleányt;

⁴⁵ Meg a zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok, és azoknak nemzetségéből, a kik veletek vannak, a kiket a ti földeteken nemzettek; és legyenek a ti tulajdonotok.

⁴⁶ És örökül hagyhatjátok azokat a ti utánnatok való fiaitoknak, hogy örökségül bírják azokat, örökké dolgoztathattok velük; de a ti atyátokfiain, az Izráel fiain, egyik a másikán senki ne uralkodjék kegyetlenül.

⁴⁷ És ha a jövevény vagy zsellér vagyonra tesz szert melletted, a te atyádfia pedig elszegényedik mellette, és eladja magát a melletted lévő jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetségéből való sarjadéknak:

⁴⁸ Mindamellett is, hogy eladta magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő atyjafiai közül.

⁴⁹ Vagy nagybátyja, vagy nagybátyjának fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetségéből való vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá, maga váltsa meg őmagát.

⁵⁰ És vessen számot azzal, a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve, a melyen eladta magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és az ő eladásának ára az esztendők száma

51 szerint legyen, a béres ideje szerint legyen nála. Ha még sok esztendő van [hátra, azokhoz]
képest térítse meg annak a váltságot az ő megvásárlásának árából. 52 Ha pedig kevés esztendő
van hátra a kürtölésnek esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek számához képest
fizesse vissza az ő váltságát. 53 Mint esztendőről esztendőre fogadott béres legyen nála; ne
uralkodjék kegyetlenül rajta te előtted. 54 Ha pedig ilyen módon meg nem váltatik, a kürtölésnek
esztendejében szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei. 55 Mert az én szolgálaim Izráel fiai, az én
szolgálaim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

Chapter 26

1 Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljete
magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok fel a ti földetekben, hogy meghajoljatok előtte, mert én
vagyok az Úr, a ti Istenetek. 2 Az én szombatjaimat megtartsátok, és az én szenthelyemet tiszteljétek.
Én vagyok az Úr. 3 Ha az én rendeléseim szerint jártok, és az én parancsolataimat megtartjátok,
és azokat megcselekszitek: 4 Esőt adok néktek idejében, és a föld megadja az ő termését, a mező
fája is megtermi gyümölcsét. 5 És a ti csépléstek ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és
elégségig ehetitek kenyereket, és bátorosan lakhattok a ti földetekben. 6 Mert békességet adok
azon a földön, hogy mikor lefeküsztek, senki fel ne retentsen; és kipusztítom az ártalmas vadat
arról a földről, és fegyver sem megy át a ti földetekben. 7 Sőt elűzitek ellenségeiteket, és elhullanak
elöttetek fegyver által. 8 És közületek öten százat elűznek, és közületek százan elűznek tízezeret,
és elhullanak előttetek a ti ellenségeitek fegyver által. 9 És hozzátok fordulok, és megsaporítlak
titeket, és megsokasítlak titeket és szövetségemet megerősítem veletek. 10 És réginél régibbet
ehettek, és az új elől is régit kell kihordanotok. 11 És az én hajlékomat közétek helyezem, és meg
nem útál titeket az én lelkem. 12 És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem
lesztek. 13 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy ne
legyetek azoknak rabjai, és összetörtem a ti igátok szegeit, és egyenesen járattalak titeket. 14 Ha
pedig nem hallgattok reám, és mind e parancsolatokat meg nem cselekszitek; 15 És ha megvetitek

rendeléseimet, és ha az én végzéseimet megútálja a ti lelketek, azért, hogy nem cselekszitek meg
minden én parancsolatomat, hanem felbontjátok az én szövetségemet: ¹⁶ Bizony azt cselekszem
én veletek, hogy rettenetességet bocsátok reátok: a száraz betegséget és a forró lázt, a melyek
szemeket égetnek és lelket epesztenek, és a ti magotokat hiába vetitek el, mert ellenségeitek emészti
meg azt. ¹⁷ És kiontom haragomat reátok, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek előtt, és uralkodjanak
rajtatok a ti gyűlölőitek, és fussatok, mikor senki nem kerget is titeket. ¹⁸ Ha pedig ezek után sem
hallgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak titeket a ti bűneitekért; ¹⁹ És megtöröm
a ti megátalkodott kevélységeitek, és olyanná teszem az eget felettetek, mint a vas, a földeteket
pedig olyanná, mint a réz. ²⁰ És hiába fogy a ti erőtok, mert földetek nem adja meg az ő termését,
s a föld fája sem adja meg az ő gyümölcsét. ²¹ Ha mégis ellenemre jártok, és nem akartok reám
hallgatni: hétszeres csapást borítok reátok a ti bűneitekért. ²² És reátok bocsátom a mezei vadakat,
hogy megfoszszanak titeket gyermekeitektől, kiirtsák barmaitokat, és elfogyaszszanak titeket, hogy
pusztákká legyenek a ti útaitok. ²³ És ha ezek által sem jobboldok meg, hanem ellenemre jártok:
²⁴ Én is bizony ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titeket a ti bűneitekért. ²⁵ És hozok reátok
bosszuló fegyvert, a mely bosszút álljon a szövetség [megrontásáért.] Ha városaitokba gyülekeztek
össze, akkor döghalált bocsátok reátok, és az ellenség kezébe adattok. ²⁶ Mikor eltöröm nálatok
a kenyérnek botját, tíz asszony süti majd a ti kenyereitek egy kemenczében, és megmérve viszik
vissza a ti kenyereitek, és esztek, de nem elégsztek meg. ²⁷ És ha e mellett sem hallgattok reám,
hanem ellenemre jártok: ²⁸ Én is ellenetekre járok búsult haragomban, és bizony hétszeresen
megostorozlak titeket a ti bűneitekért. ²⁹ És megeszitek a ti fiaitok húsát, és megeszitek a ti
leányaitok húsát. ³⁰ És lerontom a ti magaslataitokat, és kiirtom a ti nap-oszlopaitokat, és a ti
holttesteitek bálványaitok holttetemeire hányatom, és megútál titeket az én lelkem. ³¹ És
városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeitek is elpusztítom, és nem lesz kedves nékem a ti jóillatú
áldozatotok. ³² És elpusztítom [ezt] a földet, hogy álmélkodjanak rajta a ti ellenségeitek, a kik
letelepednek ebbe. ³³ Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé, és kivont fegyverrel
[üzetlek] titeket, és pusztasággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. ³⁴ Akkor örül a föld
az ő szombatjainak az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek;
akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. ³⁵ Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni
fog, mivelhogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok. ³⁶ A kik pedig

megmaradnak közületek, azoknak szívébe gyávaságot öntök az ő ellenségeiknek földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése, és futnak, mintha fegyver elől futnának, és elhullanak, ha senki nem kergeti is őket.³⁷ És egymásra hullanak, mint a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt.³⁸ És elvesztek a pogány népek között, és a ti ellenségeitek földé megemészti titeket.³⁹ A kik pedig megmaradnak közületek, elsenyvednek az ő hamisságuk miatt a ti ellenségeitek földén, sőt az ő atyáiknak hamissága miatt is azokkal együtt elsenyvednek.⁴⁰ Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak.⁴¹ Bizony én is ellenőkre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmételetlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik:⁴² Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem.⁴³ A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad tőlük, ők pedig békével szenvedik bűnöknek büntetését, azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megútálta lelkök az én rendeléseimet.⁴⁴ De mindamellert is, ha az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem meg őket, és nem utálok meg őket annyira, hogy mindenestől elveszítsem őket, felbontván velök való szövetségemet, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok.⁴⁵ Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött szövetségről, a kiket kihoztam Égyiptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök legyek nékik. Én vagyok az Úr.⁴⁶ Ezek a rendelések, a végzések és a törvények, a melyeket szerzett az Úr ő maga között és Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

Chapter 27

¹ Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki fogadásul a te becslésed szerint való személyeket szentel az Úrnak: ³ Akkor, ha férfit kell becslned, húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. ⁴ Ha pedig asszony-személy az, harmincz siklusra becsüljed. ⁵ Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. ⁶ Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig három ezüst siklusra. ⁷ Ha pedig hatvan esztendős és azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed

tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. ⁸ Ha pedig szegényebb az, mint te becsülted, akkor állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint becsülje azt a pap, a milyen módja van a fogadást tevőnek. ⁹ Ha pedig [olyan] barom az, a miből áldozni szoktak az Úrnak: mindaz, a mit az eféléből ad [valaki] az Úrnak, szent legyen. ¹⁰ Ne adjon mást helyette, és ki ne cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványat jóért; de ha mégis kicserélne barmot barommal: mind ez, mind az, a mivel kicserélte, szent legyen. ¹¹ Ha pedig valamely tisztátalan barom az, a melyből nem vihetnek áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a pap elé. ¹² És becsülje meg azt a pap akár jó, akár hitvány, és a mint becsüli a pap, úgy legyen. ¹³ Ha pedig meg akarja váltani, adja hozzá annak ötödrészét a te becsléseden felül. ¹⁴ És ha valaki az ő házát szenteli az Úrnak szentségül, azt is becsülje meg a pap: akár jó, akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli azt, úgy maradjon. ¹⁵ Ha pedig az, a ki odaszentelte, megváltja az ő házát: akkor adja ahhoz a te becslésed szerint való árnak ötödrészét, és legyen az övé. ¹⁶ És ha valaki az ő mezei birtokából szentel valamit az Úrnak, akkor a mag szerint becsüld meg, a [mely abba megy:] egy hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra. ¹⁷ Ha a kürtölésnek esztendejétől szenteli oda az ő mezejét, a mint becsülted, úgy maradjon. ¹⁸ Ha pedig a kürtölés esztendeje után szenteli oda az ő mezejét, a pap számítsa fel néki az árt az esztendők száma szerint, a melyek hátra vannak a kürtölés esztendejéig, és szállíttassék le a te becslésed. ¹⁹ És ha meg akarja váltani a mezőt az, a ki odaszentelte, akkor adja ahhoz az általad becsült árnak ötödrészét, és maradjon az övé. ²⁰ Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha eladja azt a mezőt más valakinek, többé meg nem válthatja azt. ²¹ És az a föld, mikor a kürtölésnek esztendejében felszabadul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely [néki] szentelt mező, papok birtokává legyen az. ²² Ha pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának mezejéből való, valaki az Úrnak szenteli: ²³ Akkor számolja fel néki a pap a te becslésed szerint való összeget a kürtölés esztendejéig, és adja oda azt, a mire te becsülted, azon a napon szentségül az Úrnak. ²⁴ A kürtölésnek esztendejében visszaszáll a mező arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. ²⁵ Minden becslésed pedig a szent siklus szerint legyen; húsz géra legyen a siklus. ²⁶ Csak elsősülöttet, a mely elsősülött [úgyis] az Úré, azt ne szenteljen a baromféléből senki; akár borjú akár bárány, az Úré az. ²⁷ Ha pedig tisztátalan baromból való az, váltsa meg a te becslésed szerint, és adja hozzá annak ötödrészét; ha pedig nem váltják meg, adassék el a te becslésed szerint. ²⁸ De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak szentelt, mind abból a mije van, akár ember vagy barom, akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg se váltassék; minden, a mi teljesen [néki]

szenteltetett, igen szentséges az Úrnak.²⁹ Senki, a ki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek
közül, meg ne váltassék, hanem halálra adassék bizonynyal.³⁰ A földnek minden tizede, a föld
vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak.³¹ És ha valaki meg akar valamit
váltani az ő tizedéből: adja hozzá annak ötödrészét.³² És minden tizede a baromnak és juhnak,
mindabból, a mi a vessző alatt átmegy, a tizedik az Úrnak legyen szentelve.³³ Ne tudakozódjék,
ha jó-e vagy hitvány, és el se cserélje azt; de ha mégis elcseréli azt, akkor az, és a mit cserébe adott
azért, szent legyen, és meg se váltassék.³⁴ Ezek azok a parancsolatok, a melyeket Mózes által
parancsolt az Úr Izráel fiainak a Sinai hegyen. KÖNYV

Numbers

Chapter 1

¹ Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a gyülekezet sátorában, a második hónapnak
elsején, az Égyiptom földéből való kijövetelök után a második esztendőben, mondván:² Vegyétek
számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint,
a neveknek száma szerint, minden férfiút főről főre,³ Húsz esztendőstől fogva és feljebb, mindent,
a ki hadba mehet Izráelben; számláljátok meg őket az ő seregek szerint, te és Áron.⁴ És legyen
veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből, mindenik feje legyen az ő atyái házának.⁵ Ezek pedig
a férfiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenből Elisúr, Sedeúrnak fia.⁶ Simeonból Selúmiel,
Surisaddainak fia.⁷ Júdából Naasson, Amminádábnak fia.⁸ Izsakhárból Néthánéel, Suárnak fia.
⁹ Zebulonból Eliáb, Hélonnak fia.¹⁰ József fiai közül: Efraimból Elisama, Ammihudnak fia;
Manasséból Gámliel, Pédasurnak fia.¹¹ Benjáminból Abidán, Gideóni fia.¹² Dánból Ahiézer,
Ammisaddai fia.¹³ Áserből Págiel, Okránnak fia.¹⁴ Gádból Eleásaf, Déhuelnek fia.¹⁵ Nafthaliból
Akhira, Enánnak fia.¹⁶ Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az ő atyjok törzseinek fejei, Izráel
ezereinek [is] fejei ök.¹⁷ Maga mellé vevé azért Mózes és Áron e férfiakat, a kik név szerint [is]
előszámláltattak vala.¹⁸ És összegyűjték az egész gyülekezetet a második hónapnak első napján;

és vallást tőnek az ő születésökről, az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb főről főre. ¹⁹ A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában. ²⁰ Valának pedig Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ²¹ A kik megszámláltattak a Rúben törzséből: negyvenhat ezer és ötszáz. ²² Simeon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a neveknek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ²³ A kik megszámláltattak Simeon törzséből: ötvenkilencz ezer és háromszáz. ²⁴ Gád fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ²⁵ A kik megszámláltattak Gád törzséből: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. ²⁶ Júda fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ²⁷ A kik megszámláltattak Júda törzséből: hetvennégy ezer és hatszáz. ²⁸ Izsakhár fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ²⁹ A kik megszámláltattak Izsakhár törzséből: ötvennégy ezer és négyszáz. ³⁰ Zebulon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ³¹ A kik megszámláltattak Zebulon törzséből: ötvenhét ezer és négyszáz. ³² József fiaiból Efraim fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ³³ A kik megszámláltattak Efraim törzséből: negyvenezer és ötszáz. ³⁴ Manasse fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ³⁵ A kik megszámláltattak Manasse törzséből: harminczkét ezer és kétszáz. ³⁶ Benjámin fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ³⁷ A kik megszámláltattak Benjámin törzséből: harminczöt ezer és négyszáz. ³⁸ Dán fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ³⁹ A kik megszámláltattak Dán törzséből:

⁴⁰ hatvankét ezer és hétszáz. Áser fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ⁴¹ A kik megszámláltattak Áser törzséből: negyvenegy ezer és ötszáz. ⁴² A Nafthali fiainak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; ⁴³ A kik megszámláltattak a Nafthali törzséből: ötvenhárom ezer és négyszáz. ⁴⁴ Ezek azok a megszámláltattak, a kiket megszámláltak Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú; egy-egy férfiú vala az ő atyáiknak házanépéből. ⁴⁵ Valának azért mindnyájan, a kik megszámláltattak az Izráel fiai közül az ő atyáiknak háznépe szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető az Izráelben; ⁴⁶ Valának mindnyájan a megszámláltattak: hatszáz háromezer és ötszáz ötven. ⁴⁷ De a lévíták az ő atyáiknak háznépe szerint nem számláltattak közéjük. ⁴⁸ Mert szólott vala az Úr Mózesnek, mondván: ⁴⁹ Csak a Lévi törzsét ne vedd számba, és azokat ne számláld Izráel fiai közé; ⁵⁰ Hanem a lévítákat rendeld a bizonyság hajlékához, és minden edényéhez, és minden ahhoz valókhöz; ők hordozzák a hajlékot, és annak minden edényét, és ők szolgáljanak mellette, és a hajlék körül táborozzanak. ⁵¹ És mikor a hajléknak elébb kell indulni, a lévíták szedjék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a lévíták állassák azt fel, az idegen pedig, a ki oda járul, meghaljon. ⁵² És tábornak járjanak Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója alatt, az ő seregeik szerint. ⁵³ A lévíták pedig tábornak járjanak a bizonyság hajléka körül, hogy ne legyen harag Izráel fiainak gyülekezetén; és megtartsák a lévíták a bizonyság hajlékának őrizetét. ⁵⁴ Cselekedének azért az Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

Chapter 2

¹ És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ² Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáik háznépének jeleivel járjon tábornak, a gyülekezet sátora körül járjon tábornak annak oldalai felől. ³ Így járjanak pedig tábornak: Keletre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme Naasson, Amminádáb fia. ⁴ Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hetvennégy ezer és hatszáz. ⁵ Mellette pedig tábornak járjon Izsakhár törzse, és Izsakhár fiainak fejedelme Néthánéel, Suárnak fia. ⁶ Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:

ötvennégy ezer és négyszáz.⁷ Zebulon törzse, és Zebulon fiainak fejedelme Eliáb, Hélon fia.⁸
 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhét ezer és négyszáz.⁹ Mindnyájan, a kik
 megszámlálva voltak Júda táborában: száz nyolcvanhat ezer és négyszáz, az ő seregeik szerint.
 Ezek induljanak előre.¹⁰ Rúben táborának zászlója [legyen] dél felől az ő seregeivel, és Rúben
 fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia.¹¹ Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenhat
 ezer és ötszáz.¹² Mellette pedig tábort járjon Simeon törzse, és Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel,
 Surisaddai fia.¹³ Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenkilencz ezer és háromszáz.
 Azután Gád törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia.¹⁴ Az ő serege pedig, vagyis
 az ő megszámláltjaik: negyvenöt ezer és hatszáz ötven.¹⁵ Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak
 Rúben táborában: száz ötvenegy ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek másodszorra
 induljanak.¹⁶ Azután induljon a gyülekezet sátora, a léviták tábor[ával], a táboroknak közepette:
 A miképen tábort járnak, a képen induljanak, kiki az ő helyén, az ő zászlója mellett.¹⁷ Efraim
 táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé [legyen], és Efraim fiainak fejedelme: Elisáma,
 Ammihud fia.¹⁸ Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven ezer és ötszáz.¹⁹ És
 ő mellette [legyen] Manasse törzse, és Manasse fiainak fejedelme Gámliel, Pédasur fia.²⁰ Az ő
 serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik, harminczkét ezer és hétszáz.²¹ Azután [legyen]
 Benjámin törzse és Benjámin fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia.²² Az ő serege pedig, vagyis
 az ő megszámláltjaik: harminczöt ezer és négyszáz.²³ Mindnyájan a kik megszámlálva voltak
 Efraim táborában, száz nyolczezer és száz az ő seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak.
 Dán táborának zászlója [legyen] észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer,
 Ammisaddai fia.²⁴ Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét ezer és hétszáz.
 Mellette pedig tábort járjon Áser törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págiel, az Okhrán fia.²⁵
 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenegy ezer és ötszáz.²⁶ Azután [legyen]
 Nafthali törzse, és Nafthali fiainak fejedelme: Akhira, Enán fia.²⁷ Az ő serege pedig, vagyis az
 ő megszámláltjaik: ötvenhárom ezer és négyszáz.²⁸ Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Dán
 táborában, száz ötvenhét ezer és hatszáz; utóljára induljanak az ő zászlóik szerint.²⁹ Ezek Izráel
 fiainak megszámláltjai az ő atyáiknak háznépei szerint; mindnyájan, a kik megszámlálva voltak

táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz háromezer ötszáz és ötven.³³ De a lévíták nem voltak számba véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az Úr Mózesnek.³⁴ És cselekedének Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen járanak tábort, az ő zászlóik szerint, és úgy indulának, kiki az ő nemzetsége szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint.

Chapter 3

¹ Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai hegyen; ² Ezek az Áron fiainak nevei: Az elsősülött Nádáb, azután Abihú, Eleázár és Ithamár. ³ Ezek Áron fiainak, a felkenetett papoknak nevei, a kiket papi szolgálatra avattak fel. ⁴ De Nádáb és Abihú meghala az Úr előtt, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem valának nékik. Eleázár és Ithamár viselék azért a papságot, Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. ⁵ Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ⁶ Hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki. ⁷ És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet ügyére a gyülekezet sátora előtt, hogy végezdhessék a hajlék körül való szolgálatot. ⁸ Ügyeljenek pedig a gyülekezet sátorának minden eszközére is, és Izráel fiainak ügyeire is, hogy végezdhessék a hajlék körül való szolgálatot. ⁹ És adjad a lévítákat Áronnak és az ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. ¹⁰ Áront pedig és az ő fiait rendeld [föjléjök,] hogy őrizzék az ő papságukat; és ha idegen járulna oda, haljon meg. ¹¹ Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹² Ímé én kiválasztottam a lévítákat Izráel fiai közül, minden elsősülött helyett, a mely az ő anyjának méhét megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a lévíták enyéim. ¹³ Mert enyém minden elsősülött; a mikor megöltem minden elsősülöttet Égyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsősülöttet Izráelben; akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az Úr. ¹⁴ Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, mondván: ¹⁵ Számláld meg Lévi fiait az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő nemzetségeik szerint; egy hónapostól fogva, és azon felül minden fineműt számlálj meg. ¹⁶ Megszámlálá azért Mózes őket az Úr szava szerint, a miképen meghagyatott vala néki. ¹⁷ És ezek voltak a Lévi fiai az ő neveik szerint: Gerson, Kéhát és Mérári. ¹⁸ Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az ő nemzetségök szerint: Libni és Simhi. ¹⁹ Továbbá a Kéhát fiai az ő nemzetségök

szerint: Amrám és Iczhár, Hebron és Uzziél.²⁰ A Mérári fiai pedig az ő nemzetségek szerint:
 Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei, az ő atyáiknak háznépe szerint.²¹ Gersontól valók a
 Libni nemzetsége és a Simhi nemzetsége; ezek a Gersoniták nemzetségei.²² Az ő megszámláltjaik,
 az egy hónapostól fogva és feljebb minden fineműnek száma szerint, az ő megszámláltjaik: hétezer
 és ötszáz.²³ A Gersoniták nemzetségei a hajlék megett járjanak táborn nyugot felől.²⁴ És a
 Gersoniták atyái háznépének fejedelme legyen Eliásáf, a Láél fia.²⁵ A Gerson fiainak [tiszte]
 pedig: ügyelni a gyülekezet sátorában, a hajlékra, a sátorra, annak takarójára, és a gyülekezet sátorá
 nyílásának leplére.²⁶ Továbbá a pitvarnak szőnyegeire, és a pitvar nyílásának leplére, a mely van
 a hajlékon és az oltáron köröskörül, és annak köteleire, és minden azzal járó szolgálatra.²⁷ Kéháttól
 való pedig az Amrám nemzetsége, az Iczhár nemzetsége, a Hebron nemzetsége és az Uzziél
 nemzetsége: Ezek Kéhátnak nemzetségei.²⁸ Minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól
 fogva és feljebb, nyolczezeren és hatszázán valának a szenthelynek őrizői.²⁹ A Kéhát fiainak
 nemzetségei a hajlék oldala mellett dél felől járjanak táborn.³⁰ És a Kéhátiták nemzetségének, az
 ő atyái háznépének fejedelme [legyen] Elisáfán, Uzziélnek fia.³¹ Az ő [tisztök] pedig, ügyelni a
 ládára, az asztalra, a gyertyatartóra, az oltárookra és a szenthelynek edényeire, a melyekkel szolgálnak,
 és a takaróra, és minden azzal járó szolgálatra.³² Továbbá a lévíták fejedelmeinek fejedelme
 [legyen] Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre ügyelőknek előljárója.³³ Méráritól való a Makhli
 és Músi nemzetségei; ezek a Mérári nemzetségei.³⁴ Az ő megszámláltjaik pedig minden fineműnek
 száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb: hatezer és kétszáz.³⁵ És a Mérári nemzetségének,
 az ő atyái háznépének fejedelme [legyen] Suriel, az Abihail fia; a hajléknak észak felől való oldala
 mellett járjanak táborn.³⁶ A Mérári fiainak pedig tisztök legyen felügyelni: a hajlék deszkáira,
 annak reteszdúaira, oszlopaire és annak talpaire, minden edényeire és minden azzal járó szolgálatra;
³⁷ Továbbá a pitvar körül való oszlopokra és azoknak talpaire, szegeire és köteleire.³⁸ A hajlék
 előtt keletre, a gyülekezet sátora előtt naptámadat felől, Mózes, Áron és az ő fiai járjanak táborn, a
 kik felügyelnek a szenthely szolgálatára, [és] Izráel fiainak ügyeire; ha pedig idegen járulna oda,
³⁹ haljon meg. A lévíták minden megszámláltja, a kiket Mózes és Áron az Úr rendeletére
 nemzetségenként számláltak vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva és feljebb: huszonkét
 ezer.⁴⁰ És monda az Úr Mózesnek: Számláld meg Izráel fiainak minden finemű elsőszülöttét,
 egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint számláld meg őket.⁴¹ És válaszd a lévítákat

nékem (én vagyok az Úr) az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a lévíták barmait, Izráel fiai barmainak minden első fajzása helyett.⁴² Megszámlálá azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az Úr, Izráel fiainak minden elsőszülöttét.⁴³ És lön minden finemû elsőszülött a nevek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, az ő megszámláltjaik: huszonkét ezer kétszáz és hetvenhárom.⁴⁴ És szóla az Úr Mózesnek, mondván:⁴⁵ Válaszd a lévítákat az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a lévíták barmait az ő barmaik helyett, és legyenek enyéim a lévíták. Én vagyok az Úr.⁴⁶ A mi pedig a kétszáz és hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felül vannak a lévítákon Izráel fiainak elsőszülöttei közül:⁴⁷ Végy öt-öt siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz géra egy siklus).⁴⁸ És add azt a pénzt Áronnak és az ő fiainak, váltságul a köztök lévő számfelettiekért.⁴⁹ Bevévé azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik felül voltak a lévítáktól megváltottakon.⁵⁰ Izráel fiainak elsőszülöttitől vevé be e pénzt: ezer háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint.⁵¹ És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ő fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr Mózesnek.

Chapter 4

¹ És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:² Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közül nemzetségenként, az ő atyjoknak háznépe szerint.³ Harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősökig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy munkálkodjék a gyülekezet sátorában.⁴ Ez a tisztök Kéhát fiainak a gyülekezet sátorában: a legszentségesebbekről [való gondviselés].⁵ Áron és az ő fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menje[nek] be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonyosság ládáját.⁶ És tegyenek arra borzbörből csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszínû ruhával felülről, és dugják belé a rúdjaikat.⁷ A szent [kenyerek] asztalát is borítsák be kékszínû ruhával, azon felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyheket, és az italáldozathoz való kancsókat, és ama szüntelen való kenyér is rajta legyen.⁸ Azután borítsanak azokra karmazsinszínû ruhát, és takarják be azt borzbörből való takaróval, és dugják belé a rúdjaikat is.⁹ Vegyenek azután kékszínû ruhát, és takarják be a világításra való gyertyatartót és annak mécseit, hamvvevőit, hamutartóit és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálnak körülte.¹⁰

És tegyék azt és minden edényét borzbőrből csinált takaróba, és tegyék saroglyára. ¹¹ Az arany oltárt is borítsák be kékszínű ruhával, és takarják be borzbőrből csinált takaróval, és dugják belé a rúdjaikat [is]. ¹² Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbőrből csinált takaróval, és tegyék a saroglyára. ¹³ Azután takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát. ¹⁴ És tegyék rá arra minden ő eszközét, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a medenczéket, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből csinált takarót, és dugják belé a rúdjaikat [is]. ¹⁵ Ha pedig elvégezi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigyék azokat; de ne illessék a szenthelynek [semmi edényét], hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a gyülekezet sátorában. ¹⁶ Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára; az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés. ¹⁷ Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: ¹⁸ A Kéhátiták nemzetségének törzsét ne [engedjétek] kiirtani a léviták közül; ¹⁹ Hanem ezt míveljétek ő velök, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. ²⁰ Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak. ²¹ Szóla ezután az Úr Mózesnek, mondván: ²² Vedd számba a Gerson fiait is az ő atyjoknak háznépe szerint, az ő nemzetségek szerint. ²³ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. ²⁴ Ez legyen munkájok a Gersoniták nemzetségeinek a szolgálatban és a teher[hordozás]ban: ²⁵ Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát, annak takaróját és a borzbőrből csinált takarót, a mely rajta van felül, és a gyülekezet sátora nyilásának leplét. ²⁶ És a pitvar szőnyegeit, és a pitvar kapunyílásának leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörül vannak, azoknak köteleit, és az ő szolgálatjokhoz való minden edényt; és mindazt, a mi tenni való azokkal, ők teljesítsék. ²⁷ Áronnak és az ő fiainak beszéde szerint legyen a Gersoniták fiainak minden szolgálatjok, minden terhökre és minden szolgálatjokra nézve; minden terhöket pedig az ő őrizetökre bízátok. ²⁸ Ez a Gersoniták fiai nemzetségének szolgálata a gyülekezet sátorában; az ő szolgálatuk pedig legyen az Áron pap fiának, Ithamárnak keze alatt. ²⁹ A Mérári fiait is az ő nemzetségeik szerint, az ő atyjoknak

³⁰ háznépei szerint számláld meg. A harmincz esztendőstől és annál feljebb az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgálatot végezzen a gyülekezet sátorában.

³¹ Ezek pedig, a mikre ügyelniök kell a továbbvitelnél [és] a gyülekezet sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái, annak reteszrúdjai, oszlopai és talpai.

³² A pitvarnak is köröskörül való oszlopai és azok talpai, szegei és kötelei, azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjok[hoz való]. Név szerint is megszámláljátok az edényeket, a mikre a továbbvitelnél ügyelniök kell.

³³ Ez legyen szolgálatuk a Mérári fiai nemzetségeinek, a melylyel szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az Áron pap fiának vezetése alatt.

³⁴ És megszámlálá Mózés és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták fiait, az ő nemzetségek szerint és az ő atyjoknak háznépe szerint,

³⁵ A harmincz esztendőstől és annál feljebb, az ötven esztendősig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában.

³⁶ Vala pedig azoknak száma az ő nemzetségeik szerint: kétezer hétszáz és ötven.

³⁷ Ezek a Kéhátiták nemzetségeinek megszámláltjai, mindazok, a kik szolgálnak vala a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózés és Áron az Úrnak parancsolatja szerint, a Mózés keze által.

³⁸ A Gerson fiainak száma az ő nemzetségeik szerint, és az ő atyáiknak háznépe szerint.

³⁹ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában.

⁴⁰ Azoknak száma az ő nemzetségek szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint: kétezer hatszáz és harmincz.

⁴¹ Ezek a Gerson fiai nemzetségeinek megszámláltjai, a kik mindnyájan szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózés és Áron az Úrnak beszéde szerint.

⁴² A Mérári fiai nemzetségeinek száma az ő nemzetségei szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint;

⁴³ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában;

⁴⁴ Ezeknek száma az ő nemzetségeik szerint: háromezer és kétszáz.

⁴⁵ Ezek a Mérári fiai nemzetségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált Mózés és Áron az Úrnak beszéde szerint, a Mózés keze által.

⁴⁶ Mindnyájan a megszámláltatott lévíták, a kiket megszámlált Mózés és Áron, és Izráel fejedelmei az ő nemzetségeik és atyjoknak háznépe szerint;

⁴⁷ A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig, a kik csak alkalmasak a szolgálatra, a szolgálatnak gyakorlására, és a továbbvitelnél való szolgálatra a gyülekezetnek sátorában;

⁴⁸ Ezeknek száma

⁴⁹ lőn nyolczezer ötszáz és nyolczvan. Az Úrnak beszéde szerint számlálták meg őket a Mózés keze által kit-kit az ő szolgálata szerint, és az ő [vinni való] terhe szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt vala Mózésnek.

Chapter 5

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Parancsold meg Izráel fiainak, hogy űzzenek ki a táborból minden poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, a ki holttest miatt lett tisztátalanná.

³ Űzzétek azt ki akár férfi, akár asszony; a táboron kívül űzzétek őket, hogy tisztátalanná ne tegyék az ő táborukat, mivelhogy én közöttök lakozom. ⁴ És úgy cselekedének Izráel fiai, és kiűzék azokat a táboron kívül; a miképen meghagyta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai. ⁵ Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ⁶ Szólj Izráel fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármi emberi bűnt követ el, a mely által hűtelenné válik az Úrhoz; az a lélek vétkessé lesz. ⁷ Vallja meg azért az ő bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, [a mit okozott,] teljes értékében, azután toldja ahhoz annak ötödrészét, és adja annak, a kinek kárt tett. ⁸ Ha pedig nincs az embernek atyjafia, a kinek megfizetné a kárt: a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az engesztelésre való koson kívül, a melylyel engesztelés tétetik érte. ⁹ Izráel fiainak minden szent dolgaiból minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, a kihez viszik azt. ¹⁰ És kinek-kinek az ő szenteltje a magáé legyen; a mit pedig kiki a papnak ad, azé legyen. ¹¹ Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹² Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha elhajol valakinek a felesége, és hűtelenné válik iránta; ¹³ És hál valaki ő vele közösülve, és az ő férje előtt titok marad, és elrejtetik, hogy ő megfertőztetett; bizonyság pedig nincs ellene, sem a [bűnön] nem kapták; ¹⁴ De felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, mivelhogy az megfertőztetett; vagy felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, jóllehet az meg nem fertőztetett. ¹⁵ Akkor vigye a férfiú az ő feleségét a paphoz; és vigye el azzal együtt az érette való áldozatot; egy efa árpalisztnak tizedrészét; [de] ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra temjént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékeztet. ¹⁶ A pap pedig léptesse elő [az asszonyt], és állassa őt az Úr elé. ¹⁷ És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt a vízbe. ¹⁸ És állassa a pap az asszonyt az Úr elé és fejét meztelenítse meg az asszonynak, és tegye annak kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó keserű víz. ¹⁹ És eskesse meg őt a pap, és ezt mondja az asszonynak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem hajoltál tisztátalanságra a te férjed mellett, ne ártson néked ez az átokhozó, keserű víz. ²⁰ Ha pedig elhajoltál a te férjed mellől, és

megfertőztetted magadat, és valaki közösült veled a te férjeden kívül,²¹ Miután megeskette a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az asszonynak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-[példává] a te néped között, megszárasztván az Úr a te tomporodat, és a te méhedet dagadtá tévén.²² És menjen be az átokhozó víz a te belső részeidbe, hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a te tomporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Ámen!²³ És írja fel a pap ez átkokat levélre, azután törölje le a keserű vízzel.²⁴ És itassa meg az asszonynyal az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen ő belé az átokhozó víz az ő keserűségére.²⁵ Azután vegye el a pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot, és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és áldozzék azzal az oltáron.²⁶ És vegyen egy marokkal a pap az ételáldozatból emlékeztetőül, és füstölögtesse el az oltáron, és azután itassa meg az asszonynyal a vizet.²⁷ És ha megitta vele a vizet, akkor lészen, [hogy], ha megfertőztette magát, és hűtelenné lett az ő férjéhez, bemegy az az átokhozó víz ő belé az ő keserűségére, és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tompora, és az az asszony átokká lesz az ő népe között.²⁸ Ha pedig nem fertőztette meg magát az asszony, hanem tiszta: akkor ártatlan, és termékeny lészen.²⁹ Ez a féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az ő férje mellől, és megfertőzteti magát;³⁰ Vagy mikor valaki, a kiből felgerjed a féltékenység lelke annyira, hogy féltékenykedik a feleségére; az ő feleségét állatja az Úr elé. És cselekedjék vele a pap mind e törvény szerint.³¹ És ártatlan lesz a férfi a büntől, az asszony pedig viseli az ő bűnének terhét.

Chapter 6

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Úrnak szentelje magát: ³ Bortól és részegítő italtól szakassza el magát; borecetet és részegítő italból való ecetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék.⁴ Az ő nazireusságának egész idején át semmit a félet ne igyék, a mi a szőlőtöről kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig.⁵ Az ő nazireusi fogadásának egész idején, beretva az ő fejét ne járja; míg be nem teljesednek a napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfűrteit.⁶ Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen.⁷ Se atyjának, se anyjának, se fiú- se leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor

meghalnak, mert az ő Istenének nazireussága van az ő fején.⁸ Az ő nazireusságának egész idejében
 szent legyen az Úrnak.⁹ Ha pedig meghal valaki ő nála hirtelenséggel, és megfertőzteti az ő
 nazireus fejét: nyírja meg a fejét az ő tisztulásának napján, a hetedik napon nyírja meg azt.¹⁰ A
 nyolczadik napon pedig vigyen két gerliczét vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának
 nyílásához.¹¹ És készítse el a pap egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen
 égőáldozatul, és szerezzen néki engesztelést, a miért vétkezett a holttest miatt; és szentelje meg
 annak fejét azon napon.¹² És az ő nazireusságának napjait szentelje [újra] az Úrnak, és vigyen
 az ő vétkéért való áldozatul egy esztendős bárányt; az elébbi napok pedig essenek el, mert
 megfertőztette az ő nazireusságát.¹³ Ez pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az ő
 nazireusságának ideje, vigyék őt a gyülekezet sátorának nyílásához.¹⁴ Ő pedig vigye fel az ő
 áldozatját az Úrnak: egy esztendős, ép hím bárányt egészen égőáldozatul, és egy esztendős, ép
 nőstény bárányt bűnért való áldozatul, és egy ép kost hálaáldozatul.¹⁵ Továbbá egy kosár
 kovásztalan kenyeret, olajjal elegyített lánglisztből való lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan
 pogácsákat, a hozzájuk való étel- és italáldozatokkal.¹⁶ És vigye azokat a pap az Úr elé, és készítse
 el annak bűnéért való áldozatát és egészen égőáldozatát.¹⁷ A kost is készítse el hálaadó áldozatul
 az Úrnak, a kosárban lévő kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az ahhoz való étel-
 és italáldozatot is.¹⁸ A nazireus pedig nyírja meg az ő nazireus fejét a gyülekezet sátorának
 nyílásánál, és vegye az ő nazireus fejének haját, és tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat
 alatt.¹⁹ Vegye azután a pap a kosnak megfőtt lapoczkáját, és egy kovásztalan lepényt a kosárból,
 és egy kovásztalan pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána megnyirta az ő nazireus
 [fejét].²⁰ És lóbálja meg a pap azokat áldozatul az Úr előtt; a papnak szenteltetett ez, a meglóbált
 szegyen és a felemelt lapoczkán felül.²¹ Azután igyék bort a nazireus. Ez a nazireus törvénye, a
 ki fogadást tett, [és] az ő áldozata az ő nazireusságáért az Úrnak, azonkívül, a mihez módja van.
 Az ő fogadása szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ő nazireusságának törvénye
 szerint.²² És szóla az Úr Mózesnek, mondván:²³ Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Így
 áldjátok meg Izráel fiait, mondván nekik:²⁴ Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet.
²⁵ Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad.²⁶ Fordítsa az Úr az ő
 orcáját te reád, és adjon békességet néked.²⁷ Így tegyék az én nevemet Izráel fiaira, hogy én
 megáldjam őket.

Chapter 7

¹ És lőn, hogy a mely napon elvégeze Mózes a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: ² Akkor előjövének az Izráel fejedelmei, az ő atyjok házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltattak felügyelői: ³ És vivék az ő áldozatukat az Úr elé: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemért, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavivék azokat a sátor elébe. ⁴ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁵ Vedd el ő tőlök, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévítáknak, mindeniknek az ő szolgálata szerint. ⁶ Elvéve azért Mózes a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévítáknak. ⁷ Két szekeret és négy ökröt ada a Gerson fiainak, az ő szolgálatuk szerint. ⁸ Négy szekeret pedig és nyolcz ökröt ada a Mérári fiainak, az ő szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának keze alá. ⁹ A Kéhát fiainak pedig [semmit] nem ada; mert a szentség szolgálata illetve vala őket, a melyet vállon hordoznak vala. ¹⁰ Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére [valókat] azon napon, a melyen az felkenetett, és vivék a fejedelmek az ő áldozatukat az oltár elébe. ¹¹ És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ő áldozatát az oltár felszentelésére. ¹² És vivé első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetségéből. ¹³ Vala pedig az ő áldozata, egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ¹⁴ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ¹⁵ Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ¹⁶ Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ¹⁷ Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt kecskebak, öt bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb fiának áldozata. ¹⁸ Másodnapon vivé Néthanéel, Suárnak fia, Izsakhár [nemzetségének] fejedelme. ¹⁹ Vive az ő áldozatául egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyút, egy ezüst medencét, hetven siklus súlyút, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ²⁰ Egy arany csészét, tíz [siklus súlyút], füstölő szerekkel telve. ²¹ Egy fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt egészen égőáldozatul. ²² Egy kecskebakot bűnért való áldozatul. ²³ Hálaadó áldozatul pedig két ökröt, öt kost, öt bakot, öt

bárányt, esztendősöket. Ez Néthanéelnek a Suár fiának áldozata. ²⁴ Harmadik napon a Zebulon
 fiainak fejedelme: Eliáb, Hélon fia. ²⁵ Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú,
 egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal
 elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ²⁶ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú] füstölő szerekkel telve.
²⁷ Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ²⁸ Egy kecskebak, bűnért
 való áldozatul. ²⁹ Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez
 Eliábnak, Hélon fiának áldozata. ³⁰ Negyedik napon a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak
 fia. ³¹ Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven
 siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul.
³² Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ³³ Egy fiatal tulok, egy kos, egy
 esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ³⁴ Egy kecskebak bűnért való áldozatul. ³⁵ Hálaadó
 áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata.
³⁶ Ötödnapon a Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. ³⁷ Az ő áldozata volt egy
 ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint,
 mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ³⁸ Egy arany csésze, tíz [siklus
 súlyú], füstölő szerekkel telve. ³⁹ Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen
 égőáldozatul. ⁴⁰ Egy kecskebak, bűnért való áldozatul. ⁴¹ Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt
 kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek, Surisaddai fiának áldozata. ⁴² Hatodnapon
 a Gád fiainak fejedelme: Éliásáf, a Dehuél fia. ⁴³ Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz
 siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala
 olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁴⁴ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel
 telve. ⁴⁵ Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ⁴⁶ Egy kecskebak
 bűnért való áldozatul. ⁴⁷ Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök.
 Ez Eliásáfnak, Dehuél fiának áldozata. ⁴⁸ Hetednapon az Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, az
 Ammihúd fia. ⁴⁹ Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze,
 hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal,
 ételáldozatul. ⁵⁰ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁵¹ Egy fiatal tulok,

egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. ⁵² Egy kecskebak bűnért való áldozatul.
⁵³ Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisámának,
⁵⁴ Ammihúd fiának áldozata. Nyolczadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél, Pédasúr fia.
⁵⁵ Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence, hetven siklus
⁵⁶ súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul.
⁵⁷ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy
⁵⁸ esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁵⁹ Egy kecskebak bűnért való áldozatul. Hálaadó
⁶⁰ áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Gámliélnek, a Pédasúr fiának
⁶¹ áldozata. Kilenczednapon a Benjámín fiainak fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. Az ő áldozata
⁶² volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence hetven siklus súlyú, a szent
⁶³ siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. Egy arany
⁶⁴ csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁶⁵ Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány
⁶⁶ egészen égőáldozatul. Egy kecskebak bűnért való áldozatul. Hálaadó áldozatul pedig két
⁶⁷ ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata. Tizedik
⁶⁸ napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál,
⁶⁹ száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a
⁷⁰ kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁷¹ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú],
⁷² füstölő szerekkel telve. Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul.
⁷³ Egy kecskebak bűnért való áldozatul. Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt
⁷⁴ bárány, esztendősök. Ez Ahiézernek, az Ammisaddai fiának áldozata. Tizenegyedik napon az
⁷⁵ Áser fiainak fejedelme: Págiel, Okrán fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus
⁷⁶ súlyú, egy ezüst medence, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal
⁷⁷ elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. ⁷⁸ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve.
⁷⁹ Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. Egy kecskebak bűnért
⁷⁹ való áldozatul. Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez
⁷⁸ Págielnek, Okrán fiának áldozata. Tizenkettedik napon a Nafthali fiainak fejedelme: Ahira,
⁷⁹ Enán fia. Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medence,

hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal,
⁸⁰ ételáldozatul. ⁸¹ Egy arany csésze, tíz [siklus súlyú], füstölő szerekkel telve. ⁸² Egy fiatal tulok,
⁸³ egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. ⁸⁴ Egy kecskebak bűnért való áldozatul.
Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahirának, az Enán
fiának áldozata. ⁸⁵ Ez volt [az áldozat] az oltár felszentelésére, a napon, a melyen felkenetett, az
Izráelnek fejedelmétől. Tizenkét ezüst tál, tizenkét ezüst medencze, tizenkét arany csésze. ⁸⁶ Száz
és harmincz siklus súlyú vala egy ezüst tál, egy ezüst medencze pedig hetven siklus súlyú; az
edények minden ezüstje: kétezer négyszáz [siklus], a szent siklus szerint; ⁸⁷ Tizenkét arany csésze,
füstölő szerekkel, tíz-tíz [siklus súlyú] vala egy-egy csésze, a szent siklus szerint: A csészéknek
minden aranya: száz húsz siklus. ⁸⁸ Az egészen égőáldozatra való minden barom: tizenkét tulok,
tizenkét kos, esztendős bárány tizenkettő, a hozzájuk való ételáldozatokkal, és tizenkét kecskebak
bűnért való áldozatul. ⁸⁹ A hálaadó áldozatra való minden barom pedig: huszonnégy tulok, hatvan
kos, hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez volt az oltár felszentelésére [való áldozat], minekutána
felkenetett volt. Mikor pedig bemegy vala Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele,
hallja vala annak szavát, a ki szól vala vele a fedél felől, amely van a bizonyság ládáján, a két Kérub
közül; és szól vala vele.

Chapter 8

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod
a mécsket, a gyertyatartó elé világítson a hét mécs. ³ És úgy cselekedék Áron, és [úgy] raká fel
mécsseit, [hogy] a gyertyatartónak ellenébe [tegyenek világosságot], a miképen parancsolta vala az
Úr Mózesnek. ⁴ A gyertyatartó pedig ilyen alkotású: vert aranyból vala mind a szára, mind a virága;
vert mű az; ama forma szerint, a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték a gyertyatartót.
⁵ Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: ⁶ Vedd a lévitákat Izráel fiai közül, és tisztítsd meg
öket. ⁷ Így cselekedjél pedig velök, hogy megtisztítsad őket: hintsd reájok a tisztulás vizét, és az
egész testöket beretváltják meg, és mossák meg ruháikat, hogy tiszták legyenek. ⁸ Azután vegyenek
egy fiatal tulkot és hozzávaló ételáldozatul olajjal elegyített lisztlángot; egy másik fiatal tulkot
pedig vegyenek bűnért való áldozatul. ⁹ Akkor vidd a lévitákat a gyülekezet sátora elé, és gyűjtsd
egybe Izráel fiainak egész gyülekezetét. ¹⁰ Ezután vidd a lévitákat az Úr elé, és Izráel fiai tegyék

¹¹ kezeiket a lévítákra. Áron pedig lóbálja meg a lévítákat, áldozatul az Úr előtt, Izráel fiai részéről,
¹² hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában. A lévíták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére; azután
 készítsd el az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az Úrnak, a
¹³ lévítákért engesztelésül. És állassad a lévítákat Áron elé, és az ő fiai elé, és lóbáld meg őket
¹⁴ áldozatul az Úrnak. És válaszd külön a lévítákat Izráel fiai közül, hogy a lévíták legyenek az
¹⁵ enyéim. És azután menjenek el a lévíták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd
¹⁶ meg őket, és lóbáld meg őket áldozatul. Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közül; mind
 azok helyett, a kik az ő anyjok méhét megnyitják; Izráelnek elsőszülöttei [helyett] vettem őket
¹⁷ magamnak. Mert enyém minden elsőszülött Izráel fiai között, emberből és baromból; a naptól
¹⁸ fogva, hogy megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom földén, magamnak szenteltem azokat.
¹⁹ A lévítákat pedig minden elsőszülött helyett vettem magamnak Izráel fiai között. És odaadtam
 a lévítákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izráel fiai közül, hogy Izráel fiainak tisztében járjanak
 a gyülekezet sátorában, és hogy engesztelést végezzenek Izráel fiaiért, és ne legyen Izráel fiai között
²⁰ csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izráel fiai. Úgy cselekedék azért Mózes és Áron, és Izráel
 fiainak egész gyülekezete a lévítákkal; a mint parancsolt vala az Úr Mózesnek a lévíták felől,
²¹ mindazt úgy cselekedék ő velök Izráel fiai. És megtisztíták magokat a lévíták, és megmosák
 ruháikat, és meglóbálá őket Áron áldozatul az Úr előtt, és engesztelést szerze nekik Áron, hogy
²² tisztákká tegye őket. Azután pedig bemenének a lévíták, hogy végezzék az ő szolgálatukat a
 gyülekezetnek sátorában Áron előtt és az ő fiai előtt; a miképen parancsolt vala az Úr Mózesnek a
²³ lévíták felől, akképen cselekedének velök. Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ²⁴ Ez [is]
 a lévítákra tartozik: Huszonöt esztendő korától fogva és azon felül, menjen be, hogy szolgálatot
²⁵ teljesítsen a gyülekezet sátorának szolgálatában. Ötven esztendő korától pedig lépjen ki e
²⁶ szolgálatnak sorából, és ne szolgáljon többé. Hanem segítse az ő atyafiait a gyülekezet sátorában,
 hogy azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot ne teljesítsen. E képen cselekedjél a lévítákkal
 az ő szolgálatukban.

Chapter 9

¹ Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában, az Égyiptom földéből való kijövetelőknek
 második esztendejében, az első hónapban, mondván: ² Izráel fiai pedig készítsék el a páskhát a
 maga idejében. ³ E hónapnak tizennegyedik napján, estennen készítsék el azt a maga idejében.
 Minden ő rendtartása szerint, és minden ő szertartása szerint készítsétek el azt. ⁴ Szóla azért Mózes
 Izráel fiainak, hogy készítsék el a páskhát. ⁵ És elkészíték a páskhát az első hónapban, a hónapnak
 tizennegyedik napján estennen, a Sinai pusztájában; mindent úgy cselekedének Izráel fiai, a mint
 az Úr parancsolta vala Mózesnek. ⁶ Valának pedig némelyek, a kik tisztátalanok valának holtember
 [illetése] miatt, és nem készítheték meg a páskhát azon a napon: járulának azért Mózes elé és Áron
 elé azon a napon. ⁷ És mondának azok az emberek néki: Mi tisztátalanok vagyunk holtember
 [illetése] miatt; miért tiltatunk meg, hogy ne vigyünk áldozatot az Úrnak a maga idejében Izráel
 fiai között? ⁸ És monda nékik Mózes: Legyetek veszteg, míglen megértem: mit parancsol az Úr
 ti felőletek? ⁹ Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁰ Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha valaki
 holt[ember] illette miatt tisztátalan, vagy messze úton leend közületek, vagy a ti utódaitok közül,
 mindazáltal készítsen páskhát az Úrnak. ¹¹ A második hónapnak tizennegyedik napján, estennen,
 készítsék el azt; kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel egyék meg azt. ¹² Ne hagyjanak meg
 abból [semmit] reggelig, és annak csontját meg ne törjék; a páskhának minden rendtartása szerint
 készítsék el azt. ¹³ A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és elmulasztja a páskhát elkészíteni:
 irtassék ki az ilyen az ő népe közül; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel annak idejében; viselje
 az ilyen ember az ő bűnének terhét. ¹⁴ Hogyha pedig jövevény tartózkodik köztetek, és páskhát
 készít az Úrnak, a páskhának rendtartása szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy
 rendtartástok legyen néktek, mind a jövevénynek, mind a föld lakosának. ¹⁵ A hajlék felállításának
 napján pedig befedezé a felhő a hajlékot, a bizonyosság sátorát; és estve a hajlék felett vala, tűznek
 ábrázatjában reggelig. ¹⁶ Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázatja éjjel.
¹⁷ Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a sátorról, azonnal elindulnak vala Izráel fiai; és azon a helyen,
 a hol a felhő megáll vala, ott ütnek vala tábort Izráel fiai. ¹⁸ Az Úr szava szerint mennek vala
 Izráel fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; mind addig, míg a felhő áll vala a hajlékon,
 táborban maradnak vala. ¹⁹ Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon, akkor is megtartják
 vala Izráel fiai az Úr rendelését, és nem indulának. ²⁰ Megesék, hogy a felhő kevés napon át lön
 a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint maradnak vala táborban, és az Úr szava szerint indulnak

²¹vala. ²¹Megesék, hogy a felhő estvétől fogva ott lőn reggelig; mikor azért reggel a felhő felszáll
vala, akkor indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel [lőn] [ott]; mikor azért a felhő felszáll vala,
ők is indulának. ²²Vagy két napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig [lőn] [ott]; a meddig
késik vala a felhő a hajlékon, vesztegelvén azon, táborban maradnak vala Izráel fiai [is], és nem
indulnak vala tovább; mikor pedig az felszáll vala, ők is indulnak vala. ²³Az Úr szava szerint
járnak vala tábort, és az Úr szava szerint indulnak vala. Az Úrnak rendelését megtartják vala, az
Úrnak Mózes által való szava szerint.

Chapter 10

¹Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²Csináltass magadnak két kürtöt, vert ezüsből
csináltasd azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a táborok megindítására.
³És mikor megfújják azokat, gyűljön te hozzád az egész gyülekezet, a gyülekezet sátorának nyílása
elő. ⁴Ha csak egyet fújnak meg, akkor gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel ezereinek fejei. ⁵
Ha pedig riadót fújtok, akkor induljon azok tábora, a kik napkelet felől táboroznak. ⁶Mikor pedig
másodszor fújtok riadót, akkor induljon azok tábora, a kik dél felől táboroznak. Riadót fújjanak
azok indulására. ⁷Mikor pedig összegyűjtitek a gyülekezetet, [egyszerűen] kürtöljete, és ne
fújjatok riadót. ⁸A kürtöket pedig Áron fiai, a papok fújják; és legyen ez néktek örökkévaló
rendtartás a ti nemzetségeitek között. ⁹És mikor viadalra mentek a ti földetekben, a titeket háborító
ellenségeitek ellen, akkor is [azokkal] a kürtökkel fújjatok riadót, és emlékezetben lesztek az Úr
előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti ellenségeitektől. ¹⁰A ti vígasságtoknak napján,
és a ti ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fújjátok meg a kürtöket, a ti egészen
égyőaldozataitokra, és a ti hálaáldozatitokra: és lesznek néktek emlékeztetőül a ti Istenetek előtt. Én
vagyok az Úr, a ti Istenetek. ¹¹Vala pedig a második esztendőben a második hónapban, a hónapnak
huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyosság hajlékáról. ¹²És elindulának Izráel fiai az ő
menésőknek rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában. ¹³
Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. ¹⁴Elindula pedig először
a Júda fiai táborának zászlója az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Naasson, az
Amminádáb fia. ¹⁵Az Izsakhár fiai törzséből való seregnek feje pedig Néthanéel vala, Suárnak

¹⁶ fia. És a Zebulon fiai törzséből való seregnek feje vala Eliáb, Hélonnak fia. ¹⁷ És elbontatván a hajlék, elindulának Gersonnak és Mérárinak fiai, a hajlék hordozói. ¹⁸ Azután indula a Rúben táborának zászlója az ő seregeik szerint, és az ő seregének feje vala Elisur, Sedeúrnak fia. ¹⁹ A Simeon fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Selúmiel, Surisaddainak fia. ²⁰ És a Gád fiai törzséből való seregnek feje vala Eliásáf, Dehuélnak fia. ²¹ Elindulának a Kéhátiták is, a szentség hordozói, és [amazok] felállíták vala a hajlékot, míg [ezek] oda jutnak vala. ²² Azután elindula az Efraim fiai táborának zászlója az ő seregei szerint, és az ő seregének feje vala Elisáma, Ammihúdnak fia. ²³ A Manasse fiai törzséből való seregnek feje vala Gámliél, Pédasúrnak fia. ²⁴ A Benjámin fiai törzséből való seregnek feje vala Abidán, Gideóninak fia. ²⁵ [Utolszor] indula el a Dán fiai táborának zászlója, mint az egész tábornak utócsapata az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Ahiézer, az Ammisaddai fia. ²⁶ Az Áser fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Págiel, Okhránnak fia. ²⁷ És a Nafthali fiai törzséből való seregnek feje vala Akhira, az Enán fia. ²⁸ Ilyen vala Izráel fiainak menetele az ő seregeik szerint: ekképen mentek. ²⁹ Monda pedig Mózes Hóbábnak, a ki fia vala a Midiánból való Reuélnak, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek. ³⁰ Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én rokonaim közé megyek. ³¹ És monda [Mózes]: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nekünk szemünk gyanánt. ³² És ha eljössz velünk, a mi jót cselekszik velünk az Úr, közöljük azt veled. ³³ Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapos járásnyira, és az Úr szövetségének ládája megyen vala ő előttök háromnapos járásnyira, hogy kiszemelje nekik: hol kelljen megszállaniok. ³⁴ És az Úr felhője vala ő rajtok nappal, mikor elindulának a táborból. ³⁵ Mikor pedig el akarták indítani a ládát, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram, és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a te gyűlölőid. ³⁶ Mikor pedig megáll vala, ezt mondja vala: Fordulj vissza Uram Izráelnek tízezerszer való ezereihez.

Chapter 11

¹ És lőn, hogy panaszkodék a nép az Úr hallására, [hogy] rosszul [van dolga.] És meghallá az Úr, és haragra gerjede, és felgyullada ellenök az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét.

² Kialta azért a nép Mózeshez, és könyörge Mózes az Úrnak, és megszünék a tűz. ³ És nevezé azt a helyet Thaberának; mert felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze. ⁴ De a gyülevész nép, a mely köztök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai is újra sírátkozni kezdének, és mondának: Kicsoda ád nekünk húst ennünk? ⁵ Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettünk Égyiptomban ingyen, az ugorkákra és dinnyékre, a párhagymákra, vereshagymákra és a foghagymákra. ⁶ Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb mint manna. ⁷ (A manna pedig olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak színe. ⁸ Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala [a mannát], és őrlík vala kézimalmokban, vagy megtörík vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé. ⁹ Mikor pedig a harmat leszáll vala a táborra éjjel, a manna is mindjárt leszáll vala arra.) ¹⁰ És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő nemzetsége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt; és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszék az Mózesnek. ¹¹ És monda Mózes az Úrnak: Miért nyomorítád meg a te szolgádat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez egész népnek terhét én reám vetéd? ¹² Avagy tölem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szültem-e őt, hogy azt mondd nekem: Hordozd őt a te kebleden, a miképen hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely felől megesküdtél az ő atyáinak? ¹³ Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám sírnak, mondván: Adj nekünk húst, hadd együnk! ¹⁴ Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert erőm felett van. ¹⁵ Ha így cselekszel velem, kérlek ölj meg engemet, ölj meg ha kedves vagyok előtted, hogy ne lássam az én nyomorúságomat. ¹⁶ Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói, és vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled. ¹⁷ Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem ő beléjük, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljéd te magad. ¹⁸ A népnek pedig mondd meg: Készítétek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ád nekünk húst ennünk? mert jobban vala nekünk dolgunk Égyiptomban. Azért az Úr ád néktek húst és enni fogtok. ¹⁹ Nem [csak] egy napon esztek, sem két napon, sem öt napon, sem tíz napon, sem húsz napon; ²⁰ Hanem egy egész hónapig, míglen kijön az orrotokon, és útálatossá lesz előttetek; mivelhogy megvetettétek az Urat, a ki közöttetek

van; és sírtatok ő előtte mondván: Miért jöttünk ide ki Égyiptomból?²¹ És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép, a mely között én vagyok, és te azt mondog: Húst adok nékik, és esznek egy egész hónapig?²² Nemde juhok és ökrök vágattatnak-é nékik, hogy elég legyen nékik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtetik-é nékik, hogy elég legyen nékik?²³ Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak keze? Majd meglátod: beteljesedik-é néked az én beszédem vagy nem?²⁴ Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszédét, és összegyűjtette hetven férfiút a nép vénei közül, és állatá őket a sátor körül.²⁵ Akkor leszálla az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakasztá abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a lélek, menten prófétálának, de nem többé.²⁶ Két férfiú azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összeírottak közül valók, de nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prófétálának a táborban.²⁷ Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban.²⁸ Akkor felele Józsué, a Nún fia, Mózes szolgája, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket!²⁹ És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgólkodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjük.³⁰ Ezután visszatére Mózes a táborba, ő és az Izráel vénei.³¹ És szél jöve ki az Úrtól, és hozza fűrjeket a tengertől, és bocsátá a táborra egynapi járásnyira egy felől, és egynapi járásnyira más felől a tábor körül, és mintegy két sing magasságyira a földnek színén.³² Akkor felkele a nép [és] azon az egész napon, és egész éjjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak fűrjeket, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tíz hómert, és kitergeték azokat magoknak a tábor körül.³³ A hús még foguk között vala, és meg sem emésztették vala, a mikor az Úrnak haragja felgerjede a népre és megveré az Úr a népet igen nagy csapással.³⁴ És elnevezék azt a helyet Kibrot-thaavának: mert ott temeték el a mohó népet.³⁵ Kibrot-thaavától elméne a nép Haseróthba; és ott valának Haseróthban.

Chapter 12

¹ Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a kúsita asszony miatt, a kit feleségül vőn, mert kúsita asszonyt vett vala feleségül.² És mondának: Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy

nem szólott-é mi általunk is? És meghallá az Úr. ³ (Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden embernél inkább, a kik e föld színén vannak.) ⁴ Mindjárt monda azért az Úr Mózesnek, Áronnak és Miriámnak: Menjetek ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és kimenének ők hárman. ⁵ Akkor leszálla az Úr felhőnek oszlopában, és megállta a sátorok nyílásánál; és szólíta Áront és Miriámot, és kimenének mindketten. ⁶ És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal. ⁷ Nem így az én szolgálommal, Mózesrel, a ki az én egész házamban hív. ⁸ Szemtől szembe szólok ő vele, és nyilvánvaló látásban; nem homályos beszédek által, hanem az Úrnak hasonlatosságát látja. Miért nem féltetek hát szólani az én szolgálom ellen, Mózes ellen? ⁹ És felgyullada az Úr haragja ő reájok, és elméne. ¹⁰ És a felhő is eltávozék a sátor felül, és ímé Miriám poklos vala, [fejér] mint a hó; és rátekinte Áron Miriámra, és ímé poklos vala. ¹¹ Monda azért Áron Mózesnek: Kérlek Uram, ne tulajdonítsad nekünk e bűnt; mert bolondul cselekedtünk és vétkeztünk! ¹² Kérlek, ne legyen olyan [Miriám] mint a holt, a melynek húsa félig megemésztetik, mikor kijő az ő anyjának méhéből. ¹³ Kiálta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt! ¹⁴ Az Úr pedig monda Mózesnek: Ha csak az atyja pökött volna is az ő orczájára, avagy nem kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesztessék ki hét napig a táboron kívül, és azután hívassék vissza. ¹⁵ Kirekeszteték azért Miriám a táboron kívül hét napig. És a nép nem indula tovább, míg vissza [nem] hívaték Miriám.

Chapter 13

¹ Azután pedig elindula a nép Haseróthból, és táborot ütének Párán pusztájában. ² És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ³ Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg a Kanaán földét, a melyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáiknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjete, mind olyat, a ki főember közöttök. ⁴ Elküldé azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindnyájan főemberek valának Izráel fiai között. ⁵ Ezek pedig azoknak nevei: A Rúben nemzetségéből Sámua, a Zakhúr fia. ⁶ A Simeon nemzetségéből Safát, a Hóri fia. ⁷ A Júda nemzetségéből Káleb, a Jefunné fia. ⁸ Az Izsakhár nemzetségéből Igál, a József fia. ⁹ Az Efraim

nemzetségéből Hósea, a Nún fia. ¹⁰ A Benjámin nemzetségéből Pálthi, a Rafú fia. ¹¹ A Zebulon
 nemzetségéből Gaddiel, a Szódi fia. ¹² A József nemzetségéből, a Manasse nemzetségéből Gaddi,
 a Szúszfi fia. ¹³ A Dán nemzetségéből Ammiél, a Gemállfi fia. ¹⁴ Az Áser nemzetségéből Szenthúr,
 a Mikaél fia. ¹⁵ A Nafthali nemzetségéből Nahbi, a Vofszi fia. ¹⁶ A Gád nemzetségéből Géuel,
 a Mákhfi fia. ¹⁷ Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött Mózes a földnek megkémlelésére. És
 nevezé Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsuének. ¹⁸ És mikor elküldé őket Mózes a Kanaán földének
 megkémlelésére, monda nékik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. ¹⁹ És nézzétek
 meg a földet, hogy milyen az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az
 vagy sok? ²⁰ És milyen a föld, a melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány; és milyenek a városok,
 a melyekben lakozik: táborokban vagy erősségekben [lakozik-é?] ²¹ És milyen a föld: kövér-é az,
 vagy sovány; van-é abban élőfa vagy nincs? És legyetek bátorságosok, és szakaszszatok a földnek
 gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlőzsendülés napjai valának. ²² Felmenének azért, és
 megkémlelék a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, a hol Hamáthba mennek. ²³
 És felmenének dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmai, az Anák
 fiai: (Hebron pedig hét esztendővel építettett elébb, mint az égyiptomi Czoán). ²⁴ Mikor pedig
 eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és ketten vivék azt
 rúdon; és a gránátalmákból és a figékből is [szakasztának.] ²⁵ Azt a helyet elnevezék Eskol
 völgyének; a szőlőfürtért, a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. ²⁶ És visszatérének a föld
 megkémleléséből negyven nap mulva. ²⁷ És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel
 fiainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vivének nékik és az egész
 gyülekezetnek, és megmutaták nékik a földnek gyümölcsét. ²⁸ Így beszélének néki, és ezt mondák:
 Elmentünk vala arra a földre, a melyre küldöttél vala minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó
 az, és ez annak gyümölcse! ²⁹ Csakhogy erős az a nép, a mely lakja azt a földet, és a városok
 erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. ³⁰ Amálek lakik a dél felől
 való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján
 pedig Kananeus lakik. ³¹ És jöllehet Káleb csendesíté a Mózes ellen [háborgó] népet, és azt mondja
 vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a [földet], mert kétség nélkül megbírunk azzal; ³²
 Mindazáltal a férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják vala: Nem mehetünk fel az ellen a

nép ellen, mert erősebb az nálunknál.³³ És rossz híret vivék annak a földnek, a melyet megkémleltek volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, olyan föld, a mely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szálas emberek[ből áll].³⁴ És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

Chapter 14

¹ És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán.² És mindnyájan zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Égyiptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk!³ Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hulljunk el? feleségeink és a kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-é nekünk visszatérnünk Égyiptomba?⁴ És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járó, és térjünk vissza Égyiptomba.⁵ Akkor arczczal leborulának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész községe előtt.⁶ Józsué pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kémlelői közül valók valának, meghasogatók ruháikat.⁷ És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld.⁸ Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld.⁹ Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetez annak a földnek népétől; mert ők nekünk [csak olyanok, mint a] kenyér; eltávozott tőlök az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne féljetez tőlök!¹⁰ Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezzék őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fiának.¹¹ És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nékem, mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök?¹² Megverem őket döghalállal, és elvesztem őket; téged pedig nagy néppé teszek, és ő nálánál erősebbé.¹³ És monda Mózes az Úrnak: Ha meghallják az égyptombeliek (mert közülök hoztad fel e népet a te hatalmad által):¹⁴ Elmondják majd e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelentetted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és felhőoszlopban jársz te ő előttök nappal, éjjel pedig tűzoszlopban.¹⁵ Hogyha mind

egyig elveszted e népet, így szólanak majd e népek, a melyek hallották a te híredet, mondván: ¹⁶
 Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől megesküdött nékik, azért öldöste le
 őket a pusztában. ¹⁷ Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, a miképen szólottál,
 mondván: ¹⁸ Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsát hamisságot és vétket,
 de [a bűnöst] nem hagyja büntetlenül; megbünteti az atyák álnokságait a fiakban harmad és negyed
 ízigen. ¹⁹ Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, a
 miképen megbocsátottál e népnek Égyiptomtól fogva mind eddig. ²⁰ És monda az Úr:
 Megkegyelmeztem a te beszéded szerint. ²¹ De bizonynal élek én, és betölti az Úr dicsősége az
 egész földet. ²² Hogy mindazok az emberek, a kik látták az én dicsőségemet és csudáimat, a
 melyeket cselekedtem Égyiptomban és e pusztában, és megkisértettek engemet immár tízszer, és
 nem engedtek az én szómnak: ²³ Nem látják meg azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő
 atyáiknak; senki nem látja azt azok közül, a kik gyaláztak engem. ²⁴ De az én szolgámat, Kálebet,
 mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, a
 melyre bement vala, és örökségül bírja azt az ő magva. ²⁵ De Amálek és Kananeus lakik a völgyben;
 holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. ²⁶ Szóla annakfelette az
 Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²⁷ Meddig [túrjek] e gonosz gyülekezetnek, a mely zúgolódik
 ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! ²⁸ Mondd meg nékik:
 Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim
 hallására! ²⁹ E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindazok, a kik megszámláltattak
 a ti teljes számatok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, a kik zúgolódtatok ellenem. ³⁰
 És nem mentek be arra a földre, a melyre nézve felemeltem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek
 abban titeket; Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuét, a Nún fiát kivéve. ³¹ De kicsinyeiteket, a kik felől
 azt mondtátok, hogy prédára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet
 megúáltatok. ³² A ti holttesteitek azért a pusztában hullanak el. ³³ A ti fiaitok pedig, mint a
 pásztorok, bujdosnak e pusztában negyven esztendeig, és viselik a ti paráználkodásitoknak büntetését,
 míglen megemésztetnek a ti holttesteitek e pusztában. ³⁴ A napok száma szerint, a melyeken
 megkémléltétek a földet, ([tudniillik]negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven
 esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeritek az én elfordulásomat.
³⁵ Én, az Úr, szólottam. Bizonyára ezt mívelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely

összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztetnek meg, és ugyanott hálnak meg.³⁶
 A férfiak azért, a kiket elküldött vala Mózes a földnek megkémlelésére, és visszatérének és felzúdíták
 ellene az egész gyülekezetet, rossz hírt terjesztvén arról a földről:³⁷ Azok a férfiak azért, a kik
 rossz hírt terjesztének a földről, meghalának az Úr előtt csapás által.³⁸ [Csak] Józsué, a Nún fia,
 és Káleb, a Jefunné fia, maradának életben ama férfiak közül, a kik mentek vala a földet
 megkémlelni.³⁹ A mint pedig elbeszélé Mózes e beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen
 keserge.⁴⁰ És felkelének reggel, és felmenének a hegy tetejére, mondván: Ímé készek vagyunk
 elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk.⁴¹ És monda Mózes: Miért hágjátok
 át ilyen módon az Úr akaratát, holott nem sikerülhet az [néktek.]⁴² Fel ne menjetek, mert nem
 lesz közöttetek az Úr, hogy el ne hulljatok a ti ellenségeitek előtt.⁴³ Mert az Amálek és a Kananeus
 van ott előttetek, és fegyver által hulltok el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz az Úr
 veletek.⁴⁴ Mindazáltal merészkedének felmenni a hegy tetejére; de az Úr szövetségének ládája
 és Mózes meg sem mozdulának a táborból.⁴⁵ Alászalla azért az Amálek és a Kananeus, a ki lakik
 vala azon a hegyen, és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

Chapter 15

¹ Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, és mondd nékik: Mikor
 bementek a ti lakó földetekre, a melyet én adok néktek. ³ És tűzáldozatot akartok készíteni az
 Úrnak, egészen égő- vagy véres áldozatot, vagy fogadás teljesítése végett, vagy szabadakarat szerint,
 vagy a ti ünnepiteken, hogy tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítesetek az Úrnak: ⁴ Akkor,
 a ki áldozza az ő áldozatját, vigyen az Úrnak ételáldozatul egy tizedrész [efa] lisztlángot, egy
 negyedrészt hin olajjal elegyítve. ⁵ Italáldozatul pedig egy negyedrészt hin bort adj az egészen égő-
 vagy véres áldozathoz egy-egy bárány mellé. ⁶ Vagy ha kossal [áldozol,] készíts ételáldozatul két
 tizedrészt [efa] lisztlángot megelegyítve egy hin olajnak harmadrészevel; ⁷ Italáldozatul pedig egy
 hin bornak harmadrészt. [Így] viszel az Úrnak jóillatú áldozatot. ⁸ Hogyha fiatal tulkot akarsz
 készíteni egészen égő- vagy véres áldozatul fogadás teljesítése végett, vagy hálaáldozatul az Úrnak:
⁹ Akkor vígy a fiatal tulokkal egyetemben ételáldozatul három tizedrészt [efa] lisztlángot,

megelegyítve egy hin olajnak felével. ¹⁰ Italálodozatul pedig vigy fel fél hin bort; kedves illatú
 tűzáldozat [ez] az Úrnak. ¹¹ Eképpen cselekedjetez mindenik ökörnél, mindenik kosnál, mind a
 juhoknak, mind a kecskéeknek bárányainál. ¹² A [barmok] száma szerint, a melyeket [áldozatra]
 készítetez: így cselekedjetez mindenikkel, az ő számok szerint. ¹³ Minden benszülött így
 cselekedjék ezekkel, hogy kedves illatú tűzáldozatot vigyen az Úrnak. ¹⁴ Ha pedig jövevény
 tartózkodik nálatok, vagy lesz köztetek a ti nemzetségeitek szerint, és kedves illatú tűzáldozatot
 készít az Úrnak: a miképen [ti] cselekesztek, a képen cselekedjék [az is.] ¹⁵ Óh, község! néktez
 és a [köztetek] lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény legyen a ti
 nemzetségeiteknel, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. ¹⁶ Egy törvényetek legyen,
 és egy szabályotok néktez és a jövevénynek, a mely közöttetek lakik. ¹⁷ Szóla azután az Úr
 Mózesnek, mondván: ¹⁸ Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a
 melyre én viszlek be titeket: ¹⁹ Akkor, ha majd esztek a földnek kenyereből, adjatok felemelt
 áldozatot az Úrnak. ²⁰ A ti téasztátok zsengejét lepenyként mutassátok fel áldozatul; mint a szérûről
 felemelt áldozatot, úgy mutassátok fel azt. ²¹ A ti téasztátok zsengejéből adjatok az Úrnak felemelt
 áldozatot, a ti nemzetségeitek szerint. ²² És ha megtévelyedtek, és nem cselekszitez meg mind e
 parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek; ²³ Mind azokat, a melyeket parancsolt
 az Úr néktez Mózes által, az naptól fogva, a melyen parancsolta az Úr, és azután a ti
 nemzetségeiteknek [is:] ²⁴ Akkor, hogyha a gyülekezet tudtán kívül esik a tévedés, az egész
 gyülekezet áldozzék egy fiatal tulkot egészen égőáldozatul, kedves illatul az Úrnak, és étel- és
 italálodozatot is hozzá szokás szerint, és egy kecskebakot bûnért való áldozatul. ²⁵ És végezzen
 engesztelést a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért, és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt
 az; ök pedig vigyék be az ő áldozatjokat tűzáldozatul az Úrnak, és a bûnért való áldozatjokat az Úr
 elé az ő tévedésökért. ²⁶ És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és a közöttök
 tartózkodó jövevénynek; mert az egész nép tévedésben volt. ²⁷ Hogyha csak egy ember vétkezik
 tévedésből: áldozzék egy esztendős kecskét bûnért való áldozatul. ²⁸ A pap végezzen engesztelést
 azért a tévedő emberért, a ki tévedésből vétkezett az Úr előtt, és ha engesztelést szerez néki,
 megbocsáttatik néki. ²⁹ A benszülöttnek Izráel fiai között és a jövevénynek, a ki közöttök
 tartózkodik: egy törvényetek legyen néktez a felől, a ki tévedésből cselekszik. ³⁰ De a mely ember

felemelt kézzel cselekszik, akár benszülött akár jövevény, az Urat illeti az szidalommal, vágassék ki azért az az ő népe közül; ³¹ Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassék az az ember, az ő hamissága legyen ő rajta. ³² Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. ³³ És elvívék azt, a kik találták vala azt fát szedegetni, Mózeshez és Áronhoz és az egész gyülekezethez. ³⁴ És őrizet alá adák azt, mert nem vala kijelentve, mit kelljen vele cselekedni. ³⁵ És monda az Úr ³⁶ Mózesnek: Halállal lakoljon az a férfi, kövezze őt agyon az egész gyülekezet a táboron kívül. Kivivé azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ³⁷ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ³⁸ Szólj Izráel fiainak, és mondjad nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórt. ³⁹ És arra való legyen néktek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatjáról, hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek után ti paráználkodtok. ⁴⁰ Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. ⁴¹ Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy legyek néktek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

Chapter 16

¹ Kóré pedig az Iczhár fia, a ki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat; ² És támadának Mózes ellen, és [velök] Izráel fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmei valának, tanácsbeli híres neves emberek. ³ És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondának nékik: Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttök van az Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé? ⁴ És mikor hallá ezt Mózes, arcra borula, ⁵ És szóla Kórénak és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt. ⁶ Ezt cselekedjétek azért: Vegyetek magatoknak temjénezőket, Kóré és az ő egész gyülekezete! ⁷ És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá füstölő szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú legyen

szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítottok magatoknak, Lévi fiai! ⁸ És monda Mózes Kórénak:
⁹ Halljátok meg, kérlek, Lévi fiai: Avagy keveslitek-é azt, hogy titeket Izráel Istene külön választott Izráel gyülekezetétől, hogy magához fogadjon titeket, hogy szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, hogy álljatok e gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki? ¹⁰ És hogy magának fogadott tégedet, és minden atyádfiát, a Lévi fiait te veled; hanem még a papságot is kívánjátok? ¹¹ Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr ellen gyülekeztetek össze; mert Áron micsoda, hogy ő ellene zúgolódtok? ¹² Elkülde azután Mózes, hogy hívják elő Dáthánt és Abirámot, az Eliáb fiait. Azok pedig felelének: Nem megyünk fel! ¹³ Avagy kevesled-é azt, hogy felhozál minket a tejjel és mézzel folyó földről, hogy megölj minket a pusztában; hanem még uralkodni is akarsz rajtunk? ¹⁴ Éppen nem tejjel és mézzel folyó földre hoztál be minket, sem szántóföldet és szőlőt nem adtál nekünk örökségül! Avagy ki akarod-é szúrni az emberek szemeit? Nem megyünk fel! ¹⁵ Megharaguvék azért Mózes igen, és monda az Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat sem vettem el tőlök, és egyet sem bántottam közülök. ¹⁶ Azután monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron, holnap. ¹⁷ És kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba füstölő szert, és vigyétek az Úr elé, kiki az ő temjénezőjét; kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az ő temjénezőjét. ¹⁸ Vevé azért kiki az ő temjénezőjét, és tévének abba tüzet, és rakának arra füstölő szert, és megállának a gyülekezet sátorának nyílása előtt, Mózes is és Áron. ¹⁹ Kóré pedig összegyűjtötte vala ellenök az egész gyülekezetet a gyülekezet sátorának nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége az egész gyülekezetnek. ²⁰ És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: ²¹ Válgatok külön e gyülekezettől, hogy megemészssem őket egy szempillantásban. ²² Ők pedig arcukra borulának, és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é? ²³ Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: ²⁴ Szólj a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abiráam hajléka mellől köröskörül. ²⁵ Felkele azért Mózes, és elméne Dáthán és Abiráam felé, követék őt Izráel vénei. ²⁶ És szóla a gyülekezetnek, mondván: Kérlek, távozzatok el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne illessetek abból, a mi az övék, hogy el ne vesszettek az ő bűneik miatt. ²⁷ És elmenének a Kóré, Dáthán és Abiráam hajlékai mellől köröskörül; Dáthán pedig és Abiráam kimenének, megállván az ő sátoraiknak nyílásánál feleségeikkel, fiaikkal és

28 kisdedeikkel. Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engemet, hogy
 cselekedjem mind e dolgokat, hogy nem magamtól [indultam]:²⁹ Ha úgy halnak meg ezek, a mint
 meghal minden [más] ember, és ha minden [más] ember büntetése szerint büntettetnek meg ezek:
 akkor nem az Úr küldött engemet.³⁰ Ha pedig az Úr valami új dolgot cselekszik, és a föld megnyitja
 az ő száját, és elnyeli őket, és mindazt, a mi az övék, és elevenen szállanak alá pokolba: akkor
 megismeritek, hogy gyalázták ezek az emberek az Urat.³¹ És lőn, a mint elvégezték mind e
 beszédeket, meghasada a föld alattok.³² És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és az ő
 háznépeiket: és minden embert, a kik Kóréi valának, és minden jószágukat.³³ És alászállának
 azok és mindaz, a mi az övék, elevenen a pokolra: és befedezé őket a föld, és elveszének a község
 közül.³⁴ Az Izráeliták pedig, a kik körülöttök valának, mind elfutának azoknak kiáltására; mert
 azt mondják vala: netalán elnyel minket a föld!³⁵ És tűz jöve ki az Úrtól, és megemészté ama
 kétszáz és ötven férfiút, a kik füstölő szerekkel áldoznak vala.³⁶ Szóla pedig az Úr Mózesnek,
 mondván:³⁷ Mondd meg Eleázárnak, Áron pap fiának, hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből,
 a tüzet pedig hintsd széjjel, mert megszenteltettek a [temjénezők];³⁸ Ezeknek temjénezői, a kik
 a magok lelke ellen vétkeztek. És csináljanak azokból vékonyra vert lapokat az oltár beborítására.
 Mivelhogy járultak azokkal az Úr elé, és megszenteltettek: legyenek jegyül Izráel fiainak.³⁹
 Felszedé azért Eleázár pap a réz temjénezőket, a melyekkel a megégettek járultak vala oda, és
 vékonyra verette azokat az oltár beborítására.⁴⁰ Emlékeztetöül Izráel fiainak, hogy senki idegen,
 a ki nem az Áron magvából való, ne járuljon az Úr elé füstölő szerrel füstölögtetni, hogy úgy ne
 járjon, mint Kóré és mint az ő gyülekezete, a miképen megmondotta vala néki az Úr Mózes által.
 41 És másnap felzúdula Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes ellen és Áron ellen, mondván: Ti
 öltétek meg az Úrnak népét!⁴² Mikor pedig egybegyüle a gyülekezet Mózes ellen és Áron ellen,
 akkor fordulának a gyülekezet sátora felé: és ímé befedezte vala azt a felhő, és megjelenék az Úrnak
 dicsősége.⁴³ Mózes azért és Áron menének a gyülekezet sátora elé.⁴⁴ És szóla az Úr Mózesnek,
 mondván:⁴⁵ Menjetek ki e gyülekezet közül, hogy megemészszen őket egy szempillantásban;
 ők pedig orcájokra borulának.⁴⁶ És monda Mózes Áronnak: Fogd a temjénezőt, és tégy abba
 tüzet az oltárról, és rakj reá füstölő szert, és vidd hamar a gyülekezethez, és végezz engesztelést
 értök, mert kijött az Úrtól a nagy harag, elkezdődött a csapás.⁴⁷ Vevé azért Áron [a] [temjénezőt],
 a mint mondotta vala Mózes, és futa a község közé, és ímé elkezdődött vala a csapás a nép között.

És füstölő áldozatot tőn, és engesztelést szerze a népnek.⁴⁸ És megállta a megholtak között és élők között; és megszűnnek a csapás.⁴⁹ És valának, a kik megholtak vala e csapás alatt, tizennégy ezer hétszázan; azokon kívül, a kik megholtak vala a Kóré dolgáért.⁵⁰ És visszatérek Áron Mózeshez a gyülekezet sátorának nyílásához. Így szűnnek meg a csapás.

Chapter 17

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Szólj Izráel fiainak, és végy tőlök egy-egy vesszőt az ő atyáiknak háza szerint; az ő atyáik házában valamennyi fejedelmétől tizenkét vesszőt; és kinek-kinek a nevét írd fel az ő vesszejére. ³ Az Áron nevét pedig írd a Lévi vesszejére: mert egy vessző [esik] az ő atyjok házában fejéért. ⁴ És tedd le azokat a gyülekezet sátorában a bizonyág [ládája] elé, a hol megjelenek néktek. ⁵ És lesz, hogy annak a férfiúnak vesszeje, a kit elválasztok, kihajt; így háritom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a melyekkel zúgolódnak ti ellenetek. ⁶ Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és adának néki mind az ő fejedelmeik egy-egy vesszőt egy-egy fejedelemért; az ő atyáiknak háza szerint tizenkét vesszőt; az Áron vesszeje is azok között a vesszők között vala. ⁷ És letéve Mózes a vesszőket az Úr elé a bizonyág sátorában. ⁸ És lőn másnap, hogy beméne Mózes a bizonyág sátorába; és ímé kihajtott vala a Lévi házából való Áronnak vesszeje, és hajtást hajtott, és virágot növelt, és mandolát érlelt. ⁹ És kihozá Mózes mind azokat a vesszőket az Úr színe elől mind az Izráel fiai elé, és miután megnézték vala, vevé kiki az ő vesszejét. ¹⁰ És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza az Áron vesszejét a bizonyág [ládája] elé, hogy őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyül, hogy megszűnjék az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne haljanak. ¹¹ És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta vala az Úr néki, akképen cselekedék. ¹² És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Ímé pusztulunk, veszünk, mi mindnyájan elveszünk! ¹³ Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-é?!

Chapter 18

¹ És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság büntetését. Te és a te fiaid te veled, hordozzátok a ti papságtok

hamisságának büntetését.² A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetségét is vedd magad mellé, melletted legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te fiaid veled, [szolgáljatok] a bizonyosság sátora előtt.³ És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátornak ügyére; de a szenthajlék edényeihez és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak mind ők, mind ti.⁴ És melletted legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálátja szerint; de idegen ne járuljon ti hozzátok.⁵ Ügyeljetez azért a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen.⁶ Mert íme én választottam a ti atyátokfiai, a lévítákat Izráel fiai közül, mint az Úrnak adottakat, néktek, ajándékul, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálátában.⁷ Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljetez a ti papságotokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belől vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságotoknak tisztét adtam néktek ajándékul, azért az idegen, a ki oda járul, haljon meg.⁸ Szóla azután az Úr Áronnak: Ímé én néked adtam az én felemelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési [díjul,] örökkévaló rendelés szerint.⁹ Ez legyen tiéd a legszentségesebbekből, a melyek tűzzel meg nem égettetnek: Minden ő áldozatjok, akár ételáldozatjok, akár bűnért való áldozatjok, akár pedig vétekért való áldozatjok, a miket nékem adnak, mint legszentségesebbek, tiéd legyenek és a te fiaidé.¹⁰ A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak a férfiak egyék azt; szentség legyen tenéked.¹¹ Ez is tiéd legyen, mint felemelt áldozat az ő ajándékukból, Izráel fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak, örökkévaló rendelés szerint; mindenki, aki tiszta a te házában, eheti azt:¹² Az olajnak minden kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának, azoknak zsengeit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked adtam.¹³ Mindennek első gyümölcsei az ő földjökön, a melyeket az Úrnak visznek, tiéd legyenek; mindenki, a ki tiszta a te házában, egye azokat.¹⁴ Minden, a mi teljesen [Istennek] szenteltetik Izráelben, tiéd legyen.¹⁵ Minden, ami az élő állatok közül az anyaméhet megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, mind emberekből s mind barmokból a tiéd legyen; csakhogy az embernek elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztátalan állatnak elsőszülöttét is megváltassad.¹⁶ A melyek pedig váltságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a te becslésed szerint, öt ezüst sikluson a szent siklus szerint: húsz géra az.¹⁷ De a tehénnek első fajzását, vagy a juhnek első fajzását, vagy a kecskének első fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a véröket hintsd az oltárra, és azoknak kövérít füstölögtesd el kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak.¹⁸ Azoknak húsa pedig tiéd

legyen, a miképen a meglóbált szegy, és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz.¹⁹ Minden felemelt áldozatot a szent dolgokból, a melyeket az Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló az Úr előtt, néked és a te magodnak veled.²⁰ Monda pedig az Úr Áronnak: Az ő földjőkből örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz néked ő közöttök: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel fiai között.²¹ De ímé a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjokért való osztályrész ez a melylyel teljesítik ők a gyülekezet sátorának szolgálatát.²² És ne járuljanak ezután Izráel fiai a gyülekezetnek sátorához, hogy ne vétkezzenek, és meg ne haljanak.²³ De a léviták teljesítsék a gyülekezet sátorának szolgálatát, és ők viseljék az ő bűnüket; örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetségeiteknel, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget.²⁴ Mivelhogy Izráel fiainak tizedét, a mit felemelt áldozatul visznek fel az Úrnak, adtam a lévitáknak örökségül: azért végeztem ő felőlök, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget.²⁵ És szóla az Úr Mózesnek, mondván:²⁶ A lévitáknak pedig szólj, és mondd meg nékik: Mikor beszéditek Izráel fiaitól a tizedet, a melyet örökségtekül adtam néktek azoktól, akkor áldozatok abból felemelt áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet.²⁷ És ez a ti felemelt áldozatokat olyanul tulajdoníttatik néktek, mint a szérúról való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor.²⁸ Így vigyetek ti is felemelt áldozatot az Úrnak minden ti tizedetekből, a melyet beszédtek Izráel fiaitól, és adjátok abból az Úrnak felemelt áldozatot Áronnak, a papnak.²⁹ Minden ti ajándékokból vigyétek a felemelt áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi abból szentelni való.³⁰ Mondd meg azt is nékik: Mikor a kövérjét áldozzátok abból, olyanul tulajdoníttatik az a lévitáknak, mintha a szérúról és sajtóból adnák.³¹ Megehetitek pedig azt minden helyen, ti és a ti házatok népe; mert jutalmatok ez néktek a gyülekezet sátorában való szolgálatokért.³² És nem lesztek bűnösök a miatt, ha abból a kövérjét áldozzátok: és Izráel fiainak szent dolgait sem fertőztetitek meg, és meg sem haltok.

Chapter 19

¹ Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:² Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt az Úr, mondván: Szólj Izráel fiainak, hogy hozzának hozzád egy veres tehenet, épet, a melyben ne legyen hiba, a melynek nyakán iga nem volt.³ És adjátok azt Eleázárnak, a papnak,

és ő vitesse ki azt a táboron kívül, és öljék meg azt ő előtte.⁴ És vegyen Eleázár, a pap annak
 véréből az ő újjával, és hintsen a gyülekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer.⁵ Azután
 égessék meg azt a tehenet az ő szemei előtt; annak bőrét, húsát, és véréát a ganéjával együtt égessék
 meg.⁶ Akkor vegyen a pap czédrusfát, izsópot és karmazsint, és vesse a tehennek égő részei közé.
⁷ És mossa meg a pap az ő ruháit, az ő testét is mossa le vízzel, és azután menjen be a táborba, és
 tisztátalan legyen a pap estvéig.⁸ Az is, a ki megégeti azt, mossa meg az ő ruháit vízzel, és az ő
 testét is mossa le vízzel, és tisztátalan legyen estvéig.⁹ Valamely tiszta ember pedig szedje fel
 annak a tehennek hamvát, és helyezze el azt a táboron kívül tiszta helyre, hogy legyen az Izráel
 fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztulásnak vizéhez; bűnért való áldozat ez.¹⁰ És az, a ki
 felszedi a tehennek hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig; és legyen ez Izráel
 fiainak és a köztök tartózkodó jövevénynek örök rendelésül.¹¹ A ki illeti akármely embernek a
 holttestét, és tisztátalanná lesz hét napig:¹² Az olyan tisztítsa meg magát azzal a vízzel
 harmadnapon és hetednapon, [és] tiszta lesz; ha pedig nem tisztítja meg magát harmadnapon és
 hetednapon, akkor nem lesz tiszta.¹³ Valaki holtat illet, bármely embert a ki megholt, és meg nem
 tisztítja magát, az megfertézteti az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izráelből mivelhogy
 tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan lesz; még rajta van az ő tisztátalansága.¹⁴ Ez
 legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal meg. Mindaz, a ki bemegy a sátorba, és mindaz, a ki
 ott van a sátorban, tisztátalan legyen hét napig.¹⁵ Minden nyitott edény is, a melyen nincs lezárható
 fedél, tisztátalan.¹⁶ És mindaz, a ki illet a mezőn fegyverrel megöletettet, vagy megholtat, vagy
 emberi csontot, vagy sírt, tisztátalan legyen hét napig.¹⁷ És vegyenek a tisztátalánért a bűnért
 való megégetett áldozatnak hamvából, és tölts[e]nek arra élő vizet edénybe.¹⁸ Valamely tiszta
 ember pedig vegyen izsópot, és mártsa azt vízbe, és hintse meg a sátort és minden edényt, és minden
 embert, a kik ott lesznek; és azt is, a ki a csontot, vagy a megöltet, vagy a megholtat, vagy a koporsót
 illette.¹⁹ Hintse pedig meg a tiszta a tisztátalant harmadnapon és hetednapon, és tisztítsa meg őt
 hetednapon; azután mossa meg az ő ruháit, mossa le magát is vízzel, és tiszta lesz estve.²⁰ Ha
 pedig valaki tisztátalanná lesz, és nem tisztítja meg magát, az a lélek irtassék ki a község közül;
 mivelhogy az Úrnak szenthelyét megfertéztette, a tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan
 az.²¹ Ez legyen ő nálok örök rendelésül: mind az, a ki hinti a tisztulásnak vizét, mossa meg az ő
 ruháit; mind az, a ki illeti a tisztulásnak vizét, tisztátalan legyen estvéig.²² És valamit illet a
 tisztátalan, tisztátalan legyen az; és az a lélek is, a ki illeti azt, tisztátalan legyen estvéig.

Chapter 20

¹ És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin pusztájába az első hónapban és megtelepedék a nép Kádesben, és meghala ott Miriám, és eltemették ott. ² De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyülének azért Mózes és Áron ellen. ³ És feddözék a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi atyáink az Úr előtt! ⁴ És miért hoztátok az Úrnak gyülekezetét e pusztába, hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink? ⁵ És miért hoztátok fel minket Égyiptomból, hogy e rossz helyre hozzatok minket, hol nincs vetés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen! ⁶ Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elöl, a gyülekezet sátorának nyílása elé, és arcukra borulának; és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége. ⁷ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁸ Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok ím e kösziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakassz vizet nékik e kösziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak. ⁹ Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elöl a mint parancsolta vala néki. ¹⁰ És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a köszikla elé, és monda nékik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kösziklából fakasszunk-é néktek vizet? ¹¹ És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kösziklát az ő vesszejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az ő barmai. ¹² És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem viszitek be e községet a földre, a melyet adtam nékik. ¹³ Ezek a versengésnek vizei, a melyekért feddöztek Izráel fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. ¹⁴ És küldé Mózes követeket Kádesből Edom királyához, [kik így szólának:] Ezt mondja a te atyádfia az Izráel: Te tudod mindazt a nyomorúságot, a mely mi rajtunk esett: ¹⁵ Hogy a mi atyáink alámentek Égyiptomba, és sok ideig laktunk Égyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az égyiptombeliek, és a mi atyáinkat. ¹⁶ És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyal küldé és kihozott minket Égyiptomból; és ímé Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. ¹⁷ Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határodon. ¹⁸ Felele pedig Edom: Nem mehetsz át az én [földemen], hogy fegyverrel ne menjek ellened! ¹⁹ És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet iszszuk, én és az én barmaim, megadom annak az árát. Nincs egyéb szándék[om] csak hogy gyalog mehessenek

20 át. Az pedig monda: Nem megy át. És kiméne ő ellene Edom sok néppel és nagy erővel. 21
Mivel nem akará Edom megengedni Izráelnek, hogy általmenjen az ő országán: azért eltéve Izráel
22 ő tőle. Majd elindulának Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a Hór hegyére.
23 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, a Hór hegyénél, Edom földének határán, mondván: 24
Áron az ő népeihez takaríttatik: mert nem megy be a földre, a melyet Izráel fiainak adtam, mivelhogy
ellenszegültetek az én szómnak a versengésnek vizénél. 25 Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és
26 vezesd fel őket a Hór hegyére. És vetkeztess le Áront az ő ruháiból, és öltöztess fel azokba
27 Eleázárt, az ő fiát; mert Áron [az ő népéhez] takaríttatik, és meghal ott. És úgy cselekedék
Mózes, a mint parancsolta vala az Úr, és felmenének a Hór hegyére az egész gyülekezet láttára.
28 És Mózes levetkezteté Áront az ő ruháiból, és felöltözteté azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala
29 Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszálla a hegyről. És látá az egész
gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harmincz napig Izráelnek egész háza.

Chapter 21

1 Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya, a ki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel
a kémeknek után: megütkezék Izráellel, és foglyokat ejte közülök. 2 Fogadást tön azért Izráel az
Úrnak, és monda: Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az ő városait. 3 És meghallgatá az
Úr Izráelnek szavát, és kézbe adá a Kananeust, és eltörlé őket, és azoknak városait. És nevezé azt
4 a helyet Hormának. És elindulának a Hór hegyétől a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék
5 Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes
ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér,
6 víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk. Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat,
7 és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izráel népéből. Akkor méne a nép Mózeshez, és
mondának: Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye
8 el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a népert. És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak
9 tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon.
Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lön, hogy ha a kígyó valakit megmar

a ki ott vala.³³ Majd megfordulának, és felmenének a Básánba vivő úton. És kijöve Og, Básán királya ő ellenök, ő és egész népe, hogy megütközzenek Hedreiben.³⁴ Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt, és egész népét, és az ő földét. És úgy cselekedjél vele, a miképen cselekedtél Szíhonnal az Emoreusok királyával, a ki lakik vala Hesbonban.³⁵ Megverék azért őt és az ő fiait és egész népét annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földét.

Chapter 22

¹ És tovább menének Izráel fiai, és tábort ütének Moáb mezőségen a Jordánon túl, Jérikhó ellenében.² És mikor látta Bálák, a Czippór fia mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az Emoreussal:³ Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt.⁴ Monda azért Moáb Midián véneinek: Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, a miképen elnyalja az ökör a mezőnek pázsitját. (Bálák pedig, Czippórnak fia Moáb királya vala abban az időben.)⁵ Küldé azért követeket Bálámhoz, a Beór fiához Péthorba, a mely vala a folyóvíz mellett, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Ímé nép jött ki Égyiptomból, és ímé ellepte e földnek színét, és megtelepszik én ellenemben.⁶ Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy a kit megáldasz, meg lesz áldva, és a kit megátkozol, átkozott lesz.⁷ Elmenének azért Moábnak vénei és Midiánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondák néki Bálák izenetét.⁸ Ő pedig monda nékik: Háljatok itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, a miképen szól nékem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál.⁹ Eljöve pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak te nálad?¹⁰ És monda Bálám az Istennek: Bálák, Czippór fia, Moáb királya, küldött én hozzám, [ezt mondván:]¹¹ Ímé e nép, a mely kijött Égyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj el, átkozd meg azt érettem, talán megharczolhatok vele, és kiűzhetem őt.¹² És monda Isten Bálámnak: Ne menj el ő velök, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.¹³ Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjek veletek.¹⁴ És felkelének Moáb fejedelmei, és jutának Bálámhoz, és

mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk.¹⁵ Elkülde azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket.¹⁶ És eljutának Bálámhoz, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippórnak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám!¹⁷ Mert igen-igen megtisztellek téged, és akármint mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értem e népet!¹⁸ Bálám pedig felele és monda a Bálák szolgálóinak: Ha Bálák az ő házát arannyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsinyt vagy nagyot.¹⁹ Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem?²⁰ És eljőve Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindazáltal azt cselekedjed, a mit mondok majd néked.²¹ Felkele azért Bálám reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és elméne a Moáb fejedelmeivel.²² De megharaguvék Isten, hogy elmegy vala ő. És megállta az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele; ő pedig üget vala az ő szamarán, és két szolgálója vala vele.²³ És meglátá a szamar az Úrnak angyalát, a mint áll vala az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letére azért a szamar az útról, és méne a mezőre; Bálám pedig veré az ő szamarát, hogy visszatérítse azt az útra.²⁴ Azután megállta az Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád vala.²⁵ A mint meglátá a szamar az Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és a Bálám lábát is oda szorítá a falhoz; ezért ismét megveré azt.²⁶ Az Úr angyala pedig ismét tovább méne, és megállta szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra.²⁷ A mint meglátá a szamar az Úrnak angyalát, lefeküvék Bálám alatt, azért megharaguvék Bálám, és megveré a szamarat bottal.²⁸ És megnyitá az Úr a szamárnak száját, és monda a szamar Bálámnak: Mit vétettem néked, hogy immár háromszor vertél meg engem?²⁹ Bálám pedig monda a szamárnak: Mert megcsúfoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged.³⁰ És monda a szamar Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig felele: Nem.³¹ És megnyitá az Úr a Bálám szemeit, és látá az Úr angyalát, a mint áll vala az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajtá magát és arczra borula.³² Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem.³³ És meglátott engem a szamar, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna téged, őt pedig életben

³⁴ hagytam volna. ³⁴ Monda azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te
 állasz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik [ez] néked, visszatérek. ³⁵ Az Úrnak angyala
 pedig monda Bálámnak: Menj el e férfiakkal; mindazáltal a mit én mondok majd néked, azt mondjad.
 Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. ³⁶ Mikor pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám,
 kiméne elébe Moábnak [egyik] városába, a mely az Arnon vidékén, a határ szélén vala. ³⁷ És
 monda Bálák Bálámnak: Avagy nem küldözgettem-é hozzád, hogy hívjanak téged? Miért nem jössz
 vala én hozzám? Avagy valóban nem tisztelhetnélek meg téged? ³⁸ Bálám pedig monda Báláknak:
 Ímé eljöttem hozzád. Most pedig szólhatok-é [magamtól] valamit? A mi mondani valót Isten ad
 az én számba, azt mondom. ³⁹ És elméne Bálám Bálákkal, és eljutának Kirjat-Husótba. ⁴⁰ És
⁴¹ vágata Bálák ökröket és juhokat, és küldé Bálámnak és a fejedelmeknek, a kik vele valának.
 Reggel pedig magához vevé Bálák Bálámot és felvivé őt a Baál magas hegyére, hogy meglássa
 onnét a népnek valami részét.

Chapter 23

¹ És monda Bálám Báláknak: Építs itt nekem hét oltárt, és készíts el ide nekem hét tulkot és
 hét kost. ² És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám
 mindenik oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost. ³ És monda Bálám Báláknak: Állj meg a te
 égőáldozatod mellett, én pedig elmegyek; talán előmbe jő az Úr nekem, és a mit mutat majd nekem,
 megjelentem néked. Elméne azért egy kopasz oromra. ⁴ És elébe méne Isten Bálámnak, és monda
 néki [Bálám]: A hét oltárt elrendeztem, és áldoztam mindenik oltáron egy-egy tulkot és egy-egy
⁵ kost. Az Úr pedig ígét ada Bálámnak szájába, és monda néki: Térj vissza Bálákhoz, és így szólj.
⁶ És visszatére ő hozzá, és ímé áll vala az ő égőáldozata mellett; ő maga és Moábnak minden
 fejedelme. ⁷ És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Siriából hozatott engem Bálák, Moábnak
 királya kelet hegyeiről, [mondván:] Jöjj, átkozd meg nekem Jákóbot, és jöjj, szidalmazd meg Izráelt;
⁸ Mit átkozzam azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, a kit az Úr nem szidalmaz? ⁹
 Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt; ímé oly nép, a mely maga fog lakni, és
¹⁰ nem számláltatik a nemzetek közé. Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel negyedrészének
 számát? Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!

¹¹ És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és ímé igen megáldád őket. ¹² Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom, hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? ¹³ Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre, honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod annak, és őt mindenestől nem látod, és átkozd meg őt onnét nékem. ¹⁴ És vivé őt az őrállók helyére, a Piszga tetejére, és építe hét oltárt, és áldozék egy-egy tulkot és egy-egy kost mindenik oltáron. ¹⁵ És monda Báláknak: Állj meg itt a te égőáldozatod mellett, én pedig elébe megyek amoda. ¹⁶ Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és ígét ada az ő szájába, és monda: Térj vissza Bálákhoz, és így szólj. ¹⁷ Méne azért ő hozzá, és ímé ő áll vala az ő égőáldozata mellett, és Moáb fejedelmei is ő vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr? ¹⁸ Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyelj reám Czippórnak fia! ¹⁹ Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? ²⁰ Ímé [parancsolatot] vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom. ²¹ Nem vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az Úr, az ő Istene van ő vele; és királynak szóló rivalgás hangzik ő benne. ²² Isten hozta ki őket Égyiptomból, az ő ereje mint a vad bivaly. ²³ Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izráelnek: mit mívelt Isten! ²⁴ Ímé e nép felkél mint nöstény oroszlán, és feltámad mint hím oroszlán; nem nyugszik, míg prédát nem eszik, és elejtettek vérének nem iszsza. ²⁵ Akkor monda Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldjad őt. ²⁶ Felele pedig Bálám, és monda Báláknak: Avagy nem szólottam volt-é néked, mondván: Valamit mond nékem az Úr, azt mívelem? ²⁷ És monda Bálák Bálámnak: Jöjj, kérlek, elviszlek téged más helyre: talán tetszeni fog az Istennek, hogy megátkozzad onnét [e népet] jén érettem. ²⁸ Elvivé azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a puszta felé néz. ²⁹ És monda Bálám Báláknak: Építtess itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét kost. ³⁰ Úgy cselekedék azért Bálák, a mint mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost.

Chapter 24

¹ Mikor pedig látta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy megáldja Izráelt, nem indula, mint az előtt, varázslatok után, hanem fordítá az ő orczáját a puszta felé. ² És mikor felemelte Bálám az ő szemeit, látá Izráelt, a mint letelepedett az ő nemzetségei szerint; és Istennek lelke vala ő rajta.

³ Akkor elkezdé az ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyílt szemű embernek szózata. ⁴ Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel: ⁵ Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! ⁶ Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint czédrusfák a vizek mellett! ⁷ Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz [öntözi;] királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő országa. ⁸ Isten hozta ki Égyiptomból, az ő ereje mint a vad ⁹ bivalyé: megemészti a pogányokat, az ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőtény oroszlán; ki serkenti fel őt? A ki áld téged, áldott léssen, és ki átkoz téged, átkozott léssen. ¹⁰ És felgerjede Báláknak haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeit, és monda Bálák Bálámnak: Azért hívtalak téged, hogy átkozd meg ellenségeimet; és ímé igen megáldottad immár három ízben. ¹¹ Most azért fuss a te helyedre. Mondottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé megfosztott téged az Úr a tisztességtől. ¹² És monda Bálám ¹³ Báláknak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél volt hozzám, nem így szólottam-é, mondván: Ha Bálák az ő házát ezüsttel és arannyal tele adná is nékem, az Úrnak beszédét által nem hághatom, hogy magamtól jót, vagy rosszat cselekedjem. A mit az Úr szól, azt szólok. ¹⁴ Most pedig én elmegyek ímé az én népemhez; jöjj, hadd jelentsem ki néked, mit fog cselekedni e nép a te népeddel, a következő időben. ¹⁵ És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyílt szemű ember szózata, ¹⁶ Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát, és a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel. ¹⁷ Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálcza támad Izráelből; és általveri Moábnak oldalait, és összetöri Sethnek minden fiait. ¹⁸ És Edom [más] birtoka lesz, Szeir az ő ellensége is [másnak] birtoka lesz; de hatalmasan cselekszik Izráel. ¹⁹ És uralkodik a Jákóbtól való, és elveszti a városból a megmaradtat. ²⁰ És mikor látja vala Amáleket, elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Amálek első a nemzetek között, de végezetre mindenestől elvész. ²¹ És mikor látja vala a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és monda: Erős

a te lakhelyed, és sziklára raktad fészkedet; ²² Mégis el fog pusztulni Kain; a míg Assur téged fogva viszen. ²³ Újra kezdé az ő példázó beszédét, és monda: Óh, ki fog élni még, a mikor véghez viszi ezt az Isten? ²⁴ És Kittim partjairól hajók [jönnek,] és nyomorgatják Assúrt, nyomorgatják Ébert is, és ez is mindenestől elvész. ²⁵ Felkele azért Bálám, és elméne, hogy visszatérjen az ő helyére. És Bálák is elméne az ő útján.

Chapter 25

¹ Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezdé a nép paráználkodni Moáb leányaival. ² Mert hívogatók a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép, és imádá azoknak isteneit. ³ És odaszegődék Izráel Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. ⁴ És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek minden főemberét, és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izráeltől. ⁵ Monda azért Mózes Izráel bírának: Kiki ölje meg az ő embereit, a kik odaszegődtek Bál-Peórhoz. ⁶ És ímé eljőve valaki Izráel fiai közül, és hozza az ő atyjafiai felé egy midiánbeli asszonyt, Mózes szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének láttára; ők pedig sírnak vala a gyülekezet sátorának nyílásánál. ⁷ És mikor látta vala Fineás, Eleázár fia, Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet közül, és dárdáját vevé kezébe. ⁸ És beméne az izráelita férfi után a sátorba, és általdöfé mindkettőjüket, mind az izráelita férfit, mind az asszonyt hason. ⁹ És megszünék a csapás Izráel fiai között. De meghaltak vala a csapás miatt huszonnégy ezeren. ¹⁰ Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹¹ Fineás, Eleázár fia, Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól, mivelhogy az én bosszúmat megállotta ő közöttök; ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. ¹² Mondd azért: Ímé én az én szövetségemet, a békesség [szövetségét] adom ő néki. ¹³ És leszen ő nála és az ő magvánál ő utána az örökkévaló papságnak szövetsége; mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért, és engesztelést végze Izráel fiaiért. ¹⁴ A megöletett izráelita férfinak neve pedig, a ki a midiánbeli asszonnyal együtt öletett meg, Zimri, a Szálu fia vala, a Simeon- nemzetség háznépének fejedelme. ¹⁵ A megöletett midiánbeli asszony neve pedig Kozbi, Czúr leánya, a ki a Midiániták között az ő atya háza nemzetségeinek fejedelme vala. ¹⁶ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁷ Támadjátok meg a

Midiánitákat, és verjétek meg őket,¹⁸ Mert ők megtámadtak titeket az ő cselszövéseikkel, a melyeket Peórért és az ő hugokért Kozbiért, a midián fejedelem leányáért szöttek ellenetek, a ki megöletett a Peór miatt való csapásnak napján.

Chapter 26

¹ És lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak, az Áron pap fiának, mondván:² Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáiknak háznépe szerint; mindenkit, a ki hadba mehet Izráelben.³ Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb mezőségében a Jordán mellett, Jérihó ellenében, mondván:⁴ [Vegyétek] [számba] [a népet,] húsz esztendőstől fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Égyiptom földéből.⁵ Rúben elsőszülötte Izráelnek. Rúben fiai [ezek:] Hánoktól a Hánokiták, Pallutól a Palluiták nemzetsége.⁶ Heczrontól a Heczroniták nemzetsége, Kármitól a Kármiták nemzetsége.⁷ Ezek a Rúbeniták nemzetségei. És lőn az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz és harmincz.⁸ És a Pallu fiai [valának:] Eliáb.⁹ Eliáb fiai pedig, Nemuél, Dáthán és Abirám. Ez a Dáthán és Abirám a gyülekezet elöljárói valának, a kik feltámadtak vala Mózes ellen és Áron ellen.¹⁰ És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és Kórét, meghalván az a gyülekezet, mivelhogy megemészte a tűz kétszáz és ötven férfiút, a kik intőpéldául lőnek.¹¹ Kórét fiai pedig nem halának meg.¹² Simeon fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Nemuéltól a Nemuéliták nemzetsége, Jámintól a Jáminiták nemzetsége, Jákintól a Jákiniták nemzetsége.¹³ Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége. Saultól a Sauliták nemzetsége.¹⁴ Ezek a Simeoniták nemzetségei: huszonkét ezer és kétszáz.¹⁵ Gád fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Sefontól a Sefoniták nemzetsége, Haggitól a Haggiták nemzetsége, Súnitól a Súniták nemzetsége.¹⁶ Oznitól az Ozniták nemzetsége, Éritől az Ériták nemzetsége.¹⁷ Arodtól az Aroditák nemzetsége, Arélitől az Aréliták nemzetsége.¹⁸ Ezek Gád fiainak nemzetségei; az ő számok szerint negyven ezer és ötszáz.¹⁹ Júda fiai: Ér és Onán. És meghala Ér és Onán a Kanaán földén.²⁰ Júda fiai pedig az ő nemzetségeik szerint [ezek] valának: Séláhtól a Séláhiták nemzetsége, Pérecztől a Pérecziták nemzetsége, Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége.²¹ Pérecz fiai valának pedig: Heczrontól a Heczroniták nemzetsége; Hámultól a Hámuliták nemzetsége.²² Ezek Júda nemzetségei az ő

számok szerint: hetvenhat ezer ötszáz.²³ Izsakhár fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Thólától
 a Thóláiták nemzetsége; Puvától a Puviták nemzetsége;²⁴ Jásbától a Jásbiták nemzetsége;
 Simrontól a Simroniták nemzetsége.²⁵ Ezek Izsakhár nemzetségei az ő számok szerint: hatvannégy
 ezer háromszáz.²⁶ Zebulon fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Szeredtől a Szerediták
 nemzetsége, Élontól az Éloniták nemzetsége, Jahleéltől a Jahleéliták nemzetsége.²⁷ Ezek a
 Zebuloniták nemzetségei az ő számok szerint: hatvan ezer ötszáz.²⁸ József fiai az ő nemzetségeik
 szerint [ezek:] Manasse és Efraim.²⁹ Manasse fiai: Mákirtól a Mákiriták nemzetsége. Mákir nemzé
 Gileádot; Gileádtól a Gileáditák nemzetsége.³⁰ Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetsége,
 Hélektől a Hélekiták nemzetsége.³¹ És Aszriéltől az Aszriéliták nemzetsége; Sekemtől a Sekemiták
 nemzetsége.³² És Semidától a Semiditák nemzetsége és Héfertől a Héferiták nemzetsége.³³
 Czélofhádnak pedig, a Héfer fiának nem voltak fiai, hanem leányai; és a Czélofhád leányainak
 nevei ezek: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza.³⁴ Ezek Manasse nemzetségei, és az ő számok
 ötvenkét ezer és hétszáz.³⁵ Ezek Efraim fiai az ő nemzetségeik szerint: Suthelákhától a Suthelákhiták
 nemzetsége, Békertől a Békeriták nemzetsége, Tahántól a Tahániták nemzetsége.³⁶ Ezek pedig
 a Suthelákh fiai: Érántól az Érániták nemzetsége.³⁷ Ezek Efraim fiainak nemzetségei az ő számok
 szerint: harminczkét ezer és ötszáz. Ezek József fiai az ő nemzetségeik szerint.³⁸ Benjámín fiai
 az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Belától a Belaiták nemzetsége; Asbélától az Asbéliták nemzetsége;
 Ahirámtól az Ahirámiták nemzetsége.³⁹ Sefufámtól a Sefufámiták nemzetsége; Hufámtól a
 Hufámiták nemzetsége.⁴⁰ Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán: Ardtól az Arditák nemzetsége;
 Naamántól a Naamániták nemzetsége.⁴¹ Ezek Benjámín fiai az ő nemzetségeik szerint, és számok:
 negyvenöt ezer és hatszáz.⁴² Ezek Dán fiai az ő nemzetségeik szerint: Suhámtól a Suhámiták
 nemzetsége. Ezek Dán nemzetségei, az ő nemzetségeik szerint.⁴³ A Suhamiták minden nemzetsége
 az ő számok szerint: hatvannégy ezer és négyszáz.⁴⁴ Áser fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:]
 Jimnától a Jimnaiták nemzetsége; Jisvitől a Jisviták nemzetsége; Bériától a Bérihiták nemzetsége.
⁴⁵ A Béria fiaitól: Khébertől a Khéberiták nemzetsége, Malkiélától a Malkiéliták nemzetsége.⁴⁶
⁴⁷ Áser leányának pedig neve vala Sérah. Ezek Áser fiainak nemzetségei az ő számok szerint:

⁴⁸ötvenhárom ezer és négyszáz. Nafthali fiai az ő nemzetségeik szerint [ezek:] Jakhczeéltől a
 Jakhczeéliták nemzetsége, Gúnitól a Gúniták nemzetsége. ⁴⁹Jéczertől a Jéczeriták nemzetsége;
⁵⁰Sillémtől a Sillémiták nemzetsége. Ezek Nafthali nemzetségei az ő nemzetségeik szerint: az ő
⁵¹számok pedig negyvenöt ezer és négyszáz. Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer
⁵²hatszáz harmincz. Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: ⁵³Ezeknek osztassék el az a föld
⁵⁴örökségül, az ő neveiknek száma szerint. A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb
 számúnak pedig tedd kisebbé az ő örökségét; mindeniknek az ő száma szerint adattassék az ő
⁵⁵öröksége. ⁵⁶De sorssal osztassék el a föld; az ő atyjok törzseinek nevei szerint örököljenek.
⁵⁷A sors szerint osztassék el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. Ezek pedig Lévi
 megszámláltjai az ő nemzetségeik szerint: Gérsontól a Gérsontiták nemzetsége; Kéháttól a Kéhátiták
⁵⁸nemzetsége; Méráritól a Méráriták nemzetsége. Ezek Lévi nemzetségei: a Libniták nemzetsége,
 a Hébroniták nemzetsége, a Makhliták nemzetsége, a Músiták nemzetsége, a Kórahiták nemzetsége.
⁵⁹Kéhát pedig nemzé Amrámot. Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, a ki
 Égyiptomban született Lévinek; és ő szülte Amrámnak Áront, Mózes, és Miriámot, az ő
⁶⁰leánytestvéröket. És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és Ithamár. ⁶¹És meghalának
⁶²Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt. És vala azoknak száma: huszonhárom
 ezer, mind férfiak, egy hónapostól fogva és feljebb; mert nem voltak beszámálva az Izráel fiai
⁶³közé, mivel nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a
 papnak megszámláltjai, a kik megszámlálák Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikhó átellenében
⁶⁴a Jordán mellett. Ezek között pedig nem volt senki a Mózesről és Áron paptól megszámláltattak
⁶⁵közül, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. Mert az Úr mondotta vala
 nékik: Bizonyynal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak
 Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nún fia.

Chapter 27

¹Előállának pedig a Czélofhád leányai, a ki Héfer fia vala, a ki Gileád fia, a ki Mákir fia, a ki
 Manasse fia vala, József fiának, Manassének nemzetségei közül. Ezek pedig az ő leányainak neveik:
 Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. ²És megállának Mózes előtt, és Eleázár pap előtt, és a

fejedelmek előtt, és az egész gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyílásánál, mondván: ³ A mi atyánk meghalt a pusztában, de ő nem volt azoknak seregében, a kik összeseregelték volt az Úr ellen a Kóré seregében; hanem az ő bűnéért holt meg, és fiai nem voltak néki. ⁴ Miért töröltetnék el a mi atyánknak neve az ő nemzetsége közül, azért, hogy nincsen őnéki fia? Adj örökséget nekünk a mi atyánknak atyjafiai között. ⁵ Mózes pedig vivé ezeknek ügyét az Úr elé. ⁶ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ⁷ Igazat szólnak a Czélofhád leányai: Adj nekik örökségi birtokot az ő atyjoknak atyjafiai között, és szállítsd rájuk az ő atyjoknak örökségét. ⁸ Izráel fiainak pedig szólj, mondván: Mikor valaki meghal, és fia nem leend annak, akkor adjátok annak örökségét az ő leányának. ⁹ Ha pedig nem leend néki leánya, akkor adjátok az ő örökségét az ő testvéreinek. ¹⁰ Ha pedig nem leendenek néki testvérei, akkor adjátok az ő örökségét az ő atyja testvéreinek. ¹¹ Ha pedig nem leendenek az ő atyjának testvérei, akkor adjátok az ő örökségét annak, a ki legközelebbi atyjafia az ő nemzetségéből, és bírja azt. Legyen pedig az Izráel fiainak végezett törvényök, a miképen megparancsolta az Úr Mózesnek. ¹² Monda azután az Úr Mózesnek: Menj fel az Abarim hegyére, és lásd meg a földet, a melyet Izráel fiainak adtam. ¹³ Miután pedig megláttad azt, takarítottal te is a te népedhez, a miképen oda takarítottatott Áron, a te testvéred; ¹⁴ Mivelhogy nem engedétek az én beszédemnek a Czin pusztájában, a gyülekezet versengésének idején, hogy megdicsőítettetek volna engemet ama vizeknél az ő szemeik előtt. Ezek a versengésnek vizei Kádesnél a Czin pusztájában. ¹⁵ Szóla azért Mózes az Úrnak, mondván: ¹⁶ Az Úr, a minden test lelkének Istene, rendeljen férfiút a gyülekezet fölé. ¹⁷ A ki kimenjen ő előttök, és a ki bemenjen ő előttök; a ki kivigye őket, és a ki bevigye őket, hogy ne legyen az Úr gyülekezete olyan mint a juhok, a melyeknek nincsen pásztoruk. ¹⁸ Az Úr pedig monda Mózesnek: Vedd melléd Józsuét a Nún fiát, a férfiút, a kiben lélek van, és tedd ő reá a te kezedet. ¹⁹ És állasd őt Eleázár pap elé, és az egész gyülekezet elé, és adj néki parancsolatokat az ő szemeik előtt. ²⁰ És a te dicsőségedet közöld ő vele, hogy hallgassa őt Izráel fiainak egész gyülekezete. ²¹ Azután pedig álljon Eleázár pap elé, és kérdje meg őt az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az ő szava szerint menjenek ki, és az ő szava szerint menjenek be, ő és Izráel minden fia ő vele, és az egész gyülekezet. ²² Úgy cselekedék azért Mózes, a miképen parancsolta vala az Úr néki; mert vevé Józsuét, és állatá őt Eleázár pap elé, és az egész gyülekezet elé. ²³ És tevé az ő kezét ő reá, és ada néki parancsolatokat, a miképen szólott vala az Úr Mózes által.

Chapter 28

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ügyeljetek, hogy az én áldozatomat, kenyeremet kedves illatú tűzáldozatul a maga idejében áldozzátok nékem. ³ És mondd meg nékik: Ez a tűzáldozat, a melyet áldoztatok az Úrnak: egy esztendős, ép bárányokat, naponként kettőt, szüntelen való egészen égőáldozatul. ⁴ Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estennen készítsd el. ⁵ És egy efa lánglisztnek tizedrészét ételáldozatul, megelegyítve egy hin sajtolt olajnak negyedrésszel. ⁶ [Ez] a szüntelen való egészen égőáldozat, a mely Sinai hegyen szereztetett kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. ⁷ Annak italáldozatja pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárányhoz. A szenthelyen adj italáldozatot, jó borból az Úrnak. ⁸ A másik bárányt készítsd el estennen, a reggeli ételáldozat és annak italáldozatja szerint készítsd el azt, jóillatú tűzáldozatul az Úrnak. ⁹ Szombatnapon pedig áldozz két ép bárányt, esztendősöket, és két tized [efa] lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul, annak italáldozatjával egybe. ¹⁰ Ez a szombati egészen égőáldozat szombatonként, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak italáldozatján kívül. ¹¹ A ti hónapjaitok kezdetén is áldoztatok az Úrnak egészen égőáldozatul két fiatal tulkot, egy kost, és hét egyesztendős, ép bárányt. ¹² És egy-egy tulok mellé olajjal elegyített három tized efa lánglisztet ételáldozatul, egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized efa lánglisztet ételáldozatul. ¹³ És egy-egy bárány mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve ételáldozatul; égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. ¹⁴ Az azokhoz való italáldozat pedig legyen fél hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy kos mellé, és egy negyed hin egy bárány mellé. Ez a hónapos egészen égőáldozat [minden] hónap [kezdetén], az esztendőnek hónapjai szerint. ¹⁵ És egy kecskebakot is készítesek el bűnért való áldozatul az Úrnak, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak italáldozatával egyben. ¹⁶ Az első hónapban pedig, a hónapnak tizennegyedik napján az Úrnak páskhája van. ¹⁷ És e hónapnak tizenötödik napján is ünnep van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek. ¹⁸ Első napon legyen szent gyülekezés; semmi robota munkát ne végezzetek, ¹⁹ Hanem tűzáldozatul egészen égőáldozaton vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt hetet, a melyek épek legyenek. ²⁰ És azoknak ételáldozata olajjal elegyített lisztláng legyen; három tizedrész [efát] tegyetek egy

tulok mellé, és két tizedrészt egy kos mellé.²¹ Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt tegyetek,
a hét bárány szerint.²² És bűnért való áldozatul egy bakot, hogy engesztelés legyen értetek.²³
A reggeli egészen égőáldozaton kívül, (a mely szüntelen való égőáldozat) készítsétek el ezeket.
²⁴ Ezek szerint készítsétek naponként hét napon át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak;
a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül készíttessék az, annak italáldozatjával egyben.²⁵ A
hetedik napon is legyen néktek szent gyülekezésetek; semmi robota munkát ne végezzetek.²⁶ A
zsengék napján is, a mikor új ételáldozatot visztek az Úrnak a ti hetes ünnepeken: szent
gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek.²⁷ Hanem vigyetek kedves
illatul egészen égőáldozatot az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, és esztendős bárányt hetet.²⁸ És
azokhoz való ételáldozatul olajjal elegyített háromtized [efa] lisztlángot egy tulok mellé, két tizedet
egy kos mellé.²⁹ Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt, a hét bárány szerint.³⁰ Egy
kecskebakot is, hogy engesztelés legyen értetek.³¹ A szüntelen való egészen égőáldozaton és
annak ételáldozatján kívül készítsétek [ezeket:] épek legyenek, azoknak italáldozatjokkal egyben.

Chapter 29

¹ A hetedik hónapban pedig a hónapnak első napján szent gyülekezésetek legyen néktek. Semmi
robota munkát ne végezzetek; kürt zengésének napja legyen az néktek.² És készítsétek el kedves
illatul egészen égőáldozatot az Úrnak, egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős ép bárányt hetet.³ És
azokhoz ételáldozatul olajjal elegyített három tized [efa] lisztlángot a tulok mellé, két tizedrészt a
kos mellé;⁴ És egy-egy tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint;⁵ És egy kecskebakot
bűnért való áldozatul, hogy engesztelés legyen értetek,⁶ az újhold egészen égőáldozatján és annak
ételáldozatján kívül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján, és azoknak
italáldozatjokon kívül, az ő rendjök szerint, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak.⁷ E hetedik
hónapnak tizedik napján is szent gyülekezésetek legyen néktek; és sanyargassátok meg magatokat,
semmi munkát ne végezzetek;⁸ És vigyetek az Úrnak kedves illatú egészen égőáldozatul: egy
fiatal tulkot, egy kost, esztendős bárányt hetet, épek legyenek;⁹ És azoknak ételáldozatául olajjal
elegyített három tized [efa] lisztlángot a tulok mellé; két tizedrészt az egy kos mellé;¹⁰ Egy-egy

¹¹ tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint. Egy kecskebakot bűnért való áldozatul, az engesztelésre való bűnáldozaton kívül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak

¹² ételáldozatán és azoknak italáldozatjokon kívül. A hetedik hónapnak tizenötödik napján is szent gyülekezések legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon

¹³ ünnepeljétek. És vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: tizenhárom

¹⁴ fiatal tulkot, két kost, esztendős bárányt tizennégyet, épek legyenek. És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített lisztlángból három tizedrész [efát] egy-egy tulok mellé, a tizenhárom tulok szerint,

¹⁵ két tizedrészt egy-egy kos mellé, a két kos szerint. És egy-egy tizedrészt minden bárány mellé,

¹⁶ a tizennégy bárány szerint. És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen

¹⁷ égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. Másodnapon pedig tizenkét fiatal

¹⁸ tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé, a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás

¹⁹ szerint. És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak

²⁰ ételáldozatján és azoknak italáldozatjokon kívül. Harmadnap pedig tizenegy fiatal tulkot, két

²¹ kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a

²² tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján

²³ és italáldozatján kívül. Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt,

²⁴ esztendősöket. Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a

²⁵ bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; És egy kecskebakot bűnért való áldozatul,

²⁶ a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. És ötödnapon

²⁷ kilencz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket: És azoknak ételáldozatjokat

²⁸ és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, azoknak számok szerint, a szokás szerint. És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton,

²⁹ annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. És hatodnapon nyolcz tulkot, két kost, tizennégy

³⁰ ép bárányt, esztendősöket. És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a

³¹ kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; És egy bakot bűnért

való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján

³² kívül. És hetedik napon hét tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; ³³ És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ³⁴ És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ³⁵ Nyolczadnapon bezáró ünnepek legyen néktek, semmi robota munkát ne végezzetek; ³⁶ Hanem vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tûzáldozatul: egy tulkot, egy kost, hét ép bárányt, esztendősöket; ³⁷ Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulok mellé, a kos mellé, és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; ³⁸ És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. ³⁹ Ezeket áldozzátok az Úrnak a ti ünnepeiteken, azokon kívül, a miket fogadásból, és szabad akaratból áldoztok, a ti egészen égőáldozataitokul, ételáldozataitokul, italáldozataitokul, és hálaáldozataitokul. ⁴⁰ És megmondá Mózes Izráel fiainak mind azokat, a melyeket az Úr parancsolt vala Mózesnek.

Chapter 30

¹ És szóla Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, a melyet parancsolt az Úr: ² Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. ³ Ha pedig asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le magát az ő atyjának házában az ő fiatalágában; ⁴ És hallja az ő atya az ő fogadását, vagy kötelezését, a melylyel lekötelezte magát, és nem szól arra az ő atya: akkor megáll minden ő fogadása, és minden kötelezés is, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. ⁵ Ha pedig megtiltja azt az ő atya azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi fogadása és kötelezése, a melylyel lekötelezte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az ő atya tiltotta meg azt. ⁶ Ha pedig férjhez megy, és így terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötelezte magát; ⁷ És hallja az ő férje, és nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezései is, a melyekkel lekötelezte magát, megálljanak. ⁸ Ha pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtiltja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára vett, és az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a melylyel lekötelezte magát; és az Úr is megbocsát néki. ⁹ Az özvegy

10 asszonyoknak pedig és az elváltak minden fogadása, a melylyel lekötelezi magát, megáll. Ha
 11 pedig az ő férjének házában tesz fogadást, vagy esküvéssel kötelezi magát valami kötésre: Ha
 hallotta az ő férje és nem szólt arra, nem tiltotta meg azt: akkor annak minden fogadása megáll, és
 12 minden kötelezése, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. De ha a férje teljesen erőtlenné
 teszi azokat azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin kijött, sem
 fogadása, sem az ő maga lekötelezése; az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát néki.
 13 Minden fogadását, és minden esküvéssel való kötelezését a maga megsanyargatására, a férje
 14 teszi erőssé, és a férje teszi azt erőtlenné. Hogyha nem szólván nem szól néki a férje egy naptól
 fogva más napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezését, a melyeket magára
 15 vett; megerősíti azokat, mert nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt. Ha pedig azután
 16 teszi erőtelenné azokat, minekutána hallotta vala: ő hordozza az ő bűnének terhét. Ezek azok
 a rendelkezések, a melyeket parancsolt az Úr Mózesnek, a férj és az ő felesége között, az atya és leánya
 között, mikor még fiatalságában az ő atyjának házában [van.]

Chapter 31

1 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Állj bosszút Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a te
 3 népeidhez takarítottol. Szóla azért Mózes a népnek, mondván: Készítsétek fel magatok közül a
 4 viadalra való embereket, és induljanak Midián ellen, hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon.
 5 Ezret-ezret egy-egy törzsből, Izráelnek minden törzsből küldjétek a hadba. Kiválogatának azért
 6 Izráel ezereiből, ezeret törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készít. És elküldé őket Mózes,
 7 törzsenként ezeret-ezeret a hadba, és velök Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba; és a szent edények
 és a riadó kürtök valának az ő keze alatt. 8 És harcolának Midián ellen, a miképen megparancsolta
 9 vala az Úr Mózesnek, és minden férfiút megölének. A Midián királyait is megölik, azoknak
 10 levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, Húrt, és Rebát, Midiánnak öt királyát; és Bálámot
 a Beór fiát is megölik fegyverrel. 11 És fogságba vivék Izráel fiai a Midiániták feleségeit és azoknak
 12 kisdedeit, és azoknak minden barmát és minden nyáját, és minden vagyonát prédára veték. És
 Minden városukat pedig az ő lakhelyeik szerint, és minden falvaikat tűzzel megégeték. 13 És

12 elvivének minden ragadományt és minden prédát mind emberekből, mind barmokból. És vivék Mózeshoz és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a foglyokat, a prédát és a ragadományokat a táborba, a mely a Moáb mezőségén vala a Jordán mellett, Jérikhó átellenében.

13 Kimenének azért Mózes és Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ö eléjök a táboron

kívül. 14 És megharaguvék Mózes a hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra, a kik

megjöttek vala a harcról. 15 És monda nékik Mózes: Megtartottátok-é életben mind az asszonyokat?

16 Ímé ök voltak, a kik Izráel fiait Bálám tanácsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában;

és lön csapás az Úr gyülekezetén. 17 Most azért öljetek meg a kisdedek közül minden fineműt; és

minden asszonyt is, a ki férfit ismert azzal való hálás végett, megöljete. 18 Minden leánygyermeket

pedig, a kik nem háltak férfiúval, tartsatok életben magatoknak. 19 Ti pedig maradjatok a táboron

kívül hét napig; a ki megölt valakit, és a ki hullát érintett, mind tisztítsátok meg magatokat harmad

és hetednapon, magatokat és foglyaitokat. 20 Minden ruhát, minden bőrből való eszközt, minden

kecskeszörből való készítményt és minden faedényt; tisztítsátok meg magatokat. 21 És monda

Eleázár pap a vitézeknek, a kik elmentek vala a hadba: Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt

vala az Úr Mózesnek: 22 Az aranyat, ezüstöt, rezet, vasat, az ónt és ólmot bizonyára; 23 Minden

egyebet [is], a mi állja a tüzet, vigyetek át a tűzön, és megtisztítatik, de a tisztító vízzel is tisztíttassék

meg; mindazt pedig, a mi nem állja a tüzet, vízen vigyetek át. 24 Ruháitokat pedig mossátok meg

a hetedik napon, és tiszták lesztek: és azután bemehettek a táborba. 25 Újra szóla az Úr Mózesnek,

mondván: 26 Vedd számba az elfoglalt prédát, mind emberben, mind baromban, te és Eleázár, a

pap, és a gyülekezet atyáinak fejei. 27 És oszszad a prédát két részre: a hadakozók között, a kik

hadba mentek, és az egész gyülekezet között. 28 És végy részt az Úrnak a hadakozó férfiaktól,

akik hadba mentek: ötszázból egy lelket, az emberek közül, az ökrök közül, a szamarak közül, és

a juhok közül. 29 Azoknak fele részéből vegyetek, és adjad Eleázárnak, a papnak, felemelt áldozatul

az Úrnak. 30 Az Izráel fiainak járó fele részéből pedig egy elfogottat végy ötvenből: emberekből,

ökrökből, szamarakból, juhokból, és minden baromból; és adjad azokat a lévítáknak, a kik ügyelnek

az Úr hajlékának ügyére. 31 És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap, a miképen parancsolta

vala az Úr Mózesnek. 32 És vala az a préda, [azaz] annak a zsákmánynak maradéka, a mit a

hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetvenöt ezer juh. 33 És hetvenhét ezer ökör. 34 És hatvanegy

ezer számár. ³⁵ Emberi lélek pedig: a leányok közül, a kik nem ismertek vala férfival való egyesülést, ilyen lélek összesen harminczkét ezer. ³⁶ Vala pedig az [egyik] fele, azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh. ³⁷ Vala pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt. ³⁸ Az ökör pedig: harminczhat ezer; és azokból az Úrnak része: hetvenkettő. ³⁹ És a számár: harmincz ezer és ötszáz; azokból az Úrnak része: hatvanegy. ⁴⁰ Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az Úrnak része: harminczhét lélek. ⁴¹ És adá Mózes az Úrnak részét felemelt áldozatul Eleázárnak, a papnak, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ⁴² Az Izráel fiainak eső [másik] fele részből pedig, a melyet elválasztott Mózes a hadakozó férfiakétól. ⁴³ (Vala pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz harminczhét ezer és ötszáz; ⁴⁴ Ökör: harminczhat ezer; ⁴⁵ Számár: harmincz ezer és ötszáz: ⁴⁶ Emberi lélek: tizenhat ezer.) ⁴⁷ Az Izráel fiainak eső fele részből pedig egy elfogottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a barmokból; és adá azokat a lévítáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. ⁴⁸ És járulának Mózeshez a had ezereinek vezetői, az ezredesek és századosok. ⁴⁹ És mondának Mózesnek: Szolgáid megszámlálták a hadakozó férfiakat, a kik a mi kezünk alatt voltak, és senki közülünk el nem veszett. ⁵⁰ Hoztunk azért az Úrnak való áldozatul kiki a mit talált: aranyeszközöket, karlánczokat, karpereczeket, gyűrűket, fülönfüggőket, nyaklánczokat, hogy engesztelést végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt. ⁵¹ És elvevé Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat ő tőlök, [és] a megkészített eszközöket [is] mind. ⁵² És mindaz az arany, a melyet felemelt áldozatul vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és ötven siklus vala az ezeredesektől és századosoktól. ⁵³ A hadakozó férfiak közül kiki magának zsákmányolt. ⁵⁴ Miután elvette vala Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat az ezeredesektől és századosoktól, bevivék azt a gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékeztetőül az Úr elé.

Chapter 32

¹ Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok barmok vala. Mikor látták a Jázér földét és a Gileád földét, hogy ímé az a hely marhatartani való hely: ² Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és

szólának Mózesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet fejedelmeinek, mondván: ³ Atárót, Díbon, Jázér, Nimra, Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: ⁴ A föld, a melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete előtt, baromtartó föld az; a te szolgálóidnak pedig [sok] marhájok van. ⁵ És mondának: Hogyha kedvet találtunk a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgálóidnak örökségül, ne vígy minket át a Jordánon. ⁶ Mózes pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti atyátokfiai hadakozni menjenek, ti pedig itt maradjatok? ⁷ És miért idegenítitek el Izráel fiainak szívét, hogy által ne menjenek a földre, a melyet adott nékik az Úr? ⁸ A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátám őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék meg azt a földet; ⁹ Mert felmentek az Eskól völgyéig, és megnézték a földet, és elidegeníték Izráel fiainak szívét, hogy be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala nékik az Úr. ¹⁰ Azért megharaguvék az Úr azon a napon, és megesküvék, mondván: ¹¹ Nem látják meg azok az emberek, a kik feljöttek Égyiptomból, húsz esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely fölől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; ¹² Kivéve a Kenizeus Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuet, a Nún fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. ¹³ És megharaguvék az Úr Izráelre, és bujdosatá őket a pusztában negyven esztendeig; míg megemészteték az egész nemzetség, a mely gonoszt cselekedett vala az Úr szemei előtt. ¹⁴ És ímé feltámadtatok a ti atyáitok helyett, bűnös emberek maradékai, hogy az Úr haragjának tüzét még öregbítsétek Izráel ellen. ¹⁵ Hogyha elfordultok az ő utaitól, még tovább is otthagyja őt a pusztában, és elvesztitek mind az egész népet. ¹⁶ És járulának közelebb ő hozzá, és mondának: Barmainknak juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat; ¹⁷ Magunk pedig felfegyverkezve, készséggel megyünk Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyökre; gyermekeink pedig a kerített városokban maradnak e földnek lakosai miatt. ¹⁸ Vissza nem térünk addig a mi házainkhoz, a míg Izráel fiai közül meg nem kapja kiki az ő örökségét. ¹⁹ Mert nem veszünk mi részt az örökségben ő velök a Jordánon túl és tovább, mivelhogy meg van nékünk a mi örökségünk a Jordánon innen napkelet felől. ²⁰ És monda nékik Mózes: Ha azt cselekszitek, a mit szóltok; ha az Úr előtt készültök fel a hadra; ²¹ És átmegy közületek minden fegyveres a Jordánon az Úr előtt, míg kiúzi az ő ellenségeit maga előtt; ²² És csak azután tértek vissza, ha az a föld meghódol az Úr előtt: akkor ártatlanok lesztek az Úr előtt, és Izráel előtt, és az a föld birtokotokká lesz néktek az Úr előtt. ²³ Hogyha nem így cselekesztek,

ímé vétkeztek az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötök[nek] [büntetése] utólér benneteket!
²⁴ Építsetek magatoknak városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak aklokát; de a mit
 fogadtatok, azt megcselekedjétek. ²⁵ És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván: A
 te szolgálid úgy cselekesznek, a mint az én Uram parancsolja. ²⁶ A mi kicsinyeink, feleségeink,
 juhaink és mindenféle barmaink ott lesznek Gileád városaiban; ²⁷ A te szolgálid pedig átmennek
 mindnyájan hadra felkészülve, harcolni az Úr előtt, a miképen az én Uram szól. ²⁸ Parancsot ada
 azért ő felőlök Mózes Eleázárnak, a papnak, és Józsuénak a Nún fiának, és az Izráel fiai törzseiből
²⁹ való atyák fejeinek, ²⁹ És monda nékik Mózes: Ha átmennek a Gád fiai és a Rúben fiai veletek a
 Jordánon, mindnyájan hadakozni készen az Úr előtt, és meghódol a föld ti előttetek: akkor adjátok
³⁰ nékik a Gileád földét birtokul. ³⁰ Ha pedig nem mennek át fegyveresen veletek, akkor veletek
 kapjanak birtokot a Kanaán földén. ³¹ És felelének a Gád fiai és a Rúben fiai, mondván: A mit
 mondott az Úr a te szolgálidnak, akképen cselekeszünk. ³² Mi átmegyünk fegyveresen az Úr előtt
³³ a Kanaán földre, de miénk legyen a mi örökségünknek birtoka a Jordánon innen. ³³ Nékik adá
 azért Mózes, [tudniillik] a Gád fiainak, a Rúben fiainak és a József fiának, Manasse féltörzsének,
 Szihonnak, az Emoreusok királyának országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt a földet
³⁴ az ő városaival, határaival, annak a földnek városait köröskörül. ³⁴ És megépíték a Gád fiai Dibont,
 Ataróthot, Aroért, ³⁵ Atróth-Sofánt, Jázért, Jogbehát, ³⁶ Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített
³⁷ városokat juhaklokkal egyben. ³⁷ A Rúben fiai pedig megépíték Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot,
³⁸ Nébót, Baál-Meont, (változtatott néven nevezve) és Sibmát. És [új] neveket adának a városoknak,
³⁹ a melyeket építének. ³⁹ Mákirnak, a Manasse fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és bevevék
 azt, és kiűzék az Emoreust, a ki ott vala. ⁴⁰ Adá azért Mózes Gileádot Mákirnak, a Manasse fiának,
⁴¹ és lakozék abban. ⁴¹ Jáir pedig, a Manasse fia elméne, és bevevé azoknak falvait, és hívá azokat
⁴² Jáir falvainak. ⁴² Nóbah is elméne, és bevevé Kenáthot és annak városait, és hívá azt Nóbáhnak,
 a maga nevérol.

Chapter 33

¹ Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijövének Égyiptom földéből az ő seregeik szerint Mózes és Áron vezetése alatt. ² (Megírá pedig Mózes az ő kijövetelőket az ő szállásaik szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek az ő szállásaik, az ő kijövetelők szerint. ³ Elindulának Rameszeszből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A páskha után való napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész Égyiptom láttára. ⁴ (Az égyptombeliek pedig temetik vala [azokat] a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsőszülött[jö]ket; az isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) ⁵ És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és tábort ütének Szukkótban. ⁶ És elindulának Szukkótból, és tábort ütének Ethámban, a mely van a pusztának szélén. ⁷ És elindulának Ethámból, és fordulának Pihahiróth felé, a mely van Baál-Czefon előtt, és tábort ütének Migdol előtt, ⁸ És elindulának Pihahiróthból, és átmenének a tenger közepén a pusztába; és menének három napi járásnyira az Ethám pusztáján; és tábort ütének Márában. ⁹ És elindulának Márából, és jutának Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútfő és hetven pálmafa; és tábort ütének ott. ¹⁰ És elindulának Élimből, és tábort ütének a Veres tenger mellett. ¹¹ És elindulának a Veres tengertől, és tábort ütének a Szin pusztájában. ¹² És elindulának a Szin pusztájából, és tábort ütének Dofkában. ¹³ És elindulának Dofkából, és tábort ütének Álúsban. ¹⁴ És elindulának Álusból, és tábort ütének Refidimben, de nem vala ott a népnek inni való vize. ¹⁵ És elindulának Refidimből, és tábort ütének a Sinai pusztájában. ¹⁶ És elindulának a Sinai pusztájából, és tábort ütének Kibrót-Thaavában. ¹⁷ És elindulának Kibrót-Thaavából, és tábort ütének Haserótban. ¹⁸ És elindulának Haserótból, és tábort ütének Rithmában. ¹⁹ És elindulának Rithmából, és tábort ütének Rimmon-Péreczben. ²⁰ És elindulának Rimmon-Péreczből, és tábort ütének Libnában. ²¹ És elindulának Libnából, és tábort ütének Risszában. ²² És elindulának Risszából, és tábort ütének Kehélátban. ²³ És elindulának Kehélátból, és tábort ütének a Séfer hegyénél. ²⁴ És elindulának a Séfer hegyétől és tábort ütének Haradában. ²⁵ És elindulának Haradából, és tábort ütének Makhélótban. ²⁶ És elindulának Makhélótból, és tábort ütének Tháhátban. ²⁷ És elindulának Tháhátból, és tábort ütének Thárahban. ²⁸ És elindulának Thárahból, és tábort ütének Mitkában. ²⁹ És elindulának Mitkából, és tábort ütének Hasmonában. ³⁰ És elindulának Hasmonából, és tábort ütének

³¹ Moszérótban. ³² És elindulának Moszérótból, és tábort ütének Bené-Jaakánban. ³³ És elindulának Bené-Jaakánból, és tábort ütének Hór-Hagidgádban. ³⁴ És elindulának Hór-Hagidgádból, és tábort ütének Jotbathában. ³⁵ És elindulának Jotbathából, és tábort ütének Abronában. ³⁶ És elindulának Abronából, és tábort ütének Eczjon-Geberben. ³⁷ És elindulának Eczjon-Geberből, és tábort ütének Czin pusztájában; ez Kádes. ³⁸ És elindulának Kádesből, és tábort ütének a Hór hegyénél, az Edom földének szélén. ³⁹ Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegyére az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetelök után, az ötödik hónapban, a hónap elsején. ⁴⁰ Áron pedig száz és huszonhárom esztendős vala, mikor meghala a Hór hegyén. ⁴¹ Hallott pedig a Kananeus, Arad királya (ez pedig dél felől lakozik vala a Kanaán földén) Izráel fiainak jövele felől. ⁴² És elindulának a Hór hegyétől, és tábort ütének Czalmonában. ⁴³ És elindulának Czalmonából, és tábort ütének Púnonban. ⁴⁴ És elindulának Púnonból, és tábort ütének Obothban. ⁴⁵ És elindulának Obothból, és tábort ütének Ijé- Abárimban, a Moáb határán. ⁴⁶ És elindulának Ijé-[Abárim]ből, és tábort ütének Dibon-Gádban. ⁴⁷ És elindulának Dibon-Gádból, és tábort ütének Almon-Diblathaimban. ⁴⁸ És elindulának Almon-Diblathaimból, és tábort ütének az Abarim hegységénél, Nébó ellenében. ⁴⁹ És elindulának az Abarim hegységétől, és tábort ütének a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jérikhó ellenében. ⁵⁰ Tábort ütének pedig a Jordán mellett, Beth-Hajjesimóthtól Abel- Hassittimig, a Moáb mezőségén. ⁵¹ És szóla az Úr Mózsesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikhó ellenében, mondván: ⁵² Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földre: ⁵³ Űzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elöl, és vessétek el minden írott képeiket, és minden ő öntött bálványképeiket is elveszessétek, és minden magaslataikat rontsátok el! ⁵⁴ Űzzétek ki a földnek [lakóit,] és lakoztatok abban; mert néktek adtam azt a földet, hogy bírjátok azt. ⁵⁵ Azt a földet pedig sorsvetés által vegyétek birtokotokba a ti nemzetségeitek szerint. A nagyobb számúnak nagyobbítsátok az ő örökségét, a kisebb számúnak kisebbítsd az ő örökségét. A hová a sors esik valaki számára, az legyen az övé. A ti atyáitoknak törzsei szerint vegyétek át birtokotokat. ⁵⁶ Ha pedig nem Űzitek ki annak a földnek lakosait a ti színetek elöl, akkor, a kiket meghagytok közülök, szálkákka lesznek a ti szemeitekben, és tövisekké a ti oldalaitokban, és ellenségeitek lesznek néktek

a földön, a melyen lakoztok. ⁵⁶ És akkor a miképen gondoltam, hogy cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

Chapter 34

¹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván: ² Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Hogyha bementek ti a Kanaán földre; (ez a föld, a mely örökségül esik néktek, [tudniillik] a Kanaán földre az ő határai szerint), ³ Akkor legyen a ti déli oldalatok a Czin pusztájától fogva Edom határáig, és legyen a ti déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. ⁴ És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig, és menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától délre; és menjen tova Haczar-Adárig, és menjen át Aczmonig. ⁵ Azután kerüljön a határ Aczmontól Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen. ⁶ A napnyugoti határotok pedig legyen néktek a nagy tenger; ez legyen néktek a napnyugoti határotok. ⁷ Ez legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől fogva vonatok határt a Hór hegyének. ⁸ A Hór hegyétől vonatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak vége pedig Czedádnál legyen. ⁹ És tovamenjen a határ Zifronig, a vége pedig Haczar-Enán legyen. Ez legyen néktek az északi határotok. ¹⁰ A napkeleti határt pedig vonjátok Haczar-Enántól Sefámig. ¹¹ És hajoljon le a határ Sefámtól Ribláig, Aintól napkeletre; és [újra] hajoljon le a határ, és érje a Kinnéreth tenger partját napkelet felé. ¹² Azután hajoljon le a határ a Jordán felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti földetek az ő határai szerint köröskörül. ¹³ És parancsot ada Mózes Izráel fiainak, mondván: Ez az a föld, a melyet sors által veszték birtokotokba, a mely felől parancsot ada az Úr, hogy adjam azt kilencz törzsnek, és fél törzsnek; ¹⁴ Mert megkapták a Rúbeniták fiainak törzse az ő atyáiknak háza szerint, a Gádíták fiainak törzse, az ő atyáiknak háza szerint, és a Manasse fél törzse is, megkapták az ő örökségöket. ¹⁵ Két törzs és egy fél törzs megkapta az ő örökségét a Jordánon túl, Jérikhó ellenében napkelet felől. ¹⁶ Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: ¹⁷ Ezek azoknak a férfiaknak nevei, a kik örökségül fogják néktek elosztani azt a földet: Eleázár, a pap, és Józsué, a Nún fia. ¹⁸ És törzsenként egy-egy fejedelmet vegyetek mellétek a földnek örökségül való elosztására. ¹⁹ Ezek a férfiaknak nevei: a

Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia.²⁰ A Simeon fiainak törzséből Sámuel, az Ammihúd fia.²¹
 A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszlon fia.²² A Dán fiainak törzséből Bukki fejedelem, a Jógli
 fia.²³ A József fia közül, a Manasse fiainak törzséből Hanniél fejedelem, az Efód fia.²⁴ Az
 Efraim fiainak törzséből Kemuél fejedelem, a Siftán fia.²⁵ És a Zebulon fiainak törzséből Eliczáfán
 fejedelem, a Parnák fia.²⁶ És az Izsakhár fiainak törzséből Paltiél fejedelem, az Azzán fia.²⁷ És
 az Áser fiainak törzséből Akhíhúd fejedelem, a Selómi fia.²⁸ És a Nafthali fiainak törzséből
 Pédahél fejedelem, az Ammihúd fia.²⁹ Ezek azok, a kiknek megparancsolá az Úr, hogy örökséget
 oszszanak Izráel fiainak a Kanaán földén.

Chapter 35

¹ És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván:
² Parancsold meg Izráel fiainak, hogy adjanak a lévitáknak az ő örökségi birtokukból lakásra való
 városokat; a városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt is a lévitáknak;³ Hogy legyenek
 nékik a városok lakóhelyekül, a legelők pedig legyenek az ő barmaiknak, jószágaiknak és mindenféle
 állatjoknak.⁴ És azoknak a városoknak legelői, a melyeket a lévitáknak adtok, a város falától és
 azon kívül, ezer singnyire legyenek köröskörül.⁵ Mérjetek azért a városon kívül, napkelet felől
 két ezer singet, dél felől is kétezer singet, napnyugot felől kétezer singet, és észak felől kétezer
 singet; és a város legyen középpen. Ez legyen számukra a városok legelője.⁶ A városok közül
 pedig, a melyeket a lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, a melyeket azért adjatok, hogy
 oda szaladjon a gyilkos; és azokon kívül adjatok negyvenkét várost.⁷ Mind a városok, a melyeket
 adnotok kell a lévitáknak, negyvennyolc város, azoknak legelőivel egyben.⁸ A mely városokat
 pedig Izráel fiainak örökségéből adtok, [azokhoz] attól, a kinek több van, többet vegyetek, és attól,
 a kinek kevesebb van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségéhez képest, a melyet örökül
 kapott, adjon az ő városaiból a lévitáknak.⁹ És szóla az Úr Mózesnek, mondván:¹⁰ Szólj Izráel
 fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére:¹¹ Válaszszatok ki
 magatoknak városokat, a melyek menedékvárosaitok legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki
 történetből öl meg valakit.¹² És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszuló ellen, és

ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elé.¹³ A mely városokat pedig oda
 adtok, [azok] [közül] hat legyen néktek menedékvárosul.¹⁴ Három várost adjatok a Jordánon túl,
 és három várost adjatok a Kanaán földén; menedékvárosok legyenek [azok.]¹⁵ Izráel fiainak és
 a jövevénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy oda szaladjon
 az, a ki történetből öl meg valakit.¹⁶ De ha valaki vaseszközzel úgy üt meg valakit, hogy meghal,
 gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos.¹⁷ És ha kézben levő kövel, a melytől meghalhat, üti meg
 úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos.¹⁸ Vagy ha kézben lévő faeszközzel, a
 melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos.¹⁹ A
 vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, ölje meg azt.²⁰ Hogyha gyűlölségből
 taszítja meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít [valamit] reá, hogy meghal;²¹ Vagy
 ellenségeskedésből kezével üti meg azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, a ki ütötte; gyilkos
 az; a vérbosszuló rokon ölje meg azt a gyilkost, mihelyt találkozik vele.²² Ha pedig hirtelenségből,
 ellenségeskedés nélkül taszítja meg őt; vagy nem szántszándékból hajít reá akár miféle eszközt;
²³ Vagy akár miféle követ, a melytől meghalhat, úgy ejt valakire, a kit nem látott, hogy meghal,
 holott nem volt ő annak ellensége, sem nem kereste annak vesztét:²⁴ Akkor ítéljen a gyülekezet
 az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között e törvények szerint.²⁵ És mentse ki a gyülekezet
 a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből, és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába,
 a melybe szaladott vala, és lakozzék abban, míg meghal a főpap, a ki felkenetett a szent olajjal.
²⁶ Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a melybe szaladott vala;²⁷ És
 találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határán kívül, és megöli az a vérbosszuló
 rokon a gyilkost: nem lesz [annak] vére ő rajta;²⁸ Mert az ő menedékvárosában kell laknia a főpap
 haláláig; a főpap halála után pedig visszatérhet a gyilkos az ő örökségének földére.²⁹ És legyenek
 ezek néktek ítéletre való rendelkezések a ti nemzetségeitek szerint, minden lakhelyeteken.³⁰ Ha
 valaki megöl valakit, tanúk szavára gyilkolják meg a gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú
 senki ellen, hogy meghaljon.³¹ Az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, a ki
 halálra való gonosz, hanem halállal lakoljon.³² Attól se vegyetek váltságot, a ki az ő
 menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és otthon lakozzék a főpap haláláig.³³ És meg
 ne fertőztessétek a földet, a melyben lesztek; mert a vér, az megfertézteti a földet, és a földnek nem

szerezhető engesztelés a vér miatt, a mely kiontatott azon, csak annak vére által, a ki kiontotta azt.
34

Ne tisztátalanítsd meg azért azt a földet, a melyben laktok, a melyben én [is] lakozom; mert én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

Chapter 36

1 Járulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád fiainak nemzetségéből, a ki Mákirnak, Manasse fiának fia vala, a József fiainak nemzetségéből, és szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyáinak fejedelmei előtt. 2 És mondának: Az én uramnak megparancsolta az Úr, hogy sors által adja ezt a földet örökségül Izráel fiainak; de azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak, hogy a mi atyánkfiának, Czólofhádnak örökségét adja oda az ő leányainak. 3 És ha Izráel fiai közül valamely más törzs fiaihoz mennek feleségül: elszakasztatik az ő örökségök a mi atyáink örökségétől, és oda csatoltatik az annak a törzsnek örökségéhez, a melynél [feleségül] lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik. 4 És mikor Izráel fiainál a kürtzengés ünnepe lesz, az ő örökségök akkor is annak a törzsnek örökségéhez csatoltatik, a melynél [feleségül] lesznek. Eképen a mi atyáink törzseinek örökségéből vétetik el azok öröksége. 5 Parancsot ada azért Mózes Izráel fiainak az Úr rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse igazat szól. 6 Ez az, a mit parancsolt az Úr a Czólofhád leányai felől, mondván: A kihez jónak látják, ahhoz menjenek feleségül, de csak az ő atyjok törzsének háznépéből valóhoz menjenek feleségül, 7 Hogy át ne szálljon Izráel fiainak öröksége egyik törzsről a másik törzsre; hanem Izráel fiai közül kiki ragaszkodjék az ő atyái törzsének örökségéhez. 8 És minden leányzó, a ki örökséget kap Izráel fiainak törzsei közül, az ő atyja törzsebeli háznépéből valóhoz menjen feleségül, hogy Izráel fiai közül kiki megtartsa az ő atyáinak örökségét. 9 És ne szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre, hanem Izráel fiainak törzsei közül kiki ragaszkodjék az ő örökségéhez. 10 A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Czólofhád leányai. 11 Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha és Nóa, a Czólofhád leányai, az ő nagybátyjok fiaihoz mentek vala feleségül; 12 A József fiának, Manassé fiainak nemzetségéből valókhöz mentek vala feleségül; és lőn azoknak öröksége az ő atyjok nemzetségének törzsénél. 13 Ezek a parancsolatok és végzések, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak, Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében.

Deuteronomy

Chapter 1

¹ Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen, a Veres tenger ellenében, Párán és Tófel, és Lábán és Haczeróth, és Dizaháb között.

² Tizenegy napi járóföldön Hórebtől fogva, a Szeir hegyének menve, Kádes-Barneáig. ³ Lőn pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt vala az Úr néki azok felől. ⁴ Minekutána megverte vala Szihont az Emoreusok királyát, a ki lakik vala Hesbonban, és Ógot, Básánnak királyát Edreiben, a ki lakik vala Astháróthban: ⁵ A Jordánon túl, a Moáb földén, kezdé Mózes magyarázni ezt a törvényt, mondván: ⁶ Az Úr, a mi Istenünk szólott nekünk a Hóreben, ezt mondván: Elég ideig laktatok e hegy alatt; ⁷ Forduljatok meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére, és annak minden szomszéd vidékére, a mezőségen, és a hegyes-völgyes földön, és dél felé, és a tengernek partján, a Kananeusok földére és a Libánusra, a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóig. ⁸ Imé előtökbe adtam a földet; menjetek be, és bírjátok azt a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik adja, és ő utánok az ő magvoknak.

⁹ És szólottam vala néktek abban az időben, ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam titeket; ¹⁰ Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titeket elannyira, hogy oly sokan vagytok ti most, mint az égnek csillagai. ¹¹ Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson meg titeket ezerszerre is inkább mint most vagytok, és áldjon meg titeket, a miképen ígérte néktek! ¹² Miképen viselhetném én egymagam a terheiteket és a ti bajaitokat és a ti pereiteket? ¹³ Válaszszatok magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseitekben ismeretes férfiakat, és én azokat előljáróitokká teszem. ¹⁴ És felelétek nékem, és mondátok: Jó dolog, a mit mondál, hogy míveled azt. ¹⁵ Vevém azért a ti törzseiteknek főbjeit, a bölcs és ismeretes férfiakat, és tevém őket előljáróitokká: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké, tizedesekké és tisztartókká, a ti törzseitek szerint. ¹⁶ És megparancsolám abban az időben a ti biráitoknak, mondván: Hallgassátok ki atyátokfiait, és ítéljetek igazságosan mindenkit, az ő atyjafiaival és jövevényeivel egyben. ¹⁷ Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok ki; ne féljete senkitől, mert az ítélet az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én előmbe hozzátok, és én meghallgatom azt. ¹⁸ És megparancsoltam néktek abban

19 az időben mindent, a mit cselekedjetek. Azután elindulánk a Hórebtől, és bejártuk ama nagy és rettenetes pusztát, a melyet láttatok, az Emoreusok hegyének menve, a miképen parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nekünk; és eljutánk Kádes-Barneához.

20 És mondtam néktek: Eljutottatok az Emoreusok hegyéig, a melyet az Úr, a mi Istenünk ad nekünk.

21 Ímé elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírjad azt, a miképen megmondotta az Úr, a te atyáidnak Istene néked; ne félj, és meg ne rettenj!

22 Ti pedig mindnyájan hozzám járulátok és mondátok: Küldjünk embereket előre, hogy kémleljék meg nekünk azt a földet, és hozzanak nekünk hírt az út felől, a melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe bevonuljunk.

23 És tetszék nékem ez a beszéd, és vevék közületek tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-egyét.

24 És fordulának és felmenének a hegyre, és eljutának az Eskól völgyéig, és kikémlelék azt.

25 És vőnek kezeikbe annak a földnek gyümölcséből, és alá hozák hozzánk, és hírt hozának nekünk és mondának: Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ad nekünk.

26 De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütetek az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsa ellen.

27 És zúgolódátok a ti sátoraitokban, és mondátok: mivelhogy gyűlöl minket az Úr, azért hozott ki minket Égyiptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket.

28 Hová mennénk fel mi? A mi atyánkfiái megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálásabb nálunknál; a városok nagyok és megerősítettek az égig; még Anák fiaikat is láttunk ott!

29 Akkor mondtam néktek: Ne rettegjétek és ne féljétek azoktól;

30 Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttetek megy, ő hadakozik ti érettetek mind a szerint, a mint cselekedett vala veletek Égyiptomban a ti szemeitek előtt;

31 És a pusztában, a hol láttad, hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton, a melyen jártatok, míg jutátok e helyre.

32 Mindazáltal nem hívétek az Úrnak, a ti Isteneteknek.

33 A ki előttetek jár vala az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, a hol táborozzatok, éjjel tűzben, hogy megmutassa néktek az utat, a melyen járjatok, és felhőben nappal.

34 Meghallá pedig az Úr beszédetek szavát, és megharaguvék, és megesküvék, mondván:

35 E gonosz nemzetségből való emberek közül egy sem látja meg azt a jó földet, a mely felől megesküdtem, hogy a ti atyáitoknak adom;

36 Kivéve Kálebet, a Jefunné fiát; ő meglátja azt, és ő néki adom azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert tökéletességgel követte az Urat.

37 Még én reám is megharaguvék az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy oda be!

38 Józsué, a Nún fia, a ki áll te előtted, ő megy

be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget Izráelnek.³⁹ És a ti kicsinyeitek, a kikiről szólátok hogy prédául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bírják azt.⁴⁰ Ti pedig forduljatok vissza, és induljatok a pusztába, a Veres tenger felé.⁴¹ És azt felelétek, és azt mondtátok nékem: Vétkeztünk az Úr ellen, mi felmegyünk és hadakozunk mind a szerint, a mint parancsolta nékünk az Úr, a mi Istenünk!⁴² És felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközeivel, és készek valátok felmenni a hegyre. Monda pedig az Úr nékem: Mondd meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harcoljatok, mert nem vagyok közöttetek: hogy meg ne veretessetek a ti ellenségeitektől.⁴³ És megmondám néktek, de nem hallgattatok [rám], hanem pártot ütöttetek az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködétek, és felmenétek a hegyre.⁴⁴ De kijöve az Emoreus, a ki lakik vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetének titeket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak vala titeket Szeirtől Hormáig.⁴⁵ És visszatérétek onnét, és sírátok az Úr előtt, de nem hallgatá meg az Úr a ti szavakat, és nem figyele rátok.⁴⁶ És sok időn át lakozátok Kádesben, a meddig ott lakozátok.

Chapter 2

¹ Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem az Úr, és kerülgettük a Szeir hegyét sok ideig.² De szóla az Úr nékem, mondván:³ Elég már e hegyet kerülgetnetek, forduljatok észak felé.⁴ Parancsolj azért a népnek, mondván: Mikor általmentek a ti atyátokfiainak, az Ézsaú fiainak határán, a kik Szeirben lakoznak: jóllehet félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok!⁵ Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjükből néktek egy talpatnyit sem; mert Ézsaúnak adtam a Szeir hegyét örökségül.⁶ Pénzen vásároljatok tőlük enni valót, hogy egyetek, és vizet is pénzen vegyetek tőlük, hogy igyatok,⁷ Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szükölködtél semmiben.⁸ És általmenénk a mi atyánkfiainak között, az Ézsaú fiai között, a kik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláhtól és Éczjon-Gebertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára.⁹ És monda az Úr nékem: Ne hadakozzál Moáb ellen, és ne ingereld azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül.¹⁰ (Az Emeusok

laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. ¹¹ Óriásoknak állítatnak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket. ¹² Szeirben pedig Horeusok laktak az előtt, a kiket az Ézsaú fiai kiűztek, és kiirtottak színök elől, és azoknak helyén laktak, a miképen cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki az Úr.) ¹³ Most keljete fel, és menjete át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. ¹⁴ Az idő pedig, a melyet eljáránk Kádes-Barneától, míg általmenénk a Záred patakán, harmincznyolcz esztendő, a mely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetsége a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. ¹⁵ E felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. ¹⁶ És lön, hogy a mint a hadakozó férfiak mind elpusztulának, kihalván a nép közül. ¹⁷ [Így] szóla az Úr nékem, mondván: ¹⁸ Ma te általmégy a Moáb határán Ar felé, ¹⁹ És mikor közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgasd őket, ne is ingereld őket, mert nem adok néked az Ammon fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam azt örökségül. ²⁰ (Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régenten, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak. ²¹ [Ez] a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén; ²² A miképen cselekedett az Ézsaú fiaival is, a kik Szeir [hegyén] laknak, a mikor kiveszté előlök a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén mind e mai napig. ²³ Az Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig, kiirtották a Káftoreusok a kik kijöttek volt Káftorból, és lakának azoknak helyén.) ²⁴ Keljete fel azért, induljatok, menjete át az Arnon patakán; lásd: kezedbe adtam Szihont, Hesbonnak királyát: ²⁵ az Emoreust, és annak földét; kezdj hozzá, foglald el [azt], és hadakozzál ő ellene. E napon kezdem rábocsátani a népekre, hogy féljenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és a kik híredet hallják, rendüljenek meg és reszkessenek te előtted. ²⁶ És követeket küldék a Kedemót pusztából Szihonhoz, Hesbon királyához békességes beszéddel [ezt] izenvén: ²⁷ Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra megyek, nem térek le [se] jobbra, se balra. ²⁸ Eleséget pénzen adj nékem, hogy egyem; vizet is pénzen adj nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: ²⁹ A miképen cselekedtek én velem az Ézsaú fiai, a kik Szeirben laknak; és a Moábiták, a kik Arban laknak; míglen átmegyek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a mi Istenünk ad nékünk! ³⁰ De nem akarta Szihon, Hesbon királya, hogy átmenjünk ő rajta, mert megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és engedetlené tette az Ő szívét, hogy a te kezedbe adja őt, a mint [nyilván van] e mai napon. ³¹

Monda pedig az Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szihont és az ő földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő földe örökös legyen. ³² És kijöve Szihon mi előnkbe minden népével, hogy megvívjon velünk Jahácznál. ³³ De az Úr, a mi Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és minden ő népét. ³⁴ És elfoglaltuk minden ő városát abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost: férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket; nem hagyunk menekülni senkit. ³⁵ De a barmokat prédára vetettük közöttünk, és a városokból való ragadományokat, a melyeket elfoglaltunk volt. ³⁶ Aróertől fogva, a mely van az Arnon patakának partján, [és] a völgyben lévő várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melylyel ne bírtunk volna. Mind azokat az Úr, a mi Istenünk adta a mi kezünkbe. ³⁷ De az Ammon fiainak földéhez nem közeledtél, [sem] a Jabbók patak egész oldalához, sem a hegyen lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a melyektől eltiltott téged az Úr, a mi Istenünk.

Chapter 3

¹ És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve előnkbe Óg, Básánnak királya, ő és minden népe, hogy megvívjon velünk Edreiben. ² De az Úr monda nékem: Ne félj tőle, mert a te kezébe adtam őt és minden ő népét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával, a ki Hesbonban lakik vala. ³ És kezünkbe adá az Úr, a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden ő népét, és úgy megvertük őt, hogy menekülni való sem maradt belőle. ⁴ És abban az időben elfoglaltuk minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész vidékét, a Básánbeli Ógnak országát. ⁵ Ezek a városok mind meg valának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és zárokkal, kivéven igen sok kerítetlen várost. ⁶ És fegyverre hánytuk azokat, a mint cselekedtünk vala Szihonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az egész várost: férfiakat, asszonyokat és a kisdedeket is. ⁷ De a barmokat és a városokból való ragadományokat mind magunk közt vetettük prédára. ⁸ És elvettük abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből azt a földet, a mely a Jordánon túl vala, az Arnon pataktól fogva a Hermon hegyéig. ⁹ (A Sidoniak a Hermont Szirjonnak, az Emoreusok pedig Szenirnek hívják.) ¹⁰ A síkságnak minden városát, és az egész Gileádot, meg az egész Básánt Szalkáig és Edreig, a melyek a Básánbeli Óg országának városai voltak. ¹¹ Mert egyedül Óg,

Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Ímé az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-é? Kilencz sing a hosszasága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint.

12

Ezt a földet pedig, a [melyet] abban az időben örökségünké tettünk, Aróertől fogva, a mely az Arnon patak mellett van, és a Gileád hegyének felét, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak

13

és Gáditáknak. A Gileád többi részét pedig, és az egész Básánt, az Óg országát odaadtam a

14

Manassé fél törzsének, Argóbnak egész vidékét. Ezt az egész Básánt óriások földének hívták.

Jair, Manassének fia, kapta Argóbnak egész vidékét, a Gessuriták és Maakátiták határáig; és azokat

15

a Básánnal együtt az ő nevéől Jair faluinak hívják mind e mai napig. Mákirnak pedig adtam

16

Gileádot. A Rúbenitáknak és a Gáditáknak pedig adtam Gileádtól fogva Arnonnak patakáig (a

17

határ pedig a patak közepe) és a Jabbók patakáig, a [mely] az Ammon fiainak határa; És a síkságot és határol a Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig, a mely a Piszga-[hegy]

18

lába alatt van napkelet felől. És parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az Úr, a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai,

19

Izráel fiai előtt mind, a kik hadakozásra valók vagytok. Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok ([mert] tudom, hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban, a melyeket én

20

adtam néktek. Mindaddig, a míg nyugodalmat ad az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ad nékik a Jordánon túl. Azután térjetez vissza,

21

kiki az ő örökségébe, a melyet adtam néktek. Józsuének is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mindazt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királylyal; így

22

cselekszik az Úr minden országgal, a melyen átmegy. Ne féljetez tőlök, mert az Úr, a ti Istenetek,

23

maga hadakozik ti érettetek! Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgálóknak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda

24

25

olyan Isten mennyben és földön, a ki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint?

Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely a Jordánon túl van, és azt a jó

26

hegyet, és a Libanont! De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől!

27

Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél felé és

28

napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon. Józsuének pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örökösivé

29

annak a földnek, a melyet meglátsz. És ott maradánk a völgyben, Beth-Peórral szemben.

Chapter 4

¹ Most pedig hallgass ó Izráel a rendelésekre és végzésekre, a melyekre én tanítlak titeket, hogy azok szerint cselekedjete, hogy élhessetek, és bemehessetek, és bírhasátok a földet, a melyet az Úr, a ti atyáitoknak Istene ad néktek. ² Semmit se tegyetek az ígéhez, a melyet én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthasátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket én parancsolok néktek. ³ Szemeitekkel láttátok, a mit cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert, a ki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened te közüled. ⁴ Ti pedig, a kik ragaszkodtatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mindnyájan éltek e napig. ⁵ Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, a mint megparancsolta nékem az Úr, az én Istened, hogy azok szerint cselekedjete azon a földön, a melybe bementek, hogy bírjátok azt. ⁶ Megtartsátok azért és megcselekedjete! Mert ez lesz a ti bölcseségtek és értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! ⁷ Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel volna az ő Istene, mint [mi hozzánk] az Úr, a mi Istened, valahányszor hozzá kiáltunk? ⁸ És melyik nagy nemzet az, a melynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, a melyet én ma adok elétek?! ⁹ Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a melyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival. ¹⁰ [El ne felejtkezzél] a napról, a melyen az Úr előtt, a te Istened előtt állottál a Hóreben, a mikor azt mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, a míg e földön élnek, és tanítsák meg fiaikat is. ¹¹ És előjárulátok, és megállátok a hegy alatt; a hegy pedig tűzben ég vala mind az ég közepéig, [mindamellet] sötétség, köd és homályosság vala. ¹² És szóla az Úr néktek a tűz közepéből. A szavak hangját ti [is] halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala. ¹³ És kijelenté néktek az ő szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére, és felírá azokat két kötáblára. ¹⁴ Engem is utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg titeket a rendelésekre és végzésekre, hogy azok szerint cselekedjete azon a földön, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. ¹⁵ Őrizzétek meg azért jól a ti lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr a Hóreben; ¹⁶ Hogy el ne vetemedjete, és faragott képet, valamely bálványféle alakot ne csináljatok magatoknak, férfi vagy asszony képére; ¹⁷ Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely repdeső

madárnak, a mely röpköd a levegőben; ¹⁸ Képére valamely földön csúszó-mászó állatnak; képére
 valamely halnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben. ¹⁹ Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy
 meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és
 le ne borulj azok előtt, és ne tisztelj azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött,
 az egész ég alatt. ²⁰ Titeket pedig [kézen] fogott az Úr, és kihozott titeket a vas kemenczéből,
 Égyiptomból, hogy legyetek néki örökös népe, miképen e mai napon [vagytok.] ²¹ De én reám
 megharaguvék az Úr ti miattatok, és megesküvék, hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem
 megyek be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened, ád néked örökségül. ²² Miután én meghalok
 e földön, nem megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és bírjátok azt a jó földet; ²³ Vigyázzatok,
 hogy az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött veletek, el ne felejtkezzetek, és ne
 csináljatok magatoknak faragott képet, akármihez is hasonlót, a miképen megparancsolta az Úr, a
 te Istened. ²⁴ Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltön szerető Isten ő. ²⁵ Hogyha majd fiaikat
 és unokákat nemzesz, és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltok magatoknak
 faragott képet, akármihez is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az Úrnak, a te Istenednek szemei
 előtt, haragra ingerelvén őt: ²⁶ Bizonyosságul hívom ti ellenetek e mai napon a mennyet és a földet,
 hogy elveszvéen hamarsággal elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt;
 nem laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. ²⁷ És az Úr szétszór titeket a népek
 közé, és szám szerint kevesen maradtok meg a népek között, a kik közé visz titeket az Úr. ²⁸ És
 szolgáltok ott emberi kéz által csinált isteneknek: fának és kőnek, a melyek nem látnak, nem is
 hallanak, nem is esznek, nem is szagolnak. ²⁹ De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet,
 akkor is megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt. ³⁰ Mikor nyomorúságban
 leéledsz, és utólrének téged mindezek az utolsó időkben, és megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez,
 és hallgatsz az ő szavára: ³¹ (Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el
 nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, a mely felől megesküdt nékik. ³²
 Mert tudakozzál csak a régi időkről, a melyek te előtted voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten
 embert teremtett e földre, és pedig az égnek [egyik] szélétől az égnek [másik] széléig, ha történt-é
 e nagy dolgozhoz hasonló, vagy hallatszott-é ehhez fogható? ³³ Hallotta-é valamely nép a tűz
 közepéből szóló Istennek szavát, a miképen hallottad te, hogy életben maradt volna? ³⁴ Avagy
 próbálta-é azt Isten, hogy elmenjen [és] válaszson magának népet [valamely] nemzetség közül,
 kísértésekkel: jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettenetességek
 által, a miképen cselekedte mind ezeket ti érettetek az Úr, a ti Istenetek Égyiptomban, szemeitek

35 láttára? [Csak] néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten [és] nincsen kivüle több!
 36 Az égből hallatta veled az ő szavát, hogy tanítson téged, a földön pedig mutatta néked amaz ő nagy tüzét, és hallottad beszédét a tűz közepéből. 37 És mivel szerette a te atyáidat, és kiválasztotta az ő magvokat [is] ő utánok, és kihozott téged az ő orczájával Égyiptomból, az ő nagy erejével:
 38 Hogy kiűzzön náladnál nagyobb és erősebb népeket előled, hogy bevigyen téged, és adja néked az ő földjüket örökségül, mint a mai napon van: 39 Tudd meg azért e mai napon, és vedd szívedre, 40 hogy az Úr az Isten, fent a mennyben, és alant e földön, és nincsen több! Tartsd meg azért az ő rendeléseit és parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy jól legyen dolgod és a te fiainak te utánad, és hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened 41 ad néked. Akkor választá Mózes három várost a Jordánon túl napkelet felé; 42 Hogy oda fusson a gyilkos, a ki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, a ki az előtt nem gyűlölte vala, és hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közül. 43 Tudniillik Beczert a pusztában, a sík földön a Ruben [fiainak,] Rámótot Gileádban a Gád [fiai]nak, és Gólánt Básánban a Manassé [fiainak. 44 Ez pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai elé. 45 Ezek a bizonyágtételek, a rendelések és a végzések, a melyeket szóla Mózes Izráel fiainak, mikor Égyiptomból kijöttek 46 vala. A Jordánon túl a völgyben, Beth-Peórnak átellenében, Szihonnak, az Emoreusok királyának földjén, a ki lakozik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor Égyiptomból kijöttek vala. 47 És elfoglalák az ő földét, és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két királyáét, a kik a Jordánon túl [laknak vala] napkelet felől. 48 Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján van, a Sion hegyéig, a mely a Hermon; 49 És az egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság tengeréig, a Piszga [hegy] aljáig.

Chapter 5

1 És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik: Hallgasd meg Izráel a rendeléseket és a végzéseket, a melyeket elmondok én ma fületek hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljete azokra, megcselekedvén azokat! 2 Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreb. 3 Nem a mi atyáinkkal kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk, a kik íme itt vagyunk e mai napon mindnyájan [és] élünk. 4 Színről színre szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből. 5 (Én pedig az Úr között és ti közöttetek állok vala abban az időben, hogy megjelentssem néktek az

Úr beszédét; mert ti a tűztől féltetek vala, és nem menétek fel a hegyre) mondván: ⁶ Én, az Úr,
 [vagyok] a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptomnak földéből, a szolgálatnak házából. ⁷ Ne
 legyenek néked idegen isteneid én előttem. ⁸ Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót
 azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld
 alatt vannak. ⁹ Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten
 vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedízigen, a kik engem
 gyűlölnék; ¹⁰ De irgalmasságot cselekeszem ezerízigen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én
 parancsolataimat megtartják. ¹¹ Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem
 hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi. ¹² Vigyázz a szombatnak napjára,
 hogy megszenteld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. ¹³ Hat napon át
 munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. ¹⁴ De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja:
 semmi dolgot se tégy azon, [se] magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se
 ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van, hogy
 megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; ¹⁵ És megemlékezzél róla, hogy
 szolga voltál Égyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott
 karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad. ¹⁶ Tiszteld
 atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy
 jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad te néked. ¹⁷ Ne ölj. ¹⁸ És ne
 paráználkodjál. ¹⁹ És ne lopj. ²⁰ És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot. ²¹ És
 ne kívánd a te felebarátodnak feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodnak házat, szántóföldét; se
 szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé. ²² Ez ígéket
 szólá az Úr a ti egész gyülekezeteteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy
 felszóval, és nem többet; és felírá azokat két kőtáblára, és adá azokat nékem. ²³ És lőn, mikor a
 szót a setéség közepéből halljátok vala, és a hegy tűzzel ég [vala], hozzám jövétek a ti törzseiteknek
 minden fejedelmével és vénjével; ²⁴ És mondatok: Ímé az Úr, a mi Istenünk megmutatta nekünk
 az ő dicsőségét és nagyságát; és az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből; e mai napon pedig láttuk,
 hogy az Isten emberrel szól, és ez mégis él. ²⁵ Most hát miért haljunk meg? Mert megemészt e
 nagy tűz minket. Ha még tovább halljuk az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk! ²⁶ Mert
 kicsoda az, az összes halandók közül, a ki a tűznek közepéből szóló élő Istennek szavát hallotta,
 mint mi, hogy megélt volna? ²⁷ Járulj oda te, és hallgasd meg mind azt, a mit mond az Úr, a mi

Istenünk, és te majd beszéld el nekünk mind, a mit néked mond az Úr, a mi Istenünk, és mi meghallgatjuk, és megcselekeszszük. ²⁸ És meghallá az Úr a ti beszédetek szavát, a mikor beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam e nép beszédének szavát, a mint beszéltek vala hozzád; mind jó, a mit beszéltek vala. ²⁹ Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnének engem, és megtartaná minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő gyermekeiknek mindörökké! ³⁰ Menj el, és mondd meg nékik: Térjetek vissza a ti sátoraitokba. ³¹ Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet, a melyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon a földön, a melyet én adok néktek örökségül. ³² Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjete, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjete se jobbra, se balra. ³³ Mindig azon az úton járjatek, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek, hogy éljete, és jó legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessetek a földön, a melyet bírni fogtok.

Chapter 6

¹ Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti Istenetek, hogy megtanítsam azokat néktek, hogy azok szerint cselekedjete azon a földön, a melyre átmenőben vagytok, hogy bírjátok azt; ² Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élhess. ³ Halld meg azért Izráel, és vigyázz, hogy megcselekedjed, hogy jól legyen dolgod, és hogy igen megsokasodjál a tejjel és mézzel folyó földön, a miképen megígérte az Úr, a te atyáidnak Istene néked. ⁴ Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! ⁵ Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. ⁶ És ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. ⁷ És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. ⁸ És kössed azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. ⁹ És írd fel azokat a te házádnak ajtófeleire, és a te kapuidra. ¹⁰ És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámknak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem építettél; ¹¹ És minden jóval telt házakat, a melyeket nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket nem te ástál, szőlő- és

olajfakerteket, a melyeket nem te plántáltál; és eszel és megelégszel: ¹² Vigyázz magadra, hogy
 el ne felejtkezzél az Úrról, a ki kihozott téged Égyiptom földéről, a szolgaságnak házából! ¹³
 Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél. ¹⁴ Ne járjatok idegen istenek
 után, azoknak a népeknek istenei közül, a kik körültek vannak; ¹⁵ (Mert az Úr, a te Istened féltőn
 szerető Isten te közötted), hogy az Úrnak, a te Istenednek haragja fel ne gerjedjen reád, és el ne
 törüljön téged a föld színéről. ¹⁶ Meg ne kísértésék az Urat, a ti Isteneteket, miképen
 megkísértettétek Maszszában! ¹⁷ Szorosan megtartsátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait,
 az ő bizonyosságait és rendelkezéseit, a melyeket parancsolt néked. ¹⁸ És azt cselekedjed, a mi igaz és
 jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemeless és bírhasd azt a jó földet, a mely
 felől megesküdött az Úr a te atyáidnak. ¹⁹ Hogy elűzzed minden ellenségedet a te színed elöl, a
 mint megmondotta az Úr. ²⁰ Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire [valók] e
 bizonyágtételek, rendelkezések és végzések, a melyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek: ²¹
 Akkor azt mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyiptomban a Faraónak; de kihozott minket az
 Úr Égyiptomból hatalmas kézzel. ²² És tőn az Úr Égyiptomban nagy és veszedelmes jeleket és
 csudákat a Faraón és az ő egész háznépén, a mi szemeink láttára. ²³ Minket pedig kihoza onnét,
 hogy bevigyen minket, és nekünk adja azt a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. ²⁴
 És megparancsolta nekünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelkezések szerint, hogy féljük az
 Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartson minket az életben,
 mint e mai napon. ²⁵ És ez lesz nekünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e
 parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, a miképen megparancsolta nekünk.

Chapter 7

¹ Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyre te bemenendő vagy, hogy bírjad azt;
 és sok népet kiűz te előled a Khitteust, a Girgazeust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a
 Khivveust, és a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket; ² És adja őket az
 Úr, a te Istened a te hatalmadba, és megvered őket: mindenestől veszítsd ki őket; ne köss velök
 szövetséget, és ne könyörülj rajtuk. ³ Sógorságot se szerezz ő velök, a leányodat se adjad az ő

fioknak, és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak; ⁴ Mert elpártoltatja a te fiadat én tőlem, és idegen isteneknek szolgálnak; és felgerjed az Úrnak haragja reátok, és hamar kipusztít titeket. ⁵ Hanem így cselekedjete velök: Oltáraikat rontsátok le, oszlopaikat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket pedig tűzzel égessétek meg. ⁶ Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe [vagy] te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén.

⁷ Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; ⁸ Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; [azért] hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az égyiptombeli Faraó királynak kezéből. ⁹ És [hogy] megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják. ¹⁰ De megfizet azoknak személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekedik az ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint. ¹¹ Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, a melyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. ¹² Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, a mely felől megesküdt a te atyáidnak. ¹³ És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, hogy néked adja azt. ¹⁴ Áldottabb lésszes minden népnél; nem léssen közötted magtalan férfi és asszony, sem barmaid között [meddő.] ¹⁵ És távol tart az Úr te tőled minden betegséget, és Égyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, a melyeket ismersz; nem veti azokat te reád, hanem mind azokra, a kik gyűlölnék téged. ¹⁶ És megemészted mind a népeket, a melyeket néked ad az Úr, a te Istened; ne kedvezzen a te szemed nékik, és ne tiszteld az ő isteneit; mert tőr gyanánt [volna] az néked. ¹⁷ Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképen űzhetem én ki őket? Ne félj tőlök; emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr, a te Istened a Faraóval és mind az égyiptombeliekkel: ¹⁹ A nagy kísértésekről, a melyeket láttak a te szemeid, és a jelekről és csudákról; az erős kézről, és a kinyujtott karról, a melylyel kihozott téged az Úr, a te Istened! ²⁰ Így cselekeszik az Úr, a te Istened minden néppel, a melytől te félsz. Sőt még a darázsokat is rájok bocsátja az Úr, a te Istened mind addig, míglen elvesznek azok is, a kik megmaradtak, és a

²¹ kik elrejtöztek te előled. Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettenetes Isten!
²² És lassan-lassan kiűzi az Úr, a te Istened e népeket te előled. Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei vadak meg ne sokasodjanak ellened!
²³ De az Úr, a te Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg őket, míglen elvesznek.
²⁴ Az ő királyait is kezedbe adja, hogy eltöröljed az ő nevöket az ég alól; senki ellened nem állhat, míglen elveszted őket.
²⁵ Az ő isteneiknek faragott képeit tűzzel égesd meg; az azokon lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el ne vedd, hogy törbe ne essél miatta; mert útálatosság az az Úr előtt, a te Istened előtt.
²⁶ Útálatosságot pedig ne vígy be a te házádba, hogy átokká [ne] légy, mint az, [hanem] megvetvén vesd meg azt, és útván útáld meg azt, mert átkozott.

Chapter 8

¹ Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai napon parancsolok néked, tartsátok meg és teljesítétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok, bemehessetek és bírhattok a földet, a mely felől megesküdött az Úr a ti atyáitoknak.
² És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajjon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem?
³ És megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig enned adá a mannát, a melyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudodra adja néked, hogy az ember nem csak kenyérral él, hanem mind azzal él az ember, a mi az Úrnak szájából származik.
⁴ A te ruházatot le nem kopott rólad, sem a te lábad meg nem dagadott immár negyven esztendőtől fogva.
⁵ Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen megfenyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened;
⁶ És őrizd meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt féljed.
⁷ Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; [bő]vizű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, a melyek a völgyekben és a hegyeken fakadnak.
⁸ Búza-, árpa-, szőlőtő- fige- és gránátalma-[termő] földre, faolaj- és méz-[termő] földre. [Oly] földre, a melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol semmiben sem szűkölködöl; [oly] földre, a melynek kövei vas, és a melynek hegyeiből rezet vágatsz!
¹⁰ Ha azért eszel majd és megeledszel : dicsérjed az Urat, a te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott.
¹¹ Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait,

végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok néked e mai napon; ¹² Hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; ¹³ És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megsaporodik: ¹⁴ Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, a ki kihozott téged Egyiptom földéből, a szolgaságnak házából; ¹⁵ A ki vezérlett téged a tüzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, a melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a kemény kősziklából; ¹⁶ A ki mannával étete téged a pusztában, a mit nem ismertek a te atyáid, hogy megsanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután: ¹⁷ És ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! ¹⁸ Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, a ki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, miképen e mai napon van. ¹⁹ Ha pedig teljesen megfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyoságot tészek e mai napon ti ellenetek, hogy végképen elvesztek. ²⁰ Mint azok a nemzetek, a kiket az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.

Chapter 9

¹ Halljad Izráel, te általmégy ma a Jordánon, hogy bemenvén, örökségül bírij náladnál nagyobb és erősebb népeket, nagy és az édig megerősített városokat; ² Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kikiről magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiai előtt? ³ Tudd meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, a ki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiűzöd, és hamar elveszted őket, a miképen az Úr megmondotta néked. ⁴ Mikor azért kiűzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírijam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért űzi ki te előled az Úr; ⁵ Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért űzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. ⁶ Tudd meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért adja néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! ⁷ Emlékezzél

meg róla, és el ne felejtse azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyiptom földéből, mind addig, míglen e helyre jutottatok, az Úr

ellen tusakodtatok vala. ⁸ Már a Hóreben haragra indítátok az Urat, és annyira megharaguvék

reátok az Úr, hogy el akara veszteni titeket. ⁹ Mikor felmegyek vala a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, a szövetségnek tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala

negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam vala. ¹⁰ Akkor átadá nékem az Úr a két kőtáblát, a melyek az Isten ujjával valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a melyeket mondott vala az Úr néktek a hegyen a tűz közepéből, a gyülekezésnek napján.

¹¹ És mikor a negyven nap és negyven éj elmúltával átadá az Úr nékem a két kőtáblát, a

szövetségnek tábláit; ¹² Akkor monda az Úr nékem: Kelj fel, hamar menj innen alá; mert elvetemedett a te néped, a kit kihoztál Égyiptomból; hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam

vala nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. ¹³ Ismét szóla nékem az Úr, mondván: Láttam

e népet, és bizony kemény nyakú nép ez! ¹⁴ Hagyj békét nékem, hadd pusztítsam el őket, és

töröljem el az ő nevöket az ég alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppé! ¹⁵ Megfordulék azért, és alájövék a hegyről, a hegy pedig tűzzel ég vala, és a szövetségnek két táblája

az én két kezemben vala. ¹⁶ És mikor látám, hogy ímé vétkeztetek vala az Úr ellen, a ti Istenedek ellen; öntött borjút csináltatok vala magatoknak; hamar letértetek vala az útról, a melyet az Úr

parancsolt vala néktek: ¹⁷ Akkor megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből, és

összetörém azokat a ti szemeitek láttára. ¹⁸ És leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam; minden ti bűnötökért, a melyeket

elkövettetek vala, azt cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingereljétek őt. ¹⁹ Mert félek vala a haragtól és búsulástól, a melylyel ti reátok úgy megharagudt vala az Úr, hogy el akart vala

pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem akkor is. ²⁰ Áronra is igen megharagudt vala az

Úr, és el akará őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám Áronért is. ²¹ A ti bűnötöket pedig, a borjút, a melyet készítettetek, megragadám, és megégetém azt tűzzel; és összetörém azt, jól megörölvén, míg nem porrá morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba, a mely a hegyről

foly vala alá. ²² És Thaberában, Massában, és Kibrot- Taavában is haragra indítátok az Urat. ²³

És mikor az Úr elküldött vala titeket Kádes-Barneából, mondván: Menjetek fel, és bírjátok örökségül a földet, a melyet néktek adtam: akkor is tusakodtatok vala az Úrnak, a ti Istenedeknek beszéde

ellen, nem hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. ²⁴ Tusakodók voltatok az Úr ellen, a

mióta ismerlek titeket. ²⁵ És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a

melyeken leborultam vala; mert azt mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. ²⁶ Akkor imádkozám az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Égyiptomból. ²⁷ Emlékezzél meg a te szolgáidról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról; ne nézzed e népnek keménységét, istentelenségét és bűnét! ²⁸ Hogy ne mondja a föld [népe], a honnét kihoztál minket: mivelhogy az Úr nem vihette be őket a földre, a melyet ígért volt nekik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket, hogy megölje őket a pusztában. ²⁹ Pedig ők a te néped és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel, és a te kinyújtott karoddal!

Chapter 10

¹ Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és jöjj fel hozzám a hegyre, és csinálj faládát. ² És felírom a táblákra azokat az ígétet, a melyek az előbbi táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tedd azokat a ládába. ³ Csinálék azért ládát sittim-fából, és faragék két kőtáblát is, az előbbiekhöz hasonlókat; és felmenék a hegyre, és a két kőtábla kezemben vala. ⁴ És felírta a táblákra az előbbi írás szerint a tíz ígét, a melyeket szólott vala az Úr ti hozzátok a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átadá az Úr azokat nékem. ⁵ Akkor megfordulék és alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládába, a melyet csináltam vala, hogy ott legyenek, a miképen az Úr parancsolta vala nékem. ⁶ Izráel fiai pedig elindulának Beeróthból, a mely a Jákán fiaié, Moszérába. Ott halt meg Áron, és ugyanott el is temetteték, és Eleázár, az ő fia lön pappá helyette. ⁷ Innét indulának Gudgódba, Gudgódból pedig Jotbatába, [bő]vízû patakok földére. ⁸ Abban az időben választá ki az Úr a Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr szövetségének ládáját, [és] hogy az Úr előtt álljon, és néki szolgáljon, és hogy áldjon az ő nevében mind e napig. ⁹ Ezért nem volt része és öröksége a Lévinek az ő atyafiaival; az Úr az ő öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr, a te Istened. ¹⁰ Én pedig ott állottam a hegyen, mint az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel: és meghallgata engem az Úr akkor is, és nem akara téged elveszteni az Úr. ¹¹ És monda az Úr nékem: Kelj fel, menj és járj a nép előtt, hogy bemenjenek és bírják a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nekik adom. ¹² Most pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a te Istened tőled? Csak azt, hogy féljed az Urat, a te Istenedet; hogy minden ő utain járj, és szeresd őt, és tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes

szívedből, és teljes lelkedből,¹³ Megtartván az Úrnak parancsolatait és rendelkezéseit, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod!¹⁴ Ímé az Úréi, a te Istenedéi az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mi rajta van!¹⁵ De egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket, és az ő magvokat: titeket választott ki ő utánok minden nép közül, a mint e mai napon [is látszik].¹⁶ Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak;¹⁷ Mert az Úr, a ti Istenetek, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettenetes Isten, a ki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad.¹⁸ Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek; szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot.¹⁹ Szeressétek azért a jövevényt; mert [ti is] jövevények voltatok Égyiptom földén.²⁰ Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszteljed, ő hozzá ragaszkodjál, és az ő nevére esküdjél.²¹ Ő a te dicséreted, és a te Istened, a ki azokat a nagy és rettenetes dolgokat cselekedte veled, a melyeket láttak a te szemeid.²² A te atyáid hetvenen mentek vala alá Égyiptomba; most pedig az Úr, a te Istened megsokasított téged, mint az égnek csillagait!

Chapter 11

¹ Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az ő megtartani valóit: rendelkezéseit, végzéseit és parancsolatait minden időben.² És tudjátok meg ma (mert nem a ti fiaitokkal [szólok], a kik nem tudják és nem látták) az Úrnak, a te Isteneteknek fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját,³ Jeleit és cselekedeteit, a melyeket Égyiptomban cselekedett a Faraóval, az egyiptombeliek királyával, és az ő egész földével;⁴ És a melyeket cselekedett az egyiptombeliek seregével, lovaival és szekereivel, mivelhogy reájok árasztá a Veres tenger vizeit, mikor üldözének titeket, és elveszté őket az Úr mind e mai napig;⁵ És a melyeket cselekedett veletek a pusztában, a míg e helyre jutátok;⁶ És a melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az ő száját, és elnyelé őket háznépeikkel, sátoraikkal, és minden marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész Izráel között.⁷ Mert saját szemeitekkel láttátok az Úrnak minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett.⁸ Tartsátok meg azért mind a parancsolatokat, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy megerősödjete, bemenjete és bírjátok

a földet, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. ⁹ És hogy sok ideig élhesetek a földön, a mely
 felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik és az ő magvoknak adja [azt a] tejjel és mézzel
¹⁰ folyó földet. Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Égyiptomnak
 földje, a honnan kijöttetek; a melyben elveted vala a te magodat és a te lábaddal kell vala
¹¹ megöntöznöd, mint egy veteményes kertet; Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírjátok
 azt, hegyes-völgyes föld, az égnek esőjéből iszik vizet. ¹² [Oly] föld [az], a melyre az Úr, a te
 Istened visel gondot; mindenkor rajta [függenek] az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő
¹³ kezdetétől az esztendő végéig. Lészen azért, hogyha valóban engedelmeskedtek az én
 parancsolataimnak, a melyeket én ma parancsolok néktek, úgy hogy az Urat, a ti Istenteket szeretitek,
¹⁴ és néki szolgáltok teljes szívetekből és teljes lelketekből: Esőt adok a ti földetekre alkalmas
¹⁵ időben: korai és kései [esőt], hogy betakaríthasd a te gabonádat, borodat és olajodat; Fűvet is
¹⁶ adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelepsz. Vigyázzatok azért, hogy a
 ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne térjete, és ne tiszteljete idegen isteneket, és ne boruljatok
¹⁷ le előttök. Különbén az Úrnak haragja felgerjed reátok, és bezárja az eget, hogy eső ne legyen,
 és a föld az ő gyümölcsét meg ne teremje; és hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ad
¹⁸ néktek. Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti
¹⁹ kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; És tanítsátok meg azokra a ti
 fiaitokat, szólván azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz.
²⁰ És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra; ²¹ Hogy megsokasodjanak a ti
 napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy
²² nékik adja mindaddig, a míg az ég a föld felett leszen. Mert ha szorosán megtartjátok mind e
 parancsolatot, a melyet én parancsolok néktek, hogy a szerint cselekedjete; ha szeretitek az Urat,
²³ a ti Istenteket, ha minden ő útain jártok, és ő hozzá ragaszkoztok: Akkor kiűzi az Úr mind
²⁴ azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken.
 Minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóvíztől,
²⁵ az Eufrátes folyóvizétől a nyugoti tengerig lesz a ti határotok. Nem állhat meg senki előttetek;
 azt míveli az Úr, a ti Istenetek, hogy féljenek és rettegjenek titeket az egész föld színén, a melyre
²⁶ rátapostok, a mint megmondotta néktek. Lásd, én adok ma előttökbe áldást és átkot! ²⁷ Az
 áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, a melyeket én e mai napon
²⁸ parancsolok néktek; Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek

parancsolatainak, és letértek az útról, a melyet én ma parancsolok néktek, és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertetek. ²⁹ És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt: akkor mondd el az áldást a Garizim hegyén, az átkot pedig az Ebál ³⁰ hegyén. Nemde azok túl vannak a Jordánon, a napnyugoti út megett, a Kananeusok földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a Móre tölgyei mellett?! ³¹ Mert ti átmentek a Jordánon, hogy bemenvén bírassátok a földet, a melyet az Úr, a ti Istenedek ad néktek. Ha bírní ³² fogjátok azt, és lakni fogtok abban: Vigyázzatok, hogy mind e rendelések és végzések szerint cselekedjete, a melyeket én ma adok ti elötökbe.

Chapter 12

¹ Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a földön, a melyet az Úr, a te atyáidnak Istene ad néked, hogy bírjad azt minden időben a míg ² éltek a földön: Pustára pusztítsátok el mind azokat a helyeket, a hol azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztok, szolgáltak az ő isteneiknek a magas hegyeken, a halmokon, és minden zöldelő fa ³ alatt. És rontsátok el azoknak oltárait, törjétek össze oszlopaikat, tűzzel égessétek meg berkeiket, ⁴ és vagdaljátok szét az ő isteneiknek faragott képeit, a nevöket is pusztítsátok ki arról a helyről. ⁵ Ne cselekedjete így az Úrral, a ti Istenedekkel; Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenedek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét oda helyezze [és] ott lakozzék, [azt] ⁶ gyakoroljátok és oda menjete. És oda vigyéte egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való ⁷ adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását. És ott egyete az Úrnak, a ti Istenedeknek színe előtt, és örvendezzete ti és a ti házatok minden népe, kezeitek minden ⁸ keresményének, a melyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. Ne cselekedjete ott mind a ⁹ szerint, a mint mi cselekszünk itt most, mindenik [azt,] a mi jónak látszik néki. Mert még ez ideig nem mentete be a nyugodalmas helyre, és az örökségbe, a melyet az Úr, a te Istened ad ¹⁰ néked. Mikor pedig átmentete a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön, a melyet az Úr, a ti Istenedek ad néktek örökségül, és megnyugtat titeket minden ellenségetektől, a kik körületek vannak, ¹¹ és bátorsággal fogtok lakozni: Akkor arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenedek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyete mindent, a mit én parancsolok néktek: egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt áldozatát, és minden

megkülönböztetett fogadástokat, a melyeket fogadtok az Úrnak.¹² És örvendeztetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgálóitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, a ki a ti kapuitokon belől lészen; mert nincs néki része vagy öröksége ti veletek.¹³ Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat ne áldozd minden helyen, a melyet meglátsz;¹⁴ Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: ott áldozd a te egészen égőáldozatidat, és ott cselekedjél mindent, a mit én parancsolok néked.¹⁵ Mindazáltal a te lelkednek teljes kívánsága szerint vágatsz barmot és ehétel húst, minden te kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest, a melyet ad néked; mind a tisztátalan, mind a tiszta eheti azt, ép úgy mint az őzet és a szarvast.¹⁶ Csakhogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsd azt, mint a vizet.¹⁷ Nem eheted meg a te kapuidon belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását; sem semmi fogadási [áldozatodat,] a melyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a te kezdednek felemelt áldozatát;¹⁸ Hanem az Úrnak a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgáló, szolgálóleányod és a lévita, a ki a te kapuidon belől van; és örvendezzél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezedet veted.¹⁹ Vigyázz, hogy el ne hagyjad a lévitát valameddig élsz a te földeden.²⁰ Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te határodát, a miképen ígérte vala néked, és ezt mondd: Húst ehetném! mivelhogy a te lelked húst kíván enni: egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint.²¹ Ha messze van tőled a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, és leölsz, a mint parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a melyeket az Úr ad majd néked: akkor egyél [azokból] a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint.²² De, a mint az őzet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; a tisztátalan és a tiszta egyaránt ehetik abból.²³ Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed!²⁴ Meg ne egyed azt, a földre öntsd azt, mint a vizet.²⁵ Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt.²⁶ De ha valamit megszentelsz a tiéidből, vagy fogadást teszesz: vedd fel, és vidd [azt] arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr.²⁷ És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak húsát és véréit; [egyéb] áldozataidnak véréit azonban öntsd az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig megeheted.²⁸ Vigyázz és hallgass meg mindezeket az ígéket, a melyeket én parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod, néked és a te gyermekeidnek utánad mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi jó és igaz az

²⁹ Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. Mikor kiirtja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket, a
³⁰ kikhez bemégy, hogy bírjad őket, és bírni fogod őket, és lakozol majd az ő földükön: Vigyázz
 magadra, hogy őket követvén törbe ne essél, miután már kivesztek előled; és ne tudakozzál az ő
 isteneik felől, mondván: Miképpen tisztelik e nemzetek az ő isteneiket? én is akképen cselekszem.
³¹ Ne cselekedjél így az Úrral, a te Isteneddel, mert mind azt az útálatosságot, a mit gyűlöl az Úr,
 megcselekedték az ő isteneikkel; mert még fiaikat és leányaikat is megégetik vala tűzzel az ő
³² isteneiknek. Mindazt, a mit én parancsolok néktek, megtartsátok, és a szerint cselekedjétek:
 semmit ne tégy ahhoz, és el se végy abból!

Chapter 13

¹ Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ad néked; ² Ha
 bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, a melyről szólott vala néked, mondván: Kövessünk idegen
³ isteneket, a kiket te nem ismersz, és tiszteljük azokat: Ne hallgass efféle jövendőmondónak
 beszédeire, vagy az efféle álomlátóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért titeket, hogy megtudja, ha
⁴ szeretitek-é az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekből, és teljes lelketekből? Az Urat, a ti Isteneteket
 kövessétek, és őt féljétek, és az ő parancsolatait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt
⁵ tiszteljétek, és ő hozzá ragaszkodjatok. Az a jövendőmondó pedig vagy álomlátó ölettsék meg;
 mert pártütést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenetek ellen, a ki kihozott titeket Égyiptom földéből, és
 megszabadított téged a szolgaságnak házából; hogy elfordítson téged arról az útról, a melyet
⁶ parancsolt néked az Úr, a te Istened, hogy azon járj. Gyomláld ki azért a gonoszt magad közül.
 Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy
 lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket
⁷ nem ismertetek sem te, sem atyáid. Ama népek istenei közül, a kik körültek vannak, közel
⁸ hozzád vagy távol tőled, a földnek [egyik] végétől a [másik] végéig: Ne engedj néki, és ne hallgass
⁹ reá, ne nézz reá szájalommal, ne kíméld és ne rejtegesd őt; Hanem megölvén megöljed őt; a te
¹⁰ kezed legyen először rajta az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze. Kövekkel
 kövezd meg őt, hogy meghaljon; mert azon igyekezett, hogy elfordítson téged az Úrtól, a te
¹¹ Istenedtől, a ki kihozott téged Égyiptomnak földéből, a szolgaságnak házából; És hallja meg
¹² az egész Izráel, és féljenek és ne cselekedjenek többé ahhoz hasonló gonoszt te közötted. Ha
 valamelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ad néked, hogy ott lakjál, ezt

¹³ hallod mondani: Emberek jöttek ki közüled, istentelenségnek fiai, és elfordítják városuk lakosait,
 mondván: Nosza, menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek: ¹⁴ Akkor keress,
 kutass és szorgalmasan tudakozódjál, és ha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént az efféle
 útálatosság közötted: ¹⁵ Hányd kard élére annak a városnak lakosait; áldozd fel azt mindenestől,
 a mi benne van; a barmát is kard élére [hányd.] ¹⁶ És a mi préda van benne, hordd mind együvé
 az ő piacának közepére, és égesd meg a várost tűzzel és annak minden prédáját is teljes áldozatul
 az Úrnak, a te Istenednek, és legyen rom mind örökké, [és] soha többé fel ne építtessék. ¹⁷ Ne
 ragadjon semmi a te kezedhez abból az átokra valóból, hogy szûnjék meg az Úr haragjának búsulása,
 és könyörületes legyen hozzád, és könyörüljön rajtad, és megszorítson téged, a miképen megesküdt
 a te atyáidnak, ¹⁸ Ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván minden ő parancsolatát,
 a melyeket én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedjed, a mi igaz az Úrnak, a te Istenednek
 szemei előtt.

Chapter 14

¹ Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok; ne vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között
 ne csináljatok kopaszságot, a halottért, ² Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az
 Úr választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közül, a melyek a föld színén vannak.
³ Semmi útálatosságot meg ne egyél. ⁴ Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek: az ökör, juh,
⁵ kecske, ⁵ Szarvas, őz, bival, vadkecske, zerge, vad bika és jávor. ⁶ És mindazt az állatot, a melynek
⁷ hasadt a körme és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az állatok között, megehetitek.
 De a kérődzők és hasadt körmûek közül ne egyétek meg ezeket: a tevét, a nyulat és hörcsököt, mert
 kérődznek ugyan, de körmük nem hasadt; tisztátalanok legyenek ezek néktek. ⁸ És a disznót, mert
 hasadt ugyan a körme, de nem kérődzik; tisztátalan legyen ez néktek. Ezeknek húsából ne egyetek,
⁹ holttestöket se illessétek. Ezeket ehetitek meg mindazokból, melyek vízben [élnek:] a minek
 úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; ¹⁰ Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és
 pikkelye, meg ne egyétek; tisztátalan az néktek. ¹¹ Minden tiszta madarat megehettek. ¹² Ezek
 pedig, a melyeket meg ne egyetek közülök: a sas, a saskeselyû és a halászó sas. ¹³ A keselyû, a
¹⁴ héja és a sólyom az ő nemével. ¹⁴ Minden holló az ő nemével. ¹⁵ A strucz, a bagoly, a kakuk és

¹⁶ a karvaly az ő nemével. ¹⁷ A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. ¹⁸ A pelikán, a gém és a hattyú.
¹⁹ Az eszterág és a szarka az ő nemével; a бүдösbanka és a denevér. ²⁰ Minden szárnyas féreg is
²¹ tisztátalan legyen néktek; meg ne egyétek. ²² Minden tiszta szárnyast megehettek. ²³ Semmi
holttestet meg ne egyetek; a jövevénynek, a ki a te kapuidon belől [van], adjad azt, hogy egye meg
azt, vagy add el az idegennek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek. Ne főzd a gödölyét
²⁴ az ő anyja tejében. ²⁵ Esztendőről esztendőre tizedet végy a te magodnak minden terméséből, a
mely a te meződön terem. ²⁶ És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet
kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak
és juhaidnak első fajzását; hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben. ²⁷ Ha pedig
hosszabb néked az út, hogysem oda vihetnéd azokat, mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet
az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged pedig megáldott az Úr, a te Istened:
²⁸ Akkor add el pénzen, és kösd a kezedbe a pénzt, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az
Úr, a te Istened; ²⁹ És adjad a pénzt mind azért, a mit kíván a te lelked: ökrökért, juhokért, borért
és vidámító italért és mindenért, a mit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te
Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe. ³⁰ A lévitát pedig, a ki a te kapuidon
belől van, ne hagyd el, mert nincsen néki része, sem öröksége veled. ³¹ A harmadik esztendő
végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. ³² És eljön
a lévita (a kinek nincsen része és öröksége te veled), és a jövevény, árva és özvegy, a kik a te
kapuidon belől [vannak], és esznek és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a
te kezeden minden munkájában, a melyet végzesz.

Chapter 15

¹ A hetedik esztendő végén elengedést mívelj. ² Ez pedig az elengedésnek módja: Minden
kölcsonadó ember engedje el, a mit kölcsönadott az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján
és atyjafián; mert elengedés hirdettetett az Úrért. ³ Az idegenen hajtsd be; de a mid a te atyádfiánál
lesz, engedje el [néki] a te kezed. ⁴ De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az
Úr azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt. ⁵ De csak úgy
[lesz] [ez], ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és teljesítvén mind azt a
parancsolatot, a melyet én ma parancsolok néked. ⁶ Mert az Úr, a te Istened megáld téged, a

miképen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt,
 és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak. ⁷ Ha [mégis] szegénynyé lesz valaki
 a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ad
 néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt; ⁸ Hanem
 örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, a mennyi elég az ő szükségére,
 a mi nélkül szűkölködik. ⁹ Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség,
 mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a te
 szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. ¹⁰
 Bizonyára adj néki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor adsz néki; mert az ilyen dologért
 áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire kezedet veted. ¹¹
 Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg
 kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden. ¹² Hogyha eladja magát néked a te
 atyádfia, a zsidó férfi és zsidó asszony, és szolgál téged hat esztendeig: a hetedik esztendőben
 bocsássad őt szabadon mellőled. ¹³ És mikor szabadon bocsátod őt mellőled, ne bocsásd el őt
 üresen; ¹⁴ [Hanem] terheld meg őt bőven a te juhaidból, a te szérûdről, és a te sajtódból; a mivel
 megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból. ¹⁵ És emlékezzél meg róla, hogy [te is] szolgál
 voltál Égyiptom földén, és megszabadított téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt
 néked. ¹⁶ Ha pedig ezt mondja néked: Nem megyek el tőled, mert szeret téged és a te házadat,
 mivelhogy jól van néki te nálad dolga: ¹⁷ Akkor vedd az árat, és fúrd a fülébe és az ajtóba; és
 legyen szolgálóddá mindvégig; így cselekedjél szolgálóleányoddal. ¹⁸ Ne essék nehezedre, hogy
 szabadon bocsátod őt mellőled; (hiszen két annyi bérré valót szolgált néked hat éven át, mint a
 béres-munkás) és megáld téged az Úr, a te Istened mindenben, a mit cselekszel. ¹⁹ Barmaid és
 juhaid első fajzásának minden hímjét az Úrnak, a te Istenednek szenteljed. Ne munkáldokjál a te
 tehenednek első fajzásán, és meg ne nyírjad a te juhaidnak első fajzását. ²⁰ Az Úrnak, a te
 Istenednek színe előtt edd meg azt esztendőről esztendőre, te és a te házad népe, azon a helyen, a
 melyet kiválaszt az Úr. ²¹ Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak lesz, [vagy]
 akármely fogyatkozásban szenvedő: meg ne áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek. ²² A te kapuidon
 belől edd meg azt; a tisztátalan és a tiszta egyaránt, mintha őz volna az vagy szarvas. ²³ Csakhogy
 a vérét meg ne edd, hanem a földre öntsd azt, mint a vizet.

Chapter 16

¹ Ügyelj az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a te Istenednek páskhát; mert az Abib hónapban hozott ki téged az Úr, a te Istened Égyiptomból éjjel. ² Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. ³ Ne egyél azzal semmi kovászoszt, [hanem] hét napon át egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságnak kenyerét, (mert sietséggel jöttél ki Égyiptom földéről) hogy megemlékezzél arról a napról életednek minden idejében, a melyen kijöttél Égyiptom földéről. ⁴ És ne lásson senki kovászt hét napon át sehol a te házárodban; és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol, semmi ne maradjon reggelig. ⁵ Nem ölheted le a páskhát akármelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ad néked; ⁶ Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát estve, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból. ⁷ Azon a helyen süsd és edd is meg, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza a te házárodba. ⁸ Hat napon át egyél kovásztalan; hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesztő ünnepe lévén, ne munkálkodjál [azon.] ⁹ Számlálj [azután] magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlódat a vetésbe bocsátod. ¹⁰ És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezdednek szabad akarat szerint való adományával, a melyet ahhoz képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened. ¹¹ És örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgád, szolgálóleányod, és a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az árva és az özvegy, a kik te közötted vannak, azon a helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. ¹² És emlékezzél meg róla, hogy te [is] szolga voltál Égyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendelkezéseket. ¹³ A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtöd [a termést] a te szérûdről és sajtódról. ¹⁴ És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak a te kapuidon. ¹⁵ Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezeidnek minden munkájában; azért örvendezz igen! ¹⁶ Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! ¹⁷ Kiki az

¹⁸ ō képessége szerint [adjon,] az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ad néked. Bírákat és felügyelőket állíts minden kapudba, a melyeket az Úr, a te Istened ad néked, a te törzseid szerint, hogy ítéljék a népet igaz ítélettel. ¹⁹ El ne fordítsd az ítéletet; személyt se válogass; ajándékot se végy; mert az ajándék megvakítja a bölcsek szemeit, és elfordítja az igazak beszédét. ²⁰ Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ²¹ Ne plántálj magadnak berket semmiféle fából, az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak. ²² Oszlopot se emelj magadnak, a mit gyűlöl az Úr, a te Istened.

Chapter 17

¹ Ne áldozzál az Úrnak, a te Istenednek olyan ökröt és juhot, a melyen valami fogyatkozás van, akármilyen hiba; mert útálatosság az az Úrnak, a te Istenednek. ² Hogyha találtatik közötted valamelyikben a te kapuid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ad néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, megszegvén az ō szövetségét; ³ És elmegy és szolgál idegen isteneket, és imádja azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az égnek seregei közül, a melyet nem parancsoltam; ⁴ És megjelentetik néked, és meghallod: jól megtudakozd; és hogyha igaz, és bizonyos a dolog, [és] megtörtént ez az útálatosság Izráelben: ⁵ Akkor vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt, a ki azt a gonoszságot mívelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy meghaljanak. ⁶ Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a halálra való; [de] egy tanú szavára meg ne haljon. ⁷ A tanúk keze legyen első rajta, hogy megölettessék, és azután mind az egész nép keze. Így tisztítsd ki magad közül a gonoszt. ⁸ Ha megfoghatatlan valami előtted, a mikor ítélned kell vér és vér között, ügy és ügy között, sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések között a te kapuidban: akkor kelj fel, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened. ⁹ És menj be a Lévíta-papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket, és ōk tudtul adják néked az ítéletmondást. ¹⁰ És annak a mondásnak értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtul adnak néked azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz, hogy mind a szerint cselekedjél, a mint tanítanak téged. ¹¹ A törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked, se jobbra, se balra.

12

Ha pedig elbizakodottságból azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, a ki ott áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a bíróra: haljon meg az ilyen ember. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből.

13

És mind az egész nép hallja, és féljen, hogy elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. Mikor bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, és bírod azt, és lakozol abban,

14

és ezt mondd: Királyt teszek magam fölé, miképen egyéb népek, a melyek körültem vannak:

Azt emeld magad fölé királyul, a kit az Úr, a te Istened választ. A te atyádfiai közül emelj magad

fölé királyt; nem tehetsz magad fölé idegent, a ki nem atyádfia. Csak sok lovat ne tartson, és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy lovat sokasítson, mivelhogy az Úr megmondta néktek:

16

Ne térjetez többé vissza azon az úton! Sok feleséget se tartson, hogy a szíve el ne hajoljon; se

17

ezüstjét, se aranyát felettébb meg ne sokasítsa. És mikor az ő országának királyi székére ül, írja

18

le magának könyvbe e törvénynek mását a Lévitá-papokéból. És legyen az ő nála, és olvassa azt életének minden idejében, hogy tanulja félni az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa e törvénynek

19

minden ígését, és e rendelkezéseket, hogy azokat cselekedje. Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyjafiai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig éljen az ő országában ő és az ő fiai Izráelben.

20

Chapter 18

1

A Lévitá-papoknak, a Lévi egész nemzetségének ne legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem éljenek az Úrnak tüzes áldozataiból és örökségéből. Annakokáért ne legyen néki öröksége

2

az ő atyjafiai között: Az Úr az ő öröksége, a mint megmondotta néki. És ez legyen a papoknak törvényes része a néptől, azoktól, a kik áldoznak akár ökörrel, akár juhval, hogy a papnak adják a

3

lapoczkát, a két állat és a gyomrot. A te gabonád, mustod és olajod zsengejét, és a te juhaid gypjának zsengejét néki adjad; Mert őt választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetséged

4

közül, hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében, ő és az ő fiai minden időben. Mikor pedig eljön a Lévitá valamelyikből a te egész Izráelben lévő kapuid közül, a hol ő lakik, és bemegy az ő lelkének teljes kívánsága szerint arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr: Szolgáljon az Úrnak az ő Istenének

6

nevében, mint az ő többi atyjafiai, a Léviták, a kik ott állanak az Úr előtt. Az eledelokban egyenlőképen részesedjenek, kivéve azt, a mit eladott valaki az ő atyai örökségéből. Mikor te

8

9

bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek útálatosságai szerint.¹⁰ Ne találtassék te közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló;¹¹ Se búbájos, se ördögösöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző;¹² Mert mind utálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled.¹³ Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.¹⁴ Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.¹⁵ Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közül, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok!¹⁶ Mind a szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hórebbe a gyülekezésnek napján mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak!¹⁷ Az Úr pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondtak.¹⁸ Prófétát támasztok nékik az ő atyjokfiai közül, olyat mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és megmond nékik mindent, a mit parancsolok néki.¹⁹ És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!²⁰ De az a próféta, a ki olyat mer szólni az én nevemben, a mit én nem parancsoltam néki szólni, és a ki idegen istenek nevében szól: haljon meg az a próféta.²¹ Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígét, a melyet nem mondott az Úr?²² Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, a melyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

Chapter 19

¹ Mikor kiírtja az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kiknek földjét néked adja az Úr, a te Istened, és bírni fogod őket, és lakozol az ő városaikban és az ő házaikban:² Válaszsz ki magadnak három várost a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy örököljed azt.³ Készítsd meg magadnak az utat [azokhoz], és oszszad három részre a te országod határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül; azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda meneküljön.⁴ Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan öli meg az ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt azelőtt;⁵ A ki [például] elmegy az ő felebarátjával az

erdőre fát vágni, és meglódul a keze a fejszével, hogy levágja a fát, és leesik a vas a nyeléről, és úgy találja az ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon.⁶ Különben a vérbosszuló rokon űzőbe veszi az ő szívének búsulásában, és eléri, ha az út hosszú leend, és agyon üti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyűlölte azt.⁷ Azért én parancsolom néked, mondván: Három várost válassz magadnak.⁸ Ha pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodát, a mint megesküdt a te atyáidnak, és néked adja mind az egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te atyáidnak;⁹ (Hogyha megtartod mind e parancsolatot, megtévén azt, a mit én ma parancsolok néked, [tudniillik], hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és járj az ő utain minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három várost.¹⁰ Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül, és hogy a vér ne legyen rajtad.¹¹ De hogyha lesz valaki, a ki gyűlöli az ő felebarátját, és meglesi azt, és reá támad és úgy üti meg, hogy meghal, és bemenekül valamelyikbe e városok közül:¹² Akkor az ő városának vénei küldjenek [embereket], és vonják ki azt onnét, és adják azt a vérbosszuló rokon kezébe, hogy meghaljon.¹³ Ne nézz reá szájalommal, hanem tisztítsd ki az ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod.¹⁴ A te felebarátodnak határát el ne told, a mely határt az ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked, hogy bírjad azt.¹⁵ Ne álljon elő egy tanú senki ellen semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen bűnben bűnös valaki, két tanú szavára vagy három tanú szavára álljon a dolog.¹⁶ Ha valaki ellen gonosz tanú áll elő, hogy pártütéssel vádolja őt:¹⁷ Akkor álljon az a két ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elé, a papok és a bírák elé, a kik abban az időben lesznek;¹⁸ És a bírák vizsgálják meg jól [a dolgot], és ha hazug tanú lesz a tanú, a ki hazugságot szólott az ő atyjafia ellen:¹⁹ Úgy cselekedjetez azzal, a mint ő szándékozott cselekedni az ő atyjafiával. Így tisztítsd ki közüled a gonoszt;²⁰ Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és többször ne cselekedjenek te közötted ilyen gonosz dolgot.²¹ Ne nézz reá szájalommal; lelket lélekért, szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért.

Chapter 20

¹ Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú népet: ne félj tőlök, mert veled van az Úr, a te Istened, a ki felhozott téged Égyiptom földéről. ²

És mikor az ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a népnek; ³ És ezt mondja nékik: Hallgasd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek meg ne lágyuljon, ne féljete, és meg ne rettenjete, se meg ne rémüljete elöttök; ⁴ Mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harczoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartsion titeket. ⁵ Az előljárók pedig szóljanak a népnek, mondván: Kicsoda az olyan férfi, a ki új házat épített, de még fel nem avatta azt? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki avassa fel azt. ⁶ És kicsoda olyan férfi, a ki szőlőt ültetett és nem vette el annak hasznát? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki vegye el annak hasznát. ⁷ És kicsoda olyan férfi, a ki feleséget jegyzett el magának, de még el nem vette? Menjen el, és térjen vissza házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki vegye azt el. ⁸ Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez, és ezt mondják: Kicsoda olyan férfi, a ki félénk és lágy szívű? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy az ő atyjafiainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve. ⁹ És mikor elvégzik az előljárók beszédöket a néphez, állítsanak seregvezéreket a nép élére. ¹⁰ Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínáld meg azt. ¹¹ És ha békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találatik abban, adófizetőd legyen, és szolgáljon néked. ¹² Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harczra kél veled, akkor zárd azt körül; ¹³ És [ha] az Úr, a te Istened kezedbe adja azt: vágj le abban minden finemût fegyver élével; ¹⁴ De az asszonyokat, a kis gyermekeket, a barmokat és mind azt, a mi lesz a városban, az egész zsákmányolni valót magadnak prédáljad; és fogyaszd el a te ellenségeidtól való zsákmányt, a kiket kezedbe ad néked az Úr, a te Istened. ¹⁵ Így cselekedjél mindazokkal a városokkal, a melyek igen messze esnek tőled, a melyek nem e nemzetek városai közül valók. ¹⁶ De e népek városaiban, a melyeket örökségül ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyj élni csak egy lelket is; ¹⁷ Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; ¹⁸ Azért, hogy meg ne tanítsanak titeket az ő mindenféle útálatosságaik szerint cselekedni, a melyeket ők cselekesznek az ő isteneiknek, és hogy ne vétkezzete az Úr ellen, a ti Istenetek ellen. ¹⁹ Mikor valamely várost hosszabb ideig tartasz körülzárva, hadakozván az ellen, hogy bevegyed azt: ki ne veszítsd annak egy előfáját sem, fejszével vágván azt; hanem egyél arról, és azt magát ki ne irtsad;

mert ember-é a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad? ²⁰ Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcsstermő, azt veszítsd el és irtsd ki, és abból építs erösséget az ellen a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig, a míg leomlik az.

Chapter 21

¹ Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked birtokul, és az a mezőn fekszik, és nem tudható: ki ölte meg azt; ² Akkor a te véneid és a te bíráid menjenek ki, és mérjék meg [a földet] a városokig, a melyek az agyonütött körül vannak; ³ És a mely város legközelebb esik az agyonütöthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy üszötínót, a melylyel még nem dolgoztattak, és a mely nem vont még jármot; ⁴ És annak a városnak vénei vigyék az üszöt valamely folyóvíz völgyébe, a melyet nem szántanak és nem vetnek, és szegjék nyakát az üszőnek ott a völgyben. ⁵ És járuljanak oda a papok, Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy szolgáljanak néki, és hogy áldjanak az Úr nevében, és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden sérelem). ⁶ És mindnyájan annak a városnak vénei, a kik legközelebb esnek az agyonütöthöz, mossák meg kezeiket a nyakaszegett üsző felett a völgyben; ⁷ És szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották ki ezt a vért, sem a mi szemeink nem látták. ⁸ Bocsáss meg a te népednek, Izráelnek, a melyet megváltottál, Uram, és ne engedd, hogy ártatlan vér ontása legyen Izráel között, a te néped között! ⁹ És bocsánatot nyernek a vérért. Te azért tisztítsd ki közüled az ártatlan vérnek kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az Úr előtt. ¹⁰ Mikor hadba mégy ellenségeid ellen, és kezedbe adja őket az Úr, a te Istened, és azok közül foglyokat ejtesz; ¹¹ És meglátsz a foglyok között egy szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: ¹² Vidd be őt a te házadba, hogy nyirja meg a fejét, és messe le körmeit. ¹³ És az ő fogoly ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házadban, hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a te feleséged. ¹⁴ Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az ő kivánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad őt. ¹⁵ Ha valakinek két felesége van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnek néki fiakat, mind a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek fia lesz az elsősülött: ¹⁶ Azon a napon, a melyen az ő fiait örökösökké teszi a maga jószágában,

nem teheti elsősülötté a szeretetnek fiát a gyűlöltnek fia felett, a ki elsősülött; ¹⁷ Hanem az
 elsősülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, a mije van; mert az az
 ő erejének zsengeje, övé az elsősülöttség joga. ¹⁸ Ha valakinek pártütő és makacs fia van, a ki
 az ő atyja szavára és anyja szavára nem hallgat, és ha megfenyítik, sem engedelmeskedik nékik:
¹⁹ Az ilyet fogja meg az ő atyja és anyja, és vigyék azt az ő városának véneihez és az ő helységének
 kapujába, ²⁰ És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk pártütő és makacs, nem hallgat a mi
 szónkra, tobzódó és részeges: ²¹ Akkor az ő városának minden embere kövekkel kövezze meg
 azt, hogy meghaljon. Így tisztítsd ki közülöd a gonoszt, és az egész Izráel hallja meg, és féljen! ²²
 Ha valakiben halálos ítéletre való bűn van, és megölik, és felakasztatod azt fára: ²³ Ne maradjon
 éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt a ki fán
 függ; és meg ne fertéztessed azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül.

Chapter 22

¹ Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha tévelyeg, és ne fordulj el azoktól, hanem bizony
 tereld vissza azokat a te atyádfiához. ² Hogyha pedig nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem
 is ismered őt: hajtsd a [barmot] a magad házához, és legyen nálad, míg keresi azt a te atyádfia, és
 akkor add vissza néki. ³ És ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél ruhájával és
 ekképen cselekedjél a te atyádfiának minden elveszett holmijával, a mi elveszett tőle és te
 megtaláltad; nem szabad félrevonulnod. ⁴ Ha látod, hogy a te atyádfiának szamara vagy ökre az
 úton eldülve fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem vele együtt emeld fel [azokat.] ⁵ Asszony ne
 viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; mert mind útalatos az Úr előtt, a te
 Istened előtt, a ki ezt míveli. ⁶ Ha madárfészek akad elédbe az úton valamely fán vagy a földön,
 madárfiakkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a tojásokon: meg ne fogd az anyát
 a fiakkal egyben; ⁷ Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd el magadnak, hogy jól
 legyen dolgod, és hosszú ideig élj. ⁸ Ha új házat építesz, házfedeledre korlátot csinálj, hogy vérrrel
 ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. ⁹ Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, hogy fertőzötté
 ne legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és a szőlőnek termése. ¹⁰ Ne szánts ökrön és száron

¹¹ együtt. Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába. ¹² A te felsőruhádnak
¹³ négy szegletére, a melyet felülre öltesz, bojtokat csinálj magadnak. Ha valaki feleséget vesz,
¹⁴ és bemegy hozzá, és meggyűlöli azt, És szégyenletes dolgokkal vádolja, és rossz hírbe keveri
 azt, mert ezt mondja: E feleséget vettem magamnak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne
¹⁵ szűzességet: Akkor vegye azt a leánynak atyja és anyja, és vigyék a leány szűzességének [jeleit]
 a város vénei elé a kapuba; ¹⁶ És mondja a leánynak atyja a véneknek: Leányomat feleségül adtam
 e férfiúnak, de gyűlöli őt; ¹⁷ És íme szégyenletes dolgokkal vádol[ja], mondván: Nem találtam a
 te leányodban szűzességet; pedig ímhol vannak az én leányom szűzességének [jelei!] És terítsék
¹⁸ ki a ruhát a város vénei elé. Akkor a város vénei fogják meg azt a férfit, és ostorozzák meg őt;
¹⁹ És bírságozzák meg száz ezüst [siklusra,] és adják ezt a leány atyjának; mert rossz hírbe kevert
 egy izráélita szűzet; és legyen annak felesége, [és] el nem bocsáthatja azt teljes életében. ²⁰ Ha
²¹ pedig igaz lesz a vádolás, és nem taláztatik szűzesség a leányban: Akkor vigyék ki a leányt az
 ő atyjának háza elé, és az ő városának emberei kövezzék meg kövel, hogy meghaljon; mert
 gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván az az ő atyjának házában. Így tisztítsd ki
²² közüled a gonoszt. Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy férjes asszonynyal hál, ők mindketten
 is meghaljanak: a férfi, a ki az asszonynyal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből.
²³ Ha szűz leány van jegyben egy férfiúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: ²⁴
 Vigyétek ki mindkettőjüket annak a városnak kapuja elé, és kövezzétek meg őket kövel, hogy
 meghaljanak. A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy meggyalázta
²⁵ az ő felebarátjának feleségét. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. De hogyha mezőn találja a
 férfi a jegyben járó leányt, és erőszakoskodik rajta a férfi és vele hál: csak maga a férfi haljon meg,
²⁶ a ki azzal hált; A leányt pedig ne bánts, mert a leánynak nincsen halálos bűne, mivel olyan ez
 a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad és azt agyonüti. ²⁷ Mert a mezőn találta őt;
²⁸ kiálthatott a jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt. Ha valaki el nem jegyzett
²⁹ szűz leánynyal találkozik, és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket: Akkor a férfi, a
 ki vele hált, adjon a leány atyjának ötven ezüst [siklust], a leány pedig legyen feleségévé. Mivelhogy
³⁰ meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében. Ne vegye el senki az ő atyjának feleségét,
 és az ő atyjának takaróját fel ne takarja!

Chapter 23

¹ Akinek szeméremtette zúzott vagy megcsonkított, ne menjen be az Úrnak községébe. ² A
 fattyú se menjen be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjen be az Úrnak községébe. ³ Az
 Ammoniták és Moábiták se menjenek be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjenek be az
 Úrnak községébe, soha örökké: ⁴ Azért, mert nem jöttek elötökbe kenyérrel és vízzel az úton,
 mikor kijöttetek Égyiptomból; és mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a
 mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon téged. ⁵ De az Úr, a te Istened nem akarta
 meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az átkot néked áldásodra, mivelhogy
 szeretett téged az Úr, a te Istened. ⁶ Ne keresd az ő békességüket és az ő javokat teljes életedben,
 soha. ⁷ Ne útáld az Edomitát; mert atyádfia az; ne útáld az égyiptombelit, mert jövevény voltál az
 ő földén. ⁸ Az olyan fiak, a kik harmadízen születnek nékik, bemehetnek az Úrnak községébe. ⁹
 Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen: őrizkedjél minden gonosztól. ¹⁰ Ha volna valaki közötted,
 a ki nem volna tiszta valami éjszakai véletlenség miatt: menjen ki a táborból, és ne menjen vissza
 a táborba; ¹¹ És mikor eljő az este, mossa meg magát vízzel, és a nap lementével menjen be a
 táborba. ¹² A táboron kívül valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. ¹³ És legyen ásócskád
 a fegyvered mellett, hogy mikor leülsz kívül, [gödört] áss azzal és ha felkelsz, betakarhassad azt,
 a mi elment tőled; ¹⁴ Mert az Úr, a te Istened, a te táborodban jár, hogy megszabadítson téged, és
 elődbe vesse a te ellenségeidet: legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson te közted valami
 rútságot, és el ne forduljon tőled. ¹⁵ Ne add ki a szolgát az ő urának, a ki az ő urától hozzád
 menekült. ¹⁶ Veled lakjék, te közötted, azon a helyen, a melyet választ valamelyikben a te városaid
 közül, a hol néki tetszik; ne nyomorgasd őt. ¹⁷ Ne legyen [felavatott] paráznanő Izráel leányai
 közül; se [felavatott] paráznaférfi ne legyen Izráel fiai közül. ¹⁸ Ne vidd be a paráznanő bérét és
 az eb-bért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás fejében; mert mind a kettőt útálja
 az Úr, a te Istened. ¹⁹ A te atyádfiától ne végy kamatot: [se] pénznek kamatját, [se] eleségnek
 kamatját, se semmi egyébnek kamatját, a mit kamatra szokás adni. ²⁰ Az idegentől vehetsz kamatot,
 de a te atyádfiától ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire
 kinyujtod kezedet, azon a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. ²¹ Ha fogadással ígérsz valamit
 az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr,

a te Istened, és bûnül tulajdoníttatik az néked.²² Ha pedig nem teszesz fogadást, bûn sem tulajdoníttatik néked.²³ Ügyelj arra, a mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz, mint mikor szabad akaratból teszesz fogadást az Úrnak, a te Istenednek.²⁴ Ha bemégy a te felebarátodnak szőlőjébe, egyél szőlőt kívánságod szerint jóllakásodig, de edényedbe ne rakj.²⁵ Ha bemégy a te felebarátod vetésébe, kezeddél szaggass kalászokat, de sarlóval ne vágj be a te felebarátod vetésébe.

Chapter 24

¹ Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házából;² És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiúé lesz;³ És a második férfiú [is] meggyűlöli őt, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házából; vagy ha meghal az a második férfi, a ki elvette azt magának feleségül;⁴ Az első férje, a ki elküldte őt, nem veheti őt másodszor is magához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertéztetett; mert útálatosság ez az Úr előtt; te pedig ne tedd bûnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül.⁵ Hogyha valaki újonnan vesz feleséget, ne menjen hadba, és ne vessenek reá semmiféle terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő házában, és vidámítsa a feleségét, a kit elvett.⁶ Zálogba senki ne vegyen kézimalmot vagy malomkövet, mert életet venne zálogba.⁷ Hogyha rajtakapnak valakit, a ki embert lop az ő atyjafiai közül, Izráel fiai közül, és hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj. Így tisztítsd ki a gonoszt te közül.⁸ A poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmasan megtartsad és megcselekedjed mindazt, a mire a Lévíta-papok tanítanak titeket; vigyázzatok, hogy a miképen megparancsoltam nékik, a képen cselekedjete. Emlékezzél meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te Istened Miriámmal az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból.⁹
¹⁰ Ha kölcsön adsz valamit a te felebarátodnak: ne menj be az ő házába, hogy magad végy zálogot tőle;¹¹ Kívül állj meg, és az ember, a kinek kölcsönt adsz, maga vigye ki hozzád az ő zálogát.
¹² Hogyha szegény ember az, ne feküdjél le az ő zálogával;¹³ Bizony add vissza néki azt a zálogot napnyugtakor, hogy az ő ruhájában feküdjék le, és áldjon téged. És igazságul lesz ez néked az Úr előtt, a te Istened előtt.¹⁴ A szegény és szűkölködő napszámoson ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai,

akár a te jövevényeid azok, a kik a te földeden a te kapuid között vannak.¹⁵ Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény ő, és kívánkozik az után az ő lelke, hogy ellened ne kiáltson az Úrhoz, és bűn ne legyen rajtad.¹⁶ Meg ne ölettenessek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettenessek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg.¹⁷ A jövevénynek [és] az árvának igazságát el ne csavard; és az özvegynek ruháját ne vedd zálogba.¹⁸ Hanem emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomban, és megváltott téged az Úr, a te Istened, onnét. Azért parancsolom én néked, hogy így cselekedjél.¹⁹ Mikor learatod aratni valódat a te meződön, és kévét felejtesz a mezőn, ne térj vissza annak felvételére; a jövevényé, az árváé és az özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában.²⁰ Ha olajfád [termését] lerázod, ne szedd le, a mi még utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az.²¹ Ha szőlődet megszeded, ne mezgeréld le, a mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az.²² És emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy így cselekedjél.

Chapter 25

¹ Ha per támad férfiak között, és törvény elé mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az igaznak és bűnösnek mondják a bűnöst:² Akkor, ha a bűnös ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és üttessen arra maga előtt annak bűnössége szerint való számban.³ Negyvenet üttessen rá, ne többet, hogy netalán, ha ennél több ütést üttet reá, alávalóvá legyen előtted a te atyádfia.⁴ Ne kösd be az ökörnek száját, mikor nyomtat!⁵ Ha testvérek laknak együtt, és meghal egy közülök, és nincs annak fia: a megholtak felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; [hanem] a sógora menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségül, és éljen vele sógorsági házasságban.⁶ És majd az elsőszülött, a kit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne töröltessék Izráelből.⁷ Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez, és mondja: Sógorom vonakodik fentartani az ő testvérének nevét Izráelben, nem akar velem sógorsági házasságban élni.⁸ Akkor hívják azt az ő városának vénei, és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs kedvem őt elvenni:⁹ Akkor járuljon hozzá az ő ángya a vének szemei előtt, és húzza le saruját annak lábáról, és köpjön az arcába, és szóljon, és ezt mondja: Így

kell cselekedni azzal a férfival, a ki nem építi az ő testvéreinek házáat. ¹⁰ És "lehúzott sarujú háznép"-nek nevezzék az ő nevét Izráelben. ¹¹ Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, a ki veri azt, és kinyújtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét: ¹² Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. ¹³ Ne legyen a te zsákodban kétféle font: nagyobb és kisebb. ¹⁴ Ne legyen a te házában kétféle éfa: nagyobb és kisebb. ¹⁵ Teljes és igaz fontod legyen néked; teljes és igaz éfád legyen néked; hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ¹⁶ Mert az Úr előtt, a te Istened előtt utálni való mindaz, a ki ezeket cselekszi; [és] mindaz, a ki hamisságot mível. ¹⁷ Megemlékezzél arról, a mit Amálek cselekedett rajtad az úton, a mikor Égyiptomból kijöttetek: ¹⁸ Hogy reád támadt az úton, és megverte a seregnek utolsó részét, mind az erőtleneket, a kik hátul valának, a mikor magad is fáradt és lankadt voltál, és nem félté az Istent. ¹⁹ Mikor azért megnyugtat majd téged az Úr, a te Istened, minden te köröskörül lévő ellenségedtől azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül, hogy bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne felejtse!

Chapter 26

¹ Mikor pedig bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked örökségül, és bírni fogod azt, és lakozol abban: ² Akkor végy a föld minden gyümölcsének zsengejéből, a melyet szerezz a te földedből, a melyet az Úr, a te Istened ad néked; és tedd kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; ³ És menj be a paphoz, a ki abban az időben lesz, és mondd néki: Vallást teszek ma az Úr előtt, a te Istened előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt az Úr a mi atyáinknak, hogy nekünk adja. ⁴ És a pap vegye el a kosarat kezedből, és tegye azt az Úrnak, a te Istenednek oltára elé. ⁵ És szólj, és mondd az Úr előtt, a te Istened előtt: Veszendő mesopotámiai vala az atyám, és aláment vala Égyiptomba, és jövevény volt ott kevesed magával; nagy, erős és temérdek néppé lön ottan. ⁶ Bosszúsággal illetének pedig minket az Égyiptombeliek, és nyomorgatának minket, és vetének reánk kemény szolgálatot. ⁷ Kiáltánk azért az Úrhoz, a mi atyáink Istenéhez, és meghallgatta az Úr a mi szónkat, és megtekintette a mi nyomorúságunkat, kínunkat és szorongattatásunkat; ⁸ És kihozott minket az

Úr Égyiptomból erős kézzel, kinyújtott karral, nagy rettentéssel, jelekkel és csudákkal; ⁹ És behozott
 minket e helyre, és adta nekünk ezt a földet, a tejjel és mézzel folyó földet. ¹⁰ Most azért ímé
 elhoztam ama föld gyümölcsének zsengejét, a melyet nekem adtál Uram. És rakd le azt az Úr előtt,
 a te Istened előtt, és imádkozzál az Úr előtt, a te Istened előtt; ¹¹ És örömet találj mindabban a
 jóban, a melyet ad néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének; te és a lévita, és a jövevény, a
 ki te közötted van. ¹² Ha a harmadik esztendőben, a tizednek esztendejében, minden termésedből
 egészen megadod a tizedet, és adod a lévitanak, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy
 egyenek a te kapuid között, és jól lakjanak: ¹³ Akkor ezt mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt:
 Kitakarítottam a szent részt a házból, és oda adtam azt a lévitanak, a jövevénynek, az árvának és
 az özvegynek minden te parancsolatod szerint, a melyet parancsoltál nekem; nem hágtam át egyet
 sem a te parancsolataidból, sem el nem felejtettem! ¹⁴ Nem ettem belőle gyászomban, nem
 pusztítottam belőle tisztátalanul, és halottra sem adtam belőle. Hallgattam az Úrnak, az én Istenemnek
 szavára; a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nekem. ¹⁵ Tekints alá a te szentségednek
 lakóhelyéből a mennyekből, és áldd meg Izráelt, a te népedet, és a földet, a melyet nekünk adtál,
 a mint megesküdtél vala a mi atyáinknak, a tejjel és mézzel folyó földet. ¹⁶ E mai napon az Úr, a
 te Istened parancsolja néked, hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért
 és cselekedjed azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! ¹⁷ Azt kívántad ma kimondatni az Úrral,
 hogy Isteneddé lesz néked, hogy járhas az ő útain, megtudhassad az ő rendeléseit, parancsolatait
 és végzéseit, és engedhess az ő szavának; ¹⁸ Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy
 az ő tulajdon népévé leszesz, a miképen szólott néked, és minden ő parancsolatát megtartod, ¹⁹
 Hogy feljebb valóvá tegyen téged minden nemzetnél, a melyeket teremtett, dicséretben, névben és
 dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint megmondta vala.

Chapter 27

¹ Mózes pedig és Izráel vénei parancsot adának a népnek, mondván: Tartsátok meg mind e
 parancsolatot, a melyet én parancsolok ma néktek. ² És a mely napon általmentek a Jordánon arra
 a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néktek: nagy köveket állíts fel, és meszeld be azokat
 mészszel. ³ És mihelyt általmégy, írd fel azokra e törvénynek minden ígését, hogy bemehess arra
 a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked, a tejjel és mézzel folyó földre, a miképen megígérte
 néked az Úr, a te atyáidnak Istene. ⁴ Mihelyt azért általmentek a Jordánon, állítsátok fel azokat a

köveket, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek, az Ebál hegyén; és meszeld be azokat mészszel. ⁵ És építs ott oltárt az Úrnak, a te Istenednek; olyan kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. ⁶ Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárát; és áldozzál azon egészen égőáldozatokat az Úrnak, a te Istenednek. ⁷ Áldozzál hálaáldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. ⁸ És írd fel a kövekre e törvénynek minden ígését igen világosan! ⁹ És szóla Mózes és a Lévi nemzetségéből való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyelj és hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. ¹⁰ Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az ő parancsolatai és rendelései szerint, a melyeket, én parancsolok ma néked. ¹¹ És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: ¹² Ezek álljanak fel a népnek megáldására a Garizim hegyén, mikor általmentek a Jordánon: Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, József és Benjámin. ¹³ Ezek pedig az átkozásra álljanak fel az Ebál hegyén: Rúben, Gád, Áser, Zebulon, Dán és Nafthali. ¹⁴ Szóljanak pedig a lévíták, és ezt mondják az egész Izráel népének felszóval: ¹⁵ Átkozott az ember, a ki faragott és öntött képet csinál, útálatára az Úrnak, mesterember kezének munkáját, és rejtve tartja [azt]! És feleljen az egész nép és mondja: Ámen! ¹⁶ Átkozott a ki kevésre becsüli az ő atyját vagy anyját! És mondja az egész nép: Ámen! ¹⁷ Átkozott, a ki elmozdítja az ő felebarátjának határát! És mondja az egész nép: Ámen! ¹⁸ Átkozott, a ki félrevezeti a vakot az úton! És mondja az egész nép: Ámen! ¹⁹ Átkozott, a ki elfordítja a jövevénynek, árvának és özvegynek igazságát! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁰ Átkozott, a ki az ő atyjának feleségével hál, mert feltakarja az ő atyjának takaróját! És mondja az egész nép: Ámen! ²¹ Átkozott, a ki közösül valamely barommal! És mondja az egész nép: Ámen! ²² Átkozott, a ki az ő leánytestvérével hál, az ő atyjának leányával vagy az ő anyjának leányával! És mondja az egész nép: Ámen! ²³ Átkozott, a ki az ő napával hál! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁴ Átkozott, a ki megöli az ő felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁵ Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlan lélek vérént ontsa! És mondja az egész nép: Ámen! ²⁶ Átkozott, a ki meg nem tartja e törvénynek ígését, hogy cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

Chapter 28

¹ Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; ² És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. ³ Áldott leszesz a városban, és áldott leszesz a mezőben. ⁴ Áldott [lesz] a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, és a te barmodnak gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. ⁵ Áldott [lesz] a te kosarad és a te sütő tekenőd. ⁶ Áldott leszesz bejöttödben, és áldott leszesz kimentedben. ⁷ Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, a kik reád támadnak; egy úton jönnek ki reád, és hét úton futnak előled. ⁸ Áldást parancsol melléd az Úr a te csűreidben és mindenben, a mire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked. ⁹ Az Úr felkészít téged magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az ő útain jársz. ¹⁰ És megéri majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevéből neveztetel, és félnek tőled. ¹¹ És bővölködővé tesz téged az Úr [minden] jóban: a te méhednek gyümölcseiben, a te barmodnak gyümölcseiben és a te földednek gyümölcseiben, azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, hogy néked adja azt. ¹² Megnyitja néked az Úr az ő drága kincsesházát, az eget, hogy esőt adjon a te földednek alkalmas időben, és megáldja kezeden minden munkáját, és kölcsönt adsz sok népnek, te pedig nem veszesz kölcsönt. ¹³ És fejjé tesz téged az Úr és nem farkká, és mindinkább feljebbvaló leszesz és nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesítsd azokat; ¹⁴ És ha el nem térsz egyetlen ígétől sem, a melyeket én parancsolok néktek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után, hogy azokat tiszteljétek. ¹⁵ Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsd minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: reád jönnek mind ez átkok, és megteljesednek rajtad: ¹⁶ Átkozott leszesz a városban, és átkozott a mezőn. ¹⁷ Átkozott [lesz] a te kosarad és a te sütő tekenőd. ¹⁸ Átkozott lesz a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. ¹⁹ Átkozott leszesz bejöttödben, és átkozott leszesz kimentedben. ²⁰ Bocsát az Úr te reád átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; mígnem eltöröltetel és mígnem gyorsasággal elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagytál engem. ²¹ Hozzád ragasztja az Úr a döghalált, mígnem elemészt téged arról a földről, a melyre bemegy, hogy bírjad azt. ²² Megver téged az Úr szárazbetegséggel hidegleléssel, gyulasztó és izzasztó betegséggel,

aszálylyal, szárazsággal és ragyával; és üldöznek téged, mígnem elveszesz. ²³ Eged, a mely fejed
 felett van, rézzé, a föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik. ²⁴ Az Úr eső helyett port és
 hamut ad a te földedre; az égből száll reád, mígnem elpusztulsz. ²⁵ Az Úr megszalaszt téged a te
 ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ő reá, és hét úton futsz előtte, és a föld minden országának
 rettentésére leszel. ²⁶ És eledelévé lesz a te holttested az ég minden madarának és a föld vadainak,
 és nem lesz, a ki elűzze [azokat]. ²⁷ Megver téged az Isten Égyiptomnak fekélyével, és sülylyel,
 varral és viszketegséggel, a melyekből ki nem gyógyíttathatol. ²⁸ Megver téged az Úr tébolyodással,
 vaksággal és elme- zavarodással; ²⁹ És tapogatni fogsz délben, a mint tapogat a vak a setéségben;
 és szerencsétlen leszel a te útaidban, sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben, és nem lesz,
 a ki megszabadítson. ³⁰ Feleséget jegyzesz magadnak, de más férfi hál azzal; házat építesz, de
 nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed annak hasznát. ³¹ A te ökröd szemed előtt vágatik
 le, és nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled, és nem tér vissza hozzád; a te juhaid
 ellenségeidnek adatnak, és nem lesz, a ki megszabadítson. ³² A te fiaid és leányaid más népnek
 adatnak, és a te szemeid néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz erő a te kezeden.
³³ A te földednek gyümölcsét, és minden fáradságos szerzeményedet oly nép emészti fel, a melyet
 nem ismertél, sőt elnyomott és megnyomorított leszel minden időben. ³⁴ És megtébolyodol a
 látványtól, a melyet látni fognak a te szemeid. ³⁵ Megver téged az Úr gonosz kelésekkel a te
 térdeiden és czombjaidon, a melyekből ki nem gyógyíttathatol, talpadtól fogva a koponyádig. ³⁶
 Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit magad fölé emelsz, oly nép közé, a melyet nem ismertél
 sem te, sem a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket: fát és követ. ³⁷ És iszonyattá,
 példabeszéddé és gúnynyá leszel minden népnél, a melyek közé elűz téged az Úr. ³⁸ Sok magot
 viszel ki a mezőre, de keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. ³⁹ Szőlőket ültetsz és míveled
 [azokat], de bort nem iszol, meg sem szeded, mert elemészti azokat a féreg. ⁴⁰ Olajfáid lesznek
 minden határodban, de nem kened magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcse lehull. ⁴¹ Fiaikat
 és leányokat nemzesz, de nem lesznek tiéid; mert fogságra jutnak. ⁴² Minden fátat és földednek
 minden gyümölcsét megemészti a sáska. ⁴³ A jövevény, a ki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik
 feletted, te pedig alább-alább szállasz. ⁴⁴ Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönzöl néki;

⁴⁵ ō fej lesz, te pedig fark leszel. És ez átkok mind reád szállanak, és üldöznek téged és megteljesednek rajtad, míglén elpusztulsz; mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára,

⁴⁶ hogy megtartottad volna az ō parancsolatait és rendelkezéseit, a melyeket parancsolt néked; És

⁴⁷ rajtad lesznek jelül és csudául, és a te magodon mind örökké. A miatt, hogy nem szolgáltad az

⁴⁸ Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindennel bővölködvén: Szolgálod majd a te ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindenek szűkiben; és

⁴⁹ vasigát vet a te nyakadra, míglén elpusztít téged. Hoz az Úr ellened népet megszűnően, a

⁵⁰ földnek széléről, nem különben, a mint repül a sas; oly népet, a melynek nyelvét nem érted;

⁵¹ Vad tekintetű népet, a mely nem tiszteli a vén embert, és a gyermeknek nem kedvez: És felemészti a te barmodnak tenyészését és a te földednek gyümölcsét, mígnem kipusztulsz; a mely nem hágy néked a te gabonából, borodból, olajodból, és a te teheneidnek fajzásából, juhaidnak

⁵² elléséből, mígnem kiveszít téged. És megszáll téged minden városodban, míglén leomolnak a te magas és erős kőfalaid, a melyekben bízol, minden te földeden: megszáll téged minden

⁵³ városodban, minden te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. És megeszed a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak és leányidnak húsát, a kiket ád néked az Úr, a te Istened - a

⁵⁴ megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged. A te közötted való finnyás és igen kedvére nevededett férfi is irígy szemmel tekint az ō atyjafiára, az ō szeretett

⁵⁵ feleségére és fiainak maradékrészére, a kik megmaradtak [még]. Hogy ne kelljen adnia azok közül senkinek az ō fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebe nem marad a megszállás

⁵⁶ és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged minden városodban. A közötted való finnyás és kedvére nevededett asszony (a ki meg se próbálta talpát a földre bocsátani

⁵⁷ az elkényesedés és finnyásság miatt) irígy szemmel tekint az ō szeretett férjére, fiára, leányára. Az ō mássa miatt, a mely elmegy tőle és gyermekei miatt, a kiket megszüli; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat

⁵⁸ téged a te ellenséged a te városaidban. Hogyha meg nem tartod [és] nem teljesíted e törvény minden ígését, a melyek meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e dicsőséges és rettenetes nevet,

⁵⁹ az Úrét, a te Istenedét: Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, és a te magodnak csapásait:

⁶⁰ nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekké. És reád fordítja

⁶¹ Egyiptomnak minden nyavalyáját, a melyektől irtóztál vala, és hozzád ragadnak [azok.] Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, reád

rakja az Úr, míglen kipusztulsz. ⁶² És kevesen maradtok meg, a kik annak előtte oly sokan voltatok, mint az égnek csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára. ⁶³ És a miképen örvendezett az Úr rajtatok, hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen fog örvendezni az Úr rajtatok, hogy kiveszt és kipusztít titeket; és ki fogtok gyomlálatni arról a földről, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt. ⁶⁴ És szétszór téged az Úr minden nép közé, a földnek [egyik] végétől a földnek [másik] végéig; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket, a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és követ. ⁶⁵ De e nemzetek között sem pihensz meg, és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő szívet, epedő szemeket és sóvárgó lelket ad ott néked az Úr. ⁶⁶ És a te életed kétséges lesz majd előtted: és rettegni fogsz éjjel és nappal, és nem bízol életedben. ⁶⁷ Reggel azt mondog: Bárcsak estve volna! estve pedig azt mondog: Bárcsak reggel volna! - a te szívednek rettegései miatt, a melylyel rettegsz, és a te szemeidnek látása miatt, a melyet látsz. ⁶⁸ És visszavisz téged az Úr Egyiptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt mondtam néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgálókéül, de nem lesz, a ki megvegyen.

Chapter 29

¹ Ezek annak a szövetségnek ígái, a mely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kívül, a melyet kötött vala velök a Hórebben. ² És előhivatá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik: Ti láttátok mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az Úr Egyiptom földén a Faraóval és minden ő szolgájával, és egész földével: ³ A nagy kísértéseket, a melyeket láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. ⁴ De nem adott az Úr néktek szívet, hogy [jól] értsetek, szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok, mind e mai napig. ⁵ Mindamellet is vezérlettelek titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról. ⁶ Kenyeret nem ettetek, sem bort, sem részegítő italt nem ittatok, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁷ És eljutottatok e helyre, és kijöve előnkbe Szíhon, Hesbonnak királya, és Óg, Básánnak királya, hogy megütközzenek velünk, de megvertük őket. ⁸ És elvettük az ő földjüket, és odaadtuk örökségül a Rubenitáknak, Gáditáknak és a Manassé-törzs felének. ⁹ Tartsátok meg azért e szövetségnek

10 ígéit, és a szerint cselekedjétek, hogy szerencsések legyetek mindenben, a mit cselekesztek. Ti
 e napon mindnyájan az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és
 a ti tisztartóitok, Izráelnek minden férfja; ¹¹ A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a
 ki a te táborodban van, sőt favágóid és vízmerítőid is; ¹² Hogy szövetségre lépj[etek] az Úrral, a
 ti Istenetekkel, és pedig az ő esküjével [erősített kötésre], a melyet ma köt meg veled az Úr, a te
 Istened; ¹³ Hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a miképen szólott
 néked, és a miképen megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. ¹⁴ És nem
 csak ti veletek kötöm én e szövetséges, és ez esküvéses kötetést, ¹⁵ Hanem azzal, a ki itt van velünk,
 [és] itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt
 velünk. ¹⁶ (Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyiptomnak földén, és miképen jöttünk által a
 nemzetek között, a kiken általjöttetek. ¹⁷ És láttátok az ő undokságaikat és bálványait: fát és
 követ, ezüstöt és aranyat, a melyek nálok vannak.) ¹⁸ Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony,
 nemzetség vagy törzs, a kinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünktől, hogy elmenjen
 és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyökér! ¹⁹ És
 ha lesz, a ki hallja ez esküvéses kötésnek ígéit, és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt
 mondván: Békességem lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is, (hogy a részeg és a
 szomjas együtt veszszenek): ²⁰ Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgerjed akkor az
 Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember ellen, és rászáll arra minden átok, a mely meg van írva
 e könyvben, és eltörli az Úr annak nevét az ég alól. ²¹ És kiválasztja azt az Úr veszedelemre,
 Izráelnek minden törzse közül, a szövetségnek minden átka szerint, a melyek meg vannak írva e
 törvénykönyvben. ²² És ezt fogja mondani a következő nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti utánatok
 támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön el, ha látni fogják e földnek csapásait és
 nyomorúságait, a melyekkel megnyomorította azt az Úr: ²³ Kénkő és só égette ki egész földjét,
 be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevededik rajta; olyan, mint Sodomának,
 Gomorának, Ádmának és Czeboimnak elsülyesztett helye, a melyeket elsülyesztett az Úr haragjában
 és búsulásában. ²⁴ Azt fogják majd kérdezni mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel
 a földdel? Micsoda nagy felgerjedése ez a haragnak? ²⁵ És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták
 az Úrnak, az ő atyáik Istenének szövetségét, a melyet akkor kötött velök, a mikor kihozta őket
 Égyiptom földről; ²⁶ És elmentek, és szolgáltak idegen isteneket, és imádták azokat; [olyan]
 isteneket, a kiket nem ismertek volt és nem adott nekik [az Isten.] ²⁷ És felgerjedett az Úrnak

haragja e föld ellen, hogy reá hozza mindazt az átkot, a mely meg van írva e könyvben. ²⁸ És kigyomláta őket az Úr az ő földjokről haragjában, búsulásában és nagy indulatjában; és vetette ²⁹ őket más földre, a mint mai nap [is]van. A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden ígését beteljesítsük.

Chapter 30

¹ És ha majd elkövetkeznek reád mind ezek: az áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked; ² és szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik közé oda taszított téged az Úr, a te Istened; És megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára mind a szerint, a mint én ³ parancsolom néked e napon, te és a te fiaid teljes szívedből és teljes lelkedből: Akkor visszahozza az Úr, a te Istened a te foglyaidat, és könyörül rajtad, és visszahozván, összegyűjt majd téged minden ⁴ nép közül, a kik közé oda szórt téged az Úr, a te Istened. Ha az ég szélére volnál is taszítva, onnét ⁵ is összegyűjt téged az Úr, a te Istened, és onnét is felvesz téged; És elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírtak a te atyáid, és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább megsokasít téged, ⁶ mint a te atyáidat. És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy ⁷ szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj. Mind ez átkokat ⁸ pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te ellenségeidre és gyűlölőidre, a kik üldöztek téged. Te azért térj meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesítsd minden parancsolatát, a melyeket én e mai ⁹ napon parancsolok néked. És bővülködővé tesz téged az Úr, a te Istened kezeidnek minden munkájában, a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, a [te] jódra. Mert [hozzád] fordul az Úr és öröme lesz benned a [te] jódra, a miképen ¹⁰ öröme volt a te atyáidban. Hogyha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben, és ha teljes szívedből ¹¹ és teljes lelkedből megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez. Mert e parancsolat, a melyet én e mai ¹² napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nekünk, és hallassa ¹³ azt velünk, hogy teljesítsük azt? Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nekünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? ¹⁴ Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsd azt. ¹⁵ Lám

¹⁶ elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt. Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, hogy járj az ő útain, és tartsd meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. ¹⁷ Ha pedig elfordul a te szíved, és nem hallgatsz meg, sőt elhajolsz és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz; ¹⁸ Tudtotokra adom ma néktek, hogy bizony elvesztek: nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon általkelvén, bemégy, hogy bírjad azt. ¹⁹ Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; ²⁰ Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nékik adja azt.

Chapter 31

¹ És méne Mózes, és ez ígéket mondotta vala az egész Izráelnek; ² Monda pedig nékik: Száz és húsz esztendő vagyok ma, nem járhatok többé ki és be: az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen a Jordánon. ³ Az Úr, a te Istened maga megy át előtted, ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy bírjad őket; Józsué az, a ki átmegy előtted, a mint megmondotta az Úr. ⁴ És akképen cselekeszik azokkal az Úr, a miképen cselekedett Szíhonnal és Óggal az Emoreusok királyaival, és azoknak földjökkel, a melyeket elpusztított vala. ⁵ Ha azért előtökbe adja őket az Úr, egészen a szerint a parancsolat szerint cselekedjete velök, a mint parancsoltam néktek. ⁶ Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegjete tőlök, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hágy téged. ⁷ Szólítá azért Mózes Józsuét, és monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és bátor, mert te mégy be e néppel a földre, a mely felől megesküdt az Úr az ő atyáiknak, hogy nékik adja, és te osztod el azt nékik örökségül. ⁸ Az Úr, ő az, a ki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hágy téged: ne félj és ne rettegj! ⁹ És megírá Mózes e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi fiainak, a kik hordozzák az Úr szövetségének ládáját, és Izráel minden vénjének. ¹⁰ És megparancsolá nékik Mózes, mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendejének idejében, a sátorok innepén; ¹¹ Mikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenjék az Úr előtt, a te Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd fel e

törvényt az egész Izráel előtt fülök hallására. ¹² Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a te jövevényedet, a ki a te kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak, és féljék az Urat, a ti Isteneteket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígését. ¹³ És az ő fiaik is, a kik nem tudják [még], hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket kell félni mind addig, a míg éltek azon a földön, a melyre általkeltek a Jordánon, hogy bírjátok azt. ¹⁴ Monda azután az Úr Mózesnek: Ímé elközelgettek a te napjaid, hogy meghalj; hívd elő Józsuét, és álljatok fel a gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat adjak néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállának a gyülekezet sátorában. ¹⁵ És megjelenék az Úr a sátorban, felhőoszlopban, és megáll a felhőoszlop a sátor nyílása felett, ¹⁶ És monda az Úr Mózesnek: Ímé te elaluszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen istenek után [jár és] paráználkodik azon a földön, a melyre bemegy, hogy [lakozzék] azon; és elhagy engem, és felbontja az én szövetségemet, a melyet én ő vele kötöttem. ¹⁷ De felgerjed az én haragom ő ellene azon a napon, és elhagyom őt, és elrejttem az én orczámat ő előle, hogy megemésztessek. És mikor utóléri a sok baj és nyomorúság, mondani fogja azon a napon: Avagy nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az én Istenem én közöttem? ¹⁸ Én pedig valóban elrejttem az én orczámat azon a napon az ő minden gonoszsága miatt, a melyet cselekedett, mivelhogy más istenekhez fordult. ¹⁹ Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket, és tanítsd meg arra Izráel fiait; adjad azt szájokba, hogy legyen nékem ez ének bizonyosságul Izráel fiai ellen. ²⁰ Mert beviszem őt arra a földre, a mely felől megesküdtem az ő atyáinak, a tejjel és mézzel folyó földre; és eszik, jóllakik és meghízik, azután pedig más istenekhez fordul, és azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbontja az én szövetségemet. ²¹ Mikor pedig utóléri őt a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon ez az ének előtte bizonyágképen (mert nem megy feledésbe az ő maradékának szájából), mert tudom az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most is, minekelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtem vala. ²² Megírá azért Mózes ezt az éneket azon a napon, és megtanítá arra Izráel fiait. ²³ Azután parancsola [az Úr] Józsuénak, a Nún fiának, és monda: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, a mely felől megesküdtem nékik; és én veled leszek. ²⁴ Mikor pedig teljesen és mind végig beírta Mózes e törvény ígét könyvbe: ²⁵ Parancsola Mózes a lévítáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének ládáját, mondván: ²⁶ Vegyétek e törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyosságul; ²⁷ Mert én ismerem a te pártos voltodat, és kemény nyakadat. Ímé most is, holott még köztetek élek, pártot ütöttetek az Úr ellen; mennyivel inkább halálom után? ²⁸ Gyűjtsétek én hozzám a ti törzseiteknek minden

vénjét és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el ez ígéket az ő füleik hallására, és hadd hívjam
²⁹ bizonyosságul ellenök a mennyet és földet. Mert tudom, hogy halálom után mind inkább-inkább
 megromoltok és eltértek az útról, a melyet parancsoltam néktek; és utólér majd titeket a veszedelem
 a későbbi időben, mivelhogy gonoszt cselekesztek az Úrnak szemei előtt, bosszantván őt kezeiteknek
³⁰ csinálmányával. Azután elmondá Mózes Izráel egész gyülekezetének füle hallására ez éneknek
 ígéit, mind végig.

Chapter 32

¹ Figyeljetegek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! ² Csepegjen tanításom,
 mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permetezés a
³ pázsitra! Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! ⁴ Köszikla! Cselekedete tökéletes,
 mert minden ő úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! ⁵ Gonoszak voltak
 hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék. ⁶ Így fizettek-é az Úrnak:
 balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, a ki teremtett? Ő alkotott és erősített meg. ⁷ Emlékezzél
 meg az ősidőkről; gondoljátok el annyi nemzedék éveit! Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked,
⁸ a te véneidet és megmondják néked! Mikor a Felséges örökséget osztott a népeknek; mikor
 szétválasztá az ember fiait: megszabta a népek határait, Izráel fiainak száma szerint, ⁹ Mert az
 Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorssal jutott öröksége. ¹⁰ Pusztá földön találta vala őt, zordon,
 sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; ¹¹ Mint a fészken
 felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket, [és] tollain emeli őket:
¹² Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele. ¹³ A föld magaslatain járatta őt, mezők
 terméseivel étette, kösziklából is mézet szopatott vele, kovaszirtból is olajat; ¹⁴ Tehenek vaját, és
 juhok tejét bárányok kövérjével, básáni kosokat és bakkecskéket a buza java kövérjével; és szülő
 vérét, bort ittál. ¹⁵ És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhájasodtál.
 És elhagyá Istent, teremtőjét, és megveté az ő üdvösségének köszikláját. ¹⁶ Idegen [istenek]kel
¹⁷ ingerelték, útatlatosságokkal bosszantották. Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, a
¹⁸ kiket nem ismertek; újaknak, a kik csak most támadtak, a kiket nem rettegtek a ti atyáitok. A

Kösziklát, a ki szült téged, elfeledted; megfelejtketél Istenről, a ki nemzett téged. ¹⁹ Látta ezt az
 Úr és megútálta bosszúságában az ő fiait és leányait. ²⁰ És monda: Elrejttem orczámat előlük, hadd
 látom, mi lesz a végök? Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, a kikben nincs hűség! ²¹ Azzal ingereltek
 Ők, a mi nem isten; hiábavalóságaikkal bosszantottak engem; én pedig azzal ingerlem őket, a mi
 nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket. ²² Mert tűz lobban fel haragomban és leég a Seol
 fenekéig; megemészti a földet és gyümölcsét, és felgyújtja a hegyek alapjait. ²³ Veszedelmeket
 halmozok rájuk, nyilaimat mind rájuk fogyasztom. ²⁴ Éhségtől aszottan, láztól emésztetten és
 keserű dögvésztől - a vadak fogait is rájuk bocsátom, a porban csúszók mérgevel együtt. ²⁵ Kivül
 fegyver pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szűzet, csecsszopót a vén emberrel együtt. ²⁶
 Mondom: Elfuvom őket, eltörölöm emlékezetöket az emberek közül. ²⁷ Ha nem tartanék az ellenség
 bosszantásától, hogy szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt mondják: A mi kezünk
 a hatalmas, és nem az Úr cselekedte mind ezt! - ²⁸ Mert tanács-vesztett nép ez, és nincs bennök
 értelem. ²⁹ Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök! ³⁰
 Miképen kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan űzhetne tízezeret, ha az ő Kösziklájok el nem
 adja őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! ³¹ Mert a mi Kösziklánk nem olyan, mint az ő
 kösziklájok; ellenségeink is megítélhetik! ³² Mert az ő szőlőjük Sodoma szőlője és Gomora
 mezősege; bogyóik mérges bogyók, keserűek a gerézdjeik. ³³ Sárkányok mérge az ő boruk,
 áspiskígyóknak kegyetlen epéje. ³⁴ Nincsen-é ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim
 között? ³⁵ Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő
 veszedelmök napja, és siet, a mi rájuk vár! ³⁶ Mert megítéli az Úr az ő népét, és megkönyörül az
 ő szolgálain, ha látja, hogy elfogyott az erő, s védett és védtelen oda van. ³⁷ És ezt mondja: Hol az
 ő istenök? a Köszikla, a melyben bizakodtak? ³⁸ A kik megették az ő véres áldozataik kövérjét,
 megitták az ő italáldozatuk borát: keljenek fel és segítsenek meg titeket, és oltalmazzanak meg
 titeket! ³⁹ Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kivülem! Én ölök és elevenítek, én
 sebesítek és én gyógyítok, és nincs, a ki kezemből megszabadítson. ⁴⁰ Mert felemelem kezemet
 az égre, és ezt mondom: Örökké élek én! ⁴¹ Ha megélesítem fényes kardomat és ítélethez fog
 kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölőimnek. ⁴² Megrészegítem nyilaimat

vérrel, és kardom jól lakik hússal: a legyilkoltak és foglyok vérével, az ellenség vezéreinek fejből!
⁴³ Ujjongjatok ti nemzetek, ő népe! Mert ő megtorolja az ő szolgálóinak vérével, bosszút áll az ő
 ellenségein, földjének és népének megbocsát!⁴⁴ Elméne azért Mózes és elmondá ez éneknek
 minden ígését a nép füle hallására, ő és Józsué a Nún fia.⁴⁵ És mikor végig elmondá Mózes mind
 ez ígéket az egész Izráelnek,⁴⁶ Monda nékik: Vegyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, a
 melyekkel én bizonyosságot teszek ellenetek e mai napon; és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy
 tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígését;⁴⁷ Mert nem hiábavaló íge ez néktek; hanem
 ez a ti életetek, és ez íge által hosszabbítjátok meg napjaitokat azon a földön, a melyre általmentek
 a Jordánon, hogy bírjátok azt.⁴⁸ És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván:⁴⁹ Menj
 fel ebbe az Abarim hegységbe, a Nébó hegyére, a mely Moáb földén van és pedig Jérikhóval
 átellenben; és nézd meg a Kanaán földét, a melyet én Izráel fiainak adok örökségül.⁵⁰ És halj
 meg a hegyen, a melyre felmégy, és takarítottassál a te népedhez, a miképen meghalt Áron, a te
 testvéred a Hór hegyén, és takarítottott az ő népeihez;⁵¹ Mivelhogy vétkeztetek ellenem Izráel
 fiai között a versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg engem
 Izráel fiai között.⁵² Mert szemközt látod a földet; de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak,
 oda nem mégy be.

Chapter 33

¹ Ez pedig az áldás, a melylyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izráel fiait az ő halála
 előtt.² Monda ugyanis: Az Úr a Sinai [hegyről] jött, és Szeirből támadt fel nékik; Párán hegyéről
 ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbjá felől tüzes törvény vala számukra.³ Bizony
 szereti ő a népeket! Mind kezedenél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják
 a te beszédeidet.⁴ Törvényt parancsolt nekünk Mózes, örökségül Jákób községének.⁵ És király
 lőn Jesurunban, mikor összegyűltek a népnek fejei, és együtt voltak Izráel törzsei.⁶ Éljen Rúben
 és meg ne haljon; és száma legyen embereinek.⁷ Ez pedig a Júda [áldása]; és monda: Hallgasd
 meg Uram a Júda szavát, és vidd be őt az ő népéhez. Az ő keze elégséges legyen néki, de légy
 segítsége az ő szorongatói ellen.⁸ Léviről pedig monda: A te Thummimod és Urimod a te kegyes
 férfiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel perbe szálltál Méríba vizeinél.⁹ A ki azt mondta az

ō atyjáról és anyjáról: Nem láttam őt; és az ō atyjafiait nem ismerte, fiaival sem gondolt; mert
 megtartották a te beszédedet, és ragaszkodtak szövetségedhez. ¹⁰ Tanítják a te végzéseidre Jákóbot,
 és a te törvényedre Izráelt; füstölőt tesznek a te orczád elé, és égőáldozatot a te oltárodra. ¹¹ Áldd
 meg Uram az ō erejét, és az ō kezének munkája legyen kedves előtted! Törd meg derekukat a reá
 támadóknak és az ō gyűlölőinek, hogy fel ne kelhessenek! ¹² Benjáminról monda: Az Úrnak
 kedveltje! Bátorságban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az ō vállalai között lakik. ¹³
 Józsefről pedig monda: Áldott az Úrtól az ō földje az égnek kincseivel, a harmattal és az alatt
 elterülő mélységes vizekkel; ¹⁴ A nap érlelte drága terméssel, és a hold sarjasztotta drágaságokkal;
¹⁵ És az ōs hegyek javaival, és az örök halmok drágaságaival; ¹⁶ A földnek drágaságaival és
 bőségével. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az ō atyjafiai közül
 kiválasztottnak koponyájára! ¹⁷ Tehenének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyszarvak;
 népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek széléig. És ezek Efraim tízezrei és Manassé ezrei. ¹⁸
 És Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimentedben, és te Izsakhár a te sátraidban. ¹⁹ Népeket
 hívogatnak a hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tengerek bőségét szopják, és a fővénynek
 rejtett kincseit. ²⁰ És Gádról monda: Áldott az, a ki kiterjeszti Gádot! Mint nőstény oroszlán, úgy
 lakik, és szétszaggat kart és koponyát. ²¹ Az elejét nézte ki magának, mert ott volt elrejtve a
 törvényadó osztályrésze. De elméne a népnek fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az
 ō végzését Izráellel együtt. ²² És Dánról monda: Dán oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik
 ki. ²³ És Nafthaliról monda: Ó Nafthali, a ki az Úrnak jó kedvével bővölködöl és áldásával vagy
 teljes! Vedd birtokba a tengert és a délt. ²⁴ És Áserről monda: Áldott a többi fiak felett Áser!
 Legyen az ō atyjafiai előtt kedves, és áztassa lábát olajban. ²⁵ Vas és réz legyenek a te záraid; és
 élteden át tartson erőd. ²⁶ Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre, és
 fenségében a felhőkön. ²⁷ Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; elűzi előled
 az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! ²⁸ És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób
 forrása a gabona és a bor földén, és az ō egei harmatot csepegnek. ²⁹ @Boldog vagy Izráel!]
 @Kicsoda olyan mint] @te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és a ki a te
 dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

Chapter 34

¹ És felméne Mózes a Moáb mezőségeről a Nébo hegyére, a Piszga tetejére, a mely átellenben van Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig; ² És az egész Nafthalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; ³ És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmafák városa völgyének környékét, Czoárig. ⁴ És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át. ⁵ És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgálja a Moáb földén, az Úr szava szerint. ⁶ És eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig. ⁷ Mózes pedig száz és húsz esztendő volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje. ⁸ És siraták Izráel fiai Mózes a Moáb mezőségén harmincz napig; és eltélének a Mózes siratásának, [azaz] gyászolásának napjai. ⁹ Józsué, a Nún fia pedig beteljesedék bölcseségnek lelkével; mert Mózes tette vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy cselekedének, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. ¹⁰ És nem támadott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, a kit ismert volna az Úr színről-színre: ¹¹ Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye [azokat] Égyiptom földén, a Faraón, minden ő szolgáján, és az ő egész földén; ¹² És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettenetességben, a melyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

Joshua

Chapter 1

¹ És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsuénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván: ² Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak. ³ Minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. ⁴ A pusztától és a Libánontól

fogva a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóvízig, a Khitteusoknak egész földje és a nagy tengerig
⁵ napnyugat felé lesz a ti határotok. Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a
miképen Mózesrel velem voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok
⁶ tőled. Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, a mely felől
⁷ megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nekik adom azt. Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz
és mindent ama törvény szerint cselekedjél, a melyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól
⁸ se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess mindenben, a miben jársz! El ne távozzék
e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent
úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor
⁹ boldogulsz. Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj,
mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. ¹⁰ Parancsola azért Józsué a nép
¹¹ előljáróinak, mondván: Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a népnek, mondván:
Készítsetek magatoknak útravalót, mert harmadnap mulva átmentek ti ezen a Jordánon, hogy
¹² bemenjetekek és bírjátok azt a földet, a melyet az Úr, a ti Istenedek ad néktek birtokul. A Rúben
¹³ és Gád nemzetségének pedig, és a Manassé nemzetség felének szóla Józsué, mondván:
Emlékezzetek meg a dologról, a mit megparancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, mondván:
¹⁴ Az Úr, a ti Istenedek megnyugtatott titeket, és néktek adta ezt a földet. Feleségeitek, gyermekeitek
és barmaitok maradjanak e földön, a melyet adott néktek Mózes a Jordánon túl; ti pedig fegyveres
kézzel menjetekek át atyátokfiai előtt, mindnyájan, a kik közületek erős vitézek, és segítjetekek meg
¹⁵ őket; A míg megnyugosztja az Úr a ti atyátokfiai is, mint titeket, és bírják ők is a földet, a
melyet az Úr, a ti Istenedek ad néktek: akkor aztán térjetekek vissza a ti örökségetek földére és bírjátok
¹⁶ azt, a melyet Mózes, az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet felől. Azok pedig
felelének Józsuénak, mondván: Mindent megcselekszünk, a mit parancsoltál nekünk, és a hová
¹⁷ küldesz minket, oda megyünk. A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád,
¹⁸ csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele volt Mózesrel. Mindenki, a ki ellene
szegül a te szódnak, és nem hallgat a te beszédedre mindabban, a mit parancsolsz néki, megöletessék.
Csak bátor légy és erős!

Chapter 2

¹ És Józsué, a Nún fia, elkülde Sittimből titkon két férfiút kémekül, mondván: Menjete el, tekintsétek meg azt a földet és Jérikhót. Azok pedig elmenének, és bemenének egy parázna asszonynak házába, a kinek Ráháb vala neve, és ott hálának. ² Mikor pedig megjelentették ezt Jérikhó királyának, mondván: Íme, férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közül e földnek kémlelésére; ³ Akkor küldé Jérikhó királya Ráhábhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész földet. ⁴ Az asszony pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és monda: Úgy van! Bejöttek hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. ⁵ És kimentek e férfiak kapuzáráskor a setétben; nem tudom, hová mentek a férfiak; siessetek gyorsan utánok, mert utólérhetitek őket. ⁶ Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtatta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára volt kirakva. ⁷ És utánok sietének a férfiak a Jordánhoz vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárták, azután, hogy kimenének azok, a kik őket üldözik vala. ⁸ Ők pedig még le sem feküvének, a mikor felméne ő hozzájuk [az asszony] a házhéjára, ⁹ És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, és hogy megszállt minket a félelem miattatok, és hogy e földnek minden lakosa megolvad előttetek. ¹⁰ Mert hallottuk, hogy megszártotta az Úr a Veres tenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Égyiptomból, és hogy mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, a kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, a kiket megöltetek. ¹¹ És a mint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön! ¹² Most azért esküdjetek meg kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én irgalmasságot cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cselekesztek majd az én atyámnak házával, és igaz jelt adtok nékem, ¹³ Hogy életben hagyjátok az én atyámat és anyámat, férfi és nőtestvéreimet, és mindent, a mi az övék, és megmentitek a mi lelkünket a haláltól. ¹⁴ És mondának néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha meg nem jelentitek ezt a mi dolgunkat. És ha nekünk adja az Úr ezt a földet, irgalmasságot és igazságot cselekszünk veled. ¹⁵ Alábocsátá azért őket kötélén az ablakon (mert az ő háza a kökerítés falán vala, és ő a kökerítésen lakik vala). ¹⁶ És monda nekik: A hegyre menjete, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és ott rejtőzködjete három napig, a míg visszatérnek az üldözők; azután pedig menjete a magatok útján. ¹⁷ A férfiak pedig mondának néki: Ártatlanok leszünk ezen te esketésedtől, a melylyel te megeskettél minket! ¹⁸ Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinórt ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a

19 házba. És akkor, ha akárki kijön a te házadnak ajtain, annak vére az ő fején lesz, mi pedig ártatlanok leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon. 20 Ha pedig megjelented ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü alól, a melylyel te megeskettél minket. 21 Monda pedig amaz: A mint szólottatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá őket, és elmenének; a veres zsinórt pedig reáköté az ablakra. 22 És elmenének és eljutának a hegyre, és ott maradának három nap, míg nem visszatérének az üldözők. 23 Keresék ugyanis őket az üldözők minden úton, de nem találták vala. Akkor a két férfiú visszatére, és leszállának a hegyről, és átmenének a [Jordánon], és eljutának Józsuéhez, a Nún fiához, és elbeszélének néki mindent, a mi történt vala velök. 24 És mondának Józsuének: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk.

Chapter 3

1 Felkele azért Józsué jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordánhoz, ő és Izráel fiai mindnyájan, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna. 2 Lőn pedig három nap mulva, hogy általmenének a vezérek a táboron; 3 És parancsolának a népnek, mondván: Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját és a Lévi [nemzetségéből való] papokat, a kik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjetek utána. 4 Csakhogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ahhoz, hogy megismerhessétek az utat, a melyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt. 5 Józsué pedig monda a népnek: Tisztítsátok meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek. 6 A papoknak is szóla Józsué, mondván: Vegyétek fel a frigyládát, és menjetek át a nép előtt. Felvevék azért a frigyládát, és mennek vala a nép előtt. 7 Az Úr pedig monda Józsuének: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózással, te veled is veled leszek. 8 Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. 9 Ekkor monda Józsué Izráel fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! 10 És monda Józsué: Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elűzi előletek a Kananeust, a Khittheust, a Khivveust, a Perizeust, a Girgazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: 11 Íme az egész

föld Urának frigyládája előttetek megy át a Jordánon! ¹² Most azért válaszszatok magatoknak tizenkét férfiút Izráel nemzetségeiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből. ¹³ És mihelyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának ládáját hordozzák: a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfoló víz megáll egy rakásban. ¹⁴ És lőn, hogy a mint megindula a nép az ő sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládának hordozói, a nép előtt: ¹⁵ És a mint a láda hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett): ¹⁶ Megáll a víz, a mely felülről foly vala alá, és álla egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely Czarthan mellett vala; a pusztá tengere, a Sóstenger felé aláfoló [víz] pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jérikhó előtt. ¹⁷ A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, ott állának a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izráel szárazon megy vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

Chapter 4

¹ Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala a Jordánon, szóla az Úr Józsueának, mondván: ² Vegyetek magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből. ³ És parancsoljátok nékik, mondván: Vegyetek fel innét a Jordán közepéből, arról a helyről, a hol bátorsággal állanak a papok lábai, tizenkét követ, és vigyétek át azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, a hol megháltok ez éjszaka. ⁴ Előhivá azért Józsue a tizenkét férfiút, a kiket az Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből; ⁵ És monda nékik Józsue: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládája előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel mindegyikötök egy-egy követ az ő vállára, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, ⁶ Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek a kövek? ⁷ Mondjátok meg nékik, hogy kétfelé vált a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a Jordánon; ketté vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izráel fiainak mindörökre. ⁸ És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint megparancsolta vala Józsue, és felvevének a Jordán közepéből tizenkét követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsueának, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, és általhozák magokkal az éjjeli szállásra és ott letevék azokat. ⁹ Tizenkét követ állíta fel Józsue a Jordán közepén is, azon a helyen, a hol állottak vala a frigyládát vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig. ¹⁰ A papok pedig, a ládának hordozói, állanak

vala a Jordán közepén, a míg végbe mene mind az a dolog, a mit parancsolt vala az Úr Józsuének, hogy mondja meg a népnek, egészen úgy, a mint Mózes parancsolta vala Józsuének. A nép pedig sietett és általméne. ¹¹ És a mint véget ére az egész nép általmenetele, általméne az Úr ládája is és a papok is, a nép előtt. ¹² Általmentek vala a Rúben fiai, a Gád fiai és Manassé félnemzetsége is felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szólt vala nékik Mózes. ¹³ Mintegy negyven ezernyi fegyveres vitéz ment vala át az Úr előtt a harcra, Jérikhónak sík mezejére. ¹⁴ Azon a napon felmagasztalá az Úr Józsuét az egész Izráel szemei előtt, és félek őt, a mint félték vala Mózes, életének minden napjaiban. ¹⁵ Mert szólt vala az Úr Józsuének, mondván: ¹⁶ Parancsold meg a papoknak, a kik a bizonyosság ládáját hordozzák, hogy jöjjenek fel a Jordánból. ¹⁷ És parancsola Józsué a papoknak, mondván: Jöjjetek fel a Jordánból! ¹⁸ És lön, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt: ¹⁹ visszatére a Jordán vize az ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett. A nép pedig az első hónap tizedik napján jöve fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jérikhónak keleti határán. ²⁰ Azt a tizenkét követ is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsué. ²¹ És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? ²² Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. ²³ Mert kiszárította az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét ti elöttetek, míg általjövéték rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Veres tengerrel, a melyet megszártott elöttünk; míg általjövénk rajta. ²⁴ Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben.

Chapter 5

¹ Lön pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyai, a kik a Jordánon túl laknak napnyugot felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett laknak vala, hogy kiszárította az Úr a Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az ő szívök, és nem vala többé bátorság bennök Izráel fiai miatt. ² Ez időben monda az Úr Józsuének: Csinálj magadnak kőkéseket, és másodszor is metéld körül az Izráel fiait. ³ És csinála Józsué magának kőkéseket, és körülmetélé Izráel fiait a körülmetéletlenség halmán. ⁴ Az ok pedig, a miért

körülmetélé őket Józsué, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Égyiptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindnyájan meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból.⁵ Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból, nem metélték vala körül;⁶ Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemészteték a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Égyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velök a földet, a mely felől megesküdt vala az Úr az ő atyáiknak, hogy nekünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet.⁷ Fiaikat állította vala azért helyökbe, ezeket metélé körül Józsué, mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélek vala körül őket az útban.⁸ Miután pedig mind az egész nép körülmetéltetett vala, veszteg lőnek az ő helyökön a táborban, míglen meggyógyulának.⁹ És monda az Úr Józsuének: Ma fordítottam el rólatok Égyiptom gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig.¹⁰ És Gilgálban táborozának Izráel fiai, és megkészíték a páskhát a hónapnak tizennegyedik napján, estve, Jérikhónak mezején.¹¹ És evének a föld terméséből a páskhának másodnapján kovásztalan kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanezen a napon.¹² És másnaptól kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt többé mannájok az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből evének abban az esztendőben.¹³ Lőn pedig, a mikor Józsué Jérikhónál vala, felemelé az ő szemeit, és látá, hogy íme egy férfiú áll vala előtte meztelen karddal kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki: Közülünk való vagy-é te, vagy ellenségeink közül?¹⁴ Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsué a földre arczczal, és meghajtá magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának?¹⁵ És monda az Úr seregének fejedelme Józsuének: Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsué.

Chapter 6

¹ Jérikhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki.² És monda az Úr Józsuének: Lásd! kezedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel [együtt].³ Azért járjátok körül a várost mind ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat napon át.⁴ És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a

5
hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel.
És ha majd belefúnak a kos-szarvba, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész
nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való
helyen. ⁶ Előhívá azért Józsué, a Nún fia, a papokat és monda nékik: Vegyétek fel a frigyládát,
hét pap pedig vigyen hét kos-szarvból való kürtöt az Úr ládája előtt. ⁷ A népnek pedig monda:
Menjete el, és kerüljétek meg a várost, a fegyveresek pedig menjenek az Úr ládája előtt. ⁸ És úgy
lőn, a mint mondotta vala Józsué a népnek. A hét pap ugyanis, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt
vivék, az Úr előtt megy vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládája pedig utánok megy
vala. ⁹ A fegyveresek pedig előttök mennek vala a kürtölő papoknak, és a köznép követi vala a
ládát, menvén és kürtölvén kürtökkel. ¹⁰ A népnek pedig parancsolt vala Józsué, mondván: Ne
kiáltsatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jöjjön ki szátokból addig a napig, a míg azt mondom
néktek: Kiáltsatok; és akkor kiáltsatok. ¹¹ Körüljárák azért az Úrnak ládájával a várost, egyszer
megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték. ¹² Józsué pedig
felkele jó reggel, és felvevék a papok az Úrnak ládáját. ¹³ És a hét pap, a kik a kos-szarvból való
hét kürtöt vivék, az Úr ládája előtt megy vala folyton, és kürtöl vala a kürtökkel, a fegyveresek
pedig előttök mennek vala, és a köznép követi az Úrnak ládáját, menvén és kürtökkel kürtölvén.
¹⁴ A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így
cselekedének hat napon át. ¹⁵ És lőn a hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve,
és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer.
¹⁶ És lőn, hogy a hetedik forduláskor kürtölnek vala a papok a kürtökkel, Józsué pedig monda a
népnek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr a várost! ¹⁷ És legyen a város maga, és minden, a mi
benne van, teljesen az Úrnak szentelve; csak a parázna Ráháb maradjon életben, ő és mindazok, a
kik vele vannak a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk volt. ¹⁸ Mindazáltal ti
óvjátok meg magatokat a teljesen [Istennek] szentelt dolgoktól, hogy miután [néki] szentelítek, el
ne vegyétek a teljesen [néki] szentelt dolgokból, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek, és bajba
ne keverjétek azt. ¹⁹ Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van
szentelve, az Úrnak kincse közé jusson. ²⁰ Kiálta azért a nép, mihelyt kürtölének a kürtökkel. Lőn
ugyanis, a mint meghallá a nép a kürtnek szavát, kiálta a nép nagy kiáltással, és leszakada a kőfal
magától, és felméne a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevevék a várost. ²¹ És teljesen
kipusztítának mindent, a mi csak vala a városban, a férfitől az asszonyig, a gyermektől az öregig,

sőt az ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel. ²² A két férfiúnak pedig, a kik megkémlelték vala a földet, monda Józsué: Menjete be a parázna asszonynak házába és hozzátok ki onnét az asszonyt és mindazt, a mije van, a miképen megesküdtetek néki. ²³ Bemeneének azért a kémlő ifjak, és kihozák Ráhábot, és az ő atyját, anyját és az ő atyjafiait, és mindazt, a mije vala, és minden cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán kívül. ²⁴ A várost pedig megégeték tűzzel, és mind azt, a mi benne vala; csakis az ezüstöt és aranyat és a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei közé. ²⁵ A parázna Ráhábot pedig, és az ő atyjának háznépét és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala Józsué, és ott lakik az Izráel között mind e mai napig; mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt Józsué, hogy kikémleljék Jérikhót. ²⁶ És átkot szóla Józsué azon a napon, mondván: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfiú, a ki felkél, hogy megépítse e várost, Jérikhót! Az ő első szülöttjére rakja le annak alapját s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit! ²⁷ És vala az Úr Józsuéval, és lön híre az egész földön.

Chapter 7

¹ De az Izráel fiai hűtlenül bántak vala a teljesen [Istennek] szentelt dolgokkal, mert elvön a teljesen [Istennek] szentelt dolgokból Ákán, Kárminak fia (ki a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetségéből); felgerjede azért az Úrnak haragja Izráel fiai ellen. ² Küldé ugyanis Józsué férfiakat Jérikhóból, Aiba, a mely Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nékik, mondván: Menjete fel és kémleljétek ki azt a földet. És felmeneének a férfiak és kikémlelék Ait. ³ Majd visszatérének Józsuéhoz, és mondának néki: Ne menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy háromezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne fáraszd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok! ⁴ Felméne azért oda a népből mintegy háromezer férfi; de elfutának Ai férfiai elől. ⁵ És megölének közülök Ai férfiai mintegy harminczhat férfit, és üldözik őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvada a népnek szíve, és lön olyaná, mint a víz. ⁶ Józsué pedig megszagatá az ő ruháit, és földre borula arczczal az Úrnak lábája előtt mind estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejökre. ⁷ És monda Józsué: Ah Uram Istenem! Miért is hozád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? ⁸ Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! Óh Uram! mit mondjak, miután ⁹ meghátrált Izráel az ő ellenségei előtt! Ha meghallják a Kananeusok és e földnek minden lakói,

és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért?¹⁰

És monda az Úr Józsuének: Kelj fel! Miért is borulsz te arczra?¹¹ Vétkezett Izráel, és általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen [nékem] szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak.¹² Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közül azt a [nékem] szentelt dolgot.¹³ Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítsátok meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: [Istennek] szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületek az [Istennek] szentelt dolgot.¹⁴ Azért jöjjetek elő reggel nemzetségeitek szerint; a nemzetség pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő családonként; a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő férfianként.¹⁵ És lészen, hogy a ki az [Istennek] szentelt dologban bűnösnek találtatik, tűzzel égettessék meg, ő és mindene, a mije van, mivelhogy megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló dolgot cselekedett Izráelben.¹⁶ Felkele azért Józsué és jó reggel előállítá Izráelt az ő nemzetségei szerint, és bűnösnek jelenteték a Júda nemzetsége.¹⁷ Ekkor előállítá a Júda családjait, és bűnösnek jelenteték a Zéra családja; azután előállítá a Zéra családját férfianként, és bűnösnek jelenteték a Zabdi [háza].¹⁸ És előállítá az ő házát férfianként, és bűnösnek találtaték Ákán, Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetségéből való Zérának fia.¹⁹ Monda azért Józsué Ákának: Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy néki vallást, és add tudtomra, kérlek, nékem, mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem!²⁰ Ákán pedig felele Józsuének, és monda: Bizony én vétkeztem az Úr ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem!

²¹ Láték ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek súlya ötven siklus vala, és megkivántam ezeket, és elvevém ezeket, és ímé elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van.²² Ekkor követeket küldé Józsué s ezek a sátorba futának, és ímé, elrejtve vala az az ő sátorában, és az ezüst is alatta vala.²³ Kivivék azért azokat a sátor közepéből, és vivék Józsuéhoz és Izráelnek minden fiához, és lerakák azokat az Úr előtt.²⁴ Józsué pedig fogá Ákánt, a Zéra fiát, az ezüstöt, a köntöst és az aranyvesszőt, az ő fiait és leányait, az ő ökreit, szamarait és juhait, sátorát és mindent, a mije vala, és vele lévén az egész Izráel is, vivék azokat Akor völgyébe.²⁵ És monda Józsué: Miért rontottál meg minket? Rontson meg téged e napon az Úr! És elborítá őt egész Izráel kövekkel, és megégeték őket tűzzel, miután megkövezték vala őket.²⁶ És nagy kőhalmot rakának feléje; [megvan]mind

e napig. És megsûnnek az Úr haragjának gerjedezése. Ezért nevezik ezt a helyet Akor völgyének mind e napig.

Chapter 8

¹ És monda az Úr Józsuének: Ne félj és ne rettegj! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom Ainak királyát és az ő népét, városát és földét. ² Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jérikhóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját és barmait magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett! ³ Felkele azért Józsué és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsué harminczezer erős férfiút és elküldé őket éjjel. ⁴ És parancsola nékik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a város háta megett; igen messzire ne menjete a várostól, és mindnyájan készen legyetek! ⁵ Én pedig és az egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttök. ⁶ És utánunk jönnek, mígnem elszakasztjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: Futnak előlünk, mint először. És a míg futunk előttök, ⁷ Ti támadjatok elő a leshelyből, és foglaljátok el a várost, mert az Úr, a ti Istenetek adja azt a ti kezetekbe. ⁸ És ha majd beveszitek a várost, gyújtsátok fel a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjete, vigyázzatok, megparancsoltam néktek! ⁹ Elküldé azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre, és megszállának Béthel és Ai között, Aitól napnyugat felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hála. ¹⁰ És felkele Józsué, jó reggel, és megszemlélé a népet, és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. ¹¹ És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele vala, és elközelítének és jutának a város elé, és táborba szállának Aitól északra, a völgy pedig köztök és Ai közt vala. ¹² És vön mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. ¹³ Így állíták fel a népet, az egész tábort, a mely Aitól észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugot felé vala. Józsué pedig beméne ez éjszakán a völgynek közepébe. ¹⁴ És lön, hogy mikor meglátta vala Ainak királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfiai Izráel ellen a harcra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött. ¹⁵ Józsué pedig és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök futnak vala a puszta felé [vivő] úton. ¹⁶ És felriasztaték az egész nép,

a mely a városban vala, hogy üldözze őket. És üldözék Józsuét, és elszakadának a várostól.¹⁷ És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost

kinyitva, és üldözék Izráelt.¹⁸ Az Úr pedig monda Józsuének: Emeld fel a kopját, a mely kezedben van, Ai felé, mert kezedbe adom azt. És felemelé Józsué a kopját, a mely kezében vala, a város

felé.¹⁹ A lesben levők pedig nagy hamarsággal felkelének helyökről, és a mint felemelte vala kezét, futásnak eredének, és bemenének a városba, és bevevék azt, és nagy hamarsággal tűzbe

boríták a várost.²⁰ Ai férfiai pedig hátratekintének, és láták, hogy ímé a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala

a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé.²¹ Józsué ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben levők bevették a várost, és hogy a városnak füstje felszállott vala: visszafordulának azért

és vágák Ainak férfiai.²² Amazok pedig a városból jövének ki ellenök, és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazok meg amonnan, és vágák őket mindaddig, a míg egy sem marada

közülök élve, vagy a ki elszaladt volna.²³ Ainak királyát is elfogák élve, és elvivék őt Józsué elé.²⁴

Mikor pedig leöldösé Izráel Ainak minden lakosát a mezőn, a pusztában, a hol üldözték vala őket, és mikor mindnyájan elhullottak vala az utolsóig fegyver éle alatt: visszafordula az egész

Izráel Ai ellen, és vágá azt fegyver élével.²⁵ Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és asszonyok együtt, tizenkét ezeren valának; Ainak minden embere.²⁶ Józsué ugyanis nem voná

vissza a kezét, a melyet a kopjával együtt felemelt vala, míglén megölék Ainak minden lakosát.²⁷

A barmot azonban és a mi zsákmányolni valója volt ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr rendelete szerint. A mint utasította vala Józsuét.²⁸ Ait pedig felgyujtató Józsué és

tevé örökkévaló kőhalommá, pusztassággá mind e napig.²⁹ Ainak királyát pedig felakasztá fára [és ott vala] estvéig; de naplementekor parancsolt Józsué, és levevék annak holttestét a fáról, és

veték a város kapujának bejáratához, és nagy rakás követ hordának fölébe, mind e napig.³⁰ Majd oltárt építe Józsué az Úrnak, Izráel Istenének Ebál hegyén,³¹ Miképen megparancsolta vala Mózes,

az Úrnak szolgája Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett és vivének arra egészen égőáldozatot az Úrnak, és áldozának

hálaáldozatokat.³² És felírá ott kövekre a Mózes törvényének mását, a melyet az írt vala Izráel fiai elé.³³

Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei és bírái ott álltak vala kétfelől a láda mellett, a Lévíta-papok előtt, a kik az Úrnak frigyládáját hordozták vala, úgy a jövevény, mint a bensülött, fele a Garizim hegye felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta Mózes az Úr szolgája,

34 hogy megáldaná az Izráel népét először. Azután pedig felolvasta a törvénynek minden ígését,
 az áldást és az átkot, mind úgy, a mint meg van írva a törvény könyvében. 35 Nem volt egy íge
 sem azok közül, a melyeket Mózes parancsolt vala, a melyet fel nem olvasott volna Józsué, az
 Izráelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek, jövevények előtt is, a kik járnak
 vala közöttök.

Chapter 9

1 Lőn pedig, hogy mikor [ezt] meghallották mind ama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken
 és síkon és a nagy tengernek egész partja-mentén valának a Libánon ellenében: a Khittheus, az
 Emoreus, a Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus: 2 Egybegyülekezének, hogy
 megvívjanak Józsuéval és Izráellel egy akarattal. 3 De meghallák Gibeon lakosai is, a mit Józsué
 Jérikhóval és Aival cselekedett vala. 4 És ők is ravaszul cselekedének. Elmenének ugyanis és
 követekül adák ki magokat. Szerzének azért samaraikra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett
 és összekötözött boros tömlőket; 5 És ócska, megfoltozott sarukat lábaikra, és ócska ruhákat
 magokra; az útravaló kenyerek is mind száraz és penészes vala. 6 Így menének el Józsuéhoz a
 táborba Gilgálba, és mondának néki, és Izráel férfainak: Messze földről jöttünk, most azért kössetek
 frigyet mi velünk. 7 Izráel férfiai pedig mondának a Khivveusnak: Hátha közöttem lakol te; hogyan
 kössek azért frigyet te veled? 8 Azok pedig mondának Józsuénak: Szolgáid vagyunk mi! És monda
 nekik Józsué: Kik vagytok, és honnan jöttetek? 9 És mondának néki: Igen messze földről jöttek a
 te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottuk az ő hírét és mindazt, a mit
 Égyiptomban cselekedett; 10 Mindazt is, a mit cselekedett az Emoreusok két királyával, a kik
 valának túl a Jordánon, Szíhonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán királyával, a ki Astarótban
 vala. 11 Ezért szólának nekünk a mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván: szerezzetek
 magatoknak eledelt az útra, és menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk mi, most
 azért kössetek frigyet mi velünk! 12 Ez a mi kenyereink meleg volt, a mikor eleségül elhoztuk a
 mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jöjjünk; most ímé, száraz és penészes lett. 13 Ezek a
 boros tömlők is, a melyeket új korokban töltöttünk vala meg, íme, de megszakadoztak; e mi ruháink
 és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt! 14 És vőnek a férfiak azoknak

eledeleből, az Úr tanácsát pedig nem kérték vala. ¹⁵ És békességesen bánt velök Józsué, és frigyet
 köte velök, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdének nékik. ¹⁶ De
 harmadnap múlva azután, hogy frigyet kötöttek vala velök, meghallják, hogy közel valók azok
 hozzájuk, sőt közöttök lakoznak azok. ¹⁷ Elindulának azért Izráel fiai, és eljutának azoknak
 városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth- Jeárim. ¹⁸
 De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy megesküdtek vala nékik a gyülekezet főemberei az Úrra,
 Izráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezet a főemberek ellen. ¹⁹ Mondának azért mind a
 főemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nékik az Úrra, Izráel Istenére, most hát nem
 bánthatjuk őket. ²⁰ Ezt cselekedjük velök, hogy életben hagyjuk őket, és így nem lesz harag
 ellenünk az esküvésért, a melylyel megesküdtünk nékik. ²¹ Mondának azért a főemberek nékik:
 Ám éljenek! És lőnek favágóivá és vízhordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak vala
 nékik a főemberek. ²² Hívatá ugyanis őket Józsué, és szóla nékik, mondván: Miért csaltatok meg
 minket, ezt mondván: Igen messziről valók vagyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok? ²³
 Most azért átkozottak legyetek, és ne fogyjon ki közületek a szolga, a favágó és vízhordó az én
 Istenemnek házába. ²⁴ Azok pedig felelének Józsuénak, és mondának: Mivelhogy nyilván tudtokra
 esett a te szolgáláidnak az, a mit az Úr, a ti Istenetek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgálójának,
 hogy néktek adja ezt az egész földet, és hogy kiirtja előletek a földnek minden lakosát: igen féltettük
 tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. ²⁵ És most ímé, a te kezekben vagyunk, a
 mint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! ²⁶ És úgy cselekedék
 velök, és kiszabadítá őket Izráel fiainak kezéből, és nem ölék meg őket. ²⁷ És tevé őket Józsué
 azon a napon favágókká és vízhordókká a gyülekezethez és az Úr oltárához, mind e napig, azon a
 helyen, a melyet választánd.

Chapter 10

¹ Lőn pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek, Jeruzsálemnek királya, hogy bevette vala
 Józsué Ait, és elpusztította azt, [és] hogy a mint cselekedett vala Jérikhóval és annak királyával,
 úgy cselekedett Aival és annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izráellel, és
 közöttük vannak: ² Igen megijedének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi
 városok közül, sőt nagyobb vala az Ainál, férfiai pedig mind vitézek valának. ³ Küldé azért

Adonisédek, Jeruzsálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireámhoz Jármutnak királyához és Jáfiához, Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván: ⁴ Jöjjetek fel hozzám, és segítetek meg engem, és verjük meg Gibeont, mert békességre lépett Józsueval és Izráel fiaival! ⁵ Összegyülének azért, és felméne az Emoreusoknak öt királya: Jeruzsálemnek királya, Hebronnak királya, Jármutnak királya, Lákisnak királya, Eglonnak királya, ők magok és minden seregök, és tábort ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene. ⁶ Küldének azért Gibeon férfiai Józsuehoz a táborba, Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgálóidtól! Jöjj fel hozzánk hamar és ments meg minket, és segíts rajtunk, mert mind felgyűltek ellenünk az Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak. ⁷ Felméne azért Józsue Gilgálból, ő maga és az egész hadakozó nép vele, és a seregnek minden vitéze. ⁸ Monda pedig az Úr Józsueának: Ne félj tőlök, mert kezedbe adtam őket; senki sem áll meg közülök előtted. ⁹ És rájok töre Józsue nagy hirtelen, [miután] egész éjszaka ment vala Gilgálból. ¹⁰ És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és űzé őket a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig és Makedáig. ¹¹ Mikor pedig futnak vala ők Izráel előtt a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullata rájok az égből egész Azekáig, és meghalának. Többen valának, a kik a jégeső kövei miatt haltak vala meg, mint azok, a kiket fegyverrel öltek meg Izráel fiai. ¹² Akkor szóla Józsue az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette az Úr az Emoreust Izráel fiai elé; ezt mondotta vala pedig Izráel szemei előtt: ¹³ Állj meg nap, Gibeonban, és hold az Ajalon völgyében! És megállta a nap, és vesztegtele a hold is, a míg bosszút állta a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében? És megállta a nap az égnek közepén és nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig. ¹⁴ És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána, hogy ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. ¹⁵ Ezután visszatére Józsue és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba. ¹⁶ Ez az öt király pedig elfutott vala, és elrejtözék Makedában a barlangban. ¹⁷ És megizenék ezt Józsueának, mondván: Megtaláltatott az öt király, elrejtözve a makedai barlangban. ¹⁸ És monda Józsue: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljete mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. ¹⁹ Ti pedig meg ne álljatok, nyomuljatok ellenségeitek után és vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az Úr, a ti Istenetek. ²⁰ Minekutána pedig elvégezték Józsue és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, egészen azok megsemmisítéséig, és az élvemaradtak a megerősített városokba vonultak: ²¹ Visszatére az egész nép Józsuehoz a táborba, Makedába békességgel;

nyelvét se mozdította senki Izráel fiai ellen.²² És monda Józsué: Nyissátok fel a barlang száját,
és hozzátok ki hozzám ezt az öt királyt a barlangból!²³ És akképen cselekedének, és kihozák
hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebron királyát, Jármut királyát, Lákis
királyát, Eglon királyát.²⁴ Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuéhoz, előhívatá Józsué
Izráelnek minden férfiát, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek vala: Jöjjetek
elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Eljövének azért és tevék lábaikat azoknak nyakára.
²⁵ És monda nékik Józsué: Ne féljete, és meg ne rettenjete; legyetek bátrak és erősek, mert
ekképen cselekszik az Úr minden ellenségeitekkel, a kik ellen ti hadakoztok.²⁶ Azután pedig
megveré őket Józsué, és megölé őket, és felakasztatá őket öt fára, és felakasztva maradtak a fákon
mind estvéig.²⁷ Lõn pedig a nap lementének idején, parancsola Józsué, és levevék őket a fákról,
és behányák őket a barlangba, a melyben elbújtak vala, és nagy köveket rakának a barlang szája
elé, mind e napig.²⁸ Makedát is bevé Józsué ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá azt
és annak királyát, és megölé őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, a melyek benne
valának. Úgy cselekedék Makedának királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak királyával.
²⁹ Általméne annakutána Józsué és vele az egész Izráel Makedából Libnába, és hadakozék
Libnával.³⁰ És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver élére hányá azt,
és egy lelket sem engede menekülni azokból a melyek benne valának. És úgy cselekedék annak
királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak királyával.³¹ Libnából pedig általméne Józsué és
vele az egész Izráel Lákisba, és táborba szálla mellette, és hadakozék ellene.³² És kezébe adá az
Úr Izráelnek Lákist és bevé azt másodnapon, és fegyver élére hányá azt, és minden lelket, a mely
benne vala, egészen úgy, amint cselekedett vala Libnával.³³ Akkor feljöve Hórám, Gézernek
királya, hogy megsegélje Lákist, de megveré Józsué öt és az õ népét annyira, hogy egy menekülõt
sem hagyta meg néki.³⁴ Lákisból pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Eglonba, és
táborba szállának ellene, és hadakozának ellene.³⁵ És bevé azt ugyanazon a napon, és fegyver
élére hányák azt; és megöle minden lelket, a mely benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy,
amint cselekedett vala Lákissal.³⁶ Felméne azután Józsué Eglonból és õ vele az egész Izráel
Hebronba, és hadakozának az ellen.³⁷ És bevé azt, és fegyver élére hányák azt, és annak
királyát és minden városát, és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek benne valának,
egészen úgy, a mint cselekedett vala Eglonnal, elvesztvén azt és minden lelket, a mely benne vala.
³⁸ Fordula azután Józsué, és vele az egész Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen.³⁹ És bevé
azt és annak királyát és minden városát, és fegyver élére hányá őket, és megölének minden lelket,

a mely benne vala, nem hagyott menekülni valót. A miképen cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak királyával cselekedett

⁴⁰ vala. Megveré azért Józsué az egész földet; a hegséget és a déli vidéket, a síkságot és a lejtőket és mindazoknak királyait, menekülni valót sem hagyott; és megöle minden élőt, a mint megparancsolta vala az Úr, az Izráelnek Istene. ⁴¹ Megveré pedig őket Józsué Kádes Barneától

fogva egész Gázáig, a Gósennek is minden földét, egész Gibeonig. ⁴² És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene hadakozott vala

Izráelért. ⁴³ Azután visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba.

Chapter 11

¹ Mikor pedig meghallotta [ezt] Jábin, Hásornak királya, küldé Jobábhoz, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, ² És azokhoz a királyokhoz, a kik [laknak vala] észak felé a hegségben, és a pusztában Kinneróttól délre, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé; ³ A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és az Emoreushoz, a Khittheushoz, a

Perizeushoz, a Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a Hermon alá, Mispának földére. ⁴ És kijövének ők és velök az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fűvény, a mely a tenger

partján van, és igen sok ló és szekér. ⁵ És összegyülnének mindezek a királyok, és megindulának,

és táborba szállának együttesen Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen. ⁶ Ekkor monda az Úr Józsuének: Ne félj tőlök, mert holnap ilyenkorra mindnyájokat átdöfötten vetem az

Izráel elé; lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig égesd meg tûzzel. ⁷ Elméne azért Józsué és vele

az egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy hirtelen, és reájok rohanának. ⁸ És adá őket az Úr Izráelnek kezébe, és verék őket és úzék őket egészen a nagy Sidonig és Miszrefót-Majimig, és Mispának völgyéig napkelet felé, és leverék őket annyira, hogy senki sem

maradt közülök életben. ⁹ És úgy cselekedék velök Józsué, a mint megmondotta vala néki az Úr:

az ő lovaikat megbénítá, szekereiket pedig tûzzel égeté el. ¹⁰ Majd visszafordula Józsué ugyanazon időben és bevé Hásort, királyát pedig fegyverrel megöle (Hásor ugyanis mindezeknek az

országoknak feje volt az előtt); ¹¹ És levágának minden lelket, a mely benne vala, megölvén őket

fegyver élével; nem maradt meg egy élő sem; Hásort pedig tûzzel égeté meg. ¹² És e királyoknak minden városát és minden királyukat is meghódoltatá Józsué, és megöle őket fegyver élével,

kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája.¹³ Csak épen azokat a városokat nem égeté meg Izráel, a melyek halmokon állottak vala, kivéve Hásort, egyedül ezt égeté meg Józsué.¹⁴ És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és a barmokat is magoknak zsákmányolák el Izráel fiai; csak az embereket hányák mind fegyver élére, míglen kipusztíták őket.

Nem hagytak meg egy élő sem.¹⁵ A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgájának, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék Józsué, semmit el nem hagyott mindabból, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek.¹⁶ És elfoglalá Józsué mindazt a földet, a hegységet, az egész déli vidéket, az egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és Izráel hegyét és annak síkságát.

¹⁷ A kopasz hegytől fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen Baál-Gádig, a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyaikat pedig mind elfogá és megveré és megölé őket.¹⁸ Sok napon át viselt hadat Józsué mindezekkel a királyokkal.¹⁹ Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel fiaival, kivéve a Gibeonban lakó Khivveusokat; haddal vették azt meg mind.²⁰ Mert az Úrtól volt az, hogy megkeményítvén szíveiket, haddal menjenek Izráel ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nekik irgalom, hanem hogy elpusztítsa őket, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.²¹ Majd elméne Józsué ez időben, és kiirtá az Anákokat a hegyek közül Hebronból, Debirből, Anábból és Júdának minden hegyéből, és Izráelnek minden hegyéből; városaikkal együtt törlé el őket Józsué.²² Nem maradtak Anákok Izráel fiainak földén, csak Gázában, Gáthban és Asdódban hagytak meg.²³ Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen úgy, a mint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészeikhez képest, nemzetségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a harcztól.

Chapter 12

¹ Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon pataktól fogva a Hermon hegyéig, és az egész mezőséget kelet felől:² Szíhon, az Emoreusok királya, a ki lakik vala Hesbonban, a ki uralkodik vala Aróertől fogva, a mely van az Arnon patak partján, és a patak közepétől és a Gileád felétől a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig.³ És a mezőségtől a Kinneróth tengerig napkelet felé, és a pusztá tengeréig, a Sóstengerig napkelet felé, a Béth-Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyoldalainak aljáig.⁴ És Ógnak, a Básán királyának tartománya, a ki Refaim maradékai közül

való, a ki Astarotban és Edreiben lakozik vala. ⁵ És uralkodik vala Hermon hegyén, Szalkhában és az egész Básánban, a Gesurnak és Maakhátnak határáig, és a fél Gileádon, Szíhonnak, Hesbon királyának határáig. ⁶ Mózes, az Úrnak szolgája és Izráelnek fiai verték le őket, és oda adta azt [a földet] Mózes, az Úrnak szolgája örökségül a Rúben és Gád [nemzetségeknek] és a Manassé nemzetség felének. ⁷ Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek vala Józsué és az Izráelnek fiai a Jordán másik oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a Libánon völgyében, egészen a kopasz hegyig, a mely Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségül az Izráel nemzetségeinek, az ő osztályrészeik szerint: ⁸ A hegységben és a síkságon, a mezőségen és a hegyoldalakon, a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus, Emoreus, Kananeus, Perizeus, Khivveus és Jebuzeusok [földjét.] ⁹ Jérikhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra vala Béthel felé, királya egy; ¹⁰ Jeruzsálemnek királya egy, Hebronnak királya egy; ¹¹ Jármutnak királya egy, Lákisnak királya egy; ¹² Eglonnak királya egy, Gézernek királya egy; ¹³ Debirnek királya egy, Gédernek királya egy; ¹⁴ Hormáhnak királya egy, Aradnak királya egy; ¹⁵ Libnának királya egy; Adullámnak királya egy; ¹⁶ Makkedának királya egy, Béthelnek királya egy; ¹⁷ Tappuáhnak királya egy, Héfernek királya egy; ¹⁸ Afeknek királya egy, Lassáronnak királya egy; ¹⁹ Mádonnak királya egy, Hásornak királya egy; ²⁰ Simron Meronnak királya egy, Aksáfnak királya egy; ²¹ Taanáknak királya egy, Megiddónak királya egy; ²² Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak királya egy; ²³ A Dór magaslatán levő Dórnak királya egy, a Gilgál népeinek királya egy; ²⁴ Tirczának királya egy; összesen harminczegy király.

Chapter 13

¹ Mikor Józsué megvénhedett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénhedtél, igen megidősödtél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való. ² Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszteusoknak minden tartománya és az egész Gesur. ³ A Sikhórtól fogva, a mely Égyiptom felett [foly], egészen Ekronnak határáig északra, [mely] a Kananeushoz számíttatik; a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé, Asdódé, Askelóné, Gáthé, Ekroné és az Avveusoké. ⁴ Délről a Kananeusnak egész földje és Meára, a mely a Sídonbelieké, Afékáig, az Emoreusok határáig. ⁵

Továbbá a Gibli földé és az egész Libanon napkelet felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegy alatt van, egészen addig, a hol Hamáthba mennek. ⁶ A hegységnek minden lakosát a Libanontól Miszrefóth-Majimig, a Sídoniakat mind, magam űzöm ki őket Izráel fiai elől, csak sorsold ki Izráelnek örökségül, a mint megparancsoltam néked. ⁷ Mostan azért oszd el ezt a földet örökségül kilencz nemzetségnek, és a Manassé nemzetség felének. ⁸ Ő vele együtt a Rúben és Gád [nemzetségek] elvették örökségöket, a melyet adott vala nékik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé, a miképen adta vala nékik Mózes, az Úrnak szolgája. ⁹ Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján van, úgy a várost, a mely a völgynek közepette van, mint Medebának minden sík földét Dibonig. ¹⁰ És minden városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, a ki uralkodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak határáig. ¹¹ És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határát, az egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szalkáig. ¹² Básánban Ógnak egész országát, a ki uralkodik vala Astaróthban és Edreiben. Ez maradt vala meg a Refaim maradékai közül, de leveré és kiűzé őket Mózes. ¹³ De Izráel fiai nem űzék ki a Gesurit és a Maakhátit, és ott is lakik a Gesuri és Maakháti az Izráel között mind e mai napig. ¹⁴ Csak Lévi nemzetségének nem adott örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tüzes áldozatai az ő öröksége, a mint szólott vala néki. ¹⁵ Adott vala pedig Mózes [örökséget] a Rúben fiai nemzetségének az ő családjaik szerint. ¹⁶ És lőn az ő határuk Aróertől fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város, a mely a völgy közepette van, mint az egész sík föld Medeba mellett; ¹⁷ Hesbon és annak minden városa, a melyek a sík földön vannak; Dibon, Bámoth-Baal és Béth-Baál-Meon; ¹⁸ És Jahcza, Kedemót és Méfaát; ¹⁹ És Kirjáthaim, Szibma és Czeret-Sáhár a völgy mellett való hegyen: ²⁰ És Béth-Peór, a Piszga hegyoldalai, és Béth-Jesimóth. ²¹ És a sík föld minden városa és Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, a ki uralkodik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, őt és a Midiánnak fejedelmeit: ²² Evit és Rékemet, Czúrt és Húrt és Rébát, Szíhonnak fejedelmeit, a kik e földön laktak vala. A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak fiát, megölelék Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a kiket levágtak vala. ²³ Vala tehát a Rúben fiainak határa a Jordán és melléke. Ez a Rúben fiainak öröksége az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui. ²⁴ A Gád nemzetségének, a Gád fiainak is adott vala [örökséget] Mózes, az ő családjaik szerint. ²⁵ És lőn az ő határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és az Ammon fiai földjének fele Aróerig, a mely Rabba felett van. ²⁶ És Hesbontól fogva

Ramath-Miczpéig és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határáig.²⁷ A völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkóth és Czáfon, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger széléig a Jordánon túl napkelet felé.²⁸ Ez a Gád fiainak örökségök, az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui.²⁹ A Manassé nemzetség felének is adott vala Mózes [örökséget]. És lőn a Manassé fiainak félágáé, az ő családjaik szerint;³⁰ És lőn az ő határuk: Mahanáimtól fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész országa és Jairnak minden faluja, a melyek Básánban vannak, hatvan város.³¹ És pedig Gileádnak fele és Astarót és Edrei, Óg országának városai Básánban, a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir feléé, az ő családjaik szerint.³² Ezek azok, a miket örökségül adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl Jérikhótól napkelet felé.³³ A Lévi nemzetségének pedig nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istene az ő örökségök, a mint szólott vala nékik.

Chapter 14

¹ Ezek pedig azok, a miket örökségül vőnek el Izráel fiai a Kanaán földén, a miket örökségül adtak nékik Eleázár, a pap, Józsué, a Nún fia és az atyai fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett;² Sorsvetés által való örökségökül, (a mint megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilencz nemzetségnek és a félnemzetségnek:³ Mert két nemzetségnek és fél nemzetségnek a Jordánon túl adott vala Mózes örökséget, a Lévitáknak pedig nem adott vala örökséget ő közöttök.⁴ Mert a József fiai két nemzetség voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak városokat lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik és marháik számára.⁵ A mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy oszták fel a földet.⁶ Hozzámenének pedig Józsuéhoz Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt vala az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában.⁷ Negyven esztendő valék én, mikor elküldött engem Mózes az Úrnak szolgája Kádes-Barneából, hogy kikémleljem a földet, és úgy hoztam néki hírt, a mint az én szívemben vala.⁸ Atyámfiai pedig, a kik feljöttek vala velem, elrémítették a népnek szívét, de én tökéletesen követtem az Urat, az én Istenemet.⁹ És megesküvék Mózes azon a napon, mondván: Bizony a föld, a melyet megtapodott a te lábad, tiéd lesz örökségül,

és a te fiaidé mind örökké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én Istenemet. ¹⁰ Most pedig, ímé megtartott engem az Úr életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendeje, a mióta szólott vala az Úr e dolgról Mózesnek, a mi alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most ímé, ¹¹ nyolczvanöt esztendős vagyok! Még ma is olyan erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor elküldött engem Mózes; a milyen akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harcroláshoz és járásra-kelesre. ¹² Most azért add nékem ezt a hegyet, a melyről szólt vala az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiüzöm őket, a mint megmondotta az Úr. ¹³ És megáldá őt Józsué, és odaadá Hebront Kálebnek, a Jefunné fiának örökségül. ¹⁴ Azért lön Hebron a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, a miért hogy tökéletesen követte vala az Urat, ¹⁵ Izráelnek Istenét. A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-Arba volt; a ki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harctól.

Chapter 15

¹ A Júda fiai nemzetségének sors által való része pedig az ő családjaik szerint [ez] vala: Edomnak határa felé a Czin pusztája délre, a déli határnak végén. ² Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélétől, a tengernyelvtől fogva, a mely délfelé fordul. ³ És halad délre az Akrabbim hágónak, majd átmegy Czin felé, és felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak, felmegy Adárnak és kerül Karka felé; ⁴ Majd átmegy Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei pedig a tengernél vannak. Ez a ti határotok délre. ⁵ Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán végéig; az északi rész határa pedig a tengernyelvtől, a Jordán végétől [kezdődik.] ⁶ És felmegy ez a határ Béth-Hoglának, és átmegy északra Béth-Arabán majd felmegy ez a határ Rúben fiának, Bohánnak kövéhez. ⁷ És felmegy ez a határ Debirbe is az Akor völgyéből, és északra fordul Gilgál felé, a mely átellenében van az Adummim hágójának, a mely a pataktól délfelé esik. És ⁸ átmegy a határ az Én-semes vizeire és tova halad a Rógel forrása felé. Azután felmegy a határ a Hinnom fiának völgyén, Jebuzeusnak, azaz Jeruzsálemnek déli oldala felé; felmegy továbbá e határ a hegynek tetejére, a mely átellenben van a Hinnom völgyével napnyugat felé, a mely északra ⁹ van a Refaim völgyének szélén. És hajlik e határ a hegynek tetejétől a Neftoáh víznek kútfejéhez és kimegy az Efron hegyének városai felé; majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-Jeárimnak.

10 Baalától pedig fordul e határ napnyugotnak a Szeír-hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy
 oldala felé, azaz Kesalon felé és alá megy Béth- Semesnek és átmegy Timnának. ¹¹ Majd tova
 megy e határ Ekron északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és átmegy a Baala hegynek,
 és tova megy Jabnéel felé. A határ szélei pedig a tengernél vannak. ¹² A napnyugati határ pedig
 a nagy tenger és melléke. Ez Júda fiainak határa köröskörül az ő házoknépe szerint. ¹³ Kálebnek,
 a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az Úrnak Józsuéhoz való szavai szerint;
 Kirjáth-Arbának, Anák atyjának [városát], azaz Hebront. ¹⁴ És kiűzé onnan Káleb Anáknak három
 fiát: Sésait, Ahimánt és Tálmait, Anák gyermekeit. ¹⁵ És felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek
 neve pedig azelőtt Kirjáth- Széfer volt. ¹⁶ És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert és
 elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül. ¹⁷ Elfoglala pedig azt Othniél,
 Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. ¹⁸ És lőn, hogy a
 mikor eljőve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszálla azért a számról; Káleb pedig
 monda néki: Mi bajod? ¹⁹ Ő pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél
 engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. ²⁰ Ez a Júda
 fiai nemzetségének öröksége az ő családjaiak szerint. ²¹ A Júda fiai nemzetségének városai pedig
 a déli végtől kezdve Edom határa felé valának: Kabseél, Éder és Jágur; ²² Kina, Dimóna és Adada;
²³ Kedes, Hásor és Ithnán; ²⁴ Zif, Télem és Bealóth; ²⁵ Hásor-Hadatha és Kerioth-Hesron, azaz
²⁶ Hásor; ²⁷ Amam, Séma és Móláda; ²⁸ Hasar-Gaddah, Hesmón és Béth-Pelet; ²⁹ Hasar-Suál,
³⁰ Beer-Seba és Bizjotheja; ³¹ Baála, Ijjim és Eczem; ³² Elthólád, Keszil és Hormah; ³³ Siklág,
³⁴ Madmanna és Szanszanna; ³⁵ Lebaóth, Silhim, Ain és Rimmon. Összesen huszonkilenc város
 és ezek falui. ³⁶ A síkságon: Esthaól, Czórah és Asnáh; ³⁷ Zanoah, Én-Gannim, Tappuáh és
³⁸ Énám; ³⁹ Jármut, Adullám, Szókó és Azéka; ⁴⁰ Saárim, Adithaim, Gedéra és Gederóthaim.
⁴¹ Tizennégy város és azok falui. ⁴² Senán, Hadása és Migdal-Gad; ⁴³ Dilán, Miczpe és Jokteél;
⁴⁴ Lákis, Boczkát és Eglon; ⁴⁵ Kabbon, Lahmász és Kitlis; ⁴⁶ Gedéróth, Béth-Dágon, Naama és
 Makkéda. Tizenhat város és ezeknek falui. ⁴⁷ Libna, Ether és Asán; ⁴⁸ Jifta, Asná és Neczib;
⁴⁹ Keila, Akzib és Marésa. Kilenc város és ezeknek falui. ⁵⁰ Ekron, ennek mezővárosai és falui.

⁴⁶ Ekrontól fogva egész a tengerig mind azok, a melyek Asdód mellett vannak, és azoknak falui.
⁴⁷ Asdód, ennek mezővárosai és falui; Gáza, ennek mezővárosai és falui; Égyiptom patakjáig, és
a nagy tenger és melléke. ⁴⁸ A hegységen pedig: Sámír, Jathír és Szókó; ⁴⁹ Danna, Kirjáth-Szanna,
azaz Debir; ⁵⁰ Anáb, Estemót és Anim; ⁵¹ Gósen, Hólon és Giló. Tizenegy város és ezeknek
falui. ⁵² Arab, Dúma és Esán; ⁵³ Janum, Béth-Tappuah és Aféka; ⁵⁴ Humta, Kirjáth-Arba, azaz
Hebron és Czihor. Kilencz város és ezeknek falui. ⁵⁵ Maón, Karmel, Zif és Júta; ⁵⁶ Jezréel,
Jokdeám és Zánoah; ⁵⁷ Kajin, Gibeá és Timna. Tíz város és ezeknek falui. ⁵⁸ Halhul, Béth-Czúr
és Gedor; ⁵⁹ Maarát, Béth-Anóth és Elthekon. Hat város és ezeknek falui. ⁶⁰ Kirjáth-Baál, azaz
Kirjáth-Jeárim, és Rabba. Két város és ezeknek falui. ⁶¹ A pusztában: Béth-Arábá, Middin és
Szekáka; ⁶² Nibsán, Ir-Melah és Én-Gedi. Hat város és ezeknek falui. ⁶³ De a Jebuzeusokat,
Jeruzsálemnek lakóit, Júda fiai nem bírták kiűzni, azért laknak ott a Jebuzeusok Júda fiaival együtt
Jeruzsálemben, mind e mai napig.

Chapter 16

¹ A József fiainak sors által való része pedig juta a jérikhói Jordántól fogva, Jérikhó vizei felé
napkeletnek a pusztára, a mely felmegy Jérikhótól a Béthel hegyének. ² És tovamegy Béthelből
Lúzba, és átmegy az Arkiták határára, Ataróthra. ³ Majd lemegy a tenger felé a Jafleteus határának,
az alsó Bethoronnak határáig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. ⁴ Elvevék azért az ő
örökségöket Józsefnek fiai: Manassé és Efraim. ⁵ Efraim fiainak határa is az ő családjaik szerint
vala, és pedig az ő örökségöknek határa napkelet felé, Atróth-Adártól felső Bethoronig vala. ⁶ És
kimegy a határ a tengerre; Mikmethattól észak felé, és fordul a határ kelet felé Thaanath-Silónak
és átmegy azon napkelet felé Janoáhnak. ⁷ Janoáhtól pedig lemegy Ataróthba és Naaróthba, és éri
Jérikhót, és kimegy a Jordánnak. ⁸ Tappuahtól tovamegy a határ a tenger felé a Kána patakjának,
a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint.
⁹ És a városok, a melyek kiválasztattak Efraim fiai számára a Manassé fiai örökségének közepette,

mind e városok és ezeknek falui.¹⁰ De ki nem űzék a Kananeust, a ki lakik vala Gézerben; azért ott lakik a Kananeus az Efraim között mind e napig, és lön robotos szolgává.

Chapter 17

¹ Lön sors által való része Manassé nemzetségének is, mert ő vala elsöszülötte Józsefnek, Mákirnak, a Manassé elsöszülöttének, Gileád atyjának, mivelhogy hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Básán.² Manassé többi fiainak is juta az ő családjaik szerint: Abiézer fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak, Sekem fiainak, Héfer fiainak és Sémida fiainak. Ezek Manassének a József fiának fiúgyermekai, az ő családjaik szerint.³ De Czólofhádnak, Héfer fiának (ez Gileád fia, [ez] Mákir fia, [ez] Manassé fia) nem valának fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak nevei: Makhla, Nóa, Khogla, Milkha és Thircza.⁴ Ezek odajárulának Eleázár pap elé, Józsuének, a Nún fiának eleibe és a fejedelmek elé, mondván: Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon nekünk a mi atyánkfiak között. Adott vala azért nekik örökséget az Úr beszéde szerint, az ő atyjoknak bátyjai között.⁵ Tíz rész esék azért Manassének, Gileád és Básán földén kívül, a melyek túl vannak a Jordánon.⁶ Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az ő fiai között; Gileád földe pedig a Manassé többi fiaié lön.⁷ A Manassé határa pedig Ásertől Mikmetháth felé vala, a mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-Tappuahnak lakói felé.⁸ Manassée volt Tappuah földe, de Tappuah a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala.⁹ És alámegy a határ a Kána patakjára, a pataknak déli részére. Ezek a városok Efraiméi a Manassé városai között. Manassé határa pedig a pataktól észak felé és a széle a tengernél vala.¹⁰ Délről Efraimé, északról pedig Manassée, és ennek határa a tenger vala. De észak felől Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba.¹¹ És a Manassée vala Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak lakosai és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai, Thaanaknak lakosai és mezővárosai, és Megiddó lakosai és mezővárosai, három hegyi tartomány.¹² De nem bírták elfoglalni Manassének fiai ezeket a városokat, és sikerült a Kananeusnak ott maradni azon a földön.¹³ De mihelyt megerősödtek vala Izráel fiai, robot alá veték a Kananeust, de teljességgel nem űzék ki őket.¹⁴ József fiai pedig szóltak vala Józsuéval, mondván: Miért adtál nekem egy sors szerint való örökséget és egy osztályrészt, holott én sok nép vagyok, mivelhogy ez ideig megáldott engem az Úr?!¹⁵ Józsué pedig monda nekik: Ha sok nép vagy te, menj fel az erdőre, és írts ott magadnak

a Perizzeusoknak és Refaimnak földén, ha szoros néked az Efraim hegye.¹⁶ És mondának a József fiai: Nem elegendő nekünk ez a hegy, a Kananeusoknak pedig, a kik a völgyi síkon laknak, mindnek vas-szekerök van ; úgy azoknak, a kik Béth-Seanban és mezővárosaiban, mint azoknak, a kik a Jezréel völgyében vannak.¹⁷ Szóla pedig Józsué a József házának, Efraimnak és Manassének, mondván: Sok nép vagy te és nagy erőd van néked, nem lesz néked [csak] egy sors szerint való részed;¹⁸ Mert hegyed lesz néked. Ha erdő az, úgy írtsd ki azt, és annak szélei is a tied lesznek; mert kiűzöd a Kananeust, noha vas-szekere van néki, [s] noha erős az.

Chapter 18

¹ Izráel fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezék Silóban és oda helyezteték a gyülekezetnek sátorát, minekutána meghódola előttök a föld.² De maradtak vala még Izráel fiai között, akiknek nem osztották vala ki az ő örökségöket: hét nemzetség.³ Monda azért Józsué Izráel fiainak: Meddig vonakodtok még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet néktek adott az Úr, a ti atyáitoknak Istene?⁴ Hozzatok elő három-három férfiút nemzetségenként, és elküldöm őket, hogy keljenek fel és járják el a földet, és írják fel azt az ő örökségük szerint, és térjenek vissza hozzám;⁵ Azután osszák fel azt magok közt hét részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől, József háza pedig maradjon meg a maga határaiban észak felől.⁶ És ti írjátok le a földet hét részre, és hozzátok ide hozzám, hogy sorsot vessek itt néktek az Úr előtt, a mi Istenünk előtt.⁷ Mert a Lévitáknak nincs részök ti közöttetek; mivelhogy az Úrnak papsága az ő örökségök; Gád pedig és Rúben és Manassé fél nemzetsége megkapták az ő örökségöket a Jordánon túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgálja adott vala nékik.⁸ És felkelének azok a férfiak, és elmenének. Parancsola pedig Józsué azoknak, a kik elmenének, hogy leírják a földet, mondván: Menjetek el és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térjete vissza hozzám, és itt vetek néktek sorsot Silóban, az Úr előtt.⁹ Elmenének azért a férfiak, és által menének a földön, és leírák azt városokként hét részre, könyvben, azután visszatérének Józsuéhoz a táborba, Silóba.¹⁰ És sorsot vete nékik Józsué Silóban az Úr előtt, és elosztá ott Józsué a földet Izráel fiai között az ő osztályrészeik szerint.¹¹ És kijöve a Benjámin fiai nemzetségének sors szerint való része az ő családjaik szerint; és pedig esék az ő sors szerint való részöknek határa a Júda fiai és a József fiai közé.¹² Vala pedig az ő határok az északi oldalon a Jordántól fogva, és felméne a határ Jérikhó háta mögé észak felé, azután

felméne a hegyre napnyugat felé, a szélei pedig Béth-Aven pusztájánál valának. ¹³ Onnan pedig átmegy a határ Luz-felé, Lúznak azaz Béthelnek háta mögé dél felől; azután alámegy a határ ¹⁴ Ataroth-Adárnak a hegyen, a mely dél felől van alsó Béth-Horontól. Majd tovább megy a határ, és kerül a nyugoti oldalnak dél felé, attól a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről; a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim felé, a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a ¹⁵ napnyugoti határ. A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim szélétől kezdve, és megy a határ ¹⁶ napnyugat felé, megy a Nefthoa vizének kútfejéhez. Azután alámegy a határ a hegynek széléhez, a mely átellenben van a Hinnom fiának völgyével, a mely észak felé van a Refaim völgyében; ¹⁷ alámegy a Hinnom völgyébe is a Jebuzeus mellett dél felé, és alámegy a Rógel forrásához. És kerül észak felől, és megy Én-Semesnek, azután megy Gelilothnak, a mely átellenben van az ¹⁸ Adummimba felvivő úttal; majd alámegy Bohánnak, a Rúben fiának kövéhez. És átmegy az ¹⁹ Arabával átellenben levő oldalra észak felé, és alámegy Arabába is. Átmegy a határ azután Béth-Hogla oldalára észak felé; a határ szélei pedig északnak a Sóstenger csúcsánál, délnek a Jordán ²⁰ végénél vannak. Ez a dél felé való határ. A Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő határaik szerint köröskörül, az ő családjaik szerint. ²¹ A Benjámin fiai nemzetségének városai pedig az ő családjaik szerint [ezek]: Jérikhó, Béth-Hogla, és Emek-Keczicz; ²² Béth-Arábá, Czemaraim és Béthel; ²³ Avvim, Pára és Ofra; ²⁴ Kefár-Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét város és azoknak falui. ²⁵ Gibeon, Ráma és Beéroth; ²⁶ Miczpe, Kefira és Mócza; ²⁷ Rekem, Jirpeél és Thareala; ²⁸ Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz Jeruzsálem, Gibeath, Kirjáth. Tizennégy város és ezeknek falui. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő családjaik szerint.

Chapter 19

¹ A sors által való második rész juta Simeonnak, a Simeon fiai nemzetségének az ő családjaik szerint, és lőn az ő örökségök a Júda fiainak öröksége között. ² És lőn az övék az ő örökségökül: ³ Beer-Seba, Seba és Móláda; ⁴ Haczar-Sual, Bála és Eczem; ⁵ Eltolád, Bethul és Horma; ⁶ Cziklág, Béth-Markaboth és Haczar-Szusza; ⁶ Béth-Lebaoth és Sarúhen. Tizenhárom város és ezeknek ⁷ falui. Ain, Rimmon, Ether és Asán. Négy város és ezeknek falui; ⁸ És mindazok a faluk, a melyek e városok körül valának Baalath-Beérig, délen Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzetségének

9 öröksége az ő családjaik szerint. A Júda fiainak osztályrészéből lön a Simeon fiainak örökségök, mert a Júda fiainak osztályrésze nagyobb vala mint illett volna nékik; ezért öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között.

10 A sors által való harmadik rész juta a Zebulon fiainak az ő családjaik szerint, és lön az ő örökségöknek határa Száridig.

11 És felmegy az ő határuk nyugotnak, Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizet is, a mely átellenben van Jokneámmal.

12 Száridtól pedig napkelet felé fordul Kiszloth-Tábor határára, és tova megy Daberáthnak, és felmegy Jafiának.

13 Innen pedig átmegy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-Kaczinnak, és tova megy Rimmonnak, kerülvén Néa felé:

14 És ennél kerül a határ északról Hannathonnak; a széle pedig a Jiftah-Él völgye.

15 Továbbá Kattáth, Nahalál, Simron, Jidealá és Bethlehem. Tizenkét város és azoknak falui.

16 Ez a Zebulon fiainak öröksége az ő családjaik szerint; ezek a városok és ezeknek falui.

17 A sors által való negyedik rész Issakhárnak, az Issakhár fiainak juta, az ő családjaik szerint.

18 És lön az ő határuk: Jezréel, Keszuloth és Súnem:

19 Hafaráim, Sion és Anaharath;

20 Rabbith, Kisjon és Ébecz;

21 Remeth, Én-Gannim, Én-Hadda és Béth-Paczczcz.

22 És éri a határ Tábert, Sahaczimát és Béth-Semest, a határuknek széle pedig a Jordán. Tizenhat város és ezeknek falui.

23 Ez az Izsakhár fiai nemzetségének öröksége, az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui.

24 A sors által való ötödik rész pedig juta az Áser fiai nemzetségének az ő családjaik szerint.

25 És lön az ő határuk: Helkath, Háli, Beten és Aksáf;

26 Alammelek, Ameád és Misál, és éri Karmelt nyugot felé és Sihór- Libnáthot.

27 Azután visszafordul napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri Zebulont és a Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neiélt, és tovamegy Kabulnak balkéz felől;

28 És Ebronnak, Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidonig.

29 Azután visszafordul a határ Rámának, Tyrusnak erős városáig; és újra fordul a határ Hósznak, a szélei pedig a tengernél vannak Akzib oldala felől;

30 És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város és ezeknek falui.

31 Ez az Áser fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui.

32 A sors által való hatodik rész juta a Nafthali fiainak, a Nafthali fiainak az ő családjaik szerint.

33 Lön pedig a határuk: Heleftől, Elontól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig és Jabneél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala.

34 Azután fordul a határ nyugot felé Aznoth-Tábornak; innen pedig tovamegy Hukkóknak, és éri Zebulont dél felől, Ásert pedig éri nyugot felől, és a Júdát is; a Jordán napkelet felé vala.

35 Erősített városok [ezek]: Cziddim, Czér,

³⁶ Hammath, Rakkath és Kinnereth; ³⁷ Adáma, Ráma és Hásor; ³⁸ Kedes, Edrei és Én-Hásor;
³⁹ Jireon, Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes. Tizenkilencz város és ezeknek falui. Ez
⁴⁰ a Nafthali fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. A
⁴¹ sors által való hetedik rész juta a Dán fiai nemzetségének az ő családjaik szerint. És lőn az ő
⁴² örökségüknek határa: Czóra, Estháol és Ir-Semes; ⁴³ Saalabbin, Ajjálon és Jithla; ⁴⁴ Élon, Timnatha
⁴⁵ és Ekrón; ⁴⁶ Eltheké, Gibbethon és Baaláth; ⁴⁷ Jehud, Bené-Bárák és Gath-Rimmon; ⁴⁸ Mé-Jarkon
⁴⁹ és Rakkon, a Jáfó átellenében levő határral. De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa.
 Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem ellen, és el is foglalák azt, és veték azt
 fegyver élére, és birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék Lesemet Dánnak, az ő atyjoknak
⁵⁰ Dánnak nevére. Ez a Dán fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok
⁵¹ és ezeknek falui. Mikor pedig elvégezték vala a földnek örökbe vételét annak határai szerint,
 akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuének, a Nún fiának ő közöttök. ⁵⁰ Az Úr rendelése szerint
 adák néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szeráhot az Efraim hegyén, és megépíté azt a
⁵¹ várost, és abban lakozék. Ezek azok az örökségek, a melyeket örökül adának Eleázár, a pap és
 Józsué, a Nún fia és az atyáknak fejei az Izráel fiai nemzetségeinek sors szerint, Silóban, az Úr
 előtt, a gyülekezet sátorának nyílásánál. Így végezék el a földnek felosztását.

Chapter 20

¹ Majd szóla az Úr Józsuének, mondván: ² Szólj az Izráel fiainak, mondván: Válaszszatok
³ magatoknak menekülésre való városokat, a melyekről szóltam néktek Mózes által, ³ Hogy oda
 szaladjon a gyilkos, a ki megöl valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek azok menedékül
⁴ nékik a vérbosszúló elől. ⁴ A ki pedig beszalad valamelyikbe e városok közül, álljon [az] a város
 kapujába, és beszélje el az ő dolgait a város véneinek hallatára, és vegyék be őt magok közé a
⁵ városba, és adjanak néki helyet, hogy velök lakozzék. ⁵ Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló,
 ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő felebarátját, és nem
⁶ gyűlölte őt annakelőtte. ⁶ És lakozzék abban a városban mindaddig, a míg ítéletre állhat a
 gyülekezet elé, a míg meghal a főpap, a ki abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos, és
⁷ menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, a melyből elfutott vala. ⁷ És kiválaszták

Kedest Galileában a Nafthali hegyén, Sikemet az Efraim hegyén és Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén.⁸ Túl a Jordánon pedig Jérikhótól napkelet felé választák Beczert a pusztában, a sík földön Rúben nemzetségéből; Rámothot Gileádban, a Gád nemzetségéből, és Gólánt Básánban a Manassé nemzetségéből.⁹ Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a jövevénynek, a ki közöttük tartózkodik vala, hogy oda szaladjon mindaz, a ki megöl valakit tévedésből, és meg ne haljon a vérbosszúlónak keze által, míg oda nem áll a gyülekezet elé.

Chapter 21

¹ És hozzáménének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nún fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei felett,² És szólának nékik Silóban, a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelőket barmaink részére.³ Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit.⁴ Esék pedig a sors a Kehátiták családjaira, és juta a Léviták közül való Áron pap fiainak a Júda nemzetségétől, a Simeon nemzetségétől és a Benjámin nemzetségétől sors szerint tizenhárom város;⁵ Kehát többi fiainak pedig az Efraim nemzetségének családjaitól, Dán nemzetségétől és Manassé fél nemzetségétől sors szerint tíz város.⁶ A Gerson fiainak pedig az Issakhár nemzetségének családjaitól, az Áser nemzetségétől, a Nafthali nemzetségétől és Manassének Básánban levő fél nemzetségétől sors szerint tizenhárom város;⁷ Mérári fiainak az ő családjaik szerint a Rúben nemzetségétől, Gád nemzetségétől és Zebulon nemzetségétől tizenkét város.⁸ Adák azért Izráel fiai e városokat és ezeknek legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózes által, sors szerint.⁹ Adák pedig a Júda fiainak nemzetségéből és Simeon fiainak nemzetségéből ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók.¹⁰ És lőn, hogy esék a sors először a Lévi fiai közül való Kehátnak családjából az Áron fiaira.¹¹ És adák nékik az Anák atyjának [városát], Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén, és annak körülötte levő legelőit;¹² A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kálebnek, a Jefunné fiának adák birtokául.¹³ Az Áron pap fiainak pedig adák a gyilkosok menekülésének városát, Hebront és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét.¹⁴ Jatthirt és annak legelőjét; Estemoát és annak legelőjét;¹⁵ Holont és annak legelőjét, és Debirt

és annak legelőjét; ¹⁶ Aint és annak legelőjét, Juttát és annak legelőjét, Béth-Semest és annak legelőjét. Kilencz várost e két nemzetségből. ¹⁷ A Benjámin nemzetségből pedig Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; ¹⁸ Anathót és annak legelőjét, Almont és annak legelőjét: négy várost. ¹⁹ Az Áron fiainak, a papoknak városai összesen tizenhárom város és azoknak legelői. ²⁰ A Kehát fiai családjainak pedig, [s] a Kehát fiai közül való többi Lévitáknak városai, az ő sorsuk szerint, az Efraim nemzetségből valának. ²¹ Nékik adák ugyanis a gyilkosok menekülésének városát, Sikemet és annak legelőjét az Efraim hegyén, és Gezert és annak legelőjét; ²² Kibczaimot és annak legelőjét, Béth-Horont és annak legelőjét: négy várost. ²³ A Dán nemzetségből pedig Elthekét és annak legelőjét, Gibbethont és annak legelőjét; ²⁴ Ajjálont és annak legelőjét; Gath-Rimmont és annak legelőjét; négy várost. ²⁵ A Manassé fél nemzetségből pedig: Taanákot és annak legelőjét, Gath- Rimmont és annak legelőjét: két várost. ²⁶ Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi családjainak. ²⁷ A Gerson fiainak pedig, a kik a Léviták családjából valának, [adák] a Manassé fél nemzetségből a gyilkosok menekülésének városát, Gólánt Básánban és annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét: két várost. ²⁸ Az Issakhár nemzetségből pedig: Kisjont és annak legelőjét, Dobráthot, és annak legelőjét, ²⁹ Jármutot és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak legelőjét: négy várost. ³⁰ Az Áser nemzetségből pedig: Misált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét, ³¹ Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak legelőjét: négy várost. ³² A Nafthali nemzetségből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dórt és annak legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három várost. ³³ A Gersoniták összes városai, az ő családjaik szerint, tizenhárom város és azoknak legelői. ³⁴ A Mérári fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak, [adák] a Zebulon nemzetségből: Jokneámot és annak legelőjét, Karthát és annak legelőjét, ³⁵ Dimnát és annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét; négy várost. ³⁶ A Rúben nemzetségből pedig: Béczert és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, ³⁷ Kedémothot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak legelőjét: négy várost. ³⁸ A Gád nemzetségből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, ³⁹ Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. ⁴⁰ A

Mérári fiainak városai az ő családjaik szerint, a kik a Léviták családjai közül maradtak fel, valának az ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. ⁴¹ A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolcz város azoknak legelőivel. ⁴² Valának ezek a városok a [tulajdonképeni] város és körülöttök azoknak legelői. ⁴³ Így vala ez mind e városoknál. Megadá azért az Úr Izráelnek mindazt a földet, a mely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az ő atyáiknak. És bírák azt, és lakozának abban. ⁴⁴ Nyugodalmat is ada nékik az Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az ő atyáiknak. És senki nem állott meg ellenökben valamennyi ellenségeik közül; minden ellenségöket kezökbe adá az Úr. ⁴⁵ Nem esett el csak egy szó is mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.

Chapter 22

¹ Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetségét, ² És monda nékik: Ti megtartottátok mindazt, a mit Mózes, az Úrnak szolgálja parancsolt néktek, és hallgattatok az én szómra mindenben, a mit parancsoltam néktek; ³ Nem hagytátok el a ti atyátokfiaiit immár sok nap óta mind e mai napig, és megtartottátok a megtartandókat, az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatját. ⁴ Most pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiainak, a mint megmondta vala nékik; most azért térjete vissza, és menjete a ti sátraitokba, a ti örökségeteknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak szolgálja adott vala néktek túl a Jordánon. ⁵ Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítétek a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgálja, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és járjatek minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatek hozzá, és szolgáljatek néki teljes szívetekből és teljes lelketekből. ⁶ És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének az ő sátraikba. ⁷ Mert a Manassé nemzetsége felének Mózes adott vala [örökséget] Básánban; a másik felének pedig Józsué adott az ő atyjafiaival a Jordánon innen napnyugot felől. És a mikor elbocsátá is őket Józsué az ő sátraikba, akkor is megáldá őket, ⁸ És szóla nékik, mondván: Nagy gazdagsággal térjete vissza sátraitokba, és igen sok barommal, ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az ellenségeitektől vett zsákmányt oszszátok meg a ti atyátokfiaival. ⁹ Visszatérének azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földre, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vönek az Úr rendelése szerint Mózes által. ¹⁰ Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége ott a Jordán mellett oltárt,

¹¹ nagy, láttatós oltárt. Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Ímé a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. ¹² A mint meghallák Izráel fiai, egybegyûle Izráel fiainak egész gyûlekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. ¹³ Küldék pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez Gileád földre Fineást, Eleázárnak, a papnak fiát; ¹⁴ Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az õsök háza szerint Izráelnek minden nemzetségébõl. Ezek mind fejedelmei valának az õ õseik házának, Izráelnek ezerei között. ¹⁵ És eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez a Gileád földre, és szólának õ velök, mondván: ¹⁶ Így szól az Úrnak egész gyûlekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétkeztetek Izráelnek Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építvén magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek immár az Úr ellen?! ¹⁷ Avagy kevés-é nekünk a Peór miatt való hamisságunk, a mibõl ki sem tisztultunk még mind e napig, és a miért csapás lön az Úrnak gyûlekezetén? ¹⁸ És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig ha ti pártot üttök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyûlekezetére haragszik meg. ¹⁹ Ha pedig tisztátalan[nak tetszik elõttetek] a ti örökségeteknek földje: úgy jöjjetek át az Úr örökségének földjére, a hol ott áll az Úrnak sátora, és legyetek örökösökké mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és ellenünk se üssetek pártot, építvén magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kivül. ²⁰ Avagy nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekkal az [Istennek] szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész gyûlekezete ellen lön a harag! És az a férfiú nem egymaga halt meg az õ bûnéért! ²¹ Felelének pedig a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: ²² Az Istenek Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: õ tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártütésbõl és ha az Úr ellen való vétekbõl van ez: ne tartson meg minket e napon! ²³ Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elforduljunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozunk azon egészen égõáldozatot és ételáldozatot; vagy hogy tegyünk arra hálaadásnak áldozatját: - lássa meg [ezt] õ maga az Úr! ²⁴ Hát nem inkább a miatt való féltünkben cselekedtük-é ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szólhatnak a ti fiaitok a mi fiainkhoz, mondván: Mi közöttök van néktek az Úrhoz, Izráel Istenéhez? ²⁵ Hiszen határt vetett az Úr mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai - a Jordánt; nincsen néktek részetek az Úrban! És elidegeníthetnék a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne féljék az Urat! ²⁶ Mondottuk azért: Nosza fogjunk hozzá, hogy építsünk oltárt, se nem egészen égõáldozatra, se nem véres áldozatra; ²⁷ Hanem hogy bizonyság legyen az mi közöttünk és ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetségeink között, hogy szolgálni akarjuk az Urat õ elõtte a mi egészen égõáldozatainkkal,

véres áldozatainkkal és hálaáldozatainkkal, és hogy ne mondhassák a ti fiaitok maholnap a mi fiainknak: Nincs néktek részetek az Úrban.²⁸ Mondottuk azért: Ha így szólanának maholnap nekünk vagy a mi nemzetségeinknek, ezt mondjuk majd: Lássátok az Úr oltárának mássát, a melyet a mi atyáink készítettek, nem egészen égőáldozatra, sem nem véres áldozatra, hanem hogy bizonyosság legyen mi közöttünk és ti közöttetek!²⁹ Távol legyen tőlünk, hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elforduljunk immár az Úrtól, építvén oltárt égőáldozatra, ételáldozatra és véres áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kívül, a mely az ő sátora előtt van!³⁰ Hallván pedig Fineás, a pap és a gyülekezetnek fejedelmei és Izráel ezereinek fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket szólottak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fiai; tetszésre találtak vala előttök.³¹ És monda Fineás, az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az Úr, mivelhogy nem vétkeztetek e vétkekkel az Úr ellen. Most megszabadítottátok Izráel fiait az Úr kezéből.³² Visszatére azért Fineás, az Eleázár pap fia és a fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád fiaitól a Gileád földéről a Kanaán földre Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék nekik e dolgot.³³ És tetszésre talált e dolog Izráel fiai előtt [is], és áldák az Istent Izráel fiai, és nem mondák, hogy hadakozni menjenek fel ellenök, hogy elveszessék a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai.³⁴ Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai: "Bizonyosság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten."

Chapter 23

¹ Lőn pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izráelnek minden ő körülötte lévő ellenségeitől: megvénhedék Józsué és megidősödék.² Előhívá ekkor Józsué az egész Izráelt, annak véneit, fejeit, biráit és felügyelőit, és monda nekik: Én megvénhedtem és megidősödtem.³ Magatok is láttatok mindent, a mit az Úr, a ti Istenetek mind eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr, a ti Istenetek harczolt érettetek.⁴ Ímé elosztám néktek sors által a fennmaradt népeket örökségül a ti nemzetségeitek szerint, a Jordántól kezdve, és mindazokat a népeket, a melyeket kipusztítottam, és a nagy tengert is napnyugat felől.⁵ Az Úr pedig, a ti Istenetek kiűzi őket a ti orczátok elöl, és kiűzi őket ti előleték, hogy örököseivé legyetek az ő földüknek, a mint megmondotta vala néktek az Úr, a ti Istenetek.⁶ Legyetek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek mind azt, a mi meg van írva a Mózes törvényének könyvében; hogy el ne távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre;⁷ Hogy össze ne elegyedjetez ezekkel a népekkel,

azokkal, a melyek fenmaradtak közöttetek; isteneiknek nevét ki se ejtsétek, azokra ne esküdjetek, se ne szolgáljatok nékik, se előttök meg ne hajoljatok; ⁸ Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, a miképen e mai napig cselekedtetek! ⁹ Ezért űzött ki az Úr elöletek nagy és erős népeket: a mi pedig titeket illet, senki meg nem állhatott ellenetekben mind e napig. ¹⁰ Egy férfiú közületek elűz ezeret, mert az Úr, a ti Istenetek az, a ki harczol érettetek, a miképen megmondta vala néktek. ¹¹ Azért igen vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket! ¹² Mert ha elfordulván elfordultok [tőle] és ragaszkodtok e népek maradékaihoz, a melyek itt maradtak ti közöttetek; és sógorságot köttök ő velök és összeelegyedtek velök és ök veletek: ¹³ Bizonyynal megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Istenetek ki nem űzi többé e népeket ti előletek; sőt inkább lesznek ti néktek törre és hurokká, oldalaitokban ostorra, szemeitekben pedig tövisékké, míglen kivesztek erről a jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. ¹⁴ Én pedig ímé megyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindama jó szóból, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felöletek. Minden ¹⁵ betelt rajtatok, egy szó sem esett el azokból! De a miképen betelt rajtatok mind az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felöletek: akképen teljesíti majd rajtatok mind a gonosz szót [is] az Úr, míglen kipusztít titeket e jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. ¹⁶ Ha általhágjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségét, a melyet parancsolt néktek, és elmentek és szolgáltok idegen isteneknek, és meghajoltok azok előtt: akkor felgerjed ellenetek az Úrnak haragja, és hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott néktek.

Chapter 24

¹ Józsué pedig összegyűjté Izráelnek minden nemzetségét Síkembe, és előhívá Izráelnek véneit, fejeit, biráit és felügyelőit, és oda állának az Úr elébe, ² És monda Józsué az egész népnek: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: A folyóvizen túl lakoztak régenten a ti atyáitok: Tharé, Ábrahámnak atyja és Nákhórnak atyja, és idegen isteneknek szolgáltak vala. ³ De áthozám a ti atyátokat, Ábrahámot a folyóvíz túlsó oldaláról, és elhordozám őt az egész Kanaán földén, és megsokasítám az ő magvát; és adám néki Izsákot. ⁴ Izsáknak pedig adám Jákóbot és Ézsaut. És Ézsauinak a Szeír hegyét adám birtokul, Jákób pedig és az ő fiai alámenének Égyiptomba. ⁵ Majd elküldém Mózeszt és Áront, és megverém Égyiptomot úgy, a hogy cselekedtem vala közöttök; azután pedig kihoztalak vala titeket. ⁶ És kihoztam a ti atyáitokat Égyiptomból, és jutatok a tengerhez, és űzék az

7
 égyiptomiak a ti atyáitokat szekerekkel és lovasokkal a Veres tengerig. Akkor az Úrhoz kiáltának, és homályt vete ti közétek és az égyiptomiak közé, és rájuk vivé a tengert és elborítja őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem vala az égyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztatok a pusztában.

8
 Majd elhozálak titeket az Emoreusok földére, a kik túl laktak vala a Jordánon, és hadakozának ellenetek; de kezetekbe adám őket, és bírátok az ő földüket, őket pedig eltörlém a ti orczátok elől.

9
 Majd felkele Bálák, a Czippor fia, Moábnak királya, és hadakozék Izráellel, és elkülde és hivatá

10
 Bálámot, a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. De nem akarám meghallgatni Bálámot, ezért

11
 áldva áldott vala titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. Majd általjövének a Jordánon, és jutátok Jérikhóba, és hadakozának veletek Jérikhónak urai: az Emoreus, Perizeus, Kananeus,

12
 Khitheus, Girgazeus, Khivveus és Jebuzeus; de kezetekbe adám őket. Mert elbocsátám előttetek a darázsokat, és űzék azokat előletek: az Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által, de

13
 nem a te kézíved által! És adék néktek földet, a melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket nem építettetek vala, mégis bennök laktok; szőlőket és olajfákat, a melyeket nem ti

14
 ültettetek, de esztek [azokról. Azért hát féljétek az Urat, és szolgáljatok néki tökéletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, a kiknek szolgáltak a ti atyáitok túl a folyóvizen és

15
 Égyiptomban, szolgáljatok az Úrnak. Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válaszszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, a kiknek a ti atyáitok szolgáltak, a míg túl valának a folyóvizen, akár az Emoreusok isteneit, a kiknek földjén

16
 lakoztok: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. A nép pedig felele, és monda: Távol

17
 legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneknek! Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhozott minket és atyáinkat Égyiptom földéből, a szolgálak házából, és a ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk,

18
 és mind ama népek között, a melyek között általjöttünk; És kiűzött az Úr minden népet, az Emoreust is, e földnek lakóját, a mi orczánk elől: Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk!

19
 Józsué pedig monda a népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő, féltőn szerető

20
 Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket; Hogyha elhagyjátok az Urat, és szolgáltok idegen isteneknek: akkor elfordul és rosszal illet benneteket, és megemészt titeket,

21
 minekutána jól cselekedett veletek. Akkor monda a nép Józsuénak: Nem, mert mi az Úrnak

22
 szolgálunk! Józsué pedig monda a népnek: Bizonyosságok vagytok magatok ellen, hogy ti

23
 választottátok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyosságok! Most azért hányjátok el az idegen isteneket, a kik köztetek vannak, és hajtsátok sziveteket az Úrhoz,

²⁴ Izráelnek Istenéhez. És monda a nép Józsuénak: Az Úrnak, a mi Istenünknek szolgálunk, és az
²⁵ ő szavára hallgatunk. Szerze azért Józsué szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe rendelést
²⁶ és végzést Síkemben. És beírta Józsué e dolgokat az Isten törvényének könyvébe, és vőn egy
²⁷ nagy követ, és oda helyezteté azt a cserfa alá, a mely vala az Úrnak szent házában. És monda
 Józsué az egész népnek: Ímé ez a kő lesz ellenünk bizonyságul; mert ez hallotta az Úrnak minden
 beszédét, a melyet szólott vala nekünk; és lesz ellenetek bizonyságul, hogy ne hazudjatok a ti
 Istenetek ellen. ²⁸ És elbocsátá Józsué a népet, kit-kit a maga örökségébe. ²⁹ És lőn e dolgok
³⁰ után, hogy meghala Józsué, a Nún fia, az Úrnak szolgálja, száztíz esztendő korában, És eltemeték
 őt az ő örökségének határában Timnat-Szerában, a mely az Efraim hegyén van, a Gaas hegytől
³¹ észak felé. Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsuénak minden idejében, és a véneknek is
 minden idejökben, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, és a kik tudják vala minden cselekedetét
 az Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. ³² A József csontjait pedig, a melyeket felhoztak
 vala Izráel fiai Égyiptomból, eltemették Síkemben, a mezőnek abban a részében, a melyet szerzett
 vala Jákób Hámornak, a Síkem atyjának fiaitól száz pénzén; és lőnek a József fiainak örökségévé.
³³ Meghala Eleázár is, Áronnak fia, és eltemeték őt Gibeathban, az ő fiának Fineásnak [városában],
 a mely néki adatott az Efraim hegyén.

Judges

Chapter 1

¹ És lőn Józsué halála után, hogy megkérdeék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen
 legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? ² És monda az Úr: Júda menjen!
³ Ímé az ő kezébe adtam [azt] a földet. Ekkor monda Júda az ő atyjafiának Simeonnak: Jer velem
 együtt a nekem sors által jutott örökségbe, hogy hadakozzunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek
 veled a néked sors által jutott örökségbe. És Simeon elméne vele. ⁴ És felméne Júda, és kezökbe
 adá az Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágtak közülök Bézekben tízezer embert. ⁵ És találák
⁶ Adonibézeket Bézekben, és hadakozának ő ellene, és megverék a Kananeust és a Perizeust. És
 megfutamodott Adonibézek, de űzőbe vevék, és elfogván őt, elvágták kezeinek és lábainak

⁷ hüvelykújjait. Ekkor monda Adonibézek: Hetven király szedeget vala asztalom alatt, a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykújjait; a mint én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten.

⁸ Azután elvivék őt Jeruzsálembe, és ott meghala. Azután Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai,

⁹ és elfoglalván azt, [lakosait] levágták fegyvernek élivel, a várost pedig lángba borították. Azután pedig alámenének a Júda fiai, hogy harcoljanak a hegységen, a déli tartományban és a lapályon

¹⁰ lakó Kananeus ellen. És elment Júda a Hebronban lakó Kananeus ellen, - Hebron neve azelőtt Kirjáth-Arba volt, - és megverték Sésait, Achimánt és Thalmáit.

¹¹ Onnan pedig méne Debir lakói ellen. Debir neve pedig azelőtt Kirjáth- Széfer volt.

¹² És monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja, annak feleségül adom az én leányomat, Akszát.

¹³ És elfoglala azt Othniel, Kénáz fia, Káleb öcscse, és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül.

¹⁴ És lön, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen mezőt az ő atyjától. Leszálla azért a számárról, Káleb pedig monda néki:

¹⁵ Mi bajod van? Ő pedig monda néki: Adj áldást nékem: mert déli vidékre helyeztettél engem, adj most vízforrásokat is. És néki adá Káleb a felső forrást és az alsó forrást.

¹⁶ És Keneusnak, a Mózes ipának fiai is felmentek a pálmák városából a Júda fiaival a Júda pusztájára, mely délre van Aradtól, és elmentek és letelepedtek a nép között.

¹⁷ És elment Júda az ő atyjafiával, Simeonnal, és megverék a Czéfátban lakó Kananeust, és elpusztították azt, és elnevezték a várost Hormának.

¹⁸ Azután elfoglalta Júda Gázát és annak határát, Askelont és annak határát, Ekront és annak határát.

¹⁹ Vala pedig az Úr Júdával, és kiüzé a hegység [lakóit]; de a völgy lakóit nem lehetett kiüzni, mert vas-szekereik voltak.

²⁰ És Kálebnek adták Hebront, a mint meghagyta volt Mózes, és kiüzé onnan Anák három fiát.

²¹ De a Jebuzeust, Jeruzsálemnek lakóját nem űzték el a Benjámin fiai, és ezért lakik a Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még máig is.

²² És felméne a József háza is, Béthel ellen, és az Úr volt ő vele.

²³ És kikémlelté a József háza Béthelt. A város neve pedig régenten Lúz volt.

²⁴ És látának a kémek egy férfiút, a ki a városból jött vala, és mondának néki: Mutasd meg a város bejárását, és irgalmasságot cselekszünk veled.

²⁵ És mikor ez megmutatta nékik a város bejárását, a várost fegyver élére hányták; de azt a férfiút és egész házanépét elbocsáták.

²⁶ És elment az a férfiú a Khitteusok földére, és várost épített, és elnevezé azt Lúznak. Ez annak neve mind e mai napig.

²⁷ És nem űzte el Manassé [a lakosokat] sem Béthseánból és annak mezővárosaiból, sem Taanakból és mezővárosaiból, sem Dórból és

mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak lakosait, sem Megiddónak és mezővárosainak lakosait. És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön.²⁸ És mikor Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a Kananeust; de elűzni nem űzte el.²⁹ És Efraim sem űzte ki a Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a Kananeus ott lakott közöttük Gézerben.³⁰ Zebulon sem űzte el sem Kitron lakosait, sem Nahalólnak lakóit, hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőiké lettek.³¹ Áser sem űzte el sem Akkó, sem Sidon, sem Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob lakóit.³² És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói között, mert nem űzte el őket.³³ Nafthali sem űzte el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakóit, hanem [ott] lakott a Kananeusok, a föld lakói között, és Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőiké lettek.³⁴ Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a hegységbe, mert nem engedték meg, hogy lejőjjenek a völgybe.³⁵ És az Emoreusoknak tetszett ott lakni a Héresz hegységen, Ajalonban és Saalbimban; de mikor a József házának keze rájuk nehezedett, adófizetőkké lettek.³⁶ Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim hágójától és Sélától fölfelé volt.

Chapter 2

¹ Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból, és hoztalak benneteket erre a földre, a mely felől megesküdtem a ti atyáitoknak, és mondék: Nem bontom fel az én szövetségemet ti veletek soha örökké.² Csakhogy ti se kössetek frigyot ennek a földnek lakosival, rontsátok le az ő oltárait; de ti nem hallgattatok az én szómrá. Miért cselekedtétek ezt?³ Annakokáért azt mondom: Nem űzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek [mint tövisek] a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti néktek tör gyanánt.⁴ És lőn, hogy mikor az Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel minden fiainak: felemelé a nép az ő szavát és síra.⁵ És elnevezték azt a helyet Bókimnak, és áldozának ott az Úrnak.⁶ És elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az ő örökségébe, hogy bírják a földet.⁷ És a nép az Urat szolgálta Józsuének egész életében, és a véneknek minden napjaiban, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, a kik látták az Úrnak minden dolgait, melyeket cselekedett vala Izráellel.⁸ És meghalt Józsué, a Nún fia, az Úr szolgálója, száztíz esztendő korában.⁹ És eltemeték őt örökségének határában,

Timnat-Héreszben, az Efraim hegyén, északra a Gaas hegyétől.¹⁰ És az az egész nemzetség gyűjteték az ő atyáihoz, és támadott más nemzetség ő utánok, a mely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel.¹¹ És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak.¹² És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, a ki kihozta őket Égyiptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, a kik körülöttük voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat.¹³ És elhagyták az Urat, és szolgáltak Baálnak és Astarótnak.¹⁴ És felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt.¹⁵ A hova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint megmondotta volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nékik. És igen megnyomorodának.¹⁶ És támasztott az Úr bírákat, a kik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből.¹⁷ De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, [és] hamar letértek az útról, a melyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek így.¹⁸ Mert mikor bírákat támasztott az Úr nékik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr panaszaikon, [melyeket emeltek] elnyomóik és szorongatóik miatt.¹⁹ De [mihelyt] a bíró meghalt, visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik; más istenek után jártak, azoknak szolgáltak, és azok előtt hajtották meg magukat, föl nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas magaviseletökkel.²⁰ Ezért felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy általhágta ez a nemzetség az én szövetségemet, melyet atyáiknak parancsoltam, és nem hallgatott az én szavamra:²¹ Én sem űzök ki többé senkit sem előlük azon pogányok közül, a kiket meghagyott Józsué, a mikor meghalt;²² Hanem azok által kísértem Izráelt, ha [vajjon] megtartják-é az Úrnak útát, járván azon, a miképen megtartották az ő atyáik, avagy nem?²³ Ezért hagyta meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem [is] űzte ki hamar, és nem adta őket Józsué kezébe.

Chapter 3

¹ Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísértse Izráelt, azokat a kik nem ismerték a Kanaánért való harcokat,² Csak azért, hogy az Izráel fiainak nemzetségei

megismerjék, hogy tanítsa őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem tudták: ³ A Filiszteusok öt fejedelemsége, a Kananeusok mindnyájan, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a kik a Libánon hegyén laknak, a Baálhermon hegyétől fogva Hamath bemeneteléig. ⁴ Kik azért hagyattak meg, hogy megkísértse általok az Úr Izráelt, hogy meglássa, vajjon engedelmeskednek-é az Úr parancsolatainak melyeket parancsolt az ő atyáiknak Mózes által? ⁵ Így az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok között laktak, ⁶ És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját leányaikat pedig oda adták azok fiainak, és szolgálták azoknak isteneit. ⁷ És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úr szemei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az ő Istenökről, és a Baáloknek és Aseráknak szolgáltak. ⁸ Ezért felgerjedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és adá őket Kusán- Risathaimnak, Mesopotámia királyának kezébe, és nyolcz évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-Risathaimnak. ⁹ Ekkor az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, aki megszabadítá őket: Othnielt, Kénáz fiát, Káleb öcscsét. ¹⁰ És az Úrnak lelke vala ő rajta, és biráskodott Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránehezült keze Kusán-Risathaimra. ¹¹ És megnyugovék a föld negyven esztendeig, és meghalt Othniel, a Kénáz fia. ¹² De az Izráel fiai ismét gonoszul cselekedének az Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb királyát Izráel ellen, azért, mert gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt. ¹³ Ez magához gyűjtötte Ammonnak és Amáleknek fiait, és elment, és megverte Izráelt, és elfoglalták a pálmák városát. ¹⁴ És szolgálták az Izráel fiai Eglont, a Moáb királyát tizennyolcz esztendeig. ¹⁵ Ekkor [megint] az Úrhoz kiáltottak Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott nékik: Ehudot, Gérának fiát, ki Jemininek volt a fia, a ki suta volt. És mikor az Izráel fiai ajándékot küldének általa Eglonnak, Moáb királyának, ¹⁶ Ehud szerze magának egy kétélû kardot, egy singnyi hosszút, és azt az ő ruhája alatt a jobb tomporára övezé. ¹⁷ És bemutatá az ajándékot Eglonnak, Moáb királyának. Eglon pedig igen kövér ember vala. ¹⁸ És lön, hogy mikor elvégezé az ajándék bemutatását, elbocsátá az embereket, a kik az ajándékot vitték vala. ¹⁹ Ő maga pedig visszatért a Gilgál közelében lévő kőbányáktól és monda: Titkos beszédem van veled, óh király! És ez monda: Hallgass! és kimenének előle mindnyájan, kik állanak vala körülötte. ²⁰ És Ehud akkor ment be hozzá, mikor épen az ő hûsölő felházában ült magányosan, és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam te hozzád. És fölkele [az] a királyi székéből. ²¹ Akkor kinyújtá Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb tomporáról, és beleüté

azt annak hasába. ²² És beméne még a markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver
 vasát, mert nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt átment annak vékonyán. ²³ Általméne pedig
 Ehud a csarnokon, minekutána bevonta maga után a felház ajtait, és bezárta. ²⁴ A mint ő kiméne,
 jövének annak szolgálai, és láták, hogy ímé a felház ajtai be vannak zárva, és mondának: Bizonyára
 szükségét végzi a hűsölő kamarájában. ²⁵ De mikor váltig váraoztak és ímé nem nyitotta meg a
 felház ajtaját, fogák a kulcsot és megnyiták: és ímé az ő urok ott feküdt a földön halva. ²⁶ Ehud
 pedig elmenekült vala, míg azok késedelmezének, és elhaladván a kőbányák mellett, Szeiráhba
 futott. ²⁷ És a mikor [oda] megérkezett, kürtjébe fújt az Efraim hegyén, és alámenének ő vele az
 Izráel fiai a hegyről, és ő előttük. ²⁸ És monda nékik: Jertek utánam, mert kezetekbe adta az Úr a
 ti ellenségeteket, Moábot. És levonultak ő utána, és elfoglalák a Jordán réveit, [melyek] Moáb felé
 [vezettek,] és nem engedtek azokon senkit általkelni. ²⁹ És leöltek a Moábiták közül akkor mintegy
 tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy egy sem menekült el. ³⁰ Így aláztatott meg
 Moáb abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a föld nyolczvan esztendeig. ³¹ Ő utána
 pedig Sámgár, Anáthnak fia volt [bíró], a ki hatszáz Filiszteus férfiút ölt meg egy ökörösztökével,
 és megszabadítá ő is Izráelt.

Chapter 4

¹ De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekedének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt.
² Azért adá őket az Úr Jábinnak, a Kanaán királyának kezébe, a ki Hásorban uralkodott; seregének
 vezére pedig Sisera volt. Ez a pogányok [városában], Harósethben lakott. ³ És kiáltának az Izráel
 fiai az Úrhoz, mert kilencszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai
 felett erőszakkal. ⁴ Ebben az időben Debora, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt bíró Izráelben.
⁵ És ő a Debora-pálmája alatt lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegyén, és [ide] jöttek fel
 hozzá az Izráel fiai törvényre. ⁶ És elküldé és hivatá Bárákot, az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból,
 és monda néki: Avagy nem parancsolta-é meg az Úr, Izráelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor
 hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a Nafthali és a Zebulon fiai közül? ⁷ És te ellened
 kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábin hadvezérét, az ő szekereit és seregét, és kezembe adom

8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24

öt. És monda néki Bárák: Ha velem jössz, elmegyek; de ha nem jössz el velem, én sem megyek.
 Ki felele: Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség az útban, a melyre mégy, mert asszony kezébe adja az Úr Siserát. És felkele Debora, és elméne Bárákkal Kedes felé.
 Összegyűjté annakokáért Bárák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával tízezer embert, és elméne vele Debora is. A Keneus Héber pedig elvált a Keneusoktól, Hobábnak, a Mózes ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgyesénél vonta fel, mely Kedes mellett van. Hírül vivék pedig Siserának, hogy Bárák, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére. Egybegyűjté azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vas-szekeret, és egész népét, mely vele volt, a pogányok [városából], Harósethből, a Kison patakjához. És monda Debora Báráknak: Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen kezedbe adja az Úr Siserát! hisz [maga] az Úr vezet téged! És alájöve Bárák a Thábor hegyéről, és a tízezer ember ő utána. És megrettenté az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával fegyvernek élivel Bárák előtt, anynyira, hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. Bárák pedig a szekereket és a táborát egész Harósethig, a pogányok [városáig] űzé, és Siserának egész tábora elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg. Sisera pedig gyalog futott Jáhelnek, a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert béke volt Jábin között, Hásor királya között, és a Keneus Héber háznépe között. És kiméne Jáhel Sisera elé, és monda néki: Jöjj be Uram, jöjj be hozzám, ne félj! És betére ő hozzá a sátorba, és betakará őt lasnakkal. [Az] pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet, mert szomjúhozom. És megnyita ez egy tejes tömlőt, és ada néki inni, és betakará őt. És [az annakfelette] monda néki: Állj a sátor ajtajába, és ha valaki jönne és kérdezne, és ezt mondaná: Van-é itt valaki? mondjad: Nincsen! Ekkor Jáhel, a Héber felesége vevé a sátorszöget, és pörölyt vön kezébe, és beméne ő hozzá halkan, és beveré a szöget halántékába, úgy hogy beszegeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság miatt mélyen aludt vala, és így meghala. És ímé, a mint Bárák űzve [keresné] Siserát, Jáhel kiméne elébe, és monda néki: Jöszte és megmutatom néked az embert, a kit keressz. És beméne ő hozzá, és ímé Sisera ott feküdt halva, és a szög halántékában. Így aláza meg Isten azon a napon Jábint, a Kanaán királyát az Izráel fiai előtt. Az Izráel fiainak keze pedig mind jobban ránehezédék Jábinra, a Kanaán királyára, mígnem kiirták Jábint, a Kanaán királyát.

Chapter 5

¹ Énekelt pedig Debora és Bárák, az Abinoám fia azon a napon, mondván: ² Hogy a vezérek
vezettek Izráelben, &Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat! ³ Halljátok meg királyok,
figyeljetez fejedelmek! &Én, én az Úrnak éneket mondok, &Dícséretet zengek az Úrnak, az Izráel
Istenének. ⁴ Uram, mikor Szeirből kijövé, Mikor lépdelél Edom mezejéről: &Megrendült a föld,
csepegett az ég, &A föllegek is víztől áradának. ⁵ A hegyek megrendültek az Úrnak orczája előtt,
&Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe előtt. ⁶ Sámgárnak, az Anath fiának
napjaiban, &Jáhel idejében pihentek az utak, &És az útonjárók tekervényes ösvényekre tértek. ⁷
Meggzúntek a kerítetlen helyek Izráelben, megszúntek végképen, &Mígnem én Debora felkelék,
&Felkelék Izráel anyjaként. ⁸ Új isteneket ha választott [a nép,] &Mindjárt [kigyúlt] a harc a
kapuk előtt; &De paizs, és dárda avagy láttatott-é &A negyvezereknél az Izráel között? ⁹ Szívem
azoké, kik parancsolnak Izráelben, &Kik a nép közül önként ajánlkoztak: áldjátok az Urat! ¹⁰ Kik
ültök fehér szamarakon, &Kik ültök a szőnyegeken &És a kik gyalog jártok: [mind] énekeljetez!
¹¹ Az íjászok szavával a vízmerítők között, &Ott beszéljék az Úrnak igazságát, &Az ő faluihoz
való igazságit Izráelben. &Akkor [újra] a kapukhoz vonul az Úr népe! ¹² Kelj fel, kelj fel Debora!
&Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket! &Kelj fel Bárák és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám fia!
¹³ Akkor lejött a hősök maradéka; &Az Úrnak népe lejött hozzám a hatalmasok ellen. ¹⁴ Efraimból,
kiknek gyökere Amálekben, &Utánad Benjámin, a te néped közé; &Mákirból jöttek le vezérek,
&És Zebulonból, kik a vezéri pálczát tartják. ¹⁵ És Issakhár fejedelmei Deborával, &És mint
Issakhár, úgy Bárák &A völgybe rohan követőivel. &[Csak] a Rúben patakjainál &Vannak nagy
elhatározások. ¹⁶ Miért [maradtál] ülve a hodályban? &Hogy hallgasd nyájad bégetéseit?! &Rúben
patakjainál nagyok voltak az elhatározások! ¹⁷ Gileád a Jordánon túl pihen. &Hát Dán miért időzik
hajóinál? &Áser a tenger partján ül és nyugszik öbleinél. ¹⁸ [De] Zebulon, az halálra elszánt lelkű
nép, &És Nafthali, a mezőség magaslatain! ¹⁹ Királyok jöttek, harcoltanak; &Akkor harcoltak
a Kanaán királyai &Taanaknál, Megiddó vizénél; &[De] egy darab ezüstöt sem vettek. ²⁰ Az
égből harcoltak, &A csillagok az ő helyökből vívtak Siserával! ²¹ A Kison patakja seprete el
őket; &Az ő s patak, a Kison patakja! &Végý erőt én lelkem! ²² Akkor csattogtak a lovak körmei
&A futás miatt, lovagjaik futásai miatt. ²³ Átkozzátok Mérozt - mond az Úr követje, -
&Átkozva-átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, &Az Úrnak segélyére

²⁴ vitézei közé. De áldott legyen az asszonyok felett Jáhel, & A Keneus Héber felesége, & A sátorban
²⁵ [lakó] nők felett legyen áldott! [Az] vizet kért, ő tejet adott, & Fejedelmi csészében nyújtott
²⁶ tejszínét. Balját a szegre, & Jobbját pedig a munkások pörölyére nyújtotta, & És ütötte Siserát,
²⁷ szétzúzta fejét, & És összetörte, általfürta halántékát, Lábainál leroskadt, elesett, feküdt, & Lábai
²⁸ között leroskadt, elesett; & A hol leroskadt, ott esett el megsemmisülve. Kinézett az ablakon,
 és jajgatott & Siserának anyja a rostélyzat mögül: & "Miért késik megjöni szekere? & Hol késlekednek
²⁹ kocsijának gördülései?" Fejedelemasszonyinak legokosabbjai válaszolnak néki; & Ő egyre csak
³⁰ azok szavait ismételgeti: "Vajjon nem zsákmányra találtak-é, s mostan osztozkodnak? & Egy-két
 leányt minden férfiúnak; & A festett kelmék zsákmányát Siserának; & Tarka szövetek zsákmányát,
³¹ tarkán hímzett öltözeteket, & Egy színes kendőt, két tarka ruhát nyakamra, mint zsákmányt." Így
 veszszenek el minden te ellenséged, Uram! & De a kik téged szeretnek, [tündököljenek] mint a
 kelő nap az ő erejében! & És megnyugovék a föld negyven esztendeig.

Chapter 6

¹ És gonoszul cselekedének az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták
 kezébe hét esztendeig. ² És hatalmat vön a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól [való
 féltőkben] készítették magoknak az Izráel fiai [azokat] a barlangokat, rejtekhelyeket és erősségeket,
³ a melyek a hegységben vannak. Mert ha vetett Izráel, [mindjárt ott] termettek a Midiániták, az
 Amálekíták és a Napkeletnek fiai, és rájuk törtek. ⁴ És táborba szálltak ellenök, és pusztították a
 földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem
⁵ juhót, sem ökröt, sem szamarat. Mert barmaikkal és sátoraikkal vonultak föl; csapatosan jöttek,
 mint a sáskák, úgy hogy sem nékik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és ellepték a földet,
⁶ hogy elpusztítsák azt. Mikor azért igen megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz
⁷ kiáltának az Izráel fiai. Mikor pedig kiáltottak vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: ⁸
 Prófétát küldje az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nékik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Én vezettelek
⁹ fel titeket Égyiptomból, és hoztalak ki titeket a szolgálatnak házából, És én mentettelek meg
 benneteket az Égyiptombeliek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezéből, a kiket kiüztem
¹⁰ előletek, és néktek adtam az ő földjüket. És mondek néktek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek;

11
 ne féljétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómrá.
 És eljöve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van, a mely az Abiézer
 nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon épen búzát csépel a pajtában, hogy megmentse
 a Midiániták orczája elől. ¹² Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr
 veled, erős férfiú! ¹³ Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért
 bennünket mindez? és hol vannak minden ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nekünk atyáink,
 mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Égyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és
 adott a Midiániták kezébe. ¹⁴ És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és
 megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged? ¹⁵ És monda néki: Kérlek
 uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Ímé az én nemzetségem a legszegényebb Manasséban,
 és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. ¹⁶ És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered
 Midiánt, mint egy embert. ¹⁷ Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt,
 kérlek, adj nekem valamely jelt, hogy te szólasz én velem. ¹⁸ El ne menj kérlek innen, míg vissza
 nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda:
 Én itt leszek, míg visszatérsz. ¹⁹ Gedeon pedig elméne, és elkészíte egy kecskegödölyét és egy
 efa lisztből kovásztalan pogácsákat, [és] betevé a húst egy kosárba, és a [hús] levét fazékba, és
 kivivé hozzá a cserfa alá, és felajánlá néki. ²⁰ És monda néki az Isten angyala: Vegyed a húst és
 a kovásztalan kenyereket, és rakd erre a kősziklára, és a hús levét öntsd rá. És úgy cselekedék. ²¹
 Ekkor kinyújtá az Úrnak angyala pálczájának végét, mely kezében vala, és megérinté a húst, és a
 kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a kősziklából, és megemészté a húst és a kovásztalan kenyereket.
 Az Úrnak angyala pedig eltűnt az ő szemei elől. ²² Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak angyala
 volt az, monda Gedeon: Jaj nekem Uram, Istenem! mert az Úrnak angyalát láttam színről színre!
²³ És monda néki az Úr: Békesség néked! ne félj, nem halsz meg! ²⁴ És építe ott Gedeon oltárt
 az Úrnak, és nevezé azt Jehova-Salomnak [(azaz: az Úr a béke),] mely mind e mai napig megvan
 az Abiézer nemzetségének [városában,] Ofrában. ²⁵ És lőn ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr
 néki: Végy egy tulkot atyádnak ökrei közül, és egy másik tulkot, a mely hét éves, és rontsd le a
 Baál oltárát, a mely a te atyádé és a berket, a mely a mellett van, vágd ki. ²⁶ És építs oltárt az
 Úrnak, a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmas helyen, és vedd a második
 tulkot, és áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, a melyet kivágsz. ²⁷ Ekkor Gedeon tíz férfiút
 vőn [maga mellé] az ő szolgálói közül, és a képen cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr.
 De [miután] félt atyjának háznépétől és a városnak férfaitól ezt nappal cselekedni, éjszaka tevé

28 meg. Mikor aztán felkeltek reggel a városnak férfiai, íme [már] össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, a mely építették.

29 És mondának egyik a másikának: Ki cselekedte ezt? És [mikor] utána kérdezősködtek és tudakozódtak, azt mondták: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt a dolgot. 30 Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert lerontotta a Baál oltárát és mert kivágta a berket, a mely mellette volt. 31 Joás pedig monda mindazoknak, a kik körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmazátok-é őtet? Valaki perel ő érette, ölettesék meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! 32 És azon a napon elnevezték őt Jerubbaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az ő oltárát. 33 És mikor az egész Midián és Amálek és a Napkeletiek egybegyűlének, és általkeltek [a Jordánon], és táborot jártak a Jezréel völgyében: 34 Az Úrnak lelke megszállotta Gedeont, és megfúván a harsonákat, egybehívá az Abiézer [házát,] hogy őt kövesse. 35 És követeket küldé egész Manasséba, és egybegyűle az is ő utána; és követeket küldé Aserbe és Zebulonba és Nafthaliba, és feljövének eleikbe. 36 És monda Gedeon az Istennek: Ha [csakugyan] az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, a miképen mondtad, 37 Íme egy fürt gyapjat teszek a szérűre, [és] ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz leendő: erről megtudom, hogy [valóban] az én kezem által szabadítod meg Izráelt, a mint mondtad. 38 És úgy lőn. Mert mikor másnap reggel felkelt, és megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. 39 És monda Gedeon az Istennek: Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön. 40 És úgy cselekedék Isten azon az éjszakán, és lőn szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lőn.

Chapter 7

1 Felkele pedig jó reggel Jerubbaál - ez Gedeon - és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a Haród kútjánál, és a Midián tábora tőle északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben.

2 És monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysen kezébe adhatnám Midiánt; Izráel [még] dicsekednék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem! 3 Azért kiált a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, térjen vissza, és menjen el a Gileád

4
 hegységről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren, és [csak] tizezeren maradának [ott].
 És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket
 néked, és a melyikről azt mondom néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről
 5
 azt mondom: Ez ne menjen el veled, az ne [is] menjen. És levezette a népet a vízhez, és monda
 az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvökkel nyalnak a vízből, mint a hogyan nyal az eb, állítsd
 6
 külön, valamint azokat is, a kik térdeikre esnek, hogy igyanak. És lőn azoknak száma, a kik
 kezökkel szájokhoz [véve] nyaldosák a [vizet,] háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind
 7
 térdre esve ivott. És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak meg titeket,
 a kik nyaldosták vala [a vizet,] és adom Midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga
 8
 helyére. És ők kezökbe vevék a népnek útravalóját és kürtjeit. Az Izráel [többi] férfiai pedig
 mind elküldötte, mindeniket a maga hajlékába, és [csak] a háromszáz férfiút tartotta meg. A Midián
 9
 tábora pedig alatta feküdt a völgyben. És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá
 10
 a táborba, mert kezedbe adtam őket. Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgálád a
 11
 táborba. És hallgasd meg, mit beszélnek, hogy annakutána megerősödjenek a te kezeid, és menj
 alá a táborba. És lement ő és Púra, az ő szolgálója a fegyveresek szélső részéhez, a kik a táborban
 12
 voltak. És a Midiániták és az Amálekíták és a Napkeletiek minden fiai [úgy] feküdtek a völgyben,
 mint a sáskák sokasága, és tevéiknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fövénynek, mely a
 13
 tenger partján van. Mikor pedig Gedeon [oda] ment, ímé az egyik férfiú [épen] álmát beszélte
 el a másiknak, és monda: Ímé álmodtam, hogy egy sült árpakenyér hengergett alá a Midiániták
 táborára, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldőlt, és felfelé fordította azt, és a sátor
 14
 ledőlt. A másik aztán felele és monda: Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből
 15
 való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Midiánt és egész táborát. És mikor hallotta
 Gedeon az álomnak elbeszélését és annak magyarázatát, meghajtá magát, és visszatére az Izráel
 16
 táborába, és monda: Keljetek fel, mert kezetekbe adta az Úr a Midián táborát. És a háromszáz
 embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy kürtöt adott, és üres korsókat és
 17
 fáklyákat e korsókba. És monda nékik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjete. És ímé én
 18
 bemegyek a tábornak szélébe, és akkor, a mint én cselekszem, [ti is] úgy cselekedjete. Ha én
 a kürtbe fúvok és mindazok, a kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket az egész tábor
 19
 körül, és ezt kiáltjátok: az Úrért és Gedeonért! És leméne Gedeon, és az a száz férfiú, a ki vele
 volt, a tábor széléhez a középső éjjeli őrség kezdetén, a mikor épen az őrség felváltatott, és kürtölének
 20
 a kürtökkel és összetörék a korsókat, a melyek kezökben [valának.] És kürtölt [mind] a három

csapat a kürtökkel, és összetörték a korszókat, és balkezükből tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltának: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! ²¹ És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. ²² És mikor a háromszáz [ember] belefűjt kürtjébe, fordítá az Úr kinek- kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth- Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. ²³ És egybegyűjtettek az Izráel férfiai Nafthaliból, Áserből és az egész Manasséből, és úgy űték a Midiánitákat. ²⁴ És követeket küldö Gedeon az egész Efraim hegységbe, [ezt] jizenvén: Jöjjetek alá a Midiániták ellen és foglaljátok el elöttök a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És egybegyűle Efraimnak minden férfiai, és elzárák a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt [is]. ²⁵ És elfogák Midiánnak két fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megölék Orebet az Oreb köszikláján, és Zéebet megölék a Zéeb pajtájában, és űték a Midiánitákat. Orebnek és Zéebnek fejét pedig elvivék Gedeonnak a Jordánon túl.

Chapter 8

¹ És mondának az Efraim férfiai néki: Miért cselekedted azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket, mikor a Midián ellen való hadakozásra indultál? És erősen feddözének vele. ² Ő pedig monda nékik: Vajjon cselekedtem-é én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é Efraim szőlőmezgerlése, mint Abiézer [egész] szüretje? ³ Kezetekbe adta az Isten Midiánnak fejedelmeit, Orebet és Zéebet; hát mit cselekedhettem én olyat, mint ti?! Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkek, mikor e beszédet mondotta vala. ⁴ Mikor pedig Gedeon a Jordánhoz ére, átkele azzal a háromszáz férfiúval, a kik vele valának, az üldözéstől kifáradottan. ⁵ És monda a Sukkót férfiainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem követ, kenyeret, mert fáradtak, én pedig űzöm Zébát és Sálmunáht, Midiánnak királyait. ⁶ És mondának Sukkót elöljárói: Zébának és Sálmunáhnak öklét már kezekben tartod-é, hogy kenyeret adjunk a te seregnek? ⁷ Gedeon pedig monda: Ha kezembe ⁸ adja az Úr Zébát és Sálmunáht, a pusztának tüskéivel és csalánjaival csépelem meg testeteket. És felmenvén onnan Pénuelbe, hasonlóképen szöla azoknak is, és Pénuel férfiai [épen] úgy feleltek néki, a mint feleltek volt a Sukkót férfiai. ⁹ És szöla a Pénuel férfiainak is, mondván: Mikor ¹⁰ békességben visszatérek, lerontom ezt a tornyot. Zéba pedig és Sálmunáh Kárkorban valának, és az ő seregök velök, mintegy tizenötezeren, mind a kik megmaradtak a Napkeletieknek egész

táborából. Az elesettek [száma] százhúszezer fegyverfogható férfiú [volt.]¹¹ És felméne Gedeon a sátorban lakók útján keletre Nobahtól és Jogbehától, és szétverte a tábort, pedig a tábor biztonságban [érezte magát].¹² És Zéba és Sálmunáh elfutottak; de ő utánok ment, és elfogta a Midián két királyát: Zébát és Sálmunáht, és szétszórta az egész tábort.¹³ Mikor pedig Gedeon, a Joás fia, visszatért a harczból a Heresz hágójától:¹⁴ Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliék közül, és tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak előjáróit és véneit, hetvenhét férfiút.¹⁵ Mikor aztán a Sukkót férfiaihoz ment vala, monda: Ímhol Zéba és Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtatok velem, mondván: Vajjon Zéba és Sálmunáh öklét már kezedben tartod-é, hogy kenyeret adjunk kifáradott embereidnek?¹⁶ És előfogá a város véneit, és a pusztának töviseit és csalánjait [vévén], megtanítá azokkal Sukkótnak férfiai.¹⁷ Azután Pénuel tornyát rontá le, és a város férfiaiit ölte meg.¹⁸ És monda Zébának és Sálmunáhnak: Milyenek voltak azok a férfiak, a kiket a Thábor [hegyén] megöltetek? Ők pedig mondának: Mint a milyen te vagy, olyanok voltak ők is, és mindenik olyan arcú, mint egy-egy királyfi.¹⁹ És monda: Az én atyámfiai, az én anyámnak fiai voltak azok. Él az Úr! ha életben hagyátok volna őket, én sem ölnélek meg titeket!²⁰ És monda Jéthernek, az ő elsőszülöttjének: Kelj fel, öld meg őket. De a fiú nem húzta ki kardját, mert fél vala, mivelhogy még gyermek vala.²¹ És monda Zéba és Sálmunáh: Kelj fel te és [te] öld meg minket, mert a milyen a férfiú, olyan az ő ereje. És felkele Gedeon, és megöle Zébát és Sálmunáht, és elvevé az ő tevéiknek nyakán levő ékességeket.²² És mondának az Izráel férfiai Gedeonnak: Uralkodjál felettünk te és a te fiad és a te fiadnak fia, mert megszabadítottál bennünket a Midiániták kezéből.²³ És monda nekik Gedeon: Én nem uralkodom felettetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtatok. Az Úr uralkodik ti felettetek!²⁴ Azután monda nekik Gedeon: Egyet kívánok [csak] tőletek, hogy adja nékem mindenikötök a zsákmányul ejtett fülön függőket; mert arany fülön függők voltak azoknak, mivelhogy Izmaeliták valának.²⁵ És mondának: Örömetst néked adjuk. És leterítettek egy ruhát, és mindenki arra dobá a fülön függőket, melyeket prédául ejtett.²⁶ Az arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért, súlya ezerhétszáz arany [siklus] volt, amaz ékességeken, függőkön és bíborruhákon kívül, a melyek a Midián királyain voltak, és az aranylánczok nélkül, a melyek tevéik nyakán valának.²⁷ És készíté abból Gedeon efódot, és helyhezteté azt a maga városában, Ofrában, és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lön [ez] Gedeonnak és házanépének törbeejtésére.²⁸ Így aláztattak meg a Midiániták az Izráel fiai előtt, és nem is emelték fel azután már fejüket, és megnyugovék a föld negyven esztendeig Gedeon

idejében. ²⁹ És [haza]tért Jerubbaál, a Joás fia, és megtelepedett otthon. ³⁰ És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából származtak, mert sok felesége volt néki. ³¹ És az ő ágyasa is, a ki Sikemben volt, szült néki egy fiat, és nevezé azt Abiméleknek. ³² És meghala Gedeon, a Joás fia, késő vénségében, és eltemették atyjának, Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezer [városában]. ³³ Lőn pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az Izráel fiai [az Úrtól], és a Baálokkal paráználkodának, és a Baál-Beritet tevék istenökké. ³⁴ És nem emlékezének meg az Izráel fiai az Úrról, az ő Istenökről, a ki őket megszabadította minden ellenségeik kezéből köröskörül. ³⁵ És nem cselekedének irgalmasságot a Jerubbaál Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket ő tett vala az Izráellel.

Chapter 9

¹ És elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembe, az ő anyjának atyjafiaihoz, és beszélt velök, valamint az ő anyja atyjának egész nemzetségével, mondván: ² Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férfiának hallatára, melyik jobb néktek, hogy hetven férfiú uralkodjék-é rajtatok, Jerubbaálnak minden fia, [vagy] pedig [csak] egy ember uralkodjék felettetek? És emlékezzetek meg [arról], hogy én a ti csontotok és a ti testetek vagyok. ³ És elmondották anyjának testvérei róla mind e beszédekert Sikem minden férfiainak füle hallatára, és Abimélek felé hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánkfia ő! ⁴ És adának néki hetven ezüst [pénzt] a Baál-Beritnek házából, és ezzel [holmi] henyélő és hiábavaló embereket fogadott magának Abimélek, a kik őt követék. ⁵ És elméne atyjának házához Ofrába, és megölé testvéreit, Jerubbaál fiait, a hetven férfiút egy kövön, és csak Jóthám maradt meg, Jerubbaálnak legkisebb fia, mert ez elrejtőzött. ⁶ És összegyülekezék Sikemnek egész polgársága, és Millónak egész háza, és elmenének és királylyá választák Abiméleket az alatt a magas tölgy alatt, a mely Sikemben [áll.] ⁷ Mikor pedig [ezt] elbeszélték vala Jóthámnak, elment és megállott a Garizim hegy tetején, és nagy felszóval kiálta, [és így] szóla hozzájuk: ⁸ Hallgassatok rám, Sikem férfiai, hogy reátok is hallgasson az Isten! [Egyszer] elmenvén elmentek a fák, hogy királyt válaszszanak magoknak, és mondának az olajfának: Uralkodjál felettünk! ⁹ De az olajfa [így] felelt nékik: Elhagyjam az én kövérségemet, a melylyel tisztelnek Istent és embereket, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? ¹⁰ Akkor a fügefának szólottak a fák: Jer el te, [és]

uralkodjál rajtunk!¹¹ De a fügefafa [is] azt mondta nékik: Elhagyjam-é édességemet és jó
 gyümölcsseimet, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett?¹² Azután a szőlőtőnek mondták a
 fák: Jer el te, uralkodjál rajtunk.¹³ Azonban a szőlőtő [is] azt mondta nékik: Elhagyjam-é mustomat,
 a mely isteneket és embereket vidámít, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett?¹⁴ Mondának
 végre a fák mindnyájan a galagonyabokornak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk.¹⁵ És monda a
 galagonyabokor a fáknak: Ha igazán királylyá kentek engem magatok felett, jőjjetek el, nyugodjatok
 az én árnyékomban: [de] hogyha nem, jőjjön tűz ki a galagonyabokorból, és égesse meg a
 Libanonnak czédrusait.¹⁶ Hát ti is most igazán és becsületesen cselekedtetek-é, hogy Abiméleket
 tettétek királylyá, és jól cselekedtetek-é Jerubbaállal és házanépével, és úgy bántatok-é vele, a mint
 megérdemelte?¹⁷ Mert érettetek harczolt atyám, és még életével [is] semmit nem gondolván,
 mentett meg titeket a Midiánnak kezéből.¹⁸ Ti pedig most felkeltetek az én atyámnak háza ellen,
 és megöltétek gyermekeiket, hetven férfiút egy kövön, és királylyá választottátok Sikem férfiai felett
 Abiméleket, az ő szolgálójának fiát, mert atyátokfia!¹⁹ Ha igazán és becsületesen cselekedtetek
 Jerubbaállal és az ő házával a mai napon, örüljete Abiméleknek, és örüljön ő is néktek;²⁰ De
 hogyha nem, jőjjön tűz ki Abimélekből, és emészsze meg Sikem férfiai és Milló házát, és
 származzék tűz Sikem férfiaiból és Milló házából, és emészsze meg Abiméleket!²¹ És elfutott
 Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyjafia, Abimélek elől, és ott telepedett meg.²²
 Mikor pedig uralkodék Abimélek Izráel felett három esztendeig:²³ Egy gonosz lelket bocsátott
 Isten Abimélek és Sikem férfiai közé, és pártot ütöttek Sikem férfiai Abimélek ellen,²⁴ Hogy
 eljőjjön a Jerubbaál hetven fián elkövetett kegyetlenség [büntetése,] és szálljon az ő vérök
 Abimélekre, testvérökre, a ki megölte őket, és Sikem férfiaira, a kik az ő kezeit megerősítették,
 hogy megölje az ő atyjafiai.²⁵ És lest vetének néki a Sikem férfiai a hegyeknek tetején, és
 kiraboltak mindenkit, a ki elment mellettök az úton, mely dolgot megmondák Abiméleknek.²⁶
 És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyjafiai, és bementek Sikembe, és bízának ő hozzá Sikem férfiai.
²⁷ Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték szőlőiket, [mindjárt] ki is taposták, és
 örömmünnepet ültek, és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és ittak, és szidalmazták
 Abiméleket.²⁸ És monda Gaál, Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy szolgáljunk
 néki? Nem Jerubbaál fia-é ő, és [nem] Zebul-é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem
 atyjának férfiai; de miért szolgálnánk mi?²⁹ Csak volna az én kezemben e nép, [majd] elűzném

Abiméleket. És monda Abiméleknek: Öregbítsd meg seregedet, és jöjj ki!³⁰ Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak kormányzója, Gaálnak, az Ebed fiának beszédit, nagy haragra gyulladt,³¹ És követeket küldött Abimélekhez Thormába, [ezt] izenvén: Ímé Gaál, az Ebed fia és az ő testvérei Sikembe jöttek, és fellázítják a várost te ellened.³² Most azért készülj fel éjszaka, te és a te néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn.³³ És reggel, napfelköltekor korán kelj fel, és törj a városra, és mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a szerint, a mint akarod.³⁴ És felkelt Abimélek és az egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állottak Sikem ellen négy csapatban.³⁵ És kijött Gaál, az Ebed fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt Abimélek is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből.³⁶ És a mint meglátta Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Ímé nép jő alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak.³⁷ De Gaál [csak] folytatta beszédét, és monda: Ímé [egy másik] csapat meg az ország közepéből jő alá; a [harmadik] csapat pedig a jós-tölgyfa útján jő.³⁸ Ekkor monda néki Zebul: Hol van most szád, melylyel mondád: Kicsoda Abimélek, hogy szolgáljunk néki? Nem ez a nép-é az, a melyet kisebbítettél? No, most vonulj ki ellene, és harcolj vele.³⁹ És kivonult Gaál Sikem polgárainak élén, és megütközött Abimélekkel.⁴⁰ De Abimélek megfutamította, úgy hogy elmenekült előle, és sok sebesült elesett a kapu bejáratáig.⁴¹ Abimélek pedig Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyjafiait, hogy ne lakjanak Sikemben.⁴² És lőn, hogy másnap kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek.⁴³ És az vette az ő népét, és három csapatra osztotta el, és lesbe állott a mezőn; és látta, hogy ímé a nép jő ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket.⁴⁴ És Abimélek és az a csapat, a mely vele volt, megtámadta és megszállotta a város kapuját; [a másik] két csapat pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte őket.⁴⁵ És Abimélek egész nap vívta a várost, mígnem bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte: a várost pedig lerombolta, és behinté azt sóval.⁴⁶ Mikor pedig [ezt] meghallották Sikem tornyának minden férfiai, az El-Berith [isten] házának várába mentek.⁴⁷ És mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának minden férfiai [ott] gyűltek össze:⁴⁸ Felment Abimélek a Sálmon hegyére, ő és az egész nép, mely vele volt, és fejszét vett kezébe, és faágakat vágott le, és azokat felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely vele volt: A mit láttatok, hogy cselekedtem, ti is azt tegyétek gyorsan, mint én.⁴⁹ Erre az egész népből kiki vágott magának ágakat, és követték Abiméleket, és lerakták [a fát] a vár körül, és tűzzel rájuk gyújtották a várat, úgy hogy meghaltak

⁵⁰ a Sikem tornyának minden férfiai, közel ezer férfi és asszony. Abimélek pedig elment Thébesbe,
⁵¹ és táborba szállott Thébes ellen, és bevette azt. De egy erős torony volt a város közepén, és oda
menekült minden férfi és asszony, és a városnak minden lakosa; [ezt] magukra zárták, és a toronynak
padlására mentek fel. ⁵² És Abimélek oda ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a
torony ajtajáig közeledett, hogy azt tűzzel égesse fel. ⁵³ Akkor egy asszony egy malomkődarabot
gördített le Abimélek fejére, és bezúzta koponyáját. ⁵⁴ Ki mindjárt oda hívta fegyverhordozó
apródját, és monda néki: Vond ki kardodat, és ölj meg engem, hogy ne mondják felőlem: Asszony
ölte meg őt! És keresztülszúrta őt az apród, és meghalt. ⁵⁵ Mikor pedig az Izráel férfiai látták,
hogy Abimélek meghalt, kiki visszatért a maga helyére. ⁵⁶ Így fizetett meg Isten Abiméleknek
azért a gonoszságért, melyet atyja ellen elkövetett, hogy megölte hetven testvérét. ⁵⁷ És a Sikem
férfiainak fejére is visszahárított Isten minden rosszat, és reájuk szállott Jóthámnak, a Jerubbaál
fiának átka.

Chapter 10

¹ Támada pedig Abimélek után az Izráel megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának fia,
Issakhár nemzetségéből való, a ki Sámirban lakott, az Efraim hegységben. ² És bíraskodék Izráelben
huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemetteték Sámirban. ³ Ő utána következett Jáír, a
gileádbeli, és ítélé Izráelt huszonkét esztendeig. ⁴ Ennek harmincz fia volt, kik harmincz
szamárcsikón nyargaltak, és volt nekik harmincz városuk, melyeket mind e mai napig Jáír faluinak
neveznek, melyek Gileád földén vannak. ⁵ És meghalt Jáír, és eltemetteték Kámonban. ⁶ De az
Izráel fiai újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, mert szolgáltak a Baálokknak és
Astarótnak, és Sziria isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és az Ammon fiai
isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek, és elhagyták az Urat, és nem szolgáltak néki. ⁷ Felgerjedett
azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a Filiszteusoknak és az Ammon fiainak kezökbe.
⁸ És [ezek] szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait attól az évtől [fogva] tizennyolcz esztendõn
keresztül, Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az Emoreusoknak földén, mely
Gileádban van. ⁹ És átkeltek az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és Benjámin
ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen szorongattaték az Izráel. ¹⁰ Akkor az Úrhoz kiáltottak

az Izráel fiai, mondván: Vétkeztünk te ellened, mert elhagytuk a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak.¹¹ Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én szabadítottalak-é meg benneteket az Égyiptombeliectől, az Emoreusoktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól,¹² És a Sidonbeliektől, az Amálekítáktól és a Maonitáktól, mikor titeket szorongattak, és ti én hozzám kiáltottatok, megszabadítottalak titeket az ő kezökből?¹³ És ti [mégis] elhagytatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok; annakokáért többé nem szabadítalak meg titeket ezután.¹⁴ Menjetek és kiáltsatok azokhoz az istenekhez, a kiket választottatok, szabadítsanak meg azok benneteket a ti nyomorúságtoknak idején.¹⁵ Felelének pedig az Izráel fiai az Úrnak: Vétkeztünk, cselekedjél úgy velünk, a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az egyszer szabadíts [még] meg, kérünk!¹⁶ És elvetették maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak. És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán.¹⁷ És összegyülekeztek az Ammon fiai, és táborba szállottak Gileádban, és összegyűltek az Izráel fiai [is], és Mispában táboroztak.¹⁸ És Gileád népe és fejedelmei egyik a másikatól kérdezték: Ki az a férfiú, a ki megkezdi a harcot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád összes lakóinak!

Chapter 11

¹ A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és [egy] parázna asszonynak volt a fia, s Jeftét Gileád nemzette.² De [mikor] Gileádnak a felesége [is] szült néki fiakat, és megnőttek az ő feleségének fiai: akkor elűzték Jeftét és azt mondták néki: Nem fogsz örökösödni atyánknak házában, mert más asszonynak vagy a fia.³ És elfutott Jefte az ő atyjafiai elől, és Tób földén telepedett meg, és henyélő emberek gyűltek össze Jefte körül, és együtt portyáztak.⁴ És történt napok mulva, hogy az Ammon fiai harczba keveredtek Izráellel.⁵ És lőn, hogy a mint harczolni [kezdték] az Ammon fiai Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák Jeftét a Tób földéről.⁶ És mondának Jeftének: Jer el, és légy nekünk fejedelmünk, és harczoljunk az Ammon fiai ellen.⁷ Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltetek, és kiűztetek atyámnak házából? És miért jöttetek most hozzám a ti nyomorúságtoknak idején?⁸ És mondának Gileád vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzád, hogy jöjj el velünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és légy mi nekünk fejünk, és Gileád minden lakosinak.⁹ És monda Jefte

Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy hadakozzam az Ammon fiai ellen, és kezembe adja őket az Úr: [igazán] fejetekké leszek?¹⁰ Akkor mondának Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanúnk, ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk!¹¹ És elment Jefte Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefte minden beszédit az Úr előtt Mispában.

¹² És követeket küldött Jefte az Ammon fiainak királyához, [ezt] izenvén: Mi dolgom van nékem veled, hogy hozzám jöttél, hogy hadakozzál az én földem ellen?¹³ És monda az Ammon fiainak királya Jefte követeinek: Mert elvette Izráel az én földemet, mikor Égyiptomból feljött, az Arnontól fogva Jabbókig és a Jordánig, most te add azokat vissza békességgel.¹⁴ Ismét küldö pedig Jefte követeket az Ammon fiainak királyához;¹⁵ És monda néki: Ezt izeni Jefte: Nem vette el Izráel sem a Moáb földét, sem az Ammon fiainak földét;¹⁶ Mert mikor kijött Égyiptomból, a pusztában bolyongott Izráel egész a Veres tengerig, és mikor Kádesbe ért,¹⁷ Követeket küldött Izráel Edom királyához, mondván: Hadd menjek át, kérlek, országodon; de Edom királya nem hallgatta meg. Majd Moáb királyához is küldött; de ez sem engedé, és [így] Izráel ott maradt Kádesben.¹⁸ És mikor [tovább] vándorolt a pusztában, megkerülte Edom földét és Moáb földét, és napkelet felől érkezett a Moáb földéhez, és [ott] táborozott túl az Arnonon; de Moáb határába nem ment be, mert az Arnon Moáb határa.¹⁹ Ekkor követeket küldött Izráel Szihonhoz, az Emoreusok királyához,²⁰ Hesbon királyához, és monda néki Izráel: Hadd menjek át, kérlek, országodon az én helyemre. De Szihon nem hitt Izráelnek, hogy átvonul az ő határán, hanem összegyűjtötte Szihon az ő egész népét, és táborba szállott Jahásban, és harczolt az Izráel ellen.²¹ Az Úr, az Izráel Istene pedig Szihont és egész népét Izráel kezébe adta, és megverték őket, és elfoglalta Izráel az Emoreusoknak, ama föld lakóinak, egész országát.²² És birtokába vette az Emoreusok egész határát, az Arnontól fogva Jabbókig, és a pusztától a Jordánig.²³ És mikor az Úr, az Izráel Istene [maga] űzte ki az Emoreusokat az ő népe, az Izráel elől, most te akarnád ezt elfoglalni?²⁴ Hát nem úgy van-é, hogy a mit bírnod adott néked Kámos, a te istened, azt bírod? Mi meg mindazoknak örökségét bírjuk, a kiket az Úr, a mi Istenünk űzött ki mi előlünk.²⁵ És most vajjon mennyivel vagy te különb Báláknál, Czippor fiánál, Moáb királyánál? Avagy versengett-é [ez] az Izráellel, és hadakozott-é valaha ellenük?²⁶ Míg Izráel Hesbonban és annak mezővárosaiban, Aroerben és ennek mezővárosaiban és az Arnon mellett való összes városokban háromszáz esztendőn át lakott: miért nem foglaltátok el abban az időben?²⁷ Én nem vétettem te ellened, hanem te cselekszel velem gonoszt, hogy harczolsz ellenem. Az Úr, a bíró, tegyen ma ítéletet az Izráel és az Ammon fiai között.²⁸ De az

Ammon fiainak királya nem hallgatott Jefte szavaira, a melyeket izent néki. ²⁹ Jeftén pedig lön az Úrnak lelke, és általméne Gileádon és Manassén, és általméne Gileád Mispén, és Gileád Mispéből felvonult az Ammon fiai ellen. ³⁰ És fogadást tön Jefte az Úrnak, és monda: Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: ³¹ Akkor valami kijövénd az én házamnak ajtaján előmbe, mikor békével visszatérek az Ammon fiaitól, legyen az Úré, és megáldozom azt egészen égőáldozatul. ³² És kivonult Jefte az Ammon fiai ellen, hogy hadakozzék velök, és kezébe adá néki azokat az Úr. ³³ És veré őket Aroertől fogva mindaddig, míg mennél Minnithbe, húsz városon át, és egész Abel-Keraminig nagy vérontással, és az Ammon fiai megaláztattak az Izráel fiai előtt. ³⁴ Mikor pedig méne Jefte Mispába az ő házához: ímé az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és tánczó sereggel; ez volt az ő egyetlengyje, mert nem volt néki [kivülötte] sem fia, sem leánya. ³⁵ És mikor meglátta őt, megszagatá ruháit, és monda: Óh leányom, de megszorítottál és megháborítottál engem! Mert én fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza. ³⁶ Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az Úrnak, úgy cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután az Úr megadta az ellenségiden: az Ammon fiain való bosszút. ³⁷ És monda az ő atyjának: Csak azt az egyet tedd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd menjek el és vonulhassak félre a hegyekre, hogy sírjak szüzességemen leánybarátaimmal. ³⁸ És ő monda: Menj el. És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment és az ő leánybarátai, és siratta az ő szüzességét a hegyeken. ³⁹ És a két hónap elteltével visszatért atyjához, és betöltötte az ő felőle való fogadást, a melyet tett, és ő [soha] nem ismert férfiút. ⁴⁰ És szokássá lett Izráelben, Hogy esztendőnként elmentek az Izráel leányai, hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefte leányát esztendőnként négy napon át.

Chapter 12

¹ Összegyülének pedig az Efraim férfiai, és általmenének északra, és mondának Jeftének: Miért szállottál harczba az Ammon fiaival, és [miért] nem hívtál minket is, hogy menjünk veled? [Most azért] a te házadat megégetjük te veled együtt tűzzel. ² És monda Jefte nékik: Nagy háborúságunk volt, nékem és az én népemnek, az Ammon fiaival: és hívtalak titeket; de ti nem szabadítottatok meg engem az ő kezökből. ³ És a mikor láttam, hogy ti nem [akartok] segíteni, kockára vetém saját életemet, és általmenék az Ammon fiai ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért jöttetek fel hozzám, hogy hadakozzatok én ellenem? ⁴ És [ekkor] egybegyűjté Jefte Gileádnak

minden férfiai, és megtámadta Efraimot, és megverték Gileád férfiai Efraimot, mert azt mondták: Efraim szökevényei vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között [laktok.]⁵ És elfoglalák a Gileádbeliek Efraim előtt a Jordán réveit, és lőn, hogy mikor az Efraim közül való menekülők azt mondják vala: Hadd menjek által: azt kérdezték tőlük a gileádbeli férfiak Efraimbeli vagy-é? És [ha az azt] mondotta: nem!⁶ Akkor azt mondák néki: Mondd: Sibboleth! És ha Szibbolethet mondott, mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt és megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az időben az Efraimbeliek közül negyvenkétezer.⁷ Ítéle pedig Jefte Izráelt hat esztendeig, és meghalt Jefte, a Gileádbeli, és eltemették Gileád egyik városában.⁸ És ítéle ő utána az Izráelt Ibsán, ki Bethlehemből való volt.⁹ Ennek harmincz fia volt és harmincz leányt házasított ki, és harmincz leányt hozott be kívül az ő fiainak, és ítéle Izráelt hét esztendeig.¹⁰ És meghala Ibsán, és eltemették Bethlehemben.¹¹ És bíraskodék ő utána Élon Izráelben, ki a Zebulon nemzetségéből való volt, és ítéle Izráelt tíz esztendeig.¹² És meghalt Élon, a Zebulonbeli, és eltemették Ajalonban, Zebulon földén.¹³ Ő utána pedig Abdon bíraskodott Izráelben, a Pireathonita Hillel fia.¹⁴ Ennek negyven fia és harmincz unokája volt, kik hetven számárcsikón nyargaltak, és ítéle Izráelt nyolcz esztendeig.¹⁵ És meghalt Abdon, a Pireathonita Hillel fia, és eltemették Pireathonban, Efraim földén, az Amálekiták hegységén.

Chapter 13

¹ Az Izráel fiai pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig.² És élt [ebben az időben] egy férfiú Czórából, a Dán nemzetségéből való, névszerint Manoah, kinek felesége magtalan volt, és nem szült.³ És megjelent az Úrnak angyala az asszonynak, és monda néki: Ímé most magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz, és fiat szülsz.⁴ Azért most megójjad magad, és ne igyál se bort, se [más] részegítő italt, és ne egyél semmi tisztátalant.⁵ Mert íme terhes leszesz, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert Istennek szenteltetett lesz [az] a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi [majd] megszabadítani Izráelt a Filiszteusok kezéből.⁶ És elment az asszony, és elbeszélte [ezt] férjének, mondván: Istennek egy embere jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy hogy meg [sem mertem] kérdezni, hogy honnan való, és

⁷ Ő sem mondotta meg nékem a nevét. És monda nékem: Íme terhes leszesz, és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se [más] részegítő italt ne igyál, és semmi tisztátalant ne egyél, mert Istennek szentelt lesz [az] a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. ⁸ Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennek amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. ⁹ És meghallgatá az Isten Manoah kérését, mert az Istennek angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje Manoah nem volt vele. ¹⁰ Akkor az asszony elsietett, és elfutott, és elbeszélé férjének, és monda néki: Ímé megjelent nékem az a férfiú, a ki a multkor hozzám jött. ¹¹ És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és mikor odaért [ahhoz] a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-e az a férfiú, a ki ez asszonynyal beszéltél? És monda: Én vagyok. ¹² És monda Manoah: Ha beteljesedik ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő? ¹³ Az Úrnak angyala pedig monda Manoáhnak: Mindentől, a mit [csak] mondtam az asszonynak, ¹⁴ őrizkedjék. Mindabból, a mi csak a bor[termő] szőlőből származik, ne egyék, és bort és [más] részegítő italt ne igyék, és semmi tisztátalant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa meg. ¹⁵ És monda Manoah az Úr angyalának: Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk néked egy kecskegödölyét. ¹⁶ De az Úrnak angyala így szólt Manoáhhhoz: Ha megmarasztasz [is,]nem eszem kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak angyala vala. ¹⁷ És monda Manoah az Úr angyalának: Kicsoda a te neved, hogy ha [majd] beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged. ¹⁸ És monda néki az Úrnak angyala: Miért kérdezősködöl nevem után, a mely olyan csodálatos? ¹⁹ Mikor aztán Manoah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak: csodadolgot cselekedék Manoahnak és feleségének szeme láttára: ²⁰ Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak angyala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arczczal a földre borultak. ²¹ És többé nem jelent meg az Úrnak angyala Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak angyala volt az. ²² És monda Manoah az ő feleségének: Meghalván meghalunk, mert az Istent láttuk. ²³ Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el kezünkől az egészen égőáldozatot és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nekünk mindezeket, sem pedig nem hallatott volna velünk ilyeneket. ²⁴ És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és

felnevekedék a gyermek, és megáldá őt az Úr. ²⁵ És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra és Estháol között.

Chapter 14

¹ És lement Sámson Timnátba, és meglátott egy nőt Timnátban a Filiszteusok lányai közül. ² És mikor [haza]ment, elbeszélte [ezt] atyjának és anyjának, és monda: Egy nőt láttam Timnátban a Filiszteusok leányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségül. ³ És monda néki az ő atyja és anyja: Hát nincsen a te atyádfiainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmégy, hogy feleséget végy a körülmetéletlen Filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyjának: Őt ⁴ vegyed nékem, mert [csak] ő kedves az én szemeim előtt. Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok ellen, mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak Izráel felett. ⁵ És lement Sámson az ő atyjával és anyjával Timnátba, és mikor Timnátnak szőlőhegyéhez értek, íme [egy] oroszlánköllyök [jött] ordítva elébe. ⁶ És felindítá őt az Úrnak lelke, és [úgy] kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondta el, a mit cselekedett. ⁷ És mikor ⁸ leérkezett, beszélt a nővel, a ki kedves volt Sámson szemei előtt. Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézzze az oroszlánnak holttestét: hát íme ⁹ egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében, és méz. És kiszedte azt markaiba, és a mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor hazaért atyjához és anyjához, adott abból nékik is, és ¹⁰ azok is ettek; de nem mondta meg nékik, hogy az oroszlán holtteteméből vette ki a mézet. És azután lement az ő atyja [ahhoz] a nőhöz, és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak ¹¹ cselekedni az ifjak. Mikor pedig meglátták őt a [Filiszteusok,] harmincz társat adtak mellé, hogy legyenek ő vele. ¹² És monda nékik Sámson: Hadd vessek előtökbe egy találós mesét, ha azt megfejtitek nékem a lakodalom hét napja alatt és kitaláljátok; adok néktek harmincz inget és ¹³ harmincz öltöző ruhát; De ha nem tudjátok megfejteni, ti adtok nékem harmincz inget és ¹⁴ harmincz öltöző ruhát. Azok pedig mondának néki: Add elő találós mesédet, hadd halljuk. Ő pedig monda nékik: &Az evőből étek jött ki &S az erősből édes jött ki. &De nem tudták a találós ¹⁵ mesét megfejteni három egész napon át. Lőn annakokáért heted napon, mondának Sámson feleségének: Vedd reá férjedet, hogy fejtse meg nékünk a találós mesét, hogy valamiképen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házát tűzzel; [vagy] azért hívtatok [ide] minket, hogy koldussá

tegyetek bennünket, vagy nem?¹⁶ És sírt a Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nekem sem fejtetted meg. Ő pedig monda néki: Íme még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát néked mondanám meg?¹⁷ Az pedig hét napon át sírdogált előtte, a meddig a lakodalom tartott. [Végre] a hetedik napon megmondá néki, mert [folyvást] zaklatta őt. Ő pedig [aztán] megfejté a találós mesét népe fiainak.¹⁸ És mondának néki a város férfiai a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi édesebb, mint a méz, &És mi erősebb, mint az oroszlán? &Ki monda nekik: Ha nem az én üszömön szántottatok volna, &Mesém [soha] ki nem találtátok volna.¹⁹ Ekkor felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és megölt közülök harmincz férfiút, és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét megoldották. És felgerjedett haragjában elment az ő atyjának házához.²⁰ A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő egyik társához, a kit társaságába vett vala.

Chapter 15

¹ Lőn pedig néhány nap múlva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson az ő feleségét, egy kecskegödölyét [vivén] néki, és monda: Bemegyek az én feleségemhez a hálózba. De nem hagyá őt bemenni az ő atyja.² És monda annak atyja: Azt gondoltam, hogy gyűlölve gyűlölöd őt, azért odaadtam őt a te társadnak; de hát vajjon húga nem szebb-é nálánál? Legyen ő helyette most az a tied.³ És monda néki Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal szemben, ha kárt okozok nékik.⁴ És elment Sámson, és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vévén, a [rókák] farkait egymáshoz kötözé, és egy-egy csóvát tett [minden] két [rókának] farka közé.⁵ És meggyújtá tûzzel a csóvákat, és beeresztette azokat a Filiszteusok gabonájába, és felgyújtá a gabonakalangyákat, az álló vetéseket, a szőlőket és az olajfaerdőket.⁶ Akkor mondának a Filiszteusok: Ki cselekedte ezt? És mondák: Sámson, Thimneus veje, mert elvette [tőle] az ő feleségét, és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a Filiszteusok, és megégeték az asszonyt és annak atyját tûzzel.⁷ Sámson pedig monda nekik: Bátor ezt cselekedtétek, mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszúmat ki nem töltöm rajtatok.⁸ És megverte őket keményen válluktól tomporukig, és lement és lakott Ethamban, a sziklabarlangban.⁹ A Filiszteusok pedig felmentek, és megszállották Júdát, és Lehiben telepedtek le.¹⁰ Akkor mondának a Júda férfiai: Miért jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámson megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele,

11 mint ő cselekedett mi velünk. Ekkor háromezer ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és monda Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nékik: A miképen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velök. 12 És mondának néki: [Azért] jöttünk le, hogy megkötözzünk, és hogy a Filiszteusok kezébe adjunk téged. Sámson pedig monda nékik: Esküdjetek meg nékem, hogy ti nem rohantok reám. 13 És azok felelének néki, mondván: Nem! csak megkötözvén megkötözünk, és kezökbe adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötözték őt két új kötéllel, és felvezették őt a kőszikláról. 14 És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok [már] ujjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket megperzsel a tűz és lemállottak a kötések kezeiről. 15 És egy nyers szamarállcsontot találta, és kinyújtván kezét, felvevé azt, és agyonvert vele ezer embert. 16 És monda Sámson: &Szamár állcsontjával seregeket seregre, &Szamár állcsontjával ezer férfit vertem le. 17 És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot, és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek. 18 Azután megszomjúhozék felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan [kell] meghalnom, és a körülméletlenek kezébe jutnom. 19 Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és megéledt. 20 És ítéle Azért neveztetik a "segítségül hívás forrásának" [e hely] Lehiben mind e mai napig, [Sámson] Izráelt a Filiszteusok idejében húsz esztendeig.

Chapter 16

1 És elment Sámson Gázába, és meglátott ott egy parázna asszonyt, és bement hozzá. 2 A gázabelieknek pedig [mikor] [megmondották,] mondván: Ide jött Sámson! körülvevék őt, és leselkedének ő utána egész éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak egész éjjel, [és azt] mondták: Reggel, ha világos lesz, megöljük őt. 3 És aluvék Sámson éjfélig. Éjfélkor pedig felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait, a kapufélfákkal és a závárokkal együtt kiszakította azokat, és vállaira vette, és felvitte a hegy tetejére, mely Hebronnal szemben fekszik. 4 És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében, a kinek neve Delila volt. 5 És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondának néki: Kérdezd ki őt és tudd meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínózzuk őt, és mi mindenikünk adunk néked ezerszáz ezüst [siklust]. 6 És monda Delila Sámsonnak: Mondd meg

nékem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínózhassanak téged.

⁷ És felele néki Sámson: Ha megkötnöznek hét nyers gúzszal, melyek még meg nem száradtak, akkor elgyengülök és [olyan] leszek, mint más ember. ⁸ Akkor hoztak néki a Filiszteusok fejedelmei

⁹ hét nyers gúzszt, a mely még nem volt száraz, és megkötnözé őt azzal. A lesben állók pedig ott vártak annál a hálókamarában. És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És elszakasztá a gúzsokat, miképen elszakad a csepűfonal, ha tûz éri, - és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje.

¹⁰ És monda Delila Sámsonnak: Ímé rászedtél, és hazugságot szóltál nékem, most mondd meg [igazán], hogy mivel lehet téged megkötnözni? ¹¹ Ő pedig monda néki: Ha erősen megkötnöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök és olyan leszek,

¹² mint más ember. És vett Delila új köteleket, és megkötnözte őt velük, és monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! (mert ott lesekedtek utána a hálókamarában). De ő letépte azokat karjairól,

¹³ mint a fonalat. És monda Delila Sámsonnak: Meddig fogsz még rászedni engem és hazudni nékem? Mondd meg [egyszer már], mivel kötöztethetel meg? - Ő pedig monda néki: Ha összeszövöd

¹⁴ az én fejemnek hét fonatékját a nyüstfonállal. És szeggel megerősítvén a [zugolyt,] monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmából, kitépte a zugolyszeget és a

¹⁵ nyüstfonalat. Ekkor monda néki [Delila:] Miképen mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem mondtad meg, hogy miben van a

¹⁶ te nagy erőd? Mikor aztán őt minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt

¹⁷ a lelke, És kitépte előtte egész szívét, és monda néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám méhétől fogva; ha megnyíratatom, eltávozik tőlem az én

¹⁸ erőm, és megerőtlenedem, és [olyan] leszek, mint akármely ember. És mikor látta Delila, hogy kitépte volna előtte egész szívét, elküldött, és elhívátá a Filiszteusok fejedelmeit, és ezt izené: Jöjjetek fel ez egyszer, mert ő kitépte nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a Filiszteusok

¹⁹ fejedelmei, és a pénzt [is] felvitték kezökben. És elaltatta őt az ő térdein, és előhívott egy férfiút,

²⁰ és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kezdé őt kínozni. És eltávozott tőle az ő ereje. És monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felserkent, monda: Kimegyek most is, mint egyébkor, és lerázom [a kötelékeket]; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő

²¹ tőle. De a Filiszteusok megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levezették őt Gázába, és ott

²² megkötnözték két vaslánczczal, és örölnie kellett a fogházban. De az ő fejének haja újra kezdett

²³ nőni, miután megnyíretett. És mikor a Filiszteusok fejedelmei összegyűltek, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi

istenünk Sámson, a mi ellenségünket.²⁴ És [mikor] látta őt a nép, dicsérték az ő istenöket, mert - mondának - kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket, földünk pusztítóját, és a ki sokakat megölt mi közülünk.²⁵ Lőn pedig, hogy mikor megvídámult az ő szívök, mondának: Hívjátok Sámson, hadd játszék előttünk. És előhívák Sámson a fogházból, és játszék ő előttük, és az oszlopok közé állították őt.²⁶ Sámson pedig monda a fiúnak, a ki őt kézenfogva vezette: Ereszsz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk.²⁷ A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzetten közel háromezeren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői.²⁸ Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak [még] ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért!²⁹ És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájuk támaszkodott.³⁰ És monda Sámson: Hadd veszszen el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította [az oszlopokat,] és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint a mennyit megölt életében.³¹ És lementek az ő testvérei és atyjának egész háza, és elvivék őt, és hazatérvén, eltemették Czóra és Estháol között, atyjának, Manoahnak sírjába, minekutána hús esztendeig ítélte az Izráelt.

Chapter 17

¹ Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegyéről való, kinek neve Míka vala; ² És monda az ő anyjának: Az az ezerszáz ezüst, mely tőled elvétetett, és a mely miatt te átkozódál, és füleimbe is mondtad, ímé az az ezüst én nálam van, én vettem el azt. És monda az ő anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól!³ És visszaadta az ezerszáz ezüst[pénzt] az ő anyjának. És monda az ő anyja: Szentelve szentelem e pénzt az Úrnak az én kezeimből fiaimért, hogy egy faragott és öntött bálvány készíttessék abból, azért most visszaadom azt tenéked.⁴ De ő [megint] visszaadá a pénzt anyjának, és vőn az ő anyja kétszáz ezüst[pénzt], és odaadá azt az ötvösnek, és az készített abból [egy] faragott és öntött bálványt. Ez azután a Míka házában volt.⁵ És a férfiúnak, Míkának volt [egy] temploma, és készített efódot és terafimot, és felszentele az ő fiai közül egyet, és ez lőn néki papja.⁶ Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem kiki azt cselekedte, a mit jónak látott.⁷ Vala pedig egy ifjú, Júdának Bethleheméből, a Júda nemzetségéből való, ki Lévíta vala, és ott tartózkodott

8
 vala. És elméne ez a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy ott tartózkodjék, a hol [helyet]
 talál. Így jött az Efraim hegyére, Míka házához, vándorlása közben. 9 És monda néki Míka: Honnan
 jössz? És monda: Lévita vagyok Júdának Bethleheméből, és járok s kelek, hogy hol találnék [helyet.]
 10 És monda néki Míka: Maradj nálam, és légy nekem atyám és papom, és én adok neked
 esztendőnként tíz ezüst[pénzt] és egy öltöző ruhát és eledelt. És a Lévita beszegődött. 11 És tetszék
 a Lévitának, hogy megmaradjon annál a férfiúnál; és olyan lön néki az az ifjú, mint egyik az ő fiai
 közül. 12 És felszentelte Míka a Lévitát; így lett papjává az ifjú, és maradt Míka házánál. 13 És
 monda Míka: Most tudom, hogy jól fog velem tenni az Úr, mert e Lévita lett papom.

Chapter 18

1
 Ebben az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett a Dán nemzetsége
 magának örökséget, a hol lakjék, mert nem jutott néki mind ez ideig az Izráel törzsei között
 osztályrész. 2 És elküldöttek a Dán fiai az ő házoknépe közül öt férfiút, vitéz férfiakat a magok
 határaikból, Czórából és Estháolból, hogy kémleljék ki és nézzék meg jól a földet, és mondának
 nékik: Menjetek el, kémleljétek ki a földet. És elérkeztek az Efraim hegyéhez, a Míka házához, és
 ott megháltak. 3 Mikor a Míka házánál voltak, megismerték az ifjú Lévitának hangját, és hozzá
 mentek, és mondának néki: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? 4 Ő pedig
 monda nékik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míka, és megfogadott engem, és papjává lettem. 5 És
 mondának néki: Kérdezd meg Istentől, hogy hadd tudjuk meg, ha szerencsés lesz-é a mi útunk, a
 melyen járunk? 6 És monda nékik a pap: Menjetek el békességgel; a ti útatok, a melyen jártok, az
 Úr előtt van. 7 És elment az öt férfiú, és Laisba jutott, és látták a népet, a mely benne volt, hogy
 minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása szerint [él] csendesen és bátorságosan, és nincs
 senki, a ki őket bántaná az országban, vagy úr volna felettök, és távol vannak a sidoniaktól, és nincs
 senkivel semmi dolguk. 8 És mikor visszatértek atyjokfiához Czórába és Estháolba, és kérdezték
 tőlök az ő atyjokfiai: Mi jóval jártatok? 9 Mondának: Keljete fel, és menjünk fel ellenök, mert
 láttuk a földet, hogy ímé igen jó, és ti veszteg ültök? ne legyetek restek a menetelre, hogy elmenjete
 elfoglalni azt a földet. 10 Ha elmentek, biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas;
 mert Isten kezetekbe adta azt a helyet, a hol semmiben sincs hiány, a mi csak a földön van. 11 És
 elment onnét a Dán nemzetségéből, Czórából és Estháolból, hatszáz férfiú hadiszerszámokkal

¹² felkészülten. ¹² És felvonultak, és táborba szállottak Kirjáth-Jeárimban, Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának mind e mai napig. És ez Kirjáth-Jeárim mögött fekszik. ¹³ És onnan felvonultak az Efraim hegyére, és Míka házába mentek. ¹⁴ És szólott az az öt férfiú, a ki elment kikémleni Lais földét és monda atyjafiainak: Tudjátok-é, hogy ebben a házban efód és teráf, faragott és öntött bálvány van? Hát elgondolhatjátok, hogy mit cselekedjete. ¹⁵ És betértek oda, és az ifjú Lévitához mentek a Míka házába, és köszöntötték őt: Békességgel! ¹⁶ A hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók voltak, a kapu előtt állott. ¹⁷ És az az öt férfiú, a ki a föld kikémlésére ment volt el, mikor felment és megérkezett oda, elvette a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu előtt a hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiúval. ¹⁸ Mikor pedig ezek a Míka házához bementek és elvették a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt, monda nékik a pap: Mit míveltek? ¹⁹ Azok pedig mondának néki: Hallgass, tedd kezed ajakadra, és jöjj el velünk, és légy nekünk atyánk és papunk. Melyik jobb, hogy egy ember házában légy papja, vagy hogy Izráelben egy nemzetségnek és háznépnek légy papja? ²⁰ És örvendett ezen a papnak szíve, és elvitte az efódot és a teráfot és a faragott képet, és velök a nép közé ment. ²¹ És megfordulván elvonultak, magok előtt küldve a gyermekeket, a barmokat és drágaságaikat. ²² Mikor pedig már messze jártak a Míka házától, a férfiak, a kik a Míka házában szomszédságában laktak, összegyűltek, és utána mentek a Dán fiainak. ²³ És utánok kiáltoztak a Dán fiainak. Azok pedig visszafordulván mondának Míkának: Mi bajod van, hogy [így] felsereglettél? ²⁴ És monda: Isteneimet vettétek el, a melyeket készítettem, és papomat, és elmentetek, hát mim van még egyebem? és [mégis] azt mondjátok nékem: mi bajom van? ²⁵ És mondának néki a Dán fiai: Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsanak e felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe életét el ne veszítsd! ²⁶ És elmentek a Dán fiai a magok útján, és mikor Míka látta, hogy azok erősebbek nála, megfordult, és visszatért házához. ²⁷ Ők pedig elvitték, a mit Míka készítetett, és a papot, a ki nála volt, és Lais ellen mentek, a nyugodtan és biztonságban élő nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost megégették tûzzel. ²⁸ És nem volt senki, a ki őket megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és semmi dolguk nem volt senkivel. [Lais] pedig a Béth-Rehob völgyében feküdt és itt építették meg a várost, és telepedtek meg benne. ²⁹ És elnevezték a város nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevére, a ki Izráelnek született volt. Bár először Lais volt a város neve. ³⁰ És felállították magoknak a Dán fiai a faragott képet, és Jonathán, a Manasse fiának Gersomnak fia és az ő fiai voltak papok a Dán

nemzetségében egészen a föld fogságának idejéig.³¹ És felállítva tarták a Míka faragott képét, a melyet az készítettett, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt.

Chapter 19

¹ Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim hegység oldalán egy Lévita, a ki ágyas nőt szerzett magának Júda Bethleheméből.² Paráználkodék pedig nála az ő ágyasa és elméne tőle atyjának házához, Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig.³ Ekkor felkelvén az ő férje, utána ment, hogy lelkére beszéljen, [és] hogy visszavigye őt. Szolgája és egy pár szamar volt vele. Az pedig bevezette őt az ő atyjának házába, és mikor meglátta őt a leánynak atyja, örvendve eléje ment.⁴ És ott tartóztatá őt ipa, a leánynak atyja, és ő ott maradt nála három napig, és ettek, ittak, és ott [is] háltak.⁵ És mikor a negyedik napon reggel korán felkeltek, és ő felkészült, hogy elmenjen, monda a leánynak atyja az ő vejének: Erősítsd meg szívedet egy falat kenyérrel, azután menjetek el.⁶ És leültek, és mindketten együtt ettek és ittak, és monda a leány atyja a férfiúnak: Gondold meg és hálj itt az éjjel és gyönyörködjék a te szíved.⁷ Mikor pedig felkelt az a férfiú, hogy elmenjen, addig marasztá őt az ipa, hogy ott maradt [megint] éjszakára.⁸ És felkelt azután az ötödik napon jókor reggel, hogy elmenjen, és monda a leánynak atyja: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet. És mulatozának, míg elhanyatlék a nap, és [együtt] evének mindketten.⁹ Ekkor felkele az a férfiú, hogy elmenjen ágyasával és szolgájával; de ipa, a leánynak atyja, így szólt hozzá: Ímé a nap már lehanyatlík, hogy beesteledjék, azért háljatok meg itt; ímé nyugalomra hajlik a nap, hálj itt, és gyönyörködjék a te szíved; holnap aztán készüljete fel jókor reggel a ti útatokra, és menj el sátorodba.¹⁰ De a férfiú nem akart [ott] meghálni, és felkelt és elment, és egész Jebusig jutott, - ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt szamar és ágyasa volt vele.¹¹ Mikor pedig Jebus mellett voltak, a nap már igen alászállott, és monda a szolga az ő urának: Jerünk és térjünk be a Jebuzeusok e városába, és háljunk ott.¹² És monda néki az ő ura: Ne térjünk be az idegenek városába, a hol senki sincs az Izráel fiai közül, inkább menjünk el Gibeáig.¹³ És monda az ő szolgájának: Siess, és menjünk e két hely valamelyikébe, és háljunk vagy Gibeában, vagy Rámában.¹⁴ És tovább vonultak, és elmenének, és a nap Gibeá mellett ment le felettök, a mely Benjáminé.¹⁵ És oda tértek, hogy bemenjenek és megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a város piacznán, mert nem volt senki, a ki

¹⁶ Őket házába behívná éjszakára. És ímé egy öreg ember jöve a munkából a mezőről [késő] estve. Ez a férfiú az Efraim hegységéről való volt, és [csak] jövevény Gibeában, míg a helynek lakói Benjáminiták voltak. ¹⁷ És mikor felemelte szemeit, és meglátta azt az utas embert a város piacán, monda az öreg ember néki: Hová mégy és honnan jössz? ¹⁸ Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethleheméből az Efraim hegység oldaláig, a honnan való vagyok. Júda Bethlemében voltam és most az Úr házához megyek, és nincsen senki, a ki házába fogadna engem. ¹⁹ Pedig szalmánk és abrakunk is van szamaraink számára, és kenyerem és borom is van a magam és a te szolgálód és emez ifjú számára, ki szolgáloddal van, [úgy] hogy semmiben sem szűkölködünk. ²⁰ Ekkor monda a vén ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak szűkölködöl, nékem lesz gondom. Csak nem hálsz itt az utcán?! ²¹ És elvezette őt az ő házához és abrakot adott az ő szamarainak. Azután megmosták lábaikat, és ettek és ittak. ²² És mikor vígan laktak, ímé a város férfiai, a Béliál fiainak emberei, körülvették a házat, és az ajtót döngetve, mondának az öreg embernek, a ház urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, a ki házadhoz jött, hogy ismerjük meg őtet. ²³ És kiment hozzájuk az a férfiú, a háznak ura és monda nékik: Ne, atyámfiain, ne cselekedjete ilyen gonoszt, minekutána az a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek [vele] azt az alávaló dolgot. ²⁴ Ímé itt van hajadon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velök azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne cselekedjéte azt az alávaló dolgot. ²⁵ A férfiak azonban nem akartak reá se hallgatni. Ekkor [kézen] fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nékik az utcára. Ezek pedig megszeplősíték őt, és gonoszul élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. ²⁶ És elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. ²⁷ Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy útnak induljon, ímé az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küszöbön. ²⁸ És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a szamárra, és felkelt a férfiú, és elment hazájába. ²⁹ És mikor hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-tagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel minden határába. ³⁰ Lőn pedig, hogy mindenki, a ki ezt látta, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai Égyiptomnak földéből mind e mai napig. Gondolkodjatok e dolog felől, tartsatok tanácsot és beszéljétek meg.

Chapter 20

¹ Erre kivonultak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Bersebáig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába. ² És megjelentek az egész népnek főfő emberei, az Izráelnek minden nemzetségei az Isten népének gyülekezetében, négyszázezer gyalogos, fegyverfogható férfiú. ³ De meghallották a Benjámin fiai [is,] hogy felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig mondának: Mondjátok meg, hogy mint történt ez a gonoszság? ⁴ És felele a Lévíta, a megöletett asszonynak férje, és monda: Gibeába, mely Benjáminé, mentem én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. ⁵ És ellenem támadtak Gibeának férfiai, és körülvették miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de az én ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy meghalt. ⁶ Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam őt, és szétküldöztem az Izráel örökségének minden tartományaiba, mert útalatosságot és aljasságot követtek el Izráelben. ⁷ Ímé mindnyájan, kik itt vagytok Izráel fiai, szóljatok erről és tanácskozzatok [felőle]. ⁸ Ekkor felállott az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közülünk sátorába ne menjen, és senki házához ne térjen, ⁹ Mert most Gibeá ellen ezt cselekedéndjük: sorsot vetünk rá. ¹⁰ És választunk tíz férfiút száz közül, és százat ezer közül, és ezeret tízezer közül, Izráelnek minden nemzetségéből, hogy hordjanak élelmet a népnek, hogy ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak minden gonoszsága szerint, melyet elkövetett Izráelben. ¹¹ És összegyülekezett Izráel minden férfija a város ellen, mint egy ember, egyesülten. ¹² És követeket küldöttek az Izráel nemzetségei Benjámin minden törzseihez, mondván: Micsoda aljasság az, a mi ti közöttetek történt? ¹³ Most adjátok ki azokat a férfiakat, a Béliál fiait, a kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem akartak hallgatni testvéreiknek, az Izráel fiainak szavára, ¹⁴ Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a városokból Gibeába, hogy kimenjenek harcolni az Izráel fiaival. ¹⁵ És azon a napon a Benjámin fiai, a kik a városokból [jöttek fel,] huszonhatezer fegyverfogható férfiút számlálnak, Gibeá lakóin kívül, kik szám szerint hétszázan voltak, [mind] válogatott férfiú. ¹⁶ Ebből az egész népből volt hétszáz válogatott férfiú, a kik suták voltak. Ezek mindnyájan a parittyával hajszálnyira [biztosan] találtak és nem hibázták el. ¹⁷ Az Izráel fiai pedig szám szerint, a Benjámin fiain kívül, négyszázezeren voltak, fegyverfogható emberek, és mind hadakozó férfiak. ¹⁸ Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe, és megkérdeék az Istent, és mondának az Izráel fiai: Ki

menjen fel először közülünk a Benjámin fiai ellen hadakozni? És monda az Úr: Júda először.¹⁹

Felkeltek azért az Izráel fiai reggel, és táborba szállottak Gibeá előtt.²⁰ És kimentek Izráel emberei harcolni Benjámin ellen, és csatarendbe állottak fel ellenök az Izráel emberei Gibeánál.²¹ És kivonultak a Benjámin fiai [is] Gibeából, és levertek az Izráel fiai közül az nap huszonkétezeret a földre.²² De a nép, Izráel férfiai, megbátoríták magukat, és újra csatarendbe állottak ugyanazon a helyen, a melyen előtte való nap sorakoztak.²³ És felmenének az Izráel fiai, és [ott] sírtak, az Úr előtt egész estig, és megkérdezték az Urat, mondván: Vajjon elmenjek-é még harcolni az én atyámfiának, Benjáminnak fiai ellen? Az Úr pedig monda: Menjetek fel ellene!²⁴ És mikor az Izráel fiai másnap a Benjámin fiai ellen felvonultak,²⁵ Kijött elébük Benjámin Gibeából másnap, és leverte az Izráel fiai közül [még] tizenhatezer embert a földre, kik mindannyian fegyverfoghatók valának.²⁶ Ekkor felment Izráel minden fia és az egész nép, és elmenvén Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt és bőjtöltek aznap egész estvéig, és égőáldozattal és hálaadó áldozattal áldoztak az Úr előtt.²⁷ És megkérdezték az Izráel fiai az Urat, - mert ott volt abban az időben az Isten frigyládája.²⁸ És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia szolgált körülötte abban az időben - mondván: Vajjon még [egyszer] felmenjek-é harcolni az én atyámfiának Benjáminnak fiaival, vagy pedig abba hagyjam? És monda az Úr: Menj, mert holnap kezébe adom őket.²⁹ És lesek vetett Izráel Gibeá ellen köröskörül.³⁰ És felvonultak az Izráel fiai a Benjámin fiai ellen harmadnapon, és felállottak Gibeá ellen úgy, mint annakelőtte.³¹ Ekkor kijöttek a Benjámin fiai a nép ellen, elszakasztatának a várostól, és elkezdték a népet verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton, melynek egyike Béthelbe, másika Gibeá felé vezet, [és már megöltek] mintegy harmincz férfiút Izráelből.³² És mondának a Benjámin fiai: Megverettetnek ezek előttünk [megint,] mint először. Az Izráel fiai pedig mondának: Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, [ki] az országútra.³³ És az Izráel minden fia elhagyta helyét és Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig elötörték [rejte]k]helyeikből Maareh-Gabából.³⁴ Ekkor az egész Izráelből tízezer válogatott férfiú tört Gibeá ellen, és néki búsulának a harcnak, és amazok észre sem vették, hogy veszedelemben forognak.³⁵ Így verte le az Úr Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az Izráel fiai azon a napon a Benjámin fiai közül huszonöt ezerszáz férfiút, kik mind fegyverfoghatók voltak.³⁶ Benjámin fiai tehát látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfiai [csak] azért adtak helyet Benjáminnak, mert ők a lesekben bíztak, a melyeket Gibeánál helyeztek el.³⁷ És a les elősietett

és előtört Gibeá ellen, és a les bevonult, és leölte az egész várost fegyvernek élivel.³⁸ És abban
³⁹ egyeztek meg Izráel férfiai a les-csapatokkal, hogy erős füstfelleget bocsátanak fel a városból.
 Mikor aztán az Izráel férfiai visszafordultak a harcz közben, és Benjámin megkezdte az öldöklést
 és [leölt] mintegy harmincz férfiút Izráelből, és azt gondolta magában: Bizony megverettetnek
⁴⁰ előttünk, mint az első ütközetben: Épen akkor kezdett a felhő felemelkedni a városból, mint
 egy füstoszlop. És mikor [aztán] Benjámin hátratekintett, látta, hogy íme a város lángja [már] feléri
⁴¹ az eget. És az Izráel fiai megfordultak, és megijedének a Benjámin fiai, a kik most látták csak,
⁴² hogy rajtok a veszedelem. És elfutottak az Izráel férfiai elől a pusztába [vivő] útra; de a harcz
⁴³ ott is utólérte őket, és az út közepén ölték le a városból jövőket. Körülvették Benjámint, üldözték
⁴⁴ őt, letiporták a pihenő helyen, egészen a Gibeá előtt keletre [eső vidékig.] És elesett Benjámin
⁴⁵ közül tizennyolcezer ember, mindnyájan vitéz férfiak. Ekkor megfordultak, és a pusztába
 menekültek, a Rimmon sziklájához; de az úton még megöltek közülök ötezer embert, és azután
⁴⁶ egész Gideomig mentek utánok, és megöltek közülök kétezer embert. Azok tehát, akik elestek
 Benjámin közül, összesen huszonötezeren voltak, kik mindannyian fegyvert fogtak azon a napon,
⁴⁷ és mindnyájan vitéz férfiak voltak. De hatszáz férfiú megfordult, és elmenekült a pusztába a
⁴⁸ Rimmon kösziklájára, és ott [is] maradt a Rimmon szikláján négy hónapig. Az Izráel férfiai
 pedig visszatértek a Benjámin fiaira, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektől
 a barmokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, tűzzel égették
 meg.

Chapter 21

¹ És az Izráel fiai megesküdték Mispában, mondván: Senki mi közülünk nem adja leányát
 Benjáminnak feleségül.² És a nép elment Béthelbe, és ott volt egész estvéig az Isten előtt, és
 felemelve szavát, nagy sírással sírt.³ És mondának: Oh Uram! Izráelnek Istene! Miért történt ez
 Izráelben, hogy ma Izráelből egy nemzetség hiányzik?⁴ És lőn másnap reggel, felkele a nép és
⁵ ott oltárt épített, és egészen égőáldozatot és hálaadó áldozatot áldozott. És mondának az Izráel
 fiai: Kicsoda az, a ki nem jött fel a gyülekezetbe az Izráelnek minden nemzetségei közül az Úrhoz?
 Mert nagy esküt tettek volt [egyszer] a felől, a ki fel nem jött az Úrhoz Mispába, mondván:

Meghalván meghaljon [az!] ⁶ És megszáják az Izráel fiai Benjámint, az ő atyjokfiát, és mondának:
 Kivágattatott ma egy nemzetség Izráelből. ⁷ Mit cselekedjünk azokkal, a kik megmaradtak, hogy
 feleséget [kaphassanak?] Mert mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk nékik feleségül a mi
 leányainkat. ⁸ És mondának: Van-é valaki az Izráel nemzetségei közül, a ki nem jött fel az Úrhoz
 Mispába? És íme Jábes-Gileádból nem jött fel senki a gyülekezet táborába. ⁹ Mert megszámlálá
 magát a nép, és ímé nem vala ott senki a Jábes-Gileád lakosai közül. ¹⁰ Ekkor elküldött a gyülekezet
 oda tizenkétezer harczban edzett férfiút, és megparancsolták nékik, mondván: Menjetek el, és
 vágjátok le Jábes- Gileád lakóit fegyvernek élivel, [még] az asszonyokat és a gyermekeket [is.]
¹¹ És ezt [kell] cselekednetek, hogy minden férfiút és minden asszonyt, a ki már férfiúval hált,
¹² öljetek meg. Találának pedig a Jábes-Gileád lakói között négyszáz szûz leányt, a kik [még]
 nem ismertek férfiút férfival való hálással, és elvitték őket a táborba Silóba, mely vala a Kanaán
 földén. ¹³ És elküldött az egész gyülekezet, és izent a Benjámin fiainak, kik a Rimmon szikláján
 voltak, és békességet ígérének nékik. ¹⁴ Így tért vissza abban az időben Benjámin, és nékik adták
 azokat feleségül, a kiket meghagytak Jábes-Gileád asszony népei közül; de így sem lön elég nékik.
¹⁵ És bánkódék a nép Benjámin miatt, hogy az Úr [ilyen] rést csinált az Izráel törzsein. ¹⁶
 Mondának azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is feleséget [kapjanak,] mert
 Benjáminból kipusztítottak az asszonyok? ¹⁷ És mondának: A Benjáminiták birtoka örökség
 szerint ezeké, a kik megmaradtak, mert nem szabad Izráelben [egy] nemzetségnek sem eltöröltetni.
¹⁸ De mi nem adhatunk nékik feleségeket leányaink közül, mert megesküdtek az Izráel fiai,
 mondván: Átkozott, a ki feleséget ad Benjáminnak! ¹⁹ És mondának: Ímé az Úrnak esztendõnként
 [való] ünnepnapja lesz most Silóban, a mely északra fekszik Bétheltől, napkelet felé az országút
 mellett, a mely Bétheltől Sikem felé visz, és délre Lebonától. ²⁰ [Ezt] parancsolák azért a Benjámin
 fiainak: Menjetek el, és leselkedjete a szölökben. ²¹ És ha látjátok, hogy jönnek Siló leányai a
 körtánczban tánczolni, akkor jöjjetek elő a szölökből, és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló
 leányai közül, és menjetek el a Benjámin földére. ²² Ha aztán atyjaik vagy testvéreik hozzánk
 jönnek perlõdni, akkor azt mondjuk nékik: Könyörüljete rajtuk mi érettünk, mert nem hozhattunk
 mindeniknek feleséget ama hadból, és minthogy nem ti adtátok nékik, most [nem] vagytok vétkesek.
²³ És ekképen cselekedtek a Benjámin fiai, és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a tánczoló
 közül, a kiket elraboltak. És elmentek, és hazatértek örökségükbe, és felépítették a városokat, és
 azokban laktak. ²⁴ Az Izráel fiai pedig eltávoztak onnét abban az időben, mindegyik a maga

nemzetségéhez és háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségébe.²⁵ Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei előtt.

Ruth

Chapter 1

¹ És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíraskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia.² A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának.³ Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia.⁴ A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig.⁵ Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül.⁶ Felkele azért ő és az ő menyei, és ő visszatére Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nekik kenyeret.⁷ És kiméne arról a helyről, a hol volt, és vele a két menyé. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére,⁸ És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térjete vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmasságot veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem!⁹ Adja az Úr tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának.¹⁰ És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez!¹¹ Naómi pedig mondá: Térjete vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhembem, a kik férjeitek lehetnének?¹² Térjete vissza leányaim! menjete, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondanám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat:¹³ Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjete? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze.¹⁴ Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá.¹⁵ Ő pedig monda: Ímé a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő

isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után.¹⁶ Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállysz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem.¹⁷ A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled.¹⁸ Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet.¹⁹ És menének mind a ketten, míglen Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez?²⁰ És ő monda nékik: Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható.²¹ Többed magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet?²² Így tért vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menyje, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

Chapter 2

¹ Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetségéből; neve Boáz.² És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok. És az monda: Menj édes leányom.³ Elméne azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, a ki Elimélek nemzetségéből való volt.⁴ És ímé Boáz kijöve Bethleheemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr!⁵ És monda Boáz az ő szolgájának, a ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó?⁶ És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, a ki Naómmal jött a Moáb mezejéről.⁷ A ki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és hadd tarlózgassak a kévék közt az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggeltől fogva mind mostanig: és csak épen most pihent egy keveset a házban.⁸ És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom! Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen; hanem menj [mindenütt] szolgálóim után.⁹ Szemeid legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Ímé meghagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjúhozol, menj az edényekhez és igyál abból, a mit a szolgák merítenek.¹⁰ Akkor ez arczra borula és meghajtá magát a földig, és monda néki: Hogy- hogy találtam [ilyen] kedvességet

a te szemeid előtt, hogy rám tekinttéél, holott én idegen vagyok?¹¹ Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondtak nékem mindent, amit cselekedtéél a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt.¹² Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél.¹³ Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvigasztaltál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaid közül.¹⁴ És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az eczetes [lébe]. És ő leüle az aratók mellé.¹⁵ És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jóllakott, sőt még hagyott is. Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgálóinak, mondván: A kévék között is hadd szedegessen, és meg ne pirongassátok őt.¹⁶ Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt.¹⁷ És ő szedegete a mezőn mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa.¹⁸ És felvevé és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővevé és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jóllakott vala.¹⁹ És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettéél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, a ki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz.²⁰ És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, a ki nem vontá meg irgalmasságát az élöktől és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nekünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő.²¹ És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj [mindenütt] az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat.²² És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn.²³ Így járt ő [mindenütt] a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpaaratás és búzaaratás bevégeződött; és az ő napaasszonyával lakott.

Chapter 3

¹ És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod?² Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálóival voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór a szérún.³ Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra

ruháidat, és menj le a szérûre; észre ne vétesd magadat a férfúival, a míg el nem végezi ételét és italát. ⁴ És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, a hol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. ⁵ Ő majd megmondja néked, mit cselekedjél. És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem. ⁶ És lement a szérûre, és mindent úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. ⁷ És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék. ⁸ Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfú, és odafordult. És ímé: asszony fekszik az ő lábainál. ⁹ És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. ¹⁰ És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szeretetteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. ¹¹ Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy. ¹² És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is. ¹³ Ez éjszakán hálj [itt]; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj [itt] reggelig. ¹⁴ És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerheté, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérûre jött. ¹⁵ És monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat [mérték] árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba. ¹⁶ És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélte néki mindent, a mit cselekedett vele az a férfi. ¹⁷ És monda: Ezt a hat [mérték] árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz. ¹⁸ És monda [Naómi:] Légy veszteg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

Chapter 4

¹ Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle. ² Ekkor ő maga mellé vett tíz férfúút a város vénei közül és monda: Üljetek ide! És azok leülének. ³ És ő monda

a legközelebbi rokonnak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, a ki haza jött a Moáb mezejéről. ⁴ Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülők előtt és az én népemnek vénei előtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem váltod meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, a ki megváltaná, és én vagyok utánad. ⁵ És az monda: Én megváltom. ⁶ És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszsz a megholtnak, az ő örökségében. ⁷ A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszesse a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg. ⁸ Ez vala pedig [a szokás] régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzza az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyosság Izráelben. ⁹ Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzza a saruját. ¹⁰ És monda Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem mindent, a mi Eliméleké volt, és mindent, a mi Kiljoné és Mahloné volt, Naómi kezéből; [Sőt] a Moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy nevet támaszszak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszzen a megholtnak neve az ő atyjafiai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma. ¹¹ És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, a ki a te házadba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerezz nevet Bethlehemben. ¹² És a te házad legyen, miként a Pérecz háza - a kit Thámár szült Júdának - abból a magzatból, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól. ¹³ Elvévé annakokáért Boáz Ruthot, és lön az néki felesége, és beméne hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút. ¹⁴ És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben! ¹⁵ És legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, a ki téged szeret, és a ki többet ér néked hét fiúnál. ¹⁶ Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lön annak. ¹⁷ A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és nevezték az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyjának. ¹⁸ És a Pérecz nemzetségei ezek: Pérecz nemzé Hesront; ¹⁹ Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot; ²⁰ Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmónt; ²¹ Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; ²² És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

1 Samuel

Chapter 1

¹ Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegységéről való, és az ő neve Elkána vala, Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala. ² És két felesége volt néki; az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de Annának nem valának gyermekei. ³ És ez az ember felmegy vala esztendőnként az ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai. ⁴ És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az ő feleségének, és minden fiának és leányának [áldozati] részt ad vala; ⁵ Annának pedig kétakkora részt ad vala, mivel Annát [igen] szerette; de az Úr bezára az ő méhét. ⁶ Igen bosszantja vala pedig [Annát] vetelkedő társa, hogy felingerelje, mivel az Úr bezára az ő méhét. ⁷ És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába, ekképen bosszantá őt, ő pedig sír vala és semmit sem evék. ⁸ És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódol szívedben? Avagy nem többet érek-é én néked tíz fiúnál? ⁹ És felele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána ivának, (Éli pap pedig az Úrnak templomában az ajtófélnél ül vala székében), ¹⁰ És lelkében elkeseredve, könyörge az Úrnak, és igen sír vala. ¹¹ És fogadást tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtekinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagzatot adsz szolgáló leányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét soha! ¹² Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára; ¹³ És mivel Anna szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, ¹⁴ hogy részeg. Monda azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól. ¹⁵ Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkû asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet öntöttem ki az Úr előtt. ¹⁶ Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességéből szólottam eddig. ¹⁷ És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izráelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle. ¹⁸ Ő pedig monda: Legyen kedves előtted a te szolgáló leányod! És elméne az asszony

az ő útjára és evék, és arcza nem vala többé [szomorú.]¹⁹ És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába. És ismeré Elkána az ő feleségét, Annát, és az Úr megemlékezék róla.²⁰ És történt idő multával, hogy terhes lön Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelnek, mert [úgymond] az Úrtól kértem őt.²¹ És mikor felméne a férfi, Elkána és az ő egész háznépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőnként való áldozatát és fogadását:²² Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztándom, felviszem őt, hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké.²³ És monda néki Elkána, az ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néked tetszik, maradj [itthon], míg elválasztod; csakhogy az Úr teljesítse be az ő beszédét! [Otthon] marada azért az asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá.²⁴ És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevivé őt az Úrnak házába, Silóban. A gyermek pedig [még igen] kicsiny vala.²⁵ És levágták a tulkot, és a gyermeket Élihez vitték.²⁶ Ő pedig monda: Óh Uram! Él a te lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, a ki itt állott melletted, és könyörgött az Úrnak.²⁷ Ezért a fiúért könyörögtem, és az Úr megadta kérésemet, a melyet tőle kértem.²⁸ Most azért én is az Úrnak szentelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrhoz.

Chapter 2

¹ És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban, &Felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban. &Az én szám felnyílt ellenségeim ellen, &Mert szabadításodnak örvendezek én!² Senki sincs olyan szent, mint az Úr, &Sőt rajtad kívül senki sincs. &Nincsen olyan köszál, mint a mi Istenünk.³ Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen; &Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, &Mert mindentudó Isten az Úr, &És a cselekedeteket ő ítéli meg.⁴ Az erős kézíjjasokat megrontja, &És a roskadozókat erővel övedzi fel,⁵ A megelégedettek bérért szegődnek el, &Éhezők pedig nem lesznek; &S míg a magtalan hét gyermeket szül, &A sok gyermekû megfogyatkozik.⁶ Az Úr öl és elevenít, &Sírba visz és visszahoz.⁷ Az Úr szegénynyé tesz és gazdagít, &Megaláz s fel is magasztal;⁸ Felemeli a porból a szegényt, &És a sárból kihozza a szűkölködőt, &Hogy ültesse hatalmasok mellé, &És a dicsőségnek székét adja nékik; &Mert az Úré a földnek oszlopai,

&És azokra helyezé a föld kerekiségét.⁹ Híveinek lábait megoltalmazza, &De az istentelenek
 setétségben némulnak el, &Mert nem az erő teszi hatalmassá az embert.¹⁰ Az Úr, a kik vele
 versengenek, megrontja, &Mennydörög felettök az égben, &Az Úr megítéli a földnek határait,
 &Királyának pedig hatalmat ad, &És felemeli felkentjének szarvát!¹¹ Elméne ezután Elkána
 Rámába az ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgálja lett Éli pap előtt.¹² Éli fiai azonban
 Béliál fiai valának, nem ismerék az Urat.¹³ És a papoknak ez vala szokásuk a néppel szemben:
 Ha mikor valaki áldozatot tesz vala, eljött a papnak szolgálja, midőn a húst főzték, és a háromágú
 villácska az ő kezében vala;¹⁴ És beüti vala a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy edénybe,
 és mindent, a mit a villácskával kihúz, magának veszi el a pap. Így cselekesznek egész Izráellel,
 kik oda mennek Silóba.¹⁵ És minekelötte a kövérét megáldozták, eljön a papnak szolgálja és azt
 mondja az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, hanem
 csak nyersét.¹⁶ És ha az ember [azt] mondja néki: Hadd gyújtsák meg most a kövérét, azután
 vedd el, a mint lelked kívánja: akkor azt mondják vala: [Semmiképen] nem, hanem most adjad,
 mert ha nem, erővel elveszem.¹⁷ Igen nagy volt azért az ifjaknak bűne az Úr előtt, mert az emberek
 megútálják vala az Úrnak áldozatát.¹⁸ Sámuel pedig szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs
 efóddal körül övezve.¹⁹ És anyja kicsiny felső ruhát csinált vala néki, és felvivé néki esztendőnként,
 mikor férjével felment az esztendőnként való áldozat bemutatására.²⁰ És megáldá Éli Elkánát és
 az ő feleségét, és monda: Adjon az Úr néked magzatot ez asszonytól a helyett, a kiért könyörgött,
 és a kit az Úrnak kért. És haza menének.²¹ És meglátogató az Úr Annát, ki az ő méhében fogada,
 és szült három fiút és két leányt. És a gyermek Sámuel felnevekedék az Úrnál.²² Éli pedig igen
 vén vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek egész Izráellel, és hogy az asszonyokkal
 hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak.²³ Monda azért nékik: Miért cselekesztek
 ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől.²⁴ Ne [tegyétek]
 fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; vétkessé teszitek az Úrnak népét.²⁵ Ha ember embertársa
 ellen vétkezik, megítéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkezik az ember, ki lehetne érette közbenjáró?
 De nem hallgatának atyjok szavára, mert az Úr meg akará őket ölni.²⁶ A gyermek Sámuel pedig
 folytonosan növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt.²⁷ És eljöve Istennek
 embere Élihez, és monda néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat atyád házában, midőn
 Égyiptomban a Faraó házában valának?²⁸ És kiválasztám őt papnak Izráel minden nemzetségei

közül magamnak, hogy áldozzon az én oltáromon; hogy füstölő szert füstölögtesse, hogy az efódot
²⁹előttem viselje; és atyád házára bíztam Izráel fiainak minden tüzes áldozatait. Miért tapossátok
meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem [e] hajlékban? És te többre
becsülöd fiaidat, mint engem, hogy magatokat hízlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának
³⁰elejével. Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te házad és
atyádnak háza mindörökké én előttem jár; de most, [azt] mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert a
kik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, a kik azonban engem megutálnak, megutáltatnak.
³¹Ímé, napok jönnek, és levágom a te karodat és atyád házának karját, hogy ne legyen vén [ember]
a te házadban. ³²És meglátod az [Isten] hajlékának szorongattatását, mind a helyett, a mi jót
³³cselekedett volna Izráellel; és nem leszen vén [ember] a te házadban soha. Mindazonáltal nem
fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emészszem és lelkedet gyötörjem;
³⁴de egész házadnépe férfikorban hal meg. És az legyen előtted a jel, a mi következik két fiadra,
³⁵Hofnira és Fineásra, hogy egy napon hálnak meg mind a ketten. Támasztok azonban magamnak
hűséges papot, ki kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építetek néki állandó házat, és az én
³⁶felkentem előtt fog járni mindenkor. És leszen, hogy mind az, a ki megmarad a te házadból,
eljön, hogy leboruljon előtte [egy] ezüst pénzecskéért és [egy] darab kenyérért, [és ezt] mondja:
ugyan helyezze el engem a papi tisztégek egyikébe, hogy ehessem [egy] falat kenyeret.

Chapter 3

¹És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben [igen] ritkán volt
az Úrnak kijelentése, nem vala nyilván való látomás. ²És történt egyszer, mikor Éli az ő [szokott]
helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), ³És az Istennek
szövetneke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek ládája
⁴volt: Szólt az Úr Sámuelnek, ő pedig felele: Ímhol vagyok! ⁵És Élihez szalada, és monda:
Ímhol vagyok, mert hívtál engem; ő pedig felele: Nem hívtalak, menj vissza, feküdjél le. Elméne
⁶azért és lefeküvék. És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és
monda: Ímhol vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak fiam, menj vissza, feküdjél
⁷le. Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, [mert] még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje.
⁸És szólítá az Úr harmadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok,

mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket.⁹ Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, [ezt] mondjad: Szólj Uram, mert hallja a te szolgálád. Elméne azért Sámuel, és lefeküvék az ő helyére.¹⁰ Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgálád!¹¹ És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én [oly] dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele.¹² Azon a napon véghez viszem Élin mind azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégezem.¹³ Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát mind örökre, az álnokság miatt, a melyet [jól] tudott, hogy miként teszik vala útálatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket.¹⁴ Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik el Éli házának álnoksága, sem véres áldozattal, sem ételáldozattal.¹⁵ Aluvék azért Sámuel mind reggelig, és [akkor] kinyitá az Úr házának ajtait. És Sámuel nem meri vala megjelenteni Élinek a látomást.¹⁶ Szólítá azért Éli Sámuel, és monda: Fiam, Sámuel! Ő pedig felele: Ímhol vagyok.¹⁷ És monda: Mi az a dolog, melyet mondott néked [az Úr?] El ne titkold előttem! Úgy cselekedjék veled az Isten [most] és azután is, ha te valamit elhallgatsz előttem mind abból, a mit mondott néked!¹⁸ Megmondott azért Sámuel néki mindent, és semmit sem hallgatott el előtte. Ő pedig monda: Ő az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik.¹⁹ Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő ígéből a földre nem hagy vala esni.²⁰ És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett.²¹ És az Úr kezde ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

Chapter 4

¹ És [ismeretessé] lett Sámuel beszéde egész Izráelben. És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harcolni, és tábort járanak Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábort járanak Áfekben.² És [csata]rendbe állanak a Filiszteusok Izráel ellen, és megütközének, és megveretteték Izráel a Filiszteusok által, és levágának a harcmezőn mintegy négyezer embert.³ És mikor a nép a táborba [visszatért,] mondának Izráel vénei: [Vajjon] miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk [az Úr], és szabadítson meg

⁴ ellenségeink kezéből. Elküldte azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urának frigyládáját,
a ki ül a Khérubok felett. Ott volt Éli két fia is az Isten frigyládájával, Hofni és Fineás. ⁵ És mikor
az Úr frigyládája a táborba érkezék, rivalgott az egész Izráel nagy rivalgással, hogy megrendüle a
föld. ⁶ Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás hangját, mondának: Micsoda nagy
rivalgás hangja ez a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy az Úrnak ládája érkezett a táborba,
⁷ Megfélemlének a Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba jött! És mondának: Jaj nekünk!
mert nem történt ilyen soha az előtt. ⁸ Jaj nekünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatalmas
Istennek kezéből? Ez az az Isten, a ki Egyiptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában. ⁹
Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne kelljen szolgálnotok a zsidóknak, mint
a hogy ők szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harcoljatok! ¹⁰ Megütközének azért a
Filiszteusok, és megveretett Izráel, és kiki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy
Izráel közül harminczezer gyalog hullott el. ¹¹ És az Isten ládája [is] elvétel, és meghala Élinek
mindkét fia, Hofni és Fineás. ¹² Akkor elszalada a harczból egy ember a Benjámin [nemzetségéből,]
és Silóba ment azon a napon, ruháit megszagatván és port [hintvén] a fejére. ¹³ És ímé mikor
oda ért, Éli az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten ládája
miatt. És [mihelyt] odaért az ember, hogy hírt mondjon a városban, jajveszékelt az egész város.
¹⁴ És meghallotta Éli a kiáltás hangját, és monda: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig
sietve eljöve, és megmondotta Élinek. ¹⁵ Éli pedig kilenczvennyolcz esztendő volt, és szemei
[annyira] meghomályosodtak, hogy már nem is látott. ¹⁶ És monda az ember Élinek: Én a harczból
jövök, én a harczból menekültem ma. És monda: Mi dolog történt, fiam? ¹⁷ Felele a követ, és
monda: Megfutamodék Izráel a Filiszteusok előtt, és [igen] nagy veszteség lön a népben, és a te
két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten ládáját is elvették. ¹⁸ És lön, hogy midőn az Isten
ládáját említé, hátraesék a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghala, mert [immár] vén és
nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítél Izráel felett. ¹⁹ És az ő menyé, Fineásnak felesége,
várandós vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten ládája elvétel és az ő ipa és férje
meghalának, térdre esék és szüle, mert a fájdalmak meglepték. ²⁰ És mikor elalélt, mondának
azok, akik mellette állanak vala: Ne félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt [arra.] ²¹
És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondván: "Oda van Izráel dicsősége", mert elvétel az Isten
ládája, és az ő ipa és az ő férje. ²² És monda [ismét]: Oda van Izráel dicsősége, mert elvétel az
Isten ládája.

Chapter 5

¹ A Filiszteusok pedig vevék az Isten ládáját és elvitték Ében-Ézerből Asdódba. ² És megfogták
³ a Filiszteusok az Isten ládáját, és bevívén azt a Dágon templomába, Dágon mellé helyezték el.
 És mikor az Asdódbeliek másnap korán felkelének, ímé Dágon leesett arczczal a földre az Úr ládája
 előtt. És felvevék Dágont, és ismét helyreállíták. ⁴ Mikor pedig másnap korán reggel felkelének,
 ímé Dágon [ismét] leesett arczczal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak feje és két kezefeje
⁵ letörve a küszöbön valának, csak Dágon [dereka] maradt meg. Annakokáért a Dágon papjai és
 mind azok, akik a Dágon templomába járnak, nem lépnek a Dágon küszöbére Asdódban mind e
 mai napig. ⁶ És az Úrnak keze az Asdódbeliekre nehezedék, és pusztítja vala őket; és megveré
 őket fekélyekkel, Asdódot és határait. ⁷ Mikor azért látták az Asdódbeliek, hogy így van a [dolog,]
 mondának: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének ládája, mert reánk nehezedett az ő keze, és Dágonra,
 a mi istenünkre. ⁸ Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és
 mondának: Mit csináljunk Izráel Istenének ládájával? Azok pedig felelének: Vigyék Gáthba az
 Izráel Istenének ládáját. És elvivék Izráel Istenének ládáját. ⁹ És történt azután, hogy elvitték, az
 Úrnak keze igen nagy rémületére lőn a városnak; és megveré a városnak lakosait kicsinytől fogva
¹⁰ nagyig, és fekélyek támadának rajtuk. Elküldék azért az Istennek ládáját Ekronba. És lőn, hogy
 a mikor Ekronba jutott az Istennek ládája, felzúdulának az Ekronbeliek, mondván: Reám hozták
¹¹ Izráel Istenének ládáját, hogy megöljön engem és az én népemet. Annakokáért elküldének, és
 összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének
 ládáját, hogy térjen vissza helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halálos rémület
¹² volt az egész városban; igen súlyos volt ott Istennek keze. És azok az emberek, a kik nem haltak
 meg, fekélyekkel sújtattak [annyira], hogy a város jajkiáltása felhatott az égig.

Chapter 6

¹ És az Úrnak ládája hét hónapig volt a Filiszteusok földén. ² Akkor szólíták a Filiszteusok a
 papokat és jóvendőmondókat, mondván: Mit tegyünk az Úrnak ládájával? Mondjátok meg nekünk,
³ mi módon küldjük haza? Azok pedig felelének: Ha elkülditek Izráel Istenének ládáját, ne küldjétek
 azt üresen, hanem hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor meggyógyultok, és megtudjátok,
⁴ miért nem távozik el az ő keze rólatok. És mondának: Micsoda az a vétekért való áldozat, melyet

hoznunk kell néki? Azok pedig felelének: A Filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekélyforma⁵ arany és öt arany egér, mert ugyanazon csapás van mindeneken, a ti fejedelmeiteken is. Csináljátok meg azért fekélyeiteknek képmását és egereiteknek képmását, melyek pusztítják a földet, és [így] adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán megkönnyebbedik az ő keze rajtatok, és a ti isteneteken⁶ és földeteken. Miért keményítenétek meg szíveiteket, mint megkeményítették szívöket Égyiptom és a Faraó? Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát megmutatta rajtok, elbocsátá őket, hogy elmenjenek?⁷ Most azért vegyetek és készíttetek egy új szekeret és két borjas tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok be a szekérbe a teheneket, borjaikat pedig vigyétek el tőlök haza;⁸ És vegyétek az Úrnak ládját, és tegyétek a szekérre; az aranyszerszámokat pedig, melyeket vétekért való áldozatul hoztok néki, tegyétek egy táskába az oldalára, és bocsássátok el, hadd menjen el.⁹ És nézzetek [utána], hogy ha az ő határának útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte nekünk ezt a nagy bajt; ha pedig nem, [akkor] megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott minket, hanem csak véletlen volt az, a mi velünk történt.¹⁰ Úgy cselekedének azért az emberek; és vettek két borjas tehenet, és befogták a szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon.¹¹ És feltették az Úrnak ládját a szekérre és a táskát az arany egerekkel és fekélyeiknek képmásával.¹² A tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé [vivő] úton menének; egy úton mentek, folytonosan bögve, és sem jobbra, sem balra nem térének le. És a Filiszteusok fejedelmei utánok menének Béth-Semes határáig.¹³ A Béth-Semesbeliek pedig búzaaratással foglalkozának a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a ládát: és örvendezének, hogy látták.¹⁴ A szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józsuá mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagdalták a szekér fát és a teheneket megáldozták az Úrnak egészen égőáldozatul.¹⁵ Akkor a Léviták levették az Úrnak ládját és a táskát, mely mellette volt, melyben az aranyszerszámok valának, és a nagy kőre helyezték. A Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen égőáldozatot és véres áldozatot áldoztak az Úrnak.¹⁶ És mikor a Filiszteusok öt fejedelme [ezt] látta, visszatére azon napon Ekronba.¹⁷ Az arany fekélyek pedig, melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak az Úrnak, ezek: egyet Asdódért, egyet Gázáért, egyet Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekronért.¹⁸ Az arany egerek pedig a Filiszteusok minden városainak száma szerint valának, melyek az öt fejedelem alá [tartoztak,] a kerített városoktól a kerítetlen helységekig. És bizonyosság az a nagy kő,¹⁹ a melyre az Úrnak ládját helyezték, mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józsuá mezején. És megvere [az Úr] a Béth-Semesbeliek közül némelyeket, mivel az Úrnak ládjába tekintének. Megvere pedig a nép közül ötvenezer és hetven embert. És a nép szomorkodott, hogy az Úr [ily] nagy csapással sújtotta vala a népet.²⁰ Mondának azért a Béth-Semesbeliek: Kicsoda állhat meg

az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kihez megy el mi tőlünk? ²¹ Követeket küldének akkor Kirjáth-Jeárim lakosaihoz, mondván: A Filiszteusok visszahozták az Úrnak ládáját, jöjjetek el, és vigyétek el azt magatokhoz.

Chapter 7

¹ És eljövének a Kirjáth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak ládáját, és bevivék Abinádáb házába, [mely] a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának őrizésére rendelék. ² És lőn, hogy attól a naptól fogva, a [melyen] Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő eltelék, tudniillik hús esztendő. És Izráelnek egész háza síránkozék az Úr után. ³ Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolíjtátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből. ⁴ Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálának. ⁵ Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz. ⁶ Összegyűlének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölének azon a napon, és [így] szólának ott: Vétkeztünk az Úr ellen. És ekképen ítélé Sámuel Izráel fiait Mispában. ⁷ Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen. És mikor [ezt] meghallották Izráel fiai, megrémülének a Filiszteusoktól. ⁸ És mondának Izráel fiai Sámuelnek: Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből. ⁹ Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohászodék Sámuel Izráelért az Úrhoz, és az Úr meghallgatá őt. ¹⁰ És lőn, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végeze, eljövének a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. Az Úr pedig mennydörge nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és [annyira] megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel előtt. ¹¹ Akkor kijövének Izráel emberei Mispából, és üldözték a Filiszteusokat és verték őket egészen Bethkáron alól. ¹² Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Misa és Sén között, és Ében- Háézernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr! ¹³ És megaláztatának a Filiszteusok, és nem menének többé Izráel határára. És az Úrnak keze a Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. ¹⁴ És visszavevé [Izráel] a városokat, a melyeket a Filiszteusok Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az ő határukat megszabadítá

Izráel a Filiszteusok kezéből. És békesség lön Izráel és az Emoreusok között. ¹⁵ Sámuel pedig életének minden napjaiban ítéle Izráel felett. ¹⁶ És elmegy vala esztendőként, és bejárá Béthelt, Gilgált és Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett mind e helyeken. ¹⁷ Annakutána visszatére Rámába, mert ott vala az ő háza, és ott [is] ítéletet hoza Izráel felett; és oltárt építe ott az Úrnak.

Chapter 8

¹ És lön, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevé bírakká Izráel felett. ² Elsőszülött fiának pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Beérsebában bíraskodtak. ³ De fiai nem járanak az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet. ⁴ Összegyûlének azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. ⁵ És mondának néki: Ímé te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszs nékünk királyt, a ki ítéljen felettünk, mint minden népnél [szokás]. ⁶ Azonban Sámuelnek nem tetszék a beszéd, hogy azt mondák: Adj nékünk királyt, a ki ítéljen felettünk. És könyöрге Sámuel az Úrhoz. ⁷ És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, a mit mondanak néked, mert nem téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettök. ⁸ Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, a melyen kihoztam őket Égyiptomból, egészen a mai napig (hogy elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek. ⁹ Most azért hallgass szavukra; mindazáltal tégy ellenök bizonytságot, és add tudokra a király hatalmát, a ki uralkodni fog felettök. ¹⁰ És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit a népnek, mely tőle királyt kért. ¹¹ És monda: A királynak, a ki uralkodni fog felettetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaivá teszi őket, és szekere előtt futnak. ¹² Ezredesekké teendi őket, és hadnagyokká ötven ember felett; velök szántatja meg barázdáit, és velök végezteti aratását, készítetteti hadi szerszámait és harci szekereihez az eszközöket. ¹³ Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnéknak és sütőknek. ¹⁴ Elveszi legjobb szántófeldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgálóinak adja. ¹⁵ Veteményeiteket és szőlőiteket megdézsmálja, és főbb embereinek és szolgálóinak adja. ¹⁶ Elveszi szolgálóitokat, szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezteti azokkal. ¹⁷

Barmaitokat megdézsmálja, és ti szolgálai lesztek néki.¹⁸ És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titeket.¹⁹ A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondának: Nem! hanem király legyen felettünk.²⁰ És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harcainkat.²¹ És miután Sámuel meghallgatta a népnek minden szavát, megmondta azokat az Úrnak.²² És monda az Úr Sámuelnek: Hallgass szavokra, és adj nékik királyt. És Sámuel monda Izráel férfiainak: Menjete el haza, ki-ki az ő városába.

Chapter 9

¹ És volt egy ember a Benjámin [nemzetségéből,] kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Sérornak fia, ki Bekoráthnak fia, ki Afiákhnak fia, ki Benjámin [házából] való volt; igen tehetős ember vala.
² És volt néki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki sem volt szebb; vállától felfelé magasabb vala az egész népnél.³ És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyjának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy magad mellé egyet a szolgálak közül, és kelj fel, menj el, keresd meg a szamarakat.⁴ És bejárta az Efraim hegységét, és bejárta Salisa földét, de nem találták meg; és bejárták Sáálím földét, de nem voltak ott; és bejárta Benjámin földét, de nem találták meg.
⁵ Mikor pedig a Suf földre jutottak, monda Saul az ő szolgájának, a ki vele volt: Jer, térjünk vissza, nehogy atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék.⁶ Az pedig monda néki: Ímé az Istennek embere most e városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nekünk is a mi útunkat, hogy merre menjünk.⁷ És monda Saul az ő szolgájának: Elmehetünk oda, de mit vigyünk ez embernek? mert a kenyér elfogyott tarisznyánkból, és nincsen mit vigyünk ajándékba az Isten emberének; mi van nálunk?⁸ A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Ímé van nálam egy ezüst siklusnak negyedrésze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nekünk a mi útunkat.⁹ Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istent megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták.¹⁰ És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélj; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt.¹¹ A mint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkoznak, a kik vizet meríteni jöttek ki, és mondának

nekik: Itt van-é a néző? ¹² És azok felelének nekik, és mondanak: Igen, amott van előtted, siess
 azért, mert ma jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata ím e hegyen. ¹³ A mint a
 városba mentek, azonnal megtaláljátok, mielőtt felmenne a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem
 eszik addig, míg ő el nem jön, mivel a véres áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak.
 Azért most menjetek fel, mert épen most fogjátok őt megtalálni. ¹⁴ Felmenének azért a városba.
 És mikor a városban menének, ímé akkor jöve ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen.
¹⁵ És az Úr kijelentette Sámuelnek füleibe, egy nappal az előtt, hogy Saul eljött, mondván: ¹⁶
 Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, és kend fel őt fejedelmül az én
 népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszteusok kezéből; mert megtekintém
 az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzám. ¹⁷ Mikor pedig Sámuel meglátta Sault, szóla
 néki az Úr: Ímé ez az az ember, a kiről szólottam néked, ő uralkodjék az én népem felett. ¹⁸ Akkor
 Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt a néző
¹⁹ háza? Sámuel pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre,
 és egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátlak téged, és megmondom néked mind azt, a mi
²⁰ szívedben van. A szamarak miatt pedig, melyek töled ezelőtt három nappal elvesztek, ne
 aggódjál, mert megtaláltattak. És kié leend mind az, a mi Izráelben becses? Avagy nem a tiéd és a
²¹ te atyádnak egész házáé? És Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én,
 Izráelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetségem nem legkisebb-é Benjámin törzsének
²² nemzetségei között? Miért szólasz tehát hozzám ilyen módon? Akkor Sámuel megfogta Sault
 és az ő szolgáját, és bevezette őket az étkező helyre; és nekik adta a főhelyet a meghívottak között,
²³ kik mintegy harminczan valának. És monda Sámuel a szakácsnak: Hozd elő azt a darabot,
 melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondtam, hogy tartsd magadnál. ²⁴ Akkor a szakács
 felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tevé. És ő monda: Ímholt a megmaradt rész, vedd
 magad elé és egyél, mert erre az időre tétetett az el számodra, mikor mondtam: Meghívtam a népet.
²⁵ Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. És miután lejöttek a hegyről a városba, a felházban
²⁶ beszélgetett Saullal. És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiálta Sámuel
 Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének
²⁷ ketten, ő és Sámuel az utcára. Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuel monda Saulnak:
 Mondd meg a szolgának, hogy menjen előre előttünk - és előre ment -, te pedig most állj meg, hogy
 megmondjam néked az Istennek beszédét.

Chapter 10

¹ Akkor elővevé Sámuel az olajos szelenczét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda:
 Nem úgy van-é, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? ² Mikor azért te most
 elmegy tölem, találkozni fogsz két emberrel a Rákhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál,
 a kik azt mondják néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és ímé, a
 te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamért? ³
 És mikor onnan tovább mégy, és a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni,
 kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három gödölyét visz, a másik visz három egész kenyeret,
 és a harmadik visz egy tömlő bort. ⁴ És azok békességesen köszöntenek téged, és két kenyeret
 adnak néked; te pedig vedd el azokat kezökből. ⁵ Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszteusok
 előrsei vannak. Mikor pedig bemégy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a
 hegyről jönnek le, előttök lant, dob, síp és hárfá lesz, és ők magok prófétálnak. ⁶ Akkor az Úrnak
 lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszesz. ⁷ Mikor pedig
 [mind] e jelek beteljesednek rajtad, tedd meg magadért mind azt, a mi csak kezed ügyébe esik, mert
 az Isten veled van. ⁸ Most azért menj le én előttem Gilgálba, és ímé én lemegyek te hozzád, hogy
 égőáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád megyek, és
 [akkor] tudtadra adom, hogy mit cselekedjél. ⁹ És lön, a mint hátra fordult, hogy Sámuelettől
 eltávozzék, elváltoztatá Isten az ő szívét, és azon a napon beteljesedének mind azok a jelek. ¹⁰ És
 mikor elmenének ama hegyre, ímé a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke ő
 reá szálla, és prófétála ő közöttök. ¹¹ És lön, hogy mind azok, kik ismerték őt annakelőtte, mikor
 látták, hogy ímé a prófétákkal együtt prófétál, monda a nép egymás közt: Mi lelte Kisnek fiát?
 Avagy Saul is a próféták közt van? ¹² És felele egy közülök, és monda: Ugyan kicsoda az ő atyjuk?
 Azért lön példabeszéddé: Avagy Saul is a próféták közt van? ¹³ És mikor elvégezé a prófétálást,
 felment a hegyre. ¹⁴ Saulnak nagybátyja pedig monda néki és a szolgájának: Hol jártatok? És ő
 monda: A szamarakat kerestük, de mivel sehol sem láttuk, Sámuelhez menénk. ¹⁵ Akkor monda
 Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondott néktek Sámuel? ¹⁶ És monda Saul
 a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nekünk, hogy a szamarakat megtalálták. De a mit Sámuel
 a királyságról mondott, nem beszélte el néki. ¹⁷ És összehívta Sámuel a népet Mispába az Úrhoz.
¹⁸ És monda Izráel fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki Izráelt Égyiptomból, és

én szabadítottalak meg titeket az égyiptombeliek kezéből és mind amaz országok kezéből, melyek sanyargatának titeket.¹⁹ Ti pedig most megvetettétek a ti Isteneteket, a ki megszabadított titeket minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt mondottátok néki: Adj királyt nekünk. Most azért álljatok az Úr elé a ti nemzetségeitek és ezreitek szerint.²⁰ És mikor előállatá Sámuel Izráelnek minden nemzetségét, kiválasztaték [sors] [által] a Benjámin nemzetsége.²¹ Akkor előállatá a Benjámin nemzetségét az ő házanépei szerint, és kiválasztaték a Mátri házanépe, [azután] kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék őt, de nem találták meg.²² Megkérdezték azért ismét az Urat: Vajjon eljön-e ide az az ember? És az Úr monda: Ímé ő a holmik közé rejtőzék el.²³ Akkor elfutának, és előhozták őt onnan. És mikor a nép közé állta, kimagaslék az egész nép közül vállától kezdve felfelé;²⁴ És Sámuel monda az egész népnek: Látjátok-é, a kit választott az Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! Akkor felkiálta az egész nép, és monda: Éljen a király!²⁵ Sámuel pedig előadá a nép előtt a királyság jogát, és beírá egy könyvbe, és letevé az Úr elé. És elbocsátá Sámuel az egész népet, mindenkit a maga házához.²⁶ Azután Saul is elment haza Gibeába és vele ment a sokaság, a kiknek szívét Isten megindította vala.²⁷ [Némely] kaján emberek azonban [azt] mondák: Mit segíthet ez rajtunk? és megvetették őt és ajándékot nem vivének néki. Ő pedig olyan volt, mintha [semmit] [sem] hallott volna.

Chapter 11

¹ És feljöve az Ammonita Náhás, és tábort jára Jábes Gileád ellen. A Jábesbeliek pedig mondának mindnyájan Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk néked.² És monda nekik az Ammonita Náhás: Úgy szövetséget kötök veletek, ha kivágatom mindnyájatoknak jobb szemét, és tehetem ezt egész Izráelnek gyalázatára.³ Jábes vénei pedig mondának néki: Engedj nekünk hét napot, hogy követeket küldjünk Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít meg minket, akkor kimegyünk hozzád.⁴ Elmenének azért a követek Saulhoz Gibeába, és elmondták [e] beszédeket a nép füle hallatára. És felemelé az egész község az ő szavát, és sírának.⁵ Saul pedig épen a mezőről jött vala a barmok után; és monda Saul: Mi történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a Jábesbeliek beszédeit.⁶ És mikor hallotta e beszédeket, az Úrnak lelke Saulra szálla, és az ő haragja nagyon felgerjede.⁷ És vett egy pár ökröt, és feldarabolá azokat, és a követektől elküldé Izráelnek minden határára, mondván: A ki nem vonul Saul után és Sámuel után,

annak ökreivel így cselekesznek. És az Úrnak félelme szálla a népre, és kivonulának mind egy szálig.⁸ És megszámlálá őket Bézekben. És Izráel fiai háromszázezeren valának, a Júdabeliek pedig harminczezeren.⁹ És mondának a követeknek, kik [oda] menének: Így szóljatok a Jábes-Gileádbelieknek: Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És elmenének a követek, és megmondák a Jábesbelieknek, és ők örvendezének.¹⁰ Mondának azért a Jábesbeliek: Holnap kimegyünk hozzátok, hogy egészen úgy cselekedjete velünk, a mint néktek jónak tetszik.¹¹ Másodnapon pedig Saul a népet három seregre osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedék; a kik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közülök együtt.¹² Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, a ki mondá: Saul fog-é rajtunk uralkodni? Adjátok elő a férfiakat, hogy megöljük őket!¹³ Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek meg a mai napon, mert ma szerzett szabadulást az Úr Izráelnek.¹⁴ Sámuel pedig monda a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újítsuk meg ott a királyságot.¹⁵ Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr előtt Gilgálban királylyá tették Sault; és áldoztak ott hálaáldozatot az Úr előtt, és felette örvendezének ott, Saul és Izráelnek minden férfiai.

Chapter 12

¹ És monda Sámuel az egész Izráelnek: Ímé meghallgattam szavaitokat mindenben, valamit nékem mondottatok, és királyt választottam néktek.² És most ímé a király elöttetek jár. Én pedig megvénhedtem és megöszültem, és az én fiaim ímé ti köztetek vannak, és én is elöttetek jártam ifjúságomtól fogva mind a mai napig.³ Itt vagyok, tegyetek bizonyoságot ellenem az Úr előtt és az ő felkentje előtt: kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy a miatt szemet hunyjak? és visszaadom néktek.⁴ Ők pedig felelének: Nem csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál.⁵ És ő monda nékik: Legyen bizonyosság az Úr ti ellenetek, és bizonyosság az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen bizonyosságul.⁶ És monda Sámuel a népnek: [Igen,] az Úr, a ki rendelte Mózeset és Áront, és a ki kihozta atyáitokat Égyiptom földéről!⁷ Most azért álljatok elő, hadd perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak minden jótéteményei felett, a melyeket cselekedett veletek és a ti atyáitokkal.⁸ Miután Jákób Égyiptomba ment vala, atyáitok az Úrhoz kiáltának, és az Úr elküldé Mózeset és Áront, a kik kihozták atyáitokat

⁹Égyiptomból, és letelepíték erre a helyre. De ők elfeledték az Urat, az ő Istenöket, azért adá őket Siserának, a Hásor serege vezérének kezébe, és a Filiszteusok kezébe és Moáb királyának kezébe,

¹⁰és azok harcolának ellenök. Akkor kiáltának az Úrhoz, és mondák: Vétkezünk, mert elhagytuk az Urat, és szolgáltunk a Baáloknak és Astarótnak; most azért szabadíts meg minket ellenségeinknek

¹¹kezeből, hogy néked szolgáljunk. És elküldé az Úr Jerubbaált és Bédánt és Jeftét és Sámuel,

¹²és megszabadíta titeket mindenfelől ellenségeitek kezéből, és biztonságban laktatok. Mikor pedig láttatok, hogy Náhás, az Ammon fiainak királya ellenetek jöve, azt mondatok nékem: Semmiképen nem, hanem király uralkodjék felettünk, holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyotok.

¹³Most azért, ímhol a király, a kit választottatok, a kit kértetek. Ímé, az Úr királyt adott néktek.

¹⁴Hogyha az Urat féltitek, és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és mind ti, mind pedig a király, a ki felettetek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket

¹⁵követitek: [megtartattok.] Ha pedig az Úr szavára nem hallgattok, és az Úr szava ellen

¹⁶engedetlenség lesztek: az Úrnak keze ellenetek leend, miként a ti atyáitok ellen. Most is azért

¹⁷álljatok meg, és lássátok meg azt a nagy dolgot, a melyet az Úr visz véghez szemeitek előtt. Avagy nem búzaaratás van-e most? Kiáltani fogok az Úrhoz, és ő mennydörgést és esőt ad, hogy megtudjátok és meglássátok, mily nagy a ti gonoszagtok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt,

¹⁸mikor királyt kértetek magatoknak. Kiálta azért Sámuel az Úrhoz, és az Úr mennydörgést és

¹⁹esőt adott azon a napon. És az egész nép nagyon megrettene az Úrtól és Sámuelről. És monda az egész nép Sámuelnek: Könyörögj szolgálidért az Úrhoz, a te Istenedhez, hogy meg ne haljunk,

²⁰mert minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak. És monda Sámuel a népnek: Ne féljete! Ha már mind e gonoszágot véghez vittétek, most ne

²¹távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből. Ne térjete el a hiábavalóságok után, a melyek nem használnak, meg sem szabadíthatnak, mert hiábavalóságok

²²azok. Mert nem hagyja el az Úr az ő népét, az ő nagy nevéért; mert tetszett az Úrnak, hogy

²³titeket a maga népévé válaszson. Sőt tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétkezzem és felhagyjak az érettetek való könyörgéssel; hanem inkább tanítani foglak titeket a jó és igaz útra.

²⁴Csak féljete az Urat, és szolgáljatok néki hűségesen, teljes szívetekből; mert látjátok; mily

²⁵nagy dolgot cselekedett veletek. Ha pedig folytonos rosszat cselekesztek: mind ti, mind királyotok elvesztek.

Chapter 13

¹ Saul [harmincz] éves volt, mikor királylyá lett és mikor uralkodék az Izráel felett két esztendeig,
² Választa Saul magának az Izráel közül háromezer [embert,] és kétezer Saullal vala Mikmásban és Béthel hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában, a Benjámin [városában,] a népnek többi részét pedig elbocsátá, kit-kit a maga hajlékába. ³ És Jonathán megveré a Filiszteusoknak előőrsét, mely Gébában vala, és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a zsidók! ⁴ És meghallotta egész Izráel, [hogy] [azt] mondák: Megverte Saul a Filiszteusok előőrsét, és gyűlöletessé vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyűle Saul mellé Gilgálba. ⁵ Összegyűlének a Filiszteusok is, hogy harcoljanak Izráel ellen; harmincezer szekér és hatezer lovas volt, a nép pedig [oly] sok volt, mint a tenger partján lévő fövény; és feljövének és tábort ütének Mikmásnál, Béth-Aventől keletre. ⁶ Mikor pedig Izráel férfiai látták, hogy bajban vannak - mert a nép szorongattatott -: elrejtőzék a nép a barlangokba, a bokrok és kősziklák közé, sziklahasadékokba és vermekbe. ⁷ És a zsidók közül [némelyek] általmenének a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész nép, mely mellette vala, rettegett. ⁸ És várakozék hét napig, a Sámuel által megahagyott ideig, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig elszélede mellőle. ⁹ Akkor monda Saul: Hozzátok ide az égőáldozatot és a hálaáldozatokat. És égőáldozatot tön. ¹⁰ És mikor elvégezte az égőáldozatot; ímé megérkezék Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy köszöntse őt. ¹¹ És monda Sámuel: Mit cselekedtél?! Saul pedig felele: Mikor láttam, hogy a nép elszélede mellőlem, és te nem jöttél el a megahagyott időre, a Filiszteusok pedig összegyűlének [már] Mikmásban, ¹² Azt mondám: Mindjárt reám törnek a Filiszteusok Gilgálban, és én az Úrnak színe előtt még nem imádkozám; bátorságot vevék azért magamnak és megáldozám az égőáldozatot. ¹³ Akkor monda Sámuel Saulnak: Esztelenül cselekedtél; nem tartottad meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt néked, pedig most mindörökre megerősítette volna az Úr a te királyságodat Izráel felett. ¹⁴ Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, a kit az ő népe fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a mit az Úr parancsolt néked. ¹⁵ Felkele ezután Sámuel, és elment Gilgálból Benjámin [városába,] Gibeába. És Saul megszámlálta a népet, mely körülötte található volt, mintegy hatszáz embert. ¹⁶ Saul pedig és az ő fia, Jonathán és a nép, mely körülöttök található vala, Benjámin [városában,] Gébában tartózkodának, és a Filiszteusok Mikmásnál táborozának. ¹⁷ Akkor a Filiszteusok táborából egy dülő sereg vált ki

három csapatban; az egyik csapat az Ofra felé [vivõ] útra fordult Suál földének; ¹⁸ A másik csapat a Bethoron felé [vivõ] útra fordula; a harmadik csapat pedig a határ felé [vivõ] útra fordult, mely a Sebóim völgyén át a pusztáig terjed. ¹⁹ És kovácsot egész Izráel földén nem lehetett találni, mert a Filiszteusok azt mondák: Ne csinálhassanak a zsidók szablyát vagy dárdát. ²⁰ És egész Izráelnek a Filiszteusokhoz kellett lemenni, hogy megélesítse ki-ki a maga kapáját, szántóvasát, fejszét és sarlóját, ²¹ (Míthogy megtompulának a kapák, szántóvasak, a háromágú villa és a fejszék) és hogy az ösztökét kiegyenesítsék. ²² Azért az ütközet napján az egész népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya, sem dárda nem találtaték, hanem csak Saulnál és az õ fiánál Jonathánnál volt található. ²³ És a Filiszteusok előörse kijöve Mikmás szorosához.

Chapter 14

¹ És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt mondá szolgájának, a ki az õ fegyverét hordozza vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előörséhez, mely amott túl van; de atyjának nem mondá meg. ² Saul pedig Gibeá határában, a gránátfa alatt tartózkodék, mely Migron [nevû mezõn] van; és a nép, mely vele volt, mintegy hatszáz ember vala. ³ És Ahija [is,] ki Silóban az efódot viseli, fia Akhitobnak, az Ikábód testvérének, Fineás fiának, a ki az Úr papjának, Élinek fia vala. És a nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozék. ⁴ A szorosok között pedig, melyeken keresztül akara menni Jonathán a Filiszteusok előörséhez, volt egy hegyes köszikla innen, és volt egy hegyes köszikla túlfelõl. Az egyiknek Boczéc, a másiknak pedig Sené volt a neve. ⁵ Az egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és a másik délre, Géba átellenében. ⁶ És monda Jonathán a szolgának, a ki az õ fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körülméletleneknek előörséhez, talán tenni fog az Úr értünk [valamit,] mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzem szabadulást. ⁷ És fegyverhordozója felele néki: Tégy mindent a te szíved szerint; indulj néki, ímé én veled leszek kívánságod szerint. ⁸ Jonathán pedig monda: Nosza menjünk fel ez emberekhez, és mutassuk meg magunkat nekik. ⁹ Ha azt mondják nekünk: Várjatok meg, míg oda érkezünk ti hozzátok, akkor álljunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájuk; ¹⁰ Ha pedig azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta õket. És ez legyen nekünk a jel. ¹¹ Mikor pedig megmutatták magokat mind ketten a Filiszteusok előörsének,

mondának a Filiszteusok: Ímé a zsidók kijödőgelnek a barlangokból, a hova rejtözének.¹² És szólának némelyek az előrs emberei közül Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mi hozzánk, és valamit mondunk néktek. Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jöjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket.¹³ És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán előtt, és fegyverhordozója is öldököl utána.¹⁴ És az első ütközet, melyben Jonathán és fegyverhordozója mintegy húsz embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda hosszányin volt.¹⁵ És félelem támada a táborban, a mezőn és az egész nép között; az előrs és a dúló sereg - azok is megrémülének - és a föld megrendüle; és Istentől való rettegés lön.¹⁶ És megláták a Saul örei Benjámin [városában,] Gibeában, hogy a sokaság elszéledett és ide-oda elszóratott.¹⁷ Akkor monda Saul a népnek, mely vele volt: Nosza vegyétek számba [a népet], és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közülünk; és a mikor számba vették, ímé Jonathán és az ő fegyverhordozója nem valának ott.¹⁸ És monda Saul Ahijának: Hozd elő az Isten ládáját; mert az Isten ládája akkor Izráel fiainál vala.¹⁹ És történt, hogy a míg Saul a pappal beszéle, a Filiszteusok táborában mind nagyobb lön a zsbongás. Monda azért Saul a papnak: Hagyd abba, a mit kezdettél.²⁰ És felkiálta Saul és a nép, mely vele volt, és elmenének az ütközetre. Ott pedig egyik a másik ellen harczola, [és] igen nagy zûrzavar lön.²¹ És azok a zsidók [is, kik,] mint azelőtt is, a Filiszteusokkal valának, s velök együtt feljövének a táborba és a körül valának, azok is Izráel népéhez [csatlakozának,] mely Saul és Jonathán mellett vala.²² És Izráelnek mindazon férfiai, kik elrejtözének Efraim hegységében, mikor meghallották, hogy a Filiszteusok menekültek, azok is üldözni kezdék őket a harciban.²³ És megsegíté az Úr azon a napon Izráelt. És a harc Béth-Avenen túl terjede.²⁴ És Izráel népe igen elepedett vala azon a napon, mert Saul esküvel kényszeríté a népet, mondván: Átkozott az, a ki kenyeret eszik estvéig, míg bosszút állok ellenségeimen, azért az egész nép semmit sem evék.²⁵ És az egész föld népe eljuta az erdőbe, hol méz vala a föld színén.²⁶ Mikor pedig a nép beméne az erdőbe, jóllehet folyt a méz, [mindazáltal] senki sem érteté kezét szájához, mert félt a nép az eskü miatt.²⁷ Jonathán azonban nem hallotta vala, hogy atyja megesketé a népet, és kinyújtá a vessző végét, mely kezében vala, és bemártá azt a lépesmézbe, és kezét szájához vivé; és felvidulának az ő szemei.²⁸ Szóla pedig valaki a nép közül, és mondá: Atyád ünnepélyesen megesketé a népet, mondván: Átkozott az, a ki csak kenyeret is eszik ma, és e miatt a nép kimerüle.²⁹ És monda Jonathán: Atyám bajba vitte az országot; lássátok [mennyire] felvidulának szemeim, hogy ízlelék egy keveset ebből a mézből.³⁰ Hátha

még a nép jól evett volna ma ellenségeinek zsákmányából, melyet talált! Vajjon nem nagyobb lett volna-é akkor a Filiszteusok veresége?!³¹ És megverék azon a napon a Filiszteusokat Mikmástól Ajálonig. És a nép nagyon kimerüle.³² Akkor a nép a prédának esék, és fogának juhot, ökröt és borjúkat, és megölek a földön, és megevé a nép vérestől.³³ Megjelenték azért Saulnak, és mondának: Ímé a nép vétkezik az Úr ellen, mert vérrel [elegy] eszik. Ő pedig monda: Hűtlenül cselekedtetek, gördítsetek azért most hozzám egy nagy követ.³⁴ Monda továbbá Saul: Menjetek el [mindenfelé] a nép között, és mondjátok meg nékik, hogy mindenki a maga ökrét és mindenki a maga juhát hozza én hozzám, és itt öljétek meg és egyétek meg, és nem fogtok vétkezni az Úr ellen, vérrel elegy evén. Akkor elhozta az egész nép, kézzel fogván ki- ki a maga ökrét azon éjjel, és ott megölek.³⁵ Saul pedig oltárt épített az Úrnak; azt az oltárt építé először az Úrnak.³⁶ És monda Saul: Menjünk le [ez] éjjel a Filiszteusok után, és foszszuk ki őket virradatig, és senkit se hagyjunk meg közülök. Azok pedig mondának: A [mint] néked tetszik, [úgy] cselekedjél mindent. De a pap [azt] mondá: Járuljunk ide az Istenhez.³⁷ És megkérdezé Saul az Istent: Lemenjek-é a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe adod-é őket? De ő nem felelt néki azon a napon.³⁸ Monda azért Saul: Jertek ide mindnyájan, a népnek oszlopai, hogy megtudjátok és meglássátok, kiben volt ez a bûn ma?³⁹ Mert él az Úr, a ki Izráelt oltalmazza, hogy ha fiamban, Jonathánban volna is, meg kell hálnia; és az egész nép közül senki sem felele néki.⁴⁰ És monda egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik oldalon. És válaszola a nép Saulnak: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél.⁴¹ Akkor szóla Saul az Úrnak, Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! És kiválasztaték Jonathán és Saul, a nép pedig megmeneküle.⁴² És monda Saul: Vessetek sorsot közöttem és fiam, Jonathán között. És kiválasztaték Jonathán.⁴³ Akkor monda Saul Jonathánnak: Mondd meg nékem, mit cselekedtél? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda: A pálcza végével, mely kezembe vala, ízlelék egy keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg!⁴⁴ És Saul monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is, hogy meg kell hálnod Jonathán.⁴⁵ A nép azonban monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, a ki ezt a nagy szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen! Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejről a földre, mert Istennek [segedelmével] cselekedte ezt ma. Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg.⁴⁶ Akkor Saul megtére a Filiszteusok üldözéséből; a Filiszteusok pedig az ő helyökre haza menének.⁴⁷ Miután tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett, hadakozék minden ellenségivel mindenfelé: Moáb ellen és Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok királyai ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, a hol megfordula, keményen cselekedék.⁴⁸ És sereget gyűjtván, megverte

Amáleket, és megszabadítá Izráelt fosztogatóinak kezéből.⁴⁹ Valának pedig Saul fiai: Jonathán, Jisvi és Málkisia; és két leányának neve: az idősebbiknek Méráb, és a kisebbiknek neve Mikál.
⁵⁰ És Saul feleségét Akhinóámnak hívták, a ki Akhimaás leánya volt. Seregének vezetőjét pedig Abnernek hívták, a ki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia;⁵¹ Mert Kis, a Saul atyja és Nér, az Abner atyja, Abiel fiai valának.⁵² A Filiszteusok elleni háború pedig igen heves volt Saulnak egész életében; azért, a hol csak látott Saul egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit, azt magához fogadta.

Chapter 15

¹ És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királylyá kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára.² Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljövne Égyiptomból.³ Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhót; mind a tevét, mind a szamarat.⁴ És összehívá Saul a népet, és megszámlálá őket Thélaimban, kétszázezer gyalogost, és Júdából tízezer embert.⁵ És elméne Saul Amálek városáig, és megütközék ott egy völgyben.⁶ És monda Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek ki az Amálekiták közül, hogy velök együtt téged is el ne veszesselek, mert te irgalmasságot cselekedtél Izráel minden fiaival, mikor Égyiptomból feljövének. És eltávozék Kéneus az Amálekiták közül.⁷ Saul pedig megveré Amáleket Havilától fogva egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Égyiptom átellenében van.⁸ És Agágot, az Amálekiták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardélre hányatá.⁹ Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszüloteknek javát; a bárányokat és mindazt, a mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értéktelen dolog volt, mindazt elpusztíták.
¹⁰ Akkor szóla az Úr Sámuelnek, mondván:¹¹ Megbántam, hogy Sault királylyá tettem, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiálta az Úrhoz egész éjszaka.¹² És korán felkele Sámuel, hogy találkozzék Saullal reggel; és hírül adák Sámuelnek, [ezt] mondván: Saul Kármelbe ment, és ímé emlékoszlopot állított magának; azután megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba,¹³ És a mint Sámuel Saulhoz érkezék, monda néki Saul: Áldott

vagy te az Úrtól! Én végrehajtottam az Úrnak parancsolatját.¹⁴ Sámuel azonban monda: Micsoda az a juhbégetés, [mely] füleimbe [hat] és az az ökörbögés, melyet hallok?¹⁵ És monda Saul: Az Amálekítáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek; a többit pedig elpusztítottuk.¹⁶ Akkor monda Sámuel Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig monda néki: Beszélj.¹⁷ Monda azért Sámuel: Nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindazáltal Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királylyá kent fel téged Izráel felett?!¹⁸ És elküldte az Úr téged az úton, és azt mondá: Menj el, és pusztítsd el az Amálekítákat, kik vétkezének; és hadakozzál ellenök, míg megsemmisíted őket.¹⁹ Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és [miért] estél néki a prédának, és cselekedted azt, a mi bűnös az Úr szemei előtt?²⁰ És felele Saul Sámuelnek: Én bizonyára hallgattam az Úr szavára, és azon az úton jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam Agágot, az Amálekíták királyát, és az Amálekítákat elpusztítottam.²¹ A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre [rendelt] juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban.²² Sámuel pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!²³ Mert, [mint] a varázslásnak bűne, [olyan] az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király.²⁴ Akkor monda Saul Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; [de] mivel félttem a néptől, azért hallgattam szavokra.²⁵ Most azért bocsásd meg az én vétkeket, és térj vissza velem, hogy könyörögjek az Úrnak.²⁶ Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetted az Úrnak beszédét, és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett.²⁷ És mikor megfordula Sámuel, hogy elmenjen, megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada.²⁸ Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá tőled az Úr a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, a ki jobb náladnál.²⁹ Izráelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon.³⁰ És ő monda: Vétkeztem, mindazáltal becsülj meg engem népemnek vénei előtt és Izráel előtt, és velem térj vissza, hogy könyörögjek az Úrnak, a te Istenednek.³¹ Visszatérel azért Sámuel Saullal, és könyörgött Saul az Úrnak.³² Sámuel pedig monda: Hozzátok ide előmbre Agágot, Amálek királyát. És elméne Agág kényesen ő hozzá, és monda Agág: Bizonyára

eltávozték a halál keserűsége.³³ És monda Sámuel: Miként a te kardod asszonyokat tett gyermektelenné, úgy legyen gyermektelenné [minden] asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalá Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban.³⁴ Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig felment az ő házához Gibeába, Saul [városába.]³⁵ És Sámuel nem látogató meg többé Sault egész halálának idejéig; de bánkódék Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbánta, hogy királylyá tette Sault Izráel felett.

Chapter 16

¹ És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehemben [lakó] Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt.² Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Víggy magaddal egy üszőt, és azt mondd: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam.³ És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtadra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked.⁴ És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város vénei pedig megijedének, [és] eleibe [menvén,] mondának: Békességes-é a te jöveteled?⁵ Ő pedig felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig megszentelé, és elhívá őket az áldozatra.⁶ Mikor pedig bemenének, meglátta Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van az ő felkentje!⁷ Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se termetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az [Úr] nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van.⁸ Szólitá azért Isai Abinádábot, és elvezeté őt Sámuel előtt; ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választá.⁹ Elvezeté azután előtte Isai Sammát; ő pedig monda: Ez sem az, a kit az Úr választá.¹⁰ És így elvezeté Isai Sámuel előtt [mind] a hét fiát; Sámuel pedig mondá Isainak: Nem ezek közül választott az Úr.¹¹ Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön.¹² Elkülde azért, és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az.¹³ Vevé azért Sámuel, az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva

az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. ¹⁴ És az
 Úrnak lelke eltávozik Saultól, és gonosz lélek kezdé gyötörni őt, [mely] az Úrtól [küldetett]. ¹⁵
 És mondának Saul szolgálai néki: Ímé most az Istentől [küldött] gonosz lélek gyötör téged! ¹⁶
 Parancsoljon azért a mi urunk szolgálidnak, kik körülötted vannak, hogy keressenek [olyan] embert,
 a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istentől [küldött] gonosz lélek reád jön, pengesse kezével,
 hogy te megkönnyebbülj. ¹⁷ És monda Saul az ő szolgálainak: Keressetek tehát számomra [olyan
 ]embert, a ki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzám. ¹⁸ Akkor felele egy a szolgálak közül, és
 monda: Ímé én láttam a Bethlehemben [lakó] Isainak [egyik] fiát, a ki tud hárfázni, a ki erős vitéz
 és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. ¹⁹ Követeket küldé azért Saul
 Isaihoz, és monda: Küldd hozzám a fiadat, Dávidot, ki a juhok mellett van. ²⁰ Isai pedig vőn egy
 szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától,
 Dávidtól. ²¹ Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megállá előtte, az igen megszerette őt, és
 fegyverhordozója lön néki. ²² És elküldé Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid én nálam, mert
 igen megkedveltem őt. ²³ És lön, hogy a mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát
 és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebbüle és jobban lön, és a gonosz lélek eltávozik tőle.

Chapter 17

¹ És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a harcra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában
 van, és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnál. ² Saul és az Izráeliták pedig
 összegyűlének, és tábort ütének az Elah völgyében; és csatarendbe állának a Filiszteusok ellen. ³
 És a Filiszteusok a hegyen állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy
 a völgy közöttük vala. ⁴ És kijöve a Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú, a kit Góliáthnak
 hívtak, Gáth [városából való,] kinek magassága hat sing és egy arasz vala. ⁵ Fején rézsisak vala
 és pikkelyes páncélba volt öltözve; a páncél súlya pedig ötezer rézsikusnyi vala. ⁶ Lábán réz
 lábpáncél és vállain rézpaizs volt. ⁷ És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája,
 dárdájának hegye pedig hatszáz siklusnyi vasból volt; és előtte megy vala, ki a paizst hordozza
 vala. ⁸ És megállván, kiálta Izráel csatarendjeinek, és monda nékik: Miért jöttetek ki, hogy harcra

készüljete? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én és ti Saul szolgái? Válaszszatok azért magatok
közül egy embert, és jöjjön le hozzám. ⁹ Ha azután meg bír velem vívni és engem legyőz: akkor
mi a ti szolgálítok leszünk; ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti legyetek a mi szolgálóink,
¹⁰ hogy szolgáljatok nekünk. Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázzal illetém a mai napon
Izráel seregét, állítsatok azért ki ellenem egy embert, hogy megvívjunk egymással. ¹¹ Mikor pedig
meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek
¹² vala. És Dávid, Júda [városából,] Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit
Isainak hívtak, a kinek nyolcz fia volt, és e férfiú a Saul idejében vén ember vala, emberek közt
¹³ [korban] előhaladt. És Isainak három idősebbik fia Saullal elment a háborúba. Az ő három
fiának pedig, a kik a háborúba menének, [ezek] valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második
¹⁴ Abinádáb és a harmadik Samma. És Dávid volt a legkisebbik. Mikor pedig a három idősebb
¹⁵ elment Saul után: Dávid elméne és visszatére Saultól, hogy atyjának juhait őrizze Bethlehemben.
¹⁶ A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. ¹⁷ És monda Isai
az ő fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és
¹⁸ sietve vidd el a táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd
¹⁹ meg testvéreidet, hogy jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. Saul pedig azokkal együtt és az egész
²⁰ Izráel az Elah völgyében valának, hogy harcolnának a Filiszteusok ellen. Felkele azért Dávid
korán reggel, és a nyáját egy pásztorra bízván, felvette a [terhet] és elment, a mint meghagyta néki
Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támasztott.
²¹ És csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. ²² Akkor Dávid
rábízta a holmit arra, a ki a hadi szerszámokat őrzi, és elfuta a harctérre és odaérve, kérdezősködék
²³ testvéreinek állapota felől. És míg ő beszélt velök, ímé a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus,
a ki Gáthból való volt, előjöve a Filiszteusok csatarendei közül, és most is hasonlóképen beszél
²⁴ vala; és meghallá [ezt] Dávid. Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindnyájan elfutának
²⁵ előle, és igen félnek vala. És mondának az Izráeliták: Láttátok-é azt a férfit, a ki feljöve? Mert
azért jött ki, hogy gyalázzal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt, nagy gazdagsággal ajándékozná
²⁶ meg a király, leányát is néki adná, és atyjának házát szabaddá tenné Izráelben. És szóla Dávid
azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván: Mi történik azzal, a ki megöli ezt a
Filiszteust, és elveszi a gyalázzatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmetéletlen Filiszteus, hogy
²⁷ gyalázzattal illeti az élő Istennek seregét?! A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondván:

Ez történik azzal az emberrel, a ki megöli őt.²⁸ És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszél; és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet!²⁹ Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen csak szóbeszéd volt ez.³⁰ És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, [mint korábban,] és a nép is az előbbi beszéd szerint válaszola néki.³¹ És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatá őt.³² És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggedjen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal.³³ Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala.³⁴ És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhait mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül:³⁵ Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt.³⁶ A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körülmételetlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek seregét.³⁷ És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled!³⁸ És felöltözteté Saul Dávidot a maga harczi ruhájába; rézsisakot tett a fejére, és felöltözteté őt pánczéllba.³⁹ Akkor Dávid felköté kardját harczi ruhája fölé, és járnit akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járnit, mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról.⁴⁰ És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból öt síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámába, mely vele volt, tudniillik tarisznyájába, és parittyájával kezében közeledék a Filiszteushoz.⁴¹ Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, a ki a paizsát hordozza, előtte vala.⁴² Mikor pedig oda tekinté a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű.⁴³ És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok-é én, hogy te bottal jössz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot Istenével [együtt].⁴⁴ Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jöjj ide hozzám, hogy testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam.⁴⁵ Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizssal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, a kit te gyalázattal illetél.⁴⁶ A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom

rólad. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. ⁴⁷ És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titeket kezünkbe fog adni. ⁴⁸ És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett és futott a viadalra a Filiszteus elé. ⁴⁹ És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arczczal a földre esék. ⁵⁰ Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál, parittyával és kövel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. ⁵¹ És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megöle őt, és fejét azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy az ő hősük meghalt, megfutamodának. ⁵² És felkelének Izráel és Júda férfiai és felkiáltának, és üldözik a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekron kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim felé [vezető] úton Gáthig és Ekronig. ⁵³ Visszatérének azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták azoknak táborát. Dávid pedig felvevé a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a maga sátorába rakta ⁵⁴ le. Saul pedig mikor látta, hogy Dávid kiment a Filiszteus elé, monda Abnernek, a sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyermek? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! ⁵⁵ És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? ⁵⁶ És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust, megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében ⁵⁷ vala. És monda néki Saul: Ki fia vagy te, oh gyermek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia vagyok. ⁵⁸

Chapter 18

¹ Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforrt a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. ² És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atyja házához. ³ És szövetséget kötének Jonathán és Dávid [egymással,] mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. ⁴ És Jonathán leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kezívét és övét. ⁵ És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát eszesen viseli vala. És Saul a harcosok fölé tevé őt, és

kedves lőn az egész nép előtt, és a Saul szolgálai előtt. ⁶ És a mint [hazafelé] jövének, mikor Dávid visszatért, miután a Filiszteusokat leverte, kimentek az asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben tánczoljanak, dobokkal, vígassággal és tomborákkal.

⁷ És énekelni kezdének az asszonyok, kik vígadozának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. ⁸ Saul pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság [hiányzik] néki. ⁹ Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. ¹⁰ Másnap pedig megszállta Saul az Istentől [küldött] gonosz lélek, és prófétálni kezde a maga házában; Dávid pedig hárfázott kezével, mint naponként [szokta,] és a dárda Saul kezében vala. ¹¹ És elhajítja Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. ¹² És félni kezde Saul Dávidtól, mert az Úr vele volt, Saultól pedig eltávozék. ¹³ És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. ¹⁴ És Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. ¹⁵ Mikor pedig látta Saul, hogy ő igen eszesen viseli magát, félni kezde tőle. ¹⁶ De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük méne ki és jöve be. ¹⁷ És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérábot néked adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harczold az Úrnak harczait; mert [azt] gondolá Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. ¹⁸ Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családja Izráelben, hogy a királynak veje legyek? ¹⁹ De történt abban az időben, mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek adták őt feleségül. ²⁰ Mikál, a Saul leánya azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszék néki a dolog. ²¹ És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy [tehát] most az én vőm. ²² És megparancsolá Saul az ő szolgálainak: Beszéljetek Dáviddal titokban, mondván: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgálai is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak. ²³ És elmondák a szolgálak Dávid előtt e beszédeket. Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttetek, hogy a király vejévé legyen [valaki,] holott én szegény és megvetett ember vagyok? ²⁴ És megmondák Saulnak az ő szolgálai, mondván: Ezt meg ezt mondta Dávid. ²⁵ Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kíván a király [más] jegyajándékot, hanem csak száz Filiszteus előbőrét, hogy bosszút állj a király

ellenségein; mert Saul a Filiszteusok keze által akará Dávidot elpusztítani. ²⁶ Megmondák azért az ő szolgálói Dávidnak e beszédek; és tetszék ez a dolog Dávidnak, hogy a király veje legyen. A [kitűzött] napok még el sem telének, ²⁷ Mikor Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozá Dávid előbőreiket, és mind beadta azokat a királynak, hogy a királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát, Mikált, feleségül. ²⁸ Mikor pedig Saul látta és megtudta, hogy az Úr Dáviddal van, és Mikál, a Saul leánya szereti őt: ²⁹ Akkor Saul még inkább félni kezdte Dávidtól. És Saul ellensége lön Dávidnak teljes életében. ³⁰ A Filiszteusok vezérei pedig [gyakran] betörnek vala, de valahányszor betörének, Dávid Saul minden szolgálínál eszesebben viselé magát; azért felette híressé lön az ő neve.

Chapter 19

¹ És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgálóinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt. ² Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtse el magad. ³ Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, a hol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint [lesz], és tudodra adom néked. ⁴ És Jonathán kedvezően nyilatkozik Dávid felől az ő atyja, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgálója ellen, mert ő nem vétett néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. ⁵ Mert ő kockára tette életét és megverte a Filiszteust, és az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek. Te láttad [azt] és örültél [rajta;] miért vétkeznél azért az ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül. ⁶ És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvék Saul: Él az Úr, hogy nem fog megöletni! ⁷ Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán mind e beszédek; és Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, a ki ismét olyan lön előtte, mint annakelőtte. ⁸ A háború pedig ismét megkezdődék, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nekik, és azok elfutának előle. ⁹ Az Istentől [küldött] gonosz lélek azonban megszállta Sault, mikor házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig pengeté [a hárfát kezével]. ¹⁰ Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akará szegezni, de félrehajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada, és elmenekült azon éjjel. ¹¹ És követeket küldé Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondván: Ha meg

nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnék. ¹² És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszalada, és megmenté magát. ¹³ És vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és feje alá kecskeszörből készült párnát tett, és betakará lepedővel. ¹⁴ Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogják, [azt] mondá: [Dávid] beteg. ¹⁵ És Saul elküldé [ismét] a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondván: Ágyastól [is] hozzátok őt előmbe, hogy megöljem őt. ¹⁶ És mikor a követek oda menének: ímé, a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszörből készült párna volt. ¹⁷ Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? - elbocsátád az én ellenségemet, és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő mondá nékem, bocsáss el engem, vagy megöllek téged. ¹⁸ Dávid pedig elfutván, megszabadula; és elment Sámuelhez Rámába, és elbeszélte néki mindazt, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő és Sámuel, és Nájóthban tartózkodának. ¹⁹ És tudtára adák Saulnak, mondván: Ímé Dávid Nájóthban van, Rámában. ²⁰ Követeket küldé azért Saul, hogy Dávidot fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak seregét, a kik prófétálának, és Sámuel, a ki ott állott, mint az ő előljárójuk; akkor az Istennek lelke Saul követeire szállott, és azok is prófétálának. ²¹ Mikor pedig megmondták Saulnak, más követeket küldé, és azok is prófétálának. Akkor harmadízben is követeket küldé Saul, de azok is prófétálának. ²² Elméne azért ő maga is Rámába. És a mint a nagy kúthoz érkezék, mely Székuban van, megkérdezé, mondván: Hol van Sámuel és Dávid? És felelének: Ímé Nájóthban, Rámában. ²³ És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek lelke szálla ő reá is, és folytonosan prófétála, míg eljutott Nájóthba, Rámában. ²⁴ És leveté ő is ruháit, és prófétála, ő is Sámuel előtt és ott feküvék meztelenül azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják: Avagy Saul is a próféták közt van-é?

Chapter 20

¹ Elfuta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit cselekedtem? Mi vétkem van és mi bűnöm atyád előtt, hogy életemre tör? ² Ő pedig monda néki: Távol legyen! Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem meg ne mondaná. Miért titkolná el azért atyám előlem ezt a dolgot? Nem úgy van! ³ Mindazáltal Dávid még megesküvék, és monda: Bizonyára tudja a te atyád, hogy te kedvelsz engem, azért [azt] gondolá: Ne tudja ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék. De

bizonyára él az Úr és él a te lelked, hogy alig egy lépés van köztem és a halál között. ⁴ És felele
 Jonathán Dávidnak: A mit lelked kíván, megteszem érted. ⁵ És monda Dávid Jonathánnak: Ímé
 holnap újhoid lesz, mikor a királylyal kellene leülnöm, hogy egyem, de te bocsáss el engem, hogy
 elrejtőzzem a mezőn a harmadik [nap] estvéjéig. ⁶ Ha kérdezősködnék atyád utánam, [ezt] mondjad:
 Sürögösen kéredzett Dávid tőlem, hogy elmehessen Bethlehembe, az ő városába, mert ott az egész
 nemzetségnek esztendőnként való áldozatja van [most.] ⁷ Ha azt fogja mondani: Jól van, úgy
 békessége van a te szolgálódnak; ha pedig nagyon megharagudnék, úgy tudd meg, hogy a gonosz
 tette elhatározta magát. ⁸ Cselekedjél azért irgalmasságot a te szolgálóddal, mert az Úr előtt
 szövetséget kötöttél én velem, a te szolgálóddal. Ha azonban gonoszság van bennem, ölj meg te;
 miért vinnél atyádhhoz engemet? ⁹ Jonathán pedig felelé: Távoly legyen az tőled! Ha bizonyosan
 megtudom, hogy atyám elhatározta magát [arra,] hogy a gonosz tettet rajtad végrehajtsa, avagy
 nem mondanám-é meg azt néked? ¹⁰ És monda Dávid Jonathánnak: Kicsoda adja nékem tudtomra,
 hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é? ¹¹ És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki
 a mezőre; és kimenének mindketten a mezőre. ¹² Akkor monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az
 Izráelnek Istene; ha kipuhatholhatom atyámtól holnap ilyenkorig [vagy] holnapután, hogy ímé Dávid
 iránt jó [akarattal] van, tehát nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-é meg néked? ¹³ Úgy
 cselekedjék az Úr Jonathánnal [most] és azután is, ha atyámnak az tetszenék, hogy gonoszszal
 illessen téged: hogy tudtodra adom néked, és elküldelek téged, hogy békében elmehess. És az Úr
 legyen veled, mint volt az én atyámmal! ¹⁴ És ne [csak] a míg én élek, és ne [csak] magammal
 cselekedjél az Úrnak irgalmassága szerint, hogy meg ne haljak; ¹⁵ Hanem meg ne vond
 irgalmasságodat az én házamtól soha, még akkor se, hogyha az Úr kiirtja Dávid ellenségeit,
 mindegyiket a földnek színeről! ¹⁶ Így szerze szövetséget Jonathán a Dávid házával; [mondván:]
 legyen számot az Úr a Dávid ellenségeitől. ¹⁷ És Jonathán még egyszer megeskete Dávidot, iránta
 való szeretetéből; mert úgy szerette őt, mint a saját lelkét. ¹⁸ Monda pedig néki Jonathán: Holnap
 újhoid lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert helyed üres leend. ¹⁹ A harmadik napon pedig
 jőjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, a hol elrejtőzél amaz esemény napján, és maradj ott az
 útmutató kő mellett. ²⁰ És én három nyilat lövök oldalához, mintha magamtól célba lőnék. ²¹
 És ímé [utánuk] küldöm a gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat. Ha azt mondom a gyermeknek:
 Ímé mögötted vannak emerre: hozd el azokat és jőjj elő, mert békességed van néked, és nincs baj,
 él az Úr! ²² Ha pedig azt mondom a gyermeknek: Ímé előtted vannak a nyilak amarra: [akkor]

menj el, mert elküldött téged az Úr. ²³ És erre a dologra nézve, a melyet megbeszéltünk egymás
között, ímé az Úr [legyen bizonyosság] közöttem és közötted mind örökké! ²⁴ Elrejtözék azért Dávid
a mezőn. És mikor az újhoid eljött, leült a király az ebédhez, hogy egyék. ²⁵ És mikor leült a király
a maga székébe, most is [úgy], mint máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és Abner
ült Saul mellé; a Dávid helye pedig üres vala. ²⁶ És Saul semmit sem szólott azon a napon, mert
azt gondolá: Valami történt vele; nem tiszta, bizonyosan nem tiszta. ²⁷ És lőn az újhoid után
következő napon, a második [napon,] mikor [ismét] üres volt a Dávid helye, monda Saul az ő
fiának, Jonathánnak: Isainak fia miért nem jött el az ebédre sem tegnap, sem ma? ²⁸ Jonathán
pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid Bethlehembe; ²⁹ És monda: Ugyan bocsáss el
engem, mert nemzetségünknek áldozata van most a városban, és [ezt] parancsolta nékem bátyám;
azért, ha kedvelsz engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem testvéreimet. Ezért nem jött
el a király asztalához. ³⁰ Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen és monda néki: Te
elfajult, engedetlen gyermek! Jól tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad gyalázatára
és anyád szemérmének gyalázatára! ³¹ Mert mindaddig, míg Isainak fia él a földön, nem állhatsz
fenn sem te, sem a te királyságod; most azért küldj érette, és hozasd ide őt hozzám, mert ő a halál
fia. ³² Jonathán pedig felele Saulnak, az ő atyjának, és monda néki: Miért kell meghalnia, mit
vétett? ³³ Akkor Saul utána dobta dárdáját, hogy általüsse őt. És megérté Jonathán, hogy atyja
elvégeze, hogy megölje Dávidot. ³⁴ És felkele Jonathán az asztaltól nagy haraggal, és semmit sem
evék az újhoidnak második napján, mert bánkódott Dávid miatt, mivel atyja gyalázzal illeté őt.
³⁵ És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal együtt meghatározott időben, és egy kis gyermek
volt vele. ³⁶ És monda a gyermeknek: Eredj, keresd meg a nyilakat, a melyeket ellövök. És mikor
a gyermek elfutott, ellövé a nyilat, úgy hogy rajta túl méne. ³⁷ És mikor a gyermek arra a helyre
érkezék, a hol a nyíl vala, melyet Jonathán ellőtt, a gyermek után kiálta Jonathán, és monda: Avagy
nem tovább van-é a nyíl előtted? ³⁸ És kiálta Jonathán a gyermek után: Gyorsan siess, meg ne
állj! És a gyermek, ki Jonathánnal vala, felszedé a nyilat és urához ment. ³⁹ A gyermek pedig
semmit sem értett, hanem csak Jonathán és Dávid értették e dolgot. ⁴⁰ Átadá azután Jonathán
fegyverét a gyermeknek, a ki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd be a városba. ⁴¹ Mikor pedig
elment a gyermek, felkele Dávid a [kő] déli oldala mellől és arczzal a földre borula, és háromszor
meghajtotta magát; és megcsókolták egymást, és együtt sírtak, mígnem Dávid hangosan zokogott.

42

Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten az Úrnak nevére, mondván: Az Úr legyen köztem és közted, az én magom között és a te magod

között örökre. ⁴³ Felkele [ezután] és elméne. Jonathán pedig bement a városba.

Chapter 21

¹ És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz. Akhimélek pedig megrettenve ment Dávid elé, és monda néki: Mi dolog, hogy csak egyedül vagy, és senki sincs veled? ² És monda Dávid Akhimélek papnak: A király bízott reám valamit, és monda nékem: Senki se tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a mit parancsoltam néked; azért a szolgálkat elküldém erre és erre a helyre. ³ Most azért, mi van kezedenél? Adj öt kenyeret nékem, vagy [egyebet,] a mi van. ⁴ És felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönséges kenyér kezemenél, hanem csak szentelt kenyér van, ha ugyan a szolgálk tisztán tartották magokat, legalább az asszonytól. ⁵ Dávid pedig felele a papnak, és monda néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk az asszony mind tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgálk holmija is tiszta vala (jöllehet az út közönséges): azért bizonyára megtartatik ma szentnek az edényekben. ⁶ Adott azért a pap néki szentelt [kenyeret], mert nem volt ott [más] kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket elvettek az Úrnak színe elől, hogy meleg kenyeret tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az [előbbit] elvevék. ⁷ Vala pedig ott azon a napon Saul szolgálái közül egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak hívtak, a [ki] Edomita volt, Saul pásztorainak számadója. ⁸ És monda Dávid Akhiméleknek: Nincsen-é kezedenél egy dárda vagy valami fegyver? mert sem kardomat, sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a király dolga sürgős vala. ⁹ És monda a pap: A Filiszteus Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében, ímhol van posztóba betakarva az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert azonkívül más nincsen itt. És monda Dávid: Nincs ahhoz hasonló, add ide azt nékem. ¹⁰ És felkele Dávid, és elfutott azon a napon Saul elől, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. ¹¹ És mondának Ákhis szolgálái néki: Vajjon nem ez-é Dávid, annak az országnak királya? Vajjon nem erről énekelték-é a körtánczban, mondván: Saul megverte az ő ezerét, Dávid is az ő tízezerét? ¹² És mikor eszébe vevé Dávid ezeket a beszédeket, igen megrémüle Ákhistól, Gáthnak királyától. ¹³ És megváltoztatá magaviseletét ő előttük, és őrjöngé kezeik között, és irkál vala a kapuknak ajtain, nyálát pedig szakállán folytatja alá. ¹⁴ És monda Ákhis az ő szolgálainak: Ímé látjátok, hogy

ez az ember megőrült, miért hoztátok őt hozzám? ¹⁵ Szûkölködöm-e örültekben, hogy ide hoztátok ezt, hogy bolondoskodjék előttem? Ez jöjjön-e be házamba?

Chapter 22

¹ Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghallották testvérei és atyjának egész háza [népe], oda menének hozzá. ² És hozzá gyûlének mindazok, a kik nyomorúságban valának, és mindazok, a kiknek hitelezõik voltak, és minden elkeseredett ember, õ pedig vezériük lett azoknak; és mintegy négyszázan valának õ vele. ³ És elméne onnan Dávid Míczpába, Moáb [földre,] és monda Moáb királyának: Hadd jöjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten. ⁴ És vivé õket Moáb királya elé, és ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várban volt. ⁵ Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, [hanem] eredj és menj el Júda földre. Elméne azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. ⁶ És meghallotta Saul, hogy elõtûnt Dávid és azok az emberek, a kik vele valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a fa alatt és dárdája a kezében vala és szolgálai mindnyájan mellette állának). ⁷ Monda azért Saul az õ szolgálainak, a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak fiai! Isainak fia adni fog-é néktek mindnyájatoknak szántóföldeket és szõlõ[hegyeket,] és mindnyájatokat ezredesekké és századosokká fog-é tenni, ⁸ Hogy mindnyájan összeesküdtetek ellenem? És senki sincs, a ki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött Isai fiával? És senki sincs közöttetek, a ki szánakoznék felettem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította szolgálmat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint a hogy e mai napon megtetszik? ⁹ Akkor felele az Edomita Doég, a ki Saul szolgálai közt állott: Én láttam, hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz. ¹⁰ A ki õ érette megkérde az Urat, és eleséget adott néki, sõt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá. ¹¹ Akkor elküldte a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyjának egész háza[népét], a papokat, a kik Nóbban valának; és eljövénének mindnyájan a királyhoz. ¹² És monda Saul: Halld meg most te, Akhitóbnak fia! Ő pedig monda: Ímhol vagyok uram. ¹³ És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és õ érette megkérdezéd az Istent, hogy fellázdjon ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy most történik? ¹⁴ És felele Akhimélek a királynak, és monda: Minden szolgálid között kicsoda hûségesebb Dávidnál, a ki a királynak veje, és a ki akarated szerint jár, és tisztelt [ember]

¹⁵
 a te házadban? Vajjon csak ma kezdém-e az Istent ő érette megkérdezni? Távol legyen tőlem!
 Ne tulajdonítson olyat a király szolgájának, sem atyám egész háza[népének,] mert erről a dologról
¹⁶
 semmit sem tud a te szolgád, sem kicsinyt, sem nagyot. A király pedig monda: Meg kell halnod
¹⁷
 Akhimélek, néked és a te atyád egész háza[népének! És monda a király a poroszlóknak, a kik
 mellette állának: Vegyétek körül és öljétek le az Úrnak papjait, mert az ő kezök is Dávid mellett
 vala, mert tudták, hogy ő menekül, és még sem mondták meg nékem. A király szolgálói azonban
¹⁸
 nem akarták kezeiket felemelni, hogy az Úrnak papjaira rohanjanak. Akkor monda a király
 Doégnak: Fordulj [nékik] te, és rohanj a papokra. És ellenük fordula az Edomita Doég, és ő rohana
¹⁹
 a papokra. És azon a napon nyolczvanöt embert ölt meg, a kik gyolcs efódot viselének. És
 Nóbot [is,] a papok városát fegyvernek élével vágatá le, mind a férfit, mind az asszonyt, mind a
²⁰
 gyermeket, mind a csecsemőt; az ökröt és szamarat és bárányt, fegyvernek élével. Akhitób
 fiának, Akhiméleknek egy fia azonban, a kit Abjáthárnak hívtak, elmenekült, és Dávid után futott.
²¹
 És megmondá Abjáthár Dávidnak, hogy megölette Saul az Úrnak papjait. Dávid pedig monda
²²
 Abjáthárnak: Tudtam én azt [már] aznap, mert ott volt az Edomita Doég, hogy bizonyosan
²³
 megmondja Saulnak. Én adtam okot atyád egész háza[népének] halálára. Maradj nálam, ne félj;
 mert a ki az én életemet halálra keresi, az keresi a te életedet is, azért te bátorságosan lehetsz
 mellettem.

Chapter 23

¹
 Értésíték pedig Dávidot, mondván: Ímé a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a
²
 szérűket. Akkor megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-é ezeket a
 Filiszteusokat? És monda az Úr Dávidnak: Eredj el, és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg
³
 Kehillát. A Dávid emberei azonban mondának néki: Ímé, mi itt Júdában [is] félünk, mennyivel
⁴
 inkább, ha Kehillába megyünk a Filiszteusok táborára. Akkor Dávid ismét megkérdezé az Urat,
 az Úr pedig válaszola néki, és monda: Kelj fel, és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat
⁵
 kezedbe adom. Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába, és harczola a Filiszteusok ellen,
⁶
 és elhajtá marhájokat, és felette igen megveré őket. És megszabadítá Dávid Kehilla lakosait. Lön
 pedig, hogy a mikor Abjáthár, az Akhimélek fia Dávidhoz menekült, az efódot is magával vitte.
⁷
 Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid Kehillába ment; és monda Saul: Kezembe adta őt az

Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba méne. ⁸ És összegyűjté Saul a harczra az egész népet, hogy Kehillába menjen, és körülfogja Dávidot és az ő embereit. ⁹ Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő ellene gonoszt forral, mondá Abjáthár papnak: Hozd elő az efódot. ¹⁰ És monda Dávid: Uram, Izráel Istene! bizonynyal meghallotta a te szolgád, hogy Saul ide akar jöni Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam. ¹¹ Vajjon kezébe adnak-é engem Kehilla lakosai? Vajjon lejön-é Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram, Izráel Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda az Úr: Lejön. ¹² És monda Dávid: Vajjon Saul kezébe adnak-é Kehilla lakosai engem és az én embereimet? És monda az Úr: Kezébe adnak. ¹³ Felkele azért Dávid és az ő emberei, mintegy hatszázan, és kimenének Kehillából, és ide s tova járnak vala, a hol csak járhatnak. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetellel. ¹⁴ És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen marada. És Saul mindennap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe. ¹⁵ Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törjön; és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erdőben vala: ¹⁶ Felkele Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté az ő kezét az Istenben. ¹⁷ És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utólélni téged, és te király leszesz Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. ¹⁸ És szövetséget kötének ketten az Úr előtt. És Dávid az erdőben marada, Jonathán pedig haza ment. ¹⁹ És felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappang-é Dávid az erős helyeken az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van? ²⁰ Most azért minthogy lelkednek fő kivánsága az, hogy lejöjj, óh király, jöjj le; és a mi [gondunk] lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. ²¹ És monda Saul: Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam! ²² Menjetek azért el, és vigyázzatok ezután is, hogy megtudjátok és meglássátok az ő tartózkodási helyét, és hogy ki látta őt ott, mert [azt] mondották nékem, [hogy] igen ravasz ő. ²³ Annakokáért nézzetek meg és tudjatok meg minden búvóhelyet, a hol ő lappang és minden bizonynyal térjete vissza hozzám, hogy elmenjek veletek; és ha az országban van, kikutatom őt Júdának minden ezrei között. ²⁴ Azok pedig felkelének, és elmenének Zifbe Saul előtt. Dávid pedig és az ő emberei Máon pusztájában valának a mezőségen, a mely a sivatagtól jobbkézre van. ²⁵ És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse [őt.] Dávidnak azonban megizenték, és ő leszállott a kőszikláról, és Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot Máon pusztájában. ²⁶ És Saul a hegynek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei pedig a hegynek

másik oldalán. És [épen], mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei [már] körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják, ²⁷ Akkor érkezék egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jöjj! mert a Filiszteusok betörték az országba. ²⁸ Akkor megtére Saul Dávid üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják azt a hegyet a menekülés kősziklájának.

Chapter 24

¹ És Dávid elméne onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék. ² Lőn pedig, hogy a mikor visszatért Saul a Filiszteusok [üldözéséből,] megizenték néki, mondván: Ímé Dávid az Engedi pusztájában van. ³ Maga mellé vőn azért Saul az egész Izráel közül háromezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és az ő embereit a vadkecskék kőszikláin. ⁴ És eljutott a juhaklokhoz, a [melyek] az útfélen [vannak], hol egy barlang volt; és beméne Saul, hogy [ott] szükségét végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben valának. ⁵ Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Ímé ez az a nap, a melyről azt mondotta az Úr néked: Ímé kezvedbe adom ellenségedet, hogy úgy cselekedjél vele, a mint néked tetszik. Felkele azért Dávid, és elmeteszé orozva Saul ruhájának szárnyát. ⁶ Lőn pedig ezután, hogy megesett a Dávid szíve rajta, hogy elmeteszé Saul ruhájának szárnyát; ⁷ És monda az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő. ⁸ És megfeddé Dávid [kemény] szókkal embereit, és nem engedte meg nékik, hogy Saul ellen támadjanak. Mikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton: ⁹ Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiálta, mondván: Uram király! Mikor pedig Saul hátratekinte, Dávid arczczal a földre hajolt, és tisztességet tőn néki. ¹⁰ És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, a ki azt mondja: Ímé Dávid romlásodra tör?! ¹¹ Ímé a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembe adott ma a barlangban, és azt mondozták, hogy öljelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondom: Nem emelem fel kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő. ¹² Azért atyám! nézd, ugyan nézd felső ruhádnak szárnyát kezemben, mert mikor levágtam felső ruhádnak szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tudd meg és lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és semmi gonoszság és nem vétkeztem ellened, de te mégis életem után leselkedel, hogy elveszessed azt. ¹³ Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és álljon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz

¹⁴ ellened. A mint a régi példabeszéd mondja: A gonoszoktól származik a gonoszság; de az én
¹⁵ kezem nem lesz ellened. Ki ellen jött ki Izráelnek királya? Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy
¹⁶ egy bolhát? Legyen azért az Úr ítélőbíró, és tegyen ítéletet közöttem és közötted, és lássa meg;
¹⁷ ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből. És lőn, hogy a mikor elmondotta
 Dávid e szokat Saul előtt, monda Saul: A te szavad-é ez, fiam, Dávid? És felkiálta Saul, és síra.
¹⁸ És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én pedig
¹⁹ rosszal fizettem néked. És te megmondottad nékem a mai napon, minémű jót cselekedtél velem,
²⁰ hogy az Úr kezedbe adott engem, és te még sem öltél meg engem. Mert ha valaki megtalálja
 ellenségét, elbocsátja-é őt békében az úton? Annakokáért fizessen az Úr néked jóval azért, a mit
²¹ velem ma cselekedtél. Most pedig, mivel tudom, hogy te király leszel, és Izráelnek királysága
²² a te kezeden állandó lesz: Esküdjél meg nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod
²³ kiirtani maradékomat és nevemet nem fogod kitörölni atyám házából! És Dávid megesküvék
 Saulnak. És Saul elméne haza, Dávid pedig és az ő emberei felmenének az ő erősségökbe.

Chapter 25

¹ Meghala pedig Sámuel, és egybegyűle az egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő házában
 Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán pusztájába. ² És volt egy ember Máonban, a kinek
 jószága Kármelben vala, és ez igen tehetős ember volt: háromezer juha és ezer kecskéje volt néki.
³ És Kármelben épen juhait nyírta. (Azt az embert pedig Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták,
 a ki igen eszes és szép termetű asszony volt; a férfi azonban durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb
⁴ nemzetségéből való volt.) És meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja. ⁵
 Elkülde azért Dávid tíz ifjút, és monda Dávid az ifjaknak: Menjetek fel Kármelbe, és mikor Nábálhoz
⁶ érkeztek, köszöntsétek őt nevemben békességesen. És így szóljatok: Légy békességben az életben,
⁷ legyen békességben a te házad[népe] és legyen békességben mindened, a mid van! Most hallottam,
 hogy juhaidat nyíratod. A te pásztoraid pedig velünk valának, nem bántottuk őket, és semmijök
⁸ sem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg Kármelben valának. Kérdezd meg szolgálodat, ők
 meg fogják mondani néked. Legyenek azért ez ifjak kedvesek előtted, mert alkalmas időben jöttünk.

9
Adj kérlek abból, a mi kezed közt van, szolgálóidnak, és a te fiadnak, Dávidnak. Elmenének azért a Dávid szolgálói, és szólának Nábálnak mind e beszédek szerint a Dávid nevében, és várakozának.

10 Nábál pedig felele a Dávid szolgálóinak, és monda: Kicsoda Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai

11 napság sok [olyan] szolga van, a kik elszöknek uraiktól. Vegyem azért kenyeremet és vizemet és az én levágott marhámat, a melyet nyíróimnak levágattam, hogy olyan embereknek adjam, a

12 kikiről azt sem tudom, hova valók? Akkor megfordulának a Dávid szolgálói az ő útjokra, és

13 visszatérének; és mikor megérkezének, értesítették őt mind e beszédek felől. És monda Dávid az ő embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté mindenki a kardját, Dávid is felköté az ő kardját; és felment Dávid után mintegy négyszáz ember; kétszáz pedig ott maradt a podgyásznál.

14 Abigailt pedig, a Nábál feleségét értesíté a szolgálók közül egy ifjú, mondván: Ímé Dávid követeket

15 küldött a pusztából, hogy köszöntsék a mi urunkat, de ő elűzé őket. Azok az emberek pedig igen jók voltak mi hozzánk; és nem volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt az egész

16 idő alatt, míg velök jártunk, mikor a mezőn voltunk. Olyanok voltak reánk nézve, mint a kőfal,

17 mind éjjel, mind nappal, az alatt az egész idő alatt, míg velök valánk, mikor a juhokat őriztük.

Most azért értsd meg és lássad, hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen van a veszedelem a mi

18 urunk és az ő egész háza ellen, ő pedig oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhat néki. Akkor Abigail sietve vőn kétszáz kenyeret, két tömlő bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát,

19 száz kötés aszúszőlőt és kétszáz kötés száraz fügét, és a szamarakra rakta. És monda az ő szolgálóinak: Menjete el előttem, ímé én utánatok megyek; de férjének, Nábálnak nem mondá meg.

20 És történt, hogy a mint a számaron megy vala, és leereszkedék a hegynek [egyik] mellékösvényén:

21 ímé Dávid és az ő emberei lejövének eleibe, és ő összetalálkozék velök. Dávid pedig [azt] mondotta volt: Bizony hiába őriztem ennek mindenét, a mije van a pusztában, hogy semmi híjja

22 nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett rosszal fizet nékem. Úgy cselekedjék az Isten Dávid ellenségeivel [most] és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabból, a mi az

23 övé, még egy ebet sem. Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot, sietve leszállott a samárról,

24 és arczczal leborula Dávid előtt, és meghajtá magát a földig. És az ő lábaihoz borula, és monda: Óh uram! én magam vagyok a bűnös, mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod te előtted,

25 és hallgasd meg szolgálóleányodnak szavait. Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert a milyen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uramnak szolgálóit, a kiket elküldöttél

²⁶ volt. Most pedig, óh uram! él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne [saját] kezdeddel szerezz magadnak elégtételt. Most azért olyanok

²⁷ legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekednek. És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, a kik az

²⁸ én uram körül forgolódnak. Bocsásd meg azért a te szolgálóleányodnak vétkeit; mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harczait harcolja az én uram, és

²⁹ gonoszság nem találtaik te benned a te életedben. És ha valaki feltámadna ellened, hogy téged üldözzön és életed ellen törjön: az én uramnak lelke az élőknek csomójába leend bekötve az Úrnál

³⁰ a te Istenednél; ellenségeidnek lelkét pedig a parittyának öbléből fogja elhajítani. És mikor az Úr megadja a jót az én uramnak mind a szerint, a mint megmondotta felőled, és téged fejedelmül

³¹ rendel Izráel fölé: Akkor, óh uram, nem leend ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégtételt. Mikor

³² azért jót tesz az Úr az én urammal: emlékezzél meg szolgálóleányodról. És monda Dávid

³³ Abigailnak: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki téged ma előmbe küldött! És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem, hogy

³⁴ gyilkosságba ne essem, és ne saját kezemmel szerezzek magamnak elégtételt! Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályozott engem, hogy veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre [csak]

³⁵ egyetlen ebe sem. És átvevé Dávid az ő kezéből, a mit hozott néki, és monda néki: Eredj el

³⁶ békeességben a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet. Mikor pedig Abigail Nábálhoz visszaérkezék, ímé olyan lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és Nábál szíve vigadozék azon, [mert] igen megrészegetett; azért ő semmit sem mondott meg néki,

³⁷ sem kicsinyt, sem nagyot egészen reggelig. Reggel pedig, mikor Nábál kijózanodék, megmondá

³⁸ néki felesége ezeket a dolgokat; és elhala az ő szíve ő benne, és olyanná lön, mint a kő. És

³⁹ mintegy tíz nap mulva megveré az Úr Nábált, és meghala. És mikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, monda: Áldott legyen az Úr, ki bosszút állott Nábálon az én gyaláztatásomért, és szolgáját visszatartotta a gonosztól, a Nábál gonoszságát pedig visszafordítá az Úr az ő fejére! És

⁴⁰ elküldé Dávid, és izent Abigailnak, hogy elvenné őt feleségéül. Elmenének azért Dávid szolgálói Abigailhoz Kármelbe, és beszélének vele, mondván: Dávid küldött minket hozzád, hogy téged

⁴¹ elvegyen feleségéül. Ő pedig felállá, és meghajtotta magát arczczal a földre, és monda: Ímé a

⁴² te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossa az én uram szolgálóinak lábait. És Abigail sietve

felkele, és felült a számarra és az ő öt szolgálóleánya, a kik körülötte valának, és elment Dávid követei után, és az ő felesége lőn.⁴³ Ahinoát is elvevé Dávid Jezréelből, és mind a kettő felesége lőn néki.⁴⁴ Saul pedig az ő leányát, Mikált, a Dávid feleségét Páltinak, a Láis fiának adá, a ki Gallimból való volt.

Chapter 26

¹ És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Nemde nem a Hakila halmán lappang-é Dávid, a puszta átellenében?² Felkele azért Saul, és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közül háromezer válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot Zif pusztájában.³ És tábort jára Saul a Hakila halmán, mely a puszta átellenében van, az úton; Dávid pedig a pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul utána ment a pusztába:⁴ Kémekeket küldött ki Dávid, és megtudta biztosan, hogy Saul eljött.⁵ És felkele Dávid, és elment arra a helyre, a hol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, a hol feküvék Saul és Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a kerített táborban feküvék, és a nép körülötte táborozott.⁶ Akkor szóla Dávid, és monda a Hitteus [nemzetségéből] való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, a ki Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek én veled.⁷ És elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És ímé, Saul lefeküvén, alszik vala a kerített táborban, és dárdája a földbe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte feküvének.⁸ Akkor monda Abisai Dávidnak: Kezedbe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegezzem a földhöz őt a dárdával egy ütéssel, és másodszor nem ütöm át.⁹ Dávid azonban monda Abisainak: Ne veszed el őt! Mert vajjon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?!¹⁰ És monda Dávid: Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harczba megy és [ott] vész el!¹¹ Távoztassa el [azért] az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem csak vedd a dárdát, mely feje mellett van, és a vizes korsót, és menjünk el.¹² Akkor elvevé Dávid a dárdát és a vizes korsót Saul feje mellől, és elmenének. És senki sem volt, a ki látta volna, sem a ki észrevette volna, sem a ki felserkent volna, hanem mindnyájan aluvának, mert az Úr mély álmot bocsátott reájok.¹³ És mikor Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a hegy tetején messzire, [úgy], hogy nagy távolság volt közöttük.¹⁴ És kiálta Dávid a népnek és Abnernek, a Nér fiának, mondván: Nem felelsz-é Abner? És felele Abner, és

monda: Kicsoda vagy te, hogy [így] kiáltasz a királynak? ¹⁵ Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem férfi vagy-e te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És miért nem vigyáztál a te uradra, a királyra? Mert a nép közül oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat, a királyt. ¹⁶ Nem jó dolog ez, a mit cselekedtél! Él az Úr, hogy halál fiait vagytok ti, a miért nem vigyáztatok a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most azért nézd meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely fejénél volt? ¹⁷ És megismeré Saul a Dávid hangját, és monda: A te hangod-e ez fiam, Dávid? Dávid pedig monda: Az én hangom, uram király! ¹⁸ És monda: Miért üldözi szolgáját az én uram? Ugyan mit cselekedtem, és kicsoda gonoszság van én bennem? ¹⁹ Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának szavát! Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jóillatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak legyenek az Úr előtt, mert kiűznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt mondván: Eredj, szolgálj idegen isteneknek. ²⁰ Azért ne omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy, mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken. ²¹ Saul pedig monda: Vétkeztem! térj vissza fiam, Dávid, mert többé nem cselekszem veled gonoszul, mivel az én életem kedves volt előtted a mai napon. Ímé, esztelenül cselekedtem, és igen nagyot vétettem. ²² És felele Dávid, és monda: Ímhol a király dárdája, jöjjön ide a szolgák közül egy, és vigye el azt. ²³ Az Úr pedig fizessen meg mindenkinek az ő igazsága és hűsége szerint, mert az Úr kezembe adott téged ma, de én nem akartam felemelni kezem az Úrnak felkentje ellen. ²⁴ És a mennyire drága volt a mai napon a te lelked én előttem, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt, és szabadítson meg engem minden nyomorúságból! ²⁵ Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz! És elment Dávid a maga útjára, Saul pedig visszatért az ő helyére.

Chapter 27

¹ És monda Dávid magában: Egy napon mégis el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb reám nézve, mintha gyorsan elmenekülök a Filiszteusok tartományába, [így] Saul felhagy [azzal,] hogy engem tovább is üldözzön Izráel egész területén, és [így] megszabadulok az ő kezéből. ² Felkelvén azért Dávid, elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának, Ákhishoz, a Máók fiához, Gáth királyához. ³ És Dávid Ákhisnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei, mindegyik a maga háza[népé]vel együtt; Dávid és az ő két felesége, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből

⁴ való Abigail, a Nábál felesége. Mikor pedig Saulnak megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült,
⁵ nem üldözté tovább őt. És monda Dávid Ákhisnak: Ha kedvet találtam előtted, adj helyet nékem
 valamelyik vidéki városban, hogy ott lakjam: miért laknék a te szolgád veled a királyi városban?
⁶ És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lön azért Siklág a Júda királyaié mind e mai napig. ⁷
 És lön ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok földén lakozék, egy esztendő és négy hónap.
⁸ És felméne Dávid embereivel együtt és megtámadták a Gessureusokat, a Girzeusokat és az
 Amálekítákat: mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva, a melyen Súrba mégy egészen
 Égyiptom földéig. ⁹ És mikor Dávid megverte az országot, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott
 életben, és elvitt juhok, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza és ment Ákhishez.
¹⁰ Mikor pedig Ákhis [azt] kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felele: Júda déli részére
 és Jerákhméelnek déli részére és Kéneusnak déli részére. ¹¹ Dávid azonban sem férfit, sem asszonyt
 nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamikép ellenünk ne nyilatkozzanak és [azt]
 mondják: Így cselekedett Dávid. Ez volt az ő szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok
 földjén tartózkodék. ¹² És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan gyűlöletessé tette magát
 az ő népe, Izráel előtt, azért örökké az én szolgám leend.

Chapter 28

¹ És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy
 harcoljanak Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tudd meg, hogy velem kell jöned a táborba,
 mind néked, mind embereidnek. ² Dávid pedig felele Ákhisnak: Meglátod bizonynyal, hogy mit
 fog cselekedni a te szolgád. És monda Ákhis Dávidnak: Ennélfogva fejem oltalmazójává teszlek
 mindenkorra. ³ Sámuel pedig meghalt vala, és siratá őt az egész Izráel, és eltemeték őt saját
 városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat és jövendőmondókat kiirtá a földről. ⁴ És mikor a
 Filiszteusok egybegyűlvén, eljövének és tábort járanak Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész
 Izráelt, és tábort járanak Gilboánál. ⁵ A mint azonban Saul meglátta a Filiszteusok táborát,
 megfélemlék és az ő szíve nagyon megrémüle. ⁶ És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt
 néki sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által. ⁷ Akkor monda Saul az ő szolgáinak:
 Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdezzem őt. Szolgái
 pedig mondanak néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony. ⁸ Másnak tetteté azért Saul

magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézés által, és idézd fel nékem azt, a kit mondok néked.

⁹ És monda az asszony néki: Ímé te [jól] tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiirtá a földről a varázslókat és jövendőmondókat; miért akarod azért törbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless

engem?! ¹⁰ És megesküvék néki Saul az Úrra, mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed

nem léssen. ¹¹ Monda azért az asszony: Kit idézzek fel néked? És ő monda: Sámuel idézd fel

nékem. ¹² Mikor pedig az asszony Sámuel meglátta, hangosan felkiáltott. És szóla az asszony

Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! ¹³ És monda néki a király: Ne

félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látok feljöni a földből. ¹⁴ És

ő monda néki: Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jő fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtá magát arczczal a föld felé, és tisztességet tön [néki.]

¹⁵ Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidézttél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozik tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álomlátás által; azért hívtalak téged, hogy

megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem? ¹⁶ És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel

engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellenségeddé lön?! ¹⁷ És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak,

Dávidnak. ¹⁸ Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az ő felgerjedt haragját

az Amálekítákon: azért cselekszik most így veled az Úr. ¹⁹ És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszesz. Izráelnek táborát is a

Filiszteusok kezébe adja az Úr. ²⁰ Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémüle Sámuel szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész

éjjel semmit sem evék. ²¹ Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor látta, hogy annyira megrémült, monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettem életemet, és

megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: ²² Most azért hallgass te is szolgálóleányod

szavára, hadd tegyek egy falat kenyeret elődbe, és egyél, hogy erőd legyen, mikor útra kelsz. ²³

Ő azonban vonakodék, és mondá: Nem eszem; de szolgálói és az asszony is kényszeríték őt, és ő

engedett szavoknak, felkelt a földről, és felüle az ágyra. ²⁴ Vala pedig az asszony házában egy hízott borjú, és sietve levágta azt; [azután] lisztet vett, és meggyúrta, és sütött kovásztalan pogácsát.

²⁵ És vivé Saul elé és az ő szolgálói elé, és evének; azután felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

Chapter 29

¹ Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afeknél; Izráel pedig táborot jár vala a forrásnál, [mely] Jezréel mellett van. ² És a Filiszteusok vezérei kivonulának, ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az ő emberei hátul menének Ákhissal. ³ És mondának a Filiszteusok vezérei: Mit [akarnak] ezek a zsidók? És monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgája, a ki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi [rosszat] attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. ⁴ De megharaguvának ő reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok vezérei: Küldd vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jöjjön el mi velünk a harciba, hogy ellenünk ne forduljon a harciban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel? ⁵ Avagy nem ez-é Dávid, a kiről [így] énekelnek a körtánczban: Megverte Saul az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét? ⁶ Szólítá azért Ákhis Dávidot, és monda néki: Él az Úr, hogy te becsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a táborba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, e mai napig; de a vezérek előtt nem vagy kedves. ⁷ Most azért térj vissza, és menj el békességben, és [semmit] se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. ⁸ És monda Dávid Ákhisnak: Vajjon mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgádban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harcoljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? ⁹ Ákhis pedig felele, és monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint az Istennek anyala; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jöjjön velünk a harciba. ¹⁰ Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgálival együtt, a kik veled eljövének; keljete fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjete el. ¹¹ Felkele azért Dávid embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezréelbe.

Chapter 30

¹ És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágba megérkezék, [ímé] az Amálekiták betörének a déli vidékre és Siklágba, és leverték Siklágot, és felégették azt tűzzel. ² És fogságba hurczolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsinytől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ő útjokra. ³ Mikor azért Dávid embereivel együtt

a városba érkezék; ímé az tűzzel felégettett vala, feleségeik, fiaik és leányaik pedig fogságba hurczoltattak.⁴ Akkor Dávid és a nép, a mely ő vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejük sem volt a sírásra.⁵ Dávidnak két felesége is fogságba hurczoltatott, a Jezeélből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége.⁶ És Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép [arról] beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében.⁷ És monda Dávid Abjáhár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáhár oda vivé az efódot Dávidhoz.⁸ És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözsem-é ezt a sereget? Utólérem-é őket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabadulást szerzesz.⁹ Elméne azért Dávid, ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakához jutának, ott a [népnek] egy része megállott.¹⁰ Dávid azonban négyszáz emberrel tovább üldözé [az ellenséget;] kétszáz ember pedig ott megállott, mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhetek volna.¹¹ És találának a mezőn egy égyiptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyeret, hogy egyék, és megittatták őt vízzel.¹² És adának néki egy csomó száraz fűgét és két kötés aszuszölöt; és miután evett, magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott.¹³ És monda néki Dávid: Ki [embere] vagy te, és honnan való vagy? Ő pedig monda: Égyiptomi ifjú vagyok, egy Amálekita embernek szolgája, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem [immár] ma harmadnapja.¹⁴ Mi törtünk be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebnek déli vidékére; és Siklágot felégettük tűzzel.¹⁵ És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket ahhoz a sereghez? És ő monda: Esküdjél meg nékem az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged ahhoz a sereghez.¹⁶ Elvezeté azért őket; és ímé, azok elszéledének az egész vidéken, és evének, ivának és tánczolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából hozának.¹⁷ És vágta őket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült meg közülök, hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elfutának.¹⁸ És mindent megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekíták; az ő két feleségét is megszabadítá Dávid.¹⁹ És semmijök sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányaik, a zsákmányból sem és mindabból, a mit elvittek tőlük; Dávid mindent visszahozott.²⁰ És elvivé Dávid mind a juhokat és barmokat, [melyeket] tulajdon barmuk előtt hajtának, és azt mondják vala: Ez a Dávid zsákmánya!²¹ Midőn pedig Dávid ahhoz a kétszáz emberhez érkezék, a kik fáradtabbak

valának, minthogy Dávidot követhették volna, és ott hagyta őket a Bésor patakjánál: kimenének Dávid elé és a nép elé, a mely vele volt. Dávid pedig a néphez közeledék, és köszönté őket

²² békességgel. Akkor mondának mind azok közül, a kik Dáviddal elmenének, így szólván: Minthogy mind a gonosz emberek és Béliál emberei nem jöttek el velünk, semmit se adjunk nékik a zsákmányból, a melyet visszaszereztünk, hanem csak kinek-kinek a maga feleségét és gyermekeit,

²³ [azokat] vigyék el, és menjenek el. Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjetez így, atyámfiai, azzal, a mit az Úr adott nekünk; ő oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk

²⁴ jött vala. Vajjon kicsoda engedhetne néktek ebben a dologban? Sőt inkább, a mekkora annak a része, a ki elment a harcza, akkora legyen annak is a része, a ki a holminál marada; egyenlőképen

²⁵ osztozzanak. És úgy történt ez attól a naptól fogva azután is; törvénynyé és szokássá tette ezt

²⁶ Izráelben mind e mai napig. Mikor pedig Dávid Siklágba érkezék, küldé a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, mondván: Ímé az Úr ellenségeinek zsákmányából való ajándék

²⁷ számotokra. Azoknak [tudniillik,] a kik Béthelben, a kik dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban

²⁸ [laknak;] A kik Aroerben, a kik Sifmóthban és a kik Estemoában [laknak;]

²⁹ A kik Rákálban, ³⁰ a kik a Jerakhméeliták városaiban és a kik a Kéneusok városaiban [laknak;]

³¹ A kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban [laknak;] A kik Hebronban és mindazon helyeken, a hol Dávid embereivel megfordult vala.

Chapter 31

¹ És megütkezének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak Izráel férfiai a Filiszteusok elől, és elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén. ² A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és

megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. ³ És a küzdelem igen heves lön Saul ellen, mikor megtalálták őt a kézíves emberek, és igen megrettene a kézívesektől.

⁴ És mondá Saul az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztül azzal engem, hogy valami módon reám ne jöjjenek e körülméletlenek, és keresztülszúrjanak engemet és gúnyt űzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akará, mert nagyon félt. Akkor Saul vevé a kardot és

⁵ belébocsátkozék. És fegyverhordozója a mint meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék

az ő kardjába, és vele együtt meghala. ⁶ És meghala Saul és az ő három fia és fegyverhordozója,

⁷ sőt emberei is mindnyájan egyenlőképen azon a napon. És mikor meglátták az Izráel férfiai, a

kik a völgyön túl és a Jordánon túl [laktak] vala, hogy Izráel férfiai elfutottak, és hogy Saul és az ő fiai meghalának: elhagyták a városokat és elfutának. A Filiszteusok pedig eljövének és lakának azokban.⁸ És történt másnap, mikor a Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az elesetteket, megtalálták Sault és az ő három fiát, a kik a Gilboa hegyén esének el.⁹ És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerte, hogy hírt mondanának bálványaiknak templomában és a nép között.¹⁰ És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére.¹¹ Mikor pedig értesültek felőle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal:¹² Felkelének mindnyájan a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és [miután] levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket;¹³ Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és bőjtölének hét napig.

2 Samuel

Chapter 1

¹ És lön Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekiták legyőzéséből, és Dávid két napig Siklágban időzött:² Ímé a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái megszagatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtá magát.³ Monda pedig néki Dávid: Honnét jössz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el.⁴ Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek nékem, mint lön a dolog? Ő pedig felele: Megfutamodék a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia meghalának.⁵ Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki [ezt] elbeszélé: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán az ő fia?⁶ Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és ímé Saul az ő dárdájára támaszkodott vala, és ímé a szekerek és lovagok utólérék őtet.⁷ Hátratekintvén pedig [Saul,] megláta engem és szólíta, és mondék: Ímhol [vagyok] én.⁸ Monda pedig nékem: Ki [vagy] te? Felelék néki: Amálekita vagyok.⁹ Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van.¹⁰ Annakokáért [én] mellé állván, megölém őtet, mert tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhozám a koronát, mely az ő fején [vala,] és az aranyperczet, mely az ő karján [volt,]

és azokat [ímé] ide hoztam az én uramnak. ¹¹ Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és megszaggatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ő vele [valának.] ¹² És nagy zokogással sírának, és bőjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver által hullottak el. ¹³ És monda Dávid az ifjúnak, a ki [ezt] elbeszélé néki: Honnét [való] [vagy] te? Felele: Egy jövevény Amálekita férfi fia vagyok. ¹⁴ Ismét monda néki Dávid: Hogy nem féltél felemelni kezedet az Úr felkentjének elvesztésére? ¹⁵ És szólíta Dávid egyet az ő szolgálái közül, kinek monda: Jőjj elő és öld meg őt. Ki általüté azt, és meghala. ¹⁶ És monda néki Dávid: A te véred [legyen] a te fejeden: mert a tennen nyelved vallása bizonytságot tesz ellened, mondván: Én öltem meg az Úrnak felkentjét. ¹⁷ És keservesen síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő fián, ¹⁸ És monda ([íjdal ez,] hogy megtanulják Júda fiai, mely be van írva a Jásár könyvébe): ¹⁹ Izráel! a te ékességed elesett halmaidon: miként hullottak el a hősök! ²⁰ Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utczáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és ne ujjongjanak a körülmetéletlenek leányai. ²¹ Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne [szálljon,]és mezőtök [ne teremjen semmi] áldozatra valót; mert ott hányatott el az erős [vitézek] paizsa, Saulnak paizsa, mintha meg nem kenettetett volna olajjal. ²² A megöletteknek véréből és a hősöknek kövérétől Jonathán kezíve hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt. ²³ Sault és Jonathánt, a kik egymást szerették és kedvelték míg éltek, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroslánoknál erősebbek valának. ²⁴ Izráel leányai! sirassátok Sault, ki karmazsinba öltöztetett gyönyörűen, és arannyal ékesíté fel ruhátokat. ²⁵ Oh, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jonathán halmaidon esett el! ²⁶ Sajnálak testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzám való szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél. ²⁷ Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok!

Chapter 2

¹ Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. ² Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám, a Jezeélből való, és Abigail, a Karmelből

való, Nábál felesége. ³ És embereit is, a kik vele valának, felvivé Dávid, kit- kit a maga házanépével,
 és lakának Hebron városaiban. ⁴ És eljövének Júda férfiai, és ott felkenék Dávidot királynak a
 Júda házán. Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei
 voltak azok, kik eltemették Sault; ⁵ Követeket küldé Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és
 ezt izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az irgalmasságot cselekedtétek a ti uratokkal,
 Saullal, hogy eltemették; ⁶ Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek irgalmasságot és
 igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek, hogy ezt cselekedtétek; ⁷ Most azért a ti kezeitek
 erősödjenek meg, és legyetek erős férfiak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent
 királynak Júda háza önmagán. ⁸ Abner pedig, a Nér fia, a ki Saulnak fővezére [vala], felvevé
 Isbósetet, a Saul fiát, és elvivé Mahanáimba. ⁹ És királylyá tette őt Gileádon, Asuron és Jezréel
 [város]án, és az Efraim és Benjámin [nemzetség]ein, és az egész Izráelen. ¹⁰ Negyven esztendő
 [vala] Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezdé Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának
 háza követé Dávidot. ¹¹ Lőn pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának
 házán, hét esztendő és hat hónap. ¹² És elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának
 szolgálói Mahanáimból Gibeonba. ¹³ Joáb is Sérújának fia, és a Dávid szolgálói elmenvén,
 összetalálkozának azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának ezek a halastón innét, amazok
 pedig a halastón túl. ¹⁴ Akkor monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az ifjak, és
 viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő. ¹⁵ Felkelének azért és [egyenlő] számban
 általmenének a Benjámin [nemzeté]ből és a Saul fiának, Isbósetnek [seregé]ből tizenketten, és a
 Dávid szolgálói közül [is] tizenketten. ¹⁶ És kiki az ő társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába
 [üté;] és egyenlőképen mind elhullának; és nevezék azt a mezőt Helkát- Hassurimnak, mely
 Gibeonban van. ¹⁷ És felette erős harcz lőn azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe
 a Dávid szolgálói által. ¹⁸ Három fia vala pedig ott Sérújának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig
 könnyű lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn [lakik.] ¹⁹ És Asáel üldözé Abnert; és se
 jobbfelé, se balfelé nem tére ki Abner után való futásában. ²⁰ Hátratekintvén pedig Abner, monda:
 Te vagy-é Asáel? Felele: Én [vagyok.] ²¹ És monda néki Abner: Térj másfelé, vagy jobbkézre
 vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közül, és foszd ki őt mindenéből; de Asáel nem akarta őt
 elhagyni. ²² Ismét monda Abner Asáelnek: Menj el hátam mögül. Miért verjelek téged a földhöz?

És micsoda orczával menjek Joábhhoz, a te bátyádhoz? ²³ Mikor azért semmiképen nem akart eltérni, általuté őt Abner a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hátul jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és ugyanott meghala. És lön, hogy mindazok, a kik arra a helyre érkezének, ²⁴ a hol Asáel elesett és meghalt vala, megállának. Joáb pedig és Abisai tovább üldözik Abnert; és midőn a nap lement, érkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti úton. ²⁵ Akkor egybegyülekezének az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának egy halomnak tetején. ²⁶ És kiálta Abner Joábnak, és monda: Vajjon szüntelenül öldökölnie kell-é a fegyvernek? Nem tudod-é, hogy siralmas lesz ennek a vége? És ²⁷ meddig nem mondd a népnek, hogy térjenek vissza testvéreiknek hátukról? És monda Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az ő atyjafiait. ²⁸ Trombitát fuvata azért Joáb, és megállá az egész nép, és nem üldözik tovább Izráelt, és nem harcolának tovább. ²⁹ Abner pedig és az ő vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket bejárván, jutának Mahanáimba. ³⁰ Joáb pedig megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjté az egész népet, és hiányozának Dávid szolgálái közül tizenkilenczen és Asáel. ³¹ A Dávid szolgálai pedig Benjámin ³² [nemzeté]ből, az Abner szolgálai közül háromszázhatvan embert ölének meg, a kik meghalának. És felvevén Asáelt, eltemeték őt atyjának sírboltjában, mely Bethlehemben vala. Joáb pedig és az ő vitézei egész éjjel menve, Hebronban virradának meg.

Chapter 3

¹ Sok ideig tartó hadakozás lön a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala. ² Fiai születének Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezréelből való Ahinoámtól; ³ A második pedig Kileáb, a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailtól való, és a harmadik Absolon, a Máákha fia, a ki a Gessurbeli Thalmai király leánya vala; ⁴ És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abitál fia, ⁵ A hatodik Ithreám, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban. ⁶ Míg a hadakozás tartott a Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépehez. ⁷ Vala pedig Saulnak

egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és monda [Isbóset] Abnernek: Miért mentél be az én atyámnak ágyasához? ⁸ Felette igen megharaguvék azért Abner az Isbóset szaván, és monda: Ebfej vagyok-é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmasságot cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az ő atyjafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te [mégis] ez asszonynak vétkét reám fogod most. ⁹ Úgy cselekedjék Isten Abnerrel [most] és ezután is, hogy a mint megesküdt az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele: ¹⁰ Hogy elveszem a királyságot Saulnak házától, és megerősítem Dávidnak székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind Bersebáig. ¹¹ És nem felelhete semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle. ¹² Követeket küldé azért Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és ímé az én erőm is te melletted lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam. ¹³ Kinek felele [Dávid:] Jó, én frigyet kötök veled. De mindazáltal egyet kérek tőled, mondván: [Addig] ne lássad az én arczomat, míg el nem hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jőni, hogy arczomat lássad. ¹⁴ És követeket küldé Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus előbőrével jegyeztem el magamnak. ¹⁵ Elküldé azért Isbóset, és elvételé őt az ő férjétől Páltieltől, Láis fiától. ¹⁶ És vele ment az ő férje [is,] sírva követvén őt Bahurimig; és [ott] monda néki Abner: Eredj, menj vissza; és haza tére. ¹⁷ Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántátok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek: ¹⁸ Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: Az én szolgálomnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok kezéből, és minden ellenségeinek kezéből. ¹⁹ Azután szóla Abner a Benjámin [nemzetség]ével is, és elméne Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin egész nemzetségének. ²⁰ Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba és ő vele együtt húsz ember, megvendégelé Dávid Abnert és a vele volt embereket. ²¹ Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te veled, és uralkodjál mindeneken úgy, a mint szívednek tetszik. ²² És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne békével. És ímé a Dávid szolgálói és Joáb jönnek vala a táborból, és sok prédát hoznak magukkal, de Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala. ²³ Joáb pedig és az egész sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíték Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Abner, Nérnek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére. ²⁴ Beméne azért Joáb a királyhoz és monda: Mit cselekedtél? Ímé Abner hozzád jött, miért bocsátád el őt, hogy

elmenjen? ²⁵ Ismered-e Abnert, a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasson, és
 kikémlelje a te kijövésedet és bemenésedet, és megtudjon mindent, a mit te cselekszel. ²⁶ És
 kimenvén Joáb Dávidtól, követeket küld Abner után, kik visszahozák őt a Sira kútjától; Dávid
 azonban nem tudja vala. ²⁷ Visszajövéen Abner Hebronba, félreszólítja őt Joáb a kapu között, mintha
 titokban akarna vele beszélni, és általuté ott őt az ötödik oldalbordájánál, és meghala Asáelnek, a
 [Joáb] atyjafiának vééréért. ²⁸ Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok
 én és az én országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának véretől. ²⁹ Szálljon ez
 Joábnak fejére, és az ő atyjának egész háznépére; és el ne fogyjon a Joáb házából a folyásos, a
 bélpoklos, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkül szűkölködő. ³⁰ Joáb
 pedig és Abisai, az ő atyjafia azért ölék meg Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyjokfiát, Asáelt
 Gibeonban a harczon. ³¹ Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala:
 Szaggassátok meg ruháitokat, és öltözzetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig
 megy vala a koporsó után; ³² És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkiálta a király, és igen
 síra az Abner koporsója felett, és síra az egész nép is. ³³ És a király gyászalt szerzvéen Abner
 felett, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek? ³⁴ A te kezeid nem voltak megkötve, sem
 lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott elveszni az ember! És siratá
 őt ismét az egész nép. ³⁵ Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak Dávidnak, mikor
 még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem az Isten
 [most] és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyeret, sem egyebet nem eszem. ³⁶ Mely
 dolgot mikor az egész község megértett, igen tetszék nékik; valamint a többi dolga is, a mit a király
 cselekeszik vala, igen tetszék nékik. ³⁷ És megértette azon a napon az egész nép és az egész Izráel,
 hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték. ³⁸ Monda pedig a király az ő
 szolgáinak: Nem tudjátok-e, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? ³⁹ Én pedig ma erőtelen,
 noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérujának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg
 az Úr annak, a ki gonoszt cselekeszik, az ő gonoszsága szerint.

Chapter 4

¹ Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. Sőt az egész Izráel megrémüle. ² Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótból való vala, a Benjámin fiai közül; mert Beerót is a Benjámin [városai] közé számláltatik. ³ Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek Gittáimba, és lőnek ott jövevények mind e mai napig. ⁴ Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia (öt esztendő s vala, mikor Jezréelből hír jött Saul és Jonathán felől, és felvevé őt a dajkája, hogy elszaladjon [vele;] lőn pedig, hogy mikor a [dajka] gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Mefibóset. ⁵ Elmenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala és ő déli álmát aluszsza vala. ⁶ Bemenvén azért ezek a ház belsejébe, gabonát vive, általüték őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az ő atyjafia, Bahana, elszaladának. ⁷ Mikor azért ezek a házba bementek, és ő hálószobájában az ágyán feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík mezőn. ⁸ És elvivék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondának a királynak: Ímhol Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; a ki üldözé a te lelketet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az ő maradékán. ⁹ Felele pedig Dávid Rékábnak és Bahanának, az ő atyjafiának, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nékik: Él az Úr, ki az én életemet megszabadította minden nyomorúságból, ¹⁰ Hogy én azt, a ki nékem hírt hozott vala, ezt mondván: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megöletém őt Siklágban, holott jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért: ¹¹ Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? ¹² Azért most vajjon ne kívánjam-é meg az ő vérének kezeitekből, hogy titeket eltöröljelek a földről? Parancsola azért Dávid az ő szolgálóinak, hogy megöljék őket; és elvagdálák kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban, a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felvevén, eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

Chapter 5

¹ Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetségei, és szólának ilyenképen: Ímé mi a te csontodból és testedből valók vagyunk, ² [Mert] ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett. ³ Eljövének azért Izráelnek minden vénei a királyhoz

Hebronba, és frigyét tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá kenék Dávidot Izráel felett.⁴ Harmincz esztendő s vala Dávid, mikor uralkodni kezde, [és] negyven esztendeig uralkodék.⁵ Hebronban uralkodék a Júda [nemzetség]én hét esztendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben uralkodék harminczhárom esztendeig az egész Izráel és Júda [nemzetség]ein.⁶ Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálemben a Jebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jössz ide be, hanem a sánták és vakok elűznek téged! [melylyel] azt jelenték: Nem jő ide be Dávid.⁷ Bevév mindazáltal Dávid a Sion várát, és az [immár] a Dávid városa.⁸ Mert azt mondá Dávid ama napon: Mindenki, a ki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornához [és vágja ott] a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlöl a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a házba!⁹ És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és megépíté Dávid köröskörül, Millótól fogva befelé.¹⁰ Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, [mert] az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele.¹¹ Követeket küldé pedig Hiram, Tírusnak királya Dávidhoz, és cédrusfákat is, ácsmestereket és kőműveseket, és építének házat Dávidnak.¹² És belátta Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő népéért, Izráelért.¹³ Vőn pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai.¹⁴ És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek: Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon,¹⁵ Ibhár, Elisua, Néfeg, Jáfia,¹⁶ Elisáma, Eljada és Elifélet.¹⁷ Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték Dávidot az Izráelen; felkelének mind a Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid, aláméne az erősségbe.¹⁸ A Filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében.¹⁹ Megkérde azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezébe adom a Filiszteusokat.²⁰ Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak.²¹ És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgálói.²² Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszéledének a Réfaim völgyében.²³ Megkérde azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj [most] reájok; [hanem] kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadd meg őket.²⁴ És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje

a Filiszteusok táborát.²⁵ És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeától fogva, mind [addig,] míg Gézerbe mennél.

Chapter 6

¹ Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harmincezer [embert.² És felkelvén, elméne Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának [városába], Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten ládáját, mely Névről, a Seregek Urának nevről nevezetik, ki ül a Kérubok között.³ És tevék az Isten ládáját új szekérre, és elhozák azt Abinádábnak házából, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik az új szekeret.⁴ Elvivék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten ládájával, és Ahió a láda előtt megyen.⁵ Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való minden [szerszámokkal,] hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és czimbalmokkal.⁶ És mikor Nákonnak szérűjére jutának, kinyújtá Uzza [az ő kezét] az Isten ládájára, és megtartá [azt,] mert az ökrök félremozdították vala.⁷ Ennekokáért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerőségéért: és meghala ott az Isten ládája mellett.⁸ És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig.⁹ Megfélemlék azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jöjjön az Úr ládája én hozzám?¹⁰ És nem akará Dávid magához vinni az Úrnak ládáját Dávidnak városába, hanem letéteté azt Dávid a Gitteus Obed Edom házábanál.¹¹ És lőn az Úrnak ládája a Gitteus Obed Edom házábanál három hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész háznépét.¹² És megmondák Dávid királynak ilyen szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mije van, az Isten ládájáért. És elmenvén Dávid, elvivé az Isten ládáját az Obed Edom házából Dávid városába vígassággal.¹³ Mikor pedig [azok,] a kik az Úr ládáját vitték, hat lépést mentek, áldozék [ott egy] ökröt és hízott borjút.¹⁴ Dávid pedig teljes erejéből tánczol vala az Úr előtt, és gyolcs efódot övedzett magára Dávid.¹⁵ Dávid azért és Izráelnek egész háza felvivék az Úr ládáját énekléssel és trombitaszóval.¹⁶ Lőn pedig, hogy mikor az Úr ládája Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és tánczol az Úr előtt, megútálá őt szívében.¹⁷ Mikor pedig bevitték az Úr ládáját, és elhelyezék azt az ő helyére a sáturnak közepére, melyet számára Dávid felállíttatott: akkor áldozott

Dávid egészen égőáldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt.¹⁸ Mikor pedig elvégezte Dávid
az egészen égőáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek Urának nevében.¹⁹
És osztogattata Dávid mind az egész népnek, Izráel egész seregének, férfiaknak és asszonyoknak,
mindenkinek egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kalácsot; és elméne mind az egész
nép, kiki az ő házához.²⁰ Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét [is:] kijöve
Mikál, a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő
szolgáinak szolgálói előtt felfosztózott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztózni!²¹
És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész
házanépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezém.²² Sőt
minél inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál
dicséretreméltóbb leszek a szolgálók előtt, a kikiről te szólasz.²³ Ennekokáért Mikálnak, Saul
leányának nem lön soha gyermeke az ő halálának napjáig.

Chapter 7

¹ Lön pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott
néki minden ellenségeitől,² Monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én czédrus[fából]
[csinált] palotában lakom, az Istennek ládája pedig a kárpitok között van.³ És monda Nátán a
királynak: Eredj, s valami a te szívedben van, vidd véghez, mert az Úr veled van.⁴ Azonban lön
az Úr szava Nátánhoz azon éjjel, mondván:⁵ Menj el, és mondd meg az én szolgálómnak, Dávidnak:
Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy abban lakjam?⁶ Mert én nem laktam házban
attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Égyiptomból, mind e mai napig, hanem szüntelen
sátorban és hajlékban jártam.⁷ Valahol csak jártam Izráel fiai között, avagy szólottam-é csak egy
szót is Izráel valamelyik nemzetségének, a kinek parancsoltam, hogy legeltesse az én népemet
Izráelt, mondván: Miért nem építtetek nékem czédrusfából való házat?⁸ Most azért ezt mondd
meg az én szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én hoztalak ki téged a kunyhóból,
a juhok mögül, hogy légy fejedelem az én népem felett, az Izráel felett;⁹ És veled voltam mindenütt,
valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet előtted; és nagy hírnevet szerzettem néked,
mint a nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak.¹⁰ Helyet is szerzek az én népemnek Izráelnek,
és [ott] elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdíttatik, és nem

fogják többé az álnokságnak fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte,¹¹ Attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidtől. És megmondotta néked az Úr, hogy házat csinál néked az Úr.¹² Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékdoból származik, és megerősítem az ő királyságát:¹³ Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké.¹⁴ Én leszek néki atyja, és ő leszen nekem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével;¹⁵ Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted.¹⁶ És állandó leszen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd leszen, [és] a te trónod erős leszen mindörökké.¹⁷ Mind e beszéd szerint, és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak.¹⁸ Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda az én házam népe, hogy engem ennyire elővittél?¹⁹ És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! hanem ímé szólasz a te szolgádnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram Isten!²⁰ De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat?²¹ A te ígéretedért, és a te jóakarated szerint cselekedted mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelensd a te szolgádnak.²² Ennekokáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtad kívül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel.²³ Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül, és magának nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Égyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől.²⁴ Mert megerősítetted magadnak a te népedet, az Izráelt, népedül mindörökké; és te voltál, Uram, nekik Istenök.²⁵ Most annakokáért, Uram Isten, a mit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedjél úgy, a mint szóltál;²⁶ Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izráelnek Istene, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtted!²⁷ Mert megjelentetted a te szolgádnak fülébe, óh Seregeknek Ura és Izráelnek Istene, ezt mondván: Házat építek néked. Ezért készteté szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád.²⁸ Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te szolgád felől),²⁹ Legyen a te jóakaratednek áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen

előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgádnak háza mindörökké.

Chapter 8

¹ Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket: és elfoglalá Dávid a Filiszteusok kezéből Méteg Ammát. ² És megveré a Moábitákat [is,]és kötéllel méré meg őket, lefektetvén őket a földre; két kötéllel méré azokat, a kik megölelendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgálói lőnek. ³ Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjessze [az Eufrátes] folyó vizéig. ⁴ És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvagdaltatá Dávid minden szekeres [lovak]nak és [csak] száz szekérbe [valót] hagyott meg közülök. ⁵ Eljövének pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. ⁶ És helyezte Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgálói lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala. ⁷ És elvevé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer szolgálói valának, és bevivé azokat Jeruzsálembe. ⁸ Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városaiból, Bétákhból és Berótaiból felette igen sok rezet. ⁹ Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden seregeit; ¹⁰ Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt, és áldja, hogy harczolt Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tóival is hadakozik vala). És a [Tói fia] kezében aranyból, ezüsből és rézből való edények valának, ¹¹ Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és aranynyal együtt, a melyet [az Úrnak] szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltatott; ¹² A Siriabeliektől, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekítáktól és a Réhób fiától, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából. ¹³ És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatért, miután a Siriabelieket leverte a sós völgyben, tizennyolczezeret. ¹⁴ Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgálói lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala. ¹⁵ Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és igazságot. ¹⁶ Fővezére volt Joáb,

Sérujának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékiró vala. ¹⁷ Sádók pedig, Akhitóbnak fia, és Akhimélek, Abjátárnak fia papok valának, és Sérája íródeák. ¹⁸ Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok [előljárója,] a Dávid fiai pedig fők valának.

Chapter 9

¹ Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy irgalmasságot cselekedjem ő vele Jonathánért? ² [Vala] pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítának, és monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: [Én vagyok] a te szolgád. ³ Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy cselekedjem vele az Isten irgalmasságát? Felele Siba a királynak: Van még Jonathánnak egy fia, ki mind a két lábára sánta. ⁴ Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a királynak: Ímé az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban. ⁵ Akkor elkülde Dávid király, és elhozatá őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házából Ló-Debárból. ⁶ És mikor megérkezett Dávidhoz Méfíbóset, Jonathánnak a Saul fiának fia, arczzal leborula, és tisztességet tőn néki; és monda Dávid: Méfíbóset! ki felele: Ímhol a te szolgád. ⁷ Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélkül irgalmasságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyáért; és visszaadom néked Saulnak, a te [nagy]atyádnak minden majorságát, és néked mindenkor asztalomnál lesz ételed. ⁸ Akkor fejet hajta [Méfíbóset,] és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok? ⁹ Szólítá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad fiának adtam. ¹⁰ A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te fiaid és szolgálid, és beszolgáltassad, hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfíbóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalomnál eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgálja. ¹¹ Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol [nékem], szolgáljának, a képen cselekeszik a te szolgád. ¹² És Méfíbóset az én asztalomnál eszik, mint a király fiainak egyike. Vala pedig Méfíbósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala; a Siba házában lakozók pedig mindnyájan Méfíbóset szolgálói [valának]. ¹³ Méfíbóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

Chapter 10

¹ Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia.

² És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atyja is velem irgalmasságot tett; és hozzá küldé Dávid, hogy vigasztalja őt szolgálai által atyja [halála] felől. Mikor Dávid szolgálai Ammon fiainak földére érkezének: ³ Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajjon becsüli-é Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajjon Dávid nem inkább azért küldötte-é hozzád szolgálait, hogy a várost megszemléljék és kikémleljék és teljesen elpusztítsák. ⁴ Elfogató azért Hánon a Dávid szolgálait, és szakáloknak felét lenyiratá, és ruháikat félben elmetszeté az alfelekig, és elbocsátá őket. ⁵ A mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe küldé, (mert ezek az emberek igen meggyaláztattak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevekedik szakálotok; és [úgy] jöjjetek haza. ⁶ Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöttekké lettek Dávid előtt, követet küldének az Ammon fiai, és felfogadák Siriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Siriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakának királyát ezer emberrel, és a Többelieket, tizenkétezer embert. ⁷ A mint ezt Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész seregét. ⁸ Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe állottak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Többeliek és Maaka magukban valának a mezőn. ⁹ Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség van ő ellene, kiválogató az Izráel népének színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel. ¹⁰ A népnek maradékát az ő öcscsének, Abisainak vezetésére bírta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. ¹¹ És monda: Ha erősebbek lesznek a Siriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítsek. ¹² Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetségünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjék úgy, a mint néki tetszik. ¹³ Elérkezék azért Joáb és az ő vele való sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte. ¹⁴ Látván pedig az Ammon fiai, hogy megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának [ők is] Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálembe. ¹⁵ Mikor pedig látták a Siriabeliek, hogy megverettettek az Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének. ¹⁶ És elküldé Hadadézer, és elhozató a Siriabelieket, a kik a vizen túl [valának,] és jövének Helámba; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt élükön. ¹⁷ Megizenék pedig Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne a Jordánon, és juta Hélámhoz: és

sereget rendelének a Siriabeliek Dávid ellen, és megütközének vele.¹⁸ De a Siriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétszáz szekerest és negyvenezer lovagot, Sobákat is, a seregek fővezérét megölé; és ugyanott meghala.¹⁹ Mikor pedig látták mindazok a királyok, a kik Hadadézernek szolgálói valának, hogy az Izráel által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nékik szolgálának; és nem merének többé a Siriabeliek kijöni az Ammon fiainak segítségére.

Chapter 11

¹ Lön pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok [hadba] szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgálait ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba [városát;] Dávid pedig Jeruzsálemben maradt.² És lön estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala.³ És elküldé Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda [egy ember:] Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége?⁴ Akkor követeket küldé Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult; és annakutána visszaméne az ő házához.⁵ És fogada méhében az asszony, és elküldvén, megizené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem!⁶ Akkor Dávid izene Joábnak: Küldd [haza] hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz.⁷ Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérde őt Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása felől.⁸ Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot küldé utána.⁹ Uriás azonban lefeküvék a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgálival, és nem méne a maga házához.¹⁰ És megjelenték Dávidnak, mondván: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-é? Miért nem mentél le a te házadhoz?¹¹ Felele Uriás Dávidnak: Az [Isten] ládája, Izráel és Júda [nemzetsége] sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgálói a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mívelem azt!¹² Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is.¹³ Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve aludni az ő

14 ágyára, az ő urának szolgáljaival együtt, de házához nem méne alá. Megvirradván pedig, levelet
 írta Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. 15 Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást
 legelől, a hol a harcz leghevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettessék és meghaljon.
 16 Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, a hol tudja vala, hogy
 erős vitézek vannak. 17 Kijöven azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának
 [egyesek] a nép közül, Dávid szolgálja közül, és a Hitteus Uriás is meghala. 18 [Követet] küldte
 akkor Joáb, és megizené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását. 19 És megparancsolá a követnek,
 mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak, 20 És ha a király haragra
 lobbanva azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harczolni? Avagy nem tudtátok-é,
 hogy lelövöldöznek a kőfalról? 21 Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubóset fiát? Nemde nem
 egy asszony üt-é agyon a kőfalról egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? [Azért] miért
 mentetek közel a kőfalhoz? 22 Akkor mondd meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. Elméne
 azért a követ, és mikor megérkezett, elbeszélé Dávidnak mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb.
 23 És monda a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk,
 de mi visszaűztük őket a kapu bejáratáig; 24 Azonban a kőfalról lövöldözének a nyilasok a te
 szolgáljaidra, és a király szolgálja közül [egyesek] meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt.
 25 Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver úgy
 megemészt egyet, mint mást. Fokozzad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így
 biztasd őt. 26 Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő
 férjét. 27 És mikor a gyászolás[nak ideje] eltelt, érette küldte Dávid és házába viteté őt és lőn néki
 felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Úrnak.

Chapter 12

1 Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán [prófétát,] ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember
 vala egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. 2 A gazdagnak felette sok juhái és ökrei valának;
 3 A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis nőstény báránycájánál, a melyet vett és
 táplált vala, s felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és

keblén aludt, és néki olyan vala, mintegy leánya. ⁴ Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhái közül hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, a ki hozzá ment vala; hanem elvevé a szegénytől az ő bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, a ki hozzá ment.

⁵ Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, a ki azt cselekedte. ⁶ A bárányért pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt

mívelte, és annak nem kedvezett. ⁷ És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak

téged a Saul kezéből. ⁸ És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam Izráelnek és Júdának házát; [és] ha még ez kevés [volt,] ezt s ezt adtam

⁹ volna néked. Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útalatos ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát

pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. ¹⁰ Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megúttáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen.

¹¹ Ezt mondja az Úr: Ímé én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. ¹² Mert te

titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágnál cselekeszem azt. ¹³ Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt,

nem fogsz meghalni. ¹⁴ Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, a ki lett néked, bizonynyal meghal. ¹⁵ Ezekután elméne Nátán az ő házához.

És megveré az Úr a gyermeket, a kit az Uriás felesége szült vala Dávidnak; és megbetegedék. ¹⁶ És könyörge Dávid az Istennek a gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a földön feküvék

¹⁷ éjjel. Felkelének azért az ő házának vénei [és menének] ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem akará, és nem is evék ő velek kenyeret. ¹⁸ Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem

merik vala a Dávid szolgálai néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk

meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy [magának] bajt szerezzen? ¹⁹ Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgálai suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő

szolgálainak: Meghalt-é a gyermek? Azok mondának: Meghalt. ²⁰ Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené magát és más ruhát vön magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék.

²¹ Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyeret vivének eleibe, és evék. Akkor mondának

az ő szolgálái néki: Mi dolog ez, a mit míveltél? Míg a gyermek élt, böjtöltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyeret ettél. ²² Monda ő: Míg a gyermek élt, addig böjtöltem és sírtam; mert ezt mondtam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és megél a gyermek. ²³ De most, [hogy] meghalt, vajjon miért böjtölnék? Vajjon visszahozhatom-é azzal? Én megyek ő hozzá, de ő nem jő ide vissza én hozzám. ²⁴ És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Bethsabét, és beméne hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt, ²⁵ A mint megizente vala Nátán próféta által, ki nevezé az ő nevét Jedidjának, az Úrért. ²⁶ Joáb pedig hadakozék az Ammon fiainak [városa,] Rabba ellen, és megvevé a királyi várost. ²⁷ És követeket küldé Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettem a város[nak egyik részét, a hol a víz van.] ²⁸ Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és szállj táborba a város ellen, foglald el azt, nehogy valamiképen, ha én foglalnám el, róla neveztessek az én nevem. ²⁹ Egybegyűjté azért Dávid mind az egész népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és elfoglala azt. ³⁰ És elvevé az ő királyuknak koronáját annak fejről, melynek súlya egy talentum arany volt, és drága [kövekkel vala rakva,] és lőn a Dávid fején, és a városból felette sok zsákmányt hozott el. ³¹ A népet pedig, mely benne [vala,] kihozatá; és némelyét fûrés, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté; némelyeket mészkemenczén vitt által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

Chapter 13

¹ Lőn ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép huga vala, kinek neve Támár vala; és Amnon, a Dávid fia megszereté őt. ² Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen. ³ [Vala] azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvérének fia; Jonadáb pedig igen eszes ember vala. ⁴ Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem. ⁵ És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tedd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd azt néki: Jöjjön ide, kérlek, Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő kezéből egyem. ⁶ Lefeküvék azért Amnon, és tetteté, mintha beteg

volna; mikor azután eljött a király, hogy őt meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jöjjön ide hozzám Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélest, és hadd egyem az ő kezéből.

7

Elküldte azért Dávid a Támár házához, ezt izenvén: Eredj el mindjárt az Amnon bátyád házához,

8

és készíts valami ennivalót néki. Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik

9

vala. És lisztet vévén, meggyúrá és bélest csinála ő előtte, és megfőzé a bélest. Előhozá annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjete ki mellőlem

10

mindenkit; és kimenének mindnyájan előle. Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezedből; vevé azért Támár a bélest, melyet készített vala, és bevívé

11

Amnon bátyjának az ágyasházba. És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki:

12

Jöjj, feküdj mellém, húgom. Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem

13

szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot. És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy bolond. Azért kérlek, szólj a királynak,

14

mert nem fog megtagadni engem tőled. Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb

15

levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék. És meggyûlölé őt Amnon felette igen, mert nagyobb lön gyûlölete, melylyel gyûlölte őt, a szeretetnél, melylyel őt megszerette vala. És monda néki

16

Amnon: Kelj fel, eredj dolgozdra. Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszsgot annál, a

17

melyet rajtam véghezvittél, hogy elúzz engem. Ő azonban nem akart reá hallgatni, Hanem beszólítá szolgáját, a ki néki szolgál vala, és monda: Űzd ki őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót

18

utána. Vala pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a milyenben a király leányai szoktak járni,

19

míg szûzek valának. Kiûzé azért őt a szolga, és bezára az ajtót utána. Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka szoknyát, mely rajta volt, meghasogató, kezét pedig fejére tevén, jajgatva jár

20

vala. És monda néki a bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most, húgom, [mert] atyádfia, ne bánkódjál azon felettébb. Lakozék azért Támár nagy árvaságban az ő

21

bátyjának, Absolonnak házában. Dávid király pedig hallván mindezeket, felette igen

22

megharaguvék. Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, sem jót, sem gonoszt; mert

23

igen gyûlöli vala Absolon Ammont, mivelhogy megszeplősítette az ő hugát, Támárt. És lön két esztendő mulva, mikor Absolonnak [juhait] nyírták Baál- Hásorban, mely Efraimban van, meghívá

24

Absolon mind a király fiait. Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Ímé most nyírják a te

25

szolgádnak [juhait, azért] jöjjön el kérem a király és az ő szolgálai a te szolgálóddal. Monda a király Absolonnak: Ne, fiam, ne menjünk el mindnyájan, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erölteti

26
 vala őt, de nem akara elmenni, hanem megáldá őt. Monda mégis Absolon: Ha nem, úgy jöjjön
 el velünk Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled? 27 Mikor pedig
 28
 erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnont is és mind a király fiait. Parancsola pedig Absolon
 az ő szolgálóinak, ezt mondván: Kérlek, vigyázzatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és
 mondom néktek: akkor üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljete, hiszen én
 29
 parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne féljete. Úgy cselekedéne azért az Absolon szolgálói
 Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindnyájan felkeléne, és ki-ki
 30
 ösvérére üle, és elszaladának. Mikor pedig még az útban voltak, a hír eljutott Dávidhoz,
 31
 mondván: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. Akkor felkele a
 király, megszaggatá ruháit, és a földre feküvék, és az ő szolgálói mindnyájan megszaggatott ruhában
 32
 állanak vala előtte. Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvéreének fia, és monda: Ne
 mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül;
 mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette, Absolonnak mindig szájában volt [ez
 33
 a dolog]. Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden
 34
 fiai meghaltak, mert csak Amnon halt meg egyedül. Absolon pedig elmenekült. És felemelvén
 az őrálló az ő szemeit, látá, hogy sok ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. 35 És monda
 36
 Jonadáb a királynak: Ímé jönnek a király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt. És lön, a
 mint megszűnt beszélni, megérkezéne a király fiai, és szavokat felemelvén, sírának; és maga a
 37
 király is és az ő szolgálói mindnyájan felette igen sírának. Absolon pedig elfuta, és méne
 38
 Talmaihoz, Ammihur fiához, Gessurnak királyához. És [Dávid] minden nap siratá az ő fiát.
 39
 Absolon pedig, minekutána elfutott és Gessurba ment, három esztendeig volt ott. Dávid király
 pedig felhagyott [azzal,] hogy Absolon ellen menjen, mert megvigasztalódott Amnon felől, hogy
 meghalt.

Chapter 14

1
 Észrevévén Joáb, Sérujának fia, hogy a királynak szíve vágyakozik Absolon után, 2 Elkülde
 Joáb Tékoa [városába], és hozata onnét egy asszonyt, ki igen eszes vala, és monda néki: Kérlek
 tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába, és olajjal se kend meg magadat;
 3
 és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratta halottját. És menj be a királyhoz, s így és így

szólj hozzá. És Joáb szájába adta, hogy mit kelljen szólani.⁴ Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczczal a földre leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király!⁵ És monda néki a király: Mi bajod van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt.⁶ És a te szolgálódnak két fia vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvédte volna, az egyik megsérté a másikat és megölé.⁷ És ímé az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add kezünkbe az ő testvérenek gyilkosát, hadd öljük meg őt az ő testvérenek lelkéért, a kit megölt, és vesszessük el az örököszt is. Így akarják eloltani a kicsiny szikrácskát, a mely [nékem] megmaradott, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén.⁸ Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz, és parancsolok a te dolgod felől.⁹ Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ő trónja ártatlan lesz.¹⁰ Monda erre a király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbe, és többé nem fog illetni téged.¹¹ Akkor ő monda: Emlékezzék meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúló ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az én fiamat ne vesszessék el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre.¹² És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ő monda: Szólj.¹³ Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltaszított magától, nem hívhatja vissza?¹⁴ Mert bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem.¹⁵ Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én szólnék a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindazáltal azt mondotta a te szolgálód: Mégis beszélek a királylyal, hátha megteszi a király, a mit az ő szolgálóleánya mond.¹⁶ Igen, meghallgatja a király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak kezéből, a ki engem el akar veszteni és velem együtt az én fiamat az Istennek örökségéből.¹⁷ Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a királynak beszéde szerezzen nyugalmat, mert mint az Istennek angyala, olyan az én uram, a király, mivelhogy meghallgatja mind a jót, mind a gonoszt. És az Úr a te Istened legyen te veled.¹⁸ És felelvén a király, monda az asszonynak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek!¹⁹ És monda a király: Vajjon mindezekben nem a Joáb keze [van-é] veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra, sem balra nem lehet térni attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgálód Joáb hagyta [ezt] nékem, és mindezeket

a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak szájába.²⁰ Hogy a dolognak más fordulatot adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bölcsesége szerint, hogy mindent észrevegyen, a mi a földön van.²¹ Akkor monda a király Joábnak: Ímé megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd haza [az] [én] fiamat, Absolont.²² És a földre arczczal leborula Joáb, és térdet-fejet hajtván, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád, hogy van valami becsületem előtted; mert az ő szolgálójának beszédét megcselekedte a király.²³ Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és haza hozá Absolont Jeruzsálembe.²⁴ És monda a király: Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orczáját nem láthatá.²⁵ Nem vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala.²⁶ És mikor a fejét megnyiratja (mert minden esztendőben megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz siklust a királyi mérték szerint.²⁷ Lön pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez igen szép természetű asszony vala.²⁸ Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét még nem látta. Elkülde azért Absolon Joábhöz, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és elkülde másodszer is, de ő még sem akart elmenni.³⁰ Monda azért az ő szolgálójának: Nézzétek, a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája: menjetek el, és gyújtsátok fel tűzzel; és meggyújták az Absolon szolgálói a gazdaságot tűzzel.³¹ Felkele azért Joáb, és méne Absolonhoz az ő házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te szolgálaid az én gazdaságomat felgyújtották tűzzel?³² Felele Absolon Joábnak: Azért mert hozzád küldöttem ily szóval, hogy ide jöjj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad [néki]: Mi szükség volt hazajönöm Gessurból? Jobb volna most is nékem ott [lennem]. Most azért szeretném a király arczát látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem.³³ Elméne azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a [király] Absolont, és elméne a királyhoz, és fejet hajtván a király előtt, arczczal a földre borula. És megcsókolá a király Absolont.

Chapter 15

¹ Lön pedig annakutána, szerze magának Absolon szekeret, lovakat és ötven embert, kik előtte szaladjanak.² És reggelenként felkelvén Absolon, megállá az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólíta Absolon, és megkérde: Micsoda

városból való vagy te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetségéből való a te szolgád; ³ Monda néki Absolon: Ímé a te beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, a ki téged meghallgatna a királynál. ⁴ Mondja vala ismét Absolon: Vajha valaki engem tenne ítélőbíróvá e földön, és én hozzám jőne minden ember, a kinek valami ügye és pere volna, igazat tennék néki. ⁵ Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal kezét nyújtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt. ⁶ És e képen cselekedék Absolon egész Izráellel, valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri vala. ⁷ Lőn pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; ⁸ Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely Siriában van, ezt mondván: Ha valóban hazavezérel engem az Úr Jeruzsálembe, az Úrnak szolgálók. ⁹ Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén, elméne Hebronba. ¹⁰ Hírnököket küldé pedig Absolon Izráelnek minden nemzetségéhez, hogy megmondják: Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban. ¹¹ És Absolonnal együtt kétszáz férfi [is] elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik jóhiszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról. ¹² És elküldvén Absolon, [hivatá] a Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte. És igen nagy lőn az összeesküvés, és a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. ¹³ És követ méne Dávidhoz ilyen izenettel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik. ¹⁴ Akkor monda Dávid minden szolgáinak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljetek fel, és fussunk el, mert [itt] nincsen számunkra menekülés Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamiképp sietve utól ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. ¹⁵ Mondának pedig a király szolgálói a királynak: Minden [úgy legyen], a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, ímé [itt vannak] a te szolgálaid. ¹⁶ Kiméne azért a király és egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizzék a házat. ¹⁷ És kimenvén a király és egész [ház]népe ő utána, megállapodának a legszélső háznál. ¹⁸ És minden szolgálói ő mellé menének; és a Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, [az a] hatszáz férfi, kik vele jövének Gáthból, elvonulának a király előtt. ¹⁹ Monda pedig a király a Gitteus Ittainak: Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel [szülő] helyedre. ²⁰ Csak tegnap jöttél, és már ma zaklassalak téged, hogy velünk jöjj? Én megyek oda, a hova mehetek; te pedig térj vissza, és vidd vissza testvéredet is; irgalmasság és igazság legyen veled. ²¹ És felele Ittai a királynak, mondván: Él az Úr és él az én uram, a király,

22 hogy valahol lesz az én uram, a király, mind halálában, mind életében, ott lesz a te szolgád is.
 Monda azért Dávid Ittainak: Ám jöjj el és menj[ünk] el. És elméne a Gitteus Ittai és az ő emberei
 23 együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának. És az egész föld [népe] nagy jajgatással sír
 vala, mikor az egész nép elméne. A király azért általméne a Kedron patakán, és a nép mind átméne
 24 az útra, a pusztá felé. És ímé vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének
 ládáját hordozzák vala; és letevék az Isten ládáját. Azonközben Abjátár is felméne, míg a nép a
 25 városból mind kitakarodék. És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba,
 26 ha én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hoz, megmutatja nékem azt, és az ő sátorát.
 Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködöm benned: Ímhol vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint
 27 néki tetszik. Monda annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? [Azért]
 menj haza békességben a városba, Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok,
 28 veletek együtt. Lássátok, ímé én itt időzöm, ennek a pusztának sík mezején, míg töletek hír jő,
 29 és nékem izentek. Visszavivék azért Sádók és Abjátár Jeruzsálembe az Isten ládáját, és otthon
 30 maradának. Dávid pedig felméne az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét beborítva, saru
 31 nélkül ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentökben sírának.
 Megizenék azonközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda
 32 Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. És a mint feljuta Dávid a [hegy]
 tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jöve az Árkeából való Khúsai, ki ruháját
 33 megszaggatá és földet hinte fejére. És monda néki Dávid: Ha eljössz velem, terhemre leszel
 34 nékem; De ha a városba visszatérsz, és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, óh király;
 ennekelőtte a te atyád szolgája voltam, most immár a te szolgád leszek, megronthatod Akhitófelnek
 35 ellenem való tanácsát. És ímé veled lesznek [ott] Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot,
 36 a mit hallándasz a király házából, mondj meg a papoknak, Sádóknak és Abjátárnak. Ímé ott
 van velök az ő két fiok is, Akhimás, a Sádók [fia], és Jonathán, az Abjátár [fia], kik által nékem
 37 mindjárt megizenhetitek, valamit hallotok. Elméne azért Khúsai, a Dávid barátja a városba,
 Absolon pedig bevonula Jeruzsálembe.

Chapter 16

¹ Mikor pedig Dávid egy kevéssé alább ment a [hegy] tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgája, két megnyergelt számmal, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszúszőlő és száz csomó füge és egy tömlő bor vala. ² És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépéé legyenek, hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad a pusztában. ³ És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a királynak: Ímé Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel háznépe az én atyámnak országát. ⁴ És monda a király Sibának: Ímé minden tied legyen, valamije volt Mefibósetnek. Mondta akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előtted, óh uram király! ⁵ Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve Sémei vala, Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala [őket]. ⁶ És követ hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden szolgáit, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindnyájan az ő jobb és balkeze felől valának. ⁷ És így szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vér[szopó] és istentelen ember! ⁸ Megfizet [most] az Úr néked Saul egész házanépének vééréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! ⁹ Mondta pedig Abisai, Sérújának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem. ¹⁰ Mondta pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérújának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt? ¹¹ És monda Dávid Abisainak és minden szolgáinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyan [cselekedné] tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki. ¹² Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett. ¹³ És megy vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hány vala. ¹⁴ Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék. ¹⁵ Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férfiai, bemenének Jeruzsálembé, és Akhitófel is ő vele. ¹⁶ Mikor pedig az Arkeából való Khúsai, a Dávid barátja bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Éljen a király, éljen a király! ¹⁷ És monda Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal? ¹⁸ Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal maradok. ¹⁹ Azután ugyan kinek szolgálnék [örömebb], mint az én [barátom] fiának? A mint szolgáltam

a te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád [is].²⁰ Monda pedig Absolon Akhitófelnek: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk?²¹ Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megéri az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté ttedd magadat, és annál inkább megerősödnek mindazoknak kezeik, a kik melletted vannak.²² Sátort vonának azért Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyjának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára.²³ És Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak [tekintetett] abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt Akhitófelnek minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

Chapter 17

¹ Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és üldözzem Dávidot ez éjjel.² És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt magát megölöm.³ És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfiútól függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép békességben lesz.⁴ Igen tetszék e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek.⁵ És monda Absolon: Hívják ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is.⁶ És mikor megérkezék Khúsai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel ilyen tanácsot ad, megfogadjuk-é az ő szavát, vagy ne? Szólj hozzá.⁷ Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott.⁸ És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt.⁹ Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami [más] helyen, és meglehet, hogy [mindjárt] kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett az Absolon népe.¹⁰ És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlánnak szíve, igen megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek.¹¹ Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való fövény; és magad is menj el a hadba.¹² Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen, a hol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat

¹³ a földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele vannak, egy se maradjon meg. Ha pedig városba szaladna, mind az egész Izráel köteleket húzzon a város körül, és vonjuk azt a patakba,

¹⁴ hogy még csak egy kövecskét se találjanak ott. És monda Absolon és Izráelnek minden férfია: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófel tanácsánál. Az Úr parancsolta vala pedig, hogy

¹⁵ az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófel Absolonnak

¹⁶ és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. Azért sietve küldjétek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy

¹⁷ valamiképen el ne nyelettessék a király és az egész nép, mely vele van. Jonathán pedig és Akhimás a Rógel forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá [ezeket] nékik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni,

¹⁸ bemenvén a városba. Meglátá mindazáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim [városában,] kinek

¹⁹ tornáczában volt egy kút, és oda szállának alá. Az asszony pedig egy terítőt vön és beteríté a

²⁰ kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vevék észre. Menének pedig az Absolon szolgálái az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nékik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék [őket], de mivel nem találták, visszatérének Jeruzsálembe.

²¹ Mikor pedig elmentek, kijövének a kútból, és elmenvén, megmondák [ezeket] Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljétek fel és menjétek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot adott

²² ti ellenetek Akhitófel. Felkele azért Dávid és mind a vele való nép, és általkelének a Jordánon,

²³ míg megvirrada; egy sem hiányzék, a ki által nem ment volna a Jordánon. Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergelé szamarát, és felkelvén elméne házához, az ő városába; és elrendezvén háznép[nek dolgát], megfojtá magát, és meghala; és eltemetteté az ő

²⁴ atyjának sírjába. És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkele Absolon a Jordánon, ő és

²⁵ Izráelnek férfiai mindnyájan ő vele. És Amasát tevé Absolon fővezérré a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, a ki beméne Abigailhoz,

²⁶ a Náhás leányához, ki Sérujának, a Joáb anyjának nővére vala. És tábort jára Izráel és Absolon

²⁷ a Gileád földén. Lön pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott, ímé Sóbi, az Ammoniták [városából], Rabbából való Náhásnak fia, és a Ló- Debár [városból] való Ammielnek fia, Mákir,

²⁸ és a Gileád [tartományában,] Rógelimban lakozó Barzillai. Ágynemût, medenczéket és

²⁹ cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt [árpát,] Mézet, vajtat,

juhót, ünősajtokat hozának Dávidnak és az ő vele való népnek eleségül. Mert azt gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

Chapter 18

¹ Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat renделе föléjük. ² És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Séruja fiának, Abisainak, Joáb atyjafiának keze alatt, harmadrészét pedig [bízá] a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király: Bizony én magam is elmegyek veletek. ³ De a nép monda: Ne jöjj; mert ha netalán mi megfutamodunk is, velünk nem gondolnak, és ha felerészben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnak; de te [teszesz] [anynyit], mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nekünk segítségül. ⁴ Monda azért nékik a király: A mi néktek jónak tetszik, én azt mívelem. ⁵ Megállá azért a király a kapuban, és az egész sereg megy vala ki százanként és ezerenként. Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: Az én fiammal, Absolonnal én érettem kiméletesen bánjatok; hallá pedig ezt mind az egész had, mikor a király mindenik vezérnek parancsola Absolon felől. ⁶ Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az Efraim erdejénél. ⁷ És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgálái által, és nagy veszteség volt ott azon a napon, [mintegy] húszezer emberé. ⁸ És kiterjedt a harc az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. ⁹ És találkozá Absolon Dávid szolgáláival; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cserfák sűrű ágai alá, [hol] fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvén az ég és föld között, az öszvér pedig elszaladt alóla. ¹⁰ Kit mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Ímé, láttam Absolont egy cserfán függeni. ¹¹ Monda pedig Joáb az embernek, a ki megmondotta vala néki: Ímé láttad, és miért nem ütöted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst [siklus]sal és egy övvel. ¹² Monda az ember Joábnak: Ha mindjárt ezer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a király fiát; mert a mi fülünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kiméljétek, bárki [legyen,] az ifjút, Absolont. ¹³ Vagy ha orozva törtem volna életére - mivel a király előtt semmi sem marad titokban - magad is ellenem támadtál volna. ¹⁴ Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni; és vön három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán. ¹⁵ Körülfogák akkor a

Joáb fegyverhordozó szolgálai tízen, és általverék Absolont, és megölik őt.¹⁶ Megfúvatá azután a trombitát Joáb, és megtére a nép Izráelnek üzéséből, mert kimélni akará Joáb a népet.¹⁷ Absolont pedig felvevék, és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hányának reá. És az egész Izráel elmeneküle, kiki az ő sátorába.¹⁸ Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen nékem oly fiam, a kin az én nevemnek emlékezete maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívatatik mind e mai napig.¹⁹ Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy megszabadította őt az Úr az ő ellenségeinek kezéből.²⁰ És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mondd meg a hírt, ma pedig ne mondd meg; mivelhogy a király fia meghalt.²¹ Monda azonközben Joáb Kúsinak: Eredj el, mondd meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előtt, és elszaladt.²² És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiam; nem néked való [ez] a hírmondás?!²³ Bármint legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé Kúsit.²⁴ Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az őrálló felméne a kapu tetejére, a kőfalra, és felemelvén szemeit, látá, hogy egy ember igen fut egyedül.²⁵ Kiálta azért az őrálló, és megmondá a királynak, és monda a király: Ha egyedül jő, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve.²⁶ Látá pedig az őrálló, hogy másik ember is fut, és lekiálta az őrálló a kapunállónak, mondván: Ímé [más] ember [is] fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó.²⁷ Monda ismét az őrálló: A mint látom, az elsőnek olyan a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrel jő.²⁸ Kialtván azért Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá magát arczczal a földre a király előtt, és monda: Áldott az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen.²⁹ Monda akkor a király: Hogy van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi történt.³⁰ És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megállá ott.³¹ E közben Kúsi is megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt.³² Monda a király Kúsinak: Hogy van Absolon fiam? Felele Kúsi: [Úgy] legyenek az én uramnak, a királynak minden ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak, mint a te fiad.³³ És megháborodék a király, és felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: [Szerelmes]

fiam, Absolon! [édes] fiam, [édes] fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted, Absolon, [édes] fiam, [szerelmes] fiam!

Chapter 19

¹ És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont. ² És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja vala, hogy beszélnek: Így bánkódik a király az ő fián. ³ És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott a nép, mely szégyenli magát, hogy a harczból elmenekült. ⁴ A király pedig eltakarván orcáját, fenszóval kiáltja vala a király: [Édes] fiam, Absolon! Absolon, [édes] fiam! [szerelmes] fiam! ⁵ Akkor méne Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítetted e mai napon minden te szolgálidnak orcáját, kik e mai napon a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleségidnek lelkeit, és ágyasidnak lelkeit; ⁶ Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnék és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek; mert kijelentetted ma, hogy előttem a vezérek és szolgálak mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak élne Absolon, ha mi mindnyájan meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked. ⁷ Azért most kelj fel, menj ki, és szólj kedvök szerint a te szolgálidnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel egy ember sem marad melletted, és ez gonoszabb lesz reád nézve mindama nyomorúságnál, mely veled történt ifjúságodtól fogva, mind e mai napig. ⁸ Felkele azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az egész népnek, mondván: Ímé a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak. Izráel pedig elmenekült, kiki az ő sátorába. ⁹ Mind az egész nép között pedig nagy veszekedés vala Izráelnek mindenik nemzetségében, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az országból. ¹⁰ Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban. Mit késtek azért hazahozni a királyt? ¹¹ Dávid király pedig elkülde Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondván: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnek szava eljutott a királynak házába. ¹² Én atyámfiai vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak hazahozásában? ¹³ És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom és testem vagy-é? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha nem leszel a sereg fővezére minden időben én előttem Joáb helyett. ¹⁴ És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik elküldénének a királyhoz: Jöjj

15 haza mind te, mind a te szolgálid. Hazatére azért a király; és a mint a Jordánhoz érkezék, Júda
 16 férfiai Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigyék a királyt a Jordánon.
 Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a Júda nemzetségével
 17 eleibe méne Dávid királynak. És ezer ember vala ő vele Benjámín [nemzetség]éből, és Siba, a
 Saul házában való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgálja is vele valának, és általmenének a Jordánon
 18 a király előtt. Kompot is vivének által, hogy a király háznépét általhozzák, és hogy kedve szerint
 19 cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment.
 És monda a királynak: Ne tulajdonítsa [vétkül] nékem az én uram [az én] álnokságomat; és ne
 emlékezzél meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgálád azon a napon, a melyen az én
 20 uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király; Mert elismeri a te szolgálád,
 hogy én vétkeztem, és ímé az egész József nemzetsége közül én jöttem ma először, hogy a királynak,
 21 az én uramnak eleibe menjek. És felele Abisai, Sérujának fia és monda: Nem ölod-é meg azért
 22 Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen? Monda pedig Dávid: Mi közöm
 van veletek, Sérujának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben?
 23 Mintha nem tudnám, hogy ma lettem [újonnan] Izráel királya. És monda a király Sémeinek:
 24 Nem halsz meg; és megesküvék néki a király. Méfíbóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak,
 és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva,
 25 hogy a király elment vala, mindama napig, a melyen békességgel haza jöve. És lön, hogy mikor
 Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem
 26 Méfíbóset? És ő felele: Uram király, az én szolgálám csalt meg engem; mert azt mondotta a te
 szolgálád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylyal; mert sánta a te
 27 szolgálád. És rágalmazott [engem], a te szolgálodat az én uram, a király előtt; de az én uram, a
 28 király [olyan,] mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! Mert
 jóllehet az én atyámnak egész háznépe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis
 a te szolgálodat azok közé helyezéd, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda
 29 kérésem volna még a király előtt? Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én
 megmondottam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jószágon. 30 És monda Méfíbóset a királynak:
 31 Elveheti az egészset, csakhogy az én uram, a király békességben haza jöhete. A Gileádból való
 32 Barzillai is eljöve Rógelimból, és általméne a királylyal a Jordánon, kisérven őt a Jordánon.
 Barzillai pedig igen vén [ember] vala, nyolczvan esztendő, és ő táplálta vala a királyt, míg

Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. ³³ Monda pedig a király Barzillainak: Jere
 velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. ³⁴ Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi
 az én életem esztendeinek napja, hogy én felmehetnék a királylyal Jeruzsálembé? ³⁵ Nyolczvan
 esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy
 érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak
 és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? ³⁶ Egy
 kevés ideig [óhajtana] a Jordánon átmenni a királylyal a te szolgád; miért adna azért a király nékem
 ily nagy jutalmat? ³⁷ Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én
 városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád,
 Kimhám, menjen el ő a királylyal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak
 tetszik. ³⁸ És monda a király: Jöjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik;
 és valamit tőlem kívánsz, megcselekszem veled. ³⁹ Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész
 nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére.
⁴⁰ Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megy vala és Júdának egész népe, a kik
 a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. ⁴¹ És ímé, Izráelnek minden férfiai eljövének a
 királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a Júda nemzetsége? És
 hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben?
⁴² Felelének pedig mindnyájan a Júda férfiai az Izráel férfiaknak: [Azért,] mert a király közelebb
 áll hozzám; és miért neheztelsz ezért a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? Avagy
 megajándékozott-é valami ajándékkal? ⁴³ Felelvén pedig az Izráel férfiai a Júda férfiaknak,
 mondának: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van feletted.
 Miért tartottál azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza
 a mi királyunkat? De mindazáltal erősebb lőn a Júda férfiaknak szava, az Izráel férfiaknak szavánál.

Chapter 20

¹ Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin
 [nemzetségéből] való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nekünk semmi közünk
 Dávidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. [Azért] oh Izráel, [oszoljatok el,] kiki az
 ő sátorába. ² Eltávozték azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda
 [nemzetségéből] való azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán [vizétől] fogva mind

³ Jeruzsálemig. Bemenvén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyasát, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájuk be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknak napjáig, özvegységben élvén. ⁴ Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetségét három nap alatt, és magad is itt légy jelen. ⁵ Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig késék, mint a hogy a [király] meghagyta vala néki. ⁶ Monda akkor Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul cselekeszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad mellé a te uradnak szolgálait, és kergesd meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk. ⁷ Kimenének azért ő utána a Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindnyájan, és kimenének Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. ⁸ Mikor pedig ama nagy kösziklánál voltak, mely Gibeonnál van, Amasa jöve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övedzett fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor [Joáb]ment, leesék. ⁹ És monda Joáb Amasának: Egészségben vagy-é atyámfia? És Joáb megfogá jobbkezevel az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. ¹⁰ Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általuté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté által, mindazáltal meghala; Joáb pedig és Abisai, az ő atyjafia, üldözzék azután Sébát, a Bikri fiát. ¹¹ Megállá pedig az [Amasa] [teste] felett Joábnak egy szolgája, és monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak [javát] kívánja, Joáb után [siessen.] ¹² Amasa pedig fetreng vala a vérben az útnak közepén; látván pedig egy [ember,] hogy ott mindenki megállá, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vete ő reá; mivel látta, hogy valaki csak arra ment, mind megállott. ¹³ Minekutána pedig kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. ¹⁴ És általméne [Séba] Izráelnek minden nemzetségein, Abelán és Béth- Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlvén, követik vala őt. ¹⁵ És eljövén, körülfogták őt Abelában Béth-Maaka [városában], és nagy töltést emelének a város ellen, mely a kőfallal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a kőfalat, ¹⁶ Akkor kiálta egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak: Jöjj ide hozzám, valamit mondok néked! ¹⁷ Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-é Joáb? Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom. ¹⁸ Akkor monda az [asszony]: Korábban azt szokták mondani: Kérdezzék meg Abelát, és úgy végeztek. ¹⁹ Én Izráel békeszerető hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért akarod elnyelni

az Úrnak örökségét?²⁰ Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem, hogy elnyeljem és elveszessem!²¹ Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységéből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a város alól. És monda az asszony Joábnak: Ímé majd kivetjük a köfalra a fejét néked.²² Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községhez, és elvágatá Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálembe, a királyhoz.²³ Joáb pedig Izráel egész serege felett való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok vezére vala.²⁴ Adorám pedig adószedő, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékiró vala.²⁵ Séja íródeák, Sádók pedig és Abjátár papok valának.²⁶ A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

Chapter 21

¹ Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé [e miatt] Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a Gibeonitákat.² Hivatá azért a király a Gibeonitákat és szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdtek vala; Saul mindazáltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetsége iránti buzgalmából).³ És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek, és mivel szerezzek engesztelést, hogy áldjátok az Úrnak örökségét?⁴ Felelének néki a Gibeoniták: Nincsen nekünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házábanál, és nem kell mi nekünk, hogy valaki megölettessék Izráelben.⁵ És monda: Valamit mondotok, megcselekszem veletek. Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a [házából,] a ki megemésztett minket, és a ki ellenünk [gonoszt] gondola, hogy megsemmisíttessünk, és meg ne maradhassunk Izráel egész határában;⁶ Adj nekünk hét embert az ő maradékai közül, a kiket felakaszszunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom.⁷ És kedveze a király Mefibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr [nevére tett] esküvéért, mely közöttök tétetett, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között.⁸ De elvevé a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Mefibósetet, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzillai fiának, Adrielnek, a Méholátból valónak.⁹ És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik

felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg. ¹⁰ Vőn pedig Rispa, Ajának leánya [egy] zsákruhát, és kiteríté azt magának a kősziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé az égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a mezei vadakat éjszaka. ¹¹ És megmondák Dávidnak, a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett. ¹² Akkor elméne Dávid, és elhozá a Saul és Jonathán tetemeit a Jábes-Gileádbeliectől, kik ellopták vala azokat a Bethsánnak utcájáról, a hol őket a Filiszteusok felakasztották vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault a Gilboa hegyén. ¹³ És elhozták onnét Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit, és összeszedték azoknak tetemeit is, a kik felakasztattak. ¹⁴ És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin földében, Sélában, az ő atyjának, Kisnek sírboltjában; és megtették mindazt, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt. ¹⁵ Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgálival együtt, és harcolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfárada. ¹⁶ Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidot; ¹⁷ De Abisai, Sérújának fia segített néki és általüté a Filiszteust és megöle. Akkor esküvéssel fogadák néki a Dávid szolgálai, ezt mondván: ¹⁸ [Soha] többé velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétnekét el ne oltsad. Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób [városánál,] és Sibbékai, Husát [város]ból való, akkor megöle Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala. ¹⁹ Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megöle a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala, mint a szövőknek zugolyfája. ²⁰ Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, [azaz] mindenestől huszonnégy, és ez is óriástól származott vala. ²¹ És szidalmazá Izráelt, de megöle Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. ²² Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind Dávid keze által és az ő szolgálinak kezeik által estek el.

Chapter 22

¹ Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. ² És monda: Az Úr az én kősziklám és kőváram, és szabadítóm nékem. ³ Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. &Paizsom nékem ő s

idvességemnek szarva, erősségem és oltalmam. &Az én idvezítőm, ki megszabadítasz az
 erőszakosságtól. ⁴ Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretreméltó; &És megszabadulok ellenségeimtől.
⁵ Mert halál hullámai vettek engem körül, &Az istentelenség árijai rettentettek engem; ⁶ A pokol
 kötelei vettek körül, &S a halál törei estek reám. ⁷ Szükségemben az Urat hívtam, &S az én
 Istenemhez kiáltottam: &És meghallá lakóhelyéről szavamat, &S kiáltásom eljutott füleibe. ⁸
 Akkor rengett és remegett a föld, &Az égnek fundamentumai inogtak, &És megrendülének, mert
 haragudott Ő. ⁹ Füst szállt fel orrából, &És emésztő tűz szájából, &Izzószén gerjedt belőle. ¹⁰
 Lehajtá az eget és leszállt, &És homály volt lábai alatt. ¹¹ A Khérubon ment és röpült, &És a
 szelek szárnyain tünt fel. ¹² Sötétségből maga körül sátrakat emelt, &Esőhullást, sűrű felhőket.
¹³ Az előtte levő fényességből &Izzó szenek gerjedének. ¹⁴ És dörgött az égből az Úr, &És a
 Magasságos hangot adott. ¹⁵ Ellövé nyilait és szétszórta azokat, &Villámot, és összekeverte azokat.
¹⁶ És meglátszottak a tenger örvényei, &S a világ fundamentumai felszínre kerültek, &Az Úrnak
 feddésétől, &Orra leheletének fúvásától. ¹⁷ Lenyúlt a magasságból és felvett engem, &S a mélységes
 vizekből kihúzott engem. ¹⁸ Hatalmas ellenségimtől megszabadított engem; &Gyűlölőimtől, kik
 hatalmasabbak valának nálam. ¹⁹ Reámtörtek nyomorúságom napján, &De az Úr gyámolóm volt
 nékem. ²⁰ Tágas helyre vitt ki engem, &Kiragadott, mert jóakaróm nékem. ²¹ Az Úr megfizetett
 nékem igazságom szerint, &Kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem. ²² Mert megőriztem
 az Úrnak utait, &S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. ²³ Mert ítéletei mind előttem vannak,
 &S rendeléseitől nem távoztam el. ²⁴ Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól. ²⁵
 Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint, &Szemei előtt való tisztaságom szerint. ²⁶ Az
 irgalmashoz irgalmas vagy, &A tökéletes vitézhez tökéletes vagy. ²⁷ A tisztához tiszta vagy, &A
 visszához pedig visszás. ²⁸ Segítesz a nyomorult népen, &Szemeiddel pedig megalázod a
 felfuvalkodottakat. ²⁹ Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, &S az Úr megvilágosítja az én
 sötétségemet. ³⁰ Mert veled harczy seregen is átfutok, &Az én Istenemmel köfalon is átugrom.
³¹ Az Istennek útja tökéletes; &Az Úrnak beszéde tiszta; &Paizsa ő mindeneknek, a kik ő benne
 bíznak. ³² Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül? &S kicsoda köszikla a mi Istenünkön kívül?

33 Isten az én erős kőváram, &Ki vezérli az igaznak útját. 34 Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé,
 &S magas helyekre állít engem. 35 Kezeimet harcra tanítja, &Hogy az érczív karjaim által török
 el. 36 Idvességednek paizsát adtad nékem, &S kegyelmed nagygyá tett engem. 37 Lépéseimet
 kiszélesítetted alattam. &És bokáim meg nem tántorodtak. 38 Üldözöm ellenségeimet és elpusztítom
 őket, &Nem térek vissza, míg meg nem semmisítem őket. 39 Megsemmisítem, eltiprom őket, hogy
 fel nem kelhetnek, &Lábaim alatt hullanak el. 40 Mert te erővel öveztél fel engem a harcra,
 &Lenyomtad azokat, kik ellenem támadtak. 41 Megadtad, hogy ellenségeim hátat fordítottak
 nékem, &Gyülölöm, a kiket elpusztítottam én, 42 Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítsa, &Az
 Úrhoz, de nem felelt nékik. 43 Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, &Összezúgom, mint az
 utca sarát, széttaposom őket. 44 Megmentetted népemnek pártoskodásaitól, &Népeknek fejéül
 tartasz fenn engemet, &[Oly] nép szolgál nékem, melyet nem ismertem. 45 Idegen fiak hizelkednek
 nékem, &S [egy] hallásra engedelmeskednek, 46 Idegen fiak elcsüggednek, &S váraikból reszketve
 jönnek elő. 47 Él az Úr és áldott az én kösziklám. &Magasztaltassék az Isten, idvességem kösziklája.
 48 Isten az, ki bosszút áll értem, &S alám hajtja a népeket. 49 Ki megment engem ellenségeimtől,
 &Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, &S az erőszakos embertől megszabadítasz
 engem. 50 Dicsérlek azért téged, Uram, a pogányok között, &S nevednek dicséretet éneklek. 51
 Nagy segítséget ad az ő királyának, &Irgalmasságot cselekszik felkentjével, &Dáviddal és az ő
 magvával mindörökké!

Chapter 23

1 Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szózata, [annak] a férfiúnak szózata,
 a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze. 2 Az Úrnak
 lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. 3 Izráelnek Istene szólott, Izráelnek
 kösziklája mondá nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével
 uralkodik: 4 Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel;
 napsugártól, esőtől [sarjadzik] a fű a földből. 5 Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert

örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennel ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességemet és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é? ⁶ De az istentelenek mindnyájan olyanok, mint a kitépott tövis, melyhez kézzel nem nyúlhatnak; ⁷ Hanem a ki hozzá akar nyúlani is, fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg. ⁸ Ezek pedig a Dávid erős [vitézzeinek] nevei: Joseb-Bassebet, a Tahkemonita, a ki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben nyolczszázat sebesített meg. ⁹ Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike a három hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülekezvén ott a harcra, és az Izráeliták megfutamodtak volt. ¹⁰ Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfáradt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatére ő utána, [de] csak a fosztogatásra. ¹¹ Ő utána volt Samma, a Harárból való Agénak fia. És összegyülének a Filiszteusok egy seregbe ott, a hol egy darab szántóföld volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől: ¹² Akkor ő megállta annak a darab [földnek] közepén, és megoltalmazá azt, és megveré a Filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze. ¹³ A harmincz vezér közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának a Réfaim völgyében. ¹⁴ Dávid akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsége pedig Bethlehemenél. ¹⁵ [Vizet] kívánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van? ¹⁶ Akkor a három vitéz keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van, és elhozván, vivék Dávidnak. Ő azonban nem akará meginni, hanem kiönté azt az Úrnak. ¹⁷ És monda: Távol legyen tőlem, Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az embereknek vérét [igyam-é meg], kik életöket [halálra] Jadvá mentek el a [vízért?]. És nem akará azt meginni. Ezt mívelte a három hős. ¹⁸ Továbbá Abisai, Joábnak atyjafia, Sérújának fia, a ki e háromnak feje volt, a ki háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megölé azokat; és néki nagy híre vala a három között. ¹⁹ A három között bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindazáltal ama hárommal nem ért fel. ²⁰ Benája is, Jójadának fia, vitéz ember, nagytehetségű, a ki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fővitézét. Ugyanő elmenvén, az oroszánt is megölé a veremben, télen. ²¹ Ugyanő ölt meg egy Égyiptomból való tekintélyes embert. Az égyiptomi kezében dárda vala, és ő [csak egy] pálczával méne reá; és kivevé az égyiptomi kezéből a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. ²² Ezeket cselekedé Benája, Jójadának fia, és néki is jó híre vala a három erős vitéz között. ²³ Híres volt ő a harmincz között, mindazáltal ama hárommal nem ért

fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között.²⁴ Asáel is, Joáb atyjafia, e harmincz közül
 való, [kik ezek:] Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia.²⁵ Haród [városbeli] Samma; [azon] Haródból
 [való] Elika.²⁶ Héles, Páltiból való; Híra, a Thékoából való Ikkes fia.²⁷ Abiézer, Anathóthból;
 Mébunnai, Húsáthból való.²⁸ Sálmon, Ahóhitból való; Maharai, Nétofáthból.²⁹ Héleb, Bahanának
 fia, Nétofáthból való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin fiaié.³⁰ Benája, Piráthonból
 való; Hiddai, a patak mellett való Gáhasbeli.³¹ Abiálbon, Árbáthból való; Azmávet, Bárhumból
 való.³² Eljáhba, Sahalbomból való; Jásen fia, Jonathán.³³ Samma, Harárból való; Ahiám, Arárból
 való Sarárnak fia.³⁴ Elifélet, Ahásbainak fia, Maakáthból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia.
³⁵ Hesrai, Kármelből való; Paharai, Arbiból való.³⁶ Jigeál, Sobabeli Nátánnak fia; Báni, Gádból
³⁷ való. Sélek, Ammonita; Naharai, Beeróthból való, Joábnak, a Séruja fiának fegyverhordozója.
³⁸ Ira, Jithriből való; Gáreb, Jithriből való.³⁹ Hitteus Uriás. Mindössze harminczheten.

Chapter 24

¹ Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felingerlé Dávidot ő ellenek, ezt mondván:
 Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdát.² Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének:
 Menj el, járd be Izráelnek minden nemzetségeit, Dántól fogva Beersebáig, és számláljátok meg a
 népet, hogy tudjam a népnek számát.³ És monda Joáb a királynak: Sokasítsa meg az Úr, a te
 Istened a népet, s adjon még százannyit, mint a mennyi most van, és lássák [azt] az én uramnak, a
 királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király?⁴ Azonban hatalmasabb volt a királynak
 szava a Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elöl, hogy
 megszámlálják a népet, az Izráelt.⁵ És általkelének a Jordánon és tábort járanak Aroer város mellett
 jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jáser mellett.⁶ Azután menének Gileádba, és a Hodsi alföldre.
 Innét menének a Dán Jáán mellé, és Sídon környékére.⁷ Ezután menének a Tírus erős városához,
 és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden városaiba. Innét menének a Júdának dél felől való
 részére, Beersebába.⁸ És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilencz
 hónap és húsz nap mulva.⁹ És beadá Joáb a megszámlált népnek számát a királynak; és Izráelben

nyolcyszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetségében ötszázezer férfiú vala. Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhedék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgáltnak

álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem!¹¹ És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád

prófétának, a ki Dávidnak látnoka vala, ezt mondván:¹² Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem

veled.¹³ Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: [Akarod- é,] hogy hét esztendeig való éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és [ellenséged] kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold

meg és lásd meg, micsoda választ vigyek annak, a ki engem elküldött.¹⁴ És monda Dávid Gádnak: Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő

irgalmassága, és ne essem ember kezébe.¹⁵ Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak.

¹⁶ És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen [is], hogy azt is elpusztítsa, megelégelé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a népet öli vala: Elég immár, hagyd el. Az Úrnak

angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szerûje mellett.¹⁷ És szóla Dávid az Úrnak, mikor látta az angyalt, a ki a népet vágja vala, és monda: Ímé én vétkeztem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem és az én atyámnak

háznépe ellen.¹⁸ Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, [és]

rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szerûjén.¹⁹ És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, a mint az Úr megparancsolta vala.²⁰ És feltekintvén Arauna, látá, hogy a király az ő szolgálival

ő hozzá megy; és Arauna kimenvén, meghajtá magát a király előtt, arczzal a föld felé.²¹ És monda Arauna: Mi az oka, hogy az én uram, a király az ő szolgájához jő? Felele Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled e szerût, és oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megszűnjék a csapás a nép

között.²² Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák és az ökrök szerszámai pedig fa helyett;

²³ Arauna mindezt, óh király, a királynak adja. És monda Arauna a királynak: A te Urad Istened

engeszteltessék meg általad.²⁴ Monda pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot áldozni. Megvevé

azért Dávid azt a szerût és az ökröket ötven ezüst sikluson.²⁵ És oltárt építe ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmeze az Úr a földnek, és megszűnék a csapás Izráelben.

1 Kings

Chapter 1

¹ Mikor pedig megvénhedt és megöregedett Dávid király, bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt felmelegedni. ² És mondának néki az ő szolgálói: Keressenek az én uramnak, a királynak egy szűz leányt, a ki a király körül legyen, és őt ápolja, aludjék karjai között, és melegítse fel az én uramat, a királyt. ³ Keresének annakokáért egy szép leányt Izráelnek minden határiban; és találák a Súnem városából való Abiságot, a kit el is hozának a királyhoz. ⁴ És a leány igen szép volt, és a királyt ápolta és szolgált néki. De a király nem ismeré őt. ⁵ Adónia pedig, Haggitnak fia, felfuvalkodék, ezt mondván: Én fogok uralkodni! És szerze magának szekereket, lovagokat és ötven elötte járó férfiakat. ⁶ Kit az ő atyja soha meg nem szomoríta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez is pedig igen szép férfi volt, és őt [Haggit] szülte [volt Dávidnak] Absolon után. ⁷ És tanácskozáék Joábbal, Séruja fiával és Abjátár pappal, kik az Adónia pártján voltak. ⁸ De Sádók pap, meg Benája, a Jójada fia, és Nátán próféta, és Sémei, és Réhi, és a Dávid erős vitézei nem állottak Adónia mellé. ⁹ Mikor pedig Adónia áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és egyéb kövér barmokból a Zohélet kösziklánál, a mely a Rógel forrása mellett volt: meghívá egész rokonságát, a király fiait, Júda minden férfait, a király szolgálóit; ¹⁰ De Nátán prófétát és Benáját és amaz erős vitézeket és Salamont, az ő atyjafiát nem hívá el. ¹¹ Szóla akkor Nátán Bethsabénak, a Salamon anyjának, mondván: Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik, és a mi urunk Dávid nem tud róla semmit? ¹² Jövel azért, hadd adjak néked tanácsot, hogy megmentsd a te életedet, és a te fiadnak, Salamonnak életét. ¹³ Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt néki: Uram király, nemde nem esküdtél-é meg a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe? Miért uralkodik hát Adónia? ¹⁴ És ímé ¹⁵ mialatt még te ott a királylyal beszélsz, én is bemegyek utánad, és kiegészítem a te beszédidet. És beméne Bethsabé a királyhoz a kamarába. És a király igen megvénhedett vala, és a Súnemből való Abiság szolgál vala a királynak. ¹⁶ És fejet hajta Bethsabé, és meghajtá magát a királynak. ¹⁷ És monda a király: Mit kívánsz? Felele néki [Bethsabé: Édes] uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül

az én királyi székembe. ¹⁸ És ímé mégis Adónia lett királylyá; és ímé, uram király, te nem tudsz
¹⁹ erről semmit. Mert áldozott ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké
 hívta a királynak minden fiait, és Abjátár papot és Joábot, a seregnek hadnagyát, csak Salamont, a
²⁰ te szolgálodat nem hívta meg. Még most te vagy, Uram, a király; az egész Izráel népének szemei
 reád néznek, hogy megjelentsed nekik, kicsoda fog ülni az én uramnak, a királynak székében, ő
²¹ utána. De ha az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és az én fiam, Salamon
 leszünk bûnösök. ²² És ímé, mikor még a királylyal szólana, Nátán próféta megérkezék. ²³ És
 bejelenték a királynak, mondván: Itt van Nátán próféta. És bemenvén a király eleibe, meghajta
²⁴ magát a király előtt, arczzal a földre leborulván. És monda Nátán: Uram király, te mondottad-é:
²⁵ Adónia legyen én utánam a király, és ő üljön az én királyi székembe? Mert ma aláment, és
 áldozott ökrökkel és kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait és
 a seregnek hadnagyait és Abjátár papot: és ímé ők esznek és isznak ő előtte, és [immár] azt kiáltották:
²⁶ Éljen Adónia király! Engem pedig, a ki a te szolgálád vagyok, és Sádók papot és Benáját, a Jójada
²⁷ fiát, és Salamont, a te szolgálodat nem hívta meg. Avagy az én uramtól, a királytól lett-é ez a
 dolog, hogy nem adtad tudtára a te szolgálódnak, kicsoda fogna ülni az én uramnak, a királynak
 székiben [az ő holta] után. ²⁸ És felelvén Dávid király, monda: Hívjátok hozzám Bethsabét, a ki
²⁹ beméne a király eleibe, és megáll a király előtt. És megesküvék a király, mondván: Él az Úr,
³⁰ a ki megszabadította az én lelkemet minden nyomorúságból, Hogy a miképen megesküdtem
 néked az Úrra, Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én
³¹ királyi székembe én helyettem: ezt ma így meg is teszem. És fejet hajta Bethsabé, arczzal a
 földre [leborulván,] és magát meghajtván a király előtt, monda: Éljen az én uram, Dávid király,
³² mindörökké! Azután monda Dávid király: Hívjátok hozzám Sádók papot és Nátán prófétát és
³³ Benáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének a király eleibe. És monda nekik a király: Vegyétek
 mellétek a ti uratoknak szolgálait, és ültessétek Salamont, az én fiamat az én öszvéremre, és vigyétek
³⁴ alá őt Gihonba; És kenje őt ott Sádók pap és Nátán próféta Izráelnek királyává; és fújjátok meg
³⁵ a harsonákat, és kiáltstok: Éljen Salamon király! És jöjjetek fel [onnét] ő utána; és eljövén,
 üljön az én királyi székembe, és ő uralkodjék én helyettem; mert [immár] meghagytam neki, hogy
³⁶ ő legyen fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. Felele akkor Benája, a Jójada fia a királynak,
³⁷ és monda: Ámen! Így szóljon az Úr, az én uramnak, a királynak Istene [is.] A miképen vele
 volt az Úr az én urammal, a királylyal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és magasztalja feljebb

az ő királyi székét az én uramnak, Dávid királynak királyi székénél.³⁸ Aláméne azért Sádók pap és Nátán próféta és Benája, a Jójada fia, a Kereteusok is és a Peleteusok, és felülteték Salamont a Dávid király öszvéreire, és alávivék őt Gihonba.³⁹ És vevé Sádók pap az olajos szarut az Úr sátorából, és megkené Salamont; azután kürtölének, és az egész nép ezt kiáltá: Éljen Salamon király!⁴⁰ És felvonult utána az egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott, úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajától.⁴¹ És Adónia is meghallotta és vendégei is mind, a kik nála valának, miután a lakomát már elvégezték; és meghallá Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért e zaj [és] mozgás a városban?⁴² És a mikor ő még szólana, ímé megérkezék Jonathán, az Abjátár pap fia. És monda Adónia: Jöjj be, mert megbízható férfiú vagy, és jó hírt mondasz.⁴³ Jonathán pedig felelvén, monda Adóniának: Igen, a mi urunk, Dávid király, Salamont tette királylyá.⁴⁴ És elküldötte ő vele Sádók papot a király és Nátán prófétát, és Benáját, a Jójada fiát, a Kereteusokat is és Peleteusokat, és őt a király öszvéreire ülteték,⁴⁵ És Sádók pap Nátán prófétával együtt királylyá kente fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől zendült meg a város. Ez az a zaj, a melyet hallottatok.⁴⁶ És [immár] be is ült Salamon az országnak királyi székibe;⁴⁷ És a király szolgálói is bemenének, hogy áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye az Isten a Salamon nevét híresebbé a te nevednél, és magasztalja feljebb az ő székét a te székednél. És meghajtá magát a király az ő ágyán.⁴⁸ És ekképen is szóla a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, a ki adott e mai napon olyat, a ki szemeim láttára [helyettem] üljön az én királyi székemben.⁴⁹ Akkor megrettenének, és felkelének mindnyájan a hivatalosok, a kik Adóniával valának, és kiki mind dolgára méne.⁵⁰ De Adónia félt Salamontól, és felkészülve elfutott, és megragadta az oltárnak szarvait.⁵¹ Hírül adák pedig Salamonnak ilyen szókkal: Ímé Adónia Salamon királytól való féltében megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék meg ma nékem Salamon király, hogy meg nem öli az ő szolgáját fegyverrel.⁵² És monda Salamon: Ha jámbor leszen, [egy] hajszál fejről le nem esik a földre; de ha gonoszság találtatik ő benne, meg kell halnia.⁵³ Elkülde azért Salamon király, és elhozák őt az oltártól; és eljövén meghajtá magát Salamon király előtt; és monda Salamon király: Menj el a te házadhoz.

Chapter 2

¹ Mikor pedig elközelgett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot ada Salamonnak az ő fiának, ezt mondván: ² Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férfiú. ³ És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek őrizetit, hogy az ő útain járj, és megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit és ítéleteit, és bizonyágtételeit, a mint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előmented legyen mindenekben, a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz; ⁴ Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét, melyet szólott nékem, mondván: Ha megőrizéndik a te fiaid az ő útjokat, járván én előttem tökéletességgel, teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván, [mondom]: Soha el nem fogy a férfiú te közüled az Izráelnek királyi székiből. ⁵ Azt is jól tudod, mit cselekedett én velem Joáb, a Séruja fia, mit cselekedett az Izráel seregeinek két fővezérével, Abnerrel, a Nér fiával, és Amasával, a Jéter fiával, a kiket megölt, harczi vért ontván békességnek idején, és hintett harczi vért az ő derekának övére és az ő lábának saruira. ⁶ Cselekedjél a te bölcseséged szerint, és ne engedd, hogy megöszülvén, békességgel menjen a koporsóba. ⁷ De a gileádbeli Barzillainak fiaival cselekedjél irgalmasságot, és legyenek a te asztalod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzám, mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. ⁸ És ímé veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbeli Benjáminita, a ki gyalázatosan szidalmazott akkor, mikor Mahanáimba mentem; de aztán, mikor elém alájött a Jordánhoz, megesküdtem néki az Úrra, és mondek: Nem öllek meg téged fegyverrel; ⁹ Te azonban ne hagyd őt büntetés nélkül, és mivel eszes férfiú vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba. ¹⁰ Azután elaludt Dávid az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában. ¹¹ Az idő pedig, a melyben uralkodék Dávid Izráelen, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig uralkodék harminchárom esztendeig. ¹² Azután Salamon ült Dávidnak, az ő atyjának királyi székibe, és megerősödék az ő királyi birodalma felette igen. ¹³ De Adónia, a Haggit fia beméne Bethsabéhoz, a Salamon anyjához, és az monda: Békességes-é a te jöveteled? Ki felele: Békességes. ¹⁴ És monda: Beszédem volna veled. Monda az: Szólj. ¹⁵ Akkor monda [Adónia:] Te tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész Izráel reám néz vala, hogy én uralkodjam; de elvették az ország tőlem, és lőn az én atyámfiáé, mert az Úrtól adattaték néki. ¹⁶ Most egy kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj! ¹⁷ És monda: Beszélj, kérlek Salamon királylyal; mert ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adja nékem a Súnemből való Abiságot feleségül. ¹⁸ Felele Bethsabé: Jól van, majd szólok melletted a királynak. ¹⁹ És beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónia érdekében; és felkele a király, és elébe menvén meghajtá magát előtte, és leüle királyi székibe; és széket tétete a király anyjának,

20 hogy üljön az ő jobbkeze felől. És monda [Bethsabé]: Egy kis kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. És monda néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenítem meg orczádat.

21 Monda ő: Adassék a Súnemből való Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségül. 22 Akkor felele Salamon király, és monda az ő anyjának: De miért kéred te a Súnembeli Abiságot Adóniának? Kérjed néki az országot is; mert ő az én bátyám, és vele [egyetért] Abjátár pap, és Joáb, a Sérúja fia.

23 És megesküvék Salamon király az Úrra, mondván: Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segéljen, hogy Adónia a saját élete ellen szólotta ezt a beszédet! 24 Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak királyi székibe, és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta volt: ma Adóniának meg kell halnia! 25 Elküldé azért Salamon király Benáját, a Jójada fiát, a ki levágá őt, és meghala. 26 Abjátár papnak pedig monda a király: Menj el Anathótba, a te jószágodba, mert halálnak fia vagy; de ma meg nem öletlek, mivel te hordoztad az Úr Istennek ládját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én atyámnak minden nyomorúságaiban részes voltál. 27 És kiüzé Salamon Abjátárt, hogy ne legyen az Úrnak papja, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szólott vala az Éli háza felől Silóban. 28 És eljutott ez a hír Joábhoz, mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz, és elfuta Joáb az Úrnak sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. 29 Hírül adák pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak sátorához futott, és ímé az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon Benáját, a Jójada fiát, mondván: Menj el, vágd le őt. 30 Mikor pedig Benája az Úrnak sátorához ért, monda néki: Ezt mondja a király: Jöjj ki. Kinek felele [Joáb]: Nem, itt akarok meghalni. És megvivé Benája a királynak e dolgot, mondván: Így szólott Joáb és így felelt nékem. 31 És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint szólott; vágd le őt és temesd el, hogy elvedd az ártatlan vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak házárol. 32 És fordítsa az Úr az ő fejére az ő vérét, a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott, és megölé őket fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak tudta nélkül, [tudniillik] Abnert, Nérnek fiát, az Izráel seregének fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda vitézeinek fővezérét. 33 Ezeknek a vére térjen Joáb fejére és az ő magvának fejére mindörökké: Dávidnak pedig és az ő magvának és az ő házának és királyi székének békessége legyen az Úrtól mindörökké. 34 És elméne Benája, Jójada fia, és reá rohanván megölé őt; és eltemetteté az ő házában, a pusztában. 35 Rendelé pedig a király a Jójada fiát ő helyette a sereg fölé, és Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett. 36 És elküldé a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. 37 Mert valamely nap kimenéndesz, és általmenéndesz a Kidron patakján, tudd meg,

38 hogy meg kell halnod, a te véred lészen tennen fejedem. És monda Sémei a királynak: Tetszik
 nekem e beszéd; a miképen szólott az én uram, a király, a képen cselekeszik a te szolgád; és sok
 39 ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. Lőn azonban három esztendő mulva, hogy Sémeinek két
 szolgája elszökött Ákishoz, Maaka fiához, a Gáthbeli királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondván:
 40 Ímé a te szolgálid Gáthban [vannak]. Ekkor felkelt Sémei, és megnyergelé szamarát, és elméne
 41 Gáthba Ákishoz, hogy megkeresse az ő szolgálit. Oda érvén Sémei, mehozá szolgálit Gáthból.
 42 Hírül adák pedig Salamonnak, hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba, és haza jött. Akkor
 elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Nemde esküvéssel kényszerítettelek-é
 téged az Úrra, és bizonytságot tettem neked, ezt mondván: Valamely napon kimenéndesz, s ide s
 tova menéndesz, bizonynyal tudjad, hogy meghalsz; és azt mondád nekem: Tetszik e beszéd,
 43 megérttettem. Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküvést, és a parancsolatot, a melyet
 44 neked parancsoltam? Monda annakfelette a király Sémeinek: Te tudod mindazt a gonoszságot,
 a melyről a te szíved bizonytságot, és a melyet atyámmal Dáviddal cselekedtél: az Úr most mindazt
 45 a gonoszságot a saját fejedre fordította. Salamon király pedig áldott lészen, és Dávidnak királyi
 46 széke lészen állandó az Úr előtt mindörökké. És parancsola a király Benájának, a Jójada fiának,
 a ki elméne, és levágá [Sémeit], és meghala. És az ország megerősödék Salamon kezében.

Chapter 3

1 Sógorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az Égyiptombeli királylyal; és elvevé a Faraó
 leányát, és hozá Dávidnak városába, míg elvégezé az ő házának és az Úr házának építését és
 2 Jeruzsálemnek kőfalát köröskörül. De a nép áldozik vala a magas helyeken; mert nem építettett
 3 vala ház az Úr nevének mind ez ideig. Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ő
 4 atyjának parancsolatiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. És mikor
 Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt a nagy magaslat, és Salamon azon az
 5 oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot: Megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel
 6 álmában, és monda az Isten: Kérj, a mit [akarsz,] hogy adjak neked. És monda Salamon: Te a te
 szolgáddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképen [ő is] járt előtted
 híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt a nagy irgalmasságot, hogy néki
 7 fiat adtál, a ki az ő királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik. És most, óh én Uram

Istenem, te tetted a te szolgádat királylyá, Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. ⁸ És a te szolgád a te néped között van, a melyet te [magadnak] választottál, nagy nép ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem írártathatik a sokaság miatt. ⁹ Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? ¹⁰ És tetszék e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. ¹¹ Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem, és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségednek lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítélettételre: ¹² Ímé a te beszéded szerint cselekszem, ímé adok néked bölcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. ¹³ Sőt még a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem lesz hozzád hasonló senki minden te idődben. ¹⁴ És ha az én útaimon járándasz, megőrizvén az én végzéseimet és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád, Dávid: meghosszabbítom életed idejét. ¹⁵ És mikor felserkent Salamon, ímé álom volt. És méne Jeruzsálembé, és állá az Úr szövetségének ládája elé, és áldozék egészen égőáldozatokat, és készíté hálaáldozatokat, és szerze nagy lakomát minden szolgálóinak. ¹⁶ Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megállá ő előtte. ¹⁷ És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és szültem ő nála abban a házban. ¹⁸ És harmadnappal az én szülesem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk abban a házban. ¹⁹ És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a fia: mert ráfeküdt. ²⁰ És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát én mellém fektette. ²¹ Mikor pedig hajnalban felkeltem, hogy megszoptassam az én fiamat: ímé, megholt; de reggel jól megnézegetvén, látám, hogy az nem az én fiam, a kit én szültem. ²² Monda pedig a másik asszony: Nem úgy van, az én fiam az, a ki él, a te fiad pedig az, a ki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És ekképen versengettek a király előtt. ²³ Akkor monda a király: Ez azt mondja: Ez az én fiam, a ki él, és a te fiad az, a ki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. ²⁴ És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a király elé, ²⁵ Monda a király: Vágjátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. ²⁶ Ekkor monda az az asszony, a kié vala az élő gyermek, a királynak, mert

megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az élő gyermeket, és ne öljétek meg őt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyim, se tied ne legyen; vágjátok ketté.²⁷ Akkor felele a király, és monda: Adjátok amannak az élő gyermeket, és meg ne öljétek azt, [mert] az az ő anyja.²⁸ És mikor hallotta az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orczáját, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ő szívében az ítélettételre.

Chapter 4

¹ És lőn Salamon király az egész Izráel felett királylyá. ² Ezek [valának] pedig az ő főemberei: Azária, Sádók papnak fia. ³ Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok, Jósafát, az Ahilud fia, emlékiró vala. ⁴ És Benája, a Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár papok. ⁵ És Azáriás, a Nátán fia, a tisztartók előljárója; és Zábud, a Nátán fia, főtanácsos és a király barátja. ⁶ És Ahisár udvarbíró; Adónirám pedig, az Abda fia, kincstartó. ⁷ Vala pedig Salamonnak tizenkét tisztartója az egész Izráelen, a kik ellátták a királyt és az ő háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig kellett az ellátásról gondot viselnie. ⁸ És ezek azoknak neveik: Húrnak fia az Efraim hegyén. ⁹ Dékernek fia Mákásban, Sahálbimban, Béth-Semesben és Elonban és Béth- Hanánban. ¹⁰ Hésednek fia Arúbotban, ő hozzá tartozott Szókó és Héfer egész földe. ¹¹ Abinádáb fiaie volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Táfát, vala néki felesége. ¹² Bahana, az Ahilud fia, [bírja vala] Taanákot és Megiddót és egész Béth- Seánt, mely Sartána mellett vala Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela Méholáig és mind Jokméámon túl. ¹³ Gébernek fia, Rámóth Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse fiának falui, melyek Gileádban [valának;] az övé volt az Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy város köfállal és érczárakkal [megerősítve]. ¹⁴ Ahinádáb, Iddó fia Mahanáimban. ¹⁵ Ahimaás Naftaliban; a Salamon leányát, Bosmátát vevé magának feleségül ő is. ¹⁶ Bahana, Khúsai fia, Áserben és Alóthban. ¹⁷ Jósafát, Paruákh fia, Issakhárban. ¹⁸ Simej, Éla fia, Benjáminban. ¹⁹ Géber, Uri fia, a Gileád földében, Sihonnak, az Emoreus királyának földében, és Ógnak, a Básánbeli királynak [földében;] és [ez] egy tisztartó [bírja vala] azt a földet. ²⁰ És Júda és Izráel megsokasodott, olyan sok volt, mint a tenger mellett való föveny, és ettek, ittak és vigadtak. ²¹ Salamon pedig uralkodék minden országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok földéig és Égyiptomnak határáig, és ajándékokat hoznak

vala, és szolgálják vala Salamonnak, életének minden idejében. ²² És Salamon eledele naponként
 [ez] vala: harmincz véka zsemlyeliszt és hatvan véka közönséges liszt; ²³ Tíz hízlalt ökör, húsz
 füvön járt ökör és száz juh; a szarvasokon, őzeken, bivalokon és hízlalt madarakon kívül. ²⁴ Mert
 ő uralkodék minden helyeken a folyóvizen túl Thifsától fogva egész Gázáig; minden királyokon,
 a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki minden alattvalótól köröskörül. ²⁵ És lakozék
 Júda és Izráel bátorsággal, kiki mind az ő szőlőtöje és fügefája alatt. Dántól fogva Bersebáig;
 Salamonnak minden idejében. ²⁶ És Salamonnak volt negyvenezer szekérbe való lova az istállókban,
 és tizenkétezer lovagja. ²⁷ És ezek a tisztartók ellátták Salamon királyt és mindazokat, a kik a
 Salamon király asztalánál valának, kiki az ő hónapján, minden fogyatkozás nélkül. ²⁸ Azután árpát
 és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a helyre, a hol a [király] volt, kiki az ő rendelete
 szerint. ²⁹ És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a
 fővény, mely a tenger partján van. ³⁰ Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt, mint a napkelet
 minden fiainak bölcsesége és Égyiptomnak egész bölcsesége. ³¹ Sőt bölcsebb volt minden
 embereknél, [még] az Ezráhita Ethánál is és Hémánál, Kálkólnál és Dardánál, a Máhol fiainál;
 és híre neve vala minden nemzetségek között köröskörül. ³² És szerze háromezer példabeszédet,
 és az ő énekeinek [száma] ezer és öt volt. ³³ Szólt a fákról is, a Libánon czédrusfájától az izsópig,
 a mely a falból nevededik ki; és szólt a barmokról, a madarokról, a csúszó- mászó állatokról és
 a halakról is. ³⁴ És jönnek vala minden népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcsességét; a
 földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő bölcsességét.

Chapter 5

¹ És Hírám, Tírus királya elküldé az ő szolgálait Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték
 királylyá az ő atyja helyett; mert Hírám szerette Dávidot teljes életében. ² És küldé Salamon
 Hírámhoz, ezt izenvén néki: ³ Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem építhete házat az Úrnak,
 az ő Istenének nevének a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvették vala, mígnem az Úr az ő lábainak
 talpa alá vetette azokat; ⁴ De most az Úr, az én Istenem nékem nyugodalmat adott mindenfelől,
 [úgy hogy] semmi ellenségem és senkitől semmi bántásom nincs. ⁵ Ímé azt gondoltam magamban,

hogy házat építetek az Úrnak, az én Istenemnek nevének, a miképen szólott az Úr Dávidnak, az én atyámnak, ezt mondván: A te fiad, a kit helyetted ültetek a te királyi székedbe, ő építi meg azt a házat az én nevemnek.⁶ Most azért parancsold meg, hogy vágjanak nékem czédrusfákat a Libánonon. Az én szolgálám is együtt lesznek a te szolgáláiddal; a te szolgáláidnak pedig jutalmát megadom néked mind a szerint, a mit mondándasz; mert tudod, hogy nincsen mi közöttünk olyan ember, a ki a favágáshoz úgy értene, mint a Sidonbeliek.⁷ Mikor azért meghallotta Hírám a Salamon izenetét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e mai napon az Úr, a ki Dávidnak bölcs fiat adott e nagy népen.⁸ És elkülde Hírám Salamonhoz, ezt izenvén: Megértettem a mi felől küldöttél hozzám; én megteszem minden kívánságodat mind a czédrusfákra, mind a fenyőfákra [nézve].⁹ Az én szolgálám a Libánonról aláviszik a tengerre [a fákat:] én pedig azokat tutajokra rakatván, a tengeren addig a helyig vitetem, a melyet te megizentetsz nékem, és azokat ott kihányatom, és te vitesd el. Te pedig abban teljesítsd kívánságomat, hogy adj eledelt az én háznépemnek.¹⁰ Ada azért Hírám Salomonnak czédrusfákat és fenyőfákat, minden kívánsága szerint.¹¹ Salamon pedig ada Hírámnak húszezer véka búzát az ő háznépének táplálására, és húszezer kórus sajtolt olajat. Ezt adja vala Salamon Hírámnak esztendőről-esztendőre.¹² Az Úr azért bölcsességet ada Salomonnak, a mint megmondotta vala néki; és békesség lön Hírám és Salamon között, és ők szövetséget tőnek egymással.¹³ Salamon király pedig robotosokat szedete az egész Izráelből; és harminczezer ember lön robotossá.¹⁴ A kiket aztán elkülde a Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer ember egymás után. Egy hónapig a Libánon [hegyén] valának, két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a robotosok feje.¹⁵ Ezenkívül Salomonnak hetvenezer teherhordója, és nyolczvanezer kövágója volt a hegyen.¹⁶ A pallérok fejedelmein kívül, a kikre Salamon a munkának igazgatását bízta volt, a kik háromezeren és háromszázan [valának], a kik a munkálkodó népet szorgalmaztatták.¹⁷ És megparancsolá a király, hogy nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen faragott köveket a ház fundamentomául;¹⁸ Melyeket kifaragának a Salamon kőművesei és a Hírám ácsai és a Gibleusok; és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

Chapter 6

¹ És megépítették az Úrnak háza az Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövele után a négyszáznyolczvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik

esztendejében, a Zif hónapban, mely a második hónap. ² És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harmincz sing magas volt. ³ És egy tornácz vala a ház temploma előtt, a melynek a hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint; a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában. ⁴ És építe a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal. ⁵ És építe a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíté mellék helyiségeket körül. ⁶ Az alsó emelet [belső] szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége hét sing volt, és bemélyedéseket építe a ház körül kívülről, hogy az [emeletek gerendái] ne nyúljanak be a ház falaiba. ⁷ Mikor pedig a ház építették, a kőbányának egészen kifaragott köveiből építették, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszének, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattatott a háznak felépítésénél. ⁸ [Az alsó emelet] középső mellékhelyiségéhez egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel a [középső] emeletbe, és a középsőből a harmadikba. ⁹ Megépíté ekként azt a házat és elvégezé, és befedé a házat gerendákkal és czédrusfadeszkákkal. ¹⁰ És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek magasságok öt- [öt] sing volt, és a házhoz czédrusfagerendákkal ragasztattak. ¹¹ És lön az Úrnak beszéde Salamonhoz, ezt mondván: ¹² Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben jársz, és az én ítéletim szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolatimat, azokban járván: [Én is] bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; ¹³ És az Izráel fiai között lakozom, és nem hagyom el az én népemet, az Izráelt. ¹⁴ Megépíté azért Salamon azt a házat, és elvégezé azt. ¹⁵ És megbéllélé a ház falait belől czédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal. ¹⁶ És építe a ház hátulján egy húsz sing hosszú czédrusfa falat a padlózattól egész a padlásig, és építé azt [a ház] hátulsó részének: szentek-szentjének. ¹⁷ Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt. ¹⁸ Belülről az egész ház merő czédrus volt, kivésott sártökökkel és kinyilt virágbimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott. ¹⁹ És a szentek-szentjét építé a ház belső részében, hogy abba helyeztesse az Úr szövetségének ládáját. ²⁰ A szentek-szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom arannyal; az oltárt is beborítá czédrusdeszkákkal. ²¹ És Salamon beborította a házat belől finom arannyal, és arany lánczot vont a belső rész előtt, a melyet szintén bevont arannyal. ²² Úgy, hogy az egész ház be volt vonva merő arannyal, sőt az oltárt is, a mely a

szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá arannyal.²³ És csinált a szentek-szentjébe két tíz sing magas Kérubot olajfából.²⁴ És öt sing volt az egyik Kérub szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a [másik] szárnya végéig tíz sing vala.²⁵ A másik Kérub is tíz sing volt; és mind a két Kérubnak mind a mértéke, mind a faragása egy vala;²⁶ Úgy, hogy az egyik Kérub magassága tíz sing, és ugyanannyi a másik Kérubé is.²⁷ És helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok kiterjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a [ház] egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeért egyik szárny a másikkal.²⁸ És beborítá a Kérubokat arannyal.²⁹ És a ház összes falain köröskörül kívül és belől Kérubokat, pálmafákat és kinyilt virágokat metszetett ki.³⁰ És beborítá még a ház padlóját is arannyal kívül és belől.³¹ És a szentek-szentjének bemenetelén csinála ajtót olajfából, az ajtófélfák kiszögellése egy ötödrész volt;³² És két ajtószárnyat olajfából, és metszete reájok Kérubokat, pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá azokat arannyal; a Kérubokat is és a pálmafákat is megaranyoztatá.³³ E képen csinált a templom szenthelyénél is négyszegletű ajtófélfákat olajfából.³⁴ És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik ajtón is két forgó ajtószárny volt, a másik ajtón is két forgó ajtószárny.³⁵ És metszete [azokra] Kérubokat és pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá arannyal, rá alkalmaztatva azt a metszésre.³⁶ Azután felépíté a belső pitvart három rend faragott kőből és egy rend czédrusgerendából.³⁷ Az ő uralkodásának negyedik esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban.³⁸ És a tizenegyedik esztendőben, Búl havában, (mely a nyolczadik hónap) végezteték el a ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt hét esztendeig.

Chapter 7

¹ Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom esztendeig, a mely alatt elvégezé az ő házát egészen.² Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza száz sing [vala,] szélessége ötven sing, magassága harmincz sing; [építé azt] négy rend czédrusoszlopon és az oszlopokon czédrusgerendák valának.³ És bepadlá czédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek valának negyvenöt oszlopon, mindenik renden tizenöt.⁴ És három rend ablak rajta egymással átellenben,

három-három ellenében. ⁵ És mind az ajtók és azoknak oldalfái négyszögűek [valának] az ablakokkal együtt, és egyik ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden. ⁶ És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven sing és szélessége harmincz sing volt; és egy tornácot ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek elé. ⁷ És építé a trón-termet, a hol ítelt, a törvényházat, a melyet czédrusfával bélelt meg a padlózattól fogva fel a padlásig. ⁸ Azután a saját házát [építé,] a melyben ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől, hasonlóan a másikhoz, ⁹ és építé egy házat a Faraó leányának is, a kit feleségül vett Salamon, hasonlóan e teremhez. Mindezek drágakövekből voltak, mérték szerint kifaragva, fűrészszel metszve minden oldalról, a fundamentomtól a tetőzetig, kívül is mind a nagy pitvarig. ¹⁰ Még a fundamentom is drága és nagy kövekből volt: tíz singnyi kövekből és nyolcz singnyi kövekből. ¹¹ És ezeken felül [voltak] a mérték szerint faragott drágakövek és czédrusfák. ¹² És a nagy pitvarban köröskörül három sor faragott kő és egy sor faragott czédrusgerenda volt, épen mint az Úr házának belső pitvara és a ház tornácza. ¹³ És elkülde Salamon király, és elhozatá Hírámot Tírusból. ¹⁴ Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Nafthali nemzetségéből; az ő atyja pedig Tírusbeli rézmíves ember vala; és ez teljes vala bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal, hogy tudna csinálni mindenféle mívet rézből. Ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mívet megcsinála néki. ¹⁵ És formála két réz oszlopot, az egyik oszlop magassága tizennyolcz sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala át mind a két oszlopot. ¹⁶ És készíté két gömböt érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye, és öt sing magas volt az egyik gömb és öt sing magas volt a másik gömb. ¹⁷ Reczés mívû hálók, lánczmívû zsinórok voltak a gömbökön, a melyek az oszlopok tetején valának; hét volt az egyik gömbön, és hét volt a másik gömbön is. ¹⁸ És megkészté az oszlopokat, és két sor [díszítést tett] köröskörül az egyik hálón, hogy befedje a gömböket, a melyek az oszlopfőkön voltak; és így csinálá a másik gömböt is. ¹⁹ És a gömbök, a melyek a tornácban levő oszlopok tetején voltak, lilium formájúak voltak, négy singnyiek. ²⁰ Gömbök voltak a két oszlopon, felül, közel a kidomborodáshoz, a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránátalma volt sorban köröskörül a második gömbön. ²¹ És felállítá az oszlopokat a templom tornácában; és felállítá a jobb oszlopot, és nevezé annak nevét Jákinnak, és felállítá a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. ²² És az oszlopok tetején liliumok formáltattak vala. És ilyen módon végezteték el az oszlopok míve. ²³ És csinálá egy öntött tengert, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing volt, köröskörül kerek, és öt sing magas, és a kerületit harmincz sing zsinór érte vala körül. ²⁴ Valának pedig a peremén alól köröskörül

formáltatva apró sártökök; tíz- tíz mindenik singben az egész tenger körül, az ilyen sártököcskék két renddel valának öntve köröskörül a maga öntésében.²⁵ És tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három nyugotra, három délre és három naptámadatra, és a tenger fölül rajtok, hátok pedig mind befelé.²⁶ És a vastagsága egy tenyérnyi volt, és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, [vagy] a lilium virága, és kétezer báth fért bele.²⁷ És készíté tíz ércz-talpat, mindegyik talpat négy sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három sing magasra.²⁸ És e talpak így voltak csinálva: oldalaik voltak, és az oldalak a szélpártázatok között voltak.²⁹ És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak, orozlánok, ökrök és Kérubok voltak, és a pártázatokon felül is ekként; az orozlánok és ökrök alatt pedig czifrázatok voltak bevéssett munkával.³⁰ És mindenik talpnak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a négy szegleten támaszok voltak; a mosdómedenczén alul voltak e támaszok öntve, és mindegyiknek oldalán czifrázatok.³¹ És a szája az ő kerekded fészkenek belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a [fészkeknek] szája kerekded vala, oszlopformára csinálva, másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések valának, és azoknak pártázatai négyszögûek valának, nem gömbölyûek.³² És négy kerék volt a pártázatok alatt, és a kerekek tengelyei a talphoz voltak erősítve, és mindenik keréknek magassága másfél sing vala.³³ És e kerekek hasonlóak valának a szekérnek kerekeihez, csakhogy a tengelyeik, kerékagyaik, küllõik, talpaik mind öntve valának.³⁴ És négy vállacskát csinált mindenik talp négy szegletén; magából a talpból jöttek ki a vállacskák.³⁵ És e talp tetején fél singnyi kerekded magasság volt köröskörül, és a talp tetején voltak annak tartókezei és pártázatai a maga [öntésébõl].³⁶ Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira Kérubokat, orozlánokat és pálmafákat: mindeniknek az üres helye szerint, és koszorút köröskörül.³⁷ Így készítette a tíz talpat egy öntésbõl, egy mérték és forma szerint.³⁸ És csinála tíz mosdómedenczét is rézbõl, és mindenik mosdómedenczébe negyven báth fér vala; és mindenik mosdómedencze négy singnyi vala, és a tíz talp mindenikén egy-egy mosdómedencze vala.³⁹ És helyezteté a talpak ötét a ház jobbfelõl való részére, és ötét a ház balfelõl való részére; a tengert pedig helyezteté a ház jobb része felõl naptámadatra dél ellenébe.⁴⁰ És készített Hírám még üstököt, lapátokat és medenczétet, és elvégezé az egész munkát, a melyet Salamon királynak csinált az Úr házához;⁴¹ [Tudniillik] a két oszlopot és a kerek gömböket, a melyek a két oszlop tetejére tétettek, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére [tétettek].⁴² És a négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba, a két kerekded gömb befejezésére, a melyek valának az oszlopok tetején;⁴³ A tíz talpat

és a talpakra való tíz mosdómedenczét; ⁴⁴ Az egy tengert és a tizenkét ökröt a tenger alá; ⁴⁵
 Fazekakat, lapátokat és medenczéket. És mindezek az edények, a melyeket Hírám Salamon királynak
 az Úr háza számára készített, csiszolt rézből voltak. ⁴⁶ A Jordán völgyében önteté ezeket a király
 az agyagos földben, Sukhót és Sártán között. ⁴⁷ És mindezeket az edényeket Salamon méretlen
 hagyá, a réznek felettebb való sokasága miatt. ⁴⁸ És megcsináltata Salamon minden egyéb
 felszerelést is, mely az Úr házához [szükséges volt]: az arany oltárt, az arany asztalt, melyen a szent
 kenyerek állottak. ⁴⁹ És a gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt balfelől a
 szentek-szentje elé, és arany virágokat, lámpákat, és hamvvevőket. ⁵⁰ Azután csészéket, késeket,
 medenczéket, tömjénezőket és serpenyőket színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és a
 szenthely ajtainak sarkait is mind aranyból. ⁵¹ És ilyenképen elvégezteték az egész mű, a melyet
 Salamon király csinála az Úrnak házához. És bevivé Salamon az ő atyjától, Dávidtól az [Istennek]
 szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az edényeket és azokat is az Úr házának kincsei közé
 tevé.

Chapter 8

¹ Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és a nemzetségeknek minden fejeit, az Izráel fiai
 atyjainak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálemben, hogy az Úr szövetségének ládáját felvigyék
 a Dávid városából, mely a Sion. ² És felgyülének Salamon királyhoz az Izráel minden férfiai az
 Ethánim havában, az ünnepen; ez a hetedik hónap. ³ Mikor pedig eljöttek mindnyájan az Izráel
 vénei: felvevék a papok a ládát, ⁴ És felvívék az Úr ládáját, a gyülekezetnek sátorát, és mind a
 szent edényeket, melyek valának a sátorban, és felvívék azokat a papok és a Léviták. ⁵ És Salamon
 király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, [megyen vala] ő vele a láda előtt,
 áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem pedig meg nem
 irattathatnának a sokaság miatt. ⁶ És bevívék a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére a
 ház belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. ⁷ Mert a Kérubok kiterjesztik vala
 szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a ládát és annak rúdrait felülről. ⁸ És a
 rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a szentek-szentjének első
 része felől; azonban kívül nem voltak láthatók; és ott vannak mind e mai napig. ⁹ És nem volt
 egyéb a ládában, mint csak a két kőtábla, a melyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor az

Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptom földéből.¹⁰ Mikor pedig kijöttek
 a papok a szenthelyből: köd tölté be az Úrnak házát,¹¹ Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az
 ő szolgálatjokban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát.¹² Akkor
 monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben.¹³ Építve építettem házat néked
 lakásul; helyet, a hol örökké lakjál.¹⁴ Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész
 gyülekezetét és az Izráel egész gyülekezete felállott.¹⁵ És monda: Áldott legyen az Úr, Izráelnek
 Istene, a ki szólott az ő szája által Dávidnak, az én atyámnak; és azt az ő hatalmasságával
 beteljesítette, mondván:¹⁶ Attól a naptól fogva, a melyen kihoztam az én népemet, az Izráelt
 Égyiptomból, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetségei közül,
 hogy ott nékem házat építenének, a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot választottam,
 hogy ő legyen az én népem, Izráel felett.¹⁷ És ámbár az én atyám, Dávid már elvégezte volt, hogy
 ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének;¹⁸ De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak:
 Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt
 végezted;¹⁹ Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik,
 az épít házat az én nevemnek.²⁰ És beteljesíté az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék
 az én atyám, Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székibe, a miképen megmondotta vala az Úr,
 és megépítém a házat az Úr, Izráel Istene nevének.²¹ És helyet szerzettem ott a ládának, a melyben
 az Úrnak szövetsége vagyon, a melyet szerzett a mi atyáinkkal, mikor kihozta őket Égyiptom
 földéből.²² És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szembe, és
 felemelé kezeit az ég felé,²³ És monda: Uram, Izráel Istene! nincsen hozzád hasonló Isten, sem
 az égben ott fenn, sem a földön itt alant, a ki megtartod a szövetséget és az irgalmasságot a te
 szolgálóidnak, a kik te előtted teljes szívvel járnak;²⁴ A ki megtartottad azt, a mit a te szolgálóidnak,
 Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal beteljesítetted,
 a mint e mai napon [megtetszik].²⁵ Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a te szolgálóidnak,
 Dávidnak, az én atyámnak ígértél, ezt mondván: A te [magodból] [való] férfiú el nem fogy én
 előttem, a ki az Izráel királyi székibe üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én
 előttem járjanak, a mint te én előttem jártál.²⁶ Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a
 melyeket szólottál a te szolgálóidnak, Dávidnak, az én atyámnak.²⁷ Vajjon gondolható-é, hogy
 lakozhatnék az Isten a földön? Ímé az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel
 kevésbbé e ház, a melyet én építettem.²⁸ De tekints a te szolgálóid imádságára és könyörgésére, óh

Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dicséretet és az imádságot, a melylyel a te szolgád könyörög
²⁹ előtted e mai napon; Hogy a te szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől
 azt mondtad: Ott leszen az én nevem; hallgasd meg ez imádságot, a melylyel könyörög a te
³⁰ szolgád e helyen. És hallgasd meg a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek könyörgését,
 a kik imádkozándanak e helyen; hallgasd meg lakhelyedből, a mennyekből, és meghallgatván légy
³¹ kegyelmes! Mikor vétkezéndik valaki felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék
³² és ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a házban: Te hallgasd meg a mennyekből, és vidd
 véghez, és tégy igazat a te szolgálaid között, kárhoztatván az istentelent, hogy fején teljék a mit
³³ keresett; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. Mikor megverettetik
 a te néped, az Izráel, az ő ellenségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzád megtéréndenek, és
³⁴ vallást teéndenek a te nevedről, és néked imádkozándanak és könyörgéndenek e házban: Te
 hallgasd meg a mennyekből, és bocsásd meg az Izráelnek, a te népednek vétkét; és hozd vissza
³⁵ őket arra a földre, a melyet adtál az ő atyáiknak. Mikor berekesztetik az ég, és nem leszen eső,
 mert ellened vétkeztek; és imádkozándanak e helyen, és vallást teéndenek a te nevedről, és
³⁶ megtéréndenek az ő bűnökből, mert te szorongatod őket: Te hallgasd meg őket a mennyekből,
 és légy kegyelmes a te szolgálidnak és az Izráelnek, a te népednek vétke iránt, tanítsd meg őket a
³⁷ jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet örökségül adtál a te népednek.
 Éhség ha lesz e földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit;
³⁸ vagy más csapás és nyavalya jövénd reájok: A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki;
 vagy a te egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő szívére [mért] csapást, és kiterjeszténdi kezeit
³⁹ e ház felé: Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és cselekedd
 azt, hogy kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak
⁴⁰ te ismered minden embernek szívét. Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén
⁴¹ lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak. Sőt még az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel
⁴² közül való, ha eljövénd messze földről a te nevedért; (Mert meghallják a te nagyságos nevedet
⁴³ és a te hatalmas kezedet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozánd e házban: Te hallgasd
 meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög néked,
 hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképen
 a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, a melyet én építettem.
⁴⁴ Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen, az úton, a melyen te küldöd el, és imádkozándik
 az Úrhoz, [fordulván] az úton e város felé, a melyet te magadnak választottál és e ház felé, a melyet

45 építettem a te nevednek: Hallgasd meg a mennyekből az ő imádságokat és könyörgésöket, és
 46 szerezz nékik igazságot. Ha te ellened vétkezédenek, - mert nincsen ember, a ki ne vétkeznék
 - és megharagudván reájok, ellenség kezébe adándod, és fogva elviéndik őket azok, a kiktől
 47 megfogattak, az ellenségnek földére, messze vagy közel; És eszökre térnek a földön, melyre
 fogva vitettek, és megtérvén könyörgenek néked azoknak földökön, a kiktől fogva elvitettek,
 48 mondván: Vétkeztünk, hamisan és istentelenül cselekedtünk! És megtérédenek te hozzád teljes
 szívökből és lelkökből, az ő ellenségeknek földében, a kik őket fogva elvitték, és imádkozándanak
 hozzád az ő földöknek útja felé [fordulva,] a melyet adtál az ő atyáinknak, [és] e város felé, a melyet
 49 magadnak választottál, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: Hallgasd meg a
 50 mennyekből, a te lakhelyedből az ő imádságokat és könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot;
 És légy kegyelmes a te néped iránt, a kik ellened vétkezédenek, és minden bűneik iránt, a melyekkel
 ellened vétkeztek; és szerezz kedvességet nékik azok előtt, a kik őket fogva tartják, hogy
 51 könyörüljenek rajtok; Mert ők a te néped és örökséged, a kiket kihoztál Égyiptomból, a
 52 vaskemencze közepéből, Hogy a te szemeid nézzenek a te szolgádnak imádságára és a te
 népednek az Izráelnek könyörgésére; meghallgatván őket mindenkor, mikor téged segítségül hívnak.
 53 Mert te különválasztottad őket magadnak örökségül a földnek minden népei közül; a miképen
 megmondottad volt Mózes, a te szolgád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Égyiptomból, Uram
 54 Isten! És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele
 55 az Úr oltára elöl, és megszünék az ő térdein való állástól, és kezeinek az égbe felemelésétől.
 56 És felállván megáldá az Izráel egész gyülekezetét, felszóval ezt mondván: Áldott legyen az Úr,
 a ki nyugodalmat adott az ő népének, az Izráelnek, minden ő beszéde szerint, csak egy beszéde is
 57 hiábavaló nem volt minden ő jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az ő szolgája által.
 Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se
 távozzék tőlünk, 58 Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járjunk minden ő útában, és
 59 őrizzük meg az ő parancsolatit, rendeléseit és végzésit, a melyeket a mi atyáinknak parancsolt.
 És ezek a szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk
 előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az ő szolgájának és az ő népének, az Izráelnek, minden
 60 időben, Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy [csak] az Úr az Isten, és hogy ő
 61 kívülötte nincsen [más. És a ti szívetek legyen tökéletes az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy
 62 járjatok az ő rendeléseiben, és őrizzétek meg az ő parancsolatit, miképen e mai napon. És a

király és az egész Izráel ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt.⁶³ És Salamon áldozék hálaadó áldozatul, a melyet áldozék az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhuszezer juhot. És e képen szentelék fel az Úr házát a király és az Izráel minden fiai.⁶⁴ Ugyanazon napon szentelék fel a király a középső pitvart, mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze egészen égőáldozatokat, ételáldozatokat és hálaáldozatok kövéreit. Mert a rézoltár, mely az Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fért volna az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaáldozatok kövére.⁶⁵ És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határától fogva Égyiptom határáig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, hét napig és újra hét napig, [azaz] tizennégy napig.⁶⁶ És a nyolczadik napon elbocsátá a népet. És áldák a királyt, és elmenének az ő hajlékaikba örömmel és víg szívvel, mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr az ő szolgájával, Dáviddal, és az Izráellel, az ő népével.

Chapter 9

¹ És lőn, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését, és mindent a mit kívánt és a mit akart építeni Salamon:² Megjelenék az Úr Salamonnak másodszor is, a miként megjelent volt néki Gibeonban.³ És monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél előttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyeztetvén az én nevemet mindörökké, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor.⁴ És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szívvel, úgy cselekedvén mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az én rendelésimet és végzésimet megtartándod;⁵ Megerősítem a te birodalmadnak trónját az Izráelen mindörökké, a mint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te [nemzetségedből] [való]férfiú az Izráel királyi székéből.⁶ De hogyha elszakadtok ti és a ti fiaitok én tőlem, és meg nem őrizénditek az én parancsolatimat és végzéseimet, melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen isteneknek szolgáltok, és meghajoltok azok előtt:⁷ Kigyomlálom az Izráelt e föld színéről, a melyet nékik adtam; e házat, melyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül és meséül lészen minden nép előtt.⁸ És bár e ház felséges, mégis a kik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal?⁹ És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenöket, a ki az ő atyáikat kihozta volt Égyiptom földéből, és idegen istenekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak szolgáltak:

ezért bocsátá ő reájok az Úr mind ezt a nyomorúságot. ¹⁰ És lőn a hús esztendő végén, a mialatt
 Salamon a két házat, az Úr házát és a király házát megépíté, ¹¹ A melyekhez Hírám, Tírus királya
 adott volt ajándékban Salamonnak czédrusfákat, fenyőfákat, aranyat egész kívánsága szerint: ada
 Salamon király Hírámnak hús város Galileának földén. ¹² És kiméne Hírám Tírusból, hogy
 megnézzé azokat a városokat, a melyeket Salamon néki ada, de nem tetszettek azok néki. ¹³ És
 monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a melyeket nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat
 mind e mai napig. ¹⁴ Küldött vala pedig Hírám a királynak százhusz tálentom aranyat. ¹⁵ És ez
 az összege annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon király, hogy megépíthesse az Úr
 házát, és a maga házát, és Millót, és Jeruzsálem köfalait, és Kháczort, Megiddót és Gézert. ¹⁶ Mert
 a Faraó, Égyiptom királya, feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégette tűzzel, és a Kananeusokat,
 a kik a városban laktak, megölte, és adá azt ajándékban az ő leányának, a Salamon feleségének.
¹⁷ És megépíté Salamon Gézert és az alsó Bethoront; ¹⁸ Bahalátot és Thadmort a pusztában, azon
 a földön; ¹⁹ És a tárházak minden városait, a melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait,
 és a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben
 és a Libánonon, és az ő birodalmának egész földén. ²⁰ És mindazt a népet, a mely megmaradott
 volt az Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól, Jebuzeusoktól, a kik nem valának
 az Izráel fiai közül. ²¹ Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak volt, a kiket az
 Izráeliták ki nem irthattak, Salamon jobbágyokká tette mind e mai napig. ²² De az Izráel fiai közül
 senkit nem vetett Salamon szolgálat alá, hanem ezek hadakozó férfiak voltak és ő szolgálai és
 főemberei és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei. ²³ És a hivatalnokoknak, a kik
 Salamon munkáinak élén állottak, száma ötszázötven volt, a kik igazgatták a népet, a mely dolgozott
 a munkán. ²⁴ És a Faraó leánya felméne a Dávid városából a maga házába, a melyet [Salamon]
 épített néki. Akkor építé meg Millót is. ²⁵ És áldozék Salamon minden esztendőben háromszor,
 égő és hálaáldozatot azon az oltáron, a melyet épített vala az Úrnak, és áldozik vala jóillattal azon,
 a mely az Úr előtt vala. ²⁶ És elvégezé a házat. És hajókat is csináltata Salamon király
 Esiongáberben, a mely Elót mellett van a Veres tenger partján, az Edom földén. ²⁷ És elküldé
 Hírám az ő szolgálait a hajókon, a kik jó hajósok és a tengeren jártasak [valának], a Salamon szolgálival.
²⁸ És egész Ofirig menének, és hozának onnét négyszázhusz tálentom aranyat, és vivék azt Salamon
 királyhoz.

Chapter 10

¹ A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljőve, hogy megkisértgesse őt nehéz kérdésekkel. ² És bejőve Jeruzsálembe igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszerszámokat, igen sok aranyat és drágaköveket, és Salamonhoz méne, és szóla vele mindenekről, a melyek szívéen voltak. ³ És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. ⁴ És a mikor látta Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcseségét, és a házat, a melyet épített vala; ⁵ És az ő asztalának étkeit, és szolgálóinak lakásait, és szolgálói udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohárszékeit, és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott; ⁶ És monda a királynak: Mind igaz, a mit az én földemben hallottam volt a te dolgaid felől és a te bölcseségedről, ⁷ De én hinni sem akartam azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és szemeimmel nem láttam. És ímé nékem a felét sem beszéltek el: te meghaladtad bölcseséggel és jósággal a hírt, a melyet hallottam felőled. ⁸ Boldogok a te embereid, boldogok ezek a te szolgálid, a kik udvarlanak néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: ⁹ Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki kedvelt téged, hogy az Izráel királyi székibe ültetett, mert szerette az Úr az Izráelt mindörökké, és királylyá tett téged, hogy ítéletet és igazságot szolgáltatass. ¹⁰ És ada a királynak száz és húsz tálentom aranyat, és igen sok fűszerszámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen és ennyi sokaságú fűszerszámot, a mennyit Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. ¹¹ És a Hírám hajója is, mely aranyat hozott Ofirből, ébenfát is hozott Ofirből nagy bőséggel és drágaköveket. ¹² És csinála a király az ébenfából oszlopokat az Úr házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket és lantokat; nem hoztak soha többé olyan ébenfákat, és nem is láttak olyanokat mind e mai napig. ¹³ És Salamon király ada a Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azokon kívül, a melyeket gazdagságához képest ada Salamon király néki. Annakutána megtére, és méne az ő földébe szolgálóival egyetemben. ¹⁴ Vala pedig mértéke az aranyak, a mely kezéhez jő vala Salamonnak minden esztendőben, hatszáz és hatvanhat tálentom arany. ¹⁵ Azonkívül, [a mi jő vala] az árus emberektől és a fűszerszámokkal kereskedő kalmároktól, és mind az Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tisztartóitól. ¹⁶ És csináltata Salamon király kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. ¹⁷ És háromszáz kerek paizst vert aranyból, három font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király helyhezteté a

Libánon erdő házába.¹⁸ És készíté a király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá azt
finom arannyal.¹⁹ Hat grádicsa volt e királyi székeknek és e székek teteje kerekded vala hátul, és
karjai valának mindkétfelől az ülés mellett, és két oroslán állta ott a karoknál.²⁰ És tizenkét
orszlán állta ott kétfelől a grádics hat lépésén. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban
sem.²¹ És Salamon királynak összes ivóedényei is aranyból voltak, és a Libánon erdő házának
összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok között semmi ezüst, mert [annak] semmi becse nem
vala Salamon idejében.²² Mert a király Társis hajója, a mely a tengeren Hírám hajójával járt,
minden három esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis hajó aranyat, ezüstöt,
elefántcsontokat, majmokat és pávákat.²³ És feljebb magasztaltaték Salamon király gazdagsággal
és bölcseséggel a földön való minden királyoknál.²⁴ És mind az egész föld kívánja vala látni
Salamont, hogy hallhatnák az ő bölcsességét, melyet Isten az ő szívébe adott volt.²⁵ És azok néki
ajándékot hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözeteket, hadi szerszámokat, fűszerszámokat,
lovakat, öszvéreket, esztendőnként.²⁶ És gyűjte Salamon szekereket és lovagokat, úgy hogy ezer
és négyszáz szekere, és tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyhezette a szekerek városaiba, és
a király mellé Jeruzsálemben.²⁷ És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint a követ,
és a cédrust, mint a vad fügefákat, a melyek nagy tömegben vannak a mezőn.²⁸ És Salamonnak
Égyiptomból hozának lovakat, és a király kereskedői sereggel vették volt a [lovakat] megszabott
áron.²⁹ És egy-egy szekér hatszáz ezüst siklusért és egy-egy ló százötven siklusért ment fel és
jött ki Égyiptomból, és ugyancsak ők szállították [ezeket] a Hitteusok királyainak és Siria királyainak.

Chapter 11

¹ Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kívül a
Moábiták, Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és Hitteusok leányait,² Olyan népek közül, a kik
felől azt mondotta volt az Úr az Izráel fiainak: Ne menjetek hozzájuk, és őket se engedjétek
magatokhoz jőni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodék Salamon
szeretettel.³ És valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas; és az ő
feleségei elhajták az ő szívet.⁴ És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívet
az idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő Istenéhez, a mint

az ő atyjának, Dávidnak szíve. ⁵ Mert Salamon követi vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Milkómot, az Ammoniták útálatos bálványát. ⁶ És gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem követé olyan tökéletességgel az Urat, mint Dávid, az ő atyja. ⁷ Akkor építe Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen, a mely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai útálatos bálványának. ⁸ És ekképen cselekedék [Salamon] mind az ő idegen feleségeivel, a kik az ő isteneiknek tömjéneztek és áldoztak. ⁹ Megharaguvék azért az Úr Salamonra, hogy elhajlott az ő szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, a ki megjelent volt néki kétszer is, ¹⁰ És azt parancsolta volt néki, hogy ne kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az Úr parancsolatját. ¹¹ Monda azért az Úr Salamonnak: Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket parancsoltam néked: elszakasztván elszakasztom tőled az országot, és adom a te szolgádnak. ¹² Mindazáltal míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért, a te atyáért; hanem a te fiadnak kezétől szakasztom el azt. ¹³ De nem szakasztom el az egész birodalmat; hanem egy nemzetséget adok a te fiadnak Dávidért, az én szolgámért és Jeruzsálemért, a melyet magamnak választottam. ¹⁴ És ellenséget támaszta az Úr Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli királyi nemből való vala. ¹⁵ Mert mikor Dávid az Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére elment volt a megöletteknek temetésére, és levágott minden férfiú nemet Edomban, - ¹⁶ Mert hat hónapig volt ott Joáb az egész Izráellel, míg minden férfiúi nemet ki nem vesztett Edomban, - ¹⁷ Akkor szaladott vala el Hadád és vele együtt valami Edomiták az ő atyjának szolgálói közül ő vele, bemenvén Égyiptomba. Hadád pedig [akkor még] kis gyermek volt. ¹⁸ Kik felkelvén Midiánból, menének Páránba, és melléjük vévén a Páránbeli férfiak közül, bemenének Égyiptomba a Faraóhoz, az Égyiptombeli királyhoz, a ki házat ada néki, és ételt, [italt] szolgáltatata néki, és jószágot is ada néki. ¹⁹ Igen kedvében lőn azért Hadád a Faraónak, úgyannyira, hogy feleségül adá néki az ő feleségének hugát, Táfnes királyasszonynak hugát. ²⁰ És a Táfnes huga szülé néki Génubátot, az ő fiát, és elválasztá azt Táfnes a Faraó házában, és Génubát ott volt a Faraó házában, a Faraó fiai között. ²¹ Mikor pedig Hadád meghallotta Égyiptomban, hogy Dávid elaludt az ő atyáival, és hogy Joáb is, a seregnek fővezére, meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem, hadd menjek el az én földembe. ²² És felele néki a Faraó: Mi nélkül szûkölködöl én nálam, hogy a te földedbe igyekezel menni? Felele az: Semmi nélkül [nem szûkölködöm,] de [kérlek] bocsáss el engem. ²³ És támaszta az Isten néki [más] ellenséget [is,] Rézont, az Eljada fiát, a ki elfutott vala Hadadézertől, a Sóbabeli királytól, az ő

²⁴ urától. És [hadakozó] férfiakat gyűjtött maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megöle
²⁵ őket Dávid; azután Damaskusba menvén ott lakának, és uralkodának Damaskusban. És ellensége
 volt Izráelnek Salomonnak egész életében, a nyomorúságon kívül, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte
²⁶ Izráelt, és uralkodott Síríában. Azután Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus, - a kinek
²⁷ anyja Sérúa, egy özvegy asszony volt - a Salamon szolgája emelte fel kezét a király ellen. Annak
 pedig, a miért felemelte kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon megépítette Millót, és
²⁸ berakatta az ő atyjának, a Dávid városának romlását; Jeroboám erős férfiú vala; és látván
 Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában szorgalmatos, reá bízta a József háza gondviselésének
²⁹ egész terhét. És történt ebben az időben, hogy mikor kiment [egysze]r Jeroboám Jeruzsálemből,
 találkozék az úton Ahijával, a Silóbeli prófétával, és rajta új köpönyeg volt, és csak ketten valának
³⁰ a mezőn együtt. És megragadván Ahija az új ruhát, a mely azon volt, hasítá azt tizenkét részre.
³¹ És monda Jeroboámnak: Vedd el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja az Úr, Izráel Istene:
³² Ímé elszakasztom ez országot Salamon kezétől, és néked adom a tíz nemzetséget; Egy
 nemzetséget hagyok pedig ő nála az én szolgámért, Dávidért, és Jeruzsálem városáért, a melyet
³³ magamnak választottam az Izráel minden nemzetségei közül, Még pedig azért, mert elhagytak
 engem, és imádták Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Kámost, a Moábiták istenét, és Milkomot,
 az Ammon fiainak istenét, és nem jártak az én utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett
³⁴ volna az én szemeimnek: az én rendelésimet és végzéseimet, a mint Dávid, az ő atyja. De nem
 veszem el az egész birodalmat az ő kezétől, hanem akarom, hogy fejedelem legyen életének minden
 idejében, Dávidért az én szolgámért, a kit választottam; mivelhogy megőrizte az én parancsolatimat
³⁵ és rendeléseimet; Hanem az ő fiának kezétől [már] elveszem a királyságot, és néked adom azt,
³⁶ tudniillik a tíz nemzetséget. Az ő fiának pedig egy nemzetséget adok, hogy Dávidnak, az én
 szolgámnak legyen előttem szövétneke mindenkor Jeruzsálemben, a városban, a melyet magamnak
³⁷ választottam, hogy ott helyheztessem az én nevemet. Téged pedig felveszlek, és uralkodol
³⁸ mindenkben a te lelkednek kívánsága szerint, és király lész az Izráelen. És ha te minden
 parancsolatimnak engedénesz, és járándasz az én utaimban, és azt cselekedéded, a mi tetszik
 nékem, megőrizvén az én rendelésimet és parancsolatimat, a mint Dávid, az én szolgám cselekedett:
³⁹ én veled leszek, és építek néked állandó házat, a mint Dávidnak építtem, és néked adom az Izráelt.
⁴⁰ És megsanyargatom ezért a Dávid magvát: de még sem örökre. Igyekezik vala pedig Salamon
 megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa Égyiptomba, Sésákhoz, az Égyiptombeli
⁴¹ királyhoz, és [ott] volt Égyiptomban, Salamon haláláig. Salamonnak egyéb dolgai pedig és

minden cselekedetei, a melyeket cselekedett, és bölcsesége avagy nem íratattak-é meg a Salamon cselekedeteiről írott könyvben?⁴² Az az idő pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben az egész Izráelen: negyven esztendő.⁴³ És elaluvék Salamon az ő atyáival, és eltemetteté az ő atyjának, Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia uralkodék helyette.

Chapter 12

¹ És elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt fel az egész Izráel, hogy királylyá tegyék őt.² Mikor pedig meghallotta [ezt] Jeroboám, a Nébát fia, (a ki még Égyiptomban volt, a hová futott volt Salamon király elől, és Égyiptomban tartózkodék Jeroboám,³ És hozzá küldvén, elhivaták őt); elmenének Jeroboám és az Izráel egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván:⁴ A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát, és a nehéz igát, a melyet mi reánk vetett, és szolgálunk néked.⁵ És monda nékik: Menjetek el, és harmadnap mulva jöjjetek vissza hozzám. És a nép elméne.⁶ És tanácsot tarta Roboám király a vénekkal, a kik Salamon, az ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak e népnek?⁷ És szólának azok, mondván: Ha e mai napon szolgálja lész e népnek, és nékik szolgálsz, és választ adsz nékik, és jó szót adsz nékik: mind éltig szolgálnak néked.⁸ De ő megveté a vének tanácsát, a melyet néki adtak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele együtt nevedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak.⁹ És monda azoknak: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy választ adjunk e népnek, a mely nékem szólván, azt mondja: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk vetett a te atyád?¹⁰ És mondának néki az ifjak, a kik együtt nevedtek volt fel ő vele: Így szólj ennek a népnek, a mely szólván néked, ezt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nekünk; e képen szólj nékik: Az én kis ujjam vastagabb az én atyám derekánál.¹¹ Most azért, ha az én atyám reátok nehéz igát vetett, én még nehezebbé teszem a ti igátokat: ha az én atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket.¹² És elméne Jeroboám és mind az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondván: Jöjjetek hozzám harmadnapon.¹³ És a király kemény választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát, a melyet adtak vala néki;¹⁴ És szóla nékik az ifjak tanácsa szerint, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé

teszem azt; ha az én atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal ostromlak benneteket. ¹⁵ És nem hallgatá meg a király a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítse az ő beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. ¹⁶ Mikor pedig látta az egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele az [egész] nép a királynak ekképen: Micsoda részünk van nekünk Dávidban? Nincsen nekünk örökségünk az Isai fiában: [menj el] a te hajlékidba, óh Izráel! Most viseld gondját immár a te házadnak, óh Dávid! Elméne azért az Izráel az ő hajlékiba; ¹⁷ Úgy hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. ¹⁸ És a mikor elküldé Roboám király Adorámot, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel, és meghala, és [maga] Roboám király is hamarsággal szekerebe üle, hogy elmeneküljön Jeruzsálembe. ¹⁹ Így szakada el az Izráel népe Dávidnak házától mind e mai napig. ²⁰ És lön, mikor meghallotta az egész Izráel, hogy megjött Jeroboám, érette küldvén, hivaták őt a gyülekezetbe, és királylyá tevék őt az egész Izráelen; senki pedig nem követé Dávidnak házát, hanem csak egyedül a Júda nemzetsége. (Vers 21-24: v. ö. 2 Krón. 11,1-4.) ²¹ És mikor megérkezett Roboám Jeruzsálembe, összegyűjté Júda egész házát és Benjámin nemzetségét, száznolczvanezer válogatott hadra való [férfiút,] hogy hadakozzanak az Izráel házával, és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon fiának. ²² De az Isten beszéde lön Sémajához, az Isten emberéhez, mondván: ²³ Ezt mondjad Roboámnak, a Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és Benjámin házának, és a többi népnek, mondván: ²⁴ Azt mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti atyátokfiai ellen, az Izráel ellen; térjete meg kiki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És ²⁵ ők engedének az Úr beszédének, és visszatérvén, elmenének az Úr beszéde szerint. Jeroboám ²⁶ pedig megépíté Síkemet az Efraim hegyén, és abban lakék; és onnét kimenvén, építé Pénuelt. ²⁷ És monda Jeroboám az ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid házához; Ha felmegy a nép, hogy áldozatot tegyen Jeruzsálemben az Úrnak házában; e népnek szíve az ő urához, Roboámhoz, a Júda királyához hajol, és engem megölnék, és visszatérnek Roboámhoz, a Júda királyához. ²⁸ Tanácsot tartván azért a király, csináltata két arany borjút, és monda nékik: Sok néktek Jeruzsálembe felmenetek: Ímhol vannak a te isteneid, óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptomnak földéből. ²⁹ És az egyiket helyezteté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. ³⁰ És e ³¹ dolog nagy bűnnek lett az okozója, mert a nép felment az egyik elé egészen Dánig. Azután felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze a nép aljából, a kik nem voltak a Lévi fiai közül. ³² És szerze Jeroboám egy ünnepet is a nyolczadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módja szerint, és áldozék az oltáron. Hasonlóképen cselekedék Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált vala, és szerze Béthelben papokat a magaslatokhoz, a

33
 melyeket csinált vala. És áldozék azon az oltáron is, a melyet Béthelben állított fel, a nyolczadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az ő szívében gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel fiainak, és felméne az oltárra, hogy jóillatot szerezzen.

Chapter 13

¹ És ímé Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett, hogy tömjént gyűjtson. ² És kiálta az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja az Úr: Ímé egy fiú születik a Dávid házából, a kinek neve Józsiás lészen, a ki megáldozza rajtad a magaslatok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznak, és emberek csontjait égetik meg rajtad, ³ És ugyanazon napon csudát tön, mondván: E lészen jegye, hogy az Úr mondotta légyen [ezt]: Ímé az oltár meghasad, és kiomol a hamu, mely rajta van. ⁴ És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg őt. És megszárada az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni. ⁵ És meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úrnak beszéde által. ⁶ És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az Úrnak a te Istenednek, és imádkozz érettem, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az Isten embere az Úrnak, visszahajla a király keze, és olyan lön, mint azelőtt. ⁷ És monda a király az Isten emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg akarlak ajándékozni. ⁸ És monda az Isten embere a királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyeret, sem vizet nem innám e helyen; ⁹ Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél [ott] kenyeret, vizet se igyál; vissza se térj az úton, a melyen elmenédesz. ¹⁰ És elméne más úton, és nem tére meg azon az úton, a melyen Béthelbe ment. ¹¹ És lakozék Béthelben egy vén próféta, a kihez eljövén az ő fia, elbeszélé az ő atyjának mindazt a dolgot, a melyet aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és elbeszélék azokat az ő atyjoknak. ¹² Akkor monda nékik az ő atyjok: Mely úton ment el? És megmutaták az ő fiai az útat, a melyen elment volt az Isten embere, a ki Júdából jött. ¹³ És monda az ő fiainak: Nyergeljétek meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a szamarat, felüle reá, ¹⁴ És elméne az Isten embere után, és megtalálá őt egy cserfa alatt ülve, és monda néki: Te vagy-é amaz

Isten embere, a ki Júdából jöttél? És monda: Én vagyok. ¹⁵ Akkor monda néki: Jere haza velem
 és egyél kenyeret. ¹⁶ De az felele: Nem mehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem eszem
 kenyeret, vizet sem iszom veled e helyen; ¹⁷ Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva:
 Ne egyél kenyeret, vizet se igyál ott, és ne térj azon az úton vissza, a melyen oda menédsz. ¹⁸
 És felele az néki: Én is olyan próféta [vagyok,] mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével,
 mondván: Hozd vissza őt veled a te házádba, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. És e képen hazuda
 néki. ¹⁹ Megtére azért vele, és kenyeret evék az ő házában, és vizet ivék. ²⁰ Mikor pedig az
 asztalnál ülének: lőn az Úr beszéde a prófétához, a ki őt visszahozta vala, ²¹ És kiálta az Isten
 emberének, a ki Júdából jött vala, ezt mondván: Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál
 az Úr szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a melyet néked az Úr, a te Istened parancsolt
 volt; ²² Hanem visszatértél, és kenyeret ettél és vizet ittál azon a helyen, a mely felől azt mondotta
 vala néked: Ne egyél [ott] kenyeret, vizet se igyál: Nem temettetik a te tested a te atyáid sírjába.
²³ És miután evett kenyeret és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétának, a kit visszahozott vala.
²⁴ És mikor elment, egy oroszlán találá őt az úton, a mely megöle őt; és az ő teste az úton fekszik
 vala, és mind a szamár, mind az oroszlán a holttest mellett állanak vala. ²⁵ És ímé az arra menő
 emberek láták az úton heverő testet, és az oroszlánt a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszélék
 a városban, a melyben a vén próféta lakott. ²⁶ A mit mikor meghallott a próféta, a ki visszahozta
 vala őt az útról, monda: Az Isten embere az, a ki engedetlen volt az Úr szájának; ezért adta az Úr
 őt az oroszlánnak, és az törte össze és ölte meg őt, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt
 néki. ²⁷ És szóla az ő fiainak, mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És felnyergelték.
²⁸ És ő elment és megtalálá a holttestet az útfélre vetve, és a szamarat és az oroszlánt a holttest
 mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a szamarat sem tépte szét. ²⁹ És felvevé a próféta
 az Isten emberének holttestét, és feltevé azt a szamárra, és visszahozá azt, és beméne a városba a
 vén próféta, hogy [ott] sirassa és eltemesse őt. ³⁰ És eltemeté a holtat a maga sírboltjába, és siraták
 őt: Ah szerelmes atyámfia! ³¹ És miután eltemette őt, szóla az ő fiainak, mondván: Ha meghalok,
 ebbe a sírba temessetek engem is, a melybe az Isten embere temettetett, tetemimet tegyétek az ő
 tetemei mellé; ³² Mert beteljesedik az, a mit kiáltott az Úrnak beszédével az oltár ellen, a mely
 Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen, a melyek Samaria városaiban vannak. ³³
 De még e történet után sem tért meg Jeroboám az ő gonosz útjáról, hanem ismét papokat rendele
 a nép aljából a magaslatokra, és a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy legyen a magaslatok papja.

34 És ez a dolog lett az [oka] a Jeroboám háza vétkének, és a föld színéről való kiirtatásának és megsemmisíttetésének.

Chapter 14

¹ Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám fia. ² És monda Jeroboám az ő feleségének: Kelj fel most, és változtasd meg öltözetedet, hogy meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége, és menj el Silóba: Ímé ott van Ahija próféta, a ki nékem megmondotta volt, hogy királylyá leszek e népen. ³ És végy magadhoz tíz kenyeret és pogácsát, és egy edényben mézet, és menj el hozzá; ő majd megmondja néked, mi történik a gyermekkel. ⁴ És e képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülvén, elméne Silóba, és beméne az Ahija házába. Ahija azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az ő szemei a vénség miatt. ⁵ És az Úr monda Ahijának: Ímé a Jeroboám felesége jött [hozzád,] hogy valamit kérjden tőled az ő fia felől, mert beteg; te azért így s így szólj neki. És mikor bement, másnak tetteté magát. ⁶ De mikor meghallotta Ahija az ő lábainak zörejét, a mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jöjj be Jeroboám felesége; miért tettetted magadat másnak? ⁷ Én te hozzád kemény [követséggel] küldtettem. Menj el, mondd meg Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Mivelhogy én téged e nép közül felmagasztaltalak, és téged fejedelemmé tettelek az én népemen, az Izráelen; ⁸ És elszakasztottam az országot a Dávid házától, és azt néked adtam; te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, a ki megőrizte az én parancsolatimat, és a ki engem követett teljes szívéből, csak azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt; ⁹ Hanem gonoszabbul cselekedtél mindazoknál, a kik te előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket csináltál magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra ingerelj, és engem hátad mögé vetettél: ¹⁰ Azért ímé én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiirtom Jeroboámnak még az ebét is, és mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, mígnem vége lesz. ¹¹ A ki meghal a Jeroboám [maradékai] közül a városban, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az Úr szólott. ¹² Te pedig kelj fel, és menj haza, mert a mint belépsz a városba, meghal a gyermek; ¹³ És az egész Izráel siratja őt, és eltemeti őt, mert a Jeroboám magvából csak egyedül ő temettetik el sírba, mivel a Jeroboám háznépe közül az Úr iránt, Izráel Istene iránt csak ő benne találtatott valami jó. ¹⁴ És támaszt az Úr magának királyt Izráelben, a ki kigyomlálja a Jeroboám házát egy napon. De mit [mondok?] Már [is támasztott! ¹⁵ És megveri az Úr az Izráelt,

mint a hogy a nád a vízben ide s tova hanyattatik, és elszakasztja az Izráelt erről a jó földről, a melyet adott az ő atyáiknak, és szétszórja őket a folyóvízen túl, mivelhogy Aserákat csináltak magoknak, hogy az Urat ingereljék. ¹⁶ És kézbe adja az Izráelt a Jeroboám bűneiért, a ki [maga is] vétkezett és az Izráelt is bűnbe ejtette. ¹⁷ És felkészült a Jeroboám felesége, elment és jutta Thirsába. És mikor a ház küszöbén belépett, meghalt a gyermek. ¹⁸ És eltemeték őt, és siratá őt az egész Izráel, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott az ő szolgája, Ahija próféta által. ¹⁹ Jeroboámnak pedig egyéb cselekedetei, mimódon hadakozott és uralkodott, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. ²⁰ És az idő, a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét esztendő, és elaluvék az ő atyáival, és uralkodék Nádáb, az ő fia, ő helyette. ²¹ Roboám pedig, a Salamon fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendős volt Roboám, mikor uralkodni kezdett, és tizenhét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, a melyet az Úr választott volt [magának] az Izráelnek minden nemzetségei közül, hogy ott helyeztesse az ő nevét; és az ő anyjának Naama volt a neve, a ki az Ammon nemzetségéből való volt. ²² Júda is gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták őt az ő vétkeikkel, a melyekkel vétkeztek, mint atyáik azokkal, a melyeket ők cselekedtek volt. ²³ Mert ők is építének magoknak magaslatokat, és faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöddellő fa alatt. ²⁴ És valának férfi paráznák is az országban, és cselekedének a pogányok minden útálatos vétkei szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. ²⁵ És lön Roboám király ötödik esztendejében, feljött Sisák, az Égyiptombeli király Jeruzsálem ellen. ²⁶ És elvivé az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit, és mindent, a mi csak elvihető volt; elvitte mind az arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott, ²⁷ A melyek helyett Roboám király azután rézpaizsokat csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmeinek kezébe, a kik a király házának kapunállói valának. ²⁸ És valahányszor a király bement az Úr házába, bevitték azokat a testőrök, és ismét visszahozták a testőrök házába. ²⁹ Roboámnak pedig több dolgai és minden cselekedetei, nemde nem meg vannak-é írva a Júda királyainak krónika-könyvében? ³⁰ És folyton hadakozás volt Roboám és Jeroboám között. ³¹ És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemetették az ő atyáival a Dávid városában; és az ő anyjának Naama volt a neve, az Ammoniták nemzetségéből való; és Abija, az ő fia, lett a király ő helyette.

Chapter 15

¹ Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizennyolczadik esztendejében Abija lett a király Júdában.
² És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Maaka, az Abisáalom leánya.
³ És járt az ő atyjának minden bűneiben, a melyeket ő előtte cselekedett, és nem volt az ő szíve
[olyan] tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve. ⁴ De mindazáltal
Dávidért adott néki az Úr az ő Istene szövétneket Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát ő utána
és Jeruzsálemet megerősítvén; ⁵ Mert Dávid azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt,
és el nem távozott azoktól, a melyeket parancsolt néki az ő életének minden idejében, kivéve a
Hitteus Uriás dolgát. ⁶ És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között mind éltig. ⁷ Abija egyéb
dolgai és minden cselekedetei pedig vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak
krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija és Jeroboám között. ⁸ És elaluvék Abija az ő atyáival,
és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék helyette Asa, az ő fia. ⁹ Jeroboámnak az Izráel
királyának a huszadik esztendejében Asa lett a király Júdában, ¹⁰ És uralkodék negyvenegy
esztendeig Jeruzsálemben; és az ő anyjának Maaka vala neve, az Abisáalom leánya. ¹¹ És Asa azt
cselekedé, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az ő atyja. ¹² Mert kiveszté a férfiú
paráznákat az országból; és lerontá mind a bálványokat, a melyeket csináltak volt az ő atyái. ¹³
És Maakát az ő anyját is megfosztá a királynéságtól, mivelhogy egy iszonyú bálványt csináltatott
a berekben; és elrontá Asa az ő bálványát, és megégeté azt a Kidron pataknál. ¹⁴ De ha a
magaslatokat nem rontották is le, mégis Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden
napjaiban. ¹⁵ És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és az aranyat, és az edényeket, a melyeket az
ő atyja és ő maga arra szenteltek volt. ¹⁶ És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között
mind éltig. ¹⁷ Mert feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy [senkit]
ki és be ne bocsásson Asához a Júda királyához. ¹⁸ És vevén Asa mind az ezüstöt és aranyat, a
mely megmaradott volt mind az Úr, mind a király házának kincseiből; adá azt az ő szolgálóinak
kezébe, és elküldé azt Asa király Benhadádnak, Tabrimmon fiának, a ki Héczion fia volt, Siria
királyának, a ki Damaskusban lakott, ezt izenvén [néki:] ¹⁹ Szövetség van köztem és te közötted,
az én atyám és a te atyád között. Ímé ajándékot küldök néked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel a te
szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. ²⁰ És Benhadád
engedelmeskedett Asa királynak és elküldé az ő seregeinek vezéreit az Izráel városai ellen; és
bevevé Hijont és Dánt, és Abel Beth-Maakát, és az egész Kinneróthot a Nafthali egész földével.

21 Mikor pedig Baása ezt meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és lakék Thirsában. 22 Akkor Asa király egybegyűjté az egész Júdát, senkit ki nem hagyván, és elhordák Rámának mind köveit, mind fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetségében és Mispát. 23 Asának minden egyéb dolgai pedig és egész uralkodása és valamit cselekedett, és a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? kivéve azt, hogy vénségében megbetegedett a lábaira. 24 És elaluvék Asa az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival Dávidnak, az ő atyjának városában. És Jósafát, az ő fia, uralkodék helyette. 25 Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második esztendejében; és két esztendeig uralkodék Izráelen; 26 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az ő atyjának útján és annak vétkében, a melylyel bűnbe ejtette volt az Izráelt. 27 De Baása, az Ahija fia, az Issakhár nemzetségéből, pártot ütött ellene, és megveré őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok [városán]nál; mert Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak. 28 És megölé őt Baása, Asának, a júdabeli királynak harmadik esztendejében, és uralkodék helyette. 29 És lőn, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak egész háznépét; egy lelket sem hagyott Jeroboám háznépéből, mígnem mind elveszté őket az Úrnak beszéde szerint, a melyet megmondott volt az ő szolgája, a Silóbeli Ahija által, 30 A Jeroboám vétkeiért, a melyekkel vétkezék és az Izráelt is vétkebe ejté; és a bosszantásért, a melylyel felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. 31 Nádáb egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 32 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királyja között mind éltig. 33 Asának, a Júdabeli királynak harmadik esztendejében lett Baása, az Ahija fia királylyá az egész Izráelen Thirsában, huszonnégy esztendeig. 34 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám útján, és az ő vétkében, a melylyel bűnbe ejtette az Izráelt.

Chapter 16

1 Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: 2 Mivelhogy téged felemeltek a porból, és fejedelemmé tettek téged az én népemen, az Izráelen, te pedig a Jeroboám útján jársz, és bűnbe ejted az én népet, az Izráelt, hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: 3 Íme én elvetem Baása maradékait, és az ő háza maradékait, és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát. 4 A ki Baása maradékai közül a városban hal

meg, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn halánd meg, azt az égi madarak eszik meg. ⁵ Baása több dolgai pedig, és a mit cselekedett, és az ő uralkodása vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika- könyvében? ⁶ És elaluvék Baása az ő atyáival, és eltemetteté Thirsában, és az ő fia, Ela uralkodék ő utána. ⁷ És nemcsak azért lőn az Úrnak beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baása és az ő háza ellen és minden ő gonoszsága ellen, a melyet cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a Jeroboám háza, hanem azért is, mert azt megölte. ⁸ És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királylyá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. ⁹ Azonban az ő szolgálja Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellene. És Ela Thirsában volt, és az ital miatt igen megrészegeedett az Arsa házában, a ki az ő házának Thirsában gondviselője volt; ¹⁰ És eljövén Zimri, megveré és megöle őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette. ¹¹ Mikor pedig királylyá lett és trónját elfoglalta, kiirtá Baása egész házát minden rokonságával és barátaival együtt és nem hagyott belőle még csak egy ebet sem. ¹² Így veszté ki Zimri a Baása egész házát, az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baása ellen szólott Jéhu próféta által: ¹³ Baása minden vétkeiért, és Elának, az ő fiának vétkeiért, a kik vétkeztek és vétekbe ejtették az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnek Istenét az ő bálványozásukkal. ¹⁴ Elának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? ¹⁵ Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, uralkodék Zimri hét napig Thirsában; a nép pedig Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. ¹⁶ Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy pártot ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét választá királylyá a táborban. ¹⁷ És felvonult Omri és az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállák Thirsát. ¹⁸ De Zimri, a mikor látta, hogy a várost bevették, bemenvén a királyi ház palotájába, tűzzel magára gyújtá a királyi házat, és meghala. ¹⁹ Az ő bűneiért, a melyekkel vétkezék, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt; járván a Jeroboám útjában és az ő bűnében, a melyet cselekedett volt, vétekbe ejtvén az Izráelt. ²⁰ Zimrinek egyéb dolgai pedig és az ő pártütése, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? ²¹ Akkor kétfelé hasonlék az Izráel népe: a nép egyik része Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királylyá, a másik része pedig Omrihoz ragaszkodott. ²² De a népnek az a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt, mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát követte, és meghalván Tibni, uralkodék Omri. ²³ Asának, a Júdabeli

királynak harminczegyedik esztendejében uralkodék Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék hat esztendeig. ²⁴ És megvevé áron a Samaria hegyét Sémertől két tálentom ezüstön; és építe a hegyre, és nevezé a várost, a melyet építe, Sémernek, a hegy urának nevéől, Samariának.

²⁵ És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá mind az ő előtte valókat. ²⁶ És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden útján és az ő bűnében, a melylyel vétekbe ejté az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráel Istenét az ő bálványozásai által. ²⁷ Omrinak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, a melylyel cselekedett, vajjon nincsenek-e megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? ²⁸ És elaluvék Omri az ő atyáival, és eltemetteté Samariában, és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. ²⁹ Akháb pedig, az Omri fia uralkodni kezdé Izráelen, Asának, a Júdabeli királynak harmincznyolczadik esztendejében; és uralkodék Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában huszonkét esztendeig. ³⁰ És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, a kik ő előtte voltak. ³¹ Mert nem elégedék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabelt, Ethbaálnak, a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén, a Baálnak szolgálta, és meghajtá magát annak. ³² És oltárt emele a Baálnak a Baál házában, a melyet Samariában épített. ³³ És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, a kik ő előtte voltak. ³⁴ Ennek idejében építé meg a Béthelbeli Hiel Jérikhót. Az ő elsőszülött fiának, Abirámnak [élete] árán veté meg annak fundamentomát, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak [élete] árán állítá fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsué, a Nún fia által.

Chapter 17

¹ És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, a ki előtt állok, hogy ez esztendőkben sem harmat, sem eső nem léssen; hanem csak az én beszédem szerint.

² És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: ³ Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kérith patakja mellett, mely a Jordán felé [folyik.] ⁴ És a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. ⁵ Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kérith patakja mellett, a mely a Jordán felé [folyik.] ⁶ És a hollók

hoztak néki kenyeret és húst reggel és este, és a patakból ivott. ⁷ És lőn néhány nap múlva, hogy
 kiszáradt a patak; mert nem volt eső a földre. ⁸ És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: ⁹
 Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam ott egy
 özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. ¹⁰ És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város
 kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, a ki fát szedegetett, és megszólítván azt, monda
 néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igyam. ¹¹ De mikor az elment,
 hogy [vizet] hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyeret is kezeden.
¹²
 Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi [sült] kenyérem, csak egy marok
 lisztcském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és haza
 megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk.
¹³
 Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem
¹⁴
 süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss;
 Mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj
 meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színére. ¹⁵ És ő elméne, és az Illés beszéde
¹⁶
 szerint cselekedék, és evék mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként. A vékabeli
 liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a
 melyet szólott Illés által. ¹⁷ És lőn ezek után, hogy megbetegedék a ház gazdasszonyának fia, és
¹⁸
 az ő betegsége felette nagy vala, annyira, hogy már a lélekzete is elállott. Monda azért Illésnek:
 Mit vétettem ellened, Istennek embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszembe juttassad álnokságomat,
 és megöljed az én fiamat? ¹⁹ És monda néki: Add ide a te fiadat. És ő elvevé azt az ő kebeléről,
²⁰
 és felvivé a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő ágyára fekteté. Akkor kiálta az Úrhoz, és
 monda: Én Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, a kinél én lakom, hogy az ő
 fiát megölöd? ²¹ És ráborult háromszor a gyermekre, és felkiáltott az Úrhoz, mondván: Én Uram,
 Istenem, térítsd vissza e gyermek lelkét ő belé! ²² És meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtért
 a gyermekbe a lélek, és megélede. ²³ És felvívén Illés a gyermeket, alávivé őt a felházból a házba,
²⁴
 és adá őt az ő anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad! És monda az asszony Illésnek:
 Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon: igazság.

Chapter 18

¹ És lőn sok idő multán, a harmadik esztendőben, az Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére. ² És elméne Illés, hogy megmutassa magát Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. ³ És Akháb hivatá Abdiást, a ki az ő házának gondviselője volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; ⁴ Mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett [oltalmába,] és rejtette el ötvenenként [egy-egy] barlangba, és ott táplálta őket kenyérrrel és vízzel). ⁵ És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba szerén-szerte a vizek forrásaihoz és a patakokhoz, hogyha valami füvet találhatnánk, hogy a lovakat és öszvéreket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni. ⁶ Eloszták azért magok közt a földet, a melyen kiki elmenjen. Akháb egyedül ment az egyik úton, és Abdiás [is] egyedül ment a másik úton. ⁷ És mikor Abdiás az úton ment, ímé Illés előtalálá őt, és mikor felismerte őt, arczra borula és monda: Nem te vagy-é az, uram, Illés? ⁸ Felele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. ⁹ Ő pedig monda: Mit vétettem ellened, hogy a te szolgálodat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem? ¹⁰ Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzetség, sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen téged. És ha azt mondták: Nincs itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem találtak meg. ¹¹ És most te azt mondd: Menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. ¹² Ha most elmegyek tőled, téged pedig olyan helyre ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én elmegyek, hogy megmondjam Akhábnak, és ha ő téged nem talál meg, engem öl meg; pedig a te szolgálod féli az Urat gyermekségétől fogva. ¹³ Nem mondták-é meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit? hogy hogyan rejtettem el az Úr prófétái közül száz férfiút ötvenenként egy-egy barlangba és tápláltam őket kenyérrrel és vízzel. ¹⁴ És te mégis azt mondd: Menj el és mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés; hogy megöljön engemet. ¹⁵ És felele Illés: Él a Seregeknek Ura, a ki előtt állok: e mai napon megmutatom magamat néki. ¹⁶ Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne Akháb Illésnek. ¹⁷ És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-é az Izráel megháborítója? ¹⁸ Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok. ¹⁹ Most azért küldj el, gyűjtsd hozzám az egész Izráelt a Kármel hegyre, és a Baál négyszázötven prófétáját, és az Aserának négyszáz prófétáját, a kik a Jézabel asztaláról élnek. ²⁰ És elkülde Akháb mind az egész Izráel fiaihoz, és

egybegyűjté a prófétákat a Kármel hegyre. ²¹ És odamenvén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem. ²² Akkor monda Illés a népnek: Én maradtam meg csak egyedül az Úr prófétái közül; míg a Baál prófétái négyszázötvenen vannak; ²³ Adjatok azért nekünk két tulkot, és [ők] válaszsák magoknak az egyik tulkot, a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat készítem el, a melyet a fákra rakok, de tüzet én sem teszek alája. ²⁴ Akkor hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, és én is segítségül hívom az Úrnak nevét; és a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelvén az egész sokaság, monda: Jó lesz! ²⁵ És monda Illés a Baál prófétáinak: Válaszátok el magatoknak az egyik tulkot, és készítsétek el ti először; mert ti többen [vagytok,] és hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, de tüzet ne tegyetek alája. ²⁶ És vevék a tulkot, a melyet nekik adott, és azt elkészíték, és segítségül hívák a Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván: Baál! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet. És ott sántikáltak az oltár körül, a melyet készítették. ²⁷ Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten! Talán elméliked, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felserken. ²⁸ És [elkezdték] hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint késekkel és borotvával metélték magokat, míg csak ki nem csordult a vérök. ²⁹ Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni [kezdték] egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás. ³⁰ Akkor monda Illés az egész sokaságnak: Jöjjetek én hozzám. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárát, a mely leromboltatott volt. ³¹ És vön Illés tizenkét követ, a Jákób fiai nemzetségeinek száma szerint, a kiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; ³² És oltárt építe a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag férne. ³³ És oda készíté a fát, és felvagdalá a tulkot, és felraká azt a fára; ³⁴ És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt mívelék; ³⁵ Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett vízzel. ³⁶ És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem. ³⁷ Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívöket! ³⁸ Akkor alászállá

az Úr tüze, és megemészte az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt. ³⁹ Mikor ezt látta az egész sokaság, arcra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! ⁴⁰ És monda Illés nékik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon közülök! És megfogák őket, és alávivé őket Illés a Kison patakja mellé, és megöle ott őket. ⁴¹ Akkor monda Illés Akhábnek: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása [hallszik.] ⁴² És felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, és leborula a földre, és az ő orczáját az ő két térde közé tevé; ⁴³ És monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment, és [arrafelé] nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda [Illés:] Menj vissza hétszer. ⁴⁴ És lön hetedúttal, monda [a szolgál:] Ímé egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jő fel a tengerből. Akkor monda: Menj fel, mondd meg Akhábnek: Fogj be és menj le, hogy meg ne késleljen az eső. ⁴⁵ És lön azonközben, hogy besötétedett az ég a fellegektől és a széltől, és nagy eső lett. Akháb pedig szekérre ült és elment Jezréelbe. ⁴⁶ És lön az Úr keze Illésen, és felövezvén az ő derekát, [még] Akháb előtt futott el Jezréel felé.

Chapter 19

¹ És Akháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, a melyeket Illés cselekedett és a többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel. ² És követet küldé Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te ételleddel, mint a hogy [te cselekedtél] azoknak életekkel mind egyig. ³ A mit mikor megértett, felkelvén elméne, [vigyáztván] az ő életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. ⁴ Ő pedig elméne a pusztába egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy [hadd] haljon meg, és monda: Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! ⁵ És lefeküvék és elaluvék a fenyőfa alatt. És ímé angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél. ⁶ És mikor körülnézett, ímé fejénél vala egy szén között [sült] pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét lefeküvék. ⁷ És az Úr angyala eljött ⁸ másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van. És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hóreb-ig. ⁹ És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ímé lön az Úrnak beszéde

¹⁰ ō hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés? ¹⁰ Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

¹¹ És monda: Jöjj ki és állj meg [ezen] a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; [de] az Úr nem [vala] abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem [volt] a földindulásban sem. ¹² És a földindulás után tűz jöve, de nem [volt] az Úr a tűzben sem. És a tűz után [egy] halk és szelíd hang [hallatszék.] ¹³ És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ō arczát palástjával, és kimenvén, megállta a barlang ajtajában, és ímé szózat [lön] ō hozzá, a mely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés? ¹⁴ És ō felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. ¹⁵ És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutándasz, kenjed királylyá Hazáelt Siriában; ¹⁶ És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királylyá Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe. ¹⁷ És lészen, hogy a ki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és a ki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg. ¹⁸ De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt. ¹⁹ És ō elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát, a mint szántott tizenkét járom ökrrel, és ō maga a tizenkettedikkel volt; és Illés hozzá méne, és az ō palástját reá veté. ²⁰ És ō elhagyván az ökröket, Illés után futott, és monda: Kérlek hadd csókoljam meg az én atyámat és az én anyámat, és azután követlek. És monda: Menj, térj vissza; mert mit cselekedtem tenéked? ²¹ És elmenvén ō tőle, vön azután egy pár ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból [tüzet rakván,] megfőzé azok húsát, és a népnek adá, és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgálá néki.

Chapter 20

¹ És Benhadád, Siria királya összegyűjté egész seregét, és harminczkét király volt ō vele és [nagyon sok] ló és szekér, és felméne és megszállá Samariát, és ostromolni [kezdte] azt. ² És követeket küldött Akhábhoz, az Izráel királyához a városba; ³ És azt izené néki: Azt mondja

Benhadád: A te ezüstöd és aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép fiaid is az enyémeek.⁴
 És felele az Izráel királya, és monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok mindenekkel,
⁵
 a melyeket bírok. Megtérvén pedig a követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután hozzád
 küldöttem, és azt izentem, hogy a te ezüstödet és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem;
⁶
 Azért holnap ilyenkor elküldöm az én szolgálóimat hozzád, és felkutatják a te házadat, és a te
 szolgálóid házait; és kezekhez veszik, a mi csak kedves előtted, és elhozzák.⁷ Akkor egybehívá az
 Izráel királya mind az ország véneit, és monda: Vegyétek eszetekbe, és lássátok meg, minemű
 gonosz szándékkal van ez; mert hozzám küldött az én feleségeimért és gyermekeimért, ezüstömért
 és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle.⁸ És mondának néki a vének mindnyájan, és az egész
 nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd.⁹ És ő monda a Benhadád követeinek:
 Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek felől először izentél a te
 szolgálódnak, megcselekszem, de ezt a dolgot nem tehetem meg. Így elmenvén a követek, megmondák
 néki a választ.¹⁰ Akkor hozzá küldte Benhadád, és monda: Úgy cselekedjenek velem az istenek
 és úgy segéljenek, hogy Samariának minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül
 mindeniknek csak egy-egy marokkal is jusson!¹¹ És felele az Izráel királya, mondván: Mondjátok
 meg [néki]: Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözik, mint a ki már leveti a fegyvert!¹² Meghallván
 pedig ezt a választ, mikor ő ivott a királyokkal a sátorokban, monda az ő szolgálóinak: Vegyétek
 körül a várost! És azok körülvették azt.¹³ És ímé egy próféta méne Akhábhoz, az Izráel királyához,
 a ki ezt mondá: Azt mondja az Úr: Avagy nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: ímé e mai napon
 kezedbe adom azt, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr!¹⁴ Monda pedig Akháb: Ki által? És
 felele: Azt mondja az Úr: A tartományok fejedelmeinek ifjai által. Akkor monda [Akháb:] Ki kezdje
 meg a harcot? És felele: Te!¹⁵ Megszámlálá azért a tartományok fejedelmeinek ifjait, a kik
 kétszázharminczketten voltak; ezekután megszámlálá mind az Izráel fiainak is minden népét, hétezer
 embert.¹⁶ És elindulának délben. Benhadád pedig ott ivott a királyokkal a sátorokban, és
 lerészegedett ő és a harminczkét király, a ki segítségére jött vele.¹⁷ És a tartományok fejedelmeinek
 ifjai vonultak ki legelőször. Benhadád pedig elkülde, és megmondották néki, ezt mondván: Valami
 férfiak jöttek ki Samariából!¹⁸ És monda: Akár békességért jöttek ki, fogjátok meg őket elevenen;
 akár viadalért jöttek ki, fogjátok el őket elevenen.¹⁹ De mikor kivonultak a városból a tartományok
 fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket követte:²⁰ Mindenik vágni kezdte azt, a ki eléje került,
 és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket, és megfutott maga Benhadád, Siria királya

[is] lovon a lovagokkal együtt.²¹ És azután kivonult az Izráel királya, és megveré mind a lovagokat, mind a szekereket, és megveré a Siriabelieket nagy csapással.²² És méne az Izráel királyához [egy] próféta, és ezt mondá néki: Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva [ismét] feljő Siria királya ellened.²³ A siriabeli király szolgálói pedig mondának néki: A hegyeknek istenei az ő isteneik, azért győztek le bennünket; de vívjunk csak meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket?²⁴ És tedd ezt: Küldd el a királyokat, mindeniket a maga helyéről; és állíts hadnagyokat helyettök,²⁵ És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a melyet elvesztettél, és olyan lovakat és szekereket, mint amazok voltak; és vívjunk meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede az ő szavoknak, és akképen cselekedék.²⁶ Mikor azért az esztendő elmúlt, rendbeszedte Benhadád a Siriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az Izráel ellen.²⁷ De az Izráel fiai összeszámláltattak és elláttattak étellemmel, és eleikbe menének azoknak. Táborba szállván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest olyanok [voltak,] mint két kicsiny kecskenyájacska; míg a Siriabeliek ellepték a földet.²⁸ Jött vala pedig egy Isten embere, és szóla az Izráel királyának, mondván: Azt mondja az Úr: Azért mert a Siriabeliek azt mondták, hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a völgyeknek Istene is: mindezt a nagy sokaságot a te kezvedbe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok az Úr.²⁹ És ott táboroztak egészen velök szemben hetednapig. A hetedik napon azután megütköztek, és az Izráel fiai levágtak a Siriabeliek közül egy nap százezer gyalogost.³⁰ És a többiek elmenekültek Afek városába; de a falak rászakadtak a megmaradott huszonnégyezer emberre, és Benhadád is elfutott és ott bolyongott a városban kamaráról-kamarára.³¹ És mondának néki az ő szolgálói: Ímé hallottuk, hogy az Izráel házának királyai kegyelmes királyok, azért hadd öltözzünk zsákokba, és vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkedet.³² És zsákokba öltözének, és köteleket vetének nyakokba, és elmenének az Izráel királyához, és mondának: A te szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek, az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfia ő!³³ És a férfiak jó jelnek vették azt, és gyorsan megragadták a szót, és mondának: A te atyádfia Benhadád [él]. És monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő hozzá Benhadád, és felülteté őt az ő szekerebe,³⁴ És monda néki: A városokat, a melyeket elvett volt az én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj magadnak utcákat Damaskusban, mint az én atyám csinált volt Samariában; én ezzel a kötéssel bocsátlak el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátá őt.³⁵ Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akará őt megverni.³⁶ Akkor monda néki: Azért, mert nem engedté az Úr szavának: ímé mihelyt

én tőlem elmégy, megöl téged az oroszlán. És a mikor elment ő tőle, találá őt egy oroszlán, és megölelé. ³⁷ Talála azután más férfiat, a kinek monda: Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy megsebesítette. ³⁸ És elméne a próféta, és az útfélen a király elé állá és elváltoztatá magát szeméit bekötözvén. ³⁹ Mikor pedig arra ment el a király, kiálta a királyhoz, és monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy férfiú eljövén, hoza én hozzám egy férfiút, és monda: Őrizd meg ezt a férfiút; ha elszaladánd, meg kell halnod érette, vagy egy tálentom ezüstöt fizetsz. ⁴⁰ És mialatt a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az [az ember] már nem volt. És monda néki az Izráel királya: Az a te ítéleted; magad akartad. ⁴¹ És mindjárt elvevé a kötést az ő szeméről, és megismeré őt az Izráel királya, hogy a próféták közül való. ⁴² És monda néki: Ezt mondja az Úr: Mert elbocsátottad kezedből a férfiút, a kit én halálra szántam, azért lelked léssen lelkéért, és néped népéért. ⁴³ És házához méne az Izráel királya szomorú és megbúsult szívvel, és méne Samariába.

Chapter 21

¹ És történt ezek után, hogy a Jezeélbeli Nábótnak egy szőlője volt Jezeélben, Akhábnak, Samaria királyának a háza mellett. ² És szóla Akháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzül adom meg az árát. ³ És felele Nábót Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget. ⁴ Akkor haza méne Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet szólott néki a Jezeélbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvék az ő ágyára, és arczát [a fal felé] fordítá, és nem evék kenyeret. ⁵ Hozzá menvén az ő felesége Jézabel, monda néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyeret nem eszel? ⁶ És ő monda néki: Mert ama Jezeélbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érette, ő [pedig] azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet. ⁷ Akkor monda néki Jézabel, az ő felesége: Te bírod-é most az Izráel királyságát? Kelj fel, egyél kenyeret, és a te szíved örvendezzen, én majd néked adom a Jezeélbeli Nábót szőlőjét. ⁸ És levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő gyűrűjével, és elküldé azt a véneknek és a főembereknek, a kik Nábóttal egy városban laktak; ⁹ És a levélben ezt írta, mondván: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére;

10 És ültessetek vele szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonyságot tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istent és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg őt, hogy meghaljon.

11 És ekképen cselekedének a vének és a főemberek, a kik az ő városában laktak, a mint Jézabel nékik megparancsolta, és a mint a levélben megírta, a melyet nékik küldött;

12 Bőjtöt hirdetének, és ültették Nábót a nép élére.

13 Előjőve azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és tanúbizonyságot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istent és a királyt. Kivivék azért őt a városból, és megkövezék, és meghalt.

14 Azután megizenék Jézabelnek, mondván: Megköveztetett Nábót, és meghalt.

15 Mikor pedig meghallotta Jézabel, hogy megköveztetett Nábót és meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglald el a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet nem akart néked pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt.

16 És mikor meghallotta Akháb, hogy Nábót meghalt, felkelt Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és azt elfoglalja.

17 Akkor szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván:

18 Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli királynak eleibe, a ki Samariában lakik, ímé ott van a Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja;

19 És szólj néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, a hol felnyalták az ebek Nábót vérért, ebek nyalják fel a te véredet is!

20 És monda Akháb Illésnek: [Megint] rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél az Úr szemei előtt.

21 Ímé, [azt mondja az Úr:] Veszedelmet hozok reád, és elvesztem a te maradékaidat, és kigyomlálom Akhábnak még az ebét is, és a berekesztettet és az elhagyatottat Izráelben;

22 És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baásának, az Ahija fiának házát azért, a miért haragra ingerlettél engem, és a miért bűnbe ejtetted az Izráelt.

23 És Jézabel felől is szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabelt Jezréel kőfala előtt;

24 Azt, a ki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, a ki a mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg.

25 [Mert] bizonyára nem volt Akhábnak mássa, a ki magát arra adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék az Úr szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel ösztökélé őt.

26 Mert igen útalatos dolgot cselekedék, követvén a bálványokat mind a szerint, a mint cselekedének az Emoreusok, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt.

27 Lőn pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket, megszaggatá az ő ruháit, és zsákba öltözik és bőjtöle, és a zsákban hála, és nagy alázatossággal jár vala.

28 És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván:

29 Nem láttad-é, hogy Akháb hogyan

megalázta magát előttem? Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom reá a veszedelmet az ő életében, [hanem] [csak] az ő fia idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.

Chapter 22

¹ És három esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt hadakozás a Siriabeliek és az Izráel között. ²
 De a harmadik esztendőben aláméne Josafát, Júda királya az Izráel királyához, ³ Akkor monda az Izráel királya az ő szolgálóinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a miénk? És mi hallgatunk és nem vesszük vissza azt Siria királyától? ⁴ És monda Josafátnak: Feljössz-é velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az Izráel királyának: Úgy én, mint te, úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. ⁵ És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. ⁶ És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, közel négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondanak: Menj fel; mert az Úr kezébe adja azt a királynak. ⁷ És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól [is] tudakozódhatnánk? ⁸ És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, a ki által megkérdehetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlölöm őt, mert [soha] nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat. És monda Josafát: Ne beszéljen így a király! ⁹ És előszólíta az Izráel királya egy udvariszolgát, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jemla fiát. ¹⁰ És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták mind ott jövendöltek előttük. ¹¹ És Sédékiás, a Kénaána fia, vasszarvakat készített, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem emészted őket. ¹² És a próféták is mindnyájan ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja. ¹³ A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívja Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. ¹⁴ Mikeás pedig monda: Él az Úr, hogy [csak] azt fogom mondani, a mit az Úr mondánd nékem. ¹⁵ És mikor a királyhoz ment, monda néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjuk? Ő pedig monda néki: Menj fel és járj szerencsével; az Úr kezébe adja [azt] a királynak. ¹⁶ És monda néki a király: Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? ¹⁷ És monda: Látám az egész Izráelt szétszéledve a hegyeken, mint a

juhokat, a melyeknek nincsen pásztoruk. És monda az Úr: Nincsen ezeknek urok? Térjen vissza kiki az ő házához békeességben. ¹⁸ És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem megmondottam-é néked, hogy [soha] jót nékem nem jövendöl, hanem [csak] rosszat. ¹⁹ És monda [Mikeás:] Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat az ő székiiben ülni, és az egész mennyei sereget az ő jobb- és balkeze felől mellette állani. ²⁰ És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, hogy felmenjen, és elveszen Rámoth Gileádnál? És ki egyet, ki mást szól vala hozzá. ²¹ Akkor előjőve egy lélek, a ki az Úr eleibe állta, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképen? ²² És felele: Kimegyek és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában. Akkor monda [az Úr:] Csald meg és győzd meg; menj ki, és cselekedjél úgy. ²³ Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. ²⁴ Akkor odalépett Sédékiás, a Kénaána fia, és arczul csapván Mikeást, monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólana? ²⁵ És monda Mikeás: Ímé meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. ²⁶ Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához; ²⁷ És mondjad: Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlöczbe, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyérével és a nyomorúság vizével, míg békeességgel megjövök. ²⁸ Mondta pedig Mikeás: Ha békeességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden népek! ²⁹ És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a Júda királya Rámoth Gileád [ellen]. ³⁰ És monda az Izráel királya Josafátnak: Megváltoztatom ruhámat, és úgy megyek a viadalra, te pedig öltözzél fel ruhádba. És elváltoztatá ruháját az Izráel királya, és úgy méne a viadalra. ³¹ Siria királya pedig megparancsolá az ő szekerei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne vívjatok se kicsinytel, se nagygyal, hanem egyedül csak az Izráel királya ellen vívjatok. ³² És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Josafátot, mondának: Nyilván ez az Izráel királya; és reá rohanván vívának ellene. De Josafát [elkezdett] kiáltani. ³³ Mikor pedig látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. ³⁴ Egy ember pedig [csak úgy] találomra kilövé az ő kezívét, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesültem! ³⁵ És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és a király az ő szekérében állott a Siriabeliek ellen, és meghalt este [felé,] és a vér a sebből a szekérbe csorgott. ³⁶ És kikiálták napnyugotkor a táborban,

mondván: Minden ember [menjen haza] a maga városába és földjébe!³⁷ És meghalt a király és visszavitetvén Samariába, eltemették a királyt Samariában.³⁸ És mikor mosták az ő szekerét a Samaria mellett lévő tóban: az ebek nyalták az ő véré, és paráznák fürödtek ott, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt.³⁹ Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, az elefántcsontból épített ház, és mind a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek- é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?⁴⁰ És elaluvék Akháb az ő atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia.⁴¹ És Josafát, az Asa fia lett királylyá Júdában, Akhábnak, az Izráel királyának negyedik esztendejében.⁴² És Josafát harminczöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Azuba volt a neve, Silhi leánya.⁴³ És jára Asának, az ő atyjának minden útjában, és abból ki nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt kedves.⁴⁴ Csakhogy a magaslatokat nem rombolták le, és a nép még áldozott és tömjénezett a magaslatokon.⁴⁵ És békességben élt Josafát az Izráel királyával.⁴⁶ Josafátnak egyéb dolgai pedig és az ő ereje, a melylyel cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?⁴⁷ A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az ő atyjának, Asának idejéből, kiűzte az országból.⁴⁸ Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes király.⁴⁹ És Josafát Társis hajókat csináltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esiongáberben.⁵⁰ Akkor mondá Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el az én szolgálaim a te szolgáláiddal e hajókon; de Josafát nem akará.⁵¹ És elaluvék Josafát az ő atyáival; és eltemették az ő atyáival az ő atyjának, Dávidnak városában; és az ő fia, Jórám, uralkodék helyette.⁵² Akházia pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik esztendejében, és uralkodék Izráelben két esztendeig.⁵³ És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván az ő atyjának és anyjának útján, és Jeroboámnak, a Nébát fiának útján, a ki bűnbe ejté az Izráelt;⁵⁴ És szolgálá a Baálnak, és azt imádá és haragra indítá az Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az ő atyja cselekedett.

2 Kings

Chapter 1

¹ És elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráeltől. ² És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samariában, és megbetegedék, követeket küldte el, a kiknek azt parancsolá: Menjetek el, kérjétek tanácsot a Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-é e betegségből? ³ Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követeinek, és szólj nékik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérni? ⁴ Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elméne Illés. ⁵ És mikor a követek visszajöttek ő hozzá, monda nékik: Miért jöttetek vissza? ⁶ És felelének néki: Egy férfiú jöve előnkbe, és monda nekünk: Menjetek el, térjétek vissza a királyhoz, a ki titeket elküldött, és mondjátok meg néki: Ezt mondja az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te Baálzebubhoz, Ekron istenéhez küldesz tanácsot kérni? Azért az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. ⁷ És monda nékik: Milyen volt az a férfiú, a ki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket szólá néktek? ⁸ És felelének néki: Egy szőr-[ruhás] ember, derekán bőr övvel felövezve. Akkor monda: Thesbites Illés volt. ⁹ És hozzá küldte egy ötven ember előtt járó főembert, az alatta való ötven emberrel. És mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jöjj le! ¹⁰ Felelvén Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emészszen meg téged és az alattad való ötven embert. ¹¹ És tűz szálla alá az égből, és megemészté őt és az [ő] ötven emberét. És ismét küldte ő hozzá [a király] más ötven ember előtt való főembert, mind az ötven férfival egybe, a ki szóla és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jöjj alá! ¹² És felele Illés, és monda nékik: Ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az égből alá, és emészszen meg téged és a te ötven emberedet. ¹³ És Istennek tüze szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét. És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre borult Illés előtt, és könyörögvén néki, monda: Óh Isten embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgálóidnak, ez ötven ember lelkének! ¹⁴ Ímé tűz szállott le az égből és megemészté az ötven ember előtt való elébbi két főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid előtt! ¹⁵ Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele, ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a királyhoz. ¹⁶ És szóla néki: Ezt mondja az Úr: A miért követeket küldöttél tanácsot kérni Baálzebubhoz, Ekron istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten, a kinek a beszédéből tanácsot kérhetnél: azért fel nem kelsz ez ágyból, a melyben fekszel, hanem kétség nélkül meghalsz. ¹⁷ És meghalt az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés, és

uralkodék Jórám ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdabeli királynak második esztendejében;
¹⁸
 mert [Akháziának] nem volt fia. Akháziának egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon
 nincsenek- é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

Chapter 2

¹ És lőn mikor az Úr Illést fel akará vinni a szélvész által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus
 Gilgálból. ² És monda Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az Úr Béthelbe küldött engem. És
 felele Elizeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor lemenének Béthel
 felé: ³ Kijövének a próféták fiai, a kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának néki: Nem
 tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok.
⁴ És monda néki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert az Úr engem Jérikhóba küldött. Ő azonban
 monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóba: ⁵ A
 próféták fiai, a kik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy
 e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok. ⁶ Azután
 monda néki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele: Él az
 Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindketten. ⁷ Ötven férfiú
 pedig a próféták fiai közül [utánok] menvén, velök szemben messze megállának, mikor ők ketten
 a Jordán mellett megállottak. ⁸ És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva azt, megüté azzal a vizet;
 és az kétfelé válék; úgy hogy mind a ketten szárazon menének át rajta. ⁹ És mikor általmentek,
 monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cselekedjem veled, mielőtt tőled elragadtatom. És monda
 Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam. ¹⁰ És ő monda: Nehéz
 dolgot kértél; mégis, ha majd meglátánsz engem, mikor tőled elragadtatom, meglesz, a mit [kérsz:]
 ha pedig [meg] nem [látánsz,] nem lesz meg. ¹¹ És lőn, a mikor menének és menvén
 beszélgetének, ímé egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztá őket egymástól. És felméne Illés a
 szélvészben az égbe. ¹² Elizeus pedig ezt látván, kiált vala: [Édes] atyám, [édes] atyám! Izráel
 szekerei és lovagjai! És nem látá őt többé. És vevé a maga ruháit, és két részre szakasztá azokat,
¹³ És felemelé az Illés palástját, a mely róla leesett, és visszatért, és megállott a Jordán partján.
¹⁴ És vevé az Illés palástját, a mely róla leesett, és [azzal] megüté a vizet, és monda: Hol van az
 Úr, az Illés Istene? És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válék az; és általméne Elizeus. ¹⁵ És

mikor látták őt a próféták fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának: Az Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének néki, és meghajták magokat ő előtte a földig; ¹⁶ És mondának néki: Ímé a te szolgálid között van ötven ember, erős férfiak, küldd el őket, hadd keressék meg a te uradat, hátha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. ¹⁷ De ő monda: Ne küldjete. De azok kényszerítették őt egész a megszegyenülésig, és monda: ¹⁸ [Hát] küldjete el! És elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem találák meg őt. És mikor visszajöttek ő hozzá, mert Jérikhóban lakott, monda nekik: Nem mondtam-é, hogy ne menjete el? ¹⁹ És mondának a város férfiai Elizeusnak: Ímé e város jó lakóhely volna, a mint uram magad látod; de a vize ártalmas, és a föld gyümölcsét meg nem érleli. ²⁰ És monda: Hozzatok nékem egy új csészét, és tegyete sót belé. És elhozák néki. ²¹ Ő pedig kiment a forráshoz, és bele veté a sót, és monda: Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam e vizeket; nem származik ezután azokból halál és idétlen termés. ²² És egészségesekké lőnek a vizek mind e mai napig, Elizeus beszéde szerint, a melyet szólott. ²³ Felméne azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne, apró gyermekek jövének ki a városból, a kik őt csúfolják vala, ezt mondván: Jöjj fel, kopasz, jöjj fel, kopasz! ²⁴ És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jövének ki, szétszaggata közülök negyvenkét gyermeket. ²⁵ Onnét azután felment a Kármel hegyére; onnét pedig Samariába tért vissza.

Chapter 3

¹ Jórám pedig, az Akháb fia kezdé uralkodni Izráelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának tizenyolczadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig. ² És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, de nem annyira, mint az ő atyja és anyja; mert elrontá a Baál képét, a melyet az ő atyja készítettett volt. ³ De mindazáltal követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette volt az Izráelt, és el nem távozóék azoktól. ⁴ És Mésának, a Moáb királyának nagyon sok juha volt, és az Izráel királyának adóban százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. ⁵ De mikor meghalt Akháb, a Moáb királya elszakadt az Izráel királyától. ⁶ Kiméne azért Jórám király azon a napon Samariából, és megszámlálá az egész Izráelt; ⁷ És elméne, és küldé [követeket] Josafáthoz, Júda királyához, ezt izenvén néki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljősz-é velem a

Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaidd.⁸ És monda: Mely úton menjünk fel? Felele: Az Edom pusztájának útján.⁹ És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velök volt barmoknak.¹⁰ Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr [azért] hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket!¹¹ És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgálói közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet tölt vala.¹² És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és Josafát és az Edom királya.¹³ És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az Izráel királya: Ne [utasíts el;] mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket.¹⁴ És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, [bizony] téged nem néznék, és rád sem tekintenek;¹⁵ Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lön ő rajta.¹⁶ És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat;¹⁷ Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájakot és barmaitok.¹⁸ Kevés pedig [még] ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja.¹⁹ És megvesztek minden kulcsos várost és minden szép várost, és minden jótermő fát kivagdaltok, és minden kútfőt betöltötök, és minden jó szántóföldet behánytok kövekkel.²⁰ És lön reggel, a mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek jönnek vala Edom útjáról, és megtelék a föld vízzel.²¹ Mikor pedig meghallotta az egész Moáb, hogy feljöttek a királyok ő ellenök harczolni, egybegyűlének mindnyájan, a kik fegyvert foghattak, és megállottak az ő [tartományuk] határán.²² És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött a vizekre, úgy láták a Moábiták, mintha ő ellenökbe az a víz vereslenék, mint a vér.²³ És mondának: Vér ez! Megvívtak a királyok egymással, és megölte egyik a másikat.²⁴ Prédára most, Moáb! De mikor az Izráel táborához jutottak, felkeltek az Izráeliták, és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak előttök; betörtek hozzájuk és leverték Moábot.²⁵ És városaikat lerontották, és a jó szántóföldekre kiki követ hányt, és elborították azt [kövekkel,] és minden kútfőt behánytak, és minden jótermő fát kivágtak, úgy hogy csak Kir-Harését kőfalait hagyták fenn; de körülvevék azt is a parittyások, és lerontották.²⁶ Látván pedig a Moáb királya, hogy legyőzettek a viadalban, maga mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiút, hogy keresztül

27

törjenek az Edom királyához; de nem bírtak. Akkor vevé az ő elsőszülött fiát, a ki ő helyette uralkodandó volt, és égőáldozatul megáldozá a kőfalon. Mely dolog felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének onnét, és megtérének az ő földjökbe.

Chapter 4

¹ És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei közül Elizeushoz, és monda: A te szolgád, az én férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád félté az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a két gyermekemet, hogy néki szolgái legyenek. ² Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondd meg nékem, mi van a házában? Monda az: A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj. ³ Akkor monda: Menj el, kérj ott kinn minden te szomszédidtól üres edényeket, de ne keveset; ⁴ És menj be és zárkózzál be magad a te fiaiddal, és tölts [az olajból] mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd félre. ⁵ És elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták néki [az edényeket], ő maga pedig csak töltögetett. ⁶ És mikor megtöltötte az edényeket, monda az ő fiának: Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több edény; és akkor megállott az olaj. ⁷ És elment, és elmondá ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződöt; te pedig és a te fiaid éljete a maradékából. ⁸ És történt ebben az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, a ki tartóztatá őt, hogy [nála] egyék kenyeret. És lőn, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyék. ⁹ És monda [az asszony] a férjének: Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, a ki szüntelen erre jár által, szent ember; ¹⁰ Csináljunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. ¹¹ És történt egy napon, hogy oda ment [Elizeus,] és megszállott a felházban, és megpihent ott. ¹² És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemitát. Előhívá azért azt, és eleibe állá. ¹³ Megmondotta volt pedig néki: Mondd meg néki: Ímé nagy szorgalmatossággal szolgálsz nekünk, [mit kívánsz], hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király előtt, vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetségem között [békességgel] lakom. ¹⁴ Monda [Elizeus:] Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vén ember. ¹⁵ És monda: Hívd ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. ¹⁶ És monda [Elizeus:] Esztendő ilyenkorra fiút fogsz ölelni.

És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak! ¹⁷
 És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. ¹⁸
 De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyjához, az aratókhoz, ¹⁹ És
 monda az ő atyjának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda [az ő atya] a szolgának: Vidd el őt az anyjához.
²⁰ Ki mikor felvette őt, vivé az ő anyjához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt. ²¹ És
 felméne az [asszony], és az Isten emberének ágyára tevé őt, és az [ajtót] bezárván kijöve [onnét.]
²² És előhívatá az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat,
 hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindjárt megjövök. ²³ És az monda: Miért mégy ő
 hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele az: Csak hagyd rám! ²⁴ És megnyergelé a
 szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj engem a menésben, hanem ha mondándom
 néked. ²⁵ És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegyére. És mikor meglátá őt az Isten
 embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Ímé a Súnemita ez! ²⁶ Fuss, kérlek, eleibe,
 és kérdezd meg tőle, ha békességben van-é mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke? Monda
 az: Békességben! ²⁷ Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átölelte az ő lábait; de Géházi
 oda ment, hogy elűzze őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagyj békét néki, mert megkeseredett
 az ő szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és nem jelentette meg nékem. ²⁸ És monda az: Vajjon én
 kértem-é fiat az én uramtól? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engemet? ²⁹ És monda
 [Elizeus] Géházinak: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe az én pálczámat, és menj el, ha valakivel
 találkozol, ne köszönj néki, és annak is, a ki köszön néked, ne felelj, és az én pálczámat tedd a
 gyermek arczára. ³⁰ De a gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak
 téged. Felkele azért és követé őt. ³¹ Géházi pedig már előttök elment volt, és a pálczát a gyermek
 arczára fekteté, de nem szólott és nem is eszmélt rá [a gyermek.] Azért visszatért eleibe, és
 megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek. ³² És bement Elizeus a házba, és ímé a
 gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. ³³ És bement, és bezárta az ajtót magára és a gyermekekre, és
 könyörgött az Úrnak. ³⁴ És az [ágyra] felhágván, a gyermekekre feküdt, és az ő száját a gyermek
 szájára tevé, szemeit szemekre, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek teste. ³⁵
 Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és ráborult. Akkor a gyermek
 prüszszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit a gyermek. ³⁶ Ő pedig szólítá Géházit, és monda:
 Hívd ide a Súnemitát. És oda hívá azt. És mikor oda ment, monda: Vedd a te fiadat. ³⁷ Ki mikor

bement, lábához esék, és leborula a földre, és az ő fiát fogván, kiméne. ³⁸ Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség vala pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele laknak vala. És ³⁹ monda az ő szolgájának: Tedd fel a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak. Kiméne azért egy a mezőre, hogy paréjt szedjen. És [holmi] vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta a fazékba főzeléknek; de nem tudta, ⁴⁰ hogy mi az? Mikor azután feladták a férfiaknak, hogy egyenek, és ők enni kezdének a főzelékből, felkiáltának és mondának: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem bírták megenni. ⁴¹ Ő pedig monda: Hozzatok lisztet. És beleveté azt a fazékba, és monda: Add fel immár a népnek, hadd egyenek. És nem volt [már] semmi rossz a fazékban. ⁴² Jöve pedig egy férfi Baál Sálisából, és hoz vala az Isten emberének első zsengek kenyereit, húsz árpakenyeret, és megzsendült gabonafejeket az ő ruhájában; de ő monda: Add a népnek, hadd egyenek. ⁴³ Felele az ő szolgája: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig monda ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: ⁴⁴ Esznek és még marad is. És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak beszéde szerint.

Chapter 5

¹ És Naámán, a siriai király seregének fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagybecsült volt, mert általa szabadította meg az Úr Siriát; és az a férfi vitéz hős, [de] belpoklos volt. ² [Egyszer] portyázó csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán feleségének szolgált. ³ És monda ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, a ki Samariában [van,] kétség nélkül meggyógyítaná őt az ő belpoklosságából. ⁴ És [Naámán] beméne, és elbeszélé az ő urának, mondván: Így s így szólott az Izráel országából való leány! ⁵ Akkor monda Siria királya: Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának. Elméne azért és vőn magával tíz tálentom ezüstöt és hatezer aranyat, azon felül ⁶ tíz öltöző ruhát. És elvivé a levelet az Izráel királyának, ezt írván: Mikor e levél hozzád érkezik, ímé az én szolgámat, Naámánt azért küldöttem hozzád, hogy őt gyógyítsd meg belpoklosságából. ⁷ De a mikor elolvasta az Izráel királya a levelet, megszagatá az ő ruháit és monda: Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e férfiút az ő belpoklosságából? Vegyétek eszetekbe és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. ⁸ Mikor pedig meghallotta Elizeus, az Isten embere, hogy az Izráel királya ruháit megszagatta, küldé a királyhoz

ilyen izenettel: Miért szaggattad meg a te ruháidat? Hadd jöjjön hozzám, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben. ⁹ És elméne Naámán lovaival és szekereivel, és megállta az Elizeus házának ajtaja előtt. ¹⁰ És küldte Elizeus követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisztulsz. ¹¹ Akkor megharaguvék Naámán és elment, és így szólt: Ímé én azt gondoltam, hogy kijő hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a [beteg] helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést. ¹² Avagy nem jobbak-é Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden vizeinél? Avagy nem fürödhetném-é meg azokban, hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy haraggal elment. ¹³ De hozzá menének az ő szolgálói, és szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta neked, avagy nem tetted volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor [csak] azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? ¹⁴ Beméne azért a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. ¹⁵ Azután visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, és bemenvén megállta előtte, és monda: Ímé, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, [ez] ajándékot a te szolgálódtól. ¹⁶ Ő pedig monda: Él az Úr, a ki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala pedig őt, hogy elvegye; de ő nem akará. ¹⁷ És monda Naámán: Ha nem; adj kérlek a te szolgálódnak e földből annyit, a mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgálád többé égőáldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak. ¹⁸ Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgálódnak, hogy mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék, és ő az én kezemre támaszkodik, ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én meghajlok a Rimmon templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgálódnak ebben a dologban. ¹⁹ És monda néki [Elizeus:] Eredj el békességgel. És mikor elment ő tőle úgy egy mértföldnyire, ²⁰ Géházi, Elizeusnak, az Isten emberének szolgálója azt gondolta: Ímé az én uram megkimélé ezt a Siriabeli Naámánt, és nem akará tőle elvenni, a mit hozott volt; él az Úr, hogy utána futok, és valamit kérek tőle. ²¹ És utána futott Géházi Naámánnak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána fut, leugrott a szekérből és eleibe méne és monda: Rendben van minden? ²² És monda: Rendben. Az én uram küldött engem, ezt mondván: Ímé most csak ez órában jött hozzám két ifjú az Efraim hegyéről a próféták fiai közül: adj kérlek azoknak egy talentom ezüstöt és két öltöző ruhát. ²³ És monda Naámán: Kérlek végy két talentomot. És kényszeríté őt és egybeköte két talentom ezüstöt két zsákba, és két öltöző ruhát, és azokat két szolgálójának adá, a kik előtte vitték azokat. ²⁴ De mikor a dombhoz ért, elvette tőlök azokat, és elrejté egy házban,

és elbocsátá a férfiakat, és elmenének.²⁵ Ő pedig bemenvén, megállta az ő ura előtt, és monda néki Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgád sehová.²⁶ Ő pedig monda néki: Nem ment-é el az én szívem [veled,] mikor az a férfiú leszállott szekereből elődbe? Most az ideje, hogy szerezz ezüstöt, és hogy végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgálát és szolgálóleányokat?²⁷ Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké. És kiment ő előle megpoklosodva, mint a hó.

Chapter 6

¹ És mondának a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, a hol nálad lakunk, igen szoros nekünk;
² Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenikünk egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, a melyben lakjunk. És monda: Menjetek el!³ És monda egy közülök: Nyugodj meg rajta, és jöjj el a te szolgálóiddal. És monda: Én is elmegyek.⁴ És elméne velök. És menének a Jordán mellé, és ott fákat vágtak.⁵ És történt, hogy mikor egy közülök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbe. Akkor kiálta és monda: Jaj, jaj, [édes] uram! pedig ezt is kölcsön kértem!⁶ És monda az Isten embere: Hová esett? És mikor megmutatta néki a helyet, levágott egy fát és utána dobta, és a fejsze feljött a [víz színére].⁷ És monda: Vedd ki. És kinyújtván kezét, kivevé azt.⁸ Siria királya pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgálóival, monda: Itt meg itt lesz az én táborom.⁹ És elkülde az Isten embere az Izráel királyához, mondván: Vigyázz, ne hagy el azt a helyet, mert ott akarnak a siriaiak betörni.¹⁰ És elkülde az Izráel királya arra a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer.¹¹ És felháborodott ezen a siriai király szíve, és összegyűjtván az ő szolgálát, monda nékik: Miért nem mondjátok meg nekem, ki tart közülünk az Izráel királyával?¹² Akkor monda egy az ő szolgálói közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta, a ki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a beszédek, a melyeket te a te titkos házában beszélsz.¹³ És monda: Menjetek el és nézzétek meg, hol van, hogy utána küldjek és elhozassam őt. És megjelenték néki, mondván: Ímé Dótánban van.¹⁴ Akkor lovakat, szekereket és nagy sereget küldte oda, a kik elmenének éjjel, és körülvevék a várost.¹⁵ Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének

szolgája, kiméne, és ímé seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő
szolgája: Jaj, jaj, [édes] uram! mit cselekedjünk? ¹⁶ Felele ő: Ne félj. Mert többen vannak, a kik
velünk vannak, mint a kik ő velök. ¹⁷ És imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg
kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta, és ímé a hegy rakva
volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül. ¹⁸ És mikor [azok] hozzá lementek, könyörgött
Elizeus az Úrnak, mondván: Verd meg ezt a népet vaksággal! És megveré őket vaksággal az Elizeus
kivánsága szerint. ¹⁹ És monda nékik Elizeus: Nem ez az út, sem ez a város; jertek el én utánam,
és ahhoz a férfiúhoz vezetlek titeket, a kit kerestek. És elvezeté őket Samariába. ²⁰ És mikor
bementek Samariába, monda Elizeus: Óh Uram, nyisd meg ezek szemeit, hogy lássanak. És megnyitá
az Úr az ő szemeiket és látának, és ímé Samaria közepében voltak. ²¹ Az Izráel királya pedig
mikor látta őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-é őket, atyám? ²² És monda: Ne vágasd.
Le szoktad-é vágatni azokat, a kiket karddal vagy kézívvvel fogsz el? Adj nékik kenyeret és vizet,
hogy egyenek és igyanak, és elmenjenek az ő urokhoz. ²³ És nagy lakomát szerzett nékik; és
miután ettek és ittak, elbocsátá őket. Ők pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé nem
jöttek a siriai portyázó csapatok az Izráel földjére. ²⁴ És lön ezek után, hogy Benhadád, Siria
királya összegyűjté egész seregét, és felment és megszállotta Samariát. ²⁵ És igen nagy inség lett
Samariában, mert addig tartották megszállva a várost, míg egy szamárfej nyolczvan ezüst, és egy
véka galambganéj öt ezüst lett. ²⁶ És mikor az Izráel királya a köfalon széjjeljárta, egy asszony
kiálta ő hozzá, mondván: Légy segítségemmel, uram király! ²⁷ A [király] monda: Ha nem segít meg
téged az Isten, hogyan segítsék én meg? A szérúról vagy a sajtóról? ²⁸ És monda néki a király:
Mít akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, hogy együk meg őt
ma, az én fiamat pedig holnap eszszük meg. ²⁹ És megfőztük az én fiamat, és megettük őt. Mikor
azután másnap azt mondtam néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő fiát.
³⁰ Mikor pedig hallotta a király az asszonynak beszédét, megszagatá az ő ruháit, a mint a köfalon
járt, és meglátta a nép, hogy ímé alól zsákruha van az ő testén. ³¹ És monda: Úgy cselekedjék
velem az Isten és úgy segítjen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! ³² Elizeus pedig
ott ült az ő házában, és együtt ültek vele a vének. És elküldött [a király] egy férfiat maga előtt.
Mielőtt azonban hozzá jutott volna a követ, monda [Elizeus] a véneknek: Látjátok-é, hogy az a
gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vétesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok
be az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Ímé az ő ura lábainak dobogása követi őt. ³³ És mikor

még így beszélne velök, már a követ leérkezett hozzá [és nyomában a király], és monda: Ímé ilyen veszedelem származott az Úrtól; várjak-é még tovább az Úrra?

Chapter 7

¹ És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köből zsemlyelisztet egy sikluson, és két köből árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. ² És felelvén egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda [Elizeus:] Ímé, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle. ³ A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghaljunk [éhen]? ⁴ Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táborába, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. ⁵ És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táborába menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, ímé már nem volt ott senki. ⁶ Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Ímé az Izráel királya bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Égyiptombeliek királyit, hogy ellenünk jöjjenek. ⁷ És felkelvén elfutának alkonyatkor, és elhagyák mind sátorait, mind lovaikat, mind szamaraikat, a mint a tábor volt, és elfutának, csakhogy életüket megmenthessék. ⁸ Mikor azért e bélpoklosok a tábor széléhez értek, bemenvén egy sátorba, evének és ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenvén elrejték azokat; és megtérvén más sátorba menének be, és [abból] [is] hozának és elmenvén, elrejték. ⁹ És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házában. ¹⁰ És elmenének, és kiáltának a város kapuján állónak, és elbeszélék nekik, mondván: Odamentünk volt a Siriabeliek táborába, és ímé már nem volt ott senki; emberek szava nem hallatszott, csak a lovak és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, a mint voltak. ¹¹ Kiáltának azért a kapunállók, és hírré tevék ott benn a király házában. ¹² És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgálainak: Megmondom néktek, mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és [csak] azért mentek ki a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mondván: ¹³ Mikor kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen, és bemegyünk a városba. Akkor felele egy az ő szolgálái közül, és monda: Ki kell választani a megmaradt lovak közül, a melyek a városban megmaradtak, ötöt, - ímé éppen olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, a mely megmaradt;

ímé épen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, - és küldjük ki, hadd lássuk meg.¹⁴ És vevének két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriaiak táborába, mondván:

Menjetek el és nézzétek meg.¹⁵ És mikor utánuk mentek egész a Jordánig, ímé az egész út rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségben elhánytak. És mikor visszajöttek a

követek, és elmondák ezt a királynak:¹⁶ Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek táborát, és egy köből zsemlyelisztet egy sikluson, és két köből árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint.

¹⁷ A király pedig azt a főembert, a kinek kezére [szokott] támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten embere megmondotta, a ki megjövendölte

ezt, mikor a király lement hozzá.¹⁸ Úgy történt, a mint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köből árpát egy sikluson és egy köből zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor

Samaria kapujában.¹⁹ És ezt felelte volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? és ő azt mondotta rá: Ímé te szemeiddel meg fogod

látni; de nem eszel belőle.²⁰ És teljesen így történt vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

Chapter 8

¹ És Elizeus szólott volt annak az asszonynak, a kinek a fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és menj el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, a hol tartózkodhatol; mert az Úr éhséget

hívott elő, és el is jött a földre hét esztendeig.² És felkelt az asszony, és az Isten emberének beszéde szerint cselekedék, és elment ő és az ő háznépe, és lakék a Filiszteusok földében hét esztendeig.

³ Mikor pedig elmúlt a hét esztendő, visszatért az asszony a Filiszteusok földéből, és elment, hogy panaszolkodjék a királynak az ő házáért és szántóföldeiért.⁴ A király pedig beszélt Géházival, az Isten emberének szolgájával, mondván: Beszélj el, kérlek, nekem mindazokat a csudálatos dolgokat,

a melyeket Elizeus cselekedett.⁵ És mikor elbeszélé a királynak, mimódon támasztotta fel a halottat, ímé az asszony, a kinek a gyermekét feltámasztotta volt, éppen akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeiért; és monda Géházi: Uram király, ez az az asszony és ez az ő fia, a

kit feltámasztott Elizeus.⁶ És kikérdezé a király az asszonyt, és az elbeszélé néki; és ada a király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd vissza néki minden jószágát, és a szántóföldnek minden

hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet egész mostanig.⁷ És Elizeus elment Damaskusba, Benhadád pedig, Siria királya beteg volt, és hírül adák néki, mondván: Az Isten

embere ide jött.⁸ És monda a király Hazáelnek: Végy ajándékot kezedbe, és menj eleibe az Isten emberének, és kérj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-é ebből a betegségből?⁹ És eleibe ment Hazáel, és ajándékokat vitt kezében mindenféle drága damaskusi jószágból negyven tevére terhét; és elment, és megállott előtte, és így szólt: A te fiad, Benhadád, Síria királya, az küldött engem hozzád, mondván: Vajjon meggyógyulok-é ebből a betegségből?¹⁰ Felele néki Elizeus: Menj el, mondd meg néki: Nem maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy halált hal.¹¹ És mereven ránézett Hazáelre, mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere.¹² És monda Hazáel: Miért sír az én uram? És felele: Mert tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fiaira hozol; az ő erős városait megégeted, az ő ifjait fegyverrel levágotod, és kis gyermekeit a földhöz vered, és terhes asszonyait ketté vágod.¹³ És monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Síria királya.¹⁴ És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz.¹⁵ Másnap azonban elővett egy takarót és bemártván azt vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt: és uralkodék Hazáel ő helyette.¹⁶ És Jórámnak, az Akháb fiának, az Izráel királyának ötödik esztendejében, mikor még Josafát vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a Josafát fia, Júda királya.¹⁷ Harminczkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és nyolcz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben.¹⁸ És járt az Izráel királyainak útján, a miképen cselekedtek volt az Akháb házából valók; mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt.¹⁹ De az Úr még sem akarta elveszteni Júdát Dávidért, az ő szolgájáért; a mint megígérte volt néki, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak mindörökké.²⁰ Az ő idejében szakadt el Edom a Júda birodalmától, és választott királyt magának.²¹ És átment Jórám Seirbe és minden harczy szekere ő vele, s mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a nép, kiki az ő hajlékába.²² És elszakadt Edom a Júda birodalmától mind e mai napig; ugyanebben az időben szakadt el Libna is.²³ Jórámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?²⁴ És elaluvék Jórám az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette.²⁵ Jórámnak az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak, a Júdabeli királynak fia.²⁶ Huszonkét esztendős volt Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália volt, Omrinak, az Izráel királyának leánya.²⁷ És járt

az Akháb házának útján, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb házának veje vala.²⁸ És hadba ment Jórámmal, az Akháb fiával, Siria királya, Hazáel ellen, Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek megverték Jórámot.²⁹ Akkor visszatért Jórám király, hogy meggyógyíttassa magát Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Siriabeliek Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya aláméne, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, a hol az betegen feküdt.

Chapter 9

¹ Elizeus próféta pedig szólíta egyet a próféták fiai közül, és monda néki: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe e korsócska olajat, és menj el Rámóth Gileádba.² És menj be oda, és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, költsd fel őt az ő atyjafiai közül, és vidd be a belső kamarába,³ És vedd elő e korsócska olajat, és töltsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr: Téged kentelek királylyá Izráelen! És az ajtót kinyitván, fuss el, és semmit ott ne időzz.⁴ És elment az ifjú, a próféta tanítványa, Rámóth Gileádba.⁵ És mikor bement, ímé a seregek fejedelmei ott ültek együtt, és ő monda: Beszédem volna veled, fejedelem! És monda Jéhu: Kivel [volna beszéded] ennyiönk közül?⁶ És monda: Te veled, fejedelem! Felkele azért, és bement a házba, és fejére tölté az olajat, és monda néki: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királylyá kentelek téged az Úrnak népén, az Izráelen,⁷ Hogy elveszítsed Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert bosszút állok az én szolgálóimnak, a prófétáknak vééréért, és mind az Úr szolgálóinak vééréért Jézabelen.⁸ És kivész egészen az Akháb háza, és kigyomlálom mind az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben;⁹ És olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának házát.¹⁰ Jézabelt pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején, és nem lesz, a ki eltemesse őt. És kinyitván az ajtót, elfutott.¹¹ És mikor Jéhu kiment az ő urának szolgálóihoz, mondának néki: Békességes-é a dolog? Miért jött e bolond hozzád? És felele nékik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő beszédét!¹² És mondának: Hazugság! Mondd meg [az igazat.] És monda: Így s így szóla nékem, mondván: Azt mondja az Úr: Királylyá kentelek téged Izráelen.¹³ Akkor nagy sietséggel kiki mind vevé az ő ruháját, és alája terítették a grádics felső részére és megfuvaták a harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralkodik!¹⁴ Így ütött pártot Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen. Jórám pedig ott táborozott volt

15 Rámóth Gileád alatt az egész Izráellel, Hazáel, Siria királya ellen. De visszatért volt Jórám király, hogy magát Jezréelben gyógyíttassa a sebekből, a melyeket a Siriabeliek ütöttek rajta, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt. És monda Jéhu: Ha néktek [is úgy] tetszik, ne engedjete senkit

16 kimenni a városból, a ki elmenjen és hírül vigye ezt Jezréelbe. És befogatott Jéhu, és elment Jezréelbe, a hol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a Júda királya lement volt, hogy meglátogassa

17 Jórámot. Mikor pedig az őrálló, a ki Jezréelben a tornyon állott, meglátta Jéhu seregét, hogy jő, monda: Valami sereget látok. Akkor monda Jórám: Válassz egy lovast és küldj eléjük, és

18 mondja ezt: Békesség-e a dolog? És oda lovagolt a lovas eléjük, és monda: Azt kérdi a király: Békesség-e a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Megjelenté

19 pedig ezt az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan a követ; de nem tért vissza. Akkor elküldött egy másik lovast, a ki hozzájok ment, és monda: Azt kérdi a király: Békesség-e a dolog? Felele

20 Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Hírül adá [ezt] [is] az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan; de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi

21 fiának hajtása; mert mint egy örült, úgy hajt. Akkor monda Jórám: Fogjatok be! És befogván az ő szekerét, kiméne Jórám, az Izráel királya, és Akházia, a Júda királya, mindenik a maga szekerén,

22 Jéhu eleibe, és a Jezréelbeli Nábót mezején találkoztak vele. És mikor meglátta Jórám Jéhu, monda: Békesség-e a dolog, Jéhu? Felele ő: Mit békesség?! Mikor Jézabelnek, a te anyádnak

23 paráznasága és varázslása mindig nagyobb lesz! Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni

24 kezde, és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia? Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot

25 hátba lövé a lapoczkák között úgy, hogy a szívéen ment át a nyíl, és lerogyott a szekérben. És monda Bidkárnak, az ő hadnagyának: Fogd meg és vesd a Jezréelbeli Nábót mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atyja, Akháb után lovagoltunk, és az Úr ő felőle ezt a

26 fenyegetést mondotta: Bizonyára [megkeresem] a Nábót vérét és az ő fiainak vérét, a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az Úr:

27 Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr beszéde szerint. Akházia pedig, a Júda királya, mikor látta ezt, futni kezde a kert házának útján; de Jéhu utána menvén, monda: Ezt is vágjátok le a szekérben [és megsebesíték őt] a Gúr hágójánál, a mely Jibleám mellett van; és ő

28 Megiddóba menekülvén, ott meghalt. És az ő szolgálói elvitték őt szekéren Jeruzsálembe, és

29 eltemették az ő sirboltjába az ő atyáival a Dávid városában. Akházia pedig uralkodni kezdett

30 Júdában Jórámnak, az Akháb fiának tizenegyedik esztendejében. És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabel ezt meghallotta, arczát megékesíté kenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az

ablakon. ³¹ És mikor Jéhu bevonult a kapun, monda: Békesség van-é, óh Zimri! uradnak gyilkosa?
³² Ő pedig feltekintve az ablakra, monda: Ki van ott velem? Ki? És alátekintett két [vagy] három
főember. ³³ És monda azoknak: Vessétek alá őt. És aláveték, és az ő vére szétfrecskendezett a
falra és a lovakra, és eltapodtatá őt. ³⁴ Bemenvén pedig oda, evett és ivott, és monda: Nézzetek
utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen [mégis] [csak] király leánya. ³⁵ De mikor
kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze
fejeit. ³⁶ És visszamenvén, megmondák néki, és ő monda: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az
³⁷ ő szolgája, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jézabel testét a Jezréel földén,
És olyan lesz Jezréel földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem
mondhatja: Ez Jézabel!

Chapter 10

¹ Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában. És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába
Jezréel fejedelmeihez, a vénekhez, és az Akháb [fiainak] tútoraihoz, ilyen parancsolattal: ² Mihelyt
e levél hozzátok jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és
fegyverekkel együtt, ³ Nézzétek meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai közül, azt
ültessétek az ő atyjának királyi székébe, és harcoljatok a ti uratok házáért. ⁴ És megrettenének
felette igen, és mondának: Ímé már két király nem maradhatott meg ő előtte, mimódon maradhatnánk
hát mi meg? ⁵ És elküldének mind a [király] házának, mind a városnak fejedelmei, és a vének és
a tútorok Jéhuhoz, mondván: A te szolgálid vagyunk mi, valamit parancsolsz nekünk, azt
cselekeszszük; mi senkit királylyá nem teszünk, a mi néked tetszik, azt cselekedjed! ⁶ És írt nekik
levelet másodszor is, mondván: Ha velem tartotok és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejöket
a férfiaknak, a ti uratok fiainak, és jöjjetek hozzám holnap ilyenkor Jezréelbe. És a király fiai:
hetven férfiú, és a város nagyjaival tartottak, a kik nevelték őket. ⁷ És mikor a levél hozzájuk jutott,
vevék a király fiait, és megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták, és ő hozzá küldték
Jezréelbe. ⁸ És mikor odaérkezett a követ, és bejelenté néki, mondván: Elhozták a király fiainak
fejeit, monda: Rakjátok két rakásba azokat a kapu előtt reggelig. ⁹ És mikor reggel kiment, megállott,
és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Ímé az én uram ellen én ütöttem pártot és én öltem

meg őt; de ki ölte meg mind ezeket?¹⁰ Azért vegyétek eszetekbe ebből, hogy az Úrnak beszédéből egyetlen egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akháb háza ellen szólott, és az Úr véghezvitte, a mit az ő szolgája, Illés által mondott.¹¹ Azután levágá Jéhu mindazokat, a kik megmaradtak volt az Akháb házából Jezréelben, és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem irtotta a maradékát is.¹² És felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben volt a pásztorok juhnyíró háza.¹³ És itt Akháziának, a Júda királyának atyjafiaira talált Jéhu, és monda: Kik vagytok? És felelének azok: Akházia atyjafiai vagyunk, és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a királyné fiait.¹⁴ Ő pedig monda: Fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték őket a juhnyíróház kútja mellett, negyvenkét férfiút; és egyetlen egyet sem hagyott meg közülük.¹⁵ És mikor elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, a ki elébe jött, és köszönté őt, és monda néki: Vajjon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújts kezet. És ő kezet nyújta, és felülteté őt maga mellé a szekérbe.¹⁶ És monda: Jer velem és lásd meg, mint állok bosszút az Úrért. És [vele együtt] vitték őt az ő szekerén.¹⁷ És megérkezett Samariába, és levágta mindazokat, a kik az Akháb [nemzetségéből] megmaradtak volt Samariában, míg ki nem veszté azt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott Illésnek.¹⁸ És Jéhu összegyűjté az egész népet, és monda néki: Akháb kevésbé szolgált Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni.¹⁹ Most azért hívjátok hozzám a Baál minden prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnokságból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelőit.²⁰ És monda Jéhu: Szenteljetez ünnepet Baálnak. És kikiálták.²¹ És szétküldött Jéhu egész Izráelbe, és eljövénék mind a Baál tisztelői, és senki el nem maradt a ki el nem jött volna, és bemenének a Baál templomába, és megtelék a Baál temploma minden zugában.²² Akkor monda a ruhatárnoknak: Hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelőinek. És hozott nékik ruhákat.²³ És bement Jéhu és Jonadáb, a Rekháb fia a Baál templomába, és monda a Baál tisztelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgálói közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői.²⁴ És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égőáldozatokkal áldozzanak, Jéhu oda állított kívül nyolczvan embert, a kiknek azt mondta: A ki egyet elszalaszt azok közül, a kiket én kezetekbe adok, annak meg kell érette halni.²⁵ Mikor pedig elvégezték az égőáldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagyoknak: Menjetez be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágták őket fegyver élével, és elhányták [az ő holttestöket] a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába,²⁶ És

kihordván a Baál templomának bálványait, megégeték azokat.²⁷ És lerontották a Baál képét is templomostól együtt, és azt árnyékszékké tették mind e mai napig.²⁸ Így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből.²⁹ De Jeroboámnak, a Nébát fiának bûneitől, a ki vétekbe ejté az Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az arany borjúktól, melyek Béthelben és Dánban valának.³⁰ És monda az Úr Jéhunak: A miért szorgalmatosan megcselekedted azt, a mi nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint cselekedtél az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig ülnek az Izráel királyi székiben.³¹ De Jéhu még sem igyekezett azon, hogy az Úrnak, Izráel Istenének törvényében járjon teljes szívéből, [mert] nem szakadt el a Jeroboám bûneitől, a ki bûnbe ejtette az Izráelt.³² Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megveré őket Hazáel, Izráel minden határában.³³ A Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád nemzetségének, a Rúben nemzetségének, Manasse nemzetségének egész földjét. Aroertől fogva; mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt.³⁴ Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, és minden erőssége, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?³⁵ És elaluvék Jéhu az ő atyáival, és eltemeték őt Samariában. És uralkodék Joákház, az ő fia, helyette.³⁶ A napok pedig, a melyekben uralkodott Jéhu Izráelen Samariában, huszonnyolcz esztendő.

Chapter 11

¹ És Athália, Akházia anyja, mikor látta, hogy fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot megölette.² De Jóseba, Jórám király leánya, Akházia huga, fogá Joást, Akházia fiát, és ellopván őt a király fiai közül, a kik megölettettek vala, [elrejté] az ő dajkájával együtt az ágyasházban; és elrejték őt Athália elől úgy, hogy ez nem ölettették meg.³ És elrejtve vala [Joás] ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig, és Athália uralkodott az országban.⁴ A hetedik esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához hívatta a Káriánusok és a testörök csapatainak vezéreit, és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget kötött velök, és megesküdteté őket az Úr házában, és megmutatta nékik a király fiát.⁵ És megparancsolta nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a harmadrész, a kik szombaton jönnek [örségre,] tartsa a király házában őrizetét;⁶ A harmadrésze legyen a Súr kapuban, és a harmadrésze a testörök háta mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal őrizzétek e házat, hogy senki reánk ne üthessen.⁷ Az a két rész pedig közületek,

az egész, a mely szombaton az [örszolgálatból] kilép, vigyázzon az Úr házának megőrzésére a királyhoz [vezető részen.]⁸ És vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverével, és a ki a sorokba benyomul, ölettesék meg, és a király körül legyenek kijövelekor és bemenetelekor.⁹ És a csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő embereit, azokat, a kik bementek szombaton az [örségre,] azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada paphoz mentek.¹⁰ És a pap a csapatok vezéreinek azokat a kopjákat és paizsokat adta oda, a melyek Dávid királyéi voltak és az Úr házában voltak.¹¹ És a testőrök ott állottak a király körül, mindenik fegyverrel kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az oltár és a szenthely felé.¹² És kivezeté [Jójada] a király fiát, és fejébe tevé a koronát, és [kezébe] [adá] a bizonyágtételt, és királylyá tevék őt és felkenék; és kezeikkel tapsolván, kiáltának: Éljen a király!¹³ Mikor pedig Athália meghallotta a testőröknek és a községnek kiáltását, bement a néphez az Úr házába.¹⁴ És mikor szétnézett, ímé a király ott állott az emelvényen, a mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és a trombitások, és az egész föld népe ujjongott, és trombitáltak. Akkor megszaggatá Athália az ő ruháit, és kiáltván, monda: Összeesküvés!¹⁵ Összeesküvés! De parancsola Jójada pap a csapatok vezéreinek, a sereg hadnagyainak, és monda nékik: Vezessétek ki őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg fegyverrel. Mert azt monda a pap: Ne ölettesék meg az Úr házában.¹⁶ És útat nyitottak néki, és ő arra az útra ment, a merre a lovakat vezetik be a király házába, és ott megölték.¹⁷ És kötést tön Jójada az Úr, a király és a nép között, hogy ők az Úrnak népe lesznek; és [külön] a király és a nép között.¹⁸ És elment az egész föld népe a Baál templomába, és azt lerombolta, [és] oltárait és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a Baál papját az oltárok előtt ölték meg. És a pap gondviselőket rendele az Úr házában.¹⁹ És maga mellé vevén a csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőröket és az egész föld népét, elvivék a királyt az Úrnak házából, és menének a testőrök kapujának útján a király házához. És [Joás] jüle [a király]ok székébe.²⁰ És örvendezett mind az egész föld népe, és megnyugovék a város, miután megölték Atháliát fegyverrel a király háza mellett.²¹ Joás hét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett.

Chapter 12

¹ Jéhunak hetedik esztendejében tették Joást királylyá, és negyven esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának pedig Sibja vala neve, a ki Beersebából való volt. ² És cselekedék Joás kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, a míg Jójada pap oktatótá őt; ³ Azonban a magaslatok [oltárai] nem rontattak le, a nép még mindig ott áldozott és tömjénezett a magaslatok [oltárain.] ⁴ És megparancsolá Joás a papoknak, hogy minden pénzt, a mely Istennek szenteltetik és az Úr házába bevitetik, mind a megszámlálás pénzét és a személyek váltságának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad akaratja szerint az Úr házához bevisz. ⁵ Vegyék magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősétől, és építsék meg az [Úr] házának romlásait mindenütt, a hol romlást látnak rajta. ⁶ De mikor Joás király huszonharmadik esztendejéig sem építették meg a papok az [Úr] házának romlásait, ⁷ Előhivatta Joás király Jójada papot a többi papokkal együtt, és monda nékik: Miért nem építitek meg az [Úr] házának romlásait? Ezután ne vegyétek a pénzt magatokhoz a ti ismerőseitektől, hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. ⁸ És a papok beleegyeztek, hogy [többé] semmi pénzt nem vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. ⁹ És Jójada pap vett egy ládát, és annak a fedelén csinált egy nyílást, és helyhezteté azt az oltár mellé jobbfelől, a mely felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek a papok, a [templom] küszöbinek őrizői minden pénzt, a melyet az Úr házába hoznak. ¹⁰ És mikor látták, hogy sok pénz van a ládában, felment a király íródeákja a főpappal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták a pénzt, a mely az Úr házában találtatott. ¹¹ És a megmért pénzt a munka vezetőinek kezeibe adták, a kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták azt az ácsoknak és építőknek, a kik a házon dolgoztak, ¹² És a kőműveseknek és a kőfaragóknak, fa és faragott kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására, és mindarra, a mi a ház javítására szükséges volt. ¹³ De abból a pénzből, a melyet bevitték az Úr házába, nem csináltattak az Úr házához sem ezüst poharakat, sem késeket, sem medenczéket, sem trombitákat, sem valami egyéb arany vagy ezüst edényt. ¹⁴ Hanem a munkásoknak adták azt, és csak az Úr házát javították ki abból. ¹⁵ Számot sem vettek azoktól az emberektől, a kiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert híven jártak el. ¹⁶ De a vétekért és a bűnért való pénzt nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. ¹⁷ Ebben az időben jött fel Hazáel, Siria királya, és megszállotta Gáthot, és be is vette azt; azután megfordult Hazáel, hogy Jeruzsálem ellen menjen. ¹⁸ De Joás, Júda királya, vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az ő atyái, Josafát, Jórám és Akházia, Júda királyai az [Úrnak] szenteltek volt, és a melyeket ő maga szentelt néki, és minden aranyat, a mely találtaték mind az Úr házának, mind pedig a király házának

19
 kincsei között, és elküldé Hazáelnek, Siria királyának, és az elment Jeruzsálem alól. Joásnak
 egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak
 20
 krónika-könyvében? Fellázadván pedig az ő szolgálói, pártot ütének ellene, és megölték Joást
 21
 Beth-Millóban, a merre Sillába megy az ember. Jozakhár, a Simeáth fia, és Jozadáb, a Sómer
 fia, az ő szolgálói ölték meg őt, és meghalt és eltemették őt az ő atyáival, a Dávid városában. És
 Amásia, az ő fia lett a király ő helyette.

Chapter 13

1
 Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának huszonharmadik esztendejében lett király Joákház,
 a Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt,
 és követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki bűnbe ejté az Izráelt, és nem szakadt el azoktól.
 3
 És felgerjedd az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazáelnek, a Siria királyának kezébe, és
 4
 Benhadádnak, a Hazáel fiának kezébe, [az ő életének] minden idejében. De könyörgött Joákház
 az Úrnak, és meghallgatá őt az Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy mikép
 5
 nyomorgatja őket Siria királya. És az Isten szabadítót küldött Izráelnek, a ki megmentette őket
 6
 a Siriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhassanak az ő sátoraikban, mint azelőtt. De még
 sem távoztak el a Jeroboám házának bűneitől, a ki bűnbe ejté az Izráelt, hanem azokban jártak; sőt
 7
 az Asera is helyén maradt Samariában; Pedig nem hagyattatott meg Joákháznak több nép, mint
 ötven lovag, tíz szekér és tízezer gyalogos; a többit mind megölte Siria királya, és olyanná tette,
 8
 mint a cséplő pora. Joákház egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő ereje, vajjon
 9
 nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Joákház az ő atyáival,
 10
 és eltemették őt Samariában; és az ő fia, Joás, uralkodék ő helyette. Joásnak, a Júda királyának
 harminczhetedik esztendejében lett a király Joás, a Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat
 11
 esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem távozá el Jeroboámnak, a Nébát
 12
 fiának semmi bűnétől, a ki az Izráelt bűnbe ejté, hanem azokban járt. Joásnak egyéb dolgai
 pedig és valamit cselekedett és az ő erőssége, a melylyel Amásia, a Júda királya ellen harczolt,
 13
 vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Joás az ő
 atyáival, és Jeroboám ült az ő királyi székibe; és eltemették Joás Samariában, az Izráel királyai

¹⁴ mellé. És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izráel királya, és arczára [borulván] sírt és monda: [Édes] atyám, [édes] atyám! Izráel szekerei és lovagjai! ¹⁵ És monda néki Elizeus: Végy kézövet és nyilakat. És ő kézövet és nyilakat vett kezébe. ¹⁶ Akkor monda az Izráel királyának: Fogd meg kezeddél a kézövet. És ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátette kezeit a király kezeire; ¹⁷ És monda: Nyisd ki az ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőjj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes nyíla ez, győzedelmes nyíl a Siriabeliek ellen; mert megvered a Siriabelieket Afekben a megsemmisülésig. ¹⁸ Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőjj a földbe, és bele lőtt a földbe háromszor; azután abbahagyta. ¹⁹ Akkor megharaguvék reá az Isten embere, és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lönöd, akkor megverted volna a Siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a Siriabelieket. ²⁰ Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A moábita portyázó csapatok pedig az országba törtek a következő esztendőben. ²¹ És történt, hogy egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus tetemeihez, ²² meglevenedett és lábaira állott. Hazáel pedig, Siria királya nyomorgatá az Izráelt Joákház minden napjaiban. ²³ De megkegyelmezett az Úr nékik, és megkönyörült rajtuk, és hozzájuk tért az ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni, sem el nem vetette őket az ő orczája elől mind ez ideig. ²⁴ És meghalt Hazáel, Siria királya, és az ő fia, Benhadád lett helyette a király. ²⁵ És visszavevé Joás, a Joákház fia Benhadádnak, a Hazáel fiának kezéből a városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az ő atyjának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és visszaszerezte Izráel városait.

Chapter 14

¹ Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Amásia, Joásnak, a Júda királyának fia. ² Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. ³ És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még sem annyira, mint Dávid, az ő atyja, hanem csak úgy tett mindent, mint az ő atyja, Joás. ⁴ Mert a magaslatokat nem rontották le,

hanem a nép [még mindig] ott áldozott és ott tömjénezett a magaslatokon.⁵ Mikor azután a birodalom kezében megerősödött, megölte az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyját megölték volt.

⁶ De a gyilkosok fiait nem ölte meg, a mint meg van írva a Mózes törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta és megmondotta: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne

ölettessenek az atyákért; kiki az ő bûnéért haljon meg.⁷ Ugyanő megvert az Edomiták közül tízezeret a sós völgyben; és bevette Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteélnek mind e mai napig.

⁸ Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak, az Izráel királyának

volt a fia, ezt izenvén: Jere, nézzünk egymás szemébe!⁹ És elkülde Joás, Izráel király a Amásiához, Júda királyához, ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon [van], elküldött a Libánon czédrusfájához, ezt izenvén: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; de a mező vadja, a mely

a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón, és eltapodta azt.¹⁰ Megverted az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel és maradj otthon; miért akarsz a

szerencsétlenséggel harczra kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled együtt?¹¹ De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult Joás, Izráel király a, és szembe-szállottak egymással, ő és Amásia,

Júda király a Bethsemesnél, amely Júdában van.¹² De megveretett Júda Izráeltől, és kiki elfutott

az ő sátorába.¹³ És Amásiát, Júda királyát, Joásnak, az Akházia fiának fiát [is] elfogta Joás, Izráel király a Bethsemesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta Jeruzsálem kerítését, az Efraim

kapujától egész a szegletkapuig, négyszáz singre.¹⁴ És elvitt minden aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely találtatott az Úr házában és a király házában kincsei között, és kezeseket

[is vevén], visszatért Samariába.¹⁵ Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, és az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a Júda király a ellen, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel

királyainak krónika-könyvében?¹⁶ És elaluvék Joás az ő atyáival, és eltemetteték Samariában az

Izráel király aival együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette.¹⁷ Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyának fia, Joásnak, a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után még tizenöt esztendeig

élt.¹⁸ És Amásiának egyéb dolgai vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak

krónika-könyvében?¹⁹ És pártot ütöttek ő ellene Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána

küldtek Lákisba, és megölték ott.²⁰ És visszahozták őt lovakon, és eltemetteték Jeruzsálemben,

a Dávid városában az ő atyáival.²¹ És az egész Júda népe vevé Azáriát, a ki tizenhat esztendő

volt, és őt tette királylyá, az ő atyja, Amásia helyett.²² Ő építé meg Elátot, a melyet visszavett

Júdának azután, hogy a király elaludt az ő atyáival.²³ Amásiának, Joásnak, a Júda király a fiának

tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samariában, negyvenegy esztendeig.²⁴ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bûnetől el nem távozott, a ki bûnbe ejtette az Izráelt.²⁵ Ő szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének beszéde szerint, a melyet szóltott volt az ő szolgálja, Jónás próféta, az Amittai fia által, a ki Gáth-Kéferből való volt.²⁶ Mert megtekintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett és az elhagyatott is semmi és nincs senki, a ki az Izráelt megszabadítaná.²⁷ És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevét eltörli az ég alól; annakokáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által.²⁸ Jeroboám egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi módon nyerte vissza Damaskust és a Júdához tartozó Hámátot az Izráelnek, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?²⁹ És elaluvék Jeroboám az ő atyáival, Izráel királyaival, és uralkodék az ő fia, Zakariás, ő helyette.

Chapter 15

¹ Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik esztendejében kezdett uralkodni Azária, Amásiának, a Júda királyának fia.² Tizenhat esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenkét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Jekólia, Jeruzsálemből való.³ És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyja, Amásia cselekedett;⁴ Csakhogy a magaslatok nem rontattak le, a nép még ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon.⁵ És megverte az Úr a királyt, mert bélpoklos lett egész halála napjáig, és külön házban lakott, és Jótám, a király fia kormányozta a házat, és ő szolgáltatott törvényt a föld népének.⁶ Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?⁷ És elaluvék Azária az ő atyáival, és eltemeték őt az ő atyáival a Dávid városában, és az ő fia, Jótám, uralkodék ő helyette.⁸ Azáriának, a Júda királyának harmincznyolczadik esztendejében kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen, Samariában hat hónapig.⁹ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek volt. Nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bûneit, a ki vétekbe ejtette az Izráelt.¹⁰ És összeesküdött ellene Sallum, a Jábes fia, és megölte őt a nép szeme láttára, és megölvén őt, ő

¹¹ uralkodott helyette. Zakariásnak egyéb dolgai pedig, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak
¹² krónika-könyvében. Ez az Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te fiaid negyedízig
¹³ ülnek Izráel trónján. És így történt. Sallum, a Jábes fia lett a király Uzziának, Júda királyának
¹⁴ harminczkilenczedik esztendejében, de csak egy hónapig uralkodott Samariában; Mert Menáhem,
 a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment, és megölte Sallumot, a Jábes fiát Samariában, és
¹⁵ megölvén őt, ő uralkodott helyette. Sallumnak egyéb dolgai pedig és összeesküvése, a melyet
¹⁶ csinált, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. Akkor verte le Menáhem
 Tifsáhot és mindazokat, a kik benne voltak, és egész határát Thirsától fogva, mert nem bocsátották
¹⁷ be, azért veré le, [és még] a terhes asszonyokat [is] mind felhasogatá benne. Azáriának, Júda
 királyának harminczkilenczedik esztendejétől fogva uralkodott Menáhem, a Gádi fia Izráelen tíz
¹⁸ esztendeig Samariában. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem hagyta el Jeroboámnak,
¹⁹ a Nébát fiának bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. [És] rátört Púl, Assiria
 királya az országra, és Menáhem Púlnak ezer talentom ezüstöt adott azért, hogy legyen néki
²⁰ segítséggel az ő birodalmának megerősítésében. És Menáhem adót vetett Izráelben a gazdagokra,
 ötven ezüst siklust minden egy emberre, hogy azt Assiria királyának adja, és visszatért Assiria
²¹ királya, és nem maradt ott az országban. Menáhemnek egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei,
²² vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? És elaluvék Menáhem
²³ az ő atyáival, és uralkodék az ő fia, Pekája ő helyette. [És] Azáriának, Júda királyának ötvenedik
²⁴ esztendejében kezdett uralkodni Pekája, a Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig.
 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől,
²⁵ a ki vétekbe ejtette az Izráelt. És pártot ütött ellene Péka, a Remália fia, az ő hadnagya, és
 megölte őt Samariában, a király házának palotájában, Argóbbal és Arjéval és ötven emberrel a
²⁶ Gileádbeliek fiai közül, és megölte őt, és ő lett helyébe a király. Pekájának egyéb dolgai pedig
²⁷ és minden cselekedetei, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. Azáriának,
 Júda királyának ötvenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen
²⁸ Samariában húsz esztendeig. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem távozék el
²⁹ Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. Pékának, az Izráel királyának
 idejében jött el Tiglát-Piléser, Assiria királya, és foglalta el Hijont, Abélt, Beth-Maakát, Jánoát,
³⁰ Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a Nafthali egész földét, és hurczolta el őket, Assiriába.

De Hósea, az Ela fia, pártot ütött Péka, a Remália fia ellen, és levágta és megölte őt, és ő lett helyébe a király Jótámnak, az Uzzia fiának huszadik esztendejében. ³¹ Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. ³² Pékának, a Remália fiának, az Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Jótám, Uzziának, a Júda királyának fia. ³³ Huszonöt esztendő volt, a mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Jérusa volt a neve, a Sádók leánya. ³⁴ És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az ő atyja, Uzzia cselekedék; ³⁵ Csak a magaslatokat nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a nép a magaslatokon. Ő építette meg az Úr házának felső kapuját. ³⁶ Jótámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ³⁷ Ebben az időben kezdte az Úr ráküldeni Júdára Réczint, Siria királyát, és Pékát, a Remália fiát. ³⁸ És elaluvék Jótám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival, Dávidnak, az ő atyjának városában, és Akház, az ő fia, uralkodék ő helyette.

Chapter 16

¹ Pékának, a Remália fiának tizenhetedik esztendejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak, a Júda királyának fia. ² Húsz esztendő volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a mi az Úrnak, az ő Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az ő atyja, ³ Hanem az Izráel királyainak útjokon járt, még az ő fiát is átvitte a tűzön, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. ⁴ És ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon és a halmokon és minden zöld fa alatt. ⁵ Abban az időben jött fel Réczin, Siria király, és Péka, a Remália fia, az Izráel király, Jeruzsálemet vívatni, és körülzárták Akház, de nem tudták legyőzni. ⁶ Akkor nyerte vissza Réczin, Siria király Elátot a Siriabelieknek, és irtotta ki a zsidókat Elátból; és Siriabeliek jövének Elátba, és ott laknak mind e mai napig. ⁷ És követeket küldött Akház Tiglát-Pilészerhez, Assiria királyához, ezt izenvén: Te szolgád és a te fiad vagyok; jöjj fel és szabadíts meg engem Siria királyának kezéből és az Izráel királyának kezéből, a kik reám támadtak. ⁸ És vevé Akház az ezüstöt és aranyat, és a mely találtaték az Úr házában és a király házában kincsei között, és ajándékba küldé Assiria királyának. ⁹ És engedett néki Assiria

királya, és feljövén Assiria királya Damaskus ellen, bevette azt, és a benne levőket Kirbe hurczolta;
¹⁰ Réczint pedig megölte. És eleibe ment Akház Tiglát-Pilésernek, Assiria királyának Damaskusba, és mikor meglátta Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt, elküldte Akház király annak
¹¹ az oltárnak hasonlatosságát és képét minden felszerelésével Uriás paphoz. És megépítette Uriás pap az oltárt arra a formára, a melyet Akház király Damaskusból küldött, és elkészíté azt Uriás pap, mire Akház király visszajött Damaskusból.
¹² És mikor megjött a király Damaskusból és meglátta a király az oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta,
¹³ És meggyújtotta az ő égőáldozatját és ételáldozatját, és áldozott italáldozattal is, és az ő hálaáldozatainak vérét elhintette az oltár körül.
¹⁴ És a rézoltárt, a mely az Úr előtt állott, elviteté a ház elől, hogy ne álljon az ő oltára és az Úr háza között, és helyhezteté azt az oltár szegletéhez észak felől.
¹⁵ És megparancsolta Akház király Uriás papnak, mondván: E nagy oltáron gyűjtsd meg a reggeli égőáldozatot és az esteli ételáldozatot, a király égőáldozatját is az ő ételáldozatával együtt, az egész föld népének is mind égőáldozatát, mind ételáldozatját, mind italáldozatját, és az égőáldozat minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körül hintsed el; a rézoltár felől pedig még [majd] gondolkozom.
¹⁶ És Uriás pap mind a szerint cselekedék, a mint Akház király megparancsolta.
¹⁷ És letörte Akház király a talpak oldalait, és lehányta azokról a mosdómedenczéket; a tengert is ledobta a rézökrökről, a melyeken állott, és kőtalapzatra tette.
¹⁸ És áthelyezte a szombati hajlékot, a melyet a házban építettek, és a király külső bejáró helyét az Úr házában, Assiria királya miatt.
¹⁹ Akháznak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?
²⁰ És elaluvék Akház az ő atyáival, és eltemetteté az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék ő helyette az ő fia, Ezékiás.

Chapter 17

¹ Akháznak, a Júda királyának tizenkettedik esztendejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela fia, Samariában Izráelen, kilencz esztendeig.
² És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira, mint Izráel ama királyai, a kik előtte éltek.
³ Ez ellen jött fel Salmanassár, Assiria királya, és szolgájává lett Hóseás, és adót fizetett néki.
⁴ De mikor Assiria királya megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és követeket küldött Suához, Égyiptom királyához, az évenkénti adót pedig nem küldötte meg Assiria királyának: elfogatta őt Assiria királya és börtönbe vetette.
⁵ És felméne az

assíriai király az egész ország ellen, és feljövén Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta.

⁶ És Hóseásnak kilenczedik esztendejében bevette Assiria királya Samariát, és elhurcolta az Izráelt Assiriába; és Halában és Háborbán a Gózáni folyó mellett, és a Médek városaiban telepítette le őket.

⁷ Ez pedig azért történt, mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök ellen, a ki őket kihozta Égyiptom földéből, a Faraónak, az egyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek. ⁸ És jártak a pogányok szerzéseiben, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől, és úgy cselekedtek,

⁹ mint az Izráel királyai. És alattomban oly dolgokat cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenére voltak az Úrnak, az ő Istenöknek, és építettek magoknak magaslatokat minden városaikban, az őrtornyoktól a kerített városokig. ¹⁰ És emeltek magoknak faragott képeket és Aserákat minden

magas halmokon és minden zöld fa alatt. ¹¹ És ott tömjéneztek minden magaslaton, mint a pogányok, a kiket az Úr kiűzött volt előlök, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel az Urat

haragra indították. ¹² És a bálványoknak szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nékik:

¹³ Ezt ne cselekedjétek. És mikor bizonyosságot tett az Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden látnoka által, ezt mondván: Térjete meg a ti gonosz útaitokról, és őrizétek meg az én parancsolataimat és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet parancsoltam a ti atyáitoknak;

és a melyet ti hozzátok küldöttem az én szolgálaim, a próféták által: ¹⁴ Akkor nem engedelmeskedtek, hanem megkeményítették az ő nyakokat atyáik makacssága szerint, a kik nem hittek az Úrban, az

ő Istenökben. ¹⁵ Sőt megvetették az ő rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött, és az ő bizonyágtételeit, a melyekkel megintette őket, és hiábavalóságot követvén, magok is hiábavalókká lettek, és a körülök való pogányok után [indultak,] a kik felől pedig azt parancsolta nékik az Úr,

hogy azokat ne utánozzák. ¹⁶ És elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket csináltak magoknak, két borjút és készítették Aserát, és meghajlottak az ég minden

seregei előtt, és a Baált tisztelték. ¹⁷ És átvitték fiaikat és leányaikat a tűzön, jövendőket mondtak

és varázslást űztek, és magokat teljesen eladták a bűnnek az Úr bosszantására. ¹⁸ Azért igen megharaguvék az Úr Izráelre, és elveté őt színe elől; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda

nemzetsége egyedül. ¹⁹ Sőt még a Júda sem őrizte meg az Úrnak, az ő Istenének parancsolatait,

hanem az Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok. ²⁰ Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától, és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta őket, mígnem mind

elvetette az ő szemei elől; ²¹ Mert elszakasztotta Izráelt a Dávid házatól, és királylyá tevék Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket.

²² És az Izráel fiai követték Jeroboám minden bűnét, a melyeket elkövetett, és nem távoztak el

azoktól; ²³ Míglen elveté az Úr az ő színe elől az Izráelt, a mint megmondotta minden ő szolgálói, a próféták által. Így hurczoltatott el fogságra az Izráel az ő földéből Assiriába mind e mai napig.

²⁴ És [más] [népet] telepített be Assiria királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámátból és Sefárvaimból, és beszállítá őket Samaria városaiba az Izráel fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak városaiban laktak. ²⁵ És történt ott lakásuk kezdetén, hogy nem az Urat félték, és az Úr oroszlánokat bocsátott reájok, a melyek [többet] megöltek közülök. ²⁶ Mondának azért Assiria királyának: A pogányok, a kiket [ide] hoztál és Samaria városaiba telepítettél, nem tudják e föld Istene tiszteletének módját, azért oroszlánokat bocsátott az rájok, a melyek megölik őket, mert nem tudják e föld Istene tiszteletének módját. ²⁷ Parancsola azért Assiria királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közül, a kiket onnét elhoztatok, a ki menjen el és lakjék ott, és tanítsa meg őket ama föld Istene tiszteletének módjára. ²⁸ És elméne egy a papok közül, a kiket Samariából elvittek volt, és lakék Béthelben, és megtanította őket, hogy mikép tiszteljék az Urat. ²⁹ De azért mindenik nép külön isteneket csinált magának, és behelyezték azokat a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritánusok építettek, mindenik nemzetség a maga városában, a melyben lakott. ³⁰ A Babilonból való férfiak csinálták a Sukkót-Benótot, a Kutból való férfiak csinálták a Nérgelt, és a Hámátból való férfiak az Asimát csinálták; ³¹ A Háveusok pedig a Nibeházt és a Tartákat csinálták, míg a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az ő magzatjaikat az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek isteneinek. ³² De miután az Urat is tisztelték, a magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből, a kik ő érettök áldoztak a magaslatok házaiban. ³³ Így tisztelték az Urat és szolgálták az ő isteneiket is, ama népek szokása szerint, a kik közül elhozták volt őket. ³⁴ És mind e mai napig az ő régi szokásuk szerint cselekesznek; nem tisztelik [igazán] az Urat, és nem cselekesznek az ő rendeléseik és szokásuk szerint, sem pedig ama törvény és parancsolat szerint, a melyet az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel nevet adta. ³⁵ És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és megparancsolta nékik, mondván: Ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne imádjátok őket, és ne szolgáljatok és ne áldozzatok nékik; ³⁶ Hanem csak az Urat tiszteljétek, őt imádjátok és néki áldozzatok, a ki titeket kihozott az Egyiptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. ³⁷ És őrizzéték meg az ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét és parancsolatját, a melyeket megírt néktek, azokat cselekedvén minden időben, és idegen isteneket ne tiszteljetek; ³⁸ És el ne felejtkezsetek a kötésről, a melyet veletek tettem, és ne tiszteljetek idegen isteneket; ³⁹ Hanem az Urat tiszteljétek, a ti Isteneteket, és ő megszabadít titeket minden ellenségetek kezéből. ⁴⁰ De ezek

nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásaik szerint cselekedtek.⁴¹ Így tisztelték ezek a pogányok az Urat és szolgálták az ő bálványait, és így cselekedtek az ő fiaik és unokáik is, a mint az ő eleik cselekedtek, mind e mai napig.

Chapter 18

¹ És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának harmadik esztendejében kezdett uralkodni Ezékiás, Akháznak, a Júda királyának fia.² Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilencz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakariás leánya.³ És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, a mint az ő atyja, Dávid cselekedett volt.⁴ Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érczkígyót is, a melyet Mózes csinált; mert mind az ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak.⁵ [Egyedül] az Úrban, Izráel Istenében bízott, és ő utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között sem azok között, a kik ő előtte [voltak.]⁶ Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott ő tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, a melyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala.⁷ És vele volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele volt. És elszakadt Assiria királyától, és nem szolgált néki.⁸ Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig és határukat, az őrtornyoktól a kerített városokig.⁹ Ezékiás királynak negyedik esztendejében - a mely Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje - feljött Salmanassár, Assiria királya Samaria ellen, és megszállotta azt;¹⁰ És elfoglalta három esztendő mulva, Ezékiás hatodik esztendejében - ez Hóseásnak, az Izráel királyának kilenczedik esztendeje - ekkor vették be Samariát.¹¹ És elhurczolta Assiria királya az Izráelt Assiriába, és letelepíté Halába, Háborba, a Gózán folyó mellé, és a Médeusok városaiba;¹² Azért, mert nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenöknek szavára, hanem megszegték az ő szövetségét, mindazokat, a melyeket Mózes, az Úr szolgálja parancsolt vala; sem nem hallgattak rájuk, sem nem cselekedték azokat.¹³ Ezékiás királynak pedig tizennegyedik esztendejében feljött Sénakhérib, Assiria királya Júdának minden kerített városa ellen, és elfoglalta azokat.¹⁴ Akkor elküldött Ezékiás, Júda királya Assiria királyához Lákisba, ezt izenvén: Vétkeztem, térj el én rólam; a mit rám vetsz, elviselem! És Assiria királya Ezékiásra, Júda királyára háromszáz tálentom ezüstöt és harmincz tálentom aranyat vetett ki.¹⁵ És Ezékiás oda adott minden ezüstöt,

a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között.¹⁶ Ugyanebben az időben fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtajait és az ajtók félfáit, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga borítottatott be, és oda adta azokat Assiria királyának.¹⁷ És Assiria királya [mégis] oda küldte Thartánt, Rabsárist és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy haddal Jeruzsálembe, és felmenének és jutának Jeruzsálembe, és feljövén és oda érven, megállának a felső halastó zsilipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van.¹⁸ És kihívaták a királyt. És kiméne hozzájuk Eliákim, a Hilkia fia, ki a [király] házának gondviselője volt, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékiró.¹⁹ És monda nékik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt mondja a király, Assiria nagy királya: Micsoda bizodalom ez, a melyben te bizakodtál?²⁰ Azt mondád: csak szóbeszéd; tanács és erő [kell] a hadakozáshoz; vajjon kihez bíztál, hogy fellázadtál ellenem?²¹ Ímé, ebben a törött nádszálban bizakodol, Égyiptomban, melyhez ha ki támaszkodik, bemeigy az ő kezébe és általlikasztja? Ilyen a Faraó, Égyiptom királya mindenekhez, a kik ő hozzá bíznak!²² Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi az Úrban, a mi Istenünkben bízunk; hát nem ez-é az, a kinek magaslatait és oltárait lerontotta Ezékiás, és mind Júdának, mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár előtt imádkozzatok Jeruzsálemben?²³ Nosza, fogadj hát az én urammal, Assiria királyával: Én néked kétezer lovat adok, ha tudsz reájok adni annyi lovast.²⁴ Hogy verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadnagyai közül csak egyet is, és hogyan bízhatol Égyiptomhoz a szekerek és a lovagok miatt?²⁵ Vajjon az Úr [tudta] nélkül jöttem-é fel e hely ellen, hogy azt elveszessem? Az Úr mondotta nékem: Menj fel e föld ellen, és veszed el azt!²⁶ És monda Eliákim, a Hilkia fia, és Sebna és Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgáliddal siriai nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk zsidóul e nép füle hallatára, a mely a kőfalon van.²⁷ És felele nékik Rabsaké: Vajjon a te uradhoz, vagy te hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam e dolgokat, avagy nem [inkább] e férfiakhoz-é, a kik a kőfalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a saját ganéjokat, és igyák meg a saját vizeletöket?²⁸ És oda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul beszélni, mondván: Halljátok meg a királynak, Assiria nagy királyának beszédit!²⁹ Azt mondja a király: Meg ne csaljon titeket Ezékiás; mert nem szabadíthat meg titeket az ő kezéből.³⁰ És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ezt mondván: Kétség nélkül megszabadít minket az Úr, és nem adatik e város az assiria király kezébe.³¹ Ne hallgassatok Ezékiásra; mert így szól Assiria királya: Békéljete meg velem, és jöjjetek ki hozzám, és kiki egyék az ő szőlőjéből és fügefájáról, és igyék az ő kútjának vizéből;³² Míg eljövök és elviszlek titeket a ti földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre, kenyeres és szőlős földre, olajfás, és mézes földre, hogy

élhesetek és meg ne haljatok. Ne higgyetek Ezékiásnak, mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr megszabadít minket!³³ Vajjon megszabadították-é a pogányok istenei, mindenik a maga földjét Assiria királyának kezéből?³⁴ Hol vannak Hámátnak és Arphádnak istenei? Hol Sefárvaimnak, Hénának és Hivvának istenei? És Samariát is megszabadították-é az én kezemből?³⁵ Kicsoda a földön való minden istenek közül, a ki megszabadíthatta volna az ő földjét az én kezemből, hogy az Úr is kiszabadíthatná Jeruzsálemet az én kezemből?³⁶ De a nép csak hallgatott, és nem felelt néki csak egy ígét sem; mert a király megparancsolta volt, mondván: Ne feleljetek néki.³⁷ És elment Eliákim, a Hilkia fia, a [király] házának gondviselője, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékiró, Ezékiáshoz megszaggatott ruhákban, és elmondák néki Rabsaké beszédit.

Chapter 19

¹ Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király, megszagatta az ő ruháit, és zsákba öltözék, és bement az Úr házába.² És elküldte Eliákimot, a [király] házának gondviselőjét, és Sebnát, az íródeákot, és a papoknak véneit, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás prófétához, az Ámós fiához;³ És mondanak néki: Ezt mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak, de nincs erő szüléshez.⁴ Netalán az Úr, a te Istened meghallotta Rabsakének minden beszédit, a kit elküldött az ő ura, Assiria királya, hogy szidalommal illesse az élő Istent és káromló beszédekkel, a melyeket az Úr, a te Istened meghallott: könyörögj azért azokért, a kik még megmaradtak.⁵ És elmenének az Ezékiás király szolgálói Ésaiáshoz.⁶ És monda nékik Ésaiás: Ezt mondjátok a ti uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem Assiria királyának szolgálói.⁷ Ímé én oly lelket adok belé, hogy hírt hallván, visszatér az ő földjére és fegyverrel vágatom le őt az ő földjében.⁸ És mikor visszatért Rabsaké, Assiria királyát Libna ellen harczolva találta, mert meghallotta volt, hogy Lákisból elment.⁹ És hallván Tirháká felől, a szerecsen király felől, ezt mondván: Ímé kijött, hogy hadakozzék te ellened; visszafordult és követeket küldött Ezékiáshoz, ezt izenvén:¹⁰ Így szóljatok Ezékiásnak, a Júda királyának, mondván: Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol, ezt mondván: Nem adatik Assiria királyának kezébe Jeruzsálem.¹¹ Ímé hallottad, mit cselekedtek Assiria királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te megszabadulhatsz-é?¹² Vajjon

megszabadították-é a pogányok istenei azokat, a kiket elvesztettek az én atyáim: Gózánt, Aránt,
 Résefet és az Eden fiait, a kik Thelasárban [voltak?] ¹³ Hol van Hámát királya, Arphád királya és
 Sefárvaim város királya? Héna és Hivva? ¹⁴ És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és
 elolvasá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt; ¹⁵ És imádkozék
 Ezékiás az Úr előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a ki a Kérubok között lakol, te vagy egyedül e
 föld minden országainak Istene, te teremtetted a mennyet és a földet; ¹⁶ Hajtsd hozzám, Uram, a
 te füledet és halld meg; nyisd fel Uram, a te szemeidet és lásd meg: és halld meg a Sénakhérib
 beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az élő Istent. ¹⁷ Igaz, Uram, Assiria királyai
 elpusztították a pogányokat és azok országait. ¹⁸ És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem
 voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket. ¹⁹ Most azonban,
 mi Urunk, Istenünk, szabadíts meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy megismerje e föld minden
 országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten! ²⁰ Akkor elküldött Ésaiás, az Ámós fia, Ezékiáshoz,
 ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: A te könyörgésedet, Assiria királya, Sénakhérib
 felől, meghallgattam. ²¹ Ez az, a mit az Úr ő felőle mondott: Megutál téged és megcsúfol téged
 Sionnak szűz leánya, utánad fejét hajtogatja Jeruzsálem leánya. ²² Kit szidalmaztál és kit gyaláztál?
 És ki ellen emelted fel a te szódat, vagy [ki ellen] emelted fel a te szemeidet a magasságba? Az
 Izráel szentje ellen! ²³ Követeid által gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával
 meghágom a hegyek magasságait, a Libánon oldalait, és levágom magas czédrusait, legfelségesebb
 cziprusfáit, és bemegyek csúcsának lakóhelyébe, kertes erdejébe. ²⁴ Ástam és ittam idegen vizeket,
 és kiszárítom lábaim talpával Égyiptom minden folyóvizét. ²⁵ Avagy nem hallottad? Régen
 megcsináltam, ős időktől elvégeztem ezt! Most [csak] véghezvittem, hogy pusztá kőhalmokká
 dönts össze az erős városokat; ²⁶ És hogy a benne lakók erejökben megfogyatkozzanak,
 megrontassanak és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a mező füve, fiatal paréj, a háztető
 füve és mint a kalászhajtás előtt elszáradt gabona. ²⁷ És ismerem a te ülésedet, és járásodat
 kelésedet, és ellenem való tombolásodat; ²⁸ A te ellenem való tombolásodért és a te
 elbizakodásodért, a mely felhatott füleimbe, az én karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba,
 és visszaviszlek azon az úton, a melyen eljöttél. ²⁹ Te néked pedig, [Ezékiás], legyen ez jeled: Ez
 esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, a mi magától terem; de a harmadik
 esztendőben [már] vettek és arattok, szőlőket plántáltok és azok gyümölcsét eszitek. ³⁰ És a Júda
 házából a kiszabadult és a megmaradt gyökeret ver alól, és gyümölcsöt terem felül. ³¹ Mert

Jeruzsálemből fog származni a maradék, és a megszabadult a Sion hegyéről; a Seregek Urának
 buzgó szerelme cselekszi ezt!³² Azért azt mondja az Úr Assiria királya felől: Be nem jő e városba,
 és nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem sánczot nem ás mellette.³³ Azon az úton,
 a melyen jött, tér vissza, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr.³⁴ És megoltalmazom e várost,
 hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgámért.³⁵ És azon az éjszakán kijött az
 Úr angyala, és levágott az Assiriabeli táborban száznyolczvanötezeret, és mikor jó reggel felkeltek,
 ímé mindenütt holttestek [heverték.]³⁶ És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib, Assiria
 királya, és Ninivében maradt.³⁷ És lőn, mikor ő a Nisróknak, az ő Istenének templomában
 imádkozék, Adramélek és Sarézer, az ő fiai, levágták őt fegyverrel: magok pedig elszaladtak az
 Ararát földébe, és az ő fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

Chapter 20

¹ Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás, és hozzá menvén Éσαιás próféta, az Ámós
 fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz.² Akkor
 arczczal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván:³ Óh Uram, emlékezzél meg róla,
 hogy te előtted hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te
 szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy sírással.⁴ Azonban Éσαιás még alig ért a város közepére, mikor
 az Úr beszéde lőn ő hozzá, mondván:⁵ Menj vissza és mondd meg Ezékiásnak, az én népem
 fejedelmének: Azt mondja az Úr, Dávidnak, a te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat,
 láttam a te könnyullatásodat, ímé én meggyógyítlak téged, harmadnapra felmegy az Úr házába;⁶
 És a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és megszabadítlak téged és e várost Assiria
 királyának kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és Dávidért, az én szolgámért,⁷ És
 monda Éσαιás: Hozzatok egy kötés száraz fűgét ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és
 meggyógyult.⁸ És mikor azt kérdezé Ezékiás Éσαιástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem
 az Úr, és hogy harmadnapra felmehelek az Úr házába?⁹ Felele Éσαιás: Ez legyen jeled az Úrtól,
 hogy ő megcselekszi ezt a dolgot, a melyről szólott [néked]: Előremenjen-é az árnyék tíz grádicscsal,
 vagy visszatérjen-é tíz grádicscsal?¹⁰ És felele Ezékiás: Könnyû az árnyéknak tíz grádicscsal
 alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az árnyék tíz grádicscsal.¹¹ És könyörgött Éσαιás

próféta az Úrhoz, és visszatéríté az árnyékot Akház napóráján, azokon a grádicsokon, a melyeken már aláment volt, tíz grádicscsal.¹² Ebben az időben küldött Berodákh Baladán, Baladánnak, a babilóniai királynak fia levelet és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy Ezékiás beteg volt.¹³ És meghallgatá őket Ezékiás, és megmutatta nékik az ő egész kincsesházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszerszámokat, a drága kenetet és az ő fegyveres házát és mindent, a mi csak találtatott az ő kincstáraiban, és nem volt semmi az ő házában és egész birodalmában, a mit meg nem mutatott volna Ezékiás.¹⁴ Ekkor jött Ésaiás próféta Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit mondtak ezek a férfiak, és honnét jöttek hozzád? És felele Ezékiás: Messze földről jöttek, Babilóniából.¹⁵ És monda: Mit láttak a te házában? Felele Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak van az én házámban, és nem volt semmi az én tárházamban, a mit nékik meg ne mutattam volna.¹⁶ Akkor monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét:¹⁷ Ímé eljő az idő, a mikor mindaz, a mi a te házában van, és a mit eltettek a te atyáid e mai napig, elvitetik Babilóniába, és semmi sem marad meg, azt mondja az Úr.¹⁸ És a te fiaid közül is, a kik tőled származnak és születnek, elhurczoltatnak és udvariszolgák lesznek a babilóniai király udvarában.¹⁹ Ezékiás pedig monda Ésaiásnak: Jó az Úr beszéde, a melyet szólál: És monda: Nem [merő jóság-é], ha békesség és hűség lesz az én napjaimban?²⁰ Ezékiásnak egyéb dolgai pedig és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat és a vízcsöveket, a melyekkel a vizet a városba vezette, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika- könyvében?²¹ És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az ő fia, Manasse uralkodék helyette.

Chapter 21

¹ Manasse tizenkét esztendőös volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve.² És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok útálatossága szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől:³ Mert újra megépítette a magaslatokat, a melyeket Ezékiás, az ő atyja lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy Akház, az Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált.⁴ És oltárokat is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt az Úr: Jeruzsálemben helyeztetem az én nevemet!⁵ Oltárokat épített az egész mennyei seregnek, az Úr házában mind a két pitvarában.⁶ És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást üzött és

ördögösöket és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje. ⁷ És az Asera-bálványt, a melyet készített, bevitte abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben a házban és Jeruzsálemben, a melyet magamnak választottam Izráelnek minden nemzetségei közül, helyheztetem az én nevemet mindörökké; ⁸ És ki nem mozdítom többé Izráel lábát erről a földről, a melyet adtam az ő eleiknek, ha szorgalmasan az én parancsolatim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, a melyet nekik Mózes, az én szolgám parancsolt. ⁹ Ők azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe ejté őket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kivesztett az Izráel fiai elől. ¹⁰ Akkor szóla az Úr az ő szolgálái, a próféták által, mondván: ¹¹ Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útalatosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindazoknál, a melyeket az ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát is vétekbe ejtette az ő bálványai által: ¹² Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, a ki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. ¹³ És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házának mértékét; és kitörölöm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, ¹⁴ És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek; ¹⁵ Azért, mert gonoszul cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek az ő atyáiknak Egyiptomból való kijövetelök napjától fogva, mind e mai napig. ¹⁶ És Manasse nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kívül, a melylyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt. ¹⁷ Manassénak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő vétke, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ¹⁸ És elaluvék Manasse az ő atyáival, és eltemetteték az ő háza mellett lévő kertben, az Uzza kertjében, és az ő fia, Amon uralkodék helyette. ¹⁹ Amon huszonkét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótbabeli Hárus leánya. ²⁰ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a mint cselekedett Manasse, az ő atyja. ²¹ És tökéletesen azon az úton járt, a melyen járt volt az ő atyja, és szolgált a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atyja, és azokat imádta. ²² És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útában. ²³ És pártot ütöttek Amon ellen a maga szolgálái, és megölték a királyt az ő házában. ²⁴ De a föld népe levágta mindazokat, a kik pártot ütöttek volt Amon király ellen, és a föld népe királylyá tevé az ő fiát, Jósiást, helyette. ²⁵ Amonnak egyéb

dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? ²⁶ És eltemeték őt az ő sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ő helyette.

Chapter 22

¹ Nyolcz esztendő volt Jósiás, mikor uralkodni kezdett, és harminczegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jédida, a Boskátból való Adaja leánya. ² És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, és járt az ő atyjának, Dávidnak minden útiban, és nem tért el sem jobbra, sem balra. ³ És történt Jósiás király tizennyolczadik esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám fiának fiát, az íródeákot, az Úr házához, mondván: ⁴ Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyült pénzt, a melyet gyűjtöttek az ajtóőrök a néptől. ⁵ És adják azt az Úr házában való mívesek pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák; ⁶ Az ácsoknak, az építőknek és a kőmíveseknek, hogy fákat és faragott köveket vásároljanak a ház kijavítására. ⁷ De számadást nem kell tölök venni a pénzről, a mely kezökbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. ⁸ És monda Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak: Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És Hilkia oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el azt. ⁹ És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz, és megvivé a királynak a választ, és monda: A te szolgálid egybeszedék a pénzt, a mely a házban találtatott, és oda adták azt az Úr házában munkálkodók pallérainak kezébe. ¹⁰ És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak, mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És felolvasá azt Sáfán a király előtt. ¹¹ Mikor pedig hallotta a király a törvény könyvének beszédit, megszaggatá az ő ruháit. ¹² És megparancsolta a király Hilkia papnak és Ahikámnak, a Sáfán fiának, és Akbórnak, a Mikája fiának, és Sáfánnak, az íródeáknak, és Asájának, a király szolgájának, mondván: ¹³ Menjetek el, kérdezzétek meg az Urat én érettem és a népért és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert nagy az Úr haragja, mely felgerjedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek, hogy cselekedtek volna mindent úgy, a mint megíratott nekünk. ¹⁴ És elméne Hilkia pap és Ahikám, Akbór, Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a Tikva fiának - a ki Harhásnak, a ruhák őrizőjének fia volt - feleségéhez, a ki Jeruzsálem más részében lakott, és beszéltek vele. ¹⁵ És monda nekik: Azt mondja az Úr,

Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, a ki titeket hozzám küldött; ¹⁶ Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra, a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott a Júda királya; ¹⁷ Mert elhagytak engem, és idegen isteneknek áldoztak jóillattal, hogy engem haragra indítsanak az ő kezöknek minden csinálmányával: azért felgerjed az én haragom e hely ellen, és meg sem oltatik. ¹⁸ A Júda királyának pedig, a ki elküldött titeket, hogy megkérdezzétek az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre, ¹⁹ a melyeket hallottál, Meglányult a te szíved, és magadat megaláztad az Úr előtt, hallván azokat, a miket e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy pusztulássá és átokká lesznek, és megszagattad a te ruháidat, és sirtál előttem; azért én is meghallgattalak, azt mondja az Úr. ²⁰ Azért ímé én téged a te atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és meg nem látják a te szemeid azt a nagy veszedelmet, a melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a választ.

Chapter 23

¹ És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. ² És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvasá előttök a szövetség könyvének, a mely megtaláltatott az Úr házában. ³ És oda állott a király az emelvényre, és kötést tőn az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott az egész nép a kötésre. ⁴ És megparancsolá a király Hilkiának, a főpaprak és a másod rendbeli papoknak és az ajtóőröknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserának és az egész mennyei seregnek csináltak, és megégeté azokat Jeruzsálemen kívül a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe ⁵ vivé. És kiirtá a [bálvány] papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy a magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem körül, és mindazokat is, a kik a Baálnak, a napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei seregnek tömjénezték. ⁶ Kivivé az Úr házából az Aserát is Jeruzsálemen kívül a Kidron patakja mellé, és megégeté azt a Kidron völgyében, és porrá zúzta, és annak porát a község temetőhelyére hinté. ⁷ És lerontá a férfi paráznák házait, a melyek az Úr háza mellett voltak, és a melyekben az asszonyok kárpitokat szöttek az Aserának. ⁸ És behozatta az összes papokat Júda városaiból, és megfertéztette a magaslatokat, a melyeken a papok tömjénezték, Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, a melyek

Józsuének, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában. ⁹ De a magaslatok papjai soha sem áldoztak az Úr oltárán Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjokfiai között ették. ¹⁰ Megfertőztette a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak. ¹¹ És eltávolította a lovakat, a melyeket Júda királyai a napnak szenteltek az Úr házának bemenetelénél, a Nátán-Mélek udvari szolgálja háza mellett, a mely a Pharvarimban volt, és a nap szekereit tűzzel elégette. ¹² És az oltárokat, a melyek az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, a melyeket Manasse csinált volt az Úr házának mindkét pitvarában, lerontotta a király, és lehányván, porukat a Kidron patakjába szóratta. ¹³ Azokat a magaslatokat is megfertőztette a király, a melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegyének jobbfelől levő oldalán, a melyeket [még] Salamon, az Izráel királya épített volt Astóretnek, a Sídonbeliek útálatosságának, és Kámósnak, a Moábiták útálatosságának, és Milkómnak, az Ammon fiai útálatosságának. ¹⁴ És összetörte az oszlopokat és kivágatta az Aserákat, és azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. ¹⁵ Még azt az oltárt is, a mely Béthelben volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám, a Nébát fia csinált, a ki vétekbe ejté az Izráelt, - azt az oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot felégette, porrá tette, és az Aserát megégette. ¹⁶ És körültekintett Jósiás, és meglátta a sírokat, a melyek ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírokból, és megégette az oltáron, és megfertőztette azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt az Isten embere, a ki e dolgot megjövendölte volt. ¹⁷ És monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És felelének néki a város férfiai: Az Isten emberének sírja ez, a ki Júdából jött volt és mindezeket megjövendölte a Béthelbeli oltár felől, a miket [most] cselekedtél. ¹⁸ És monda: Hagyjatok békét néki, és senki meg ne mozdítsa az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a tetemeivel együtt, a ki Samariából jött volt. ¹⁹ És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a melyek Samária városaiban voltak, a melyeket az Izráel királyai csináltak volt, hogy [az Urat] haragra ingereljék, és épen úgy cselekedett azokkal mindenekben, a mint Béthelben cselekedett. ²⁰ És megáldozta a magaslatok összes papjait, a kik ott voltak, az oltárokon, és emberi csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálembe. ²¹ És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepeljete páskhát az Úrnak, a ti Istenteknek, a mint meg van írva e szövetség könyvében; ²² Mert nem szereztetett olyan páskha a birák idejétől fogva, a kik az Izráelt ítélték, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, ²³ Hanem csak Jósiás király tizennyolczadik esztendejében szereztetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben. ²⁴ És kivesztette Jósiás király az ördögösöket és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az útálatosságokat, a melyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa

a törvény beszédit, a melyek meg valának írva a könyvben, a melyet Hilkia pap talált meg az Úr házában.²⁵ Nem is volt ő hozzá hasonló király ő előtte, a ki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló.²⁶ De az Úr még sem szünt meg az ő megbúsult nagy haragjától, a melylyel megharagudott volt Júdára mindazokért a bosszantásokért, a melyekkel bosszantotta őt Manasse.²⁷ Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint a hogy az Izráelt elvetettem, és megútálom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a házat is, a melyről azt mondtam volt: Ott legyen az én nevem!²⁸ Jósiásnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?²⁹ Az ő idejében jött fel Faraó-Nékó, az egyiptomi király Assiria királya ellen az Eufrátes folyóvize mellé. És Jósiás király eleibe ment, de az megölte őt Megiddóban, a mint meglátta őt.³⁰ És az ő szolgálai szekérre tévén őt, halva vitték el Megiddóból és Jeruzsálembé hozván, eltemeték őt az ő sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás fiát, és felkenvén őt, királylyá tevé az ő atyja helyett.³¹ Huszonhárom esztendő volt Joákház, mikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jeremiás leánya.³² És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek volt.³³ De Faraó-Nékó bilincsekbe verte őt Riblában, Hámát földjén, a mikor Jeruzsálemben királylyá lett; és az országra adót vetett, száz tálentom ezüstöt és egy tálentom aranyat.³⁴ És Faraó-Nékó Eliákimot, a Jósiás fiát tette királylyá, az ő atyja, Jósiás helyett, és nevét Joákimra változtatta; Joákházt pedig magával vivé, és az Égyiptomba megérkezvén, ott hala meg.³⁵ Az ezüstöt és az aranyat megadta ugyan Joákim a Faraónak, de az országot sarczoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adja.³⁶ Joákim huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya.³⁷ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

Chapter 24

¹ Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig; de [azután] elfordult és elpártolt tőle.² És ráküldé az Úr a Káldeusok seregeit, a Siriabeliek seregeit, a Moábiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és ráküldte őket Júdára,

hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott szolgálai, a próféták által.³ Csak az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a maga orczája elől Manasse bűneiért, mind a szerint, a mint cselekedett vala;⁴ És az ártatlan véért is, a melyet kiontott, és hogy betöltötte volt Jeruzsálemet ártatlan vérel; ezért nem akart az Úr megbocsátani néki.⁵ Joákimnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében?⁶ És elaluvék Joákim az ő atyáival, és az ő fia, Joákin uralkodék helyette,⁷ És Égyiptom királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királya mindent elvett, a mi csak az egyiptomi királyé volt, Égyiptom folyóvizétől az Eufrátes folyóvizéig.⁸ Tizenyolcz esztendős volt Joákin, mikor királylyá lett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Nékhusta, a Jeruzsálembeli Elnatán leánya.⁹ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atya cselekedett volt.¹⁰ Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak, Babilónia királyának szolgálai Jeruzsálem ellen, és szállották meg a várost.¹¹ [Maga] Nabukodonozor, Babilónia királya is feljött a város ellen, a melyet már az ő szolgálai megszállottak volt.¹² És kiment Joákin, a Júda királya Babilónia királyához az ő anyjával, szolgálival, hadnagyaival és udvariszolgálival együtt, de fogságra vetette őt Babilónia királya az ő uralkodásának nyolczadik esztendejében.¹³ És elvitte onnét az Úr házának minden kincsét és a király házának kincsét, és összevagdalt minden arany edényt, a melyet Salamon, az Izráel királya csináltatott volt az Úr templomában, a mint az Úr megmondotta volt.¹⁴ És elhurczolta az egész Jeruzsálemet, összes fejedelmeit és minden vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket és lakatosokat, [úgy hogy] a föld szegény népén kivül senki sem maradt ott.¹⁵ És elhurczolta Joákint is Babilóniába, és a király anyját, és a király feleségeit és udvariszolgálait, és az ország erős vitézeit fogságba hurczolta Jeruzsálemből Babilóniába;¹⁶ És az összes előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a lakatosokat, ezeret, és az összes erős, harczra termett férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya.¹⁷ És Babilónia királya Mattaniát, nagybátyját, tette ő helyette királylyá, és nevét Sédékiásra változtatta.¹⁸ Huszonegy esztendős volt Sédékiás, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Hamutál, a Libnából való Jeremiás leánya.¹⁹ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint Joákim cselekedett volt;²⁰ Mert az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és Júdával, míg csak el nem vetette őket az ő orczája elől. Sédékiás azonban elpártolt Babilónia királyától.

Chapter 25

¹ És történt az ő uralkodásának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban, és annak tizedik napján, hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba szállott ellene, és köröskörül ostromtornyokat építettek ellene. ² És megszállva tartatott a város Sédékiás király tizenegyedik esztendejéig; ³ De a [negyedik] hónap kilenczedik napján akkora inség lett a városban, hogy nem volt mit enni a föld népének. ⁴ És betöretett a város, és a harcosok mind [futni kezdtek] éjjel a kettős kőfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett van; a Káldeusok pedig ott [táboroztak] a város körül. És a [király] is elfutott a puszta útján. ⁵ De a Káldeusok hada űzőbe vette a királyt, és utólérték őt Jerikhó mezején, és egész serege szétszóródott mellőle. ⁶ És elfogták a királyt, és elvitték őt Babilónia királyához Riblába, a hol ítéletet tartottak fölötte. ⁷ És Sédékiás fiait saját szeme láttára vágták le; Sédékiás szemeit pedig megvakították, és lánczokba verve vitték el őt Babilóniába. ⁸ És az ötödik hónap hetedik napján - ez a Nabukodonozor, babilóniai király uralkodásának tizenkilenczedik esztendeje - feljött Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgálja Jeruzsálembe; ⁹ És felgyújtotta az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálem összes házait és mind a nagy palotákat felégette tűzzel. ¹⁰ És Jeruzsálem kőfalait köröskörül lerombolta a Káldeusok serege, a mely a vitézek hadnagyával ¹¹ volt. A többi népet pedig, a mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik Babilónia királyához hajlottak, és a többi népet mind elhurczolta Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya. ¹² A föld népének csak a szegényéből hagyott ott a vitézek hadnagya szőlőműveseket és szántó-vető embereket. ¹³ És a rézoszlopokat, a melyek az Úr házában voltak, és [a mosdómedenczék] talpait és a réztengert, a mely az Úr házában [volt,] összetörték a Káldeusok, és azok rezét Babilóniába vitték. ¹⁴ Elvitték a fazekakat is, a lapátokat, a késeket, temjénezőket, és minden, szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. ¹⁵ És elvitte a vitézek hadnagya a serpenyőket, a medenczéket, a melyek közül némelyek aranyból, némelyek pedig ezüstből voltak, ¹⁶ A két [réz]oszlopot, a [réz]tengert és a [mosdómedenczék] talpait, a melyeket Salamon csinált volt az Úr házában; ¹⁷ megmérhetetlen volt mindezeknek az edényeknek a reze. Az egyik oszlop magassága tizenhatszáz sing volt, és egy rézgömb volt rajta és a gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörül hálózattal ¹⁸ és gránátalmák mind ércből, és ugyanilyen volt a másik oszlop is a hálózattal együtt. És elhurczolta a vitézek hadnagya Serája papot is, az első rendből és Sofóniás papot, a második rendből

és a három ajtónállót, ¹⁹ És a városból elvitt egy főembert, ki a hadakozó férfiak előljáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király körül forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a sereg hadnagyának íródeákját, a ki sereget gyűjt vala a föld népe közül, és hatvan férfiakat a föld népe közül, a kik ott találtattak a városban. ²⁰ És vevé őket Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához Riblába, ²¹ És levágta őket Babilónia királya, és megölte Riblában a Hámát földjén. És [így] vitették el Júda az ő földjéről. ²² A Júda földjén megmaradt népnek pedig, a melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya, Gedáliát, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát, rendelte tisztartóul. ²³ Mikor pedig meghallották a seregek hadnagyai mind, és az ő embereik, hogy Babilónia királya Gedáliát tette tisztartóvá, elmentek Gedáliához Mispába, Izmáel, a Nétánia fia, és Johanán, a Kareáh fia, és Serája, a nétófáti Tánhumet fia, és Jahazánia, Maakáti fia, ők és az ő embereik; ²⁴ És megesküdött nékik Gedália és az ő embereiknek, és monda nékik: Ne féljete a Káldeusoknak való szolgálattól. Maradjatok az országban, és szolgáljatok Babilónia királyának, és jó dolgokat lesz. ²⁵ A hetedik hónapban azonban elment Izmáel, Nétániának, az Elisáma fiának fia, a ki királyi magból volt, és vele tíz férfiú, és megölték Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat, a kik ő vele voltak Mispában. ²⁶ És felkelt az egész nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és elmentek Égyiptomba; mert féltek a Káldeusoktól. ²⁷ És lön a harminczhetedik esztendőben, Joákinnak, a Júda királyának fogságba hurczoltatása után, a tizenkettedik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-Merodák, Babilónia királya, az ő uralkodásának első esztendejében Joákint, Júda királyát a fogházból; ²⁸ És kegyesen beszélt vele, és feljebb tette az ő székét a többi királyok székeinél, a kik nála voltak Babilóniában; ²⁹ És kicserélte fogsága ruháit, és mindenkor nála volt étele életének minden idejében. ³⁰ És mindenkor kijárt az ő része, a melyet a király adott néki napról- napra életének minden idejében.

1 Chronicles

Chapter 1

¹ Ádám, Séth, Énós. ² Kénán, Mahalálél, Járed. ³ Énókh, Methuséláh, Lámekh. ⁴ Noé, Sém, Khám és Jáfet. ⁵ Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. ⁶ A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth és Tógármah. ⁷ Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim

és Dodánim.⁸ Khámnak fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán.⁹ Khúsnak fiai: Széba, Hávilah,
 Szábthah, Rahmáh és Szabthékah; Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán.¹⁰ Khús nemzé Nimródót
 is; ez kezdte hatalmassá lenni a földön.¹¹ Miczráim pedig nemzé Lúdimot, Anámimot, Lehábimot
 és Naftukhimot.¹² Pathruszimot és Kaszluhimot, a kiktől a Filiszteusok származtak, és
 Kafthorimot.¹³ Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét és Khétet,¹⁴ És Jebuzeust,
 Emorreust és Girgazeust.¹⁵ Khivveust, Harkeust és Szineust.¹⁶ Arvadeust, Czemareust és
 Hamatheust.¹⁷ Sémnek fiai: Élám és Assur, Arpaksád, Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és Mesek.
¹⁸ Arpaksád pedig nemzé Séláht és Séláh nemzé Hébert.¹⁹ Hébernek is lett két fia, az egyiknek
 neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérének neve pedig Joktán.²⁰ Joktán
 pedig nemzé Almodádót és Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhót,²¹ Hadórámot, Úzált és Diklát,
²² És Ebált, Abimáelt és Sébát,²³ Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai.²⁴ Sém,
 Arpaksád, Séláh.²⁵ Héber, Péleg, Réu.²⁶ Sérug, Nákhor, Tharé.²⁷ Ábrám, ez az Ábrahám.
²⁸ Ábrahám fiai: Izsák és Ismáel.²⁹ Ezeknek nemzetségei pedig ezek: Ismáel elsőszülötte Nebájót
 és Kédar, Adbeél és Mibszám.³⁰ Misma és Dúmáh, Massza, Hadad és Théma.³¹ Jétur, Náfis
 és Kedmah; ezek az Ismáel fiai.³² Keturának pedig, az Ábrahám ágyasának fiai, kiket szüle, ezek:
 Zimrán, Joksán, Médán, Midián, Isbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán.³³ És a Midián
 fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és Eldáh. Mindezek a Keturáh fiai.³⁴ Ábrahám pedig nemzé
 Izsákot; Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel.³⁵ Ézsau fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlám és
 Korakh.³⁶ Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czefi, Gahtám, Kenáz és Timna és Amálek.³⁷ Réhuél
 fiai: Nakhath, Zérakh, Samma és Mizza.³⁸ Széir fiai: Lótán és Sóbál, Czibhón, Haná, Disón,
 Eczer és Disán.³⁹ Lótán fiai pedig: Hóri és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna.⁴⁰ Sóbál fiai:
 Alján és Mánakháth, Hébal, Sefi és Onám; Czibhón fiai pedig: Aja és Haná.⁴¹ Haná fia: Disón,
 Disón fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán.⁴² Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán.
 Disán fiai: Húcz és Arán.⁴³ Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának Edom földén, mielőtt az
 Izráel fiai között király uralkodott volna: Bela, Behor fia, az ő városának neve Dinhába vala.⁴⁴

[Bela] meghalván, uralkodék helyette Jóbáb, a Boczrából való Zerakh fia. ⁴⁵ És hogy Jóbáb meghala, uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. ⁴⁶ Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; és az ő városának neve Hávit vala. ⁴⁷ Hadád is, hogy meghala, uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. ⁴⁸ Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. ⁴⁹ Saul is meghala, és uralkodék helyette Báhál-Khanán, az Akhbór fia. ⁵⁰ Báhál-Khanán holta után uralkodék helyette Hadád; és az ő városának neve Páhi, feleségének pedig neve Mehetábéel, ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a leánya. ⁵¹ Hadád halála után Edom fejedelmei valának: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, ⁵² Ohólibámá fejedelem, Éla fejedelem és Pinon fejedelem, ⁵³ Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár fejedelem, ⁵⁴ Magdiél fejedelem és Hírám fejedelem. Ezek voltak Edom fejedelmei.

Chapter 2

¹ Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Issakhár és Zebulon; ² Dán, József, Benjámin, Nafthali, Gád és Áser. ³ Júdának fiai: Hér, Ónán és Séla; e három születék néki a Kanaánita Súahnak leányától. De Hér, Júdának elsőszülött [fia] gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az [Úr]. ⁴ Thámár pedig, az ő menyé szülé néki Péreczet és Zerákhót. Júdának fiai mindnyájan öten [valának.] ⁵ Pérecz fiai: Kheczrón és Khámul. ⁶ Zerákh fiai pedig: Zimri és Ethán, Hémán, Kálkól és Dára; mindenestől öten. ⁷ Kármí fiai: Ákán, Izráelnek megrontója, mivel lopott a zsákmányból. ⁸ Ethán fia: Azária. ⁹ Kheczrón fiai, kik születtenek néki: Jérahméel, Rám és Kélubai. ¹⁰ Rám nemzé Amminádábot, Amminádáb pedig nemzé Nakhson, a Júda fiainak fejedelmét. ¹¹ Nakhson nemzé Szálmát, Szálma pedig nemzé Boázt; ¹² Boáz nemzé Obedet; Obed nemzé Isait; ¹³ Isai pedig nemzé Eliábot, az ő elsőszülöttét, és Abinádábot, másodikat, Simeát, harmadikat. ¹⁴ Netanéelt, negyediket, és Raddait, ötödiket. ¹⁵ Osemet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiát; ¹⁶ És nővéreiket, Sérúját és Abigáilt. Sérújának pedig fiai voltak: Absai, Joáb és Asáel, e három. ¹⁷ Abigáil szülé Amasát; Amasának atyja pedig az Ismáel nemzetségéből

¹⁸ való Jéter vala. Káleb pedig, a Kheczrón fia nemzett vala az ő Azuba nevű feleségétől és Jérióttól;
és ezek az ő fiai: Jéser, Sobáb és Ardon. ¹⁹ Azuba meghala, és Káleb vevé magának feleségül
Efratát, és ez szülé neki Húrt. ²⁰ Húr nemzé Urit, Uri pedig nemzé Bésaléelt. ²¹ Azután beméne
Kheczrón Mákirnak, Gileád atyjának leányához; mert ő ezt elvette vala hatvan esztendő korában,
és szülé neki Ségubot. ²² Ségub pedig nemzé Jáirt, kinek huszonhárom városa vala a Gileád földén.
²³ De Gesur és Áram elvették tőlük Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait, hatvan várost. Mindezek
Mákirnak, a Gileád atyjának fiaié. ²⁴ Minekutána pedig meghala Kheczrón Káleb-Efratában, akkor
szülé neki Abija, a Kheczrón felesége, Ashúrt, Tékoa atyját. ²⁵ Jérahméelnek, a Kheczrón
elsőszülöttének fiai voltak: Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. ²⁶ Volt más felesége
is Jérahméelnek, Atára nevű; ez az Onám anyja. ²⁷ Rámnak, Jérahméel elsőszülöttének pedig
fiai voltak: Maás, Jámin és Héker. ²⁸ Onám fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb
és Abisúr. ²⁹ Abisúr feleségének neve Abihail, a ki szülé neki Akhbánt és Mólidot. ³⁰ Nádáb
fiai: Széled és Appaim: Széled magtalanul halt meg. ³¹ Appaim fia: Isi; Isi fia: Sésán; Sésán fia:
Ahálai. ³² Jáda fiai, a ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán; Jéter magtalanul halt meg. ³³
Jonathán fiai: Pélet és Záza. Ezek voltak a Jérahméel fiai. ³⁴ Sésánnak nem voltak fiai, hanem
csak leányai; de volt Sésánnak egy Égyiptombeli szolgája, Járha nevű. ³⁵ És adá Sésán e Járha
nevű szolgájának az ő leányát feleségül, a ki szülé neki Athait. ³⁶ Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán
nemzé Zabádot; ³⁷ Zabád nemzé Eflált; Eflál nemzé Obedet; ³⁸ Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé
Azáriát. ³⁹ Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; ⁴⁰ Elása nemzé Sisémait; Sisémai nemzé
Sallumot; ⁴¹ Sallum nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisámát. ⁴² A Káleb fiai pedig, a
ki Jérahméel testvére vala: elsőszülötte Mésa; ez volt Zifnek és Marésa fiainak atyjok, Hebronnak
atyja. ⁴³ Hebron fiai: Kórah, Tappuah, Rékem és Séma. ⁴⁴ Séma pedig nemzé Rahámot, a Jorkeám
atyját; és Rékem nemzé Sammait, ⁴⁵ A Sammai fia pedig: Máon; ez a Máon [volt] a Bethsúr atyja.
⁴⁶ Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Háránt és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. ⁴⁷
Jaddai fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa és Saáf. ⁴⁸ A Káleb ágyasa Maaka szülé
Sébert és Tirhánát. ⁴⁹ És szülé Saáfot, Madmanna atyját, Sevát, a Makbéna atyját és Gibeá atyját;

és Aksza a Káleb leánya vala. ⁵⁰ Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az Efrata elsősülöttének fia volt: Sobál, Kirját-Jeárim atyja. ⁵¹ Szálma, Bethlehem atyja; Háref, Bethgáder atyja. ⁵² Voltak pedig Sobálnak is, a Kirját-Jeárim atyjának fiai: Haroé, a fél Menuhót [ura]. ⁵³ A Kirját-Jeárim háznépei: Jitreusok, Puteusok, Sumateusok, Misraiteusok; ezektől származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. ⁵⁴ Szálma fiai, Bethlehem és a Netofábeliek, Atróth, Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. ⁵⁵ És a Jábesben lakozó tudós emberek háznépei: a Tirateusok, Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik Hámáttól, a Rékáb házának atyjától származtak.

Chapter 3

¹ Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének néki: elsősülötte vala Amnon, a Jezréelből való Ahinoámtól; második vala Dániel, a Kármelből való Abigailtól. ² Harmadik Absolon, a ki Maakának, a Gessurbeli Talmai király leányának volt a fia; negyedik Adónia, Haggittól való. ³ Ötödik Sefátia, Abitáltól való; hatodik Jitreám, az ő feleségétől, Eglától való. ⁴ [E] hat [fia] születék néki Hebronban, a hol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig harminczhárom esztendeig uralkodék. ⁵ Jeruzsálemben pedig ezek születének néki: Simea, Sóbáb, Nátán és Salamon, négyen, Bathsuától, az Ammiel leányától. ⁶ És Ibhár, Elisáma és Elifélet. ⁷ Nógah, Néfeg és Jáfia. ⁸ És Elisáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. ⁹ Mindezek a Dávid fiai, az ő ágyastársainak fiain kívül; és ezeknek a huga, Támár. ¹⁰ Salomonnak pedig fia volt Roboám; ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. ¹¹ Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek fia Joás. ¹² Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. ¹³ Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, ennek fia Manasse. ¹⁴ Ennek fia Amon, ennek fia Jósiás. ¹⁵ Jósiásnak pedig fiai: elsősülötte Johanán, második Jójákim, harmadik Sédékiás, Sallum negyedik. ¹⁶ Jójákim fiai: az ő fia Jékoniás, ennek fia Sédékiás. ¹⁷ Jékoniásnak fiai: Assir, ennek fia Saálthiel. ¹⁸ És Málkirám, Pedája, Sénasár, Jékámia, Hosáma és Nédábia. ¹⁹ Pedája fiai: Zerubábel és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanánia; és az ő hugok vala Selómit. ²⁰ És Hásuba, Ohel, Berekia, Hasádia és Jusáb-Hésed, [ezek]

²¹ öten. Hanánia fiai: Pelátia és Jésaia; [és] Refája fiai [és] Arnám fiai, Obádia fiai, Sekánia fiai.
²² És Sekánia fiai: Semája. Semája fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, Neárja és Sáfát, ezek hatan. ²³
 Neárja fiai: Eljohénai, Ezékiás és Azrikám, ezek hárman. ²⁴ Eljohénai fiai: Hódajéva, Eliásib,
 Pelája, Akkub, Johanán, Delája és Anáni; [ezek] heten.

Chapter 4

¹ Júda fiai [ezek:] Pérecz, Kheczrón, Kármí, Húr és Sobál. ² Reája pedig, a Sobál fia nemzé
 Jáhátot; Jáhát nemzé Ahumáit és Lahádot; ezek a Sorateusok háznépei. ³ Ezek Etám atyjától valók:
 Jezréel, Jisma, Jidbás; és az ő hugoknak neve Hasleponi. ⁴ Pénuel pedig Gedor atyja, és Ezer
 Húsa atyja. Ezek Efrata elsöszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atyja vala. ⁵ Ashúrnak pedig,
 a Tékoa atyjának volt két felesége, Heléa és Naára. ⁶ És Naára szülé néki Ahuzámot, Héfert,
 Teménit és Ahastárit. Ezek a Naára fiai. ⁷ Heléa fiai: Séret, Jésohár, Etnán [és Kócz.] ⁸ Kócz
 pedig nemzé Hánubot, Hásobébát és Ahárhel háznépét, a ki Hárumnak fia vala. ⁹ Jábes pedig
 testvéreinél tiszteletreméltóbb vala, és azért nevezé őt az ő anyja Jábesnek, mondván: Mivelhogy
 fájdalommal szülém őt. ¹⁰ És Jábes az Izráel Istenét hívá segítségül, mondván: Ha engem
 megáldanál és az én határomat megszülesítenéd, és a te kezed én velem lenne, és engem minden
 veszedelemtől megoltalmaznál, hogy bút ne lássak! És megadá Isten néki, a mit kért vala. ¹¹ Kélub
 pedig, a Súkha testvére, nemzé Méhírt; ez az Eston atyja. ¹² Eston nemzé Béth-Rafát, Paseákhót,
 Tehinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak. ¹³ Kénáz fiai: Othniel és Serája; Othniel
 fia: Hatát. ¹⁴ Meonótai nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a Gé- Harasimbeliek atyját, mert
 mesteremberek valának. ¹⁵ Káleb fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám; és Ela fiai; és Kénáz.
¹⁶ Jéhalélel fiai: Zif, Zifa, Tirja és Asárel. ¹⁷ Ezra fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálon; és szülé
 Mirjámot, Sammait és Isbát, Estemóá atyját. ¹⁸ Ennek felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a
 Gedor atyját és Hébert, a Szókó atyját, Jékuthielt, a Zánoah atyját; ezek Bithiának, a Faraó leányának
 fiai, a kit Méred elvett vala. ¹⁹ Hódia nevű feleségének pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyjának
 nővére vala: Hagármí és a Maakátbeli Estemóá. ²⁰ Simon fiai: Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon.

21 Isi fiai: Zohét és Benzohét. Júda fiának, Sélának fiai: Er, Léka atyja, és Laáda, Marésa atyja,
 és a gyapotszövők háznépe Béth-Asbeában; 22 És Jókim és Kozeba lakosai, és Joás és Saráf, a
 kik Moáb urai voltak, és Jásubi, Léhem. De [ezek már] régi dolgok. 23 Ezek voltak a fazekasok,
 és Netaimban és Gederában laktak. A királylyal laktak ott, az ő dolgáért. 24 Simeon fiai: Némuel,
 Jámin, Járrib, Zérah, Saul; 25 Kinek fia Sallum, kinek fia Mibsám, kinek fia Misma. 26 Misma
 fiai: Hammúel az ő fia, Zakkur az ő fia, Simi az ő fia; 27 Siminek tizenhat fia és hat leánya volt;
 de testvéreinek nem volt sok fia, s általában háznépök nem volt oly népes, mint Júda fiaié. 28
 Lakoznak vala pedig Beersebában és Móladában és Haczar- Suálban. 29 Bilhában, Eczemben és
 Toládban, 30 Bétuelben, Hormában és Cziklágban, 31 Beth-Markabótban, Haczar-Szuszimban,
 Beth-Biriben és Saárainban; ezek valának az ő városaik mindaddig, míg Dávid királylyá lett. 32
 Faluik pedig [ezek:] Etám, Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; 33 És mindazok a falvaik, a
 melyek e városok körül voltak Bálig; ezek valának lakóhelyeik és nemzetségeik: 34 Mesobáb,
 Jámlek és Jósa, Amásia fia. 35 És Jóel és Jéhu, a Jósibia fia, ki Serája fia, ki Asiel fia [vala:] 36
 És Eljoénai, Jaákoba, Jésohája, Asája, Adiel, Jesiméel és Benája. 37 Ziza, a Sifi fia, ki Alon fia,
 ki Jedája fia, ki Simri fia, ki Semája fia. 38 Ezek a névszerint felsoroltak voltak a főemberek
 nemzetségökben, a kik igen elszaporodtak volt atyjok házában, 39 Azért elindulának Gedor felé,
 hogy a völgy keleti részére [menjenek] és ott barmaiknak legelőt keressenek. 40 Találának is zsíros
 és jó legeltető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodalmas és békességes), mert Khámból valók
 laktak ott azelőtt. 41 Elmenvén pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a Júda királyának
 idejében, lerombolták sátoraikat, és a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind e mai napig,
 s helyökbe letelepedének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket [találtak.] 42 És közülök, a
 Simeon fiai közül, [némelyek] elmenének a Seir hegyére, úgymint ötszázan, a kiknek előljáróik az
 Isi fiai, Pelátja, Nehárja, Refája és Uzriel voltak. 43 És valakik az Amálek nemzetségéből
 megmaradtak vala, mind levágák azokat, és ott letelepedének mind e mai napig.

Chapter 5

¹ Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő atyjának ágyasházát, az ő elsőszülöttségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindazáltal nem úgy hogy ők neveztesse nek származás szerint elsőszülötteknek, ² Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttségnek [haszna] lön Józsefé): ³ [Ezek] Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh, Pallu, Kheczrón és Kármi. ⁴ Jóel fiai: Semája ennek fia, Góg ennek fia, Simei ennek fia. ⁵ Mika ennek fia, Reája ennek fia, Baál ennek fia. ⁶ Beéra ennek fia, a kit fogságba vitt Tiglát-Piléser, az Assiriabeli király; ő a Rúbeniták fejedelme vala. ⁷ Testvérei pedig, családjaik, nemzetségük megszámlálása szerint [ezek] valának: a fő Jéhiel és Zakariás, ⁸ Bela, Azáz fia, ki Séma fia, ki Jóel fia vala, ki Aróerben lakott Nébóig és Baál-Meonig. ⁹ Napkelet felé is lakik vala a pusztában való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak. ¹⁰ Saul királynak idejében pedig támasztának hadat a Hágárénusok ellen, és elhullának [azok] az ő kezek által, és lakának azoknak sátoraikban, Gileádnak napkelet felé való egész részében. ¹¹ A Gád fiai pedig velök szemben a Básán földén laktak Szalkáig. ¹² Jóel vala előljárójok, Sáfám második az után; Johánai és Sáfát Básánban. ¹³ És testvéreik, családjaik szerint [ezek]: Mikáel, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia és Éber, heten. ¹⁴ Ezek az Abihail fiai, ki Húri fia, ki Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikáel fia, ki Jésisai fia, ki Jahadó fia, ki Búz fia. ¹⁵ [És] Ahi, a Gúni fiának, Abdielnek a fia volt a család feje. ¹⁶ [Ezek] Gileádban, Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban laktak, és Sáronnak minden legelőjén, határaikig. ¹⁷ Kik mindnyájan megszámláltatának Jótámnak, a Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, az Izráel királyának idejében. ¹⁸ A Rúben fiai közül és a Gáditák közül és a Manasse félnemzetsége közül erős paizs- és fegyverhordozó férfiak, kézívesek és a hadakozásban jártasok, negyvennégyezerhatszázhatvanan harczra kész férfiak; ¹⁹ Hadakozának a Hágárénusok ellen, Jétúr, Náfis és Nódáb ellen. ²⁰ És győzedelmesek levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok és mindazok, a kik ezekkel ²¹ valának; mert az Istenhez kiáltának harcz közben, és ő meghallgatá őket, mert ő benne bíztak. És elvivék az ő barmaikat, ötvenezer tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és százezer embert. ²² A seb miatt pedig sokan elhullának; mert Istentől vala az a harcz; és azok helyén lakának a fogságig. ²³ A Manasse nemzetsége felének fiai pedig [azon] a földön laktak, [a mely] Básántól

Baál-Hermonig, Szenirig és Hermon hegyéig [terjedt,] [mert] igen megsokasodtak vala.²⁴ És ezek voltak az ő atyjok háznépének fejedelmei: Efer, Isi, Eliel, Azriel, Irméja, Hodávia és Jahdiel, igen erős férfiak, híres férfiak, a kik az ő atyjok háznépe között fők voltak.²⁵ Vétkezének pedig az ő atyjoknak Istene ellen; mert a föld lakóinak bálványisteneivel paráználkodának, a kiket az Isten szemök elől elpusztított.²⁶ Felindítá azért az Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak szívét és Tiglát-Pilésernek, az assirii királynak szívét, és fogva elvivé őket, a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manasse félnemzetségét is; és elvivé őket Haláhba és Háborba, Hárába és a Gózáni folyóvizéhez mind e mai napig.

Chapter 6

¹ Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mэрári. ² Kéhát fiai pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. Amrám gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig: Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. ⁴ Eleázár nemzé Fineást, Fineás nemzé Abisuát; ⁵ Abisua pedig nemzé Bukkit, Bukki nemzé Uzzit; ⁶ Uzzi nemzé Zeráhiát, Zeráhia nemzé Mэрájót; ⁷ Mэрájót nemzé Amáriát, Amária nemzé Ahitúbót; ⁸ Ahitúb nemzé Sádókot; Sádók nemzé Ahimáhást; ⁹ Ahimáhás nemzé Azáriát, Azária nemzé Jóhanánt; ¹⁰ Jóhanán nemzé Azáriát, ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon Jeruzsálemben épített vala. ¹¹ Azária nemzé Amáriát; Amária nemzé Ahitúbót; ¹² Ahitúb nemzé Sádókot, Sádók nemzé Sallumot; ¹³ Sallum nemzé Hilkiát; Hilkia nemzé Azáriát; ¹⁴ Azária nemzé Séráját, Sérája nemzé Jéhozadákat; ¹⁵ Jéhozadék pedig [fogságba] méne, mikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet fogságba viteté Nabukodonozor által. ¹⁶ Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mэрári. ¹⁷ Ezek a Gerson fiainak nevei: Libni és Simhi. ¹⁸ Kéhát fiai: Amrám, Jiczhár, Khebron és Huzziel. ¹⁹ Mэрári fiai: Makhli és Musi. Ezek a Lévi háznépei az ő nemzetségeik szerint. ²⁰ Gersonnak [fiai]: Ligni az ő fia, Jáhát ennek fia, Zima ennek fia. ²¹ Jóah ennek fia, Iddó ennek fia, Zérah ennek fia és Jéathérai ennek fia. ²² Kéhát fiai: Amminádáb az ő fia, Kórákh ennek fia és Asszir ennek fia; ²³ Elkána ennek fia, Ebiásáf ennek fia és Asszir ennek fia. ²⁴ Tákhát ennek fia, Uriel ennek fia, Uzzia ennek fia és Saul ennek fia. ²⁵ Elkána fiai: Amásai és Ahimót, ²⁶ Elkána. Elkána fia: Sófai az ő fia és Náhát ennek fia. ²⁷ Eliáb ennek fia, Jérohám ennek fia, Elkána ennek fia. ²⁸

Sámuel fiai pedig: az elsőszülött Vásni, a [második] Abija.²⁹ Mérári fiai: Mahli, Libni ennek fia;
 Simhi ennek fia és Uzza ennek fia.³⁰ Simea ennek fia, Haggija ennek fia és Asája ennek fia.³¹
 Ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az énekléshez, mikor az [Isten] ládája
 elhelyeztetett.³² És a míg Salamon felépíté az Úr házát Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátora
 előtt szolgáltak énekléssel és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint.³³ Ezek pedig a kik
 szolgáltak, és az ő fiaik: a Kéhátiták fiai közül Hémán főéneklő, Jóel fia, ki Sámuel fia.³⁴ Ki
 Elkána fia, ki Jérohám fia, ki Eliél fia, ki Thóa fia.³⁵ Ki Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki
 Amásai fia.³⁶ Ki Elkána fia, ki Jóél fia, ki Azárja fia, ki Séfánia fia.³⁷ Ki Tákhát fia, ki Asszir
 fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia.³⁸ Ki Jiczhár fia, ki Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izráel fia.³⁹ És
 ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf, a Berekiás fia, ki Simea fia [vala.]⁴⁰ Ki
 Mikáel fia, ki Bahásia fia, ki Melkija fia.⁴¹ Ki Ethni fia, ki Zérah fia, ki Adája fia.⁴² Ki Etán
 fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia.⁴³ Ki Jáhát fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia.⁴⁴ Továbbá a Mérári
 fiai, a kik azokkal atyafiak valának, balkéz felől [állnak vala;] Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk
 fia.⁴⁵ Ki Kasábja fia, ki Amásia fia, ki Hilkia fia.⁴⁶ Ki Amsi fia, ki Báni fia, ki Sémer fia.⁴⁷
 Ki Makhli fia, ki Musi fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia.⁴⁸ És testvéreik, a Léviták rendeltetnek vala
 az Isten háza hajlékának egyéb szolgálatjára.⁴⁹ Áron pedig és az ő fiai az egészen megégetendő
 áldozatnak oltára mellé, és a füstölő oltár mellé, a szentek-szentjének szolgálatja mellé, és az Izráel
 megszentelésére [rendeltetének] mind a szerint, a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta
 volt.⁵⁰ Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az ő fia, ennek fia Fineás, ennek fia Abisua.⁵¹ Ennek fia
 Bukki, ennek fia Uzzi, ennek fia Zerája.⁵² Ennek fia Merájót, ennek fia Amárja, ennek fia Akhitúb.
⁵³ Ennek fia Sádók, ennek fia Akhimás.⁵⁴ És az Áron fiainak, a Kéhátiták nemzetségéből, ezek
 a lakhelyeik, letelepedésük szerint az ő vidékükön, mert ez jutott volt nékik sors által.⁵⁵ Ők kapták
 Hebront, a Júda földében és a körülte való legelőket.⁵⁶ De e város földjeit és annak faluit Kálebnek,
 a Jefunné fiának adák.⁵⁷ Az Áron fiainak azért a Júda városai közül adák a menedékvárosokat,
 Hebront, Libnát és legelőit, Jatthirt és Esthemoát és ezeknek legelőit,⁵⁸ És Hilent és annak legelőit,
 és Débirt és annak legelőit,⁵⁹ Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest és annak legelőit.⁶⁰ A
 Benjámin nemzetségéből: Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit, Anatót [várost] [is]

és annak legelőit. Ezeknek az ő nemzetségek szerint tizenhárom városuk volt. ⁶¹ A Kéhát többi fiainak pedig az egy nemzetségnek családjaitól, és a félnemzetségből, a Manasse nemzetségének felétől, sors által tíz várost adtak. ⁶² Míg a Gerson fiainak meg az ő nemzetségek szerint az Izsakhár nemzetségből, az Áser nemzetségből, a Nafthali nemzetségből és a Manasse nemzetségből Bászánban [adtak] tizenhárom várost. ⁶³ A Mérári fiainak az ő nemzetségek szerint a Rúben nemzetségből, a Gád nemzetségből és a Zebulon nemzetségből sors által tizenkét várost. ⁶⁴ Adának tehát az Izráel fiai a Lévitáknak városokat, azoknak legelőivel együtt. ⁶⁵ Sors által adták a Júda nemzetségből, a Simeon nemzetségből és a Benjámin nemzetségből ezeket a névszerint megnevezett városokat. ⁶⁶ Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjából valók voltak, és a határukban [levő] városok az Efraim nemzetségből valának: ⁶⁷ Azoknak adák a menedékvárosokat, Sikemet és annak legelőit az Efraim hegyén, Gézert és annak legelőit. ⁶⁸ És Jokmeámot és annak legelőit, Bethoront és annak legelőit. ⁶⁹ Ajalont és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. ⁷⁰ A Manasse nemzetségének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak családjai részére. ⁷¹ A Gerson fiainak [pedig] a Manasse félnemzetségből Gólánt Bászánban és annak legelőit, és Astarótot és annak legelőit: ⁷² Az Izsakhár nemzetségből [adák] Kédest és annak legelőit; Dobrátot és annak legelőit. ⁷³ Rámótot és annak legelőit, Anémet és annak legelőit. ⁷⁴ Az Áser nemzetségből Másált és annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. ⁷⁵ Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. ⁷⁶ A Nafthali nemzetségből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthaimot és annak legelőit. ⁷⁷ A Mérári többi fiainak a Zebulon nemzetségből Rimmont és annak legelőit, és Thábort és annak legelőit. ⁷⁸ A Jordánon túl Jérikhó ellenében a Jordánnak napkelet felől való részében a Rúben nemzetségből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. ⁷⁹ Kedemótot és annak legelőit; Mefaátot és annak legelőit. ⁸⁰ A Gád nemzetségből Rámótot Gileádban és annak legelőit; Mahanaimot és annak legelőit. ⁸¹ Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

Chapter 7

¹ Izsakhár fiai: Thóla, Pua, Jásub és Simron, négyen. ² Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmai, Jibsám és Sámuel, kik fejedelmek valának az ő atyjaiknak családjában. A Thóla [fiai] erős hadakozók voltak nemzetségökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz

³ vala. Uzzi fiai: Izráhja; és az Izráhja fiai: Mikáel, Obádia, Joel, Issia, öten, a kik mind főemberek

⁴ valának. És közöttük nemzetségeik és családjaik szerint harminczhatezer hadakozó férfi volt,

⁵ mert sok feleségök volt és [sok] fiuk [is]. Ezeknek testvéreik is, Izsakhárnak egész nemzetsége

⁶ szerint erős hadakozó férfiak valának, nyolczvanhétezeren szám szerint mindenestől. Benjámin

⁷ [fiai:] Bela, Béker és Jediáel, hárman. Bela fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérimót és Hiri, öt főember

az ő nemzetségökben, erős hadakozó férfiak, a kik megszámláltatván, huszonkétezerharmincznégyen

⁸ valának. Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai, Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémet;

⁹ ezek mindnyájan Béker fiai. Azok megszámláltatván nemzetségeik szerint, családjuk fejei és az

¹⁰ erős hadakozó férfiak húszezerkétszázan valának. Továbbá Jédiáel fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus,

¹¹ Benjámin, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. Ezek mind Jédiáel fiai, családfők, erős

¹² hadakozó férfiak, a kik tizenhétezerkétszázan mehetnek vala ki a viadalra. Ir fiai: Suppim és

¹³ Khuppim; Húsim Ahernek fia. Nafhali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bilha fiai.

¹⁴ Manasse fiai: Aszriel, kit szüle [az ő felesége.] Az ő ágyastársa pedig, a Siriabeli asszony szülé

¹⁵ Mákirt, a Gileád atyját. Mákir pedig vevé feleségül Khuppimnak és Suppimnak hugát, kinek

¹⁶ neve Maáka. A másiknak neve Czélofhád. Czélofhádnak leányai voltak. Maáka, a Mákir felesége

¹⁷ szüle fiat, a kit nevezze Péresnek; annak pedig öccsét Séresnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem.

¹⁸ Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. Az ő huga, Moléket

¹⁹ pedig szülé Ishodot, Abiébert és Makhlát. Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniám.

²⁰ Efraim fiai pedig: Sútélákh, kinek fia Bédred, ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát.

²¹ Ennek fia Zábád, ennek fia Sútélákh, Ezer és Elhád. És megölek ezeket a Gáthbeliek, a földnek

²² lakosai; mert alámentek vala, hogy barmaikat elhajtsák. Efraim azért, az ő atyjok sokáig siratá

²³ őket, a kihez elmennek vala az ő atyjafiai, és őt vigasztalják vala. Beméne azért az ő feleségéhez,

ki fogada méhében, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szerencsétlenség történt az ő

²⁴ házában. Leánya pedig Seéra vala, a ki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát építé. ²⁵ Réfah

is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek fia Táhán.²⁶ Ennek fia Laadán, ennek fia Ammihud,
 ennek fia Elisáma.²⁷ Ennek fia Nún, ennek fia Józsué.²⁸ Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala:
 Béthel és annak mezővárosai; napkeletre Naarán, napenyészetre Gézer és ennek mezővárosai,
 Sikem és ennek mezővárosai, szinte Gázáig és az ehhez tartozó mezővárosokig;²⁹ És a Manasse
 fiai mellett: Béth-Seán és ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddó és ennek
 mezővárosai, Dór és ennek mezővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiának, Józsefnek fiai.³⁰ Áser
 fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és Szerakh, az ő hugok.³¹ Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, a ki
 Birzávit atyja volt.³² Khéber pedig nemzé Jaflétet, Sómert, Hótámot és Suát, az ő hugokat.³³
 Jaflét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaflét fiai.³⁴ Sómer fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám.
³⁵ Testvéreinek, Hélemnek fia vala: Sófákh, Jimna, Séles és Amál.³⁶ Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer,
 Suál, Béri és Imra.³⁷ Béser, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra.³⁸ Jéter fiai: Jéfunné, Pispa és
³⁹ Ara.⁴⁰ Ulla fiai: Ara, Hanniel és Risja. Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott harcosok,
 a fejedelmek fejei; és megszámláltatván az ő nemzetségek rendje szerint, huszonhatezer harczra
 képes férfi volt.

Chapter 8

¹ Benjámin pedig nemzé Belát, az ő elsőszülöttét, másodikat Asbél, harmadikat Akhráhot,²
 Negyediket Nóhát, és Ráját ötödiket.³ (Belának fiai voltak: Adár, Géra és Abihúd,⁴ Abisua,
 Naamán, Ahóah.)⁵ Gérát, Sefufánt és Hurámot.⁶ Ezek az Ehud fiai: (Ezek voltak főemberek a
 Géba [város]ában lakó nemzetség között, kiket fogságba vittek Manahátba.⁷ Nevezetesen Naamánt
 és Ahiját és Gérát vitték fogságba): nemzé pedig Uzzát és Akhihúdot.⁸ Saharáim pedig nemzé a
 Moáb mezején, minekutána eltaszítá feleségeit, Husimot és Baarát;⁹ Nemzé [Hódes] nevű
 feleségétől Jobábot és Sibját, Mésát és Malkámot,¹⁰ Jéust is, Sokját és Mirmát. Ezek az ő fiai;
 főemberek az ő nemzetségekben.¹¹ Husimtól nemzé Abitúbot és Elpaált.¹² Elpaál fiai: Eber,
 Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódot és ennek mezővárosait.¹³ Béria, Séma, (ezek voltak
 fők az Ajalonban lakozó nemzetségek közt, és ezek úzték vala el Gáthnak lakóit),¹⁴ Ahio, Sasák,

¹⁵ Jeremót, ¹⁶ Zebádia, Arád, Ader. ¹⁷ Mikáel, Ispa, Jóha, Béria fiai. ¹⁸ Zebádia, Mésullám, Hizki,
¹⁸ Héber. ¹⁹ Ismérai, Izlia és Jobáb; Elpaál fiai. ²⁰ Jákim, Zikri, Zabdi, ²¹ Eliénai, Silletai, Eliel,
²¹ Adája, Berája és Simrát, Simhi fiai. ²² Jispán, Eber, Eliel, ²³ Abdon, Zikri, Hanán, ²⁴ Hanánja,
²⁵ Elám, Anatótija, ²⁶ Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, ²⁷ Samsérai, Sehárja, Atália. ²⁸ Jaarésia, Elia, és
²⁸ Zikri, Jérohám fiai. Ezek voltak a családfők az ő nemzetségek szerint, főemberek és ezek laktak
²⁹ Jeruzsálemben. ³⁰ Gibeonban pedig laktak Gibeonnak atyja; az ő feleségének neve Maaka [vala.]
³⁰ És az ő elsőszülötte Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nádáb; ³¹ Gedor, Ahio és Zéker, ³² És
³³ Miklót, [a ki] nemzé Simámot. Ezek is testvéreiknek átellenében, Jeruzsálemben laktak testvéreikkel.
³³ Nér pedig nemzé Kist; Kis nemzé Sault, Saul nemzé Jonathánt, Malkisuát, Abinádábot és Esbaált.
³⁴ Jonathán fia: Méribbaál; Méribbaál nemzé Mikát. ³⁵ Mika fiai: Pitón, Mélek, Tárea és Akház.
³⁶ Akház nemzé Jehoádát. Jehoáda pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri nemzé
³⁷ Mósát; ³⁸ Mósa pedig Binát; ennek fia Ráfa, ennek fia Elása, ennek fia Asel. ³⁸ Továbbá Aselnek
hat fia volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek mind Asel
³⁹ fiai. ³⁹ Az ő testvéreinek Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötte, Jéus második és Elifélet
⁴⁰ harmadik. ⁴⁰ És az Ulám fiai erős hadakozó férfiak, kézívesek voltak, s gyermekeik és unokáik
százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin fiai közül valók [voltak.]

Chapter 9

¹ Az egész Izráel megszámláltatván nemzetségeik szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak
könyvébe, a kik gonoszságukért Babilóniába vitetének. ² A legelső lakosok az ő jószágaikon s
városaikban, ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. ³ Mert Jeruzsálemben laktak a Júda
fiai közül s Benjámin fiai közül, Efraim és Manasse fiai közül valók: ⁴ Utái, Ammihud fia, ki Omri
fia, ki Imri fia, ki Báni fia, a Pérecz fiai közül való, ki Júda fia vala. ⁵ A Silóniták közül, Asája,
ki elsőszülött vala s ennek fiai. ⁶ A Zérah fiai közül: Jéuel és az ő atyjafiai, hatszázkilenczvenen.
⁷ A Benjámin fiai közül: Sallu, Mésullám fia, ki Hodávia fia, ki Hasénua fia. ⁸ Ibnéja, Jérohám

9
fia, és Ela, Uzzi fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Séfátja fia, ki Reuel fia, ki Ibnija fia [vala.]
Testvéreik, nemzetségeik szerint, kilencszázötvenhatan valának; ezek mind családfők voltak az
10
ő atyjok háznépe szerint. A papok közül is: Jedája, Jéhojáríb és Jákin. 11 Azária, Hilkia fia, ki
Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérajót fia, ki Ahitubnak, az Isten háza főgondviselőjének fia vala.
12
És Adája Jérohám fia, ki Pashúr fia, ki Málkija fia; Maasai, Adiel fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám
13
fia, ki Mésillémit fia, ki Immer fia. Ezeknek atyjokfiai az ő családjaiknak fejei,
14
ezerhétszázhatvanan [valának,] buzgók az Isten háza dolgának munkájában. A Léviták közül
15
Semája, Hásub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai közül. Bakkakkár, Héres és
16
Galál, és Mattánia, a Mika fia, ki Zikri fia, ki Asáf fia vala. Obádia, a Semája fia, Galál fia, ki
17
Jédutun fia, és Bérékia, Asa fia, ki Elkána fia, a ki Nétofáti faluiban lakik vala. És az ajtónállók:
18
Sallum, Akkúb, Talmon, Ahimán és ezek testvérei; Sallum pedig fő [vala.] (És [ennek] mindez
19
ideig a királykapun [van helye] napkelet felől.) Ezek az ajtónállók a Léviták rendje szerint.
Sallum pedig a Kóré fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia, és ennek rokonságai a Kórákhiták családjából
a szolgálat munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő atyáik az Úr seregében őrizték
20
vala a bejáratot, Mikor Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő előljárójok, kivel az Úr vala. 21
22
Zakariás, a Meselémia fia, a gyülekezet sátorába való bejárat őrizője. Ezek mind választott
ajtónállók voltak, kétszáztizetkettő; kik az ő faluikban, nemzetségek szerint, megszámláltattak
23
volt; kiket Dávid rendelt és Sámuel próféta az ő tisztökbe. Ők és fiaik őrizik vala renddel az
24
Úr házának, a sáturnak kapuit. Négyfelé valának az őrizők: napkeletre, napnyugotra, északra
25
és délre. És ezeknek atyjokfiai az ő faluikban [valának,] de minden hetednap amazokhoz
26
felmenének Jeruzsálembe bizonyos ideig. De a kapunállók négy főemberének állandó
27
megbízásuk volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten házának kincseit. És az
Úrnak háza körül hálnak vala, mivelhogy az őrzés az ő tisztök volt, és minden reggel ők nyitják
28
vala meg az ajtókat. És ő közülök [némelyek] a szolgálati edényekre [viselnek vala gondot;]
29
mert mind a kivitelnél, mind a visszavitelnél számon veszik vala azokat. Ugyanazok közül
választattak vala [némelyek másféle] edénynek, a szenthely minden eszközeinek, a lisztnek, bornak,
30
olajnak, tömjénnek és fűszereknek [gondviselésére.] A papok fiai közül valók csinálják vala
31
fűszerekből a drágakenetet is. Továbbá Mattitja, a Léviták közül való (ki elsőszülötte a

Kórákhiták közül való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. ³² A Kéhátiták fiai és azok atyjokfiai közül [rendeltettek volt] a szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészítsék [azt]. ³³ Ezek közül valók valának az éneklők is, a Léviták közül a családfők, a kik szabadosok valának [egyéb tiszttől] az ő kamarájokban; mert éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. ³⁴ Ezek a Léviták között családfők nemzetségek szerint, [főemberek, és] ezek Jeruzsálemben laktak. ³⁵ Gibeonban pedig laktak a Gibeon atyja, Jéhiel, és az ő feleségének neve Maaka. ³⁶ Az ő elsőszülött fia Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb. ³⁷ Gedor, Ahió, Zékária és Miklót. ³⁸ Miklót pedig nemzé Simámot. Ezek is az ő atyjokfiai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő testvéreikkel. ³⁹ Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jonathánt, Málkisuát, Abinádábot és Esbaált. ⁴⁰ Jonathán fia Méribbaál; és Méribbaál nemzé Mikát. ⁴¹ Mika fiai: Piton, Mélek és Táréa. ⁴² Akház pedig nemzé Jährát, Jahra nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. ⁴³ Mósa nemzé Bineát, ennek fia Réfája, ennek fia Elása, ennek fia Ásel. ⁴⁴ Áselnek hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

Chapter 10

¹ A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt, és [néhányan] a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. ² Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő fiait, és megölék a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Malkisuát, a Saul fiait. ³ És a viadal igen heves volt Saul körül, és rátalálván a kézivesek, nyilakkal megsebesíték őt. ⁴ És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Vond ki fegyveredet, és verj által engem vele, mert netalán eljönnek e körülmetéletlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. ⁵ Ragadá azért Saul a fegyvert, és belé bocsátkozék. Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegyverbe bocsátkozék, és meghala. ⁶ Meghala azért Saul és az ő három fia, és egész háznépe is egyetemben meghala. ⁷ Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiai, a kik a völgyben valának, hogy ők megfutamodtak, és hogy Saul és az ő fiai megholtak: ⁸ pusztán hagyák városaikat és elfutának. Akkor eljövének a Filiszteusok, és azokba beszállának.

Lőn pedig másodnap, eljövének a Filiszteusok, hogy a holtakat kifoszsák, és megtalálák Saul és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén.⁹ És kifoszták őt, és elvevék fejét és az ő fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörül, hogy hírül adják bálványaiknak és a népnek.¹⁰ Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomában akasztották fel.¹¹ Mikor pedig meghallotta az egész Jábesgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal:¹² Feltámadának mindnyájan az erős férfiak, és elvivék Saulnak és az ő fiainak testét; és Jábesbe vivén, eltemeték azoknak csontjaikat a tölgyfa alatt Jábesben, és bőjtölének hetednapig.¹³ Meghala azért Saul az ő gonoszága miatt, mivel vétkezett az Úr ellen, az Úrnak ígéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördögöst is megkereste, hogy megkérdezze;¹⁴ És nem az Urat kérdé. Ezért elveszté őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

Chapter 11

¹ És gyűlének az Izráeliták mindnyájan Dávidhoz Hebronba, mondván: Ímé mi a te csontod és a te tested vagyunk;² Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, a ki az Izráelt ki- és bevezetéd, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én népemen, az Izráelen.³ Elmenének azért mindnyájan az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tön Dávid velök Hebronban az Úr előtt; és királylyá kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által való beszéde szerint.⁴ Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálembe; ez Jebus (ott a Jebuzeusok voltak a föld lakosai).⁵ És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jössz! De megvevé Dávid a Sion várát; ez a Dávid városa;⁶ Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, előljáró és vezér legyen. Felméne azért legelőször Joáb, a Séruja fia; és lőn előljáróvá.⁷ Azután lakék Dávid a várban, azért nevezék azt Dávid városának.⁸ És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körül; Joáb pedig megépíté a városnak maradékát.⁹ És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala ő vele.¹⁰ Ezek pedig a hősök előljárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az ő királyságáért egész Izráellel, hogy királylyá válasszák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint.¹¹ Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körül valának: Jásobeám, Hakhmoni fia, a harmincznak előljárója; ez emelte vala fel az ő kopjáját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíte.¹²

Ezután Eleázár, az Ahóhita Dódó fia; a ki a három hős közül [egy] vala. ¹³ Ő vala Dáviddal
 Pasdanimban, a hová összegyűlének a Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és
 a nép elmenekült a Filiszteusok elől. ¹⁴ De ők megállának ott annak a darab földnek a közepén,
 és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és az Úr megszabadítá őket nagy szabadítással.
¹⁵ Továbbá, mikor alámentek hárman a harmincz főember közül Dávidhoz, a kősziklához, az
 Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig táborat járanak a Réfaim völgyben. ¹⁶ (Dávid az
 erősségben vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehemnél.) ¹⁷ Kivána Dávid [vizet,] és
 monda: Óh, ki adhatna nékem innom a Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! ¹⁸ Akkor
 keresztülvágták magokat hárman a Filiszteusok táborán, és vizet merítének a Bethlehem forrásából,
 mely a kapu előtt vala, és felvivék, és menének Dávidhoz; de Dávid nem akara inni, hanem kitölté
 azt az Úrnak. ¹⁹ És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy ezt cselekedném. Avagy e
 férfiaknak vérét igyam-é meg, a kik életüket halálra vetették? Mert ők ezt életök veszedelmével
 hozták. És [semmiképen] nem akara inni. Ezt cselekedé a három hős. ²⁰ És Abisai, a Joáb testvére
 vala e háromnak előljárója; ő ragadott vala dárdát háromszáz ellen, [a kiket] megsebesíte; és ő volt
 a leghíresebb a három között. ²¹ A három közül a kettőnél híresebb vala, azért volt azok előljárója;
 de azért [egymaga] még sem ért föl a hárommal. ²² Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia
 Kabséelből, a ki nagy dolgokat cselekedék; ő ölte meg Moáb két oroszlánját, és ő méne alá a
 verembe, s ölte meg az oroszlánt, mikor havas idő volt. ²³ Ugyanez ölé meg az Égyiptombeli
 férfit, akinek magassága öt sing volt, és oly dárda vala az Égyiptombeli férfiú kezében, mint a
 szövő zugoly. Szembeszállta vele egy pálczával, s kiragadá az Égyiptombeli ember kezéből a dárdát,
 és saját dárdájával általveré. ²⁴ Ezeket cselekedte Benája, a Jojada fia, a ki híres vala a három hős
 között. ²⁵ Híres vala ő a harmincz között, de azzal a hárommal nem ért fel. És előljárová tevé őt
 Dávid a tanácsosok között. ²⁶ A seregnek pedig [ezek] vitézei: Asael, a Joáb testvére; Elhanán,
 Dódónak fia, ki Bethlehembeli vala. ²⁷ Haróritból való Sammót, Pélomból való Héles, ²⁸ Tékoabeli
 Hira, Ikkés fia, Anatótbeli Abiézer, ²⁹ Húsatbeli Sibbékai, Ahóhitbeli Hirai. ³⁰ Nétofátbeli
 Maharai, Nétofátbeli Héled, Bahána fia; ³¹ Ittai, Ribai fia, a Benjámin fiainak Gibeá városából
 való; Pirátonbeli Benája; ³² Húrai, a Gaás völgyéből való; Arbátbeli Abiel; ³³ Baharumi Azmávet,
 Saálbonitbeli Eliáhba; ³⁴ Gisonbeli Hásem fiai: Jonathán, Hararitbeli Ságé fia. ³⁵ Hararitbeli
 Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, ³⁶ Mekerátbeli Héfer, Pélonbeli Ahija, ³⁷ Kármelből való Hésró,

Naárai, Ezbái fia, ³⁸ Jóel, Nátán testvére; Mibhár, Géri fia; ³⁹ Sélek, Ammon nemzetségéből való; Berótbeli Naárai, Joábnak, a ki Séruja fia vala, fegyverhordozója; ⁴⁰ Itrébéli Hira, Itrébéli Gáreb, ⁴¹ Hitteus Uriás, Zabád, Ahlai fia; ⁴² Hadina, a Rúben nemzetségéből való Siza fia, ki a Rúbeniták előljárója vala, és vele harminczan valának. ⁴³ Hanán, Maaka fia, és Mitnibeli Jósafát, ⁴⁴ Asterátbeli Uzzija; Sáma és Jéhíel, Aroerbeli Hótám fiai. ⁴⁵ Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibeli. ⁴⁶ Mihávimbeli Eliel, Jéribai és Jósávia, Elnaám fia, és Jitma, Moáb nemzetségéből való. ⁴⁷ Eliel és Obed és Jaásiel, Mésóbájából valók.

Chapter 12

¹ Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágba, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, a kik a hősöknek a harczban segítői voltak. ² Ívesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kövel [hajítanak] és nyíllal lönek vala, a kik Saul atyjafiai közül valók valának, Benjámin nemzetségéből. ³ Előljáró vala Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáa fiai és Jéziel és Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatótból, ⁴ És a Gibeonbeli Ismája, a harmincz közül való hős, a kiknek előljárójok is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán és Gederátbeli Józabád, ⁵ Elúzai, Jérimót, Behália, Semária és Hárufbeli Sefátja, ⁶ Elkána, Isija, Azaréel, Jóézer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. ⁷ Joéla és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. ⁸ A Gáditák közül is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala az erősségben, erős és hadakozó férfiak, paizsosok, dárdások, a [kiknek] orczájok, mint az orozzlánnak orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen lakozó vadkecskékhöz. ⁹ Ézer az első, Obádia második, Eliáb harmadik, ¹⁰ Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, ¹¹ Attai hatodik, Eliel hetedik, ¹² Nyolczadik Johanán, kilenczedik Elzabád, ¹³ Tizedik Jirméja, tizenegyedik Makbánnai. ¹⁴ Ezek voltak főemberek a seregben a Gád fiai közül; a legkisebbek egyike száz ellen, a legnagyobbak egyike ezer ellen! ¹⁵ Ezek azok, a kik a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha az [árvíz] a partot felülmúlta, és elűzték mindazokat, a kik a völgyben [valának] napkelet felől és napnyugot felől. ¹⁶ Jövének Dávidhoz a Benjámin és a Júda fiai közül is az erősségbe. ¹⁷ És kiméne Dávid elejökbe, és felelvén, monda nekik: Hogyha békesség okáért jöttök hozzám, hogy

segítségemre legyetek, az én szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok csalni, [hogy eláruljátok] az én ellenségeimnek, holott semmi gonoszságot nem követtem el: lássa meg a mi

18 atyáink Istene és büntessen meg. A lélek pedig felindítja Amásait, a harmincznak fejedelmét, [s monda:] Óh Dávid, tied [vagyunk] és te veled [leszünk,] Isai fia! Békesség, békesség néked, békesség a te segítődnek is, mert megsegít téged a te Istened! Magához fogadja azért őket Dávid,

19 és főemberekké teszi a seregben. Ennekfelette Manasséból is hajlának Dávidhoz, mikor a Filiszteusokkal együtt Saul ellen ment volna harcolni; de nem segítik őket; mert tanácsot [tartván,] haza küldék a Filiszteusok fejedelmei, mondván: A mi fejünk veszésével fog visszamenni az ő

20 urához, Saulhoz. Mikor visszatérek Siklágba, hajlának ő hozzá a Manassé fiai közül Adna, Józabád, Jediháel, Mikáel, Józabád, Elihu és Sillétai, a kik a Manasse [nemzetségéből] való ezrek

21 előjárói [voltak.] És ezek Dávidnak segítségül voltak az [ellenség] seregei ellen; mert fejenként mind erős vitézek valának, és vezérek a seregben. 22 Annakfelette minden nap mennek vala

23 Dávidhoz, hogy segítségére legyenek neki, míg [serege] nagygyá lőn, mint az Istennek tábora. Ezek pedig számszerint a viadalhoz készült előjárók, a kik Dávidhoz mentek vala Hebronban,

24 hogy őt Saul helyett az országban királylyá választják, az Isten ígérete szerint. A Júda fiai közül, a kik paizst és kopját viselének hatezernyolczszáz vala harczra készen. 25 A Simeon fiai

26 közül [vitéz] férfiak a viadalra, hétezerszáz. A Lévi fiai közül négyezerhatszáz [vala.] 27 Jojada is, ki az Áron fiai között előjáró vala, és ő vele háromezerhatszáz. 28 És az ifjú Sádók, a ki igen

29 erős vala, és az ő atyja házából huszonkét főember. A Benjámin fiai közül, a kik Saul atyjafiai valának, háromezer; mert még azok közül sokan hűségesen őrizik vala a Saul házat. 30 Az Efraim

31 fiai közül húszezernyolczszáz, igen vitézek, a kik az ő nemzetségökben híres férfiak valának; Manassének félnemzetségéből pedig tizenennyolczezer, kik névszerint kijelöltetének, hogy elmenjenek

32 és Dávidot királylyá választják. Az Izsakhár fiai közül, a kik felismerék az idő alkalmatos voltát, hogy tudnák, mit kellene Izráelnek cselekednie, kétszáz főember és az ő rokonaik mind

[hallgatnak vala] beszédjökre. 33 A Zebulon [fiai] közül a harczra kimenők, minden

34 hadiszerszámokkal felkészülve, ötvenezeren valának, [készek] a viadalra állhatatos szívvel. A Nafthali [nemzetségéből] ezer főember vala; és ő velek paizszal s kopjával harminczhétezer vala.

35 A Dániták közül, a kik a viadalhoz készek valának, huszonnyolczezerhatszázán voltak. 36 És

37 az Áser [fiai] közül a hadakozók és az ütközethez készek negyvezerezen valának. A Jordánon túl lakozók közül, [azaz] a Rúbeniták, Gáditák és a Manasse nemzetségének fele közül, minden

viadalhoz való szerszámokkal egyetemben, [jöttek] százhuszezeren.³⁸ Mindezek hadakozó férfiak, a viadalra elkészülve, egy értelemmel mentek vala Hebronba, hogy Dávidot az egész Izráel felett királylyá válaszsák, sőt ezeken kívül is az egész Izráel egy szívvel [azon] volt, hogy Dávidot királylyá válaszsák.³⁹ És ott maradának Dáviddal harmadnapig, s esznek és isznak vala; mert az ő atyjokfiai készítettek vala nékik;⁴⁰ És úgy a szomszédságukban levők, mint [mások] Izsakhárig, Zebulonig és Nafthaliig hoznak vala kenyereket szamarakon, tevéken, öszvéreken és ökrökön, eleséget, lisztet, fűgét, aszuszölöt, bort, olajat, [vágó]barmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy öröm vala Izráelben.

Chapter 13

¹ Tanácsot tartá pedig Dávid az ezredeknek és századoknak fejeivel és minden előljárókkal.
² És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha néktek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünktől [van:] küldjünk el mindenfelé a mi atyánkfiához, a kik [otthon] maradtak Izráel minden tartományaiban, s velök együtt a papokhoz és Lévitákhoz, az ő városaik és vidékeik szerint, hogy [ők is] gyűljenek hozzánk.³ Hogy hozzuk ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzánk, mert a Saul idejében nem törödtünk vele.⁴ És monda az egész gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak [láttaték] e dolog az egész nép előtt.⁵ Összegyűjté azért Dávid mind az Izráel népét Égyiptomnak Nilus folyóvizétől fogva egészen Hámátig, hogy az Istennek ládáját elhozzák Kirjáth-Jeárimból.⁶ Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába [vagy] Kirjáth-Jeárimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek ládáját, mely az ő nevéről neveztetik, a ki a Khérubok közt ül.⁷ És helyhezteté az Isten ládáját az Abinádáb házából [egy] új szekérre; Uzza és Ahió vezetik vala a szekeret.⁸ Dávid pedig és az egész Izráel tánczolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, cziterákkal, hegedűkkel, dobokkal, czimbalmokkal és kürtökkel.⁹ Mikor pedig jutottak a Kidon szérűjéhez, Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert az ökrök félre tértek vala.¹⁰ És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a ládára, s meghala ugyanott az Isten előtt.¹¹ Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr [ily] csapással sujtá Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-Uzzának nevezik.¹² És félni kezdé Dávid azon a napon Istentől, mondván: Miképen merjem magamhoz bevinni az Isten ládáját?!
¹³ És nem vivé be Dávid magához a ládát a Dávid városába, hanem elhelyezé azt a Gitteus

Obed-Edom házában.¹⁴ És az Isten ládája Obed-Edom házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-Edom házát és mindenét, valamije volt.

Chapter 14

¹ Küldje pedig Hírám, Tírus királya Dávidhoz követeket: czédrusfákat, kőműveseket és ácsmestereket, hogy néki házat csináljanak.² És megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette a királyságban Izráel felett, mivelhogy igen felmagasztaltatott vala az ő országa az ő népéért, az Izráelért.³ Vön pedig Dávid még [több] feleséget Jeruzsálemben, és nemze Dávid még [több] fiaikat és leányokat.⁴ És ezek neveik azoknak, a kik születtek néki Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon,⁵ Ibhár, Elisua és Elpélet,⁶ Nógah, Néfeg és Jáfia,⁷ Elisáma, Beheljada és Elifélet.⁸ Megértvén pedig a Filiszteusok, hogy Dávid királylyá kenetett fel az egész Izráel felett, feljövének mind a Filiszteusok, hogy megkeressék Dávidot. Mely dolgot mikor Dávid meghallott, azonnal ellenök ment.⁹ A Filiszteusok pedig eljövén, elszéledének a Réfaim völgyében.¹⁰ Akkor Dávid megkérde az Istent, mondván: Felmenjek-é a Filiszteusok ellen, és kezembe adod-é őket? És monda néki az Úr: Menj fel, és kezedbe adom őket.¹¹ Felmenének azért Baál-perásimba, és ott Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten eloszlata az én ellenségeimet az én kezem által, mint a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál- perásimnak.¹² És ott hagyák az ő [bálvány] isteneiket, és Dávid megparancsolá, hogy megégessék azokat.¹³ Ismét [feltámadának] a Filiszteusok és a völgyben szétterjeszkedtek.¹⁴ Azért Dávid ismét megkérde az Istent, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánok, hanem fordulj el tőlök, és menj reájok a szederfák irányában; És mikor hallándod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadalra; mert az Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok táborát.¹⁶ Dávid azért úgy cselekedék, a mint néki Isten meghagyta volt, és vágák a Filiszteusok táborát Gibeontól fogva szinte Gézerig.¹⁷ És elterjede Dávid híre az országokban, és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra.

Chapter 15

¹ Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő városában; és helyet készített az Isten ládájának,
és annak sátort állított fel. ² Akkor monda Dávid: Nem [szabad] másnak hordozni az Isten ládáját,
hanem csak a Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák az Isten ládáját, és néki
szolgáljanak mindörökké. ³ Összegyűjté azért Dávid Jeruzsálemben az egész Izráel népét, hogy az
Úr ládáját az ő helyére vitesse, melyet számára csináltatott vala. ⁴ Összegyűjté Dávid az Áron fiai
is és a Lévitákat. ⁵ A Kéhát fiai között fő vala Uriel, és az ő atyjafiai százhúszan [valának.] ⁶ A
Mérári fiai között Asája volt a fő, és az ő atyjafiai kétszázhuszan [valának.] ⁷ A Gerson fiai között
Jóel volt a fő, és az ő atyjafiai százharminczan [valának.] ⁸ Az Elisáfán fiai között Semája volt a
fő, és az ő atyjafiai kétszáz [valának.] ⁹ A Hebron fiai között Eliel volt a fő, és az ő atyjafiai
nyolczvanan [valának.] ¹⁰ Az Uzziel fiai között fő vala Amminádáb, és az ő atyjafiai
száztizenketten. ¹¹ Hivatá akkor Dávid Sádók és Abjátár papokat, a Léviták közül pedig Urielt,
Asáját, Jóelt, Sémáját, Elielt és Amminádábot. ¹² És monda nekik: Ti vagytok a Léviták családfői.
Szenteljétek meg magatokat s a ti atyátokfiat, és vigyétek az Úrnak, Izráel Istenének ládáját [arra
a helyre, a melyet] készítettem számára. ¹³ Minthogy kezdettől fogva nem [mívelték ezt,] az Úr,
a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. ¹⁴ Megszentelék
azért magokat a papok és a Léviták, hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének ládáját. ¹⁵ És felvevék
a Léviták fiai az Isten ládáját, úgy, a mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a
rudakkal vállaikra. ¹⁶ És monda Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyjokfiai
közül éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, cziterákkal és czimbalmokkal, hogy énekeljenek
felemelt szóval, nagy örömmel. ¹⁷ Választák azért a Léviták Hémánt a Jóel fiát, és az ő atyjafiai
közül Asáfot, a Berekiás fiát, és a Mérári fiai közül, a kik azoknak atyjokfiai valának, Etánt, a
Kúsája fiát. ¹⁸ És ő velök együtt az ő atyjokfiat másod renden, Zakariást, Bént, Jeázielt,
Semirámót, Jéhíelt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maasját, Mattithját, Elifélet, Miknéját, Obed-Edomot
és Jehíelt, a kik ajtónállók valának. ¹⁹ Éneklők: Hémán, Asáf és Etán, réz czimbalmokkal, hogy
zengedezzenek; ²⁰ Zakariás, Aziel, Semirámót, Jéhíel, Unni, Eliáb, Maaséja és Benája lantokkal
a szûzek módjára; ²¹ Mattithja, Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jéhíel és Azaziás, hogy énekeljenek
cziterákkal a nyolczhúrú szerint. ²² És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő igazgatá

²³ az éneklést, mivel tudós vala. ²⁴ Berekiás és Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: Sébániás pedig és Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten ládája előtt; Obed-Edom és Jéhija, a kik kapunállók valának, a láda után [mennek vala.] ²⁵ Dávid pedig s az Izráel vénei és az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját az Obed-Edom házából, nagy örömben valának. ²⁶ Lön pedig, mikor az Isten megsegíté a Lévitákat, akik az Úr szövetségének ládáját viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. ²⁷ Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltözvén, valamint a Léviták mind, a kik a ládát viszik vala, az éneklők is és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala, énekelének (Dávidon pedig gyolcsból csinált efód vala). ²⁸ És az egész Izráel vivé az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, ²⁹ kürtökkel, trombitákkal, czimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és cziterákkal. Mikor pedig immár az Úr szövetségének ládája a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitekinde az ablakon, s látván, hogy Dávid király tánczol és vígad, szívében megutálá őt.

Chapter 16

¹ Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezék azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára felállított vala: áldozának egészen égő- és hálaáldozatokkal az Isten előtt. ² És mikor Dávid elvégezte az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. ³ És osztogata minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyeret, és egy-egy darab húst és egy-egy kalácsot. ⁴ És rendele az Úr ládája elé a Léviták közül szolgálkat, a kik hirdessék, tiszteljék és dicsérjék az Urat, Izráel Istenét. ⁵ Asáf vala a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jékhiel, Mattithja, Eliáb, Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; ⁶ Továbbá Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala szüntelen az Isten szövetségének ládája előtt. ⁷ Azon a napon adott Dávid először [éneket] az Úrnak dicséretére Asáfnak és az ő atyjafiainak kezébe. ⁸ Dicsérjétek az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait. ⁹ Énekeljétek néki, mondjátok dicséretet néki, beszéljétek minden csudálatos dolgairól. ¹⁰ Dicsekedjétek az ő szent nevében; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat keresik. ¹¹ Keressétek az Urat és az ő erősségét; keressétek az ő orcáját szüntelen.

12 Emlékezzetek meg az ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedett, az ő csudáiról és az ő
 szájának ítéletiről. ¹³ Óh Izráelnek, az ő szolgájának magva! Jákóbnak, az ő választottjának fiai!
 14 Ez az Úr, a mi Istenünk; az egész földön az ő ítéletei! ¹⁵ Emlékezzetek meg örökké az ő
 szövetségéről, és az ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetségig; ¹⁶ A melyet szerzett
 Ábrahámmal; és az Izsáknak tett esküjéről. ¹⁷ Amelyet állíta Jákóbnak [örök] végzésül, Izráelnek
 örökkévaló szövetségül, ¹⁸ Mondván: A Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek örökségtek.
 19 Midőn ti számszerint kevesen valátok, igen kevesen, és zsellérek azon a földön; ²⁰ Mert járnak
 vala egyik nemzetségtől a másikhöz, és egyik országból más országba: ²¹ Mégsem engedé senkinek
 őket bántani, sőt még a királyokat is megbünteté érettök. ²² [Ezt mondván:] Az én felkentjeimet
 ne bántsátok, prófétáimnak se ártsatok. ²³ Mind ez egész föld énekeljen az Úrnak, napról-napra
 hirdessétek az ő szabadítását. ²⁴ Beszéljétek a pogányok között az ő dicsőségét, minden népek
 között az ő csudálatos dolgait; ²⁵ Mert nagy az Úr és igen dicsérendő, és rettenetes minden istenek
 felett; ²⁶ Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtette az egeket. ²⁷
 Dicsőség és tisztesség van ő előtte, erősség és vígasság az ő helyén. ²⁸ Adjatok az Úrnak, népeknek
 nemzetségei, adjatok az Úrnak dicsőséget és erősséget! ²⁹ Adjatok az Úr nevének dicsőséget,
 hozzatok ajándékot, és jöjjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében. ³⁰ Rettegjen az
 egész föld az ő orczájától; a föld kereksege is megerősítettik, hogy ne ingadozzék. ³¹ Örüljenek
 az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik! ³² Zengjen a
 tenger és az ő teljessége; örvendezzen a mező és minden, a mi azon van. ³³ Akkor örvendezni
 kezdenek az erdőnek fái az Úr előtt, mikor eljövend megítélni a földet. ³⁴ Tiszteljétek az Urat,
 mert igen jó, mert örökkévaló az ő irgalmassága. ³⁵ És mondjátok: Tarts meg minket, mi szabadító
 Istenünk, gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól, hogy a te szent nevedet tisztelhessük,
 dicsekedhessünk a te dicséretedben! ³⁶ Áldott legyen az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké!
 És monda a sokaság: Ámen! és dicséré az Urat. ³⁷ Ott hagyá azért [Dávid] az Úr szövetségének
³⁸ ládájánál Asáfot és az ő atyjafiait, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak,
 Obed-Edomot és az ő hatvannyolcz atyjafiát (Obed-Edom pedig a Jedithun fia) és Hósát pedig

ajtonállóknak. ³⁹ Sádók papot pedig és az ő pap atyjafiait, az Úr sátora előtt [hagyá] a magaslaton, mely Gibeonban vala; ⁴⁰ Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán minden reggel és estve, és hogy mindent a szerint [cselekedjenek,] a mint megiratott az Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izráelnek, ⁴¹ Hémánt is és Jédutunt velök [hagyá,] és többeket is választott, a kik nevök szerint megnevezettek, hogy az Urat dicsérvék, mert az ő irgalmassága örökkévaló. ⁴² És ő velök Hémánt és Jédutunt kürtökkel, czimbalmokkal és az Isten énekének szerszámaival. A Jédutun fiait pedig kapunállókká [tevé]. ⁴³ Akkor eltávozék az egész nép, kiki az ő házához. Dávid pedig visszatére, hogy az ő háznépét is megáldja.

Chapter 17

¹ Lőn pedig, mikor Dávid az ő házában ülne, monda Nátán prófétának: Ímé én czédrusfából csinált házban lakom, az Úr szövetségének ládája pedig kárpitok alatt. ² Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled leend. ³ Azon éjjel pedig lőn az Istennek szava Nátánhoz, mondván: ⁴ Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs nékem házat lakásul; ⁵ Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba [mentem] és sátorból [sátorba.] ⁶ A mely helyeken jártam az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izráel birái közül (a kiknek parancsoltam vala, hogy az én népemet legeltessék), mondván: Miért nem csináltatok nékem czédrusfából házat? ⁷ Most azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népemnek, az Izráelnek, ⁸ És veled voltam mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád elől elvesztettem, ennekfelette [oly] hírt szerzettem néked, a minemű hírok van a hatalmasoknak, a kik a földön vannak; ⁹ Lakóhelyet is adtam az én népemnek, az Izráelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságnak fiai sanyargatni, mint azelőtt. ¹⁰ És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam volt, hogy birák legyenek az én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet megalázám, és azt is jelentém néked, hogy az Úr házat épít néked. ¹¹ És lészen, mikor betelnek a te életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom te utánad, mely a te fiaid

közül való lesz, és az ő országát megerősítem. ¹² Ő épít nékem házat, és megerősítem az ő királyi székét mindörökké. ¹³ Én leszek néki atyja, ő pedig fiam léssen, és az én irgalmasságomat ő tőle el nem veszem, mint a hogy a te előtted valótól elvettem; ¹⁴ Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindörökké, és az ő királyiszéke erős lesz mindörökké. ¹⁵ Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. ¹⁶ Beméne azért Dávid király, és leüle az Úr előtt, és monda: Ki [vagyok] én, óh Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy engemet eddig juttattál? ¹⁷ Sőt még ez is kevés volt előtted, óh Isten! hanem ennekfelette szólál jövendőt is a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettél engemet, Úr Isten! ¹⁸ És mit [kérhetne] Dávid többet te tőled, a te szolgádnak tisztességére, holott te [jól] ismered a te szolgádat? ¹⁹ Óh Uram, a te szolgáért és a te szíved szerint cselekedéd mind e nagy dolgokat, hogy kijelentéd mindezeket a csudálatos dolgokat, ²⁰ (Óh Uram, nincsen senki hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több), mind a szerint, a mint füleinkkel hallottuk. ²¹ És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izráel, egy nemzetség a földön, a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerezz, kiűzván a pogányokat a te néped elől, a melyet Égyiptomból megszabadítál! ²² És az Izráel népét a te népeddé tevéd mindörökké, és te Uram, nékik Istenök lettél. ²³ Most azért Uram, a szó, a melyet szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősíttessék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, a mint szóltál. ²⁴ Maradjon meg és magasztaltassék fel a te neved mindörökké, hogy mondhassák: A Seregek Ura az Izráel Istene, Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó előtted. ²⁵ Minthogy te, én Istenem, a te szolgádnak füle hallására megjelentetted, hogy néki házat csinálsz: ezokáért indula meg a te szolgád, hogy könyörgene előtted. ²⁶ Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólád e [jól] dolgot a te szolgád felől. ²⁷ Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házát, hogy legyen [állandó] mindörökké előtted; mivelhogy te, Uram, megáldottad, [legyen] azért áldott mindörökké.

Chapter 18

¹ Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt elvevé a Filiszteusok kezéből. ² A Moábitákat is megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgálói lettek. ³ Továbbá megveré Dávid Hámátban Hadadézert is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az Eufrátes folyóvízig vesse birodalmának határát. ⁴ Dávid pedig nyere ő tőle ezer szekeret és hétezer lovast és húszezer gyalogost; és minden szekeres lovaknak inait elvagdaltatá Dávid, és csak száz szekérbe valót tartá meg azokból. ⁵ És mikor eljövének Damaskusból a Siriabeliek, hogy megsegéllének Hadadézert, a Sóba királyát: levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. ⁶ És rendele Dávid [tisztartókat] Siriában, a hol Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgálói. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. ⁷ És vevé Dávid az arany paizsokat, a melyeket a Hadadézer szolgálói viselének, és vivé Jeruzsálembe. ⁸ És hozza Dávid Tibhátból és Kúnból, a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinálá Salamon a réztengert, az oszlopot és a rézedényeket. ⁹ Mikor meghallotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézert, a Sóba királyának egész hadát: ¹⁰ Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámot, hogy köszöntené őt és megáldaná, mivelhogy megharczolt vala Hadadézerrel és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És [küldé Dávidnak] sok arany, ezüst és rézedényt, ¹¹ És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüstrrel és az arannyal együtt, a melyet nyert vala minden pogányoktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekítáktól. ¹² Abisai pedig, a Séruja fia, az Edomiták közül a Sónak völgyében megvere tizennyolczezeret. ¹³ És rendele Edomban [Dávid] tisztartókat, és lettek az Edombeliek mind Dávidnak szolgálói. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. ¹⁴ Így uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat vala egész népének. ¹⁵ Joáb pedig, Séruja fia, a sereg előljárója volt, Jósafát, az Ahilud fia pedig emlékiró. ¹⁶ Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, voltak a papok; Sausa az írődeák. ¹⁷ És Benája, a Jójada fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója volt; a Dávid fiai pedig első a király mellett.

Chapter 19

1 Történt ezután, hogy meghalt Náhás, az Ammon fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette.

2 És monda Dávid: Minden jóval leszek a Náhás fiához, Hánunhoz; mert az ő atya is jól tett volt velem. Ezért Dávid követeket küldö az ő hozzá, a kik vigasztalnák őt az ő atyjának [halála] miatt; és elmenének a Dávid szolgálói az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt vigasztalják. 3 Akkor mondának az Ammon fiainak főemberei Hánunnak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád iránti tiszteletből küldött hozzád vigasztalókat? Avagy nem azért jöttek-é az ő szolgálói hozzád, hogy a földet megvizsgálják, elpusztítsák és kikémleljék? 4 Megfogatá azért Hánun a Dávid szolgálait és azokat megnyirató, és ruhájokat félig elmetszeté az ő derekukig, és úgy bocsátá el őket. 5 Elmenének pedig és értesíték Dávidot, hogy mi történt a férfiakkal. És küldö eljők (mert azok a férfiak felette nagy gyalázzal illettettek vala) és ezt izené a király: Maradjatok Jérikhóban, míg szakállatok megnövénd, akkor jöjjetek hozzám. 6 Látván pedig az Ammon fiai, hogy tisztességtelen dolgot cselekedtek vala Dáviddal, küldének Hánun és az Ammon fiai ezer tálentom ezüstöt, hogy fogadjanak szekereket és lovagokat Mésopotámiából, siriai Maakából és Sóbából. 7 Fogadának azért magoknak harminczkétezer szekeret, Maakának királyát is az ő népével együtt, a kik eljövének és tábort járanak Medeba előtt. Az Ammon fiai is összegyűlének az ő városaikból és jövének az ütközetre.

8 A mit mikor meghallott Dávid, elküldé Joábot és a vitézek egész seregét. 9 És az Ammon fiai kimenvén, csatarendbe állának a város kapuja előtt; a mely királyok pedig [segítségre] jöttek vala, külön valának a mezőn. 10 Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel harczosai közül [egynéhányat], és a Siriabeliek ellen rendelé. 11 A nép többi részét pedig testvérére, Abisaira bízá, és [ezek] az Ammon fiaival állának szembe. 12 És monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének erő, én is megsegéllek. 13 Légy erős, sőt legyünk bátrak mindnyájan a mi népünkért és a mi Istenünk városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki tetszik. 14 Harczra indula azért Joáb és az ő hada a Siriabeliek ellen, a kik ő előtte megfutamodának. 15 Az Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának a Siriabeliek: ők is megfutamodának Abisai elől az ő testvére elől, és a városba menekülének; Joáb pedig visszatért Jeruzsálembe. 16 Látván pedig a Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettetének, követeket küldének és kihozatták a Siriabelieket, a kik a folyóvizen túl laknak vala, és Sófák, a Hadadézer seregeinek vezére volt az előljárójuk. 17 Mikor pedig hírül adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt, és a Jordán vizén átmenvén, hozzájuk érkezék és csatarendbe állott ellenök. És mikor csatarendbe állott Dávid a Siriabeliek ellen, ők is megütközének ő vele. 18 De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétezer

szekeret és negyvenezer gyalogot; annakfelette Sófákat, a sereg vezérét is megöle. ¹⁹ Mikor pedig látták a Hadadézer szolgálói, hogy Izráel előtt legyőzetének: békét kötöttek Dáviddal és szolgálának neki, és nem akarák többször a Siriabeliek megseggélni az Ammon fiait.

Chapter 20

¹ És lön az esztendőnek fordulásával, mikor a királyok [harczba] menni [szoktak,] elindítá Joáb a hadat, és elpusztítá az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt. ² És elvevé Dávid az ő királyuknak fejről a koronát, mely egy tálentom arany súlyú vala, s melyben drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból is temérdek zsákmányt vitt el. ³ A [város] népét pedig kihozatá és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával; azután megtére Dávid az egész néppel Jeruzsálembé. ⁴ Ezután ismét had támada Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a Husátites Sibbékai az óriások nemzetségéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának. ⁵ Ismét lön had a Filiszteusok ellen, a melyben megöle Elhanán, a Jáir fia a Gáthbeli Lákhamit, a Góliát atyjafiát; és az ő dárdájának nyele hasonló [vala] a szövök zúgolyfájához. ⁶ Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy magas ember vala, a kinek hat-hat, [vagyis] huszonnégy ujja volt; ez is óriás fia vala. ⁷ És szidalommal illeté Izráelt, és megöle őt Jonathán, Dávid testvérenek, Simeának fia. ⁸ Ezek ugyanazon egy óriásnak fiai voltak Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ő szolgálinak keze által.

Chapter 21

¹ Támada pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. ² Monda azért Dávid Joábnak és a nép előljáróinak: Menjetek el, számláljátok meg Izráelt, Beersebától fogva Dánig: és hozzátok hozzám, hadd tudjam számát. ³ Akkor monda Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ő népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgálid-é azok, uram, király? ⁴ S miért tudakozza ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére. De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálembé. ⁵ És megjelenté Joáb a megszámlált népnek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel [népének száma]

ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda fiai [közül] pedig négyszázhetvenezer fegyverfogható férfi.⁶ A Lévi és Benjámin fiait azonban nem számlálta középük; mert sehogy sem tetszett Joábnak a király parancsolata.⁷ Sőt az Istennek sem tetszik e dolog, melyért meg is veré Izráelt.⁸ Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkeztem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem!⁹ Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván:¹⁰ Eredj el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszs magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedjem veled.¹¹ Elméne azért Gád [próféta] Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszs magadnak!¹² Vagy három esztendeig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztessél ellenségeid által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr fegyvere és a döghalál három napig [kegyetlenkedjék] földedben és az Úr angyala pusztítson Izráel minden határaiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki engem hozzád küldött.¹³ És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem emberek kezébe!¹⁴ Bocsáta azért az Úr döghalált Izráelre; és meghalának Izráel közül hetvenezeren.¹⁵ Bocsáta annakfelette anglyalt az Úr Jeruzsálemre, hogy elpusztítaná azt. És mikor vágná [a népet], meglátá az Úr és könyörüle az [ő] veszedelm[ökö]n; és monda a pusztító anglyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak anglyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak szerűjénél.¹⁶ Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látá az Úr anglyalt állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, a melyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a vének is, zsákba öltözvén, az ő orczájokra.¹⁷ És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, a ki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezéd és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás.¹⁸ Akkor szóla az Úr anglyala Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szerűjén.¹⁹ Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet az Úr nevében szólott vala.²⁰ Mikor pedig Ornán hátratekintvén, látta az anglyalt, ő és az ő négy fia, a kik vele valának, elrejtözének (Ornán pedig búzát csépel vala).²¹ És juta Dávid Ornánhoz. Mikor pedig feltekintett vala Ornán, meglátta Dávidot, és kimenvén a szerűről, meghajtá magát Dávid előtt, arczzal a földre.²² És monda Dávid Ornánnak: Add nékem e szerűhelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak; igaz árán adjad nékem azt, hogy megsünjék e csapás a népen.²³ Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és az én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik; sőt az

ökröket is oda adom égőáldozatul, és fa helyett a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatul;

mindezeket [ajándéku]l adom.²⁴ És monda Dávid király Ornánnak: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni tőled; mert a mi a tied, nem veszem el [tőled] az Úrnak és nem akarok

égőáldozattal áldozni néki a máséból.²⁵ Ada azért Dávid Ornánnak a szerűért hatszáz arany siklust.

²⁶ És építe ott oltárt Dávid az Úrnak, és áldozék égő- és hálaáldozatokkal és segítségül hívá az Urat, a ki meghallgatá őt, mennyből tüzet [bocsátván] az égőáldozat oltárára.²⁷ És parancsola az

Úr az angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe.²⁸ Abban az időben, mikor látta Dávid, hogy

az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szerűjén, áldozék ott.²⁹ (Az Úr sátora pedig, a melyet

csinált vala Mózes a pusztában, és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala.³⁰ És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istent megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától.)

Chapter 22

¹ Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára.² Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövevényeket, a kiket

kővágókká tön, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák.³ Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, az ajtókhöz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték

nélkül.⁴ Számtalan czédrusfát is; mert a Sídon és Tírus [város]beliek czédrusfákat bőségesen

szállítának Dávidnak.⁵ Mert monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és ékesség az egész világon; elkészíték [azért mindene]ket néki. Dávid azért [mindene]ket nagy bőségesen megszerze, minekelőtte meghalna.

⁶ Hivatá azért Dávid az ő fiát, Salamont, és meghagyá néki, hogy az Úrnak, Izráel Istenének házat

csináltasson.⁷ És monda Dávid Salamonnak: [Édes] fiam, én elgondoltam vala szívemben, hogy

az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek;⁸ De az Úr ekképen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért ontottál ki a

földre én előttem.⁹ Ímé fiad leszen néked, a kinek csendessége leszen, mert nyugodalmat adok néki minden körülé való ellenségeitől; azért nevezetik Salamonnak, mert békességet és nyugodalmat

adok Izráelnek az ő idejében.¹⁰ Ő csinál az én nevemnek házat; ő leszen nékem fiam és én néki

atyja leszek, és megerősítem az ő királyságának trónját Izráel felett mindörökké. ¹¹ Most [édes] fiam legyen az Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szólt te felőled; ¹² De adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvényét megőrizzed. ¹³ Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesíted azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! ¹⁴ Ímé én is az én szegénységemben szereztem az Úr házának [építésére] százezer tálentom aranyat és ezerszer ezer tálentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkül, mert igen bőven van; fákat is, köveket is szereztem; te is szerezz ezekhez. ¹⁵ Van néked sok mívesed, kövágód, kő- és fafaragód és mindenféle dologban bölcs mesterembered. ¹⁶ Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: [azért] kelj fel, láss hozzá, és az Úr legyen veled! ¹⁷ Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy [ők] is legyenek segítségül az ő fiának, Salamonnak, [ezt mondván]: ¹⁸ Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek ti veletek, a ki néktek békességet adott köröskörül? Mert az én hatalmam alá adá e földnek lakosait, és meghódolt e föld az Úr előtt és az ő népe előtt. ¹⁹ No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívetek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének ládáját és az Istennek szentelt edényeket a házba, a mely építtetik az Úr nevének.

Chapter 23

¹ Megvénhedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: királylyá tevé az ő fiát, Salamont Izráel felett. ² És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a Lévitákat is. ³ És megszámláltatának a Léviták, harmincz esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfianként harmincznyolczezer volt. ⁴ Ezek közül huszonnégyezeren az Úr háza teendőinek gondviselői [valának,] és hatezeren tisztartók és bírák. ⁵ Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig dicsérik vala az Urat [minden zengő] szerszámokkal, melyeket [Dávid] készíttetett a dicséretre. ⁶ És Dávid őket csoportokba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Méraritákra. ⁷ A Gersoniták közül valók valának Lahdán és Simhi. ⁸ Lahdán fiai: Jéhiel a fő, Zétám és Joel hárman. ⁹ És a Simhi fiai: Selómit, Hásiel és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának fejei. ¹⁰ Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi fiai. ¹¹ Jahát

volt a fő, Zina második: de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének, az ő családjukban csak egy ágnak vétettek. ¹² Kéhát fiai: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen. ¹³ Amrám fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztott, hogy felszenteltetnék a szentek szentje számára, ő és az ő fiai mindörökké, hogy jóillatot tennének az Úr előtt, és szolgálnának néki, s az ő nevében [a népet] megáldanák mindörökké. ¹⁴ Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetségei közé. ¹⁵ Mózes fiai: Gerson és Eliézer. ¹⁶ Gerson fiai: Sébuel a fő. ¹⁷ Eliézer fiai voltak: Rehábia a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a Rehábia fiai igen megsokasodtak vala. ¹⁸ Ishár fiai: Selómit, a ki fő vala. ¹⁹ Hebron fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik és Jékámám negyedik. ²⁰ Uzziel fiai: Mika a fő, és Isija második. ²¹ Mérári fiai: Mákhli és Músi; Mákhli fiai: Eleázár és Kis. ²² Meghala pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját atyjokfiai, a Kis fiai vettek el. ²³ Músi fiai: Mákhli, Eder és Jeremót, hárman. ²⁴ Ezek Lévi fiai családjaik szerint, a családfők, az ő megszámláltatásuk szerint, neveik száma szerint fejenként, a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. ²⁵ Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az ő népének, és Jeruzsálemben lakozik mindörökké; ²⁶ Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az [Isten] hajlékát, s mindazokat az eszközöket, [a melyek] az ő szolgálatához valók. ²⁷ Annakokáért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban és azon felül. ²⁸ Mert az ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent [edények] tisztítása és az Isten házában szolgálatja által. ²⁹ És hogy [gondot viseljenek] a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való lepényekre, a serpenyőben főttre és pirítotttra, minden mértékre és mérőre. ³⁰ És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dícséretére, úgy reggel, mint este; ³¹ És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken [bizonyos] szám szerint, a mint szükség vala, szüntelen az Úr előtt; ³² És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az ő atyjokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában.

Chapter 24

¹ Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb, Abihú, Eleázár és Itamár. ² Nádáb és Abihú még atyjuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért Eleázár és Itamár viselék a papságot.

³ És elosztá őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az ő tisztök szerint a szolgálatra. ⁴ Eleázár fiai között pedig több főember találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták őket. Az Eleázár fiai között családjaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közül, családjaik szerint, nyolcz. ⁵ Eloszták pedig őket sors által válogatás nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közül valók. ⁶ És beirá őket Semája, a Nétanéel fia, a Lévi [nemzetségéből] való íródeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki Abjátár fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az Itamár [nemzetségéből.]

⁷ Esék pedig az első sors Jojáribra; a második Jedájára; ⁸ Hárímrá a harmadik; Seórimra a negyedik; ⁹ Málkijára az ötödik; Mijáminra a hatodik; ¹⁰ Hakkósra a hetedik; Abijára a nyolczadik; ¹¹ Jésuára a kilencedik; Sekániára a tizedik; ¹² Eliásibra a tizenegyedik; Jákimra a tizenkettedik; ¹³ Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizennegyedik; ¹⁴ Bilgára a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik; ¹⁵ Hézirre a tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolczadik; ¹⁶ Petáhiára a tizenkilencedik; Jéhezkelre a huszadik; ¹⁷ Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonkettedik; ¹⁸ Delájára a huszonharmadik; Maáziára a huszonnegyedik. ¹⁹ Ez az ő hivatalos rendjök szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az ő atyjoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene. ²⁰ A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrám fiai közül [vala] Subáel; a Subáel fiai közül Jehdéja. ²¹ A [mi illeti] Rehábiát: a Rehábia fiai közül Issija vala fő. ²² Az Ishár fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát. ²³ A [Hebron] fiai közül [első] vala [Jérija, Amárja második, Jaháziel harmadik, Jekámhám negyedik. ²⁴ Uzziel fiai: Mika; a Mika fiai közül Sámir. ²⁵ Mika atyjafia Issija; Issija fiai közül Zekáriás. ²⁶ Mérári fiai: Mákhlí és Músi; Jaázija fia, Bénó. ²⁷ Mérárinak Jaázijától, az ő fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. ²⁸ Mákhlitól [vala] Eleázár, és ennek nem valának fiai. ²⁹ Kistől: a Kis fiai közül való volt Jérahméel. ³⁰ Músi fiai: Mákhlí, Eder és Jérimót. Ezek a Léviták fiai az ő családjaik szerint.

³¹ Ezek is sorsot vetének az ő atyjokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel egyformán.

Chapter 25

¹ Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak cziterákkal, lantokkal és czimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra [rendeltettek] az ő szolgálatuk szerint: ² Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétánia és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett prófétál vala. ³ A Jédutun [fiai] közül: A Jédutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia [és] [Simej] hatan cziterával az ő atyjok Jédutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dicséretére prófétál vala. ⁴ A Hémán [fiai] közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel, Jérimót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddálti, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallóti, Hótir, Maháziót. ⁵ Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnok a [hatalom] szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennégy fiút és három leányt ada. ⁶ Ezek mindnyájan az ő atyjuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal az Isten házában szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jédutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. ⁷ Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik jártasok valának az Úr énekében, mindnyájan tudósok, kétszáznyolcvannyolc vala. ⁸ És sorsot vetének a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. ⁹ És esék az első sors az Asáf [fiára,] József; Gedáliára a második. ¹⁰ Ő és testvérei tizenketten valának. A harmadik Zakkúrra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹¹ Negyedik Jisrire [esék], kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹² Ötödik Nétániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹³ Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁴ Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁵ Nyolczadik Jésájára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁶ Kilencedik Mattániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁷ Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁸ Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ¹⁹ Tizenkettedik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁰ Tizenharmadik Subáelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²¹ Tizennegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²² Tizenötödik Jérimótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²³ Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁴ Tizenhetedik Josbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁵ Tizennyolczadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten

²⁶ valának. ²⁷ Tizenkilencedik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁸ Huszadik
 Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ²⁹ Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei
 tizenketten valának. ³⁰ Huszonkettedik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.
³¹ Huszonharmadik Maháziótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. ³¹ Huszonnegyedik
 Romámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.

Chapter 26

¹ Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közül Meselémiás, a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közül való
² volt. ³ A Meselémiás fiai közül elsőszülött Zekária, Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játniel
 negyedik, ⁴ Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehoénai hetedik. ⁵ Obed-Edom fiai közül: Semája
 elsőszülött, Józabád második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanéel ötödik, ⁶ Ammiel hatodik,
 Issakhár hetedik, Pehullétai nyolczadik, mert az Isten megáldotta vala őt. ⁷ Az ő fiának, Semájának
 is születtek fiai, a kik családjukban uralkodtak, mert erős vitézek valának. ⁸ Semája fiai: Othni,
 Refáel, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős férfiak valának, Elihu és Sémákiás. ⁹ Ezek
 mindnyájan Obed-Edom fiai közül valók; mind ő magok, mind fiaik és testvéreik derék férfiak
 valának, erősek a szolgálatra; hatvanketten Obed-Edomtól valók. ¹⁰ Meselémiásnak is fiai és
 testvérei tizennyolczan erős férfiak valának. ¹¹ Hósának is, a Mérári fiai közül, valának fiai, kik
 között Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem mivel az ő atyja őt akarva választani
 főnek; ¹² Hilkiás a második, Tebáliás a harmadik, Zekária negyedik; mindnyájan a Hósa fiai és
 testvérei, tizenhárman. ¹³ Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek által, hogy az ő
 atyjokfiaival együtt vigyáznának és szolgálnának az Úr házában. ¹⁴ És sorsot vetének kicsiny és
 nagy egyaránt az ő családjaik szerint mindenik kapura. ¹⁵ És esék a napkelet felé való [kapunak
 őrizete] sors szerint Selémiásra; Zekáriára pedig, az ő fiára, a ki bölcs tanácsadó vala, mikor sorsot
 vetének, esék az északi [kapu] sors szerint. ¹⁶ Obed-Edomnak a déli [kapu;] az ő fiainak pedig a
 kincstartó ház. ¹⁷ Suppimnak és Hósának a napnyugotra való [kapu,] a Salléketh kapuval együtt
 a felmenő töltésen, egyik őrizőhely szemben a másikkal. ¹⁷ Napkelet felé vala hat Lévíta; észak

felé minden napra négy; délre is minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő.¹⁸ A külső
 részen napnyugat felé: négy a felmenő töltésen, kettő a külső rész felé.¹⁹ Ezek az ajtónállók
 csoportjai a Kóriták és Méráriták közül.²⁰ A Léviták közül: Ahija volt az Isten háza kincsének,
 és az [Istennek] szentelt kincsnek [főgondviselője].²¹ A Lahdán fiai, Gersoniták fiai Lahdántól;
 a Lahdán családfői, Gersonita Jéhiéli.²² Jéhiéli fiai: Zétám és Joel az ő testvére, a kik az Úr háza
 kincseinek valának [gondviselői].²³ Az Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetségéből valók is.
²⁴ Sébuel pedig Gersonnak, a Mózes fiának fia a kincs főgondviselője volt.²⁵ Az ő atyjafiai pedig,
 Eliézertől valók, [ezek:] Rehábiás az ő fia, kinek fia Jésáia, kinek fia Jórám, kinek fia Zikri, kinek
 fia Selómit.²⁶ Ez a Selómit és az ő testvérei valának [gondviselői] minden megszentelt kincsnek,
 a melyet Dávid király, a nemzetségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a hadakozó nép
 fejedelmei szenteltek vala [Istennek].²⁷ A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az
 Úr házának építésére,²⁸ És a mit csak szentelt Sámuel próféta, és Saul, a Kis fia, és Abner, a Nér
 fia, és Joáb, a Séruja fia; és bárki szentelt is [valamit Istennek: mind] Selómitnak és az ő testvéreinek
 [gondviselése alatt volt].²⁹ Az Isháriták közül Kenániás és az ő fiai Izráel külső dolgaival [bízattak
 meg,] mint tisztartók és bírák.³⁰ A Hebroniták közül Hasábiás és testvérei igen erős férfiak,
 ezren és hétszázan valának, a kik Izráel népe között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők
 voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában.³¹ A Hebroniták között Jerija vala a fő
 (a Hebroniták nemzetségeik és családjaik szerint megkerestetének a Dávid királyságának
 negyvenedik esztendejében és találtak bátor férfiakat Gileád-Jaézerben).³² És az ő atyjafiai, erős
 férfiak, kétezerhétszázan valának, családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a Rubenitákon
 és Gáditákon és Manasse félnemzetségén, mind az Istennek, mind a királynak minden dolgában.

Chapter 27

¹ Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők, ezredesek, századosok és előljáróik azoknak, a
 kik a király szolgálatában állottak a seregek minden dolgaiban, a kik be- és kimennek
 hónapról-hónapra az egész esztendőn át; a seregek egyenként huszonnégyezer ember[ből állanak.]
² Az első csapatnak [vezére] az első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala, mely csapat
 huszonnégyezerből állott;³ Ő a Péres fiai közül való volt és vezére az első hónapra [rendelt] sereg

minden előljárójának.⁴ A [második] csapatnak [vezére] a második hónapban Dódai Ahohites vala és az ő csapatja; és Miklót az előljáró. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.⁵ A harmadik seregek a harmadik hónapban Benája volt a [vezére,]a ki Jójada főpaprak volt a fia; az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.⁶ Ez a Benája hős volt a harmincz között, sőt a harmincz felett való volt. Csapatjának [előljárója] az ő fia, Ammizabád vala.⁷ A negyediknek [vezére] a negyedik hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő fia, Zebádia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.⁸ Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jizráhites Samhut vala. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.⁹ A hatodiknak [vezére] a hatodik hónapban a Tékoabeli Ira volt, az Ikkés fia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹⁰ A hetediknek [vezére] a hetedik hónapban a Pélonbeli Héles vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹¹ A nyolczadiknak [vezére] a nyolczadik hónapban a Husátbeli Sibbékai vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹² A kilencediknek [vezére] a kilencedik hónapban az Anatóbéli Abiézer vala, a Benjáminiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹³ A tizediknek [vezére] a tizedik hónapban a Nétófátbéli Maharai vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹⁴ A tizenegyediknek [vezére] a tizenegyedik hónapban a Pirathonbeli Benája vala, az Efraimiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹⁵ A tizenkettediknek [vezére] a tizenkettedik hónapban a Nétófátbéli Héldai vala, Othniel [nemzetségéből] való. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.¹⁶ Izráel nemzetségei között, a Rubeniták előljárója Eliézer, a Zikri fia; a Simeonitáké Sefátiás, a Maaka fia.¹⁷ Lévinek Hasábia, a Kémuel fia; Áronnak Sádók;¹⁸ Júdának Elihu, a Dávid atyjafiai közül; Izsakhárnak Omri, a Mikáel fia;¹⁹ Zebulonnak Ismája, az Obádiás fia; Nafthalinak Jérimót, Azriel fia;²⁰ Efraim fiainak Hósea, az Azáziás fia; a Manasse félnemzetségének Jóel, a Pedája fia;²¹ Manasse Gileád földén való félnemzetségének Iddó, a Zekáriás fia; Benjáminnak Jaasiel, az Abner fia;²² Dánnak Azaréel, a Jérohám fia. Ezek valának az Izráel nemzetségeinek fejedelmei.²³ Nem számláltatá meg pedig Dávid azokat, a kik húsztendőn alól valának; mert az Úr megigérte, hogy megsokasítja Izráelt, mint az égnek csillagait.²⁴ Joáb, a Séruja fia megkezdé a számlálást, de véghez nem vivé, mivelhogy e miatt [Istennek] haragja támadt Izráel ellen. Ez okból a szám nem vétetett fel a Dávid király krónikájának száma közé.²⁵ A király kincsenek [gondviselője] vala Azmávet, az Adiel fia; a mezőkön, a városokban,

a falvakban, a várakban való kincseknek pedig Jónatán, az Uzziás fia volt a [gondviselője;] ²⁶ A föld művelésére rendelt mezei munkások felett volt Ezri, a Kélub fia. ²⁷ A szőlőművesek felett volt a Rámátbeli Simei, és a szőlőkben levő boros tárházak felett a Sifmitbeli Zabdi; ²⁸ Az olajfák és a mezőn való fügefák [művesei] felett a Gideritbeli Baálhanán; az olajos tárházak felett Joás; ²⁹ A Sáron [mezején] legelő barmok felett a Sáronbeli Sitrai; a völgyekben [legelő] barmok felett pedig Sáfát, az Adlai fia. ³⁰ A tevék felett az Ismáel nemzetéből való Obil; a szamarak felett a Méronótbeli Jehdéja; ³¹ A juhok felett a Hágárénus Jaziz. Mindnyájan ezek valának a Dávid király jószágainak gondviselői. ³² Jónatán, a Dávid nagybátyja főtanácsos vala, a ki értelmes és írástudó ember volt. Jéhiel, a Hakhmóni fia pedig a király fiaival vala. ³³ Akhitófel is a királynak tanácsosa volt. Arkites Khúsai pedig a király barátja. ³⁴ Akhitófel után volt Jójada, a Benája fia, és Abjátár; a király hadának fővezére pedig Joáb.

Chapter 28

¹ Egybehívatá pedig Dávid Jeruzsálembe az Izráel összes fejedelmeit, a nemzetségek fejedelmeit, a király szolgálatában levő csapatok előljáróit, az ezredeseket, a századosokat, a király minden jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is, udvariszolgáival, a harcosokat minden erős vitézivel egyetemben. ² És felállá Dávid király az ő lábaira, és monda: Halljátok meg [szómat] atyámfiai és én népem! Elvégezém szívem szerint, hogy az Úr szövetsége ládájának nyugodalmas házat csináltatnék és a mi Istenünk lábainak zsámolyt; hozzá is készítettem [mindent] az építéshez. ³ De az Isten monda nékem: Ne [te] csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember vagy, [sok] vért is ontottál [immár.] ⁴ Engem választá az Úr, Izráel Istene az én atyámnak egész házából, hogy lennék királya az Izráel népének mindörökké; mert Júdát választotta előljárónak és a Júda törzsében az én atyámnak háznépét; az én atyámnak fiai közül pedig engem méltóztatott királylyá tenni egész Izráel felett. ⁵ És minden fiaim közül (mert az Úr sok fiakat adott nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy ülne az Úr királyságának székében Izráel felett. ⁶ És monda nékem: Salamon a te fiad építi meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek; ⁷ Megerősítem az ő királyságát mindörökké; ha az én parancsolatimat és ítéletimet szorgalmasan megtartándja, a mint e mai napon. ⁸ Most azért az

egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: őrizzétek s keressétek az Úrnak a ti Istenteknek minden parancsolatit, hogy bírassátok e jó földet, és hogy örökségül hagyassátok fiaitokra is magatok után mindörökké.⁹ Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden [emberi] gondolatot jól ért. Hogyha őt kereséted, megtalálod; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindörökké.¹⁰ Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt.¹¹ Akkor átadá Dávid az ő fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját,¹² És mindennek formáját, a melyeket szívében elgondolt vala, az Úr házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és a szent kincseknek számára köröskörül levő minden kamarák felől.¹³ A papok és Léviták csapatjainak [háza], az Úr háza szolgálatának minden munkája és az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől.¹⁴ Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkal minden ezüst eszközök és a különböző szolgálatok eszközei számára.¹⁵ [Vagyis] aranyat mértékkal az arany gyertyatartókra és azok arany szövétnekére, mértékkal mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartókra mértékkal, a gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint.¹⁶ És aranyat mértékkal, a szent kenyerek asztalai, minden asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst asztalok számára.¹⁷ A villákra, medenczékre és kancsókra tiszta aranyat; az arany poharakra is [bizonyos] mérték szerint ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra ezüstöt [bizonyos] mértékkal, minden pohárra.¹⁸ A füstölő oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint; aranyat a szekérnek [azaz] a Kéruboknak mintázására, a kik kiterjesztett [szárnyakkal] az Úr szövetségének ládáját befedezik.¹⁹ Mindezek az Úr kezétől íratottak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára.²⁰ Monda ezek után Dávid Salamonnak, az ő fiának: Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne rettegj; mert az Úr Isten, az én Istenem veled leszen, téged el nem hagy, téled el sem távozik, míglén elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét.²¹ Ímé, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten házának minden szolgálatára, veled lesznek minden munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is és az egész nép minden dolgaidra nézve.

Chapter 29

¹ Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: [Ím látjátok,]hogy egyedül az én fiamat Salamont választotta Isten, a ki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé léssen az a ház, hanem az Úr Istené. ² Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára [bőségesen] szereztem aranyat az arany [szerszámok]ra, [Jezüstöt az ezüst [szerszámok]ra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákat a fákra, ónyköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különb-különbszínű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bőséggel. ³ Ezenfölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a mi kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom ⁴ az én Istenem házának szükségére, azok mellett, a melyeket szereztem a szentház számára. Háromezer tálentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tálentom tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. ⁵ Aranyat az arany [szerszámok]ra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki [még] adni akar, szabad akaratja szerint, töltsen meg az ő kezét ma és [adjon, a mit akar] az Úrnak. ⁶ Azért szabad akaratjok szerint adának [ajándékokat] az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei. ⁷ És adának az Isten házának szükségére ötezer tálentom aranyat és tízezer dáríkot; tízezer tálentom ezüstöt és tizenhatszáz tálentom rezet és százezer tálentom vasat. ⁸ És valakinél [drága]kövek találtatának, adák az Úr házának kincséhez, a Gersoniták közül való Jéhiel kezébe. ⁹ És örvendeze a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tiszta szívökből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett. ¹⁰ Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mind örökké! ¹¹ Oh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, [tied]! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! ¹² A gazdagság és a dicsőség mind te tőled [vannak,] és te uralkodol mindeneken; a te kezében van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezében van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítettése. ¹³ Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dicsérvük a te dicsőséges nevedet; ¹⁴ Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való [ajándék] adására, a mint tettünk? ¹⁵ Mert tőled van minden, és a miket a te kezedből [vettünk,]jazokat adtuk most néked. Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, a mint a mi atyáink is egyenként; a mi [életünk] napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. ¹⁶ Oh mi Urunk Istenünk! mind ez a gazdagság, a mit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezedből való és mindazok tiéd! ¹⁷ Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az

igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. ¹⁸ Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindörökké ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te feléd! ¹⁹ Salamonnak pedig, az én fiának adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatodat, bizonyosságtételeidet és rendelésidet megőrizhesse, s ²⁰ hogy mindazokat megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat, a melyet én megindítottam. És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istenét; s leborulván, tisztelik az Urat és a királyt. ²¹ És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égőáldozatokkal az Úrnak másnapon, ezer tulkot, ezer kost, ezer bárányt italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izráelért. ²² S evének és ivának az Úr előtt azon a napon nagy vígasságban. Azután Salamont, a Dávid fiát másodsor is királylyá tevék és felkenék őt az Úrnak, hogy lenne fejedelem; Sádókot is fölkenék a főpapságra. ²³ És üle Salamon az Úr székébe, mint király az ő atyjának, Dávidnak helyében, és [mindenben] szerencsés vala, mert engedelmeskedék néki az egész Izráel. ²⁴ A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai is mindnyájan kezet adának, hogy Salamon királynak engedelmeskedni fognak. ²⁵ És igen felmagasztalá az Úr Salamont mind az egész Izráel népe előtt, és oly királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló egy királynak sem volt ő előtte Izráelben. ²⁶ Így uralkodott Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. ²⁷ Az idő pedig, a melyben uralkodék Izráel felett, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminczháromig uralkodék. ²⁸ És meghala jó vénségben, életével, gazdagságával és minden dicsőségével megelégedve. És uralkodék az ő fia, Salamon helyette. ²⁹ Dávid királynak pedig úgy első, mint utolsó dolgai, ímé megirattak a Sámuel próféta könyvében és a Nátán próféta könyvében és a Gád próféta könyvében; ³⁰ Az ő egész országlásával, hatalmasságával és mind azzal, a mi az ő idejében történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

2 Chronicles

Chapter 1

¹ Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen felmagasztalá. ² És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bírának és egész Izráel minden előljáróinak [és] a családfőknek, ³ Hogy elmennének Salamon és az egész gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr szolgálja csinált vala a pusztában; ⁴ De az Isten ládáját Dávid már felvitte volt Kirját-Jeárimból arra a [helyre,] melyet készített számára Dávid; mert sátor állított fel számára Jeruzsálemben. ⁵ A rézoltár azonban, melyet Bésaléal, az Uri fia csinált, a ki a Huri fia volt, ott volt az Úr sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a gyülekezet. ⁶ És áldozék ott Salamon a rézoltáron az Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égőáldozatot. ⁷ Azon éjszaka megjelenék az Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked. ⁸ És monda Salamon az Istennek: Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal, Dáviddal; és ő helyette engemet királylyá tettél. ⁹ Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, [melyet szólottál volt] az én atyámnak, Dávidnak; mert te választottál engem királylyá e nép felett, mely [oly] sok, mint a földnek pora. ¹⁰ Most azért adj nékem bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajjon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? ¹¹ Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tisztességet, avagy a téged gyűlölőknek lelkét, sem hosszú életet magadnak nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd az én népemet, mely felett királylyá tettelek téged: ¹² A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, sőt gazdagságot, kincset és tisztességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak. ¹³ És visszatére Salamon Jeruzsálembe a Gibeon hegyéről, a gyülekezet sátora elől és uralkodék az Izráelen. ¹⁴ Szerze Salamon szekereket és lovagokat; és vala néki ezernégyszáz szekere és tizenkétezer lovagja, a kiket helyezettete a szekerek városaiba és Jeruzsálembe a király mellé. ¹⁵ És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a czédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak. ¹⁶ És Salamonnak hoznak vala lovakat Égyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat szabott áron. ¹⁷ És mikor feljönnek vala, hozának Égyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst [siklusért,] egy-egy lovat százötven ezüst [siklusért,] és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Siria királyainak.

Chapter 2

¹ Elvégezé Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát.

² És rendelete Salamon hetvenezer férfit teherhordásra, nyolcvanezer férfit favágásra a hegyen;

³ háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz. És küldte Salamon a tírusbeli Hírám királyhoz, mondván: A mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedtél, a kinek küldöttél czédrusfákat, hogy építene magának

⁴ házat, melyben laknék; Úgy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstölő szerekkel jó illatot gerjeszsek, hogy folytonosan szent kenyerek [álljanak előtte,] s minden reggel és este égőáldozatot [áldozzák] szombatnapokon, az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedniök az

⁵ Izráelitáknak. A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk

⁶ nagyobb minden isteneknél. De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egei őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhassak? hanem hogy

⁷ csak jóillatot tegyenek abban ő előtte. Most azért küldj hozzám tudós mesterembert, a ki tudjon készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vashól, bíborból, karmazsinból és kék bíborból; a ki tudjon metszéseket metszeni az én mesterembereimmal együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak,

⁸ a kiket az én atyám, Dávid szerzett. Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te szolgálid tudják vágni a Libánusnak fáit; és ímé az én szolgálím

⁹ is a te szolgáliddal [lesznek.] Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építek, nagy

¹⁰ és csudálatos lesz. És ímé a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgálidnak adok húszezer

¹¹ véka cséplett búzát és húszezer véka árpát, húszezer báth bort és húszezer báth olajat. Felele pedig Hírám, a Tírus királya levélben, melyet küldte Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő

¹² népét, azért adott téged nekik királyul. Ismét monda Hírám: Áldott az Úr, az Izráel Istene, a ki mind a mennyet, mind a földet teremtette; a ki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes fiát adott volt

¹³ Dávid királynak, a ki mind az Úrnak házat, mind magának királyi palotát akar építeni. Ímé

¹⁴ küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, [a ki] [az] én atyámé, Húrámé [volt;] A Dán [nemzetségének] leányai közül való asszony fiát (és az ő atyja Tírus városából való), a ki tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vashól, kövekből, fákból, bíborból, kék bíborból, lenből és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbízatik, a te tudós mesterembereiddel és az én urammal, Dávid királynak, a te atyádnak tudós

¹⁵ mestereivel egyben. Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort ígért az én uram, küldje el

az ő szolgálainak; ¹⁶ Mi pedig a Libánuson vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és ¹⁷ elviszszük azokat szálakon a tengeren Joppéhoz, és te onnét vitessed Jeruzsálembe. Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő atyjának, Dávidnak ¹⁸ megszámláltatása után és találtatának százötvenháromezerhatszázán. És választá azok közül hetvenezer teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolczvanezeret; pallérokul, a kik a népet szorgalmaztatnák, [rende] háromezerhatszázat.

Chapter 3

¹ Elkezdé építtetni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak, az ő atyjának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szerűjén. ² Elkezdé pedig az építést a második hónap második [nap]ján, királyságának negyedik esztendejében. ³ És ilyen alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél: hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége húsz sing. ⁴ És a tornác a [templom] hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága pedig százhúsz sing; és beborítá azt belől tiszta arannyal. ⁵ A derék házat pedig megbélelteté fenyőfákkal és finom arannyal borítá be, melyen pálmafákat és lánczokat metszete. ⁶ És beborította a házat drágakövekkel ékességül, és az arany Párvaimból való arany volt. ⁷ És beboríttatá a háznak gerendáit, ajtómellékit, falait és annak ajtait is arannyal; és metszete a háznak falaira Kérubokat. ⁸ Megcsináltatá a szentek-szentjét is, melynek hosszúsága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is húsz sing volt, és beboríttatá azt hatszáz tálentom finom arannyal. ⁹ A szegeknek súlya ötven arany siklus volt. A felső helyiségeket is beboríttatá arannyal. ¹⁰ És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot is, szoborműveket, és beboríták azokat arannyal. ¹¹ A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala; egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát érinté. ¹² A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig, a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté. ¹³ Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire valának kiterjesztve; lábaikon állanak, és arczuk befelé. ¹⁴ Annakfelette függönyt is csináltata, ¹⁵ két és piros bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott. Két oszlopot

is csináltata a ház előtt, a melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt felül mindenikre, a mely öt sing vala. ¹⁶ És csináltatott lánczokat is, [mint] a belső részben, s az oszlopok tetejére helyezteté; és száz gránátalmát is csináltatott, s a lánczokba helyezteté. ¹⁷ És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

Chapter 4

¹ Csináltatott rézoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz sing vala. ² Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik széléig tíz sing vala, köröskörül kerek, és öt sing magas, és harmincz sing zsinór érte be a kerületit. ³ Az alatt ökör alakok valának köröskörül, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve ugyanazon öntésből. ⁴ Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugotra, három délre és három napkeletre, és a tenger felül [vala] rajtok, hátuk pedig mind befelé. ⁵ Vastagsága egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, [vagy] a liliom virága; és háromezer báth fért belé. ⁶ Csináltatott annakfelette tíz mosdómedenczét, és ötöt helyeztete jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger pedig [a végre vala,] hogy abban mosakodjanak a papok. ⁷ Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyezteté a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől. ⁸ Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyeztete a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medenczét is. ⁹ Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornácot; és ajtókat a tornácra, s azok ajtait rézzel borítá be. ¹⁰ A tengert pedig helyezteté jobbkéz felől napkeletre, délnek ellenébe. ¹¹ Húrám fazekakat, lapátokat és medenczéket is csinált. ¹² És elvégezé Húrám a mívet, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten házában; [Tudniillik] a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. ¹³ És négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. ¹⁴ Csinála talpakat is, és azokra mosdómedenczéket. ¹⁵ Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. ¹⁶ Fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezen eszközöket Húrám az ő atyja tiszta rézből

csinálta Salamon királynak az Úr háza számára.¹⁷ A Jordán mezején önteté azokat a király az
 agyagos földben, Sukkót és Seredáta között.¹⁸ Mindezen eszközöket Salamon nagy mennyiségben
 csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát.¹⁹ És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést
 is, mely az Úr házához [szükséges volt:] az arany oltárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek
²⁰ [voltak.] A gyertyatartókat és azoknak szövétnekeit is, hogy égjenek azok rendeltetésök szerint
 a szentek-szentje előtt, finom aranyból.²¹ Azok virágait, szövétnekeit és hamvvevőit is aranyból,
 és pedig tiszta aranyból.²² És az ollókat, medenczéket, tálakat és tömjénezőket finom aranyból,
 és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez [való bejárat] belső ajtóit és a templom házának belső ajtóit
 aranyból.

Chapter 5

¹ És elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király csinála az Úr házához. És bevivé
 Salamon Dávidtól, az ő atyjától, [Istennek] szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az összes
 edényeket, és helyhezteté azokat az Isten házának kincsei közé.² Akkor Salamon összegyűjté az
 Izráel véneit és a nemzetségek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálemben,
 hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját a Dávid városából, a mely a Sion.³ És felgyűlének
 Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónap ünnepén.⁴ Mikor pedig eljöttek volna
 mindnyájan az Izráel vénei: felvették a Léviták a ládát.⁵ És felvették a ládát, a gyülekezet sátorát
⁶ és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvették azokat a papok [és] Léviták.
 Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, [megy vala] a láda előtt,
 áldozván juhokkal és ökrökkel, a melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem irattathatnának
 sokaságuk miatt.⁷ És bevették a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az [Isten] házának
 belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá.⁸ A Kérubok pedig szárnyaikat
 kiterjesztik vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a ládát és annak rúdjaikat felülről.⁹ Azután
 kijebb vonták annak rúdjaikat, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a ládán kívül, a legbelső
¹⁰ rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig. Nem volt egyéb a
 ládában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a Hóreb [hegyén] tett vala [abba,] a mikor az
 Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptomból.¹¹ Lőn pedig, mikor a papok

kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindnyájan, a kik ott valának, magokat megszentelték vala
 és akkor nem kellett megtartaniok az ő sorrendjöket, ¹² Annakokáért az énekes Léviták mind, a
 mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiaik és testvéreik fehér ruhákban, czimbalmokkal,
 lantokkal és cziterákkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és ő velök százhusz kürtölő pap; ¹³
 Mert a kürtölőknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és
 tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelnének kürtökkel, czimbalmokkal és [mindenféle] zengő
 szerszámokkal, dicsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az
 Úrnak háza megtelék köddel, ¹⁴ Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban
 a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.

Chapter 6

¹ Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. ² Én pedig lakóházat
 építettem néked, helyet, a hol örökké lakjál. ³ Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész
 gyülekezetét; és Izráel egész gyülekezete felállott. ⁴ És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, ki
 szólott volt az ő szája által az én atyámnak, Dávidnak, és [hatalmas] kezeivel beteljesítette, mondván:
⁵ Attól a naptól fogva, a melyen kihozám az én népemet Égyiptom földéből, soha nem választottam
 egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetségei közül, hogy házat építenének, a melyben lenne
 az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne. ⁶ Hanem
 Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy [vezére]
 lenne az én népemnek, Izráelnek. ⁷ Ámbár az én atyám, Dávid elvégezé magában, hogy házat
 építene az Úrnak, Izráel Istenének, ⁸ De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy
 arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tetted, hogy szívedben ezt elvégezted; ⁹ Mégis
 nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékból származik, ő épít az én nevemnek
 házat. ¹⁰ És beteljesíté most az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid
 helyett, és ülék az Izráel királyi székébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az
 Úrnak, Izráel Istene nevének. ¹¹ És abba helyeztem a ládát, a melyben az Úrnak szövetsége van,
 melyet szerzett volt az Izráel fiaival. ¹² És oda állott [Salamon] az Úr oltára elé, az Izráel egész
 gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette. ¹³ Salamon pedig egy széket csináltatott vala
 rézből, a melyet a tornácznak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing,
 magassága pedig három sing vala. Felállta abba, és térdeire esvén az egész Izráel gyülekezete előtt,

néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájdmát, és kezeit e házban kiterjeszté: ³⁰
 Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai
 szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered az emberek fiainak szívét;
³¹ Hogy féljenek téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi
³² atyáinknak. Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze
 földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezédért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván,
³³ könyörögnek e házban: Te hallgasd meg a mennyből, a te lakóhelyedből, és add meg az
 idegennek mindazt, a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te
 nevedet, és tiszteljenek téged úgy, mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te nevedről
³⁴ nevezetik e ház, a melyet én építettem. Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon
 az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek, hozzád [fordulván] e város felé, a melyet
³⁵ választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: Te hallgasd meg az
³⁶ égből az ő könyörgésüket és imádságukat, és szerezz nekik igazságot. Ha vétkeznek ellened
 (mert nincsen ember, a ki nem vétkeznék) és reájok megharagudván, az ellenség kezébe adándod
³⁷ és őket fogságba viendik azok, a kiktől megfogattak, messze földre vagy közelre, És ha az
 [idegen] földön, a hol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogságuk helyén
³⁸ könyörögnek hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan és gonoszul cselekedtünk; És
 megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk földében, a hol őket
 fogva tartják, és könyörögnek [hozzád,] az ő földjüknek útja felé [fordulva,] a melyet adtál volt az
 ő atyáinknak, és e város felé, a melyet választottál [magadnak,] és e ház felé, a melyet a te nevednek
³⁹ építettem: Hallgasd meg akkor az ő könyörgésüket és imádságukat a mennyből, a te lakhelyedről,
⁴⁰ és szerezz nekik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened vétkezett. Most azért,
 oh én Istenem, legyenek a te szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a könyörgésre ezen a
⁴¹ helyen. És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak ládája!
 A te papjaid, oh Úr Isten, öltöztessenek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jóban.
⁴² Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett [király]od orczáját; emlékezzél meg Dávidhoz, a te
 szolgálóhoz való [nagy] irgalmasságaidról!

Chapter 7

¹ És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészté az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat, ² Annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát. ³ És az Izráel fiai mindnyájan látták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arczzal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és tisztelik az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké való! ⁴ A király pedig és az egész nép áldoznak vala áldozatokat az Úr előtt. ⁵ Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhuszezer juhval; és [ekképen] szentelik fel az Úr házát a király és az egész nép. ⁶ A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztökben; a Léviták is az Úrnak [minden] zengő szerszámaival, a melyeket Dávid király készítettett, hogy az Urat dicsérnék (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel [mely] kezökbe [adatott;] a papok pedig trombitálnak velök szemben, míg az egész Izráel ott állá. ⁷ És felszentelé Salamon a középső pítvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, a melyet Salamon készítetté, nem fér vala az égőáldozat, az ételáldozat és a [hálaadóáldozat] kövére. ⁸ És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezek Hámáttól fogva az Égyiptom patakáig. ⁹ A nyolczadik napon pedig gyülekezést tartának, mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon. ¹⁰ A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátoraikba, vígan és megelégedve mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel. ¹¹ És Salamon bevégezé az Úr házát és a királyi palotát, s mindazt, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában; szerencsésen bevégezé. ¹² Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s monda néki: ¹³ Meghallgattam a te könyörgésedet, és e helyet magamnak áldozat házául választottam. ¹⁴ Ímé, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet megemészsze; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népemre: ¹⁵ És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket. ¹⁶ Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre. ¹⁷ Most választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindörökké, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor. ¹⁷ És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s az

18
 én rendelésimet és ítéletimet megtartándod: Megerősítem a te birodalmaid trónját, a mint megígértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: Nem vétetik el a [te nemzetségedből való] férfiú az Izráel királyiszékiből.
 19 De hogyha ti elszakadtok, s rendelésimet és parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálodtok és azok előtt meghajoltok:
 20 Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orcám elől elvetem; tanulságul és példabeszédül adom őket minden nemzetségnek.
 21 És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmélnodni fog, és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal?
 22 És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Égyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájok mind e veszedelmet.

Chapter 8

1 Lőn pedig húsztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját:
 2 Azokat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda.
 3 Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté.
 4 És megépíté Tadmort a pusztában, és minden kincstartó városokat, a melyeket Hámátban épített.
 5 Annakfelette mind a felső, mind az alsó Bethoront megépíté s megerősített városokká [tette] kőfalakkal, kapukkal és zárokkal.
 6 És Baalátot, s a tárházak minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és mindent, a mihez Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánuson és az ő egész birodalmának földén.
 7 Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül, az Emoreusok, Perizeusok, Hivveusok és a Jebuzeusok közül, a kik nem az Izráel közül valók;
 8 Hanem azoknak fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irthattak, azokat Salamon adófizetőkké tevé mind e mai napig.
 9 De az Izráel fiai közül Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső dolgaiban; mert ezek hadakozó férfiak voltak, és az ő hadnagyinak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei.
 10 Azok, a Salamon király seregeinek vezérei, kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen.
 11 És felviteté Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a házba, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak házában; mert szentséges [hely] az, mivel az Úr ládája abba vitetett.
 12 Akkor égőáldozatokat áldozék Salamon az Úrnak

az Úr oltárán, a melyet rakatott vala a tornácz előtt; ¹³ Naponként áldozának azon, Mózes parancsolatja szerint, szombatnapokon, a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; [tudniillik] a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén.

¹⁴ És elrendelé az ő atyjának, Dávidnak rendelése szerint a papok tisztét az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztök szerint, hogy dicsérnék [az Istent] és szolgálnának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének,

¹⁵ Dávidnak parancsolatja. És nem tértek el a király parancsolatjától, [a melyet parancsolt vala]

a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a kincsek felől. ¹⁶ [Ilyen módon] beveződött Salomonnak minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, annak befejezéséig,

a mikor immár az Úr háza elkészült. ¹⁷ Azután elméne Salomon Esiongáberbe és Elótbá, a mely

a tenger partján, Edom földén volt. ¹⁸ És küldé Hirám az ő szolgálái által néki hajókat és szolgálakat, a kik a tengeren jártasok valának, a kik menének a Salomon szolgáláival együtt Ofirba, honnan négyszázötven tálentom aranyat hozának és vivék Salomon királynak.

Chapter 9

¹ A Séba királynéasszonya pedig hallván Salomon híret, eljőve, hogy megkisértse Salamont nehéz kérdésekkel, Jeruzsálembé, igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salomonhoz méne, és beszélt vele mindenekről, a melyek

szívén voltak. ² És Salomon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salomon elől

elrejtve, a melyet meg nem mondhatott volna néki. ³ És mikor látta Séba királynéasszonya Salomon

bölcsességét és a házat, a melyet épített vala; ⁴ És az ő asztalának étkeit, szolgálainak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeiket, pohárnokait s azoknak öltözékeiket, és az ő áldozatát, a

melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott. ⁵ És monda a királynak: Mind igaz

volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcseségedről; ⁶ De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szemeimmel nem láttam. És ímé nekem

a felét sem beszéltek el a te bölcseséged nagyságának; felülmúltad a hírt, a melyet hallottam. ⁷

Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgálaid, a kik szüntelen udvarlanak néked, hogy

hallhatják a te bölcseségedet! ⁸ Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki téged annyira szeretett, hogy az ő székébe helyezett, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya; mivel a te Istened szerette Izráelt, hogy megerősítse őt mindörökké, azért tett téged királylyá felettök, hogy szolgáltaass ítéletet

és igazságot. ⁹ És ada a királynak százhusz tálentom aranyat és felette sok fûszerszámot és drágaköveket. Nem is volt [több] olyan fûszerszám, mint a melyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. ¹⁰ És Hiram szolgálai is és Salamon szolgálai is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és drágaköveket is. ¹¹ És csinála a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat az éneklőknek. Ezekhez hasonlókát nem láttak azelőtt Júda országában. ¹² Salamon király pedig ada a Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azonkívül, a mit ő a királynak hozott. Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az ő szolgálai. ¹³ Vala pedig mértéke az aranynak, a mely esztendőnként bejő vala Salamonnak, hatszázhatvanhat tálentom arany, ¹⁴ Azonkívül, [a mit] hoznak vala a kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat és ezüstöt Salamonnak. ¹⁵ És csináltata Salamon király kétszáz paizst vert aranyból, mindenik paizsra hatszáz vert arany siklus ment fel. ¹⁶ Háromszáz kerek paizst is vert aranyból; mindenik paizsra háromszáz arany siklus megy vala, a melyeket a király helyeztete a Libánon erdejének házába. ¹⁷ És csináltatott a király egy nagy királyiszéket elefántcsontból, és beboríttatá azt finom arannyal. ¹⁸ Hat lépcsője volt a székeknek, és arany zsámolya a székekhez erősítve, és támaszai valának mindkét felől az ülés mellett, és két oroslán állott a karok mellett. ¹⁹ És tizenkét oroslán áll vala ott a hat lépcsőn mindkét felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. ²⁰ És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüstnek semmi becse a Salamon idejében; ²¹ Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hiram szolgáláival együtt. Minden három esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. ²² És felülmúlta Salamon király e földnek minden királyait gazdagságban és bölcseségben. ²³ És e földnek minden királyai kívánnak vala szembe lenni Salamonnal, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, a melyet Isten adott vala az ő szívébe. ²⁴ És azok mindnyájan ajándékot visznek vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert, fûszerszámokat, lovakat és öszvéreket esztendőnként. ²⁵ És Salamonnak négyezer lóistállói, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának, a kiket helyeztete a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben. ²⁶ És uralkodó vala minden király felett az [Eufrátes] folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Égyiptom határáig. ²⁷ És a király Jeruzsálemben olyanná tevé az ezüstöt, mint a köveket, és a czédrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fügefákat, a

²⁸ melyek nevednek a mezőségen bőséggel. Hordnak vala pedig Salomonnak lovakat Égyiptomból
²⁹ és minden országból. Salomonnak egyéb dolgai, úgy az első, mint az utolsó, avagy nem
 íratlak-e meg a Nátán próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija próféciájában, és Jehdó prófétának
³⁰ Jeroboám ellen, a Nébát fia ellen [írt] látásaiban? És uralkodék Salomon Jeruzsálemben az
³¹ egész Izráel felett negyven esztendeig. És elaluvék Salomon az ő atyáival egyetemben, és
 eltemeték őt az ő atyjának, Dávidnak városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

Chapter 10

¹ Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izráel, hogy őt királylyá
 választanák. ² Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, a ki [akkor] Égyiptomban
 vala; mert oda futott volt Salomon király elől, visszatére Jeroboám Égyiptomból. ³ És hozzáküldvén,
⁴ elhivaták őt. Eljőve azért Jeroboám és az egész Izráel, és szólának Roboámnak, mondván: A te
 atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát
 és az ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk néked. ⁵ És monda nékik: Harmadnapig
⁶ [gondolkodom róla,] azután jöjjetek hozzám. Elméne azért a nép. És tanácskozáék Roboám király
 a vén [ember]ekkel, a kik Salomon előtt az ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Mit
⁷ tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a
⁸ népnek, s kedvezel nékik és jó szóval beszélsz hozzájuk; akkor te szolgálid lesznek mindenkor.
 De ő megvetette a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot tartá az ifjakkal, a kik ő
⁹ vele nevedtek volt fel és néki udvaroltak. És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot adtok, hogy
 választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet a te atyád
¹⁰ reánk vetett. Akkor felelének az ifjak, a kik ő vele együtt nevedtek vala, mondván: Így szólj
 a népnek, a mely szólván néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig
¹¹ könnyebbítsd meg nekünk; így szólj nékik: Az én legkisebb ujjam erősebb atyám derekánál;
 Most azért, ha az én atyám nehéz igát vetett reátok, én még nehezebbé teszem igátokat; ha az én
¹² atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal. És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhoz
¹³ harmadnap, a mint a király meghagyta, ezt mondván: Jöjjetek hozzám harmadnapon. És a király

kemény választ adott nékik, megvetve Roboám király a vének tanácsát.¹⁴ És az ifjak tanácsa szerint szóla nékik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal.¹⁵ És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítené az Úr az ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának.¹⁶ Mikor pedig az egész Izráel [látta,] hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép a királynak, mondván: Micsoda részünk van nekünk Dávidban? Nincsen nekünk örökségünk az Isai fiában! [Menj el] a te hajlékidba, oh Izráel! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész Izráel;¹⁷ Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak.¹⁸ És mikor elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövezék őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig siette szekerébe ülni, hogy Jeruzsálembe szaladjon.¹⁹ Így szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai napig.

Chapter 11

¹ Méne azért Roboám Jeruzsálembe, és összegyűjté a Júda és Benjámin házát, száznyolczvanezer válogatott hadviselőket[,] hogy hadakoznának Izráel ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak.
² Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván:³ Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjáminban, így szólván:⁴ Ezt mondja az Úr: Ne menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen; térjete meg ki-ki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennének.⁵ Lakozék azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában.⁶ Így megépíté Bethlehemet, Etámot és Tékoát,⁷ Bethsúrt, Sókót és Adullámot,⁸ Gátot, Marésát és Zifet,⁹ Adoráimot, Lákist és Azekát,¹⁰ Sorát, Ajalont és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban.¹¹ És mikor megerősítette [ez] erősségeket, helyezett azokba előljárókat és [szerze] tárházakat eleségnek és bornak és olajnak.¹² És mindenik városban [szerze] paizsokat és kopjákat, és rendkívül megerősíté azokat. És az övé lön Júda és Benjámin.¹³ Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izráelben valának, ő hozzá csatlakozának minden ő határukból;¹⁴ Mert a Léviták elhagyták az ő faluikat és jószágukat, és Júdába és Jeruzsálembe menének, mert

kiüzte vala őket Jeroboám és az ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálnának.¹⁵ És rendele magának papokat a magaslatokhoz, a bakokhoz és a borjúkhoz, a melyeket csináltatott vala.¹⁶ És utánuk Izráel minden nemzetségei közül azok, a kik szívök szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálembe, hogy áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének.¹⁷ És megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot, a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járanak Dávidnak és Salamonnak útján.¹⁸ És feleségül vevé Roboám Mahalátát, Jérimótnak, a Dávid fiának leányát [és] Abihailt, Eliábnak, az Isai fiának leányát,¹⁹ A ki szüle néki fiaikat: Jeust, Semáriát és Zahámot,²⁰ És ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé néki Abiját, Attait, Zizát és Selómitot.²¹ Legjobban szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizennyolcz felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolcz fiút és hatvan leányt.²² És Roboám Abiját, a Maaka fiát tette testvérei között vezérré és előljáróvá, mert őt akará királylá tenni.²³ És okosan gondolkodván, szétosztá fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és sok feleséget szerzett számukra.

Chapter 12

¹ Lőn pedig, mikor Roboám az ő királyságát megszilárdította és abban megerősödött: elhagyta az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izráel.² Azért a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr ellen vétkezének).³ Ezerkétszáz [fegyveres] szekérrel és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeliekkal, Sukkeusokkal és Szerecsenekkel;⁴ És elfoglalá Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá.⁵ Akkor Semája próféta méne Roboámhoz és a Júda fejedelmeihez, a kik Jeruzsálembe gyűltek össze Sésáktól való féltőkben, és monda nékik: Ezt mondja az Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák kezébe bocsátlak titeket.⁶ Akkor megalázzák magokat az Izráel fejedelmei és a király, s mondának: Az Úr igaz!⁷ És mikor az Úr látta, hogy megalázták magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétának: Megalázták magokat, nem vesztem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nékik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által;⁸ Mindazáltal szolgálai lesznek néki, hogy megtudják [a különbséget]

⁹ az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között. Feljöve azért Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, és elvivé az Úr házának kincsét, s a király házának kincsét; mindazokat elvivé; az arany paizsokat is elvivé, a melyeket Salamon csináltatott vala. ¹⁰ Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata, és bízát azokat a gyalogosok fejedelminek kezére, a kik őrzik a király házának ajtaját. ¹¹ És mikor a király felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok szobájába. ¹² Mikor azért megalázta magát [Roboám], eltávozék az Úr haragja ő róla, hogy meg ne semmisülne mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. ¹³ Megerősödék azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyvenegy esztendő vala Roboám, mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala az Izráel minden nemzetségei közül, hogy ott helyheztesse az ő nevét; és az ő anyjának neve vala Naáma, a ki Ammonita volt. ¹⁴ Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará. ¹⁵ Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak, a látnoknak [könyvében,] a nemzetségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész éltekben. ¹⁶ És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában; és uralkodék az ő fia, Abija, helyette.

Chapter 13

¹ Jeroboám királynak tizennyolczadik esztendejében kezde uralkodni Abija Júdában. ² Három esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És Abija és Jeroboám között háború vala. ³ Azért felkészüle Abija a háborúra négyszázezer válogatott harczosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeállott nyolczszázezer válogatott harczosból álló sereggel. ⁴ Akkor felállta Abija a Semárim hegyének tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és monda: Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! ⁵ Avagy nem kellene-é néktek meggondolnotok, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és fiainak, sónak szövetsége által? ⁶ Mindazáltal felkele Jeroboám, a Nébát fia, Salamonnak, a Dávid fiának szolgája, és támada az ő ura ellen; ⁷ Azután gyűlének ő hozzá a haszontalan emberek, Beliál fiai, a kik ellene szegültek Roboámnak, a Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és félénk szívű volt, és azok ellen magát nem oltalmazhatta. ⁸ És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid fiainak kezében [van],

mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jeroboám öntetett néktek
 istenek gyanánt. ⁹ Avagy nem ti űztétek-é el az Úrnak papjait, az Áron fiait és a Lévitákat? És
 nem ti szerzettetek-é magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetségei, akárkit, a ki az
 ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermekded tulokkal és hét kossal eljött, és lett a [bálványok]
 papja, a melyek nem istenek. ¹⁰ Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem
 hagyunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták, a kik
 [forgolódnak] az ő tisztökben. ¹¹ És áldoznak az Úrnak égőáldozattal minden reggel és minden
 estve, és füstölőáldozattal, [és] a kenyérnek a tiszta asztalra való tételére és az arany gyertyatartóra,
 szövétnekeivel egybe [gondot viselnek,] meggyújtván azokat minden estve; mert mi megtartjuk az
 Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti pedig elhagytátok őt. ¹² Azért ímé mi velünk van az Isten
 vezér gyanánt, és az ő papjai a riadó kürtökkel, hogy ti ellenetek kürtöljenek. Izráel fiai! Ne ¹³
 harcoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen, mert nem lesztek szerencsések! Jeroboám
 pedig lest vetett ellenök, hogy hátuk mögé kerüljön, s ilyen módon Júda előtt is ők legyenek, hátuk
 mögött is a les. ¹⁴ Látván pedig Júda, hogy ímé mind elől, mind hátul megtámadtatának: kiáltának
 az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal. ¹⁵ És kiáltának Júda férfiai; és mikor
 kiáltának a Júda férfiai, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda előtt. ¹⁶
 És az Izráel fiai menekülének Júda elől, de az Isten kezökbe adá őket; ¹⁷ Mert megveré őket Abija
 és az ő népe nagy csapással, úgyannyira, hogy az Izráeliták közül seb miatt ötszázezer válogatott
 férfi esett el. ¹⁸ És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig
 megerősödének, mert ők az Úrra, az ő atyáik Istenére támaszkodtak volt. ¹⁹ És üldözé Abija
 Jeroboámot, és elfoglala ő tőle egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit,
 s Efrávint és annak faluit. ²⁰ És nem jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré
 őt az Úr, és meghala. ²¹ Abija pedig hatalmassá lőn, és vett vala magának tizen négy feleséget, a
 kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt. ²² Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei
 megíratnak az Iddó próféta könyvében.

Chapter 14

¹ Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában, s uralkodék helyette
 az ő fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön. ² És Asa mindazt cselekedé,

a mi jó és igaz vala az Úr előtt, az ő Istene előtt; ³ Elrontá az idegen [istenek] oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltöreté, és az Aserákat kivágatá; ⁴ És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék, és cselekedjék [az Isten] törvényét és parancsolatját. ⁵ Kipusztítá Júda minden városaiból a magaslatokat és a nap-oszlopokat, és az ország csendes lön alatta. ⁶ És építtetett megerősített városokat Júdában, mivelhogy nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkbén, mert az Úr nyugodalmat adott vala néki. ⁷ Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünket, megkerestük és nyugodalmat adott nekünk minden felől. Azért építének és lön jó előmenetelök. ⁸ Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból paizst viselők és kézivesek kétszáznyolcvanezeren valának; mindezek erős vitézek. ⁹ És kijöve ő ellenök a szerecsen Zérah, ezerszer ezer emberrel és háromszáz szekérrel, és méne Marésáig. ¹⁰ Kiméne Asa is ő ellene, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett. ¹¹ Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. ¹² Megveré azért az Úr a szerecseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerecsenek. ¹³ És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. ¹⁴ És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. ¹⁵ A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy tértek vissza Jeruzsálembe.

Chapter 15

¹ És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke: ² A ki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt keresénditek, megtaláljátok; de ha őt elhagyándjátok, ő is elhagy titeket. ³ Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül, és törvény nélkül van. ⁴ Ha megtért volna az ő

nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik.⁵ De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindazoknak, a kik [e] földön laknak;⁶ Annyira, hogy egy nemzetség a másik nemzetséget és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötri őket minden sanyarúsággal.⁷ Ti azért bátorosok legyetek, kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van.⁸ Mikor pedig Asa meghallotta e beszédekét és az Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék, és elpusztította a Júda és Benjámin földről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegységén, és megújítja az Úr oltárát is, a mely az Úr tornácza előtt volt.⁹ És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetségét és azokat, a kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetségéből; mert az Izráel nemzetségéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Istene, ő vele volt.¹⁰ Összegyűlének azért Jeruzsálemben a harmadik hónapban, Asa királyságának tizenötödik esztendejében.¹¹ És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel és hétezer juhval;¹² És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni.¹³ És ha valaki nem keresné az Urat, az Izráel Istenét, megöletessék kicsinytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony.¹⁴ És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kürtszókkal.¹⁵ És örvendezett az egész Júda az eskü felett; mert teljes szívökből esküdtek, és egyenlő akarattal keresték [az Urat]; és megtaláltaték általok, és az Úr nyugodalmat szerze nekik minden felől.¹⁶ De még Maakát, Asa király anyját is megfosztá a királynéságtól, mivel egy iszonyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak iszonyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégeté.¹⁷ Jóllehet Izráelből a magaslatokat nem irtották ki, mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész életében.¹⁸ És bevivé az Isten házába, a mit atyja és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket.¹⁹ És nem volt háború Asa királyságának harminczötödik esztendejéig.

Chapter 16

¹ Asa király uralkodásának harminczhatodik esztendejében feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kimenni, se bemenni Asához a Júda királyához.² De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hozza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt

Benhadádnak, a Siriabeli királynak, a ki lakik vala Damaskusban, mondván: ³ Szövetség van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt [azelőtt]. Ímé küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. ⁴ És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevév é Ijont, Dánt, Abelmáimot és Nafthali minden kincses városait. ⁵ A mit mikor meghallott Baása, abbanhagyta Ráma építését és megszünteté munkáját. ⁶ Akkor Asa király felvév é az egész Júda népét, és Rámából a köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása a várost építi vala, és azokból Gébát és Mispát építé. ⁷ Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalmad, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből. ⁸ Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalmad, kezedbe adá azokat; ⁹ Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened. ¹⁰ Akkor megharaguvék Asa a prófétára, és veté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is [sokat] megnyomoríta. ¹¹ De ímé Asának mind első, mind utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. ¹² És megbetegedék Asa, királyságának harminczkilenczedik esztendejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat. ¹³ És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghala az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében. ¹⁴ És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala a Dávid városában; és helyezék őt az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcsöcsé feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy égést rendezének.

Chapter 17

¹ Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen. ² És sereget helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az ő atyja, Asa meghódított vala. ³ És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyjának Dávidnak előbbi útain jára, és nem kére segítséget a bálványoktól, ⁴ Hanem az ő atyjának Istenét kereste, és

az ő parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint. ⁵ Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt. ⁶ És az ő szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtá Júdából a magaslatokat és az Aserákat. ⁷ Királyságának harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját, hogy tanítsanak a Júda városaiban, ⁸ És velök Lévitákat: Semája, Nétánia, Zebádia, Asáel, Semirámót, Jónatán, Adónia, Tóbiás és Tóbadónia Lévitákat, és velök Elisáma és Jórám papokat. ⁹ Tanítának azért Júdában, és az Úr törvényének könyve velök vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a népet. ¹⁰ Ezért az Úr igen megrettenté a földnek minden országait, a melyek Júda körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni. ¹¹ A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és adópénzt; az Arábiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot. ¹² És Jósafát mindig nagyobb és hatalmasabb lőn, és építé Júdában kastélyokat és tárházakat. ¹³ És sok munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben. ¹⁴ Ez pedig azoknak száma nemzetségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer harcos. ¹⁵ Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznyolcvanezer ember. ¹⁶ Mellette Amásia, a Zikri fia, a ki magát szabadakarattjából az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázezer harcos. ¹⁷ A Benjámin nemzetségéből vitéz harcos vala Eljada, és vele a kézívesek és paizsosok kétszázezeren. ¹⁸ Mellette Józabád, és vele száznyolcvanezeren harczra felszerelve. ¹⁹ Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívül, a kiket a király egész Júdában a megerősített városokba helyezett.

Chapter 18

¹ Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő sógorságot szerze Akhábbal. ² [Néhány] esztendő mulva aláméne Akhábbhoz Samariába, és levágotott Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba. ³ Mert ezt mondá Akháb, az Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának: Feljössz-é velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harczban. ⁴ Azután monda Jósafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. ⁵ És összegyűjté az Izráel

királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj el, és az Isten a király kezébe adja. ⁶ És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy attól [is] tudakozódhatnánk? ⁷ És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiú, a ki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! ⁸ Szólíta azért az Izráel királya egyet [az ő] szolgálói közül, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. ⁹ És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, [királyi] ruhákba öltözöttek; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták mind prófétálnak vala ő előttök. ¹⁰ Csináltatott vala pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, mígnem megemészted őket! ¹¹ A többi próféták is mind ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adja. ¹² A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívna Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. ¹³ Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy [csak] azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondand! ¹⁴ Mikor azért a király elé jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjtek el, és jó szerencsétek leszen, kezetekbe adattatnak azok. ¹⁵ És monda a király néki: Hányszor esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? ¹⁶ Akkor monda: Látám az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házához békességben. ¹⁷ És monda az Izráel királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem fog nékem jót jövendölteni, hanem rosszat? ¹⁸ Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. ¹⁹ És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszzen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szóla. ²⁰ Akkor eljőve egy lélek, a ki megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon? ²¹ És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái szájában. Mondá azért: Csald meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy. ²² Ímé azért most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. ²³ Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arczul csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy

csak néked szólana? ²⁴ Felele Mikeás: Ímé meglátod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából a másik kamarába mégy, hogy elrejtőzhessél. ²⁵ Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához. ²⁶ És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöczbe, s tápláljátok őt a nyomorúság kenyérével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. ²⁷ És monda Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg minden népek! ²⁸ És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen. ²⁹ És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra; te pedig öltözzél fel ruhádba. És megváltoztatá az Izráel királya az ő ruháját, és menének viadalra. ³⁰ Siria királya pedig meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harcoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen. ³¹ És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel királya! És körülfogták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiálta Jósafát, és az Úr megsegéllé őt, és az Isten azokat elfordítá tőle; ³² Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. ³³ Egy férfi pedig kifeszíté kezívét csak úgy találomra, és találá az Izráel királyát a páncél és a kapocs között. És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesültem. ³⁴ És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekérében állott a Siriabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

Chapter 19

¹ Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő házához Jeruzsálembe békével. ² És eleibe méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-e segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened. ³ Mindazáltal némi jó dolog találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istennek keresésére adtat magadat. ⁴ És Jósafát [egy ideig] Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim hegységéig, és megtéríté őket az Úrhoz, az ő atyáiknak Istenéhez; ⁵ És rende le bírákat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városonként. ⁶ És monda a bírának: Jól meglássátok, a mit cselekesztek; mert nem ember [nevében] ítélték, hanem az Úrnak [nevében,] a ki az ítéletben veletek [lesz.] ⁷ Azért az Úr félelme legyen rajtatok, vigyázzatok [arra,] a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünkénél nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem

ajándékvétel. ⁸ Sőt Jeruzsálemben is beállíta némelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekedésekre. És ők Jeruzsálemben visszatérének. ⁹ És meghagyá nékik, mondván: Így cselekedjete az Úrnak félelmében hűséggel és tökéletes szívvel. ¹⁰ Ha valamely pert elötökbe hoznak a ti atyátokfiai, a kik lakoznak az ő városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intsétek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátok és a ti atyátokfaira [az Úr] haragja. Így cselekedjete és ne vétkezzete. ¹¹ És ímé Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előljáróitok lesznek. Legyetek azért erősek a ti tisztetekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

Chapter 20

¹ És lön ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velök mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak [vele.] ² Eljövének pedig [a hírmondók], és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi. ³ Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában böjtöt. ⁴ Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr [segedelmét] keressék, Júdának minden városaiból is jövének, hogy az Urat megkeressék. ⁵ És megállá Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar előtt; ⁶ És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-é egyedül Isten a mennyben, a ki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezedben [van] az erő és hatalom, és senki nincsen, a ki ellened megállhatna. ⁷ Oh mi Istenünk! nem te űzéd-é ki e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-é azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké? ⁸ És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajlékot, mondván: ⁹ A mikor veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, döghalál vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg [minket]. ¹⁰ És most ímé az Ammoniták, a Moábiták és a Seir hegyén [lakozók,] a kiknek földjén nem akarád, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Égyiptom földéből kijöttek, hanem mellettök menének el és nem pusztíták el őket; ¹¹ Ímé ezért azzal fizetnek nékünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiűzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nékünk. ¹² Oh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő

e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád

[néznek] a mi szemeink. ¹³ És a Júdabeliek mindnyájan állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel,

feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. ¹⁴ Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fia közül való Lévíta vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet

közepette, ¹⁵ És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljetekek és ne rettegjetekek e nagy sokaság miatt;

mert nem ti harczoltok velök, hanem az Isten. ¹⁶ Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ök a Czicz

hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. ¹⁷

Nem kell néktek harczolnotok, [hanem csak] álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetekek és ne rettegjetekek! Holnap menjetekek ellenök, mert az Úr

veletek lesz. ¹⁸ Akkor Jósafát meghajtá fejtét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának

az Úr előtt és imádák az Urat. ¹⁹ A Kéhátíták fiai közül és a Kóriták fiai közül való Léviták pedig

felállának, hogy az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dicsérjék. ²⁰ És reggel felkészülvén,

kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának [onnan,] megállá Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízátok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítetekek;

bízátok az ő prófétáiban, és szerencséetek lesztek! ²¹ Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljetekek

az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága; ²² És a mint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén [lakozók] ellen, a kik Júdára

jövének, és megverettekenek. ²³ Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat,

azután egymás elpusztítását segítették elő. ²⁴ A Júda népe pedig méne Mispába a pusztá felé, és mikor a sokaság felé fordulának: ímé csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült

meg. ²⁵ Akkor elméne Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megsákmányolják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának [rólok,]

oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala. ²⁶

Negyednapra pedig gyűlének a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt

a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig. ²⁷ Megtére azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal, az ő fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembe nagy örömmel;

mert az Úr megvigasztalta vala őket az ő ellenségeik felett. ²⁸ És bemenének Jeruzsálembe,

lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához. ²⁹ És lön az Istennek félelme az országok

minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izráel ellenségei ellen.
³⁰ Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene minden felől. ³¹ És uralkodék Jósafát Júda felett. Harminczöt esztendős vala, mikor uralkodni kezdé, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ő anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. ³² És jára Asának, az ő atyjának útján, el sem távozék attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog vala. ³³ Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyái Istenéhez. ³⁴ Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe. ³⁵ Azután Jósafát, a Júda királya megbarátkozék Akháziával, az Izráel királyával, a ki gonoszul cselekedett vala; ³⁶ Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenének, melyeken Társisba mennének; és a hajókat Esiongáberben készíték. ³⁷ Jövendöle azért Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen, mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetének Társisba.

Chapter 21

¹ És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és uralkodék helyette az ő fia, Jórám. ² És az ő testvérei, a Jósafát fiai [ezek valának:] Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikáel és Sefátja. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak. ³ És adott nékik az ő atyjok sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülötte. ⁴ Kezdé azért Jórám az ő atyjának királyságában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit mind megölé fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is [néhányeket.] ⁵ Harminczkét esztendős korában kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. ⁶ És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Akháb háznépe; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék. ⁷ Nem akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségért, a melyet Dáviddal kötött, és mivel ígéretet tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak minden időben. ⁸ Az ő idejében szakada el Edom Júda keze alól, és királyt választának magoknak. ⁹ Elméne ugyan Jórám az ő vezéreivel és a szekerek mind ő vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik őt körülvették vala, és szekereiknek

fejedelmeit; ¹⁰ Mindazáltal Edom elszakada Júdának keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor
 elszakada Libna is az ő keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. ¹¹ Ő is csináltatott
 magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembeliek paráználkodának, sőt Júdát is
 felbiztatá [erre.] ¹² Juta pedig azonközben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az
 Úr, a te atyádnak, Dávidnak Istene: Mivel nem járál a te atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda
 királyának, Asának útján; ¹³ Hanem járál az Izráel királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda
 és Jeruzsálem lakói paráználkodjanak, a mint az Akháb háza is paráználkodik; annakfelette
 testvéreidet, atyádnak házát megöléd, a kik jobbak voltak nálad: ¹⁴ Ímé az Úr nagy csapást bocsát
 a te népedre, fiadra, feleségeidre és minden jószágodra. ¹⁵ Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba
 [esel], mindaddig, míg a te béled naponként kimegy a betegség miatt. ¹⁶ Felindítá azért az Úr
 Jórám ellen a Filiszteusok és az Arábiabeliek elméjét, a kik a szerecsenekkel határosok valának.
¹⁷ És feljövének Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék mindazt a vagyont, a mi a király
 házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joákház, a
 legkisebbik. ¹⁸ És mindezek után megveré őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatatlan
 vala. ¹⁹ És [ez] így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a
 betegség miatt, és meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki [drága illatú fűszereket,] mint
 az ő atyáinak égettek vala. ²⁰ Harminczkét [esztendős] vala, mikor uralkodni kezdte, és nyolcz
 esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És mikor minden részvét nélkül kimula, eltemeték őt a Dávid
 városában; de nem a királyok sírjába.

Chapter 22

¹ És királylyá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket
 mind megölték azok, a kik az Arábiabeliekkel jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia,
 Jórámnak a Júda királyának fia. ² Akházia negyvenkét esztendős volt, mikor királylyá lett, és egy
 esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala. ³ Ő
 is az Akháb házának útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre.
⁴ És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az Akháb háznépe, mert azok voltak
 tanácsadói atyja halála után, az ő veszedelmére. ⁵ Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne
 Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával Hazáel ellen a Siriabeli király ellen, Rámóth Gileádba;

de a Siriabeliek Jórámot megverék.⁶ Visszatért azért [Jórám,] hogy meggyógyíttassa magát Jezréel városában; mert sebek [valának rajta,] melyekkel megsebesítettett Rámában, mikor Hazáel ellen, Siria királya ellen harczolt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda királyának fia, aláméne, hogy meglátogatná Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala.⁷ Hogy Akházia Jórámhoz méne, Isten [akaratóból,] az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, a ki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb háznépét.⁸ Lőn azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akháziának szolgálnak vala, és megöle őket.⁹ Akháziát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtőzött vala el) és vivék őt Jéhuhoz, a ki megöleté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: [Mégis] a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat. És nem vala immár senki az Akházia háznépe közül a ki képes lett volna a királyságra.¹⁰ És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megöle a Júda háznépének minden királyi sarját.¹¹ De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivivé őt titkon a király fiai közül, a kik megölettek, és elrejté őt és az ő dajkáját az ágyasházban. És elrejté őt Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akháziának huga vala) Athália elől, hogy őt meg ne ölhesse.¹² És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

Chapter 23

¹ A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a Jérohám fiával, Ismáellel a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és Elisafáttal a Zikri fiával;² A kik Júda országát körüljárván, összegyűjték Júdának minden városaiból a Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövének Jeruzsálembe.³ Szövetséget tőn pedig mind az egész gyülekezet a királylyal az Isten házában, minekutána [Jójada] ekképen szólott nékik: Ímé a király fia fog uralkodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiairól;⁴ Azért ez az a dolog, amit cselekednetek kell: Harmadrész közületek, a kik a szombatra szoktatok feljönni a papok és a Léviták közül, ajtónálló legyen;⁵ Harmadrész a király házánál, és harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr házában pitvariban;⁶ Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához.⁷ És a Léviták vegyék körül a királyt, fegyvere mindenkinek kezében legyen, és ha valaki bemenne a házba, ott megöletessék;

és a király mellett legyetek, mikor bemegy és mikor kijön.⁸ És mind a szerint cselekedének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé vevé az ő embereit, mindazokat, a kik felmennek vala a szombatra, mind a kik kijönek vala szombaton; mert Jójada pap nem ereszté el a csapatokat.⁹ És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat és pánczélokot adá, a melyek Dávid királyéi [voltak,] a melyek az Isten házában [valának.]¹⁰ És állítá az egész népet, mindenkinek fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a ház mellett a király körül.¹¹ Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bizonyágtételt, és királylyá tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván: Éljen a király!¹² Mikor pedig meghallotta Athália a futkosó nép szavát, a kik a királyt dicsérik vala; akkor [ő is] felméne a nép közé az Úr házába.¹³ És mikor látta, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának az [isteni] dicséretben: megszagatá Athália az ő ruháit, és monda: Árulás, árulás!¹⁴ És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előljáróit, mondván nékik: Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel ölettessék meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne öljétek meg őt az Úr házában.¹⁵ Helyet adának azért néki, [hogy kimehessen,] és mikor jutott volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megölték őt.¹⁶ Szövetséget tön pedig Jójada ő maga között, az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek.¹⁷ És beméne az egész sokaság a Baál házába, és azt elrontá, és annak mind oltárait, mind bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papját az oltárok előtt ölék meg.¹⁸ És gondviselőket állítá Jójada az Úr házába, a lévítai papok által, a kiket Dávid csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának égőáldozatokkal az Úrnak, a mint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint.¹⁹ És állítá az ajtónállókat az Úr házának kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tisztátalan bármely dolog által.²⁰ Azután maga mellé vevé a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén a királyt az Úr házából, bemenének a király házának felső kapuján, és ülteté a királyt a királyiszékbe.²¹ És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnyugovék; minekutána Atháliát megölék fegyverrel.

Chapter 24

¹ Hét esztendő vala Joás, mikor uralkodni kezdé, és uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából. ² És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak teljes életében. ³ Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiaikat és leányokat. ⁴ Ezek után elvégezé magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házát. ⁵ És összehivatá a papokat és a Lévitákat, és monda nékik: Menjetek el a Júda városaiba, és szedjete az Izráel népétől fejenként pénzt, hogy a ti Istentek háza esztendőnként kijavíttassék. Ti pedig siessetek e dologgal; de a Léviták nem sietének. ⁶ Akkor hivatá a király Jójadát a papifejedelmet, és monda néki: Miért nem gondoltál a Lévitákra, hogy behozzák Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet [rendelt] Mózes az Úr szolgálja és az Izráel gyülekezete, a gyülekezet sátorához? ⁷ Mert az istentelen Athália [és] az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindazt, a mi az Úr házában vala szentelve, a bálványokra költötték. ⁸ És mikor parancsolt a király, csinálának egy ládát, melyet az Úr házában kapuja előtt helyezének el, kívül. ⁹ És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgálja Mózes [parancsolt] a pusztában Izráelnek. ¹⁰ Akkor a vezérek mindnyájan és az egész nép örömmel vivék [az ő ajándékaikat] és veték a ládába, míg megtelék. ¹¹ És időnként a Léviták által elviteték a ládát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a főpap választott embere, kiüríték a ládát, s azután ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének. ¹² És adá azt a király és Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házában újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házában megerősítésére. ¹³ Munkálkodának azért a művesek, és az ő kezök által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házát [előbbi] állapotába helyezék, és megerősíték azt. ¹⁴ Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr háza számára edényeket, az [isten]i tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És áldozának vala égőáldozatokkal szüntelen az Úrnak házában, Jójadának, teljes életében. ¹⁵ Megvénhedék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharmincz esztendő korában hala meg. ¹⁶ És eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istennel s mind az ő házával. ¹⁷ Minekutána pedig meghala Jójada, eljövének a Júda fejedelmei, és meghajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájok. ¹⁸ És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének házát, és szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkek miatt lön [az Úrnak] haragja Júda és Jeruzsálem ellen. ¹⁹ És küldé hozzájuk prófétákat, hogy

20
visszatérítenék őket az Úrhoz, a kik bizonyosságot tevének ellenök, de nem hallgattak reájok. Az Isten lelke pedig felindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki felállta a nép között, és monda nékik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úrnak parancsolatait? - mert az nem használ néktek.

21
Ha elhagyátok az Urat, ő is elhagy titeket. Amazok pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvarában

22
megkövezék őt a király parancsolatjából. És nem emlékezék meg Joás király a jótéteményről, a melylyel annak atyja, Jójada vala ő hozzá életében, hanem megöleté a fiát. Mikor pedig meghalna,

23
ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll! És már az esztendő elmúltával feljöve ellene Siria [királyának] serege, és méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népnek minden vezéreit a nép

24
közül, és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak; Mert noha kevés emberrel jött vala rájuk a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezökbe adá [Júdának] nagy seregét, mivel az

25
Urat, atyáiknak Istenét elhagyták; és Joáson is bosszút állának. És mikor tőle elmentek (súlyos betegségben hagyták hátra): pártot ütének ellene az ő szolgálói, a Jójada pap fiának haláláért, és megöleék őt ágyában, és meghala. És eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok

26
sírjába. Ezek ütöttek ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Józabád, a

27
Moábbeli Simrith fia. Az ő fiai, és alatta az adónak megsaporodása, s az Isten házának kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

Chapter 25

1
Huszonöt esztendőskorában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilencz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való.

2
És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta szívből.

3
Lőn pedig azután, hogy országában megerősödék, megöle az ő szolgálit, a kik a királyt, az ő atyját megöleék vala.

4
De azoknak fiait nem ölelé meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a törvényben, a Mózes könyvében megiratott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne ölelessenek az atyák a fiakért és a fiak se ölelessenek meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért ölelessék meg.

5
Összegyűjté annak felette Amásia a Júda népét, és választa közülök a nemzetségek szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálá őket a húsz esztendősköztől fogva és a kik feljebb valának, és találá

6
azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjasokat és paizsosokat, háromszázezeret. Annakfelette

7
az Izráeliták közül százezer erős vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön. Eljöve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr nem lesz

8
Izráellel, Efraim minden fiaival. Ha nem [hiszed,] ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés.

9
Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet 10
Izrael seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat. Kiválasztá azért Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyökre; mely dologért igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal tértek vissza helyeikre.

11
Amásia pedig felbátorodván, elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közül tízezeret. 12
És Júda fiai tízezeret élve fogtak el, a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és

13
letaszították őket a magas kőszikláról, és mindnyájan összeroncsoltattak. Annak a seregnek fiai pedig, a kiket visszakülde Amásia, hogy ne menjenek ő vele hadba: Júdának városaira ütének Samariától fogva mind Bethóronig; és levágván háromezeret azok közül, nagy zsákmányt vivének

14
el. Lőn azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir fiainak isteneit elhozá 15
és Isten gyanánt tisztelé azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nékik jóillatot gerjeszte. Ezért megharaguvék az Úr Amásiára, és prófétát küldé hozzá, a ki monda néki: Miért imádod annak

16
a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népöket a te kezedből? Lőn pedig, mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a [király:] Vajjon te tanácsosa vagy-é a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz. Megszünék azért a próféta, minekutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az

17
Isten el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg. Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot tartván, követet küldé Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak fia vala, az

18
Izrael királyához, mondván: Nosza, szálljunk szembe egymással! Akkor Joás, az Izrael királya ilyen választ ada Amásiának, a Júda királyának: A Libánus hegyén való tövis küldé a Libánuson való czédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; eközben azonban arra

19
menvén egy fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a tövist. Te magadban így gondolkodtál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, 20
maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszszén [általam.] De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégezte vala, hogy [az ellenség] kezébe adja őket, mivel

21
az Edomiták isteneit keresték. Felindula azért Joás, az Izrael királya, és szembeszállának egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van. 22
És Júda

23
megveretteté Izrael által, és elmenekülének mindnyájan sátoraikba. Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia volt, Joás, az Izrael királya elfogá Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálembe, és Jeruzsálem kőfalát lerontá az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig

négyszáz singnyire.²⁴ És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom birtokában találtatának, és a király házának kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé.²⁵ Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig éle.²⁶ Amásiának pedig többi dolgai, az elsők és utolsók, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében?²⁷ Azon időtől fogva pedig, hogy Amásia az Úrtól elszakada, összeesküvést szöttek ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána küldöttek Lákisba, és megölték ott őt.²⁸ És elhozák onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának városában.

Chapter 26

¹ Akkor előhozván az egész Júda nemzetsége Uzziást (ki tizenhat esztendős vala), királylyá tevék őt az ő atyja Amásia helyett.² Ő építé meg Elótot, és csatolta ismét Júdához, minekutána [Amásia] király meghalt az ő atyáival egybe.³ Tizenhat esztendős korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való.⁴ És az Úr előtt kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atyja, Amásia is cselekedett vala.⁵ És keresi vala az Istent Zakariás [próféta] idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott néki Isten;⁶ Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az Asdód kerítését letöré, és építé városokat Asdódban és a Filiszteusok tartományában.⁷ És megsegéllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baálban, és Meunimban.⁸ És adának az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Egyiptomig; mert felette igen megnevekedett az ő hatalma;⁹ És építé Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítteté azokat.¹⁰ A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvető szolgálói, vinczellérei a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte.¹¹ Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harczba mehetett csapatonként, a mint megszámláltatott Jéhiel íródeák és Maaséja előljáró által Hanániás vezetése alatt, a ki a király vezérei közül való.¹² A

13 családfők egész száma a hadakozó vitézek között kétezerhatszáz vala. És az ő kezök alatt levő hadakozó sereg háromszázhétezeröttszáz harcosból állott, a kik képesek valának megsegíteni a királyt ellenségei ellen.

14 És készíttete Uzziás nékik, az egész sereg számára paizsokat, kopjákat, sisakokat, pánczélokot, íveket és parittyába való köveket.

15 Készíttete annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert csudálatosan megsegíttették, míglen megerősödék.

16 Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezék az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füstölő oltáron füstölne.

17 És beméne ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek. 18 És ellene állának Uzziás királynak, és mondának néki: Uzziás! nem a te dolgoz az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaié, a kik felszenteltetének, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkeztél és dicsőségre nem leend az Úr Istentől.

19 És megharaguvék Uzziás, a kinek kezében vala a füstölő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnék a papokra, bélpoklosság támadta a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt.

20 És mikor tekintett volna ő reá Azáriás főpap, és vele mind a többi papok, láták a bélpoklosságot az ő homlokán; és elűzék őt onnét, sőt maga is sietett kimenni, mert az Úr megverte vala őt.

21 És lön Uzziás király halála napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban bélpoklosan, mert az Úr házából kivettetett vala. És Jótám, az ő fia vala a király házában, a ki ítélkezék az ország népe felett.

22 Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámós fia.

23 És meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeték őt az ő atyáival a temetőbe, a mely a királyoké vala, mert ezt mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az ő fia.

Chapter 27

1 Huszonöt esztendő s vala Jótám, mikor uralkodni kezdé, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya.

2 És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mint az ő atyja, Uzziás is cselekedett vala, csakhogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is vétkezék.

3 Ő építé meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat építé.

4 Annakfelette a Júda hegyes földén városokat építé, és a ligetekben palotákat és tornyokat építé.

5 Ő is hadakozott az Ammon fiainak királyai ellen, a kiket megvere; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz talentom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt

fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is. ⁶ És hatalmassá lön Jótám, mert útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt. ⁷ Jótámnak pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, ímé megírták az Izráel és a Júda királyainak könyvében. ⁸ Huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. ⁹ És elaluvék Jótám az ő atyjával, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

Chapter 28

¹ Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ő atyja; ² Hanem az Izráel királyainak útján járt, és öntött [bálványokat] is csináltatott a Baál tiszteletére. ³ Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiűzött volt. ⁴ Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. ⁵ Ezért az Úr az ő Istene adá őt a Siriabeli király kezébe, és őt [igen] megverék, és sok foglyot hurczolának el ő tőle, a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izráel királya kezébe is adaték, és az is igen megveré őt. ⁶ Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhuszezer embert, mind vitézeket; mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét. ⁷ Annakfelette az Efraimbeli vitéz Zikri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot, az ő házának gondviselőjét, és Elkánát, a ki a király után második vala. ⁸ És elvivének az Izráel fiai az ő atyjokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlök, és azzal a zsákmánynyal mennek vala Samariába. ⁹ Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, a ki eleibe menvén a hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nékik: Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti [sokat] megölétek közülök haragotokban, a mely szintén az égig felhatott; ¹⁰ És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemben fiait megalázzátok, hogy néktek szolgálítok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-e magatokat bűnösökké az Úrnál, a ti Isteneteknél? ¹¹ Azért halljátok meg szómat: Vigyétek vissza a ti atyátokfiai közül való foglyokat, a kiket ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja [lészen] rajtatok. ¹² Akkor felkelének némelyek az Efraimból való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a Hadlai

13 fia, azok ellen, a kik a viadalból jönnek vala. És mondának nékik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megsokasítjátok; mert [e nélkül] is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izráel ellen.

14 Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt.

15 És felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvevék a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök, felöltözteték a zsákmányból; felöltözteték azokat, sarukat is adának lábaikra; ételt és italt is adának nékik; sőt meg is kenék őket, és a gyengélkedőket szamarakra helyezék, és vivék őket a pálmafák városába, Jérikhóba, az ő atyjokfiáihoz; azután megtérének Samariába.

16 Az időben küldé Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy megsegítené őt.

17 Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közül [sokat] levágának, vagy rabságba hurczolának.

18 A Filiszteusok is mind ellepék a lapályon való városokat és Júdának dél felől való részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalont, Gederót, Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala;

19 Mert az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izráel királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen.

20 Eljöve azért ő ellene Tiglát-Piléser, Assiria királya, a ki sanyargatá őt, és nem segítette meg.

21 Mert Akház kifosztá az Úr házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lön néki segítségére.

22 Sőt még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király.

23 Mert áldozék Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt mondván: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segéljenek engem is, holott mind néki, mind az egész Izráelnek azok okozták romlását.

24 És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az Úr házának ajtait bezára, és csinála a maga számára oltárokat Jeruzsálemnek minden szegletén;

25 Júdának minden városaiban is magaslatokat építe, hogy az idegen isteneknek tömjénezzon, és haragra ingerlé az Urat, atyái Istenét.

26 Az ő több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint utolsók, ímé meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében.

27 Meghala pedig Akház az ő atyáival, és eltemeték őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék őt az Izráel királyainak sírjába. És uralkodék az ő fia, Ezékiás, ő helyette.

Chapter 29

¹ Ezékiás huszonöt esztendősen kezdett uralkodni, és uralkodék huszonkilencz esztendeig Jeruzsálemben; az ő anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya. ² És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mind a szerint, a mint Dávid, az ő atya is cselekedett vala. ³ És az ő királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitá az Úr házának ajtait, és azokat megújíttatá. ⁴ És egybehivatá a papokat és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utcában; ⁵ És monda nékik: Hallgassatok meg engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyről; ⁶ Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk előtt gonoszul cselekedének, és elhagyták őt, az Úr sátorától elfordították arcukat, hátat fordítván annak. ⁷ A tornác ajtait is bezárták, a szövétnekeket eloltották, és füstölőszert nem füstölögtettek és égőáldozatot nem áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen. ⁸ És ezért volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemben, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is látjátok. ⁹ És ímé a mi atyáink fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogságba vitettek e dolog miatt. ¹⁰ Most [azért] elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. ¹¹ Fiaim, most ne tévelyegjete; mert az Úr választott titeket, hogy ő előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgálai legyetek néki és jóillatot szerezzetek. ¹² Felkelének azért a Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a kik Kéhátiták valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; ¹³ Az Elisáfán fiai közül Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közül Zakariás és Mattánia; ¹⁴ A Hemán fiai közül Jéhiel és Simei; a Jédutun fiai közül Semája és Uzziel. ¹⁵ Összegyűjték az ő atyjokfiat, és megszentelék magokat, és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. ¹⁶ És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának [belőle] minden tisztátalanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába. ¹⁷ Elkezdék pedig a megszentelést az első hónap első napján, és a hónap nyolczadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolcz napon át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezték be. ¹⁸ És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és mondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az égőáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; ¹⁹ Minden egyéb eszközöket is, a melyeket Akház király az ő királysága alatt megszenségtelenített, mikor [Isten ellen] vétkezett

20
 vala, helyreállítottunk és megszenteltünk, és ímé mind az Úr oltára előtt vannak. Reggel azért
 felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába. 21 És vivének
 fel hét tulkot és hét kost, hét bárányt és hét bakot bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért
 és Júdáért, és megparancsolá az Áron fiainak, a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán. 22
 Megölek azért a tulkokat, és a papok azoknak vérüket vévén, elhinték az oltárra; hasonlatosképen
 megölvén a kosokat, elhinték azoknak vérüket az oltárra; a bárányokat is megölvén, azoknak vérét
 az oltárra hinték. 23 Azután előhozák a bűnért való bakokat a király és a gyülekezet elé, és kezöket
 rájuk tevék. 24 Minekutána a papok azokat megölték, bűnért való áldozást végeztek a vérökkel az
 oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az egész Izráélért parancsolta vala a király az
 égőáldozatot és a bűnért való áldozatot. 25 És beállítá a Lévitákat az Úr házába czimbalmokkal,
 lantokkal és cziterákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancsolatja
 szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által. 26 Előállának azért a Léviták a Dávid
 [zengő]szerszámaival; a papok is a trombitákkal. 27 És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen
 égőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött
 az Úrnak éneke is és a trombiták [harsonája] Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival. 28 És
 az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig,
 míg az egészen égőáldozatnak vége lön. 29 És a mikor elvégezték az áldozatokat, a király és
 mindnyájan a vele valóok leborulván [arczczal,] imádkozának. 30 És megparancsolá Ezékiás király
 és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az Urat dicsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel; a
 kik, mikor nagy örömmel dicsérték [az Urat], meghajoltak és leborulának. 31 Azután szóla és
 monda Ezékiás: Most már felavattátok magatokat az Úrnak, azért jöjjetek, és hozzatok áldozatokat
 és dicsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet hozza áldozatokat és dicsérő áldozatokat,
 és mindaz a kit a szíve indított, egészen égőáldozatot. 32 És az égőáldozatra való barmok száma,
 a melyeket a gyülekezet hozott vala, [ez volt:] hetven tulok, száz kos, kétszáz bárány. Mindezek
 egészen égőáldozatul valának az Úrnak. 33 Azonkívül szenteltek az [Úrnak] hatszáz tulkot és
 háromezer juhot. 34 De mivel a papok kevesen valának, és nem győzték az áldozatokat mind
 megnyúzni, ezért az ő atyjokfiai, a Léviták segítségökre valának nékik mindaddig, míg azt a munkát
 elvégezték, és míg a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívűek valának
 a magok megszentelésében, mint a papok. 35 Az egészen égőáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok
 kövérivel és az egészen égőáldozatokhoz való italáldozatokkal; és ekképen helyreállított az Úr

házának szolgálata. ³⁶ Örvendeze azért Ezékiás és [ő vele] az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen történt ez a dolog.

Chapter 30

¹ És küldte Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálembe, hogy megtartanak a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének. ² És tanácsot tartta a király és fejedelmei s az egész gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban tartsák meg a páskhát. ³ Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelheték meg magokat kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben. ⁴ És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind az egész gyülekezetnek. ⁵ Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálembe páskhát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, a mint megiratott. ⁶ Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmekével az egész Izráelhez és Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! térjete meg az Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istenéhez s ő is megtér a maradékhoz, mely megmaradt még köztetek az Assiriabeli királyok kezétől. ⁷ És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfiai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok. ⁸ Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és elfordul rólatok haragja. ⁹ Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz, a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a kik őket fogságba vitték, és megtérnek erre a földre, mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istentek, és nem fordítja el orcáját tőletek, ha ő hozzá megtéréndetek. ¹⁰ Mikor pedig a híradók városról-városra menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebulonig, nevetik és csúfolják vala őket; ¹¹ Mindazáltal némelyek az Áser, Manasse és a Zebulon nemzetségéből megalázzák magokat, és eljövének Jeruzsálembe. ¹² Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjük egy akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint. ¹³ Sok nép gyűle azért Jeruzsálembe, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala. ¹⁴ És felkelének, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölő oltárokat is mind elronták, és a Kidron patakába hányták. ¹⁵

És megölék a páscha[bárányt] a második hónap tizennegyedik napján; s a papok és Léviták megszegyenlék és megszentelék magokat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába; ¹⁶ És kiki áll a az ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik vala a vért a Léviták kezéből. ¹⁷ Minthogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a páscha[bárány] megölésével foglalkozának azokért, a kik tisztátalanok voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; ¹⁸ Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon [nemzetségéből,] nem szentelték meg magokat, mindazáltal megevék a páscha[bárányt,] nem úgy, a mint megiratott; de könyörgö Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tisztítsa meg azt; ¹⁹ Mindenkit, a ki szívét elkészítette, hogy keresse az Istent, az Urat, az ő atyái Istenét, ha nem a szentségnek tisztasága szerint is. ²⁰ És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmeze. ²¹ Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és dicsérik vala az Urat minden nap a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal. ²² És kegyesen beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmesek és jóindulattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakomát tartottak hét napon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal, és dicsérvén az Urat, atyáik Istenét. ²³ Tanácsot tartá pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet; és így még hét napot töltöttek el vígasságban; ²⁴ Mert Ezékiás, a Júda királya ada a gyülekezetnek ezer tulkot és hétezer juhot, a fejedelmek is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot; és megszentelék magokat a papok elegen. ²⁵ Nagy örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a papok és a Léviták és azoknak egész gyülekezete, a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában lakozók. ²⁶ És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehez hasonló [ünnep] Jeruzsálemben. ²⁷ Ezek után felállának a papok [és] a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és felhata az ő könyörgésök mennybe az [Isten] szentséges lakhelyébe.

Chapter 31

¹ A mint mindezeknek vége lön: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városaiban találtának, s a bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdalák, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasseban, mígnem befejezték; azután visszatérének az

Izráel fiai mind, kiki az ő örökségébe [és] városaiba.² És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égőáldozatokra és a hálaadó- áldozatokra, a szolgálatra, hálaadásra és dicséretre az Úr táborinak kapuiban.³ És [rendelé] a király az ő jövedelmének egy részét az égőáldozatok számára, a reggeli és estvéli égőáldozatok, a szombatnapok, az újhold és az ünnepek égőáldozatai számára, a mint megiratott az Úr törvényében.⁴ Meghagyá a népnek is, Jeruzsálem lakosinak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez [annál inkább] ragaszkodjanak.⁵ A mint ez intézkedés [híre] elterjedt: az Izráel fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengéjét bőséggel megadják; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák.⁶ És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozzák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek szenteltetett, és rakásonként felhalmozzák.⁷ A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezték el.⁸ Oda menvén pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az ő népét, Izráelt.⁹ Megkérde pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől.¹⁰ Kinek felelvén Azáriás, a főpap, a Sádók nemzetségéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt.¹¹ És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat, és megcsinálák.¹² Behordák azért az ajándékokat, a tizedeket, és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második pedig ennek atyjafia, Simei.¹³ Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérimot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és Benája, gondviselők valának, Konániának és atyjafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából.¹⁴ Kóré Lévita pedig, a Jemna fia, a ki ajtónálló vala napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát.¹⁵ Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jésua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban, hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az ő atyjokfiainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek,¹⁶ (Az ő nemzetségek férfiain kívül, a három esztendősi fiútól fogva feljebb) mindenkinek, a kinek bejárása vala az Úr házába a maga napján, a naponként való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint;¹⁷ A papok nemzetségének családjaik szerint; a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősiök és feljebb valók volnának, az ő rendtartások és csapatjaik szerint.¹⁸ És azok családjának minden kiseddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ő hitők szerint szentelték vala magokat a szentségre;¹⁹ Az Áron fiainak is, a papoknak,

az ő városaikhoz tartozó vidék környékén, minden városban [valának] névszerint megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közül, és minden nemzetségnek a Léviták között.²⁰ És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Istene előtt, azt művelé.²¹ És minden munkában, a melyet elkezdett az Isten házának szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresvén az ő Istenét, teljes szívvel jár vala el, és ezért szerencsés vala.

Chapter 32

¹ Ezen dolgok és igazságos [cselekedetek] után eljőve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába menvén, megszállá a megerősített városokat, azt mondván, hogy elfoglalja azokat magának.
² Mikor tehát Ezékiás látta, hogy Sénakhérib eljőve, és Jeruzsálemet meg akarná szállani: ³ Tanácsot tarta vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kívül való forrásokat betöltsék; és azok segítségére lőnek néki; ⁴ Mert összegyűlvén a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondván: Miért találjanak az assirii királyok elegendő vizet, ha eljönnek?! ⁵ És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kívül másik kőfalat is [emelt], s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst. ⁶ És a nép fölé seregvezéret tett, és maga köré gyűjtvén őket a város kapujának utcájára, szóla az ő szívök szerint ekképen: ⁷ Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljete, meg se rettenjete az assirii királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele. ⁸ Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától. ⁹ Ezek után elküldé szolgáit Sénakhérib, az assirii király Jeruzsálembe (ő pedig Lákis mellett volt egész seregével) ¹⁰ Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Júdához, mely Jeruzsálemben vala, mondván: Ezt mondja Sénakhérib, az assirii király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? ¹¹ Avagy nem Ezékiás áltatott-é el titeket, hogy éhséggel és szomjúsággal ölne meg titeket, mondván: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből! ¹² Avagy nem Ezékiás pusztította-é el az ő magaslatait és oltárait, mikor így szólott Júdához és Jeruzsálemhez, mondván: [Csak] egy oltár előtt imádkozzatok, és [csak] azon tömjénezetetek?! ¹³ Avagy nem tudjátok-é, mit műveltem én és az én atyáim e föld minden népeivel? Vajjon e föld nemzetségeinek istenei megszabadíthatták-é az én kezemből az ő földöket? ¹⁴ És kicsoda e nemzetségek istenei

közül az, a melyeket az én atyáim elvesztettek, a ki az én kezemből az ő népét megszabadíthatta volna, hogy a ti Istenetek is az én kezemből titeket megszabadíthatna? ¹⁵ Most azért Ezékiás titeket el ne ámítson és meg ne csaljon ily módon; ne higgyetek néki, mert ha egy népnek és országnak istene sem szabadíthatta meg az ő népét kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbbé szabadíthat meg titeket a ti Istenetek az én kezemből! ¹⁶ Sőt ezenkívül az ő szolgálói még sokat szólnak az Úr Isten ellen, és az ő szolgája Ezékiás ellen. ¹⁷ Levelet is írta, az Urat, Izrael Istenét káromlással illetvén, és szólván ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg az ő népét kezemből. ¹⁸ És kiáltnak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálem népe ellen, mely a kerítésen vala, hogy őket megrettentenek és megháborítanak, [abban a reményben], hogy így a várost elfoglalhatják. ¹⁹ És [úgy] szólnak a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel csináltattak. ²⁰ Akkor Ezékiás király könyöрге, és [ő vele] Ésaiás próféta az Ámós fia e [káromlásért,] és felkiáltának az égre. ²¹ És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle minden erős vitézt, előljárót és vezért az assíriai király táborában, és nagy szégyennel megtére az ő földébe. Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölék meg őt. ²² Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhéribtől az assíriai királytól, és minden másoktól, és védelmezé őket mindenfelől. ²³ És sokan ajándékokat hoznak vala Jeruzsálembe az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután. ²⁴ Az időben Ezékiás halálos betegségbe esék; de könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. ²⁵ De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért [Istennek] haragja lön rajta, Júdán és Jeruzsálem. ²⁶ Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem lakosaival egybe; ezért nem szálla [többé] reájok az Úrnak haragja Ezékiás életében. ²⁷ És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsesházat az ezüst, arany, drágakövek és drága fűszerszámok, paizsok és mindenféle drága szerszámok számára; ²⁸ És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájaknak pedig aklokot. ²⁹ Városokat is építe magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságot adott néki. ³⁰ És Ezékiás volt az, a ki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés vala Ezékiás; ³¹ De mivel a Babilóniabeli fejedelmek követeivel [megbarátkozék,] a kik ő hozzá küldettek, hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lön;

elhagyá őt az Isten, hogy megkísértené őt és meglátná, mi volna az ő szívében. ³² Ezékiásnak pedig többi dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az Ésaiás prófétának, az Ámós fiának látásában, [és] a Júda és Izráel királyainak könyvében. ³³ Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálem nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

Chapter 33

¹ Tizenkét esztendőös vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. ² És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiűzött vala. ³ Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atyja [azelőtt] elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is plántála, és tisztelé az ég minden seregeit, és szolgálá azoknak. ⁴ Sőt az Úr házában is építé oltárokat, a melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben lészen az én nevem örökké. ⁵ És építé oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házában mindkét pitvariban. ⁶ És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényvesztéseket űzött, ördöngösöket és jövendőmondókat szerzett, és sok gonosztságot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná. ⁷ A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házban és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel minden nemzetségei közül, helyheztetem az én nevemet mindörökké; ⁸ És nem űzöm ki az Izráelt e földről, melyet adtam volt a ti atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartándják, a melyeket nékik Mózes által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket és ítéleteket; ⁹ De Manasse elcsábítá Júdát és Jeruzsálem lakóit, hogy még gonoszabban cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigyomlált volt az Izráel fiai elől. ¹⁰ És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népét; de nem figyelmeznéek reá. ¹¹ Reájok hozá azért az Úr az Assiriabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogták és vasba vervén megkötözék őt két lánczczal, és Babilóniába vivék. ¹² Mikor pedig nagy nyomorúságban volna, fohászokodék az Úrhoz az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyáinak Istene előtt. ¹³ És könyörögvén hozzá megkegyelmeze néki, és meghallgatván könyörgését, visszahozá őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az [igaz] Isten. ¹⁴ Ezek

után a Dávid városának külső kőfalát felépíté Gihontól napnyugat felé a völgyben, a halkapu bemenetelig; Ofelt is körülveteté magas [kerítéssel,] és Júdának minden megerősített városaiba

15 seregvezéreket helyezte. És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és minden oltárt, a melyet az Úr házának hegyén és Jeruzsálemben emeltetett, kihányatá azokat a városon

16 kívül. És megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. 17 Mindazáltal még akkor

18 a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének. Manassének pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében

19 szólának néki, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között. Az ő könyörgése pedig, és hogy [az Isten] mint kegyelmezett volt meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekelőtte megalázta

20 volna magát: ímé meg vannak írva a Hózai beszédei között. És meghala Manasse az ő atyáival,

21 és eltemeték őt az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia helyette. Huszonkét esztendő vala

22 Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atya Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon

23 mindama bálványoknak, a melyeket az ő atya Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala. Meg sem aláza magát az Úr előtt, mint az ő atya Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá

24 Amon a bűnt. Pártot ütének pedig az ő szolgálói ő ellene, és őt saját házában megölek. 25 A föld népe pedig levágá mindazokat, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe

Jósiást az ő fiát helyette.

Chapter 34

1 Nyolcz esztendő vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy

2 esztendeig Jeruzsálemben. És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyjának Dávidnak

3 útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra; Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdé keresni az ő atyjának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött

4 képektől. Leronták ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákat is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe szétrombolá és apróra töreté, és elhinteté azoknak

5 temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala. A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és

megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. ⁶ [Így cselekedék] Manassénak, Efraimnak és Simeonnak
 városaiban is, mind Nafthaliig, azoknak pusztáiban köröskörül. ⁷ Lehányatá azért az oltárokat; az
 Aserákat és a bálványokat összetördelé mind porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész
 földén; azután megtére Jeruzsálembe. ⁸ Királyságának tizennyolczadik esztendejében pedig,
 minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maaséját a város
 előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékirót, hogy kijavíttatná az Úrnak, az ő Istenének házát.
⁹ És menének Hilkiás főpaphoz, és átadták [néki] az Isten házába begyült pénzt, a melyet a Léviták,
 az ajtónállók gyűjtöttek Manassétól, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és egész Júdától és
 Benjámintól, és Jeruzsálem lakóitól. ¹⁰ És adák a munkavezetőknek, a kik felvigyáztak az Úr
 házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavítsák és
 helyreállítsák a házat. ¹¹ És adának [pénzt] az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek
 faragott köveket, és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda
 királyai. ¹² És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáhát és Obádia
 Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közül valók, a kik
 szorgalmazták vala őket. E Léviták pedig mindnyájan mesterek valának az éneklőszerszámokban.
¹³ A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban)
 szorgalmazák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók. ¹⁴ Mikor pedig kihozák
 azok a pénzt, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia pap az Úr törvénykönyvét, a
 melyet Mózes által [adott] volt. ¹⁵ Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A
 törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak. ¹⁶ És vivé Sáfán
 a könyvet a királyhoz, és elbeszélé néki a dolgot, mondván: Valamit bízál a te szolgálidra, abban
 híven eljárnak; ¹⁷ Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és
 munkásoknak kezébe. ¹⁸ Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem
 egy könyvet ada; és olvasott abból Sáfán a király előtt. ¹⁹ Mikor pedig a király hallotta a törvény
 beszédit, ruháit megszaggatá. ²⁰ És parancsola a király Hilkia papnak és Ahikámnak a Sáfán
 fiának, Abdonnak a Mika fiának, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának,
²¹ mondván: Menjetek el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért,
 a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott
 azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek
 volna, a mint e könyvben megíratott. ²² Elméne azért Hilkia és a király embere Húlida
 prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák

gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utczában lakik vala) és a szerint
szólának néki. ²³ Ki monda nékik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki
titeket hozzám küldött; ²⁴ Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira,
mindazokat az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyvben, a melyet felolvastak a Júda királya
előtt; ²⁵ Mivel elhagytak engem, és idegen isteneknek tömjénezték, hogy engem haragra
gerjeszsenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedd az én haragom e hely ellen, és
el sem oltatik. ²⁶ A Júda királyának pedig, a ki titeket küldött, hogy az Urat megkérdjétek, így
szóljatok: Így szól az Úr, Izráel Istene: A mi a beszédekert illeti, a melyeket hallottál: ²⁷ Mivel a
te szíved meglágyult, és magadat megaláztad az Isten előtt, mikor hallád az ő beszédeit e hely ellen
és az ő lakosai ellen; mivel magadat megaláztad előttem, és ruháidat megszaggattad és sírtál előttem:
én is meghallgattalak, ezt mondja az Úr. ²⁸ Ímé én téged a te atyáid közé takarítlak, és tétetel a te
sírodba békességben, és nem látják a te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok e helyre és
ennek lakóira. És e szerint beszélték el ezt a királynak. ²⁹ Akkor a király elkülde, és összegyűjteté
Júdának és Jeruzsálemnek minden véneit. ³⁰ És felméne a király az Úr házába, és ő vele Júdának
minden férfiai, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a Léviták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig,
és elolvasá fülök hallására a szövetség könyvének minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr
házában. ³¹ Azután felállván a király az ő helyén, fogadást tön az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi,
és hogy parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívéből és teljes lelkéből megőrzendi,
cselekedvén a szövetség beszédeit, a melyek megirattak abban a könyvben. ³² És felfogadtatá e
dolgot mindazokkal, a kik Jeruzsálemből és Benjáminből valók. És Jeruzsálem lakói az Istennek,
az ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekedének. ³³ Akkor elpusztított Jósiás minden útálatos
bálványt Izráel fiainak egész földjéről, és kényszeríte mindenkit, valaki találtatik vala Izráelben,
hogy szolgáljon az Úrnak, az ő Istenöknek; [és] az ő egész életében nem szakadának el az Úrtól,
atyáik Istenétől.

Chapter 35

¹ És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megölék a páskha[bárányt]
az első hónap tizennegyedik napján. ² És állítá a papokat az őrállásukra, és buzdítá őket az Úr
házának szolgálatára. ³ És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktatják, és magokat az
Úrnak szentelék: Helyheztesétek a szent ládát a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid

fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek. ⁴ És készítsétek el [magatokat] a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon. ⁵ És álljatok a szent helyen, a nép közül való testvéreitek családjainak csoportjai és a Léviták családjának [egy]-[egy] csoportja szerint. ⁶ Azután öljétek meg a páskha[bárányt,] és szenteljétek meg magatokat, és készítsétek el azt a ti atyátokfiainak, hogy az Úrnak Mózes által tett beszéde szerint cselekedjétek. ⁷ És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyéket, mindezeket a húsvéti áldozatokra; mindenkinek, valaki ott találta vala, szám szerint harminczezeret, és háromezer tulkot; ezek mind a királyéből valának. ⁸ Az ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községnek, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkia, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz [juhot] és háromszáz tulkot. ⁹ Konánia pedig és Semája és Nétanéel az ő atyjafiai, Hasábia, Jéhiel és Józabád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötezer [juhot] és ötszáz tulkot. ¹⁰ Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre állának, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. ¹¹ Megölék azért a páskha[bárányt,] és a papok hintik vala kezökből a [vért], a Léviták pedig a [bárányok] bőrét húzzák le. ¹² És külön választák az egészen égőáldozatra valókat, hogy adnák azokat a nép közül való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megíratott; azonképen a tulkokból is [elválaszták.] ¹³ És megsüték a páskha[bárányt] szokás szerint a tűznél; a megszenteltetett állatokat pedig megfőzék fazekakban, vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községnek. ¹⁴ Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték [a páskhabárányt], mert a papok, az Áron fiai az égőáldozatoknak és a kövérségeknek megáldozásával el valának foglalva [késő] éjszakáig, azért a Léviták készíték el mind magoknak, mind a papoknak, az Áron fiainak. ¹⁵ Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jédutunnak, a király prófétájának parancsolatja szerint; az ajtónállók is mindnyájan az ajtóknál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az ő atyjokfiai, a Léviták készíték vala el nekik. ¹⁶ És elkészüle az Úrnak minden szolgálata azon a napon, hogy megtartának a páskhát, egészen égőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolatja szerint. ¹⁷ Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban az időben, és a kovász nélkül való kenyerek ünnepét hét napon át. ¹⁸ Ehez hasonló páskhát nem tartottak Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai közül is senki sem tartott olyan páskhát, a melyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. ¹⁹ Jósiás királyságának tizennyolczadik évében tartatott ez a páskha. ²⁰ Mindezek után, hogy az

[Isten] házát Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Égyiptom királya, hogy az Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment.²¹ És noha követeket küldé ő hozzá [Nékó], ezt mondván: Mi közöm te hozzád nékem, Júda királya? Mert én most nem ellened [megyek], hanem az én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged;²² Mindazáltal Jósiás nem tére ki ő előle, hanem, hogy megütköznék vele, öltözetit megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó beszédeire, a [melyek] az Isten szájából [származtak vala.] Elméne azért, hogy megütközzék vele Megiddó mezején.²³ Akkor a kézívesek nyilakat lövének Jósiás királyra, és monda a király az ő szolgálainak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon megsebesültem.²⁴ Levén azért őt az ő szolgálai a szekérből, másik szekere helyezék, és vivék Jeruzsálembe: És meghala, és eltemették az ő atyáinak sírjába; s egész Júda és Jeruzsálem siránkozáék Jósiás felett.²⁵ Jerémiás is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őt az éneklő férfiak és asszonyok mindnyájan mind e mai napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s ímé azok meg vannak írva a [Jerémiás] siralmaiban.²⁶ Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg van írva;²⁷ És az ő első és utolsó dolgai, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

Chapter 36

¹ És előhozá a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királylyá tette őt atyja helyett Jeruzsálemben.
² Huszonhárom esztendős vala Joákház, mikor uralkodni kezdé, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben.³ És letevé őt Égyiptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat.⁴ És Égyiptom királya Eliákimot, az ő testvérét tette királylyá Júda és Jeruzsálem felett, megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az ő testvérét fogá és elvivé Nékó Égyiptomba.⁵ Huszonöt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt.⁶ És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai király, és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné őt.⁷ Az Úr házában való edények egy részét is elvivé Nabukodonozor Babilóniába, és helyezteté azokat az ő templomába, Babilóniában.⁸ Joákimnak pedig többi dolgai és az ő útálatosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak ő benne, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az ő fia.⁹ Nyolcz esztendős korában

kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben; de ő is gonoszul
 cselekedék az Úr előtt.¹⁰ Az esztendő fordultával pedig elkülde Nabukodonozor király, és elviteté
 őt Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királylyá tevé az ő testvérét Sédékiást
 Júda és Jeruzsálem felett.¹¹ Huszonegy esztendős korában kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék
 tizenegy esztendeig Jeruzsálemben.¹² És gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt, és
 nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében [szól vala] néki.¹³ Sőt még
 Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, a ki őt az Isten [nevére] megesküdtette vala, s makacscsá
 és önfejűvé lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez.¹⁴ Sőt még a papok
 fejedelmei és a nép is, mindnyájan szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és
 megfertőztették az Úr házát, a melyet megszentelt vala Jeruzsálemben.¹⁵ És az Úr, az ő atyáiknak
 Istene elküldé hozzájuk követeit jó idején, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének.¹⁶
 De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen
 az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség.¹⁷ És reájok hozá a
 Káldeusok királyát, a ki fegyverrel ölé meg ifjaikat az ő szent hajlékukban, s nem kedveze sem az
 ifjaknak és szûzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindnyájokat kezébe adá.¹⁸ És az Isten
 házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az
 ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába viteté.¹⁹ Az Isten házát meggyújták, Jeruzsálem
 kőfalait lerontották, palotáit mind elégeték tűzzel, és minden drágaságait elpusztították.²⁰ És a
 kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurczolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgálivá
 lettek mindaddig, míg a persiai birodalom fel nem támadott;²¹ Hogy beteljesedjék az Úrnak
 Jeremiás szája által [mondott] beszéde, míg lerójjá a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás
 egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendők.²² És Czírus persa király első
 esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által [mondott] beszéde, az Úr felindítá
 Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, [élőszóval] és írásban is,
 mondván:²³ Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait
 nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában
 van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, az ő Istene, és menjen fel.

Ezra

Chapter 1

¹ Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által [mondott] beszéde, felindítá az Úr Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetté az ő egész birodalmában, [élőszóval] és írásban is, mondván: ² Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; ³ Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben [lakozik.] ⁴ És mindenkit, a ki még megmaradt, minden helyről, a hol lakik, segítsék azon helynek férfiai ezüsttel, arannyal, jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkénytesen adnak az Isten házának, mely Jeruzsálemben van. ⁵ Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a Léviták, és mindnyájan, a kiknek felindítá az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van. ⁶ És minden körülök lakók segíték őket ezüst edényekkel, arannyal, jószággal, barommal, drágaságokkal, mindazon kívül, a mit önkénytesen adának. ⁷ Czírus király pedig előhozatá az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek házába helyezett vala; ⁸ Előhozatá ezeket Czírus, a persák királya, Mithredáthes kincstartó kezeihez, a ki is átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelmének. ⁹ És számok ez vala: harmincz arany medence, ezer ezüst medence, huszonkilencz kés, ¹⁰ Harmincz arany pohár, négyszáztíz másrendbeli ezüst pohár, és ezer más edény. ¹¹ Minden arany és ezüst edényeknek száma ötezernégyszáz. Mindezt magával vivé Sesbassar, mikor a foglyok kijövének Babilóniából Jeruzsálembe.

Chapter 2

¹ Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket Nabukodonozor, Babilónia királya, fogva vitetett Babilóniába, s most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő városába. ² Kik jövének Zorobábel, Jésuával, Nehémiással, Serájával, Rélájával, Mordokhaival, Bilsánnal, Miszpárral, Bigvaival, Rehummal, Baanával. Izráel népe férfainak száma [ez:] ³ Paros fiai kétezerszázhetvenkettő; ⁴ Sefátja fiai háromszázhetvenkettő; ⁵ Árah fiai hétszázhetvenöt; ⁶ Pahath-Moáb fiai, Jésua [és] Joáb fiaitól, kétezernyolczszáztizenkettő;

7 Élám fiai ezerkétszázötvennégy; 8 Zattu fiai kilencszáznegyvenöt; 9 Zakkai fiai hétszázhatvan;
 10 Báni fiai hatszáznegyvenkettő; 11 Bébai fiai hatszázhuszonhárom; 12 Azgád fiai
 ezerkétszázhuszonkettő; 13 Adónikám fiai hatszázhatvanhat; 14 Bigvai fiai kétezerötvenhat;
 Ádin fiai négyszázötvennégy; 16 Áter fiai, Ezékiástól, kilenczvennyolcz; 17 Bésai fiai
 háromszázhuszonhárom; 18 Jóra fiai száztizenkettő; 19 Hásum fiai kétszázhuszonhárom; 20
 Gibbár fiai kilenczvenöt; 21 Bethlehem fiai százhuszonhárom; 22 Netófah férfiai ötvenhat; 23
 Anathóth férfiai százhuszonnyolcz; 24 Azmáveth fiai negyvenkettő; 25 Kirjáth-Árim, Kefira és
 Beéróth fiai hétszáznegyvenhárom; 26 Ráma és Géba fiai hatszázhuszonegy; 27 Mikmás férfiai
 százhuszonkettő; 28 Béthel és Ái férfiai kétszázhuszonhárom; 29 Nebó fiai ötvenkettő; 30 Magbis
 fiai százötvenhat; 31 A másik Élám fiai ezerkétszázötvennégy; 32 Hárim fiai háromszázhusz; 33
 Lód, Hádíd és Ónó fiai hétszázhuszonöt; 34 Jérikó fiai háromszáznegyvenöt; 35 Szenáa fiai
 háromezerhatszázharmincz; 36 A papok: Jedája fiai, Jésua családjából, kilencszázhetvenhárom;
 37 Immér fiai ezerötvenkettő; 38 Pashur fiai ezerkétszáznegyvenhét; 39 Hárim fiai ezertizenhét;
 40 A Léviták: Jésuának és Kadmiélnek fiai, Hodávia fiaitól, hetvennégy. 41 Az énekesek: Asáf
 fiai százhuszonnyolcz; 42 A kapunállók fiai: Sallum fiai, Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita
 fiai, Sóbai fiai, összesen százharminczkilencz. 43 A Léviták szolgálói: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth
 fiai; 44 Kérósz fiai, Sziaha fiai, Pádón fiai, 45 Lebána fiai, Hagába fiai, Akkub fiai, 46 Hágáb
 fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, 47 Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, 48 Resin fiai, Nekóda fiai,
 Gazzám fiai, 49 Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, 50 Aszna fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai.
 51 Bakkuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, 52 Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, 53 Barkósz fiai,
 Sziszera fiai, Temah fiai, 54 Nesiah fiai, Hatifa fiai; 55 Salamon szolgálóinak fiai: Szótai fiai,
 Haszszófereth fiai, Peruda fiai, 56 Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 57 Sefátia fiai, Hattil fiai,
 Pókhereth-Hássebaim fiai, Ámi fiai. 58 Összesen a Léviták szolgálói és a Salamon szolgálóinak fiai
 háromszázkilenczvenkettő. 59 És ezek, a kik feljövének Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerub-Addán-
 Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-é: 60 Delája

fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai hatszázötvenkettő.⁶¹ És a papok fiai közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget, és ezek nevéből neveztették;⁶² Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségek könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból;⁶³ És megmondá nekik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem pap ítél az Urimmal és Tummimmal.⁶⁴ Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan.⁶⁵ Szolgáikon és szolgálóikon kívül - ezek száma hétezerháromszázharminczhét - valának nekik énekes férfiak és asszonyaik kétszázan.⁶⁶ Lovaik hétszázharminczhat, öszvéreik kétszáznegyvenöt;⁶⁷ Tevéik négyszázharminczöt, hatezerhétszázhusz számmal.⁶⁸ A családfők közül pedig, mikor megérkezének az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, némelyek önkénytesen adakozának az Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén;⁶⁹ Tehetségök szerint adának az építés költségére aranyban hatvanegyezer dáríkot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát.⁷⁰ És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a Léviták szolgái városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban vala.

Chapter 3

¹ Mikor pedig eljőve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban [lakozának,] felgyűle a nép egyenlőképen Jeruzsálemben.² És fölkele Jésua, Jósádák fia, s az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiel fia s az ő atyjafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, a mint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében.³ És [erős] fundamentomra állíták fel az oltárt, mert félnek vala a földnek népétől, és áldozának rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggeli és estveli égőáldozatokat.⁴ És megülek a sátoros ünnepet, a mint írva van, s [áldozának] égőáldozatot napról-napra szám és szokás szerint minden napit az ő napján.⁵ És azután [áldozák] az állandó [napi], továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és mindazokért valót, a kik önkénytesen ajándékoznak az Úrnak.⁶ Tehát a hetedik hónap első napjától fogva kezdének égőáldozatot áldozni az Úrnak, a mikor az Úr templomának alapköve még nem tétetett le.⁷ És adának pénzt a [kő- és] favágóknak s a mesterembereknek, és ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek, hogy hozzanak

czédrusfákat a Libánonról a joppéi tenger felé, Czírus, persa király nekik adott engedelve szerint.

⁸

Második esztendőben azután, hogy fölmenének az Isten házához Jeruzsálembe, a második hónapban megkezdték az építést Zorobábel, a Sealtiel fia és Jésua, a Jósádák fia és a többi atyjafiaik, a papok és Léviták és mindnyájan, a kik a fogságból visszajöttek vala Jeruzsálembe, és rendelék a

⁹

Lévitákat, a kik húsz esztendősök vagy azon felül valának, az Úr háza építésének vezetésére. És előlálta Jésua, az ő fiai és atyjafiai, Kadmiél és fiai, a Júda fiai, egyenlőképen, hogy vezérei legyenek

¹⁰

az Isten házát építő munkásoknak, továbbá Hénádád fiai, fiaik és testvéreik, - [mind] Léviták.

S midőn az építők letették az Úr templomának alapkövét, [Jésua és Zorobábel] oda állaták a papokat öltözetükben kürtökkel, s a Lévitákat, Ásáf fiait czimbalmokkal, hogy dicsérjék az Urat, Izráel

¹¹

királyának, Dávidnak rendelete szerint. És énekelének, dicsérvén az Urat és hálát adván néki, mert jó, mert mindörökké van az ő irgalmassága Izráelen! És mind az egész nép felszóval

¹²

kiált vala, dicsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letéttet! Nagy sokan pedig a papok és a Léviták és a családfők közül, a vének, a kik látták vala az első házat, mikor alapot vetnek vala most e háznak az ő szemök előtt, nagy felszóval sírnak vala, sokan pedig

¹³

örömükben nagy felszóval kiáltanak vala; Úgy hogy a nép nem tudja vala megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a nép kiált vala nagy felszóval, és ez a szó messze földre meghallatott.

Chapter 4

¹

Mikor pedig meghallák Júda és Benjámin ellenségei, hogy a kik a fogságból visszatértek,

²

templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének: Menének Zorobábelhez és a családfökhöz, s mondának nekik: Hadd építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük

³

s néki áldozunk Esárhaddon, Assiria királyának idejétől fogva, a ki ide hozott fel minket! És monda nekik Zorobábel és Jésua és Izráel családainak többi fői: Nem veletek együtt kell nekünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, a

⁴

miképen megparancsolta nekünk a király, Czírus, Persia királya. És igyekezék e tartomány népe

⁵

megkötni Júda népének kezeit és elrémíteni azt az építéstől. És felbérelni ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királyának egész idejében, Dárius persa király

⁶

uralkodásáig. És Ahasvérus uralkodásakor, uralkodásának kezdetén, vádolást írának Júda és

⁷

Jeruzsálem lakói ellen. Artaxerxes napjaiban pedig Bislám, Mithredathes és Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel írták, mely azután arám

nyelvre fordítottát át.⁸ Rehum, a helytartó és Simsai, a kancellár, írának egy levelet Jeruzsálem ellen Artaxerxes királyhoz ekképen.⁹ [Írának pedig] ekkor Rehum, a helytartó és Simsai, a kancellár és ezeknek többi társaik: a Dineusok, Afársatakeusok, Tarpeleusok, Afárseusok, Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok, Dehaveusok és a Hérameusok.¹⁰ És a többi népek, a kiket a nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett lakosokká Samária városában és a többi városokban, melyek a folyóvizet túl vannak és a többi.¹¹ Ez mássa a levélnek, melyet hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének: "A te szolgálid, a folyóvizet túl lévő férfiak, és a többi.¹² Tudtára légyen a királynak, hogy a zsidók, a kik feljöttek tőled, megérkezének hozzánk Jeruzsálembe; a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik s a fundamentomokat javítgatják.¹³ Mostan tudtára légyen a királynak, hogy ha ez a város megépítették s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják.¹⁴ Mostan, mivel a palota savával sózunk s épen ezért a király kárát nem illik elnéznünk, ez okért küldjük e levelet és tudatjuk a királylyal,¹⁵ Hogy nézzen utána valaki atyáid történeteinek könyvében, és meg fogod találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztított is el e város.¹⁶ Tudatjuk mi a királylyal, hogy ha ez a város megépülend és a kőfalak elkészülnek: ennek miatta birtokod a folyóvizet túl nem lészen."¹⁷ A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak és Simsainak, a kancellárnak és többi társaiknak, a kik Samariában laknak vala, és minden folyóvizet túl lakozóknak: "Békesség és a többi.¹⁸ A levél, melyet hozzánk küldtetek, világosan felolvastatott előttem;¹⁹ És megparancsolám, hogy nézzenek utána, és úgy találák, hogy ez a város eleitől fogva királyok ellen támadó volt, és hogy pártütés és lázadás történt vala benne;²⁰ És hogy hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben és uralkodtak minden a folyóvizet túl lakókon, és adó, rovás és úti vám fizettetett nekik.²¹ Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg a férfiakat, s e város ne építtessék addig, míg tőlem parancsolat nem jövend;²² És meglássátok, hogy ebben valami mulasztást el ne kövessetek, hogy ne nevedjék a veszedelem a királyok megkárosítására!"²³ Mihelyt Artaxerxes király levelének mássa felolvastaték Rehum és Simsai, a kancellár és társaik előtt, menének nagy hamarsággal Jeruzsálembe a zsidókhoz, és megakadályozák őket erővel és hatalommal.²⁴ Akkor megszűnék az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának második esztendejéig.

Chapter 5

¹ És prófétálnak a próféták, Aggeus, a próféta és Zakariás az Iddó fia a zsidóknak, a kik valának Júdában és Jeruzsálemben, [szólván] nékik az Izráel Istenének nevében. ² Akkor fölkelének Zorobábel, Sealtiel fia és Jésua, a Jósádák fia, és hozzá kezdének Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben van, s velök valának Isten prófétái, támogatván őket. ³ Abban az időben jöve hozzájuk Tattenai folyóvízen túli helytartó, és Sethar-bóznai és társaik, és így szólának nékik: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek s e kőfalat készítsétek? ⁴ Ekkor megmondánk nékik ily módon, hogy kik ama férfiak névszerint, kik ez épületet építik. ⁵ És az ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem akadályozzák meg őket az építésben, míg az ügy Dárius elébe jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra nézve. ⁶ Másza a levélnek, melyet küldött Tattenai folyóvízen túli helytartó, és Sethar-bóznai és az ő társai, az Afarsakeusok, a kik a folyóvízen túl lakának, Dárius királyhoz. ⁷ Tudósítást küldének ugyanis hozzá, ekként levén az írva: "Dárius királynak minden békesség! ⁸ Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Istennek házához, és az építetik nagy kövekből, és fa rakatik a falakra, és e munka szorgalmasan folyik, és jó szerencsés léssen az ő kezök által. ⁹ Ekkor megkérdeánk azokat a véneket, ily módon szólván hozzájuk: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek, s hogy e kőfalat készítsétek? ¹⁰ Sőt még neveiket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megír hassuk azon férfiak nevét, kik fejeik. ¹¹ És ekképen felelének nekünk, mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének szolgálói vagyunk, és építjük e házat, mely ennekelötte sok esztendőkön át meg vala építve, és Izráelnek egy nagy királya építé és végezé be azt. ¹² De minekutána haragra ingerelték volt atyáink a mennynek Istenét, adá őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, a ki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte. ¹³ Azonban Czírusnak, Babilónia királyának első esztendejében Czírus király szabadságot adott, hogy Istennek ezt a házát megépítenék. ¹⁴ Sőt az Isten házához való arany és ezüst edényeket is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s bevitte volt azokat a babilóniai templomba, kihozatá Czírus király a babilóniai templomból s adatá azokat annak a Sesbassár nevűnek, a kit helytartóul rendelt; ¹⁵ És monda néki: Vedd ez edényeket, menj és helyezd el azokat a jeruzsálemi templomba, és az Isten háza építtessék meg [előbbi] helyén. ¹⁶ Ekkor ez a Sesbassár eljött, letévé az Isten házának alapkövét, mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeddig építetik, és még sem végződött be. ¹⁷ Mostan azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király

kincstartó házában, ott Babilóniában, ha úgy van-é, hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házának megépítésére, mely Jeruzsálemben van, s a király akaratját erre nézve küldje hozzánk."

Chapter 6

¹ Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, hol a kincseket tartják vala Babiloniában. ² És találtaték Akhméta várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs, melyre emlékezetül ez vala írva: ³ "Czírus király első esztendejében, Czírus király parancsolatot adott Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építtessék meg, oly helyül, hol áldozatokat áldoznak; s alapzati felemeltetvén, magassága hatvan sing, szélessége is hatvan sing legyen. ⁴ A nagy kövek rétege három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király házából adassék. ⁵ Sőt az Isten házának arany és ezüst edényeit is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s vitt vala Babilóniába, adják vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba, helyökre, s te helyezd el azokat az Isten házába." ⁶ Mostan azért Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, és az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl [laknak,] távol legyetek onnan! ⁷ Hagyjátok, hadd épüljön meg Istennek ama háza! A zsidók helytartója és a zsidók vénei építsék meg Isten ama templomát a maga helyén! ⁸ És megparancsolom azt is, hogy mit cselekedjete a zsidók ama véneivel, hogy megépítsék Isten ama házát; tudniillik a király folyóvizen túl való adójának kincseiből pontosan költség adassék ama férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkül, ⁹ És a mik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égőáldozatra a menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nekik naponként és pedig mulasztás nélkül, ¹⁰ Hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek a királynak és fiainak életéért. ¹¹ És megparancsolom azt is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak házából szakíttassék ki egy gerenda s felállítatván szegeztessék reá, háza pedig szemétdombbá tétessék e miatt. ¹² Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást, megrontson minden királyt és népet, a ki felemelendi kezét, hogy megszegje [e rendelést], hogy elpusztítsa Istennek ama házát, mely Jeruzsálemben van. Én, Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék. ¹³ Akkor Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, miután Dárius [ily rendelést] küldött, ahhoz képest cselekedének pontosan. ¹⁴ És a zsidók vénei építének és jó szerencsések valának Aggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása folytán, és megépítették és elvégezték Izráel Istenének akaratjából, és Czírus, Dárius és Artaxerxes, persiai királyok parancsolatjából. ¹⁵ Bevégezteték

pedig e ház az Adár hó harmadik napjáig, mely Dárius király országlásának hatodik esztendejében
¹⁶vala. És megtarták Izráel fiai, a papok, a Léviták és a fogságból visszajött többiek Isten házának
¹⁷felszentelését örömmel. Vivének pedig Isten házának felszentelésénél áldozatul száz bikát,
kétszáz kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakot bűnért való áldozatra egész Izráelért, Izráel
¹⁸nemzetségeinek száma szerint. És rendelék a papokat az ő osztályaik és a Lévitákat az ő rendjeik
¹⁹szerint Istennek szolgálatára Jeruzsálemben, Mózes könyvének rendelése szerint, És megtarták
²⁰a rabságból visszajöttek a páskhát az első hó tizennegyedik napján; Mert megtisztultak vala a
papok és Léviták: egyetemben mindnyájan tiszták valának, és megölék a húsvéti bárányt
²¹mindazokért, a kik a rabságból megjöttek, és atyjokfiáiért a papokért és önmagokért; És megevék
azt Izráel fiai, a kik a rabságból visszajöttek vala, és mindazok, a kik elkülönítették vala magokat
a föld népeinek tisztátalanságától s hozzájok [állottak vala], hogy keressék az Urat, Izráel Istenét.
²²És azután megtarták a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon örömmel, mert megvidámította
vala őket az Úr, hozzájok hajtván az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az Istennek,
Izráel Istenének háza építésében.

Chapter 7

¹És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki
Hilkiás fia, ²Ki Sallum fia, ki Sádók fia, ki Ahitub fia, ³Ki Amária fia, ki Azariás fia, ki MÉRÁJÓTH
⁴fia, Ki Zerahja fia, ki Uzzi fia, ki Bukki fia, ⁵Ki Abisua fia, ki Fineás fia, ki Eleázár fia, ki pedig
Áronnak, a főpapnak fia volt. ⁶Ez az Ezsdrás feljöve Babilóniából, (ő, a ki bölcs írástudó vala a
Mózes törvényében, melyet az Úr, Izráel Istene adott vala) és megadá neki a király az Úrnak, az ő
⁷Istenének rajta nyugovó kegyelme szerint minden kérését. Feljövének pedig az Izráel fiai, a
papok, a Léviták, az énekesek, a kapunállók és a Léviták szolgái közül [többen] Jeruzsálemben
⁸Artaxerxes király hetedik esztendejében. És [Ezsdrás] megérkezék [velök] Jeruzsálemben az
⁹ötödik hónapban, a király hetedik esztendejében. Ugyanis az első hónap első napján határozá el
a Babilóniából való feljövételt, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálemben, az ő Istenének
¹⁰rajta nyugovó jó kegyelme szerint; Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni
¹¹az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendeléseket és ítéleteket. És ez mássa a levélnek, melyet
adott vala Artaxerxes király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki írástudó vala az Úr parancsolatainak

beszédiben, Izráelnek adott rendelkezéseiben: ¹² "Artaxerxes, a királyok királya Ezsdrás papnak, ki
 a menny Istenének törvényében bölcs írástudó és a többi. ¹³ Szabadságot adok, hogy valaki
¹⁴ országomban Izráel népe, papjai és a Léviták közül Jeruzsálemben akar menni, veled elmehet.
 Minthogy te elbocsáttatol a királytól és hét tanácsosától, hogy utána nézz Júdának és Jeruzsálemnek,
 a te Istened törvénye szerint, mely kezedben van, ¹⁵ És hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet
 a király és tanácsosai önkénytesen ajándékoznak Izráel Istenének, kinek hajléka Jeruzsálemben
¹⁶ van, És mindazt az ezüstöt és aranyat, melyet kapni fogsz Babilónia egész tartományában,
 együtt a nép és a papok önkénytes ajándékával, mit [ezek] önkénytesen ajándékoznak az ő Istenök
¹⁷ házának, mely Jeruzsálemben van. Annálfogva gondosan végy e pénzen bikákat, kosokat és
 bárányokat s hozzájok való étel- és italáldozatokat, s áldozd meg azokat Istenetek házának oltárán,
¹⁸ mely Jeruzsálemben van: A megmaradott ezüsttel és arannyal pedig, a mit jónak láttok cselekedni
 te és atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjétek. ¹⁹ És az edényekkel, melyek néked
²⁰ adattak át a te Istened házának szolgálatára, számolj be Isten előtt Jeruzsálemben. Egyéb
 szükségét pedig Istened házának, mit csak teljesítened kell, teljesítsd a király kincstartó házából.
²¹ És én, Artaxerxes, a király, parancsolom minden a folyóvizet túl lakó kincstartóimnak, hogy
 minden, a mit csak kérend tőletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében írástudó, pontosan
²² teljesíttessék, [És pedig] száz tálentom ezüstig, száz kór búzáig, száz báth borig, száz báth olajig
²³ és sóban, a mennyi elég. Minden, mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan
 teljesíttessék a menny Istenének házáért, hogy meg ne haragudják a királynak és fiainak országára.
²⁴ Veletek pedig tudatjuk, hogy sem a papokra, sem a Lévitákra, sem az énekesekre, sem a
 kapunállókra, sem a Léviták szolgálóira, sem Isten e háza szolgálóira, adót, rovást és úti vámot [senkinek]
²⁵ vetni nem szabad. És te Ezsdrás, a te Istened bölcs [törvénye] szerint, a mely kezedben van,
 rendelj ítélőket és bírakat, a kik törvényt tegyenek minden a folyóvizet túl lakó nép között, mindazok
²⁶ között, a kik tudják Istenednek törvényeit, és a kik nem tudják, azokat tanítsátok! Valaki pedig
 nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a király törvényét, ítélet hozassék felette pontosan,
 vagy halálra, vagy számkivetésre, vagy jószágvesztésre, vagy fogságra." ²⁷ Áldott az Úr, atyáink
²⁸ Istene, a ki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házákat, mely Jeruzsálemben van.
 És [a ki] hozzám fordítá irgalmasságát a király előtt és tanácsosai előtt és a király minden hatalmas
 fejedelmei előtt! És én megerősödvén az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme által,
 családföket gyűjték össze Izráelből, [hogy feljönnének] velem.

Chapter 8

¹ Ezek pedig családfőik és nemzetségi eredetök azoknak, a kik feljövének velem Artaxerxes uralkodásakor Babilóniából: ² Fineás fiai közül: Gersóm; Ithamár fiai közül: Dániel; Dávid fiai közül: Hattus; ³ A Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele egy nemzetségben másfélszáz férfi; ⁴ Pahath-Moáb fiai közül: Eljóénoi, Zerahia fia s vele kétszáz férfi; ⁵ Sekánia fiai közül a Jaháziel fia s ő vele háromszáz férfi; ⁶ Ádin fiai közül: Ebed, Jónathán fia és vele ötven férfi; ⁷ Élám fiai közül: Éesaiás, Athália fia és vele hetven férfi; ⁸ Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és ő vele nyolczvan férfi; ⁹ Joáb fiai közül: Obádia, Jéhiel fia és vele kétszáztizennyolcz férfi; ¹⁰ Selómith fiai közül a Józifia fia és vele százhatvan férfi; ¹¹ Bébai fiai közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolcz férfi; ¹² Azgád fiai közül: Jóhanán, Hakkátán fia és vele száztíz férfi; ¹³ Adónikám fiai közül az utódok s neveik: Elifélet, Jeiél és Semája és velök hatvan férfi; ¹⁴ És Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velök hetven férfi. ¹⁵ Mikor pedig összegyűjtém őket az Aháva felé folyó folyóvízhez, hol három napig valánk, megnéztem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül nem találtam közöttük senkit. ¹⁶ Elküldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt, Náthánt, Zakariást, Mesullámot, mint [család]főket, és Jójáribot és Elnáthánt, mint eszes embereket. ¹⁷ És rendelém őket Iddóhoz, a ki fő vala a Kászifia [nevû] helyen, és betanítám őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az ő atyjafiaiának, a Léviták szolgáinak a Kászifia [nevû] helyen, - hogy hozzanak szolgálkat a mi Istenünk házához. ¹⁸ És elhozák nekünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is- szechelt, a Mahli fiai közül, a ki Lévi fia, a ki meg Izráel fia vala, és Serébiát, fiaival és tizenennyolcz testvérel együtt. ¹⁹ És Hasábiát s vele Ésaiást, a Mэрári fiai közül, testvéreivel és húsz fiával együtt; ²⁰ És a Léviták szolgái közül, a kiket Dávid és a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába, kétszázhuszat; mindnyájok nevei feljegyeztettek. ²¹ Ekkor böjtöt hirdetének ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérnének tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marháinknak. ²² Mert szégyeltem vala a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi ellenségeink ellen ez útban, mert ezt mondtuk volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindazokon, a kik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindazokon, a kik elhagyják őt. ²³ És böjtölénk és a mi Istenünkhöz könyörgénk annakokáért, és meghallgatott

²⁴ minket. Ekkor különválaszték a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához [és] Hasábiához
 és hozzájuk atyjokfiai közül tízet. ²⁵ És átmérem nékik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a
 mi Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és tanácsosai és fejedelmei és minden
 [Babilóniában] élő Izráeliták ajándékoznak. ²⁶ Közökhöz mérék pedig hatszázötven tálentom
 ezüstöt, száz tálentomot érő ezüst edényeket és száz tálentom aranyat. ²⁷ Húsz arany poharat,
 melyek ezer dáríkot érnek vala, és két szép ragyogású rézedényt, melyek oly becsesek, mint az
 arany. ²⁸ És mondék nékik: Ti az Úrnak szentei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és
 arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkénytesen adott ajándék: ²⁹ Vigyázzatok azért [reá] és
 megőrizzétek, míg átméritek a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családainak fejedelmei előtt
 Jeruzsálemben az Úr házának kamaráiban! ³⁰ És átvevék a papok és a Léviták az ezüstöt, aranyat
 és az edényeket súly szerint, hogy vigyék Jeruzsálembe Istenünk házához. ³¹ Elindulánk pedig az
 Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk; s a mi Istenünk
 kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton.
³² És megérkezénk Jeruzsálembe, és pihenénk ott három napig. ³³ Negyednap pedig átméretett
 az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth papnak Uriás fiának kezéhez,
 vele lévén Eleázár, a Fineás fia, és velök Józadáb, a Jésua fia és Nóadia, a Binnui fia, Léviták, ³⁴
 Minden szám és súly szerint, s feljegyeztetett az egész súly abban az időben. ³⁵ A kik pedig
 megérkeztek a fogságból, a rabságnak fiai, égőáldozatokat vivének Izráel Istenének: tizenkét tulkot
 egész Izráelért, kilenczvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindezt
 egészen égőáldozatul az Úrnak. ³⁶ És átadák a király parancsolatait a király helytartóinak, s a
 vizen túl lévő helytartóknak, és [ezek] segíték a népet és az Isten házát.

Chapter 9

¹ Minekutána ezek elvégeződének, jövének hozzám a főemberek, mondván: Izráel népe és a
 papok és a Léviták nem különíték el magokat e tartományok népeitől, a miképen pedig azoknak,
 a Kananeusoknak, Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak,
 Égyiptomiáknak és Emoreusoknak útálatos [vétke] szerint [el kellett volna,] ² Mert [ezek] leányai
 közül vettek vala [feleséget] magoknak és fiaiknak, és megelegyedett a szent mag e tartományok
 népeivel; és pedig a fejedelmek és főemberek valának elsők e bűnben. ³ Mihelyt e dolgot
 meghallottam, megszaggatám alsó- és felső ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és

veszteg ültem.⁴ És hozzám gyűlének mindnyájan, a kik reszketve [gondoltak] Izráel Istenének beszédeire azoknak vétke miatt, a kik a fogságból megjöttek vala; és én veszteg ülök vala mind az estvéli áldozatig.⁵ Az estvéli áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból, megszagatván alsó- és felső ruhámat; és térdeimre esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az én Istenemhez.⁶ És mondék: Én Istenem, szégyenlem és átallom felemelni, én Istenem, az én orczámat te hozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejünk fölött és a mi vétkeink mind az égig nevedtek!⁷ A mi atyáink napjaitól fogva nagy vétekben vagyunk mi mind e mai napig, és a mi álnokságainkért adattunk vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok kezébe, fegyver által rabságra és ragadományra és orczapirulásra, a mint [ez]a mai nap [is van.]⁸ És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nekünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgaságunkban.⁹ Mert szolgák vagyunk mi, de szolgaságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzánk fordítá irgalmasságát Persiának királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy felemelhessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nekünk bátorságos lakást Júdában és Jeruzsálemben.¹⁰ És most mit mondjunk, óh mi Istenünk, [mindezek] után? [Azt,]hogy mi [mégis] elhagytuk parancsolataidat,¹¹ A melyeket parancsoltál szolgálid, a próféták által, mondván: A föld, melyre bementek, hogy bírjátok azt, tisztátalan föld, a tartományok népeinek tisztátalansága miatt, útálatosságaik miatt, melyekkel betölték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukban; Annakokáért leányaitokat ne adjátok az ő fiaiknak és az ő leányaikat ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javokat soha, hogy megerősödjetek és éljetez e föld javaival, és örökségképen adhassátok azt fiaitoknak mindörökké.¹³ Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nekünk e maradékot,¹⁴ Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat s összeházasodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-é haragudni reánk mindaddig, míg megemésztetünk, hogy sem maradékunk, sem hírmondónk ne legyen?¹⁵ Oh Uram, Izráel Istene! igaz vagy te, mert meghagytál minket, maradék gyanánt, mint e mai nap [bizonyítja.] Ímé előtted vagyunk vétünkben, és nem állhatunk meg előtted e miatt!

Chapter 10

¹ És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tőn, sírva és földre borulva az Isten háza előtt, sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a nép is sokat és keservesen. ² És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül: mindazáltal van reménysége Izráelnek, mind e mellett is! ³ Vessünk ugyanis frigyét a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindazon asszonyokat és a tőlük születetteket az én Uramnak és azoknak akarátja szerint, a kik reszketve [gondolnak] a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! ⁴ Kelj fel! mert reád néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss hozzá! ⁵ Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megesketé a papoknak, a Lévitáknak és az egész Izráelnek fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni; és megesküvének. ⁶ És fölkele Ezsdrás az Isten háza elől, és elméne Jóhanánnak, Eliásib fiának szobájához s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek vétke miatt. ⁷ És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, a kik a rabságból hazajöttek, hogy Jeruzsálembé gyűljenek; ⁸ Valaki pedig el nem jön harmadnapra, a fejedelmek és vének tanácsa szerint, adassék minden vagyona a templomnak, és ő maga vettessék ki a rabságból hazajötteknek gyülekezetéből. ⁹ Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden férfiai harmadnapra Jeruzsálembé a kilencedik hóban, e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten házának piacán, aggódván e dolog és az esözések miatt. ¹⁰ Ekkor fölkele Ezsdrás, a pap, és monda nékik: Ti vétkeztetek, hogy idegen feleségeket vettetek magatoknak, hogy ezzel is többítenétek Izráel vétkét; ¹¹ Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak Istene előtt, és cselekedjete az ő akarátja szerint, elkülönítvén magatokat e föld népeitől és az idegen feleségektől. ¹² És felele az egész gyülekezet, és monda felszóval: Ekképen, a te beszéded szerint kell minékünk cselekednünk! ¹³ De e nép igen sok és az esős idő miatt kívül nem állhatunk; annak felette ez nem egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a kik vétkeztünk e dologban; ¹⁴ Hadd álljanak hát elő fejedelmeink, az egész gyülekezeté, és mindenki, a ki idegen feleséget vett magának, városonként jöjjön elő bizonyos időben s velök a városoknak vénei és birái, hogy elfordítsuk magunkról a mi Istenünknek e dolog miatt való búsulásának haragját! ¹⁵ Csak Jónathán, az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia állának fel ez ellen és Mésullám és Sabbethai, a Léviták támogatók őket. ¹⁶ És cselekedének ekképen azok, a kik a rabságból hazajöttek; és választá magának Ezsdrás, a pap férfiakat, a családfőket, családjuk szerint, s mindnyájok nevei feljegyeztettek. És összeülének a tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot; ¹⁷ És bevégezik azt mindazon férfiakra nézve,

a kik idegen feleséget vettek vala magoknak, az első hónap első napjáig.¹⁸ Találtatának pedig a papok fiai közül, a kik idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jésuának, a Jósádák fiának és az ő testvéreinek fiai közül: Maaséja, Eliézer, Járrib és Gedálja;¹⁹ És kezöket adák, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltetének vétükéért;²⁰ Immér fiai közül pedig: Hanáni és Zebádja.²¹ Hárím fiai közül: Maaszéja, Elija, Semája, Jéhiel és Uzzia,²² Pashur fiai közül: Eljoénaj, Maaszéja, Ismáel, Nethanéel, Józabád és Elásza;²³ Továbbá a Léviták közül: Józabád, Simei és Kélája. (az a Kelita), Pethahja, Júda és Eliézer;²⁴ Az énekesek közül pedig: Eliásib, s a kapunállók közül: Sallum, Telem és Uri;²⁵ Továbbá Izráel [népé]ből: Parós fiai közül: Ramia, Jezija, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája;²⁶ Elám fiai közül: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jerémóth és Élija;²⁷ Zattu fiai közül: Eljóénai, Eljásib, Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza;²⁸ Bébai fiai közül: Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Athlai;²⁹ Báni fiai közül: Mesullám, Mallukh, Adája, Jásub, Seál és Rámóth;³⁰ Pahath-Moáb fiai közül: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja, Mattánia, Besaléel, Binnui és Manasse;³¹ A Hárím fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon;³² Benjámin, Mallukh, Semarja;³³ Hásum fiai közül: Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei,³⁴ Báni fiai közül: Maádai, Amrám és Uél;³⁵ Benája, Bédéja, Keluhu;³⁶ Vanja, Merémóth, Eliásib;³⁷ Mattánia, Mattenai és Jaaszái;³⁸ Báni, Binnui, Simei;³⁹ Selemia, Náthán és Adája;⁴⁰ Makhnadbai, Sásai, Sáriai;⁴¹ Azareél, Selemia és Semária;⁴² Sallum, Amaria, József;⁴³ A Nebó fiai közül: Jéiel, Mattithja, Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája.⁴⁴

Mindezek idegen feleségeket vettek vala magoknak. És valának e feleségek között olyanok is, a kik már fiaikat szültek.

Nehemiah

Chapter 1

¹ Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. &És lőn a Kislév [nevû] hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában valék. ² És jöve hozzám Hanáni, egy az én atyámfiái közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlök a fogságból megszabadult maradék zsidók felől és Jeruzsálem felől. ³ És mondának nékem: A fogságból megszabadult maradék zsidók ott abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelül Jeruzsálem kőfala lerontatott, s kapui tűzben égtek meg! ⁴ Hogy pedig meghallám e beszédeket, leültem és sírtam és keseregtem napokon át, s bőjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt; ⁵ És mondek: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten! Ki megtartja a szövetséget és irgalmasságot az őt szeretőknak és az ő parancsolatait megtartóknak; ⁶ Oh, legyen figyelmetes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiórt, szolgálóidért, és vallást tészek az Izráel fiainak bűneiórt, melyekkel ⁷ vétkeztünk te ellened, én is s az én atyámnak háza vétkeztünk! Felette igen vétkeztünk ellened, és nem tartottuk meg a parancsolatokat, és a rendeléseket és a törvényeket, melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak. ⁸ Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: [Ha] ti vétkeztek, én [meg] elszélesztelek titeket a népek között; ⁹ Ha pedig megtérendetek hozzám és megtartjátok parancsolataimat és cselekeszitek azokat: még ha az égnek utolsó szélén volnának is szétszórt [gyermekeitek,] onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! ¹⁰ És ők a te ¹¹ szolgálóid és a te néped, a kiket megszabadítottál a te nagy erőd által és a te erős kezéd által! Kérlek oh Uram, legyen figyelmetes a te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgálóidnak könyörgésökre, a kik kívánják félni a te nevedet, és adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a királynak pohárnoka voltam.

Chapter 2

¹ És lőn a Niszán [nevû] hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendejében, bor vala ő előtte és én fölvevém a bort, adám a királynak; [azelőtt] pedig nem voltam szomorú ő előtte. ² És monda nékem a király: Miért szomorú a te orczád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem ³ szívednek szomorúsága! És felette igen megfélemlém. Akkor mondek a királynak: Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orczád, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye, ⁴ pusztán hever és kapui megemésztettek tűzben?! És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz?

⁵ És könyörgék a menny Istenéhez. És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előtted a te szolgád, [azt kérem], hogy bocsáss el engem Júdába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! ⁶ És monda nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig lészen utazásod és mikorra jösz vissza? És tetszék a királynak engem elbocsátani, miután én tudattam vele az időt. ⁷ És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a folyóvizzen túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek; ⁸ És [adasson] egy levelet Ászáfhoz, a király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendácul a templom várának kapuihoz, és a város kőfalához, és a házhoz, melybe költözni fogok. És megadá nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. ⁹ És megérkezém a folyóvizzen túl való tisztartókhöz és átadám nékik a király leveleit. Bocsátott vala pedig velem a király főembereket a seregből és lovagokat. ¹⁰ Mikor pedig a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nékik, hogy jött valaki, a ki Izráel fiainak javokat keresi. ¹¹ Azután elmenék Jeruzsálembe, és ott pihenék három napig. ¹² És fölkelék éjszaka, én és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek, hogy mire indítá az én Istenem az én szívemet, ¹³ hogy azt Jeruzsálemért megcselekedjem, és barom sem vala velem, csak az, melyen ülök vala, És kimenék a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemét-kapuhoz, és vizsgálgatám Jeruzsálem kőfalait, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz által megemésztetének. ¹⁴ Azután átmenék a forrás kapujához és a király tavához, holott nem vala hely a baromnak, hogy velem átmenjen. ¹⁵ Azért [gyalog] menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgatám a kőfalat, azután megfordultam és bementem a völgy kapuján, és hazatértem. ¹⁶ A főemberek pedig nem tudták vala, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak, sem a főembereknek, sem a többi munkásoknak ez ideig nem jelentettem meg. ¹⁷ Ekkor mondék nékik: Ti látjátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek meg; jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul! ¹⁸ És megjelentém nékik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédit is, a melyeket nékem szólt, és mondának: Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jóra. ¹⁹ Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a mit míveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütni? ²⁰ Kiknek felelék, és mondék: A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nekünk, és mi mint az ő szolgái kelünk föl és építünk, néktek pedig részetek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

Chapter 3

¹ És fölkele Eliásib, a főpap és atyjafiai, a papok és építék a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; [építék] pedig a kőfalat a Meáh toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánel tornyáig; ² És ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; ³ A halaknak kapuját pedig építék a Hasszenáa fiai, ők gerendázzák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; ⁴ Mellettök javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Mesézabéel fiának a fia, és ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. ⁵ Ezek mellett pedig javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának [jármába.] ⁶ Az ó-[város] kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázzák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; ⁷ És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizet túl való helytartónak hivatala helyéig; ⁸ Mellettök javítgatott Uzziel, Harhajának fia az ötvösök[kel,] és ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; ⁹ Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, a ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme vala; ¹⁰ Mellette javítgatott Jedája, Harumáf fia, és pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. ¹¹ A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárím fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. ¹² És mellettök javítgatott Sallum, Hallóhés fia, a ki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány [másik] felének, ő és az ő leányai. ¹³ A völgy kapuját javítgaták Hánun és Zánoah lakói, ők építék meg azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; és a kőfalból ezer singet a szemét-kapuiig. ¹⁴ A szemét-kaput pedig javítgatá Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závarait. ¹⁵ És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a Kól-Hóze fia, Mispa tartományának fejedelme, ő építé meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závarait; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájönek. ¹⁶ Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-Sur tartománya felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe való helyig, és az [újonnan] készült tóig, és a vitézek házáig. ¹⁷ Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya felének fejedelme, tartománya [lakosai]val; ¹⁸ Ő utána javítgatának atyjokfiai: Bavvai, a Hénadád fia, Kéila tartománya [másik] felének

¹⁹ fejedelme; Javítgatá pedig ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház felmenetelének ellenébe; ²⁰ Ő utána Bárukh, Zakkai fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig: ²¹ Ő utána javítgata Merémóth Uriásnak fia, a ki Hakkós fia vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib házának végéig; ²² Ő utána javítgatának a papok, a környék férfiai; ²³ Ezek után javítgata Benjámin és Hassub, az ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata Azariás, Maaséja fia - a ki Ananiás fia vala - az ő háza mellett; ²⁴ Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia egy másik darabot, Azáriás házától mind a zugig és szegletig; ²⁵ [Továbbá] Palál, az Uzai fia, a szegletnek és a felső toronynak ellenébe, mely a király házából a tömlöcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a Parós fia; ²⁶ (A Léviták szolgálói pedig laknak vala az Ófelben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a kiemelkedő torony ellenéig;) ²⁷ Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig; ²⁸ A lovak kapuján felül javítgatának a papok, kiki az ő házának ellenébe; ²⁹ Utánok javítgata Sádók, Immér fia az ő háza ellenébe; és ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a napkeleti kapu őrizője; ³⁰ Ő utána javítgata Hananiás, Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az ő szobája ellenébe; ³¹ Utána javítgata Malkija, az ötvösök egyike, a Léviták szolgálóinak és a kereskedőknek házáig, a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek hágójáig; ³² A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

Chapter 4

¹ Lőn pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; ² És szóla az ő atyjafiai és a samáriai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajjon megengedik-é ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégték?! ³ Az Ammonita Tóbiás pedig mellette [állván], mondá: Bármit építsenek, ha egy róka lép fel reá, ⁴ összezúzza köveiknek falát. Halld meg, oh mi istenünk! hogy csúffá lettünk, fordítsad gyalázásukat

az ő fejökre, és add őket prédára a rabságnak földében; ⁵ Ne fedezd el az ő hamisságokat és az ő
 bűnök a te orczád elől el ne töröltessék, mert [téged] bosszantának az építők előtt! ⁶ És építők a
 falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott. ⁷
 Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbiás, továbbá az Arábiabeliek, az Ammoniták és az
 Asdódeusok, hogy javíttatnak Jeruzsálem kőfalai, és hogy a törések betömése megkezdődött,
 felette nagy haragra gerjedének; ⁸ És összeesküvének mindnyájan egyenlő akarattal, hogy eljönek
 Jeruzsálemet megostromolni és [népét] megrémíteni. ⁹ De mi imádkozánk a mi Istenünkhöz, és
 állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlök. ¹⁰ És mondák a zsidók: Fogytán
 van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. ¹¹ A mi
 ellenségeink pedig ezt mondták: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közikbe bemegyünk és
 őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. ¹² És lőn, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók,
 a kik ő mellettök laknak vala és nekünk tízszer is mondták: Térjetez haza! ¹³ Azért állítám a
 hely alsó és nyílt részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzetségek szerint, fegyvereikkel,
 dárdáikkal és kézíveikkel. ¹⁴ És körültekintvén, fölkeltem és így szóltam az előljárókhhoz, a
 főemberekhez és a többi néphez: Ne féljetez tőlök! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetez, és
 harcoljatez testvéreitekért, fiaitokéért, leányaitokéért, feleségeitekért és házaitokéért! ¹⁵ És lőn, hogy
 meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk [az ő szándékukat], és hogy Isten semmivé tette
 az ő tanácsokat: megtérénk mi mindnyájan a kőfalhoz, kiki az ő munkájához; ¹⁶ De azon naptól
 fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat,
 kézíveket és pánczélokot, és a fejedelmek ott állának az egész Júda háznépe mögött. ¹⁷ A kőfalon
 munkálkodók közül a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a munkát végezé, rakodának, másik
 kezök pedig a fegyvert tartja vala, ¹⁸ A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra vala
 felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. ¹⁹ És így szóltam az előljárókhhoz, a
 főemberekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén a kőfalon,
 egymástól messze esünk; ²⁰ Azért oda gyűljetez hozzánk, hol a trombita szavát hallándjatez, a
 mi Istenünk hadakozik érettünk! ²¹ Ekképen munkálkodunk vala; és [legényeimnek] fele dárdákat
 tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak feltámadásáig. ²² Ugyanekkor megparancsolám
 a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka örködjének felettünk
 és nappal dolgozzanak. ²³ És sem én, sem az én atyámfiai, sem legényeim, sem az őrizők, a kik
 én utánam valának, nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

Chapter 5

¹ Lőn pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjokfiai, a zsidók ellen. ² Valának, a kik ezt mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nekünk gabona kell, hogy együnk és éljünk. ³ És valának, a kik ezt mondják vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat zálogba kell adogatnunk, nekünk gabona kell, mert éhezünk. ⁴ Viszontag valának, a kik ezt mondják vala: Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és szőlőinkre; ⁵ És ímé, bár a mi testünk épen olyan, mint a mi atyánkfiainak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaik, mi nekünk mégis rabság alá kell adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink is, és nincs erőnk arra, [hogy őket megválthatnók,] hisz mezeink és szőlőink másokéi már! ⁶ Felette nagy haragra gerjedtem azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat hallottam; ⁷ És magamba [szállva,] gondolkodtam erről, és megfeddém az előljárókat és főembereket, ezt mondván nekik: Ti a ti atyátokfiaival szemben uzoráskodtok! És szerzék ő ellenök nagy gyűlést; ⁸ És mondám nekik: Mi megváltottuk a mi atyánkfiainkat, a zsidókat, a kik a pogányoknak eladattak vala, a mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni a ti atyátokfiainkat, s ők nekünk adják el magokat?! ⁹ És hallgatának és nem tudának felelni semmit. És mondék: Nem jó dolog ez, a mit ti cselekesztek. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy [valahára] ne gyalázzanak [már] minket a pogányok, a mi ellenségeink? ¹⁰ Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönöztünk nekik; engedjük el, kérlek, e tartozást! ¹¹ Adjátok vissza, kérlek, nekik még ma az ő mezeiket, szőlőiket, olajkerteiket és házaikat; ennekfelette, a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak századát [engedjétek el.] ¹² És felelének: Visszaadjuk és tőlök nem veszünk semmit; úgy cselekszünk, a mint te mondod. Ekkor egybehívám a papokat és megeskettetem őket, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni. ¹³ Ruhámat is megrázám és mondék: Épen így rázzon ki az Isten minden embert az ő házából és vagyonából, és épen így legyen kirázott és üres, valaki meg nem teljesíti e beszédet. És monda az egész gyülekezet: Ámen. És dicsérék az Urat, és e beszéd szerint cselekedett a nép. ¹⁴ Sőt azon naptól fogva, melyen Júdának földére helytartójukul rendeltettem, Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva harminczkettedik esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én atyámfiai a helytartónak járó kenyeret nem evénk. ¹⁵ Holott az előbbi helytartók, a kik én előttem valának, terhelék a népet és vevének tőlök kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felül; sőt még legényeik is zsarnokoskodának a népen. De én nem cselekedém így az Isten félelme miatt. ¹⁶ Sőt még e kőfalon is dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s minden én legényeim egybegyűltenek ott a munkára. ¹⁷ Annakfelette a zsidók, továbbá a

másfélszáz főember és a kik jönnek vala mi hozzánk a körülünk lakó pogányok közül, az én asztalomnál [esznek] [vala.]¹⁸ A mit minden napra készítenek vala: egy ökröt, hat kövér juhot, és madarakat is készítenek nékem, minden tíz napra vala mindenféle bor bőségesen; és mindemellett sem kívántam be a helytartó kenyerét, mert nehéz vala a szolgálat ezen a népen.¹⁹ Emlékezzél meg rólam, én Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel cselekedtem!

Chapter 6

¹ És lőn, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás, az Arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségeink, hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jóllehet még az ideig ajtókat nem állítottam a kapukra:² Küldé Szanballat és Gesem hozzám ilyen izenettel: Jer és találkozzunk a faluk [egyikében,] az Onó-völgyében; holott ők gonoszt gondoltak ellenem.³ Küldék azért követeket hozzájuk ilyen izenettel: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszűnnék e munka, ha attól eltávozván, hozzátok mennék.⁴ És küldének hozzám ilyen módon négy ízben, és én ilyen módon felelek nékik.⁵ Küldé továbbá hozzám Szanballat ilyen módon ötödször az ő legényét, a kinek kezében egy felnyitott levél vala,⁶ Melyben ez vala írva: A szomszéd népek közt ez a hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, annakokáért építéd te a kőfalat; és hogy te leszel az ő királyok, e beszédek szerint.⁷ Sőt még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te felőled Jeruzsálemben, ezt mondván: Király van Júdában!⁸ És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! Én pedig küldék ő hozzám ilyen izenettel: Nem történt semmi olyan, a minőt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad mindazt a te szívedben.⁹ Mert mindezek el akarnak vala minket rettenteni, ezt mondván: Leveszik kezöket a munkáról és az félben marad! Azért hát, [oh] [Uram!] erősítsd meg az én kezeimet.¹⁰ És én elmentem Semájának, a Delája fiának házába, a ki Mehétabeél fia vala, és őt bezárkózva [találtam,] és monda: Menjünk az Isten házába, a templom belsejébe és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljönnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönnek el, hogy megöljenek.¹¹ Én pedig mondék: Avagy ily férfiúnak, mint én vagyok, [illik]-é futni? Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem megyek!¹² És megismerém, hogy nem az Isten küldötte őt, hanem azt a prófécziát azért monda nékem, mert Tóbiás és Szanballat felbérelték őt.¹³ Azért vala pedig felbérelve, hogy én megrettenjek és akképen cselekedvén,

vékezzen, hogy így rossz híreket költhessék és rágalmazhassanak.¹⁴ Emlékezzél meg én Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik szerint, és a jövőmondó Noádja asszonyról és a többi jövőmondókról is, a kik rémítgetének engem.¹⁵ Elvégezteték pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt.¹⁶ És lőn, hogy midőn meghallák minden mi ellenségeink, megfélemlének minden pogányok, a kik körülünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a mi Istenünktől vitetett végbe e munka.¹⁷ E napokban is sok levelet küldének némely zsidó előljárók Tóbiásnak, és viszont Tóbiástól sok jöve hozzájuk.¹⁸ Mert sokan Júdában ő hozzá esküdtek, mivelhogy ő veje vala Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ő fia, Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette volt el.¹⁹ Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az én beszédeimet megvívék néki. Leveleket pedig Tóbiás [folyton] küldött, hogy engem elrettentene.

Chapter 7

¹ És lőn, hogy midőn megépítették a kőfal, felállítám az ajtókat és kirendeltetének a kapunállók, az énekesek és a Léviták [őrizetre;]² És [hadnagyokká] tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivel hogy ő hűségesebb és istenfélőbb vala sokaknál.³ És mondék nekik: Meg ne nyitassanak Jeruzsálem kapui mindaddig, míg a nap melegen nem süt, és míg [az örök] ott állanak, addig tegyék be az ajtókat és zárjátok be azokat; azután állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, némelyeket az ő vigyázó helyökre, s másokat az ő házak ellenébe.⁴ A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép kevés lévén benne, házak nem épültek.⁵ Felindítá azért az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem az előljárókat, a főembereket és a népet, hogy felíratassanak; és megtalálám azok nemzetségének könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából, melyben ily írást találék:⁶ Ezek a tartománynak fiai, a kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket fogva vitetett Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő városába.⁷ Kik jövének Zorobábellel: Jésua, Nehémiás, Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána. Izrael népe férfiaiak számok [ez:]⁸ Parós fiai: kétezerszázhetvenkettő;⁹ Sefátja fiai: háromszázhetvenkettő;¹⁰ Arah fiai: hatszázötvenkettő;¹¹ Pahath-Moáb fiai, Jésua és Joáb fiaitól: kétezernyolczszáztizennyolcz;¹² Elám fiai: ezerkétszázötvennégy;¹³ Zattu fiai: nyolczszáznegyvenöt;¹⁴ Zakkai fiai:

15 hétszázhatvan; Binnui fiai: hatszáznegyvennyolcz; 16 Bébai fiai: hatszázhuszonnyolcz; 17
 Azgád fiai: kétezerháromszázhuszonkettő; 18 Adónikám fiai: hatszázhatvanhét; 19 Bigvai fiai:
 kétezerhatvanhét; 20 Adin fiai: hatszázötvenöt; 21 Áter fiai, Ezékiástól: kilenczvennyolcz; 22
 Hásum fiai: háromszázhuszonnyolcz; 23 Bésai fiai: háromszázhuszonnégy; 24 Hárif fiai:
 száztizenkettő; 25 Gibeon fiai: kilenczvenöt; 26 Bethlehem és Netófa férfiai: száznyolczvannolcz;
 27 Anathóth férfiai: százhuszonnyolcz; 28 Beth-Azmáveth férfiai: negyvenkettő; 29 Kirjáth-Jeárim,
 Kefira és Beéróth férfiai: hétszáznegyvenhárom; 30 Ráma és Géba férfiai: hatszázhuszonegy; 31
 Mikmás férfiai: százhuszonkettő; 32 Béthel és Ai férfiai: százhuszonhárom; 33 A másik Nébó
 férfiai: ötvenkettő; 34 A másik Elám fiai: ezerkétszázötvennégy; 35 Hárím fiai: háromszázhusz;
 36 Jerikó fiai: háromszáznegyvenöt; 37 Lód, Hádíd és Ónó fiai: hétszázhuszonegy; 38 Szenáa
 39 fiai: háromezerkilenczszázharmincz; A papok: Jedája fiai Jésua családjából:
 40 kilenczszázhetvenhárom; 41 Immér fiai: ezerötvenkettő; Pashur fiai: ezerkétszáznegyvenhét;
 42 Hárím fiai: ezertizenhét; 43 A Léviták: Jésua [és] Kadmiel fiai, Hódávia fiaitól: hetvennégy;
 44 Az énekesek: Asáf fiai: száznegyvennyolcz; 45 A kapunállók: Sallum fiai, Áter fiai, Talmón
 46 fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai: százharmincznyolcz; A Léviták szolgálói: Siha fiai, Hasufa
 47 fiai, Tabbaoth fiai, 48 Kérosz fiai, Szia fiai, Pádón fiai, 48 Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai,
 49 Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, 50 Reája fiai, Resin fiai, Nekóda fiai, 51 Gazzám fiai, Uzza
 52 fiai, Pászéah fiai, 53 Bészai fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai, 53 Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur
 54 fiai, 54 Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, 55 Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, 56 Nesiah
 57 fiai, Hatifa fiai; 57 A Salamon szolgálóinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai, 58 Jaalá fiai,
 59 Darkón fiai, Giddél fiai, 59 Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hassebaim fiai, Ámon fiai; 60
 61 Összesen a Léviták szolgálói és a Salamon szolgálóinak fiai, háromszázkilenczvenkettő. És ezek,
 a kik feljövének Tel-Melahból, Tel-Harsából, Kerub-Addán- Immérből, de nem mondhatták meg
 62 családjukat és eredetüket, hogy Izráelből valók-é? 62 Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai,
 63 hatszáznegyvenkettő; 63 És a papok közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, a ki a Gileádbeli

Barzillai leányai közül vett magának feleséget és ezek nevéől nevezteték; ⁶⁴ Ezek keresték írásukat, tudniillik nemzetségek könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból; ⁶⁵ És megmondá nékik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem a pap ítél az Urimmal és Tummimmal; ⁶⁶ Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan. ⁶⁷ Szolgáikon és szolgálóikon kívül - ezek valának hétezerháromszázharminczheten - valának nékik énekes férfiak és asszonyaik kétszáznegyvenöten; ⁶⁸ Lovaik hétszázharminczhat, öszvéreik kétszáznegyvenöt; ⁶⁹ Tevéik négyszázharminczöt, szamaraik hatezerhétszázhusz. ⁷⁰ Némelyek pedig a családfők közül adakozának az építésre: a király helytartója ada a kincsekhez aranyban ezer dáríkot, ötven medenczét, ötszázharmincz papi ruhát; ⁷¹ A többi családfők pedig adának az építés költségére aranyban húszezer dáríkot, és ezüstben kétezerkétszáz mánét; ⁷² És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer dárík, és ezüstben kétezer máne, és hatvanhét papiruha vala. ⁷³ És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai, mind a Léviták szolgálói, szóval az egész Izráel a magok városaikban.

Chapter 8

¹ Mikor pedig eljőve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának; felgyüle az egész nép egyenlőképen a piacra, mely a vizek kapuja előtt vala, és mondák az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr Izráelnek. ² Előhozá azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, [melyben együtt valának] férfiak és asszonyok és mindazok, a kik azt értelemmel hallgathaták, a hetedik hónap első napján. ³ És olvasa abból a piacon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindazok előtt, a kik azt érthetik vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. ⁴ Áll vala pedig az írástudó Ezsdrás egy ezen czélra csinált faemelvényen, és mellette álla jobb keze felől Mattithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől pedig: Pedája, Misáel, Malkija, Hásum, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám. ⁵ És felnyitá Ezsdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötte vala az egész népnek; és mikor fölnyitá, felállá az egész nép. ⁶ És áldá Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! ⁷ És meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arczczal a földre. Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbethai, Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája Léviták pedig

magyarázzák vala a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén áll vala.⁸ Olvasának pedig a könyvből,
 Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat.⁹ Ekkor
 Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak vala
 a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjete
 és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá.¹⁰ És ő mondá nékik:
 Menjete, egyete kövért és igyatek édest és küldjete belőle részt annak, a kinek semmi nem
 készítettet, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjate, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek.
¹¹ A Léviták is csendesíték vala az egész népet, mondván: Hallgassatek, mert e nap szent és ne
 bánkódjate!¹² Elméne azért mind az egész nép enni és inni és részt küldeni és szerezni nagy
 vígasságot, mert megértették a beszédeket, a melyekre őket tanították vala.¹³ Másod napon pedig
 összegyülének az egész népnek, a papoknak és Lévitáknak családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz,
 hogy megértenék a törvénynek beszédit.¹⁴ Találák pedig írva a törvényben, melyet parancsolt
 vala az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben kell lakozniok az ünnepen, a hetedik
 hónapban,¹⁵ És hogy nékik tudatniok kell és ki kell hirdettetniök minden városaikban és
 Jeruzsálemben ezt: Menjete ki a hegyre, és hozzatek lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtus
 és pálmalombokat, [szóval akármely] sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljate leveles színeket,
 a mint meg van írva.¹⁶ Kiméne azért a nép, és hozának [lombokat,] és csinálának magoknak
 leveles színeket, kiki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek
 kapujának piaczn és Efraim kapujának piaczn.¹⁷ Csinála pedig az egész gyülekezet, mely
 hazatért a fogságból, leveles színeket, és lakának a leveles színekben; mert nem cselekedte vala
 így Józsuének, a Nún fiának idejétől fogva Izráel fiai mind az napiglan, és lön felette igen nagy
 öröm[ük].¹⁸ És olvasának az Isten törvényének könyvéből minden napon, az első naptól fogva
 mind az utolsó napig, és ünneplének hét napon át; a nyolczadik napon pedig egybegyülekezés
 tartatott a törvény szerint.

Chapter 9

¹ Azután ugyanezen hónap huszonnegyedik napján egybegyülének Izráel fiai és bőjtölének,
 gyászba öltözvén és port hintvén fejökre.² És elválnak az Izráel magyából valók minden
 idegenektől, és előállván, vallást tőnek az ő bűneikről és atyáik hamisságairól.³ És megállának
 helyökön, és olvasának az Úrnak, az ő Istenöknek törvénye könyvéből a nap negyedrésze alatt,

negyedrészre alatt pedig vallást tőnek és leborulának az Úr előtt, az ő Istenök előtt. ⁴ És felállá a Léviták emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni, Serébia, Báni és Kenáni és kiáltának nagy felszóval az Úrhoz, az ő Istenökhöz. ⁵ És mondának a Léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódíja, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindörökké; és áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dicséretnél! ⁶ Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent, a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindnyájoknak, és az égnek serege előtted borul le. ⁷ Te vagy az Úr, az Isten, a ki választottad Ábrámot és kihozád őt a Káldeusoknak Úr [nevű városából], és nevezéd őt Ábrahámnak. ⁸ És találád az ő szívét hűnek te előtted és szerzél vele szövetséget, hogy adod a Kananeusok, Hitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Jebuzeusok, Girgázeusok földét, hogy adod az ő magvának; és megteljesítéd beszédeidet, mert igaz vagy te! ⁹ Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak Égyiptomban való nyomorúságát, és az ő kiáltásukat meghallád a Veres tengernél, ¹⁰ És tevél jeleket és csodákat a Faraón és minden szolgálain és földének egész népén, mert tudtad, hogy kevélyen cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság [is] van. ¹¹ És a tengert kétfelé választád ő előttök és szárazon menének át a tenger közepén; üldözőiket pedig mélységbe borítád, mint követ nagy vizekbe. ¹² És felhőnek oszlopában vezetéd őket nappal s tűznek oszlopában éjjel, hogy megvilágítsd nékik az utat, melyen menjenek. ¹³ És a Sinai hegyre leszállál, s szólál velök az égből, s adál nékik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat. ¹⁴ A te szent szombatodat is megjelentéd nékik, és parancsolatokat, rendeléseket és törvényt parancsolál nékik szolgád, Mózes által. ¹⁵ És kenyeret az égből adál nékik éhségökben, és vizet a kősziklából hozál ki nékik szomjúságokban; és mondád nékik, hogy menjenek be és bírják a földet, melyre nézve fölemelted kezedet, hogy nékik adod. ¹⁶ Ők pedig, a mi atyáink, felfuvalkodának, és megkeményíték nyakukat és nem hallgaták parancsolataidat; ¹⁷ És vonakodának engedelmeskedni, és meg nem emlékezének a te csudatételeidről, a melyeket velök cselekedtél, hanem megkeményíték nyakukat, és [arra] adák fej[ök]et, hogy visszatérnek rabságukba az ő makacskodásukban; de te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűrő és nagy kegyelmességű, és el nem hagyad őket. ¹⁸ Sőt még borjúképet is csinálának magoknak, és ezt mondják: Ez a te Istened, a ki kihozott téged Égyiptomból, és nagy bosszúsággal illettek téged; ¹⁹ És te nagy irgalmasságodban nem hagyád el őket a pusztában; a felhőnek oszlopa nem távozik el felőlök nappal, hogy vezérленé őket az úton, és a tűznek oszlopa éjjel, hogy világítana nékik az úton, melyen menének. ²⁰ És a

te jó lelkedet adád nékik, hogy őket oktatná; és mannádat nem vonád meg szájoktól, s vizet adál nékik szomjúságokban. ²¹ És negyven esztendeig tápláltad őket a pusztában, fogyatkozásuk nem

vala, ruháik el nem nyûttének és lábaik meg nem dagadának. ²² Adál annakfelette nékik országokat és népeket, és elosztád ezeket határok szerint és ők elfoglalák Sihón földét, és Hesbon királyának

földét, és Ógnak, Básán királyának földét. ²³ Fiaikat pedig megsokasítád, mint az ég csillagait, és

bevivéd őket a földre, mely felől megmondád atyáiknak, hogy bemennek arra, hogy bírják azt. ²⁴

És bemennek a fiak és elfoglalák a földet, és megalázád előttök a földnek lakóit, a Kananeusokat, s kezökbe adád őket, mind királyait, mind a föld népeit, hogy cselekedjenek velök kedvök szerint.

²⁵ És megvevének erős városokat és kövér földet, s elfoglalának minden jóval teljes házakat, köből vágott kutakat, szőlös és olajfás kerteket és sok gyümölcsfát, s evének és megelégedének és

meghízának, s gyönyörködének a te nagy jóvoltodban. ²⁶ Makacskodának pedig és pártot ütének ellened, és veték törvényedet hátuk mögé; prófétáidat is meggyilkolák, a kik bizonyoságot tőnek

ellenök, hogy őket te hozzád térítenék, és nagy bosszúsággal illettek téged. ²⁷ Annakokáért adád

őket nyomorgatóik kezébe és megnyomorgaták őket; de nyomorúságok idején hozzád kiáltának, és te az égből meghallgatád és nagy irgalmasságod szerint adál nékik szabadítókat, és megszabadíták

őket nyomorgatóik kezéből. ²⁸ És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt cselekvének előtted, és te átadád őket ellenségeik kezébe, a kik uralkodának rajtok; s midőn ismét hozzád kiáltának, te

az égből meghallgatád és megszabadítád őket irgalmasságod szerint sokszor. ²⁹ És bizonyoságot

tevéll ellenök, hogy visszatérítsd őket törvényedhez; de ők felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatidat, és végzéseid ellen vétkezének, melyeket ha valaki megtart, él azok által; és

makacskodva hátat fordítának, s nyakukat megkeményíték és nem engedelmeskedének. ³⁰ És

mégis meghosszabbítád felettök [kegyelmedet] sok esztendőkön át, s bizonyoságot tevéll ellenök lelkeddel, prófétáid által, de nem figyelmezének; annakokáért adád őket a föld népeinek kezébe.

³¹ De nagy irgalmasságod szerint meg nem emésztéd őket, sem el nem hagyád őket, mert te

könyörülő és irgalmas Isten vagy. ³² Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy, erős és rettenetes

Isten, a ki megőrized a szövetséget és irgalmasságot, ne legyen kicsiny előtted mindaz a nyomorúság, a mely utolért minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és egész

népedet, Assiria királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. ³³ Hiszen te igaz vagy mindenekben,

valamelyek reánk jövének; mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekvénk! ³⁴ Hiszen

a mi királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték törvényedet és nem figyelmezték

parancsolataidra és bizonyoságtételeidre, melyek által bizonyoságot tettél ő ellenök; ³⁵ És ők az ő országokban s a te nagy jóvoltodban, melylyel megáldád őket, s a széles és kövér földön, melyet

nézik adál, nem akartak szolgálid lenni; és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. ³⁶ És ímé mi most szolgálak vagyunk azon a földön, melyet a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és javát, ímé mi szolgálak vagyunk azon; ³⁷ És termését bőven hozza a királyoknak, a kiket fölibünk helyezél a mi bűneinkért, s testeinken uralkodnak és barmainkon az ő kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! ³⁸ És mindemellett mi erős kötést szerzénk és azt aláírtuk, melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink és papjaink.

Chapter 10

¹ A megpecsételt [kötése]ken pedig ott valának: Nehémiás, a király helytartója, a Hakhalia fia és Sédékiás; ² Serája, Azariás, Jeremiás, ³ Pashur, Amaria, Malakiás, ⁴ Hattus, Sebánia, Malluk, ⁵ Hárím, Merémóth, Abdiás, ⁶ Dániel, Ginnethón, Bárukh, ⁷ Mesullám, Abija, Mijámin, ⁸ Maazia, ⁹ Bilgai, Semája; ezek papok voltak. A Léviták pedig [ezek:] Jésua, Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közül, Kadmiel, ¹⁰ És atyjafiaik: Sebánia, Hódija, Kelita, Pelája, Hanán, ¹¹ Mika, Rehób, Hasábia, ¹² Zakkur, Serébia, Sebánia, ¹³ Hódija, Báni, Beninu. ¹⁴ A nép fejei [pedig ezek:] Parós Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, ¹⁵ Bunni, Azgád, Bébai, ¹⁶ Adonija, Bigvai, Adin, ¹⁷ Áter, Ezékiás, Azzur, ¹⁸ Hódija, Hásum, Bésai, ¹⁹ Hárif, Anathóth, Nébai, ²⁰ Magpiás, Mesullám, Hézir, ²¹ Mesézabel, Sádók, Jaddua, ²² Pelátia, Hanán, Anája, ²³ Hóseás, Hanánia, Hásub, ²⁴ Hallóhes, Pilha, Sóbek, ²⁵ Rehum, Hasabná, Maaszéja, ²⁶ És Ahija, Hanán, Anán, ²⁷ Mallukh, Hárím, Baána. ²⁸ És a nép többi része, a papok, a Léviták, a kapunállók, az énekesek, a Léviták szolgálói és mindenki, a ki elkülöníté magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez [állván,] ²⁹ feleségeik, fiaik, leányaik, mindenki, a kinek értelme és okossága vala, ³⁰ Csatlakozának atyjokfiához, előljáróikhoz, és átok mellett esküt tevének, hogy az Isten törvényében járnak, a mely Mózes által az Isten szolgálja által adatott vala ki; s hogy megőrzik és cselekeszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit; ³¹ És hogy nem fogjuk adni leányainkat feleségül a föld népeinek, sem az ő leányaikat nem fogjuk venni a mi fiainknak, És hogy a föld népeitől, akik árúkat és mindenféle gabonát hoznak szombatnapon eladni, nem fogunk venni tőlök szombaton és [egyéb] szent napon, és hogy nem fogjuk bevetni a földet a hetedik

esztendőben, és elengedünk minden tartozást. ³² És megállapítánk magunkra nézve parancsolatokat: ³³
 hogy vetünk magunkra harmadrész siklust esztendőnként a mi Istenünk házának szolgálatára,
 A szent kenyerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a szüntelen való égőáldozatra, a szombatokon,
 újjholdak napján [viendő áldozatokra,] az ünnepnapokra, a szent dolgokra, a bűnért való áldozatokra,
 hogy [mindezek] megtisztítsák Izráelt; és a mi Istenünk házának minden munkájára; ³⁴ Sorsot
 veténk továbbá a fa hozása felől a papok, Léviták és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk
 házába családaink szerint bizonyos időkben esztendőnként, hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek
 oltárán, a mint meg van írva a törvényben, ³⁵ És hogy felviszszük földünknek első zsengejét és
 minden fa gyümölcsének első zsengejét esztendőnként az Úr házába; ³⁶ Annakfelette fiainknak,
 barmainknak első fiait, a mint meg van írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük
 szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzásait a mi Istenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak
 a mi Istenünk házában. ³⁷ És a mi lisztjeinknek, felemelt áldozatainknak, minden fa gyümölcsének,
 mustnak és olajnak zsengejét felviszszük a papoknak, a mi Istenünk házának kamaráiba, földünknek
 tizedét pedig a Lévitákhoz; mert ők, a Léviták szedik be a tizedet minden földműveléssel
 foglalatосkodó városainkban. ³⁸ És legyen a pap, Áron fia a Lévitákkal, midőn a Léviták a tizedet
 beszedik; és a Léviták vigyék fel a tizednek tizedét a mi Istenünk házába, a tárháznak kamaráiba;
³⁹ Mert a kamarákba kell hozniok Izráel fiainak és Lévi fiainak a gabonának, a mustnak és az
 olajnak ajándékát, holott vannak a szent edények és az [Istennek] szolgáló papok, a kapunállók és
 az énekesek; és mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házát.

Chapter 11

¹ És lakozának a nép fejedelmei Jeruzsálemben, a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden
 tíz emberből vinnének egyet Jeruzsálembé, a szent városba lakóul, a többi kilencz pedig [marad a
 maga] városában. ² És áldá a nép mindazon férfiakat, a kik önkéntesen vállalkozának arra, hogy
 Jeruzsálemben lakoznak. ³ Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben megtelepedének;
 de Júda városaiban lakozék kiki az ő örökségében, városaikban: az Izráel, a papok, a Léviták, a
 Léviták szolgálói és Salamon szolgálóinak fiai. ⁴ Jeruzsálemben azért megtelepedének a Júda fiai
 közül és Benjámin fiai közül: Júda fiai közül: Athája, Uzzija fia, ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki
 Sefátia fia, ki Mahalalél fia vala, a Pérecz fiai közül, ⁵ És Maaszéja, Báruk fia, ki Kolhóze fia, ki
 Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki Zakariás fia, ki Hasilóni fia vala. ⁶ Pérecz fiai összesen,

a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhatvannyolcz erős férfi; ⁷ Benjámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja fia, ki Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, ⁸ És ő utána Gabbai, Szallai, kilencszázhuszonnyolczan; ⁹ És Jóel, a Zikri fia előljárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua fia, a város másodrendű előljárója. ¹⁰ A papok közül: Jedája, Jójárib fia, Jákhin, ¹¹ Serája pedig, a Hilkiás fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki Akhitúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala, ¹² És atyjokfiai, a kik a ház munkáját teljesítik vala, nyolczszázhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur fia, ki Malkija fia vala, ¹³ És az ő atyjafiai, a családfők kétszáznegyvenketten, és Amasszai, Azarél fia, ki Ahzai fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, ¹⁴ És az ő atyjokfiai, vitéz férfiak, százhuszonnyolczan, előljárójok volt pedig Zabdiel, a Haggedólim fia. ¹⁵ A Léviták közül pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, ki Bunni fia vala. ¹⁶ És Sabbethai és Józabád, az Isten házának külső munkája felett felügyelők valának a Léviták fejei közül, ¹⁷ És Mattánia, - a Mika fia, ki Zabdi fia, ki Asáf fia vala, - a ki vezetője volt a hálaadó éneklésnek, s elkezdé azt az imádság után, és Bakbukia, a ki másodrendű vala atyjafiai között, és Abda, Sammua fia, ki Gálál fia, ki Jeduthun fia vala; ¹⁸ A Léviták összesen a szent városban: kétszáznyolczvannégyen. ¹⁹ A kapunállók pedig: Akkub, Talmón és atyjokfiai, a kapukat őrizők százhetvenketten. ²⁰ A többi Izráeliták pedig, a papok, a Léviták [lakozának] Júdának minden városaiban, kiki az ő örökségében. ²¹ A Léviták szolgálói pedig lakozának az Ófelben, és Siha és Gipsa valának előljáróik a Léviták szolgálóinak. ²² A Léviták előljárója vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi, a Báni fia, - ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Mika fia volt, - Asáf fiai, az énekesek közül; ²³ Mert ők, [a Léviták], a király parancsolata szerint, az énekesek pedig kötés szerint [végezzék] naponként való teendőjüket; ²⁴ Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fiának, Zerahnak fiai közül, a király oldala mellett vala a nép minden dolgában. ²⁵ A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai közül lakozának Kirjáth- Arbában és mezővárosaiban, Dibonban és mezővárosaiban, Jekabseélben és faluiban. ²⁶ Jésuában, Móladában és Beth-Péletben. ²⁷ Hasár-Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiban, ²⁸ Siklágban, Mekónában és mezővárosaiban, ²⁹ En-Rimmonban, Sorában, Jarmuthban, ³⁰ Zánoáhbán, Adullámban és faluiban, Lákisban és határaiban, Azékában és mezővárosaiban, - ekként laknak vala Beér-Sebától mind a Hinnóm

völgyéig.³¹ Benjámin fiai pedig laknak vala Gebától fogva Mikmásban, Ajában, Béthelben és
 mezővárosaiban.³² Anatótban, Nóbban, Anániában,³³ Hásórbán, Rámában, Gittajimban,³⁴
 Hádídban, Sebóimban, Neballátban,³⁵ Lódban, Onóban, s a mesteremberek völgyében.³⁶ A
 Léviták közül pedig némely júdai osztályok Benjáminhoz [csatlakozának].

Chapter 12

¹ Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövének Zorobábelrel, Sealtiel fiával és Jésuával:
 Serája, Jeremiás, Ezsdrás.² Amária, Mallukh, Hattus,³ Sekánia, Rehum, Meremóth,⁴ Iddó,
 Ginnethói, Abija,⁵ Mijámin, Maádia, Bilga,⁶ Semája, Jójárib, Jedája,⁷ Szallu, Ámók, Hilkija,
 Jedája, - ezek valának fejei a papoknak és atyjokfiainak Jésua napjaiban.⁸ A Léviták pedig ezek:
 Jésua, Binnui, Kadmiel, Serébia, Jehuda, Mattánia, - ki vezetője vala hálaadó éneklésnek, atyjafiaival.
⁹ És Bakbukia, s Unni, az ő atyjokfiai velök szemben, tisztök szerint.¹⁰ És Jésua nemzé Jojákimot,
 s Jojákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé Jójadát,¹¹ És Jójada nemzé Jónathánt, s Jónathán
 nemzé Jadduát.¹² Jójákim napjaiban pedig papok, családfők valának: Serája családjában Merája,
 Jerémiáséban Hanánia,¹³ Ezsdráséban Mesullám, Amáriáéban Jóhanán,¹⁴ Melikuéban Jónathán,
 Sebaniaéban József,¹⁵ Háríméban Adna, Merajóthéban Helkai,¹⁶ Iddóéban Zakhariás,
 Ginnethónéban Mesullám,¹⁷ Abijáéban Zikri, Minjáminéban és Móadiáéban Piltai,¹⁸ Bilgáéban
 Sammua, Semájáéban Jónathán,¹⁹ Jójáribéban Mattenai, Jedajáéban Uzzi,²⁰ Szallaiéban Kallai,
 Amókéban Éber,²¹ Hilkijáéban Hasábia, Jedajáéban Nethanéel.²² A Léviták közül Eliásib,
 Jójada, Jóhanán és Jaddua napjaiban felírtattak a családfők, a papok pedig mind a persiai Dárius
 országlásáig.²³ A Léviták családfői felírtattak a krónikák könyvében Jóhanánnak, Eliásib fiának
 napjaiig;²⁴ A Léviták családfői [valának:] Hasábia, Serébia, Jésua a Kadmiel fia, és az ő atyjokfiai
 velök szemben a dicsérő és hálaadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint,
 mint egy éneklő sereg együtt a másikkal.²⁵ Mattánia, Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón,
 Akkub pedig kapunállók, őrt állván a kapuk kincses házainál.²⁶ Ezek valának Jojákim napjaiban,
 ki Jésua fia, ki Jósadék fia volt, és Nehémiásnak, a helytartónak és Ezsdrásnak, a törvénytudó

²⁷ papnak napjaiban. Jeruzsálem kőfalának felszentelésekor pedig fölkeresék a Lévitákat minden
 ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálembe, hogy véghezvigyék a felszentelést örömmel és
 hálaadással és énekléssel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal. ²⁸ És összegyűlének az énekesek
²⁹ fiai mind Jeruzsálem környékéről, mind pedig a Netófátiak faluiból. Mind Beth-Gilgálból, mind
³⁰ Geba és Azmáveith határaiból, mert falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem körül.
 És minekutána megtisztíták magokat a papok és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat és
 a kőfalat. ³¹ Azután felvivém Júda fejedelmeit a kőfalhoz és rendelék két nagy hálaadást éneklő
 sereget és csapatokat; [az egyik] jobbkéz felé [méne] a kőfal mellett a szemétkapu felé, ³² És
 utánok méne Hósaája és Júda fejedelmeinek fele, ³³ És Azária, Ezsdrás és Mesullám, ³⁴ Júda és
 Benjámin, Semája és Jeremiás, ³⁵ A papok fiai közül kürtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki
 Semája fia, ki Mattánia fia, ki Mikája fia, ki Zakkur fia, ki Asáf fia vala, ³⁶ És az ő atyjafiai:
 Semája, Azarél, Milalai, Gilalai, Máaj, Nethanéel, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének
 éneklőszerszámaival; Ezsdrás pedig, az írástudó előttök megy vala; ³⁷ [Méne pedig e sereg] a
 forrás kapuja felé, s egyenesen fölmenének Dávid városának lépcsőin a kőfalhoz vezető lépcsőre,
 s menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet felé. ³⁸ A hálaadást éneklő második
 sereg pedig, mely átellenben megy vala - én pedig és a népnek fele utánok - [méne] a kőfal mellett,
 a kemenczék tornya mellett, mind a széles kőfalig. ³⁹ És az Efraim kapuja mellett és az ó város
 kapuja mellett és a halaknak kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony mellett mind a
 juhok kapujáig, s megállának a tömlöcz kapujában. ⁴⁰ És megállá a hálaadást éneklő mindkét
 sereg az Isten házánál, és én s a fejedelmeknek fele velem, ⁴¹ És a papok: Eljákim, Maaséja,
 Minjámin, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanánia kürtökkel, ⁴² És Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi,
 Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer; és zengedeznek vala az énekesek, és Jizrahia az előljáró. ⁴³ És
 áldozának azon napon nagy áldozatokkal, és vigadának, mert az Isten megvidámítá őket nagy
 örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek is vigadának; és Jeruzsálemnek öröme nagy messze
⁴⁴ hallatott. És rendeltetének ama napon férfiak a kincseknek, felemelt áldozatoknak, első
 zsengeknek és a tizedeknek tárházai fölé, hogy összegyűjtsék azokba a városok határaiból a törvény
 szerint való részöket a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendeze Júda a papokon és a Lévitákon,
⁴⁵ a kik ott állának [tisztökben,] Mint a kik megörzik Istenök rendtartását s a tisztaság rendtartását,
 és az énekesek és a kapunállók [is ott állának tisztökben], Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak
⁴⁶ parancsolatja szerint; Mert Dávidnak napjaiban Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek

47
 hálát adó és öt dícsérő éneklésnek vezetője. És a Zorobábel és Nehémiás napjaiban megadja
 vala az egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az ő részöket naponként, nevezetesen oda
 szentelik vala azt a Lévitáknak, a Léviták pedig az Áron fiainak.

Chapter 13

1 Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből a népnek hallatára és írva találák benne, hogy
 Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, 2 Mivelhogy nem mentek vala eleikbe
 Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálámot, hogy őket megátkozná, de
 a mi Istenünk az átkot áldásra fordítá. 3 És lőn, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének
 Izráel közül minden elegy-belegy népet. 4 Ennekelötte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának
 kamarái fölé rendelteték, rokonságba jutott Tóbiással; 5 És átengedett néki egy nagy kamarát,
 holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és
 gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek és Lévitáknak törvény szerint való részét
 és a papoknak ajándékát helyeztetik vala el. 6 Mind ennek történetkor én nem valék Jeruzsálemben,
 mert Artaxerxes babilóniai királynak harminczkettedik esztendejében visszamentem vala a királyhoz,
 s napok múltán [újra szabadságot] kértem a királytól. 7 És visszatérek Jeruzsálembe, és megértém
 e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett vala Tóbiásért, hogy átengedett néki egy kamarát az Isten
 házának pitvaraiban. 8 Igen gonosznak tetszék pedig ez nékem s kivettetém Tóbiás házának minden
 edényeit abból a kamarából; 9 És parancsolatomra megtisztíták a kamarákat, és visszahordatám
 azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént. 10 Megtudtam azt is, hogy a Léviták
 részeit nem adták meg; ennek miatta kiki az ő mezejére szélede el az Isten házában szolgáló Léviták
 és énekesek közül. 11 És megfeddém a fejedelmeket, és mondek: Miért hagyatott el az Isten háza?
 És egybegyűjtván a [Lévitákat,] helyökre állítám őket; 12 Az egész Júda pedig meghozá az olajnak,
 a mustnak és a gabonának tizedét a tárházakba. 13 És felügyelőkké rendelém a tárházak fölé
 Selemiát, a papot, Sádókot, az írástudót és Pedáját a Léviták közül, és melléjök Hanánt, ki Zakkur
 fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az ő tisztök vala kiosztani atyjokfiainak
 [részét.] 14 Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én
 jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival! 15 Azon
 napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra

rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és mindenféle terhet behoznak Jeruzsálembe szombat napon, és bizonyoságot tevék [ellenök,] a mely napon eleséget árulnak vala. ¹⁶ Tírusiak is lakozának [a város]ban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árút, melyeket eladnak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben. ¹⁷ Annakokáért megfeddém Júda előljáróit, és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját? ¹⁸ Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozá mindezen gonoszt és e városra?! És ti mégis növelitek [Isten] haragját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot! ¹⁹ Lőn annakokáért, hogy midőn megárnyékosodtak Jeruzsálem kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezáratának az ajtók, s megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat utánig, annakfelette legényeim közül a kapukhoz rendelék, [mondván:] Nem fog bejöni teher a szombatnak napján! ²⁰ Annakokáért a kereskedők és minden árúk árúsai kívül hálának Jeruzsálemen egyszer vagy kétszer; ²¹ És bizonyoságot tevék ellenök, és mondám nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek, keztek reátok! Az időtől fogva nem jöttenek szombaton. ²² És megparancsolám a Lévitáknak, hogy magokat megtisztítsák, s hogy menjenek el és őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvezz nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint! ²³ Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. ²⁴ És fiaik felerésze asdódi nyelven beszél vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. ²⁵ Annakokáért feddődém velök, és megátkozám őket, és megverék közülök néhányat, és megtépém őket, és megesketém őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak, és ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak. ²⁶ Avagy nem ebben vétkezett-é Salamon Izráel királya? Noha nem volt sok nép között hozzá hasonlatos király, a kit szeret vala az ő Istene és királylyá tette vala őt Isten egész Izráel fölött; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok: ²⁷ És néktek engedjünk-é, hogy cselekedjétek mindezen nagy gonoszságot, vétkezzetek Istenünk ellen, idegen asszonyokat vévén feleségül? ²⁸ Jójadának (ki Eliásib főpapnak fia vala) fiai közül is egy veje vala a Horonitbeli Szanballatnak, elűzém azért őt tőlem. ²⁹ Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a papságnak és a papság szövetségének és a Lévitáknak ilyen megfertőztetéséért! ³⁰ És megtisztítám őket minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak és a Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában, ³¹ A fa hozására is bizonyos időkben és az első zsengekre. Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

Esther

Chapter 1

¹ Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az, a ki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig százhuszonhét tartományon), ² Azokban a napokban, a mikor Ahasvérus király üle királyi székében, a mely Susán várában volt, ³ Uralkodása harmadik évében lakomát szerze minden fejedelmének és szolgálóinak: Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok fejedelmei előtte valának, ⁴ Midőn mutogatá országa dicsőségének gazdagságát és az ő méltóságának fényes díszét sok napon át, száznyolczvan napig. ⁵ És mikor elmúltak ezek a napok, tőn a király az egész népnek, mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig, hét napig tartó lakomát, a király palotája kertjének udvarán. ⁶ Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való oszlopokon. Aranyból és ezüsből való kerevetek voltak az alabástromból, fehér márványból, gyöngyköböl és vörös márványból való padozaton. ⁷ Ittak pedig arany poharokból és különb-különbféle poharokból, és királyi bor bőven vala, királyi módon. ⁸ És az ivás, rendelet folytán, kényszer nélkül [történt:] mert így hagyta meg a király háza minden gondviselőjének, hogy kinek-kinek akarata szerint cselekedjenek. ⁹ Vásti királyné is lakomát szerze a nőknek, a királyi házban, mely Ahasvérus királyé vala. ¹⁰ Hetedik napon, mikor megvidámult a király szíve a bortól, mondá Méhumánnak, Biztának, Hárbonának, Bigtának és Abagtának, Zetárnak és Karkásnak, a hét udvarmesternek, a kik szolgálának Ahasvérus király előtt, ¹¹ Hogy hozzák el Vástit, a királynét a király elé, királyi koronával, hogy megmutassa a népeknek és fejedelmeknek az ő szépségét; mert szép arcú vala. ¹² De Vásti királyné nem akara menni a király szavára, mely vala az udvarmesterek által. Erre igen megharagudott a király, és az ő haragja felgerjede benne. ¹³ És monda a király az időket mérő bölcseknek, (mert a királynak összes dolgai a jog- és törvénytudók elé [tartoznak.] ¹⁴ Legközelebb valának pedig hozzá: Karséna, Sétár, Admata, Társis, Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hét fejedelme, a kik láták a király arcát, [és] elől ülének az országban): ¹⁵ Törvény szerint mit kellene cselekedni Vásti királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus királynak az udvarmesterek által üzent beszédét? ¹⁶ Akkor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt: Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de valamennyi fejedelem és minden nép ellen,

¹⁷ Ahasvérus király minden tartományában; Mert a királyné cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy, hogy megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják: Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné hozzá menjen, és nem ment. ¹⁸ És e napon [ugyanazt] fogják mondani Persia és Média fejedelemasszonyai, a kik meghallják a királyné cselekedetét, a király minden fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. ¹⁹ Ha azért a királynak tetszik, bocsásson ki királyi parancsot a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények közé, visszavonhatatlanul, hogy ne jöjjön többé Vásti Ahasvérus király színe elé, és hogy az ő királyságát adja a király másnak, a ki jobb ő nálánál. ²⁰ És hallják meg a király rendeletét, a melyet teend, egész országában, mert igen nagy az, hogy minden asszony adja meg a tiszteletet az ő férjének, a legnagyobbtól a legkisebbig. ²¹ És tetszett a szó a királynak és a fejedelmeknek, és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. ²² És leveleket küldte a királynak minden tartományába, tartományról tartományra, annak saját írása szerint, és népről-népre, annak nyelve szerint, hogy legyen minden férfi úr az ő házában és beszéljen az ő népének nyelvén.

Chapter 2

¹ Ezek után, a mint megszűnt Ahasvérus király haragja, megemlékezék Vástiról, és arról a mit cselekedett, és arról a mit végeztek felőle. ² És mondának a király apródai, a kik néki szolgálának: Keressenek a királynak szép ábrázatú szûz leányokat. ³ És rendeljen a király tiszteket országának minden tartományába, a kik gyûjtsenek össze minden szép ábrázatú szûz leányt Susán várába, az asszonyok házába, Hégainak, a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze alá, és adjanak nekik szépítő szereket. ⁴ És az a leány, a ki tetszik a király szemeinek, uralkodjék Vásti helyett. És tetszett a dolog a királynak, és úgy cselekedék. ⁵ Vala egy zsidó férfiú Susán várában, a kinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, a ki Simei fia, a ki Kis fia, Benjámin nemzetségéből, ⁶ A ki Jeruzsálemből fogva vitetett el a számûzött néppel, a mely elvitetett Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el Nabukodonozor, babilóniai király. ⁷ És ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek az ő nagybátyja leányának; mert sem atyja, sem anyja nem volt, és a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor meghalt az ő atyja és anyja, Márdokeus leánya gyanánt magához fogadá. ⁸ Lõn pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdettetett és sok leány gyûjtetett Susán várába, Hégai keze alá, akkor felvétetett Eszter is a király házába, Hégainak, az asszonyok őrének keze alá. ⁹ És tetszett a leány az ő szemeinek és kegyébe fogadá, és siete néki

szépítő szereket adni, és kiadni az ő részét és hét leányzót, a kit néki a király házából kelle
 kiszemelni, és vivé őt és az ő szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába. ¹⁰ Meg nem mondá
 Eszter az ő nemzetségét és származását; mert Márdokeus meghagyta néki, hogy meg ne mondja.

¹¹ Márdokeus pedig minden nap járt az asszonyok házának pitvara előtt, hogy tudakozódjék Eszter

hogyléte felől, és hogy mi történik vele. ¹² Mikor pedig eljött az ideje minden leánynak, hogy
 bemenne Ahasvérus királyhoz, miután asszonyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak vele
 (mert ennyi időbe telik az ő szépítésök, hat hónapig mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekkel

és asszonyi szépítő szerekkel): ¹³ Akkor így ment a leány a királyhoz: Mindent, a mit kívánt,

megadtak néki, hogy menjen azzal az asszonyok házából a király házáig; ¹⁴ Este bement és reggel
 visszatért az asszonyok második házába, Sahásgáznak, a király udvarmesterének, a hálótársak

őrzőjének kezei alá; nem jött többé a királyhoz, csak ha kívánta őt a király, és nevéen hívták. ¹⁵

Mikor azért eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja, Abihail leányának, a kit leánya
 gyanánt fogadott, hogy bemenne a királyhoz, nem kívánt mást, mint a mit Hégai, a király
 udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott néki, és kedves vala Eszter mindenki szemei előtt, a

ki őt látá. ¹⁶ És felviteték Eszter Ahasvérus királyhoz, az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez

a Tébet hónapja, országlásának hetedik évében. ¹⁷ És a király Esztert minden asszonynál inkább
 szereté, és minden leánynál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte, és tette a királyi koronát

az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett. ¹⁸ És nagy lakomát adott a király minden ő
 fejedelmének és szolgálóinak, az Eszter lakomáját, és a tartományoknak nyugalmat adott, és

ajándékokat osztogata király módjára. ¹⁹ És mikor összegyűjték a szűzeket másodsor, Márdokeus

üle a király kapujában. ²⁰ És Eszter nem mondá meg sem származását, sem nemzetségét, miképen
 megparancsolá néki Márdokeus; mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor gyámja

volt. ²¹ Azokban a napokban pedig, mikor Márdokeus üle a király kapujában, megharagudott
 Bigtán és Téres, a király két udvarmestere, a kapu őrei, és azon voltak, hogy rávetik kezeiket

Ahasvérus királyra. ²² Tudtára esett e dolog Márdokeusnak, és megmondá Eszter királynénak, és

Eszter elmondá a királynak Márdokeus nevében. ²³ És megvizsgálták a dolgot és úgy találták, és
 mind a kettőt fára akasztották. És megíratatték a krónikák könyvébe a király előtt.

Chapter 3

¹ Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibelit, és felmagasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden fejedelménél, a kik vele valának. ² És a király minden szolgálói, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak és leborultak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg nékik a király; de Márdokeus nem hajtott térdet és nem borult le. ³ Mondának azért a király szolgálói, a kik a király kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szeged meg a király parancsát? ⁴ Lőn pedig, mikor így szólnának néki minden nap és nem hallgata rájok, feljelenték Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai, mert azt jelenté nékik, hogy ő zsidó. ⁵ És látván Hámán, hogy Márdokeus térdet nem hajt és nem borul le előtte, megtelek Hámán haraggal. ⁶ De kevés volt előtte, hogy csakis Márdokeusra magára vesse rá kezét, (mert megmondták néki Márdokeus nemzetségét) azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus nemzetét. ⁷ Az első hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt, azaz sorsot vetének Hámán előtt napról-napra és hónapról-hónapra a tizenkettedikig, s ez Adár hónapja. ⁸ És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. ⁹ Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elvesztessenek, és én tízezer tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király kincstárába vigyék. ¹⁰ Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. ¹¹ És monda a király Hámánnak: Az ezüst tied legyen s a nép is, hogy azt cselekedjed vele, a mi néked tetszik. ¹² Előhivatának azért a király irnokai az első hónap tizenharmadik napján, és megiraték minden úgy, a miként Hámán parancsolá, a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az egyes tartományokban valának, és minden egyes nép fejeinek; minden tartománynak annak írása szerint, és minden egyes népnek az ő nyelve szerint, Ahasvérus király nevében iratott és megpecsételtetett a király gyűrűjével. ¹³ És elküldettek a levelek futárok által a király minden tartományába, hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék mind a zsidókat, ifjútól a vénig, gyermekeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak, (ez Adár hónapja) és hogy javaikat elragadják. ¹⁴ Az írásnak mássa, hogy tétessék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy legyenek készen azon a napon. ¹⁵ A futárok kimenének gyorsan a király parancsával. És a törvény Susán várában is kiadatott; a király pedig és Hámán leültek, hogy igyanak; de Susán városa felháborodott.

Chapter 4

¹ Márdokeus pedig megtudta mindazt, a mi történt; és Márdokeus megszaggatá ruháit, zsákba és hamuba öltözék, és a város közepére méne [és]kiálta nagy és keserves kiáltással. ² És eljött a királynak kapuja elé; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákruhában. ³ És minden egyes tartományban, azon helyen, a hová a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siralom és jajgatás; zsák és hamu vala terítve sokak alá. ⁴ Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondák néki, és megszomorodék a királyasszony nagyon, és küld ruhákat, hogy felöltöztetnék Márdokeust, és hogy vesse le a zsákot magáról; de nem fogadá el. ⁵ Akkor előhivatá Eszter Hatákat, a király udvarmesterei közül a ki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? ⁶ Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utcájára, mely a király kapuja előtt vala. ⁷ És elmondá néki Márdokeus mindazt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elvesztessenek. ⁸ És az írott rendeletnek mását is, a melyet Susánban adtak ki eltöröltetésökre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezni előtte az ő nemzetségéért. ⁹ Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. ¹⁰ És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy [tudassa]Márdokeussal: ¹¹ A király minden szolgája és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, a ki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatlanul, egy a törvénye, hogy megöletessék, kivéven, a kire a király aranypálczáját kinyújtja, az él; én pedig nem hívattam, hogy a királyhoz bemenjek, már harmincz napja. ¹² És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. ¹³ És monda Márdokeus visszaüzenve Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. ¹⁴ Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan leszen könnyebbségök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra? ¹⁵ És monda Eszter visszaüzenve Márdokeusnak: ¹⁶ Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találhatik, és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek. ¹⁷ Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett mindent, a mint néki Eszter parancsolá.

Chapter 5

¹ Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött királyiasan, és megállt a király házának belső udvarában, a király háza ellenében, és a király üle királyiszékében, a királyi házban, a ház ajtajának átellenében. ² És lőn, a mint meglátá a király Eszter királynét, hogy áll az udvarban, kegyet találta szemei előtt, és kinyujtá a király Eszterre az arany pálczát, a mely kezében vala, akkor oda méne Eszter, és megilleté az arany pálcza végét. ³ És monda néki a király: Mi [kell] néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az ország fele is, megadatik néked. ⁴ És felele Eszter: Ha a királynak tetszik, jöjjön a király és Hámán ma a lakomára, melyet néki készítettem. ⁵ És monda a király: Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát. És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet Eszter készített vala. ⁶ Mondá pedig a király Eszternek borivás közben: Mi a te kívánságod? Megadatik néked. És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, meglészen! ⁷ És felele Eszter, és monda: Az én kívánságom és kérésem ez: ⁸ Ha kegyet találtam a király szemei előtt, és ha a királynak tetszik megadni kívánságomat és teljesíteni kérésemet: jöjjön el a király és Hámán a lakomára, a melyet készítek nekik, és holnap a király beszéde szerint cselekszem. ⁹ És kiment Hámán azon a napon vígan és jó kedvvel. De a mint meglátá Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem kelt és nem mozdult meg előtte, megtelék Hámán haraggal Márdokeus ellen. ¹⁰ De megtartóztatá magát Hámán, és haza ment, és elküldvén, magához hivatá barátait és Zérest, az ő feleségét. ¹¹ És elbeszélé nekik Hámán gazdagságának dicsőségét, fiainak sokaságát és mindazt, a mivel felmagasztalta őt a király, és hogy feljebb emelte őt a fejedelmeknél és a király szolgáinál; ¹² És monda Hámán: Nem is hívott Eszter királyné mást a királylyal a lakomára, a melyet készített, hanem csak engem, és még holnapra is meghivattattam hozzá a királylyal. ¹³ De mindez semmit sem ér nékem, valamíg látom a zsidó Márdokeust ülni a király kapujában. ¹⁴ És monda néki Zéres, az ő felesége és minden barátja: Csináljanak ötven könyöknyi magas fát, és reggel mondd meg a királynak, hogy Márdokeust akaszszák reá, és akkor menj a királylyal a lakomára vígan. És tetszett a dolog Hámánnak, és megcsináltatta a fát.

Chapter 6

¹ Azon éjjel került az álom a királyt, és megparancsolá, hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és ezek olvastattak a király előtt. ² És írva találák, a mint Márdokeus feljelenté Bigtánát és Térest, a király két udvarmesterét, a küszöb őrzőit, a kik azon voltak, hogy rávetik kezöket Ahasvérus királyra. ³ És monda a király: Micsoda tisztességet és méltóságot adtak azért Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ő szolgálói: Semmit sem juttattak néki [azért.] ⁴ Akkor monda a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készítettett néki.) ⁵ És felelének néki a király apródjai: Ímé Hámán áll az udvarban. És mondja a király: Jöjjön be! ⁶ És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell cselekedni azzal a férfiúval, a kinek a király tisztességet kíván? (Hámán pedig gondolá az ő szívében: Kinek akarna a király nagyobb tisztességet tenni, mint én nékem?) ⁷ És monda Hámán a királynak: A férfiúnak, a kinek a király tisztességet kíván, ⁸ Hozzanak királyi ruhát, a melyben a király jár, és lovat, a melyen a király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát szoktak tenni. ⁹ És adják azt a ruhát és lovat a király egyik legelső fejedelmének a kezébe, és öltöztessék fel azt a férfiút, a kinek a király tisztességet kíván, és hordozzák őt a lovon a város utczáin, és kiáltás előtt: Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tisztességet kíván. ¹⁰ Akkor monda a király Hámánnak: Siess, hozd elő azt a ruhát és azt a lovat, a mint mondád, és cselekedjél úgy a zsidó Márdokeussal, a ki a király kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindabból, a mit szóltál. ¹¹ Előhozá azért Hámán a ruhát és a lovat, és felöltözteté Márdokeust, és lovon hordozá őt a város utczáján, és kiáltá előtt: Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tisztességet kíván. ¹² És Márdokeus megtére a király kapujához. Hámán pedig sieté házába, búsulva és fejét betakarva. ¹³ És elbeszélé Hámán Zéresnek, az ő feleségének és minden barátjának mindazt, a mi vele történt. És mondanak néki az ő bölcsei és Zéres, az ő felesége: Ha Márdokeus, a ki előtt kezdél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesel előtt. ¹⁴ És a míg így beszélének vele, eljövének a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

Chapter 7

¹ És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter királynéhoz. ² És monda a király Eszternek másodnapon is, borívás közben: Mi a te kívánságod Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te

kérése? Ha az országnak fele is, meglészen. ³ És felele Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg nékem életemet kívánságomra, és nemzetségemet kérésemre. ⁴ Mert eladattunk, én és az én nemzetségem, hogy kipusztítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek minket; ha csak szolgáljuk, vagy szolgálókul adattunk volna el, akkor hallgatnék, jóllehet az ellenség nem adna kárpótlást a király veszteségéért. ⁵ És szóla Ahasvérus király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol van az, a kit az ő szíve erre vitt, hogy azt cselekedné? ⁶ És monda Eszter: Az ellenség és gyűlölő, ez a gonosz Hámán! Akkor Hámán megrettene a király és királyné előtt. ⁷ A király pedig felkele haragjában a borivástól [és méne] a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt, hogy életéért könyörögjön Eszter királynénál; mert látta, hogy a király részéről elvégeztetett az ő veszte. ⁸ És mikor a király visszatért a palota kertjéből a borivás házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala. Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a király szájából, Hámán arcját befedék. ⁹ És monda Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Ímé a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, a ki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában, ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok őt magát reá! ¹⁰ Felakaszták azért Hámánt a fára, a melyet készített Márdokeusnak, és megszűnék a király haragja.

Chapter 8

¹ Azon a napon adá Ahasvérus király Eszter királynénak Hámánnak, a zsidók ellenségének házát, és Márdokeus beméne a király elébe, mert elmondotta Eszter, micsodája ő néki. ² Lehúzá azért a király az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán házának fejévé. ³ És tovább szóla Eszter a király előtt, és leborult annak lábaihoz és sírt és könyörgött, hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. ⁴ És a király kinyujtá Eszterre az arany pálczát, és Eszter felkelt és megáll a király előtt, ⁵ És monda: Ha a királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtte, és ha helyes a dolog a király előtt, és én kedves vagyok szemei előtt: írassék meg, hogy vonassanak vissza az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat, a kik a király minden tartományában vannak. ⁶ Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érne az én nemzetségemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfiainak veszedelmét? ⁷ Monda pedig Ahasvérus király Eszter királynénak és a zsidó Márdokeusnak: Ímé

Hámán házát Eszternek adtam, és őt felakasztották a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét.

8

Ti pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak gyűrűjével van

9

megpecsételve, vissza nem vonható. Hivattatának azért a király irnokai azonnal, a harmadik hónapban (ez a Siván hónap), annak huszonharmadik napján, és megírák úgy, a miként Márdokeus parancsolá a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak és a tartományok fejeinek, Indiától fogva Szerecsenországig százhuszonhét tartományba; minden tartománynak annak írása szerint,

10

és minden nemzetségnek az ő nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvek szerint. És megírá Ahasvérus király nevében, és megpecsételé a király gyűrűjével. És küldte leveleket lovas

11

futárok által, a kik lovagolnak a királyi ménes gyors paripáin, Hogy megengedte a király a zsidóknak, a kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék minden népnek és tartománynak seregét, a mely őket

12

nyomorgatja, kicsinyeket és nőket, és hogy javaikat elragadják. Egy napon, Ahasvérus királynak

13

minden tartományában, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak (ez Adár hónapja). Az írásnak mássa, hogy adassék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek,

14

hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy megbosszulják magokat ellenségeiken. A futárok a királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgősen a király parancsolata szerint; és

15

kiadatott a törvény Susán várában is. Márdokeus pedig kiméne a király elől kék bíbor és fehér királyi ruhában, és nagy arany koronával, és bíborbársony palástban, és Susán városa vígáda és

16

örvendezze. A zsidóknak világosság támada, öröm, vigasság és tisztesség. És minden tartományban és minden városban, a hová a király szava és rendelete eljuta, öröme és vigalma lön a zsidóknak, lakoma és ünnep, és sokan a föld népei közül zsidókká lettek; mert a zsidóktól való félelem szállta meg őket.

17

Chapter 9

1

A tizenkettedik hónapban azért (ez az Adár hónap), annak tizenharmadik napján, a mikor eljött [az ideje] a király szavának és végzésének, hogy akkor teljesíttessék, azon a napon, a melyen a zsidók ellenségei remélték, hogy hatalmat vesznek rajtok, ellenkezőleg fordult; mert magok a

2

zsidók vőnek hatalmat azokon, a kik őket gyűlölék. Egybegyűlének a zsidók városaikban, Ahasvérus király minden tartományában, hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztöket keresték,

3

és senki sem állhatott meg előttük; mert miattok való félelem szállott minden népre. És a tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és a király hivatalnokai magasztalták a zsidókat;

mert a Márdokeustól való félelem szállott rájuk.⁴ Mert nagy volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden tartományba; mert ez a férfiú, Márdokeus, emelkedett és nagyobbodott.⁵ És leverték a zsidók minden ellenségeiket fegyverrel, megölvén és megsemmisítvén azokat, és akaratok szerint cselekedének gyűlölőkkel.⁶ És Susán várában megölének és megsemmisítének a zsidók ötszáz férfiút.⁷ Parsandátát, Dalpont és Aspatát.⁸ Porátát, Adáliát és Aridátát.⁹ Parmástát, Arisait, Aridait és Vajzátát.¹⁰ Tíz fiát Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének megölték; de zsákmányra nem tették rá kezöket.¹¹ Azon a napon megtudá a király a Susán várában megöletteknek számát.¹² És monda a király Eszter királynénak: Susán várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz férfiút és Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban mit cselekesznek? Mi a kívánságod? és megadatik néked. És mi még a te kérésed? és meglészen.¹³ És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy cselekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz fiát akasszák fel a fára.¹⁴ És szóla a király, hogy úgy tegyenek. És kiadaték a parancs Susánban, és Hámán tíz fiát felakasztották.¹⁵ És összegyűltek a zsidók, a kik Susánban valának, Adár havának tizennegyedik napján is, és megölének Susánban háromszáz férfiút; de zsákmányra nem tették rá kezöket.¹⁶ És a többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak, összegyűlének és feltámadtak életökért, és békében maradtak ellenségeiktől; megölének pedig gyűlölőikből hetvenötezeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket.¹⁷ [Történt ez] az Adár hónapjának tizenharmadik napján, és megnyugovának a tizennegyedik napon, és tették azt vigalom és öröm napjává.¹⁸ De a zsidók, a kik Susánban valának, egybegyűlének azon [hónap] tizenharmadik és tizennegyedik napján, és megnyugovának azon [hónap] tizenötödik napján, és azt tették vigalom és öröm napjává.¹⁹ Azért a vidéki zsidók, a kik kerítetlen falvakban laktak, Adár hónapjának tizennegyedik napját tették öröm és vigalom [napjává] és ünneppé, a melyen ajándékokat küldözgetnek egymásnak.²⁰ És megírá Márdokeus e dolgokat, és leveleket küldé minden zsidónak, a ki Ahasvérus király minden tartományában, közel és távol, vala.²¹ Meghagyva nékik, hogy tartsák meg az Adár hónapnak tizennegyedik napját és annak tizenötödik napját évről-évre,²² Mint olyan napokat, a melyeken megnyugovának a zsidók ellenségeiktől, és mint olyan hónapot, a melyben keserűségök örömmre és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat vigalom és öröm napjaiul, és küldjenek adjándékot egymásnak és adományokat a szegényeknek.²³ És felfogadák a zsidók, hogy megcselekszik, a mit kezdetek és a mit Márdokeus írta nékik.²⁴ Mert az agági Hámán, Hammedátának fia, minden zsidónak ellensége,

szándékozott a zsidókat elveszteni, és Púrt, azaz sorsot vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse;²⁵ De mikor a király tudomására jutott, megparancsolá levélben, hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakaszták őt és fiait a fára.

²⁶ Annakokáért elnevezék e napokat Púrimnak a Púr nevéből. És azért ezen levél minden szava szerint, és a mit láttak erre nézve, és a mi érte őket:²⁷ Elhatározzák és elfogadják a zsidók mind magokra, mind ivadékokra és mindazokra, a kik hozzájuk csatlakoznak, örök időkre, hogy megtartsák

e két napot, írásuk és határozatuk szerint, minden esztendőben.²⁸ És ezen napok emlékezetben lesznek és megülik azokat nemzedékről- nemzedékre, családról-családra, tartományról-tartományra és városról- városra. És ezek a Púrim napjai el nem múlnak a zsidók között, és emlékek ki nem

vész ivadékaik közül.²⁹ Ira pedig Eszter királyné, Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész

hatalommal, hogy megerősítsék e második levelet a Púrimról.³⁰ És küldé leveleket minden zsidónak Ahasvérus országának százhuszonhét tartományába, békességes és igazságos szavakkal;

³¹ Hogy megerősítenek ezek a Púrim napjai, meghatározott idejökben, a miképen meghagyta nekik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a mint elrendelték magokra és ivadékaikra a böjtölés

és jajkiáltás dolgát.³² És Eszter beszéde megerősíté ezt a Púrim történetét, és könyvbe iraték.

Chapter 10

¹ És Ahasvérus király adót vettete a földre és a tenger szigeteire.² Az ő erejének és hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus nagy méltóságának története, a mellyel felmagasztalá őt a király, avagy nincsenek-é megírva Média és Persia királyainak évkönyveiben,³ Mert a zsidó Márdokeus második volt Ahasvérus király után, nagy a zsidók között, és kedves az ő atyjafiai sokasága előtt, a ki javát keresé népének, és békességet szerze minden ivadékanak.

Job

Chapter 1

¹ Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bûn-gyűlölő.² Születék pedig neki hét fia és három leánya.³ És vala az ő marhája: hétezer

juh, háromezer teve és ötszáz igabaron és ötszáz szamar; cselédje is igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál. ⁴ Eljártak vala pedig az ő fiai [egymáshoz] és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elküldtek és meghívták vala az ő három hugokat is, hogy együtt egyenek és igyanak velök. ⁵ Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elküldte értök Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ő szivökben! Így cselekedik vala Jób minden napon. ⁶ Lőn pedig egy napon, hogy eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljöve a Sátán is közöttök. ⁷ És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet. ⁸ És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgálmat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bűngyűlölő. ⁹ Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent? ¹⁰ Nem te vetted-é körül őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön. ¹¹ De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?! ¹² Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindazt, a mije van, kezedbe adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. ¹³ Lőn pedig egy napon, hogy az ő fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában. ¹⁴ És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettök legelésznek vala. ¹⁵ De a Sabeusok rajtok ütének és elhajták azokat, a szolgálkat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. ¹⁶ Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből, és megégeté a juhokat és a szolgálkat, és megemészté őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. ¹⁷ Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és ráütének a tevékre, és elhajták azokat; a szolgálkat pedig fegyverrel ölék meg, csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. ¹⁸ Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában; ¹⁹ És ímé nagy szél támada a puszta felől, megrendíté a ház négy szegeletét, és rászakada az a gyermekekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. ²⁰ Akkor felkele Jób, megszaggatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és leborula. ²¹ És monda: Meztílen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és meztílen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr

vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!²² Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.

Chapter 2

¹ Lőn pedig, hogy egy napon eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. ² És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át meg átjártam a földet. ³ Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgálómat, Jóbot? Bizony nincs a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Még erősen áll a ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. ⁴ És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bőrt bőrért; de mindent a mije van, odaad az ember az életéért. ⁵ Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged? ⁶ Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezembe van ő, csak életét kiméld. ⁷ És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóbot undok fekélylyel talpától fogva a feje tetejéig. ⁸ És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett. ⁹ Monda pedig ő néki az ő felesége: Erősen állasz-é még mindig a te feddhetlenségedben? Átkozd meg az Istent, és halj meg! ¹⁰ Ő pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ő ajkaival. ¹¹ Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja mind ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik az ő lakó helyéből: a témáni Elifáz, a sukhi Bildád és a naamai Czófár; és elvégezők, hogy együtt mennek be, hogy bánkódjanak vele és vigasztalják őt. ¹² És a mint ráveték szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és fenhangan zokognak vala; azután pedig megszagatá kiki a maga köntösét, és port hintének fejökre ég felé. ¹³ És ülének vele hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látják vala, hogy igen nagy az ő fájdalma.

Chapter 3

¹ Ezután megnyitá Jób az ő száját, és megátkozá az ő napját. ² És szóla Jób, és monda: ³
 Veszszen el az a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondták: fiú fogantatott.
⁴ Az a nap legyen sötétség, ne törődjék azzal az Isten onnét felül, és világosság ne fényljké azon.
⁵ Tartsa azt fogva sötétség és a halál árnyéka; [a] felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék
⁶ rettenetessé. Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz,
 ne számláltassék a hónapokhoz. ⁷ Az az éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon.
⁸ Átkozzák meg azt, a kik a nappalt átkozzák, a kik bátrak felingerelni a leviathánt. ⁹ Sötétüljenek
 el az ő estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját!
¹⁰ Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtette el szemeim elől a nyomorúságot.
¹¹ Mért is nem haltam meg fogantatásomkor; mért is ki nem multam, mihelyt megszülettem? ¹²
 Mért vettek fel engem térdre, és mért az emlőkre, hogy szopjam?! ¹³ Mert most feküdném és
 nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetnék - ¹⁴ Királyokkal és az ország tanácsosaival,
 a kik magoknak kőhalmokat építenek. ¹⁵ Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel
 töltik meg házaikat. ¹⁶ Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idétlen gyermek, mint a
 világosságot sem látott kisedek? ¹⁷ Ott a gonoszok megszünnék a fenyegetéstől, és ott
 megnyugosznak, a kiknek erejük ellankadt. ¹⁸ A foglyok ott mind megnyugosznak, nem hallják
 a szorongatónak szavát. ¹⁹ Kicsiny és nagy ott [egyenlő,] és a szolga az ő urától szabad. ²⁰ Mért
 is ad [Isten] a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívűeknek? ²¹ A kik a halált
 várják, de nem jön az, és szorgalmasabban keresik mint az elrejtett kincset. ²² A kik nagy örömmel
 örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót. ²³ A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a
 kit az Isten bekerített köröskörül. ²⁴ Mert kenyerem gyanánt van az én fohászkozásom, és
 sóhajtásaim ömölnek, mint habok. ²⁵ Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől
 rettegtem, az esék rajtam. ²⁶ Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság
 támadt reám.

Chapter 4

¹ És felele a témáni Elifáz, és monda: ² Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát
 ki bírná türtőztetni magát a beszédben? ³ Ímé sokakat oktattál, és a megfáradott kezeket
 megerősítetted; ⁴ A tántorgót a te beszédeid fentartották, és a reszkető térdeket megerősítetted; ⁵
 Most, hogy rád jött [a sor], zokon veszed; hogy téged ért [a baj,] elrettensz! ⁶ Nem bizodalmad-é
 a te istenfélelmed, s nem reménységed- é utaidnak becsületessége? ⁷ Emlékezzél, kérlek, ki az, a
 ki elveszett ártatlanul, és hol töröltettek el az igazak? ⁸ A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak
 és gonoszságot vetnek, ugyanazt aratnak. ⁹ Az Istennek lehelletétől elvesznek, az ő haragjának
 szelétől elpusztulnak. ¹⁰ Az oroszlán ordítása, a sakál üvöltése, és az oroszlán-kölykök fogai
 megsemmisülnek. ¹¹ Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, a nőstény oroszlán kölykei
 elszélednek. ¹² Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üté meg abból fületem. ¹³ Éjjeli látásokon
 való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. ¹⁴ Félelem szálla rám, és rettegés,
 s megreszketteté minden csontomat. ¹⁵ Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre
 felborzolódék. ¹⁶ Megállá, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély
 csend, és [ilyen] szót hallék: ¹⁷ Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremtetője előtt tiszta-é az
 ember? ¹⁸ Ímé az ő szolgáljaiban sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát: ¹⁹ Mennyivel
 inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók
²⁰ a molynál?! Reggeltől estig gyötrődnek, s a nélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre. ²¹
 Ha kiszakítatik belőlök sátoruk kötele, nem hálnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?

Chapter 5

¹ Kiálts csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz? ² Mert a bolondot
 boszúság öli meg, az együgyűt pedig buzgóság veszti el. ³ Láttam, hogy egy bolond gyökerezni
 kezdett, de nagy hamar megátkozta szép hajlékát. ⁴ Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban
 megrontatnak, mert nincs, a ki kimentse őket. ⁵ A mit learatnak néki, az éhező eszi meg, a
 töviskerítésből is elviszi azt, kincseiket törvetők nyelik el. ⁶ Mert nem porból támad a veszedelem

s nem földből sarjad a nyomorúság!⁷ Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé
 szállnak a parázs szikrái.⁸ Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznom ügyemet.
⁹ A ki nagy, végére mehetetlen dolgokat művel, és csudákat, a miknek száma nincsen.¹⁰ A ki
 esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát.¹¹ Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a
 gyászolókat szabadulással vidámítsa.¹² A ki semmivé teszi a csalárdok gondolatait, hogy
 szándékukat kezeik véghez ne vihessék.¹³ A ki megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban, és a
 hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi.¹⁴ Nappal sötétségre bukkannak, és délben is tapogatva járnak,
 mint éjszaka.¹⁵ A ki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájoktól, és az erősnek kezéből a szegényt;
¹⁶ Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az ő száját.¹⁷ Ímé, boldog
 ember az, a kit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld!¹⁸ Mert ő
 megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.¹⁹ Hat bajodból megszabadít,
 és a hetedikben sem illet a veszedelem téged.²⁰ Az éhínségben megment téged a haláltól, és a
 háborúban a fegyveres kezeiktől.²¹ A nyelvek ostora elől rejtve leszel, és nem kell félned, hogy
 a pusztulás rád következik.²² A pusztulást és drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz.
²³ Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei vad is békességben lesz veled.²⁴ Majd
 megtudod, hogy békességben lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te hajlékodat, nem találsz benne
 hiányt.²⁵ Majd megtudod, hogy a te magod megsaporodik, és a te sarjadékok, mint a mezőn a
 fű.²⁶ Érett korban térsz a koporsóba, a mint a maga idején takarítatik be a learatott gabona.²⁷
 Ímé ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

Chapter 6

¹ Jób pedig felele, és monda:² Oh, ha az én bosszankodásomat mérlegre vetnék, és az én
 nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba!³ Bizony súlyosabb ez a tenger fővenyénél; azért
 balgatagok az én szavaim.⁴ Mert a Mindenható nyilai vannak én bennem, a melyeknek mérge
 emészti az én lelkemet, és az Istennek rettentései ostromolnak engem.⁵ Ordít-é a vadszamar a

zöld fűvön, avagy bög-é az ökör az ő abrakja mellett? ⁶ Vajjon ízetlen, sótalan étket eszik-é az
 ember; avagy kellemes íze van-é a tojásfehérnek? ⁷ Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok
 nékem, mint a megromlott kenyér! ⁸ Oh, ha az én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit
 reménylek; ⁹ És tetszenék Istennek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaldjon
 engem! ¹⁰ Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonganék a fájdalomban, a mely nem kimél,
 mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét. ¹¹ Micsoda az én erőm, hogy várokozzam; mi az
 én végem, hogy türtöztessen magam?! ¹² Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én testem aczélból
 van-é? ¹³ Hát nincsen-é segítség számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?! ¹⁴ A
 szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét. ¹⁵
 Atyámfiai hűtlenül elhagytak mint a patak, a mint túláradnak medrükön a patakok. ¹⁶ A melyek
 szennyesek a jégtől, a melyekben [olvadt] hó hömpölyög; ¹⁷ Mikor átmelegülnek, elapadnak, a
 hőség miatt fenéig száradnak. ¹⁸ Letérnek útjokról a vándorok; felmennek a sivatagba [utánok]
 és elvesznek. ¹⁹ Nézegetnek utánok Téma vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. ²⁰
 Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpirulnak. ²¹ Így lettetek ti most semmivé; látjátok
 a nyomort és féltek. ²² Hát mondtam-é: adjatok nékem [valamit,] és a ti jószágotokból
 ajándékozatok meg engem? ²³ Szabadítsatok ki engem az ellenség kezéből, és a hatalmasok
 kezéből vegyetek ki engem? ²⁴ Tanítsatok meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értessétek
 meg velem. ²⁵ Oh, mily hathatóság az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? ²⁶ Szavak
 ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségbeesettnek szavai! ²⁷ Még az árvának
 is néki esnétek, és [sírt] ásnátok a ti barátotoknak is?! ²⁸ Most hát tessék néktek rám tekintenetek,
 és szemetekbe csak nem hazudom? ²⁹ Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek újra,
 az én igazságom még mindig áll. ³⁰ Van-é az én nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem
 veheti-é észre a nyomorúságot?

Chapter 7

¹ Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az ő napjai nem olyanok-é, mint a béresnek
napjai? ² A mint a szolga kívánja az árnyékot, és a mint a béres reményli az ő bérét: ³ Úgy
részesültem én keserves hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái jutottak számomra. ⁴ Ha
lefekszem, azt mondom: mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a hánykolódással [reggeli]
szürkületig. ⁵ Testem férgekkel van fedve és a pornak piszokjával; bőröm összehúzódik és
meggennyed. ⁶ Napjaim gyorsabbak voltak a vetélőnél, és most reménység nélkül tűnnek el. ⁷
Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellet, és az én szemem nem lát többé jót. ⁸ Nem
lát engem szem, a mely rám néz; te rám [veted] szemed, de már nem vagyok! ⁹ A felhő eltűnik és
elmegy, így a ki leszáll a [sír]ba, nem jő fel [többé]. ¹⁰ Nem tér vissza többé az ő hajlékába, és az
ő helye nem ismeri őt többé. ¹¹ Én sem tartóztatom hát meg az én számát; szólok az én lelkemnek
fájdalmában, és panaszodom az én szívemnek keserűségében. ¹² Tenger vagyok-é én, avagy
czethal, hogy őrt állítasz ellenem? ¹³ Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám,
megkönnyebbíti panaszolkodásomat az én ágyasházam: ¹⁴ Akkor álmokkal rettentesz meg engem
és látásokkal háborítasz meg engem; ¹⁵ Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfojtatást, inkább
a halált, mint csontjaimat. ¹⁶ Utálok! Nem akarok örökké élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság
az én életem. ¹⁷ Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsülöd, és hogy figyelmedet fordítod
reá? ¹⁸ Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbálsz őt. ¹⁹ Míglen nem
fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem, a míg nyálamat lenyelem? ²⁰
Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek őrizője? Mért tettél ki czéltáblául magadnak?
Mért legyek magamnak is terhére. ²¹ És mért nem bocsátod meg vétkeket és nem törölöd el az én
bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

Chapter 8

¹ Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: ² Meddig szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak
beszéde sebes szél? ³ Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a Mindenható elforgatja-é az igazságot?

⁴ Ha a te fiaid vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette el őket. ⁵ De ha te az Istent
 buzgón keresed, és a Mindenhatóhoz [bocsánatért] könyörögsz; ⁶ Ha tiszta és becsületes vagy,
 akkor legott felszerken éretted, és békességessé teszi a te igazságodnak hajlékát. ⁷ És ha előbbi
 állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod boldog lesz nagyon. ⁸ Mert kérdezd meg csak az
 azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az ő atyáikról való tudakozódásra! ⁹ Mert mi csak tegnapiak
 vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön. ¹⁰ Nem tanítanak-é
 meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélnek-é meg szívök szerint néked?! ¹¹
 Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? ¹² Még gyenge korában, ha
 fel nem szakasztják is, minden fűnél elébb elszárad. ¹³ Ilyenek az ösvényeik mindazoknak, a kik
 Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége [is] jelvész. ¹⁴ Mivel szétfoszol bizakodása,
 és bizodalma olyan lesz, mint a pókháló. ¹⁵ Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik
 belé, és nem marad meg. ¹⁶ Bő nedvességű ez a napfényen [is,] és ágazata túlnő a kertjén. ¹⁷
 Gyökerei átfonódnak a kőhalmon; átfúródnak a szikla-rétegen. ¹⁸ Ámha kiirtják helyéről,
 megtagadja ez őt: Nem láttalak! ¹⁹ Ímé ez az ő pályájának öröme! És más hajt ki a porból. ²⁰
 Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant, de a gonoszoknak sem ad előmenetelt. ²¹ Még betölti
 szádat nevetéssel, és ajakidat vigassággal. ²² Gyűlölőid szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátora
 megsemmisül.

Chapter 9

¹ Felele pedig Jób, és monda: ² Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaz a halandó
 ember Istennél? ³ Ha perelni akarna ő vele, ezer közül egy sem felelhetne meg néki. ⁴ Bölcs szívű
 és hatalmas erejű: ki szegülhetne ellene, hogy épségben maradjon? ⁵ A ki hegyeket mozdít tova,
 hogy észre se veszik, és megfordítja őket haragjában. ⁶ A ki kirengeti helyéből a földet, úgy hogy
 oszlopai megrepedeznek. ⁷ A ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat. ⁸ A

9 ki egymaga feszítette ki az egeket, és a tenger hullámain tapos. A ki teremtette a gönczölszekeret,
 10 a kaszás csillagot és a fiastyúkot és a délnek titkos tárait. A ki nagy dolgokat cselekszik
 megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul. 11 Ímé, elvonul mellettem, de nem látom,
 12 átmegy előttem, de nem veszem észre. Ímé, ha elragad [valamit,] ki akadályozza meg; ki
 13 mondhatja néki: Mit cselekszel? Ha az Isten el nem fordítja az ő haragját, alatta meghajolnak
 14 Ráháb czinkosai is. Hogyan felelhetnék hát én meg ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat?
 15 A ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért könyörögnék ítélő birámhoz.
 16 Ha segítségül hívnám és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamat fülébe vevé; 17 A
 ki forgószelelben rohan meg engem, és ok nélkül megsokasítja sebeimet. 18 Nem hagyna még
 lélekzetet se vennem, hanem keserűséggel lakatna jól. 19 Ha erőre kerülne a dolog? Ímé, ő igen
 20 erős; és ha ítéletre? Ki tűzne ki én nékem napot? Ha igaznak mondanám magamat, a szájam
 21 kárhoztatna engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne engemet. Ártatlan vagyok, nem törődöm
 22 lelkeimmel, utálom az életemet. Mindegy ez! Azért azt mondom: elveszít ő ártatlant és gonoszt!
 23 Ha ostorával hirtelen megöl, neveti a bűntelenek megpróbáltatását. 24 A föld a gonosz kezébe
 25 adatik, a ki az ő biráinak arcját elfedezi. Nem így van? Kicsoda hát ő? Napjaim gyorsabbak
 26 valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi jót. Ellebbentek, mint a gyorsan járó
 27 hajók, miként zsákmányára csap a keselyű. Ha azt mondom: Nosza elfelejtem panaszomat,
 28 felhagyok haragoskodásommal és vidám leszek: Megborzadok az én mindenféle fájdalamtól;
 29 tudom, hogy nem találsz bűntelennek engem. Rossz ember vagyok én! Minek fárasztasz hát
 30 magamat hiába? 31 Ha hóvízzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet:
 32 Akkor is a posványba mártanál engem és az én ruháim is utálnának engem. Mert nem ember
 33 ő, mint én, hogy néki megfelelhettek, [és] együtt pörbe állanánk. Nincs is közöttünk igazlátó,
 34 a ki kezét közbe vethesse kettőnk között! Venné csak el rólam az ő veszszejét, és az ő
 35 rettentésével ne rettegetne engem: Akkor szólanék és nem félnék tőle: mert nem így vagyok
 én magammal!

Chapter 10

¹ Lelkemből útalom az életemet, megeresztem felőle panaszomat; szólok az én lelkem
 keserűségében. ² Azt mondom az Istennek: Ne kárhoztass engem; add tudtomra, miért perlesz
 velem?! ³ Jó-é az néked, hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezeden munkáját, és a gonoszok
 tanácsát támogatod? ⁴ Testi szemeid vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint halandó lát? ⁵ Mint
 a halandónak napjai, olyanok-é a te napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai? ⁶ Hogy
 az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után kutatsz. ⁷ Jól tudod te azt, hogy én nem
 vagyok gonosz, még sincs, a ki kezedből kiszabadítson! ⁸ Kezeid formáltak engem és készítének
 engem egészen köröskörül, és mégis megrontasz engem?! ⁹ Emlékezzél, kérlek, hogy mint valami
 agyagedényt, úgy készítettél engem, és ismét porrá tennél engem? ¹⁰ Nem úgy öntél-é engem,
 mint a tejet és mint a sajtot, megoltottál engem? ¹¹ Bőrrel és hússal ruháztál fel engem, csontokkal
 és inakkal befedeztél engem. ¹² Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te gondviselésed
 őrizte az én lelkemet. ¹³ De ezeket elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted el
 magadban: ¹⁴ Ha vétkezem, mindjárt észreveszed rajtam, és bűnöm alól nem mentesz föl engem.
¹⁵ Ha istentelen vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem föl fejemet, eltelve gyalázzal,
 de tekints nyomorúságomra! ¹⁶ Ha pedig felemelkednék az, mint oroszlán kergetnél engem, és
 ismét csudafájdalmakat bocsátanál reám. ¹⁷ Megújítanád a te bizonyágidat ellenem,
 megöregbítenéd a te boszúállásodat rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem. ¹⁸ Miért is
 hoztál ki engem anyámnak méhéből? Vajha meghaltam volna, és szem nem látott volna engem!
¹⁹ Lettem volna, mintha nem is voltam volna; anyámnak méhéből sírba vittek volna! ²⁰ Hiszen
 kevés napom van még; szünjék meg! Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy kevésbé, ²¹ Mielőtt
 oda megyek, honnét nem térhetek vissza: a sötétségnek és a halál árnyékának földébe; ²² Az éjféli
 homálynak földébe, a mely olyan, mint a halál árnyékának sűrű setétsége; hol nincs rend, és a
 világosság olyan, mint a sűrű setétség.

Chapter 11

¹ Felele a Naamából való Czófár, és monda: ² A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a
³ csácsogó embernek legyen-é igaza? Fecsegéseid elnémítják az embereket, és csúfolódsz is és ne
⁴ legyen, a ki megszegényítsen?! Azt mondogod: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te szemeid
⁵ előtt. De vajha szólalna meg maga az Isten, és nyitná meg ajkait te ellened! ⁶ És jelentené meg
⁷ néked a bölcsességnek titkait, hogy kétszerte többet ér az az okoskodásnál, és tudnád meg, hogy
⁸ az Isten még el is engedett néked a te bűneidből. Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a
⁹ Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é? Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az
¹⁰ alvilágnál; hogy ismerheted meg? ¹¹ Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél.
¹² Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg? ¹³ Mert ő jól ismeri a család
¹⁴ embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra! ¹⁵ És értelmessé teheti a bolond
¹⁶ embert is, és emberré szülheti a vadszamár csikóját is. ¹⁷ Ha te a te szívedet felkészítenéd, és
¹⁸ kezedet felé terjesztenéd; ¹⁹ Ha a hamisságot, a mely a te kezekben van, távol tartanád magadtól,
²⁰ és nem lakoznék a te hajlékodon gonoszság; ²¹ Akkor a te arcodat fölemelhetnéd szégyen nélkül,
²² erős lennél és nem félnél; ²³ Sőt a nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vizekről, úgy
²⁴ emlékeznél arról. ²⁵ Ragyogóbban kelne időd a déli fénynél, és az éjféli sötétség is olyan lenne,
²⁶ mint a [kora] reggel. ²⁷ Akkor bíznál, mert volna reménységed; és ha széttekintenél, biztonságban
²⁸ aludnál. ²⁹ Ha lefeküdnél, senki föl nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked. ³⁰ De a
³¹ gonoszok szemei elepednek, menedékek eltűnik előlük, és reménységök: a lélek kilehellése!

Chapter 12

¹ Felele erre Jób, és monda: ² Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcsesség!
³ Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna
⁴ ilyenfélétet? ⁵ Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, a ki Istenhez kiált és meghallgatja őt.

⁵ Kikaczagják az igazat, az ártatlant! A szerencsétlen megvetni való, gondolja, a ki boldog; ez vár
 azokra, a kiknek lábok roskadoz. ⁶ A kóborlók sátrai csendesek és bátorságban vannak, a kik
 ingerlik az Istent, és a ki kezében hordja Istenét. ⁷ Egyébiránt kérdezd meg csak a barmokat, majd
 megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked. ⁸ Avagy beszélj a földdel és az
 megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélnek néked. ⁹ Mindezek közül melyik nem tudja, hogy
 az Úrnak keze cselekszi ezt? ¹⁰ A kinek kezében van minden élő állatnak élete, és minden egyes
 embernek a lelke. ¹¹ Nemde nem a fül próbálja-e meg a szót, és az íny kóstolja meg az ételt? ¹²
 A vén emberekben van-e a bölcsesség, és az értelem a hosszú életben-e? ¹³ Ő nála van a bölcsesség
 és hatalom, övé a tanács és az értelem. ¹⁴ Ímé, a mit leront, nem épül föl az; ha valakire rázárja
 [az ajtót,] nem nyílik föl az. ¹⁵ Ímé, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják
 a földet. ¹⁶ Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelyedett és a ki tévelygésre visz. ¹⁷ A
 tanácsadókat fogságra viszi, és a birákat megbolondítja. ¹⁸ A királyok bilincseit feloldja, és övet
 köt derekukra. ¹⁹ A papokat fogságra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja. ²⁰ Az ékesen szólótól
 eltávolítja a beszédet és a vénektől elveszi a tanácsot. ²¹ Szégyent zúdít az előkelőkre, és a
 hatalmasok övét megtágítja. ²² Feltárja a sötétségből a mélységes titkokat, és a halálnak árnyékát
 is világosságra hozza. ²³ Nemzeteket növel fel, azután elveszíti őket; nemzeteket terjeszt ki
 messzire, azután elűzi őket. ²⁴ Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és úttalan pusztában
 bujdosztatja őket. ²⁵ És világtalan setétben tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

Chapter 13

¹ Ímé, mindezeket látta az én szemem, hallotta az én fülem és megértette. ² A mint ti tudjátok,
 úgy tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. ³ Azonban én a Mindenhatóval akarok szólni;
 Isten előtt kívánom védeni ügyemet. ⁴ Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindnyájan
 haszontalan orvosok. ⁵ Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségtekre lenne. ⁶

Halljátok meg, kérlek, az én feddözésemet, és figyeljete az én számnak pörlekedéseire. ⁷ Az Isten
 kedvéért szóltok-é hamisságot, és ő érette szóltok-é csalárdságot? ⁸ Az ő személyére néztek-é, ha
 Isten mellett tusakodtok? ⁹ Jó lesz-é az, ha egészen kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é
 őt, a mint megcsalható az ember? ¹⁰ Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók.
¹¹ Az ő fensége nem rettent-é meg titeket, a tőle való félelem nem száll-é rátok? ¹² A ti
 emlékezéseitek hamuba írott példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvárok. ¹³ Hallgassatok, ne
 bántsatok: hadd szóljak én, akármi essék is rajtam. ¹⁴ Miért szaggatnám fogaimmal testemet, és
 miért szorítanám markomba lelkemet? ¹⁵ Ímé, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat
 akarom védeni előtte! ¹⁶ Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe. ¹⁷
 Hallgassátok meg figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat. ¹⁸
 Ímé, előterjesztem ügyemet, tudom, hogy nékem lesz igazam. ¹⁹ Ki az, a ki perelhetne velem? Ha
 most hallgatnom kellene, úgy kimulnék. ²⁰ Csak kettőt ne cselekedj velem, szined elől akkor nem
 rejtőzöm el. ²¹ Vedd le rólam kezedet, és a te rettentésed ne rettentsen engem. ²² Azután szólíts
 és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj. ²³ Mennyi bűnöm és vétkem van nékem?
 Gonoszságomat és vétkeimet add tudtomra! ²⁴ Mért rejtet el arcodat, és tartasz engemet
 ellenségedül? ²⁵ A letépett falevelet rettegteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é? ²⁶ Hogy ily
 [sok] keserűséget szabtal reám, és az én ifjúságomnak vétkét örököltetted velem?! ²⁷ Hogy békóba
 teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábomnak nyomait? ²⁸ Az pedig
 elsenyved, mint a redves fa, mint ruha, a melyet moly emészt.

Chapter 14

¹ Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. ² Mint a virág,
 kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék és nem állandó. ³ Még az ilyen ellen is felnyitod-é
 szemeidet, tennen magaddal törvénybe állítasz-é engem? ⁴ Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.

⁵ Nincsenek-é meghatározva napjai? Az ő hónapjainak számát te tudod; határt vetettél néki, a
⁶ melyet nem hághat át. Fordulj el azért tőle, hogy nyugodalma legyen, hogy legyen napjában
⁷ annyi öröme, mint egy béresnek. Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az
⁸ ő hajtásai el nem fogynak. Még ha megaggodik is a földben a gyökere, és ha elhal is a porban
⁹ törzsöke: A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. ¹⁰ De ha a férfi meghal és
¹¹ elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő? Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad:
¹² Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az
¹³ ő álmukból. Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik
¹⁴ a te haragod; határt vetnél nekem, azután megemlékeznél rólam! Ha meghal az ember, vajjon
¹⁵ feltámad-é? [Akkor] az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az
¹⁶ én elváltozásom. Szólítanál és én felelnék néked, kívánkoznál a te kezeden alkotása után.
¹⁷ De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet! Gonoszságom egy
¹⁸ csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez. Még a hegy is szétomlik, ha eldől; a szikla
¹⁹ is elmozdul helyéről; A köveket lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember
²⁰ reménységét is úgy teszed semmivé. Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván
²¹ az arcát, úgy bocsátod el őt. Ha tisztesség éri is fiait, nem tudja; ha megszegyenülnek, nem
²² törődik velök. Csak őmagáért fáj még a teste, és a lelke is őmagáért kesereg.

Chapter 15

¹ Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: ² Vajjon a bölcs felelhet-é [ilyen] szeles
³ tudományyal, és megtöltheti-é a hasát keleti széllel? Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem
⁴ használ, és oly szavakkal, a melyekkel semmit sem segít. Te már semmivé akarod tenni az [Isten]
⁵ félelmét is; és megkevesbítéd az Isten előtt való buzgólkodást is! Mert gonoszságod oktatja a te
⁶ szádat, és a családok nyelvét választottad. A te szád kárhoztat téged, nem én, és a te ajakaid

bizonyítanak ellened.⁷ Te születél-é az első embernek; elébb formáltattál-é, mint a halmok?⁸
 Az Isten tanácsában hallgatóztál-é, és a bölcseséget magadhoz ragadtad-é?⁹ Mit tudsz te, a mit
 mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg?¹⁰ Ősz is, agg is van közöttünk,
 jóval idősebb a te atyádnál.¹¹ Csekélységek-é előtted Istennek vigasztalásai, és a beszéd, a mely
 szeliden bánt veled?¹² Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottak a te szemeid?¹³ Hogy
 Isten ellen fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztasz ki a szádon?¹⁴ Micsoda a halandó,
 hogy tiszta lehetne, és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik?¹⁵ Ímé, még az ő szenteiben sem
 bízok, az egek sem tiszták az ő szemében:¹⁶ Mennyivel kevésbé az útálatos és a megromlott
 ember, a ki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet?!¹⁷ Elmondom néked, hallgass rám, és a mint
 láttam, úgy beszélem el;¹⁸ A mit a bölcsék is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáiktól valót;
¹⁹ A kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen nem megy vala.²⁰ Az istentelen
 kínozza önmagát egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejtve van az ő esztendeinek száma.
²¹ A félelem hangja [cseng] az ő füleiben; a békesség [ide]jén tör rá a pusztító!²² Nem hiszi,
 hogy kijut a sötétségből, mert kard hegyére van ő kiszemelve.²³ Kenyér után futkos, hogy hol
 volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja.²⁴ Háborgatják őt a nyomorúság és rettegés;
 leverik őt, mint valami háborúra felkészült király.²⁵ Mert az Isten ellen nyujtotta ki kezét, és
 erősködött a Mindenható ellen;²⁶ [Kinyujtott] nyakkal rohant ellene, domború pajzsainak fellege
 alatt.²⁷ Mivel befedezte az arcát kövérséggel, és hájat borított tomporára;²⁸ És lakozott elrombolt
 városokban; lakatlan házakban, a melyek dűlőfélben vannak:²⁹ Meg nem gazdagodik, vagyona
 meg nem marad, jószága nem lepi el a földet.³⁰ Nem menekül meg a setéségtől, sarjadékát láng
 perzseli el, és szájának lehelletétől pusztul el.³¹ Ne higgyen a hívságnak, a ki megcsalatott, mert
 hívság lészen annak jutalma.³² Nem idejében telik el [élete,] és az ága ki nem virágozik.³³
 Lehullatja, mint a szőlővessző az ő egresét, elhányja, mint az olajfa az ő virágát.³⁴ Mert a
 képmutató házanépe meddő, és tűz emészti meg az ajándékból való sátrakat.³⁵ Nyomorúságot
 fogan, álnokságot szül, és az ő méhök csalárdságot érlel.

Chapter 16

¹ Felele pedig Jób, és monda: ² Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan! ³ Vége lesz-é már a szeles beszédeknek, avagy mi ingerel téged, hogy [így] felelsz? ⁴ Én is szólhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketek az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek; csóválhatnám miattatok a fejemet; ⁵ Erősíthetnélek titeket [csak] a szájjammal és ajakim mozgása kevesbíténé [fájdalmatokat.] ⁶ Ha szólnék is, nem kevesbbednék a keserűségem; ha vesztegtek is: micsoda távozik el tőlem? ⁷ Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítád egész házam népét. ⁸ Hogy összenyomtál engem, ez bizonyosság lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem. ⁹ Haragja széttépett és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellenségemként villogtatja felém tekintetét. ¹⁰ Feltátották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecsdültek ellenem. ¹¹ Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet. ¹² Csendességben valék, de szétszaggata engem; nyakszirten ragadott és szétzúzott engem, célzó táblává tűzött ki magának. ¹³ Körülvettek az ő íjászai; veséimet meghasítja és nem kiméli; epémet a földre kiontja. ¹⁴ Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. ¹⁵ Zsák-ruhát varrék az én [fekélyes] bőrömre, és a porba fúrtam be az én szarvamat. ¹⁶ Orczám a sírástól kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka [szállt;] ¹⁷ Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tiszta. ¹⁸ Oh föld, az én véretem el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! ¹⁹ Még most is ímé az égben van az én bizonyosságom, és az én tanuim a magasságban! ²⁰ Csúfolóim a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, ²¹ Hogy ítélje meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ő felebarátjával való dolgát. ²² Mert a kiszabott esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza. ²³ Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír.

Chapter 17

¹ Még mindig csúfot űznek belőlem! Szemem az ő patvarkodásuk között virraszt. ² Kezest magadnál rendelj, kérlek, nékem; [különben] ki csap velem kezet? ³ Minthogy az ő szívöket elzártad az értelem elől, azért nem is magasztalhatod fel őket. ⁴ A ki prédává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogyatkoznak. ⁵ Példabeszéddé tőn engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előttök. ⁶ A bosszúság miatt szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék. ⁷ Elálmélkodnak ezen a becsületesek, és az ártatlan a képmutató ellen támad. ⁸ Ám az igaz kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz. ⁹ Nosza hát, térjetez ide mindnyájan; jöjjetek, kérlek, úgy sem találok bölcset köztetek. ¹⁰ Napjaim elmulának, szívemnek kincsei: terveim meghiusulának. ¹¹ Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétséggé lesz. ¹² Ha reménykedem is, a sír [már] az én házam, a sötétségben vettem az én ágyamat. ¹³ A sírnak mondom: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagytok az én anyám és néném. ¹⁴ Hol tehát az én reménységem, ki törődik az én reménységemmel? ¹⁵ Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugszik a porban.

Chapter 18

¹ Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: ² Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg [a dolgot], azután szóljunk. ³ Miért állítatunk barmoknak, és miért vagyunk tisztátalanok a ti szemeitekben? ⁴ Te éretted, a ki szaggatja lelkét haragjában, vajjon elhagyattatik-é a föld, és felszakasztatik-é a kőszikla helyéről? ⁵ Sőt inkább a gonoszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tüzőknek szikrája. ⁶ A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövétneke kialszik felette. ⁷ Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt. ⁸ Mert lábaival hálóba bonyolódik, és ó-verem felett jár. ⁹ A sarka törbe akad, és kelepceze fogja meg őt. ¹⁰ Hurok rejtetett el a földbe ellene, és zsineg az ő [szokott] ösvényén. ¹¹ Mindenfelől félelmek rettentik őt, és üldözik őt léptennyomon. ¹² Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett. ¹³ Megemészti testének

izmait, megemészti izmait a halál zsengeje. ¹⁴ Eltűnik sátorából az ő bátorsága, és a félelmek
királyához folyamodik ő. ¹⁵ Az lakik sátorában, a ki nem az övé, és hajlékára kénkövet szórnak.
¹⁶ Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágatik az ága. ¹⁷ Emlékezete elvész a földről, még
az utczákon sem marad fel a neve. ¹⁸ A világosságról a sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről
elüldözik őt. ¹⁹ Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján.
²⁰ Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket.
²¹ Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, a ki nem tiszteli Istent.

Chapter 19

¹ Felele pedig Jób, és monda: ² Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem
beszéddel? ³ Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtök ellenem?
⁴ Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. ⁵ Avagy csakugyan pöffeszkedni
akartok ellenem, és feddődni az én gyalázatom felett? ⁶ Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg
engem, és az ő hálójával ő vett engem körül. ⁷ Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem
hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság. ⁸ Utamat úgy elgátolta, hogy nem mehetek át
rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. ⁹ Tisztességemből kivetköztetett, és fejmenek koronáját
elvevé. ¹⁰ Megronta köröskörül, hogy elveszszek, és reménységemet, mint a fát, letördelé. ¹¹
Felgerjesztette haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel. ¹² Seregei együtt jövének
be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett táboroznak. ¹³ Atyámfiait távol űzé mellőlem,
barátaim egészen elidegenedtek tőlem. ¹⁴ Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig
elfelejtkeznek rólam. ¹⁵ Házam zsellérei és szolgálóim idegennek tartanak engem, jövevény lettem
előttük. ¹⁶ Ha a szolgálomat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki. ¹⁷ Lehelletem idegenné
lett házastársam előtt, s könyörgésem az én ágyékom magzatai előtt. ¹⁸ Még a kisdedek is
megvetnek engem, ha fölkelek, ellenem szólnak nékem. ¹⁹ Megútált minden meghitt emberem;

a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak.²⁰ Bőrömhöz és húsomhoz ragadt az én csontom,
 csak fogam húzával menekültem meg.²¹ Könyörüljete rajtam, könyörüljete rajtam, oh ti barátaim,
 mert az Isten keze érintett engem!²² Miért üldöztök engem úgy, mint az Isten, és mért nem
 elégsztek meg a testemmel?²³ Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha könyvbe
 feljegyeztetnének!²⁴ Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszetnének!²⁵ Mert én tudom,
 hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.²⁶ És miután ezt a bőroemet
 megrágnak, testem nélkül látom meg az Istent.²⁷ A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim
 látják meg, nem más. Az én veséim megemésztettek én bennem;²⁸ Mert ezt mondjátok: Hogyan
 fogjuk őt üldözni! [látva,] hogy a dolog gyökere én bennem rejlik.²⁹ Féljete a fegyvertől, mert
 a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

Chapter 20

¹ Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda: ² Mindamellet az én gondolataim feleltre
 kényszerítenek engem, és e miatt nagy az izgatottság bennem. ³ Hallom gyalázatos dorgáltatásomat,
 de az én értelmes lelkem megfelel majd értem. ⁴ Tudod-é azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert
 e földre helyeztette, ⁵ Az istentelenek vígassága rövid ideig tartó, és a képmutató öröme egy
 szempillantásig való? ⁶ Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a felleget érné is a fejével: ⁷
 Mint az emésztete, úgy vész el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? ⁸ Mint az álom,
 úgy elrepül és nem találják őt; eltűnik, mint az éjjeli látomás. ⁹ A szem, a mely rá ragyogott, nem
 [látja] többé, és az ő helye sem törődik már vele. ¹⁰ Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei
 visszaadják az ő rablott vagyonát. ¹¹ Csontjai, ha megtelnek is ifjú erővel, de vele együtt roskad
 az a porba. ¹² Ha édes az ő szájában a gonoszság, és elrejtí azt az ő nyelve alá; ¹³ És kedvez
 annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogatja ínyei között: ¹⁴ Az ő étke elváltozik az ő gyomrában,
 vipera mérgévé lesz a belében. ¹⁵ Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiűzi azt az

¹⁶ Isten. ¹⁷ A viperának mérgét szopta és a siklónak fulánkja öli meg őt, [Hogy] ne lássa a
¹⁸ folyóvizeket, a tejjel és mézzel folyó patakokat. ¹⁹ A mit [másoktól] szerzett, vissza kell adnia,
²⁰ nem nyelheti el, ép így az ő cserébe kapott vagyonát is, hogy ne örvendezhessen annak. ²¹ Mert
²² megrontotta és ott hagyta a szegényeket, házat rabolt, de nem építi meg azt. ²³ Mivel gyomra nem
²⁴ tudott betelni, nem is mentheti meg semmi drágaságát. ²⁵ Az ő falánksága elől semmi sem maradt
²⁶ meg, azért nem lesz tartós az ő jóléte. ²⁷ Mikor teljes az ő bősége, akkor is szükségét lát, és
²⁸ mindenféle nyomorúság támad reá. ²⁹ Mikor meg akarja tölteni a hasát, reá bocsátja haragjának
³⁰ tüzét, és azt önti rá étele gyanánt. ³¹ Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczélból csinált íj veri
³² át. ³³ Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette. ³⁴ Mindenféle
³⁵ titkos sötétség van az ő vagyonán; fűvás nélkül való tűz emészti meg őt; elpusztítatik az is, a mi
³⁶ sátrában megmaradt. ³⁷ Megjelentik álnokságát az egek, és a föld ellene támad. ³⁸ Házának
³⁹ jövedelme eltűnik, szétfoly az az ő haragjának napján. ⁴⁰ Ez a gonosz ember fizetése Istentől, és
⁴¹ az ő beszédének jutalma a Mindenhatótól.

Chapter 21

¹ Felele pedig Jób, és monda: ² Jól hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti
³ vigasztalástok [helyett.] ⁴ Szenvedjete el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet.
⁵ Avagy én embernek panaszkodom-é? ⁶ Miért ne volna hát keserű a lelkem? ⁷ Tekintsetek reám
⁸ és álmélkodjatok el, és tegyétek kezeteket szátokra. ⁹ Ha visszaemlékezem, mindjárt felháborodom,
¹⁰ és reszketés fogja el testemet. ¹¹ Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg
¹² is gyarapodnak? ¹³ Az ő magvok előttök nő fel ő velök, és az ő sarjadékuk szemeik előtt. ¹⁴ Házok
¹⁵ békességes a félelemtől, és az Isten vesseje nincsen ő rajtok. ¹⁶ Bikája folyat és nem terméketlen,
¹⁷ tehene megellik és el nem vetél. ¹⁸ Kieresztkik, mint nyáját, kisdedeiket, és ugrándoznak az ő
¹⁹ magzataik. ²⁰ Dobot és hárfát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének. ²¹ Jóllétben töltik el
²² napjaikat, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba; ²³ Noha azt mondják Istennek: Távozzál el

15 tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! Micsoda a Mindenható, hogy tiszteljük
 16 őt, és mit nyerünk vele, ha esedezünk előtte? Mindazáltal az ő javok nincsen hatalmukban, azért
 17 a gonoszok tanácsa távol legyen tőlem! Hányszor aluszik el a gonoszok szövéténeke, és jő rájuk
 18 az ő veszedelmök! [Hányszor] osztogatja részöket haragjában. Olyanok lesznek, mint a pozdorja
 19 a szél előtt, és mint a polyva, a melyet forgószél ragad el. Isten az ő fiai számára tartja fenn
 20 annak büntetését. Megfizet néki, hogy megérzi majd. Maga látja meg a maga veszedelmét, és
 21 a Mindenható haragjából iszik. Mert mi gondja van néki házanépére halála után, ha az ő
 22 hónapjainak száma letelt?! Ki taníthatja Istent bölcseségre, hisz ő ítéli meg a magasságban
 23 levőket is! Ez meghal az ő teljes boldogságában, egészen megelégedetten és nyugodtan;
 24 Fejödényei tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől árad. Amaz elkeseredett lélekkel
 25 hal meg, mert nem élhetett a jóval. Együtt feküsznek a porban, és féreg lepi őket. Ímé, jól
 26 tudom a ti gondolatitokat és a hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem; Mert ezt
 27 mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol van a gonoszok lakozásának sátora? Avagy
 28 nem kérdeztétek-é meg azokat, a kik [sokat] utaznak és jeleiket nem ismeritek-é? Bizony a
 29 veszedelemnek napján elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul. Kicsoda veti szemére
 30 az ő útját, és a mit cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért? Még ha a sírba vitetik is ki, a
 31 sírdomb felett is él. Édesek lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert,
 32 a mint számtalanok [mentek el] előtte. Hogyan vigasztalnátok hát engem hiábavalósággal?
 33 Feleseléseitek igazságtalanság marad.

Chapter 22

1 Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda: 2 Az Istennek használ-é az ember? Sőt
 3 önmagának használ az okos! Gyönyörűségére van-é az a Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy
 4 nyereség-é, hogy feddhetetlenül jársz? A te [isteni] félelmedért fedd-é téged, és [azért] perel-é

veled? ⁵ Avagy nem sok-é a te gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te hamisságod? ⁶ Hiszen
 zálogot vettél a te atyádfiától méltatlanul, és a szegényeket mezítelenekké tetted. ⁷ Az eltikkadtnak
 vizet sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadtad a kenyeret. ⁸ A ki hatalmas volt, azé vala az
 ország, és a ki nagytekintélyû volt, az lakik vala rajta. ⁹ Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el,
 és az árváknak karjai eltörettek. ¹⁰ Azért vett körül téged a veszedelem, és retteget téged hirtelen
 való rettezés; ¹¹ Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a vizek árja, a mely elborít! ¹² Hát nem
 olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen magasak! ¹³ És mégis
 azt mondod: Mit tud az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van? ¹⁴ Sûrû felhők leplezik
 el őt és nem lát, és az ég körületén jár. ¹⁵ Az õsvilág ösvényét követed-é, a melyen az álnok
 emberek jártak; ¹⁶ A kik időnap előtt ragadtattak el, és alapjokat elmosta a víz?! ¹⁷ A kik azt
 mondják vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velök a Mindenható? ¹⁸ Ő pedig
 megtöltötte házaikat jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem. ¹⁹ Látják ezt az igazak
 és örülnek rajta, az ártatlan pedig csúfolja őket: ²⁰ Valósággal kigyomlálatott a mi ellenségünk,
 és az ő maradékjokat tűz emészti meg! ²¹ Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességben:
 ezekből jó származik reád. ²² Végy csak oktatást az ő szájából, és véd szívvedbe az ő beszédeit!
²³ Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépítteted, [és] az álnokságot távol űzöd a te sátorodtól. ²⁴
 Vedd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: ²⁵ És akkor a Mindenható
 lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd. ²⁶ Bizony akkor a Mindenhatóban gyönyörködöl,
 és a te arcodat Istenhez emeled. ²⁷ Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted
 fogadásaidat. ²⁸ Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az néked, és a te utaidon világosság fénylik.
²⁹ Hogyha megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja. ³⁰
 Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.

Chapter 23

¹ Felele pedig Jób, és monda: ² Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszkodom. ³ Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig. ⁴ Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. ⁵ Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem; hadd érteném meg, mit szólana hozzám. ⁶ Vajjon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak figyelmezne reám! ⁷ Ott egy igaz perelne ő velem; azért megszabadulhatnék bírámától örökre! ⁸ Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre. ⁹ Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. ¹⁰ De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülne ki, mint az arany. ¹¹ Lábam az ő nyomdokát követte; utát megőriztem és nem hajoltam el. ¹² Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát. ¹³ Ő azonban [megmarad] egy mellett. Kicsoda téríthetné el őt? És a mit megkíván lelke, azt meg is teszi. ¹⁴ Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála. ¹⁵ Azért rettegek az ő színe előtt, és ha csak rá gondolok is, félek tőle. ¹⁶ Mert Isten félemlítette meg az én szívemet, a Mindenható rettentett meg engem. ¹⁷ Miért is nem pusztultam el e sötétség előtt, vagy miért nem takarta el előlem e homályt?!

Chapter 24

¹ Miért is nem titkolja el a Mindenható az ő [büntetésének] idejét, és miért is nem látják meg az őt ismerők az ő [ítéletének] napjait?! ² A határokat odább tolják, a nyájakat elrabolják és legeltetik. ³ Az árvák szamarát elhajtják, [és] az özvegynek ökrét zálogba viszik. ⁴ Lelölik az útról a szegényeket, [és] a föld nyomorultjai együtt lappanganak. ⁵ Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni; a pusztá ad nekik kenyeret fiaik számára. ⁶ A mezőn a más vetését aratják, és a gonosznak szőlőjét szedik. ⁷ Meztelenül hálanak, testi ruha nélkül, még a hidegben sincs takarójuk. ⁸ A hegyi zápor csurog le rólok, s hajlékuk nem lévén, a sziklát ölelik. ⁹ Elszakítják az emlőtől az árvát, és a szegényen levőt zálogba viszik. ¹⁰ Meztelenül járnak, ruha

nélkül, és éhesen vonszolják a kévét. ¹¹ Az ő kerítéseik közt ütik az olajat, és tapossák a kádakat,
 de szomjuhoznak. ¹² A városból haldoklók rimánkodnak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nem
 törődik e méltatlansággal. ¹³ Ezek pártot ütöttek a világosság ellen, utait nem is ismerik, nem
 ülnek annak ösvényein. ¹⁴ Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt és szûkölködőt, éjjel
 pedig olyan, mint a tolvaj. ¹⁵ A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen
 szem reám, és arczára álarczot teszen. ¹⁶ Setétben tör be a házakba; nappal elzárkóznak, nem
 szeretik a világosságot. ¹⁷ Söt inkább a reggel nékik olyan, mint a halálnak árnyéka, mert
 megbarátkoztak a halál árnyékának félelmeivel. ¹⁸ Könnyen siklik tova a víz színén, birtoka
 átkozott a földön, nem tér a szőlőkbe vivő útra. ¹⁹ Szárazság és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol
 azokat, a kik vétkeznek. ²⁰ Elfelejtí őt az anyaméh, féregnek lesz édességévé, nem emlékeznek
 róla többé, és összetörik, mint a reves fa, ²¹ A ki megrontotta a meddőt, a ki nem szül, és az
 özvegygyel jót nem tett. ²² De megtámogatja erejével a hatalmasokat; felkel az, pedig nem bízott
 már az élethez. ²³ Biztonságot ad néki, hogy támaszkodják, de szemei vigyáznak azoknak útjaira.
²⁴ Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásülyyednek, mint akárki és
 elenyésznek; és levágattatnak, mint a búzakalász. ²⁵ Avagy nem így van-é? Ki hazudtolhatna meg
 engem, és tehetné semmivé beszédemet?

Chapter 25

¹ Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: ² Hatalom és fenség az övé, a ki békességet
 szerez az ő magasságaiban. ³ Van-é száma az ő sereginek, és kire nem kél fel az ő világossága?
⁴ Hogy-hogy lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, a ki asszonytól született? ⁵
⁶ Nézd a holdat, az sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. Mennyivel kevésbé
 a halandó, a ki féreg, és az embernek fia, a ki hernyó.

Chapter 26

¹ Jób pedig felele, és monda: ² Bezzeg jól segítettél a tehetetlenen, meggyámolítottad az
erőtelen kart! ³ Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanusítottál! ⁴ Kivel
beszélgettél, és kinek a lelke jött ki belőled? ⁵ A halottak is megremegnek [tőle;] a vizek alatt
levők és azok lakói is. ⁶ Az alvilág mezítelen előtte, és eltakaratlan a holtak országa. ⁷ Ő terjeszti
ki északot az üresség fölé és függeszti föl a földet a semmiség fölé. ⁸ Ő köti össze felhőibe a vizeket
úgy, hogy a felhő alattok meg nem hasad. ⁹ Ő rejti el királyi székének színét, felhőjét fölibe terítvén.
¹⁰ Ő szab határt a víz színe fölé - a világosságnak és setétségnek elvégződéséig. ¹¹ Az egek
oszlopai megrendülnek, és dűledeznek fenyegetéseitől. ¹² Erejével felriasztja a tengert, és
bölcsességével megtöri Ráhábot. ¹³ Lehelletével megékesíti az eget, keze átdöfi a futó kígyót. ¹⁴
Ímé, ezek az ő útainak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának
mennydörgését ki érthetné meg?

Chapter 27

¹ Jób pedig folytatá az ő beszédét, monda: ² Él az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a
Mindenható, a ki keserűséggel illette az én lelkemet, ³ Hogy mindaddig, a míg az én lelkem én
bennem van, és az Istennek lehellete van az én orromban; ⁴ Az én ajakim nem szólnak álnokságot,
és az én nyelvem nem mond csalárdságot! ⁵ Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg
lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. ⁶ Igazságomhoz
ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim miatt nem korhol az én szívem. ⁷ Ellenségem lesz
olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad, mint az álnok. ⁸ Mert micsoda reménysége lehet a
képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elragadja az ő lelkét? ⁹ Meghallja-é
kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá? ¹⁰ Vajjon gyönyörködhetik-é a Mindenhatóban;
segítségül hívhatja-é mindenkor az Istent? ¹¹ Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik a

Mindenhatónál vannak, nem titkolom el.¹² Ímé, ti is mindnyájan látjátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal hivalkodtok?!¹³ Ez a gonosz embernek osztályrésze Istentől, és a kegyetlenek öröksége a Mindenhatótól, a melyet elvesznek:¹⁴ Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak [sokasulnak meg,] és az ő magzatai nem lakhatnak jól kenyérrel sem.¹⁵ Az ő maradékai dögvész miatt temettetnek el, és az ő özvegyeik meg sem siratják.¹⁶ Ha mint a port, úgy halmozná is össze az ezüstöt, és úgy szerezné is össze ruháit, mint a sarat:¹⁷ Összeszerezheti [ugyan,] de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan osztozik.¹⁸ Házát pók módjára építette föl, és olyanná, mint a csösz-csinálta kunyhó.¹⁹ Gazdagon fekszik le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmije sincsen.²⁰ Meglepi őt, mint az árvíz, a félelem, éjjel ragadja el a zivatar.²¹ Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről.²² [Nyilakat] szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze elől.²³ Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az ő lakhelyéből.

Chapter 28

¹ Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranyak, a hol tisztítják.² A vasat a földből hozzák elő, a követ pedig érczczé olvasztják.³ Határt vet [az ember] a setétségnek, és átkutatja egészen és végig a homálynak és a halál árnyékának követ.⁴ Aknát tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfélejtkeznének, alámerülnek és lebegnek emberektől messze.⁵ Van föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van forgatva, mintegy tűz által;⁶ Köveiben zafir található, göröngyeiben arany van.⁷ Van ösvény, a melyet nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt.⁸ Nem tudják azt büszke vadak, az oroszlán sem lépked azon.⁹ Ráveti kezét [az ember] a kovaköre, a hegyeket tövükből kiforgatja.¹⁰ A sziklákban tárnákat hasít, és minden drága dolgot meglát a szeme.¹¹ Elköti a folyók szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza.¹² De a bölcsesség hol található, és az értelemnek hol van a helye?¹³ Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az élők földén az nem található.¹⁴ A mélység azt mondja: Nincsen az bennem; a tenger

15 azt mondja: én nálam sincsen. Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető.
 16 Nem mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszszal, sem zafirral. 17 Nem ér fel vele az
 arany és gyémánt, aranyedényekért be nem cserélhető. 18 Korall és kristály említeni sem való; a
 bölcsesség ára drágább a gyöngyöknél. 19 Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színaranyval sem
 mérhető össze. 20 A bölcsesség honnan jő tehát, és hol van helye az értelemnek? 21 Rejtve van az
 minden élő szemei előtt, az ég madarai elől is fedve van. 22 A pokol és halál azt mondják: [Csak]
 hírért hallottuk füleinkkel! 23 Isten tudja annak útját, ő ismeri annak helyét. 24 Mert ő ellát a föld
 határirra, ő lát mindent az ég alatt. 25 Mikor a szélnek súlyt szerzett, és a vizeket mértékre vette;
 26 Mikor az esőnek határt szabott, és mennydörgő villámoknak útát: 27 Akkor látta és kijelentette
 azt, megalapította és meg is vizsgálta azt. 28 Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak félelme:
 az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.

Chapter 29

1 Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: 2 Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani
 hónapokban, a mikor Isten őrzött engem! 3 Mikor az ő szövétneke fénylett fejem fölött, [s] világánál
 jártam a setétet; 4 A mint java-korom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra!
 5 Mikor még a Mindenható velem volt, [és] körültem voltak gyermekeim; 6 Mikor lábaimat [édes]
 tejben mostam, és mellettem a szikla olajpatakokat ontott; 7 Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon;
 a köztéren székeket fölállítám: 8 Ha megláttak az ifjak, félrevonultak, az öregek is fölkeltek [és
 ]állottak. 9 A fejedelmek abbahagyták a beszédet, és tenyeröket szájukra tették. 10 A főemberek
 szava elnémult, és nyelvök az ínyökhöz ragadt. 11 Mert a mely fül hallott, boldognak mondott
 engem, és a mely szem látott, bizonyrágot tett én felőlem. 12 Mert megmentém a kiáltozó szegényt,
 és az árvát, a kinek nem volt segítsége. 13 A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek
 szívét megörvendeztetém. 14 Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és

süveg gyanánt volt az én ítéletem. ¹⁵ A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. ¹⁶ A
 szûkölködöknek én atyjok valék, az ismeretlenek ügyét is jól meghányám-vetém. ¹⁷ Az álnoknak
 zápfogait kitördösém, és fogai közül a prédát kiütém vala. ¹⁸ Azt gondoltam azért: fészken
 veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim. ¹⁹ Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamon
 hál meg a harmat. ²⁰ Dicsőségem megújul velem, és kézívem erősebbé lesz kezemben. ²¹
 Hallgattak és figyeltek reám, és elnémultak az én tanácsomra. ²² Az én szavaim után nem szóltak
 többet, [s harmatként] hullt [rájok beszédem. ²³ Mint az esõre, úgy vártak rám, és szájukat tátották,
 mint tavaszi záporra. ²⁴ Ha rájok mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arcom derûjét nem sötétíték
 be. ²⁵ [Örömet] választottam újtokat, mint fõember ültem [ott;] úgy laktam [ott,] mint király a
 hadseregben, mint a ki bánkódókat vigasztal.

Chapter 30

¹ Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam a kiknek atyjokat az én juhaimnak
 komondorai közé sem számláltam volna. ² Mire való lett volna nékem még kezök ereje is? Rájok
 nézve a vénség elveszett! ³ Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a
 sötét, sivatag pusztaságot. ⁴ A kik keserû füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyerek.
⁵ Az emberek közül kiûzik õket, úgy hurítják õket, mint a tolvajt. ⁶ Félelmetes völgyekben kell
 lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban. ⁷ A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt
 gyülekeznek. ⁸ Esztelen legények, sõt becstelen fiak, a kiket kivertek az országból. ⁹ És most
 ezeknek lettem gúnydalává, nekik levék beszéd tárgyuk! ¹⁰ Útálnak engem, messze távoznak tõlem,
 és nem átalának pökdösni elõttem. ¹¹ Sõt leoldják kötelõket és bántalmaznak engem, és a zabolát
 elõttem kivetik. ¹² Jobb felõl ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek
 felém, hogy megrontsanak. ¹³ Az én útam elrontják, romlásomat öregbítik, nincsen segítség
 ellenök. ¹⁴ Mint valami széles résen, úgy rontanak elõ, pusztulás között hömpölyögnek [ide]. ¹⁵

Rettegések fordultak ellenem, mint vihar űzik el tisztességemet, boldogságom eltűnt, mint a felhő.
 16 Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem; nyomorúságnak napjai fognak meg engem.
 17 Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim. 18 A sok
 erőlködés miatt elváltozott az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra. 19 A
 sárba vetett engem, hasonlónak lettem porhoz és hamuhoz. 20 Kiáltok hozzád, de nem felelsz;
 megállok és [csak] nézel reám! 21 Kegyetlenné változtál irántam; kezéd erejével harcolsz ellenem.
 22 Felemelsz, szélnek eresztasz engem, és széttépsz engem a viharban. 23 Hiszen tudtam, hogy
 visszatérítesz engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába; 24 De a roskadóban levő ne
 nyujtsa-é ki kezét? Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségért? 25 Avagy nem sírtam-é
 azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú? 26 Bizony jót
 reméltem és rossz következék, világosságot vártam és homály jöve. 27 Az én bensőm forr és nem
 nyugoszik; megrohantak engem a nyomorúságnak napjai. 28 Feketülten járok, de nem a nap hőisége
 miatt; felkelek a gyülekezetben [és] kiáltozom. 29 Atyjok fiává lettem a sakálokknak, és társokká
 a strucz madaraknak. 30 Bőröm feketül[ten hámlik le] rólam, és csontom elég a hőség miatt. 31
 Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jajgatók szavává.

Chapter 31

1 Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem. 2 És mi volt jutalmam
 Istentől felülről; vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból? 3 Avagy nem az istentelent
 illeti-é romlás, és nem a gonosztevőt-é veszedelem? 4 Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem
 számlálhatta-é meg lépéseimet? 5 Ha én csalárdsággal jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett:
 6 Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat! 7
 Ha az én lépésem letért az útról és az én lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez szenny tapadt:
 8 Hadd vessék én és más egye meg, és tépjék ki az én maradékaimat gyökerestől! 9 Ha az én
 szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én felebarátomnak ajtaján: 10 Az én feleségem

másnak öröljön, és mások hajoljanak rája. ¹¹ Mert gyalázatosság volna ez, és birák elé tartozó
 bűn. ¹² Mert tűz volna ez, a mely pokolig emésztene, és minden jövedelmemet tövestől kiirtaná.
¹³ Ha megvetettem volna igazát az én szolgálómnak és szolgálómnak, mikor pert kezdtek ellenem:
¹⁴ Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki? ¹⁵ Nem az
 teremtette-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-é bennünket
 anyánk ölében? ¹⁶ Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az özvegy szeméit epedni engedtem;
¹⁷ És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett; ¹⁸ Hiszen ifjúságom óta,
 mint atyánál nevededtem nálam, és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt! ¹⁹ Ha láttam a ruhátlant
 veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt; ²⁰ Hogyha nem áldottak engem az ő ágyékai, és az én
 juhaim gyapjából fel nem melegedett; ²¹ Ha az árva ellen kezemet felemeltem, mert láttam a
 kapuban az én segítségemet; ²² A lapoczkájáról essék ki a vállam, és a forgócsontról szakadjon
 le karom! ²³ Hiszen [úgy] rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valék! ²⁴ Ha
 reménységemet aranyba vettem, és azt mondtam az olvasztott aranyrak: Én bizodalمام! ²⁵ Ha
 örültem azon, hogy nagy a gazdagságom, és hogy sokat szerzett az én kezem; ²⁶ Ha néztem a
 napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt, ²⁷ És az én szívem titkon
 elcsábult, és szájjammal megcsókoltam a kezemet: ²⁸ Ez is biró elé tartozó bűn volna, mert ámítottam
 volna az Istent oda fent! ²⁹ Ha örvendeztem az engem gyűlölőnek nyomorúságán, és ugráltam
 örömben, hogy azt baj érte; ³⁰ (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átkot
 kérjek az ő lelkére!) ³¹ Ha nem mondták az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő húsával jól nem
 lakott? ³² (A jövevény nem hált az utcán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.) ³³ Ha emberi módon
 eltítkoltam vétkeket, keblembe rejtve bűnömet: ³⁴ Bizony akkor tarthatnék a nagy tömegetől,
 rettegennem kellene nemzetségek megvetésétől; elnémulnék [és] az ajtón sem lépnék ki! ³⁵ Oh,
 bárcsak volna valaki, a ki meghallgatna engem! Ímé, ez a végszóm: a Mindenható feleljen meg
 nékem; és írjon könyvet ellenem az én vádlóm. ³⁶ Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona
 gyanánt a fejemre tenném! ³⁷ Lépteimnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy
 járulnék hozzá! ³⁸ Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdái együtt siránkoztak; ³⁹ Ha annak

termését fizetés nélkül ettem, vagy gazdájának lelkét kioltottam: ⁴⁰ Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly! Itt végződnek a Jób beszédei.

Chapter 32

¹ Miután ez a három ember megszűnt vala felelni Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt: ² Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Búztól való vala, a Rám nemzetségéből. Jób ellen gerjedt föl haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istennél. ³ De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóbot. ⁴ Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának ő nála. ⁵ De mikor látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor gerjede föl az ő haragja. ⁶ És felele a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. ⁷ Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bölcseséget az évek sokasága! ⁸ Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehellése, a mi értelmet ad néki! ⁹ Nem a nagyok a bölcssek, és nem a vének értik az ítéletet. ¹⁰ Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet! ¹¹ Ímé, én végig vártam beszédeiteket, figyeltem, a míg okoskodtatok, a míg szavakat keresgéltetek. ¹² Igen ügyeltem reátok és ímé, Jóbot egyikőtök sem czáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt. ¹³ Ne mondjátok azt: Bölcseségre találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember! ¹⁴ Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. ¹⁵ Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyott belőlök a szó. ¹⁶ Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé. ¹⁷ Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet! ¹⁸ Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek. ¹⁹ Ímé, bensöm olyan, mint az [új] bor, a melynek nyílása nincsen; miként az új tömlők, [csaknem] szétszakad. ²⁰ Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek. ²¹ Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem egy embernek sem; ²² Mert én hizelkedni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtőm!

Chapter 33

¹ No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet! ² Ímé,
megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem alatt van már. ³ Igaz szívből [származnak]
beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. ⁴ Az Istennek lelke teremtett engem, és a
Mindenhatónak lehellete adott nékem életet. ⁵ Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és állj
elő! ⁶ Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sárból formáltattam én is. ⁷ Ímé, a tőlem való
félelem meg ne háborítson; kezem nem leszen súlyos rajtad. ⁸ Csak az imént mondtad fülem
hallatára, hallottam a beszédnek hangját: ⁹ Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkül: mocsoktalan vagyok,
bűn nincsen bennem. ¹⁰ Ímé, vádakát talál ki ellenem, ellenségének tart engem! ¹¹ Békóba veti
lábaimat, és őrzi minden ösvényemet. ¹² Ímé, ebben nincsen igazad - azt felelem néked - mert
nagyobb az Isten az embernél! ¹³ Miért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt?
¹⁴ Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! ¹⁵ Álomban, éjjeli látomásban,
mikor mély álmom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnek; ¹⁶ Akkor nyitja meg
az emberek fülét, és megpecsételi megintetésökkel. ¹⁷ Hogy eltérítse az embert a [rossz]
cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől. ¹⁸ Visszatartja lelkét a romlástól, és életét hogy
azt fegyver ne járja át. ¹⁹ Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való
háborgásával. ²⁰ Úgy, hogy az ő ínye undorodik az ételtől, és lelke az ő kedves ételétől. ²¹ Húsa
szemlátomást aszik le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett, kiülnek. ²² És lelke közelget
a sírhoz, s élete a halál angyalaihoz. ²³ Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy
az emberrel tudassa kötelességét; ²⁴ És [az Isten] könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg
őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! ²⁵ Akkor teste fiatal, erőtlől duzzad, újra kezdi
ifjúságának napjait. ²⁶ Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy
örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát. ²⁷ Az emberek előtt énekel és mondja:
Vétkeztem és az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem; ²⁸ Megváltotta

lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi. ²⁹ Ímé, mindezt kétszer, háromszor
 cselekszi Isten az emberrel, ³⁰ Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világoljon az élet
 világosságával. ³¹ Figyelj Jób, [és] hallgass meg engem; hallgass, hadd szóljak én! ³² Ha van
 mit mondanod, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat. ³³ Ha [pedig] nincs,
 hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bölcseségre!

Chapter 34

¹ És szóla Elihu, és monda: ² Halljátok meg bölcsek az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok
 hozzám füleiteket! ³ Mert a fül próbálja meg a szót, mint az íny kóstolja meg az ételt. ⁴ Keressük
 csak magunk az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? ⁵ Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok,
 de Isten megtagadja igazságomat. ⁶ Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl [talált]
 hibám nélkül! ⁷ Melyik ember olyan, mint Jób, a ki iszsa a csúfolást, mint a vizet. ⁸ És egy
 társaságban forog a gonosztevőkkel, és az istentelen emberekkel jár! ⁹ Mert azt mondja: Nem
 használ az az embernek, ha Istennel békességben él. ¹⁰ Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg
 engem! Távol legyen Istentől a gonoszság, és a Mindenhatótól az álnokság! ¹¹ Sőt inkább, a mint
 cselekszik az ember, úgy fizet néki, és kiki az ő útja szerint találja meg, a mit keres. ¹² Bizonyára
 az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem ferdíti az igazságot! ¹³ Kicsoda bírta
 reá a földet és ki rendezte az egész világot? ¹⁴ Ha csak ő magára volna gondja, lelkét és lehellését
 magához vonná: ¹⁵ Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba. ¹⁶ Ha tehát
 van eszed, halld meg ezt, [és] a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára! ¹⁷ Vajjon, a ki
 gyűlöli az igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é? ¹⁸ A
 ki azt mondja a királynak: Te semmirevaló! És a főembereknek: Te gonosztevő! ¹⁹ A ki nem nézi
 a fejedelmek személyét és a gazdagot a szegénynek fölibe nem helyeztetí; mert mindnyájan az ő
 kezének munkája. ²⁰ Egy pillanat alatt meghalnak; éjfélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a
 hatalmas [is] eltűnik kéz nélkül! ²¹ Mert ő szemmel tartja mindenkinek útját, és minden lépését

jól látja. ²² Nincs setéség és nincs a halálnak árnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosztevő; ²³
 Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy az Isten elé kerüljön ítéletre! ²⁴ Megrontja
 a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat állít helyökbe. ²⁵ Ekképen felismeri cselekedeteiket,
 és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsolgatnak. ²⁶ Gonosztevők gyanánt tapodja meg őket olyan
 helyen, a hol látják. ²⁷ A kik azért távoztak el, és azért nem gondoltak egyetlen útjával sem, ²⁸
 Hogy a szegény kiáltását hozzájok juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását meghallja. ²⁹ Ha ő
 nyugalmat ad, ki kárhoztatja őt? Ha elrejtí arczát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember
 elől egyaránt; ³⁰ Hogy képmutató ember ne uralkodjék, és ne legyen töre a népnek. ³¹ Bizony
 az Istenhez így való szólni: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; ³² A mit át nem látok, arra te
 taníts meg engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem! ³³ Avagy te szerinted
 fizessen-é [csak azért], mert ezt megvted, [és] hogy te szabd meg és nem én? Nos, mit tudsz?
 Mondd! ³⁴ Az okos emberek azt mondják majd nékem, és a bölcs férfiú, a ki reám hallgat: ³⁵
 Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkül valók. ³⁶ Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind
 végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! ³⁷ Mert vétkét gonoszsággal tetézi, csapkod
 közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

Chapter 35

¹ Tovább is felele Elihu, és monda: ² Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom
 nagyobb, mint Istené? ³ Hogyha ezt mondod: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha
 vétkezném? ⁴ Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt. ⁵ Tekints az égre
 és lásd meg; és nézd meg a felleget, milyen magasan vannak feletted! ⁶ Hogyha vétkezel, mit
 tehetsz ellene; ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz néki? ⁷ Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy
 mit kap a te kezedből? ⁸ Az olyan embernek [árt] a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az
 ilyen ember fiának [használ.] ⁹ A sok erőszak miatt kiáltoznak; jajgatnak a hatalmasok karja miatt;
¹⁰ De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, a ki hálaénekre indít éjszaka; ¹¹ A ki többre

tanít minket a mezei vadaknál, és bölcsibbakké tesz az ég madarainál?¹² Akkor azután kiálthatnak,
 de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt;¹³ Mert a hiábavalóságot Isten meg nem hallgatja, a
 Mindenható arra nem tekint.¹⁴ Hátha még azt mondod: Te nem látod őt; az ügy előtte van és te
 reá vársz!¹⁵ Most pedig, mivel nem büntet haragja, és nem figyelmez a nagy álnokságra:¹⁶
 Azért tátja fel Jób hívságra a száját, [és] szaporítja a szót értelem nélkül.

Chapter 36

¹ És folytatá Elihu, és monda: ² Várj még egy kevéssé, majd felvilágosítlak, mert az Istenért
 még van mit mondanom. ³ Tudásomat messzünnen veszem, és az én teremtömnek igazat adok.
⁴ Mert az én beszédem bizonyára nem hazugság; tökéletes tudású [ember áll] melletted. ⁵ Ímé, az
 Isten hatalmas, még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje. ⁶ Nem tartja meg a
 gonosznak életét, de a szegénynek igaz törvényt teszen. ⁷ Nem veszi le az igazról szeméit, sőt a
 királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy felmagasztaltassanak. ⁸ És ha békókba veretnek,
 és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein: ⁹ Tudtokra adja cselekedetöket, és vétkeiket, hogyha
 elhatalmaztak [rajtok]. ¹⁰ Megnyitja füleiket a feddőzésnek és megparancsolja, hogy a vétekből
 megtérjenek: ¹¹ Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket
 gyönyörűségekben. ¹² Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban múlnak
 ki. ¹³ De az álnok szívûek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötözi őket. ¹⁴ Azért
 ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életök a paráznákéhoz hasonló. ¹⁵ A nyomorultat megszabadítja
 az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülöket. ¹⁶ Téged is kiszabadítana az ínség
 torkából tág mezőre, a hol nincs szorultság, és asztalod étke kövérséggel lenne rakva; ¹⁷ De ha
 gonosz ítélettel vagy tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság. ¹⁸ Csakhogy a harag ne ragadjon
 téged csúfkodásra, és a nagy váltságdíj se tántorítson el. ¹⁹ Ad-é valamit a te gazdagságodra? Sem
 aranyra, sem semmiféle erőfeszítésre! ²⁰ Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki

²¹ helyökből. Vigyázz! ne pártolj a bûnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted. ²² Ímé,
 mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, a ki úgy tanítson, mint ő? ²³ Kicsoda szabta meg
 az ő útjait, vagy ki mondhatja [azt]: Igazságtalanságot cselekedtél? ²⁴ Legyen rá gondod, hogy
 magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek! ²⁵ Minden ember azt szemléli;
 a halandó távolról is látja. ²⁶ Ímé, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt! esztendeinek száma
 sem nyomozható ki. ²⁷ Hogyha magához szívja a vízcseppeket, ködéből mint eső cseperegnek
 alá, ²⁸ A melyet a fellegek [özönnel] öntenek, és hullatnak le temérdek emberre. ²⁹ De sőt értheti-é
 valaki a felhő széteszlását, az ő sátorának zúgását? ³⁰ Ímé, szétterjeszti magára az ő világosságát,
 és ráborítja a tengernek gyökereit. ³¹ Mert ezek által ítéli meg a népeket, ad eledelt bőségesen.
³² Kezeit elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen. ³³ Az ő dörgése ad hírt felöle, mint a
 barom a közeledő viharról. ³⁴ Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből.

Chapter 37

¹ Halljátok meg figyelmetesen az ő hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából kijön!
² Az egész ég alatt szétereszti azt, és villámát is a földnek széléig. ³ Utána hang zendül, az ő
 fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha szava megzendült. ⁴ Isten az ő
 szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem érthetjük. ⁵ Mert
 azt mondja a hónak: Essél le a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó zápornak: [Szakadjatok]. ⁶
 Minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő műve. ⁷ Akkor a
 vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad. ⁸ Rejtekeiből előjön a vihar, és az
 északi szelektől a fagy. ⁹ Isten lehellelte által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége. ¹⁰
 Majd nedvességgel öntözi meg a felleget, s áttöri a borulatot az ő villáma. ¹¹ És az köröskörül
 forog az ő vezetése alatt, hogy mindazt megtegyék, a mit parancsol nekik, a föld kerekiségének
 színén. ¹² Vagy ostorul, ha földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt. ¹³ Vedd ezt füledbe Jób,

állj meg és gondold meg az Istennek csudáit.¹⁴ Megtudod-é, mikor rendeli azt rájok az Isten,
 hogy villanjon az ő felhőjének villáma?¹⁵ Tudod-é, hogy miként lebegnek a felhők, [vagy] a
 tökéletes tudásnak csudáit [érted-é?]¹⁶ Miképen melegülnek át ruháid, mikor nyugton van a föld
 a déli szélről?¹⁷ Vele együtt terjesztetted-é ki az eget, a mely szilárd, mint az aczeltükör?¹⁸
 Mondd meg nekünk, mit szóljunk néki? A setétség miatt semmit sem kezdhetünk.¹⁹ Elbeszélük-é
 néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna!²⁰ Néha nem látják a napot, bár az égen
 ragyog; de szél fut át [rajta] és kiderül.²¹ Észak felől arany[színű világosság] támad, Isten körül
 félelmetes dicsőség.²² Mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és
 a tiszta igazságot el nem nyomja.²³ Azért rettegjék őt az emberek; a [kevély] bölcsék közül nem
 lát ő egyet sem.

Chapter 38

¹ Majd felele az Úr Jóbnak a forgószélből és monda: ² Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet
 tudatlan beszéddel? ³ Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts
 engem! ⁴ Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat! ⁵ Ki
 határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt? ⁶ Mire bocsátották
 le oszlopait, avagy ki vetette fel szegeletkövét; ⁷ Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és
 Istennek minden fiai vigadozának? ⁸ És [kicsoda] zárta el ajtókkal a tengert, a mikor előtűnt, az
 anyaméhből kijött; ⁹ Mikor ruházatává a felhőt tevém, takarójául pedig a sűrű homályt? ¹⁰ Mikor
 reávonam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje: ¹¹ És azt mondtam: Eddig jöjj és ne tovább;
 ez itt ellene áll kevély habjaidnak! ¹² Parancsoltál-é a reggelnek, a mióta megvagy? Kimutattad-é
 a hajnalnak a helyét? ¹³ Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a gonoszok róla.
¹⁴ Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhában. ¹⁵ Hogy a
 gonoszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemelt kar összetöressék? ¹⁶ Eljutottál-é a tenger

forrásáig, bejártad-é a mélységnek fenekét?¹⁷ Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál
 árnyékának kapuit láttad-é?¹⁸ Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól
 tudod?¹⁹ Melyik út [viz] oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye?²⁰ Hogy
 visszavinnéd azt az ő határába, és hogy megismernéd lakása útjait.²¹ Tudod te ezt, hiszen már
 akkor megszületél; napjaidnak száma nagy!²² Eljutottál-é a hónap tárházához; vagy a jégesőnek
 tárházát láttad-é?²³ A mit fentartottam a szükség idejére, a harc és háború napjára?²⁴ Melyik
 út [viz] oda], a hol szétoszlik a világosság, és szétterjed a keleti szél a földön?²⁵ Ki hasított nyílást
 a záporosőnek, és a mennydörgő villámnak útát?²⁶ Hogy aláessék az ember nélkül való földre, a
 pusztaságra, holott senki sincsen;²⁷ Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy sarjasszon
 zsenge pázsitot?²⁸ Van-é atyja az esőnek, és ki szülte a harmat cseppjeit?²⁹ Kinek méhéből jött
 elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte?³⁰ [Miként] rejtőznek el a vizek mintegy kő [alá,] és
 [mint] zárul be a mély vizek színe?³¹ Összekötheted-é a fiastyúk szálait; a kaszáscsillag köteleit
 megoldhatod-é?³² A hajnalcsillagot előhozhatod-é az ő idejében, avagy a gönczölszekeret
 forgathatod-é fiával együtt?³³ Ismered-é az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a
 földön?³⁴ Felemelheted-é szavadat a felhőig, hogy a vizeknek bősége beborítson téged?³⁵
 Kibocsáthatod-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é néked: Itt vagyunk?³⁶ Ki
 helyezett bölcseséget a setét felhőkbe, vagy a tüneményeknek ki adott értelmet?³⁷ Ki számlálta
 meg a bárányfelhőket bölcseséggel, és ki üríti ki az égnek tömlőit;³⁸ Mikor a por híg sárrá változik,
 és a göröngyök összetapadnak?

Chapter 39

¹ Vadászol-é prédát a nőstény oroslánnak, és az oroslánkölyök éhségét kielégíted-é;²
 Mikor meglapulnak tanyáikon, [és] a bokrok közt lesben vesztegelnek?³ Ki szerez a hollónak
 eledelet, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak; kóvályognak, mert nincs mit enniük?⁴ Tudod-é a kőszáli

zergék ellésének idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? ⁵ Megszámláltad-é a hónapokat, a
 meddig vemhesek; tudod-é az ellésök idejét? ⁶ [Csak] összegörnyednek, elszülik magzataikat,
 vajudásaiktól []megszabadulnak. ⁷ Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyranőnek, elszélednek és
 nem térnek vissza hozzájuk. ⁸ Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e számarnak
 kötelét, ⁹ A melynek házául a pusztát rendelém, és lakóhelyéül a sós földet? ¹⁰ Kineveti a városbeli
 sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiáltozását. ¹¹ A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle
 zöld [gaszt] felkeres. ¹² Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jászolodnál? ¹³
 Oda kötheted a bölényt a barázdához kötelénél fogva? Vajjon boronálja-é a völgyeket utánad? ¹⁴
 Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá? ¹⁵ Hiszed-é róla, hogy
 vetésedet behordja, és szérúdra betakarítja? ¹⁶ Vígán [leng] a struczmadár szárnya: vajjon az
 eszterág szárnya és tollazata-é az? ¹⁷ Hiszen a földön hagyja tojásait, és a porral költeti ki! ¹⁸ És
 elfeledi, hogy a láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposhatja azokat. ¹⁹ Fiaival oly keményen bánik,
 mintha nem is övéi volnának; ha fáradsága kárba vész, nem bánja; ²⁰ Mert Isten a bölcseséget
 elfeledtette vele, értelmet pedig nem adott néki. ²¹ De hogyha néki ereszkedik, kineveti a lovat és
 lovagját. ²² Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénnyel te ruházod-é fel? ²³
 Felugraszthatod-é, mint a sáskát? Tüszögése dicső, félelmetes! ²⁴ [Lábai] vermet ásnak, örvend
 erejének, a fegyver elé rohan. ²⁵ Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől;
²⁶ Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja és a dárda: ²⁷ Tombolva, nyihogva kapálja a földet, és
 nem áll veszteg, ha trombita zeng. ²⁸ A trombitaszóra nyerítéssel felel; messziről megneszeli az
 ütközetet, a vezérek lármáját és a csatazajt. ²⁹ A te értelmed miatt van-é, hogy az ölyv repül, [és]
 kiterjeszti szárnyait dél felé? ³⁰ A te rendelésedre száll-é fent a sas, és rakja-é fészket a magasban?
³¹ A kősziklán lakik és tanyázik, a sziklák párkányain és bérczetőkön. ³² Onnét kémlel enni való
 után, messzire ellátnak szemei. ³³ Fiai vért szívnek, és a hol dög van, mindjárt ott [terem.] ³⁴
 Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda: ³⁵ A ki pert kezd a Mindenhatóval, czáfolja meg, és a ki
 az Istennel feddődik, feleljen néki! ³⁶ És szóla Jób az Úrnak, és monda: ³⁷ Ímé, én parányi vagyok,

mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem. ³⁸ Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!

Chapter 40

¹ Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószelelből, és monda: ² Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat; én kérdezlek, te pedig taníts engem! ³ Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy? ⁴ És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, mennydörgő hangon szólasz- é, mint ő? ⁵ Ékesítsd csak fel magadat fénynyel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel! ⁶ Öntsd ki haragodnak tüzet, és láss meg minden kevélyt és alázd meg őket! ⁷ Láss meg minden kevélyt és törd meg őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le! ⁸ Rejtsd el őket együvé a porba, orcájukat kösd be mélységes sötéttel: ⁹ Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott téged a te jobbkezed! ¹⁰ Nézd csak a behemótot, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökör! ¹¹ Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősségét hasának izmaiban! ¹² Kiegyenesíti farkát, mint valami czédrust, lágyékának inai egymásba fonódnak. ¹³ Csontjai érczsövek, lábszárai, mint a vasrudak. ¹⁴ Az Isten alkotásainak remeke ez, az ő teremtője adta meg néki fegyverét. ¹⁵ Mert fűvet teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadozik. ¹⁶ Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak búvóhelyein. ¹⁷ Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, [és] körülveszik őt a folyami fűzfák. ¹⁸ Ha árad is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is. ¹⁹ Megfoghatják-é őt szemei láttára, vagy átfúrhatják-é az orrát törökkel?!

Chapter 41

¹ Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel? ² Húzhatsz-é gúzszt az orrába, az állát szigonnyal átfurhatod-é? ³ Vajjon járul-é elődbe sok könyörgéssel, avagy szól-é

hozzád sima beszédekkel? ⁴ Vajjon frigyét köt-é veled, hogy fogadd őt örökös szolgádu? ⁵
 Játszhatol-é vele, miként egy madárral; gyermekeid kedvéért megkötheted-é? ⁶ Alkudozhatnak-é
 felette a társak, vagy a kalmárok közt feloszthatják-é azt? ⁷ Tele rakhatod-é nyársakkal a bőrét,
 avagy szigonynyal a fejét? ⁸ Vesd rá a kezedet, de megemlékezzél, hogy a harcot nem ismételed.
⁹ Ímé, az ő reménykedése csalárd; [puszta] látása is halálra ijeszt! ¹⁰ Nincs oly merész, a ki őt
 felverje. Ki hát az, a ki velem szállna szembe? ¹¹ Ki adott nékem elébb, hogy azt visszafizessem?
 A mi az ég alatt van, mind enyém! ¹² Nem hallgathatom el testének részeit, erejének mivoltát,
 alkotásának szépségét. ¹³ Ki takarhatja fel ruhája felszínét; két sor foga közé kicsoda hatol be?
¹⁴ Ki nyitotta fel orcájának ajtait? Fogainak sorai körül rémület [lakik!] ¹⁵ Büszkesége a csatornás
 pajzsok, összetartva [mintegy] szorító pecséttel. ¹⁶ Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje
 levegő se megy. ¹⁷ Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok. ¹⁸
 Tüsszentése fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái. ¹⁹ A szájából szövétnekek jönnek
 ki, [és] tüzes szikrák omlanak ki. ²⁰ Orrlyukaiból gőz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből.
²¹ Lehellelte meggyújtja a holt szenet, és a szájából láng lövel elő. ²² Nyakszirtjén az erő tanyáz,
 előtte félelem ugrándozik. ²³ Testének részei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem
 izeg-mozog. ²⁴ Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő. ²⁵ Hogyha felkél,
 hősök is remegnek; ijedtökben veszteg állnak. ²⁶ Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, [legyen
 bár] dárda, kopja vagy kelevéz. ²⁷ Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az aczélt, mint a korhadt
 fát. ²⁸ A nyíl vesszője el nem űzi őt, a parittyakövek pozdorjává változnak rajta. ²⁹ Pozdorjának
 tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását. ³⁰ Alatta éles cserepek vannak; mint szeges
 borona hentereg az iszap felett. ³¹ Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi,
 mint a festékedény. ³² Maga után világos ösvényt hagy, azt hinné [valaki,] a tenger megöszült.
³³ Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtetett, hogy ne rettegjen. ³⁴ Lenéz minden nagy
 állatot, ő a király minden ragadozó felett.

Chapter 42

¹ Jób pedig felele az Úrnak, és monda: ² Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged
 el nem fordíthat attól, a mit elgondoltál. ³ Ki az - mondod - a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul?
 Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. ⁴ Hallgass
 hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem! ⁵ Az én fülemnek hallásával
 hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. ⁶ Ezért hibáztatom [magam] és bánkódom
 a porban és hamuban! ⁷ Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból
 való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán,
 mint az én szolgám, Jób. ⁸ Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkot és hét kost, és menjetek el
 az én szolgámhoz Jóbhoz, és áldozatok magatokért égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgám,
 imádkozzék ti érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy retteneteset ne cselekedjem
 veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób. ⁹ Elmenének azért a
 Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Czófár, és úgy cselekedének, a
 miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekintte Jóbnak személyére. ¹⁰ Azután eltávolítá Isten
 Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaíért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnak
 mindazt, a mije volt. ¹¹ És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden
 előbbi ismerőse, és évének ő vele együtt kenyeret az ő házában; sajnálkoznak felette és vigasztalák
 őt mindama nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-egy pénzt,
 és kiki egy-egy aranyfüggőt. ¹² Az Úr pedig jobban megáldá a Jób [életének] végét, mint kezdetét,
 mert lőn néki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. ¹³ És lőn néki
 hét fia és három leánya. ¹⁴ És az elsőnek neve vala Jémima, a másodiké Kecziha, a harmadiké
 Kéren- Happuk. ¹⁵ És nem találtak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész
 tartományban, és az ő atyjok örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között. ¹⁶ Jób pedig él vala
 ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az ő fiait és unokáit negyedízig. ¹⁷ És meghala Jób
 jó vétségben és betelve az étellel.

Psalms

Chapter 1

¹ Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bûnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; ² Hanem az Úr törvényében van gyönyörûsége, és az õ törvényérõl gondolkodik éjjel és nappal. ³ És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lészen. ⁴ Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit szétszór a szél. ⁵ Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bûnösök az igazak gyülekezetében. ⁶ Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.

Chapter 2

¹ Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiábavalóságot a népek? ² A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az õ felkentje ellen: ³ Szaggassuk le az õ bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket! ⁴ Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja õket. ⁵ Majd szól nékik haragjában, és megrettenti õket gerjedelmében: ⁶ Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! ⁷ Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzetelek téged. ⁸ Kérjed tõlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait. ⁹ Összetöröd õket vasvesszõvel: széjjelzúzod õket, mint cserépedényt. ¹⁰ Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái! ¹¹ Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetek reszketéssel. ¹² Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne veszszetek az úton, mert hamar felgerjed az õ haragja. Boldogok mindazok, a kik õ benne bíznak!

Chapter 3

¹ Dávid zsoltára; fia, Absolon elõl való futásakor. ² Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan vannak a reám támadók! ³ Sokan mondják az én lelkem felõl: Nincs számára

segítség Istennél, Szela. ⁴ De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem, az, a ki felmagasztalja az én fejemet. ⁵ Felszóval kiálték az Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. Szela. ⁶ Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem. ⁷ Nem félek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott ellenem. ⁸ Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden ellenségemet; a gonoszok fogait összetörted. ⁹ Az Úré a szabadítás; [legyen] a te népeden a te áldásod. Szela.

Chapter 4

¹ Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára. ² Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak Istene; szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörülj rajtam és halld meg az én imádságomat! ³ Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? [Meddig] szerettek hiábavalóságot, és kerestek hazugságot? Szela. ⁴ Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok! ⁵ Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljete szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! Szela. ⁶ Igazságnak áldozatával áldozatok, és bízzatok az Úrban. ⁷ Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arczodnak világosságát, oh Uram! ⁸ Nagyobb örömet adsz [így] szívembe, mint a mikor sok az ő búzájok és boruk. ⁹ Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátorságos lakozást.

Chapter 5

¹ Az éneklőmesternek a nehilótra, Dávid zsoltára. ² Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én sóhajtásomat! ³ Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom! ⁴ Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok. ⁵ Mert nem olyan Isten vagy te, a ki hamisságban gyönyörködnél; nem lakhatik tenálad gonosz. ⁶ Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. ⁷ Elveszted,

a kik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert útálja az Úr. ⁸ Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben. ⁹ Uram, vezess engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt; egyengesd előttem a te útadat! ¹⁰ Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejük csupa romlottság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvökkel hizelkednek. ¹¹ Kárhoztasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által; taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert felláztak ellened. ¹² És majd örülnek mindnyájan, a kik bíznak benned; mindörökké vígadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik szeretik a te nevedet. ¹³ Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.

Chapter 6

¹ Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminith szerint; Dávid zsoltára. ² Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. ³ Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! ⁴ Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míglen? ⁵ Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért; ⁶ Mert nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged? ⁷ Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könyhullatással öntöztem nyoszolyámat. ⁸ Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhedett minden szorongatóm miatt. ⁹ Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam szavát. ¹⁰ Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat. ¹¹ Megszégyenül majd és igen megháborodik minden ellenségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

Chapter 7

¹ Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt a Benjáminita Kús beszéde miatt. ² Én Uram Istenem, benned bízom; oltalmaz meg engem minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem, ³ Hogy szét ne tépje, mint az oroszlán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító. ⁴ Én

Uram Istenem, ha cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben. ⁵ Ha gonoszsal fizettem jó emberemnek, és háborgattam ok nélkül való ellenségemet: ⁶ [Akkor] ellenség üldözze lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet, és sujtsa porba az én dicsőségemet. Szela. ⁷ Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe ellen; serkenj fel mellettem, te, a ki parancsoltál ítéletet! ⁸ És népek gyülekezete vegyen téged körül, és felettök térj vissza a magasságba. ⁹ Az Úr ítéli meg a népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom és ártatlanságom szerint! ¹⁰ Szünjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és erősítsd meg az igazat; mert az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. ¹¹ Az én paizsom az Istennél van, a ki megszabadítja az igazszívűeket. ¹² Isten igaz bíró; és olyan Isten, a ki mindennap haragszik. ¹³ Ha meg nem tér a [gonosz,] kardját élesíti, kezívét felvonja és felkészíti azt. ¹⁴ Halálos eszközöket fordít reá, és megtüzesíti nyilait. ¹⁵ Ímé, álnoksággal vajúdik [a gonosz], hamisságot fogan és hazugságot szül. ¹⁶ Gödröt és és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, a mit csinált. ¹⁷ Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére az ő erőszakossága. ¹⁸ Dicsérem az Urat az ő igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

Chapter 8

¹ Az éneklőmesternek a gittithre; Dávid zsoltára. ² Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet. ³ A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémítsd. ⁴ Mikor látom egeidet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: Micsoda az ember - [mondom] - hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? ⁶ Hiszen kevással tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! ⁷ Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél; ⁸ Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is; ⁹ Az ég madarait és a tenger halait, [mindent], a mi a tenger ösvényein jár. ¹⁰ Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!

Chapter 9

¹ Az éneklőmesternek a múthlabbén szerint; Dávid zsoltára. ² Dicsérlek Uram teljes szívemmel,
 hirdetem minden csudatéletedet. ³ Örülök és örvendezek tebened, zengedezem, oh Magasságos,
 a te nevedet; ⁴ Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orczád előtt; ⁵
 Hogy véghezvitted ítéletemet és ügyemet: az ítélő- székben ültél, mint igaz bíró. ⁶ Megdorgáltad
 a pogányokat, elvesztetted a gonoszt: nevöket mindörökre kitörölted. ⁷ Az ellenség megszűnt,
 elpusztult örökre; és a városoknak, a miket feldúltál még az emlékezetök is elveszett. ⁸ Az Úr
 pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő székét. ⁹ És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt
 tesz a népeknek méltányosan. ¹⁰ És lesz az Úr nyomorultak kövára, kövár a szükség idején. ¹¹
 Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, a kik keresnek
 téged. ¹² Zengjete az Úrnak, a ki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit.
¹³ Mert számon kéri a [kiontott] vért, megemlékezik rólok, nem feledkezik el a szegények kiáltásáról.
¹⁴ Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölőim miatt van, a ki
 felemelsz engem a halál kapuiból; ¹⁵ Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiban;
 hadd örvendjek a te szabadításodban. ¹⁶ Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ástak; a
 hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lábok. ¹⁷ Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt
 annak kezemunkájával ejtette el. Higgajon. Szela. ¹⁸ Seolba jutnak a gonoszok, [oda] minden nép,
 a mely elfeledkezik Istenről. ¹⁹ Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak
 reménye sem vész el örökre. ²⁰ Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltesse meg a
 pogányok te előtted! ²¹ Rettentsd meg, Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők!
 Szela.

Chapter 10

¹ Uram, miért állasz távol? Miért rejtőzöl el a szükség idején? ² A gonosznak kevélysége miatt sanyarog a szegény. Essenek foglyul a cselekednek, a miket koholtak. ³ Mert dicsekszik a gonosz az ő lelkének kivánságával, és a fősvény megveti és szidja az Urat. ⁴ A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja. ⁵ Szerencsések az ő útai minden időben; messze vannak tőle ítéleteid, elfújja minden ellenségét. ⁶ Azt mondja szívében: Nem rendülök meg soha örökké, mert nem [esem] bajba. ⁷ Szája telve átkozódással, csalárdsággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság. ⁸ Az utcák zugaiban lappang, a rejtkehelyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. ⁹ Leselkedik a rejtkehelyen, leselkedik, mint az oroslán az ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt. ¹⁰ Lenyomja, tiporja, és erejétől elesnek az ügyefogyottak. ¹¹ Azt mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtette arcját: nem is látott soha! ¹² Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet; ne feledkezzél el a szegényekről! ¹³ Miért szidja Isten a gonosz? [Miért] mondja szívében: Nem keresed [rajta.] ¹⁴ Te látod [ezt,] mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezed. Te reád hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. ¹⁵ Törd össze a gonosznak karját; és keressed a rosszon az ő gonoszságát, míg már nem találsz. ¹⁶ Az Úr király mindenha és mindörökké; a pogányok kivesznek az ő földjéről. ¹⁷ A szegények kivánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősíted szívöket, füleiddel figyelmezel, ¹⁸ Hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne retteness a földből való ember.

Chapter 11

¹ Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti hegyetekre, mint a madár?! ² Mert ímé, a gonoszok megvonják az íjat, ráillesztették nyilokat az idegre, hogy a sötétségben az igazszívűekre lövöldözzenek. ³ Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz? ⁴ Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. ⁵ Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt

pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az ő lelke.⁶ Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az ő osztályrészők!⁷ Mert az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orcáját.

Chapter 12

¹ Az éneklőmesternek a seminitre; Dávid zsoltára. ² Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltűntek a hívek az emberek fiai közül. ³ Hamisságot szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívből szólnak. ⁴ Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajkakát, a nyelvet, a mely nagyokat mond. ⁵ A kik ezt mondják: Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettünk? ⁶ A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztosságba helyezem azt, a ki arra vágjuk. ⁷ Az Úr beszédei tiszta beszédek, [mint] földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva. ⁸ Te Uram, tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké. ⁹ Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

Chapter 13

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Uram, meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig rejtet el orcádat tőlem? ³ Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? ⁴ Nézz ide, felelj nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra; ⁵ Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. ⁶ Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

Chapter 14

¹ Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, útalatosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék. ² Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? ³ Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. ⁴ Nem tudják-é [ezt] mind a gonosztévők, a kik megeszik az én népemet, mintha kenyeret ennének, az Urat [pedig] segítségül nem hívják? ⁵ Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetséggel van! ⁶ A szegénynek tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ő bizodalma. ⁷ Vajha eljöne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izráel.

Chapter 15

¹ Dávid zsoltára. &Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? ² A ki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. ³ Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak. ⁴ A megbélyegzett útalatos az ő szemeiben, de az Urat félőket tiszteli: a ki kárára esküszik, és meg nem változtatja. ⁵ Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.

Chapter 16

¹ Dávid miktámja. &Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. ² Ezt mondom az Úrnak: Én Uram vagy te; feletted való jóm nincsen. ³ A szentekben, a kik e földön vannak és a felségekben, bennök van minden gyönyörűségem. ⁴ Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más [isten után] sietnek; nem áldozom meg véres italáldozatjokat és nem veszem nevöket ajkaimra. ⁵ Az Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatód az én sorsomat. ⁶ Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem. ⁷ Áldom az Urat, a ki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én veséim. ⁸ Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.

9 Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztosságban lakozik. 10 Mert nem
 hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson. 11 Te tanítasz engem
 az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.

Chapter 17

1 Dávid imádsága. &Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél
 imádságomra, mely nem jő csalárd ajakról. 2 A te orozádtól jöjjön ki ítéletem, a te szemeid hadd
 lássanak igazat. 3 Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál
 semmi [rosszat; ha tán] gondoltam [is], nem jött ki a számon. 4 Az emberek cselekedeteinél a te
 ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire. 5 Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez,
 nem ingadoztak lábaim. 6 Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzám füledet,
 hallgasd meg az én beszédemet. 7 Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod
 jobboldal a te benned bízókat a támadóktól. 8 Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid
 árnyékába rejts el engemet. 9 A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik
 lelkendezve vesznek körül engem. 10 Megkövéredett szívöket elzárták, szájokkal kevélyen szólnak.
 11 Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. 12
 Hasonlók az orozlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtekhelyen ülő orozlánkölyökhöz.
 13 Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól
 fegyvereddel; 14 Az emberektől, oh Uram, kezedd, a világ embereitől! Az ő osztályrészük az
 életben van; megtöltöttek hasukat javaidal, bővölködnek fiakkal, a miök pedig marad, gyermekeikre
 hagyják. 15 Én igazságban nézem a te orozádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midön felszerkenek.

Chapter 18

¹ Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, a ki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon
mondotta, a melyen az Úr megszabadította őt minden ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. ²
És monda: Szeretlek Uram, én erősségem! ³ Az Úr az én kösziklám, váram és szabadítóm; az én
Istenem, az én kösziklám, ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. ⁴ Az
Úrhoz kiáltok, a ki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. ⁵ Halál kötelei vettek körül,
s az istentelenség árjai rettentettek engem. ⁶ A Seol kötelei vettek körül; a halál törei fogtak meg
engem. ⁷ Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá
templomából, és kiáltásom eljutott füleibe. ⁸ Megindult, megrendült a föld, s a hegyek
fundamentomai inogtak; és megindultak, mert haragra gyúlt. ⁹ Füst szállt fel orrából, és szájából
emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. ¹⁰ Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt lábai alatt.
¹¹ Kérubon haladt és röpült, és a szelek szárnyain suhant. ¹² A sötétséget tette rejtekhelyévé;
sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. ¹³ Az előtte lévő fényességből felhőin jégeső tört
át és eleven szén. ¹⁴ És dörgött az Úr a mennyekben, és a Magasságos zengett; és jégeső [hullt]
és eleven szén. ¹⁵ És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította
azokat. ¹⁶ És meglátszottak a vizek medrei s megmutatkoztak a világ fundamentomai; a te
feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének fuvásától. ¹⁷ Lenyúlt a magasból és felvett engem; kivont
engem nagy vizekből. ¹⁸ Megszabadított engem az én erős ellenségemtől, s az én gyűlölőimtől,
a kik hatalmasabbak voltak nálamnál. ¹⁹ Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr volt az én
támaszom. ²⁰ És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem. ²¹ Az Úr
megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem; ²² Mert
megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. ²³ Mert minden ítélete
előttem, és rendeléseit nem hánytam el magamtól. ²⁴ És tökéletes voltam előtte, őrizkedtem az én
vétkemtől. ²⁵ És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tisztasága szerint, a
mi szemei előtt van. ²⁶ Az irgalmashoz irgalmas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy. ²⁷ A tisztával
tisztá vagy; s a visszához visszás vagy. ²⁸ Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevély

szemeket megalázod; ²⁹ Mert te gyujtod meg az én szövétnekemet; az Úr az én Istenem
 megvilágosítja az én sötétségemet. ³⁰ Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon
 is átugrom. ³¹ Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindazoknak, a kik
 bíznak benne. ³² Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda köszikla a mi Istenünkön kívül?
³³ Az Isten, a ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útamat: ³⁴ Olyanná teszi lábamat, mint
 a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. ³⁵ Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim
 meghajlítják az érczíjat. ³⁶ És adtad nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbod megszilárdított
 engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem. ³⁷ Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem
 tántorogtak lábaim. ³⁸ Üldözöm ellenségeimet és elérem őket, és nem térek vissza, míg meg nem
 semmisültek. ³⁹ Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak. ⁴⁰ Mert te öveztél
 fel engem erővel a harcra, alám görbeszted az ellenem felkelőket. ⁴¹ És megadtad, hogy
 ellenségeim meghátráltak, és az én gyűlölőimet elpusztúthattam. ⁴² Kiáltottak, de nem volt szabadító,
 az Úrhoz és nem felelt nékik. ⁴³ És apróra törtem őket, a milyen a szél elé való por, és megtapodtam
 őket mint utca sarát. ⁴⁴ Megmentetted engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem;
 oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismertem. ⁴⁵ A mint hall a fülök, engedelmeskednek, és
 idegenek is hizelegnek nékem. ⁴⁶ Az idegenek elepedtek, és reszketve jönnek elő zárt helyeikből.
⁴⁷ Él az Úr és áldott az én kösziklám, magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene! ⁴⁸ Az
 Isten, a ki bosszút áll értem, és népeket hajlít alám; ⁴⁹ A ki megment engem ellenségeimtől. Még
 az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem.
⁵⁰ Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. ⁵¹ Nagy
 segítséget ad az ő királyának és irgalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magvával
 mindörökké.

Chapter 19

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. ³ Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. ⁴ Nem [olyan] szó, sem [olyan] beszéd, a melynek hangja nem hallható: ⁵ Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátort. ⁶ Olyan ez, mint egy vőlegény, a ki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futhatja a pályát. ⁷ Kijövele az ég [egyik] szélétől s forgása a [másik] széléig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől. ⁸ Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsesé teszi az együgyűt. ⁹ Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. ¹⁰ Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. ¹¹ Kivánatosabbak az aranyból, még a sok színaranyból is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is. ¹² Szolgádat is intik azok; a ki megtartja azokat, nagy jutalma van. ¹³ Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet. ¹⁴ Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek, sok vétektől. ¹⁵ Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előtted, legyenek, oh Uram, kösziklám és megváltóm.

Chapter 20

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve. ³ Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged. ⁴ Emlékezzék meg minden ételáldozatodról, és égőáldozataidat találja kövéreknek. Szela. ⁵ Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékosodat. ⁶ Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót [lobogtassunk:] teljesítse az Úr minden kérésedet! ⁷ Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével. ⁸ Ezek szekerekben, amazok lovokban [bíznak;] mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevére emlékezünk meg. ⁹ Azok meghanyatlanok és elesnek; mi pedig

felkelünk és megállunk.¹⁰ Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

Chapter 21

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben felette örvendez. ³ Szívének kívánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. Szela. ⁴ Sőt eléje vitted javaidnak áldásait; szín-arany koronát tettél fejére. ⁵ Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent. ⁶ Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája. ⁷ Sőt áldássá tetted őt örökké, megvidámítottad őt színed örömeivel. ⁸ Bizony a király bízik az Úrban, és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme. ⁹ Megtalálja kezéd minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölőidet. ¹⁰ Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. ¹¹ Gyümölcsüket kiveszted e földről, és magvokat az emberek fiai közül. ¹² Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki; ¹³ Mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuknak feszíted. ¹⁴ Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!

Chapter 22

¹ Az éneklőmesternek az ajelethassakhar szerint; Dávid zsoltára. ² Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. ³ Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam. ⁴ Pedig te szent vagy, a ki Izráel dicséretei között lakozol. ⁵ Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. ⁶ Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg. ⁷ De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép útálata. ⁸ A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam,

félrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejüket: ⁹ Az Úrra bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg
 őt, hiszen gyönyörködött benne! ¹⁰ Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, [és]biztattál
 engem anyámnak emlőin. ¹¹ Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál
 Istenem. ¹² Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, a ki segítsen. ¹³ Tulkok
 sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái. ¹⁴ Feltátották rám szájokat, mint a
 ragadozó és ordító oroszlán. ¹⁵ Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak; szívem
 olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. ¹⁶ Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem
 ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet. ¹⁷ Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok
 serege körülfogott; átlukasztották kezeimet és lábaimat. ¹⁸ Megszámlálhatnám minden csontomat,
 űk pedig csak néznek [s] bámulnak rám. ¹⁹ Megosztoznak ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek.
²⁰ De te, Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre. ²¹ Szabadítsd meg
 lelkemet a kardtól, s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből. ²² Ments meg engem az oroszlán
 torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem. ²³ Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak,
 és dicsérjelek téged a gyülekezetben. ²⁴ Ti, a kik féltitek az Urat, dicsérjétek őt! Jákób minden
 ivadécai dicsőítsétek őt, és féljétek őt Izráel minden magzata! ²⁵ Mert nem veti meg és nem útálja
 meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja.
²⁶ Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, a kik
 félik őt. ²⁷ Esznek a nyomorultak és megleégesznek, dicsérik az Urat, a kik őt keresik. Éljen
 szívetek örökké! ²⁸ Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul
 előtted a pogányok minden nemzetsége. ²⁹ Mert az Úr a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon
 is. ³⁰ Esznek és leborulnak a föld gazdagai mind; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak,
 és a ki életben nem tarthatja lelkét. ³¹ űt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak. ³²
 Eljönnek s hirdetik az ő igazságát az ő utánok való népnek, hogy ezt cselekedte!

Chapter 23

¹ Dávid zsoltára. &Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm. ² Fűves legelőkön nyugtat engem, [és] csendes vizekhez terelget engem. ³ Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. ⁴ Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszzöd és botod, azok vigasztalnak engem. ⁵ Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. ⁶ Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

Chapter 24

¹ Dávid zsoltára. &Az Úr a föld s annak teljessége; a föld kerekése s annak lakosai. ² Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. ³ Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? ⁴ Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra. ⁵ Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől. ⁶ Ilyen az őt keresők nemzetsége, a Jákób [nemzetsége,] a kik a te orczádat keresik. Szela. ⁷ Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. ⁸ Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. ⁹ Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! ¹⁰ Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. Szela.

Chapter 25

¹ Dávidé. &Hozzád emelem, Uram, lelkemet! ² Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örüljenek rajtam ellenségeim. ³ Senki se szégyenüljön meg, a ki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül elpártolnak tőled. ⁴ Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. ⁵ Vezess engem a te igazságodban és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged. ⁶ Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről,

mert azok öröktől fogva vannak. ⁷ Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg;
 kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvöltodért, Uram! ⁸ Jó és igaz az Úr, azért útba
 igazítja a vétkezőket. ⁹ Igazságban járhatja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat.
¹⁰ Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövetségét és bizonyosságait megtartják.
¹¹ A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az. ¹² Kicsoda az, a ki féli az Urat?
 Megmutatja annak az utat, a melyet válaszszon. ¹³ Annak lelke megmarad a jóban, és magzatja
 örökli a földet. ¹⁴ Az Úr bizodalmas az öt féltökhöz, és szövetségével oktatja őket. ¹⁵ Szemeim
 mindenha az Úrra [néznek,] mert ő húzza ki a törből lábamat. ¹⁶ Tekints reám és könyörülj rajtam,
 mert árva és szegény vagyok. ¹⁷ Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts
 meg engem. ¹⁸ Lásd meg szegénységemet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet. ¹⁹
 Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlölséggel gyűlölnék engem. ²⁰ Őrizd
 meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam. ²¹ Ártatlanság
 és becsület védelmezzenek meg engem, mert téged várlak. ²² Mentsd ki, Isten, Izráelt minden
 bajából.

Chapter 26

¹ Dávidé. &Ítéld meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás
 nélkül. ² Próbáld meg, Uram, és kísérts meg, és vizsgálj meg veséimet és szívemet. ³ Mert
 kegyelmed szemem előtt van, és hűségemben járok-kelek. ⁴ Nem ültem együtt hivalkodókkal, és
 alattomosokkal nem barátkoztam. ⁵ Gyűlölöm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem
 ülök. ⁶ Ártatlanságban mosom kezemet, és oltárodra gyakorlom Uram! ⁷ Hogy hallatós szóval
 dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatettedet. ⁸ Uram, szeretem a te házában való
 lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. ⁹ Ne sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem
 életemet a vérszopókkal együvé, ¹⁰ A kiknek kezében vétek van, és jobbjuk telve vesztegetéssel.

11 Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam. 12 Lábam megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

Chapter 27

1 Dávidé. &Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek? 2 Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim - ők botlanak meg és hullanak el. 3 Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis [ő benne] bízom én. 4 Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. 5 Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem. 6 Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak. 7 Halld meg, Uram, hangomat - hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem! 8 Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram! 9 Ne rejtse el orczádat előlem; ne utasítsd el szolgálodat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagyj el engem, üdvösségemnek Istene! 10 Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem. 11 Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt. 12 Ne adj át engem szorongatóim kívánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek. 13 Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén! 14 Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

Chapter 28

1 Dávidé. &Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlánul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhhoz hasonló. 2 Halld meg esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé. 3 Ne számlálj engem a hitetlenek

és gonosztevők közé, a kik békességgel szólnak felebarátaikhoz, pedig gonoszság van szívökben.
⁴ Fizess meg nékik az ő cselekedeteik és igyekezetök rosszasága szerint; kezök munkája szerint fizess meg nékik; add meg nékik jutalmukat! ⁵ Minthogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és föl nem építi őket. ⁶ Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát. ⁷ Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegíttettem; örvend szívem és énekemmel dicsérem őt. ⁸ Az Úr az ő népének ereje, és az ő fölkentjének megtartó erőssége. ⁹ Tartsd meg a te népedet és áldd meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket mindörökké!

Chapter 29

¹ Dávid zsoltára. &Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! ² Adjatok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben. ³ Az Úr szava [zeng] a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett. ⁴ Az Úr szava erős; az Úr szava fenséges. ⁵ Az Úr szava czedrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon czedrusait is. ⁶ És ugrándoztatja azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szirjont, mint a bivalyfiat. ⁷ Az Úr szava tűzlángokat szór. ⁸ Az Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. ⁹ Az Úr szava megborjaztatja a nőstény szarvasokat, lehántja az erdőket, és az ő hajlékában mindene azt mondja: dicső! ¹⁰ Az Úr trónolt az özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindörökké. ¹¹ Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel.

Chapter 30

¹ Dávid zsoltára. Templomszentelési ének. ² Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam. ³ Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem! ⁴ Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírbaszállók

⁵ közül. Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét. ⁶ Mert csak pillanatig
 [tart] haragja, [de] élethossziglan jóakarata; este bánat száll be [hozzánk], reggelre öröm. ⁷ Azt
 mondtam azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha. ⁸ Uram, jókedvedből erősséget
 állítottál föl hegyemre; de elrejtéd orczádat, és megroskadtam. ⁹ Hozzád kiáltok, Uram! Az én
 Uramnak irgalmáért könyörgök! ¹⁰ Mit használ vérem, ha sírba szállok? Dicsér-e téged a por;
 hirdeti-e igazságodat? ¹¹ Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy segítségem! ¹²
 Siralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel. ¹³ Hogy zengjen
 néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

Chapter 31

¹ Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. ² Te benned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha;
 igazságoddal szabadíts meg engem. ³ Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg; légy nékem
 erős köszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. ⁴ Mert kösziklám és védőváram vagy te;
 vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet. ⁵ Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon
 vetettek nékem; hiszen te vagy az én erősségem. ⁶ Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet,
 oh Uram, hűséges Isten. ⁷ Gyűlölöm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én. ⁸ Hadd
 vigadjak és örüljek a te kegyelmednek, a miért meglátod nyomorúságomat [és] megismered a
 háborúságokban lelkemet; ⁹ És nem rekesztesz be engem ellenség kezébe, [sőt] tágas térre állatod
 lábaimat. ¹⁰ Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom; elsenyved a búbánat miatt szemem,
 lelkem, testem. ¹¹ Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtságban [múlnak] éveim; bűnöm miatt
 roskadoz erőm, és kiasznak csontjaim. ¹² Temérdek üldözöm miatt csúfsággá lettem, kivált
 szomszédaimé, és ismerőseimnek félelmévé; a kik az utcán látnak, elfutnak tőlem. ¹³ Töröltettem,
 akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény. ¹⁴ Mert hallottam sokak
 rágalmát, iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és tervezték, hogy
 elrabolják lelkemet. ¹⁵ De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem. ¹⁶ Életem

ideje kezében van: szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől. ¹⁷ Világosítsd meg orczádat
a te szolgádon, tarts meg engem jóvoltodból. ¹⁸ Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak
téged; a gonoszok szégyenüljenek meg [és] pusztuljanak a Seolba. ¹⁹ A hazug ajkak némuljanak
el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel. ²⁰ Mily bőséges a te
jószágod, a melyet fentartasz a téged félőknek, [és] megbizonyítasz a te benned bízókön az emberek
fiai előtt. ²¹ Elrejtéd őket a te orczádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban őrzöd
őket a perpatvarkodó nyelvektől. ²² Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint
egy megerősített városon! ²³ Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem szemeid elől; de
mégis, meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád. ²⁴ Szeressétek az Urat
mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek! ²⁵
Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, a kik várjátok az Urat!

Chapter 32

¹ Dávid tanítása. &Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. ² Boldog
ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. ³ Míg elhallgatám,
megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. ⁴ Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezéd,
életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. Szela. ⁵ Vétkeimet bevallám néked, bűnömet el nem
fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak - és te elvetted rólam bűneimnek terhét.
Szela. ⁶ Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának,
nem juthatnak azok el ő hozzá. ⁷ Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül
engem a szabadulás örömeivel! Szela. ⁸ Bölcscsé teszek és megtanítlak téged az útra, a melyen
járj; szemeimmel tanácsollak téged. ⁹ Ne legyetek oktalanok, mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek
kantárral és zabolával kell szorítani az állát, [mert] nem közelít hozzád. ¹⁰ Sok bánata van a
gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. ¹¹ Örüljétek az Úrban,
vigadozzatok ti igazak! Örvendeztetek mindnyájan ti egyeneslelkűek!

Chapter 33

¹ Örvendeztetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. ² Dicsérjétek az Urat cziterával;
 tízhúrú hárfával zengjétek néki. ³ Énekeljétek néki új éneket, lantoljátok lelkesen, harsogón. ⁴
 Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűség. ⁵ Szereti az igazságot és törvényt; az Úr
 kegyelmével telve a föld. ⁶ Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregek.
⁷ Összegyűjti a tenger vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat. ⁸ Féljen az Úrtól
 mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó. ⁹ Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és
 előállott. ¹⁰ Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, megghiúsítja a népek gondolatait. ¹¹ Az Úr
 tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. ¹² Boldog nép az, a
 melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökségül választott magának. ¹³ Az égből letekint az
 Úr, látja az emberek minden fiát. ¹⁴ Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. ¹⁵ Ő alkotta
 mindnyájok szívét, [és] jól tudja minden tettöket. ¹⁶ Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a
 hős sem menekül meg nagy erejével; ¹⁷ Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment
 meg. ¹⁸ Ámde az Úr szemmel tartja az öt félőket, az ő kegyelmében bízókat, ¹⁹ Hogy kimentse
 lelköket a halálból, és az éhségben [is] eltartsa őket. ²⁰ Lelkünk az Urat várja, segítségünk és
 paizsunk ő. ²¹ Csak ő benne vigad a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! ²² Legyen,
 Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bízunk te benned.

Chapter 34

¹ Dávidé, mikor elváltoztatta értelmét Abimélek előtt, és mikor ez elűzte őt és elment. ² Áldom
 az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van! ³ Dicsekedik lelkem az Úrban; [s] hallják
 ezt a szegények és örülnek. ⁴ Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! ⁵
 Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem. ⁶ A kik
 ő reá néznek, azok felvidulnak, és arczuk meg nem pirul. ⁷ Ez a szegény kiáltott, és az Úr

meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. ⁸ Az Úr angyala tábort jár az őt félők körül és kiszabadítja őket. ⁹ Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, a ki ő benne bíz. ¹⁰ Féltétek az Urat, ti szentjei! Mert a kik őt félik, nincs fogyatkozásuk. ¹¹ Az oroszlánok szûkölködnek, éheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek. ¹² Jöjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére! ¹³ Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? ¹⁴ Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől. ¹⁵ Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és kövesd azt. ¹⁶ Az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán; ¹⁷ Az Úr orcája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa, emlékezetöket a földről. ¹⁸ [Ha igazak] kiáltnak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket. ¹⁹ Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. ²⁰ Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr. ²¹ Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból. ²² A gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat. ²³ Az Úr kimenti az ő szolgálai lelkét, és senki meg nem lakol, a ki ő benne bíz.

Chapter 35

¹ Dávidé. &Perelj Uram a velem perlőkkel; harcolj a velem harcolókkal. ² Ragadj paizst és vértet, és kelj föl segítségemre. ³ Szegezz dárdát és rekeszd el üldözőim útját, mondd lelkemnek: Én vagyok segítséged. ⁴ Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják. ⁵ Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak angyala verdesse [őket]. ⁶ Legyen útjok sötét, csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. ⁷ Mert ok nélkül vetették elem titkon vont hálójokat, és ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek. ⁸ Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálója, a melyet kivetett, essék belé a veszedelembe. ⁹ Az én lelkem pedig vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában. ¹⁰ Minden tetemem ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! A ki megszabadítod a nyomorultat a nála erősebbtől, a

szegényt és szűkölködőt az ő megrablójától. ¹¹ Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, a
 miről nem tudok. ¹² Jóért rosszal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. ¹³ Pedig én az ő
 betegsögekben gyászba öltöttem, bőjttel gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza
 szállt. ¹⁴ Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam-keltem [érte;] mintha anyámat siratnám,
 úgy jártam bútól meghajolva: ¹⁵ Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyûltek; összegyûltek
 ellenem a rágalmazók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak, ¹⁶ Ingyenélők léha csúfkodásai
 közt fogaikat vicsorgatva rám. ¹⁷ Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaitól,
 az orozslánkölyköktől az én egyetlenemet. ¹⁸ Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között
 magasztallak téged. ¹⁹ Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölőim se
 hunyorgassanak rám. ²⁰ Mert nem beszélnek békességet, hanem a kik békességesek e földön, azok
 ellen álnok dolgokat koholnak. ²¹ Föltátozták rám szájokat, azt mondták: Haha! Haha! Láttá a
 szemünk. ²² Láttad, oh Uram - ne hallgass, oh Uram; ne légy távol tőlem! ²³ Serkenj föl, ébredj
 ítéletemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért. ²⁴ Ítélj meg engem a te igazságod szerint, oh Uram,
 Istenem, hogy ne örüljenek rajtam! ²⁵ Ne mondhassák szívökben: Örülj mi lelkünk! Ne mondhassák:
 Elnyeltük őt! ²⁶ Szégyenüljenek meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szégyen és
 gyalázat borítsa be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem. ²⁷ Vigadjanak és örüljenek, a kik kívánják
 az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, a ki kívánja az ő szolgájának békességét.
²⁸ Az én nyelvem pedig hirdetni fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

Chapter 36

¹ Az éneklőmesternek; az Úr szolgájáé, Dávidé. ² A gonosznak hamissága felől így
 gondolkozom szívemben: nincs ő előtte isten-félelem; ³ Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét
 elkövetheti, ha gyűlölködhetik. ⁴ Szájának beszéde hiábavalóság és hamisság; megszűnt bölcs
 lenni [és] jót cselekedni. ⁵ Hiábavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll, [és] nem veti meg
 a rosszat. ⁶ Uram, az égis [ér] a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőkig! ⁷ Igazságod, mint

Isten hegyei; ítéleteid, [mint] a nagy mélységek; az embert és barmot te tartod meg, Uram! ⁸ Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. ⁹ Dúslakodnak háznak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből. ¹⁰ Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot. ¹¹ Terjeszd ki kegyelmességedet a te ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűekre. ¹² Ne támadjon engem a kevélynek lába, és ne üldözzön engem a gonosznak keze. ¹³ Hullnak már a gonosztevők; eltaszítatnak és nem állhatnak fel!

Chapter 37

¹ Dávidé. &Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre. ² Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngye növény elfonnyadnak. ³ Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. ⁴ Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. ⁵ Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. ⁶ Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. ⁷ Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, [se] arra, a ki álnok tanácsokat követ. ⁸ Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! ⁹ Mert az elvetemültek kivágattatnak; de a kik az Urat várják, öröklik a földet. ¹⁰ Egy kevés [idő] még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. ¹¹ A szelidek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békességben. ¹² Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: ¹³ Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja. ¹⁴ Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívöket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék, [és] leöljék az igazán élőket; ¹⁵ [De] fegyverök saját szívökbe hat, és ívök eltörik. ¹⁶ Jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága. ¹⁷ Mert a gonoszok karja eltörik, de az igazakat támogatja az Úr. ¹⁸ Jól tudja az Úr a feddhetetlenek napjait, és hogy örökségek mindörökké meglesz. ¹⁹ Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban. ²⁰ De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget

ékessége, elmúlik, füstként múlik el.²¹ Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas
 és adakozó.²² Mert a kiket ő megáld, öröklük a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattatnak azok.
²³ Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli.²⁴ Ha elesik, nem terül el, mert
 az Úr támogatja kezével.²⁵ Gyermekek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá
 lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérekéregetővé.²⁶ Mindennapon irgalmatoskodik és kölcsön
 ad, és az ő magzatja áldott.²⁷ Kerüld a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké.
²⁸ Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megőrzi őket mindörökké, a
 gonoszok magvát pedig kiirtja.²⁹ Az igazak öröklük a földet, és mindvégig rajta lakoznak.³⁰
 Bölcseséget beszél az igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól.³¹ Istenének törvénye van szívében,
 lépései nem ingadoznak.³² Leselkedik a gonosz az igazra, és halálra keresi azt;³³ De az Úr nem
 hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítéltetik.³⁴ Várjad az Urat, őrizd meg
 az ő útját; és fölmagasztal téged, hogy örököld a földet; és meglátod, a mikor kiirtatnak a gonoszok.
³⁵ Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa;³⁶
 De elmúlt és ímé nincsen! kerestem, de nem található.³⁷ Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsületest,
 mert a jövődő a béke emberéé.³⁸ De a bűnösök mind elvesznek; a gonosznak vége pusztulás.
³⁹ Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségök a háborúság idején.⁴⁰ Megvédi őket
 az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő benne
 bíznak.

Chapter 38

¹ Dávid zsoltára emlékeztetőül.² Uram, haragodban ne fenyíts meg engem; felgerjedésedben
 ne ostorozz meg engem!³ Mert nyilaid belém akadtak, és kezéd rám nehezült.⁴ Nincs épség
 testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt.⁵ Mert bűneim elborítják
 fejemet; súlyos teherként, erőm felett.⁶ Megsenyedtek, megbűzhödtek sebeim oktalanságom
 miatt.⁷ Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon; naponta szomorúan járok.⁸ Mert derekam megtelt

gyulladással, és testemben semmi ép sincsen. ⁹ Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem
keserűsége miatt jajgatok. ¹⁰ Uram, előtted van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az
én nyögésem! ¹¹ Szívem dobogva ver, elhagy erőm, s szemem világa - az sincs már velem. ¹²
Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze állanak. ¹³ De tört
vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és csalárdságot
koholnak mindennap. ¹⁴ De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, a ki nem
nyitja föl száját. ¹⁵ És olyanná lettem, mint az, a ki nem hall, és szájában nincsen ellenmondás.
¹⁶ Mert téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem! ¹⁷ Mert azt gondolom: csak ne
örülnének rajtam; mikor lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem! ¹⁸ És bizony közel vagyok az
eleséshez, és bánatom mindig előttem van. ¹⁹ Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt.
²⁰ De ellenségeim élnek, erősödnek; megsokasodtak hazug gyűlölőim, ²¹ És a kik jóért rosszal
fizetnek; ellenem törnek, a miért én jóra törekszem. ²² Ne hagyj el Uram Istenem, ne távolodjál
el tőlem! ²³ Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

Chapter 39

¹ Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára. ² Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy
ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen. ³ Elnémultam,
vesztegléssel hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott. ⁴ Fölhevült bennem az én szívem,
gondolatomban tűz gerjede fel, így szólék [azért] az én nyelvemmel: ⁵ Jelentsd meg Uram az én
végemet és napjaim mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen múlandó vagyok. ⁶ Ímé
tenyérvivé teted napjaimat, és az én életem te előtted, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság
minden ember, akárhogyan áll is! Szela. ⁷ Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába
szorgalmatoskodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat! ⁸ Most azért, mit reméljek,
oh Uram?! Te benned van bizodalmam. ⁹ Ments ki engem minden álnokságomból; ne tégy engem
bolondok csúfjává! ¹⁰ Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted. ¹¹ Vedd le

rólam a te ostorodat; kezed fenyítéke miatt elenyésem én.¹² Mikor a bûn miatt büntetéssel fenyítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság minden ember.
 Szela.¹³ Halld meg Uram az én könyörgésemet, figyelmezzél kiáltásomra, könyhullatásomra ne vesztegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ösöm.¹⁴ Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek és nem leszek többé!

Chapter 40

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. ³ És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet. ⁴ És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemlettek, és bíztak az Úrban. ⁵ Boldog ember az, a ki az Úrba vetette bizodalmát, és nem fordul a kevélyekhez és a hazugságra vetemedettekhez! ⁶ Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, [de] többek, semhogy elszámálhatnám. ⁷ Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égőáldozatot és bûnért való áldozatot sem kívántál. ⁸ Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, ⁹ Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van. ¹⁰ Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! ¹¹ Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hûségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. ¹² Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod mindig megóvnak engem. ¹³ Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bûneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem [is] elhagyott engem. ¹⁴ Tessék Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram segítségemre! ¹⁵ Szégyenüljenek meg és piruljanak mind, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják. ¹⁶ Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! ¹⁷ Örülnek és örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat.

18

Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

Chapter 41

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Boldog, a ki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. ³ Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának. ⁴ Az Úr megerősíti őt az ő betegágyán; bármilyen az ágya, megkönnyítéd betegségében. ⁵ Én azt mondtam: Uram kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! ⁶ Ellenségeim rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve? ⁷ Ha látogatni jön [be valaki,] hiábavalóságot beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utcára [és] beszél. ⁸ Minden gyűlölőm együtt suttog reám, gonoszat koholnak ellenem: ⁹ Istennek átka szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem kél fel többé! ¹⁰ Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, a ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem. ¹¹ De te Uram, könyörülj rajtam és emelj föl engemet, hadd fizessenek meg nékik! ¹² Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem; ¹³ Engem pedig feddhetetlenségemben támogatasz, és színed elé állatsz mindenha. ¹⁴ Áldott az Úr, Izráelnek Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen!

Chapter 42

¹ Az éneklőmesternek; Kóráh fiainak tanítása. ² Mint a szarvas kívánkozik a folyóvizekre, úgy kívánkozik az én lelkem hozzád, oh Isten! ³ Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt? ⁴ Könyhullatásom volt kenyerem éjjel és nappal, mikor mindennap azt mondták nékem: "Hol van a te Istened?" ⁵ Mikor ezekről emlékezem, megkeseredem lelkemben; mert nagy csoportban vonultam [ezelőtt] és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig. ⁶ Miért csüggedsz el lelkem és

nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki az ő orczájának szabadításáért.⁷ Istenem! elcsügged bennem az én lelkem; azért emlékezem reád a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről.⁸ Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem!⁹ Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez.¹⁰ Hadd mondjam Istennek, az én köszálamnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?¹¹ Mintha zúzódás volna csontjaimban, mikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem: Hol van a te Istened?¹² Miért csüggedsz el lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

Chapter 43

¹ Ítéld meg engem oh Isten! és oltalmazd meg ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem.² Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?³ Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.⁴ Hadd menjek be Isten oltárához, vígasságos örömömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem!⁵ Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

Chapter 44

¹ Az éneklőmesternek; a Kóráh fiainak tanítása.² Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszélték el nekünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél.³ Nemzeteket űztél te ki saját kezeddél, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted.⁴ Mert nem az ő fegyverökkel szereztek földet, és nem az ő karjok segítettek nekik; hanem a te jobbod, a te karod és a te orczád világossága, mert kedvelted őket.⁵ Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak!⁶ Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le

támadóinkat. ⁷ Mert nem az ívemben bízom, és kardom sem védelmez meg engem; ⁸ Hanem te
 szabadítasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölőinket te szégyeníted meg. ⁹ Dicsérjük Istent
 mindennap, és mindörökké magasztaljuk nevedet. Szela. ¹⁰ Mégis megvetettél, meggyaláztál
 minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel. ¹¹ Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik
 gyűlölnek minket, fosztogattak magoknak. ¹² Oda dobtál minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál
 minket a nemzetek között. ¹³ Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becsülted az árát magasra.
¹⁴ Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak, gúnyra és nevetségre a körülünk levőknek.
¹⁵ Példabeszédül vetettél oda a pogányoknak, fejcsóválásra a népeknek. ¹⁶ Gyalázatomban naponta
 előttem van, és orcám szégyene elborít engem. ¹⁷ A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség
 és a bosszúálló miatt. ¹⁸ Mindez utolért minket, mégsem feledtünk el téged, és nem szegtük meg
 a te frigyedet. ¹⁹ Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről:
²⁰ Noha kiűztél minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. ²¹ Ha elfeledtük
 volna Istenünk nevét, és kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez: ²² Nemde kifürkészte
 volna ezt Isten? Mert ő jól ismeri a szívnek titkait. ²³ Bizony te éretted gyilkoltak minket
 mindennapon; tekintettek bennünket, mint vágó-juhokat. ²⁴ Serkenj fel! Miért alszol Uram?! Kelj
 fel, ne vess el [minket] örökké! ²⁵ Miért rejted el orcádat, és felejtetted el nyomorúságunkat és
 háborúságunkat? ²⁶ Bizony porba hanyatlik lelkünk, a földhöz tapad testünk. ²⁷ Kelj fel a mi
 segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmedért!

Chapter 45

¹ Az éneklőmesternek a sosannimra, Kóráh fiainak tanítása; ének a szerelmetesről. ² Fölbuzog
 szívem szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelvem gyors írónak tolla. ³ Szebb,
 szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké. ⁴ Kösd
 derekadra kardodat vitéz! Dicsőségedet és ékességedet. ⁵ És ékességemben haladj diadallal az

igazságért, a szelidségért [és] jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed.⁶ Nyilaid
 élesek; népek hullanak alád; a király ellenségeinek szívében.⁷ Trónod oh Isten örökkévaló;
 igazságnak pálczája a te királyságodnak pálczája.⁸ Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot,
 azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölé.⁹ Mirrha, áloe, kácziaillatú minden
 öltözeted; elefántcsont palotából zenezóval vidámítanak téged.¹⁰ Királyok leányai a te ékességeid;
 jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban.¹¹ Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet!
 Feledd el népedet és az atyád házát.¹² Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát
 neki!¹³ Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked.¹⁴ Csupa ékesség a király
 leánya bent, vont aranyból van a ruhája.¹⁵ Hímes öltözetben viszik a királyhoz, szûzek [vonulnak]
 utána, az ő társnői; néked hozzák őket.¹⁶ Bevezetik őket örömmel, vígsággal; bemennek a király
 palotájába.¹⁷ Atyáid helyett fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön.
¹⁸ Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged
 a népek!

Chapter 46

¹ Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a halamothra.² Isten a mi oltalmunk és
 erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban.³ Azért nem félünk, ha elváltoznék is a
 föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe:⁴ Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek
 rendülhetnek meg háborgásától. Szela.⁵ Forrásainak árja megörvendezteti Isten városát, a
 Felségesnek szent hajlékait.⁶ Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor.
⁷ Nemzetek zajognak, országok mozognak; kiereszti hangját, megszeppen a föld.⁸ A Seregek
 Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. Szela.⁹ Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat
 szerez a földön;¹⁰ Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el

11
tűzben. Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek
között, felmagasztaltatom a földön. 12 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk! Szela.

Chapter 47

1 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. 2 Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok
Istennek vígságos szóval. 3 Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön. 4 Alánk
veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá. 5 Kiválasztja nekünk örökségünket, Jákób dicsőségét, a
kit szeret. Szela. 6 Felvonul Isten harsona- szónál, kürtzengés közt az Úr. 7 Énekeljétek Istennek,
énekeljétek; énekeljétek királyunknak, énekeljétek! 8 Mert az egész föld királya az Isten: énekeljétek
bölcsessel. 9 Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének trónján. 10 Népek
fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai;
magasságos ő igen!

Chapter 48

1 A Kóráh fiainak zsoltáréneke. 2 Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában,
az ő szentséges hegyén. 3 Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak
felé, a nagy királynak városa. 4 Isten van az ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék. 5 Mert
ímé, a királyok összegyűltek, de tovatűntek együttesen. 6 Meglátták űk, legott elcsodálkoztak;
megijedtek, elriadtak. 7 Réműlet fogta el ott űket, fájdalom, a milyen a szűlőasszonyé; 8 A keleti
széllel összezűzod Tarsis hajóit. 9 A miként hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában,
a mi Istenűnk városában; örökre megerűsítette azt az Isten! Szela. 10 A te kegyelmedrűl elmélkedűnk
oh Isten a te templomodnak belsejében. 11 A milyen a neved oh Isten, olyan a te dicséreted a föld
határáig; igazsággal teljes a te jobbod. 12 Örűl Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéletedért.
13 Vegyétek körül a Sion, kerűljétek meg azt, számláljátok meg tornyait. 14 Jól nézzétek meg

sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövőndő nemzedéknek: ¹⁵ Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet minket mindhalálíg!

Chapter 49

¹ Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. ² Halljátok meg ezt mind ti népek, figyeljetek mind ti, e világ lakói! ³ Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény. ⁴ Az én szájam bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány. ⁵ Példabeszédre hajtom fülemet, hárfaszóval nyitom meg mesémet. ⁶ Miért féljek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körül, ⁷ A kik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekesznek? ⁸ Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek. ⁹ Minthogy lelköknek váltsága drága, abba kell hagynia örökre; ¹⁰ Még ha örökké élne is és nem látná meg a sírgödört. ¹¹ De meglátja! A bölcsék is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják. ¹² Gondolatjok [ez:] az ő házok örökkévaló, lakóhelyeik nemzedékről- nemzedékre [szállnak,] nevöket hangoztatják a földön. ¹³ Pedig az ember, még ha tisztességben van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak. ¹⁴ Ez az ő sorsuk bolondság nékik; de azért gyönyörködnek szavokban az ő követőik. Szela. ¹⁵ Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legelteti őket, és az igazak uralkodnak rajtok reggel; alakjokat elemészti a Seol, távol az ő lakásuktól. ¹⁶ Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor [az] megragad engem. Szela. ¹⁷ Ne félj, ha valaki meggazdagszik, ha megöregbül házának dicsősége; ¹⁸ Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le utána. ¹⁹ Ha életében áldottnak vallja is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: ²⁰ [Mégis] az ő atyáinak nemzetségéhez jut, a kik soha sem látnak világosságot. ²¹ Az ember, még ha tisztességben van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.

Chapter 50

¹ Asáf zsoltára. &Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig. ²
 A Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. ³ Eljön a mi Istenünk és nem hallgat;
 emésztő tűz van előtte, s körülte erős forgószelel. ⁴ Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy
 megítélje népét: ⁵ Gyűjtsétek elém kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet! ⁶ És az
 egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró. Szela. ⁷ Hallgass én népem, hadd szóljak! Te
 Izráel, hadd tegyek bizonyosságot rólad; Isten vagyok én, a te Istened. ⁸ Nem feddlelek én téged
 áldozataidért, és hogy égőáldozataid szüntelen előttem vannak. ⁹ [De] nem fogadhatok el tulkot
 a te házadból, vagy bakokat a te aklaidból; ¹⁰ Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az
 ezernyi hegyeken. ¹¹ Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai [tudva vannak]
 nálam. ¹² Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene.
¹³ Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é? ¹⁴ Hálával áldozzál az Istennek,
 és teljesíted a felségesnek fogadásidat! ¹⁵ És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én
 megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem. ¹⁶ A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért
 beszélsz te rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetségemet? ¹⁷ Hiszen te gyűlölsz a fenyítést,
 és hátad mögé veted rendelésimet! ¹⁸ Ha lopót látsz, mellé adod magad, és ha paráznákat,
 társalkodol velök. ¹⁹ A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdságot sző. ²⁰ Leülsz és
 felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszidalmazod. ²¹ Ezeket teszed és én hallgassak? Azt
 gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és elédbe sorozom [azokat.] ²² Értsétek
 meg ezt, ti Istent felejtők, hogy el ne ragadjalak menthetetlenül: ²³ A ki hálával áldozik, az dicsőít
 engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

Chapter 51

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; ² Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána
 Bethsabéval vétkezett. ³ Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak

sokasága szerint töröld el az én bűneimet! ⁴ Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és
 az én vétkeimből tisztíts ki engemet; ⁵ Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen
 előttem [forog.] ⁶ Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid
 előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. ⁷ Ímé én vétkekben fogantattam, és bűnben
 melengetett engem az anyám. ⁸ Ímé te az igazságban gyönyörködöl, a mely a vesékben van, és
 bensőmben bölcseségre tanítasz engem. ⁹ Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg
 engemet, és fehérebb leszek a hónál. ¹⁰ Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek
 csontjaim, a melyeket összetörtél. ¹¹ Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és töröld el minden
 álnokságomat. ¹² Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. ¹³
 Ne vess el engem a te orczád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. ¹⁴ Add vissza nékem a
 te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. ¹⁵ Hadd tanítsam a
 bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. ¹⁶ Szabadíts meg engemet a
 vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. ¹⁷ Uram,
 nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet. ¹⁸ Mert nem kívánsz te
 véresáldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban sem gyönyörködöl. ¹⁹ Isten előtt [kedves] áldozatok:
 a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem vetted te meg! ²⁰ Tégy jól a te
 kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem kőfalait. ²¹ Akkor kedvesek lesznek előtted
 az igazságnak áldozatai; az égő és egész áldozat: akkor a te oltárodon áldoznak néked tulkokkal.

Chapter 52

¹ Az éneklőmesternek; Dávid tanítása; ² Mikor az Idumeus Dóég eljött és hírt vitt Saulnak, és
 ezt mondá néki: Dávid az Akhimélek házába ment be. ³ Mit dicsekedel gonoszságban, oh te
 magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való! ⁴ Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint
 az éles olló, te álnokságnak mestere! ⁵ Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot

inkább, mint igazságot szólni. Szela. ⁶ Szeretsz minden ártalmas beszédet, [és] az álnok nyelvet.
⁷ Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigyomlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az élők földéről. Szela. ⁸ És látják [ezt] az igazak, és félnek, és nevetnek rajta: ⁹ Ímé az a férfiú, a ki nem Istent fogadta erősségévé, hanem az ő gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt! ¹⁰ Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében mind örökkön örökké. ¹¹ Áldlak téged örökké, hogy [így] cselekedtél; nevedben remélek, mert jószágos [vagy,] a te híveid előtt.

Chapter 53

¹ Az éneklőmesternek a mahalathra, Dávid tanítása. ² Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak és útalatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék. ³ Isten letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? ⁴ Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. ⁵ Avagy nincs értelem a hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyeret ennének, a kik az Istent segítségül nem hívják? ⁶ Ott félnek [nagy] félelemmel, a hol nincsen félelem; mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik táborot járnak ellened; megszégyeníted azokat, mert az Isten megveti őket. ⁷ Oh, vajha eljönne Sionból Izraelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izrael!

Chapter 54

¹ Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása; ² Mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? ³ Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmassággoddal állj bosszút értem! ⁴ Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. ⁵ Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. Szela. ⁶ Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója.

⁷ Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. ⁸ Kész szívvel áldozom
néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. ⁹ Mert minden nyomorúságból megszabadított engem,
s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

Chapter 55

¹ Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása. ² Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat,
és ne rejtsd el magadat az én könyörgésem elől; ³ Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet;
mert keseregve bolyongok és jajgatok! ⁴ Az ellenségnek szaváért [és] a hitetlenek nyomorgatásáért:
mert hazugságot hárítanak reám, és [nagy] dühösséggel ellenkeznek velem. ⁵ Az én szívem reszket
bennem, és a halál félelmei körülvettek engem. ⁶ Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály
vett körül engem. ⁷ Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám.
⁸ Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznál. Szela. ⁹ Sietnék kiszabadulni e sebes szélből,
e forgószélből. ¹⁰ Rontsd meg Uram, [és] oszlasd meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást
látok a városban. ¹¹ Nappal és éjjel körüljárják azt annak köfalainál, bent hamisság és ártalom van
abban. ¹² Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak teréről a zsarnokság és csalárdság.
¹³ Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz [azt] elszenvetném; nem gyűlölöm emelte fel
magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől: ¹⁴ Hanem te, hozzám hasonló halandó,
én barátom és ismerősöm, ¹⁵ A kik együtt édes bizalomban éltünk; az Isten házába jártunk a
tömegben. ¹⁶ A halál vegye őket körül, elevenen szálljanak a Seolba; mert gonoszság van
lakásukban, kebelökben. ¹⁷ Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. ¹⁸ Estve, reggel
és délben panaszkodom és sóhajtozom, és ő meghallja az én szómat. ¹⁹ Megszabadítja lelkemet
békességre a rám támadó hadtól, mert sokan vannak ellenem. ²⁰ Meghallja Isten és megfelel nekik,
(mivelhogy ő eleitől fogva trónol, Szela), a kik nem akarnak megváltozni és nem félik az Istent.
²¹ Kezeit felemelte a vele békességben lévőkre; megszegte az ő szövetségét. ²² A vajnál simább
az ő szája, pedig szívében háborúság van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák azok.

23 Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék
 az igaz. ²⁴ Te, Isten, a veszedelem vermébe taszítod őket; a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élük meg; én pedig te benned bízom.

Chapter 56

¹ Az éneklőmesternek a Jónathelem rehokimra; Dávidnak miktámja; mikor megragadták őt a filiszteusok Gáthban. ² Könyörülj rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és mindennap hadakozván, nyomorgat engem! ³ Ellenségeim minden napon tátognak reám: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh magasságos [Isten!] ⁴ Mikor félnem kellene is, én bízom te benned. ⁵ Isten által dicsekedem az ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? ⁶ Minden nap elforgatják beszédeimet; minden gondolatjok ellenem van, ártalomra. ⁷ Egybegyűlnek, elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kívánják az én lelkemet. ⁸ Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd meg, oh Isten, a népeket! ⁹ Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát? ¹⁰ Meghátrálnak majd ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten. ¹¹ Dicsérem Istent, az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az ő ígéretéért. ¹² Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? ¹³ Tartozom, oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a hálaáldozatokat; ¹⁴ Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

Chapter 57

¹ Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja; mikor Saul elől a barlangba menekült.
² Könyörülj rajtam, oh Isten könyörülj rajtam, mert benned bízok az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg elvonulnak a veszedelmek. ³ A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez,

a ki jót végez felőlem. ⁴ Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelöt.
 Szela. Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét. ⁵ Az én lelkem oroslánok között van, tűzokádók
 között fekszem; emberek között, a kiknek foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya. ⁶
 Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged! ⁷ Hálót
 készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. Szela.
⁸ Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljek és zengedezzek! ⁹ Serkenj fel
 én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnalt! ¹⁰ Hálát adok néked, én
 Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. ¹¹ Mert nagy az egekig a te
 kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. ¹² Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az
 egész földön legyen a te dicsőséged!

Chapter 58

¹ Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja. ² Avagy valóban a néma igazságot
 szólaltatjátok-é meg? Avagy igazán ítélték-é ti embernek fiai? ³ Sőt inkább hamisságot forgattok
 a ti szívetekben! a ti kezeiteknek hamisságát méritek e földön. ⁴ Eltertek a gonoszok fogantatásuk
 óta; tévelygenek a hazugok anyjok méhétől kezdve. ⁵ Mérgök olyan, mint a kígyónak mérge; mint
 a siket áspisé, a mely füleit bedugja. ⁶ A mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőét,
 a ki bűbájokban jártas. ⁷ Isten, rontsd meg az ő fogaikat az ő szájokban; az oroslánoknak zápfogait
 törd össze, Uram! ⁸ Olvadjanak el, folyjanak széllyel, mint a víz; ha felteszi nyilait, legyenek
 tompultak azok. ⁹ Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az aszszonynak idétlen
 szülőtte, a mely nem látta a napot. ¹⁰ Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, mind
 égön elragadja azt a forgósziel. ¹¹ Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gonosznak
 vérében. ¹² És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ítélő Isten e
 földön!

Chapter 59

¹ Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktámja; midőn [embereket] küldte Saul, és őrizék az ő házát, hogy megöljék őt. ² Szabadíts meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg engemet! ³ Szabadíts meg engemet a gonosztevőktől, és a vérontó emberek ellen tarts meg engemet; ⁴ Mert ímé lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; a nélkül, hogy hibás vagy vétkes volnék, Uram! ⁵ Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek [ellenem]: serkenj fel előmbe és lásd meg [ezeket!] ⁶ Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serkenj fel! Büntesd meg mind e pogányokat, ne könyörülj senkin, a ki hamisságot cselekszik. Szela. ⁷ Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb; körüljárják a várost. ⁸ Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szabványok vannak: hisz, [úgy mond], kicsoda hallja meg? ⁹ Te pedig, Uram, neveted őket, és megcsúfolod mind e pogány népet. ¹⁰ Hatalmá[val szemben] te reád vigyázok; mert Isten az én váram. ¹¹ Előmbe jön az én kegyelmes Istenem; látnom engedi Isten az én ellenségeim [romlását.] ¹² Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék; bujdosókká tedd őket a te hatalmaddal, és alázd meg őket Uram, mi paizsunk! ¹³ Szájuknak vétke az ő ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevélységükben; mert csak átkot és hazugságot szólnak. ¹⁴ Veszítsd el őket búsulásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek; és tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind a földnek határáig. Szela. ¹⁵ Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost. ¹⁶ Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak. ¹⁷ Én pedig éneklek a te hatalmadat, és reggelenkint zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján. ¹⁸ Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istenem!

Chapter 60

¹ Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak tanító miktámja; ² Mikor harczolt a mesopotámiai szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az Edomitákat

a Sívölgyben, tizenkétezeret. ³ Isten, elvetted minket, elszélesztetted minket; megharagudtál,
 hozz vissza minket! ⁴ Megrendítetted ez országot, ketté szakasztottad; építsd meg romlásait, mert
 megindult. ⁵ A te népeddel nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. ⁶ Adtál a téged
 félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért. Szela. ⁷ Hogy megszabaduljanak a te
 kedveltjeid: segíts jobboldal és hallgass meg minket! ⁸ Az ő szent helyén mondotta Isten:
 Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét: ⁹ Enyim Gileád és enyim Manasse,
 Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelőm. ¹⁰ Moáb az én mosdómedenczém,
 Edomra vetem az én sarumat; te Filisztea nékem örülj! ¹¹ Kicsoda vezet engem az erős városba?
 Kicsoda kísért el Edomig engem? ¹² Nem te-é, oh Isten, a ki megvetted minket, s nem vonultál
 ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? ¹³ Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség
 hiábavaló. ¹⁴ Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.

Chapter 61

¹ Az éneklőmesternek hangszerre: Dávidé. ² Hallgass meg, oh Isten, az én kiáltásomat;
 figyelmezzél az én könyörgésemre. ³ E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Víggy
 el engem [innen] a sziklára, a hova én nem jutok. ⁴ Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyom
 az ellenség ellen. ⁵ Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid
 árnyéka alá! Szela. ⁶ Mert te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelőinek
 örökségét megadtad nékem. ⁷ Adj napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre
 [nyujtsd.] ⁸ Isten előtt lakozzék örökké; kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg
 őt. ⁹ Így éneklek majd a te nevedet szüntelen, hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden
 napon.

Chapter 62

¹ Az éneklőmesternek, Jedutun szerint; Dávid zsoltára. ² Csak Istenben nyugoszik meg lelkem;
 tőle van az én szabadulásom. ³ Csak ő az én kösziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért
 nem rendülök meg felettből. ⁴ Meddig támadtok még egy ember ellen; [meddig] törtök ellene
 valamennyien, mint meghanyatlott fal és dülő kerítés ellen? ⁵ Csak arról tanácskoznak, mimódon
 vessék őt le méltóságából; szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. Szela.
⁶ Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem. ⁷ Csak ő az én kösziklám és
 szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. ⁸ Istennél van szabadulásom és
 dicsőségem; az én erős kösziklám, az én menedékem Istenben van. ⁹ Bízatok ő benne mindenkor,
 ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Istn a mi menedékünk. Szela. ¹⁰ Bizony hiábavalók a
 közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a
 semminél. ¹¹ Ne bízatok zsarolt javakban, és rablott jószággal ne kevélykedjete; a vagyonban,
 ha nő, ne bizakodjatok; ¹² Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom
 az Istené. ¹³ Tied Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinek az ő cselekedete szerint!

Chapter 63

¹ Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt. ² Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek
 téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs
 vize; ³ Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmat és dicsőségedet. ⁴
 Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. ⁵ Áldanálak ezért
 életem fogytaig; a te nevedben emelném fel kezeimet. ⁶ Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg
 lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam! ⁷ Ha reád gondolok ágyamban: örváltásról
 örváltásra rólad elmélkedem; ⁸ Mert segítségem voltál, és a te szárnyaidnak árnyékában
 örvendeztem. ⁹ Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a te jobbod megtámogat engem. ¹⁰ Azok pedig,
 a kik veszedelemre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak. ¹¹ Szablya martalékaiul esnek el,
 és a rókáknak lesznek eledelei. ¹² A király pedig örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, a ki
 ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

Chapter 64

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. ² Hallgasd meg, Isten, az én szómat, mikor panaszkodom;
 az ellenségtől való félelemtől mentsd meg éltetem. ³ Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől,
 a gonosztevőknek gyülekezetétől. ⁴ A kik megélesítik nyelvöket, mint a szablyát; irányozzák
 nyilokat, keserű beszédöket. ⁵ Hogy lövöldözzék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik
 azt, és nem félnek. ⁶ Megátalkodottak gonosz szándékukban; megegyeztek, hogy tört vetnek titkon,
 mondják: ki látja őket? ⁷ Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták; mindenikök keble
 és szíve kikutathatatlan. ⁸ De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtok sebet. ⁹ És megejtik
 őket, a nyelvök lesz ellenök; iszonyodik mindenki, a ki őket látja. ¹⁰ Akkor megfélemlenek mind
 az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét. ¹¹ Örvideni fog az igaz
 Istenben, és hozzá menekül; és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

Chapter 65

¹ Az éneklőmesternek; zsoltár; Dávid éneke. ² Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon;
 és néked teljesítik [ott] a fogadást. ³ Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test.
⁴ Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. ⁵ Boldog az, a kit te kiválasztasz és
 magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival,
 a te templomodnak szentségével! ⁶ Csodálatos dolgokat szólasz nekünk a te igazságodban,
 idvességünknek Istene; e föld minden szélének és a messze tengernek bizodalma; ⁷ A ki hegyeket
 épít erejével, körül van övezve hatalommal; ⁸ A ki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását,
 és a népek háborgását. ⁹ Félnék is jeleidtől a szélek lakói; a napkelet és nyugot határait
 megörvendezteted. ¹⁰ Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt. Istennek
 folyója tele van vizekkel; gabonát szerzesz nekik, mert úgy rendelted azt. ¹¹ Megitatod barázdáit,
 göröngyeit meglapítod; záporosóvel meglágyítod azt, termését megáldod. ¹² Megkoronázod az

esztendőt jóvoltoddal, és a te nyomdokaidon kövérség fakad; ¹³ Csepegnek a pusztá legelői és a halmokat vígság övezi. ¹⁴ A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; örvendeznek és énekelnek.

Chapter 66

¹ Az éneklőmesternek; zsoltár, ének. &Örvendezz Istennek, oh te egész föld. ² Énekeljétek az ő nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét! ³ Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid. ⁴ Az egész föld leborul előtted; énekel néked, éneklí a te nevedet. Szela. ⁵ Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain. ⁶ A tengert szárazzá változtatta, a folyamon gyalog mentek át: ott örvendeztünk ő benne. ⁷ A ki uralkodik az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. Szela. ⁸ Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok az ő dicséretének szavát. ⁹ A ki megeleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak. ¹⁰ Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, a mint tisztítják az ezüstöt. ¹¹ Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat. ¹² Embert ültettél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre. ¹³ Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, ¹⁴ A melyeket ajakim ígértek és szájam mondott nyomorúságomban. ¹⁵ Hízlalt juhokat áldozom néked égőáldozatul, kosok jóillatú áldozatával; ökröket bakokkal együtt áldozom néked. Szela. ¹⁶ Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel! ¹⁷ Hozzá kiálték az én szájjammal, és magasztalás volt nyelvem alatt. ¹⁸ Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram. ¹⁹ Ámde meghallgatott Isten, figyelmezett könyörgésem szavára. ²⁰ Áldott az Isten, a ki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét [nem vontá meg] tőlem.

Chapter 67

¹ Az éneklőmesternek, hangszerekkel; zsoltár; ének. ² Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orcáját rajtunk. Szela. ³ Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadításodat. ⁴ Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. ⁵ Örvendnek és vígadnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. Szela. ⁶ Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. ⁷ A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk; ⁸ Megáld minket az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

Chapter 68

¹ Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára, éneke. ² Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlölői. ³ A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől; ⁴ Az igazak pedig örvendeznek és vígadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel. ⁵ Énekeljete Istennek, zengedeztetek az ő nevének; csináljatok utat annak, a ki jön a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örüljetez előtte. ⁶ Árváknak atyja, özvegyeknek bírása az Isten az ő szentséges hajlékában. ⁷ Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. ⁸ Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: Szela. ⁹ A föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izráel Istene előtt. ¹⁰ Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala. ¹¹ Benne tanyázott a te gyülekezeted: te szerzed jóvoltodból a szegénynek, oh Isten! ¹² Az Úr ad vala szólások az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának. ¹³ A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat. ¹⁴ Ha cserények között heverték is: [olyanok lesztek, mint] a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy [mint] vitorla-tollai, a melyek színarany fényűek. ¹⁵ Mikor a Mindenható szétszórta

benne a királyokat, [mintha] hó esett [volna] a Salmonon. ¹⁶ Isten hegye a Básán hegye; sok halmú
 hegy a Básán hegye; ¹⁷ Mit kevélykedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten
 lakóhelyéül; bizony [ezen] lakozik az Úr mindörökké! ¹⁸ Az Isten szekere húszezer, ezer meg
 ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai [hegyen] az ő szent [hajléká]ban. ¹⁹ Felmentél a magasságba,
 foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben: még a pártütők is [ide jönnek] lakni, oh
 Uram Isten! ²⁰ Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!
²¹ Szela. Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, a ki megszabadít a haláltól.
²² Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek fejét, a bûneiben járónak üstökös koponyáját. ²³
²⁴ Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak, Hogy lábadat
 veresre fessed a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségéből lakomázzék. ²⁵ Látták a te bevonulásodat,
 oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. ²⁶ Elöl mennek vala az éneklők,
 utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok. ²⁷ A gyülekezetekben áldjátok az Istent, az Urat
 áldjátok, ti Izráel magvából valók! ²⁸ Ott a kis Benjámin, a ki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei
 és az ő gyülekezetök; a Zebulon fejedelmei [és] a Nafthali fejedelmei. ²⁹ Istened rendelte el a te
 hatalmat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél! ³⁰ A te Jeruzsálem felett álló
 hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat. ³¹ Fenyítsd meg a nádasnak vadját, a bikák
 csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket, a kik
 a háborúban gyönyörködnek. ³² Eljönnek majd a főemberek Égyiptomból; Szerecsenország hamar
 kinyújtja kezeit Istenhez. ³³ E földnek országai mind énekeljetez Istennek: zengjetez dicséretez
 az Úrnak! Szela. ³⁴ A ki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, [onnét] szól nagy kemény szóval.
³⁵ Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van.
³⁶ Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek.
 Áldott legyen az Isten!

Chapter 69

¹ Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé. ² Szabadíts meg engemet, oh Isten, mert a vizek
 lelkemig hatottak. ³ Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam,
 és az áradat elborít engem. ⁴ Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak,
 várván Istenemet. ⁵ Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélkül gyűlölnek engem; hatalmasok
 a vesztetre török, a kik ellenségeim alap nélkül; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem! ⁶
 Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak te előtted: ⁷ Ne
 szégyenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak
 miattam, a kik téged keresnek, oh Izráelnek Istene! ⁸ Mert te éretted viselek gyalázatot, [és] borítja
 pirontság az én orczámat. ⁹ Atyámfiái előtt idegenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénynyé. ¹⁰
 Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám.
¹¹ Ha sírok és böjtöléssel [gyötröm] lelkemet, az is gyalázatomra válik. ¹² Ha gyászruhába öltözöm,
 akkor példabeszédül vagyok nékik. ¹³ A kapuban ülők rólam szólanak, és a borozók rólam
 énekelnek. ¹⁴ Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed
 sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűségeddel. ¹⁵ Ments ki engem az
 iszaptól, hogy el ne sülyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölőimtől és a feneketlen vizekből; ¹⁶
 Hogy el ne borítsa a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon
 felettem! ¹⁷ Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmasságodnak
 sokasága szerint tekints én reám; ¹⁸ És ne rejtse el orczádat a te szolgálótól; mert szorongattatom
 nagyon: siess, hallgass meg engem! ¹⁹ Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én
 ellenségeimért szabadíts meg engem. ²⁰ Te tudod az én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat;
 jól ismered minden szorongatómat. ²¹ A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem; várok vala
 részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találék. ²² Sőt ételemben mérget adnak vala, és
 szomjúságomban eczettel itatnak vala engem. ²³ Legyen az ő asztalok előttök törre, és a
 bátorságosoknak hálóvá. ²⁴ Setétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat
 tedd mindenkorra roskataggá. ²⁵ Önts ki a te haragodat reájok, és a te haragodnak búsulása érje
 utól őket. ²⁶ Legyen az ő palotájok pusztá, és az ő hajlékukban ne legyen lakos; ²⁷ Mert a kit te

megvertél, azt üldözik, és a tőled sujtottak fájdalját szólnak meg.²⁸ Szedd össze álnokságaikat,
 és a te igazságodra ne jussanak el.²⁹ Töröltsenek ki az élők könyvéből, és az igazak közé ne
 irattassanak.³⁰ Engem pedig, a ki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te
 segedelmed!³¹ Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással.³² És kedvesebb
 lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tuloknál.³³ Látják [ezt] majd a szenvedők
 és örülnek; ti Istent keresők, elevenedjék a ti szívetek!³⁴ Mert meghallgatja az Úr a szegényeket,
 és az ő foglyait nem veti meg.³⁵ Dicsérik őt az egek és a föld; a tengerek és a mi csak mozog
 azokban!³⁶ Mert megtartja Isten a Siont, és megépíti Júdának városait; és ott lakoznak majd és
 bírni fogják azt.³⁷ És az ő szolgálóinak maradékai öröklék azt, és abban laknak majd, a kik szeretik
 az ő nevét.

Chapter 70

¹ Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékeztetésre. ² Isten, az én szabadításomra, Uram, az én
 segítségemre siess!³ Szégyenüljenek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza
 és gyalázat érje őket, a kik bajomat kívánják.⁴ Hátráljanak meg gyalázatosságuk miatt, a kik azt
 mondják nékem: Hehé, hehé!⁵ Örülnek és örvendeznek majd benned mindazok, a kik keresnek
 tégedet, és ezt mondják majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az
⁶ Isten! Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzám, oh Isten; segedelmem és szabadítóm
 vagy te Uram: ne késsél!

Chapter 71

¹ Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha. ² A te igazságod szerint ments meg és
 szabadíts meg engem; hajtsd hozzám füledet és tarts meg engem.³ Légy sziklaváram, a hova
 menekülhessek szüntelen; rendelkezél megtartásom felől, mert köszálom és erősségem vagy te.
⁴ Én Istenem, szabadíts meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából!

⁵ Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, én bizodalمام gyermekségemtől fogva!
⁶ Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én
⁷ dicséretem szüntelen. ⁸ Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erős bizodalمام.
⁹ Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel. ¹⁰ Ne vess el engem az én
¹¹ vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem! ¹² Mert felőlem szólanak
¹³ elleneim, és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak, ¹⁴ Mondván: Az Isten elhagyta őt!
¹⁵ Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, a ki megszabadítsa. ¹⁶ Oh Isten, ne távozzál el tőlem!
¹⁷ Én Istenem, siess segítségemre! ¹⁸ Szégyenüljenek meg és enyészsenek el életemnek ellenségei;
¹⁹ borítsa szégyen és gyalázat azokat, a kik vesztémre törnek! ²⁰ Én pedig szüntelen reménylek, és
²¹ szaporítom minden te dicséretedet. ²² Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te
²³ szabadításodat, mert számát sem tudom. ²⁴ Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te
²⁵ igazságodról emlékezem! ²⁶ Oh Isten, gyermekségemtől tanítottál engem; és mind mostanig
²⁷ hirdetem a te csudadolmaidat. ²⁸ Vénségemig és megőszülésemig se hagyj el engem, oh Isten,
²⁹ hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden következőnek a te nagy tetteidet.
³⁰ Hisz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló
³¹ te hozzád, oh Isten?! ³² A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk, [de] ismét megelevenítesz,
³³ és a föld mélységéből ismét felhozol minket. ³⁴ Megsokasítod az én nagyságomat; hozzám fordulsz
³⁵ [és] megvigasztalsz engem. ³⁶ Én is tisztellek téged lanttal a te hűségédért, én Istenem! Éneklek
³⁷ néked hárfával, oh Izráelnek szentje! ³⁸ Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és
³⁹ lelkem is, a melyet megváltottál. ⁴⁰ Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert
⁴¹ megszégyenültek és gyalázzalattal illettetek, a kik vesztémre törnek.

Chapter 72

¹ Salamoné. &Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. ² Hadd
³ ítélje népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. ⁴ Teremjenek a hegyek békességet

⁴ a népnek, és a halmok igazságot. Legyen bírása a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködőknek
⁵ fiain, és törje össze az erőszakoskodót. Féljenek téged, a míg a nap áll és a meddig a hold fénylik,
⁶ nemzedékről nemzedékre. Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet.
⁷ Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold. ⁸ És uralkodjék
⁹ egyik tengertől a másik tengerig, és a [nagy] folyamtól a föld határáig. Boruljanak le előtte a
¹⁰ pusztalakók, és nyalják ellenségei a port. Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba
¹¹ és Seba királyai adománynyal járuljanak elé. Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden
¹² nemzet szolgáljon néki. Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs
¹³ segítője. Könyörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; ¹⁴ Az
¹⁵ elnyomástól és erőszaktól megmenti lelköket, és vérök drága az ő szemében. És éljen ő és
¹⁶ adjanak néki Seba aranyából; imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden napon. Bő
¹⁷ gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölcse, mint a Libanon, s viruljon a
¹⁸ városok népe, mint a földnek füve. Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz;
¹⁹ vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt. Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene,
²⁰ a ki csudadolgokat cselekszik egyedül! Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindörökké, és
 teljék be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen! Itt végződnek Dávidnak, az Isai fiának
 könyörgései.

Chapter 73

¹ Aszáf zsoltára. &Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívűek. ² De én?!
³ Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem iszamodtak. Mert irigykedtem
⁴ a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük
⁵ állandó. A halandók nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem ostoroztatnak. ⁶ Ezért
⁷ nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. A kövérség miatt kinn ülnek
⁸ az ő szemeik, elméjük gondolatjai csaponganak. Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak;

9 elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tátogatják szájokat, és nyelvök eljárja a földet.
 10 Azért fordul az ő népe ide, hogy tele [pohár] vizet szürcsölnek; 11 És mondják: Mint tudhatná
 ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem? 12 Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban
 vagyont gyűjtenek! 13 Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban
 kezeimet; 14 Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztatom minden reggel! 15 Ha azt
 mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el. 16 Gondolkodom, hogy ezt
 megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. 17 Mígnem bemenék az Isten szent helyébe:
 megértém azoknak sorsát. 18 Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetetted ki
 őket. 19 Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. 20 Mint
 álmot, ha felszerkenünk: te Uram, ha felserkensz, [úgy] veted meg képöket. 21 Hogyha keseregne
 szívem, és háborognának veséim: 22 Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktan állat volnék
 te irántad. 23 De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. 24 Tanácsoddal
 igazatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. 25 Kicsodám van az egekben? Náladnál
 egyébben nem gyönyörködöm e földön! 26 Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek
 kösziklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké! 27 Mert ímé, a kik eltávoznak tőled,
 elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. 28 De én? Isten közelsége oly igen jó nékem.
 Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

Chapter 74

1 Aszáf tanítása. &Miért vetettél el, oh Isten, teljesen? Miért füstölög haragod a te legelődnök
 juhái ellen? 2 Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régen szerzettél és a melyet
 megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! 3 Lépj fel a teljes
 pusztaságba; mindent tönkre tett az ellenség a szent helyen! 4 Támadóid a te gyülekezeted
 hajlékában ordítanak: jeleiket tűzték fel jelekké. 5 Úgy tűnnek fel, mint mikor valaki fejszékét

⁶ emelgeti az erdőnek sűrű fáira. Faragványait már mind összetördelték: fejszékkel és pörölyökkel.
⁷ Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették. ⁸ Ezt mondták
⁹ szívökben: Dúljuk fel őket mindenestől! Felgyújtották Istennek minden hajlékát az országban.
¹⁰ Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk, a ki tudná: meddig tart [ez?]
¹¹ Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-é az ellenség a te nevedet? ¹¹ Miért
¹² húzod vissza kezedet, jobbodat? [Vond] ki kebeledből: végezz! ¹² Pedig Isten az én királyom
¹³ eleitől fogva, a ki szabadításokat mível e föld közepette. ¹³ Te hasítottad ketté a tengert erőddel;
¹⁴ te törted össze a czethalak fejait a vizekben. ¹⁴ Te rontottad meg a leviathánnak fejét, s adtad azt
¹⁵ eledelül a pusztai népnek. ¹⁵ Te fakasztottad fel a forrást és patakot, te száraztottad meg az örök
¹⁶ folyókat. ¹⁶ Tiéd a nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és a napot. ¹⁷ Te szabta
¹⁸ meg a földnek minden határát: a nyarat és a telet te formáltad. ¹⁸ Emlékezzél meg erről: ellenség
¹⁹ szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet. ¹⁹ Ne adjad a fenevadnak a te
²⁰ gerliczédnek lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél meg végképen! ²⁰ Tekints a
²¹ szövetségre; mert telve vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal. ²¹ A megrontott ne térjen
²² szégyenvallással vissza; a nyomorult és szûkölködő dicsérje a te nevedet. ²² Kelj fel, oh Isten, és
²³ véd a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyaláztatásodról, a melylyel naponként illet téged a bolond!
²³ Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen
 nevededik!

Chapter 75

¹ Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszáf zsoltára, ének. ² Tisztelünk téged, oh Isten,
³ tisztelünk; neved közel van, hirdetik csodatetteid. ³ Ha megszabom a határidőt, én méltányosan
⁴ ítélek. ⁴ A föld és annak minden lakosa elcsügged; én erősítem meg annak oszlopait. Szela. ⁵ A
⁶ kérkedőknek azt mondom: Ne kérkedjete; és a gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat! ⁶ Ne emeljétek
⁷ magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal; ⁷ Mert nem napkelettől, sem

napnyugattól, s nem is a puszta felől [támad] a felmagasztalás; ⁸ Hanem Isten a bíró, a ki egyet megaláz, mást felmagasztal! ⁹ Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is iszsza és szopja a föld minden gonosztevője. ¹⁰ Én pedig hirdetem [ezt] mindörökké, és éneket mondok a Jákób Istenének. ¹¹ És a gonoszoknak szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

Chapter 76

¹ Az éneklőmesternek hangszerekkel; Aszáf zsoltára, ének. ² Ismeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve Izráelben. ³ Mert hajléka van Sálemben, és lakhelye Sionban. ⁴ Ott törte össze a kézív villámain, paizst, szablyát és a hadat. Szela. ⁵ Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. ⁶ Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat aluszsza, és minden hős kezének ereje veszett. ⁷ A te dorgálásodtól, oh Jákób Istene, megsibbadt mind szekér, mind ló. ⁸ Te, te rettenetes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor haragszol? ⁹ Az egeből jelentted ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett, ¹⁰ Mikor felkelt Isten az ítéletre, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját! Szela. ¹¹ Mert az emberek haragja megdicsőít téged, miután felövezed végső haragodat. ¹² Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindnyájan, a kik ő körülte laknak, hozzanak ajándékot a Rettenetesnek. ¹³ Mert a fejedelmek gögjét megtöri, rettenetes a föld királyaihoz.

Chapter 77

¹ Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszáfé, zsoltár. ² Szavamat Istenhez [emelem] és kiáltok; szavamat Istenhez [emelem], hogy figyelmezzon reám. ³ Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. ⁴ Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem. Szela. ⁵ Szemeimet ébren tartod;

hánykolódom, de nem szólhatok. ⁶ Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről. ⁷
 Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben elgondolkodom és azt kutatja lelkem: ⁸ Avagy
 mindörökké elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró? ⁹ Avagy végképen elfogyott-é az ő
 kegyelme? vagy megszûnik-é ígérete nemzedékről nemzedékre? ¹⁰ Avagy elfelejtkezett-é
 könyörülni Isten? avagy elzárta-é haragjában az ő irgalmát? Szela. ¹¹ És mondám: Ez az én
 betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott. ¹² Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről,
 sőt megemlékezem hajdani csodáidról; ¹³ És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről
 gondolkodom. ¹⁴ Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? ¹⁵ Te
 vagy az Isten, a ki csodát mívelsz; megmutattad a népek között a te hatalmadat. ¹⁶ Megváltottad
 népedet karoddal a Jákób és a József fiait. Szela. ¹⁷ Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a
 vizek és megfélemlének; a mélységek is megrázkódnak. ¹⁸ A felhők vizet ömlesztének;
 megzendülének a fellegek, és a te nyílaid széllyel futkostanak. ¹⁹ Mennydörgésed zúgott a
 forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld.
²⁰ Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. ²¹ Vezetted
 mint nyáját, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

Chapter 78

¹ Aszáf tanítása. &Figyelj én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számnak beszédeire.
² Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtett dolgokat szólok a régi időből. ³ A miket hallottunk
 és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nekünk, ⁴ Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő
 nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. ⁵ Mert
 bizonysgot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek felől megparancsolta
 atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; ⁶ Hogy megtudja [azokat] a jövő nemzedék, a fiak,
 a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék [azokat] fiaiknak; ⁷ Hogy Istenbe vessék reménységüket
 és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák. ⁸ Hogy ne legyenek
 olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd,

9 és lelke sem volt hû Isten iránt. Efraim fiai, a fegyveres íjászok hátat fordítottak az ütközet napján;
 10 Nem õrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni az õ törvényében; 11 Sõt
 elfelejtkeztek az õ tetteirõl, csodáiról, a melyeket mutatott nékik. 12 Apáik elõtt csodát mívelt
 Égyiptom földjén, a Czoán mezején. 13 Ketté választotta a tengert s átvitte õket; és felállította a
 vizeket fal gyanánt. 14 Vezette õket nappal felhõben, és egész éjen át tûznek világosságában. 15
 Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bõségesen, akárcsak a mélységes vizekbõl. 16
 Patakokat fakasztott a kõsziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett: 17 Mégis folyvást
 vétkeztek ellene, és haragították a Felségest a pusztában; 18 És megkísérték Istent az õ szívõkben,
 enni valót kérvén az õ kivánságuk szerint. 19 És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-é
 Isten asztalt teríteni a pusztában? 20 Ímé, megcsapta a kõsziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek;
 de vajjon tud-é kenyeret is adni? avagy készíthet-é húst az õ népének? 21 Meghallotta az Úr és
 megharagudott ezért, és tûz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izráel ellen; 22 Mert nem
 hittek Istenben, és nem bíztak az õ segedelmében, 23 És ráparancsolt a felhõkre ott fenn, és az
 egek ajtait megnyitotta. 24 És hullatott reájuk mannat eledelül, és mennyei gabonát adott nékik.
 25 Angyalok kenyerét ette az ember, bõséggel vetett nékik eleséget, 26 Megindítá a keleti szelet
 az egekben, és elhozá erejével a déli szelet; 27 És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és annyi
 madarat, mint a tenger fõvénye. 28 És leszállítá azokat az õ táboruk közepére, az õ sátoraikhoz
 köröskörül. 29 Evének azért és igen megelégedének, és a mit kívántak, azt hozá nékik. 30 Még
 fel sem hagytak a kivánságukkal; az étel még a szájukban vala: 31 Mikor az Isten haragja felgerjede
 ellenök, és fõbbjeik közül [sokakat] megöle, és Izráelnek ifjait levágá; 32 Mindamellet is újra
 vétkezének, és nem hívének az õ csodadolgaiban. 33 Azért hiábavalóságban töltette el napjaikat,
 éveiket pedig rettegésben. 34 Ha õlte õket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresék. 35 És
 eszõkbe vevék, hogy Isten az õ sziklájok, és a felséges Isten az õ megváltójok; 36 És hízelkedének
 néki szájokkal, nyelvökkel pedig hazudozának néki. 37 De szívõk nem volt tökéletes iránta, és
 nem voltak hûségesek az õ szövetségéhez; 38 Õ azonban irgalmas és bûnbocsátó, nem semmisít

meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. ³⁹ Azért eszébe vevé, hogy
 test űk, [és olyanok, mint] az ellebbenő szél, a mely nem tér vissza. ⁴⁰ Hányszor keserítették őt a
 pusztában, [hányszor] illették fájdalommal a kietlenben?! ⁴¹ És újra kísértették az Istent, és
 ingerelték Izráel szentjét. ⁴² Nem emlékeztek meg az ő kezéről, [sem] a napról, a melyen
 megváltotta őket a nyomorgatótól; ⁴³ Midőn kitűzte jeleit Égyiptomban, és csodáit a Czoán
 mezején. ⁴⁴ És vérré változtatta folyóikat, hogy nem ihatták patakjaikat. ⁴⁵ Legyeket bocsáta
 reájok, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusztítá őket. ⁴⁶ Odaadta termésőket a szöcskének,
 s munkájuk gyümölcsét a sáskának. ⁴⁷ Jégesővel pusztítá el szőlőjüket, s figefáikat köesővel. ⁴⁸
 Odaveté barmaikat a jégesőnek, marháikat pedig a mennyköveknek. ⁴⁹ Rájok bocsátá haragjának
 tüzét, mérgét, búsulását és a szorongatást: a gonosz angyalok seregét. ⁵⁰ Utat tört haragjának, s
 nem tartotta meg a haláltól lelkőket, és életőket döghalálnak veté. ⁵¹ És megőle minden elsőszülöttet
 Égyiptomban, az erő zsengejét Khám sátoiraiban. ⁵² Elindítá mint juhokat, az ő népét, s vezeté
 őket, mint nyáját a pusztában. ⁵³ És vezeté őket biztonságban, és nem félének, ellenségeiket pedig
 elborítá a tenger. ⁵⁴ És bevivé őket az ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerzett az ő
 jobbkezevel. ⁵⁵ És kiűzé előlük a pogányokat, és elosztá nekik az örökséget sorsvetéssel; és
 letelepíté azok sátoiraiban az Izráel törzseit. ⁵⁶ De megkisérték és megharagíták a magasságos
 Istent, és nem őrizék meg bizonyságait; ⁵⁷ Elfordulának ugyanis és hűtlének levének, mint apáik;
 visszafelé fordulának, mint a csalfa kézív. ⁵⁸ Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották
 faragott bálványaikkal. ⁵⁹ Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izráelt felette megútálá. ⁶⁰ És
 elveté magától Silói hajlékát, a sátort, a melyben lakott vala az emberek között; ⁶¹ Sőt fogságba
 viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe. ⁶² És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő
 öröksége ellen felgerjede. ⁶³ Ifjait tűz emészté meg, és szűzei nem énekeltek meg. ⁶⁴ Papjai
 fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást. ⁶⁵ Akkor felserkene az Úr,
 mintegy álomból; mint hős, a ki bortól vigadoz; ⁶⁶ És visszaveré ellenségeit; s örök gyalázatot
 vete reájok. ⁶⁷ Azután megútálá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; ⁶⁸ Hanem a

Júda törzsét választá; a Sion hegyét, a melyet szeret. ⁶⁹ És megépíté szent helyét, mint egy magas [vár]at; mint a földet, a melyet örök időre fundált. ⁷⁰ És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaiból. ⁷¹ A szoptatós juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. ⁷² És legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

Chapter 79

¹ Aszáf zsoltára. &Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet köhalommá tették. ² Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadjainak. ³ Ontották vérüket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket. ⁴ Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül a körülünk lakóknak. ⁵ Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjedez féltő szerelmed, mint a tűz? ⁶ Ontsd ki haragodot a pogányokra, a kik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; ⁷ Mert megemésztették Jákóbot, és hajlékát elpusztították. ⁸ Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkéiről; siess elénk irgalmasságoddal, mert megnyomorodunk nagyon. ⁹ Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. ¹⁰ Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgáid kiontott véréért való bosszúállásod. ¹¹ Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait; ¹² És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a melylyel illettek téged, oh Uram! ¹³ Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

Chapter 80

¹ Az éneklőmesternek a sosannim-éduthra; Aszáf zsoltára. ² Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, a ki vezérled Józsefet, mint juhnyáját; a ki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényeddel! ³ Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszd fel a te hatalmat, és jöjj el, hogy szabadíts meg minket! ⁴ Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk. ⁵ Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek könyörgésére? ⁶ Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket. ⁷ Perpatvarrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. ⁸ Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk! ⁹ Égyiptomból szőlőt hozál ki, kiüzéd a pogányokat és azt elültetéd. ¹⁰ Helyet egyengettél előtte, és gyökeret eresztett, és ellepé a földet. ¹¹ Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszei [olyanok lettek, mint] az Isten cédrusfái. ¹² Sarjait a tengerig ereszté, és hajtásait a folyamig. ¹³ Miért rontottad el annak gypûit, hogy szaggathassa minden járókelő? ¹⁴ Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. ¹⁵ Oh Seregek Istene! kérlek, térj vissza, tekints alá az egeből és lásd és tekintsd meg e szőlőt! ¹⁶ És a csemetét, a mit jobbod ültetett, a sarjat, melyet felneveltél! ¹⁷ Elégett a tűzben, levágatott; arcod haragjától elvesznek. ¹⁸ Legyen a te kezéd a te jobbodnak férfián, és az embernek fián, a kit megerősítettél magadnak, ¹⁹ Hogy el ne térjünk tőled. Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet. ²⁰ Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

Chapter 81

¹ Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé. ² Örvendezetek Istennek, a mi erősségünknek; ujjongjatok a Jákób Istenének! ³ Dalt zengjetez és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával együtt. ⁴ Fújjatok kürtöt új holdra, holdtöltekor, a mi ünnepünk napján; ⁵ Mert végzett dolog ez Izráelnél, a Jákób Istenének rendelése. ⁶ Bizonyosságul tette ő a József nemzetségében, a mikor kijött Égyiptom földé ellen. Nyelvet hallék [ott,] a mit nem tudtam. ⁷ Megszabadítottam a tehertől

⁸ az ő vállát, kezei megmenekültek a kosártól. A nyomorúságban segítségül hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. Szela. ⁹ Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyosságot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem! ¹⁰ Ne legyen te nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! ¹¹ Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm azt. ¹² De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. ¹³ Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint. ¹⁴ Oh, ha az én népem hallgatna reám, [s] Izráel az én utaimon járna! ¹⁵ Legott megaláznám ellenségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem. ¹⁶ Az Úrnak gyűlölői hízelegnének néki, és örökkévaló volna az ő idejük. ¹⁷ És ő megelégténe őt java búzával, és sziklából folyó mézzel töltenélek be téged!

Chapter 82

¹ Aszáf zsoltára. &Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítél az istenek között. ² Meddig ítélték még hamisan, és emelitek a gonoszok személyét? Szela. ³ Ítéltetek a szegénynek és árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot! ⁴ Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítsátok ki. ⁵ Nem tudnak, nem értenek, setéségben járnak; a földnek minden fundamentoma inog. ⁶ Én mondtam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan: ⁷ Mindamellet meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint akármely főember. ⁸ Kelj fel, oh Isten, ítélj meg a földet, mert néked jutnak örökségül minden népek.

Chapter 83

¹ Ének; Aszáf zsoltára. ² Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! ³ Mert ímé, háborognak ellenségeid, s gyűlölőid fejüket emelik. ⁴ Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s

védenczeid ellen terveket szőnek.⁵ Ezt mondják: Jertek, vesszük el őket, hogy ne legyenek
 nemzet, hogy ne emlegessék többé Izráel nevét!⁶ Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget
 kötöttek ellened:⁷ Az Edomiták és Ismáeliták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok;⁸ A Gebaliták,
 Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok Tyrus lakosaival együtt.⁹ Az asszir is szövetkezett
 velök, segítőtjévé lettek a Lót fiainak. Szela.¹⁰ Úgy bánj velök, mint Midjással, mint Siserával,
 mint Jábinnal a Kison patakjánál!¹¹ A kik elvesztek vala Endornál, [és] a föld szemetjévé lőnek.
¹² Tedd őket, fejedelmöket olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és Szalmonát, minden
 felkentjökkel,¹³ A kik ezt mondták: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékait!¹⁴ Én Istenem!
 Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő, [és] a milyen a polyva a szél előtt;¹⁵ Olyanokká, mint
 a tűz, a mely meggyújtja az erdőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket.¹⁶ Így kergesd őket
 a te szélvészeddel, és forgószeleddel így rettentsd őket!¹⁷ Töltsd el orcájukat gyalázzal, hogy
 keressék Uram a te nevedet!¹⁸ Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké, és piruljanak és
 pusztuljanak,¹⁹ Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges [Isten]
 az egész földön.

Chapter 84

¹ Az éneklőmesternek, a gittitre; Kóráh fiainak zsoltára. ² Mily szerelmetesek a te hajlékaid,
 Seregeknek Ura!³ Kiváncozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem
 ujjongnak az élő Isten felé.⁴ A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait
 helyezhesse, - a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem!⁵ Boldogok, a kik
 lakoznak a te házában, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela.⁶ Boldog ember az, a kinek te vagy
 erőssége, [s] a te ösvényeid vannak szívében.⁷ Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt;
 bizony áldással borítja el korai eső.⁸ Erőről erőre jutnak, [míg] megjelennek Isten előtt a Sionon.
⁹ Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; hallgasd meg Jákóbnak Istene!

¹⁰ Szela. ¹¹ Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkent ed orczáját! ¹² Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysem ezer [másutt;] inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában! ¹³ Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek. ¹⁴ Seregeknek Ura! Boldog ember az, a ki bízik benned.

Chapter 85

¹ Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára. ² Jóakarattal voltál Uram a te földedhez. Visszahoztad a Jákób [nemzetségéből] való foglyokat. ³ Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnüket. Szela. ⁴ Elhárítottad [róluk] minden búsulásod, elfordítottad haragod gerjedezését. ⁵ Hozz vissza bennünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg ellenünk való bosszankodásodat! ⁶ Avagy mindörökké haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-é haragod? ⁷ Avagy nem elevenítesz-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned? ⁸ Mutasd meg nekünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat adjad mi nekünk! ⁹ Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélkül békességet szól az ő népének és kegyeltjeinek, hogy vissza ne térjenek a bolondságra. ¹⁰ Bizonyára közel van az ő szabadítása az öt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. ¹¹ Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. ¹² Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből. ¹³ Az Úr is megadja a jót, és földünk is megtermi gyümölcsét. ¹⁴ Igazság jár előtte és követi őt az ő lépéseinek útján.

Chapter 86

¹ Dávid imádsága. &Hajtsd hozzám Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én! ² Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, a ki bízik benned. ³ Könyörülj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! ⁴

Vidámítsd meg a te szolgádnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. ⁵ Mert te Uram jó
 vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú mindazokhoz, a kik hozzád kiáltanak. ⁶ Figyelmezzél
 Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én könyörgésemnek szavát! ⁷ Nyomorúságomnak
 idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. ⁸ Nincsen Uram hozzád hasonló az istenek
 között, és nincsenek hasonlóak a te munkáidhoz! ⁹ Eljönnek a népek mind, a melyeket alkottál, és
 leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet. ¹⁰ Mert nagy vagy te és csodadolgokat mívelsz;
 csak te vagy Isten egyedül! ¹¹ Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassak a te igazságodban,
 [és] teljes szívvel féljem nevedet. ¹² Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem
 a te nevedet örökké! ¹³ Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélységes
 pokolból. ¹⁴ Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, [a kik]
 meg sem gondolnak téged. ¹⁵ De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra,
 nagy kegyelmű és igazságú! ¹⁶ Tekints reám és könyörülj rajtam! Add a te erődöt a te szolgádnak,
 és szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát! ¹⁷ Adj jelt nékem javamra, hogy lássák az én
 gyűlölőim és szégyenüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvigasztalsz engem.

Chapter 87

¹ Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. &A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát. ²
 Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát. ³ Dicsőséges dolgokat
 beszélnek felőled, te Istennek városa! Szela. ⁴ Előszámlálom Égyiptomot és Bábelt, mint ismerőimet.
 Ímé Filisztea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született. ⁵ És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind
 amaz ott született, és ő, a Felséges, erősíti azt. ⁶ Az Úr beírván, feljegyzí a népet: ez ott született!
 Szela. ⁷ És tánczolvá énekelik: minden forrásaim te benned vannak.

Chapter 88

¹ Ének. A Kórah fiainak zsoltára. Az éneklőmesternek a Mahalath-
 lehannóthra. Az Ezrahita Hémán tanítása. ² Uram, szabadításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: ³
 Jusson elődbe imádságom, hajtsd füled az én kiáltásomra! ⁴ Mert betelt a lelkem
 nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott. ⁵ Hasonlatossá lettem a sírba szállókhoz; olyan vagyok,
 mint az erejevesztett ember. ⁶ A holtak közt van az én helyem, mint a megölteknek, a kik
 koporsóban fekszenek, a kiktől többé nem emlékezel, mert elszakasztattak a te kezedtől. ⁷ Mély
 sírba vetted be engem, sötétségbe, örvények közé. ⁸ A te haragod reám nehezedett, és minden
 haboddal nyomtál engem. Szela. ⁹ Elszakasztottad ismerőseimet tőlem, utálatná tettél előttök
 engem; berekesztettem és ki nem jöhetek. ¹⁰ Szemem megsenyvedett a nyomorúság miatt; kiáltalak
 téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet. ¹¹ Avagy a holtakkal teszel-é csodát?
 Felkelnek-é vajjon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? Szela. ¹² Beszélnek-é a koporsóban a te
 kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén? ¹³ Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat, és
 igazságodat a feledékenység földén? ¹⁴ De én hozzád rimáncodom, Uram, és jó reggel elédbe jut
 az én imádságom: ¹⁵ Miért vetsz el hát Uram engem, [és] rejtet el orczádat én tőlem? ¹⁶ Nyomorult
 és holteleven vagyok ifjúságomtól kezdve; viselem a te rettentéseidet, roskadozom. ¹⁷ Általmentek
 rajtam a te búsulásaid; a te szorongatásaid elemésztettek engem. ¹⁸ Körülvettek engem, mint a
 vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem. ¹⁹ Elszakasztottál tőlem barátot és rokont;
 ismerőseim a - setétség.

Chapter 89

¹ Az Ezrahita Ethán tanítása. ² Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké! Nemzetségről
 nemzetségre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! ³ Mert azt mondom: Örökké megáll
 a te kegyelmessed, és megerősítetted a te hűséges voltodat az egekben, [mondván:] ⁴ Szövetséget
 kötöttem az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: ⁵ Mindörökké

megerősítem a te magodat, és nemzetségről nemzetségre megépítem a te királyi székedet. Szela.
 6 És az egek dicsérik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében.
 7 Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, [s ki] olyan, mint az Úr, az istenek fiai között?
 8 Igen rettenetes Isten [ő] a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, a kik körülte vannak.
 9 Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz
 10 téged. Te uralkodol a tengernek kevélységén; mikor az ő habjai felemelkednek, te csendesíted
 11 le azokat. Te rontád meg Égyiptomot mintegy átdöföttet; erős karoddal elszélesztetted
 12 ellenségeidet. Tied az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad. 13
 14 Az északot és a délt te teremtetted, a Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek. A te
 15 karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbod méltóságos. Igazság és jogosság a te királyi
 16 székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt. Boldog nép az, a mely megérti a kürt
 17 szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! A te nevedben örvendeznek egész nap;
 18 és a te igazságodban felmagasztaltatnak. Mert az ő erejüknek ékessége te vagy; a te jóakarattal
 19 emeled fel a mi szarvunkat is. Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk.
 20 Akkor látásban szóltál a te kegyelmednek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek,
 21 felmagasztaltam a népből választottat; Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal
 22 kentem fel őt, A kivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt. 23 Nem
 24 nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; Mert ő előtte rontom
 25 meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölőit. És vele lesz az én hűségem és kegyelmem,
 26 és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő
 27 jobbát a folyóvizekre. Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom
 28 kösziklájja! Én meg elsőszülöttemmé teszem őt [és] felebbvalóvá a föld királyainál. 29 Örökké
 30 megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos [marad] ő vele. És az ő
 31 magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Ha az ő fiai
 32 elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; Ha az én rendelkezéseimet

megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: ³³ Akkor vesszővel látogatom meg az ő
 bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; ³⁴ De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és
 az én hűséges voltomban nem hazudom. ³⁵ Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött
 az én számból, el nem változtatom. ³⁶ Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajjon
 megcsalhatnám-é Dávidot? ³⁷ Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem,
 mint a nap. ³⁸ Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonyosság. Szela.
³⁹ De te [mégis] elvetted és megútáltad [őt,] és megharagudtál a te felkentetre. ⁴⁰ Felbontottad
 a te szolgáladdal [kötött] szövetséget, földre tiportad az ő koronáját. ⁴¹ Lerontottad az ő kőfalait
 mind; romokká tetted erősségeit. ⁴² Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá lőn az ő
 szomszédai előtt. ⁴³ Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbát, és megvidámítottad minden
 ellenségét. ⁴⁴ Még fegyverének élet is elvetted, és nem segítetted őt a harcban. ⁴⁵ Eltörlötted az
 ő fényességét, és az ő királyi székét a földre vetted. ⁴⁶ Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted,
 gyalázatot borítottál reá. Szela. ⁴⁷ Meddig rejtegeted még magad, oh Uram, szüntelen, [és] ég a
 te haragod, mint a tűz? ⁴⁸ Emlékezzél meg rólam: mily [rövid] az élet! Mily semmire teremtetted
 te mind az embernek fiait! ⁴⁹ Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásjon halált [s] megszabadítsa
 magát a Seolnak kezéből? Szela. ⁵⁰ Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél
 Dávidnak a te hűséges voltodra! ⁵¹ Emlékezzél meg Uram a te szolgálidnak gyalázatjokról! hogy
 sok népnek [gyalázatját] hordozom keblemben, ⁵² A melyekkel gyaláztak a te ellenségeid Uram,
 a melyekkel gyalázták a te felkenteknek lépéseit. ⁵³ Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és
 Ámen.

Chapter 90

¹ Mózesnek, az Isten emberének imádsága. &Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről
 nemzedékre! ² Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké

te vagy Isten. ³ Te visszatéríted a halandót a porba, és ezt mondd: Térjtek vissza embernek fiai!
⁴ Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel.
⁵ Elragadod őket; [olyanokká] lesznek, [mint az] álom; mint a fű, a mely reggel sarjad; ⁶ Reggel
 virágzik és sarjad, [és] estvére elhervad és megszárad. ⁷ Bizony megemésztetünk a te haragod
 által, és a te búsulásod miatt megromlunk! ⁸ Elédbe vetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket
 a te orczádnak világa elé. ⁹ Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt;
 megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet. ¹⁰ A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő,
 vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részök nyomorúság és fáradság, a mely gyorsan
 tovatűnik, mintha repülnénk. ¹¹ Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint
 való bosszúállásodat? ¹² Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. ¹³
 Térj vissza Uram! meddig késele? és könyörülj a te szolgáláidon. ¹⁴ Jó reggel elégíts meg minket a
 te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben. ¹⁵ Vidámíts meg minket
 a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk. ¹⁶
 Láttassék meg a te műved a te szolgáláidon, és a te dicsőséged azoknak fiain. ¹⁷ És legyen az Úrnak,
 a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi
 kezünknek munkáját tedd állandóvá!

Chapter 91

¹ Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. ² Azt
 mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom! ³ Mert ő szabadít meg téged a
 madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. ⁴ Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt leszen
 oltalmad; paizs és pánczél az ő hűsége. ⁵ Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól
 nappal; ⁶ A dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely délben pusztít. ⁷ Elesnek
 mellőled ezereken, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít. ⁸ Bizony szemekkel
 nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését! ⁹ Mert [azt mondtad] te: Az Úr az én oltalmam;

a Felségest választottad a te hajlékoddá: ¹⁰ Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget
 a sátorodhoz; ¹¹ Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban.
¹² Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. ¹³ Oroszlánon és áspiskígyón jársz,
 megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. ¹⁴ Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom
 őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! ¹⁵ Segítségül hív engem, ezért meghallgatom
 őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. ¹⁶ Hosszú élettel elégítem meg
 őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.

Chapter 92

¹ Zsoltár, ének szombat napra. ² Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek,
 oh Felséges! ³ Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. ⁴ Tíz húrú
 hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel. ⁵ Mert megvidámítottál engem Uram a te
 cselekedetteddel, a te kezdednek műveiben örvendezem. ⁶ Mely nagyok Uram a te műveid, igen
 mélységesek a te gondolataid! ⁷ A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt:
⁸ Hogy mikor felsarjazznak a gonoszok, mint a fű, és virágoznak mind a hamisság cselekedők,
 mindörökké elveszszenek ők; ⁹ Te pedig Uram, magasságos vagy örökké! ¹⁰ Mert ímé, a te
 ellenségeid elvesznek, [és] jelszélednek mind a hamisság cselekedők! ¹¹ De magasra növeszted
 az én szarvamat, mint az egyszarvúét; elárasztatom csillogó olajjal. ¹² És legeltetem szememet az
 én ellenségeimen, és az ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem. ¹³ Az igaz virágzik,
 mint a pálmafa, növekedik, mint a czédrus a Libánonon. ¹⁴ Plánták [ők] az Úrnak házában; a mi
 Istenünknek tornáczaiban virágzanak. ¹⁵ Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők
 lesznek; ¹⁶ Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kösziklám, és hogy nincsen hamisság
 benne!

Chapter 93

¹ Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon. ² Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! ³ A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; ⁴ A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban. ⁵ A te bizonyosságaid igen bizonyosak, a te házadat illeti Uram szentség, napok hosszáig!

Chapter 94

¹ Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg! ² Emelkedjél fel te, földnek bírāja, fizess meg a kevélyeknek! ³ A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek? ⁴ Pizkolódnak, keményen szólnak; kérkednek mindnyájan a hamisság cselekedői. ⁵ A te népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet. ⁶ Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják. ⁷ És ezt mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákob Istene! ⁸ Esméljete ti bolondok a nép között! És ti balgatók, mikor tértek eszetekre? ⁹ A ki a fület plántálta, avagy nem hall-é? És a ki a szemet formálta, avagy nem lát-é? ¹⁰ A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenyít-é meg? Ő, a ki az embert tudományra tanítja: ¹¹ Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábavalók. ¹² Boldog ember az, a kit te megfeddesz Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre; ¹³ Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlennek! ¹⁴ Bizony nem veti el az Úr az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét! ¹⁵ Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek mind az igazszívűek. ¹⁶ Kicsoda támad fel én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen? ¹⁷ Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességben. ¹⁸ Mikor azt mondtam: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámogatott engem. ¹⁹ Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vigasztalásaid megvidámították az én lelkemet. ²⁰ Van-é köze te hozzád a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe alatt?

21 Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak véréét. 22 De kövárom
lőn én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmamnak kösziklájja; 23 És visszafordítja reájok
az ő álnokságukat, és az ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk.

Chapter 95

1 Jőjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk a mi szabadításunk kösziklájának! 2 Menjünk
elébe hálaadással; vígadozzunk néki zengedezésekkel. 3 Mert nagy Isten az Úr, és nagy király
minden istenen felül. 4 A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai
is az övéi. 5 A kié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. 6 Jőjjetek,
hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! 7 Mert ő a mi Istenünk,
mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhái vagyunk; vajha ma hallanátok az ő szavát.
8 Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában: 9
A hol megkisértettek engem a ti atyáitok; próbára tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet.
10 Negyven esztendeig bosszankodtam [e] nemzetségen, és mondám: Tévelygő szívű nép ők, és
nem tudják ők az én útamat! 11 A kiknek megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én
nyugalmmam [helyére.]

Chapter 96

1 Énekeljete az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! 2 Énekeljete az Úrnak,
áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. 3 Beszéljete a népek között az ő
dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait; 4 Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes
minden isten felett. 5 Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egetek alkotott. 6
Ékesség és fenség van előtte; tisztesség és méltóság az ő szent helyén. 7 Adjatok az Úrnak népeknek
nemzetségei: adjatok az Úrnak dicsőséget és tisztességet! 8 Adjatok az Úrnak neve dicsőségét;
hozzatok ajándékot és jőjjetek be az ő tornáczaiba! 9 Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben;

¹⁰ rettegjen előtte az egész föld! Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal. ¹¹ Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! ¹² Viduljon a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is, ¹³ Az Úrnak orczája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

Chapter 97

¹ Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. ² Felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége. ³ Tűz jár előtte, és köröskörül elégeti az ő szorongatóit. ⁴ Megvilágosítják az ő villámai a világot; látja és megretteg a föld. ⁵ A hegyek, mint a viasz megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt. ⁶ Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép látja az ő dicsőségét. ⁷ Megszégyenülnek mind a faragott képek szolgálói, a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte mind az istenek. ⁸ Hallotta és örvendez Sion, és örülének Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram! ⁹ Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett! ¹⁰ A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi ő az ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja őket. ¹¹ Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm. ¹² Örüljétek igazak az Úrban, és tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét!

Chapter 98

¹ Zsoltár. &Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja. ² Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az ő igazságát. ³ Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai mind a mi Istenünknek szabadítását. ⁴ Vígan énekelj az Úrnak te egész föld;

harsanjatok fel, örvendezetek és zengedeztetek!⁵ Zengedeztetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos énekléssel;⁶ Trombitákkal és kürtzengéssel vígadozzatok a király, az Úr előtt!⁷ Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és a kik lakoznak benne.⁸ A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek⁹ Az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

Chapter 99

¹ Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remegjen a föld!² Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett.³ Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, - szent az!⁴ És tisztesség a királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítetted az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél Jákóbban.⁵ Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé; szent ő!⁶ Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuel az ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívják vala az Urat, és meghallgatá őket.⁷ Felhő-oszlopban szólt vala hozzájuk; megőrizték az ő bizonyágtételét és rendeletét, a melyet adott vala nékik.⁸ Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájuk; de bosszúálló az ő hiábavalóságaik miatt.⁹ Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

Chapter 100

¹ Hálaadó zsoltár. &Vígan énekelj az Úrnak te egész föld!² Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek eléje vígassággal.³ Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk.⁴ Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét!⁵ Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

Chapter 101

¹ Dávid zsoltára. &Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram! ² Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban. ³ Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlölöm: nincs köze hozzám. ⁴ A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek. ⁵ A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem azt; a nagyralátót és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem. ⁶ Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem. ⁷ Nem lakozik az én házamban, a ki csalárdságot mível; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt. ⁸ Reggelenként elvesztem e földnek latrait, hogy kigyomláljak az Úrnak városából minden gonosztevőt.

Chapter 102

¹ A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és kiönti panaszát az Úr elé. ² Uram, hallgasd meg az én imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! ³ Ne rejtsd el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzám a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem! ⁴ Mert elenyésznek az én napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely, üszkösök. ⁵ Letaroltatott és megszáradt, mint a fû az én szívem; még kenyerem megevéséről is elfelejtkezem. ⁶ Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt. ⁷ Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon. ⁸ Virrasztok és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn. ⁹ Minden napon gyaláznak engem ellenségeim, csúfolóim esküsznek én reám. ¹⁰ Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könnyekkel vegyítem, ¹¹ A te felindulásod és búsulásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz vertél engem. ¹² Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fû, megszáradtam. ¹³ De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetségről nemzetségre [áll.] ¹⁴ Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött a megszabott idő. ¹⁵ Mert kedvelik a te szolgálid annak köveit, és a

¹⁶ porát is kímélik. És félik a népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a te dicsőségedet;
¹⁷ Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. ¹⁸ Oda fordult a
gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem útálta. ¹⁹ Irattassék meg ez a
következő nemzedéknek, és a teremtetendő nép dicsérni fogja az Urat. ²⁰ Mert alátekintett az ő
szentségének magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr. ²¹ Hogy meghallja a fogolynak
nyögését, [és] hogy feloldozza a halálnak fiait. ²² Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét, és az
ő dicséretét Jeruzsálemben. ²³ Mikor egybegyűlnek a népek mindnyájan, és az országok, hogy
szolgáljanak az Úrnak. ²⁴ Megsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napjaimat. ²⁵
Ezt mondom: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek
nemzedékéig [tartanak.] ²⁶ Régen te fundáltad a földet, s az egek is a te kezdednek munkája. ²⁷
Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet, elváltoztatod
azokat, és elválnak. ²⁸ De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. ²⁹ A te
szolgáidnak fiai megmaradnak, és az ő magvok erősen megáll előtted.

Chapter 103

¹ A Dávidé. &Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. ² Áldjad én lelkem
az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. ³ A ki megbocsátja minden bűnödöt,
meggyógyítja minden betegségedet. ⁴ A ki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és
irgalmassággal koronáz meg téged. ⁵ A ki jóval tölti be a te ékességedet, [és] megújul a te ifjúságod,
mint a sasé. ⁶ Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal. ⁷ Megismertette az ő
útait Mózesrel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit. ⁸ Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a
haragra és nagy kegyelmű. ⁹ Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. ¹⁰
Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. ¹¹ Mert
a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. ¹² A milyen távol van
a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. ¹³ A milyen könyörülő az

atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az öt félők iránt. ¹⁴ Mert ő tudja a mi formáltatásunkat;
 megemlékezik róla, hogy por vagyunk. ¹⁵ Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik,
 mint a mezőnek virága. ¹⁶ Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri
 azt többé. ¹⁷ De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az öt félőkön, és az ő igazsága
 a fiaknak fiain; ¹⁸ Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő
 parancsolatairól, hogy azokat megcselekedjék. ¹⁹ Az Úr a mennyekbe helyeztette az ő székét
 és az ő uralkodása mindenre kihat. ²⁰ Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik
 teljesítitek az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. ²¹ Áldjátok az Urat minden ő
 serege: ő szolgálói, akaratának teljesítői! ²² Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő
 uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

Chapter 104

¹ Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltöztél
 magadra! ² A ki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket,
 mint egy kárpitot; ³ A ki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a
 szeleknek szárnyain; ⁴ A ki a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgálíva. ⁵ Ő fundálta a
 földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké. ⁶ Vízáradattal, mint egy ruhával borítottad
 be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala. ⁷ Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennydörgésednek
 szavától szétriadának. ⁸ Hegyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet
 fundáltál nékik. ⁹ Határt vetettél, a melyet át nem hágnak, nem térnek vissza a földnek elborítására.
¹⁰ A ki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között; ¹¹ Megitassák
 a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is megoltsák szomjúságukat. ¹² Mellettök lakoznak az
 égnek madarai, az ágak közül hangicsálnak. ¹³ A ki megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te
 munkáidnak gyümölcséből megelégtetik a föld. ¹⁴ A ki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket

az embereknek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből,¹⁵ És bort, a mely megvidámítja a
 halandónak szívét, fényesebbé teszi az orcát az olajnál; és kenyeret, a mely megerősíti a halandónak
 szívét.¹⁶ Megelégtetnek az Úrnak fái, a Libánonnak czedrusai, a melyeket plántált;¹⁷ A
 melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a melynek a cziprusok a háza.¹⁸ A magas hegyek a
 vadkecskéknek, a sziklák hörcsögöknek menedéke.¹⁹ Teremtett holdat ünnepeknek mutatására;
 a napot, a mely lenyugovását tudja.²⁰ Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben
 szétjárjanak a mezőnek összes vadai;²¹ Az oroszlánkölkyök, a melyek ordítanak a prédáért,
 sürgetvén Istentől eledelöket.²² Ha felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaikban heverésznek;²³ Az
 ember munkájára megy ki, és az ő dolgára mind estvéig.²⁴ Mily számtalanok a te műveid, Uram!
 Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagsággal.²⁵ Ez a nagy és széles
 tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt.²⁶ Amott
 gályák járnak [s] czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne.²⁷ Mindazok te reád
 néznek, hogy megadjad eledelüket alkalmas időben.²⁸ Adsz nékik [és] ők takarnak; megnyitod
 kezedet, és megtelnek a te jóvoltoddal.²⁹ Elfordítod orczádat, megháborodnak; elveszed a lelköket,
 kimulnak és porrá lesznek újra.³⁰ Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a földnek
 színét.³¹ Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben;³² A ki,
 ha rátekint e földre, megrendül az; megilleti a hegyeket, és füstölögnek azok.³³ Éneklek az Úrnak
 egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, a míg vagyok!³⁴ Legyen kedves néki az én
 rebegésem; örvendezem én az Úrban;³⁵ Vesszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne
 legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; dicsérjétek az Urat!

Chapter 105

¹ Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő
 cselekedeteit!² Énekeljétek néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét.³
 Dicselkedjétek az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a kik keresik az Urat.⁴ Kivánjátok

az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orczáját szüntelen. ⁵ Emlékezzetek meg az ő csodáiról, a
 melyeket cselekedett; jeleiről és az ő szájának ítéleteiről. ⁶ Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának
 magva; oh Jákóbnak, az ő választottának fiai! ⁷ Ő, az Úr a mi Istenünk, az egész földre [kihat] az
 ő ítélete. ⁸ Megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké; az ő rendeletéről, a melyet megszabott
 ezer nemzetségiglen; ⁹ A melyet kötött Ábrahámval, és az ő Izsáknak tett esküvéséről. ¹⁰ És
 odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül, ¹¹ Mondván: Néked adom Kanaán
 földét, sors szerint való örökségetekül. ¹² Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és
 [mintegy] zsellérek abban, ¹³ És egyik nemzettől a másikhoz bujdosának, egyik országból a másik
 néphez: ¹⁴ Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattok,
 [mondván:] ¹⁵ Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok! ¹⁶ Mikor
 éhséget idéze elő a földön; [és] a kenyérnek minden botját eltöré, ¹⁷ Elküldött előttük egy férfiút,
 Józsefet, a ki rabul adatott vala el; ¹⁸ A lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala, ¹⁹
 Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt. ²⁰ Elküldött a király és
 feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt; ²¹ Úrrá tevé őt az ő házán, és uralkodóvá
 minden jószágán; ²² Hogy főembereit tetszése szerint kötöztetheté, és véneit is bölcsességre
 taníthatá. ²³ És beméne Izráel Égyiptomba, s Jákób a Khám földén zsellérkedék. ²⁴ És igen
 megsaporítá az ő népét, és erősebbé tevé elnyomóinál. ²⁵ Elváltoztatá azoknak szívét, hogy
 gyűlöljék az ő népét, [és] álnokul cselekedjenek az ő szolgálival. ²⁶ Elküldte Mózeszt, az ő szolgáját,
 és Áront, a kit választott vala. ²⁷ Elvégezők azok között az ő jeleit, és a csodákat a Khám földén.
²⁸ Sötétséget bocsátott és elsötétítette [azt,] és azok nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek. ²⁹
 Vizeiket vérré változtatá, és megölé az ő halaikat. ³⁰ Földjük békáktól hemzsege, [még] a királyuk
 termeiben [is.] ³¹ Szólt, és támadának legyek és szúnyogok minden ő határukon. ³² Adott nékik
 eső gyanánt jégesőt, [és] lángoló tüzet a földjökre. ³³ És elvevé szőlőjüket és fügefájokat, és
 széttördelé határukak élő fáit. ³⁴ Szólt és támada sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár. ³⁵
 És megemészte minden növényt az ő földjökön, és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészte.

³⁶ És megöle minden elsöszülöttet földjökön, minden erejöknek zsengejét. ³⁷ És kihozá öket
 ezüsttel és arannyal, és nemzetségeikben nem volt beteges. ³⁸ Örült Égyiptom, mikor kijövének,
 mert a tölök való félelem megszállta öket. ³⁹ Felhöt terjeszte ki, hogy befedezze [öket,] és tüzet,
 hogy világítson éjjel. ⁴⁰ Könyörgött és fürjeket hozza, és mennyei kenyérral elégítette meg öket.
⁴¹ Megnyitotta a kösziklát és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. ⁴² Mert megemlékezett
 az ö szentséges ígérétérol, a [melyet tön] Ábrahámnak, az ö szolgájának. ⁴³ Kihozá azért az ö
 népét örömmel, [és] az ö választottait vígassággal. ⁴⁴ És nekik adá a pogányok földét, és öröklék
 a népek fáradságos szerzeményét. ⁴⁵ Azért, hogy megtartsák az ö rendeleteit, és törvényeit
 megörizzék. Dicsérjétek az Urat!

Chapter 106

¹ Dicsérjétek az Urat. &Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ö kegyelme. ²
 Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségét? ³ Boldog, a ki megtartja
 a törvényt, [és] igazán cselekszik minden időben. ⁴ Emlékezzél reám, Uram, népedhez való
 jószágodért; jöjj el hozzám szabadításoddal, ⁵ Hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat,
 [és] örvendezhessek néped örömeben; hogy dicsekedjem a te örökségeddel! ⁶ Vétkeztünk atyáinkkal
 együtt; bünösök, gonoszok valánk. ⁷ Atyáink nem értették meg Égyiptomban csodáidat, nem
 emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél. ⁸ De
 ö megsegíté öket az ö nevéért, hogy megismertesse a maga erejét. ⁹ Rákiálta a veres tengerre és
 kiszáradt, s úgy vivé öket a mélységeken, mint egy síkon. ¹⁰ És kisegíté öket a gyűlölő kezéből;
 kimentette öket ellenség kezéből. ¹¹ Szorongatóikat víz borította el, egy sem maradt meg belölük.
¹² És hittek az ö beszédeinek, [és] énekelték az ö dicséretét. ¹³ Hirtelen elfeledék cselekedeteit;
 nem várák az ö tanácsát! ¹⁴ Epekedés epeszté öket a pusztában, és próbára tevék Istent a sivatagon.
¹⁵ És megadá nekik, a mit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkökbe. ¹⁶ És irigységre indulának

Mózses ellen a táborban, az Úr szentje, Áron ellen.¹⁷ Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá
 Abirám seregét.¹⁸ És tűz gyulladt fel azok seregében, láng égeté el a gonoszokat.¹⁹ Borjút
 csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt.²⁰ Felcserélték az ő dicsőségeket:
 ökörnek képével, a mely füvet eszik.²¹ Elfeledkezének Istenről, szabadítójokról, a ki nagy dolgokat
 művelt Égyiptomban,²² Csodákat a Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett.
²³ Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózses, az ő választottja, elébe állott a résre, hogy elfordítsa
 haragját, hogy el ne veszítse [őket.]²⁴ És becsmérelték a kívánatos földet, nem hittek az ő
 ígérétenek.²⁵ És morgolódtak sátraikban, és nem hallgattak az Úr szavára.²⁶ De ő felemelé kezét
 reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában;²⁷ S hogy a pogányok közé dobja magvaikat, és szétszórja
 őket a tartományokban.²⁸ Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait.²⁹
 És felingerelték cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás.³⁰ Ekkor felállott Fineás és ítélte; és a
 csapásnak vége lön.³¹ És igazságul tulajdonították néki firól-fira mindörökké.³² Megharagíták
 a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózsesnek miattok,³³ Mert megkeseríték az ő szívét, és
 gondatlanul szólt ajkaival.³⁴ Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az Úr.³⁵ Sőt
 összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket.³⁶ És tisztelték azoknak bálványait,
 és törre levének azok reájok.³⁷ És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek,³⁸ És ártatlan
 vért ontának: fiaik és leányaik véré, a kiket Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőzteték a
 föld öldökléssel.³⁹ És tisztátalanokká lőnek cselekedeteikben, és paráznákká tetteikben.⁴⁰ De
 felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megútálta az ő örökségét.⁴¹ És odaadá őket pogányok kezébe,
 és gyűlölőik uralkodtak rajtok.⁴² És sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek azoknak hatalma
 alatt!⁴³ Számtalanszor megmentette őket, de ők felháboríták szándékaikkal, és mélyebben merültek
 bűneikbe.⁴⁴ De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat;⁴⁵
 És megemlékezett velök kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődék.
⁴⁶ És könyörületességre indítá irántok mindazokat, a kik őket fogva elvivék.⁴⁷ Segíts meg minket,
 Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és
 dicsekedjünk a te dicséreteddel.⁴⁸ Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden
 nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat.

Chapter 107

¹ Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. ² [Ezt] mondják az Úrnak
megváltottai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből; ³ És a kiket összegyűjtött a [különböző]
földekről: napkelet és napnyugot felől, északról és a tenger felől. ⁴ Bujdostak a pusztában, a
sivatagban; lakó-város felé utat nem találtak vala. ⁵ Éhesek és szomjasok valának; lelkek is elepedt
bennök. ⁶ De az Úrhoz kiáltának szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket. ⁷ És vezeté
őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz juthassanak. ⁸ Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért,
és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért, ⁹ Hogy megelégtíe a szomjúhozó lelket, és az éhező
lelket betölté jóval! ¹⁰ A kik setéségben és a halálnak árnyékában ülnek, megköztetvén
nyomorúsággal és vassal; ¹¹ Mert ellenszegültek az Isten beszédének, és a Felségesnek tanácsát
megúttálták; ¹² Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségök. ¹³
De az Úrhoz kiáltának szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. ¹⁴ Kihozá őket a
setéségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá. ¹⁵ Adjanak hálát az Úrnak az ő
kegyelméért, és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért, ¹⁶ Hogy összetöré az ércz-kapukat,
és a vas-zárakat letördelé! ¹⁷ A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő hamisságukért
nyomorgattattak. ¹⁸ Minden étket útála az ő lelkek, és a halál kapujához közelgetének. ¹⁹ De az
Úrhoz kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. ²⁰ Kibocsátá az ő szavát
és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből. ²¹ Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért,
és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért, ²² És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és
hirdessék az ő cselekedeteit örvendezéssel! ²³ A kik hajókon tengerre szállnak, [és] a nagy vizeken
kalmárkodnak, ²⁴ Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a mélységben. ²⁵ Szólott ugyanis
és szélvész támogatja, a mely felduzzasztá a habokat. ²⁶ Az égig emelkedének, a fenéig sülyedének;
lelkek elolvada az inségben. ²⁷ Szédülének és tántorgának, mint a részeg, és minden
bölcességöknek esze vész vala. ²⁸ De az Úrhoz kiáltának az ő szorultságukban, és sanyarúságukból

²⁹ kivezeté őket. ³⁰ Megállítja a szélvészt, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. ³¹ És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára. ³² Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az ember[ek] fiai iránt való csodadolgaiért! ³³ És magasztalják fel őt a népnek gyülekezetében, és dicsérik őt a vének ülésében! ³⁴ Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; ³⁵ Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt. ³⁶ Pusztaságot tett vala álló tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká. ³⁷ És telepített oda éhezőket, hogy lakó-városokat építsenek. ³⁸ És mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek. ³⁹ És megáldá őket és igen megsaporodának, és barmaikat sem kevesbítette meg. ⁴⁰ De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt. ⁴¹ Gyalázatot zúdított a fejedelmekre, és bujdosztatta őket út nélkül való kietlenben. ⁴² De felemelé a nyomorultat az ínségből, és hasonlóná tette a nemzetségeket a juhnyájhoz. ⁴³ Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. ⁴⁴ A bölcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!

Chapter 108

¹ Ének. Dávid zsoltára. ² Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzek; az én dicsőségem is [kész]. ³ Serkenj fel te lant és hárfá, hadd keltsem fel a hajnalt! ⁴ Hálát adok néked a népek között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között! ⁵ Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te hűséges voltod! ⁶ Magasztaltassál fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön! ⁷ Hogy megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezeddal és hallgass meg engem! ⁸ Az ő szentélyében szólott az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Sikkemet, és felmérhetem Sukkothnak völgyét. ⁹ Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm. ¹⁰ Moáb az én mosdómedenczém, Edomra az én saruimat vetem, Filistea felett kaczagok. ¹¹ Kicsoda visz el engem a kerített városba?

kicsoda vezérel engem Edomig?¹² Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel?¹³ Adj szabadulást nekünk az ellenségtől, mert hiábavaló az emberi segítség!¹⁴ Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket.

Chapter 109

¹ Az éneklőmesternek, Dávidé; zsoltár. &Én dicséretemnek Istene, ne hallgass!² Mert a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnyilt ellenem, hazug nyelvvel beszélnek én velem.³ És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül.⁴ Szeretetemért ellenkeznek velem, én pedig imádkozom.⁵ Roszszal fizetnek nekem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetemért.⁶ Állíts fölibe gonoszt, és vádló álljon az ő jobb keze felől.⁷ Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen.⁸ Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el.⁹ Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygé.¹⁰ És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyeiktől távol keressenek [eledelt.]¹¹ Foglalja le minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét.¹² Ne legyen néki, a ki kegyelmet mutasson [iránta,] és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árváin!¹³ Veszzen ki az ő maradéka; a második nemzedékben töröltessék el a nevök!¹⁴ Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne töröltessék!¹⁵ Mindenkor az Úr előtt legyenek, és emlékezetök is veszzen ki e földről,¹⁶ A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy megölje.¹⁷ Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozik az el ő tőle.¹⁸ Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj.¹⁹ Legyen az néki palástul, a melybe beburkolódik, és övül, a melylyel mindenkor övezza magát.²⁰ Ez legyen jutalmok az Úrtól az én vádolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre.²¹ De te, én Uram, Istenem, bánj velem a te nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts meg engem!²² Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítettett én bennem.

²³ Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor; ide s tova hanyattatom, mint a sáska.
²⁴ Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a kövérségtől. ²⁵ Sőt gyalázatossá
 lettem előttök; ha látnak engem, fejüket csóválják. ²⁶ Segíts meg engem, Uram Isten; szabadíts
 meg engem a te kegyelmed szerint! ²⁷ Hadd tudják meg, hogy a te kezéd [munkája] ez, hogy te
 cselekedted ezt, Uram! ²⁸ Átkozzanak ők, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg
 és örvendezzen a te szolgád. ²⁹ Öltözzenek az én vádlóim gyalázatba, és burkolózzanak
 szégyenökbe, mint egy köpenybe! ³⁰ Hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal, és dicsérem
 őt a sokaság közepette! ³¹ Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, a
 kik elítélik annak lelkét.

Chapter 110

¹ Dávidé; zsoltár. &Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, a míg ellenségeidet
 zsámolyul vetem a te lábaid alá. ² A te hatalmad pálcáját kinyújtja az Úr Sionból, [mondván:]
 Uralkodjál ellenségeid között! ³ A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges
 öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja. ⁴ Megesküdt az Úr és meg nem másítja:
 Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint. ⁵ Az Úr a te jobbod felől; megrontja az ő haragja
 napján a királyokat; ⁶ Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze
 földön minden főt. ⁷ Az út mellett való patakából iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

Chapter 111

¹ Dicsérjétek az Urat. &Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a
 gyülekezetben. ² Nagyok az Úrnak cselekedetei; kívánatosak mindazoknak, a kik gyönyörködnek
 azokban. ³ Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. ⁴ Emlékezetet
 szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr. ⁵ Eledelet ad az őt féltőknek;

megemlékezik az ő szövetségéről örökké.⁶ Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nékik adván a pogányok örökségét.⁷ Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes.⁸ Megingathatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak.⁹ Váltásgot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettenetes az ő neve.¹⁰ A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, a ki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

Chapter 112

¹ Dicsérjétek az Urat. &Boldog az ember, a ki féli az Urat, [és] az ő parancsolataiban igen gyönyörködik.² Hős lesz annak magva a földön; a hívek nemzedéke megáldatik.³ Gazdagság és bőség lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad.⁴ Az igazakra világosság fénylik a sötétben: [attól a ki] irgalmas, kegyelmes és igaz.⁵ Jó annak az embernek, a ki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi.⁶ Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz.⁷ Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó.⁸ Rendületlen az ő szíve; nem fél, míglen ellenségeire lenéz.⁹ Osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel.¹⁰ Látja [ezt] a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kívánsága semmivé lesz.

Chapter 113

¹ Dicsérjétek az Urat. &Dicsérjétek az Úrnak szolgálói! dicsérjétek az Úrnak nevét,² Áldott legyen az Úr neve mostantól fogva és örökké!³ Napkeletől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve!⁴ Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egeken.⁵ Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, a ki a magasságban lakozik?⁶ A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön;⁷ A ki felemeli az alacsonyít a porból, és a szükölködőt kivonszsa

a sárból,⁸ Hogy odaültesse őket a főemberek közé, az ő népének főemberei közé;⁹ A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örömmre. Dicsérjétek az Urat!

Chapter 114

¹ Mikor Izráel népe kijöve Égyiptomból, Jákóbnak házanépe az idegen nép közül:² Júda lön az ő szentséges [népe] és Izráel az ő királysága.³ A tenger látá őt és elfutamodék; a Jordán hátrafordula.⁴ A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak bárányai.⁵ Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy hátrafordulál?⁶ Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok, mint a juhoknak bárányai?⁷ Indulj meg te föld az Úr orczája előtt, a Jákób Istene előtt,⁸ A ki átváltoztatja a kösziklát álló tóvá, és a szirtet vizek forrásává.

Chapter 115

¹ Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért!² Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök?³ Pedig a mi Istenünk az égben van, és a mit akar, azt mind megcselekszi.⁴ Azoknak bálványá ezüst és arany, emberi kezek munkája.⁵ Szájok van, de nem szólnak; szemeik vannak, de nem látnak;⁶ Füleik vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak;⁷ Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólnak az ő torkukkal.⁸ Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, [és] mindazok, a kik bíznak bennök!⁹ Izráel! te az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő.¹⁰ Áronnak háza! az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő.¹¹ A kik félték az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő.¹² Az Úr megemlékezik mi rólunk [és] megáld [minket]; megáldja Izráel házát, megáldja Áronnak házát.¹³ Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat.¹⁴ Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat.¹⁵ Áldottai vagytok ti az Úrnak, a ki teremtette a mennyet és a földet.¹⁶ Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta.

17 Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbe. 18 De mi áldjuk az Urat mostantól fogva mindörökké. Dicsérvétek az Urat!

Chapter 116

1 Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. 2 Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben. 3 Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségbe jutottam. 4 És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az én lelkemet! 5 Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas. 6 Az Úr megőrzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. 7 Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett teveled. 8 Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könnyhullatástól [és] lábamat az eséstől: 9 Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek földén. 10 Hittem, azért szóltam; [noha] igen megaláztatott valék. 11 Csüggedezésemben ezt mondtam én: Minden ember hazug. 12 Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? 13 A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. 14 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. 15 Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála. 16 Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet. 17 Néked áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül. 18 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, 19 Az Úr házának tornáczaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérvétek az Urat!

Chapter 117

1 Dicsérvétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a népek! 2 Mert nagy az ő kegyelmessége mi hozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökké. Dicsérvétek az Urat!

Chapter 118

¹ Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme! ² Mondja hát Izráel, hogy
 örökkévaló az ő kegyelme! ³ Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az ő kegyelme! ⁴ Mondják
 hát, a kik félik az Urat, hogy örökkévaló az ő kegyelme! ⁵ Szükségemben segítségül hívám az
 Urat, meghallgatott [és] tágas térre [tett] engem az Úr. ⁶ Velem van az Úr, nem félek; mit árthat
 nékem ember? ⁷ Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre. ⁸ Jobb
 az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. ⁹ Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben
 reménykedni. ¹⁰ Körülvettek engem mind a pogányok, de az Úr nevében elvesztém őket. ¹¹
 Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket. ¹² Körülvettek engem,
 mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket. ¹³ Igen taszítottál
 engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem. ¹⁴ Erősségem és énekem az Úr, és ő lőn nékem
 szabadulásul. ¹⁵ Vigasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoraiban: Az Úrnak jobbkeze
 hatalmasan cselekedett! ¹⁶ Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan
 cselekedett! ¹⁷ Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! ¹⁸ Keményen
 megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak. ¹⁹ Nyissátok meg nékem az
 igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon [és] dicsérjem az Urat! ²⁰ Ez az Úrnak kapuja; igazak
 mennek be azon. ²¹ Magasztallak téged, hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél! ²² A kő a
 melyet az építők megvetettek, szeguletkövé lett! ²³ Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemünk
 előtt! ²⁴ Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígjunk ezen! ²⁵ Oh Uram, segíts
 most; oh Uram, adj most jó előmenetelt! ²⁶ Áldott, a ki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik
 az Úr házából valók vagytok! ²⁷ Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az
 ünnepi áldozatot az oltár szarvához. ²⁸ Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem,
²⁹ magasztallak téged. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme!

Chapter 119

¹ Boldogok, a kiknek útjok feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. ² Boldogok, a kik megőrzik az ő bizonyosságait, [és] teljes szívből keresik őt. ³ És nem cselekesznek hamisságot; az ő útjaiban járnak. ⁴ Te parancsoltad [Uram,] hogy határozataidat jól megőrizzük. ⁵ Vajha igazgattatnának az én útaim a te rendeléseid megőrzésére! ⁶ Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! ⁷ Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire. ⁸ A te rendeléseidet megőrzöm; soha ne hagyj el engem! ⁹ Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által? ¹⁰ Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! ¹¹ Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. ¹² Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre. ¹³ Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. ¹⁴ Inkább gyönyörködöm a te bizonyosságaidnak útjában, mint minden gazdagságban. ¹⁵ A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek. ¹⁶ Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el. ¹⁷ Tégy jól a te szolgálóddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. ¹⁸ Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát. ¹⁹ Jövevény vagyok e földön, ne rejtse el tőlem a te parancsolataidat. ²⁰ Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt. ²¹ Megdorgálsz a kevélyeket; átkozottak, a kik elhajolnak parancsolataidtól. ²² Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyosságaidat! ²³ Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgáló a te rendeléseidről gondolkodik. ²⁴ A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, [és] én tanácsadóim. ²⁵ Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te ígéreted szerint. ²⁶ Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre! ²⁷ Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról! ²⁸ Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg a te ígéd szerint! ²⁹ A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg

engem! ³⁰ Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem. ³¹ Ragaszkodom a te
 bizonyosságaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni! ³² A te parancsolataidnak útján járok, ha
 megvigasztalod az én szívemet! ³³ Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizzem
 azt mindvégig. ³⁴ Oktass, hogy megőrizsem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből.
³⁵ Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban. ³⁶ Hajtsd szívemet a te
 bizonyosságaidhoz, és ne a telhetetlenségre. ³⁷ Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne lássanak
 hiábavalóságot; a te útagon éltessem engemet. ³⁸ Teljesítsd ígéretedet a te szolgádnak, a ki fél téged.
³⁹ Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te ítéleteid. ⁴⁰ Ímé, kívánkozom a te
 határozataid után; éltessem engem a te igazságod által. ⁴¹ És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed,
 a te szabadításod, a mint megígérted, ⁴² Hogy megfelelhessenek az engem gyalázónak, hiszen
 bizodalom van a te ígédben! ⁴³ És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert
 várom a te ítéleteidet! ⁴⁴ És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindörökké. ⁴⁵ És tágas
 téren járok, mert a te határozataidat keresem. ⁴⁶ És a királyok előtt szólok a te bizonyosságaidról,
 és nem szégyenülök meg. ⁴⁷ És gyönyörködöm a te parancsolataidban, a melyeket szeretek. ⁴⁸
 És felemelem kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te
 rendeléseidről. ⁴⁹ Emlékezzél meg a te szolgádnak [adott] ígédéről, a melyhez nékem reménységet
 adtál! ⁵⁰ Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem. ⁵¹ A
 kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől. ⁵² Megemlékezem a te
 öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom. ⁵³ Harag vett rajtam erőt az istentelenek
 miatt, a kik elhagyták a te törvényedet. ⁵⁴ Ének volt rám nézve minden parancsolatod
 bujdosásomnak hajlékában. ⁵⁵ Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet.
⁵⁶ Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem. ⁵⁷ Azt mondtam Uram, hogy az én részem
 a te beszédeidnek megtartása. ⁵⁸ Teljes szívemből könyörgök a te színed előtt: könyörülj rajtam a te
 ígéreted szerint! ⁵⁹ Meggondoltam az én útaimat, és lábaimat a te bizonyosságaidhoz fordítom. ⁶⁰
 Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. ⁶¹ Az istentelenek kötelei

körülkerítettek engem; [de] a te törvényedről el nem feledkezem. ⁶² Éjfélkor felkelek, hogy hálát
 adjak néked, igazságod ítéleteiért. ⁶³ Társok vagyok mindazoknak, a kik félnek téged, és a kik
 határozataidat megtartják. ⁶⁴ A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts meg engem
 rendeléseidre! ⁶⁵ Jót cselekedtél a te szolgálóddal, Uram, a te igéd szerint. ⁶⁶ Az okosságnak és
 tudománynak drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak. ⁶⁷ Minekelőtte
 megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra. ⁶⁸ Jó vagy te és jóltevő, taníts
 meg engem a te rendeléseidre. ⁶⁹ A kevélyek hazugságot költöttek reám, [de] én teljes szívből
 megtartom a te parancsolataidat. ⁷⁰ Kövér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben
 gyönyörködöm. ⁷¹ Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet. ⁷² A
 te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst. ⁷³ A te kezeid teremtettek és
 erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. ⁷⁴ A kik téged félnek, látnak
 engem és örvendeznek, mivel a te igédben van az én reménységem. ⁷⁵ Tudom Uram, hogy a te
 ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem. ⁷⁶ Legyen velem a te kegyelmed, hogy
 megvígasztalódjam a te szolgálódnak tett ígéreted szerint. ⁷⁷ Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy
 éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm. ⁷⁸ Szégyenüljenek meg a kevélyek, a kik csalárdul
 elnyomtak engem, [holott] én a te határozataidról gondolkodom. ⁷⁹ Forduljanak hozzám, a kik
 téged félnek, és ismerik a te bizonyosságaidat! ⁸⁰ Legyen az én szívem feddhetetlen a te
 rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek. ⁸¹ Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod
 [kivánása] miatt; a te igédben van az én reménységem. ⁸² A te beszéded [kivánása] miatt
 elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vígasztalsz meg engem? ⁸³ Noha olyanná lettem,
 mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem. ⁸⁴ Mennyi a te szolgálódnak napja,
 [és] mikor tartasz ítéletet az én üldözőim felett? ⁸⁵ Vermet ástak nékem a kevélyek, a kik nem a
 te törvényed szerint [élnek.] ⁸⁶ Minden parancsolatod igaz; csalárdul üldöznek engem; segíts meg
 engem! ⁸⁷ Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat.
⁸⁸ A te kegyelmed szerint eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonyosságait.

89 Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben. 90 Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod,
 te erősítetted meg a földet és áll az. 91 A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi
 van, te néked szolgál. 92 Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem
 volna az én nyomorúságomban. 93 Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által
 elevenítettél meg engem. 94 Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem. 95
 Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, [de] én a te bizonyosságaidra figyelek. 96 Látom,
 minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa. 97 Mely igen szeretem
 a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! 98 Az én ellenségeimnél bölcsebbé teszel
 engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok. 99 Minden tanítómnál
 értelmesebb lettem, mert a te bizonyosságaid az én gondolataim. 100 Előrelátóbb vagyok, mint az
 öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra. 101 Minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam
 lábaimat, hogy megtartsam a te beszédedet. 102 Nem távoztam el a te ítéleteidtől, mert te oktattál
 engem. 103 Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél [édesbb] az az én számnak! 104 A
 te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét. 105 Az én
 lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága. 106 Megesküdtem és megállom,
 hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit. 107 Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram,
 eleveníts meg a te igéd szerint. 108 Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előtted Uram!
 és taníts meg a te ítéleteidre. 109 Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a te törvényedről
 el nem feledkezem. 110 Tört vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidtól el nem
 tévelyedtem. 111 A te bizonyosságaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok.
 112 Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha [és] mindvégig. 113 Az
 állhatatlanokat gyűlölöm, de a te törvényedet szeretem. 114 Menedékem és paizsom vagy te;
 igédben van az én reménységem. 115 Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizsem az én
 Istenemnek parancsolatait. 116 Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd,
 hogy megszégyenüljek reménységemben. 117 Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te

118 rendeléseidben szüntelen. Megtapodod mindazokat, a kik rendeléseidtől elhajolnak, mert az
 119 ő álnokságuk hazugság. Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te
 120 bizonyosságaidat. Borzad testem a tőled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidtől. 121
 Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak! 122 Légy kezes a te
 123 szolgádért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem. Szemeim epekednek a te
 124 szabadításod és a te igazságod beszéde után. Cselekedjél a te szolgáddal a te kegyelmességed
 125 szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! Szolgád vagyok, oktass, hogy megismerjem
 126 a te bizonyosságaidat! Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. 127 Inkább
 128 szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat. Igaznak tartom
 129 azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm. Csodálatosak a te
 130 bizonyosságaid, azért az én lelkem megőrzi azokat. A te beszéded megnyilatkozása világosságot
 131 ad, [és] oktatja az együgyűeket. Szájamat feltátom és lihegek, mert kívánom a te
 132 parancsolataidat. Tekints reám és könyörülj rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin.
 133 Vezérelj útamat a te igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam! 134
 135 Oltalmazz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizzem a te határozataidat! A te
 136 orczádat világosítsd meg a te szolgádon, és taníts meg a te rendeléseidre! Víznek folyásai
 137 erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. Igaz vagy Uram,
 138 és a te ítéleted igazságos. A te bizonyosságaidat igazságban és hűségben jelentetted meg, és
 139 mindenek felett való egyenességben. Buzgóságom megemészt engem, mert elfeledkeztek a
 140 te beszédedről az én ellenségeim. Felettből tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt.
 141 Kicsiny vagyok én és megvetett, [de] a te határozataidról el nem feledkezem. 142 A te igazságod
 143 igazság örökké, és a te törvényed igaz. Nyomorúság és keserűség ért engem, [de] a te
 144 parancsolataid gyönyörűségeim nékem. A te bizonyosságaidnak igazsága örökkévaló; oktass,
 145 hogy éljek! Teljes szívből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet.
 146 Segítségül hívlak: tarts meg engem, és megőrzöm a te bizonyosságaidat. 147 Hajnal előtt felkelek,

kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. ¹⁴⁸ Szemeim megelőzik az éjjeli őröset,
 hogy a te beszédedről gondolkodjam. ¹⁴⁹ Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint,
 Uram! Eleveníts meg a te jóvóltod szerint! ¹⁵⁰ Közelgetnek [hozzám] az én gonosz háborgatóim,
 a kik a te törvényedtől messze távoztak. ¹⁵¹ Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod
 igazság. ¹⁵² Régtől fogva tudom a te bizonyosságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted.
¹⁵³ Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadíts meg engem; mert a te törvényedről nem
 felejtkezem el! ¹⁵⁴ Te perelj peremben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem!
¹⁵⁵ Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a te rendeléseiddel. ¹⁵⁶ Nagy a te
 irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. ¹⁵⁷ Sokan vannak az én
 háborgatóim és üldözőim, [de] nem térek el a te bizonyosságaidtól. ¹⁵⁸ Láttam a hűteleneket és
 megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. ¹⁵⁹ Lásd meg Uram, hogy a te
 határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! ¹⁶⁰ A te igédnek
 summája igazság, és a te igazságod ítélete mind örökkévaló. ¹⁶¹ A fejedelmek ok nélkül üldöztek
 engem; [de] a te igédől félt az én szívem. ¹⁶² Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy
 nyereséget talált. ¹⁶³ A hamisságot gyűlölöm és utálok; a te törvényedet szeretem. ¹⁶⁴ Naponként
 hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítéleteiért. ¹⁶⁵ A te törvényed kedvelőinek nagy
 békességök van, és nincs bántódásuk. ¹⁶⁶ Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te
 parancsolataidat cselekszem. ¹⁶⁷ Az én lelkem megtartja a te bizonyosságaidat, és azokat igen
 szeretem. ¹⁶⁸ Megtartom a te határozataidat és bizonyosságaidat, mert minden útam nyilván van
 előtted. ¹⁶⁹ Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színed elé; tégy bölcscsé engem a te
 igéd szerint. ¹⁷⁰ Jusson elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadíts meg engem!
¹⁷¹ Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. ¹⁷² Nyelvem a te beszédedről
 énekel, mert minden parancsolatod igaz. ¹⁷³ Legyen segítségemre a te kezéd, mert a te
 határozataidat választottam! ¹⁷⁴ Uram! vágyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem
 gyönyörűségem. ¹⁷⁵ Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam!

176

Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

Chapter 120

¹ Grádicsok éneke. &Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem. ² Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól [és]a csalárd nyelvtől! ³ Mit adjanak néked, vagy mit nyujtsanak néked, te csalárd nyelv?! ⁴ Vitéznek hegyes nyilait fenyőfa parázsával. ⁵ Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom és a Kédár sátrai közt lakom! ⁶ Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnek gyűlölőivel! ⁷ Magam vagyok a békesség, de mihelyt megszólalok, űk viadalra [készek.]

Chapter 121

¹ Grádicsok éneke. &Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. ² Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. ³ Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. ⁴ Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! ⁵ Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől. ⁶ Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. ⁷ Az Úr megőríz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet. ⁸ Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

Chapter 122

¹ Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába!
² Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! ³ Jeruzsálem, te [szépen] épült, mint a jól egybeszerkesztett város! ⁴ A hová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, bizonyságul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére. ⁵ Mert ott ülnek az ítéłőszékek, Dávid házának székei. ⁶

Könyörögjete Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők! ⁷ Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. ⁸ Atyámfiáiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! ⁹ Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kívánhassak jót tenéked!

Chapter 123

¹ Grádicsok éneke. &Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó! ² Ímé, mint a szolgák szemei uroknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy [néznek] szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk! ³ Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! Mert igen elteltünk gyalázattal. ⁴ Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevélyek gyalázkodásával.

Chapter 124

¹ Grádicsok éneke, Dávidtól. &Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, így szóljon Izráel, ² Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: ³ Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felgerjedd haragjok ellenünk; ⁴ Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk; ⁵ Akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. ⁶ Áldott az Úr, a ki nem adott minket fogaik prédájául! ⁷ Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk. ⁸ A mi segítségünk az Úr nevében van, a ki teremtette az eget és földet.

Chapter 125

¹ Grádicsok éneke. &A kik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké megáll. ² Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké. ³ Mert nem pihen meg a gonoszság pálczája az igazak részén, hogy

rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak.⁴ Tégy jól, Uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal!
⁵ A görbe utakra tévedezőket pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztevőkkel; békesség legyen Izráelen!

Chapter 126

¹ Grádicsok éneke. &Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók.
² Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vígadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr!
³ Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk.
⁴ Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön!
⁵ A kik könnyullatással vetnek, vígadozással aratnak majd.
⁶ A ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vígadozással jö elő, kévéit emelve.

Chapter 127

¹ Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.
² Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.
³ Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.
⁴ Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak.
⁵ Boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

Chapter 128

¹ Grádicsok éneke. &Mind boldog az, a ki féli az Urat; a ki az ő útáiban jár!
² Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod.
³ Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül.
⁴ Ímé, így áldatik meg a férfiú, a ki féli az Urat!
⁵

Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében; ⁶
 És meglássad fiaidnak fiait; békesség legyen Izráelen!

Chapter 129

¹ Grádicsok éneke. & Sokat szorongattak engem ifjúságom óta! mondja most Izráel. ² Sokat
 szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem. ³ Szántók szántottak hátamon, hosszúra
 nyújtották barázdáikat. ⁴ Igaz az Úr! Elszaggatja a gonoszok kötelét. ⁵ Megszégyenülnek és
 hátraszorulnak mindazok, a kik gyűlölik a Siont. ⁶ Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely
 kiszárad, mielőtt letépnek. ⁷ A melyet sem arató nem szed markába, sem kéveköto az ölébe. ⁸ Az
 átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

Chapter 130

¹ Grádicsok éneke. & A mélységből kiáltok hozzád, Uram! ² Uram, hallgasd meg az én szómat;
 legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra! ³ Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram,
 kicsoda maradhat meg?! ⁴ Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! ⁵ Várom az Urat,
 várja az én lelkem, és bízom az ő ígéréteben. ⁶ [Várja] lelkem az Urat, jobban, mint az örök a
 reggelt, az örök a reggelt. ⁷ Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála
 a szabadítás! ⁸ Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből.

Chapter 131

¹ Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak
 magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után; ² Sőt lecsendesítém
 és elnémítám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek,
 olyan bennem az én lelkem. ³ Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökké!

Chapter 132

¹ Grádicsok éneke. &Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról; ² A ki megesküdt
 az Úrnak, fogadást tőn a Jákób Istenének: ³ Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel
 háló-nyoszolyámba; ⁴ Nem bocsátok álmod szemeimre s pillámra szendert; ⁵ Míg helyet nem
 találok az Úrnak, Jákób Istenének hajlékot! ⁶ Ímé, hallottunk róla Efratában; rátaláltunk Jaar
 térségein: ⁷ Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához! ⁸ Indulj Uram,
 a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak ládája! ⁹ Papjaid öltözködjének igazságba, kegyeltjeid
 pedig örvendezzenek! ¹⁰ Dávidért, a te szolgáért, ne fordulj el felkentéd színétől! ¹¹ Hűséget
 esküdött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékom gyümölcsét ültetem székedbe; ¹² Ha megtartják
 fiaid szövetségemet és bizonyosságomat, a melyekre megtanítom őket, fiaik is mindörökké székedben
 ülnek. ¹³ Mert a Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül: ¹⁴ Ez lesz
 nyugovóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem; ¹⁵ Eleséggel megáldom gazdagon,
 szegényeit jóltartom kenyérrel; ¹⁶ Papjait meg felruházom szabadítással, és vígan örvendeznek
 kegyeltjei. ¹⁷ Megnövesztem ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. ¹⁸
 Ellenségeire szégyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

Chapter 133

¹ Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az
 atyafiak! ² Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfolyna a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefolyna
 köntöse prémjére; ³ Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást
 az Úr és életet örökké!

Chapter 134

¹ Grádicsok éneke. &Nosza, áldjátok az Urat mind, ti szolgálai az Úrnak, a kik az Úr házában álltok éjjelente! ² Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat! ³ Áldjon meg téged az Úr a Sionról, a ki teremtette az eget és a földet!

Chapter 135

¹ Dicsérjétek az Urat! &Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgálai az Úrnak! ² A kik álltok az Úrnak házában, Istenünk házában, Istenünk házában. ³ Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét, mert gyönyörűség! ⁴ Mert kiválasztá magának az Úr Jákóbot, Izráelt a saját örökségül. ⁵ Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb. ⁶ Mind megteszi az Úr, a mit akar: az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben. ⁷ Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. ⁸ A ki megverte Égyiptom elsőszülötteit, az emberétől a baroméig. ⁹ Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyiptom, Faraóra és összes szolgálaira. ¹⁰ A ki megvert sok népet, és megölt erős királyokat: ¹¹ Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden királyát. ¹² És odaadta földüket örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek. ¹³ Uram! Örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged. ¹⁴ Mert bírja az Úr az ő népének, és könyörületes az ő szolgálai iránt. ¹⁵ A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai. ¹⁶ Szájok van, de nem beszélnek, szemek vannak, de nem látnak; ¹⁷ Füleik vannak, de nem hallanak, és lehellet sincsen szájokban! ¹⁸ Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, [és] mindazok, a kik bíznak bennök. ¹⁹ Izráel háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat! ²⁰ Lévinek háznépe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok az Urat! ²¹ Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat!

Chapter 136

¹ Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. ² Magasztaljátok az istenek
Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme. ³ Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő
kegyelme. ⁴ A ki nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁵ A ki teremtette
az eget bölcseséggel; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁶ A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé;
mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁷ A ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ő
kegyelme. ⁸ A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az ő kegyelme. ⁹ A holdat és
csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁰ A ki megverte az
égyiptomiakat elsőszülötteikben; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹¹ A ki kihozta Izráelt azok
közül; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹² Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló
az ő kegyelme. ¹³ A ki kétfelé választotta a veres tengert; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁴ És
átvitte Izráelt annak közepén; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁵ Faraót pedig és seregét a veres
tengerbe meríté; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁶ A ki vezérlette népét a pusztában; mert
örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁷ A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁸
És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló az ő kegyelme. ¹⁹ Szíhont, az Emoreusok királyát;
mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁰ Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme.
²¹ És örökségül adta az ő földjüket; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²² Örökségül szolgájának,
az Izráelnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²³ A ki megemlékezett rólunk alacsonyságunkban;
mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁴ És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló az ő
kegyelme. ²⁵ A ki eledelt ad minden testnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. ²⁶ Magasztaljátok
az eget Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

Chapter 137

¹ Babilon folyóvizéinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk. ² A fűzfákra,
közepette, [oda] függesztettük hárfáinkat, ³ Mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig

víg dalra, [mondván]: Énekeljete⁴ nekünk a Sion énekei közül! Hogyan énekel⁴ nök az Úrnak
 énekét idegen földön?!⁵ Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam az én jobbkezem!
⁶ Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem
 az én vígasságom fejének!⁷ Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondták Jeruzsálem
 napján: Rontsátok le, rontsátok le fenéig!⁸ Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a
 ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nekünk!⁹ Áldott legyen, a ki megragadja
 és sziklához paskolja kisdedeidet!

Chapter 138

¹ Dávidé. &Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt.² Szent
 templomod felé hajlok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden
 felül felmagasztalád a te beszédedet.³ Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál
 engem, lelkemben erő [támadt.]⁴ Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor
 meghallják szádnak beszédeit,⁵ És énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége!⁶
 Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri.⁷ Ha
 nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, és a te
 jobbkezed megment engemet.⁸ Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagyd
 el a te kezeidnek alkotásait!

Chapter 139

¹ Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. &Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz.² Te ismered
 ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat.³ Járásomra és fekvésemre ügyelsz,
 minden útamat jól tudod.⁴ Mikor még nyelvemem sincs a szó, immár egészen érted azt Uram!⁵
 Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.⁶ Csodálatos előttem [e] tudás,
 magasságos, nem érthetem azt.⁷ Hová menjek a te lelked elöl és a te orczád elöl hova fussak?⁸

Ha a mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy.⁹ Ha a hajnal szárnyaira
 kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék:¹⁰ Ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te jobbkezed
 fogna engem.¹¹ Ha azt mondom: A sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem
 éjszaka lesz,¹² A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség
 olyan, mint a világosság.¹³ Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében.
¹⁴ Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól
 tudja ezt az én lelkem.¹⁵ Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam
 és idomítottam, [mintegy] a föld mélyében.¹⁶ Látták szemeid az én alaktalan testemet, és
 könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem
 volt még meg közülök.¹⁷ És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak
 summája!¹⁸ Számlálgatom őket: többek a fövénynél; felszerkenek s mégis veled vagyok.¹⁹ Vajha
 elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek, fussatok el tőlem!²⁰ A kik gonoszul szólnak
 felőled, [és nevedet] hiába veszik fel, a te ellenségeid.²¹ Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket?
 Az ellened lázadókat ne utáljam-é?²² Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek!
²³ Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg
 gondolataimat!²⁴ És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem
 az örökkévalóság útján!

Chapter 140

¹ Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. ² Szabadíts meg engem, Uram, a gonosz embertől; a
 zsarnok férfitől védj meg engemet!³ A kik gonoszt gondolnak szívökben, [és] minden nap háborút
 kezdenek.⁴ Nyelvöket élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szela. ⁵ Ments
 meg, oh Uram, a gonosz kezétől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! A kik megejteni szándékoznak
 lépéseimet.⁶ Tört hánytak elém titkon a kevélyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére,
 hurkokat vetettek elém!⁷ Szela. Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram

⁸
 könyörgésem szavát! Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján!
⁹
 Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik!
 Szela. ¹⁰ A körültem ólálkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átka. ¹¹ Eleven szenek hulljanak
 reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! ¹² A nyelves ember meg ne maradjon e
 földön; a zsarnok embert űzze a veszedelem, míg nyaka szakad. ¹³ Tudom, hogy felfogja az Úr a
 szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. ¹⁴ Csak az igazak magasztalják a te nevedet, [s] orczád
 előtt lakoznak az igazságosak.

Chapter 141

¹
 Dávid zsoltára. &Uram! hívlak téged: siess én hozzám; figyelmezz szavamra, mikor hívlak
 téged. ² Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, [s] kezem felemelése estvéli áldozat [legyen.]
³
 Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyílását! ⁴ Ne engedd szívemet rosszra
 hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és ne egyem azoknak
 kedvelt ételéből! ⁵ Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem
 vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalyájokban. ⁶ Ha sziklához paskoltatnak az ő
 bírái, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek. ⁷ Mint a ki a földet vágja és
 hányja, úgy szóratnak szét csontjaik a Seol torkában. ⁸ De az én szemeim, Uram Isten, rajtad
 csüggenek; hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet! ⁹ Őrizz meg a törtől, a mit elém hánytak,
 és a gonosztevőknek hálóitól! ¹⁰ Essenek az álnokok saját töreikbe; míg én egyben általmegyek!

Chapter 142

¹
 Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor. ² Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök
 az Úrhoz. ³ Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat, ⁴ Mikor elcsügged
 bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tört hánytak

⁵ elém. Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen számomra menedék;
 senki sem tudakozódik felőlem. ⁶ Hívlak téged, oh Uram; [s ezt] mondom: Te vagy oltalmam [és]
 örökségem az élőknek földén; ⁷ Figyelmezz esedezéseimre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts
 meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál! ⁸ Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy
 magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.

Chapter 143

¹ Dávid zsoltára. &Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra; hűséged
 [és] igazságod szerint hallgass meg engemet. ² Ne szállj perbe a te szolgálóddal, mert egy élő sem
 igaz előtted! ³ Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja életemet; betaszít engem a sötétségbe
 a milyen a régen megholtaké! ⁴ Elcsügged bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! ⁵
 Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem. ⁶
 Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomjú föld, úgy [eped] utánad. Szela. ⁷ Siess, hallgass
 meg engem Uram! Elfogyatkozik az én lelkem. Ne rejtse el orczádat előlem, hogy ne legyek hasonló
 a sírba szállókhöz. ⁸ Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem
 az utat, melyen járnak, mert hozzád emelem lelkemet! ⁹ Szabadíts meg engem ellenségeimtől,
 Uram; hozzád menekülök! ¹⁰ Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem!
 A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. ¹¹ Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért;
 vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! ¹² És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet,
 és veszítsd el mindazokat, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgáló vagyok.

Chapter 144

¹ Dávidé. &Áldott az Úr, az én kőváram, a ki hadakozásra tanítja kezemet, [s] viadalra az én
 ujjaimat. ² Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és szabadítóm nékem; paizsom, és az, a

³ kiben én bízom: ő veti alá népemet. Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek
⁴ fia, hogy gondod van reá? Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék. ⁵ Uram,
 hajlítsd meg egeidet és szállj alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! ⁶ Lövelj villámot
 és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszöket. ⁷ Nyújtsd le kezeidet a magasból;
 ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből; ⁸ A kiknek szájok
 hazugságot beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze. ⁹ Isten! Új éneket éneklek néked; tízhúrú
 hangszerrel zengedezlek téged; ¹⁰ Ki segítséget ad a királyoknak, [s] megmenti Dávidot, az ő
 szolgáját a gonosz szablyától. ¹¹ Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek
 szájok hazugságot beszél, s jobbkezök a hamisság jobbkeze. ¹² Hogy fiaink olyanok legyenek,
 mint a plánták, nagyokká növe ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifaragott
 oszlopok. ¹³ Legyenek telve tárházaink, eledelt eledelre szolgáltatassanak; juhaink százsorosodjanak,
 ezerszeresedjenek a mi legelőinken. ¹⁴ Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás,
 sem kiáltozás ne legyen a mi utcáinkon. ¹⁵ Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép
 az, a melynek az Úr az ő Istene.

Chapter 145

¹ Dávid dicsérő éneke. &Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön
 örökké! ² Minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké! ³ Nagy az Úr és igen
 dicséretes, és az ő nagysága megfoghatatlan. ⁴ Nemzedék nemzedéknek dicséri műveidet, s
 jelentgeti a te hatalmasságodat. ⁵ A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról
 elmélkedem. ⁶ Rettenetes voltod hatalmát beszélük, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. ⁷ A
 te nagy jószágod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek. ⁸ Irgalmas és könyörületes
 az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. ⁹ Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden
 teremtményéhez. ¹⁰ Dicsér téged, Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid.
¹¹ Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmadat beszélük. ¹² Hogy tudtul adják az ember

fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. ¹³ A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre. ¹⁴ Az Úr megtámogat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtét. ¹⁵ Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod eledelöket. ¹⁶ Megnyitod a te kezedet, és megelégytesz minden élőt ingyen. ¹⁷ Igaz az Úr minden ő útában, és minden dolgában kegyelmes. ¹⁸ Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkire, a ki hűséggel hívja őt. ¹⁹ Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. ²⁰ Megőrzi az Úr mindazokat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti. ²¹ Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

Chapter 146

¹ Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az Urat! ² Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenemnek, a míg vagyok. ³ Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! ⁴ Kimegyen a lelke; visszatér földébe, [és] aznapon elvesznek az ő tervei. ⁵ Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében; ⁶ A ki teremtette az eget és földet, a tengert és mindent, a mi bennök van. A ki megtartja a hűségét örökké; ⁷ Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. ⁸ Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. ⁹ Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja. ¹⁰ Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion, nemzedékről nemzedékre! Dicsérjétek az Urat!

Chapter 147

¹ Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűsége és
illendő dolog! ² Az Úr építi Jeruzsálemet, összegyűjti Izráelnek elűzötteit; ³ Meggyógyítja a
megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. ⁴ Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájokat nevével
nevezi. ⁵ Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcseségének nincsen határa. ⁶ Megtartja az Úr
a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. ⁷ Énekeljétek az Úrnak hálaadással, pengesetek
hárfát a mi Istenünknek! ⁸ A ki beborítja az eget felhővel, esőt készít a föld számára, [és] füvet
sarjaszt a hegyeken; ⁹ A ki megadja táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak.
¹⁰ Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik; ¹¹ Az őt félőkben
gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek. ¹² Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd,
oh Sion, a te Istenedet! ¹³ Mert erősekké teszi kapuid zárait, [s] megáldja benned a te fiaidat. ¹⁴
Békességet ad határaidnak, megelégit téged a legjobb búzával. ¹⁵ Leküldi parancsolatát a földre,
nagy hirtelen lefut az ő rendelete! ¹⁶ Olyan havat ad, mint a gyapjú, [és] szórja a deret, mint a
port. ¹⁷ Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt? ¹⁸ Kibocsátja szavát s
szétolvasztja őket; megindítja szelét s vizek folydogálnak. ¹⁹ Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s
végzéseit Izráellel. ²⁰ Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velök. Dicsérjétek
az Urat!

Chapter 148

¹ Dicsérjétek az Urat! ² Dicsérjétek az Urat az égből; dicsérjétek őt a magas helyeken!
Dicsérjétek őt angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő serege! ³ Dicsérjétek őt: nap és hold;
dicsérjétek őt mind: fényes csillagai! ⁴ Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég
felett vagytok! ⁵ Dicsérjék űk az Úrnak nevét, mert parancsolt és előállottak űk. ⁶ Örök időre
állította fel űket; törvényt szabott és nem tér el attól. ⁷ Dicsérjétek az Urat a földről: viziszörnyek
és mély vizek [ti]mind! ⁸ Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik;

⁹ Ti hegyek és halmok mindnyájan, minden gyümölcsfa s mind [ti] czédrusok; ¹⁰ Vadak és minden
 barmok, férgek és szárnyas állatok; ¹¹ Földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és mind [ti]
 földi bírák! ¹² Ifjak és szûzek, vének gyermekekkel: ¹³ Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve
 dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre [kihat!] ¹⁴ És felemelte az ő népének szarvát. Dicsőítse
 minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

Chapter 149

¹ Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új énekét; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! ²
 Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban! ³ Dicsérjék az ő
 nevét tánczczal; dobbal és hárfával zengjenek néki. ⁴ Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket
 szabadulással dicsőíti meg. ⁵ Vígadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyökön.
⁶ Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélû fegyver kezeikben; ⁷ Hogy bosszút álljanak a pogányokon,
 [és] megfenyítsék a nemzeteket! ⁸ Hogy lánczra fûzzék királyaikat, főembereiket pedig
⁹ vas-bilincsekbe. Hogy végrehajtsák rajtok a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére!
 Dicsérjétek az Urat!

Chapter 150

¹ Dicsérjétek az Urat! &Dicsérjétek Istent az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának
 boltozatán! ² Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint! ³
 Dicsérjétek őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárfán és cziterán; ⁴ Dicsérjétek őt dobbal és tánczczal,
 dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával; ⁵ Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt
 harsogó czimbalommal. ⁶ Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

Proverbs

Chapter 1

¹ Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának példabeszédei, ² Bölcsesség és erkölcsnek tanulására, értelmes beszédek megértésére; ³ Okos fenytéknek, igazságnak és ítéletnek és becsületességnek megnyerésére; ⁴ Együgyűeknek eszesség, gyermeknek tudomány és meggondolás adására. ⁵ Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat. ⁶ Példabeszédnek és példázatnak, bölcsök beszédeinek és találós meséinek megértésére. ⁷ Az Úrnak félelme feje a bölcseségnek; a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megútálják. ⁸ Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. ⁹ Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranyláncz a te nyakadra. ¹⁰ Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. ¹¹ Ha azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk vér után, rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélkül; ¹² Nyeljük el azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik mélységbe szállottak; ¹³ Minden drága marhát nyerünk, megtöltjük a mi házainkat zsákmánnyal; ¹⁴ Sorsodat vedd közénk; egy erszényünk legyen mindnyájunknak: ¹⁵ Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől; ¹⁶ Mert lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására. ¹⁷ Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei előtt: ¹⁸ Ezek mégis vérök árán is ólálkodnak, lelkök árán is leselkednek; ¹⁹ Ilyen az útja minden kapzsi embernek: gazdájának életét veszi el. ²⁰ A bölcsesség künn szerül-szerte kiált; az utczákon zengedezteti az ő szavát. ²¹ Lármás utcafőkön kiált a kapuk bemenetelin, a városban szólja az ő beszédit. ²² Míglen szeretitek, oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a balgatagok a tudományt?! ²³ Térjetez az én dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én beszédimet néktek. ²⁴ Mivelhogy hívtalak [titeket,] és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe nem vette; ²⁵ És elhagytátok minden én tanácsomat, és az én feddésemmel nem gondoltatok: ²⁶ Én is a ti nyomorúságtokon nevetek, megcsúfollak, mikor eljő az, a mitől féltek.

²⁷ Mikor eljő, mint a vihar, az, a mitől féltek, és a ti nyomorúságtok, mint a forgószél elközelget:
 mikor eljő ti reátok a nyomorgatás és a szorongatás. ²⁸ Akkor segítségül hívnak engem, de nem
 hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem találhatnak. ²⁹ Azért hogy gyűlöltek a bölcseséget, és
 az Úrnak félelmét nem választották. ³⁰ Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden
 én feddésemet. ³¹ Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és az ő tanácsokból megelégednek.
³² Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket, és a balgatagoknak szerencséje elveszti őket.
³³ A ki pedig hallgat engem, lakozik bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől.

Chapter 2

¹ Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat elrejtéd magadnál, ² Ha
 figyelmeztetvén a bölcsességre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, ³ Igen, ha a
 bölcseséget kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, ⁴ Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és
 mint a kincseket kutatsz: ⁵ Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz.
⁶ Mert az Úr ad bölcseséget, az ő szájából tudomány és értelem [származik.] ⁷ Az igazaknak
 valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak, ⁸ Hogy megőrizze az igazságnak útait, és
 kegyeseinek útját megtartja. ⁹ Akkor megérted az igazságot, és törvényt és becsületességet, és
 minden jó utat. ¹⁰ Mert bölcsesség megy a te elmédbe, és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges
 lesz. ¹¹ Meggondolás örködik feletted, értelem őriz téged, ¹² Hogy megszabadítson téged a
 gonosznak útától, és a gonoszságszóló férfiútól; ¹³ A kik elhagyják az igazságnak útát, hogy
 járjanak a setéségnek útain. ¹⁴ A kik örülnek gonoszt cselekedvén, vígadnak a gonosz
 álnokságokon. ¹⁵ A kiknek ösvényeik görbék, és a kik az ő útaikban gonoszok. ¹⁶ Hogy
 megszabadítson téged a nem hozzád tartozó asszonytól, az idegentől, a ki az ő beszédével hizelkedik,
¹⁷ A ki elhagyja az ő ifjúságának férjét, és az ő Istenének szövetségéről elfelejtkezik; ¹⁸ Mert a
 halálra hanyatlik az ő háza, és az ő ösvényei az élet nélkül valókhoz. ¹⁹ Valakik mennek ahhoz,

nem térnek meg, sem meg nem nyerhetik az életnek útait.²⁰ Hogy járj a jóknak útjokon, és az igazaknak ösvényeit kövessed.²¹ Mert az igazak lakják a földet, és a tökéletesek maradnak meg rajta.²² A gonoszok pedig a földről kivágattatnak, és a hitetlenül cselekedők kiszaggattatnak abból.

Chapter 3

¹ Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az én parancsolatimat megőrizze a te elméd;
² Mert napoknak hosszú voltát, és sok esztendő életet, és békességet hoznak néked bőven.³ Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára;⁴ Így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt.⁵ Bizodalmas legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.⁶ Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.⁷ Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól.⁸ Egészség lesz [ez] a te testednek, és megújulás a te csontaidnak.
⁹ Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből.¹⁰ Eképen megtelnek a te csûreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód válúi.¹¹ Az Úrnak fenyítését fiam, ne útáld meg, se meg ne únd az ő dorgálását.¹² Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel.¹³ Boldog ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és az ember, a ki értelmet szerez.¹⁴ Mert jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aranynál ennek jövedelme.¹⁵ Drágább a fényes kárbunkulusoknál, és minden te gyönyörűségeid nem hasonlíthatók hozzá.¹⁶ Napoknak hosszúsága van jobbában, baljában gazdagság és tisztesség.¹⁷ Az ő útai gyönyörűséges utak, és minden ösvényei: békesség.¹⁸ Életnek fája ez azoknak, a kik megragadják, és a kik megtartják boldogok!¹⁹ Az Úr bölcseséggel fundálta a földet, erősítette az eget értelemmel.
²⁰ Az ő tudománya által fakadtak ki a mélységből [a vizek,] és a felhők csepegnek harmatot,²¹ Fiam, ne távozzanak el a te szemeidtől, őrizd meg az igaz [bölcseséget,] és a meggondolást!²² És lesznek [ezek] élet a te lelkednek, és kedvesség a te nyakadnak.²³ Akkor bátorsággal járod a

te útadat, és a te lábadat meg nem ütöd. ²⁴ Mikor lefekszel, nem rettegsz; hanem lefekszel és
 gyönyörűsége lesz a te álmod. ²⁵ Ne félj a hirtelen való félelemtől, és a gonoszok pusztításától,
 ha eljő; ²⁶ Mert az Úr lesz a te bizodalmad és megőrzi a te lábadat a fogságtól. ²⁷ Ne fogd meg
 a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. ²⁸ Ne mondd a te
 felebarátodnak: menj el, azután térj meg, és holnap adok; holott nálad van, [a mit kér.] ²⁹ Ne forralj
 a te felebarátod ellen gonoszt, holott ő együtt ül bátorságosan te veled. ³⁰ Ne háborogj egy emberrel
 is ok nélkül, ha nem illetett gonosszal téged. ³¹ Ne irigykedjél az erőszakos emberre, és néki
 semmi útát ne válaszd. ³² Mert útálja az Úr az engedetlent; és az igazakkal van az ő titka. ³³ Az
 Úrnak átka van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét megáldja. ³⁴ Ha kik csúfolók, ő
 megcsúfolja [azokat;] a szelídeknek pedig ad kedvességet. ³⁵ A bölcssek tisztességet örökölnek; a
 bolondok pedig gyalázatot aratnak.

Chapter 4

¹ Halljátok meg, fiaim, atyátok erkölcsi tanítását, és figyelmezzetek az értelemnek megtudására.
² Mert jó tanulságot adok néktek; az én tudományomat el ne hagyjátok. ³ Mert én atyámnak fia
 voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt. ⁴ Tehát tanított engem, és monda nékem: tartsa
 meg az én beszédemet a te elméd, hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; ⁵ Szerezz bölcseséget,
 szerezz eszességet; ne felejtkezzél el, se el ne hajolj az én számnak beszéditől. ⁶ Ne hagyd el azt,
 és megtart téged; szeresd azt, és megőriz téged. ⁷ A bölcsesség kezdete [ez:] szerezz bölcseséget,
 és minden keresményedből szerezz értelmet. ⁸ Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tiszteltté
 tesz téged, ha hozzád öleled azt. ⁹ Ád a te fejednek kedvességnek koszorúját; igen szép ékes koronát
 ád néked. ¹⁰ Hallgasd, fiam, és vedd be az én beszédimet; így sokasulnak meg néked a te életednek
 esztendei. ¹¹ Bölcsességnek útára tanítottalak téged, vezettelek téged az igazságnak ösvényin. ¹²
 Mikor jársz, semmi nem szorítja meg a te járásodat; és ha futsz, nem ütközik meg. ¹³ Ragaszkodjál

az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd meg azt, mert az a te életed. ¹⁴ A hitetleneknek útjára
 ne menj, se ne járj a gonoszok ösvényén. ¹⁵ Hagyd el, át ne menj rajta; térj el tőle, és menj tovább.
¹⁶ Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekesznek: és kimegy szemükből az álom, ha [mást]
 romlásra nem juttatnak. ¹⁷ Mert az istentelenségnek étkét eszik, és az erőszaktételnek borát iszszák.
¹⁸ Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely [minél tovább] halad, [annál]
 világosabb lesz, a teljes délig. ¹⁹ Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják
 miben ütköznek meg. ²⁰ Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédimre hajtsd füledet. ²¹
 Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elmédben. ²² Mert életök ezek azoknak,
 a kik megnyerik, és egész testöknek egészség. ²³ Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet,
 mert abból indul ki [minden] élet. ²⁴ Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajkak álnokságát
 távoztasd el magadtól. ²⁵ A te szemeid előre nézzenek, és szemöldökid egyenest magad elé
 irányuljanak. ²⁶ Egyengesd el lábaid ösvényit, s minden te útaid állhatatosak legyenek. ²⁷ Ne
 térj jobbra, se balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól.

Chapter 5

¹ Fiam! az én bölcseségemre figyelmezz, az én értelmemre hajtsd a te füledet, ² Hogy megtartsd
 a meggondolást, és a tudományt a te ajakid megőrizzék. ³ Mert színmézet csepeg az idegen asszony
 ajka, és símább az olajnál az ő ínye. ⁴ De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű tör.
⁵ Az ő lábai a halálra mennek, az ő léptei a sírba törekszenek. ⁶ Az életnek útát hogy ne követhesse,
 ösvényei változókká lettek, a nélkül, hogy ő észébe venné. ⁷ Most azért, fiaim, hallgassatok engem,
 és ne távozzatok el számnak beszéditől! ⁸ Távoztasd el attól útadat, és ne közelgess házának
 ajtajához, ⁹ Hogy másoknak ne add a te ékességedet, és esztendeidet a kegyetlennek; ¹⁰ Hogy ne
 az idegenek teljenek be a te marháiddal, és a te keresményed más házába ne [jusson.] ¹¹ Hogy
 nyögnöd kelljen [élet]ed végén, a mikor megemésztetik a te húsdod és a te tested, ¹² És azt kelljen

mondanod: miképen gyűlöltem az erkölcsi tanítást, és a fenyítéket útálta az én elmém,¹³ És nem
 hallgattam az én vezetőim szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam fületem!¹⁴ Kevés híja volt,
 hogy minden gonoszságba nem merültem a gyülekezetnek és községnek közepette!¹⁵ Igyál vizet
 a te kútadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet.¹⁶ Kifolyjanak-é a te forrásid, az utcákra a
 te vized folyásai?¹⁷ Egyedül tied legyenek, és nem az idegenekéi veled.¹⁸ Legyen a te forrásod
 áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének.¹⁹ A szerelmes szarvas, és kedves zerge; az ő
 emlői elégítsenek meg téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél szüntelen.²⁰ És
 miért bujdosnál, fiam, az idegen után, és ölelnéd keblét az idegennek?²¹ Mert az Úrnak szemei
 előtt vannak mindenkinek útai, és minden ösvényeit ő rendeli.²² A maga álnokságai fogják meg
 az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik meg.²³ Ő meghal fenyíték híján, és
 bolondságának sokasága miatt támolmog.

Chapter 6

¹ Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, [és] kezedet adván, kötelezted magadat másért:² Szádnak
 beszédei által estél törbe, megfogattattál a te szádnak beszédivel.³ Ezt míveld azért fiam, és mentsd
 ki magadat, mert a te felebarátodnak kezébe jutottál; eredj, alázd meg magadat, és kényszerítsd
 felebarátodat.⁴ Még álmod se engedj szemeidnek, se szunnyadást szemöldökidnek,⁵ Szabadítsd
 ki magadat, mint a zerge a [vadász] kezéből, és mint a madár a madarásznak kezéből.⁶ Eredj a
 hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs!⁷ A kinek nincs vezére, igazgatója, vagy
 ura,⁸ Nyárban szerzi meg az ő kenyerét, aratáskor gyűjti eledelét.⁹ Oh te rest, meddig fekszel?
 mikor kelsz fel a te álmodból?¹⁰ Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis
 kéz-összefonás, hogy pihenjek;¹¹ Így jő el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te
 szűkölködésed, mint a paizsos férfiú!¹² Haszontalan ember, hamis férfiú, a ki álnok szájjal jár,
¹³ A ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjjaival jelt ad.¹⁴ Álnokság van az ő szívében,
 gonoszt forral minden időben, háborúságot indít.¹⁵ Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága,

gyorsan megrontatik, s nem lesz gyógyulása.¹⁶ E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog útálat az
 ő lelkének:¹⁷ A kevély szemek, a hazug nyelv, és az ártatlan vért ontó kezek,¹⁸ Az álnok
 gondolatokat forraló elme, a gonoszra sietséggel futó lábak,¹⁹ A hazugságlehelő hamis tanú, és
 a ki szerez háborúságokat az atyafiak között!²⁰ Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád
 tanítását el ne hagyd.²¹ Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba.²² Valahová mégysz,
 vezérel téged, mikor aluszol, őriz téged, mikor felserkensz, beszélget te veled.²³ Mert szövétnek
 a parancsolat, és a tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések.²⁴ Hogy a gonosz
 asszonytól téged megőrizzenek, az idegen asszony nyelvének hízalkezésétől.²⁵ Ne kívánd az ő
 szépségét szivedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel;²⁶ Mert a parázna asszony miatt
 [jut az ember] egy darab kenyérre, és [más] férfi felesége drága életet vadász!²⁷ Vehet-é valaki
 tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének?²⁸ Vagy járhat-é valaki elevenszézen, hogy lábai
 meg ne égnének?²⁹ Így van, valaki bemegy felebarátjának feleségéhez, nem marad büntetlen,
 valaki illeti azt!³⁰ Nem útálják meg a lopót, ha lop az ő kívánságának betöltésére, mikor éhezik;
³¹ És ha rajta kaptik, hétannyit kell adnia, az ő házának minden marháját érette adhatja;³² A ki
 pedig asszonynyal paráználkodik, bolond; a ki magát el akarja veszteni, az cselekszi ezt!³³
³⁴ Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem töröltetik. Mert a féltékenység a férfiú
 haragja, és nem cselekszik kegyelmességgel a bosszúállásnak napján.³⁵ Nem gondol semmi
 váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még ha nagy sok ajándékot adsz is néki.

Chapter 7

¹ Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolataimat rejtse el magadnál.² Az én
 parancsolataimat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat mint a szemed fényét.³ Kösd azokat
 ujjaidra, írd fel azokat szíved táblájára.⁴ Mondd ezt a bölcseségnek: Én néném vagy te; és az
 észességet ismerősödnek nevezd,⁵ Hogy megőrizzen téged a nem hozzád tartozó asszonytól, és

⁶ az ő beszédével hizelkedő idegentől. ⁷ Mert házam ablakán, a rács mögül néztem, ⁸ És láték a
 bolondok között, eszembe vevék a fiak között egy bolond ifjat, ⁹ A ki az utcán jár, annak szeglete
 mellett, a házához menő úton lépeget, ¹⁰ Alkonyatkor, nap estjén, és setét éjféiben. ¹¹ És ímé, egy
 asszony eleibe jő, paráznának öltözetében, álnok az ő elméjében. ¹² Mely csélcsap és vakmerő, a
 kinek házában nem maradhatnak meg az ő lábai. ¹³ Néha az utcán, néha a tereken van, és minden
 szegletnél leselkedik. ¹⁴ És megragadá őt és megcsókolá őt, és szemtelenségre vetemedvén, monda
 neki: ¹⁵ Hálaáldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásimat. ¹⁶ Azért jövék ki elődbe,
 szorgalmasan keresni a te orczádat, és reád találtam! ¹⁷ Paplanokkal megvettem nyoszolyámat,
 égyiptomi szövésű szőnyegekkel. ¹⁸ Beillatoztam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjjal. ¹⁹ No
 foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a szeretetben; vígadjunk szerelmeskedésekkel.
²⁰ Mert nincs otthon a férjem, elment messze útra. ²¹ Egy erszény pénzt vőn kezéhez; holdtöltére jő
 haza. ²² [És] elhité őt az ő mesterkedéseinek sokaságával, ajkainak hizelkedésével elragadá őt.
²³ Utána megy; mint az ökör a vágóhídra, és mint a bolond, egyszer csak fenyítő békóba;
 Mígnem átjárja a nyíl az ő máját. Miképen siet a madár a törre, és nem tudja, hogy az az ő élete
 ellen van. ²⁴ Annakokáért most, fiaim, hallgassatok engem, és figyelmezzetek az én számnak
 beszédeire. ²⁵ Ne hajoljon annak útaira a te elméd, és ne tévelyegj annak ösvényin. ²⁶ Mert sok
²⁷ sebesültet elejtett, és sokan vannak, a kik attól megölettek. ²⁸ Sírba vívő út az ő háza, a mely levisz
 a halálnak hajlékába.

Chapter 8

¹ Avagy a bölcsesség nem kiált-é, és az értelem nem bocsátja-é ki az ő szavát? ² A magas
 helyeknek tetein az úton, sok ösvény összetalálkozásánál áll meg. ³ A kapuk mellett a városnak
 bemenetelin, az ajtók bemenetelinél zeng. ⁴ Tinéktek kiáltok, férfiak; és az én szóm az emberek
 fiaihoz [van!] ⁵ Értsétek meg ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok vegyétek eszetekbe az
 értelmet. ⁶ Halljátok meg; mert jeles dolgokat szólok és az én számnak felnyitása igazság. ⁷ Mert

igazságot mond ki az én ínyem, és útálat az én ajkaimnak a gonoszság.⁸ Igaz én számnak minden
 beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy elfordult dolog.⁹ Mind egyenesek az értelmesnek, és
 igazak azoknak, kik megnyerték a tudományt.¹⁰ Vegyétek az én tanításomat, és nem a pénzt; és
 a tudományt inkább, mint a választott aranyat.¹¹ Mert jobb a bölcsesség a drágagyöngyöknél; és
 semmi gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek.¹² Én bölcsesség lakozom az eszességben,
 és a megfontolás tudományát megnyerem.¹³ Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése; a
 kevélységet és felfuvalkodást és a gonosz utat, és az álnok száját gyűlölöm.¹⁴ Enyém a tanács és
 a valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő.¹⁵ Én általam uralkodnak a királyok, és az
 uralkodók végeznek igazságot.¹⁶ Én általam viselnek a fejedelmek fejedelemséget, és a nemesek,
 a földnek minden birái.¹⁷ Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek,
 megtalálnak.¹⁸ Gazdagság és tisztesség van nálam, megmaradandó jó és igazság.¹⁹ Jobb az én
 gyümölcsöm a tiszta aranynál és színaranynál, és az én hasznom a válogatott ezüstről.²⁰ Az
 igazságnak után járok, és az igazság ösvényének közepén.²¹ Hogy az engem szeretőknek valami
 valóságost adjak örökségül, és erszényeiket megtöltsem.²² Az Úr az ő útának kezdetéül szerzett
 engem; az ő munkái előtt régen.²³ Örök időktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől
 fogva.²⁴ Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források,
 vízzel teljesek nem voltak.²⁵ Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem.
²⁶ Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét.²⁷ Mikor
 készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekseget;²⁸ Mikor megerősíté a
 felhőket ott fenn, mikor erősekké lőnek a mélységeknek forrásai;²⁹ Mikor felveté a tengernek
 határit, hogy a vizek át ne hágják az ő parancsolatját, mikor megállapítá e földnek fundamentumait:
³⁰ Mellette valék mint kézmíves, és gyönyörűsége valék mindennap, játszva ő előtte minden időben.
³¹ Játszva az ő földének kerekségén, és gyönyörűségem[et] [lelve]az emberek fiaiban.³² És most
 fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az én útaimat megtartják.³³ Hallgassátok a
 tudományt és legyetek bölcsék, és magatokat el ne vonjátok!³⁴ Boldog ember, a ki hallgat engem,

az én ajtóim előtt virrasztván minden nap, az én ajtóim félfáit őrizvén. ³⁵ Mert a ki megnyer engem,
 nyert életet, és szerzett az Úrtól jóakaratot. ³⁶ De a ki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik az
 ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált!

Chapter 9

¹ Bölcsesség megépítette az ő házát, annak hét oszlopát kivágván. ² Megölte vágnivalóit,
 kitöltötte borát, asztalát is elkészítette. ³ Elbocsátá az ő leányit, hivogat a város magas helyeinek
 tetein. ⁴ Ki tudatlan? térjen ide; az értelem nélkül valónak [ezt] mondja: ⁵ Jöjjetek, éljete az én
 étkemmel, és igyatok a borból, melyet töltöttem. ⁶ Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljete, járjatok
 az eszességnek után. ⁷ A ki tanítja a csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot,
 szégyenére lesz. ⁸ Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcset, és szeret
 téged. ⁹ Adj a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz; tanítsd az igazat, és öregbíti a tanulságot. ¹⁰ A
 bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség. ¹¹ Mert én általam
 sokasulnak meg a te napjaid, és meghosszabbítják néked életednek esztendeit. ¹² Ha bölcs vagy,
 bölcs vagy te magadnak; ha pedig csúfoló vagy, magad vallod kárát. ¹³ Balgaság asszony fecsegő,
 bolond és semmit nem tud. ¹⁴ És leült az ő házának ajtajába, székre a városnak magas helyein,
¹⁵ Hogy hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjokon. ¹⁶ Ki együgyű? térjen ide, és
 valaki esztelen, annak [ezt] mondja: ¹⁷ A lopott víz édes, és a titkon való étel gyönyörűséges! ¹⁸
 És az nem tudja, hogy ott élet nélkül valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő hivatalosai!

Chapter 10

¹ Salamon bölcs mondásai. &A bölcs fiú örvendezteti az ő atyját; a bolond fiú pedig szomorúsága
 az ő anyjának. ² Nem használnak a gonoszság kincsei; az igazság pedig megszabadít a halálból.
³ Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istenteleneknek kívánságát pedig elveti. ⁴

Szegénynyé lesz, a ki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít.⁵ Gyűjt
 nyárban az eszes fiú; álomba merül az aratás idején a megszegyenítő fiú.⁶ Áldások vannak az
 igaznak fején; az istentelenek szája pedig erőszakot fed be.⁷ Az igaznak emlékezete áldott; a
 hamisaknak neve pedig megrothad.⁸ A bölcs elméjű beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú
 pedig elveszti magát.⁹ A ki tökéletességben jár, bátorsággal jár; a ki pedig elferdíti az ő útát,
 kiismertetik.¹⁰ A ki szemmel hunyorgat, bántást szerez; és a bolond ajkú elesik.¹¹ Életnek
 kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek szája pedig erőszakot fedez el.¹² A gyűlölség
 szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet.¹³ Az eszesek ajkain bölcsesség találtatik;
 a vessző pedig a bolond hátának [való.]¹⁴ A bölcssek tudományt rejtegetnek; a bolondnak szája
 pedig közeli romlás.¹⁵ A gazdagnak marhája az ő megerősített városa; szűkölködőknek romlása
 az ő szegénységök.¹⁶ Az igaznak keresménye életre, az istentelennek jövedelme bűnre van.¹⁷
 A bölcsesség megőrizőnek útja életre van; a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg.¹⁸ A ki elfedezi a
 gyűlölséget, hazug ajkú az; és a ki szól gyalázatot, bolond az.¹⁹ A sok beszédben elmaradhatatlan
 a vétek; a ki pedig megtartóztatja ajkait, az értelmes.²⁰ Választott ezüst az igaznak nyelve; a
 gonoszok elméje kevés erő.²¹ Az igaznak ajkai sokakat legeltetnek; a bolondok pedig
 esztelenségökben hálnak meg.²² Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal [semmi] nem szerez
 bántást.²³ Miképen játék a bolondnak bűnt cselekedni, azonképen az eszes férfiúnak bölcsen
 [cselekedni.]²⁴ A mitől retteg az istentelen, az esik ő rajta; a mit pedig kívánnak az igazak, meg
 lesz.²⁵ A mint a forgószelel ráfuvall, már oda van az istentelen; az igaznak pedig örökké való
 fundamentoma van.²⁶ Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak,
 a kik azt elküldötték.²⁷ Az Úrnak félelme hosszabbítja meg a napokat; az istenteleneknek pedig
 esztendeik megrövidülnek.²⁸ Az igazaknak reménysége öröm; az istenteleneknek várakozása
 pedig elvész.²⁹ Erősség a tökéletesnek az Úrnak útja: de romlás a hamisság cselekedőinek.³⁰
 Az igaz soha meg nem mozdul; de az istentelenek nem lakják a földet.³¹ Az igaznak szája

bőségesen szól bölcsességet; a gonoszság nyelve pedig kivágatik. ³² Az igaznak ajkai azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszságot.

Chapter 11

¹ Az álnok font útalatos az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves néki. ² Kevélység jő: gyalázat jő; az alázatosoknál pedig bölcsesség van. ³ Az igazakat tökéletességök vezeti; de a hitetleneket gonoszságuk elpusztítja. ⁴ Nem használ a vagyon a haragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból. ⁵ A tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön istentelenségében esik el az istentelen. ⁶ Az igazaknak igazságok megszabadítja őket; de az ő kivánságokban fogatnak meg a hitetlenek. ⁷ Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várákozása is elvész. ⁸ Az igaz a nyomorúságból megszabadul; az istentelen ő helyette beesik abba. ⁹ Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány által megszabadulnak. ¹⁰ Az igazak javán örül a város; és mikor elvesznek az istentelenek, örvendezés van. ¹¹ Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig megromol. ¹² Megútálja felebarátját a bolond; az eszes férfiú pedig hallgat. ¹³ A rágalmazó megjelenti a titkot; de a hűséges lelkű elfedezi a dolgot. ¹⁴ A hol nincs vezetés, elvész a nép; a megmaradás pedig a sok tanácsos által van. ¹⁵ Teljességgel megrontatik, a ki kezes lesz idegenért; a ki pedig gyűlöli a kezességet, bátorságos lesz. ¹⁶ A kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók pedig megtartják a gazdagságot. ¹⁷ Ő magával tesz jól a kegyes férfiú; a kegyetlen pedig öntestének okoz fájdalmat. ¹⁸ Az istentelen munkál álnok keresményt; az igazságszerzőnek pedig jutalma valóságos. ¹⁹ A ki őszinte az igazságban, az életére -, a ki pedig a gonoszt követi, az vesztére [míveli azt]. ²⁰ Útalatosok az Úrnál az álnok szívűek; kedvesek pedig ő nála, a kik az ő útjokban tökéletesek. ²¹ Kézadással [erősítem,] hogy nem marad büntetlen a gonosz; az igazaknak pedig magva megszabadul. ²² [Mint] a disznó orrában az aranyperecz, [olyan] a szép asszony, a kinek nincs okossága. ²³ Az igazaknak kivánsága csak jó, az istentelenek várákozása pedig harag. ²⁴ Van olyan, a ki bőven adakozik, és

annál inkább gazdagodik; és a ki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik. ²⁵ A mással
jóltevő ember megkövéredik; és a ki mást felüdít, maga is üdül. ²⁶ A ki búzáját visszatartja, átkozza
azt a nép; annak fején pedig, a ki eladja, áldás [van]. ²⁷ A ki jóra igyekezik, jóakaratot szerez: a
ki pedig gonoszt keres, ő magára jő az. ²⁸ A ki bízik az ő gazdagságában, elesik; de mint a fa ága,
az igazak kivirágoznak. ²⁹ A ki megháborítja az ő házát, annak öröksége szél lesz; és a bolond
szolgája a bölcs elméjűnek. ³⁰ Az igaznak gyümölcse életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs.
³¹ Ímé, az igaz e földön megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös! ³² A ki
szereti a dorgálást, szereti a tudományt; a ki pedig gyűlöli a fenyítéket, oktalan az.

Chapter 12

¹ A jó ember jóakaratot nyer az Úrtól; de a gonosz embert kárhóztatja ő. ² Nem erősül meg
ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökerek ki nem mozdul. ³ A derék asszony koronája
az ő férjének; de mint az ő csontjaiban való rothadás, [olyan] a megszegyenítő. ⁴ Az igazaknak
gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa csalás. ⁵ Az istenteleneknek beszédei leleskednek a
vér után; az igazaknak pedig szája megszabadítja azokat. ⁶ Leomlanak az istentelenek, és oda
lesznek; az igazak háza pedig megáll. ⁷ Az ő értelme szerint dicsértetik a férfiú; de az elfordult
elméjű útalatos lesz. ⁸ Jobb, a kit kevésre tartanak, és szolgája van, mint a ki magát felmagasztalja,
és szűk kenyere. ⁹ Az igaz az ő barmának érzését [is] ismeri, az istentelenek szíve pedig kegyetlen.
¹⁰ A ki míveli az ő földét, megelégedik eledellel; a ki pedig követ hiábavalókat, bolond az. ¹¹
Kivánja az istentelen a gonoszok prédáját; de az igaznak gyökere ad [gyümölcsöt]. ¹² Az ajkaknak
vétkében gonosz tör van, de kimenekedik a nyomorúságból az igaz. ¹³ Az ő szájának gyümölcséből
elégedik meg a férfi jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi az ember önmagának. ¹⁴ A
bolondnak úta helyes az ő szeme előtt, de a ki tanácscsal él, bölcs az. ¹⁵ A bolondnak haragja azon
napon megismertetik; elfedezi pedig a szidalmat az eszes ember. ¹⁶ A ki igazán szól, megjelenti

az igazságot, a hamis bizonyság pedig az álnokságot. ¹⁷ Van olyan, a ki beszél hasonlókat a
 törszúrásokhoz; de a bölcseknek nyelve orvosság. ¹⁸ Az igazmondó ajak megáll mind örökké; a
 hazugságnak pedig nyelve egy szempillantásig. ¹⁹ Álnokság van a gonosz gondolóknak szívében;
 a békességnek tanácsosiban pedig vígasság. ²⁰ Nem vettetik az igaz semmi bántásba; az istentelenek
 pedig teljesek nyavalyával. ²¹ Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek; a kik pedig cselekesznek
 hűségesen, kedvesek ő nála. ²² Az eszes ember elfedezi a tudományt; a bolondok elméje pedig
 kikiáltja a bolondságot. ²³ A gyorsaknak keze uralkodik; a rest pedig adófizető lesz. ²⁴ A férfiúnak
 elméjében való gyötrelem megalázza azt; a jó szó pedig megvidámítja azt. ²⁵ Útba igazítja az ő
 felebarátját az igaz; de az istentelenek útja eltévelyíti őket. ²⁶ Nem süti meg a rest, a mit
 vadászásával fogott; de drága marhája az embernek serénysége. ²⁷ Az igazságnak útjában van
 élet; és az ő ösvényének úta halhatatlanság.

Chapter 13

¹ A bölcs fiú [enged] atyja intésének; de a csúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ad. ² A férfi
 az ő szájának gyümölcséből él jóval; a hitetlenek lelke pedig bosszúságtétellel. ³ A ki megőrzi az
 ő száját, megtartja önmagát; a ki felnyitja száját, romlása az annak. ⁴ Kivánsággal felindul, de
 hiába, a restnek lelke; a gyorsak lelke pedig megkövéredik. ⁵ A hamis dolgot gyűlöli az igaz; az
 istentelen pedig gyűlölségessé tesz és megszégyeníti. ⁶ Az igazság megőrzi azt, a ki útjában tökéletes;
 az istentelenség pedig elveszíti a bűnöst. ⁷ Van, a ki hányja gazdagságát, holott semmije sincsen;
 viszont tetteti magát szegénynek, holott sok marhája van. ⁸ Az ember életének váltsága lehet az
 ő gazdagsága; a szegény pedig nem hallja a fenyegetést. ⁹ Az igazak világossága vígassággal ég;
 de az istenteleneknek szövétneke kialszik. ¹⁰ Csak háborúság lesz a kevelységből: azoknál pedig,
 a kik a tanácsot beveszik, bölcsesség van. ¹¹ A hiábavalóságból keresett marha megkisebbül; a ki
 pedig kezével gyűjt, megöregbíti [azt.] ¹² A halogatott reménység beteggé teszi a szívet; de a

megadatott kivánság életnek fája. ¹³ Az igének megútálója megrontatik; a ki pedig féli a
 parancsolatot, jutalmát veszti. ¹⁴ A bölcsnek tanítása életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására.
¹⁵ Jó értelem ad kedvességet; a hitetleneknek pedig útja kemény. ¹⁶ Minden eszes cselekszik
 bölcseséggel; a bolond pedig kijelenti az ő bolondságát. ¹⁷ Az istentelen követ bajba esik; a
 hívséges követ pedig gyógyulás. ¹⁸ Szegénység és gyalázat lesz azon, a ki a fenyítéktől magát
 elvonja; a ki pedig megfogadja a dorgálást, tiszteltetik. ¹⁹ A megnyert kivánság gyönyörűséges a
 léleknek, és útálatosság a bolondoknak eltávozniok a gonosztól. ²⁰ A ki jár a bölcsekkel, bölcs
 lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol. ²¹ A bűnösöket követi a gonosz; az
 igazaknak pedig jóval fizet [Isten.] ²² A jó örökséget hágy unokáinak; a bűnösnek marhái pedig
 eltétnak az igaz számára. ²³ Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de van olyan, a ki
 igazságtalansága által vesz el. ²⁴ A ki megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát; a ki pedig
 szereti azt, megkeresi őt fenyítékkal. ²⁵ Az igaz eszik az ő kivánságának megelégedéséig; az
 istentelenek hasa pedig szűkölködik.

Chapter 14

¹ A bölcs asszony építi a maga házát; a bolond pedig önkezével rontja el azt. ² A ki igazán
 jár, féli az Urat; a ki pedig elfordult az ő útában, megútálja őt. ³ A bolondnak szájában van
 kevélységnek pálczája; a bölcseknek pedig beszéde megtartja őket. ⁴ Mikor nincsenek ökrök: tiszta
 a jászol; a gabonának bősége pedig az ökörnek erejétől van. ⁵ A hűséges tanú nem hazud; a hamis
 tanú pedig hazugságot bocsát szájából. ⁶ A csúfoló keresi a bölcseséget, és nincs; a tudomány
 pedig az eszesnek könnyű. ⁷ Menj el a bolond férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak
 beszédét. ⁸ Az eszesnek bölcsesége az ő utának megértése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás.
⁹ A bolondokat megcsúfolja a bűnért való áldozat; az igazak között pedig jóakarát van. ¹⁰ A szív
 tudja az ő lelke keserűségét; és az ő örömeiben az idegen nem részes. ¹¹ Az istenteleneknek háza

elvész; de az igazaknak sátora megvirágzik.¹² Van olyan út, [mely] helyesnek látszik az ember
 előtt, és vége a halálra menő út.¹³ Nevetés közben is fáj a szív; és végre az öröm fordul
 szomorúságra.¹⁴ Az ő útából elégszik meg az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfiú.¹⁵
 Az együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz.¹⁶ A bölcs félvén,
 eltávozik a gonosztól; a bolond pedig dühöngő és elbizakodott.¹⁷ A hirtelen haragú bolondságot
 cselekszik, és a cselszövő férfi gyűlölséges lesz.¹⁸ Bírják az esztelenek a bolondságot örökség
 szerint; az eszesek pedig fonják a tudománynak koszorúját.¹⁹ Meghajtják magokat a gonoszok a
 jók előtt, és a hamisak az igaznak kapujánál.²⁰ Még az ő felebarátjánál is útálatos a szegény; a
 gazdagnak pedig sok a barátja.²¹ A ki megútálja az ő felebarátját, vétkezik; a ki pedig a
 szegényekkel kegyelmességet cselekszik, boldog az!²² Nemde tévelyegnek, a kik gonoszt
 szereznek? kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknek.²³ Minden munkából nyereség lesz;
 de az ajkaknak beszédéből csak szűkölködés.²⁴ A bölcseknek ékességök az ő gazdagságuk; a
 tudatlanok bolondsága [pedig csak] bolondság.²⁵ Lelkeket szabadít meg az igaz bizonyosság;
 hazugságokat szól pedig az álnok.²⁶ Az Úrnak félelmében erős a bizodalom, és az ő fiainak lesz
 menedéke.²⁷ Az Úrnak félelme az életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására.²⁸ A nép
 sokasága a király dicsősége; a nép elfogyása pedig az uralkodó romlása.²⁹ A haragra késedelmes
 bővelkedik értelemmel; a ki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az.³⁰ A szelíd szív
 a testnek élete; az irígység pedig a csontoknak rothadása.³¹ A ki elnyomja a szegényt, gyalázattal
 illeti annak teremtetőjét; az pedig tiszteli, a ki könyörül a szűkölködőn.³² Az ő nyavalyájába ejti
 magát az istentelen; az igaznak pedig halála idején is reménysége van.³³ Az eszesnek elméjében
 nyugszik a bölcsesség; a mi pedig a tudatlanokban [van,] magát [hamar] megismerheti.³⁴ Az
 igazság felmagasztalja a nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek.³⁵ A királynak
 jóakarata van az eszes szolgálóhoz; haragja pedig a megszegényítőhöz.

Chapter 15

¹ Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt
 haragot. ² A bölcsék nyelve beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog
 ki. ³ Minden helyeken [vannak] az Úrnak szemei, nézvéen a jókat és gonoszokat. ⁴ A nyelv
 szelídsége életnek fája; az abban való hamisság pedig a léleknek gyötrelme. ⁵ A bolond megútálja
 az ő atyjának tanítását; a ki pedig megbecsüli a dorgálást, igen eszes. ⁶ Az igaznak házában nagy
 kincs van; az istentelennek jövedelmében pedig háborúság. ⁷ A bölcséknek ajkaik hintegetnek
 tudományt; a bolondoknak pedig elméje nem helyes. ⁸ Az istentelenek áldozatja gyűlölséges az
 Úrnak; az igazak könyörgése pedig kedves néki. ⁹ Utálat az Úrnál az istentelennek úta; azt pedig,
 a ki követi az igazságot, szereti. ¹⁰ Gonosz dorgálás [jő] arra, a ki útját elhagyja; a ki gyűlöli a
 fenytéket, meghal. ¹¹ A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve.
¹² Nem szereti a csúfoló a feddést, [és] a bölcsékhez nem megy. ¹³ A vidám elme megvidámítja
 az orcát; de a szívnek bánatja miatt a lélek megszorodik. ¹⁴ Az eszesnek elméje keresi a
 tudományt; a tudatlanok szája pedig lefelé bolondságot. ¹⁵ Minden napjai a szegénynek
 nyomorúságosak; a vidám elméjűnek pedig szüntelen lakodalma [van.] ¹⁶ Jobb a kevés az Úrnak
 félelmével, mint a temérdek kincs, a hol háborúság van. ¹⁷ Jobb a paréjnak étele, a hol szeretet
 van, mint a hízlalt ökör, a hol van gyűlölség. ¹⁸ A haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűrő
 pedig lecsendesíti a háborgást. ¹⁹ A restnek útja olyan, mint a tövises sövény; az igazaknak pedig
 útja megegyengetett. ²⁰ A bölcs fiú örvendezteti az atyját; a bolond ember pedig megútálja az
 anyját. ²¹ A bolondság öröme az esztelennek; de az értelmes férfiú igazán jár. ²² Hiábavalók
 lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek. ²³ Öröme van
 az embernek szája feleletében; és az idejében [mondott] beszéd, oh mely igen jó! ²⁴ Az életnek
 úta felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van. ²⁵ A
 kevélyeknek házát kiszakgatja az Úr; megerősíti pedig az özvegynek határát. ²⁶ Utálatosak az
 Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek. ²⁷ Megháborítja az ő házát, a ki követi
 a telhetetlenséget; a ki pedig gyűlöli az ajándékokat, él az. ²⁸ Az igaznak elméje meggondolja,

mit szóljon; az istenteleneknek pedig szája ontja a gonoszt. ²⁹ Messze [van] az Úr az istentelenektől;
 az igazaknak pedig könyörgését meghallgatja. ³⁰ A szemek világa megvidámítja a szívet; a jó hír
 megerősíti a csontokat. ³¹ A mely fül hallgatja az életnek dorgálását, a bölcsék között lakik. ³²
 A ki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő lelkét; a ki pedig hallgatja a feddést,
 értelmet szerez. ³³ Az Úrnak félelme a bölcseségnek tudománya, és a tisztességnek előtte jár az
 alázatosság.

Chapter 16

¹ Az embernél vannak az elme gondolatjai; de az Úrtól van a nyelv felelete. ² Minden útai
 tiszták az embernek a maga szemei előtt; de a ki a lelkeket vizsgálja, az Úr az! ³ Bízjad az Úrra
 a te dolgodat; és a te gondolatid véghez mennek. ⁴ Mindent teremtett az Úr az ő maga céljára;
 az istentelent is a büntetésnek napjára. ⁵ Útálatos az Úrnak minden, a ki elméjében felfuvalkodott,
 kezemet adom rá, hogy nem marad büntetetlen. ⁶ Könyörületességgel és igazsággal töröltetik el
 a bűn; és az Úrnak félelme által távozzatok el a gonosztól. ⁷ Mikor jóakarattal van az Úr valakinek
 útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi. ⁸ Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag
 jövedelem hamissággal. ⁹ Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak
 járását. ¹⁰ Jósige van a király ajkain; az ítéletben ne szóljon hamisságot az ő szája. ¹¹ Az Úré az
 igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérőkö. ¹² Útálatos legyen a királyoknál
 istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősítetik meg a királyiszék. ¹³ Kedvesek a királyoknak
 az igaz beszédek; és az igazmondót szereti [a király.] ¹⁴ A királynak felgerjedd haragja [olyan,
 mint] a halál követe; de a bölcs férfiú leszállítja azt. ¹⁵ A királynak vidám orcájában élet van;
 jóakarója olyan, mint a tavaszi eső fellege. ¹⁶ Szerzeni bölcseséget, oh menyinyivel jobb az
 aranynál; és szerzeni eszességet, kívánatosb az ezüstről! ¹⁷ Az igazak országútja eltávozás a
 gonosztól; megtartja magát az, a ki megőrzi az ő útát. ¹⁸ A megromlás előtt kevélység [jár], és az
 eset előtt felfuvalkodottság. ¹⁹ Jobb alázatos lélekkel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni

²⁰ a kevélyekkel. ²¹ A ki figyelmez az ígére, jót nyer; és a ki bízik az Úrban, oh mely boldog az!
²² A ki elméjében bölcs, hívatik értelmesnek; a beszédnek pedig édessége neveli a tudományt.
²³ Életnek kútfeje az értelem [annak], a ki bírja azt; de a bolondok fenyítéke bolondságuk. ²⁴ A
 bölcsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbíti a tudományt. ²⁵ Lépesmész
 a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek. ²⁶ Van oly út, mely
 igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. ²⁷ A munkálkodó lelke magának munkálkodik;
 mert az ő szája kényszeríti őt. ²⁸ A haszontalan ember gonoszt ás ki, és az ő ajkain mintegy égő
 tűz van; ²⁹ A gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat. ³⁰ Az
 erőszakos ember elhitezi az ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt. ³¹ A ki behúnyja szemeit, [azért
 teszi], hogy álnokságot gondoljon; a ki összeszorítja ajkait, [már] véghez vitte a gonoszságot.
³² Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útában találtaik. ³³ Jobb a hosszútűrő az erősnél;
 és a ki uralkodik a maga indulatján, annál, a ki várost vesz meg. ³³ Az [ember] kebelében vetnek
 sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete.

Chapter 17

¹ Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség; mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben
 háborúság van. ² Az értelmes szolga uralkodik a gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek
 részét veszi. ³ Az olvasztótégely az ezüst számára van, és a kemencze az aranyéra; a szívek
 vizsgálója pedig az Úr. ⁴ A gonosztevő hallgat az álnok beszédekre, a csalárd hallgat a gonosz
 nyelvre. ⁵ A ki megcsúfolja a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét; a ki gyönyörködik
 [másnak] nyomorúságában, büntetlen nem lesz! ⁶ A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak
 ékessége az atyák. ⁷ Nem illik a bolondnak az ékes beszéd; még kevésbé a tisztességesnek a
 hazug beszéd. ⁸ Drága kő az ajándék elfogadójának szemei előtt; mindenütt, a hova csak fordul,
 okosan cselekszik. ⁹ Elfedezi a vétket, a ki keresi a szeretetet; a ki pedig ismétlen előhoz egy

dolgot, elszakasztja egymástól a barátságosokat is. ¹⁰ Fogatosb a dorgálás az eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. ¹¹ Csak ellenkezést keres a gonosz, végre kegyetlen követ bocsáttatik ellene. ¹² Találjon valakire a fiától megfosztott medve, csak ne a bolond az ő bolondságában. ¹³ A ki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a gonosz annak házából. ¹⁴ [Mint] a ki árvizet szabadít el, [olyan] a háborúság kezdete; azért minekelőtte kihatna, hagyd el a versengést. ¹⁵ A ki igaznak mondja a bűnöst, és kárhóztatja az igazat, útalatos az Úrnak egyaránt mind a kettő. ¹⁶ Miért van a vétel ára a bolondnak kezében a bölcsesség megszerzésére, holott nincsen néki elméje? ¹⁷ Minden időben szeret, a ki [igaz] barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére. ¹⁸ Értelmetlen ember az, a ki kezét adja, fogadván kezességet barátja előtt. ¹⁹ Szereti a gonoszt, a ki szereti a háborúságot; a ki magasbítja kapuját, romlást keres. ²⁰ Az elfordult szívű ember nem nyerhet jót, és a ki az ő nyelvével gonosz, esik nyomorúságba. ²¹ A ki szül bolondot, [szüli] ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atyja. ²² A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszáraztja a csontokat. ²³ A kebelből [kivett] ajándékot az istentelen elveszi, a törvény útának elfordítására. ²⁴ Az eszesnek orczájából kitetszik a bölcsesség; a bolondnak pedig szemei [országolnak] a földnek végéig. ²⁵ Búsulása az ő atyjának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserűsége. ²⁶ Még megbírságotlani is az igazat nem jó, a tisztességest megverni igazságáért. ²⁷ A ki megtartóztatja beszédét, az tudós ember, és a ki higgadt lelkű, az értelmes férfiú. ²⁸ Még a bolond is, amikor hallgat, bölcsnek ítéltetik; mikor ajkait bezárja, eszesnek.

Chapter 18

¹ A maga kívánsága után megy az agyas ember, minden igaz bölcsesség ellen dühösködik. ² Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen. ³ Mikor eljő az istentelen, eljő a megútálás; és a szidalommal a gyalázat. ⁴ Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó patak a bölcseségnek kútfeje. ⁵ A gonosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben. ⁶ A bolondnak beszédei szereznek versengést, és az ő szája

⁷ ütéseért kiált. A bolondnak szája az ő romlása, és az ő beszédei az ő életének töre. ⁸ A susárlónak
 beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét áthatják. ⁹ A ki lágyan viseli magát az ő dolgában,
 testvére annak, a ki tönkre tesz. ¹⁰ Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és
 bátoros lészen. ¹¹ A gazdagnak vagyona az ő erős városa, és mint a magas kőfal, az ő gondolatja
 szerint. ¹² A megromlás előtt felfuvalkodik az ember elméje; a tisztesség előtt pedig alázatosság
 van. ¹³ A ki felel valamit, míg meg nem hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. ¹⁴ A férfiú
 lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelket ki viseli el? ¹⁵ Az eszesnek elméje tudományt
 szerez, és a bölcseknek füle tudományt keres. ¹⁶ Az embernek ajándéka szabad utat szerez néki,
 és a nagyoknak orczája elé viszi őt. ¹⁷ Igaza van annak, a ki első a perben; mígnem eljő az ő
 peresfele, és megvizsgálja őt. ¹⁸ A versengéseket megszünteti a sorsvetés, és az erőseket elválasztja.
¹⁹ A felingerelt atyafiú [erős] az erős városnál, és [az ilyen] versengések olyanok, mint a vár
 zárja. ²⁰ A férfi szájának hasznával elégedik meg az ő belseje; az ő beszédének jövedelmével lakik
 jól. ²¹ Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában [van], és a [miképen] kiki szeret azzal élni,
 [úgy] eszi annak gyümölcsét. ²² Megnyerte a jót, a ki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól!
²³ Alázatos kérést szól a szegény; a gazdag pedig keményen felel. ²⁴ Az ember, a kinek [sok]
 barátja van, széttöretik; de van barát, a ki ragaszkodóbb a testvérnél.

Chapter 19

¹ Jobb a tökéletesen járó szegény a gonosz nyelvűnél, a ki bolond. ² A lélek sem jó tudomány
 nélkül; és a ki [csak] a lábával siet, hibázik. ³ Az embernek bolondsága fordítja el az ő útát, és az
 Úr ellen haragszik az ő szíve. ⁴ A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénytől pedig az ő
 barátja elválik. ⁵ A hamis tanú büntetetlen nem marad, és a hazugságoknak szólója meg nem
 szabadul. ⁶ Sokan hizelegnek a nemeslelkű embernek, és minden barát az adakozóé. ⁷ A szegényt
 minden atyjafia gyűlöli, még barátai is eltávolodnak tőle; unszolja szavakkal, de ők eltűnnek. ⁸ A

ki értelmet szerez, szereti az életét, a ki megőrzi az értelmességet, jót nyer. ⁹ A hamis bizonyosság
 nem marad büntetlen, és a ki hazugságokat beszél, elvész. ¹⁰ Nem illik a bolondhoz a gyönyörködés;
 sokkal inkább nem [illik] a szolgának uralkodni a fejedelmeken. ¹¹ Az embernek értelme
 hosszútűrővé teszi őt; és ékességére van néki elhallgatni a vétket. ¹² Mint az ifjú oroszlánnak
 ordítása, olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a fűvön, az ő jóakarata. ¹³ Romlása az
 ő atyjának a bolond fiú, és mint a szüntelen csepegés, az asszonynak zsémbelődése. ¹⁴ A ház és
 marha atyától való örökség; az Úrtól van pedig az értelmes feleség. ¹⁵ A restség álomba merít, és
 a lomha lélek megéhezik. ¹⁶ A ki megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; a ki nem vigyáz
 útaira, meghal. ¹⁷ Kölcsön ad az Úrnak, a ki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti
 néki. ¹⁸ Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény [felőle;] de annyira, hogy őt megöld, ne
 vigyen haragod. ¹⁹ A nagy haragú [ember] büntetést szenvedjen, mert ha menteni akarsz, még
 növeled [haragját.] ²⁰ Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre.
²¹ Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg. ²² A mit leginkább
 kell embernek kívánni, az irgalmasság az, és jobb a szegény a hazug férfiúnál. ²³ Az Úrnak félelme
 életre visz; és [az ilyen] megelégedve tölti az éjet, gonoszsal nem illetetik. ²⁴ Bemártja a rest az
 ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza. ²⁵ Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz
 okosabb; és ha megdorgálsz az eszest, megérti a tudományt. ²⁶ A ki atyjával erőszakoskodik,
 anyját elűzi: gyalázatos és megszegyenítő fiú az. ²⁷ Szünjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást,
 [mely téged arra visz], hogy a bölcseségnek igéjétől eltévedj. ²⁸ A semmirevaló bizonyosság csúfolja
 a törvényt; az istentelenek szája elnyeli a gonzságot. ²⁹ A csúfolóknak készítették a büntetések,
 és az ütések a bolondok hátának.

Chapter 20

¹ A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs! ² Mint a fiatal oroszlán ordítása, olyan a királynak rettentése; a ki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen.

³ Tisztesség az embernek elmaradni a versengéstől; valaki pedig bolond, patvarkodik. ⁴ A hideg miatt nem szánt a rest; aratni akar majd, de nincs mit. ⁵ Mély víz a férfiúnak elméjében a tanács; mindazáltal a bölcs ember kimeríti azt. ⁶ A legtöbb ember talál valakit, a ki jó hozzá; de hû embert, azt ki találhat? ⁷ A ki az ő tökéletességében jár, igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! ⁸ A király, ha az ő ítélőszékiben ül, tekintetével minden gonoszt eltávoztat. ⁹ Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta vagyok az én bûnömtől? ¹⁰ A kétféle font és a kétféle mérték, útalatos az Úrnál egyaránt mind a kettő. ¹¹ Az ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. ¹² A halló fület és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindkettőt.

¹³ Ne szeresd az álmod, hogy ne légy szegény; nyisd fel a te szemeidet, [és] megelégszel kenyérral.

¹⁴ Hitvány, hitvány, azt mondja a vevő; de mikor elmegy, akkor dicsekedik. ¹⁵ Van arany és drágagyöngyök sokasága; de drága szer a tudománnyal teljes ajak. ¹⁶ Vedd el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért vedd el zálogát. ¹⁷ Gyönyörűséges az embernek az álnokságnak kenyere; de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal. ¹⁸ A gondolatok tanácskozással erősek; és bölcs vezetéssel folytass hadakozást. ¹⁹ Megjelenti a titkot, a ki rágalmazó; tehát a ki fecsegő szájú, azzal ne barátkozzál. ²⁰ A ki az ő atyját vagy anyját megátkozza, annak kialszik szövétneke a legnagyobb setétségben. ²¹ A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg nem áldatik.

²² Ne mondd: bosszút állok rajta! Várjad az Urat, és megszabadít téged! ²³ Útalatos az Úrnál a kétféle súly; és a hamis fontok nem jó dolgok. ²⁴ Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért az ő útában? ²⁵ Tör az embernek meggondolatlanul mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni. ²⁶ Szétszórja a gonoszokat a bölcs király, és fordít reájok kereket. ²⁷ Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, a ki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét. ²⁸ A kegyelmesség és az igazság megőrzik a királyt, megerősíti irgalmasság által az ő székét. ²⁹ Az ifjaknak ékessége az ő erejük; és a véneknek díszje az ősz haj. ³⁰ A kékek [és] a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részegig ható csapások.

Chapter 21

¹ Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda
² hajtja azt! Az embernek minden úta igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. ³
 Az igazságnak és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr az áldozatnál. ⁴ A szemnek
 fenhéjázása és az elmének kevélysége: az istentelenek szántása, bűn. ⁵ A szorgalmatosnak
 igyekezete csak gyarapodásra [van;] valaki pedig hirtelenkedik, csak sükségre [jut.] ⁶ A
 hamisságnak nyelvél gyűjtött kincs elveszett hiábavalósága azoknak, a kik a halált keresik. ⁷
 Az istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem akartak igazságot cselekedni. ⁸
 Tekervényes a bűnös embernek úta; a tisztának cselekedete pedig igaz. ⁹ Jobb a tető ormán lakni,
 mint háborgó asszonynyal, és közös házban. ¹⁰ Az istentelenek lelke kíván gonoszt; [és] az ő
 szeme előtt nem talál könyörületre az ő felebarátja. ¹¹ Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz
 bölcs; mikor pedig a bölcsset oktatják, ő veszi eszébe a tudományt. ¹² Nézi az igaz az istentelenek
 házát, hogy milyen veszedelembé jutottak az istentelenek. ¹³ A ki bedugja fülét a szegény kiáltására;
 ő is kiált, de meg nem hallgattatik. ¹⁴ A titkon adott ajándék elfordítja a haragot; és a kebelben
 való ajándék a kemény búsulást. ¹⁵ Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de ijedelem a hamisság
 cselekedőinek. ¹⁶ Az ember, a ki eltévelyedik az értelemnek útáról, az élet nélkül valók
 gyülekezetiben nyugszik. ¹⁷ Szűkölködő ember [lesz], a ki szereti az örömet; a ki szereti a bort
 és az olajat, nem lesz gazdag! ¹⁸ Az igazért váltságdíj az istentelen, és az igazak helyett a hitetlen
 [büntetetik meg.] ¹⁹ Jobb lakozni a pusztának földén, mint a feddődő és haragos asszonynyal.
²⁰ Kivánatos kincs és kenet van a bölcsnek házában; a bolond ember pedig eltékozolja azt. ²¹ A
 ki követi az igazságot és az irgalmasságot, nyer életet, igazságot és tisztességet. ²² A hősök városába
 felmegy a bölcs, és lerontja az ő bizodalmoknak erejét. ²³ A ki megőrzi száját és nyelvét, megtartja
 életét a nyomorúságtól. ²⁴ A kevély dölyfösnek csúfoló a neve, a ki haragjában kevélységet
 cselekszik. ²⁵ A restnek kívánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. ²⁶

Egész nap kívánságtól gyötretik; az igaz pedig ád, és nem tartóztatja meg [adományát.]²⁷ Az istentelenek áldozatja útálatos; kivált mikor gonosz tettért viszi.²⁸ A hazug bizonyosság elvész; a ki pedig [jól] figyelmez, örökké szól.²⁹ Megkeményíti az istentelen ember az ő orcáját; az igaz pedig jól rendeli az ő útát.³⁰ Nincs bölcsesség, és nincs értelem, és nincs tanács az Úr ellen.³¹ Készen áll a ló az ütközetnek napjára; de az Úré a megtartás!

Chapter 22

¹ Kivánatosb a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstről és aranyról a kedvesség jobb.² A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindkettőt pedig az Úr szerzi.³ Az eszes meglátja a bajt és elrejt magát; a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják.⁴ Az alázatosságnak bére az Úr félelme, gazdagság és tisztesség és élet.⁵ Tövises [és] török vannak a gonosznak útában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol jár azoktól.⁶ Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.⁷ A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak.⁸ A ki vet álnokságot, arat nyomorúságot; és az ő haragjának vesszeje megtöretik.⁹ Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert adott az ő kenyereből a szegénynek.¹⁰ Űzd el a csúfolót, és elmegy a háborgás is, és megszűnik a patvarkodás és a szidalmazás.¹¹ A ki szereti a szívnek tisztaságát, beszéde kedvesség: annak barátja a király.¹² Az Úrnak szemei megőrzik a tudományt; a hitetlennek beszédét pedig felforgatja.¹³ A rest azt mondja: oroslán van ottkin, az utcák közepén megölettetem.¹⁴ Mély verem az idegen asszonyoknak szája; a kire haragszik az Úr, oda esik.¹⁵ A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság; [de] a fenyítés vesszeje messze elűzi ő tőle azt.¹⁶ A ki elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az ő [marháját]; a ki ád a gazdagnak: végre szűkölködéssre [jut.]¹⁷ Hajtsd füledet, és hallgasd a bölcsenek beszédeit; és a te elmédet figyelmeztess az én tudományomra.¹⁸ Mert gyönyörűsége lesz, ha megtartod azokat szívedben; legyenek együtt állandók a te ajkaidon!¹⁹ Hogy az Úrban

legyen a te bizodalmad, arra tanítottalak ma téged, igen, téged.²⁰ Nem írtam-é néked drága szép
 tanulságokat, tanácsokban és tudományban?²¹ Hogy tudodra adjam néked az igazság beszédinek
 bizonyos voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszul elküldőidnek.²² Ne rabold ki a szegényt, mert
 szegény ő; és meg ne rontsd a nyomorultat a kapuban;²³ Mert az Úr forgatja azoknak ügyét, és
 az ő kirablóik életét elragadja.²⁴ Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj;
²⁵ Hogy el ne tanuld az ő útait, és tört ne keress tennen magadnak.²⁶ Ne légy azok közt, a kik
 kézbe csapnak, a kik adósságért kezeskednek.²⁷ Ha nincs néked miből megadnod; miért vegye
 el a te ágyadat te alólad?²⁸ Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid.²⁹ Láttál-é az
 ő dolgában szorgalmatos embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között.

Chapter 23

¹ Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan reá vigyázz, ki van előtted.² És kést tégy a
 torkodra, ha mértékletlen vagy.³ Ne kívánd az ő csemegéit; mert ezek hazug étkek.⁴ Ne fáraszd
 magadat ebben, hogy meggazdagulj; [ez ilyen testi] eszességedtől szünjél meg.⁵ Avagy a te
 szemeidet veted-é arra? holott az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagy hamar, mint
 a saskeselyű, és az ég felé elrepül!⁶ Ne egyél az irigy szeműnek étkéből, és ne kívánd az ő
 csemegéit;⁷ Mert mint a ki számítgatja [a falatot] magában, olyan ő: egyél és igyál, azt mondja
 te néked; de azért nem jó akarattal van tehozzád.⁸ A te falatodat, a melyet megettél, kihányod; és
 a te ékes beszédidet csak hiába vesztegeted.⁹ A bolondnak hallására ne szólj; mert megútálja a te
 beszédidnek bölcsességét.¹⁰ Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj;¹¹
 Mert az ő megváltójuk erős, az forgatja az ő ügyöket ellened!¹² Add a te elmédet az erkölcsi
 tanításra, és a te füleidet a bölcs beszédekre.¹³ Ne vond el a gyermektől a fenytét; ha megvered
 őt vesszővel, meg nem hal.¹⁴ Te vesszővel vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod ki.
¹⁵ Szerelmes fiam, ha bölcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nékem is.¹⁶ És vígadoznak az én
 veséim, a te ajkaidnak igazmondásán.¹⁷ Ne irigykedjék a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr

18 félelmében [légy] egész napon; Mert [ennek] bizonyos vége van; a te várákosod meg nem
 csalatkozik. 19 Hallgass te, fiam, [engem,] hogy légy bölcs, és jártasd ez úton szívedet. 20 Ne
 légy azok közül való, a kik borral dözsolnek; azok közül, a kik hússal dobozónak. 21 Mert a
 részeges és dobozó szegény lesz, és rongyokba öltöztet az aluvás. 22 Hallgasd a te atyádat, a ki
 nemzett téged; és meg ne útdá a te anyádat, mikor megvénhedik. 23 Szerezz igazságot, és el ne
 adj; bölcseséget és erkölcsöt és eszességet. 24 Igen örül az igaznak atyja, és a bölcsnek szülője
 annak vígadoz. 25 Vígadjon a te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szüld. 26 Adjad, fiam,
 a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megörizzék. 27 Mert mély verem a tisztátalan
 asszony, és szoros kút az idegen asszony. 28 És az, mint a tolvaj leselkedik, és az emberek közt a
 hitetleneket szaporítja. 29 Kinek jaj? kinek oh jaj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok
 nélkül való sebek? kinek szemeknek veressége? 30 A bornál mulatóknak, a kik mennek a jó bor
 kutatására. 31 Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását;
 könnyen alá csuszamlík, 32 Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp. 33
 A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és a te elméd gondol gonosztságot. 34 És olyan leszel, mint
 a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az árbócfának tetején. 35 Ütöttek engem, nékem
 nem fájt; vertek, nem éreztem! Mikor ébredék fel? Akkor folytatom, ismét megkeresem azt.

Chapter 24

1 Ne irígykedjél a gonosztevőkre, se ne kívánj azokkal lenni. 2 Mert pusztítást gondol az ő
 szívök, és bajt szólnak az ő ajkaik. 3 Bölcsesség által építetik a ház, és értelemmel erősítetik meg.
 4 És tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűsége marhával. 5 A bölcs
 férfiú erős, és a tudós ember nagy erejű. 6 Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra;
 és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van. 7 Magas a bolondnak a bölcsesség; a kapuban
 nem nyitja meg az ő száját. 8 A ki azon gondolkodik, hogy gonoszt cselekedjék, azt cselszövőnek

⁹ hívják. A balgatag dolognak gondolása bûn; és a rágalmazó az ember előtt útalatos. ¹⁰ Ha lágyan
viselted magadat a nyomorúságnak idején: szûk a te erőd. ¹¹ Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra
vitetnek, és a kik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg! ¹² Ha azt mondanád: ímé, nem tudtuk
ezt; nemde, a ki vizsgálja az elméket, õ érti, és a ki õrzi a te lelkedet, õ tudja? és kinek-kinek az õ
cselekedetei szerint fizet. ¹³ Egyél, fiam, mézet, mert jó; és a színméz édes a te ínyednek. ¹⁴
Ilyennek ismerd a bölcseséget a te lelkedre nézve: ha azt megtalálod, akkor lesz jó véged, és a te
reménységed el nem vész! ¹⁵ Ne leselkedjél, oh te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd
el az õ ágyasházát! ¹⁶ Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért; az istentelenek pedig
[csak egy] nyavalyával is elvesznek. ¹⁷ Mikor elesik a te ellenséged: ne örülj; és mikor megütközik:
ne vígadjon a te szíved, ¹⁸ Hogy az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben, és el ne
fordítsa arról az õ haragját [te reád.] ¹⁹ Ne gerjedj haragra a gonosztevők ellen, ne irigykedjél az
istentelenekre; ²⁰ Mert a gonosznak nem lesz [jó] vége, az istentelenek szövétneke kialszik. ²¹
Féld az Urat, fiam, és a királyt; a pártütők közé ne elegyedjél. ²² Mert hirtelenséggel feltámad az
õ nyomorúságok, és e két rendbeliek büntetését ki tudja? ²³ Ezek is a bölcsek [szavai.] Személyt
válogatni az ítéletben nem jó. ²⁴ A ki azt mondja az istentelennek: igaz vagy, ezt megátkozzák a
népek, megútlják a nemzetek. ²⁵ A kik pedig megfeddik [a bûnöst,] azoknak gyönyörûségökre
lesz, és jó áldás száll reájok! ²⁶ Ajkakat csókolgat az, a ki igaz beszédeket felel. ²⁷ Szerezd el
kivül a te dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána építsd a házadat. ²⁸ Ne légy bizonyság
ok nélkül a te felebarátod ellen; avagy ámítaná-é [valakit] a te ajkaiddal? ²⁹ Ne mondd ezt: a
miképen cselekedett én velem, úgy cselekszem õ velem; megfizetek az embernek az õ cselekedete
szerint. ³⁰ A rest embernek mezejénél elmenék, és az esztelennek szõleje mellett. ³¹ És ímé,
mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a gyom; és kõgyepüje elromlott vala. ³² Melyet én
látván gondolkodám, és nézvén, [ezt] a tanulságot vevém abból: ³³ Egy kis álom, egy kis
szunynyadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, ³⁴ És így jõ el, mint az útonjáró, a te szegénységed,
és a te szûkséged, mint a paizsos férfiú.

Chapter 25

¹ Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszedettek Ezékiásnak, a Júda királyának emberei. ² Az Istennek tisztességére van a dolgot eltitkolni; a királyoknak pedig tisztességére van a dolgot kikutatni. ³ Az ég magasságra, a föld mélységre, és a királyoknak szíve kikutathatatlan. ⁴ Távolítsd el az ezüstből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek: ⁵ Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerősíttetik igazsággal az ő széke. ⁶ Ne dicsekedjél a király előtt, és a nagyok helyére ne állj; ⁷ Mert jobb, ha [azt] mondják néked: jer ide fel; hogynem mint levettetned néked a tisztességes előtt, a kit láttak a te szemeid. ⁸ Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy [azt] ne [kelljen kérdened,] mit cselekedjél az után, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. ⁹ A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd; ¹⁰ Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatot el ne távozzék. ¹¹ [Mint az] arany alma ezüst tányéron: [olyan] a helyén mondott ige! ¹² [Mint az] arany függő és színarany ékesség: [olyan] a [bölcs intő a szófogadó fülnél. ¹³ Mint a havas hideg az aratásnak idején: olyan a hív követ azoknak, a kik őt elbocsátják; mert az ő urainak lelkét megvidámítja. ¹⁴ [Mint a] felhő és szél, melyekben nincs eső: [olyan] a férfiú, a ki kérkedik hamis ajándékkal. ¹⁵ Tûrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot. ¹⁶ Ha mézet találsz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hányd azt. ¹⁷ Ritkán tedd lábadat a te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te veled, és meg ne gyűlöljön téged. ¹⁸ Pöröly és kard és éles nyíl az olyan ember, a ki hamis bizonysgot szól felebarátja ellen. ¹⁹ [Mint a] romlott fog és kimarjult láb: [olyan] a hitetlennek bizodalma a nyomorúság idején. ²⁰ [Mint a] ki leveti ruháját a hidegnek idején, [mint] az eczet a sziksón: olyan, a ki éneket mond a bánatos szívû ember előtt. ²¹ Ha éhezik, a ki téged gyűlöl: adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni vizet; ²² Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére, és az Úr megfizeti néked. ²³ Az északi szél esőt szül; és haragos ábrázatot a suttagó nyelv. ²⁴ Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszonynyal, és közös házban. ²⁵ [Mint]

[a] hideg víz a megfáradt embernek, [olyan]a messze földről való jó hírhallás. ²⁶ [Mint a] megháborított forrás és megromlott kút, [olyan]az igaz, a ki a gonosz előtt ingadozik. ²⁷ Igen sok mézet enni nem jó; hát a magunk dicsőségét keresni dicsőség? ²⁸ [Mint] a megromlott és kerítés nélkül való város, [olyan]a férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

Chapter 26

¹ Mint a hó a nyárhoz és az eső az aratáshoz, úgy nem illik a bolondhoz a tisztesség. ² Miképen a madár elmegy és a fecske elrepül, azonképen az ok nélkül való átok nem száll az emberre. ³ Ostor a lónak, fék a szamárnak; és vessző a bolondok hátának. ⁴ Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is ő hozzá hasonlatos; ⁵ Felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bölcs a maga szemei előtt. ⁶ A ki bolond által izen valamit, lábait vagdalja el magának, és bosszúságot szenved. ⁷ [Mint] a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a bolondoknak szájában. ⁸ Mint a ki követ köt a parittyába, úgy [cselekszik,] a ki a bolondnak tisztességet tesz. ⁹ [Mint] a részeg ember kezébe akad a tövis, [úgy akad] az eszes mondás a bolondoknak szájába. ¹⁰ Mint a lövöldöző, a ki mindent megsebez, olyan az, a ki bolondot fogad fel, és a ki csavargókat fogad fel. ¹¹ Mint az eb megtér a maga okádására, úgy a bolond megkettőzteti az ő bolondságát. ¹² Láttál-é oly embert, a ki a maga szemei előtt bölcs? A bolond felől [jobb] reménységed legyen, hogynem mint a felől! ¹³ Azt mondja a rest: ordító [oroszlán] van az úton! oroszlán van az utczákon! ¹⁴ [Mint] az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában. ¹⁵ Ha a rest az ő kezét a tálba nyujtotta, resteli azt csak szájához is vinni. ¹⁶ Bölcsőbb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, a ki okos feleletet ad. ¹⁷ Kóbor ebet ragad fülön, a ki felháborodik a perpatvaron, a mely őt nem illeti. ¹⁸ Mint a balga, a ki tüzet, nyilakat és halálos szerszámokat lövöldöz, ¹⁹ Olyan [az], a ki megcsalja az ő felebarátját, és azt mondja: csak tréfáltam! ²⁰ Ha a fa elfogy, kialuszik a tûz; ha nincs súsárló, megszûnik a háborgás. ²¹ Mint az elevenszénre a

holtszén, és a fa a tűzre, [olyan] a háborúságszerző ember a patvarkodásnak felgyújtására. ²² A
 fondorlónak beszédei hízelkedők, és azok áthatják a szív belsejét. ²³ [Mint] a meg nem tisztított
 ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, [olyanok] a gyulasztó ajkak a gonosz szív mellett.
²⁴ Az ő beszédeivel másnak tetteti magát a gyűlölő, holott az ő szívében gondol álnokságot. ²⁵
 Mikor kedvesen szól, ne bízzál ő hozzá; mert hét iszonyatosság van szívében. ²⁶ Elfedeztethetik
 a gyűlölség csalással; de nyilvánvalóvá lesz az ő gonoszsága a gyülekezetben. ²⁷ A ki vermet ás
 [másnak], abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ, arra gurul vissza. ²⁸ A hazug nyelv gyűlöli
 az általa megrontott [embert], és a hízelkedő száj romlást szerez.

Chapter 27

¹ Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod, mit hoz a nap [tereád.] ² Dicsérjen meg
 téged más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid. ³ Nehézség van a kőben, és teher a
 fővényben; de a bolondnak haragja nehezebb mind a kettőnél. ⁴ A búsulásban kegyetlenség [van,]
 és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt? ⁵ Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos
 szeretetnél. ⁶ Jósándékból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlölőnek
 csókja. ⁷ A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapodja; de az éhes embernek minden keserű
 édes. ⁸ Mint a madárka, ki elbujdosott fészketől, olyan az ember, a ki elbujdosott az ő lakóhelyétől.
⁹ [Mint] a kenet és jó illat megvidámítja a szívet: úgy az ő barátjának édes [szavai is, melyek] lelke
 tanácsából [valók.] ¹⁰ A te barátodat, és a te atyádnak barátját el ne hagyd, és a te atyádfiának
 házába be ne menj nyomorúságodnak idején. Jobb a közel való szomszéd a messze való atyafinál.
¹¹ Légy bölcs fiam, és vidámítsd meg az én szívemet; hogy megfelelhessenek annak, a ki engem
 ócsárol. ¹² Az eszes meglátja a bajt, elrejtje magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják. ¹³
¹⁴ Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért zálogold meg. ¹⁴ A ki nagy hangon áldja
 az ő barátját, reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdoníttatik néki. ¹⁵ A sebes záporosó idején
 való szüntelen csepegés, és a morgó asszonyember hasonló. ¹⁶ Valaki el akarja azt rejteni, szelet

rejt el, és az ő jobbjá olajjal találkozik. ¹⁷ [Miképen] egyik vassal a másikat élesítik, [a képen] az
 ember élesíti az ő barátjának orcáját. ¹⁸ [Mint] a ki őrzi a fügét, eszik annak gyümölcséből, úgy
 a ki az ő urára vigyáz, tiszteltetik. ¹⁹ Mint a vízben egyik orcza a másikat [megmutatja,] úgy egyik
 embernek szíve a másikat. ²⁰ [Mint] a sír és a pokol meg nem elégednek, [úgy] az embernek
 szemei meg nem elégednek. ²¹ [Mint] az ezüst a tégelyben, és az arany a kemenczében [próbáltatik
 meg, úgy] az ember az ő híre-neve szerint. ²² Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban mozsártörővel
 a megtört gabona között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága. ²³ Szorgalmasan megismerd a
 te juhaid külsejét, gondolj a nyájakra. ²⁴ Mert nem örökkévaló a gazdagság, és vajjon a korona
 nemzetségről nemzetségre lesz-é? ²⁵ [Mikor] levágatott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és
 begyűjtettek a hegyekről a fűvek: ²⁶ Vannak juhaid a te ruházatodra, és kecskebakok mezőnek
 árául, ²⁷ És elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére, és szolgálóleányaidnak ételül.

Chapter 28

¹ Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroslán, bátrak.
² Az ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és tudós ember által pedig hosszabbodik
 fennállása. ³ A szegény ember[ből támadott] elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz,
 mely nem hágy kenyeret. ⁴ A kik elhagyják a törvényt, dicsérik a latrokat; de a kik megtartják a
 törvényt, harcolnak azokkal. ⁵ A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot; a kik
 pedig keresik az Urat, mindent megértének. ⁶ Jobb a szegény, a ki jár tökéletesen, mint a kétfelé
 sántáló istentelen, a ki gazdag. ⁷ A ki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; a ki pedig társalkodik a
 dobzódókkal, gyalázattal illeti atyját. ⁸ A ki öregbíti az ő marháját kamattal és uzsorával, annak
 gyűjt, a ki könyörül a szegényeken. ⁹ Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak
 könyörgése is útálatos. ¹⁰ A ki elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermébe maga esik bele; a
 tökéletesek pedig örökség szerint bírják a jót. ¹¹ Bölcs az ő maga szemei előtt a gazdag ember;

12 de az eszes szegény megvizsgálja őt. Mikor örvendeznek az igazak, nagy ékesség az; mikor
 pedig az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. 13 A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz
 jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. 14 Boldog ember, a ki szüntelen
 retteg; a ki pedig megkeményíti az ő szívét, bajba esik. 15 Mint az ordító oroszlán és éhező medve,
 olyan a szegény népen uralkodó istentelen. 16 Az értelemben szűkölködő fejedelem nagy elnyomó
 is; [de] a ki gyűlöli a hamis nyereséget, meghosszabbítja napjait. 17 Az ember, a kit ember-vér
 terhel, a sírig fut; senki ne támogassa őt. 18 A ki jár tökéletesen, megtartatik; a ki pedig álnokul
 két úton jár, egyszerre elesik. 19 A ki munkálja az ő földét, megelégedik étellel; a ki pedig
 hiábavalóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. 20 A hívő ember bővelkedik áldásokkal;
 de a ki hirtelen akar gazdagulni, büntetlen nem marad. 21 Személyt válogatni nem jó; mert [még]
 egy falat kenyérért [is] vétkezhetik az ember. 22 Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és
 nem veszi észre, hogy szükség jő reá. 23 A ki megfeddi az embert, végre [is] inkább kedvességet
 talál, mint a sima nyelvű. 24 A ki megrabolja az atyját, és anyját és azt mondja: nem vétek! társa
 a romboló embernek. 25 A telhetetlen lélek háborúságot szerez; a ki pedig bízik az Úrban,
 megerősödik. 26 A ki bízik magában, bolond az; a ki pedig jár bölcsen, megszabadul. 27 A ki ad
 a szegénynek, nem lesz néki szüksége; a ki pedig elrejtja a szemét, megsokasulnak rajta az átkok.
 28 Mikor felemeltetnek az istentelenek, elrejtja magát az ember; de mikor azok elvesznek, öregbülnek
 az igazak.

Chapter 29

1 A ki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik, gyógyíthatatlanul. 2 Mikor
 öregbülnek az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen, sóhajt a nép. 3 A
 bölcsesség-szerető ember megvidámítja az ő atyját; a ki pedig a paráznákhoz adja magát, elveszti
 a vagyont. 4 A király igazsággal erősíti meg az országot; a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt.
 5 A férfiú, a ki hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. 6 A gonosz ember vétkében tör

van; az igaz pedig énekel és vígad. ⁷ Megérti az igaz a szegényeknek ügyét; az istentelen pedig
 nem tudja megérteni. ⁸ A csúfoló férfiak fellobbantják a várost; de a bölcssek elfordítják a haragot.
⁹ Az eszes ember, ha vetekedik a bolonddal, akár felháborodik, akár nevet, nincs nyugodalom. ¹⁰
 A vérszomjasak gyűlölik a tökéletes embert; az igazak pedig oltalmazzák annak életét. ¹¹ Az ő
 egész indulatját előmutatja a bolond; de a bölcs végre megcsendesíti azt. ¹² A mely uralkodó a
 hamisságnak beszédire hallgat, annak minden szolgálói latrok. ¹³ A szegény és az uzsorás ember
 összetalálkoznak; mind a kettőnek pedig szemeit az Úr világosítja meg. ¹⁴ A mely király hűségesen
 ítéli a szegényeket, annak széke mindörökké megáll. ¹⁵ A vessző és dorgálás bölcseséget ad; de
 a szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti az ő anyját. ¹⁶ Mikor nevedek az istentelenek,
 nevedik a véték; az igazak pedig azoknak esetét megérik. ¹⁷ Fenyítsd meg a te fiadat, és
 nyugodalmat hoz néked, és szerezh gyönyörűséget a te lelkednek. ¹⁸ Mikor nincs [mennyei] látás,
 a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh mely igen boldog! ¹⁹ [Csak] beszéddel nem tanul
 meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. ²⁰ Láttál-é beszédeiben hirtelenkedő embert? a
 bolond felől több reménység van, hogynem a felől! ²¹ A ki lágyan neveli gyermekségétől fogva
 az ő szolgáját, végre az lesz a fiú. ²² A haragos háborgást szerezh; és a dühösködőnek sok a vétke.
²³ Az embernek kevélysége megalázza őt; az alázatos pedig tisztességet nyer. ²⁴ A ki osztozik a
 lopóval, gyűlöli az magát; hallja az esküt, de nem vall. ²⁵ Az emberektől való félelem tört vet; de
 a ki bízik az Úrban, kiemeltetik. ²⁶ Sokan keresik a fejedelemnek orcáját; de az Úrtól [van]
 kinek-kinek ítélete. ²⁷ Iszonyat az igazaknak a hamis ember; és iszonyat az istentelenek az igaz
 úton járó.

Chapter 30

¹ Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet mondott a férfiú Itielnek, Itielnek és
 Ukálnak. ² Minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs emberi értelem én bennem. ³ És

nem tanultam a bölcseséget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám.⁴ Kicsoda ment fel az égbe, hogy
 onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az ő
 köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határit? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek
 fiának neve, ha tudod?⁵ Az Istennek teljes beszéde igen tiszta, és paizs az ahhoz folyamodóknak.
⁶ Ne tégy az ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne légy.⁷ Kettőt kérek tőled; ne
 tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék.⁸ A hiábavalóságot és a hazugságot messze távoztasd
 tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám illendő eledellel.⁹
 Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig
 megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével!¹⁰ Ne rágalmazd a
 szolgát az ő uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bűnhődnöd ne kelljen.¹¹ [Van oly] nemzetség,
 a ki az ő atyját átkozza, és az ő anyját nem áldja.¹² [Van] nemzetség, a ki a maga szemei előtt
 tiszta, pedig az ő rútságából ki nem tisztított.¹³ [Van] kevély szemű nemzetség, és a kinek
 szemöldökei igen fellátnak!¹⁴ [Van] olyan nemzetség, a kinek fogai fegyverek, és a kinek zápfogai
 kések; hogy a szegényeket kiemésszék e földről, és az emberek közül a szűkölködőket.¹⁵ A
 nadálynak két leánya van: addsa, addsa! E három nem elégszik meg; négyen nem mondják: elég;
¹⁶ A sír és a meddő asszony, a föld meg nem elégszik a vízzel, és a tűz nem mondja: elég!¹⁷ A
 szemet, mely megcsúfolja atyját, vagy megútálja az anyja iránt való engedelmisséget, kivágják a
 völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak.¹⁸ E három megfoghatatlan előttem, és e négy dolgot
 nem tudom:¹⁹ A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát a kősziklán, a hajónak nyomát a mély
 tengerben, és a férfiúnak útát a leányzóval.²⁰ Ilyen a paráználkodó asszonynak úta; eszik, azután
 megtörli száját és azt mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt.²¹ Három [dolog] alatt indul meg
 a föld, és négyet nem szenvedhet el.²² A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt, mikor
 elég kenyere van,²³ A gyűlölt asszony alatt, ha [mégis] férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha
 örököse lesz az ő asszonyának.²⁴ E négy apró állata [van] a földnek, a melyek bölcsek, elmések:
²⁵ A hangyák erőtlén nép, mégis megkeresik nyárban a magok eledelét;²⁶ A marmoták nem
 hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják az ő házokat;²⁷ Királyuk nincs a sáskáknak, mindazáltal
 mindnyájan szép renddel mennek ki;²⁸ A pókot kézzel megfoghatod, mégis ott van a királyok

29 palotáiban. Három állat van, a mely szépen jár, sőt négy, a mely jól jár. 30 Az oroszlán, a hős
 a vadak között, mely el nem fut senki elől; 31 A harcra felékesített ló, vagy a kecskebak, és a
 király, a kinek senki nem mer ellene állani. 32 Ha bolond voltál felfuvalkodásodban, vagy ha
 33 meggondoltad: kezedet szájadra vessed. Mert [miképen] a ki tejet köpül, vajat csinál; és a ki
 keményen fújja ki az ő orrát, vért hoz ki: [úgy] a ki a haragot ingerli, háborúságot szerez.

Chapter 31

1 Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel tanította vala őt az anyja. 2 Mit [szóljak,] fiam?
 mit, én méhem gyermeke? mit, én fogadásimnak gyermeke? 3 Ne add asszonyoknak a te erődöt,
 és a te útaidat a királyok eltörlőinek. 4 Távol legyen a királyoktól, oh Lemuel, távol legyen a
 királyoktól a bornak itala; és az uralkodóktól a részegítő ital keresése. 5 Hogy mikor iszik, el ne
 felejtkezzék a törvényről, és el ne fordítsa valamely nyomorultnak igazságát. 6 Adjátok a részegítő
 italt az elveszendőnek, és a bort a keseredett szívűeknek. 7 Igyék, hogy felejtkezzék az ő
 szegénységéről, és az ő nyavalyájáról ne emlékezzenek meg többé. 8 Nyisd meg a te szádat a mellett,
 a ki néma, és azoknak dolgában, a kik adattak veszedelemre. 9 Nyisd meg a te szádat, ítélj igazságot;
 forgasd ügyét a szegénynek és a szűkölködőnek! 10 Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek
 ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket. 11 Bízik ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája
 el nem fogy. 12 Jóval illeti őt és nem gonosszal, az ő életének minden napjaiban. 13 Keres gyapjat
 vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvvel. 14 Hasonló a kereskedő hajókhöz, nagy messziről
 behozza az ő eledelét. 15 Felkel még éjjel, eledelt ád az ő házának, és rendel ételt az ő
 szolgálóleányinak. 16 Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek munkájából szőlőt
 plántál. 17 Az ő derekát felövezi erővel, és megerősíti karjait. 18 Látja, hogy hasznos az ő
 munkálkodása; éjjel sem alszik el az ő világa. 19 Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az
 orsót. 20 Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a szűkölködőnek. 21 Nem félti az ő

házanépét a hótól; mert egész házanépe karmazsinba öltözött. ²² Szőnyeget csinál magának;
 patyolat és bíbor az ő öltözete. ²³ Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a tartománynak véneivel.
²⁴ Gyolcsot sző, és eladja; és övet, melyet ad a kereskedőnek. ²⁵ Erő és ékesség az ő ruhája; és
 nevet a következő napnak. ²⁶ Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. ²⁷
 Vigyáz a házanépe dolgára, és restségnek étvét nem eszi. ²⁸ Felkelnek az ő fiai, és boldognak
 mondják őt; az ő férje, és dicséri őt: ²⁹ Sok leány munkálkodott serénységgel; de te meghaladod
 mindazokat! ³⁰ Csalárd a kedvesség, és hiábavaló a szépség; a mely asszony féli az Urat, az szerez
 dicséretet magának! ³¹ Adjatok ennek az ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérik őt a
 kapukban az ő cselekedetei!

Ecclesiastes

Chapter 1

¹ A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei. ² Felette nagy hiábavalóság,
 azt mondja a prédikátor; felette nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság! ³ Micsoda haszna van
 az embernek minden ő munkájában, melylyel munkálkodik a nap alatt? ⁴ Egyik nemzetség elmegy,
 és a másik eljő; a föld pedig mindörökké megmarad. ⁵ És a nap feltámad, és elnyugszik a nap; és
 az ő helyére siet, a hol ő [ismét] feltámad. ⁶ Siet délre, és átmegy észak felé; körbe-körbe siet a
 szél, és a maga keringéséhez visszatér a szél. ⁷ Minden folyóvíz siet a tengerbe; mindazáltal a
 tenger mégis meg nem telik: akár micsoda helyre a folyóvizek siessenek, ugyanazon helyre térnek
 vissza. ⁸ Minden dolgok [mint] fáradoznak, senki ki nem mondhatja; nem elégednék meg a szem
 látván, sem be nem teljesednék hallásával a fül. ⁹ A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi
 történt, ugyanaz, a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. ¹⁰ Van valami, a
 miről mondják: nézd ezt, új ez; régen volt már száz esztendőkön át, melyek mi előttünk voltak. ¹¹
 Nincs emlékezet az előbbiekről; azonképen az utolsó dolgokról is, melyek jövendők, nem lesz
 emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. ¹² Én prédikátor, király voltam Izráelnek Jeruzsálemben.

13 És adám az én elmémet mindazok vizsgálására és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy gyötrődjenek vele. 14 Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap alatt, és ímé minden csak hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! 15 Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható. 16 Szóltam az én elmémrel, mondván: ímé, én nagygyá lettem, és gyűjtöttem bölcseséget mindazok felett, a kik fők voltak én előttem Jeruzsálemben, és az én elmém bőven látott bölcseséget és tudományt! 17 Adtam annakfelette az én elmémet a bölcseségnek tudására, és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme.

Chapter 2

1 Mert a bölcsességnek sokaságában sok búsulás van, és valaki öregbíti a tudományt, öregbíti a gyötrelmet. 2 Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged a vígan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És ímé, az is hiábavalóság! 3 A nevetésről azt mondom: bolondság! a vígasságról pedig: mit használ az? 4 Elvégezém az én szívemben, hogy boritalra adom magamat, (pedig szívem a bölcseséget követé) és előveszem ezt a bolondságot, mígnem meglátom, hogy az emberek fiainak mi volna jó, a mit cselekedjenek az ég alatt, az életök napjainak száma szerint. 5 Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magamnak házakat; ülteték magamnak szőlőket. 6 Csinálék magamnak kerteket és ékességre való kerteket, és ülteték beléjük mindenféle gyümölcsstermő fákat. 7 Csinálék magamnak víz[tartó] tavakat, hogy azokból öntözzem a fáknek sarjadó erdejét. 8 Szerzék szolgálókat és szolgálókat, házamnál nevededett szolgálóm is voltak nékem; öreg és apró barmoknak nyájjaival is többel bírtam mindazoknál, a kik voltak én előttem Jeruzsálemben. 9 Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is, és királyok drágaságait és tartományokat; szerzék magamnak éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat, és az emberek fiainak gyönyörűségét, asszonyt és asszonyokat. 10 És nagygyá levék és megnevedékem mindazok felett, a kik előttem voltak Jeruzsálemben; az én bölcseségem is helyén volt. 11 Valamit kívánnak vala az én szemeim: meg nem fogtam azoktól, meg sem tartóztattam az én szívemet semmi vígasságtól, hanem az én szívem örvendezett minden én munkám[mal gyűjtött jók]ban; mivelhogy ez volt az én részem minden én munkáimból. 12 És tekinték minden dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én munkámra, mit

fáradással végeztem vala; és ímé, az mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és nincsen annak
¹³ semmi haszna a nap alatt! ¹³ Azért fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot és
esztelenséget, az az hogy mit [cselekesz]nek az emberek, a kik a király után következnek: azt, a
¹⁴ mit régen cselekedtek. ¹⁴ És látám, hogy hasznosb a bölcsesség a bolondságnál, miképen hasznosb
a világosság a setétségnél. ¹⁵ A bölcsnek szemei [vannak] a fejében; a bolond pedig setétben jár;
¹⁶ de ugyan én megismerém, hogy ugyanazon egy végök lesz mindezeknek. ¹⁶ Annakokáért mondám
az én elmémben: bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért valék tehát én is bölcsőbb?
¹⁷ és mondék az én elmémben: ez is hiábavalóság! ¹⁷ Mert nem lesz emlékezete sem a bölcsnek,
sem a bolondnak mindörökké; mivelhogy a következő időkben már mind elfelejtetnek: és
¹⁸ miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond is. ¹⁸ Azért gyűlöltem az életet; mert
gonosznak látszék nékem a dolog, a mi történik a nap alatt; mert mindez hiábavalóság, és a léleknek
¹⁹ gyötrelme! ¹⁹ Gyűlöltem én minden munkámat is, melyet munkálkodom a nap alatt; mivelhogy
²⁰ el kell hagynom azt oly embernek, a ki én utánam lesz. ²⁰ És ki tudja, ha bölcs lesz-é vagy bolond?
és [mégis] uralkodik minden munkámon, a mit cselekedtem és bölcsen szerzettem a nap alatt! Ez
²¹ is hiábavalóság! ²¹ Annakokáért elfordulék én, megfogván reménységtől az én szívemet minden
²² munkám felől, melylyel munkálódtam a nap alatt. ²² Mert van oly ember, a kinek munkája
[elvégeztetett] bölcseséggel, tudományyal és jó kimenetellel; és oly embernek adja azt örökségül,
²³ a ki abban semmit sem munkálkodott. Ez is hiábavalóság és nagy gonosz! ²³ Mert micsoda marad
meg az embernek minden ő munkájából és elméjének nyughatatlan fáradozásából, melylyel ő
²⁴ munkálódott a nap alatt? ²⁴ Holott minden napja bánat, és búsulás az ő foglalatossága, még éjjel
²⁵ is nem nyugodott az ő elméje. Ez is hiábavalóság! ²⁵ Nincsen csak e jó is az embernek hatalmában,
hogy egyék, igyék, és azt cselekedje, hogy az ő szíve lakozzék gyönyörűséggel az ő munkájából;
²⁶ ezt is láttam én, hogy az Istennek kezében van. ²⁶ Mert kicsoda ehetnék és élhetne gyönyörűségére
²⁷ rajtam kívül? ²⁷ Mert az embernek, a ki jó az ő szemei előtt, adott [Isten] bölcseséget és tudományt
és örömet; a bűnösnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre és az egybehordásra, hogy
adja annak, a ki jó az Isten előtt. Ez is hiábavalóság és az elmének gyötrelme!

Chapter 3

¹ Mindennek rendelt ideje [van], és ideje [van] az ég alatt minden akaratnak. ² Ideje [van] a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültettetett.

³ Ideje [van] a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. ⁴

Ideje [van] a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek. ⁵ Ideje [van] a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. ⁶ Ideje [van] a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. ⁷ Ideje [van] a szakgatásnak és ideje a megvarrásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak. ⁸ Ideje [van] a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek. ⁹ Micsoda haszna van a munkásnak abban, a miben ő munkálkodik? ¹⁰

¹¹ Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az [emberek] elméjébe, csak hogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja [mindazt] a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig.

¹² Megismertem, hogy nem tehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen [kiki,] és hogy [a maga] javát cselekedje az ő életében. ¹³ De még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő egész munkájából, az Istennek ajándéka. ¹⁴ Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten ezt a végre míveli, hogy az ő orcáját rettegjék.

¹⁵ A mi [most] történik, régen megvan, és a mi következik, immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmúlt. ¹⁶ Láttam annakfelette a nap alatt, hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság van. ¹⁷ És mondék magamban: az igazat és a hamisat megítéli az Isten; mert minden [ember] akaratjának ideje van, és minden dolognak ő nála. ¹⁸ Így szólék azért magamban: az emberek fiai miatt [van ez így], hogy kiválogassa őket az Isten, és hogy meglássák, hogy ők magokban véve az oktalan állatok[hoz hasonló]. ¹⁹ Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végök van azoknak; a mint meghal egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenkiben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság. ²⁰ Mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, és mindenik porrá lesz. ²¹ Vajjon kicsoda vette eszébe az ember lelkét, hogy felmegy-é; és az oktalan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é? ²² Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendezzen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része [e világban:] mert ki hozhatja őt [vissza,] hogy lássa, mi lesz ő utána?

Chapter 4

¹ Viszont látám én mind a nyomorgatásokat, a melyek a nap alatt történnek, és ímé, [nyilván van] azoknak, a kik nyomorgattatnak, könnyhullatások, és vígasztalójok nincs nekik; és az őket nyomorgatóknak kezeiből erőszaktételt [szenvednek], és vígasztalójuk nincs nekik. ² És dicsérem én a megholtakat, a kik már meghaltak vala, az élők felett, a kik még élnek; ³ De mind a kettőnél boldogabbnak azt, a ki még nem lett, a ki nem látta azt a gonosz dolgot, a mely a nap alatt történik. ⁴ És látám én, hogy minden dolgát és minden ügyes cselekedetét az ember az ő felebarátja iránt való irigységből [rendeli;] annakokáért ez is hiábavalóság és lélek-fájdalom! ⁵ A bolond egybekapcsolja a kezeit, és megemészti a maga testét. ⁶ Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint mind a két maroknak teljessége nagy munkával és lelki gyötrellemmel. ⁷ Viszont láték a nap alatt [más] hiábavalóságot. ⁸ Van [oly ember], a ki egymaga van és nincs [vele] másik, sem fia, sem atyjafia nincs; mindazáltal nincs vége minden ő fáradságának, és az ő szeme is meg nem elégszik gazdagsággal, [hogy azt mondaná:] vajjon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet [minden] jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság és gonosz foglalatosság! ⁹ Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmok vala az ő munkájokból. ¹⁰ Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha elesik, és nincsen, a ki őt felemelje. ¹¹ Hogyha együtt feküsznek is ketten, megmelegszenek; az egyedülvaló pedig mimódon melegedhetik meg? ¹² Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak; és a hármak kötélnem hamar szakad el. ¹³ Jobb a szűkölködő, de bölcs gyermek a vén és bolond királynál, a ki nem szenved el az intést többé. ¹⁴ Mert [az] a fogságból [is] uralkodásra megy, holott [ennek] országában szegénységben született. ¹⁵ Láttam a nap alatt járó minden élőket a második gyermek mellett; a ki amannak helyére lépendő vala. ¹⁶ [És hogy] az egész sokaságnak nincs vége, mindazoknak, a kiknek ő élén volt; mindazáltal az utánok valók már semmit nem örvendeztek ő benne. Mert ez is hiábavalóság és lelki gyötrellem!

Chapter 5

¹ Őrizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához mégy, mert hallgatás végett közeledned jobb, hogynem a bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cselekesznek.

² Ne gyorsalkodjál a te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig e földön, azért a te beszéded kevés legyen; ³ Mert álom szokott következni a sok foglalatosságból; és a sok beszédből bolond beszéd. ⁴ Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd!

⁵ Jobb hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be. ⁶ Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből [esett] ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszesse a te kezeidnek munkáját. ⁷ Mert a sok álomban a hiábavalóság is és a beszéd is sok; hanem az Istent féljed. ⁸ Ha a szegényeknek nyomoríttatását, és a törvénynek és igazságnak elfordíttatását látod a tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert [egyik] felsőrendű vigyáz a [másik] felsőrendűre, és ezek felett [még] felsőbbrendűek [vannak.] ⁹ Az ország haszna pedig mindenekfelett a földművelést [kedvelő] király. ¹⁰ A ki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és a ki szereti a sokaságot [nem telik be] jövedelemmel. Ez is hiábavalóság. ¹¹ Mikor megszaporodik a jóság, megszaporodnak annak megemésztői is; mi haszna van azért benne urának, hanem hogy csak reá néz szemeivel? ¹² Édes az álom a munkásnak, akár sokat, akár keveset egyék; a gazdagnak pedig bővölködése nem hagyja őt aludni. ¹³ Van gonosz nyavalya, a melyet láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott gazdagság; ¹⁴ Ugyanis az a gazdagság elvész valami szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak kezében nem lesz semmi. ¹⁵ A mint kijött az ő anyjának méhéből, mezítelen megy ismét el, a mint jött vala: és semmit nem vesz el munkájáért, a mit kezében elvinne. ¹⁶ Annakokáért ez is gonosz nyavalya, hogy a mint jött, a képen megy el. Mi haszna van néki abban, hogy a szélnek munkálkodott? ¹⁷ És hogy az ő teljes életében a setétben evett, sokszori haraggal, keserűséggel és búsulással? ¹⁸ Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy szép dolog enni és inni, és jól élni minden ő munkájából, a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete napjainak száma szerint, a melyeket adott néki az Isten; mert ez az ő része. ¹⁹ És a mely embernek adott Isten gazdagságot és kincseket, és a kinek megengedte, hogy egyék abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen az ő munkájának: ez az Istennek ajándéka! ²⁰ Mert nem sokat emlékezik meg [az ilyen] az ő élete napjainak [számáról,] mivelhogy az ő szívének örömét az Isten kedveli.

Chapter 6

¹ Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy [baj] az az emberen; ² Mikor valakinek az Isten ád gazdagságot és kincseket és tisztességet, és semmi nélkül nem szűkölködik, valamit kívánhat lelkének, és az Isten nem engedi néki, hogy éljen azzal, hanem más ember él azzal: ez hiábavalóság és gonosz nyavalya! ³ Ha száz gyermeket szül is valaki, és sok esztendeig él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok, de az ő lelke a jóval meg nem elégszik, és nem lesz temetése néki: azt mondom, hogy jobb annál az idétlen gyermek, ⁴ Mert hiábavalóságra jött, setétségben megy el, és setétséggel fedeztetik be neve, ⁵ A napot sem látta és nem ismerte; tûrhetőbb ennek állapotja, hogynem amannak. ⁶ Hogyha kétezer esztendőt élt volna is, és a jóval nem élt: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-é minden? ⁷ Az embernek minden munkája szájáért van; mindazáltal az ő kívánsága be nem telik. ⁸ Mert miben különbözik a bölcs a bolondtól, és miben a szegény, a ki az élők előtt járni tud? ⁹ Jobb, a mit ember szemmel lát, hogynem a lélek kívánsága; ez is hiábavalóság és a léleknek gyötrelme! ¹⁰ Valami van, régen ráadatott nevezete, és bizonyos dolog, hogy mi lesz az ember, és nem perlekedhetik azzal, a ki hatalmasb nálánál. ¹¹ Mert van sok beszéd, a mely a hiábavalóságot szaporítja; és mi haszna van az embernek [abban?]¹² Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az embernek jó e világon, az ő hiábavaló élete napjainak száma szerint, a melyeket mintegy árnyékot tölt el? Kicsoda az, a ki megmondhatná az embernek, mi következik ő utána a nap alatt?

Chapter 7

¹ Jobb a jó hír a drága kenetnél; és a halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. ² Jobb a siralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az élő ember megemlékezik arról. ³ Jobb a szomorúság a nevetésnél; mert az orczának szomorúsága által jobbá lesz a szív. ⁴ A bölcsnek elméje a siralmas házban [van], a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak házában. ⁵ Jobb a bölcsnek dorgálását hallani, hogynem valaki hallja a bolondoknak éneklését. ⁶ Mert olyan a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt; ez is hiábavalóság! ⁷ Mert a zsarolás megbolondítja a bölcs [embert] is, és az elmét elveszti

az ajándék. ⁸ Jobb akármi dolognak vége annak kezdetinél; jobb a tűrő, hogynem a kevély. ⁹ Ne légy hirtelen a lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok kebelében nyugszik. ¹⁰ Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? mert nem bölcseségből származik az ilyen kérdés. ¹¹ Jó a bölcsesség az örökséggel, és előmenetelőkre van az [embereknek], a kik a napot látják. ¹² Mert a bölcseségnek árnyéka alatt, [és] a gazdagságnak árnyéka alatt [egyformán nyugszik az ember!] de a tudomány hasznosb, mivelhogy a bölcsesség életet ad az ő urainak. ¹³ Tekintsd meg az Istennek cselekedetét; mert kicsoda teheti egyenessé, a mit ő görbévé tett? ¹⁴ A jó szerencsének idején élj a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten szerette, a végre, hogy az ember semmit [abból] eszébe ne vegyen, [a mi] reá következik. ¹⁵ Mindent láttam az én hiábavalóságomnak napjain: van oly igaz, a ki az ő igazságában elvész; és van gonosz ember, a ki [az ő életének napjait] meghosszabbítja az ő gonoszságában. ¹⁶ Ne légy felettébb igaz, és felettébb ne bölcselkedjél; miért keresnél magadnak veszedelmet? ¹⁷ Ne légy felettébb gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál meg időd előtt? ¹⁸ Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is a te kezdet meg ne vond; mert a ki az Istent féli, mind ezektől megszabadul! ¹⁹ A bölcsesség megerősíti a bölcslet inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban vannak. ²⁰ Mert nincs egy igaz ember is a földön, a ki jót cselekednék és nem vétkeznék. ²¹ Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgádat, hogy átkoz téged. ²² Mert sok esetben tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondottál egyebeknek. ²³ Mind ezeket megpróbáltam az én bölcseségem által. [Mikor] azt gondolám, [hogy] bölcs vagyok, én tölem a [bölcsesség] távol vala. ²⁴ Felette igen messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda tudhatja meg azt? ²⁵ Fordítám én magamat és az én szívemet a bölcseségnek és az okoskodásnak tudására, kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam a bolondságnak gonoszságát, és a tévelygésnek balgatagságát. ²⁶ És találtam [egy dolgot,] mely keservesb a halálnál; tudniillik az olyan asszonyt, a kinek a szíve olyan, mint a tör és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. A ki Isten előtt kedves, megszabadul attól; a bűnös pedig megfogattatik attól. ²⁷ Lásd, ezt találtam, azt mondja a prédikátor; mikor gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, ²⁸ A mit az én lelkem folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem találtam. ²⁹ Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.

Chapter 8

¹ Kicsoda hasonló a bölcshez, és ki tudja a dolgok magyarázatát? Az embernek bölcsesége megvilágosítja az ő orczáját; és az ő ábrázatjának erőssége megváltozik. ² Én [mondom,] hogy a királynak parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre való esküvés miatt. ³ Ne siess elmenni az ő orczája előtt, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar, megcselekszi. ⁴ Mivelhogy a király szava hatalmas; és kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? ⁵ A ki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bölcsnek elméje megért mind időt, mind ítéletet; ⁶ Mert minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek nyomorúsága sok ő rajta; ⁷ Mert nem tudja azt, a mi következik; mert ki mondja meg néki, mimódon lesz az? ⁸ Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a gonoszság nem szabadítja meg azt, a ki azzal él. ⁹ Mindezt láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az ember az emberen maga kárára. ¹⁰ És azután láttam, hogy a gonoszok eltemették és [nyugalomra]mentek; viszont a szent helyről kimentek, és elfelejtettek a városban [olyanok,] a kik becsületesen cselekedtek. Ez is hiábavalóság! ¹¹ Mivelhogy hamar a szentencia nem végeztetik el a gonoszoknak cselekedőjén, egészen arra van az emberek fiainak szíve ő bennök, hogy gonoszt cselekedjenek. ¹² Bár meghosszabbítja [életét] a bűnös, a ki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek léssen jól dolgok, a kik az ő orczáját félik; ¹³ A hitetlennek pedig nem lesz jó dolga, és nem hosszabbítja meg az ő életét, [olyan lesz], mint az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. ¹⁴ Van hiábavalóság, a mely e földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. ¹⁵ Annakokáért dicsérem vala én a vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világon, hanem hogy egyék, igyék és vígadjon; és ez kísérje őt munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ad néki Isten a nap alatt.

Chapter 9

¹ Mikor adám az én szívemet a bölcseségnek megtudására, és hogy megvizsgáljak [minden] fáradságot, a mely e földön történik, (mert sem éjjel, sem nappal [az emberek] szeme álmot nem lát):
² Akkor eszembe vevém az Istennek minden dolgát, hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet végére: sőt ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet végére.
³ Mert mindezt szívemre vettem, és pedig azért, hogy megvizsgáljam mindezt: hogy az igazak és bölcsék és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak; szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind ez előttük van.
⁴ Minden olyan, hogy mindenkit [érhet], egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztátalannak, mind annak, a ki áldozik, mind a ki nem áldozik, úgy a jónak, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint a ki féli az esküvést.
⁵ Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy mindeneknek egyenlő szerencsájök van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonosszággal, és elméjükben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé [mennek.]
⁶ Mert akárkinek, valaki minden élök közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az élő eb, hogynem a megholt oroszlán.
⁷ Mert az élök tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nincs többé; mivelhogy emlékezetök elfelejtett.
⁸ Mind szeretetök, mind gyűlöletök, mind gerjedezésök immár elveszett; és többé semmi részök nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik.
⁹ No azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat; mert immár kedvesek Istennek a te cselekedetid!
¹⁰ A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék.
¹¹ Éld életedet a te feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiábavaló életednek minden napjaiban, a melyeket [Isten] adott néked a nap alatt, a te hiábavalóságodnak minden napjaiban; mert ez a te részed a te életedben és a te munkádban, melylyel munkálódol a nap alatt.
¹² Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs a Seolban, a hová menendő vagy.
¹³ Fordítván magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcséké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem idő szerint és történetből lesznek mindezek.
¹⁴ Mert nem is tudja az ember az ő idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a törben, miképen ezek, azonképen megfogatnak az emberek fiai a gonosznak idején, mikor az eljő reájok hirtelenséggel.
¹⁵ Ezt is bölcseségnek láttam a nap alatt, és ez én előttem nagy volt.
¹⁶ [Tudniillik, hogy egy] kicsiny város [volt,] és abban kevés ember [volt,] és eljött az ellen hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy erősségeket épített.
¹⁷ És találtatott

abban [egy] szegény ember, a ki bölcs volt, és az ő bölcsességével a várost megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a szegény emberről. ¹⁸ Akkor én azt mondtam: jobb a bölcsesség az erősségnél; de a szegénynek bölcsesége útalatos, és az ő beszédét nem hallgatják meg. ¹⁹ A bölcsenek nyugodt beszédét inkább meghallgatják, mint a bolondok közt uralkodónak kiáltását. ²⁰ Jobb a bölcsesség a hadakozó szerszámoknál; és egy bűnös sok jót vesz el. ²¹ A megholt legyek a patikáriusnak kenetét megbűdösítik, megerjesztik; [azonképen] hathatósabb a bölcseségnél, tisztességnél egy kicsiny balgatagság. ²² A bölcs embernek szíve az ő jobbkezénél [van;] a bolondnak pedig szíve balkezénél. ²³ A bolond, mikor az úton jár is, az ő elméje hiányos, és mindennek hirdeti, hogy ő bolond.

Chapter 10

¹ Mikor a fejedelemnek haragja felgerjed te ellened, a te helyedet el ne hagyjad; mert a szelídség nagy bűnöket lecsendesít. ² Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés volna, a mely a fejedelemtől származik. ³ [Hogy] a bolondság nagy méltóságra helyeztetett, a gazdagok pedig alacsony [sors]ban ülnek. ⁴ Láttam, hogy a szolgák lovakon [ültek;] a fejedelmek pedig gyalog mentek a földön, mint a szolgák. ⁵ A ki vermet ás, abba beesik; és a ki a gyepűt elhányja, megmarja azt a kígyó. ⁶ A ki a köveket helyökből kihányja, fájdalmat szenved azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a miatt. ⁷ Ha a vas megtompul, és annak élit meg nem köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a bölcsesség pedig [minden dolognak] eligazítására nagy előmenetel. ⁸ Ha megharap a kígyó, a míg meg nem varázsoltatott, azután semmi haszna nincsen a varázslónak. ⁹ A bölcs ember szájának beszédei kedvesek; a bolondnak pedig ajkai elnyelik őt. ¹⁰ Az ő szája beszédinek kezdete bolondság, és az ő szája [beszédinek] vége gonosz balgatagság. ¹¹ És a bolond szaporítja a szót, [pedig] nem tudja az ember, a mi következik, és a mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt neki? ¹² A bolondnak munkája elfárasztja őt, mert a városba sem tud menni. ¹³ Jaj néked ország, kinek a te királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek. ¹⁴ Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes ember, és a te fejedelmid idejében esznek a

[testnek] erejéért és nem az italért. ¹⁵ A restség miatt elhanyaglik a házfedél, és a kezek restsége miatt csepeg a ház. ¹⁶ Vígasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a bor vídámítja meg az élőket: és a pénz szerzi meg mindezeket. ¹⁷ Még a te gondolatodban is a királyt ne átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gazdagnak ne mondj: mert az égi madár is elviszi a szót, és a szárnyas állat is bevádolná a te beszédedet.

Chapter 11

¹ Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálsz azt. ² Adj részt hétnek vagy nyolcnek is; mert nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. ³ Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre; és ha leesik a fa délre vagy északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. ⁴ A ki a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz, nem arat. ⁵ Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, a ki mindeneket cselekszik. ⁶ Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszermind. ⁷ Valóban, édes a világosság és jó a mi szemeinkkel néznünk a napot. ⁸ Mert ha sok esztendeig él is az ember, mindazokban örvendezzen; és megemlékezzék a setétségnek napjairól, mert az sok lesz. Valami eljövendő, mind hiábavalóság.

Chapter 12

¹ Örvendezz a te ifjúságodban, és vídámítsd meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útjaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre von! ² Vesd el a haragot a te szívedből, és vesd el a gonoszt a te testedből; mert az ifjúság és a hajnal hiábavalóság. ³ És emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönnek, és míg el nem jönnek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! ⁴ A míg a nap meg nem setétedik, a világossággal, a holddal és csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek az eső után. ⁵ Az időben, mikor megremegnek a háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak, és megállanak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és

meghomályosodnak az ablakon kinézők. ⁶ És az ajtók kívül bezáratnak, a mikor is a malom zúgása
⁷ halkabbá lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok.
 Minden halmocskától is félnek, és [mindenféle] ijedelmek vannak az úton, és a mandolafa
 megvirágzik, és a sáska [nehezen]vonszolja magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember az
⁸ ő örökös házába, és az utcán körül járnak a sírók. Minekelőtte elszakadna az ezüst kötél és
 megromolna az arany palaczkocska, és a veder eltörnék a forrásnál, és beletörnék a kerék a kútba,
⁹ És a por földdé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, a ki adta volt azt. ¹⁰

Felette nagy hiábavalóságok, azt mondja a prédikátor, mindezek hiábavalóságok! ¹¹ És azonfelül,
 hogy a prédikátor bölcs volt, még a népet is tudományra tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és
 írt sok bölcs mondást. ¹² És igyekezett a prédikátor megtudni sok kívánságos beszédeket, igaz
 írást és igaz beszédeket. ¹³ A bölcseknek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek,
¹⁴ erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítóinak [szavai;] melyek egy pásztortól adattak.
 Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs vége, és a sok tanulás fáradságára
¹⁵ van a testnek. A dolognak summája, mindezeket hallván, [ez:] az Istent féljed, és az ő
 parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek földolga! ¹⁶ Mert minden cselekedetet az Isten
 ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz [legyen az.]

Song of Solomon

Chapter 1

¹ Énekek éneke, mely Salamoné. ² Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; &mert a
 te szerelmeid jobbak a bornál. ³ A te drága kenetid jók illatozásra; &a te neved kiöntött drága
 kenet; &azért szeretnek téged a leányok. ⁴ Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! &Bevitt engem
 a király az ő ágyasházába; &örvendezünk és vígadunk te benned, &előszámáljuk a te szerelmeidet,
 melyek jobbak a bornál, &méltán szeretnek téged. ⁵ Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai;
 &mint Kédár sátrai [és] Salamon szőnyegei. ⁶ Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy
 a nap lesütött engem; &az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, &a szőlőknek őrizőjévé tettek
 engem, - &a magam szőlőjét nem őriztem. ⁷ Mondd meg nékem, [te,] a kit az én lelkem szeret,

&hol legeltetsz, hol deeltetsz délben; &mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál?⁸ Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! &jőjj ki a nyájnak nyomdokain, &és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül.⁹ A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítlak téged, én mátkám.¹⁰ Szépek a te orczáid a [halántékra való] lánczokban, &a te nyakad a gyöngysorokban.¹¹ Arany lánczokat csinálunk néked, &ezüstből csinált gyöngyökkel.¹² Mikor a király az ő asztalánál ül, &nárdusnak jóillatja származik én tőlem.¹³ [Olyan] az én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, &mely az én kebeleim között hál.¹⁴ [Mint] az Engedi szőlőiben a cziprusfürt, &[olyan] nékem az én szerelmesem.¹⁵ Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, &a te szemeid [olyanok, mint] a galambok.¹⁶ Ímé, te [is] szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, &és a mi nyoszolyánk zöldellő.¹⁷ A mi házainknak gerendái czédrusfák, &és a mi mennyezetünk cziprusfa.

Chapter 2

¹ Én Sáronnak rózsája [vagyok,] és a völgyek lilioma.² Mint a lilium a tövisek közt, &olyan az én mátkám a leányok közt.³ Mint az almafa az erdőnek fái közt, &olyan az én szerelmesem az ifjak közt. &Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni; &és az ő gyümölcse gyönyörűséges az én ínyemnek.⁴ Bevisz engem a borozó házba, &és zászló felettem a szerelme.⁵ Erősítsetek engem szőlővel, &üdítsetek fel engem almákkal; &mert betege vagyok a szerelemnek.⁶ Az ő balkeze az én fejem alatt van, &és jobbkezével megölel engem.⁷ Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, &a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: &fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet &addig, a míg akarja.⁸ Az én szerelmesemnek szavát [hallom], ímé, ő jő, &ugrálva a hegyeken, &szökellve a halmokon!⁹ Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához.¹⁰ &Ímé, ott áll a mi falunkon túl, &néz az ablakon keresztül, &tekintget a rostélyokon keresztül,¹¹ Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: &kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte.¹¹ Mert ímé a tél elmúlt, &az eső elmúlt, elment.¹² Virágok láttatnak a földön, &az éneklésnek ideje eljött, &és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön.¹³ A fügefafa érleli első gyümölcset, &és a

szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; &kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj [hozzám!] ¹⁴
 Én galambom, a kősziklának hasadékiban, &a magas kőszálnak rejtekében, &mutasd meg nékem
 a te orczádat, hadd halljam a te szódat; &mert a te szód gyönyörűséges, &és a te tekinteted ékes!
¹⁵ Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiakat, &a kik a szőlőket elpusztítják; &mert a mi szőlőink
¹⁶ virágban vannak. ¹⁶ Az én szerelmesem enyém, és én az övé, &a ki a liliumok közt legeltet. ¹⁷
 Míglen meghûsül a nap és az árnyékok elmúlnak: &térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az
 õzhöz, &vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

Chapter 3

¹ Az én ágyasházamban éjjeleken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, &keresém õt, és meg
 nem találtam. ² Immár felkelek és eljáróm a várost, &a tereket és az utcákat, &keresem azt, a kit
 szeret az én lelkem; &keresém õt, és nem találám. ³ Megtalálának engem az õrizõk, a kik a várost
 kerülik. [Mondék nekik:] &Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret? ⁴ Alig mentem vala el azoktól,
 &mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. &Megragadám õt, el sem bocsátám, &mígnem
⁵ bevivém õt anyám házába, &és az én szülõmnek ágyasházába. ⁵ Kényszerítelek titeket,
 Jeruzsálemnek leányai, &a vadkecskékre, és a mezõnek szarvasira, &fel ne költsétek és fel ne
 serkentsétek a szerelmet, &valamíg õ akarja. ⁶ Kicsoda az, a ki feljõ a pusztából, &mint a füstnek
 oszlopa? &mirhától és tömjéntõl illatos, &a patikáriusnak minden [jó illatú] porától. ⁷ Ímé, ez a
⁸ Salamon gyaloghintaja, &hatvan erõs [férfi] van körülötte, &Izráelnek erõsei közül! ⁸ Mindnyájan
 fegyverfogók, hadakozásban bölcsek, &kinek-kinek oldalán fegyvere, &az éjszakának félelme
⁹ ellen. ⁹ Hálóágyat csinált magának Salamon király &a Libánus fáiból. ¹⁰ Oszlopait ezüsbõl
 csinálta, &oldalát aranyból, ágyát biborból, &belső része ki van rakva szeretettel, &a Jeruzsálemnek
¹¹ leányi által. ¹¹ Jõjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, &Salamon királyt a koronában, &melylyel
 megkoronázta õt az anyja, &az õ eljegyzésének napjára, és az õ szíve vígasságának napjára!

Chapter 4

¹ Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, &a te szemeid galambok a te fátyolod mögött;
&a te hajad hasonló a kecskéknak nyájához, &melyek a Gileád hegyéről szállanak alá. ² A te
fogaid hasonlók a megnyirt [juhok] nyájához, &melyek a fördőből feljönnek, &melyek mind
kettősöket ellenek, &és nincsen azok között meddő. ³ Mint a karmazsin czérna, a te ajkaid, &és
a te beszéded kedves, &mint a pomagránátnak darabja, [olyan] a te vakszemed &a te fátyolod alatt.
⁴ Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, &a mely építtetett fegyveres háznak, &a melyben ezer
paizs függesztetett fel, &mind az erős vitézek paizsai. ⁵ A te két emlőd [olyan,] mint két vadkecske,
&egy zergének kettős fia, &a melyek a liliumok közt legelnek. ⁶ Míg meghûsül a nap, és elmulnak
az árnyékok, &elmegegyek a mirhának hegyére, &és a tömjénnek halmára. ⁷ Mindenestől szép vagy,
én mátkám, &és semmi szeplő nincs benned! ⁸ Én velem a Libánusról, én jegyesem, &én velem
a Libánusról eljőjj; &nézz az Amanának hegyéről, &a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, &az
oroszlánoknak barlangjokból, &a párduczoknak hegyeiről. ⁹ Megsebesítetted az én szívemet, én
húgom, jegyesem, &megsebesítetted az én szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, &a te
nyakadon való egy aranylánczczal! ¹⁰ Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem!
&mely igen jók a te szerelmeid! [jobbak] a bornál, &és a te keneteidnek illatja minden fûszerszámnál!
¹¹ Színmézet csepegnek a te ajkaid, én jegyesem, &méz és tej van a te nyelved alatt, &és a te
ruháidnak illatja, mint a Libánusnak illatja. ¹² [Olyan, mint a] berekesztett kert az én húgom,
jegyesem! &[mint a] befoglaltatott forrás, bepecsételt kútfeje! ¹³ A te csemetéid gránátalmás kert,
&édes gyümölcsökkel egybe, &cziprusok nárdusokkal egybe. ¹⁴ Nárdus és sáfrány, jóillatú nád
és fahéj, &mindenféle temjéntermő fákkal, &mirha és áloes, minden drága fûszerszámokkal. ¹⁵
Kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, &melyek folynak a Libánusról. ¹⁶ Serkenj fel északi szél,
és jőjj el déli szél, &fújj az én kertemre, &folyjanak annak drága illatú szerszámai, &jőjjön el az
én szerelmesem az ő kertébe, &és egye annak drágalátos gyümölcsét.

Chapter 5

¹ Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, &szedem az én mirhám, az én
balzsamommal, &eszem az én lépesmézemet az én mézemmél, &iszom az én boromat az én

tejemmel. &Egyetek barátim, igyatok, és részegedjete meg, szerelmesim! ² Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, &[és ímé] az én szerelmesemnek szava, a ki zörget, [mondván:] &Nyisd meg nékem, én húgom, én mátkám, &én galambom, én tökéletesem; &mert az én fejem megrakodott harmattal, &az én hajam az éjszakának harmatjával! ³ [Felelek én:] Levettem ruhámat, &hogy-hogy öltözhetném fel? &Megmostam lábaimat, &mimódon keverném azokat [a porba?]

⁴ Az én szerelmesem kezét benyújtá az [ajtónak] hasadékán, &és az én belső részeim megindulának ő rajta. ⁵ Felkelék én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam, &és az én kezeimről mirha csepeg vala, &és az én ujjaimról folyó mirha &a závárral kilincsére. ⁶ Megnyitám az én szerelmesemnek; &de az én szerelmesem elfordult, elment; &az én lelkem megindult az ő beszédén: &keresém őt, de nem találám, &kiáltám őt, de nem felele nékem! ⁷ Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik, &megverének engem, megsebesítének engem, &elvevék az én felöltömet tőlem &a kőfalnak őrizői. ⁸ Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, &ha megtaláljátok az én szerelmesemet, &mit mondotok néki? hogy én a szerelem betege vagyok! ⁹ Micsoda a te szerelmesed [egyéb] szerelmesek felett, &oh asszonyoknak szépe? &Micsoda a te szerelmesed [egyéb] szerelmesek felett, &hogy minket ilyen igen kényszerítesz? ¹⁰ Az én szerelmesem fejr és piros, &tízezer közül is kitetszik. ¹¹ Az ő feje, [mint a] választott drága megtisztított arany; &fodor haja fekete, mint a hollónak. ¹² Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, &melyek tejben fürödnek, &[szép] teljesen helyheztek. ¹³ Az ő orczája hasonlatos a drága füveknek táblájához, &a melyek illatos plántákat nevelnek; &az ő ajkai liliomok, &melyekről csepegő mirha foly. ¹⁴ Az ő kezei aranyhengerek; &melyek befoglaltattak topázba; &az ő teste elefántcsontból való mű, &zafirokkal megrakva. ¹⁵ Az ő szárai márványoszlopok; &melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; &az ő tekinteti, mint a Libánus; &tetszetes mint a czédrusfa. ¹⁶ Az ő ínye édességek, &és ő mindenestől fogva kívánatos! ¹⁷ &Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, &oh Jeruzsálemnek leányai! Hová ment a te szerelmesed, &oh asszonyoknak szépe? &hová fordult a te szerelmesed, &hogy keressük őt veled együtt? ¹⁸ Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, &a drága füveknek táblái közé, &hogy lakozzék a kertekben, &és liliomokat szedjen. ¹⁹ Én az én szerelmesemé [vagyok], és az én szerelmesem enyim, &a ki a liliomok közt legeltet.

Chapter 6

¹ Szép vagy én mátkám, mint Tirsá [városa,] &kedves, mint Jeruzsálem, &rettenetes, mint a zászlós tábor. ² Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, &mert azok megzavarnak engem. &A te hajad olyan, mint a kecskéknak nyája, &melyek a Gileádról szállanak alá. ³ A te fogaid hasonlóak a juhok nyájához, &melyek feljönnek a fördöböl, &melyek mind kettősöket ellenek, &és meddő azok között nincsen. ⁴ Mint a pomagránát darabja a te vakszemed, &a te fátyolod alatt. ⁵ Hatvanan vannak a királynék, &és nyolczvanan az ágyasok &és számtalan a leányzó. ⁶ És az én galambom, az én tökéletesem, &az ő anyjának egyetlenegy, &az ő szülőjének választottja. &Látják a leányok, és boldognak mondják őt, &a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt. ⁷ Kicsoda az, a ki úgy láttatik mintegy hajnal, &szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, &rettenetes, mint a zászlós tábor? ⁸ A diófás kertekbe mentem vala alá, &hogy a völgynek zöld fûveit lássam; &hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, &és a pomagránátfák virágzanak-é? ⁹ Nem tudtam, hogy az én elmém ültete engem &az én nemes népemnek díszhintájába. ¹⁰ Térj meg, oh Sulamit! &térj meg, térj meg, hogy nézzünk téged! &Mit néztek Sulamiton? &mintegy Machanaimbeli körtánczot!

Chapter 7

¹ Oh mely szépek a te lépéseid a sarokban, &oh fejedelem leánya! &A te csípőd hajlásai [olyanok,] mint a kőöntyûk, &mesteri kezeknek míve. ² A te köldököd, mint a kerekded csésze, &nem szûkölködik nedvesség nélkül; &a te hasad [mint a] gabonaasztag, &liliomokkal körül kerítve. ³ A te két emlőd, [mint] két õzike, &a vadkecskének kettős fiai. ⁴ A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; &a te szemeid, [mint] [a] Hesbonbeli halastók, a sok népû kapunál; &a te orrod hasonló a Libánus tornyához, &mely néz Damaskus felé. ⁵ A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, &és a te fejedén hajadnak fonatékja a biborhoz, &a király is megköttenék fürteid által! ⁶ Mely igen szép vagy és mely kedves, &oh szerelem, a gyönyörúségek közt! ⁷ Ez a te termeted hasonló a pálmafához, &és a te emlőid a [szőlő]gerézdekhez. ⁸ Azt mondám: felhágok a pálmafára, &megfogom annak ágait: &és lesznek a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei, &és a te orrodnak illatja, mint az almának. ⁹ És a te ínyed, mint a legjobb bor, &melyet szerelmesem

kedvére szürcsöl, &mely szóra nyitja az alvók ajkait. ¹⁰ Én az én szerelmesemé vagyok, &és
 engem kíván ő! ¹¹ No, én szerelmesem, menjünk ki a mezőre, &háljunk a falukban. ¹² Felkelvén
 menjünk a szőlőkbe, &lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, &ha kinyíltott-é virágja, &ha virágzanak-é
 a gránátalmafák: ¹³ &ott közlöm az én szerelmimet veled. A mandragórák illatoznak, &és a mi
 ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, &[melyeket oh] én szerelmesem,
 néked megtartottam!

Chapter 8

¹ Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én anyámnak emlőjét szopta, &hogy téged kívül
 találván megcsókolnálak; &még sem utálnának meg engem. ² Elvinnélek, bevinnélek anyámnak
 házába, &te oktatgatnál engem, &én meg borral itatnálak, fűszeressel, &gránátalma borral. ³ Az
 ő balkeze az én fejem alatt, &és jobbkezevel megölel engem. ⁴ Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek
 leányai, &miért költenétek és miért serkentenétek fel a szerelmet, &mígnem ő akarja? ⁵ Kicsoda
 ez a ki feljő a pusztából, &a ki az ő szerelmeséhez támaszkodik? &Az almafa alatt költöttelek fel
 téged, &ott szült téged a te anyád, &ott szült téged a te szülőd! ⁶ Tégy engem mintegy pecsétet a
 te szívedre, &mintegy pecsétet a te karodra; &mert erős a szeretet, mint a halál, &kemény, mint a
 sír a buzgó szerelem; &lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. ⁷ Sok vizek el nem olthatnák e
 szeretetet: &a folyóvizek sem boríthatnák azt el: &ha az ember minden házabeli marháját adná is
 e szeretetért, &[mégis] megvetnék azt. ⁸ Kicsiny hógunk van nekünk, &a kinek nincsen még
 emlője; &mit cselekedjünk a mi hógunk felől, &a napon, melyen arról szót tesznek? ⁹ Ha ő kőfal,
 &építünk azon ezüstből palotát; &ha pedig ajtó ő, &elrekesztjük őt czédrus-deszkával. ¹⁰ [Mikor]
 én [olyan leszek, mint] a kőfal, &és az én emlőim, mint a tornyok; &akkor olyan leszek ő előtte,
 &mint a ki békességet nyer. ¹¹ Szőlője volt Salamonnak Baálhamonban, &adta az ő szőlejét a
 pásztoroknak, &kiki annak gyümölcséért hoz &ezer-ezer ezüst [siklust.] ¹² Az én szőlőmre, mely
 én reám néz, nékem gondom lesz: &az ezer [siklus] Salamon, tiéd legyen, &a kétszáz annak
 gyümölcsének őrizője. ¹³ Oh te, a ki lakol a kertekben! &A te társaid a te szódra figyelmeznak;
 &hadd halljam [én is.] ¹⁴ Fuss én szerelmesem, &és légy hasonló a vadkecskéhez, &vagy a
 szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

Isaiah

Chapter 1

¹ Ésaíasnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban. ² Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. ³ Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá! ⁴ Oh gonosz nemzetség, hamissággal megterheltetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat, megútálták az Izráel Szentjét, [és] elfordultak tőle. ⁵ Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. ⁶ Tetőtől talpig nincs e [test]ben épség, [csupa] seb és dagadás és kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. ⁷ Országok pusztaság, városaitokat tűz perzselé föl, földeteket szemetek láttára idegenek emészti, és pusztaság az, mint a hol idegenek dúltak; ⁸ És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromlott város. ⁹ Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. ¹⁰ Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! ¹¹ Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr; megelégettem a kosok egészen égőáldozatait és a hízlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm; ¹² Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjétek, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok? ¹³ Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útálat előttem; újhoid, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. ¹⁴ Újhoidaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni. ¹⁵ És ha kiterjesztitek kezeiteket, elrejttem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom: vérrel rakvák kezeitek. ¹⁶ Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjétek meg gonoszt cselekedni; ¹⁷ Tanuljatok jót tenni; törekedjétek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. ¹⁸ No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek

lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.¹⁹ Ha engedelemmel
 hallgatándotok, e föld javaival éltek;²⁰ És ha vonakodtok, sőt pártot üttök, fegyver emészt meg;
 mert az Úr szája szólt!²¹ Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott
 benne, és most gyilkosok!²² Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve:²³ Fejedelmid
 megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem
 pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül eléjük.²⁴ Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel
 erős [Istene]: Jaj! mert vígasztalást veszek háborgatóímon, és bosszút állok ellenségimen!²⁵ És
 kezemet ellened fordítom, és kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat;
²⁶ És adok néked oly bírákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondják
 te néked: ez igaz város, ez hív város.²⁷ Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által;
²⁸ De elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyták.
²⁹ Mert szégyen éri őket a cserfákért, a melyekben gyönyörködétek, és pirulni fogtok a kertek
 miatt, a melyeket kedveltek;³⁰ És hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához, és a víz
 nélkül való kerthez:³¹ És csepüvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindketten égni fognak, és
 oltójok nem léssen.

Chapter 2

¹ Ésaiásnak, Ámós fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől.² Lészen az utolsó
 időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb leszen a
 halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok;³ És eljönnek sok népek, mondván: Jertek
 menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útaira, és mi
 járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde;⁴ Ki ítéletet
 tesz a pogányok között, és bíraskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és
 dárdáikból metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul.⁵ Jákóbnak
 háza! jertek járjunk az Úrnak világosságában!⁶ Mert elhagytad, [Uram,] a Te népedet, Jákób
 házát; mivel telvék napkeleti erkölcsökkel, és szemfényvesztők, mint a Filiszteusok, és idegenek
 fiaival kötnek szövetséget;⁷ És betelt földje ezüsttel és aranynyal, és nincs szere-száma kincseinek;

betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek; ⁸ És betelt földje bálványokkal, [és] kezeik
 csinálmányának hajolnak meg, mit ujjai csináltak. ⁹ Ezért [porba] hajtatik a közember, és
 megaláztatik a főember, és meg nem bocsátsz nékik. ¹⁰ Menj be a kösziklába, és rejtőzzél el a
 porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt. ¹¹ A kevély szemű közember
 megaláztatik, és a főemberek magassága [porba] hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama
 napon. ¹² Mert a seregek Urának napja [eljő] minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett
 ellen, és az megaláztatik. ¹³ És Libánon minden czédrusai ellen, a melyek magasak és
 felemelkedettek, s Bászának minden tölgyfái ellen; ¹⁴ Minden magas hegyek ellen, és minden
 felemelkedett halmok ellen; ¹⁵ Minden magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; ¹⁶ És
 Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges drágaságok ellen. ¹⁷ És [porba] hajtatik
 a közember kevélyisége, és megaláztatik a főemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik
 fel ama napon. ¹⁸ És a bálványokat teljességgel elveszti. ¹⁹ És bemennek a sziklák barlangjaiba
 és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy
 megrettentse a földet. ²⁰ Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait,
 miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, ²¹ Hogy
 elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának
 dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.

Chapter 3

¹ Oh szünjete meg hát az emberben [bízni], a kinek [egy] lehellet van orrában, mert hát ugyan
 mire becsülhető ő? ² Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt
 és a táplálót, a kenyérnek minden erejét és a víznek minden erejét; ³ Az erőt és hadakozót, bírót
 és prófétát, jóst és öreget; ⁴ Az ötvenedes hadnagyot, a tisztet embert, a tanácsost, az ügyes mestert
 és a varázsláshoz értőt; ⁵ És adok nékik gyerkőczöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak
 rajtuk. ⁶ És nyomorba jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az
 öreg ellen, becstelen a tisztet ellen; ⁷ És ha valaki megragadja atyja nemzetségéből való rokonát,

[mondván:] Néked ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezded alatt legyen: ⁸ Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamban is nincsen kenyér és nincs ruha; ne tegyetek engem e nép fejedelmévé! ⁹ Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. ¹⁰ Arczuk tekintete tesz ellenök bizonytságot, bűneikkel Sodoma módjára kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj lelköknek! mert magok szereztek magoknak gonoszt. ¹¹ Mondjátok az igaznak, hogy jól lészen [dolga], mert cselekedeteik gyümölcseivel élnek. ¹² Jaj a gonosznak, gonoszul lesz [dolga,] mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek néki. ¹³ Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezéreid hitetők, és ösvényidnek útját elrejtik előled. ¹⁴ Előálla perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket. ¹⁵ Az Úr törvénybe megy népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt, szegénytől rablott marha van házaitokban: ¹⁶ Mi dolog, hogy népemet összezúzzátok, és a szegények orcáját összetöritek? ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura. ¹⁷ És szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemeikkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek: ¹⁸ Megkopaszítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az ő szemérmöket megmezteleníti. ¹⁹ Ama napon eltávolítja az Úr az ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, ²⁰ A fülönfüggőket, a karpereczeket és a fátyolokat, ²¹ A pártákat, a láblánczokat, az öveket, a jóillattartókat és az ereklyéket, ²² A gyűrűket és az orrpereczeket, ²³ Az ünneplő ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket, ²⁴ A tükröket, a gyolcsingeket, a főkötőket és a keczeléket: ²⁵ És lesz a balzsamillat helyén bűdösség, az öv helyén kötél, és a felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén zsákruha, és a szépség helyén homlokra sütött bélyeg. ²⁶ Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid harcban: ²⁷ És sírnak és gyászolnak kapui, és ő elpusztíttatván, a földön ül; ²⁸ És megragad hét asszony egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyerét eszszük és a mi ruhánkba öltözködünk, csak hadd neveztesünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat!

Chapter 4

¹ És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lesz, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. ² És lesz, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beiratott. ³ Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét eltisztítja belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: ⁴ Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lesz; ⁵ És sátor lesz arnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

Chapter 5

¹ Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; ² Felásta és megtisztítja kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! ³ Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juda férfiai: ítéljetez köztem és szőlőm között! ⁴ Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! ⁵ Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapodtassék; ⁶ És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! ⁷ A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűsége ültetése; és várt jogörzésre, s ím lön jogorzás; és irgalomra, s ím lön siralom! ⁸ Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön! ⁹ Hallásomra [megesküdt] a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztasággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül, ¹⁰ Mert tíz hold szőlő egy bál [bort] ereszt, és egy hómer mag egy efát terem. ¹¹ Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után futkosnak, [és] mulatnak estig, [és] bor hevíti őket: ¹² És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalmokban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják kezeinek cselekedetét. ¹³ Ezért fogságba megy népem, mivelhogy tudomány nélkül való, és főemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt eped meg; ¹⁴ Azért a sír kiszélesíti torkát és feltátja száját szertelen, és leszállnak abba [népem]

főemberei, és zajongó sokasága, és minden örvendezői; ¹⁵ És [porba] hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és a nagyok szemei megaláztatnak. ¹⁶ És felmagasztaltatik a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli magát igazságban. ¹⁷ És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek élnek! ¹⁸ Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; ¹⁹ A kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg. ²⁰ Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé! ²¹ Jaj azoknak, a kik magoknak bölcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! ²² Jaj azoknak, a kik hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében; ²³ A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük: ²⁴ Ezért, mint a polyvát megemészti a tűznek nyelve, és az égő széna összeomlik: gyökerök megrothad, virágjok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izráel szentjének beszédét megútálták. ²⁵ Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemelé rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és holttestök szemétként fekszik az utcán. Mindezekkel haragja el nem mult, és keze még felemelve van. ²⁶ És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán [lako]zóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljönnek. ²⁷ Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem; ²⁸ Nyilai élesek, és minden ő kézívei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekei mint a forgószél; ²⁹ Ordítása, mint az orosláné, és ordít, mint az oroslán-kölykök, és morog s prédát ragad s elviszi, és nincs, a ki elvegye tőle; ³⁰ És ráfordul ama napon, mint tenger mormolása; és ő a földre néz, de ímé ott sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a ráborult homályban!

Chapter 6

¹ A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székből, és palástja betölté a templomot; ² Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; ³ És kiált vala egy a másíknak,

és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a [széles] föld az ő dicsőségével!⁴ És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel.⁵ Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim!⁶ És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a melyet fogóval vett volt az oltárról;⁷ És illeté számat azzal, és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.⁸ És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!⁹ És monda: Menj, és mondd ezt e népnek: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjete; ¹⁰ Kövérítsd meg e nép szívét, és füleit dugd be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon.¹¹ És én mondék: Meddig [lészen ez] Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is puszta lészen;¹² És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lészen a földön;¹³ És ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; [de] mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az ő törzsük szent mag lészen!

Chapter 7

¹ És lön a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljőve Reczin, Sziriának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de nem veheté meg azt.² És hírül vivék a Dávid házának, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt.³ És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jásub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének útján;⁴ És mondd néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő üszögdarab miatt, Reczinnek és Sziriának, és Remalja fiának felgerjedett haragja miatt!⁵ Mivelhogy gonosz tanácsot tartott ellened Sziria, Efraim és Remalja fia, mondván:⁶ Menjünk el Júda ellen, s reszketessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylyá benne Tábeal fiát,⁷ Így szól az Úr Isten: Nem áll meg és nem

8 léssen ez! Mert Sziria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő,
 s megromol Efraim és nép nem léssen. 9 Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja
 fia: ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok! 10 És szóla ismét az Úr Akházhoz, mondván: 11
 Kérj jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységben vagy fent a magasban! 12 És mikor
 szóla Akház: Nem kérek s nem kísértem az Urat! 13 Akkor monda [a próféta:] Halld meg hát,
 Dávid háza! hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok?
 14 Ezért ad jelt néktek az Úr maga: Ímé, a szûz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt
 Immánuelnek, 15 Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a gonoszt megvetni, és a jót választani;
 16 Mert mielőtt e gyermek megtanulná megvetni a gonoszt, és a jót választani, elpusztul a föld,
 melynek két királyától te reszketsz. 17 És hozni fog az Úr reád és népedre és atyád házára oly
 napokat, milyenek még nem jöttek, mióta Efraim elszakadott Júdatól: Assiria királyát. 18 És
 lesz ama napon: süvölt az Úr az Égyiptom folyóvize mellett való legyeknek, s Assiria földje
 méheinek, 19 S mind eljönnek, és letelepszének a meredek völgyekben és sziklák hasadékaiban,
 minden töviséken és minden legelőkön. 20 Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett
 beretvéval, Assiria királya által a fõt s a lábak szörét, a mely a szakált is leveszi; 21 És lesz ama
 napon, hogy kiki egy fejőstehenet tart és két juhot, 22 És léssen, hogy a tej bősége miatt vajat
 eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradott e földön. 23 S léssen ama napon, hogy
 minden helyet, a hol ezer szőlőtő ezer siklust érő vala, tövis és gaz ver fel. 24 Nyilakkal és kézívvél
 mehet oda [az ember,] mivel tövis és gaz verte fel mind az egész földet; 25 Sőt a hegyekre, a
 melyeket kapával kapáltak, sem fogsz felmenni, félvén a tövistől és gasztól; hanem barmok
 legelőjévé lesznek és juhok járásává.

Chapter 8

1 És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel:
 siess zsákmányra [és]gyorsan prédára; 2 És én hív tanúkul választom magamnak Úriást, a papot
 és Zakariást, Jeberekiás fiát. 3 És bementem a prófétaasszonyhoz, a ki fogant, és szült fiat; és

mondá az Úr nékem: Nevezd nevét: siess zsákmányra [és] gyorsan prédára. ⁴ Mert mielőtt e gyermek ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját Assiria királyának szolgálja elviszi. ⁵ Ismét szólott az Úr hozzám, mondván: ⁶ Mivel megútálta e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja fiában gyönyörködik: ⁷ Azért ímé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Assiria királyát és minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és foly minden partjai felett, ⁸ És becsap Júdába, és megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjesztett szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Immánuel! ⁹ Fenekedjete csak népek és romoljatok meg; figyeljete, valakik messze laktok; készüljete és megrontattok; készüljete és megrontattok. ¹⁰ Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljete beszédet, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk! ¹¹ Mert így szólott hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: ¹² Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljete és ne rettegjete; ¹³ A seregek Urát: Őt szenteljéte meg, Őt féljéte, és Őt rettegjéte! ¹⁴ És Ő néktek szenthely léssen; de megütközés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, s tör és háló Jeruzsálem lakosainak. ¹⁵ És megütköznek köztük sokan, s elesnek és összetöretnek; törbe esnek és megfogatnak! ¹⁶ Kösd be e bizonyágtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban! ¹⁷ Én pedig várom az Urat, a ki elrejté orcáját Jákób házától, és benne bízom. ¹⁸ Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától [vagyunk mi!] ¹⁹ És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? az élőkért a holtaktól [kell-é tudakozni]? ²⁰ A tanításra és bizonyágtételre [hallgassatok!] Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnalok: ²¹ Úgy bolyongani fognak [a földön], szorongva és éhezve; és léssen, hogyha megéhezik, felgerjed és megátkozza királyát és Istenét, s néz fölfelé, ²² És azután a földre tekint, és ímé mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva!

Chapter 9

¹ De nem lesz mindig sötét ott, a hol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Nafthali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját [és]a pogányok határát.
² A nép, a mely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök! ³ Te megsokasítod e népet, nagy örömet szeresz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömével, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. ⁴ Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján; ⁵ Mert a vitézek harczy saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele lészen; ⁶ Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: ⁷ csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának ⁸ buzgó szerelme mívelendi ezt! ⁹ Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben, ¹⁰ Hogy megértse az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva: ¹¹ Téglák omlottak le, és mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czédrusokat ültetünk helyökre! ¹² De az Úr ellenök hozza Reczin szorongatóit, és ellenségeiket rájuk uszítja; ¹³ A Sziriabeliek elől, és a Filiszteusok hátul, s falják Izráelt feltátott torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még felemelve van. ¹⁴ Hiszen e nép nem tért meg az őt verő [Isten]hez, és a seregeknek Urát nem keresték; ¹⁵ Ezért kivágja az Úr Izráelből a főt és farkat, a pálmaágot és a kákát egy napon. ¹⁶ A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, a ki hazugságot szól. ¹⁷ Mert e nép vezérei hitetőkkel lettek, és a kiket vezetének, elvesztek. ¹⁸ Ezért ifjaiban sem gyönyörködik az Úr, s árváin és özvegyein sem könyörül; mert mindnyájan istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van. ¹⁹ Mert a gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tövist és gatz emészt, és meggyújtja a sűrű erdőt, és felgomolyg az füst oszlopában. ²⁰ A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép a tűznek eledele lön: Senki atyjafián nem könyörül, ²¹ Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem elégszik meg; mindnyájan karjoknak húsát eszik, ²² Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindketten Júda ellen [kelnek]. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.

Chapter 10

¹ Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek, ² Hogy elriaszszák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt vessenek. ³ S vajjon mit míveltek a meglátogatásnak és a messzűnnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeteket? ⁴ Bizony csak: a foglyok alá hanyatlanak és a megölettek alá hullanak; mind ezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelve van. ⁵ Jaj Assiriának, haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én búsulásom! ⁶ Istentelen nemzetség ellen küldtem őt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon és zsákmányt vessen, és eltapodja azt, mint az utcák sarát. ⁷ De ő nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigyomlálni sok népeket. ⁸ Mert így szól: Vajjon vezéreim nem mind királyok-é? ⁹ Nem úgy [megvettem-é] Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáthot, mint Arphádót? És Samariát, mint Damaskust? ¹⁰ Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának, ¹¹ Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő bálványaival; nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel? ¹² Ezért ha majd elvégezi az Úr minden dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét és nagyralátó szeme kevélységét. ¹³ Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem [ezt] és bölcseséggemmel, mivel okos vagyok; elvettem [sok] népeknek határit, és kincseikben zsákmányt vettem, és leszállítám, mint erős, a [magasan] ülőket; ¹⁴ És kezem úgy találta mintegy fészket a népek gazdagságát; és a mily [könnyen] elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki, a ki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak sipogott volna is! ¹⁵ Avagy dicsekszik-é a fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, a ki vonsa azt? Mintha a bot forgatná azt, a ki őt felemelé, és a pálcza felemelné [azt, a mi] nem fa! ¹⁶ Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire ösztövérséget bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése; ¹⁷ És lészen Izráel világossága tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészti gazzát és tövisét egy napon; ¹⁸ Az ő erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadozó; ¹⁹ Erdője fáinak maradéka kicsiny lészen, és azokat egy gyermek is felírhatja! ²⁰ És lészen ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házából, az őt

nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; ²¹ A maradék megtér,
a Jákób maradéka az erős Istenhez. ²² Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a
tenger fövénye, [csak] maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal! ²³ Mert
elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön. ²⁴ Azért így szól az
Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! [bár] botjával megver
tégedet és pálczáját felemeli rád, miként Égyiptom egykoron; ²⁵ Mert még csak egy kevés idő
van: és elfogy búsulásom, és haragom az ő megemésztésökre leszen! ²⁶ És a seregeknek Ura ostort
emel ő ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb kőszikláján, és pálczáját a tenger fölé
emeli, mint Égyiptomban egykoron. ²⁷ És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája
nyakadról, és megromol az iga a kövérségnek miatta. ²⁸ Ajjáthba jő, Migronba átsiet, Mikhmásnál
rakja le hadakozó szerszámain; ²⁹ Átmennek a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül
Ráma, Gibeá, Saulnak [városa] elfut. ³⁰ Kiálts Gallim leánya, és vedd füleidbe Laisa, [és] szegény
Anathóth! ³¹ Madména megindul, Gébim lakosai mentik [övüket]; ³² Még Nóbba [megyen] ma,
³³ hogy ott megálljon, és emeli már kezét Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen!
De ímé az Úr, a seregeknek Ura: levagdálja az ágakat rémítő [hatalom]mal, és a magas termetűek
kivágattatnak, és a magasságosak megaláztatnak; ³⁴ Az erdő sűrű ágait levágja vassal, és megdől
a Libánon egy hatalmas által.

Chapter 11

¹ És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik. ² A
kin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcseségnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak
lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. ³ És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem
szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik: ⁴ Igazságban ítéli a
gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának
vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlent. ⁵ Derekának övedzője az igazság leszen, és veséinek
övedzője a hűség. ⁶ És lakozik a farkas a báránnyal, és a párducz a kecskefiúval fekszik, a borjú
és az oroslán-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek őrzi azokat; ⁷ A tehén

és medve legelnek, [és] együtt feküsznek fiaik, az oroslán, mint az ökör, szalmát eszik; ⁸ És gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliskus lyuka felett terjengeti kezét: ⁹ Nem ártnak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lészen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják. ¹⁰ És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, a ki a népek zászlója lészen, eljönnek a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség lészen. ¹¹ És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától, Égyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. ¹² És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól. ¹³ Megszűnik Efraimnak irígysége, és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem irígykedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra. ¹⁴ És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, [és] kezét vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek nékik. ¹⁵ És az Úr megátkozza Égyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölé erős száraztó szélben, és hét patakra csapja azt, és [népét] sarus lábbal vezeti át, ¹⁶ És [csinált] út lészen népe maradékának, a mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Égyiptomnak földéből.

Chapter 12

¹ És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, [de] elfordult haragod, és megvígasztaltál engemet! ² Ímé, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm! ³ S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, ⁴ És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. ⁵ Mondjátok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! ⁶ Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izráelnek Szentje!

Chapter 13

¹ Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaiás, Ámós fia. ² Emeljetek zászlót kopasz
 hegyen, kiáltatok nékik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapuin! ³ Én parancsoltam
 felszentelt [vitéz]eimnek, és elhívtam erősímet haragomnak [véghezvitelére,] a kik én bennem
 büszkén örvendenek. ⁴ Hah! zszibongás a hegyeken, mint nagy néptömegé; hah! összegyűlt népek
 országainak zúgása; a seregek Ura harczyi sereget számlál. ⁵ Jönek messze földről, az égnek végéről,
 az Úr, és haragjának eszközei, elpusztítani mind az egész földet. ⁶ Jajgassatok, mert közel van az
 Úrnak napja, mint pusztító hatalom jö a Mindenhatótól. ⁷ Ezért megerőtlenülnek minden kezek,
 és elolvad minden embernek szíve; ⁸ És megrémülnek, kínok és fájdalmak fogják el őket, és
 szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon csodálkozik, és arczuk lángba borul. ⁹ Ímé az
 Úrnak napja jö kegyetlen búsulással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és
 annak bűnöseit elveszesse arról. ¹⁰ Mert az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüket,
 sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündökölteti. ¹¹ És meglátogatom a földön a
 bűnt, és a gonoszokon vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és az
 erőszakoskodóknak gögjét megalázom. ¹² Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit
 Ofir kincsaranyánál. ¹³ Ezért az eget megrendítem, és megindul helyéről a föld is, a seregek
 Urának búsulása miatt, és felgerjedett haragjának napján, ¹⁴ És mint az űzött zerge, és mint a
 pásztor nélkül való nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; ¹⁵ Valaki [ott] találtaik,
 átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt hull el, ¹⁶ Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét,
 házaikat elzsákmányolják, és feleségeiket megszeplősítik. ¹⁷ Ímé, én feltámasztom ellenök a
 Médiabelieket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnek; ¹⁸ Kézíveik
¹⁹ szétzúznak ifjakat, és nem könyörülnek a méh gyümölcsén, a fiaknak nem irgalmaz szemök:
 És [olyan] lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekvésének dísze, mint a hogyan
 elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát; ²⁰ Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetségről
 nemzetségre, nem von sátozt ott az arábiai, és pásztorok sem tanyáznak ott; ²¹ Hanem vadak
²² tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szökdelnek ott;
 És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai
 nem késnek.

Chapter 14

¹ Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; ² És felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyökre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. ³ És majd ama napon, a melyen nyugalmat ad néked az Úr fáradságotól és nyomorúságotól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, ⁴ E gúnydalt mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lőn vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lőn! ⁵ Eltörte az Úr a gonoszok pálczáját, az uralkodóknak vesszejét. ⁶ A ki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartóztatlanul. ⁷ Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek. ⁸ Még a ciprusok is örvendenek rajtad: a Libánon cédrusai [ezt mondják:] Mióta te megdöltél, nem jó favágó ellenünk. ⁹ Alant a sír megindul te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait; ¹⁰ Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél! ¹¹ Kevélységed [és] lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók! ¹² Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!/? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál! ¹³ Holott te ezt mondád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. ¹⁴ Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. ¹⁵ Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe! ¹⁶ A kik látnak, rád tekintenek, [és] elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, a ki királyságokat rendített meg? ¹⁷ A ki a föld kerekességét pusztasággá tette, városait lerontá, [és] foglyait nem bocsátá haza! ¹⁸ A népeknek minden királyai dicsőségben nyugsznak, kiki az ő sírjában, ¹⁹ Te pedig [messze] vettettel sírodtól, mint valami hitvány gally, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest! ²⁰ Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva [sem!] ²¹ Készítetek öldöklést az ő fiainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják e földet, és városokkal töltsék be e földnek színét! ²² És felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon

nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr; ²³ És a sündisznónak örökségévé és álló vizek
 tavává teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjével, szól a seregeknek Ura. ²⁴ Megesküdött
 a seregeknek Ura, mondván: Úgy léssen, mint elgondolám, úgy megy véghez, mint elvégezém:
²⁵ Megrontom Assiriát földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk igája, és terhe
 válláról eltávozik. ²⁶ Ez az elvégzett tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz minden
 népek fölött. ²⁷ Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné? Az ő keze fel van emelve;
 ki fordítja el azt? ²⁸ A mely esztendőben meghalt Akház király, akkor lön e jövendölés. ²⁹ Ne
 örvendj oly nagyon Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából baziliskus
 jő ki, a melytől szárnyas sárkány származik. ³⁰ És legelnek a szegényeknek elsősülöttei, és a
 szûkölködők bátorsággal nyugosznak; és én kivesztem gyökeredet éhséggel, és maradékodat
 megölik. ³¹ Jajgass kapu, kiálts város! remeg egész Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem
 marad el seregeiből egy sem! ³² És mit felelnek a népek követei? [Azt,] hogy az Úr veté meg a
 Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

Chapter 15

¹ Jövendölés Moáb ellen. &Igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás
 éjjelén megsemmisült Kir-Moáb! ² Felmennek a templomba, és Dibon a magaslatokra megy sírni,
 Nebón és Médebán jajgat Moáb, minden fejen kopaszság, minden szakál lenyírva! ³ Utczáin
 gyászruhába öltöznek, házfedelein és piaczaik jajgat minden, [és] könyvekben olvad el! ⁴ És kiált
 Hesbon és Eleálé, szavok Jáháczig hallatik; ezért ordítanak Moáb vitézei, [és] lelke reszket. ⁵
 Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a három éves üszőig nyúltanak; mert Luhith
 hágóján sírással mennek fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását hallatják. ⁶ Mert
 Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a pászit, elfogyott a fû, és semmi zöld nem léssen.
⁷ Ezért a mit megmenthettek és jószágukat a fûzfáknak patakja mellé hordják. ⁸ Mert kiáltás zengé
 körül Moáb határát, jajgatása Eglaimig, és Beér-Élimig [hallatik] jajgatása! ⁹ Mert Dimon vizei
 megteltek vérrel, mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire orozlánt, és a földnek
 maradékira.

Chapter 16

¹ Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére. ² Mert mint
a bujdosó madár szétszórt fészek körül, olyanok lőnek Moáb leányai az Arnon gázlóján: ³ Adj
tanácsot, tarts ítéletet; tegyed árnyékosat délben olyanná, mint az éjszaka, rejtse el a kiűzötteket,
[és] a bujdosót ne add ki! ⁴ Lakozzanak benned menekültjeim, [és] Moábnak te légy oltalom a
pusztító ellen! Mert vége a nyomorgatónak, megszűnt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók.
⁵ És [Isten] kegyelme megerősített egy ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró,
jogosság keresője, igazság ismerője. ⁶ Hallottuk volt Moáb kevélységét, a felettébb kevélyét,
gőgjét, kevélységét, dühét, [és] üres kérkedését. ⁷ Ezért jajgatni fog Moáb Moábért, minden jajgatni
fog, és nyögtök Kir- Hárethnek romjain egészen megtörve. ⁸ Mert Hesbon földei elhervadának,
és Sibma szőlőjének drága vesszőit a népek fejedelmei levágták. Jáézerig értek azok, a pusztát
bejárták, kacsai szétterjedtek, [és] a tengeren túlnyúltak. ⁹ Ezért siratom Jáézer siralmával Sibma
szőlőjét, megnedvesítlek könnyeimmel Hesbon és Eleálé, mert szüretedről és aratásodról a víg
éneklés elmaradt. ¹⁰ Elvétetett a vígság és öröm a kertből, és a szőlőkben nem vígadnak [és] nem
kiáltanak, bort sajtókban nem nyom a bornyomó, véget vettem a víg éneklésnek. ¹¹ Ezért bensőm
Moábért, mint a czipora sír, és szívem Kir-Heresért! ¹² És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb
a magaslaton elfáradt, és hogy templomába megy imádkozni, de nem mehet! ¹³ Ez a beszéd, a
melyet szólott az Úr Moáb felől már régen. ¹⁴ És most szól az Úr, mondván: Három esztendő
alatt, melyek, mint napszámos esztendők, megaláztatik Moáb dicsősége egész nagy népével együtt,
és maradéka kicsiny, kevés és erőtelen lesz.

Chapter 17

¹ Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa elpusztíttatik, és romok halmává lesz; ²
Aróer városai elhagyatnak, [és] barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul.
³ És vége lesz Efraim erősségének, és Damaskus királyságának; Siria maradéka úgy jár, mint az
Izraeliták dicsősége, ezt mondja a seregeknek Ura. ⁴ És lesz ama napon: megvékonyul a Jákób
dicsősége, és húsa kövérsége megösztvéredik. ⁵ És lesz, mint mikor az arató összefogja a

gabonát és a kalászokat kezével learatja, és lészen, mint mikor valaki kalászokat szed össze a Refáim völgyében; ⁶ És csak mezgérlés marad belőlök, mint az olajfa megrázásakor két-három bogyó az ágak hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai közt, így szól az Úr, Izráel Istene. ⁷ Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; ⁸ És nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket és a nap-oszlopokat. ⁹ Erős városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erdő és hegytető, a melyeket elhagytak volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek. ¹⁰ Mert elfelejtkeztél megszabadító Istenedről, és nem emlékeztél meg erős kőszáladról, ez okért ültetél gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt plántáltál beléjük; ¹¹ A mely napon elültetted, körül sövényezéd és reggelre magodat felvirágoztatád: [de] nem lészen aratás sebeidnek és nagy fájdalomnak napján! ¹² Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a népségek háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek! ¹³ A népségek, mint sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja azt és elfut messzire, és elragadtatik, mint a hegyek polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószelel előtt; ¹⁴ Estvének idején rémülés száll reájok [és] minekelötte megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és sorsok rablóinknak!

Chapter 18

¹ Jaj a szárnyuhogás országának, a mely Szerecsenország folyóin túl van; ² A mely követeket küld a tengeren gyékényből [csinált] tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek földét folyók hasítják át. ³ Föld kerekiségének minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken zászló emelkedik, és hallgassatok, ha kürt szól! ⁴ Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan nézem sátoromból verőfényes melegnél, harmatozó felhőnél aratás hévségében. ⁵ Mert aratás előtt, ha a virágzás véget ér, és a virág erő fürtté lészen, levágja a vesszőket metszőkésekkel, és a kacsokat eltávolítja és lemetszi. ⁶ Mind ott hagyatnak a hegyek madarainak és a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak, és a föld minden állatai rajtok telenek. ⁷ Abban az időben ajándékot viszen a seregek Urának a magas és derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

Chapter 19

¹ Jövendölés Égyiptom ellen. &Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyiptomba, és megháborodnak előtte Égyiptomnak bálványai, és az égyiptomiak szíve megolvad ő bennök. ² És összeveszitem az égyiptomiakat az égyiptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen. ³ És elfogyatkozik az égyiptomiak lelke ő bennök, és az ő tanácsát elnyelem, és tudakoznak a bálványoktól, szemfényvesztőktől, halottidézőktől és jövendőmondóktól. ⁴ És adom az égyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura. ⁵ És elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad és elapad. ⁶ És bűdösséget árasztanak a folyamok, elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak. ⁷ A pázsit a folyó mellett, a folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárad, elporlik és nem leszen. ⁸ És keseregnek a halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek ki, búsulnak. ⁹ És megszégyenülnek a fésült len készítői és a gyolcs szövői. ¹⁰ Hatalmasaik megtöretnek, és minden napszámosaik bánkódnak lelkökben. ¹¹ Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bölcs tanácsosai egy esztét veszített tanács; mimódon mondjátok a Faraónak: bölcsek fia vagyok, régi királyoknak fia? ¹² Ugyan hol vannak bölcseid? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura Égyiptom felől? ¹³ Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nóf fejedelmei, és elámíták az Égyiptomiakat törzseik szegletkövei. ¹⁴ Az Úr beléje önté a szédelgés lelkét, hogy Égyiptomot elhitessék minden dolgaiban; miként a részeg tántorog az ő okádása felett. ¹⁵ És nem lesz Égyiptomnak semmi munkája, a melyet cselekednék a fő és fark, a pálmaág és a káka. ¹⁶ Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszonyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a melyet fölemel ellene. ¹⁷ És Júda földé félelmére lesz Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a seregek Urának tanácsáért, a melyet Ő végzett fölöle. ¹⁸ Ama napon lesz öt város Égyiptomnak földén, a melyek Kanaán nyelvéen szólnak, és esküsznek a seregeknek Urára; az egyik "pusztulás városának" neveztetik. ¹⁹ Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyiptom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak; ²⁰ És lesz jegyül és bizonyságul a seregek Urának Égyiptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nékik

megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítsa.²¹ És megismerteti magát az Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom az Urat ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik.²² De ha megveri az Úr Égyiptomot, megvervén, meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz, és Ő meghallgatja és meggyógyítja őket.²³ Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és Assiria megy Égyiptomba, Égyiptom meg Assiriába, és Égyiptom Assiriával [az Urat] tiszteli.²⁴ Ama napon Izráel harmadik lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a földnek közepette;²⁵ Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája, Assiria! és örökségem Izráel!

Chapter 20

¹ Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Assiria királya küldvén őt, és vívára Asdódot és azt elfoglalá:² Ez időben szólott az Úr Ésaiás, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül.³ És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyiptomra és Szerecsenországra nézve:⁴ Úgy viszi el Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és mezítelen alfellel, Égyiptomnak gyalázatára;⁵ S megrettennek és megszegyenülnek Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a melyben dicsekedtek.⁶ És szól e partvidék lakosa ama napon: Ímé így járt reménységünk, hova segítségért futottunk, hogy Assiria királyától megszabaduljunk; hát mi miként menekülhetnénk meg?

Chapter 21

¹ Jövendölés a tenger pusztasága ellen. &Mint szélvész, délen tombolók, úgy jő a pusztából, rettenetes földről.² Kemény látás jelentetett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jöjj fel Élám, szálld meg Madai, minden ő fohászkozásának véget vetek.³ Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok fogtak el, mint a szülő asszony kínjai; gyötrődöm hallása miatt, és megrémültem látása miatt.⁴ Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tevé

⁵ nékem. Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egyetek, igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a paizst!
⁶ Mert így szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, a mit lát, mondja meg. ⁷ És látott lovas
⁸ csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. És
kiálta, mint oroslán: Uram, az őrtoronyban állok szüntelen napestig, és őrhelyemen állok egész
⁹ éjszakákon. És ímé, lovas csapat jött, páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, elesett Babilon,
¹⁰ s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. Oh én cséplésem és szerűmnek fia, a mit
hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém meg néktek! ¹¹ Jövendölés Dúma ellen:
Seirből így kiáltnak hozzám: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még ez éj? ¹² Szólt a
vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjétek, forduljatok vissza és jertek
¹³ el! Jövendölés Arábia ellen: Az erdőben háltok Arábiában, Dédán utazó seregei. ¹⁴ A szomjazó
¹⁵ elé hozzatok vizet! Témá földének lakosi kenyérökkel jönnek a bujdosó elébe. Mert az [ellenség]
fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a felvont kezívek előtt és a nehéz harcz előtt.
¹⁶ Mert így szólott hozzám az Úr: Még egy esztendő, mely mint a béresnek esztendeje, és elvész
¹⁷ Kédárnak minden dicsősége; És Kédár vitéz fiainak kezíve számának maradéka megkevesedik;
mert az Úr, Izráel Istene mondá.

Chapter 22

¹ Jövendölés a látás völgye ellen. &Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére?
² Te lármával teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel ölettek meg, és nem
³ harczon hullottak el! Hadnagyaidd mind elszaladtak a kezív előtt, [de] megkötöztettek; a kik
⁴ benned találtattak, mind megkötöztettek, [midőn] futni akartak messzire. Ezért mondom: Ne
nézzetek reám, hadd kesergessem magamat sírással; ne siessetek vígasztalni engem, népem leánya
⁵ romlása felett. Mert rémulésnek és eltapodtatásnak és zavarnak napja [jő] Istentől, a seregeknek
Urától a látás völgyére, a mely ledönti a köfalat, és a hegyeken kiáltás hallatik. ⁶ És Élám fölvette
⁷ a tegezt, és [jő] szekeren emberekkel és lovagokkal, és Kir paizst meztelenít. És lészen, hogy
⁸ szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a kapu felé. És fölfedi Júdának

fátyolát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére,⁹ És meglátjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét.¹⁰ És megszámláljátok Jeruzsálem házait, és némely házat lerontotok, hogy a kőfalat megerősíthessétek;¹¹ És árkot csináltok a két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzte ezt, Őt nem látjátok!¹² És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok megkopaszítására és gyászruha-öltésre,¹³ És ímé öröm és vígasság; barmok ölése, juhok levágása, húsevés és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!¹⁴ És megjelenté magát füleimben a seregek Ura: Meg nem bocsáttatik e bűn tinéktek, míg meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura.¹⁵ Így szólt az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, [és mondd meg neki:]¹⁶ Mi dolgod itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának!¹⁷ Ímé az Úr elhajít téged erős hajítással, és megragadván megragad,¹⁸ Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda [mennek] dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata!¹⁹ És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről.²⁰ És lesz ama napon, hogy elhívom szolgálmat, Eliákimot, a Hilkiás fiát,²¹ S felöltöztetem őt öltözetedbe, és öveddel megerősítem, és uralmatat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának;²² S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki;²³ S beverem őt, mint szeget erős helyre, és leszen dicsőséges székül az ő atyja házának;²⁴ S reá függesztik atyja házának minden dicsőségét: fiakat és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészedényektől a tömlőknek minden edényeiig.²⁵ Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörik a teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

Chapter 23

¹ Jövendölés Tírus ellen. &Jajgassatok Tarsis hajói, mert elpusztítottatott, úgy hogy nincs benne ház és [abba] bemenet! A Kiteusok földéről jelentetett meg nekik.² Némuljatok meg lakosi e partvidéknek, a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltöttek be [egykor.]³ Melynek

sok vizeken át a Sihór veteménye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt!
⁴ Pirulj Sidon, mert szól a tenger [és] a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szültem, és nem tápláltam ifjakat, [és]nem neveltem szûzeket. ⁵ Mihelyt e hír Égyiptomba [eljut,] Tírus e híre miatt szenvednek [ott is]. ⁶ Menjetek át Tarsisba, és jajgassatok ti partvidék lakói! ⁷ Ez-é a ti örvendező [város]tok? melynek eredete ősidőkből való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire!
⁸ Ki végező ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a földnek tiszteletesei. ⁹ A seregeknek Ura végező ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét, és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit. ¹⁰ Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító öv! ¹¹ Kezét kinyujtá a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit; ¹² És szólt: Nem fogsz többé örvendezni, te megszeplősített szûz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem leszen nyugodalmad!
¹³ Ímé, a Káldeusok földe; a nép, mely eddig nem vala; Assiria adá azt a pusztá lakosainak; felállítá őrtornyait, lerombolá [Tírus] palotáit, rommá tevé azt. ¹⁴ Jajgassatok Tarsis hajói, mert erősségetek elpusztított! ¹⁵ És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő múltán Tírus [sorsa] a parázna nő éneke szerint leszen: ¹⁶ Végy cziterát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj!
¹⁷ És lesz hetven esztendő múltán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld minden országaival a földnek színén! ¹⁸ S leszen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozóké leszen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk legyen.

Chapter 24

¹ Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit! ² S olyan lesz a nép, mint a pap; a szolgálta, mint az ő ura; a szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez; ³ Megüresítettvén megüresíttetik a föld, és elpusztítottván elpusztíttatik; mert az Úr szólá e beszédet. ⁴ Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kereksége, elhervadnak a föld népének nagyjai.

⁵ A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget. ⁶ Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnék a földnek lakói, és kevés ember marad meg. ⁷ Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vidám szívűek. ⁸ Megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziporának vidámsága megszűnt. ⁹ Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az ívónak; ¹⁰ Rommá lőn az álnokság városa, bezároltatott minden ház, senki be nem mehet! ¹¹ Az utcákon panaszkodás hallik a bor miatt; minden öröm alkonyra szállt, a föld vígassága elköltözött. ¹² A városban csak pusztaság maradt és rommá zúzatott a kapu. ¹³ Mert így lesz a föld közepette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezejléskor, midőn a szüret elmúlt. ¹⁴ Ők felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalgnak a tenger felől. ¹⁵ Ezért dicséritek az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izrael Istenének nevét. ¹⁶ A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség az igaznak! S én mondék: végem van, végem van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitelenséggel a hitetlenek hitelenséget cselekesznek. ¹⁷ Rettegés, verem és tör [vár] rád földnek lakója! ¹⁸ És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. ¹⁹ Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld; ²⁰ Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél fel többé! ²¹ És lesz ama napon: meglátogatja az Úr a magasság seregét a magasságban, és a föld királyait a földön: ²² És összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezároltatnak tömlöczbe, és sok napok után meglátogattnak. ²³ És elpirul a hold, és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség lészen.

Chapter 25

¹ Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet! Mivel csodát cselekvél, örök tanácsaid hűség és igazság. ² Mert a városból kőrakást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját

[olyanná tetted, hogy] nincs [többé] város; soha örökké meg nem épül.³ Ezért dicsőítnek téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged!⁴ Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész.⁵ Mint hévséget száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű felleg miatt, megszűnt a pogányoknak éneke.⁶ És szerez a seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból;⁷ S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beborítja minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népségeket;⁸ Elveszi a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott.⁹ És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!¹⁰ Mert az Úr keze nyugszik e hegyen, és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik a szalma a ganaj levében.¹¹ És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy ússzék; de az Úr megalázza kevélységét és kezei csalárdságát;¹² És magas falaid erősségét lerontja, megalázza, a földre, porba dobja.

Chapter 26

¹ Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nekünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt!² Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője.³ [Kinek] szíve [reád] támaszkodik, megőrzöd [azt] teljes békében, mivel Te benned bízik;⁴ Bízatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök köszálunk van.⁵ Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta azt;⁶ Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpai!⁷ Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készíted az igaznak útját.⁸ Mi is vártunk Téged, ítéleted ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után vágyott a lélek!⁹ Szívem utánad vágyott éjszaka, az én lelkem is bensőmben Téged kerestem, mivel ha ítéleteid [megjelennek] a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai.¹⁰ Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.¹¹ Uram! magas a Te kezed, de nem látják! de látni fogják, és megszégyenülnek,

néped iránt való buzgó szerelmedet; és tûz emészti meg ellenségeidet. ¹² Uram! Te adsz nekünk
 békességet, hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk. ¹³ Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak
 nekünk kívüled; de általad dicsőítjük neved! ¹⁴ A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek
 föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörléd emlékezetöket. ¹⁵ Megszaporítád e népet,
 Uram! megszaporítád e népet, magadat megdicsőítéd, kiterjesztetted a földnek minden határait.
¹⁶ Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt
 ostorod. ¹⁷ Miként a terhes asszony, a ki közel a szûléshez, vajudik, felkiált fájdalomiban, előtted
 olyanok voltunk, Uram! ¹⁸ Mint terhesek vajudtunk, de csak szelet szûltünk: szabadulása nem lön
 e földnek, és nem hulltak el a föld kerekiségének lakói. ¹⁹ Megelevenednek halottaid és holttesteim
 fölkelnek: serkenjetek föl és énekeljete, a kik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata,
 és visszaadja a föld az árnyakat! ²⁰ Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad,
 és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag! ²¹ Mert ímé az Úr kijõ helyérõl,
 hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit
 többé!

Chapter 27

¹ Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erõs kardjával Leviatánt, a futó kígyót,
 Leviatánt, a keringõ kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben van. ² Ama napon a színború
 szõlõrõl énekeljete: ³ Én, az Úr, õrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg
 ne látogassa, éjjel-nappal megõrzöm azt; ⁴ Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jõ elem, csatára
 megyek ellene, és meggyújtom azt mind együtt; ⁵ Avagy fogja meg erõségemet, kössön békét
 velem, békét kössön velem! ⁶ Jövendõben Jákób meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betöltik
 a földnek színét gyümölcscesel. ⁷ Avagy az õt verõnek verése szerint verte õt? vagy ellenségei
 megöletteinek megölése szerint öletett-é meg? ⁸ Mérték szerint ítélte õt, midõn elvetetted! Reájok
 fútt kemény lehelletével a keleti szél napján. ⁹ Ezért így tisztítatik el a Jákób hamissága, és épen
 ez a gyümölcse bûne elvételének, hogy olyanná teszi az oltárnak minden kövét, minõk a széttört

mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlopok! ¹⁰ Mert az erős város magánosan álland, üres és elhagyott hely, miként a pusztá, ott legel a borjú és ott hever, és megemészti annak ágait. ¹¹ És ha megszáradnak gallyai, összetöretnek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotója. ¹² És lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvizétől Égyiptom patakjáig, és ti egyenként összeszedettek, Izráel fiai. ¹³ És lesz ama napon: megfújják a nagy kürtöt, és eljönnek, a kik elvesztek Assiria földében és a kik kiűzettek Égyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

Chapter 28

¹ Jaj Efraim részegei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van. ² Ímé, egy erős és hatalmas [jő] az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt! ³ Lábbal tapodtatik meg Efraim részegeinek kevély koronája, ⁴ És úgy jár dicsőséges ékességének hervadó virága, a mely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcszedés előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli. ⁵ Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; ⁶ És ítéletnek lelke annak, a ki az ítélszékben ül, és erősség azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az ellenséget. ⁷ De ezek is tántorognak a bor miatt, és szédülnek a részegítő italtól: pap és próféta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a részegítő ital miatt, tántorognak a jövődőlátásban, és inognak az ítéletmondásban; ⁸ Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélkül. ⁹ Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakasztottakkal-é és a csecstől elválasztottakkal-é? ¹⁰ Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi. ¹¹ Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez, ¹² Ő, a ki ezt mondá nékik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani! ¹³ És lőn nékik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és összetöressenek és törbe jussanak és megfogassanak! ¹⁴ Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, a kik uralkodtok e népen, a mely Jeruzsálemben lakik. ¹⁵ Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk

a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejteznék el!¹⁶ Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, a ki [benne] hisz, az nem fut!¹⁷ És a jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színlelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket.¹⁸ És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket,¹⁹ S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megértetni e tanítást;

²⁰ Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyújtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtőzésekor.²¹ Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz.²² És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett.²³ Vegyétek füleitekbe és halljátok szavam', figyeljetek és hallgassátok beszédem!²⁴ Hát mindig szánt-é a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-é földét?²⁵ Nemde, mikor elegyengette színét, hint fekete köményt, és szór illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt földbe, és tönkölyt a szélére?²⁶ Így szoktatá őt rendre és tanítá Istene.²⁷ Mert nem cséplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bottal verik ki, és az illatost pálczával;²⁸ A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töreti.²⁹ Ez is a seregek Urától származott: Ő ad csodás tanácsot és nagyságos bölcseséget!

Chapter 29

¹ Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, a hol Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek!² És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és siralom, és lesz nékem, mint Áriel.³ Körülveszlek táborral, és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened.⁴ És megaláztatván, a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidézőé, a földből, és porból sipog beszéded.⁵ Ellenségidnek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és mint a repülő polyva az erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen.⁶ A seregek Urától látogattatik

meg, mennydörgéssel, földindulással, nagy zúgással, forgószéllel, viharral és emésztő tűzi lánggal;

⁷

Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt megszorítják. ⁸ És lesz, mint mikor álmodik az éhező,

és ímé eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik a szomjazó, és ímé iszik, és midőn fölserken, ímé szomjas és lelke eped: így lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen. ⁹ Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat és megvakultok!

részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. ¹⁰ Mert rátok önté az Úr a mély

álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; ¹¹ És lesz mind e látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a melyet oda adnak egy írástudónak,

mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett. ¹² És ha e levelet annak

adják, a ki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást. ¹³ És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget [hozzám,] és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van

tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lön: ¹⁴ Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcséinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek

értelme eltűnik. ¹⁵ Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? ¹⁶ Mily együgyűek vagytok!

Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen! ¹⁷ Nemde kevés idő multán a

Libánon termőfölddé lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? ¹⁸ És meghallják ama napon a siketek az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak. ¹⁹ És nagy örömük

lesz a szenvedőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében. ²⁰ Mert a

kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, ²¹ Kik az embert elítélik egy szóért, és tört vetnek annak, a ki őket a kapuban megfeddi, és elejti csalárdul

az igazat. ²² Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő, a ki megváltá Ábrahámot: Nem szégyenül meg

többé Jákób, és nem sáppad meg többé az ő orczája. ²³ Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját

közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel Istenét. ²⁴ És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

Chapter 30

¹ Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkem által, hogy bűnre bünt halmozzanak! ² A kik Égyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és Égyiptom árnyékába rejtőzködjének. ³ És lesz néktek a Faraó oltalma szegyetekre, és az elrejtőzködés Égyiptom árnyékában gyalázatokra. ⁴ Mert már Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánesig érkezének. ⁵ Megszégyenülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nékik, a mely nem segít és nem használ, sőt szégyenökre és gyalázatukra lesz! ⁶ Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán és viperák és szárnyas sárkányok [jönnek ki:] viszik szamárcsikók hátán gazdagságukat, és a tevéknek púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ. ⁷ Hitvány és üres Égyiptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, a ki vesztig ül, ⁸ Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbe ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyságul örökre. ⁹ Mert pártütő nép ez, [apát] megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét; ¹⁰ Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljetez kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat! ¹¹ Hagyjátok el az utat, térjetez le [már] ez ösvényről, vigyetez el előlünk Izráelnek Szentjét! ¹² Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megútáltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: ¹³ Azért e bűn olyan lesz tinéktez, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfalon, a melynek aztán nagy hirtelen jő el romlása; ¹⁴ És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimélés nélkül eltöretik, és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a tócsából. ¹⁵ Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattátok volna; csöndességben és reménységben erősségték lett volna; de ti nem akarátok; ¹⁶ Hanem ezt mondatok: Nem, sőt lóra ülven, futunk; ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágatunk; ezért gyorsak lesznek üldözőitez. ¹⁷ Ezer [fut] egynek riasztására, ötnek riasztására [mind] elfuttok, mígnem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon. ¹⁸ S azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzen néktez, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, a kik Őt szolgálják. ¹⁹ Mert te nép, mely Sionon

Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked;²⁰ És ad néktek az Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek!²¹ És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok.²² És megútáljátok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszórod őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nékik.²³ És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon.²⁴ A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, szózott abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapáttal és villával.²⁵ És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok a nagy öldöklés napján, mikor a tornyok leomlanak.²⁶ És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségének sebét meggyógyítja!²⁷ Ímé, az Úr neve jő messziről, haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz!²⁸ Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját [vesse] a népségek szájába.²⁹ És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, a ki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel köszálához.³⁰ És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízáradással, zivatarral és jégeső kövével.³¹ Mert az Úrnak szavától megretten Assiria, veri azt akkor vesszővel;³² És a büntető vessző minden sujtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és cziterákkal [fogjátok kísérni, és] Ő [kezét fel-]felemelvén, harczol ellene.³³ Mert készen van a szörnyű tűzhely régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvallata gyújtja meg azt, mint kénköves patak.

Chapter 31

¹ Jaj nékik, a kik Egyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak, és a szekerek sokaságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik.² De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és a bűnt cselekvők segítsége ellen.³ Hiszen Egyiptom ember és nem

Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek.⁴ Mert így szólott az Úr hozzám: A mint mormol az oroslán és az oroslánkölyök zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a pásztorok sereggel, és szavoktól ő meg nem retten, és meg nem ijed sokaságuktól: így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán!⁵ Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kimélvén megmenti.⁶ Térjetez vissza [hát] hozzá, a kitől oly nagyon elpártolátok, Izráelnek fiai!⁷ Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre.⁸ És elesik Assiria, nem férfiú kardjától, és nem ember kardja emészti meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek;⁹ És kőszála félelem miatt menekül, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemenczéje Jeruzsálemben.

Chapter 32

¹ Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítélettételben;² Olyan lesz mindegyik, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön.³ És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei figyelmeznék;⁴ A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól.⁵ Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a csalárdot sem hívják nagylelkűnek.⁶ Mert a bolond [csak] bolondot beszél, és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye.⁷ A csalárdnak eszközei csalárdok, ő álnokságot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólna is.⁸ De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad.⁹ Ti gondtalan asszonyok, keljetez fel, halljátok szavam', és ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem!¹⁰ Kevés idő multán megháborodtok ti elbizakodottak, mert elvész a szüret, és gyümölesszedés sem lesz.¹¹ Reszketek, ti gondtalanok, rettenjetez meg, ti elbizakodottak; vetkezzetez mezítelenre és övezzetez fel ágyékaitokat gyászruhával.¹² Gyászolják az emlőket, a szép mezőket, a termő

¹³ szőlőtöket. Népemnek földét tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak minden öröm-házait;
¹⁴ A paloták elhagyatvák, a város zaja elnémult, torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a
 vadszamár kedvére él, a nyájak meg legelnek. ¹⁵ Míglen kiöntetik reánk a lélek a magasból, és
 leszen a puszta termőfölddé, és a termőföld erdőnek tartatik; ¹⁶ És lakozik a pusztában jogosság,
 és igazság fog ülni a termőföldön; ¹⁷ És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse
 nyugalom és biztonság mindörökké. ¹⁸ Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban,
 gondtalan nyugalomban. ¹⁹ De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsüllyedve elsüllyed! ²⁰
 Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon eresztitek a barmok és szamarak
 lábait!

Chapter 33

¹ Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, a kit még meg nem csaltak! Ha bevégzed
 a pusztítást, el fogsz pusztíttatni; ha készen leszel csalárdsággal, téged fognak megcsalni. ²
 Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónk a szorongatásnak
 idején! ³ Egy zendülő szózatól elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népségek. ⁴
 És elpusztítják zsákmánytokat sáska pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak reá. ⁵
 Felmagasztaltatott az Úr, mert magasságban lakozik, betölté Siont ítélettel és igazsággal. ⁶ És
 békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségben és tudományban; az Úr félelme lesz kincse.
⁷ Ímé, erőseik ott künn kiáltanak, a békesség követői keservesen sírnak. ⁸ Puszták az ösvények,
 megszűnt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel! ⁹ Sírt,
 meghervadt a föld, a Libánon megszegyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy puszta, és
 lombtalan Básán és Karmel. ¹⁰ Most fölkelek, így szól az Úr, most föltámadok, most fölemelkedem!
¹¹ Fogantok szalmát, szültök polyvát, dühötök tûz, megemészt titeket. ¹² A népek égetett mézszé
 lesznek, levágott tövisökké; tûzben hamvadnak el. ¹³ Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem,
 és tudjátok meg közel valók az én hatalmammat! ¹⁴ Megrettentek a bûnösök Sionban, félelem fogja
 el a gazokat: ki lakhatik közülünk megemésztő tûzzel, ki lakhatik közülünk örök hőséggel? ¹⁵ A
 ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem

vesz ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt
 ne lásson: ¹⁶ Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el
 nem fogy. ¹⁷ A királyt ékességében látják szemeid; látnak széles országot. ¹⁸ Szíved elgondolja
 a [mult] félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírója? ¹⁹ A gögös népet nem
 látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem érthető. ²⁰ Lássad Siont,
 ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sátort, mely
 nem vándorol, melynek szegei soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak; ²¹ Sőt az
 Úr, a dicsőséges lesz ott nekünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jő evezős hajó,
 és nehéz gálya rajtok át nem megy. ²² Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi
 királyunk, Ő tart meg minket! ²³ Megtágultak köteleid, árbóczfájok alapját nem tartják erősen,
 vitorlát nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, [még] a sánták [is] zsákmányt vetnek.
²⁴ És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

Chapter 34

¹ Jöjjetek népek és halljátok, nemzetségek figyeljete, hallja a föld és teljessége, e föld kereksege
 és minden szülöttei. ² Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden ő seregökre;
 megátkozá, halálra adta őket. ³ Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek
 olvadnak meg vérök miatt. ⁴ Elporhad az ég minden serege, és az ég mint írás egybehajtatik, és
 minden serege lehull, miként lehull a szőlő levele és a fügefáról a hervadó lomb. ⁵ Mert
 megrészegült fegyverem az égben, és ímé leszáll Edomra, átkom népére, ítéletre. ⁶ Az Úr fegyvere
 telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövével;
 mert áldozatja lesz az Úrnak Boczrában, és nagy öldöklés Edom földén. ⁷ Elhullnak a bivalyok is
 velök, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrel. ⁸
 Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. ⁹ És változnak
 patakjai szurokká, és pora kénkövé, és léssen földe égő szurokká. ¹⁰ Éjjel és nappal el nem alszik,
 örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről nemzetségre pusztán marad, soha örökké senki át nem
 megy rajta; ¹¹ És örökségül bírándja azt ökörbika, sündisznó; és gém és holló lakja azt, és fölvonják

rá a pusztaság mérőkötélét és a semmiségnek köveit. ¹² Nemesei nem választanak többé királyt,
és minden fejedelmei semmivé lesznek. ¹³ És fölveri palotáit tövis, csalán és bogács a bástyáit,
és lesz sakálok hajléka és struczok udvara. ¹⁴ És találkozik vadmacska a vadebbel, és a kísértet
társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és [ott] lel nyughelyet magának. ¹⁵ Oda rak
fészket a bagoly és tojik és ül tojáson és költ árnyékában, csak ott gyűlnek együvé a sasok! ¹⁶
Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijjok sem lesz, egyik a másiktól
el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket! ¹⁷ Ő vetett sorsot
köztök, és keze osztá ki azt nékik mérőkötéllel; örökre bírni fogják azt, nemzetségről nemzetségre
lakoznak abban.

Chapter 35

¹ Örvend a puszta és a kietlen [hely,] örül a pusztaság és virul mint őszike. ² Virulva virul és
örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják űk az
Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. ³ Erősítétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó
térdeket. ⁴ Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljete! Ímé, Istenetek bosszúra
jő, az Isten, a ki megfizet, Ő jő, és megszabadít titeket! ⁵ Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a
süketek fülei megnyittatnak, ⁶ Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve,
mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. ⁷ És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld
vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, a hol feküsznek, fű, nád és káka [terem.] ⁸ És lesz ott ösvény
és út, és szentség útának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; a ki ez úton
jár, még a bolond se téved el; ⁹ Nem lesz ott oroslán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is
található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! ¹⁰ Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás
között Sionba jönnek; és örök öröm fejkön, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.

Chapter 36

¹ És lőn Ezékiás király tizennegyedik esztendejében, feljöve Szanhérib assir király Júdának minden erős városai ellen, és azokat megvevé. ² És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákisból Jeruzsálembe, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. ³ És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékiró. ⁴ És mondá nékik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol? ⁵ Azt mondom, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van [nálatok] a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál? ⁶ Ímé te e megtört nádszálban bízol, Égyiptomban, melyre a ki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a Faraó, Égyiptomnak királya, minden benne bízóknak. ⁷ És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajjon nem Ő- é az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. ⁸ Most azért harczolj meg, kérlek, az én urammal, az assir királylyal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. ⁹ Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, a ki legkisebb az uram szolgálói közt? De hisz Égyiptomban van bizalmad, a szekerekért és lovagokért. ¹⁰ És most [talán] az Úr nélkül jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nékem: ¹¹ Menj a földre, és pusztítsd el azt! ¹¹ És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgálidhoz arám nyelven, mert értjük azt, és ne zsidóul szólj hozzánk, e kőfalon levő nép füle hallatára. ¹² És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a kőfalon, hogy egyék ganéjokat és igyák vizeletöket veletek együtt?! ¹³ És odaállá Rabsaké, és kiálta felszóval zsidóul, és mondá: ¹⁴ Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédit! ¹⁴ Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat meg titeket. ¹⁵ És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ¹⁶ mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik e város az assirii király kezébe! ¹⁶ Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek velem szövetséget és jöjjetek ki hozzám, és akkor kiki ehetik szőlőjéből és az ő olajfájáról, és ihatja kútjának vizét. ¹⁷ Míg eljövök és elviszlek titeket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő földére. ¹⁸ Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy ¹⁹ megszabadították-é a népek istenei, kiki az ő földét Assiria királyának kezéből? ¹⁹ Hol vannak Hamáth és Arphádnak istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették Samariát

kezemből?²⁰ Kicsoda e földek minden istenei között, a ki megszabadította volna földét kezemből,
 hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből?²¹ Ők pedig hallgatának, és egy szót
 sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki!²² Akkor elmenének
 Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékiró, Ezékiáshoz
 meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki a Rabsaké beszédeit.

Chapter 37

¹ És lőn, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogató ruháit, gyászba öltözött, és bement az
 Úr házába. ² És elküldé Eljákimot az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákat, és a papoknak
 gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához. ³ Kik mondanak néki: Így szól
 Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig jutottak a fiak, és erő
 nincs a szüléshez! ⁴ Talán meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a kit elküldött az ő
 ura, az assíriai király, hogy káromolja az élő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket
 hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan! ⁵ Így menének el Ezékiás
 király szolgálói Ésaiáshoz. ⁶ És monda nékik Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne
 félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az assíriai király szolgálói.
⁷ Ímé, én oly lelket adok beléje, hogy hírt hallván, térjen vissza földre, és elejtem őt fegyver által
 az ő földében! ⁸ Rabsaké pedig visszatérvén, találá az assíriai királyt Libna ellen harcolni, mivel
 hallotta volt, hogy Lákistól elindult. ⁹ És meghallván Tirháka, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy
 ellened harcoljon; ezt meghallván, követeket küldé Ezékiáshoz, mondván: ¹⁰ Így szóljatok
 Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálem
 az assíriai király kezébe! ¹¹ Hiszen te hallottad, mit műveltek Assiria királyai minden országokkal,
 eltörölvén azokat, és te megszabadulnál? ¹² Hát megszabadíták-é azokat a népek istenei, a melyeket
 eleim elpusztítának? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait? ¹³ Hol van Hamáth királya
 és Arphádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva? ¹⁴ És elvevé Ezékiás a levelet
 a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt.
¹⁵ És könyörge Ezékiás az Úrhoz, mondván: ¹⁶ Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon

17
 ülsz! Te, csak Te vagy a föld minden országainak Istene, Te teremtéd a mennyet és a földet.
 Hajtsd ide Uram füledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek
 minden beszédit, a melyeket izent az élő Isten káromlására! 18 Bizony, Uram, Assiria királyai
 elpusztítottak minden országokat és azoknak földjét, 19 És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek
 voltak, hanem emberi kéznek csinálománya, fa és kő; így veszhették el azokat. 20 És most Uram,
 mi Istenünk! szabadíts meg minket az ő kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te
 vagy, Uram, Isten egyedül. 21 És küldje Ésaiás, Ámós fia Ezékiáshoz, mondván: Így szól az Úr,
 Izráel Istene: mivel hozzám könyörögtél Szanhérib miatt, Assiria királya miatt: 22 Ez a beszéd, a
 melyet az Úr felőle szól: Megútál téged, gúnyt űz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad
 Jeruzsálem leánya; 23 Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra
 látsz? Izráel Szentje ellen! 24 Szolgáid által megkáromlád az Urat, és ezt mondád: Temérdek
 szekeremmel fölmentem e hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom magas czédrusait,
 válogatott cziprusait, és behatolok végső magaslatába [és] kertjének erdejébe! 25 Én ástam és vizet
 ittam, és kiszáraztóm lábam talpával Égyiptom minden folyóit. 26 Hát nem hallottad-é, hogy régtől
 fogva én tevém ezt, az őskor napjaiban elvégzém ezt, és most előhozám, hogy pusztá kőrakássá
 tégy erős városokat?! 27 És lakóik elájultak és megrendültek és megszégyenültek, [és]lőnek [mint]
 a mező füve és gyöngye zöldség, és mint a virág a háztetőn, mint szárba nem indult vetés! 28
 29
 Ülésedet, kimentedet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. Ellenem való haragodért,
 és mert kevélységed fülembé jutott, vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek
 az úton, a melyen jövéél! 30 S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik évben
 sarjut, és a harmadik évben vessetek, arassatok és szőlőt ültessetek, és egyétek gyümölcsét. 31
 Júda házának maradványa pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt
 terem felül. 32 Mert Jeruzsálemből megy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek
 Urának buzgó szerelme művelendí ezt! 33 Azért így szól az Úr Assiria királyáról: Nem jő be e
 városba, nyilat sem lő reá, és nem szállja meg paizszal azt, és töltést sem készít ellene. 34 Az
 úton, a melyen jött, visszatér, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. 35 És megoltalmazom e
 várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgálomért, Dávidért! 36 Akkor kijött az Úrnak
 angyala, és levágott az assir táborban száznolczvanötezeret, és midőn reggel [az emberek] felköltek,

ímé [azok] mindnyájan holt hullák valának! ³⁷ Elindula azért és ment és visszatért Szanhérib, az assíriai király, és lakozék Ninivében. ³⁸ És lön, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő istenének templomában, fiai: Adramélek és Saréser levágák őt karddal; és ezek Ararát földére menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

Chapter 38

¹ Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás Ámós fia, a próféta, és mondá néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! ² És Ezékiás arczczal a falnak fordulván, könyöрге az Úrnak, ³ És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy a mi jó előtted, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen. ⁴ És lön az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondván: ⁵ Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok. ⁶ És az assíriai király kezéből megszabadítlak téged és e várost; megoltalmazom e várost! ⁷ Ez legyen jel néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott: ⁸ Ímé, visszatéritek az árnyéket, azokon a fokokon, a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatért az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult. ⁹ Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, és betegségéből fölgyógyult. ¹⁰ Én azt mondom: hát napjaimnak nyugalomban kell alászállanom a sír kapuihoz, megfosztva többi éveimtől! ¹¹ Mondám: nem látom az Urat, az Urat az élők földében, nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt. ¹² [Por]sátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor hajléka! Összehajtam, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonalról engem; reggeltől estig végzesz velem! ¹³ Reggelig nyugton vártam; mint oroslán, úgy törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig végzesz velem! ¹⁴ Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg! ¹⁵ Mit mondjak? hogy szólott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton élem le éveimet lelkem keserűsége után! ¹⁶ Oh Uram! ezek által él [minden!] és ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet! ¹⁷ Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet

a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet! ¹⁸ Mert nem a sír dicsőít
 Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! ¹⁹ Ki él, ki
 él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet! ²⁰ Az Úr szabadított
 meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban az Úrnak házában! ²¹ Akkor
 mondá Éσαιás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsölgék rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon.
²² És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegek az Úr házába?

Chapter 39

¹ Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán
 fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult. ² És örvende rajtok Ezékiás,
 és megmutatá nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kenetet, s egész
 fegyvertárát, és mindent, a mi kincsei közt található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott
 volna nékik Ezékiás házában és egész birodalmában. ³ És eljött Éσαιás, a próféta, Ezékiás királyhoz,
 és monda néki: Mit szólnak ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze
 földről jöttek hozzám, Bábelből. ⁴ És monda: Mit látának házában? És monda Ezékiás: Mindent
 láttam, a mi csak házában van, semmi nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül.
⁵ És monda Éσαιás Ezékiásnak: Halld a seregek Urának beszédét: ⁶ Ímé napok jönnek, és elvitetik,
 valami házában van, és a mit csak e mai napig gyűjtöttek eleid, Bábelbe; nem marad semmi meg,
 ezt mondja az Úr! ⁷ És fiaid közül, a kik tőled származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurcolni,
 és lesznek komornyikok Bábel királyának palotájában. ⁸ Akkor monda Ezékiás Éσαιásnak: Jóságos
 az Úrnak beszéde, a melyet te szóltál! és monda: Csak napjaimban legyen béke és állandóság!

Chapter 40

¹ Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! ² Szóljatok Jeruzsálem szívéhez,
 és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen
 sujtotta őt az Úr keze minden bűneiért. ³ Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útát,
 ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! ⁴ Minden völgy fölemelkedjék, minden

hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bérczek rónává.⁵ És megjelenik
 az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szólt.⁶ Szózat szól: Kiálts! és
 monda: Mit kiáltsak? Minden test fû, és minden szépsége, mint a mező virága!⁷ Megszáradt a fû,
 elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá; bizony fû a nép.⁸ Megszáradt a fû, elhullt a virág;
 de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!⁹ Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld
 föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondd Júda városinak: Ímhol
 Istenetek!¹⁰ Ímé, az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jő, és megfizetése
 Ő előtte.¹¹ Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyûjti a bárányokat és ölében hordozza, a
 szoptatósokat szelíden vezeti.¹² Ki mérte meg markával a vizeket, és ki mértéklé az egeket arasszal,
 a föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a
 mérlegserpenyőbe?¹³ Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint tanácsosa?¹⁴ Kivel
 tanácskozott, hogy felvilágosítsa Őt, és tanítsa Őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa
 Őt az értelem útára?¹⁵ Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a
 mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl!¹⁶ És a
 Libánon nem elég a tűzre, és vada sem elég az áldozatra.¹⁷ Minden népek semmik Ő előtte, a
 semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja.¹⁸ És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet
 készítetek Ő róla?¹⁹ A bálványt a mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüst
 lánczot [reá];²⁰ A ki szegény [ily] áldozatra, oly fát választ, a mely meg nem rothad; okos mestert
 keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz.²¹ Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é,
 hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomait?²² Ki
 ül a föld kereksege fölött, a melynek lakói mint sáskák [előtte,] ki az egeket kiterjeszti mint egy
 kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort, lakásra;²³ Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld biráit
 hiábavalókká változtatja;²⁴ Még alig plántáltattak, még alig vettetének el, alig vert gyökeret a
 földben törzsük, és Ő csak rájuk fuvall, és kiszáradnak és őket, mint polyvát, forgószél ragadja el:
²⁵ Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent.²⁶ Emeljétek föl a magasba
 szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, a ki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját
 nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen.²⁷ Miért mondod Jákób és

szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!²⁸ Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, a ki teremté a föld határait? nem
 fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége!²⁹ Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlenn
 erejét megsokasítja.³⁰ Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is;
³¹ De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

Chapter 41

¹ Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új erőt, közelgjenek, majd szóljanak,
 együtt hadd szálljunk perbe!² Ki támasztá fel [azt] keletről, a kit igazságban hív az ő lábához? A
 népeket kezébe adja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szórja szét, mint repülő
 polyvát kezébe által!³ Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen lábaival nem járt.⁴ Ki
 tette és vitte végbe ezt? A ki elhívja eleitől fogva a nemzetségeket: én, az Úr, az első és utolsókkal
 is az vagyok én!⁵ Látták a szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és
 egybegyűltek.⁶ Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erős!⁷ És bátorítja a mester az
 ötvöst, és a kalapácsal simítja azt, a ki az ültöt veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősíti
 szegekkel, hogy meg ne mozduljon.⁸ De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam,
 Ábrahámnak, az én barátomnak magva;⁹ Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatáraitól
 elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem útállak:¹⁰ Ne
 félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek,
 és igazságom jobbával támogatlak.¹¹ Ímé, megszegyenülnek és meggyaláztatnak, a kik
 fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek.¹² Keresed őket és
 meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak.¹³ Mivel
 én vagyok Urad, Istened, a ki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondom néked: Ne félj, én
 megsegítelek!¹⁴ Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítlek, szól az Úr, a te
 megváltód, Izráelnek Szentje!¹⁵ Ímé, én teszek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van;
 hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed.¹⁶ Te szórd, és a szél vigye el

őket, és elszéleszsze őket a forgószél, és te örülsz az Úrban, és dicsekedel Izráelnek Szentjében.

17

A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvök a szomjúságban elepedt: én, az

18

Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá.

19

A pusztában czédrust, akácztot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben cziprust,

20

platánt, sudarczédrussal együtt, Hogy lássák, megtudják, eszökbe vegyék és megértsék

21

mindnyájan, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt! Hozzátok ide

22

ügyeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. Adják elő és jelentsék meg nekünk, a mik történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük

23

és megtudjuk végöket, vagy a jövődöket tudassátok velünk! Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok; vagy hát míveljetej jót vagy gonoszt, hogy

24

mérközzünk és majd lássuk együtt! Ímé, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből

25

való; útálat az, a ki titeket szeret. Feltámasztám északról, és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet,

26

és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas a sarat tapossa. Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondanók: Igaz? De nem jelenté meg,

27

de nem tudatá senki, nem hallá szavatokat senki sem! Sionnak először [én hirdetéj,] ímé itt

28

vannak [a tanúk,] és örömondót adtam Jeruzsálemnek. És néztem és nem volt senki, ezek

29

közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdézzem őket és feleljenek nekem. Ímé, mindnyájan semmik ök, semmiség cselekedetök, szél és hiábavalóság képeik.

Chapter 42

1

Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam

2

ő belé, törvényt beszél a népeknek. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán.

3

Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.

4

Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására. Így szól az Úr Isten, a ki az egetek teremté és kifeszíté, és kiterjeszté termésivel a földet, a ki lelket ad

6

a rajta lakó népnek, és lehetetet a rajta járóknak: Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom

kezedet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává.⁷ Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöczből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.⁸ Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.⁹ A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek.¹⁰ Énekeljete az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határaitól, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói.¹¹ Emeljék fel [szavokat] a pusztá és annak városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kösziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak.¹² Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben.¹³ Az Úr, mint egy hős kijő, [és] mint hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein erőt vesz.¹⁴ Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztatám: [most] mint a szülő nő nyögök, lihegek és fúvok!¹⁵ Elpusztítok hegyeket és halmokat, és megszáraztom minden fűvöket, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok.¹⁶ A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előttök a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velök, és őket el nem hagyom.¹⁷ Meghátrálnak [és] mélyen megszegyenülnek, a kik a bálványban bíznak, a kik ezt mondják az öntött képnek: Ti vagytok a mi isteneink!¹⁸ Oh, ti süketek, halljatok, és ti vakok, lássatok!¹⁹ Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgálója?²⁰ Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall.²¹ Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségessé.²² De e nép kiraboltatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlöczben mindnyájan, és fogházakban rejtettek el, prédává lettek és nincs szabadító; ragadománynyá lettek és nincsen, a ki mondaná: add vissza!²³ Ki veszi ezt közületek fülébe? a ki figyelne és hallgatna ezután?²⁴ Ki adta ragadományul Jákóbot és Izráelt a prédálóknak? Avagy nem az Úr- é, a ki ellen vétkezénk, és nem akartak járni útain és nem hallgattak az Ő törvényére?²⁵ Ezért ontá ki reá búsulásának haragját és a had erejét; körülte lángolt az, de ő nem értett; és égett benne, de nem tért észére!

Chapter 43

¹ És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! ² Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítnak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. ³ Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. ⁴ Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért: ⁵ Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugotról egybegyűjtelek. ⁶ Mondom északnak: add meg; és délnak: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünnen, és leányimat a földnek végéről, ⁷ Mindent, a ki csak az én nevemről neveztetik, a kit dicsőségemre teremtettem, a kit alkottam és készítettem! ⁸ Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket, a kiknek füleik vannak! ⁹ Minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: ¹⁰ Igaz. Ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! ¹¹ Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! ¹² Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen [isten] köztetek, és ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. ¹³ Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja azt meg? ¹⁴ Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttem el Bábelbe, és leszállítom mindnyájokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vídámságuk hajóiba. ¹⁵ Én az Úr vagyok, szent [Istene]tek, Izráelnek teremtője, királyotok. ¹⁶ Így szól az Úr, a ki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt, ¹⁷ A ki kihozott szekeret és lovat, sereget és vitézt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának! ¹⁸ Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! ¹⁹ Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. ²⁰ Dicsőíteni fog engem a mező vada, a sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni adjak. ²¹ A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet! ²² És még sem engem hívtál segítségül Jákób, hanem megfáradtál én bennem Izráel! ²³ Nem adtad nékem égőáldozatul

bárányaidat, és áldozataiddal nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak. ²⁴ Nem vettél pénzen nékem jóillatú nádat, és áldozataid kövérevel jól nem tartottál, csak bűneiddel terhelél, vétkeiddel fárasztál engemet. ²⁵ Én, én vagyok, a ki eltörlöm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg! ²⁶ Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszéld el, hogy igaznak találtassál! ²⁷ Az első atyád vétkezett, és tanítóid elpártoltak tőlem! ²⁸ Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóbot, és gyalázatra Izráelt!

Chapter 44

¹ És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam. ² Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam! ³ Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre. ⁴ És nevednek mint fű között, és mint a fűzfák vizek folyásinál. ⁵ Ez azt mondja: én az Úr vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önkezével írja: az Úr vagyok, és hízelegve Izráel nevét említi. ⁶ Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. ⁷ És ki hirdetett hozzám hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elém, mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt. ⁸ Ne féljetek és ne rettegetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs köszál, nem tudok! ⁹ A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenceik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljenek. ¹⁰ Ki alkotott istent, és bálványt [ki] öntött? a mely semmit sem használ! ¹¹ Ímé, minden barátaiak megszégyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze mind és álljanak elő; féljenek, szégyenüljenek meg együtt! ¹² A kovács fejszét [készít,] és munkálkodik a szénél, és alakítja azt pörölylyel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad. ¹³ Az ács mérőzsinórt von, és lefesti azt íróvesszővel, és meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt férfiú formájára, ember ékességére, hogy házában lakják. ¹⁴ Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az

erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet az eső fölnevel. ¹⁵ Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlök és melegszik, meggyújtja és kenyeret süt; sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készít és előtte leborul; ¹⁶ Felét tűzben megégeti, felénél húst eszik: pecsenyét süt és megelégszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valék! ¹⁷ Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg, mert te vagy istenem! ¹⁸ Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívök nem eszmél. ¹⁹ És nem veszi eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégetém és kenyeret sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megettem; és maradékából útalatosságot csináljak-é, és leboruljak a fa- galy előtt? ²⁰ Ki hamuban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette félre azt, hogy meg ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van-é jobbkezemben? ²¹ Oh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek el. ²² Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak. ²³ Örüljetekek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltsatok földnek mélységei, ujjongva énekeljetekek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltá az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. ²⁴ Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, a ki mindent cselekszem, a ki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól; ²⁵ Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket megszegyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi. ²⁶ A ki szolgálja beszédét beteljesíti, és véghez viszi követei tanácsát, a ki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait felállatom! ²⁷ Ki ezt mondja a mélységnek: Száradj ki! és kiaszatom folyóvizeidet! ²⁸ Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépíttessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

Chapter 45

¹ Így szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; ² Én menédek előtted, és az egyenetleneket megegyenesítem, az érczajtókat összetöröm, és leütöm a vaszarakat. ³ Néked adom a sötétségnek kincseit és a rejtekhelyek

gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, a ki téged neveden hívtalak, Izráel Istene.

⁴ Az én szolgámért, Jákóbert, és elválasztott Izráelemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítottalak, noha nem ismerél.

⁵ Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felöveztelek téged, bár nem ismerél.

⁶ Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen!

⁷ Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem!

⁸ Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyilják meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel vele együtt; én az Úr teremtettem azt!

⁹ Jaj annak, a ki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajjon mondja-e az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmányod ezt: Nincsenek kezei?

¹⁰ Jaj annak, a ki atyjának mondja: Miért nemzesz? és az asszonynak: Miért szülsz?

¹¹ Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám!

¹² Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregöket én állatám elő.

¹³ Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útait egyengetem, ő építi meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura!

¹⁴ Így szól az Úr: Égyiptom gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy termetű Szabeusok hozzád mennek és tied lesznek, téged követnek, békókban járnak, előtted leborulnak és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több Isten!

¹⁵ Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító!

¹⁶ Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a bálványok faragói;

¹⁷ És Izráel megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallotok szégyent és gyalázatot soha örökké;

¹⁸ Mert így szól az Úr, a ki az egeket teremté; Ő az Isten, a ki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen!

¹⁹ Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak.

²⁰ Gyűljetek egybe és jöjjetek elő, közelegjetez mind, a kik a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez, a ki meg nem tart!

²¹ Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemben tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajjon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem.

²² Térjetez én hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és

nincsen több!²³ Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér:
 hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv!²⁴ Csak az Úrban van, így szólnak
 felőlem, minden igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszegyenülnek mindazok, a kik reá
 haragusznak.²⁵ Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

Chapter 46

¹ Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok,
 felrakatnak, terhéül a megfáradott [állat]nak;² Elesnek, összerogynak együtt, nem menthetik meg
 a terhet; és ők magok fogságba mennek.³ Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden
 maradéka, a kiket [magamra] raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta;⁴
 Vénségtekig én vagyok az, és megöszüléstekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én
 viselem és megszabadítom.⁵ Kihez hasonlítottok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek
 egybe, hogy hasonlók volnánk?⁶ Kitöltik az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a mértékkel,
 és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon; meghajolnak, leborulnak előtte.⁷ Vállukra veszik
 azt és hordozzák, majd állványára helyezik és veszteg áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz
 is hozzá, nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg.⁸ Emlékezzetek meg erről, és legyetek
 erősek, vegyétek eszetekbe, pártütők!⁹ Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én
 vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos.¹⁰ Ki megjelentem
 kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll,
 és véghez viszem minden akaratomat;¹¹ Ki elhívom napkeletről a sást, messze földről tanácsom
 férfiát; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem!¹² Hallgassatok reám,
 kemény szívűek, a kik távol vagytok az igazságtól.¹³ Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az
 én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

Chapter 47

¹ Szállj le és ülj a porba, Babilon szûz leánya, ülj a földre királyi szék nélkül, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkényeztetettnek! ² Vedd a malmot és örölj lisztet, fôdd fel fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, fôdd fel czombodat és menj át a folyókon. ³ Fôdöztessék föl meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút állok és embert nem kímélek! ⁴ [Így szól] a mi Megváltónk, seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje! ⁵ Ülj némán és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének! ⁶ Fôlgerjedtem volt népem ellen; megfertôztettem örökségemet és kezembe adtam azt: te nem cselekedtél velök irgalmasságot, az öregre nehéz igát vetettél! ⁷ És ezt mondád: Örökre úrnô leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végérôl. ⁸ És most halld meg ezt, bujálkodó, a ki bátorságban ülsz, a ki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több, nem ülök özvegységben, és a gyermektelenséget nem ismerem! ⁹ És mind e kettô eljô reád nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegység, teljességökben jönnek el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és sok nagyon ígészô szózatod. ¹⁰ Gonoszságodban bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több. ¹¹ Azért jô te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet meg nem engesztelhetsz, és hirtelen jô pusztulás reád, nem is tudod! ¹² No állj elô hát ígészô szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságodtól fogva veszôdtél, talán segíthetsz valamit, talán visszariaszthatod [a veszedelmet.] ¹³ Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elô és tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád. ¹⁴ Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tûz emészté meg ôket, nem mentik meg életöket a lángból, még szén sem marad belôlük melegülésre, sem körülülhetô parázs! ¹⁵ Így járnak azok, a kikkel veszôdtél; és a kik kereskedô társaid voltak ifjúságodtól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

Chapter 48

¹ Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevérôl neveztettek, és Júda forrásából származának, a kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; [de]nem híven és nem igazán. ² Mert a szent várostól nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregeknek Ura!

³ Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém,
 és bekövetkezének, ⁴ Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod
 ércz: ⁵ Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudodra adtam, hogy ezt ne mondd:
 Faragott képem mívelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket. ⁶ Hallottad volt, [és
 most] lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-é erről bizonyosságot? Mostantól fogva újakat tudatok
 veled: titkoltakat, a melyeket nem tudtál; ⁷ Mostan rendeltettek el és nem régen, és ezelőtt nem
 hallottál felőlök, hogy ezt ne mondd: Ímé, tudtam én azokat. ⁸ Nem is hallottad, nem is tudtad,
 füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy, és pártütőnek hívatál anyád
 méhétől fogva. ⁹ Nevemért elhalasztom haragomat, és dicséretemért fékezem magamat veled
 szemben, hogy ki ne vágjalak. ¹⁰ Ímé, megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak
 a nyomor kemenczéjében. ¹¹ Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan
 szentségteleníttetnék meg [nevem?!] És dicsőségemet másnak nem adom. ¹² Hallgass rám Jákób
 és Izráel, én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó. ¹³ Hiszen kezem veté e föld alapját,
 és jobbam terjeszté ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. ¹⁴ Gyűljetek egybe mind,
 és halljátok meg: ki jelenté meg közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelben, és
 karja lészen a Káldeusokon. ¹⁵ Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz
 útja. ¹⁶ Közeljetez hozzám, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott
 vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét. ¹⁷ Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek
 Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell.
¹⁸ Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és
 igazságod, mint a tenger habjai; ¹⁹ És olyan volna magod, mint a tengernek fővénye, és méhednek
 gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem pusztulna el neve orcám elől. ²⁰
 Menjetez ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok
 ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot. ²¹ Nem
 szomjaznak, bárha pusztaságon vezet is őket: kösziklából vizet fakaszt nekik, és meghasítja a
 sziklát és víz ömöl belőle. ²² Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!

Chapter 49

¹ Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről. ² Hasonlóvá tevő számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem, és fényes nyíllá tett engemet, és tegzébe zárt be engem. ³ És mondá nékem: Szolgám vagy te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. ⁴ És én mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél. ⁵ És most így szól az Úr, a ki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Ő hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtessék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem! ⁶ Így szól: Kevés az, hoggy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen! ⁷ Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, a ki hű, Izráel Szentjéért, a ki téged elválasztott. ⁸ Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettetek; megtartlak és nép szövetségévé teszek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket; ⁹ Így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjete el! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz: ¹⁰ Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi. ¹¹ És teszem minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek. ¹² Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről! ¹³ Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljete hegyek; mert megvigasztalá népét az Úr, és könyörül szegényein! ¹⁴ És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! ¹⁵ Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem. ¹⁶ Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen. ¹⁷ Elősietek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled. ¹⁸ Emeld fel köröskörül szemeidet, és lássad, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájokat, mint ékszert, és felkötöd, mint menyasszony. ¹⁹ Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed,

mindez szûk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid. ²⁰ Gyermektelenségednek
²¹ fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam!
 És te így szólsz szívedben: Ki szûlte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam,
 fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte föl? Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak?
²² Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, és elöttök zászlómat felállatom, és
²³ elhozzák fiaidat ölükben, és leányaid vállukon hordoztatnak. És királyok lesznek dajkálóid,
 fejedelmi asszonyaik dajkái, arcczal a földre borulnak elötted és lábaid porát nyalják; és megtudod,
²⁴ hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg nem szégyenülnek. Elvétethetik-é a préda az
²⁵ erõtől, és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? Igen, így szól az Úr, az erõtől elvételnek
 a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én
²⁶ tartom meg fiaidat. És etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a musttól, véröktől
 megrészegeznek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód, Jákóbnak
 erős [Istene!]

Chapter 50

¹ Így szól az Úr: Hol van anyátok elválólevele, a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy
 kölcsönadóim közül, a kinek titeket eladtalak? Ímé, a ti vétkeitekért adattatok el, és bûneitekért
² bocsátatott el anyátok! Miért jöttem, holott nem volt [ott] senki? hívtam és nem felelt senki sem!
 vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való
 erő? Ímé, én dorgálásommal kiszáraztam a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbûzhödnek
³ halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak. Felöltöztetem az egeket sötétségbe, és
⁴ gyászruhával fődöm be azokat. Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni
 a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként
⁵ a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.
⁶ Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás
 és köpdösés elött. ⁷ És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná
⁸ tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. Közel van, a ki engem
⁹ megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám! Ímé,
 az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak,

10 moly emészt meg őket! Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, a ki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodják Istenhez! 11 Ímé, ti mind, a kik tüzet gyujtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, a melyeket meggyújtottatok! Kezemből jő ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

Chapter 51

1 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintsetek a köszálra, a melyből kivágattattatok, és a kútfo nyílására, a melyből kiásattatok! 2 Tekintsetek Ábrahámra, atyátokra, és Sárára, a ki titeket szült, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megsaporítám őt. 3 Mert megvigasztalja az Úr Siont, megvigasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találtatik abban, hálaadás és dicséret szava! 4 Figyeljete reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás megy ki tőlem, és törvényemet a népek megvilágosítására megalapítom. 5 Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnék: engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. 6 Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. 7 Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne essete! 8 Mert mint a ruhát, moly emészt meg őket, és mint a gyapjat, féreg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzetségről nemzetségre! 9 Kelj föl, kelj föl, öltözd fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te vagy-é, a ki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte? 10 Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! 11 Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönnek, és örökös öröm fejkön; vígasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj! 12 Én, én vagyok megvigasztalótok! 13 Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a fű?! Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, a ki az eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, a ki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? 14 Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem

¹⁵ fogy el: Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai;
 seregeknek Ura az Én nevem? ¹⁶ És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával fődöztelek
 be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én
 népem vagy te! ¹⁷ Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megittad az Úr kezéből haragja
 poharát; a tántorgás öblös kelyhét megittad, kiürítéd! ¹⁸ Nem vala vezetője minden fiai közül, a
 kiket szült, nem fogta senki őt kézen minden fiai közül, a kiket fölnevelt. ¹⁹ E kettő esett rajtad!
 Kicsoda szánt meg téged? A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vígasztaljalak téged?
²⁰ Fiaid elájultan ott feküdtek minden utcáknak fejénél, mint a hálóba esett zerge, megrészegedve
 az Úr haragjától, Istenednek feddésétől. ²¹ Ezért halld meg ezt, szenvedő, ki részeg vagy, de nem
 bortól! ²² Így szól Urad, az Úr, és Istened, a ki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a
 tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg! ²³ És adom azt nyomorgatóid
 kezébe, a kik azt mondták lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te rajtad, és a te hátadat olyanná
 teted, mint a föld, és mint a minő az utca a járóknak!

Chapter 52

¹ Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem,
 szent város, mert nem lép te beléd többé körülméletlen, tisztátalan! ² Rázd ki magad a porból,
 kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya! ³ Mert így
 szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! ⁴ Mert így szól az Úr Isten:
 Egyiptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossek, és azután Assiria nyomorgatá őt ok nélkül.
⁵ És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a rajta uralkodók
 ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen mindennap gúnyoltatik. ⁶ Ezért hadd ismerje meg
 népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, a ki mondom: Ímé, itt vagyok! ⁷ Mily
 szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet,
 a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! ⁸ Halld őrállóidat! felemelik szavokat, ujjonganak
 egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr! ⁹ Ujjongva
 énekeljétek mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert megvígasztalá az Úr népét, megváltá Jeruzsálemet.

10 Feltúrte az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai
 Istenünk szabadítását! ¹¹ Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztátalant ne illessetek, jertek
 ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok. ¹² Mert ne sietséggel
 jertek ki, és ne futással menjetek; mert elöttetek megy az Úr, és követni fog Izráel Istene! ¹³ Ímé,
 jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. ¹⁴ Miképen eliszonyodtak
 tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: ¹⁵ Akképen ejt
 ámulatba sok népeket; fölötte a királyok befogják szájokat, mert a mit nekik nem beszéltek volt,
 azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

Chapter 53

¹ Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? ² Felnőtt, mint egy vesszőszál
 Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem
 vala ábrázata kívánatos! ³ Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfia és betegség
 ismerője! mint a ki elől orcánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. ⁴ Pedig betegséginket
 ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik
 Istentől! ⁵ És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek
 büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. ⁶ Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk,
 kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. ⁷ Kínoztatott, pedig alázatos volt,
 és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul
 az öt nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg! ⁸ A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál
 ki gondolt arra, hogy kivágotott az élők földéből, hogy népem bűnéért lön rajta vereség?! ⁹ És a
 gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé [jutott] kínos halál után: pedig nem cselekedett
 hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában. ¹⁰ És az Úr akarta őt megrontani betegség által;
 hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze
 által jó szerencsés lesz. ¹¹ Mert lelke szenvedése folytán látni fog, [és] megelégszik, ismeretével
 igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli. ¹² Azért részt osztok néki a nagyokkal, és
 zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott;
 pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

Chapter 54

¹ Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az
 elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. ² Szélesítsd ki a sátorod helyét, és
 hajlékidnak kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet.
³ Mert mind jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és pusztá városokat
 megnépesítnék. ⁴ Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatol, mert
 ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel. ⁵
 Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész
 föld Istenének hívattatik. ⁶ Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint
 megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: ⁷ Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy
 irgalmassággal egybegyűjtlek; ⁸ Búsulásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig
 előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. ⁹ Mert [úgy lesz]
 ez nékem, [mint] a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e
 földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. ¹⁰ Mert
 a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és
 békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. ¹¹ Oh te szegény, szélvésztl
 hányt, vigasztalás nélkül való! Ímé, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak. ¹² Rubinból
 csinálom falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodát drágakövekből; ¹³
 És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. ¹⁴ Igazság által leszel
 erős, ne gondolj a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád.
¹⁵ És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad.
¹⁶ Ímé, én teremtettem a kovácsot, a ki a paraszt élészti és fegyvert készít mestersége szerint: és
¹⁷ én teremtém a pusztítót is a vesztesre! Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és
 minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő
 igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

Chapter 55

¹ Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. ² Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben. ³ Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. ⁴ Ímé, bizonyosságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul népeknek. ⁵ Ímé, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített. ⁶ Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. ⁷ Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. ⁸ Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! ⁹ Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál! ¹⁰ Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: ¹¹ Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem. ¹² Mert örömmel jöttök ki, és békességben vezéreltetek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fáitapsolnak. ¹³ A tövis helyén cziprus nevededik, és bogács helyett mirtus nevededik, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem töröltetik.

Chapter 56

¹ Így szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjétek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljőjjön, és igazságom, hogy megjelenjék: ² Boldog ember, a ki ezt cselekszi, és az ember fia, a ki ahhoz ragaszkodik! a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. ³ És ne mondja ezt az idegen, a ki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakaszt az Úr engem az Ő népétől! ne mondja a herélt sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok! ⁴ Mert így szól az Úr a herélteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik azt, a

miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez: ⁵ Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és lányokban [élő név;] örök nevet adok nékik, a mely soha el nem vész; ⁶ És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgálói legyenek; mindenkit, a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: ⁷ Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvídámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házában hívatik minden népek számára! ⁸ Így szól az Úr Isten, a ki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez! ⁹ Mezőnek minden vadai! jertek el enni, erdőnek minden vadai! ¹⁰ Őrállói vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők! ¹¹ És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pásztorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a magok útára tértek, kiki nyeresége után, mind együtt! ¹² Jertek, hadd hozzak bort, és igyunk részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy [és] dicső felettébb!

Chapter 57

¹ Az igaz elvész és nem veszi észébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz; ² Bemegy békességbe, nyugosznak ágyaikon, a kik egyenes útaikon járanak. ³ És ti közelgjetek ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodik. ⁴ Ki felett örvendeztek? Ki ellen tájtátok fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-é a bűn gyermekei, a hazugságnak magva? ⁵ A kik lángoltok a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyermekeket a völgyekben, a hegyek hasadékai alatt. ⁶ A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél ételáldozatot és én jó néven vegyem-é ezeket? ⁷ Magas és felemelkedett hegyen helyezted ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot. ⁸ Az ajtó és ajtófél mögé tetted bálványjeleidet, és tőlem [eltávozván,] fölfedted ágyadat, fölmentél [rá], és megszélesítéd, és szövetséget szerzél velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad. ⁹ És menél a királyhoz olajjal, és megsokasítád keneteidet, és elküldéd követeidet messze földre, és megaláztad magadat a sírig. ¹⁰ Nagy útagon megfáradál,

[és még] sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezéd, így nem levél beteg! ¹¹ Kitől féltél és rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezel, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok már régtől fogva? ¹² Én jelentem meg igazságodat, és csinálmányaid nem használnak néked. ¹³ Ha kiáltasz: szabadítson meg téged [bálvány]id raja; mindnyájokat szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki bennem bízik, örökségül bírja a földet, és örökli szent hegyemet. ¹⁴ És szól [egy szó:] Töltsétek, töltsétek, készítsétek az utat, vegyetek el [minden] botránkozást népem útáról. ¹⁵ Mert így szól a magasságos és felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét. ¹⁶ Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtettem. ¹⁷ Mert a telhetetlenségnek vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém [magamat] és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt. ¹⁸ Útait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vigasztalást nyujtok néki és gyászolóinak, ¹⁹ Megteremtem ajkaikon a [hálának] gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt! ²⁰ És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt hány ki. ²¹ Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

Chapter 58

¹ Kiálts [teljes] torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit. ² Holott ők engem mindennap keresnek, és tudni kívánják útaimat, mint oly nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kériktől az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják. ³ Mért bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod? Ímé, bőjtöléstek napján kedvtelésteket űzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. ⁴ Ímé perrel és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gabságnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. ⁵ Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, [és olyan] a nap, a melyen az ember lelkét gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek és az Úr előtt kedves napnak? ⁶ Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igazságnak

köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete⁷
 Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha
 meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat?⁸ Akkor felhasad, mint hajnal a
 te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége
 követ.⁹ Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha
 elvetended közüled az igát, és [megszünsz] ujjal mutogatni és hamisságot beszélni;¹⁰ Ha odaadod
 utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megelégit: feltámad a setéségben világosságod,
 és homályosságod olyan lesz, mint a dél.¹¹ És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégitíti lelkedet
 nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint
 vízforrás, a melynek vize el nem fogy.¹² És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait
 felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.¹³ Ha
 megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot
 gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges [napjá]nak, és megszenvedtél azt, dolgaidat nem
 tevén, foglalkozást sem találván, [hamis] beszédet sem szólván;¹⁴ Akkor gyönyörűséged lesz az
 Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével
 élj; mert az Úr szája szól!

Chapter 59

¹ Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy
 meg nem hallgathatna;² Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek
 fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.³ Mert kezeitek bemocskolvák vérrel,
 és ujjaitok vétekkal, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog.⁴ Nincsen, a ki az
 igazság mellett szólna, és nincsen, a ki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot
 beszélnek, gonoszt fogadnak és vétet szűlnek.⁵ Vipera tojásait költik ki, és pókhálót szőnek; a
 ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátapodsz, vipera kél ki.⁶ Pókhálójukból nem lesz ruha,
 csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben.
⁷ Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak; gondolataik hamisságnak
 gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken.⁸ A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság

kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, a ki azon jár, nem ismeri a békességet. ⁹ Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra, és ímé, sötétség, és fényességre, és ímé, homályban járunk! ¹⁰ Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint a kiknek szemök nincs, megütközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek közt. ¹¹ Morgunk, mint a medvék mindnyájan, és nyögven nyögünk, mint a galambok, várjuk az ítéletet és nem jő, a szabadulást [és] távol van tőlünk. ¹² Mert sokak előtted gonoszságaink, és bűneink bizonyágot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük: ¹³ Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávoztunk a mi Istenünktől, szóltunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szóltunk szívünkben hazug beszédek. ¹⁴ És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. ¹⁵ És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszik szemeinek, hogy jogosság nincsen. ¹⁶ És látá, hogy nincsen senki, és álmétkodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt. ¹⁷ És felölté az igazságot, mint pánczélt, és a szabadítás sisakja van fején; felölté a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búsulással vevé magát körül, mint egy paláttal. ¹⁸ A cselekedetek szerint fog megfizetni: haraggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek. ¹⁹ És félik napnyugottól fogva az Úrnak nevét, és naptamadattól az ő dicsőséget, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt. ²⁰ És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. ²¹ És én ő velök ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mind örökké!

Chapter 60

¹ Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. ² Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. ³ És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. ⁴ Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el. ⁵ Akkor meglátod és ragyogsz [örömtől,] és remeg

és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, [és] hozzád jő a népeknek gazdagsága.

⁶ A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik. ⁷ Kédár minden juhait hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked

szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házáat megdicsőítem. ⁸ Kik ezek,

kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? ⁹ Igen, engem várnak a szigetek; és elől [jönnek] Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről, és ezüstjüket és aranyokat azokkal

együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel Szentjének, hogy téged megdicsőített. ¹⁰ Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, és

kegyelmemben megkönyörültem rajtad. ¹¹ És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be

nem zároltatnak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik is bevitetnek. ¹² Mert

a nép és az ország, a mely néked nem szolgáland, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. ¹³

A Libánon ékessége hozzád jő, cziprus, platán, sudar czédrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem. ¹⁴ És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megútálód, és neveznek téged az Úr

városának, Izráel Szentje Sionának. ¹⁵ A helyett, hogy elhagyott és gyűlölt valál és senki rajtad

át nem ment, örökkévaló ékességgé teszek, és gyönyörűséggé nemzetségről nemzetségre. ¹⁶ És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód

és megváltód, Jákóbnak erős [Istene.] ¹⁷ Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá

az igazságot. ¹⁸ Nem hallatik többé erőszakétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a

szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. ¹⁹ Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod,

és Istened lesz ékességed, ²⁰ Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz

néked örök világosságod, és gyászod napjainak vége szakad. ²¹ És néped mind igaz lesz, és a

földet mindörökké bírják, plántálásom vesszőszála ök, kezeim munkája dicsőségemre. ²² A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

Chapter 61

¹ Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást; ² Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvígasztaljak minden gyászolót; ³ Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nekik ékességet a hamu helyett, örömmel kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére! ⁴ És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a pusztta városokat megújítják, és a régi nemzetségek pusztaságait. ⁵ És ott állnak az idegenek, és legeltetik juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vinczelléireitek lesznek. ⁶ Ti pedig az Úr papjainak hívatottok, Istenünk szolgálóinak nevezettek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek. ⁷ Gyalázatotokért kettős [jutalmat vesztek], és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt öröklenek földükben, örökös örömük lesz. ⁸ Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gasszággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velök. ⁹ És ismeretes lesz magvok a népek közt, és ivadékaik a népségek között, valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok. ¹⁰ Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, a ki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit. ¹¹ Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

Chapter 62

¹ Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. ² És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. ³ És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. ⁴ Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. ⁵ Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és a mint örül a vőlegény a

menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni. ⁶ Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok!

⁷ És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön. ⁸ Megesküdt az Úr jobbára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem iszszak mustodat, a melyért munkálódtál, ⁹ Hanem a betakarók egyék azt meg, és dicsérjék az Urat, s a beszûrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban. ¹⁰ Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölé. ¹¹ Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jő, és megfizetése ő előtte! ¹² És hívják őket szent népek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

Chapter 63

¹ Ki ez, ki jő Edomból, veres ruhákban Boczrából, a ki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke? Én, a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. ² Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? ³ A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búsulásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscent vérök ruháimra, és egész öltözetemet bekevertem. ⁴ Mert bosszúállás napja volt szívemben, és megváltottaim esztendeje eljött. ⁵ Körültekinték és nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem! ⁶ És megtapodtam népeket búsulásomban, és megrészegítem őket haragomban, és ontám a földre véröket! ⁷ Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, a melyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. ⁸ És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lőn nékik megtartójok. ⁹ Minden szenvedésöket Ő is szenvedte, és orczájának angyala megszabadítá őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban. ¹⁰ Ők pedig engedetlenek voltak és megszorították szentségének lelkét, és ő ellenségükké lőn, hadakozott ellenök. ¹¹ S megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van, a ki őket kihozá a

tengerből nyájának pásztorával? hol van, a ki belé adá az ő szentséges lelkét? ¹² Ki Mózes jobbján járatá dicsőségének karját, a ki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen?

¹³ Ki járatá őket mélységekben, mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak! ¹⁴ Mint a barmot, a mely völgybe száll alá, nyugodalomba vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy magadnak dicső nevet szerezz! ¹⁵ Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem! ¹⁶ Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. ¹⁷ Miért engedél eltévelyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgálóidért, örökséged nemzetségeiért! ¹⁸ Kevés [ideig] bírta szentségednek népe [földét,] ellenségink megtapodták szent helyedet. ¹⁹ Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem neveztetted neved.

Chapter 64

¹ Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; mint a tűz meggyújtja a rőzsét, a vizet a tűz felforrallja; hogy nevedet ellenségidnek megjelentsd, hogy előtted reszkessenek a népek; ² Hogy cselekednél rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted a hegyek elolvadnának. ³ Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más Istent te kívüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Őt várja. ⁴ Elébe mégy annak, a ki örvend és igazságot cselekszik, a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé, Te felgerjedtél, és mi vétkezünk; régóta így vagyunk; megtartatunk-é? ⁵ És mi mindnyájan [olyanok] voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! ⁶ S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki felserkenne és beléd fogóznék, mert orczádat elrejtéd tőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztál. ⁷ Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezded munkája vagyunk mi mindnyájan. ⁸ Oh ne haragudjál Uram felettébb, és ne mindörökké emlékezzél meg álnokságinkról; ímé lásd, kérünk, mindnyájan a Te néped vagyunk. ⁹ Szentségednek városai pusztává lettenek, Sion pusztává lőn, Jeruzsálem kietlenné. ¹⁰ Szentségünk és ékességünk házát, hol téged atyáink dicsértenek, tűz perzselé föl, és minden a miben

gyönyörködénk, elpusztult.¹¹ Hát megtartóztatod-é magad mind e mellett is, Uram; hallgatsz-é és gyötörsz minket felettébb?

Chapter 65

¹ Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem is kérdeztenek; megtaláltam magamat azokkal, a kik nem is kerestenek. Ezt mondám: Ímhol vagyok, ímhol vagyok, a népnek, a mely nem nevemről neveztetett.² Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak nyomán;³ A nép után, mely ingerel engem szemtől szembe, szünetlenül, kertekben áldozik, és téglákon szerez jóillatot,⁴ Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leves van tálaiban,⁵ Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jöjj hozzám, mert szent vagyok néked; e [nép] füst az orromban és szüntelen égő tűz.⁶ Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblökben:⁷ Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr, a kik hegyeken tettek jóillatot és halmokon csúfoltak engemet meg, és visszamérem először jutalmokat keblökre.⁸ Így szól az Úr: Mint a mikor mustot lelnék a fürtben, ezt mondják: ne veszed el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgálaimért, és nem vesztek mindent el!⁹ És nevelek Jákóbból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek örököse legyen, és bírják azt választottaim, és szolgálaim lakjanak ott!¹⁰ És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, a mely engem keresett.¹¹ Ti pedig, a kik az Urat elhagyátok, a kik szent hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt készítenek, és Meninek italáldozatot töltötök,¹² Titeket én a kard alá számlállak, és mindnyájan leborultok megöletésre: mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottátok: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem szerettem, azt választottátok.¹³ Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgálaim esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgálaim isznak, ti pedig szomjúhoztok, ímé, szolgálaim örvendnek, de ti megszégyenültök!¹⁴ Ímé, szolgálaim vígadnak szívök boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában, és megtört lélekkel jajgatni fogtok;¹⁵ És átok gyanánt hagyjátok itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgálait más névvel nevezi,¹⁶ Hogy a ki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és a ki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledvék a

régi nyomorúságok, és mert elrejtvék szemeim elől.¹⁷ Mert ímé, új egeket és új földet teremtek,
 és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak;¹⁸ Hanem örüljete és örvendjete
 azoknak mindörökké, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az
 ő népét örömmé.¹⁹ És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé
 abban siralomnak és kiáltásnak szava!²⁰ Nem lesz ott többé [csupán néhány] napot ért gyermek,
 sem vén ember, a ki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendő korában hal meg és
 a bûnös száz esztendő korában átkoztatik meg.²¹ Házakat építnek és bennök lakoznak, és szőlőket
 plántálnak és eszik azok gyümölcsét.²² Nem úgy építnek, hogy más lakják benne; nem úgy
 plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly [hosszú] lesz népem élete, és kezeik
 munkáját elhasználják választottaim.²³ Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai haláluk,
 mivel az Úr áldottainak magva ők, és ivadékaik velök [megmaradnak.]²⁴ És mielőtt kiáltanának,
 én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam.²⁵ A farkas és bárány együtt legelnek, az
 oroslán, mint az ökör, szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem
 pusztítanak sehol szentségemnek hegyén; így szól az Úr.

Chapter 66

¹ Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya: minő ház az, a
 melyet nékem építeni akartok, és minő az én nyugalomnak helye?² Hiszen mindezeket kezem
 csinálta, így álltak elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött
 lelkű, és a ki beszédemet rettegi.³ A ki bikát öl, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az ebet öl;
 a ki ételáldozattal jő, disznóvért hoz eléem; a ki tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák
 útjaikat, és lelkök útálatosságaikban gyönyörködött:⁴ Akképen választom én is az ő
 megcsúfolásukat, és rájuk hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem
 hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt választák.⁵ Halljátok
 az Úrnak beszédét, a kik rettegtek az ő beszédére: így szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnék,
 nevemért eltaszítanak: Jelenjék meg az Úrnak dicsősége, hogy lássuk örömtöket; de ők
 megszegyenülnek.⁶ Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet
 ellenségeinek.⁷ Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra.⁸ Ki
 hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép

egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szűlé Sion az ő fiait! ⁹ Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szűlést? szól az Úr, vagy én, a ki szűletek, bezárjam-é [a méhet?] így szól Istened. ¹⁰ Örüljete Jeruzsálemmel, és örvendjete fölötte mind, a kik őt szeretitek; vígadjate vele örvendezéssel mindnyájan, a kik gyászoltatok miatta! ¹¹ Hogy szopjatek és megelégedjetek megvígasztaltatásának emlőjén, hogy igyatek és örvendjete dicsősége nek bőségen. ¹² Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjatek; ölben fognak hordozni, és térdeiken czirógnak titeket. ¹³ Mint férfit, ¹⁴ a kit anyja vígasztal, akként vígasztalak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vígasztalást! Meglátjátok és örül szívetek, csontjaitok, mint a zöld fű, virágoznak, és megösmerik az Úr kezét az Ő szolgálain, és haragját ellenségei fölött. ¹⁵ Mert ímé, az Úr eljő tűzben, s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal. ¹⁶ Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek. ¹⁷ A kik magokat megszentelik és mossák a [bálvány] kertekért, egy [pap] megett, a középen; a kik disznóhúst esznek és férget és egeret, együtt pusztulnak el mind, mondja az Úr. ¹⁸ És én cselekedeteiteket és gondolataitokat [megbüntetem!] Eljő [az idő], hogy minden népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy eljövén, meglássák az én dicsőségetem. ¹⁹ És teszek köztök jelt, és küldök közülök megszabadultakat a népekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az íjjászokhoz, Tubálhoz és Jávánhoz; a messze szigetekbe, a melyek rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségetem, és hirdetik dicsőségetem a népek között. ²⁰ És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálemben, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. ²¹ És ezek közül is választok a papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr. ²² Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek; ²³ És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr. ²⁴ És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem vétkeztek, mert az ő férgök meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

Jeremiah

Chapter 1

¹ Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatótban, Benjámin földén [lakó] papok közül
 vala; ² A kihez szóla az Úr Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda királyának napjaiban, az ő
 uralkodásának tizenharmadik esztendejében; ³ Továbbá Jójakimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának
 napjaiban, Sedékiásnak, a Jósiás fiának, Júda királyának egészen tizenegyedik esztendejéig,
 Jeruzsálem fogságba viteléig, [a mi] az ötödik hónapban [vala;] ⁴ Szóla pedig az Úr nékem,
⁵ mondván: Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, [már] ismertelek, és mielőtt az anyaméhből
 kijövé, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé. ⁶ És mondék: Ah, ah Uram Isten!
 Ímé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én! ⁷ Az Úr pedig monda nékem: Ne mondd [ezt:]
 Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit
⁸ parancsolok néked. Ne félj tőlök, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged! mond az
 Úr. ⁹ És kinyújtá az Úr az ő kezét, és megilleté számat, és monda nékem az Úr: Ímé, az én igéimet
¹⁰ adom a te szádba! Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek téged, hogy
 gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj! ¹¹ Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit
 látsz te, Jeremiás? És mondék: Mandulavesszőt látok én. ¹² És monda nékem az Úr: Jól láttál,
 mert gondom van az én igémre, hogy beteljesítsem azt. ¹³ És másodszor is szóla hozzám az Úr,
 mondván: Mit látsz te? És felelék: Forró fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van. ¹⁴ És
¹⁵ monda nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e földnek minden lakosára. Mert ímé,
 előhívom én az északi országok minden nemzetségét, mondja az Úr, és eljönnek, és kiki felállítja
 az ő királyi székét Jeruzsálem kapui előtt, és köröskörül minden kerítése ellen, és Júdának minden
¹⁶ városa ellen. És kimondom ítéleteimet felettök az ő mindenféle gonoszságukért, minthogy
 elszakadtak tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. ¹⁷ Te azért
 övezd fel derekadat, és kelj fel, és mondd meg nekik mindazt, a mit én parancsolok néked; meg ne
¹⁸ riadj tőlök, különben én riasztalak el téged előlük! Mert ímé én erősített várossá, vasoszloppá
 és érczbástyává teszek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen és
¹⁹ a föld népe ellen. Viaskodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled
 vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.

Chapter 2

¹ Majd szóla az Úr nékem, mondván: ² Menj el, és kiálts Jeruzsálem füleibe, mondván: Ezt mondja az Úr: Emlékezem reád gyermekkorod ragaszkodására, mátkaságod szeretetére, a mikor követtél engem a pusztában, a [még] be nem vetett földön. ³ Szent volt Izráel az Úrnak, az ő termésének zsengeje; a kik emésztik vala őt, mind vétkeznek vala, veszedelem támada rájuk, azt mondja az Úr. ⁴ Halljátok meg az Úr szavát, Jákób háza és Izráel házának minden nemzetsége. ⁵ Így szól az Úr: Micsoda hamisságot találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek? ⁶ Még csak azt sem mondták: Hol van az Úr, a ki felhozott minket Égyiptom földéről, a ki vezérelt minket a pusztában, a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak és a halál árnyékának földén, a melyen nem vonult át ember, és a hol halandó nem lakott? ⁷ És bevittelek titeket a bőség földébe, hogy annak gyümölcseivel és javaival éljete; és bementetek, és megfertőztettétek az én földemet, és az én örökségemet útálatossá tevétek. ⁸ A papok nem mondták: Hol van az Úr? A törvény magyarázói nem ismertek engem, és a pásztorok hűtelenekké lettek hozzám, a próféták pedig a Baál által prófétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek. ⁹ Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és perelni fogok a ti fiaitok fiaival [is!] ¹⁰ Menjetek csak át a Kittim szigeteire, és lássátok meg; és küldjete Kédárba is és szorgalmasan vizsgálódjatok, és lássátok meg, ha volt-é [ott] ehhez hasonló? ¹¹ Ha cserélt-é valamely nemzet isteneket? noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! ¹² Álmélkodjatok ezen, oh egek, és borzadjatok és rémüljete meg igen! azt mondja az Úr. ¹³ Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; [és] repedezett kútakat [ástak,] a melyek nem tartják a vizet. ¹⁴ Szolga-é Izráel, a vagy otthon született-é ő? Miért lett prédává? ¹⁵ Oroszlánok ordítanak reá, megeresztik hangjokat, és sivataggá teszik földjét; városai szétromboltatnak, lakatlanok. ¹⁶ Nóf és Tahpan fiai is betörnek koponyádat. ¹⁷ Vajjon nem te szerezted-é ezt magadnak? Elhagytad az Urat, a te Istenedet, a mikor vezérelt téged az úton! ¹⁸ Most is mi dolgod van néked Égyiptom útjával? Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy mi dolgod van néked Assúr útjával? Hogy a folyam vizét igyad? ¹⁹ A magad gonoszsága fenýít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. ²⁰ Bizony régóta széttörtem a te igádat,

és letéptem köteleidet, és azt mondtad: Nem leszek rabszolga; mindamellet minden magas halmon
és minden lombos fa alatt bujkálsz vala te, mint egy parázna. ²¹ Pedig én úgy plántállak vala el
téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől húséges magot: mimódon változtál hát nékem idegen
szőlőtőnek fattyú hajtásává? ²² Még ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád
is, feljegyezve marad a te álnokságod előttem, mondja az Úr Isten. ²³ Mimódon mondhatnád:
Nem undokítottam meg, nem jártam a Baálok után?! Lásd meg a te útadat a völgyben, ismerd meg
csak: mit cselekedtél! Gyorslábú kancza-teve, a mely ide-oda futkos útain. ²⁴ Pusztához szokott
nőstény vadzamar, a mely érzékiségének kívánságában levegő után kapkod. Gerjedelmét kicsoda
csillapíthatja le? Senki ne fáraszsza magát, a ki ezt keresi, megtalálja ezt a maga hónapjában. ²⁵
Tartóztasd meg lábadat a mezítelenségtől, és torkodat a szomjúságtól! És te azt mondd: Hiába,
nem [lehet]! mert idegeneket szeretek, és utánok járok. ²⁶ A miképen megszégyenül a tolvaj, ha
rajtakapják, akképen szégyenül meg Izráel háza: ő maga, az ő királyai, fejedelmei, papjai és prófétái,
²⁷
A kik azt mondják a fának: Te vagy az én atyám! a kőnek pedig: Te szültél engem! Bizony
háttal fordulnak felém és nem arczczal, de nyomorúságuk idején azt mondják majd: Kelj föl és
szabadíts meg minket! ²⁸ De hol vannak a te isteneid, a melyeket magadnak készítél? Keljenek
fel, ha megszabadíthatnak téged a te nyomorúságod idején; hiszen annyi istened volt, oh Júda, a
hány városod! ²⁹ Miért perlekedtek velem? Mindnyájan hűtelenekké lettetek hozzám, mondja az
Úr. ³⁰ Hiába ostromoztam fiaitokat, a fenyítés nem fogott rajtok; fegyveretek úgy emésztette
prófétáitokat, mint pusztító oroszlán. ³¹ Oh te nemzetség! Lásd meg az Úr dolgát! A pusztá voltam-é
én Izráelnek, avagy a setéség földje? Miért mondotta az én népem: Szabadok vagyunk, nem
megyünk többé hozzád! ³² Vajjon elfelejtkezik-é a lány az ő ékszereiről; a menyasszony az ő
nyaklánczairól? Az én népem pedig számtalan napokon elfelejtett engem! ³³ Mit szépíted a te
útadat, hogy te szeretetet keresel; holott még a gonoszokat is tanítod a te útaidra! ³⁴ Még ruháid
szélén is található szegény, ártatlan emberek vére, nem [azért, hogy] betörésen kaptad őket, hanem
mindamazokért! ³⁵ És azt mondd: Bizonyára ártatlan vagyok, hiszen elfordult tőlem az ő haragja!
³⁶ Ímé, én törvénybe szállok veled, mivelhogy azt mondd: Nem vétkeztem! Mit futkosol oly
igen, változtatván útadat? Égyiptom miatt is megszégyenülsz, a mint megszégyenültél Assúr miatt.
³⁷ Még ettől is elszakadsz s kezeidet fejedre [kulcsolod,] mert útálja az Úr a te bizodalmasaidat,
és nem leszel velök szerencsés.

Chapter 3

¹ Nos hát! Ha elbocsátja valaki az ő feleségét, és ez eltávozik tőle és más férfiúé lesz: vajjon visszamehet-é még [a férfi] ő hozzá? Nem lenne-é az a föld fertelmesen megfertőztetve? Te pedig sok szeretővel paráználkodtál, és visszajönnél hozzám? mondja az Úr. ² Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg: hol nem szeplősítettek meg téged? Az úton vártál reájok, mint az arab a pusztában, és megfertőztetted a földet paráznaságaidal és gonoszsággal. ³ Noha megvonattak a korai záporok, és késői eső sem volt: mégis parázna asszony homlokúvá lettél, szégyenkezni nem akartál. ⁴ Nemde mostantól így kiáltasz nékem: Atyám! Ifjúságomnak te vagy vezére. ⁵ Mindörökké haragszik-é, mindvégig bosszankodik-é? Ímé, ezt mondom, de cselekszed a gonoszságokat, a mint tőled telik. ⁶ És monda az Úr nékem Jósiás király napjaiban: Láttad-é, a mit az elpártolt Izráel cselekedett? Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő fa alá, és ott paráználkodott. ⁷ És mondtam, miután mindezt megcselekedte: Térj vissza hozzám! de nem tért vissza. És látta ezt az ő hitszegő húga, a Júda. ⁸ És láttam, hogy mindamellet is, hogy elbocsátottam az elpártolt parázna Izráelt, és adtam neki elválásról való levelet: nem félt a hitszegő Júda, az ő húga, hanem elment, és ő is paráználkodott. ⁹ És lőn, hogy az ő paráznaságának hírével megfertőztette a földet; mert kővel és fával paráználkodott. ¹⁰ És mindez után sem tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességével, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr. ¹¹ És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. ¹² Menj el, és kiáltd e szókat észak felé, és mondd: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, [és] nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. ¹³ Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. ¹⁴ Térjetekek meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek, és magamhoz veszek titeket, egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből, és beviszek titeket Sionba. ¹⁵ És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudománnyal és értelemmel. ¹⁶ És ha majd megsokasodtok és megsaporodtok a földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem mondják többé: Az Úr szövetségének ládája! Szívére se veszi senki, rá se gondolnak, meg sem látogatják, és nem készítik meg újra. ¹⁷ Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyiszekének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálembe, és nem követik többé gonosz szívöknek makacosságát. ¹⁸ Azokban a

napokban a Júda háza Izráel házával fog járni, és együtt mennek be az északi földről abba a földbe,
¹⁹
a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. Azt mondám ugyanis magamban: Miképen tegyelek
téged a fiak közé, és adjam néked a kívánatos földet, a pogányok seregének drága örökségét? És
²⁰
azt végezém: Hívj engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! Mindamellett a mint hitszegővé
lesz az asszony az ő társa iránt: úgy lettetek hitszegőkké irántam, Izráel háza, azt mondja az Úr.
²¹
Szó hallatszik a magaslatokon, Izráel fiainak esdeklő sírása, mert elfordították útjokat,
elfelejtkeztek az Úrról, az ő Istenökről.
²²
Térjetez vissza, szófogadatlan fiak, [és] meggyógyítom
²³
a ti elpártolástokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk! Bizony hiábavaló
a halmokról, a hegyekről való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben van Izráel megmaradása!
²⁴
És ez a gyalázatosság emésztette a mi atyáink szerzeményét gyermekségünk óta: juhaikat,
szarvasmarháikat, fiaikat és leányaikat!
²⁵
Gyalázatunkban heverünk, és elborít minket a mi
szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen: mi és a mi atyáink gyermekségünk
óta mind e mai napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.

Chapter 4

¹
Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám térj vissza, és ha eltávolítod a te
útálatosságaidat előlem és nem ingadozol;
²
És [így] esküszöl: Él az Úr! hűségben, egyenességben
és igazságban: akkor ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne dicsekesznek.
³
Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfaiának: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek
közé!
⁴
Metéljétek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit, Júda férfiai és
Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyúladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti
cselekedeteitek gonoszsága miatt.
⁵
Adjátok híriül Júdában, és hallassátok Jeruzsálemben és
mondjátok, és kürtöljétek az országban; kiáltsátok teljes erővel, és mondjátok: Gyűljetek össze és
menjünk be az erősített városokba!
⁶
Emeljetez zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert
veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást!
⁷
Felkelt az oroslán az ő tanyájából, és a népek
pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanokká
lesznek.
⁸
Öltözzetek azért gyászba, sírjatek és jajgassatok, mert az Úr haragjának tüze nem távozott
el rólunk!
⁹
Azon a napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsága és a főemberek

10 bátorsága, és a papok elálmélkodnak, és a próféták elcsodálkoznak. Én pedig ezt mondom: Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt a népet, és Jeruzsálemet, ezt mondván: Békességtek lesz!

11 holott a szablya lelkünkig hatott. Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemnek: Száraztó szél [jő] a magas helyekről a pusztában, az én népem leányának útján; nem szóráshoz és

12 nem tisztításhoz való! Erős szél jő onnan reám [is;] azért hát ítéletet mondok ellenök. 13 Ímé! úgy jő fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél.

14 Jaj nekünk, mert elvesztünk! Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te bûnös gondolataid? 15 Mert hírmondó szava hangzik Dán felől, és Efraim hegyéről vészhirdetõ.

16 Mondjátok meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálem ellen: Őrizõk jönnek messze földrõl, és kiáltoznak Júda városai ellen. 17 Mint a mezõnek õrizõi, úgy lesznek ellene köröskörül, mert daczoskodott velem! mondja az Úr.

18 A te magad viselete és a te cselekedeteid szerezték ezeket néked; ez a gonoszságod bizony keserû, bizony egész a szívedig hatott! 19 Oh én belsõm, oh én belsõm! Aléldozom, oh én szívemnek rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harci riadót!

20 Vészre vést jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraim, kárpitjaim egy pillantás alatt! 21 Meddig látok még [hadi] zászlót, [és] hallom a kürt szavát?

22 Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak õk, és nem értelmesek! Bölcsek õk a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! 23 Nézek a földre, de ímé kietlen és pusztá; és az égre, de nincsen világossága!

24 Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! 25 Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek.

26 Nézek, és ímé a bõ termõ föld pusztává lön; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az õ haragjának tüze előtt! 27 Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész ország, de nem vetem végét!

28 Azért gyászol a föld, és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólottam, határozottam, és meg nem bánom és el nem térek attól. 29 A lovasoknak és a kéziveseknek kiáltozása elõl elfut minden város, elrejtõznek a sűrűségekbe, és felmásznak a sziklákra: minden város

30 elhagyottá lett, és egyetlen ember sem lakik azokban. És te, elpusztult, mit cselekszel [akkor?] Ha bíborba öltözöl, ha arany kõsöntyûkkel ékesíted magadat, és ha festékekkel mázolod is ki szemeidet:

31 hiába szépítgeted magadat! Megvetnek téged a szeretõid, életedre törnek. Mert mintha vajjudó

asszony szavát hallanám, mintha az először szülőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapkodja kezeit: Jaj nékem! mert roskadozik lelkem a gyilkosok előtt.

Chapter 5

¹ Járjátok el Jeruzsálem utczáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piacain, ha találtok-é egy embert; ha van-é valaki, a ki igazán cselekszik, hűségre törekszik, és én megbocsátok néki! ² Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisan esküsznek! ³ Uram! a te szemeid avagy nem a hűségre [néznek]-é? Megverted őket, de nem bánkódtak; tönkre tetted őket, de nem akarják felvenni a dorgálást; orczáik keményebbekké lettek a kösziklánál; nem akartak megtérni. ⁴ Én pedig ezt mondom vala: Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! ⁵ Elmegyek azért a főemberekhez, és beszélek velök; hiszen ők ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! Ámde ők törték össze egyetemlegesen az ígát, és ⁶ tépték le a köteleket! ⁶ Azért széttépi őket az oroszlán az erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz ólálkodik az ő városaik körül; a ki kijön azokból, mind szétszaggattatik; mert megsokasodtak az ő bűneik, és elhatalmasodtak az ő hitszegéseik. ⁷ Oh, miért bocsátanék meg néked? Fiaid elhagytak engem, és azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam őket, mégis ⁸ paráználkodtak és tolongtak a parázna házába. [Mint a] hizlalt lovak, viczkándozókká lettek; kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. ⁹ Avagy ne büntessem-é meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az e féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelkem? ¹⁰ Menjetek fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne tegyétek semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az Úréi azok! ¹¹ Mert igen hűtelenné lett hozzám az Izráel háza és a Júda háza, azt mondja az Úr! ¹² Megtagadták az Urat, és azt mondták: Nincsen ő, és nem jöhet reánk veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! ¹³ A próféták is széllé lesznek, és nem lesz, a ki beszéljen bennök: így esik az ő dolguk! ¹⁴ Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szóltatok: ímé ¹⁵ tûzzé teszem az én ígémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megemészze őket! ¹⁵ Ímé, én hozok reátok messzünnen való nemzetet, oh Izráel háza! ezt mondja az Úr. Kemény nemzet ez, ¹⁶ ős időből való nemzet ez; nemzet, a melynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél! ¹⁷ Tegze olyan, mint a nyitott sír; mindnyájan vitézek. ¹⁷ És megemészti aratásodat és kenyeredet; megemészti fiaidat és leányaidat; megemészti juhaidat és ökreidet; megemészti szőlődét és fügédet;

erősített városaidat, a melyekben te bizakodol, fegyverrel rontja le.¹⁸ De még ezekben a napokban sem tesznek benneteket egészen semmivé, azt mondja az Úr.¹⁹ Ha pedig az lenne, hogy kérdeznétek: Miért cselekedte mindezt velünk az Úr, a mi Istenünk? akkor azt mondjad nékik: A miképen elhagyatok engem és idegen isteneknek szolgáltatok a ti földetek: azonképen idegeneknek fogtok szolgálni olyan földön, a mely nem a tiétek.²⁰ Hirdessétek ezt a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondván:²¹ Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, a kiknek szemeik vannak, de nem látnak; füleik vannak, de nem hallanak!²² Nem féltek-é engem? ezt mondja az Úr. Az én orcám előtt nem remegtek-é? Hiszen én rendeltem a fövenyet a tenger határának örök korlátul, a melyet át nem hághat, és ha megrázkódtatják is hajjai, de nem bírnak vele, és ha megháborodnak, sem hághatnak át rajta.²³ De ennek a népnek szilaj és daczos szíve van; elhajlottak és elmentek;²⁴ És még szívökben sem mondják: Oh, csak félnők az Urat, a mi Istenünket, a ki esőt, korai és késői záport ad annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőrzi számunkra!²⁵ A ti bűneitek fordították el ezeket tőletek, és a ti vétkeitek fosztottak meg titeket e jótól!²⁶ Mert istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülelnek, mint a madarászok; tört hánynak, embereket fogdosnak.²⁷ Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká!²⁸ Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítélettel, hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot.²⁹ Hát ezeket ne büntessem-é meg, ezt mondja az Úr; az ilyen nemzeten, mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem?³⁰ Borzadalmas és rettenetes dolgok történnek e földön:³¹ A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszésök szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd utoljára?!

Chapter 6

¹ Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok kürtöt Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-Hakkeremben; mert veszedelem fenyeget észak felől és nagy romlás!² A szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlónvá Sion leányát.³ Pásztorok jönnek el hozzá nyájaikkal együtt; felvonják mellette a sátrakat köröskörül; kiki legelteti, a mi keze ügyébe esik.⁴ Készüljete hadba ellene; keljete fel, és menjünk fel délben! Jaj nékünk, mert hanyatlik már a nap, mert hosszabbodnak az

5 esteli árnyékok! Keljetek fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! 6 Mert ezt mondja
 a Seregeknek Ura: Vágjatok fákat és hányjatok töltést Jeruzsálem ellen; a büntetés városa ez, csupa
 nyomorgatás van benne! 7 Mint a kút hidegen tartja meg a vizét, úgy tartja meg az ő gonoszságát:
 erőszakosság és önkény hallatszik benne, és betegség és vereség van előttem szüntelen. 8 Térj
 eszedre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelkem; hogy pusztává ne tegyelek téged,
 lakhatatlan földdé! 9 Ezt mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel maradékát, mint a
 szőlőt. Fordítsd kezedet [reájok,] mint a szőlőszedő a kosarakra! 10 Kinek szóljak és kiket kérjek,
 hogy hallják? Ímé, az ő fülök körülmetéletlen és nem figyelhetnek! Ímé, az Úr szava útálatossággá
 lett előtök; nem gyönyörködnek abban: 11 Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam [azt]
 visszatartani! Öntsd ki a gyermekekre az utczán, és az ifjak gyülekezetére is egyszersmind; sőt még
 a férj a feleséggel, az öreg az aggastyánnal szintén fogattassanak el; 12 És házaik idegenekre
 szálljanak, mezők és feleségeik is egyszersmind; mert kinyújtom kezemet e föld lakosaira, azt
 mondja az Úr. 13 Mert kicsinyeiktől fogva nagyjaikig mindnyájan telhetetlenségnek adták magokat;
 a prófétától fogva a papig mindnyájan csalárdságot űznek. 14 És hazugsággal gyógyítgatják az én
 népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! 15 Szégyenkezniök
 kellene, hogy útálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem
 tudnak; ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyítettésök idején elhullanak, azt mondja
 az Úr. 16 Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények
 felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugalomtalat találjatok a ti lelketeknek! És azt mondták:
 Nem megyünk! 17 Őrállókat is rendeltem föléjük, [mondván:] Figyeljete a kürtnek szavára! És
 azt mondták: Nem figyelünk! 18 Azért halljátok meg, ti nemzetek, és tudd meg, te gyülekezet azt,
 a mi [következik] reájok. 19 Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok erre a népre: az ő
 gondolatainak gyümölcsét; mert nem figyeltek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették.
 20 Minek nékem ez a tömjén, a mi Sábából kerül, és a messze földről való jóillatú fahéj? A ti
 égőáldozataitok nincsenek kedvemre, sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek nékem. 21 Azért
 ezt mondja az Úr: Ímé, én akadályokat szerzek e népnek, és megbotlanak bennök az atyák és fiak
 együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. 22 Így szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi
 földről, és nagy nemzet serken fel a földnek végéről! 23 Kézívet és kopját ragad, kegyetlen az és
 nem könyörül; szavok zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként viadalra készen te
 ellened, oh Sion leánya! 24 Halljuk a hírét: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, reszketés,

²⁵ mint a vajudó asszonyon. Ki ne menjetek a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere,
²⁶ réműlet [fenyeget] köröskörül. Népem leánya! Ölts gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az
²⁷ egyszülöttet siratják, zokogj keservesen; mert reánk tör a pusztító hamar! Próbálóvá tettelek
²⁸ téged az én népem között; őrállóvá, hogy megismerd és megpróbáld az ő útjokat. Mindnyájan
²⁹ igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz és vas; mindnyájan elvetemültek ők. Megégett a fűvő
³⁰ a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók.
 Megvetett ezüstnek hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket!

Chapter 7

¹ Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, mondván: ² Állj az Úr házának ajtajába, és
 kiáltsd ott e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik bementek
 ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! ³ Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok
 meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! ⁴ Ne bízzatok hazug
 beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! ⁵ Mert csak ha
 valóban megjobbítjátok a ti útaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán ítélték az ember között és
 felebarátja között; ⁶ [Ha] jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen
 ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: ⁷ Akkor
 lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.
⁸ Ímé, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélkül! ⁹ Nemde loptok, öltök és paráználkodtok,
 hamisan esküsztek, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertek: ¹⁰ És
 eljöttök, és megállotok előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok:
 Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az útalatosságokat cselekedhessétek! ¹¹ Vajjon latrok
 barlangjává lett-e ez a ház ti előttetek, a mely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt
 mondja az Úr. ¹² Mert menjetek csak el az én helyemre, a mely Silóban van, a hol először lakoztam
 az én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek
¹³ gonoszságáért! Most pedig, mivelhogy mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, azt mondja
 az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam, és szóltam ti néktek, de nem hallottátok, és kiáltottam

néktek, de nem feleltetek: ¹⁴ Azért úgy cselekszem e házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben ti bizakodtok, és e hellyel, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. ¹⁵ És elvetlek titeket szíнем elől, a mint elvettem mind a ti atyátokfiait, Efraimnak minden magvát. ¹⁶ És te ne imádkozzál e népért, se jajszót, se könyörgést ne emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatlak téged! ¹⁷ Nem látod-é te: mit cselekesznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? ¹⁸ A fiak fát szedegetnek, az atyák gyújtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének bélesekét készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldoznak, hogy engem felingereljenek. ¹⁹ Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, és nem magokat-é, hogy gyalázat [borítsa] arczukat? ²⁰ Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcsseire, és égni fog, és el nem aluszik. ²¹ Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Égőáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz, és egyetek húst! ²² Mert nem szóltam a ti atyáitokkal, és nem rendelkeztem velök, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, az égőáldozat és véres áldozat felől; ²³ Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómra, és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és mind [csak] azon az úton járjatok, a melyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok! ²⁴ De nem hallgattak, és fülöket sem hajtották [felém,]hanem az ő gonosz szívök fásultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának [felém,] és nem arczczal. ²⁵ Attól a naptól fogva, a melyen kijöttek a ti atyáitok Égyiptom földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgálmat, a prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; ²⁶ De nem hallgattak reám, és fülöket sem hajtották [felém,] hanem megkeményítették nyakukat, [és] gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! ²⁷ Ha elmondod nékik mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nékik, és nem felelnek néked: ²⁸ Akkor ezt mondd nékik: Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének szavára, sem fenyítését fel nem veszi; elveszett a hűség; kiszaggattatott az ő szájokból. ²⁹ Nyírd le hajadat és vedd el, és kezdj a hegyeken gyászéneket, mert útálja az Úr és elhagyja a nemzetséget, a melyre haragszik. ³⁰ Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiai, azt mondja az Úr; útálatosságait bevitték abba a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. ³¹ És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessék fiaikat és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt. ³² Azért ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, a mikor nem beszélnek többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az

öldöklés völgyéről; [és] temetkezni fognak Tófetben, és hely sem lesz elég.³³ És e nép holtteste³⁴
 az ég madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelökké, és nem lesz, a ki elriassa [azokat!]
 És megszüntetem Júda városaiban és Jeruzsálem utczáin az örömmek szavát és a vígasságnak szavát,
 a vőlegény szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

Chapter 8

¹ Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból;² És kiterítik azokat a napra és a holdra és az égnek minden serege elé, amelyeket szerettek, és a melyeknek szolgáltak, és a melyek után jártak, és a melyeket kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedetnek össze, el sem temettetnek, ganéjjá lesznek a föld színén!³ És inkább választja a halált, mint az életet az egész maradék, [mindazok,] a kik megmaradtak a gonosz nemzetségből, mindazokon a helyeken; [a hol] megmaradtak, a hová kiűztem őket; azt mondja a Seregek Ura!⁴ Ezt is mondjad nékik: Így szól az Úr: Úgy esnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak, nem fordulhatnak-é vissza?⁵ Miért fordult el ez a nép, Jeruzsálem [népe,] örök elfordulással? A csalárdságnak adták magokat, visszafordulni nem akarnak.⁶ Figyeltem és hallottam: nem igazán beszélnek, senki sincs, a ki megbánja az ő gonoszságát, ezt mondván: Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térnek, mint a harcra rohanó ló.⁷ Még az eszterág is tudja a maga [rendelt] idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniök, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét!⁸ Hogyan mondhatjátok: Bölcsek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony ímé hazugságra munkál az írástudók hazug tolla!⁹ Megszégyenülnek a bölcsek, megrémülnek és megfogattatnak! Ímé, megvetették az Úr szavát; micsoda bölcsességek van tehát nékik?¹⁰ Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom, mezőiket hódítóknak; mert kicsinytől fogva nagyig mindnyájan nyereség után nyargalnak; a prófétától fogva a papig mindnyájan hamisságot űznek.¹¹ És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség!¹² Szégyenkezniök kellene, hogy útalatosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyítettésök idején elhullanak, azt mondja az Úr.¹³ Véggépen véget vetek nékik, azt mondja az Úr! Nincs gerezd a szőlőtőkén, nincs füge a fügefán,

a levele is elhervadt; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket.¹⁴ Miért ülünk [még?] Gyűljetek
 össze, és menjünk be az erősített városokba, és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra
 juttatott minket, és mérges vizet adott innunk; mert vétkeztünk az Úr ellen!¹⁵ [Miért] békességre
 várni, holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott ímé [itt] van az ijedelem.¹⁶ Dántól fogva
 hallatszik az ő lovainak tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész föld; és eljönnek és
 megemésztk e földet és mindenét, a mije van, a várost és annak lakóit.¹⁷ Mert ímé, én
 vipera-kígyókat bocsátok reátok, a melyek ellen nincsen varázslás, és megmarnak titeket, azt mondja
 az Úr!¹⁸ Megnyugodhatom-é a nyomorúság felett? Szívem eleped én bennem!¹⁹ Ímé, az én
 népem leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é ott az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az
 ő királya? Miért ingereltek fel engem az ő faragott bálványaikkal, az idegen semmiségekkel?²⁰
 Elmult az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!²¹ Az én népem leányának
 romlása miatt megromlottam, szomorkodom, iszonyat fogott el engem!²² Nincsen-é balzsamolaj
 Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyított meg az én népem leánya?

Chapter 9

¹ Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal
 sirathatnám az én népem leányának megöltjeit!² Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok
 szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlök; mert mindnyájan paráznak,
 hitszegők gyülekezete!³ Felvonták nyelvöket, [mint] kézívöket, hazugsággal és nem igazsággal
 hatalmasok e földön; mert gonoszságból gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt
 mondja az Úr.⁴ Mindenki őrizkedjék a barátjától, és egyetlen atyátokfiának se higyjetek, mert
 minden atyafi cselbe csal, és minden barát rágalmazva jár.⁵ Egyik a másik ellen csúfoskodik, és
 nem szólnak igazat; nyelvöket hazug beszédre tanítják, elfáradtak a gonosztevésben.⁶ A te lakásod
 az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem akarnak tudni felőlem, ezt mondja az Úr.⁷
 Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megolvasztom őket, és megpróbálom őket, mert mit
 cselekedjem [egyebet] az én népem leánya miatt?⁸ Sebző nyíl a nyelvök, álnokságot beszél;
 szájával békességesen szól barátjához, a szívében pedig lest hány.⁹ Avagy ne fenyítsem-é meg

10
 [őket] ezekért? azt mondja az Úr; vajjon az efféle nemzetségen ne álljon-é bosszút a lelkem?
 A hegyeken sírást és zokogást támasztok, és a pusztai ligetekben gyászéneket; mert kiégnek úgy,
 hogy senki se megy keresztül rajtok, és nem hallják a nyájak bégetését; az ég madaraitól fogva a
 barmokig minden elköltözik és elmenekül. 11 Jeruzsálemet pedig köhalommá teszem, sakálok
 tanyájává, és Júda városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. 12 Kicsoda olyan bölcs
 férfiú, hogy értse ezeket, [és] a kihez az Úr szája szólt, hogy hirdesse azt, hogy miért vész el a föld,
 és ég ki, mint a puszta, a melyen senki se menjen keresztül? 13 Monda továbbá az Úr: Mivelhogy
 elhagyták az én törvényemet, a melyet eléjük adtam, és nem hallgattak az én szómra, és nem jártak
 a szerint; 14 Hanem jártak az ő kevély szívök után és a Baálok után, a mikre atyáik tanították őket:
 15 Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én megétetem őket, ezt a népet, örömmel,
 és megítatom őket mérges vízzel. 16 És szétszórom őket a nemzetek között, a melyeket nem
 ismertek sem ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg megsemmisítem őket. 17 Ezt
 mondja a Seregek Ura: Figyelmezzetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat, hogy jöjjenek el, és
 a bölcs asszonyokhoz is küldjétek, hogy jöjjenek el, 18 És siessenek és fogjanak síráshoz miattunk,
 és a mi szemeink [is] hullassanak könnyeket, és szempilláink vizet ömleszszenek! 19 Mert a Sionról
 siralomnak szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk! Igen megszegyenyültünk, mert elhagyjuk [e]
 földet, mert széthányták lakhelyeinket! 20 Bizony halljátok meg, ti asszonyok, az Úrnak szavát,
 és vegye be a ti fületek az ő szájának beszédét, és tanítsátok meg leányaitokat a sírásra, és egyik
 asszony a másikat a jajgatásra; 21 Mert feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotáinkba,
 hogy kipusztítsa a gyermekeket az útról, az ifjakat az utcákról. 22 Szólj! ezt mondja az Úr, és
 az emberek holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, és mint a kéve az arató után, és nincs, a ki
 összegyűjtse. 23 Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék
 az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; 24 Hanem azzal dicsekedjék, a ki dicsekedik,
 hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, a ki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok
 e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr. 25 Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az
 Úr, és megfenyíték minden körülmetéltet a körülmetéletlenekkel együtt: 26 Egyiptomot és
 Júdát, Edomot és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a kik nyírott üstökűek [és] a pusztában
 laknak; mert mindez a nemzet körülmetéletlen, és Izráelnek egész háza [is] körülmetéletlen szívű.

Chapter 10

¹ Halljátok meg a szót, a mit az Úr szól néktek, Izráel háza! ² Ezt mondja az Úr: A pogányok
³ útját el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne féljete, mert a pogányok félnek azoktól! Mert a népek
 bálványai [csupa] hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ács-mester kezei készítik bárdal.
⁴ Ezüsttel és arannyal megékesíti azt, szegekkel és pőrölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. ⁵
 Olyanok, mint az egyenes pálmafa, és nem beszélnek; viszik-hordják őket, mert mozdulni nem
 tudnak. Ne féljete tőlök, mert nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! ⁶ Nincs hozzád
 hasonló, Uram! Nagy vagy és nagy a te neved a [te] hatalmadért! ⁷ Ki ne félne tőled, nemzetek
 királya? Bizony tiéd a tisztelet, mert a nemzetek minden bölcse közt és azok minden országában
⁸ sincs hozzád hasonló! Mind egyig balgatagok és bolondok; hiábavalóságokra tanít; fa az. ⁹
 Társisból hozott lapított ezüst és Ofirből való arany; az ácsnak és az ötvös kezének munkája;
 öltözetök kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány. ¹⁰ De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és
 örökkévaló király; az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvedhetik el az ő
¹¹ felindulását. (Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, a kik az eget és földet nem alkották, el
 fognak veszni e földről és az ég alól!) ¹² Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az
 ő bölcseségével, és ő terjesztette ki az eget az ő értelmével. ¹³ Szavára víz-zúgás [támad] az
 égben, és felhők emelkednek fel a föld határaitól; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet
 az ő rejtkehelyéből. ¹⁴ Minden ember bolonddá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül
 az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. ¹⁵ Hiábavalók azok,
 nevelésre való munka, elvesznek az ő megfenyítettésük idején! ¹⁶ Nem ilyen a Jákób része, mint
 ezek; mert a mindenség alkotója ő, és Izráel az ő örökségének pálczája; Seregek Ura az ő neve!
¹⁷ Gyűjtsd össze a földről a te árúdat, a ki erősített városban lakozol! ¹⁸ Mert ezt mondja az Úr:
¹⁹ Ímé, én elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket, hogy megtaláljanak. Jaj nékem
 az én romlásom miatt, gyógyíthatatlan az én sebem! De azt mondom [mégis:] Bizony ilyen az én
²⁰ vereségem, és szenvedem azt! Sátorom elpusztított, köteleim mind elszakadoztak, fiaim
 elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé, a ki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat!
²¹ Mert oktalanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsésekké,
²² és minden nyájuk szétszóratott. A hír hangja ímé megjött, és nagy zúgás [kél] észak földe felől,

23 hogy pusztává tegyék Júdának városait, és sakálok tanyájává. Tudom Uram, hogy az embernek
 24 nincs hatalmában az ő útja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga lépését!
 25 Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkal, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! Öntsd
 ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem ismernek téged, és ama nemzetségekre, a melyek nem
 hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot, bizony megették őt, és elemésztették őt, és
 lakóhelyét elpusztították!

Chapter 11

1 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: 2 Halljátok meg e szövetség
 3 igéit, és beszéljétek el Júda férfainak és Jeruzsálem lakosainak! Ezt mondjad azért nékik: Így
 4 szól az Úr, Izráelnek Istene: Átkozott mindenki, a ki meg nem hallja e szövetségnek igéit, A
 melyet akkor parancsoltam a ti atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, a
 vaskemenczéből, mondván: Halljátok meg az én szómat, és cselekedjétek mindazokat, a miket én
 5 parancsolok néktek, és népemmé lesztek, én pedig Istenetekké leszek néktek; Hogy beteljesítsem
 az esküvést, a melylyel megesküdtem a ti atyáitoknak, hogy nékik adom a téjjel és mézzel folyó
 földet, a mint most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram! 6 És monda az Úr nékem: Kiáltsd
 mindez igéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, mondván: Halljátok e szövetség igéit, és
 7 cselekedjétek azokat! Mert kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhoztam őket Égyiptom földéről,
 8 mind e napig, szünetlenül kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat! De nem hallották,
 még fülöket sem hajtották [arra,] hanem ment kiki az ő gonosz szívének hamissága után, és rájok
 szabtam e szövetségnek minden igéjét, a melyeket azért parancsoltam, hogy megcselekedjék, de
 9 nem cselekedték. És monda az Úr nékem: Pártütés van a Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai között.
 10 Visszatértek az ő atyáiknak elébbi bûneire, a kik nem akarták hallani az én igéimet, és ők magok
 [is] idegen istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegte az
 11 én szövetségemet, a melyet az ő atyáikkal kötöttem. Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet
 hozok reájok, a melyből ki nem menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzám, de nem hallgatom
 12 meg őket. És elmennek Júda városai és Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek
 13 ők áldozni szoktak, de [azok] nem oltalmazzák meg őket az ő nyomorúságuk idején. Mert
 városaidnak száma szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem utcáinak száma szerint

készítettétek a gyalázatnak oltárait, az oltárokat, hogy áldozatok a Baálnak! ¹⁴ Te azért ne esdekelj e népért, és egy kiáltó és esdeklő szót se ejts érettök, mert én meg nem hallgatom őket, mikor kiáltanak majd hozzám az ő nyomorúságuk miatt. ¹⁵ Mi köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek istentelenséget cselekedtél; a szent húst abbahagytad; mikor gonoszságban vagy, akkor ¹⁶örvendezel. Lombos, szép formás gyümölcsû olajfa nevet adott néked az Úr. Nagy vihar morajánál tüzet gyújtja rajta, és leromlottak az ágai. ¹⁷ A Seregek Ura, a ki plántált téged, rosszat végzett felőled Izráel házának és Júda házának rosszasága miatt, a mit elkövettek magokban, hogy engemet haragra ingereljenek, áldozván a Baálnak. ¹⁸ Az Úr tudtul adta nékem, és én tudtam; te láttattad meg velem az ő cselekedeteiket is! ¹⁹ Én pedig olyan valék, mint a mészárszékre hurczolt szelíd bárány, és nem tudtam, hogy terveket szőttek ellenem, [mondván:] Pusztítsuk el [e] fát gyümölcsével együtt; irtsuk ki ezt az élők földéből, hogy még a nevét se emlegessék többé! ²⁰ És oh Seregek Ura, igaz bíró, veséknék és szívnek vizsgálója: hadd lássam a te bosszúállásodat rajtok, mert néked jelentettem meg az én ügyemet! ²¹ Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbeli embereknek, a kik életedre törnek és ezt mondják: Ne prófétálj az Úr nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! ²² Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítem őket; az ifjak fegyver által halnak meg, fiaik és leányaik [pedig] meghalnak éhen. ²³ És senki sem marad meg közülök, hogyha veszedelmet hozok az Anatóthbeli emberekre, az ő büntetésök esztendejét.

Chapter 12

¹ Igaz vagy Uram, hogyha perlek [is] veled; éppen azért hadd beszélhessek veled peres kérdésekről! Miért szerencsés az istentelenek útja? [Miért] vannak békességben mindnyájan a hűtlenkedők? ² Beplántálad őket, meg is gyökereznek; felnevekednek, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol vagy az ő szívöktől! ³ Engem pedig ismersz te, Uram! látsz engem, és megvizsgáltad irántad való érzésemet: szakítsd külön őket, mint a mészárszékre való juhokat, és készítsd őket a megölésnek napjára! ⁴ Meddig gyászoljon a föld, és [meddig] száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el barom és madár; mert azt mondják: Nem látja meg a mi végünket! ⁵ Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És [ha csak] békességes földön vagy bátorságban: ugyan ⁶mit cselekednél a Jordán hullámai között? Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe

is: ők is hűtlenül bántak veled; ők is tele torokkal kiabáltak utánad! Ne higgy nekik, még ha szépen beszélgetnek is veled! ⁷ Elhagytam házamat; ellöktem örökségemet, ellenségének kezébe adtam azt, a kit lelkem szeret. ⁸ Az én örökségem olyanná lett hozzám, mint az oroszlán az erdőben; ordítva támadt ellenem; ezért gyűlölöm őt. ⁹ Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem [gyűlnek-]é ellene madarak mindenfelől? Jöjjetek, seregeljete össze mind ti mezei vadak; siessetek az evésre! ¹⁰ Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az én osztályrészemet; az én drága örökségemet sivatag pusztává tették! ¹¹ Pusztává tették, felém sír, mint pusztá! Elpusztítatják az egész föld, mert nincs senki, a ki eszére térjen. ¹² A pusztában levő minden magaslatra pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emészt a föld egyik szélétől a föld másik széléig; senkinek sem lesz békessége. ¹³ Búzát vetettek és tövist aratnak; fáradnak, [de] nem boldogulnak, és szégyent vallotok a ti jövedelmetekkel az Úr haragjának búsulása miatt. ¹⁴ Ezt mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik hozzányúlnak az én örökségemhez, a melyet örökségül adtam az én népemnek, Izráelnek: Ímé, én kigyomlálom őket az ő földükből, és Júda házát [is] kigyomlálom közülök! ¹⁵ És azután, ha majd kigyomlálom őket, ismét könyörülök rajtok, és visszahozom őket, kit-kit az ő örökségébe, és kit-kit az ő földére. ¹⁶ És ha megtanulják az én népemnek utait, és az én nevemre esküsznek [ilyen módon:] Él az Úr! a mint megtanították népemet megesküdni a Baálra: akkor felépülnek majd népem között. ¹⁷ Ha pedig nem hallgatnak meg, akkor bizony kigyomlálom azt a népet, és elvesztem, azt mondja az Úr.

Chapter 13

¹ Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj magadnak lenövet, és illeszd azt a derekadra, de vízbe ne vidd be azt! ² És megvásároltam az övet, a mint az Úr rendelte vala, és derekamra illesztém. ³ És másodszor szól vala az Úr hozzám, mondván: ⁴ Vedd az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van, és kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtsd el azt ott a kőszikla hasadékában. ⁵ És elmenék, és elrejtém azt az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. ⁶ Sok nap mulva pedig [újra] monda nékem az Úr: Kelj fel, menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely felől parancsoltam, hogy ott rejtsd el. ⁷ És elmenék az Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az övet, a hová elrejtettem azt, és ímé, az öv rothadt vala, egészen

hasznavehetetlen. ⁸ És szóla az Úr nékem, mondván: ⁹ Ezt mondja az Úr: Így rothasztom meg a
 Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. ¹⁰ Ez a gonosz nép, a mely nem akar hallgatni
 az én beszédeimre, a mely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen istenek után, hogy
 azoknak szolgáljon, és azokat imádja: olyanná lesz majd, mint ez az öv, a mely egészen
¹¹ hasznavehetetlen. Mert a miként derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam magamhoz
 Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemmé,
 az én nevemre, dicséretemre és tisztességemre, de nem engedelmeskedtek. ¹² Ilyen szókkal szólj
 azért nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Minden tömlőt meg kell tölteni borral! És azt
¹³ mondják néked: Avagy nem tudjuk-é jól, hogy minden tömlőt borral kell megtölteni? Te pedig
 azt mondd nékik: Ezt mondja az Úr: Ímé betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a kik
 Dávid trónján ülnek, és a papokat, a prófétákat, és Jeruzsálemnek minden lakosát részszéggel;
¹⁴ És összeütöm őket, egyiket a másikkal, az atyákat és a fiaikat együtt, azt mondja az Úr; nem
 kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket! ¹⁵
 Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott! ¹⁶ Dicsőítsétek az Urat,
 a ti Isteneteket, mielőtt setétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábaitokat a setét hegyekben;
¹⁷ mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatja azt, és sűrű homálylyá fordítja! Ha
 pedig nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtekhelyeken [a ti] kevélység[tek] miatt, és
¹⁸ zokogva zokog; a szemem pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogságba vitetik. Mondd
 meg a királynak és a királynéasszonynak: Alázzátok meg magatokat, és üljetek veszteg, mert leesik
¹⁹ fejetekről a ti dicsőségtek koronája! A dél felől való városok bezároltatnak, és nem lesz, a ki
 megnyissa [azokat;] fogságra vitetik Júda egészen, fogságra vitetik mindenestül! ²⁰ Emeljétek fel
 szemeiteket, és nézzétek azokat, a kik északról jönnek! Hol van a nyáj, a mely néked adatott, a te
²¹ dicsőségednek juhnyája? Mit mondasz, hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad
 ellen, fejedelmekké [tetted fejedet!] A fájdalmak nem környékeznek-é még téged, mint a
²² szülőasszonyt? És ha azt mondod a te szívedben: Miért következnének ezek reám? A te
²³ hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a te sarkaid.
 Elváltoztathatja-é bőrét a szerecsen, és a párducz az ő foltosságát? [Úgy] ti is cselekedhettek jól,
²⁴ a kik megszoktátok a gonoszt. Azért szétszórom őket, a mint hányja-veti a pozdorját a pusztának
²⁵ szele. Ez a te sorsod, a te kimért részed én tőlem, ezt mondja az Úr, a ki elfelejtkeztél én rólam,
²⁶ és hittél a hazugságnak. Azért én is arczodra borítom fel a te ruhádat, hogy látható legyen a te

27
 gyalázatot! A te paráznaságaidat és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a halmokon, a mezőn láttam a te útálatosságaidat. Jaj néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután [se?] Meddig még?

Chapter 14

1 Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott a szárazság felől: 2 Gyászol Júda, és kapui
 roskadoznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. 3 Fejedelmeik is kiküldik
 gyermekeiket vízért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel;
 szégyenkeznek és pironkodnak, és befedik fejüket. 4 A föld miatt, a mely retteg, mert nem esett
 eső a földön, szégyenkeznek a szántóvetők, és befedik fejüket. 5 Még a szarvas-üsző is megellik
 a mezőn, és ott hagyja [fiát,] mert nincsen fű. 6 A vadszamarak pedig a sziklához állanak, levegő
 után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik eltikkadnak, mert nincs fű. 7 Ha bűneink ellenünk
 tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk
 ellened! 8 Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság idején! Miért vagy e földön úgy, mint
 valami jövevény és mint valami utas, a ki éjjeli szállásra tér be? 9 Miért vagy olyan, mint a
 megriasztott férfi; mint a vitéz, a ki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és mi a te
 nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket! 10 Ezt mondja az Úr e népnek: Úgy szerettek ide-oda
 futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az
 ő bűnökről, és vétkeikért megfenyíti őket. 11 És mondá nékem az Úr: Ne könyörögj e népért, az
 ő javára. 12 Mikor böjtölnek, én meg nem hallgatom kiáltásukat, és ha égőáldozatot vagy
 ételáldozatot készítenek, nem lesznek kedvesek előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal
 irtom ki őket. 13 És mondék: Ah, Uram Isten! Hiszen a próféták mondják vala nékik: Fegyvert
 nem láttok, éhség sem lesz rajtatok, sőt állandó békességet adok néktek ezen a helyen. 14 És monda
 az Úr nékem: Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem
 parancsoltam nékik, nem is beszéltem velök; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot és szívbeli
 csalárdságot jövendölnek néktek. 15 Azért ezt mondja az Úr a próféták felől, a kik az én nevemben
 prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön:
 16 Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták! A nép pedig, a melynek ők prófétálnak, ott
 hever majd Jeruzsálem utczáin az éhség és a fegyver miatt, és nem lesz, a ki eltemesse őket, őket

és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; így zúdítom rájuk gonoszságukat!¹⁷ Azért e szavakat mondjad nekik: Szemeim könyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünnék meg; mert nagy rontással rontatott meg a szûz, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel.¹⁸ Ha kimegyek a mezõre, hát ímé fegyver által levágottak; ha bemegyek a városba, hát ímé éhség miatt elepedtek [vannak ott!] Bizony próféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet nem ismernek!¹⁹ Egészen elvetted-é Júdát, avagy a Siont útálja-é lelked? miért vertél úgy meg, hogy semmi orvosságunk se legyen? Békességet vártunk, de nincs semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de ímé, [itt van] a rettegés!²⁰ Ismerjük Uram a mi gonoszságainkat, atyáink bûnét; bizony vétkeztünk ellened!²¹ Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsõségednek székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet!²² Vannak-é a pogányok bálványai között, a kik esõt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-é bízunk, hiszen te cselekedted mindezt!

Chapter 15

¹ És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem [hajolna] lelkem e néphez; küldd ki az orczám elõl, hadd menjenek!² Ha pedig ezt mondják néked: Hová menjünk? ezt mondjad nekik: Így szól az Úr: A ki halálra való, halálra; a ki fegyverre való, fegyverre; a ki éhségre való, éhségre, és a ki fogságra való, fogságra.³ Mert négyfélével támadok reájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítsanak.⁴ Bújdósókká teszem õket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak, Júda királyának fiáért, azok miatt, a miket õ Jeruzsálemben cselekedett.⁵ Mert ki könyörül meg rajtad Jeruzsálem, és ki vigasztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é?⁶ Te elhagytál engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; belefáradtam a szánakozásba!⁷ Elszórom õket szórólappal e földnek kapuiban; gyermektelenné teszem, elvesztem az én népemet; nem tértek vissza útaikról.⁸ Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövenyénél; pusztítót viszek reájok, az ifjúság anyjára délben; bocsátok reája nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket.⁹ Elsnyved, a ki hét fiút szûl; kileheli lelkét; lehanyatlik az õ napja, mikor még nappal volna; megszégyenül és pironkodik; a maradékaikat pedig fegyverre vetem az õ ellenségeik elõtt, azt mondja az Úr!¹⁰ Jaj nékem, anyám, mert versengés férfiává és az egész föld ellen perlekedõ férfiúvá szültél engemet! Nem adtam

kölcsönt és nékem sem adtak kölcsönt: [mégis] mindnyájan szidalmaznak engem!¹¹ Monda az Úr: Avagy nem jóra tartalak-é meg téged? Avagy nem azt teszem- é, hogy ellenséged a baj idején és nyomorúság idején kérni fog téged?¹² Vajjon eltöri-é a vas az északi vasat és rezet?¹³ Vagyonodat és kincseidet rablónak adom, nem pénzért, hanem a te mindenféle vétkedért, minden határodban.¹⁴ És elvitetlek ellenségeiddel [olyan] földre, [a melyet]nem ismeresz, mert haragomnak tüze felgerjedt, lángra gyúlt ellenetek!¹⁵ Te tudod, Uram! Emlékezzél meg rólam és tekints reám, és állj bosszút értem üldözőimen; a te haragodnak halogatásaival ne ejts el engem; tudd meg, hogy éretted szenvedek gyalázatot!¹⁶ Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene!¹⁷ Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem ujjongtam [velök;]a te hatalmad miatt egyedül ültem, mert bosszúsággal töltöttél el engem.¹⁸ Miért lett szünetlenné az én fájdalom, és halálossá, gyógyíthatatlanná az én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vizû, csalóka patak!¹⁹ Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térjenek meg te hozzád, de te ne térj õ hozzájuk!²⁰ És e nép ellen erős érczbástyává teszek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr!²¹ És megszabadítlak téged a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

Chapter 16

¹ Majd szóla az Úr nékem, mondván: ² Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid és leányaid ezen a helyen! ³ Mert ezt mondja az Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen születnek, és anyjaik felől, a kik szülik őket, és atyjaik felől, a kik nemzették őket e földön: ⁴ Keserves halállal hálnak meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek; ganéjjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt pusztulnak el, és az õ holttestök az ég madarainak és a mezei vadaknak lesznek eledelül. ⁵ Mert ezt mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, se sírni ne menj, se ne vigasztald őket; mert megvontam e néptől az én békességemet, azt mondja az Úr: az irgalmasságot és kegyelmet. ⁶ És meghalnak nagyok és kicsinyek e földön; el sem temetik, meg sem siratják őket, sem össze nem metélik magokat, sem hajokat ki nem tépik õ érettök. ⁷ [Kenyeret]

sem törnek nékik a gyászoláskor, hogy vigasztalják őket a meghaltért; a vigasztalás poharával sem itatják őket az ő atyjokért és anyjokért. ⁸ A lakodalmas házba se menj be, hogy leülj velök enni és inni. ⁹ Mert azt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Ímé, én megszüntetem e helyen, a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vigasságnak szavát és az örömnök szavát, a vőlegénynek szavát és a menyasszonynak szavát. ¹⁰ És hogyha tudtára adod e népnek mind e határozatokat, és ezt mondják néked: Miért határozta az Úr ellenünk mindezt a nagy gonoszt; és micsoda a mi bűnünk és micsoda a mi vétünk, a melylyel vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen? ¹¹ Akkor ezt mondd nékik: Azért, mert elhagytak engem a ti atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagytak, és az én törvényemet meg nem tartották. ¹² És ti gonoszabbul cselekedtetek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindnyájan a ti gonosz szívetek hamisságát követitek, nem hallgatva reám. ¹³ Azért kivetlek titeket e földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, sem a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörülök rajtatok. ¹⁴ Azért ímé, eljönnek a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondják többé; Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait Égyiptom földéről; ¹⁵ Hanem [ezt:] Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait északnak földéről és mindama földekről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáiknak adtam. ¹⁶ Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr, hogy halászszaak ki őket; azután pedig elküldök sok vadász után, ¹⁷ hogy vadászszaak ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklák hasadékaiból is. Mert szemmel tartom minden útjokat; nem rejtőzhetek el orcám elől, és nincsen elfedve az ő bűnök szemeim elől. ¹⁸ Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért és vétkeikért kétszeresen, mert megszentégtelenítették az én földemet az ő útatosságaiuknak holttestével, és betöltötték az én örökségemet az ő fertelmességeikkel. ¹⁹ Oh Uram, én erősségem, én bástyám és én menedékem a nyomorúság idején! Hozzád jönnek majd a nemzetek a föld határaitól, és ezt mondják: Bizony hamis [isteneket] bírtak a mi atyáink és hiáavalókat, mert nincs köztük segíteni tudó. ²⁰ Csinálhat-e az ember magának isteneket? Hiszen azok nem istenek! ²¹ Azért ímé, megismertetem velök ez úttal, megismertetem velök az én kezemet és hatalmamot, és megtudják, hogy az Úr az én nevem.

Chapter 17

¹ A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van felírva; fel van vésve szívök táblájára és oltáiraik szarvaira, ² Mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő oltáiraikról, Aséra [bálvány]aikról a zöld fák mellett és a magas halmokon. ³ Oh én hegyem a síkon! Vagyonodat, minden kincsedet prédává teszem a te magaslataidért, minden határodban való vétkeidért. ⁴ És elszakíttatol, és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismersz; mert tűzre lobbantottátok haragomat, örökké égni fog. ⁵ Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, a ki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! ⁶ Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. ⁷ Áldott az a férfi, a ki az Úrban bízik, és a kinek bizodalma az Úr; ⁸ Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. ⁹ Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? ¹⁰ Én, az Úr vagyok az, a ki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint. ¹¹ [Mint] a fogoly madár, mely [fiakat] gyűjt, melyeket nem ő költött, [olyan,] a ki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a halálakor pedig bolonddá lesz. ¹² Óh dicsőség trónja, kezdettől fogva magasságos, szentségünknek helye. ¹³ Izráelnek reménysége, oh Uram! A kik elhagynak téged, mind megszégyenülnek! A kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták az élő vizeknek kútfejét, az Urat! ¹⁴ Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem! ¹⁵ Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van az Úr szózata? Most jöjjön el! ¹⁶ De én nem siettem elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem kívántam, te tudod; a mi ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt előtted. ¹⁷ Ne légy nékem rettentésemre: reménységem vagy te a háborúság napján! ¹⁸ Szégyenüljenek meg, a kik üldöznek engem, de ne én szégyenüljek meg; ők rettegjenek és ne én rettegjek; hozz reájok háborúság napját, és kétszeres zúzással zúzd össze őket! ¹⁹ Ezt mondá nékem az Úr: Menj és állj meg a nép fiainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek is minden kapujában! ²⁰ És [ezt] mondd nekik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejártok e kapukon! ²¹ Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok

terhet szombat- napon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! ²² Házaitokból se vigyetek ki terhet szombat- napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat- napot, úgy a mint atyáitoknak megparancsoltam! ²³ De ők nem hallgattak, és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne vehessék. ²⁴ Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin szombat- napon, és megszentelitek a szombat- napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: ²⁵ Akkor e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, a kik a Dávid székén ülnek, szekereken és lovakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férfiai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mindörökké. ²⁶ És bejönnek Júda városaiból, Jeruzsálem környékéről, Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről és dél felől, hozván égőáldozatot, véres áldozatot, ételáldozatot és temjént, és hozván hála[áldozat]ot az Úrnak házába. ²⁷ Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat- napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat- napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.

Chapter 18

¹ Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: ² Kelj fel és menj le a fazekasnak házába, és ott közlöm veled az én beszédeimet! ³ Lemenék azért a fazekas házába, és ímé ő edényt készít vala a korongon. ⁴ És elromla az edény, a melyet ő készít vala [és a mely] mint agyag volt a fazekas kezében, és azonnal más edényt készíté belőle, a mint a fazekas jobbnak látta megkészíteni. ⁵ És szóla az Úr nékem, mondván: ⁶ Vajjon nem cselekedtem-é veletek úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! ⁷ Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem: ⁸ De megtér az a nép az ő gonoszságából, a mely ellen szólottam: én is megbánom a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gondoltam. ⁹ És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; ¹⁰ De a gonoszt cselekszi előttem, és nem hallgat az én szómra: akkor megbánom a jót, a melylyel vele jót tenni akartam. ¹¹ Most azért beszélj csak a Júda férfiaiival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet készítek ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térjete meg, kiki a maga gonosz útáról, és jobbítsátok

meg útaitokat és cselekedeteiteket!¹² Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk
 gondolatai után megyünk, és mindnyájan a mi gonosz szívünk hamisságát cselekedjük.¹³ Azért
 ezt mondja az Úr: Kérdezzétek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen útalatosan
 cselekedett Izráel leánya!¹⁴ Elhagyja-é a mezőség szikláját a Libanon hava? Vajjon kiszáríthatók-é
 a felfakadó, csörgedező, hullámozó vizek?¹⁵ Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak
 áldozik; elcsábították őket az ő útairól, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak;
¹⁶ Hogy pusztasággá tegyem földjüket, örökös csúfsággá, hogy a ki átmegy rajta, elálmélkodjék
¹⁷ és fejét csóválja. Mint keleti szél szórom szét őket az ellenség előtt, háttal és nem arczczal nézek
¹⁸ reájok az ő pusztulásuk napján. Ők pedig mondák: Jertek és tervezzünk terveket Jeremiás ellen,
 mert nem vész el a törvény a paptól, sem a tanács a bölcstől, sem az ige a prófétától! Jertek el és
¹⁹ verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk egy szavára sem! Figyelmezz reám Uram, és az én
²⁰ pereseimnek szavát [is] halld meg! Hát roszzal fizetnek-é a jóért, hogy [ők] vermet ásnak
 nékem? Emlékezzél! Előttem álltam, hogy javokra beszéljek, hogy elfordítsam rólok haragodat.
²¹ Azért juttasd fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy legyenek az ő asszonyaik
 magtalanokká és özvegyekké; férjeik pedig legyenek halál martalékává, ifjaitak fegyver verje le a
²² harczon. Kiáltás hallattassék házaikból, mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak,
²³ hogy elfogjanak engem, és tört vetettek lábaimnak. Te pedig Uram, tudod minden ellenem való
 gyilkos szándékukat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne töröld ki vétkeiket orczád elől, hanem
 veszni valók legyenek előtted; a te haragod idején bánj el velök!

Chapter 19

¹ Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei
 közül és a papok vénei közül.² Menj el a Ben-Hinnom völgyébe, a mely a fazekasok kapujának
 bejáratánál van, és kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én szólok néked;³ És ezt mondjad:
 Halljátok meg az Úr szavát Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel
 Istene: Ímé, én veszedelmet hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül [bele] a füle.
⁴ Azért, mert elhagytak engem, és idegenné tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne,
 a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrel;

⁵ És magaslatokat építének a Baálnak, hogy megégessék fiaikat a tűzben, égőáldozatul a Baálnak,
 a mit én nem parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is gondoltam. ⁶ Azért ímé eljönnek
 a napok, azt mondja az Úr, és e hely nem neveztetik többé Tófetnek, sem Ben-Hinnom völgyének,
 hanem öldöklés völgyének. ⁷ És eszét veszttem e helyen Júdának és Jeruzsálemnek, és fegyverrel
 ejtem el őket ellenségeik előtt, és az életökre töröknek kezével; holttesteiket pedig az ég madarainak
 és a mezei vadaknak adom eledelül. ⁸ És e várost csudává teszem és nevetséggé, a ki csak átmegy
 rajta, álmélikodik és szörnyűködik az ő nagy romlásán. ⁹ És megégetem velök az ő fiaik húsát és
 leányaik húsát és megeszí kiki az ő barátjának húsát, a megszállás alatt és a veszedelem alatt, a
 melylyel megszorongatják őket ellenségeik és a kik keresik az ő lelkeket. ¹⁰ Azután törd el e
 korsót azok szeme láttára, a kik elmennek veled. ¹¹ És ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek
 Ura: Így töröm össze e népet és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a mely többé meg sem
 építhető; és Tófetben temettetnek el, mert nem lesz [más] hely a temetkezésre. ¹² Így cselekszem
 e helylyel és ennek lakosaival, azt mondja az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. ¹³
 És Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokokká lesznek, mint a Tófet helye; mindazok
 a házak, a melyeknek tetején az ég egész seregének áldoztak és italáldozatot vittek az idegen
 isteneknek. ¹⁴ Azután hazajöve Jeremiás Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt prófétálni; megállá
 az Úr házában, és szóla az egész népnek: ¹⁵ Ezt mondja a Seregek Ura, Izrael Istene:
 Ímé én ráhozom e városra és ennek minden városára mindama veszedelmet, a melyről szóltam ő
 ellene; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják az én beszédeimet.

Chapter 20

¹ És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint
 e szókat prófétálja vala: ² És megcsapdosá Passúr Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöczbe,
 a mely a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett. ³ És lőn másnap, hogy kivevé Passúr
 Jeremiást a tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak nevezett téged az Úr, hanem
 Mágor Missábibnak; ⁴ Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelemben ejtelek téged és minden barátodat,
 és elhullanak az ő ellenségeik fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig odaadom a
 babiloni király kezébe, és elviszi őket Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: ⁵ És odaadom e
 városnak minden vagyonát és minden keresményét, és minden drágaságát, és Júda királyainak

minden kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják, elhurcolják és Babilonba viszik azokat. ⁶ Te pedig Passúr és a te háznak minden lakosa, rabságba mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott temettetel el, te és minden barátod, a kiknek hamisan prófétáltál. ⁷ Rávéttél Uram engem és rávétettem, megragadtál engem és legyőztél! Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; ⁸ Mert a hányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkori gyaláztomra és csúfságomra lett nékem. ⁹ Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. ¹⁰ Mert hallom sokak rágalalmazását, a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és ezt mi is feljelentjük: mindazok is, a kik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeznak, mondván: Talán megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta; ¹¹ De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim és nem bírnak [velem,] igen megszégyenülnek, mert nem okosan cselekesznek: örökkévaló gyalázat lesz [rajtok] és felejthetetlen. ¹² Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálsz az igazat, látod a veséket és a szíveket, hadd lássam a te büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én ügyemet! ¹³ Énekeljétek az Úrnak, dicsérjétek az Urat, mert a szegénynek lelkét megszabadítja a gonoszok kezéből. ¹⁴ Átkozott az a nap, a melyen születtem; az a nap, a melyen anyám szült engem, ne legyen áldott! ¹⁵ Átkozott ember az, a ki örömhírt vitt az én atyámnak, mondván: Fiúmagzatod született néked, igen megörvendeztetvén őt. ¹⁶ És legyen az az ember olyan, mint azok a városok, a melyeket elvesztett az Úr és meg nem bánta; és halljon reggel kiáltozást, és harczi riadót délben. ¹⁷ Hogy nem ölt meg engem az én anyám méhében, hogy az én anyám nékem koporsóm lett volna, és méhe soha sem szült volna! ¹⁸ Miért is jöttem ki az én anyámnak méhéből, hogy nyomorúságot lássak és bánatot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?

Chapter 21

¹ Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúrt Melkiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát, mondván: ² Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk, ha cselekszik-é az Úr velünk minden ő csodái szerint, hogy elhagyjon minket? ³ És monda nékik Jeremiás: Ezt mondjátok Sedékiásnak.

⁴ Így szól az Úr, Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámot, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtok, a kik kívül a köfalon ostromolnak titeket, és begyűjtöm őket e városnak közepébe; ⁵ És én kinyujtott kézzel vívok ellenetek és nagy erősséggel és haraggal, búsulással és nagy felindulással. ⁶ És megverem e városnak lakosait, mind az embert, mind a barmot; nagy döghalállal hálnak meg. ⁷ És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a Júda királyát, és az ő szolgálait, és a népet, és a kik megmaradnak e városban a döghaláltól, a fegyvertől és az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megöli őket éles fegyverrel: nem kedvez nekik, nem enged és nem könyörül rajtok. ⁸ Azután ezt mondjad e népnek: Ezt mondja az Úr: Ímé, én elötökbe adom néktek az élet útját és a halál útját. ⁹ A ki e városban lakik, fegyver, éhség és döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy belőle ¹⁰ és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul nyeri; Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! ¹¹ Júda királya házának [mondd meg]: Halljátok meg az Úr szavát! ¹² Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a nyomorgatónak kezéből, különben az én haragom kitör, ¹³ mint a tűz és felgerjed, és nem lesz, a ki megolthassa, az ő cselekedeteiknek gonoszsága miatt. Ímé, én reátok [megyek,] te völgy lakója [és] síkságnak szirtje; azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le mi ellenünk, és kicsoda jön be a mi házainkba? ¹⁴ És a ti cselekedeteiteknek gyümölcse szerint fenyítlek meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyújtok az ő erdejében, és köröskörül [az] mindent megemészt!

Chapter 22

¹ Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának házába, és beszélj el ezeket: ² És ezt mondd: Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid királyi székében ülsz, te és a te szolgálaid, és a te néped, a kik bejártok e kapukon! ³ Ezt mondja az Úr: Tegyetek ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a nyomorgató kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet pedig ne nyomorgassátok [és] rajta ne erőszakoskodjatok, és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. ⁴ Mert ha ezt cselekszitek, akkor királyok mennek be e háznak kapuin, a kik a Dávid székébe ülnek, szekereken és lovakon ⁵ menvén ő, az ő szolgálai és az ő népe. Ha pedig nem hallgattok e szókra, én magamra esküszöm,

azt mondja az Úr, hogy elpusztul e ház.⁶ Mert így szól az Úr a Júda királyának házához: [Ha] Gileád volnál nékem és a Libánon feje: mégis elpusztítlak téged, [mint] a városokat, a melyekben nem laknak.⁷ És felkészítem ellened a rablókat, mindeniket az ő fegyverével, és kivágják a te válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik.⁸ És sok nép megy át e városon, és ezt mondják egymásnak: Miért mívelte az Úr ezt e nagy várossal?⁹ És ezt mondják: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek frigyét, és idegen istenek előtt borultak le és azoknak szolgáltak.¹⁰ Ne sirassátok a halottat és ne bánkódjatok érte, hanem azt sirassátok, a ki elment, mert nem jő vissza többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg.¹¹ Mert ezt mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának fia felől, a ki uralkodik az ő atyja, Jósiás helyett: A ki kimegy e helyből, nem tér többé ide vissza.¹² Hanem a helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet nem látja többé.¹³ Jaj annak, a ki hamisan építi házát, felházait pedig álnokul; a ki az ő felebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérét néki meg nem adja.¹⁴ A ki ezt mondja: Nagy házat építetek magamnak és tágas felházakat, és ablakait kiszélesíti és czédrusfával béleli meg és megfesti cinóberrel.¹⁵ Király vagy-é azért, hogy czédrus után kívánczol? A te atyád nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot cselekedett, azért jó dolga volt.¹⁶ Igazságosan ítélte a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-é az igaz ismeret felőlem? azt mondja az Úr!¹⁷ De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre vágynak, és az ártatlan vérére, és ragadozásra és erőszak elkövetésére.¹⁸ Azért ezt mondja az Úr Joákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt: Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének.¹⁹ Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül!²⁰ Menj fel a Libánonra és kiálts, és a Básánon emeld fel szódat és kiálts az Abarimról, mert szeretőd mind tönkre jutottak.²¹ Szóltam néked, mikor jól volt dolgod, [de] ezt mondottad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én szómat!²² Minden pásztorodat szél emészti meg, és a szeretőd rabságra mennek; akkor szégyent vallasz majd és pironkodol minden gonoszságodért.²³ Te, a ki a Libánonon lakozol, a czédrusfákon fészkel: hogy fogsz majd nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő vajudása?²⁴ Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás; Joákimnak, a Júda királyának fia pecsétgyűrű volna is az én jobbkezemben: mindazáltal onnan lerántanálak.²⁵ És odaadlak téged a te lelked keresőinek kezébe, és azoknak kezébe, a kiknek tekintetétől félsz, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a Káldeusoknak kezébe.²⁶ És elvetlek téged és a te anyádat, a ki

szült téged, idegen földre, a melyben nem születetek, és ott haltok meg.²⁷ És nem jönnek vissza
 arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajöni kívánkozik.²⁸ Avagy útálatos és elromlott edény-é
 ez a férfiú, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, amelyben semmi gyönyörűség nincsen? Miért lökték
 el őt és az ő magvát, és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek?²⁹ Föld, föld, föld! halld
 meg az Úrnak szavát!³⁰ Ezt mondja az Úr: Írjátok fel ezt a férfiút, mint gyermektelent, mint olyan
 embert, a kinek nem lesz jó előmenetele az ő idejében; mert senkinek, a ki az ő magvából a Dávid
 székében ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik többé Júdában.

Chapter 23

¹ Jaj a pásztoroknak, a kik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr.
² Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik legeltetik az én népemet: Ti
 szélesztettétek el az én juhaimat és űztétek el őket; és nem néztetek utánok; ímé, én megbüntetem
 a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr.³ Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm
 minden földről, a melyekre elűztem őket, és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és
 megsokasodnak.⁴ És pásztorokat rendelek melléjük, hogy legeltessék őket, és többé nem félnek
 és nem rettegnek, sem meg nem fogyatoznak, azt mondja az Úr.⁵ Ímé, eljönnek a napok, azt
 mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik
 és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön.⁶ Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel
 bátorosan lakozik, és ez lesz az ő neve, a melylyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!⁷ Azért
 ímé elközelgetnek a napok, azt mondja az Úr, a melyekben nem mondják többé: Él az Úr, a ki
 kihozta Izráel fiait Égyiptom földéből.⁸ Hanem inkább ezt mondják: Él az Úr, a ki kihozta és a
 ki haza vezérlette Izráel házának magvát az északi földről és mindama földekről, a melyekre kiűztem
 vala őket, és lakoznak az ő földjökön.⁹ A próféták miatt megkeseredett az én szívem én bennem,
 minden csontom reszket; olyan vagyok, mint a részeg férfi és mint a bortól elázott ember, az Úrért
 és az ő szent igéjéért.¹⁰ Mert betelt a föld paráznákkal, mert a hamis esküvés miatt gyászol a föld,
 a pusztának legelője kiszáradt, és az ő futásuk gonosz, és az ő hatalmasságuk hamis.¹¹ Mert mind
 a próféta, mind a pap istentelenek, még házamban is megtaláltam az ő gonoszságukat, azt mondja
 az Úr.¹² Azért az ő útjok olyan lesz, mint a sikamlós utak a setétben, megbotlanak és elesnek:

13 mert veszedelmet hozok reájok, az ő büntetésöknek esztendejét, azt mondja az Úr. A Samariabeli prófétákban is bolondságot láttam: a Baál nevében prófétáltak, és elcsalták az én népemet, az Izráelt.

14 De a jeruzsálemi prófétákban is rútságot láttam: paráználkodnak és hazugságban járnak; sőt pártját fogják a gonoszoknak, annyira, hogy senki sem tér meg az ő gonoszságából; olyanok előttem

mindnyájan, mint Sodoma, és a benne lakók, mint Gomora. 15 Azért ezt mondja a Seregek Ura a próféták felől: Ímé, én ürmöt adok enniök és mérget adok inniök, mert a jeruzsálemi prófétáktól

16 ment ki az istentelenség minden földre. Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, a kik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívöknek látását szólják,

17 nem az Úr szájából valót. Szüntelen ezt mondják azoknak, a kik megvetnek engem: Azt mondta az Úr: Békességetek lesz néktek és mindenkinek, a ki az ő szívének keménysége szerint jár; ezt

18 mondák: Nem jő ti reátok veszedelem! Mert ki állott az Úr tanácsában, és ki látta és hallotta az ő igéjét? Ki figyelmezett az ő igéjére és hallotta azt? 19 Ímé, az Úrnak szélvésze nagy haraggal

20 kitör, és a hitetlenek fejére forgószél zúdul. Nem szünik meg az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesíti szívének gondolatait; az utolsó napokban értitek meg e dolog

21 értelmét. Nem küldöttem e prófétákat, de ők futottak, nem szólottam nékik, mégis prófétáltak. 22

Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én igéimet hirdették volna az én népemnek, és eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról, és az ő cselekedetöknek gonoszságától. 23 Csak a közelben

24 vagyok-é én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-é Isten a messzeségben is? Vajjon elrejtőzhetik-é valaki a rejtekhelyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajjon nem töltöm-é

25 én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. Hallottam, a mit a próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az én nevemben, mondván: Álmodtál, álmodtál. 26 Meddig lesz

27 ez a hazugságot prófétáló próféták szívében, a kik az ő szívök csalárdságát prófétálják? A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek,

28 miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a Baálért? A próféta, a ki álomlátó, beszéljen álmodt; a kinél pedig az én ígém van, beszélje az én ígémet igazán. Mi köze van a polyvának a

29 búzával? azt mondja az Úr. Nem olyan-é az én ígém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pőröly?

30 Azért ímé én a prófétákra [támadok,] azt mondja az Úr, a kik az én beszédeimet ellopják egyik a másikatól. 31

32 Ímé, én a prófétákra [támadok,] azt mondja az Úr, a kik felemelik nyelvöket és azt mondják: [az Úr] mondja! Ímé, én a [próféták]ra [támadok,] a

kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélnek azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízeltedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nékik, és használni sem használtak e népnek, azt mondja az Úr.³³ Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nékik azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket, azt mondja az Úr.³⁴ A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házát.³⁵ Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyjafiának: Mit felel az Úr? és mit szólt az Úr?³⁶ És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek, beszédét.³⁷ Ezt mondjad a prófétának: Mit felelt néked az Úr és mit szólt az Úr?³⁸ Hogyha az Úrnak terhét említitek, tehát ezt mondja az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottátok: ez az Úrnak terhe, jóllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe;³⁹ Ezért ímé én elfeledlek titeket, és kigyomlállak titeket, és a várost, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, [elvetem] az én orcám elől.⁴⁰ És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejthetetlen.

Chapter 24

¹ Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár füge volt letéve az Úr temploma előtt, miután Nabukodonozor babilonai király Jékóniást, Joákimnak, a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és az ácsokat és kovácsokat fogságra hurczolá Jeruzsálemből, és elvivé őket Babilonba.² Az egyik kosárban igen jó fügek valának, a milyenek az először érő fügek; a másik kosárban pedig igen rossz fügek valának, sőt ehetetlenek a rosszság miatt.³ És monda az Úr nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügéket. A jó fügek igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt rosszságok miatt ehetetlenek.⁴ És szóla az Úr nékem, mondván:⁵ Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, a kiket e helyről a Kaldeusok földjére vitettem, az ő javokra.⁶ És őket szemmel tartom az ő javokra, és visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom, és beplántálom és ki nem szaggatom.⁷ És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám.⁸ És a milyenek a rossz fügek, a melyek ehetetlenek a rosszság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem Sedékiást, a Júda királyát, és az ő maradékát, és az ő fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak e földön, és azokat, a kik Égyiptom földén

laknak. ⁹ És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemnek a föld minden országában; gyalázatnak, példabeszédnek, gúnynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiűzöm őket. ¹⁰ És fegyvert, éhséget és döghalált bocsátok reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet nékik adtam és az ő atyáiknak.

Chapter 25

¹ Az a beszéd, a mely lőn Jeremiáshoz az egész Júda népe felől, Joákim negyedik esztendejében; a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, az első esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak; ² A melyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván: ³ Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki fia vala Amonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis huszonhárom esztendő óta) szóla az Úr nékem, és szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem hallgattátok. ⁴ És elküldte az Úr ti hozzátok minden ő szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem hallgattátok, és fületeket sem hajtottátok a hallásra. ⁵ Ezt mondták: Térjete meg már mindnyájan a ti gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekből, hogy lakhassatok a földön, a melyet az Úr adott néktek és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökké. ⁶ És ne járjatok idegen istenek után, hogy szolgáljatok nékik és imádjátok őket, és ne ingereljete fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzak rátok. ⁷ De nem hallgattatok reám, azt mondja az Úr, hogy felingereljete engem a ti kezeitek munkájával a ti veszedelmeitekre. ⁸ Azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Mivelhogy nem hallgattatok az én beszédemre: ⁹ Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetségét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá. ¹⁰ És elveszem tőlök az öröm szavát, a vígasság szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését és a szövétnek világosságát. ¹¹ És ez egész föld pusztasággá és csudává lészen, és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig. ¹² És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldeai földön, és örökkévaló pusztasággá teszem azt. ¹³ És végbeviszem azon a földön mindazokat, a miket szóltam felőle, mindazt, a mi megvan írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől. ¹⁴ Mert ő rajtok is uralkodnak majd sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek

nékik az ő cselekedeteik szerint és az ő kezeiknek munkája szerint.¹⁵ Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene nékem: Vedd el kezemből e harag borának poharát, és itasd meg vele mindama nemzeteket, a kikhez én küldelek téged.¹⁶ Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjük bocsátok.¹⁷ És elvevém a pohárt az Úr kezéből, és megitatám mindama nemzeteket, a kikhez küldé engem az Úr:¹⁸ Jeruzsálemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint e mai napon van:¹⁹ A Faraót, Égyiptom királyát, az ő szolgálait és fejedelmeit és minden ő népét,²⁰ És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaront és Azótusnak maradékait,²¹ Edomot, Moábot és az Ammon fiait,²² És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a tengeren,²³ Dedánt és Témánt és Búzt és mindazokat, a kik lenyírott üstökűek,²⁴ És Arábiának minden királyát és az egyveleg nép minden királyát, a kik a pusztában laknak,²⁵ És Zimrinek minden királyát és Elámnak minden királyát és a Médusok minden királyát,²⁶ És északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, a melyek e föld színén vannak; Sésák királya pedig ezek után iszik.²⁷ Azért ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igyatok és részegüljete meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljete a fegyver előtt, a melyet én küldök közétek.²⁸ És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mondd nékik: Így szól a Seregek Ura: Meg kell innotok.²⁹ Mert ímé, a város ellen, a mely az én nevemről neveztetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-é? Nem menekesztetek, mert én fegyvert hozok e földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura,³⁰ Te pedig prófétáld meg nékik mind e szókat, és ezt mondd nékik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög,³¹ harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő birája, a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr.³² Így szól a Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől.³³ És azon a napon az Úrtól levágnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj.³⁴ Jajgassatok pásztorok, és kiáltsatok, és heverjete a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletéseiteknek és szétszóratástoknak ideje, és elhullotok, noha drága edények vagytok.³⁵ És

nincs hová futniok a pásztoroknak, és menekülniök a nyáj vezéreinek. ³⁶ [Hallatszík] a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította az Úr az ő legeltető helyöket. ³⁷

Elpusztultak a békességes legeltető helyek az Úr felgerjedt haragja miatt. ³⁸ Elhagyta [azokat,] mint az oroszlán az ő barlangját, mert pusztasággá lett az ő földjök a zsarnoknak dühe miatt és az ő felgerjedt haragja miatt.

Chapter 26

¹ A Jójákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, e szót szólá az Úr, mondván: ² Ezt mondja az Úr: Állj az Úr házának pitvarába, és mondd el Júdának minden városából azoknak, a kik imádkozni jönnek az Úr házába, mindazokat az ígéket, a melyeket parancsoltam néked, hogy mondd el nekik. Egy szót se hagyj el! ³ Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától, akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nekik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszsága miatt. ⁴ És mondd meg nekik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, a melyet előtökbe adtam, ⁵ Hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgálóimnak beszédére, a kiket én küldék hozzátok, és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájok: ⁶ Akkor e házat hasonlónvá teszem Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává. ⁷ Hallák pedig a papok és próféták és az egész község Jeremiást, a mint ez ígéket szólá az Úr házában. ⁸ És lön, mikor elvégezé Jeremiás a beszédet, a melyet az Úr parancsolt vala mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: ⁹ Halállal kell lakolnod! Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűle az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak házában. ¹⁰ De meghallák ezeket a Júda fejedelmei, és felmenének a király házából az Úrnak házába, és leülének az Úr új kapujának ajtajában. ¹¹ És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, a mint füleitekkel hallottátok. ¹² És szóla Jeremiás mindazoknak a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, hogy prófétáljak e ház ellen és e város ellen mind e szókkal, a melyeket hallottatok. ¹³ Most azért jobbjátsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az Úr megbánja a veszedelmet, a melylyel fenyegetett titeket.

14 Én magam pedig ímé kezetekben [vagyok,] cselekedjetelem, a mint jónak és a mint helyesnek
 [tetszik] néktek. ¹⁵ De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll ti reátok és
 e városra és ennek lakosaira, mert bizony az Úr küldött el engem hozzátok, hogy a ti füleitekbe
 mondjam mind e szókat. ¹⁶ És mondák azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és
 prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szólt
 nekünk! ¹⁷ Felkelének az ország vénei közül is némely férfiak, és szólának az egész összegyűlt
 népnek, mondván: ¹⁸ A móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és szóla
 az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura: A Siont megszántják, [mint]
 szántóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyét erdő növi be; ¹⁹ Megölte-é [azért] őt
 Ezékiás, Júdának királya és az egész Júda? Nem félté-é az Urat? Nem könyörgött-é az Úrnak? És
 nem megbánta-é az Úr a veszedelmet, a melylyel fenyegette őket? És mi [olyan] nagy veszedelmet
 vonnánk a mi lelkünkre? ²⁰ Volt egy [másik] ember is, a ki az Úr nevében prófétált, Uriás,
 Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen és a föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde
 szerint. ²¹ És meghallá Jojákim király és minden vitéze és minden fejedelme az ő beszédeit, és
 halálra kerestette őt a király; de meghallá Uriás és megijedt, és elfutott és átment Égyiptomba. ²²
 És Jojákim király embereket küldött Égyiptomba, Elnátánt, az Akbor fiát, és [más] férfiakat vele
 együtt Égyiptomba. ²³ És kihozák Uriást Égyiptomból és vivék Jojákim király elé, a ki megöleté
 őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté. ²⁴ De Ahikámnak, a Sáfán fiának keze
 Jeremiással lön, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

Chapter 27

¹ A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat
 szóla az Úr Jeremiáshoz, mondván: ² Így szól az Úr nékem: Csinálj magadnak köteleket, és jármot
 és vedd azokat a nyakadba. ³ És küldd azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon
 fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, a kik eljönnek Jeruzsálembe
 Sedékiáshoz, Júdának királyához, ⁴ És parancsold meg nekik, hogy mondják meg az ő uraiknak:
 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene, ezt mondjátok a ti uraitoknak: ⁵ Én teremtettem a
 földet, az embert és a barmot, a melyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyujtott

karommal, és annak adom azt, a ki kedves az én szemeim előtt: ⁶ És most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgálómnak kezébe; sőt a mezei állatokat

is néki adom, hogy néki szolgáljanak. ⁷ És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok.

⁸ Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal

verem meg azt a nemzetet, azt mondja az Úr, míglen kiirtom őket az ő kezével. ⁹ Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra,

se szemfényvesztőitekre, a kik ezt mondják néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. ¹⁰ Mert ők hazugságot prófétálnak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzzelek titeket,

és elveszszetek! ¹¹ Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál

néki, az ő földében hagyom, azt mondja az Úr, és míveli azt és lakozik benne. ¹² Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is mind e beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni

királynak jármát, és szolgáljatok néki és az ő népének, és éltek! ¹³ Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, a mint szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a

babiloni királynak? ¹⁴ Ne hallgassatok hát a próféták szavaira, a kik így szólnak néktek: Ne

szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak néktek. ¹⁵ Mert nem küldöttem őket, azt mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak, hogy kiűzzelek titeket,

és elveszszetek ti és a próféták, a kik prófétálnak néktek. ¹⁶ A papoknak és ez egész népnek is így szóltam: Ezt mondja az Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik prófétálnak néktek, mondván: Ímé, az Úr házában edényei visszahozatnak Babilonból most mindjárt, mert hazugságot

prófétálnak ők néktek: ¹⁷ Ne hallgassatok rájuk; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért

legyen e város pusztasággá? ¹⁸ Ha ők próféták és ha nálok van az Úrnak ígéje: imádkozzanak most a Seregek Urának, hogy az edények, a melyek [még] az Úr házában és a Júda királyának

házában és Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba; ¹⁹ Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az állványok felől és az edények maradéka felől, a melyek [még]

e városban maradtak, ²⁰ A melyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogságba vivé Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és

Jeruzsálemnek minden fő népét; ²¹ Bizony ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene az edények felől, a melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben:

22

Babilonba vitetnek, és ott lesznek mindama napig, a melyen meglátogatom őket, azt mondja az Úr; és felhozom azokat, és visszahozom azokat e helyre.

Chapter 28

¹ És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben, az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, a ki Gibeonból való vala) az Úrnak házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: ² Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene, mondván: ³ Eltöröm a babiloni királynak jármát. Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr házában mindamaz edényeit, a melyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba. ⁴ És Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát és mindama júdabeli foglyokat, a kik elvitettek Babilonba, visszahozom én e helyre, azt mondja az Úr; mert eltöröm a babiloni király jármát. ⁵ Akkor monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép szemei előtt, a mely ott áll vala az Úrnak házában; ⁶ Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, a melyekkel prófétálád, hogy az Úr házában edényei és a foglyok is mind visszahozatnak Babilonból e helyre, ⁷ Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek: ⁸ A próféták, a kik előttem és előtted eleitől fogva voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghalálról prófétáltak. ⁹ A mely próféta a békességről prófétál, mikor beteljesedik a próféta beszéde, [akkor] ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban? ¹⁰ És vevé Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttöré azt. ¹¹ És szóla Hanániás az egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára. ¹² És szóla az Úr Jeremiásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a jármot, mondván: ¹³ Menj el, és beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr: A fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat. ¹⁴ Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Vasjármot vettem mind e nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom. ¹⁵ És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged, és te hazugsággal biztatod e népet. ¹⁶

Azért így szól az Úr: Ímé, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez esztendőben: mert pártütőleg szóltál az Úr ellen. ¹⁷ És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a hetedik hónapban.

Chapter 29

¹ Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta küldé Jeruzsálemből a fogságban való vének maradékainak, és a papoknak és a prófétáknak, és az egész népnek, a melyet fogva vitt vala el Nabukodonozor Jeruzsálemből Babilonba. ² (Miután Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgák, Júda és Jeruzsálem fejedelmei és az ács és a kovácsmester kijövének Jeruzsálemből.) ³ Elásának a Sáfán fiának, és Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a babiloni királyhoz Babilonba, mondván: ⁴ Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene mindama foglyoknak, a kiket Jeruzsálemből Babilonba vitettem: ⁵ Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcseit. ⁶ Vegyetek magatoknak feleségeket és szüljetez fiaikat és leányokat, és a fiaitokat is házassítsátok meg, a leányaitokat pedig adjátok férjhez, és szüljenek fiaikat és leányokat, és szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjetez. ⁷ És igyekezzetez a városnak jólétén, a melybe fogságra küldöttelez titeket, és könyörögjetez érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléte. ⁸ Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ne hitessenek el titeket a ti prófétáitok, a kik közöttetez vannak, se a ti jövendőmondóitok, és ne figyelmezzetez a ti álmaitokra, a melyeket álmodoztok. ⁹ Mert ők hamisan prófétálnak néktez az én nevemben: Nem küldöttem őket, azt mondja az Úr. ¹⁰ Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre. ¹¹ Mert én tudom az én gondolatimat, a melyeket én felöletez gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktez. ¹² Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. ¹³ És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. ¹⁴ És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból, és összegyűjtlek titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, a hová kiűztelez titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, a honnan számkivetettelez titeket. ¹⁵ Mert ezt mondjátok: Támasztott nekünk

¹⁶
 az Úr prófétákat Babilonban [is.] Mert ezt mondja az Úr a királynak, a ki Dávid székében ül,
 és az egész népnek, a mely e városban lakik, [tudniillik] a ti atyátok fiainak, a kik nem mentek el
¹⁷
 veletek a fogságra: Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én reájok küldöm a fegyvert, az éhséget és
 a döghalált, és olyanokká teszem őket, a milyenek a keserű fügek, a melyek a rosszaság miatt
¹⁸
 ehetetlenek. És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és rettenetessé teszem őket
 a föld minden országára, átokká és csudává és szörnyűséggé és mindama nemzetnek gúnyjává, a
¹⁹
 melyek közé kivettem őket. Azért mert nem hallgattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr,
 a melyeket én üzentem nékik az én szolgálaim, a próféták által, jó reggel elküldvén, de nem
²⁰
 hallgattátok, azt mondja az Úr. Ti azért, ti foglyok, halljátok meg az Úrnak szavát mindnyájan,
²¹
 a kiket Jeruzsálemből Babilonba küldtem. Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene Akhábra
 a Kolája fiára, és Sedékiásra a Mahásiás fiára, a kik hamisan prófétálnak néktek az én nevemben:
 Ímé, én odaadom őket Nabukodonozornak, Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megöli
²²
 őket. És mind azokról vesznek átokformát a Júdából való foglyok, a kik Babilonban vannak,
 mondván: Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást és mint Akhábot, a kiket tűzzel égetett meg
²³
 a babiloni király. Mert istentelenséget cselekedtek Izráelben, és paráználkodtak az ő felebarátjaik
 feleségével, és az én nevemben hazugságot szóltak, a mit nem parancsoltam nékik. Én pedig tudom
²⁴
 azt, és bizonyos vagyok, azt mondja az Úr! A nehelámiti Semájának is szólj, ezt mondván:
²⁵
 Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél a magad
 nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van, és Sofóniás paphoz, a Mahásiás fiához; és az
²⁶
 összes papokhoz, mondván: Az Úr tett téged pappá Jojáda pap helyébe, hogy felügyelők legyenek
 az Úr házában minden bolond férfiún, és prófétálni akarón, hogy vessed ezt a tömlöczbe és a
²⁷
 kalodába. Most azért, miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiást, a ki néktek prófétál?
²⁸
 Sőt még hozzánk küldött Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építsetek házakat és lakjatok
²⁹
 bennök, plántáljatok kerteket és éljetez azoknak gyümölcseivel. És elolvasá Sofóniás pap e
³⁰
 levelet a Jeremiás próféta hallására. És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Küldj el mind
³¹
 a foglyokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr a nehelámiti Semája felől: Mivelhogy prófétált néktek
³²
 Semája, holott én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott titeket; Azért ezt mondja az Úr:
 Ímé, én megfenyítem a nehelámiti Semáját és az ő magvát; nem lesz néki embere, a ki lakjék e nép
 között, és nem látja a jót, melyet én az én népemmel cselekszem, azt mondja az Úr; mert az Úr
 ellen való szót szólott.

Chapter 30

¹ Az a szó, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, mondván: ² Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, mondván: ³ Mindama szókat, a melyeket mondottam néked, írd meg magadnak könyvben; ³ Mert ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az Úr, és visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő atyáiknak adtam, és bírni fogják azt. ⁴ Ezek pedig azok a szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szólott. ⁵ Ezt mondta ugyanis az Úr: ⁶ A félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. ⁶ Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orczáik fakósárgává? ⁷ Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbon; de megszabadul abból! ⁸ És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő igáját a te nyakadról, köteleidet leszaggatom, és nem szolgálnak többé idegeneknek. ⁹ Hanem szolgálnak az Úrnak az ő Istenöknek, és Dávidnak az ő királyoknak, a kit feltámasztok nékik. ¹⁰ Te azért ne félj, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel; mert ímhol vagyok én, a ki megszabadítlak téged a messze földről, és a te magodat az ő fogságának földéből; és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban lesz, és nem lesz, a ki megháborítsa. ¹¹ Mert veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megtartsalak téged: mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kiűztelek téged, csak néked nem vetek véget, hanem megfenyítetek téged ítélettel, mert nem hagylak egészen büntetés nélkül. ¹² Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a te sebed, gyógyíthatatlan a te sérülésed. ¹³ Senki sincsen, a ki megítélje a te ügyedet, hogy bekösse [sebedet,] orvosságok és balzsam nincsenek számodra. ¹⁴ Elfeledkezett rólad minden szeretőd, és nem keres téged: mert megvertelek ellenséges veréssel, kegyetlen ostromozással, a te bűnödnek sokaságáért, [és hogy] eláradtak a te vétkeid. ¹⁵ Miért kiáltozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled. ¹⁶ Azért mindazok, a kik benyelnek téged, elnyeletnek, és valamennyi ellenséged mind fogságra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká, és minden te zsákmánylóidat zsákmánynyá teszem. ¹⁷ Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja az Úr. Mert számkivetettnek hívtak téged, Sion; nincs, a ki tudakozódjék felőle. ¹⁸ Ezt mondja az Úr: Ímé, visszahozom Jákób sátorának foglyait, és könyörülök az ő hajlékain, és a város felépítetik az ő magas helyén, és a palota a maga helyén marad. ¹⁹ És hálaadás és öröm szava jő ki belőlök, és megsokasítom őket és meg nem

kevesednek, megöregbítem őket és meg nem kisebbednek.²⁰ És az ő fiai olyanok lesznek, mint eleintén, és az ő gyülekezete erősen megáll az én orcám előtt, de megbüntetem mindazokat, a kik nyomorgatták őt.²¹ És az ő fejedelme ő belőle támad, és az ő uralkodója belőle jő ki, és magamhoz bocsátom őt, hogy közeledjék hozzám: mert kicsoda az, a ki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jöjjön, azt mondja az Úr.²² És népemmé lesztek, én pedig a ti Istenetek leszek.²³ Ímé, az Úrnak szélvésze, haragja tör elő, [és a] rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul.²⁴ Nem szûnik meg az Úr felgerjedt haragja, míg végbe nem viszi, és míg meg nem valósítja az ő szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot.

Chapter 31

¹ Az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetségének Istene leszek, és ők az én népemmé lesznek.² Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, [az Isten ő előtte] menván, hogy megnyugtassa őt, az Izráelt.³ Messzünnen [is] megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.⁴ Újra felépítlek téged, és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra felékesíted magadat, dobokkal és vígadók seregében jösz ki.⁵ Még szőlőket plántálsz Samariának hegyein; a kik plántálják a plántákat, élnek is azok gyümölcsével.⁶ Mert lészen egy nap, mikor a pásztorok kiáltnak az Efraim hegyén: Keljetek fel, és menjünk fel Sionba az Úrhoz, a mi Istenünkhöz.⁷ Mert ezt mondja az Úr: Énekeljetek Jákóbnak vígassággal, és ujjongjatok a nemzetek fejének. Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát.⁸ Ímé, én elhozom őket észak földéből, és összegyűjtöm őket a földnek széleiről, közöttök lesz vak, sánta, viselős és gyermek- szülő is lesz velök, mint nagy sereg jönnek ide vissza.⁹ Siralommal jönnek és imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek, mert atyja leszek az Izráelnek, és az Efraim nékem elsőszülöttem.¹⁰ Halljátok meg az Úrnak szavát, ti pogányok, és hirdessétek a messzevaló szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izráelt, az gyűjti őt össze, és megőrzi, mint a pásztor a maga nyáját.¹¹ Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette a nálánál erősebbnek kezéből.¹² És eljönnek és énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak javaihoz, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé, és az ő lelkek olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem bánkódnak

¹³ többé. Akkor vígadoz a szűz a seregben, és az ifjak és a vének együttesen, és az ő siralmokat
 örömmre fordítom, és megvigasztalom és felvidámítom őket az ő bánatukból. ¹⁴ És a papok lelkét
 megelégitem kövérséggel, és az én népem eltelik javaimmal, azt mondja az Úr. ¹⁵ Ezt mondja az
 Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart
 megvigasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek. ¹⁶ Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a
 sírástól és szemeidet a könyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az
 Úr, hiszen az ellenség földéből térnek vissza. ¹⁷ Jövendődnek is jó reménysége leszen, azt mondja
 az Úr, mert fiaid visszajönek az ő határaikra. ¹⁸ Jól hallottam, hogy panaszkodott Efraim:
 Megvertél engem és megverettetém, mint a tanulatlan tulok; téríts meg engem és megtérek, mert
 te vagy az Úr, az én Istenem. ¹⁹ Mert azután, hogy megtérítettél engem, megbántam [bűnömet.]
 és miután megismertem magamat, czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert viselem az
 én ifjúságomnak gyalázatát. ²⁰ Avagy nem kedves fiam-é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett
 gyermek-é? Hiszen valahányszor ellene szóltam, újra megemlékeztem ő róla, azért az én belső
 részeim megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, azt mondja az Úr! ²¹ Rendelj magadnak
 útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen mentél, jöjj vissza
 Izráelnek leánya, jöjj vissza ide a te városodba! ²² Meddig bújdosol, oh szófogadatlan leány? Mert
 az Úr új [rendet] teremt e földön. Asszony környékezi a férfit. ²³ Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel
 Istene: Újra e szókat mondják majd a Júda földén és az ő városaiban, mikor visszahozom az ő
 foglyaikat: Áldjon meg téged az Úr, oh igazságnak háza, oh szent hegy! ²⁴ És ott lakoznak majd
 Júda és minden ő városa, a szántóvetők és baromtartók együttesen. ²⁵ Mert megítatom a szomjú
 lelket, és minden éhező lelket megelégiték. ²⁶ Ezért vagyok ébren és vigyázok, és az én álmom
 édes nékem. ²⁷ Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel házát és a Júda házát
 embernek magvával és baromnak magvával. ²⁸ És a miképen gondom volt arra, hogy kigyomláljam
 és elrontsam, letörjem és pusztítsam és veszedelembe sodorjam őket, azonképen vigyázok arra,
 hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az Úr! ²⁹ Ama napokban nem mondják többé:
 Az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. ³⁰ Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért
 hal meg; minden embernek, ki megeshi az egrest, tulajdon foga vásik el bele. ³¹ Ímé, eljönnek a
 napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. ³² Nem ama
 szövetség szerint, a melyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy

kihozzam őket Égyiptom földéből, de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr.³³ Hanem ez lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népeimmé lesznek.³⁴ És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.³⁵ Ezt mondja az Úr, a ki adta a napot, hogy világítson nappal, a ki törvényt [szabott] a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, a ki felháborítja a tengert és annak habjai zúgnak, Seregek Ura az ő neve:³⁶ Ha eltűnnek e törvények előlem, azt mondja az Úr, az Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem nép ne legyen.³⁷ Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld fundamentomait: én is megútálom Izráelnek minden magvát, mindazokért, a miket cselekedtek, azt mondja az Úr!³⁸ Ímé eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és felépíttetik a város az Úrnak a Hanániel tornyától fogva a szeglet kapujáig.³⁹ És kijebb megy még a mérőkötél azzal átellenben a Garéb hegyéig, és lefordul Góhat felé.⁴⁰ És a holttesteknek és a hamunak egész völgye, és az egész mező a Kidron patakáig, a lovak kapujának szegletéig kelet felé az Úr szent helye lesz, nem rontatik el, sem el nem pusztíttatik soha örökké.

Chapter 32

¹ Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik esztendejében: Ez az esztendő a Nabukodonzor tizennyolczadik esztendeje.² És akkor megszállotta vala a babiloni király serege Jeruzsálemet, és Jeremiás próféta elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a Júda királyának házában vala.³ Mert Sedékiás, a Júda királya záratta be őt, mondván: Miért prófétálsz te, ezt mondván: Ezt mondta az Úr: Ímé, én e várost a babiloni király kezébe adom és beveszi azt?⁴ És Sedékiás, a Júda királya, meg nem menekszik a Káldeusok kezéből, hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája szól amannak szájával, és ennek szemei látják amannak szemeit.⁵ És Babilonba viszi Sedékiást és ott lesz mindaddig, míg meg nem látogatom őt, azt mondja az Úr, hogyha hadakoztok a Káldeusok ellen, nem lesz jó dolgotok.⁶ És monda Jeremiás: Szólott az Úr nékem, ezt mondván:⁷ Ímé, Hanameél, Sallumnak, a te nagybátyádnak fia hozzád megy, mondván: Vedd meg az én mezőmet, a mely Anatóban van, mert téged illet vér szerint,

8
 hogy megvegyed. Eljöve azért hozzám Hanameél, az én nagybátyámnak fia, az Úr beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban, a Benjámin földén van, mert téged illet, mint örököst, és te reád néz vér szerint is, vedd meg hát magadnak. Akkor észrevevém, hogy az Úr szava ez. 9
 Azért megvevém Hanameéltől, az én nagybátyámnak fiától a mezőt, a mely Anatótban van, és kifizettem neki a pénzt, tizenhét ezüst siklust. 10
 És beírást levélbe és megpecsétlém, és tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegen. 11
 Ezután kezembe vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint, és a közönséges [levelet] is. 12
 És a vétel felől való levelet odaadám Bárukknak, a Néria fiának, a ki Mahásiás fia vala, Hanameélnak, az én nagybátyám [fiá]nak szemei előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának írva a vétel felől való levélbe, mindama júdaiak szemei előtt, a kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. 13
 És parancsolék Bárukknak azok szemei előtt, mondván: 14
 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Vedd fel e leveleket, ezt a vételi levelet, mind a bepecsételtetett, mind a közönséges levelet, és tedd azokat cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak. 15
 Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Még házakat, mezőket és szőlőket fognak venni e földön. 16
 És könyörgék az Úrnak, miután odaadám a vétel felől való levelet Bárukknak, a Néria fiának, mondván: 17
 Ah, ah, Uram Isten! Ímé te teremtetted a mennyet és földet a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen előtted! 18
 A ki irgalmasságot cselekszel ezerízíglén, és a ki az atyák bűnéért az ő fiaik keblében fizetsz meg ő utánok, te nagy Isten, te hatalmas, a kinek neve Seregek Ura! 19
 Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a kinek szemei jól látják az ember[ek] fiainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizess az ő útai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint; 20
 A ki jeleket és csudákat tettél Égyiptom földén [és] mind e napiglan mind Izráel [föld]én, mind az embereken, és nevet szerzettél magadnak, a mint [ez] mai nap [is megvan.] 21
 És kihoztad a te népedet, az Izráelt Égyiptom földéből jelekkel és csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral, és nagy rettegéssel. 22
 És nekik adtad e földet, a mely felől megesküdtél az ő atyáiknak, hogy adsz nekik tejjel és mézzel folyó földet. 23
 És bementek és birtokolták azt, mindazáltal nem hallgattak a te szódra, és nem jártak a te törvényeidben, a miket parancsoltál nekik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem cselekedtek, azért mind e gonoszt rájok borítottad. 24
 Ímé, a sánczok a városhoz érnek, hogy bevegyék azt, és e város odaadatik a Káldeusok kezébe, a kik megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal. És a mit szólottál, meglett, ímé látod is. 25
 És mégis azt mondottad, Uram Isten, nékem: Végy

magadnak mezőt pénzen, és legyenek tanúid felőle, holott a város a Káldeusok kezébe adatik. ²⁶

És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ²⁷ Ímé, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajjon van-é valami lehetetlen nékem? ²⁸ Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a Káldeusok kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. ²⁹ És bemennek a Káldeusok, a kik ostromolják e várost, és e várost felgyújtják tűzzel és felégetik azt, és a házakat is, a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és áldoztak idegen isteneknek, hogy engem haragra ingereljenek. ³⁰ Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságoktól fogva csak azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek engem az ő kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. ³¹ Mert csak bosszúságomra és búsulásomra volt e város, attól a naptól fogva, a melyen építették azt, mind ez ideig, úgy hogy el kell azt törlenem az én színem elől. ³² Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a melyet cselekedtek, hogy felháborítsanak engem, ők magok, az ő királyaik, fejedelmeik, papjaik és prófétáik és Júda vitézei és Jeruzsálem polgárai. ³³ És háttal fordultak felém és nem arczczal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az intés befogadására. ³⁴ Sőt az ő útálatosságait behelyezték a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. ³⁵ És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaikat a Moloknak, a mit nem parancsoltam nékik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez útálatosságot megcselekedjék, hogy Júdát vétekre vigyék. ³⁶ És most azért azt mondja az Úr, Izráel Istene e városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni király kezébe, fegyver, éhség és döghalál miatt: ³⁷ Ímé én összegyűjtöm őket mindama földekről, a melyekre kiűztem őket haragomban, felgerjedésemben és nagy bosszankodásomban, és visszahozom őket e helyre, és lakni hagyom őket bátorságban. ³⁸ És népemmé lesznek nékem, én pedig nékik Istenök leszek. ³⁹ És adok nékik egy szívet és egy utat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az ő fiaiknak ő utánok. ⁴⁰ És örökkévaló szövetséget kötök velök, hogy nem fordulok el tőlök és a velök való jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívökbe, hogy el ne távozzanak tőlem. ⁴¹ És örvendezek bennök, ha jót cselekedhetem velök és biztosan beplántálhatom őket e földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel. ⁴² Mert ezt mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre mind e nagy veszedelmet, azonképen hozom rájuk mind azt a jót, a miket én ő felőlök mondok. ⁴³ És vesznek [még] mezőt e földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez emberek nélkül, barmok nélkül, [és] odaadatik a Káldeusok kezébe. ⁴⁴ Pénzen vesznek mezőket, és beírják a levélbe, és megpecsételik, és tanukat állítanak a

Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyi városokban és a síkföldi városokban és a dél felé való városokban, mert visszahozom az ő foglyaikat, azt mondja az Úr.

Chapter 33

¹ Másodszer is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő még fogva vala a tömlöcz pitvarában, mondván:
² Ezt mondja az Úr, a ki megteszi azt, az Úr, a ki megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő
³ neve. Kiálts hozzám és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlanokat, a
⁴ melyeket nem tudsz. Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak házai és a Júda királyának
⁵ házai felől, a melyek lerontattak kosokkal és fegyverrel. Mikor elmentek, hogy vívjanak a
Káldeusokkal, és hogy megtöltsék azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és
bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrejtettem az én orczámat a várostól az ő sok
⁶ gonoszságukért: Ímé, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom
⁷ nékik a békesség és hűség kincseit. És visszahozom Júdát és Izráelt a fogságból, és felépítem
⁸ őket, mint azelőtt. És megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel vétkeztek ellenem, és
megbocsátom minden bűneiket, a melyekkel vétkeztek ellenem, és a melyekkel gonoszul cselekedtek
⁹ ellenem. És ez a város leszen nékem híremre, nevemre, örömömrre, tisztességemre és dicséretemre
e földnek minden nemzetsége előtt, a kik hallják mindama jót, a melyet én cselekszem velök, és
¹⁰ félni és rettegni fognak mindama jóért és mindama békességért, a melyet én szerzek nékik! Ezt
mondja az Úr: Hallatszani fog még e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez, emberek
nélkül és barom nélkül való), a Júda városaiban és Jeruzsálem utczáiban, a melyek elpusztítottak
¹¹ és ember nélkül és lakó nélkül és oktalan állat nélkül vannak, Örömnök szava és vígasság szava,
vőlegény szava és menyasszony szava, és azoknak szava, kik ezt mondják: Dícsérjétek a Seregek
Urát, mert jó az Úr, mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik hálaáldozatot hoznak az Úr házába, mert
¹² visszahozom e föld népét a fogságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. Ezt mondja a Seregek
Ura: E pusztaság helyen, a melyen nincs ember és barom, és ennek minden városában pásztorok fognak
¹³ még lakozni, a kik az ő juhaikat terelgetik. A hegyi városokban, a síkföldi városokban, a dél
felől való városokban, a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban még juhnyájuk
¹⁴ fognak átmenni a számlálónak keze alatt, azt mondja az Úr. Ímé, eljönnek a napok, azt mondja
az Úr, és megbizonyítom az én jó szómat, a melyet az Izráel házának és a Júda házának szóltam.
¹⁵ Azokban a napokban és abban az időben sarjasztok Dávidnak igaz sarjadékat, és jogot és

igazságot szerez e földön.¹⁶ Azokban a napokban megszabadul a Júda, és bátorságban lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk.¹⁷ Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a Dávid férfi [sarjadék]a, a ki az Izráel házának székébe üljön.¹⁸ És a lévita papok férfi [sarjadék]a sem vész ki előlem, a ki égőáldozatot áldozzon, és ételáldozatot égessen, és véres áldozatot készítsen mindenkor.¹⁹ És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván:²⁰ Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében:²¹ Az én szolgálammal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, a ki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgálimmal.²² Mint az ég serege meg nem számlálható, és a tenger fövenye meg nem mérhető, úgy megsokasítom az én szolgáltnak, Dávidnak magvát, és a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak.²³ És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván:²⁴ Nem vetted észre, mit szóla e nép? mondván: A két nemzetséget, a melyet az Úr kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megútálták úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az.²⁵ Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek,²⁶ Jákóbnak és az én szolgáltnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, a ki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nékik.

Chapter 34

¹ Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, (mikor Nabukodonozor a babiloni király és az egész serege és a föld minden országa, a melyek az ő hatalma alatt valának, és a népek mind vívták vala Jeruzsálemet és minden városát) mondván:² Ezt mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mondd meg Sedékiásnak, a Júda királyának, és így szólj néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a babiloni király kezébe, és felgyújtja ezt tűzzel.³ És te el nem szaladsz az ő kezéből, hanem bizonynyal megfognak és kezébe adnak, és a te szemeid meglátják a babiloni királynak szemeit, és az ő szája a te száddal szól, és bemegy Babilonba.⁴ Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr te felőled: Nem halsz meg fegyver által.⁵ Békességben halsz meg, és a mint füstöltek a te atyáidnak, az előbbi királyoknak, a kik te előtted voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak téged: Jaj uram! Mert én szóltam e szót, azt mondja az Úr.⁶ És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a Júda királyának, mind e szavakat

⁷ Jeruzsálemben. A babiloni király serege pedig vívja vala Jeruzsálemet és Júdának minden városát, a melyek megmaradtak vala, [tudniillik] Lákist és Azekát, mert a Júda városai közül csak ezek

⁸ maradtak vala meg, mint erősített városok. Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak, minekutána Sedékiás király szövetséget köte az egész Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén

⁹ köztük. Hogy kiki bocsássa szabadon szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát a héber férfit és a

¹⁰ héber leányt, hogy senki ne szolgáltasson közöttük az ő Júdabeli atyjafiával. És engedelmeskedtek mindnyájan a fejedelmek és az egész nép, a kik szövetséget kötöttek, hogy kiki szabadon bocsássa az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltasson többé; és

¹¹ engedelmeskedtek és elbocsáták azokat. De azután elváltozának, és visszahozák a szolgákat és szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak vala, és őket szolgákká és szolgálóleányokká tevék.

¹² És lőn az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mondván: ¹³ Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, a melyen kihoztam őket Égyiptom földéről, a

¹⁴ szolgálatnak házából, mondván: Mikor a hét esztendő eltelik, kiki bocsássa el az ő héber atyjafiát, a ki néked eladatott vala és hat esztendeig szolgált téged; bocsássad őt magadtól szabadon. De nem

¹⁵ hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket sem hajtották erre. És ti ma megtértetek vala, és igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot hirdetvén az ő atyjafiának, és én előttem

¹⁶ szövetséget kötöttetek abban a házban, a mely az én nevemről neveztetett. De elváltoztatok, és beszennyeztétek az én nevemet, és kiki visszahozta az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, kiket egészen szabadon bocsátottatok vala, és igába vetettétek őket, hogy néktek szolgálítok és szolgáló

¹⁷ leányaitok legyenek. Azért ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki szabadságot hirdessen az ő atyjafiának és kiki az ő felebarátjának. Ímé, én hirdetek néktek szabadságot, azt mondja az Úr, a fegyverre, a döghalálra és az éhségre, és odaadlak titeket e föld minden országainak

¹⁸ útálatára. És odaadom a férfiakat, a kik megszegték az én szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait, a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet ketté vágának és átmenének

¹⁹ annak részei között, Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgákat és a

²⁰ papokat és a földnek minden népét, a kik átmentek a tulok részei között: Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és az ő holttestök ez égi madaraknak és a föld

²¹ vadainak lesznek eledelévé. Sedékiást, a Júda királyát és az ő fejedelmeit is odaadom az ő ellenségeiknek kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és a babiloni király seregének kezébe, a

²² mely eltávozik tőletek. Ímé, én parancsolok, azt mondja az Úr, és visszahozom őket e városra, és vívják azt, és beveszik és felgyújtják tűzzel, és pusztasággá teszem Júda városait, lakhatatlanokká.

Chapter 35

¹ Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jojakimnak, Jósias, Júda királya fiának idejében, mondván: ² Menj el a Rékábiták házához, és szólj velök, és vidd be őket az Úr házába, a kamarák egyikébe, és adj nekik bort inni. ³ És mellém vevém Jaazániát, Jeremiásnak fiát, ki fia vala Habasániának, és az ő rokonait és minden fiait és a Rékábiták egész háznépét. ⁴ És bevivém őket az Úr házába, a Hanán fiainak a kamarájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala, a mely a fejedelmek kamarája mellett vala, Mahásiásnak, Sallum fiának kamaráján felül, a ki az ajtónak őrizője vala. ⁵ És a Rékábiták háza népének fiai elé borral telt kancsókat és poharakat tevék, és ezt mondám nekik: Igyatok bort! ⁶ És felelének: Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta nekünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. ⁷ Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljeteek e földnek színén, a melyben ti jövevények vagytok. ⁸ És hallgattunk Jónadábnak a Rékáb fiának, a mi atyánknak szavára mindabban, a miket parancsolt nekünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a mi fiaink és a mi leányaink. ⁹ Se házakat ne építsünk, hogy [azokban] lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se vetésünk ne legyen nekünk. ¹⁰ Hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cselekedtünk, a mint nekünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. ¹¹ Mikor pedig feljőve Nabukodonozor, a babiloni király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálembe a káldeai sereg előtt és a Siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. ¹² És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ¹³ Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda férfiaiának és Jeruzsálem lakosainak: Nem veszitek-é fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? azt mondja az Úr. ¹⁴ Jónadábnak, a Rékáb fiának intései teljesedtek, a melyekkel megparancsolta az ő fiainak, hogy bort ne igyanak, és mindez ideig sem ittak [bort;] mert hallgattak az ő atyjok parancsolatjára; én is szóltam néktek; szóltam pedig jó reggel, de nem engedtetek nekem. ¹⁵ És elküldtem hozzátok minden én szolgálmat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém, mondván: Kérlek, kiki térjen meg az ő gonosz útjáról, jobbítsátok meg cselekedeteiteket, és idegen istenek után ne járjatok, hogy nekik szolgáljatok, és lakoztok a földön, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, de fületeket sem hajtátok reá, és nem hallgattatok reám. ¹⁶ Mivelhogy Jónadábnak, a Rékáb fiának fiai teljesítik az ő atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala nekik, e nép pedig nem hallgata reám; ¹⁷ Azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ímé, én rábocsátom Júdára és

Jeruzsálemnek minden lakóira mindama veszedelmet, a melyről szóltam nékik; azért mert szóltam nékik, de nem hallották, kiáltottam nékik, de nem feleltek. ¹⁸ A Rékábiták házának pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyátoknak parancsolatjára, és megtartottátok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, a mint ¹⁹ meghagyta volt néktek: Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Nem fogatkozik el Jónadábnak, a Rékáb fiának maradéka, a ki előttem álljon mindenkor.

Chapter 36

¹ És Jojákimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében is szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: ² Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked az Izráel és a Júda ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósiás ideje óta mind e napig. ³ Hátha meghallja a Júda háza mindazokat a veszedelmeket, a melyeket én néki szerezni szándékozom, hogy kiki megtérjen az ő gonosz útáról, és megbocsássam az ő bűnöket és vétkeket. ⁴ És előhívá Jeremiás Bárukot, a Néria fiát, és megírá Báruk a Jeremiás szája után a könyvbe mindama szókat, a melyeket az Úr szólott vala néki. ⁵ És parancsola Jeremiás Báruknek, mondván: Én fogoly vagyok, nem mehetek be az Úr házába. ⁶ Azért te menj be, és a könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában böjti napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyűlnek az ő városaikból, olvasd el nékik. ⁷ Hátha az Úr elé száll könyörgésük, és mindenki megtér az ő gonosz útáról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a melylyel szólt az Úr e nép ellen! ⁸ Báruk pedig, a Néria fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás próféta megparancsolta vala, elolvassván a könyvből az Úrnak szavát, az Úrnak házában. ⁹ És Jojákimnak a Jósiás fiának, Júda királyának ötödik esztendejében, a kilencedik hónapban böjtre hívták fel az Úr elé az egész Jeruzsálem népét és az egész népet, a mely Júda városaiból jött vala fel Jeruzsálembe. ¹⁰ És elolvasá Báruk a könyvből Jeremiás beszédeit az Úr házában Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a felső pitvarban, az Úr háza új kapujának nyílásában az egész nép hallatára. ¹¹ És hallá Mikeás, Gamáriának, a Sáfán fiának fia az Úrnak minden beszédét a könyvből. ¹² És leméne a király házába az írástudó szobájába, és ímé, ott ülnek vala mind a főemberek, Elisáma, az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbórnak fia, és Gamária, Sáfánnak fia, és Sedékiás, Hanániásnak fia, és a többi főember is. ¹³ És elbeszélé nékik Mikeás mindazokat, a melyeket hallott vala a könyvből, mikor

¹⁴ olvasá Báruk a nép hallatára. Azért elküldék mind a főemberek Jéhudit, a ki Natániának fia
 vala, a ki Selémiának fia vala, a ki Kusunak fia vala, Bárukhoz, mondván: A könyvet, a melyből
 olvastál a nép hallatára, vedd kezébe, és jövel. És kezébe vevé Báruk, a Néria fia a könyvet, és
¹⁵ elméne hozzájuk. És mondának néki: Ül le csak és olvasd azt a mi fülünk hallatára, és elolvasá
 Báruk fülök hallatára. ¹⁶ És mikor meghallák mind e szókat, megrettenve [tekintettek] egymásra,
 és mondának Báruknak: Bizony megjelentjük mind e szókat a királynak. ¹⁷ Bárukot pedig kérdezék,
 mondván: Jelentsd meg csak nekünk, mimódon írtad mind e szókat az ő szájából? ¹⁸ És monda
¹⁹ nékik Báruk: Szájával mondotta nékem mind e szókat, én pedig beírtam e könyvbe tintával. És
 mondának a főemberek Báruknak: Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok.
²⁰ És elmenének a királyhoz a pitvarba (és letevék a könyvet az írástudó Elisámának szobájában)
 és elmondák mind e szókat a király hallatára. ²¹ És elküldé a király Jéhudit, hogy hozza el a
 könyvet; azért elhozá azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvasá azt Jéhudi a király hallatára
 és mindama főemberek hallatára, a kik a király előtt állnak vala. ²² A király pedig a téli házban
 ül vala a kilenczedik hónapban, és a tűz ég vala előtte. ²³ És mikor Jéhudi három vagy négy levelet
 elolvasott vala, elmetélé azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajítá, a mely a tűzhelyen vala,
²⁴ míg nem az egész könyv megége a tűzben, a mely a tűzhelyen vala. Nem rettentek meg, sem
 ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi szolgája, a kik hallják vala mind e szókat.
²⁵ Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem
²⁶ hallgata rájuk. Hanem meghagyá a király Jerákmeélnek, a Hammélek fiának, és Sérájának, az
 Azriel fiának, és Selémiának, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárukot, az írástudót, és Jeremiás
 prófétát, de az Úr elrejté őket. ²⁷ Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégette vala
 a könyvet és a beszédek, a melyeket Báruk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: ²⁸ Térj vissza,
 végy magadnak más könyvet, és írd bele mind az elébbi szókat, a melyek az elébbi könyvben
 valának, a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett. ²⁹ És Jojákimnak, a Júda királyának mondd
 meg: Ezt mondja az Úr: Te égetted meg a könyvet, mondván: Miért írtál ilyen szókat bele:
³⁰ Bizonyosan eljő a babiloni király, és elveszti e földet, és kipsztít belőle embert és állatot?
 Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda királya felől: Nem lesz néki, a ki a Dávid székébe
³¹ üljön, és az ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig a dérré. És megbüntetem őt, és
 az ő magvát, és az ő szolgáit az ő bűneikért, és rájuk bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárookra és
³² Júdának férfaira mind azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik, de nem hallgattak meg.

Azért más könyvet vőn Jeremiás, és adá azt Báruknek, az írástudó Néria fiának, és beírá abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett vala a tűzben. És több dolgot is íranak bele, hasonlókat az [elébbiekhez.]

Chapter 37

¹ Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiásnak fia, Kónia helyett, a ki Jojákimnak fia vala, kit Nabukodonozor, a babiloni király királylyá tett vala Júdának földében. ² De nem hallgatá sem ő, sem az ő szolgálái, sem a föld népe az Úrnak szavát, a melyet szólott vala Jeremiás próféta által. ³ És elküldé Sedékiás király Júkált, Selémiának fiát, és Sofóniást, Mahásiás papnak fiát Jeremiás prófétához, mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk az Úrnak, a mi Istenünknek. ⁴ Jeremiás pedig be- és kimegy vala a nép között, mert még nem vetették vala őt be a tömlöczbe. ⁵ A Faraó serege pedig kijött Égyiptomból, és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet. ⁶ És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: ⁷ Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, a ki elküldött titeket én hozzám, hogy megkérdézzetek engem: Ímé, a Faraó serege, a mely kijött a ti segítségetekre, visszamegy Égyiptom földébe. ⁸ És visszatérnek a Káldeusok, és ostromolják e várost, és beveszik azt, és megégetik tűzzel. ⁹ Ezt mondja az Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyoson elmennek mi rólunk a Káldeusok; mert nem mennek el. ¹⁰ Mert ha a Káldeusoknak egész seregét megveritek is, a kik ostromolnak titeket, és közülök [csak] néhány megsebesült marad is: valamennyi felkél az ő sátorából, és megégetik e várost tűzzel. ¹¹ És mikor a Káldeusok serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serege miatt, ¹² Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, menvén a Benjámin földére, hogy osztályrészt kapjon onnan a nép között. ¹³ Mikor pedig ő a Benjámin kapujához [ére] és ott vala egy őr, a kinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, a ki Hanániásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát, és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! ¹⁴ És monda Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz; de nem hallgata rá. ¹⁵ És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt a fejedelmekhez. És a fejedelmek megharaguvának Jeremiásra, és megverették őt, és veték a fogházba az írástudó Jónatán házába: mert azt rendelték vala fogháznak. ¹⁶ Mikor Jeremiás a tömlöczbe és a börtönbe juta, és sok napig vala ott Jeremiás; ¹⁷ Akkor elküldé Sedékiás király és előhozatá őt, és megkérdé az a király a maga házánál titkon, és monda: Van-é kijelentésed az Úrtól? Akkor monda Jeremiás:

Van! És [azt is] mondá: A babiloni király kezébe adatol. ¹⁸ Azután monda Jeremiás Sedékiás királynak: Mít vétettem ellened és a te szolgálid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettetek engem? ¹⁹ És hol vannak a ti prófétáitok, a kik prófétáltak néktek, mondván: Nem jő el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen? ²⁰ Most halld csak, uram király, és hallgasd meg az én könyörgésemet, és ne küldj engem vissza az írástudó Jónatán házába, hogy ott ne haljak meg. ²¹ Parancsolta azért Sedékiás király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és adjanak néki naponként egy-egy darab kenyeret a sütők utcájából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

Chapter 38

¹ De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliás Passúrnak fia, és Jukál a Selémiás fia, és Passúr a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás az egész népnek, mondván: ² Ezt mondja az Úr: A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt, éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a Káldeusokhoz, él, és az ő élete nyereség lesz néki és él. ³ Ezt mondja az Úr: Bizonynyal a babiloni király seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. ⁴ És mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd meg ezt az embert, mert megerőtleníti a vitézek kezeit, a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeit, hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére. ⁵ És monda Sedékiás király: Ám a ti kezetekben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. ⁶ Azért elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. ⁷ És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, a ki udvari szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámín-kapuban ül vala. ⁸ Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: ⁹ Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, a mit Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban. ¹⁰ Parancsola azért a király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harmincz embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. ¹¹ Vön azért Ebed-Melek magához [harmincz] embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hozza onnét régi ruhadarabokat

és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. ¹² És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. ¹³ Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában. ¹⁴ Elküldé pedig Sedékiás király, és magához hozatá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Úrnak házában, és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! ¹⁵ Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? és ha tanácsot adok, nem hallgatsz rám. ¹⁶ És megesküvék Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él az Úr, a ki teremtette nekünk e lelket, hogy nem öllek meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe, a kik keresik a te lelkedet! ¹⁷ Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked, és e város nem égettetik meg tûzzel, hanem élsz te és a te házad népe. ¹⁸ Ha pedig nem mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tûzzel, te sem szaladsz el kezökből. ¹⁹ Monda Sedékiás király Jeremiásnak: Félek én a Júdabeliektől, a kik átszöktek a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem, és csúfoskodnak rajtam! ²⁰ És monda Jeremiás: Nem adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a melyet én mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. ²¹ Ha pedig te kimenni nem akarsz: ez a szó, a melyet megjelentett nekem az Úr: ²² Ímé, minden asszony, a ki megmaradt vala a Júda királyának házában, kivitetik a babiloni király fejedelmeihez; és ezt mondják azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek rajtad a te jóakaró embereid, a te lábaid [most] beragadtak a sárba, ők [pedig] visszafordultak. ²³ Azért minden feleségedet és gyermekedet kiviszik a Káldeusoknak, te sem menekedel meg kezökből, hanem megfogatol a babiloni király kezével, és e várost felégeti tûzzel. ²⁴ Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: Senki se tudjon e szókról, és nem halsz meg! ²⁵ Ha meghallják a fejedelmek, hogy beszéltem veled, és eljönnek hozzád és ezt mondják néked: Mondd meg csak nekünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? ²⁶ Ezt mondd nekik: Alázatosan könyörgék a királynak, hogy ne vitessen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak ott. ²⁷ És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz és megkérdeék őt, és egészen úgy felele nekik, a mint a király parancsolta vala: és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. ²⁸ És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában mind a napig, a melyen belevék Jeruzsálemet, és ott vala, mikor belevék Jeruzsálemet.

Chapter 39

¹ Sedékiásnak, a Júda királyának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban eljőve Nabukodonozor, a babiloni király és egész serege Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. ² Sedékiás tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban, a hónap kilenczedikén ledűle a város [kőfala.]

³ És bemenének a babiloni király fejedelmei mind és leülének a középső kapuban: Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó, Sársekim, Rabsáris, Nergál-Sarézer, Rabmág és mind a többi fejedelmei a babiloni királynak. ⁴ És mikor meglátta vala őket Sedékiás, a Júda királya és mind a vitézlő férfiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városhból a király kertjén át az ajtón, a két kőfal között, és kimenének a pusztába vivő úton. ⁵ És űzék őket a káldeai seregek, és elfogák Sedékiást Jerikhó pusztájában, és elhozák őt és elvivék Nabukodonozornak, a babiloni királynak Riblába, Hamát földére, és ítéletet monda rája. ⁶ És megölé a babiloni király Sedékiásnak fiait szeme láttára Riblában, és Júdának minden nemeseit is megölé a babiloni király. ⁷ A Sedékiás szemeit pedig kitolatá, és vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba. ⁸ A király házát pedig és a nép házait felgyújták a Káldeusok tűzzel, és Jeruzsálem kőfalait leronták. ⁹ A nép többi részét pedig, a mely a városban maradt vala: és a szökevényeket, a kik hozzá szöktek vala, a nép többi részét, a még megmaradottakat elvivé Nabuzáradán, a poroszlók feje, Babilonba. ¹⁰ A nép szegényeit pedig, a kiknek semmijök sem vala, ott hagyá Nabuzáradán, a poroszlók feje, Júda földében, és ada nékik szőlőket és szántóföldeket azon a napon. ¹¹ Jeremiás felől pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király Nabuzáradánnak, a poroszlók fejének, mondván: ¹² Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz néki, hanem azt cselekedd vele, a mit ő akar. ¹³ És elküldé Nabuzáradán, a poroszlók feje, és Nebusázban, Rabsáris és Nergál-Sarézer, Rabmág és a babiloni királynak több főembere. ¹⁴ Elküldének, [mondom,] és elhozák Jeremiást a tömlöcz pitvarából, és rábízák őt Gedáliásra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára, hogy haza vigye őt, és lakozzék a nép között. ¹⁵ Az Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz pitvarában fogva vala, mondván: ¹⁶ Menj el, és szólj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondott beszédeimet, és azon a napon szemeid előtt lesznek azok. ¹⁷ És azon a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr, és nem adatul amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. ¹⁸ Hanem bizonyára megszabadítlak téged, nem esel

el fegyver miatt, és a lelked zsákmányul lesz néked, mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

Chapter 40

¹ Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá őt Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is lánczokkal vala megkötözve a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok között, a kik Babilonba vitetnek vala. ² És a poroszlók feje elvivé Jeremiást, és monda néki: Az Úr, a te Istened rendelte ezt a büntetést e hely ellen. ³ És ráhozta és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta vala. Mert vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az ő szavára, azért teljesedett be ti rajtatok e dolog. ⁴ Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a láncztól, a mely a te kezeiden van; ha tetszik néked Babilonba jőnod, jőjj velem, nékem pedig gondom lesz reád, ha pedig nem tetszik néked, hogy eljőjj velem Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előtted van, a hova jobbnak és helyesebbnek látszik menned, menj oda. ⁵ (De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj vissza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, a kit a babiloni király tisztartóvá tett Júda városaiban, és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik menned, oda menj. És ada a poroszlók feje néki étket és ajándékot, és elbocsátá őt. ⁶ És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. ⁷ És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik, hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette tisztartóvá az országban, és hogy reá bízta a férfiakat és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit azok közül, a kik Babilonba el nem vitettek vala; ⁸ Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel, Natániának fia, és Jóhanán és Jónatán, Káreának fiai, és Serája, Tankumetnek fia, és a netofáti Efainak fiai, és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. ⁹ És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvék nekik és az ő embereiknek, mondván: Ne féljete a Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatok e földön és szolgáltatok a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. ¹⁰ És én ímé Mispában lakom, hogy szolgálatokra álljak a Káldeusoknak, a kik eljönnek hozzánk, ti pedig szedjete össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezteket edényeitekbe, és lakjatek a ti városaitokban, a melyeket elfoglaltatok. ¹¹ És mindazok a Júdabeliek is, a kik a Moábitáknál, az Ammon fiainál, az Edomitáknál, és a kik akármely tartományban valának, meghallák, hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette előttök tisztartóvá. ¹² Azért haza jövének mindnyájan a Júdabeliek mindenünnen, a hova elfutottak vala, és eljövének a

Júda földébe Gedáliáshoz Mispába, és bort és igen sok gyümölcsöt szerzenek össze. ¹³ És Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének Gedáliáshoz Mispába. ¹⁴ És mondának néki: Nem tudod-é, hogy Baálsiz, az Ammoniták királya elküldötte Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hive azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia. ¹⁵ Jóhanán pedig, Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában, mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te életedet? Hiszen a ¹⁶ Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala, mind eloszlanak, és Júdának maradéka is elvész. És monda Gedáliás, Ahikámnak fia Jóhanánnak, a Kárea fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot szólasz Ismáel felől!

Chapter 41

¹ És a hetedik hónapban csakugyan eljőve Ismáel, Natániának, Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből és a király főemberei közül való vala, és tíz férfiú vele Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és együtt étkezének Mispában. ² És felkele Ismáel, Natániának fia és a tíz férfiú, a kik vele valának, és megölelék Gedáliást, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát szablyával, és megölelé őt, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön! ³ És mindazokat a Júdabelieket is, a kik Gedáliással valának Mispában, és a Káldeusokat is, a kik ott találtatának, [tudniillik] a vitézlő embereket, megölelé Ismáel. ⁴ Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még mikor senki sem tudta azt: ⁵ Férfiak jövének Sikemből, Silóból és Samariából: nyolczvan férfiú levágott szakállal, megszagatott ruhában és bevagdalt [testtel,] kezökben ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában. ⁶ És kiméne eléjük Ismáel, Natániának fia Mispából, menés közben is sírván. És mikor eléjük ért vala, monda nékik: Jertek el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához. ⁷ És mikor bementek vala a városba, megölelé őket Ismáel, Natániának fia, [és hányá őket] az árokba, ő és a férfiak, a kik vele valának. ⁸ De tíz ember találtaték ő közöttük, a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert kincsünk van nekünk a mezőn, búza és árpa, olaj és méz és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket az ő atyjokfiaival. ⁹ Az árok pedig, a melybe behányá Ismáel mindamaz emberek holttestét, a kiket megöle Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala Baása ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának fia megtölté ezt a megölettekkel. ¹⁰ És fogságra vivé el Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala, a király leányait és az egész népet, a mely Mispában hagyatott vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók feje Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott

vala; foglyul ejté azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy az Ammon fiaihoz menjen.

¹¹ És meghallá Jóhanán, Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel, Natániának fia cselekedett vala. ¹² És magokhoz vevék mind az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy víznél, a mely Gibeonnál vala. ¹³ És mikor meglátta vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhanánt, Káreának fiát és a seregek minden vezetőjét, a kik vele valának, megörüle. ¹⁴ És visszatére az egész nép, a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és elméne Jóhanánhoz, Káreának fiához. ¹⁵ Ismáel pedig, Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhanán elől, és az Ammon fiaihoz méne. ¹⁶ És magához vevén Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából, miután ez megöle Gedáliást, Ahikámnak fiát, az erős férfiakat, vitézeket és asszonynépeket és gyermekeket és udvari szolgálkat, a kiket visszahozott vala Gibeonból: ¹⁷ Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál, a mely közel vala Betlehemhez, hogy elmenjenek és bemenjenek Égyiptomba, ¹⁸ A Káldeusok miatt, mert félnek vala tőlök, mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön.

Chapter 42

¹ Eljöve pedig a csapatoknak minden tisztje, és Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának fia, és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, ² És mondának Jeremiás prófétának: Hallgasd meg alázatos kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te Istenednek mind e maradékért; mert kevesen maradtunk meg a sokaságból, mint a te szemeid [jól] látnak minket; ³ És jelentse meg nekünk az Úr, a te Istened az utat, a melyen járjunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk. ⁴ És monda nekik Jeremiás próféta: Meghallottam. Ímé, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti beszédeitek szerint, és mindazt, a mit felel az Úr néktek, megjelentem néktek, el nem titkolok semmit tőletek. ⁵ Ők pedig mondának Jeremiásnak: Az Úr legyen ellenünk tökéletes és igaz tanúbizonyosság, ha nem mind ama beszéd szerint cselekszünk, a melylyel elküld téged mi hozzánk az Úr, a te Istened. ⁶ Ha jó, ha rossz, hallgatni fogunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, a melyért mi téged ő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert mi hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára. ⁷ Lőn pedig tíz nap múlva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak. ⁸ És odahívá Jóhanánt, Káreának fiát, és a

⁹ seregeknek minden tisztjét, a kik vele valának, és az egész népet kicsinytől fogva nagyig. És monda nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem, hogy megjelentsem

¹⁰ előtte a ti könyörgéseiteket: Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítlek titeket és el nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a gonoszt, a mit cselekedtem

¹¹ veletek. Ne féljete a babiloni királytól, a kitől [most] féltek, ne féljete tőle, azt mondja az Úr;

¹² mert veletek vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak titeket az ő kezéből. És irgalmasságot cselekszem veletek, hogy irgalmas legyen hozzátok, és lakni hagyjon titeket a ti

¹³ földetekén. De ha ti ezt mondjátok: Nem lakunk e földön, nem hallgatván az Úrnak, a ti

¹⁴ Isteneteknek szavára, Mondván: Nem! hanem Égyiptom földére megyünk be, a hol nem látunk

¹⁵ harcot és nem hallunk trombitaszót, és kenyeret nem éhezünk, és ott lakozunk: Most azért halljátok meg az Úrnak szavát, Júdának maradékai! Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ha ti [csak] orczáitokat fordítjátok [is úgy], hogy bemenjete Égyiptomba, és bementek, hogy ott

¹⁶ tartózkodjatek: Akkor a fegyver, a melytől ti féltek, legott utólér benneteket Égyiptom földén,

¹⁷ és az éhség is, a mitől rettegetek, körülvesz titeket Égyiptomban, és ott haltok meg. Mert az lesz, hogy mindazok a férfiak, a kik [úgy] fordítják orczájokat, hogy bemenjenek Égyiptomba, hogy ott tartózkodjanak, meghalnak fegyver, éhség és döghalál miatt, és egy sem marad meg közülök, és

¹⁸ nem szabadul meg a veszedelemtől, a melyet én bocsátok reájok. Mert ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Miképen kiömlik az én haragom és búsulásom Jeruzsálem lakosaira, azonképen kiöntöm az én haragomat ti reátok, ha bementek Égyiptomba; és lesztek [ott] átok, csuda, szidalom,

¹⁹ gyalázat, és többé nem látjátok e helyet! Az Úr szólott hozzátok, oh Júdának maradékai! Ne

²⁰ menjete Égyiptomba; jól tudjátok meg, hogy bizonyoságot tettem ma ellenetek. Mert magatokat csaljátok meg a ti szívetekben: mert ti küldöttetek engem az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mondván: Könyörögj az Úrnak, a mi Istenünknek, és a mint szól az Úr, a mi Istenünk, úgy jelentsd meg

²¹ nekünk, és akképen cselekszünk. Mikor pedig ma megjelentem néktek, nem hallgattok az Úrnak,

²² a ti Isteneteknek szavára és egyáltalán azokra, a melyekért engem ti hozzátok küldött. Most azért tudjátok meg jól, hogy fegyverrel, éhséggel és döghalállal haltok meg a helyen, a hová kívánczotok menni, hogy ott tartózkodjatek.

Chapter 43

¹ És a mint Jeremiás teljesen elmondta az egész népnek az Úr, az ő Istenök minden rendelését, melyekért az Úr, az ő Istenök küldötte vala ő hozzájuk, mindazokat a rendeléseket, [mondom,]²
 Akkor monda Azariás, Hosájának fia, Jóhanán, Káreának fia, és valamennyi kevély férfiak, mondván Jeremiásnak: Hazugságot szólsz te, nem küldött téged az Úr, a mi Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek be Égyiptomba, hogy ott tartózkodjatok.³ Hanem Báruk, Nériának fia izgat téged mi ellenünk, hogy minket a Káldeusok kezébe adjon, hogy megöljenek minket, és vitessenek Babilonba.
⁴ És nem hallgata Jóhanán, Káreának fia, sem a seregnek valamennyi tisztje, sem az egész nép az Úr szavára, hogy a Júda földén maradjanak.⁵ Hanem elvivé Jóhanán, Káreának fia, és a seregnek minden tisztje Júdának egész maradékát, a kik visszajöttek vala mindama nemzetek közül, a hová kiűzettek vala, hogy lakozzanak Júdának földében.⁶ A férfiakat és az asszonyokat, a gyermekeket és a király leányait és minden lelket, a melyet Nabuzaradán, a poroszlók feje hagyott vala Gedáliással, Ahikámnak, Sáfán fiának fiával, és Jeremiás prófétát és Bárukot, Nériának fiát.⁷ És elmenének Égyiptomnak földébe, mert nem hallgattak az Úr szavára, és bemenének Táfnesig.⁸ És szóla az Úr Jeremiásnak Táfnesben, mondván:⁹ Végy a kezedbe nagy köveket, és rejtse el azokat a sárba, a tégláégetőkemenczébe, a mely a Faraó házában ajtajában van Táfnesben, a Júdabeli emberek szeme láttára.¹⁰ És ezt mondd nekik: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én elküldök és felhozom Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és az ő székét e kövekre teszem, melyeket elrejtettem, és azokra vonja fel az ő sátorát.¹¹ És betör, és megveri Égyiptom földét, a ki halálra való, halálra, és a ki rabságra, rabságra, és a ki fegyverre, fegyverre [jut.]¹² És tüzet gyújtok Égyiptom isteneinek házaiban, és felégeti azokat, és foglyokká teszi őket, és magára ölti Égyiptom földét, miképen a pásztor magára ölti ruháját, és kimegy onnan békességgel.¹³ És Bethsesemesnek, a mely Égyiptom földében van, faragott képeit lerontja: és Égyiptom isteneinek házait tüzzel felégeti.

Chapter 44

¹ Az a szó, a mely lőn Jeremiáshoz, minden Júdabeliek felől, a kik laknak vala Égyiptom földében, a kik laknak vala Migdolban, Táfnesben, Nófban és Pátrosz földében, mondván:² Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ti láttátok mindazt a veszedelmet, melyet ráhoztam volt Jeruzsálemre és Júdának minden városaira, és ímé, azok most pusztává lettek, és senki sem lakozik

³ bennök. Az ő gonoszságokért, a melyet cselekedtek, hogy felingereljenek engem, elmenvén, hogy áldozatot vigyenek és szolgáljanak az idegen isteneknek, a kiket ők nem ismernek vala, sem ti, sem a ti atyáitok. ⁴ És elküldöttem hozzátok minden szolgálmat, a prófétákat, és pedig jó reggel ⁵ küldém el, mondván: Kérlek, ne cselekedjétek ez útálatos dolgot, a mit gyűlölök. De nem hallgattak, és a fülöket sem hajtották arra, hogy megtérjenek az ő gonoszságokból, és idegen isteneknek ne áldozzanak. ⁶ Azért kiömlött az én bosszúm és az én haragom, és felgerjedt Júda ⁷ városaiban és Jeruzsálem utczáin, és pusztasággá és sivataggá lőnek mind e napig. Most azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Miért szereztek nagy veszedelmet a ti lelketek ellen, hogy kipusztítsatok közületek férfit és asszonyt, gyermeket és csecsemőt Júda kebeléből, ⁸ hogy magatoknak még csak maradékot se hagyjatok; Ingerelvén engem a ti kezeitek alkotásaival, áldozván az idegen isteneknek Égyiptom földén, a melyre ti tartózkodni jöttetek be, hogy veszedelmet szereztek magatoknak, és hogy átokban és gyalázatban legyetek e földnek minden nemzeténél? ⁹ Vajjon elfelejtkeztek-é a ti atyáitok gonoszságairól és a Júda királyainak gonoszságairól és az ő feleségeiknek gonoszságairól és a ti gonoszságaitokról, a ti feleségeiteknek gonoszságairól, a ¹⁰ melyeket Júdának földén cselekedtetek és Jeruzsálemnek utczáin? Nem alázták meg magokat mind e mai napig se, és nem féltek, sem az én törvényem szerint nem jártak, sem az én ¹¹ parancsolataim szerint, a melyeket elötökbe és a ti atyáitok elébe adtam. Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én ellenetek fordítom orczámat veszedelemre, és hogy az egész ¹² Júdát kipusztítsam. És felveszem Júdának maradékát, a kik magok elé tûzték, hogy bemennek Égyiptom földre, hogy ott lakozzanak, és mindnyájan megemésztetnek Égyiptom földén, elesnek fegyver miatt, megemésztetnek éhség miatt, kicsinytől fogva nagyig: fegyver és éhség miatt halnak ¹³ meg, és átokká, csudává, szidalommá és gyalázattá lesznek. És megfenyítem azokat, a kik Égyiptom földében lakoznak, miképen megfenyítettem a Jeruzsálem[beliek]et fegyverrel, éhséggel ¹⁴ és döghalállal. És a Júda maradékai közül, a kik ide jöttek, hogy Égyiptom földében tartózkodjanak, senki sem menekül és szabadul meg, hogy visszatérjen Júdának földébe, a hova lelkök hajtja őket, hogy oda visszatérjenek és ott lakozzanak; mert nem térnek vissza, hanem csak ¹⁵ a kik menekülnek. És felelének Jeremiásnak mindama férfiak, a kik tudják vala, hogy az ő feleségeik az idegen isteneknek áldozának, és mindazok az asszonyok, a kik ott állnak vala nagy ¹⁶ tömegben, és az egész nép, a mely Égyiptom földén, Pátroszban lakozik vala, mondván: Abban ¹⁷ a dologban, a mi végett szóltál nekünk az Úr nevében, nem hallgatunk reád; Hanem csak azt cselekeszszük, a mit mi a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölő áldozatot viszünk az ég királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen cselekedtünk mi és a mi atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemnek utczáin, mert akkor beteltünk kenyérrrel, és jó

18
dolgunk volt, és semmi rosszat nem láttunk. De a mióta nem áldozunk többé az ég királynéjának füstöléssel, és nem viszünk néki italáldozatot: mindenben szűkölködünk, és fegyver és éhség miatt

19
emésztetünk. És hogyha mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki italáldozatot viszünk: vajjon a mi férjeink híre nélkül csinálunk-é néki bélesek, hogy őt tiszteljük, és néki itali áldozatot

20
vigyünk? Szóla azért Jeremiás az egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és az egész

21
népnek, a kik e szót felelték néki, mondván: Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és Jeruzsálem utczáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe:

22
nem arról emlékezett-é meg az Úr, és nem az jutott-é néki eszébe? És nem szenvedhette tovább az Úr a ti cselekedeteitek gonoszságát, az útálatosságok miatt, a melyeket cselekedtetek, és pusztasággá lett a ti földetek és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja mind e napig,

23
A miatt, hogy füstölve áldoztatok, és vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az Úr szavára, és az ő törvénye és az ő parancsolatai és az ő tanúbizonyságai szerint nem jártatok, azért következett

24
ti reátok ez a veszedelem mind e napig. Monda továbbá Jeremiás az egész népnek és az összes

25
asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, kik Égyiptom földén vagytok.

Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Ti és a ti feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és végbevittétek a ti kezeitekkel, mondván: Bizonyára teljesítjük a mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk az ég királynéjának, hogy füstölve áldozunk, és néki italáldozatot vigyünk. Megerősítvén

26
megerősítettétek a ti fogadásaitokat, és megcselekedvén megcselekedtétek a ti fogadásaitokat.

Azért halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júda[beliek,] a kik Égyiptom földében lakoztok: Ímé, én az én nagy nevemre megesküdtem, azt mondja az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja

27
az én nevemet kiejteni, mondván: Él az Úr Isten, egész Égyiptom földén! Ímé, én vigyázok reájok az ő kárukra és nem javukra, és megemésztetik Júdának minden férfija, a kik Égyiptom földén

28
vannak, fegyver miatt, éhség miatt, mígnem mind elfogynak. De a kik a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Égyiptom földéről Júdának földére, szám szerint kevesen, és mind megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Égyiptom földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik

29
szó teljeseedik be, az enyém-é vagy az övék? És ez lesz néktek a jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlak titeket ezen a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak az én beszédeim

30
a reátok következő veszedelem felől. Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom Faraó Ofrát, Égyiptom királyát az ő ellenségeinek kezébe és az ő lelkét keresők kezébe, miképen odaadtam Sedékiást, a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az ő ellenségének és az ő lelkét keresőnek kezébe.

Chapter 45

¹ Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla Báruknek, Néria fiának, mikor ő könyvbe írta e szót Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósiás, Júdabeli király fiának negyedik esztendejében, mondván: ² Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk: ³ Ezt mondottad: Jaj mostan nékem, mert az Úr az én bánatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én fohászkozásomban, és nyugodalmat nem találtam. ⁴ Ezt mondd néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én felépíttettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam, kiszaggatom, és pedig az egész földön. ⁵ És te kivánsz-é magadnak nagyokat? Ne kívánj; mert ímé én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden helyen, a hová elmegy.

Chapter 46

¹ Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás prófétának a pogányok felől; ² Égyiptom felől, a Nékó Faraónak, Égyiptom királyának serege felől, a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala, a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében: ³ Készítsetek vértet és paizst, és induljatok a harcra. ⁴ Nyergeljétek a lovakat, és üljetek fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítsátok a kopját, öltsetek fel a pánczélok. ⁵ Mit látok? Ők megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! Mindenfelől félelem, azt mondja az Úr. ⁶ Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes folyó mellett legyőzetnek és elhullanak. ⁷ Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizű folyamok? ⁸ Égyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyamok, mert ezt mondja: ⁹ Felmegyek, ellepem a földet, elvesztem a várost és a benne lakókat. Jöjjetek fel lovak, és zörögjétek szekerek, jöjjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a Lidiabeliek, a kik kézövet viselnek! ¹⁰ Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemészt és jól lakik és megrészegül az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó mellett. ¹¹ Menj föl Gileádba, és végy balsamot te szűz, Égyiptomnak leánya: hiába sokasítod az orvosságokat, nincs gyógyír számodra! ¹² Hallották a pogányok a te gyalázatodat, és a te kiáltásoddal betelt a

13 föld, mert vitéz vitézbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el. Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szólott, Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövele felől az Égyiptom

14 földének megverésére: Hirdessétek Égyiptomban és híreszteljétek Migdólban, híreszteljétek Nófban és Táfnesben, és ezt mondjátok: Allj elő, és készítsd fel magadat, mert fegyver emészti

15 meg a te kerületeidet. Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette

16 el őket. Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népünkhöz és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elől. Ezt

17 kiáltják akkor: A Faraó, Égyiptom királya, a háborúság[nak] [királya,] elhaladta a rendelt időt. 18 Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek Ura, hogy mint a Táborhegy [áll] a hegyek

19 között, és mint a Kármel a tenger között, úgy jő el. Készíts magadnak elköltözésre való

20 edényeket, Égyiptom leányának lakosa, mert Nóf elpusztul és megég, lakatlanná lesz. Szép

21 üszötínő Égyiptom, [de] pusztulás tör reá észak felől. Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt borjúk, de ők is meghátrálnak, egyetemlegesen elfutnak, meg nem állanak, mert

22 romlásuk napja jön reájok, az ő megfenyítettésök ideje. Az ő szava mint a csúszó kígyóé, mert

23 nagy sereggel indulnak, és szekerczékkel jönnek ellene, mint a favágók. Kivágják az ő erdejét, azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok.

24 Megszégyenül Égyiptom leánya, északi nép kezébe jut. Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem Nó- Ammont és a Faraót és Égyiptomot és az ő isteneit és királyait,

25 mind a Faraót, mind azokat, a kik bíznak benne. Odaadom őket az ő lelkök keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, és az ő szolgálóinak kezébe; de azután úgy

26 lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel, mert ímé, én megszabadítlak téged messziről, és a te magodat is az ő fogságuk földéről, és

27 visszatér Jákób és megnyugszik és békességben lesz, és nem lesz, a ki megijeszze. Ne félj te, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kivettem téged, néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged ítélettel, mert

28 nem hagyhatlak teljesen büntetés nélkül.

Chapter 47

¹ Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának a Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó Gázát. ² Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, [és olyan] lesz, [mint] a kiáradott folyó, és elárasztja a földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa ordít. ³ Ménei patáinak csattogó hangjától, szekereinek zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak az atyák a fiakra erejük ellankadása miatt. ⁴ És a nap miatt, mely eljött, hogy elpusztítsa egész Filiszteát, kivágja Tírust és Szidont [és] segítségének minden megmaradt [töredékét,] mert az Úr elrontja Filiszteát, a Káftor szigetének maradékát. ⁵ Kopaszság lepte meg Gázát, Askalon elnémult, maradéka az ő völgyüknek: meddig vagdalod magadat? ⁶ Oh szabljája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! ⁷ Miképen nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.

Chapter 48

¹ Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Jaj Nébónak, mert elpusztított; megszégyenült, bevétellett Kirjátaim, Misgáb megszégyenült és elnémult. ² Nincs már dicsősége Moábnak Hesbonban, gonoszt gondoltak ő ellene, [mondván:] Jertek el és vesszük el őt, ne legyen nemzetség! Madmen te is elnémulsz, fegyver jár nyomodban! ³ Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból: pusztulás és nagy romlás! ⁴ Elnyomorodott Moáb, kicsinyei sikoltva kiáltanak. ⁵ Mert a Luhit hágóján siralmat siralom ér, mert Horonáim lejtőin az ellenség hallatja vészkiáltását. ⁶ Fussatok, mentsétek meg lelketeket, és legyetek mint a hangafa a pusztában! ⁷ Mivelhogy a te bizodalmad marháidban és kincseidben volt, te is bevétellett, és Kámós fogságra megy papjaival, fejedelmeivel együtt. ⁸ És rátör a pusztító minden városra, egy város sem menekedik meg, és elvész a völgy, és feldúlatik a síkság, a mint megmondta az Úr. ⁹ Adjatok szárnyat Moábnak, hogy repülvén elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki sem lakik azokban. ¹⁰ Átkozott, a ki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a vértől! ¹¹ Nyugodtan élt Moáb gyermekségétől fogva, és pihent az ő seprejében, és edényből-edénybe nem öntötték és fogságra sem ment, azért maradt meg az íze rajta, és nem változott el az ő szaga. ¹² De ímé eljönnek

a napok, azt mondja az Úr, és rablókat bocsátok reá, a kik megrabolják őt, és megüresítsék edényeit, palaczkjait pedig összetörjék. ¹³ És megszégyenül Moáb Kámós miatt, a mint megszégyenült Izráel háza Béthel miatt, a melyben bizodalma volt. ¹⁴ Mimódon mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harcra? ¹⁵ Elpusztul Moáb, városai fellobbannak, válogatott ifjai pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! ¹⁶ Közel van Moáb veszedelme, ihol jő és igen siet az ő veszedelme! ¹⁷ Bánkódjatok miatta mindnyájan, a kik körülte vagytok, és mindnyájan, a kik ismeritek az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős vessző, a dicső pálcza! ¹⁸ Szállj le a dicsőségből és ülj szomjan Dibonnak megmaradt leánya, mert a Moáb pusztítója feljött ellened, elrontja a te erősségeidet. ¹⁹ Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd meg a futót és a menekülőt, [és] ezt mondd: Mi történt? ²⁰ Megszégyenült Moáb, mert megtört. Ordítsatok és kiáltatok! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztított Moáb! ²¹ Mert rájött az ítélet a sík földre; Hólonra, Jására és Mefátra. ²² És Dibonra, Nébóra és Beth-Diblátaimra. ²³ És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-Meonra. ²⁴ És Kirjátra, Boczrára és Moáb földének minden messze és közel való városaira. ²⁵ Letöretett a Moáb szarva, és karja levágatott, azt mondja az Úr. ²⁶ Részegítsétek le őt, mert hősködött az Úr ellen, és heverjen Moáb az ő okadásában, és legyen csúfság ő is. ²⁷ Vajjon nem csúfod volt-é néked az Izráel? Avagy a lopók között találtatott, hogy mikor szólottál felőle, kevélyen hánytad magadat? ²⁸ Hagyjátok el a városokat, és lakjatok a kösziklákban, Moáb lakosai, és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján belől rak fészket. ²⁹ Hallottuk a Moáb kevélységét: igen kevély; az ő felfuvalkodását és kevélységét, kérkedését, és az ő szívének elbizakodottságát. ³⁰ Én ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és az ő fecsegeése nem igaz, és nem igaz a cselekedete sem. ³¹ Azért jajgatok Moábon, és az egész Moábért kiáltok, a Kir- Heres férfiáiért nyög [az én lelkem.] ³² Jobban siratlak téged, mint siratták Jaézert, a ki Sibmának szőlője! A te hajtásaid túlhatoltak a tengeren, a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcsseidre és a te szüretedre pusztító rontott. ³³ És eltűnik az öröm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a kádakból kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömjazzal; az éneklő nem énekel. ³⁴ Hesbon kiáltása miatt Elealéig [és] Jáhásig felhat az ő szavok; Soártól fogva Horonáimig [és] Eglath-Selisájjáig, mert a Nimrim vize is elapad. ³⁵ És kifogyasztom Moábból, azt mondja

az Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő isteneinek.³⁶ Ezért zokog a szívem Moábért,
 mint a síp, és zokog szívem a Kir-Héres férfiaiért, mint a síp, mivelhogy a kincsek elvesztek, a
 miket gyűjtött.³⁷ Mert minden fő kopasz, és minden szakál elnyiratott, minden kézen metélések,
 és [minden] derékon gyászruha.³⁸ Moábnak minden házpadján és utcáján mindenütt siralom,
 mert összetörtem Moábot, mint az edényt, mely semmirekellő, azt mondja az Úr.³⁹ Jajgatnak,
 [ezt mondván:] Hogy összezúzatott! Hogy fordult háttal Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett
 Moáb, és rettentésére mindazoknak, a kik körülte vannak.⁴⁰ Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a
 saskeselyű repül reá, és kiterjeszti Moábra szárnyait.⁴¹ Bevételtek a városok, és az erősségek
 elfoglaltattak, és a Moáb vitézeinek szíve olyan volt e napon, mint a vajudó asszonynak szíve.⁴²
 És Moáb elpusztul, úgy hogy nem lesz nép [többé], mert az Úr ellen felemelkedett.⁴³ Félelem,
 verem és tör [jő] te ellened, Moáb lakosa, azt mondja az Úr.⁴⁴ A ki elfut a félelem elől, a verembe
 esik, és a ki kijő a veremből, a törben fogatik meg, mert rábocsátom Moábra az ő megfenyítésének
 esztendejét, azt mondja az Úr.⁴⁵ A Hesbon árnyékában állanak meg a hatalom elől futók; de tüz
 jő ki Hesbonból és láng Szihonnak közepéből, és elemészti Moábnak üstökét és a háborgó fiaknak
 koponyáját.⁴⁶ Jaj néked Moáb! Elveszett Kámósnak népe, mert fiaid fogságra vitettek, és leányaid
 is fogságra.⁴⁷ De visszahozom Moábot a fogságból sok idő múlva, azt mondja az Úr. Eddig van
 Moáb ítélete.

Chapter 49

¹ Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-é Izráelnek fiai? Nincsen-é örököse néki?
 Miért birtokolja Milkom Gádot, és az ő népe miért lakik annak városaiban?² Azért ímé eljönnek
 a napok, azt mondja az Úr, és harci riadót hallatok Rabbában az Ammon fiaival, és romhalommá
 lesz, és leányai tűzzel égettetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik [most] őt birtokolják, azt
 mondja az Úr.³ Ordíts Hesbon, mert elpusztított Hái! Kiáltsatok Rabbáh leányai, öltözzetek
 gyászba, sírjatok és futkossatok a szorosokon, mert Milkom a fogságba megy, papjai és fejedelmei
 is vele együtt.⁴ Mit dicsekedel völgyeddel, völgyed bőségével, engedetlen leány, a ki az ő
 kincseiben bízik [és ezt mondja:] Kicsoda támad ellenem?⁵ Ímé én félelmet bocsátok reád, azt
 mondja az Úr, a Seregek Ura, minden szomszédod felől, és szétrebbentek egymástól, és nem lesz,

a ki összegyűjtse az elszéledteket.⁶ De azután visszahozom majd a fogságból az Ammon fiait,
 azt mondja az Úr.⁷ Ezt mondja a Seregek Ura Edom felől. Nincs bölcsesség többé Témánban?
 elveszett-é a tanács az értelmesektől? hiába valóvá lett-é az ő bölcsességök?⁸ Fussatok, forduljatok,
 rejtőzzetek el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét hozom ő reá az ő megfenyítettésének
 idején.⁹ Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket, ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, a
 míg nékik tetszik.¹⁰ Bizony én mezítelenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetik,
 magva elpusztul, és atyjafiai és szomszédai sem lesznek.¹¹ Hagyd el a te árváidat, én eltartom
 özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket.¹² Mert azt mondja az Úr: Ímé, a kiknek nem kell
 vala meginniok a pohárt, ugyancsak megiszszák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-é? Nem
 maradsz büntetlenül, mert bizonyára megiszod.¹³ Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja
 az Úr, hogy útálattá és gyalázattá, pusztasággá és átokká lesz Boczra, és minden városa örökkévaló
 pusztasággá lesz.¹⁴ Hírt hallottam az Úrtól, és követ küldetett a nemzetekhez, a ki ezt mondja:
 Gyűljetek össze, induljatok ellene, és keljete fel a harcra,¹⁵ Mert ímé, kicsinyé teszek téged
 a nemzetek között, és az emberek között útálatossá.¹⁶ A te könnyelműséged csalt meg téged és
 a te szíved kevélysége, a ki a sziklák hasadékaiban lakol, [és] elfoglaltad a halmok tetejét. Ha olyan
 magas helyen rakod is fészkedet, mint a saskeselyű, onnét is lerántalak téged, azt mondja az Úr.
¹⁷ És pusztasággá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta elálmélkodik, és sziszeget egész veresége
 felett.¹⁸ A mint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédainak elsüllyedésekor [volt], azt
 mondja az Úr, ott sem lakik [több] ember, és benne emberek fia nem tartózkodik.¹⁹ Ímé, mint
 oroslán jön fel a Jordán erdőségéből az örök[zöld] legelőre, de hamarsággal kiűzöm őt onnan, és
 a kiválasztottat teszem azon fejedelemmé, mert kicsoda hozzám hasonló, és ki szab nékem törvényt,
 és kicsoda az a pásztor, a ki megállhat ellenem?²⁰ Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet
 tervezett Edom felől, és az ő gondolatait, a melyeket gondolt Témán polgárai felől. Bizony
 elhurczolják őket, a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtok a saját legelőjök.²¹ Az ő
 romlásuk zajától megrendült a föld, az ő kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig.²² Ímé, feljő
 mint saskeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti Boczrán: és Edom vitézeinek szíve olyan lesz
 az napon, mint a vajudó asszony szíve.²³ Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Arphád, mert
 gonosz hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, a mely nem nyughatik.²⁴ Megrendült
 Damaskus, futáshoz készül és reszketés fogja el, szorongás és fájdalma szállják meg őt, mint a

szülő asszonyt. ²⁵ Miért is nem marad ki a dicsőséges város, az én örömömmé városa? ²⁶ De elhullanak az ő ifjai is az ő utcájokon, és minden harczoló ember levágtatik azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. ²⁷ És tüzet gyújtok Damaskus köfalán, és megemészti a Ben-Hadád palotáit. ²⁸ Kédárnak és Házornak országai felől, a melyeket megvert Nabukodonozor, a babiloni király, ezt mondja az Úr: Keljetek fel, menjetek fel Kédárra, és pusztítsátok keletnek fiait. ²⁹ Sátoraikat és nyájokat elveszik, és kárpitjaikat és minden edényöket és tevéiket elviszik, és ezt kiáltják feléjük: Rettegés köröskörül! ³⁰ Fussatok el, igen siessetek, rejtőzzetek el mélyen, Házornak lakói, azt mondja az Úr, mert tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni király, és ellenetek gondolatot gondolt. ³¹ Keljetek fel, menjetek a békességes nemzet közé, azok közé, a kik bátorságban lakoznak, azt mondja az Úr, sem kapujok, sem zárjok nincsen, egyedül laknak! ³² Tevéik prédává lesznek, és az ő sok barmaik zsákmánynya, és elszórom őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden oldal felől veszedelmet hozok reájok, azt mondja az Úr. ³³ És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló pusztasággá, senki nem lakik ott, és embernek fia nem is tartózkodik azon. ³⁴ Az Úr szava, a melyet szóla Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a Júda királyának országglása kezdetén, mondván: ³⁵ Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én eltöröm az Elám kezét, erejének zsengejét. ³⁶ És négy szelet hozok Elám ellen, az égnek négy határáról, és elszórom őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, a kihez nem futnak az Elám szökevényei. ³⁷ És megrettentem Elámot az ő ellenségei előtt és az ő lelköknek keresői előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt haragomat, azt mondja az Úr, és utánok bocsátom a fegyvert mindaddig, míg meg nem emésztem őket. ³⁸ És az én széketem Elámba helyezem, és kivesztem onnét a királyt és a fejedelmeket, azt mondja az Úr: ³⁹ De végezetre visszahozom Elámot a fogságból, azt mondja az Úr.

Chapter 50

¹ Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől és a Káldeusok földje felől, Jeremiás próféta által. ² Hirdessétek a nemzetek között és hallassátok, emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok; ezt mondjátok: Bevéttetett Babilon, megszégyenült Bél, letöretett Merodák, megszégyenültek az ő faragott képei, letörettek az ő bálványai. ³ Mert északról nép jön fel ellene,

pusztává teszi ez az ő földét, és nem lesz, a ki lakozzék benne; embertől fogva a baromig elfutnak, elmennek.⁴ Azokban a napokban, és abban az időben, azt mondja az Úr, eljönnek az Izráel fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jönnek és mennek és keresik az Urat, az ő Istenöket.⁵ A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják orcájokat. Eljönnek és oda adják magokat az Úrnak örök szövetségre, a mely feledhetetlen.⁶ Elveszett juhnyáj volt az én népem, pásztorai félrevezették őket, a hegyekben bujdosatták őket, hegyről halomra jártak, elfelejtkeztek az ő tanyájukról.⁷ A ki csak reájok talált, emésztette őket, és az ő elnyomóik ezt mondták: Nem vétkeztünk, mert vétettek az Úr ellen, pedig igazság otthona, atyáinknak reménysége volt az Úr.⁸ Fussatok ki Babilonból és jöjjetek ki Káldea földéből, és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt;⁹ Mert ímé, én nagy nemzetek gyülekezetét támasztom és hozom fel Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene, legott bevétetik. Nyilai olyanok, mint a legyőzhetetlen vitézé, a ki nem tér vissza sikertelenül.¹⁰ És Káldea prédává lesz, a kik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr.¹¹ Csak örüljete, csak tomboljatok örökségem elpusztítói: csak ugrádozzatok, mint a nyomtató tinó, és nyerítsetek, mint a ménlovak.¹² Megszégyenül a ti anyátok, a ti szülőtök igen csúffá lesz: Ímé, a nemzetek seprejévé, pusztává, szárazföldre, sivataggá lesz.¹³ Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem egészen pusztasággá lesz, a ki csak átmegy Babilonon, álmélikodik és sziszeget egész veresége felett.¹⁴ Sorakozzatok köröskörül Babilon ellen, mind ti ijjaszok, löjjetek reá, ne kiméljétek a nyilat; mert az Úr ellen vétkezett!¹⁵ Kiáltsatok reá köröskörül, kezét adta, lehullottak az ő szegletkövei, leromlottak az ő kőfalai: bizony az Úr büntetése ez; büntessétek meg őt, és a mint cselekedett, úgy cselekedjete vele.¹⁶ Vágjátok ki Babilonból a magvetőt és a ki sarlót fog aratás idején; a gyilkos fegyver elől kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő földe felé fut.¹⁷ Elszéledt juhnyáj az Izráel, oroszlánok kergették szét; először benyelte őt Assiria királya, végre pedig ez a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte az ő csontjait.¹⁸ Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítém a babiloni királyt és az ő földét, miként megfenyítém az assirii királyt.¹⁹ És visszaviszem az Izráelt az ő lakhelyére, és Básánban legel és a Kármelen, és az Efraim hegyén és Gileádban megelégszik az ő lelke.²⁰ Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtnak: mert kegyelmes leszek azokhoz, a kiket meghagyok.²¹ A kétszer pártütök földre menj fel, és a meglátogatás lakóit [irtsd ki,] öljed és irtsd őket, azt mondja az Úr, és mind a szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked.²² Harcsi zaj a földön és nagy romlás.²³ Hogy elmúlt és összetört

az egész föld pörölye! milyen útálatossá lett Babilon a nemzetek között.²⁴ Törbe ejtettelek téged, és meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utól érettél és megragadtattál, mert pörlekedtél az Úrral.

²⁵ Felnyitotta az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő haragjának szereit: mert e cselekedet az Úré, a Seregek Uráé Káldea földén.²⁶ Törjetekek reá a szélekről, nyissátok fel az ő magtárait, tapodjátok

őt, mint a kévét, és irsátok ki, hogy ne legyen maradéka.²⁷ Döfjétek le minden tulkát, le velök a vágóhídra! Oh jaj nékik; mert eljött az ő napjok, az ő megfenyítettésök ideje!²⁸ A futók és a Babilon földéből menekülők zaja megjelentik majd a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek

bosszúállását, az ő templomáért való bosszúállását.²⁹ Gyűjtsetek össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit a ki kézivet feszít, köröskörül járjatok ellene táborot, hogy senki el ne szaladhasson: fizessetek meg néki az ő cselekedete szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjete vele; mert az

Úr ellen kevélykedett, az Izráelnek Szentje ellen!³⁰ Azért elhullanak az ő ifjai az ő utcáiban, és minden vitéze elvész azon a napon, azt mondja az Úr.³¹ Ímé, én ellened vagyok, te kevély, azt

mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed napja.³² És megbotlik a kevély és elesik, és senki nem lesz, a ki felköltse őt, és tüzet gyújtok az ő városaiban, hogy

megemészse azokat, a kik körülte vannak.³³ Ezt mondja a Seregek Ura: Megnyomorítottak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindnyájan, a kik fogságra vitték őket, beléjük ragadnak, nem

akarják őket elbocsátani.³⁴ [De] az ő megváltójok erős, Seregek Ura az ő neve, bizonynyal felveszi az ő peröket, hogy megnyugtassa e földet, és Babilon lakóit megrettentse.³⁵ Fegyver [lesz] a

Káldeusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakóin és az ő fejedelmein és az ő bölcsein.³⁶ Fegyver

[lesz] az ő varázslóin, és megbolondulnak; fegyver [lesz] az ő vitézein, és elijednek.³⁷ Fegyver [lesz] az ő lovain és szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne van, és hasonlók lesznek

az asszonyokhoz. Fegyver [lesz] az ő kincsein, és elprédáltatnak.³⁸ Szárazság [lesz] az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok földje az, és faragott képekkel dicsekednek.³⁹ Azért sakálok lakoznak ott baglyokkal, és struczmadárnak fiai lakoznak benne, és soha többé nem lakják azt, és

nem lesznek lakosai nemzedékről nemzedékre.⁴⁰ A mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait, azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember sem, és embernek fia

sem lakja azt.⁴¹ Ímé, nép jött északról, és nagy nemzet és sok király támad fel a föld határaiból.

⁴² Ívet és paizst ragadnak, kegyetlenek azok, és semmi irgalmasság nem lesz bennök, szavok mint a tenger zúgása, és lovakon jönnek, mind viadalra készek te ellened, te Babilon leánya!⁴³ Hallja

a babiloni király az ő híroket, és kezei elesnek, szorongás fogja el őt, fájdalom, mint a gyermekszülőt.

⁴⁴ Ímé, mint a Jordán erdőségből való oroszlán, úgy jön fel az örök[zöld] ligetre, de hamar kiüzöm őt arról, és a ki arra választott, azt teszem azon fejedelemmé, mert kicsoda hasonlatos hozzám?

és ki szab nékem törvényt, és ki az a pásztor, a ki ellenem álljon? ⁴⁵ Azért halljátok meg az Úr tervét, a melyet Babilon ellen tervezett, és az ő gondolatait, a melyeket Káldea ellen gondolt. Bizony

elhajtják őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélkodik felettök a legelő. ⁴⁶ Babilon bevételének zajától megindul a föld, és kiáltása hallatszik a nemzetek között!

Chapter 51

¹ Ezt mondja az Úr: Ímé, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én ellenségem szívében lakoznak. ² És szórókat küldök Babilon ellen, és felszórják őt, és földét

kiüresítik, mert mindenfelől ellene lesznek a veszedelem napján. ³ A kézivesre kézives vonja fel íjját, és arra, a ki pánczéljába öltözik. Ne kedvezetek ifjainak, öldössétek le egész seregét: ⁴ És

essenek el megöletve a Káldeusok földén, és átverve az ő utczáin. ⁵ Mert nem hagyatott el Izráel és Júda az ő Istenétől, a Seregek Urától, noha az ő földök rakva vétekkal az Izráelnek Szentje ellen.

⁶ Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg az ő lelkét, ne veszsetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem szerint. ⁷ Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a mely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg

a nemzetek. ⁸ Hamar elesett Babilon és összeomlott, jajgassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul! ⁹ Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok el őt,

és menjünk kiki a maga földére, mert az égig hatott az ő ítélete, és felemelkedett a felhőkig. ¹⁰ Kihozta az Úr a mi igazságainkat, jertek és beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek

dolgát. ¹¹ Élesítsétek a nyilakat, töltsétek meg a tegzeket; felindította az Úr a Médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolatja, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az

ő templomáért való bosszúállása. ¹² Babilonnak kőfalain tűzzétek ki a zászlót, erősítsétek meg az őrséget, szerezzetek vigyázókat, rendeljétek el a leseket: mert az Úr meggondolta és meg is cselekszi

azokat, a miket szólott Babilon lakói ellen. ¹³ Oh te, a ki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek

kincsed temérdek, eljött a te véged [és] a te rablásod határa! ¹⁴ Megesküdt a Seregek Ura az ő

lelkére, mondván: Bizony betöltelek téged emberekkel, mint sáskákkal, és diadalmas éneket
 énekelnek felőled. ¹⁵ Az, a ki teremtette a földet az ő erejével, a ki megalapította a világot az ő
 bölcsességével, és kiterjesztette az egeket az ő értelmével. ¹⁶ Egy szavával vizek zúgását szerez
 az égben, és felhőket visz fel a föld határaitól, villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az
 ő tárházaiból. ¹⁷ Minden ember bolonddá lett tudomány nélkül, minden ötvös megszegyenül a
 maga bálványa miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek. ¹⁸ Hiábavalóságok ezek,
 nevetségre való művek, az ő megfenyítettésök idején elvesznek. ¹⁹ Nem ilyen a Jákób osztályrésze
 mert mindennek teremtője és az ő örökségének pálczája, Seregek Ura az ő neve! ²⁰ Pörölyöm
 vagy te nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem el
 veled. ²¹ És általad zúztam össze a lovakat és lovagjaikat, és általad zúztam össze a szekeret és a
 benne ülőt. ²² És összezúztam általad férfit és asszonyt, és összezúztam általad a vénet és a
 gyermeket, és összezúztam általad az ifjat és a szűzet, ²³ És összezúztam általad a pásztort és
 nyáját, és összezúztam általad a szántóvetőt és az ő igamarháját, és összezúztam általad a
 hadnagyokat és a főembereket. ²⁴ És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakosának
 mindazokért az ő gonoszágaikért, a melyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja
 az Úr. ²⁵ Ímé, én ellened [fordulok], te romlásnak hegye, azt mondja az Úr, a ki az egész földet
 megrontottad, és kinyújtom reád kezemet, és levetek téged a kőszikláról, és kiégett hegygyé teszek
 téged. ²⁶ És belőled nem visznek követ a szegletre és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság
 lesz, azt mondja az Úr. ²⁷ Tűzzétek ki a zászlót az országban, fújjátok meg a trombitát a nemzetek
 között, avassátok fel ellene a nemzeteket, gyűjtsétek össze ellene az Ararátnak, Menninek és
 Askenáznak országait, válaszatok ő ellene hadvezért, hozzátok ki a lovakat mint rettenetes
 sáskasereget. ²⁸ Avassátok fel ellene a nemzeteket, Médiának királyait, az ő hadnagyait és minden
 főemberét, és az ő birodalmának egész földét. ²⁹ És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úrnak
 gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy Babilon földét pusztasággá, lakatlanná tegye. ³⁰
 Babilon vitézei felhagytak a viadallal, erősségeikben ülnek, elfogyott a vitézségök, asszonyokká
 lettek, felgyújtották lakhelyeit, zárait letörték. ³¹ Futár futár elé fut, és hírmondó a hírmondó elé,
 hogy megjelentse a babiloni királynak, hogy bevétetett az ő városa mindenfelülről. ³² És a révhelyek
 elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel kiszárítottak, és a vitézek elrettentek. ³³ Mert ezt mondja a
 seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya olyan, mint a szérû, itt van az ő tapostatásának ideje,

egy kis híja még, és eljő az ő aratásának ideje. ³⁴ Benyelt engem, megemésztett engem Nabukodonozor, a babiloni király, üres edénynyé tett engem, benyelt engem mint a sárkány, betöltötte a hasát az én csemegéimmal, [és] kivetett engemet. ³⁵ Az én rajtam esett erőszak és az én testem Babilonra [térjen,] azt mondja a Sionnak lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja Jeruzsálem! ³⁶ Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megítélem a te ügyedet, és bosszút állok éretted, és kiszáraztom az ő tengerét, és kiapasztom az ő forrását. ³⁷ És Babilon körakássá lesz, sárkányok lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakatlanná lesz. ³⁸ Együtt ordítanak, mint az oroszlánok, harsognak, mint az oroszlánkölykök. ³⁹ Az ő kedvöknek idején készíték nekik lakomát, és megrészegítem őket, hogy vígadjanak, és örökkévaló álmot aludjanak, és fel ne serkenjenek, azt mondja az Úr. ⁴⁰ Előhozom őket, mint a bárányokat a megmetszésre, mint a kosokat a bakokkal egyetemben. ⁴¹ Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földnek dicséreti! Milyen útálattá lett Babilon a nemzetek között! ⁴² Feljött Babilonra a tenger, habjainak özönével elborítottatott. ⁴³ Városai pusztává, sivataggá és kopár földdé lesznek, a melyen senki sem lakik, sem embernek fia át nem megy rajta. ⁴⁴ Megfenyítem Béli is Babilonban, és kivonom szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak hozzá a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. ⁴⁵ Jőjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tüzétől. ⁴⁶ És el ne olvadjon a ti szívetek és ne féljete a hírtől, a mely hallatszik e földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön, uralkodó [tör] uralkodóra! ⁴⁷ Azért ímé, eljönnek a napok, és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész földe megszégyenül, és minden ő megöltjei elhullanak ő közötté. ⁴⁸ És örvendeznek Babilon felett az ég és a föld és minden benne valók, mert észak felől eljönnek reá a pusztítók, azt mondja az Úr. ⁴⁹ Babilon is elesik, Izráel megölttjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész föld megölttjei. ⁵⁰ Menjetek el, a kik megszabadultatok a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a távolból az Úrról, és jusson eszetekbe Jeruzsálem. ⁵¹ Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyalázkodást, orczáinkat szégyen borította, mert idegenek jöttek az Úr házának szentségébe. ⁵² Azért ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és meglátogatom az ő faragott képeit, és egész földén sebesültek nyögnek. ⁵³ Ha az égbe hág is fel Babilon, és ha megerősíti is az ő erős magaslatát, pusztítók törnek reá tőlem, azt mondja az Úr. ⁵⁴ Kiáltás hallatszik Babilonból, és a Káldeusok földéből nagy romlás. ⁵⁵ Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszíti

belőle a nagy zajt, és zúgnak az ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az ő szavok harsogása.⁵⁶
 Mert pusztító tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörik az ő kézívök, mert a megfizetésnek
 Istene, az Úr, bizonynyal megfizet.⁵⁷ És megrészegítem az ő fejedelmeit, bölcseit, hadnagyait,
 tisztartóit és vitézeit, és örök álmod alusznak, és nem serkennek fel, azt mondja a király, a kinek
 neve Seregek Ura!⁵⁸ Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon széles köfala földig lerontatik, és az ő
 büszke kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak, és a nemzetek a tűznek, és kifáradnak.
⁵⁹ Ez a szó, a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria fiát, a ki a Mahásiás fia volt, mikor
 ő Babilonba méne Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik esztendejében; Serája
 pedig szállásmester vala.⁶⁰ És megírja Jeremiás egy könyvben mindazt a veszedelmet, a mely
 Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, a melyek megirattak Babilon felől.⁶¹ És monda
 Jeremiás Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvasod mind e szókat,⁶² Ezt mondjad:
 Uram, te szólottál e hely ellen, hogy elveszítsed ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől
 baromig, hanem örökkévaló pusztaság legyen.⁶³ És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss reá
 követ, és hajítsd be az Eufrátes közepébe.⁶⁴ És ezt mondd: Így merül el Babilon, és meg nem
 menekedik a veszedelemtől, a melyet én hozok reá, [akármint] fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás
 beszédei.

Chapter 52

¹ Huszonegy esztendő volt Sedékiás, mikor uralkodni kezdte, és tizenegy esztendeig uralkodék
 Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hammutál vala, a Libnából való Jeremiás leánya.² És
 gonoszt cselekedék az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett vala.³ Mert az Úr haragjáért vala
 ez Jeruzsálemen és Júdán, míglen elveté őket színe elől. Sedékiás ugyanis engedetlen lön a babiloni
 királynak.⁴ És az ő uralkodásának kilencedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónapnak
 tizedikén eljőve Nabukodonozor, a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálemre, és tábort
 járának ellene, és mindenfelől sánczot vetének fel ellene.⁵ És megszállva lön a város Sedékiásnak
 tizenegyedik esztendejéig.⁶ A negyedik hónapban, a hónapnak kilencedikén nagy éhség támadta
 a városban, annyira, hogy a föld népének kenyere sem vala.⁷ És bevéteték a város, és a harcosok
 mind elfutának, és éjszaka kimenének a városból a kapu felé, a két köfal között, a melyek a király
 kertjénél valának (a Káldeusok pedig a város mellett valának köröskörül) és menének az úton, a

mely sík földre viszen.⁸ A Káldeusok serege pedig űzé a királyt, és utólérék Sedékiást a jerikói síkon, mert egész serege elfuta mellöle.⁹ Megfogák azért a királyt, és vivék őt a babiloni királyhoz Riblába, a Hamát földére, a ki törvényt monda reá.¹⁰ És leöleté a babiloni király a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden fejedelmét is leöleté Riblában.¹¹ Sedékiás királynak pedig szemeit tolatá ki, és lánczra vereté és vitéte őt a babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt halála napjáig.¹² Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilencedik esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak) Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a babiloni király előtt, eljöve Jeruzsálembe.¹³ És felégeté az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálemnek minden házait és minden nagy házat felégete tűzzel.¹⁴ És Jeruzsálem egész köfalát köröskörül lerontá a Káldeusok mindenféle serege, a kik a vitézek fejével valának.¹⁵ A községnek szegényeiből pedig és a többi nép közül, a kik a városban megmaradtak vala, és a szökevények közül, a kik elszöktek vala a babiloni királyhoz, és a sokaságnak maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje.¹⁶ De a föld szegényei közül ott hagyá Nabuzáradán, a vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóvetőket.¹⁷ A rézoszlopokat pedig, a melyek az Úr házában valának és a talpakat és a réztengert, a mely az Úr házában vala, összetörék a Káldeusok, és azoknak minden rezét elvivék Babilonba.¹⁸ A fazekakat is és a lapátokat, a késeket és a medenczéket, a tömjénezőket és a rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, mind elvivék.¹⁹ És a csészéket, a serpenyőket, a medenczéket és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket és a serlegeket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst, ezüstben, mind elvivé a vitézek feje.²⁰ Két oszlop, egy réztenger és tizenkét rézőkör vala, a melyek a talpak alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott vala az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze megmérhetetlen vala.²¹ És az oszlopok közül az egyik oszlopnak tizennyolcz sing vala a magassága, és tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörül, vastagsága pedig négy ujjnyi, [és belől] üres vala.²² Rézgömb vala rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala, és a hálók és gránátalmák a gömbön köröskörül mind rézből valának, és ilyen a második oszlop, és [ilyenek] a gránátalmák is.²³ A gránátalma pedig kilenczvenhat vala kifelé, összesen száz gránátalma vala a hálón felül köröskörül.²⁴ Elvivé a vitézek feje Seráját is, a főpapot, és Sofóniást a második papot, és az ajtónak három őrizőjét.²⁵ És a városból elvive egy főembert, a ki felügyelőjök vala a harcosoknak, és hetet ama férfiak közül, a kik állanak vala a király előtt, a kik a városban találtatának, és a seregek főíródeákját, a ki a föld népét besorozta vala, és hatvan férfiút a föld népe közül, a kik a városban találtatának.²⁶ És felvevé ezeket Nabuzáradán, a vitézek

feje, és elvivé őket a babiloni királyhoz Riblába. ²⁷ És levágotá őket a babiloni király és megöleté
 őket Riblában, a Hamát földén, és fogságra vitették Júda az ő földéről. ²⁸ Ennyi az a nép, a melyet
 fogságra vitete Nabukodonozor a hetedik esztendőben, háromezer és huszonhárom Júdabeli. ²⁹
 A Nabukodonozor tizennyolczadik esztendejében Jeruzsálemből nyolczszáz és harminczkét lélek.
³⁰ Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében fogságba vitete Nabuzáradán, a vitézek feje
 hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer és hatszáz lélek. ³¹ Lőn pedig Jojákin júdabeli
 király fogságának harminczhetedik esztendejében, a tizenkettedik hónapban, a hónap huszonötödikén,
 felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az ő uralkodásának első esztendejében Jojákinnak, a Júda
 királyának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. ³² És szépen szóla vele, és királyi székét ama
 királyoknak széke fölé emelte, a kik vele [valának] Babilonban. ³³ És felcserélé tömlöczbeli ruháit,
 és mindenkor vele eszik vala ételt, életének minden napjában. ³⁴ És költségére állandó költség
 adatik vala néki a babiloni királytól minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

Lamentations

Chapter 1

¹ Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lőn, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek
 között, a tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lőn! ² Sírván sír éjjelente, s könny [borítja]
 az orcáját! Senki sincs, ki vigasztalna, azok közül, kik szerették; mind megcsalták barátai,
 ellenségeivé lőnek. ³ Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott
 ül ő a pogányok közt; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözője utólérte a szorultságában. ⁴
 Sionnak útai gyászolnak; nincsen, a ki ünnepnapra járjon; kapuja mind elpusztult; papjai sóhajtoznak,
 szûzei nyögnek, csak keserûsége van néki. ⁵ Elnyomói főkké lettek; ellenségei boldogok! Bizony
 az Úr verte meg őt az ő sok bûne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt. ⁶ És elhagyta
 Sion leányát minden ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találhatnak
 eledelt, és erőtelenül futnak az üldöző előtt. ⁷ Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és
 eltiportatásának napjain minden ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe
 ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisülésén.

8 Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden tisztelője megvetette, mert látták
 az ő mezítelenségét, ő maga pedig sóhajtoz és elfordul. ⁹ Szennye a ruhája szélén; nem gondolt a
 jövőjére; csudálatosan alásülyedt, nincs vigasztalója. Lásd meg Uram, az én nyomorúságomat, mert
 ellenség vett erőt [rajtam!] ¹⁰ Szorongató nyújtja kezét minden kincse után, sőt látta, hogy pogányok
 mentek be az ő szent helyébe, a kikiről azt parancsoltad, hogy be ne menjenek a te községedbe. ¹¹
 Egész népe sóhajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az ételért, hogy megéledjenek.
 Lásd meg Uram és tekintsd meg, mily útálatossá lettem! ¹² Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők:
 tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é oly bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a
 melylyel engem sujtott az Úr az ő búsulat haragjának napján! ¹³ A magasságból tüzet bocsátott
 csontjaimba, és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak; hátra vetett, pusztává tett engem;
 egész napon beteg [vagyok.] ¹⁴ Saját kezével róttá össze az én vétkeim igáját; ráfonódtak nyakamra;
 megrendítette erőmet; oda adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem állhatok. ¹⁵ Rakásra
 hánnya az Úr minden vitézemet én bennem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje ifjaimat;
 sajtóba taposta az Úr Júda szûz leányát. ¹⁶ Ezekért sírok én; szememből, szememből víz folyik
 alá, mert messze távozott tőlem a vigasztaló, a ki megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött
 az ellenség. ¹⁷ Terjesztgeti kezeit Sion: nincs vigasztalója; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen
 köröskörül; Jeruzsálem csúfsággá lett közöttök. ¹⁸ Igaz ő, az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam!
 Halljátok meg kérlek, mind ti népek, és lássátok meg az én bánatomat: szûzeim és ifjaim fogságba
 menének! ¹⁹ Kiáltottam azoknak, a kik szerettek engem de ők megcsaltak engem; papjaim és
 véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek. ²⁰ Lásd meg Uram,
 hogy szorongattatom, belső részeim megháborodtak; elfordult bennem az én szívem, mert bizony
 pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn [minden] olyan, mint a halál! ²¹ Hallották, hogy
 sóhajtozom és nincs vigasztalóm; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örültek, hogy te
 [ezt] cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én! ²² Jusson
 elődbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden bûnömért;
 mert sok az én sóhajtozásom, és beteg a szívem.

Chapter 2

¹ Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról az ő haragja napján. ² Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit. ³ Felgerjedt haragjában letördelé Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbkezét az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörül. ⁴ Feszítette kezívét, mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezét, mint támadó, és megölt mindent, a mi a szemnek kívánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását. ⁵ Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának a bűjét, baját. ⁶ És eltapodta sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megútált haragja hevében királyt és papot. ⁷ Megvetette az Úr az ő oltárát, megútálta szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában, mint ünneppon. ⁸ Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem vontá vissza kezét a pusztítástól, és siralomra jutott a bástya és a kőfal, együtt búslakodnak! ⁹ Kapui besülyedtek a földbe, elveszté és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok közt vannak. Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól. ¹⁰ A földön ülnek, elnémultak Sion leányának vénei, port szórtak a fejökre; zsákba öltöztek, földre csüggesztették fejüket Jeruzsálemnek szűzei. ¹¹ Elsenyedtek szemeim a könnyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a földre omlik az én népem leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszopó a város utczáin. ¹² Azt mondták anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utczáin, mikor kilehelték lelköket anyjoknak kebelén. ¹³ Mivel bizonyítsak melletted, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy megvigasztaljalak, Sionnak szűz leánya?! ¹⁴ Bizony nagy a te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyógyít meg téged?! A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek néked, és nem fedték fel a te álnokságodat, hogy elfordították volna fogságodat; hanem láttak tenéked hazug és megtévelyítő prófétálásokat. ¹⁵ Összecsapják feletted kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és csóválják fejüket Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a város, a melyről azt mondták: tökéletes szépség, az egész földnek öröme? ¹⁶ Feltátották ellened szájokat minden ellenségeid; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet vártunk; megértük, látjuk! ¹⁷ Megcselekedte az Úr, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad az ellenséget,

felemelte szarvát a te szorongatóidnak. ¹⁸ Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának kőfala! Folyjon alá könnyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen.

¹⁹ Kelj fel, riadj éjjel, az őrjárások kezdetén; öntsd ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt; emeld fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltek az éhség miatt minden utcának

szegletén. ²⁰ Lásd meg Uram és tekintsd meg, kivel cselekedtél így! Avagy megegyék-é az asszonyok az ő méhöknek gyümölcsét, dédelgetett kisdedeiket; avagy megöletessék-é az Úrnak

szent helyén pap és próféta? ²¹ Az utcákon a földön fekszik gyermek és vén; szûzeim és ifjaim

fegyver miatt hullottak el; öldököltél haragod napján, mészároltál, nem kiméltél. ²² Egybehívtad mint valami ünnepnapra az én rettetgetőimet mindenfelől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségem emésztette meg őket!

Chapter 3

¹ Én vagyok az az ember, a ki nyomorúságot látott az ő haragjának vesszeje miatt. ² Engem vezérlett és járatott sötétségben és nem világosságban. ³ Bizony ellenem fordult, [ellenem] fordítja

kezét minden nap. ⁴ Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsolta csontjaimat. ⁵

[Erősséget] épített ellenem és körülvett méreggel és fáradsággal. ⁶ Sötét helyekre ültetett engem,

mint az örökre meghaltakat. ⁷ Körülkerített, hogy ki ne mehessek, nehézzé tette lánczomat. ⁸ Söt

ha kiáltok és segítségül hívom is, nem hallja meg imádságomat. ⁹ Elkerítette az én útaimat

terméskövel, ösvényeimet elforgatta. ¹⁰ Ólálkodó medve ő nékem [és] lesben álló oroszlán. ¹¹

Útaimat elterelte, és darabokra vagdalt és elpusztított engem! ¹² Kifeszítette kezívét, és a nyíl elé

czélul állított engem! ¹³ Veséimbe bocsátotta tegzének fiait. ¹⁴ Egész népemnek csúfjává lettem,

és gúnydalukká napestig. ¹⁵ Eltöltött engem keserűséggel, megrészegített engem örömmel. ¹⁶

És kova-kövel tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem. ¹⁷ És kizártad lelkem a békességből;

elfeledkeztem a jóról. ¹⁸ És mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban. ¹⁹

Emlékezzél meg az én nyomorúságomról és eltapodtatásomról, az örömről és a méregről! ²⁰

Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik bennem az én lelkem. ²¹ Ezt veszem szívemre, azért

22 bízom. Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő
 irgalmassága! 23 Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! 24 Az Úr az én örökségem,
 mondja az én lelkem, azért benne bízom. 25 Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek, a mely
 keresi őt. 26 Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. 27 Jó a férfiúnak, ha igát visel
 ifjúságában. 28 Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára. 29 Porba teszi száját, [mondván:]
 Talán van [még] reménység? 30 Orczáját tartja az őt verőnek, megelégszik gyalázattal. 31 Mert
 nem zár ki örökre az Úr. 32 Sőt, ha megszorít, meg is vigasztal az ő kegyelmességének
 gazdagsága szerint. 33 Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát. 34 Hogy
 lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; 35 Hogy elfordíttassék az ember ítélete a
 Magasságosnak színe előtt; 36 Hogy elnyomassék az ember az ő peres dolgában: ezt az Úr nem
 nézi el. 37 Kicsoda az, a ki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? 38 A Magasságosnak
 szájából nem jő ki a gonosz és a jó. 39 Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért
 [bűnhődik.] 40 Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz. 41 Emeljük fel
 szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. 42 Mi voltunk gonoszok és pártütők, azért
 nem bocsátottál meg. 43 Felöltötted a haragot és üldöztél minket, öldököltél, nem kiméltél. 44
 Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne jusson az imádság. 45 Sepredékké és útálatná tettél minket a
 népek között. 46 Feltátotta száját ellenünk minden ellenségünk. 47 Rettegés és tör van mi rajtunk,
 pusztulás és romlás. 48 Víz-patakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt.
 49 Szemem csörgedez és nem szünik meg, nincs pihenése, 50 Míg ránk nem tekint és meg nem
 lát az Úr az égből. 51 Szemem bánatba ejté lelkemet városomnak minden leányáért. 52 Vadászva
 vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkül. 53 Veremben fojtották meg életemet,
 és követ hánytak rám. 54 Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam! 55
 Segítségül hívtam a te nevedet, oh Uram, a legelső veremből. 56 Hallottad az én szómat; ne rejtsd
 el füledet sóhajtásom és kiáltásom elől. 57 Közelegj hozzám, mikor segítségül hívlak téged; mondd:
 Ne félj! 58 Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. 59 Láttad, oh Uram, az én

bántalmaztatásomat; ítéld meg ügyemet.⁶⁰ Láttad minden bosszúállásukat, minden ellenem való
gondolatjokat.⁶¹ Hallottad Uram az ő szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat;⁶²
Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való mindennapi szándékukat.⁶³ Tekintsd meg leülésüket
és felkelésüket; én vagyok az ő gúnydaluk.⁶⁴ Fizess meg nékik, Uram, az ő kezeiknek munkája
szerint.⁶⁵ Adj nékik szívbeli konokságot; átkodul reájok.⁶⁶ Üldözd haragodban, és veszed el
őket az Úr ege alól!

Chapter 4

¹ Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szép színarany, kiszóráttak a szent hely
kövei minden utca szegletére.² Sionnak drága fiait, a kik becsesebbek valának mint a színarany,
cserépedénynek tekintették, a fazekas munkájának.³ Még a sárkányok is oda nyujtják emlőiket,
szoptatják fiaikat; az én népem leánya pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a pusztában.⁴ A
csecsemő nyelve az ínyéhez tapadt a szomjúság miatt; a kisdedek kenyeret kértek, és nem volt, a
ki nyujtott volna nékik.⁵ Kik pompás ételeket evének, elpusztulának az utczákon; a kik bíborban
neveltetének, a szemétdombot ölelgetik.⁶ Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhődése
Sodoma bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem ütöttek felé.⁷ Az ő
názireusai tisztábbak valának a hónál, fehérebbek a tejnél, testök pirosabb vala, mint a korál,
termetök mint a zafir.⁸ [De most] feketébb az ő ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg őket az
utczákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa.⁹ Jobban jártak, a kik fegyverrel ölettek
meg, mint a kik éhen veszték el; mert azok átveretve multak ki, [ezek pedig] a mező termésének
hiánya miatt.¹⁰ Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket, hogy azok eledeleik legyenek az
én népem leányának romlásakor.¹¹ Megteljesíté az Úr az ő búsulását, kiöntötte az ő felgerjedt
haragját, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemésztette annak fundamentomait.¹² Nem hitték a
föld királyai, sem a föld kerekiségének lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be
Jeruzsálemnek kapuin.¹³ Az ő prófétáinak bűne, az ő papjainak vétke miatt [van ez,] a kik az
igazaknak vérént ontották abban.¹⁴ Tántorogtak, mint vakok az utczákon, vérrel bemocskolva,

annyira, hogy ruháikat sem érinthették. ¹⁵ Távozzatok! tisztátalan! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdosztak is; a pogányok közt ezt mondták: Nem lakhatnak itt sokáig! ¹⁶ Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint reájok, [mivelhogy] a papok orcáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek. ¹⁷ Még mikor meg voltunk, elepedve néztek szemeink a hiábavaló segedelem után; esengve váraoztunk olyan népre, a mely nem szabadított meg. ¹⁸ Vadásztak lépéseinkre úgy, hogy nem járhattunk a mi utcáinkon; elközelgetett a mi végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk! ¹⁹ Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnek saskeselyűinél; a hegyeken kergettek minket, a pusztában ólálkodtak utánunk. ²⁰ Orrunk lehellete, az Úr felkentje megfogattaték az ő vermeikben, a kiről azt mondtuk: az ő árnyékában élünk a pogányok között. ²¹ Örülj és vígadozz, Edom leánya, a ki Uz földjén lakozol, [mert] még te rád is rád kerül a pohár, megrészegedel és meztelenkedel. ²² Eltörölettik a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog téged számûzni többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya fölfedi a te bûneidet.

Chapter 5

¹ Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat! ² A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. ³ Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. ⁴ Vizünket pénzért iszszuk, tűzifánkat áron kapjuk. ⁵ Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. ⁶ Égyiptomnak adtunk kezet, az assziroknak, hogy jóllakjunk kenyérral. ⁷ Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket. ⁸ Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs a ki megszabadítson kezökből. ⁹ Életünk veszélyeztetésével szerezzük kenyerünket a pusztában levő fegyver miatt. ¹⁰ Bőrünk, mint a kemencze, megfeketedett az éhség lázától. ¹¹ Az asszonyokat meggyalázták Sionban, a szüzeket Júda városaiban. ¹² A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orcáit nem becsülik. ¹³ Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és a gyermekek a fahordásban botlanak el. ¹⁴ A vének eltűntek a kapuból, [megszüntek] az ifjak énekelni. ¹⁵ Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi körtánczunk. ¹⁶ Elesett a mi fejünknek koronája,

jaj most nekünk mert vétkeztünk!¹⁷ Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemünk;¹⁸ A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon!¹⁹ Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről nemzedékre!²⁰ Miért feledkezel el örökre mi rólunk? [miért] hagysz el minket hosszú időre?²¹ Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen.²² Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettébb!

Ezekiel

Chapter 1

¹ És lőn a harminczadik esztendőben, a negyedik [hónap]ban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkoznak az egek, és láték isteni látásokat.²
 A hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogságba vitelének).³ Valójában lőn az Úrnak beszéde Ezekiel paphoz, a Búzi fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lőn ott rajta az Úrnak keze.⁴ És látám, és ímé forgószerű jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, a mely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből.⁵ És belőle négy lelkes állat formája [tetszék] ki, és ez vala ábrázatjok: emberi formájok vala,⁶ És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindenikőjöknek;⁷ És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe.⁸ Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyőjöknek orczái és szárnyai.⁹ Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztve, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányában megy vala.¹⁰ És orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroslán-orcza mind a négynek jobbfelől, és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek [hátszél;]¹¹ És ezek az ő orczáik. És szárnyaik felül kiterjesztve valának, mindeniknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket.¹² És mindenik az ő orczája irányában megy vala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban.¹³ És a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok

közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. ¹⁴ És a lelkes állatok ide s tova
 mozognak vala, mint a villámlás czikázása. ¹⁵ És mikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy-egy
 kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. ¹⁶ A kerekek mintha tarsisköböl
 készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának
 egybeszerkesztve, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna; ¹⁷ Jártukban négy oldaluk
 felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban; ¹⁸ És talpaik magasak valának és félelmesek,
 és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négynél. ¹⁹ És mikor járnak vala a lelkes
 állatok, járnak vala a kerekek is mellettök, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről,
 fölemelkednek vala a kerekek is. ²⁰ A hová a lélek vala menendő, mennek vala, a hová [tudniillik]
 a lélek vala menendő, és a kerekek fölemelkednek vala mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala
 a kerekekben. ²¹ Ha [azok] mentek[, ezek is] mennek vala, és ha [azok] álltak, [ezek is] állnak
 vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is mellettök, mert a lelkes állatok
 lelke vala a kerekekben. ²² És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos
 kristály, kiterjesztve felül fejük felett. ²³ És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik
 a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek
 kettő vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket. ²⁴ És hallám szárnyaik zúgását, mint sok
 vizeknek zúgását, úgy mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami
 tábornak zúgását; mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat. ²⁵ És lön kiáltás a mennyezetten felül,
 a mely vala fejük felett, [és] ők megállván, leeresztik vala szárnyaikat. ²⁶ És a mennyezetten felül,
 a mely fejük felett vala, [látszék] mint valami zafirkő, királyi széknek formája, és a királyi széknek
 formáján [látszék] mint egy ember formája azon felül; ²⁷ És látám izzó érczként ragyogni, a melyet,
 mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és
 lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, ²⁸ Mint a milyen a szivárvány, mely
 a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr
 dicsőségének formája, és látám, és orczámra esém, és hallám egy szólónak szavát.

Chapter 2

¹ És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólok veled. ² És lélek jöve én belém, a mint szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala nékem. ³ És monda nékem: Embernek fia! küldelek én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetségekhez, a kik pártot ütöttek ellenem; ők és atyáik vétkeztek ellenem mind e mai napig. ⁴ A kemény orczájú fiakhoz és makacs szívűekhez küldelek téged, és ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten! ⁵ Ők pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztük. ⁶ Te pedig, embernek fia, ne félj tőlök, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok és tövissek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is együtt; beszédöktől ne félj, orczájoktól ne rettegj, mert ők pártos ház. ⁷ És szóljad az én beszédimet nékik, vagy hallják, vagy nem, mert pártos ház. ⁸ Te pedig, embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne légy pártos mint ez a pártos ház, nyisd föl szádat, és egyed, a mit én adok néked. ⁹ És látám, és ímé egy kéz nyúlt felém, és ímé benne egy könyv türete vala. ¹⁰ És kiterjeszté azt előttem, és ímé be vala írva elől és hátul, és írva valának reá gyászénekek és nyögések és jajszók.

Chapter 3

¹ És monda nékem: Embernek fia! a mi előtted van, edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az Izráel házának. ² Felnyitám azért számat, és megéteté velem azt a türetet. ³ És monda nékem: Embernek fia! hasadat tartsd jól és belső részeidet töltsd meg ezzel a türettel, a melyet adok néked. És megevém azt, és lőn az én számban, mint az édes méz. ⁴ És monda nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik. ⁵ Mert nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez küldetel te, hanem az Izráel házához. ⁶ Nem sok népekhez, a kik homályos ajkúak és nehéz nyelvűek, kiknek nem érthetnéd beszédöket; bizony, ha ő hozzájok küldöttelek volna, ők hallgatnának reád. ⁷ De az Izráel háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izráel háza kemény homlokú és megátalkodott szívű. ⁸ Ímé keménynyé tettem orczádat, a milyen az ő orczájok, és keménynyé homlokozdat, a milyen az ő homlokozok. ⁹ Olyanná, mint a gyémánt, a mely keményebb a tűzkőnél, tettem a te homlokozdat; ne félj tőlök, és meg ne rettenj tekintetöktől, mert pártos ház. ¹⁰ És monda nékem: Embernek fia!

minden beszédimet, a melyeket szólok néked, vedd szívedbe, és füleiddel halld meg.¹¹ És eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják vagy nem.¹² És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy dörgés szavát: Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről.¹³ És amaz állatok szárnyainak zúgását, a melyek egymást érik vala, és mellettök a kerekek csikorgását, és nagy dörgés szavát.¹⁴ És a lélek fölemele és elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragjában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala.¹⁵ És eljuték Tél-Ábibba a foglyokhoz, a kik lakoznak vala a Kébár folyó mellett, és leülék, ök [is] ott ülven; és ott ülék hét nap némán ő közöttük.¹⁶ És lön hét nap mulva az Úr szava hozzám, mondván:¹⁷ Embernek fia! ōrállóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben.¹⁸ Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg.¹⁹ De ha te megintted a hitelent, és ő meg nem tért hitelenségéből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet.²⁰ És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek eléje botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intetted őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, a melyeket cselekedett; de vérét a te kezedből kívánom meg.²¹ Ha pedig te megintted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezik többé: élven él, mert engedett az intésnek, és te a te lelkedet megmentetted.²² És lön ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled.²³ Fölkelék azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, a melyet a Kébár folyó mellett láttam, és orcámra esém.²⁴ És jöve belém a lélek, és állata engem lábaimra, és szóla hozzám és monda nékem: Menj be és zárd be magadat a te házában.²⁵ És te, oh embernek fia, ímé köteleket vetnek reád és azokkal megkötöznek téged, és ki nem mehetsz közükbe;²⁶ Nyelvedet pedig én ragasztom ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy közöttök feddőző férfiú, mert ök pártos ház.²⁷ Mikor pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten; a ki hallja, hallja, a ki nem akarja, nem hallja, mert ök pártos ház.

Chapter 4

¹ És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tedd azt elődbe, és vésd reá egy várost, Jeruzsálemet, ² És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, tölts ellene sánczot, és indíts ellene táborokat, és állass ellene faltörő kosokat köröskörül. ³ És végy magadnak egy vasserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt te közted és a város között, és irányozd tekintetedet erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold. Jel ez az Izráel házának. ⁴ Te pedig feküdj baloldaladra és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket. ⁵ Én pedig meghatároztam néked az ő vétkök éveit napok száma szerint, háromszázkilenczven napban; eddig viseljed az Izráel házának vétkét. ⁶ És ha ezeket kitöltötted, feküdj a jobboldaladra másodszer, és viseld a Júda házának vétkét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked. ⁷ És Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet, és karod feltúrve legyen, és prófétálj ő ellene. ⁸ S ímé köteleket vettem reád, hogy meg ne fordulhass egyik oldaladról a másikra, míg betöltöd ostromodnak napjait. ⁹ És végy magadnak búzát és árpát és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tedd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyeret; a napok száma szerint, a míg oldaladon fekszel, háromszázkilenczven napon egyed azt. ¹⁰ A te ételed pedig, a melylyel élsz, legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre egyed azt. ¹¹ És vizet mérték szerint igyál, a hinnek hatodrésztét igyad időről-időre. ¹² És ételedet árpa-lepény formájában egyed, és emberi ganéj tőzegénél süssed azt szemök láttára. ¹³ És mondá az Úr: Így eszik az Izráel fiai tisztátalan kenyeröket a pogányok közt, a kik közé őket kiűzöm. ¹⁴ És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ímé az én lelkem soha meg nem fertéztetett, és dögöt és vadtól szaggatottat nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig, és számon be nem ment tisztátalan hús. ¹⁵ És mondá nékem: Nézd, marhaganéjt engedek néked emberi tőzeg helyett, hogy annál süsd meg a te kenyeredet. ¹⁶ És mondá nékem: Embernek fia! ímé én eltöröm a kenyérnek botját Jeruzsálemben, és eszik kenyeröket mértékkal és rettegéssel, és vizöket mértékkal és ájulással iszszák. ¹⁷ Azért, hogy kenyér és víz nélkül szûkölködjének, és elborzadjanak mindnyájan, és megrothadjanak az ő vétkökben.

Chapter 5

¹ És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot, borbélyok beretvájául vedd azt magadnak, és vond el azt a te fejedén és szakálladon, és végy magadnak mérő serpenyőket, és oszd el [szőrüket.]

² Harmadrészét tűzben égesd meg a város közepette, midőn betelnek a megszállásnak napjai; azután vedd a harmadrészét, vagdald apróra a karddal a [város] körül, és harmadrészét szórd oda a szélnek, és én kardot vonzok utánok. ³ És végy ki innét szám szerint keveset, és kösd be azokat ruhád csücskébe; ⁴ És ezekből ismét végy ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a tűzben; ebből megyen tűz Izráel egész házára. ⁵ Így szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közibe helyeztettem őt, és körülte a tartományokat. ⁶ De pártos volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok, és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a melyek körülte vannak, mert törvényeimet megútták, és rendeléseimben nem jártak. ⁷ Azért így szól az Úr Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a kik körültek vannak, rendeléseimben nem jártatok és törvényeimet nem cselekedtetek, sőt csak a pogányok törvényei szerint is, a kik körültek vannak, nem cselekedtetek: ⁸ Ezokért így szól az Úr Isten: Ímé én is ellened leszek, és teszek közötted ítéletet a pogányok szeme láttára; ⁹ És cselekszem rajtad azt, mit soha nem cselekedtem és minéműt nem cselekszem többé, - minden te útalatosságidért. ¹⁰ Azért az apák egyék meg fiaikat te közötted, és a fiak egyék meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszórom minden maradékoszt a szél minden irányában. ¹¹ Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaidal és minden útalatosságaidal, azért én is elfordítom rólad irgalom nélkül szememet, s én sem könyörülök rajtad. ¹² Harmadrészed döghalállal hal meg és éhség miatt pusztul el közötted, és harmadrészed fegyver miatt hull el körülötted, és harmadrészedet szétszórom a szél minden irányában, és kardot vonzok utánok. ¹³ És teljessé lesz haragom s nyugtatom rajtok búsulásomat s vígasztalást veszek; és megértik, hogy én, az Úr szóltam buzgó szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok. ¹⁴ És teszek pusztasággá és gyalázattá a pogányok között, a kik körültek vannak, minden melletted elmenő szeme láttára. ¹⁵ És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, a kik körültek vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással és búsult feddésekkel, én, az Úr mondtam; ¹⁶ Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy pusztítsanak, a melyeket a ti pusztítástokra fogok bocsátani; és éhséget halmozok fölöttek, és eltöröm köztetek a kenyér botját. ¹⁷ És bocsátok reátok éhséget és gonosz vadállatokat, hogy gyermektelenné tegyenek, és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert hozok reád, én, az Úr mondtam.

Chapter 6

¹ És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: ² Embernek fia, vesd tekintetedet Izráel hegyeire,
 és prófétálj ellenök: ³ És mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja
 az Úr Isten a hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Ímé én fegyvert hozok
 reátok, és elvesztem a ti magaslataitokat. ⁴ És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlopaik,
 és elhullatom sebesültjeiteket bálványaitok előtt. ⁵ És vetem az Izráel fiainak holttesteit bálványaik
 elé, és szétszórom csontjaitokat oltáraitok körül. ⁶ Minden lakóhelyeteken a városok elpusztuljanak,
 és a magaslatok elveszsenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze
 és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágattassanak naposzlopaik, és eltöröltessenek
⁷ csinálmányaitok. És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.
⁸ De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, a kik megmenekedtek a fegyvertől a pogányok
 közt, mikor szétszórtatok a tartományokban. ⁹ Akkor megemlékeznek én rólam menekültjeitek a
 pogányok közt, kik közé fogságba vitetének, mert megtörtem parázna szívöket, mely tölem elszakadt,
 és bálványaikkal paráználkodó szemeiket, és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért,
 melyeket cselekedtek minden útálatosságuk szerint; ¹⁰ És megismerik, hogy én vagyok az Úr:
 nem hiába mondtam, hogy megcselekszem velök e gonoszt. ¹¹ Így szólt az Úr Isten: Csapj
 tenyeredbe, toppants lábaddal és mondd: Jaj az Izráel háza minden gonosz útálatosságáért, mert
¹² fegyver, éhség és döghalál miatt hullanak el; A ki messze van, döghalál miatt hal meg, a ki
 közel van, fegyver miatt esik el, és a ki megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg; és teljessé
¹³ teszem búsulásomat rajtok. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott
 lesznek bálványaik között az ő oltáraik körül, minden magas halmon, minden hegyeknek tetein,
 minden zöld fa alatt és minden lombos terpentinfá alatt, a hol csak kedves illatot adának minden
¹⁴ bálványaiknak. Kinyújtom azért kezemet reájok, és teszem a földet kietlen pusztasággá, a
 pusztától fogva Dibláig minden lakóhelyökön, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr!

Chapter 7

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² És te, embernek fia, így szól az Úr Isten Izráel
 földjének: Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! ³ Immár itt a vég rajtad; s bocsátom haragomat

reád, és megítéllek útaid szerint, és vetem reád minden útálatosságodat. ⁴ És nem kedvez az én szemem néked, sem meg nem szánlak; hanem a te útaidat vetem reád, és útálatosságaid közötted lesznek és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ⁵ Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen veszedelem; ímé eljött. ⁶ Vég jött, eljött a vég, fölserkent ellened, ímé eljött! ⁷ Eljött a végzet reád, földnek lakosa! eljött az idő, közel a nap, rémülés és nem víg éneklés a hegyeken. ⁸ Most rövid időn kiöntöm búsulásomat reád, és teljessé teszem haragomat rajtad, és megítéllek útaid szerint, és rád vetem minden útálatosságodat. ⁹ És nem kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak; útaid szerint fizetek tenéked, és a te útálatosságaid közötted lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki ver. ¹⁰ Ímé a nap, ímé eljött, kisarjadt a végzet, kivirágzott a vessző, kivirult a kevélység. ¹¹ Az erőszakosság a gonoszság veszszejévé nőtt fel, nincs semmi meg belőlök, sem sokaságukból, sem tömegökből, s nincs egy jaj is miattok! ¹² Eljött az idő, elközelgett a nap; a vevő ne örüljön, az eladó ne szomorkodjék, mert harag [jön] minden sokaságára. ¹³ Mert az eladó eladott jószágához nem térhet vissza többé, még ha élve az élők közt [maradna] is, mert a jövődőlés az ő egész sokasága ellen vissza nem tér, és vétke miatt senki sem lehet hosszú életű. ¹⁴ Kürtöljetek a kürttel és készítetek el mindent; ám nincsen, a ki harczra menjen, mert haragom minden ő sokasága ellen. ¹⁵ A fegyver kívül, a döghalál és éhség belül; a ki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és a ki a városban, azt éhség és döghalál emészti meg. ¹⁶ És menekülnek menekültjeik, és lesznek a hegyeken, mint a völgyek galambjai: mindnyájan nyögvén, kiki vétke miatt. ¹⁷ Minden kéz elerőtlenül, és minden térd elolvad, mint a víz. ¹⁸ Felövezkednek zsákkal, és befedi őket rettegés, és minden orczán szégyen, és mindnyájok fején kopaszság. ¹⁹ Ezüstjüket az utcákra vetik, és aranyuk szenny lesz [előttök;] ezüstjök s aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján; lelkeket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem tölthetik; mert csábítójuk volt az a vétekre. ²⁰ És a belőle készült drága ékességeket kevélykedésre használják, és útálatosságuk képeit, undokságaikat abból csinálták, azért tettem előttök azt szennynyé; ²¹ És adom azt az idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek prédául, hadd fertéztessék meg. ²² És elfordítom tőlük arczomat, hadd fertéztessék meg szent helyemet; s betörjenek belé a rontók és megfertéztessék. ²³ Készítsd a lánczot; mert a föld tele van véres ítélettel, és a város tele van erőszakossággal. ²⁴ És elhozom a pogányok leggonoszabbjait, hadd foglalják el házaikat; s véget

vetek a hatalmasok kevélységének, s fertéztet lesz templomuk. ²⁵ Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. ²⁶ Egy romlás a másokra jő, és egy hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a véneknél. ²⁷ A király szomorkodik, a fejedelem irtózatba öltözik; s a föld népének kezei megdermednek. Útjok szerint cselekszem velök, ítéletök szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

Chapter 8

¹ És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban, és Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. ² És látám, és ímé vala mintegy tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz. ³ És kinyújta egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu bejáratához, a mely északra néz, a hol vala helye a bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel vala; ⁴ És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, a melyet láttam a völgyben. ⁵ És monda nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölemelém azért szemeimet észak felé: és ímé északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálványa a bejáratnál. ⁶ És monda nékem: Embernek fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útálatosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni. ⁷ És vive engem a pitvar bejáratához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. ⁸ És monda nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronték a falon, és ímé egy ajtó vala [ott]. ⁹ És monda nékem: Menj be és lásd meg a gonosz útálatosságokat, a melyeket ezek ott cselekesznek. ¹⁰ Bemenék azért és látám, és ímé az útálatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai vannak bevésve a falon köröskörül. ¹¹ És hetven férfiú Izráel házának vénei közül (ezek közepette Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttök, mindenik a maga tömjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll vala fel. ¹² És monda nékem: Láttad-é, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétben, kiki az ő képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. ¹³ És monda nékem: Még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni,

¹⁴ miket ezek cselekesznek. És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzt. ¹⁵ És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útálatosságokat is fogsz látni. ¹⁶ És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hátokkal az Úr templomára és orczájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot. ¹⁷ És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának ily útálatosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz! ¹⁸ Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.

Chapter 9

¹ És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a kezében legyen vesztő eszköze. ² És ímé hat férfi jő vala a felső kapu útjáról, a mely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve, és íróeszköz vala derekán. És bemenének és állának az érczoltár mellé. ³ És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiálta a gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz vala. ⁴ És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, a kik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az útálatosságokért, a melyeket cselekedtek annak közepében. ⁵ És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: ⁶ Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábíg, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. ⁷ És mondá nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel. Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a városban. ⁸ És lőn, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczámra és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntöd búsulásodat Jeruzsálemre? ⁹ És mondá nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagyta az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. ¹⁰ Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket)

útjokat fejökhöz verem!¹¹ És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint parancsolád.

Chapter 10

¹ És látám, és ímé a mennyezetem, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettök, mint valami zafirkő, olyan, mint egy királyi székek formája.² És szóla a gyolcsba öltözött férfiúnak, és mondá: Menj be a forgókerek közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyereidet égő üszöggel onnét a Kérubok közül, és szórd a városra. És beméne szemem láttára.³ A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvart.⁴ És eltávozék az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelék a ház a felhővel, és a pitvar betelék az Úr dicsőségének fényességével.⁵ És a Kérubok szárnyainak csattogása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél.⁶ És lőn, mikor parancsolt ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerek közül, a Kérubok közül, az beméne, és álla a kerék mellé.⁷ És kinyújtá egy Kérub a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok között, és vön és tevé a gyolcsba öltözöttnek markába, ki elvevé és kiméne.⁸ És látszék a Kérubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt.⁹ És látám, és ímé, négy kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala az egyik Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és olyanok valának a kerek, mintha tarsiskőből volnának.¹⁰ És mintha volna mind a négyöknek ugyanazon egy formája, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna.¹¹ Jártokban mind a négy oldaluk felé mennek vala, meg nem fordulnak vala jártokban, hanem arra, a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem fordulnak vala mentőkben.¹² És egész testök és hátok és kezeik és szárnyaik és a kerek rakva valának szemekkel köröskörül mind a négy kerekükön.¹³ [Hallám, hogy] a kerekeket forgókereknek nevezték fülem hallatára.¹⁴ És négy orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub- orcza, és a második orcza ember-orcza, a harmadik oroslán-orcza és a negyedik sas-orcza.¹⁵ És fölemelkedének a Kérubok. Ez ama lelkes állat, a melyet láttam a Kébár folyó mellett.¹⁶ És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerek is mellettök, mikor pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerek

sem az ő oldaluktól.¹⁷ Ha azok állanak vala, ezek is állanak, és ha azok felemelkednek vala, felemelkedének ezek is velök, mert a lelkes állat lelke vala bennök.¹⁸ És elvonula az Úrnak dicsősége a ház küszöbétől, és állta a Kérubok fölé.¹⁹ És felemelék a Kérubok szárnyaikat, és felemelkedének a földről szemem láttára kimentőkben és a kerekek is mellettök; és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel Istenének dicsősége vala felül ő rajtok.²⁰ Ez ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt a Kébár folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának.²¹ Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt.²² És orczáik formája: ugyanazok az orczák valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam, [tudniillik] formájokat és őket magokat. Mindenik a maga orczája felé megy vala.

Chapter 11

¹ És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látám Jaazanját, Azzur fiát, és Pelatjáhu, Benájáhu fiát, a nép fejedelmeit.² És monda nékem: Embernek fia! ezek a férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és rossz tanácsot adnak ebben a városban,³ Mondván: Nem egyhamar fogunk házakat építeni; ez [a város] a fazék, mi pedig a hús.⁴ Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia!⁵ És esék reám az Úr lelke, és monda nékem: Mondjad, így szól az Úr: Így szólottatok, Izráel háza! és a mi lelketekben készül, én tudom.⁶ Sokakat öltetek meg ebben a városban, és utczáit megtöltöttétek megölettekkel.⁷ Ezért, így szól az Úr Isten: Megöletteitek, kiket a város közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék, és titeket kivisznek belőle.⁸ Fegyvertől féltetek, fegyvert hozok reátok, azt mondja az Úr Isten.⁹ És kiviszlek titeket belőle, és adlak titeket idegenek kezébe, és tartok ítéletet fölöttetek.¹⁰ Fegyver miatt hulljatok el, Izráel határán ítélek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.¹¹ E [város] ne legyen fazekatok, hogy ti benne hús legyetek, Izráel határán ítélek el titeket.¹² És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert az én végzéseimben nem jártatok, és rendeléseimet nem cselekedtétek, hanem a pogányok módja szerint cselekedtetek, a kik körültek vannak.¹³ És lőn, mikor prófétáltam, Pelatjáhu, Benájáhu fia

meghala, én pedig orcámra esém és kiálték nagy felszóval, és mondek: Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel maradékának! ¹⁴ És lön az Úrnak szava én hozzám, mondván: ¹⁵ Embernek fia! a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és Izráel egész háza együtt azok, a kikiről Jeruzsálem lakói ezt mondják: távozzatok el az Úrtól, nekünk adatott ez a föld örökségül. ¹⁶ Ezokáért mondjad: így szól az Úr Isten: Mivelhogy távol vetettem őket a pogányok közé, és szétszórta őket a tartományokba, tehát én leszek nekik templomul rövid időre a tartományokban, a melyekbe mentek. ¹⁷ Ennekokáért mondjad: Így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül és együvé hozlak titeket a tartományokból, a melyekben szétszórattatok, és adom néktek Izráel földjét. ¹⁸ És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit és minden útálatosságait ő belőle. ¹⁹ És adok nekik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és adok nekik hússzívet; ²⁰ Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizzék és cselekedjék azokat, és legyenek nekem népem és én leszek nekik Istenök. ²¹ De a kiknek szívök az ő fertelmességeik és útálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejökhöz verem, mondja az Úr Isten. ²² És fölemelék a Kérubok szárnyaikat s a kerekék mellettök, és Izráel Istenének dicsősége rajtok felül vala. ²³ És felszálla az Úrnak dicsősége a város közepéből, és álla a hegyre, mely a várostól keletre van. ²⁴ A lélek pedig felvön engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszálla előlem a látás, a melyet láttam. ²⁵ És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nekem megjelentetett.

Chapter 12

¹ És lön az Úrnak szava énhozzám, mondván: ² Embernek fia! pártos ház közepette lakol, kiknek szemeik vannak a látásra, de nem látnak, füleik vannak a hallásra, de nem hallanak, mert ök pártos ház. ³ És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemeik előtt, és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára; talán meglátják! mert ök pártos ház. ⁴ És vidd ki eszközeidet, úgy, mint vándorútra való eszközöket, nappal szemök láttára, te pedig menj ki estve szemök láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. ⁵ Szemök láttára lyukaszd át a falat, és azon át vidd ki. ⁶ Szemök láttára emeld válladra, a sötétben vidd ki, orczádat fedd be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelül rendeltelek az Izráel házának. ⁷ Úgy cselekedtem

azért, a mint parancsolva vala nékem; eszközeimet kihordám nappal, mint vándorútra való eszközöket, és este átlukasztám a falat kezemmel; a sötétben kivivém, vállamra emelém szemök láttára.⁸ És lőn az Úr beszéde én hozzám reggel, mondván:⁹ Embernek fia! Nem mondta-é néked Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel?¹⁰ Mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: a fejedelemnek szól ez a próféczia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel egész házának, a mely ott lakozik.¹¹ Mondjad: Én csodajeletek vagyok; a mint én cselekedtem, úgy történik velök: fogságba, rabságra mennek.¹² És a fejedelem, ki közöttök van, vállát megrakván a sötétben, kimegyen; a falat átlukasztják, hogy így vigyék ki őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemeivel [épen] ő a földet.¹³ És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Bábelbe a Káldeusok földére, de azt nem fogja látni, és ott fog meghalni.¹⁴ És mindeneket, kik körülte vannak az ő segítségére, és minden seregeit szélnek szórom mindenfelé, és kardot vonok utánok.¹⁵ És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eloszlatom őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba.¹⁶ De meghagyok közülök kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy elbeszéljék minden útálatosságukat a pogányok közt, a kik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.¹⁷ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:¹⁸ Embernek fia! kenyeredet rettegéssel egyed, és vizedet reszketéssel és félelemmel igyad.¹⁹ És szólj a föld népének: Ezt mondja az Úr Isten Jeruzsálem lakóiról, Izráel földjéről: kenyéroket félelemmel eszik és vizöket ájulással iszszák, hogy pusztaságra [vetközzék] földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt.²⁰ És a lakott városok elpusztulnak s a föld pusztaság lesz és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.²¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:²² Embernek fia! micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás.²³ Ezokért mondd nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Megszüntetem e közmondást és nem mondogatják azt többé Izráelben, sőt inkább mondd nékik: elközelgettek a napok, és minden látás teljesül.²⁴ Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő jóvendölgetés Izráel házának közepette.²⁵ Mert én szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglészen, nem halad tovább. Mert a ti napjaitokban, pártos ház, szólok egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten!²⁶ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:²⁷ Embernek fia! ímé, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ő.²⁸ Ezokért mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; a mit szólok, az a szó meglészen, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 13

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! prófétálj Izráel prófétái ellen, a kik prófétálnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívökből próféták: Halljátok meg az Úr beszédét!

³ Így szól az Úr Isten: Jaj a bolond prófétáknak, a kik az önnön lelkök után mennek, mert semmit sem láttak. ⁴ Mint rókák a romok közt, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel! ⁵ Nem hágtatok fel a törésekhez, nem falaztatok falat Izráel háza körül, hogy megállhassatok a harcban az Úrnak napján. ⁶ Hívságot láttak s hazug jóvendölgetést, kik ezt mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket, és még várják, hogy betelik beszédök. ⁷ Avagy nem hiábavaló látást láttatok-é, és nem hazug jóvendölgetést szóltatok-é? midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr! holott én nem szóltam! ⁸ Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy hívságot szóltatok és hazugságot láttatok, azért ímé én ellenetek leszek, ezt mondja az Úr Isten. ⁹ És léssen kezem a próféták ellen, kik hívságot látnak és hazugságot jóvendölgetnek; az én népem gyülekezetében nem lesznek, Izráel házának könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem mennek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. ¹⁰ Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! holott nincsen béke; és ha a [nép] falat épít, ímé ők bemázolják azt mázzal. ¹¹ Mondjad a mázzal mázolóknak, hogy leomlik; ömlő záporoső léssen, és ti jégeső kövei hulljatok, szélvihar hasítsd! ¹² És ímé leomlik a fal. Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a mázolás, a melylyel mázólatok? ¹³ Ezokáért így szól az Úr Isten: És meghasogatom szélviharral búsulásomban, és ömlő zápor léssen haragomban, és léssen jégeső kövei búsulásomban annak elrontására. ¹⁴ És ledöntöm a falat, melyet mázzal mázólatok és levetem a földre, és meztelen lesz fundamentoma; és leomlik, és ti veszzetek el közepette, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Úr. ¹⁵ És teljessé teszem búsulásomat a falon és azokon, a kik mázólaák azt mázzal, és mondom néktek: nincs a fal és nincsenek, a kik azt mázólaák, ¹⁶ [Tudniillik] Izráel prófétái, kik prófétálnak Jeruzsálemnek és látnak néki békességnek látását, holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁷ És te, embernek fia, fordítsd orczádat néped leányaira, a kik önnön szívökből prófétálnak, és prófétálj ellenök. ¹⁸ És mondjad: Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, a kik kötéseket varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat készítenek akármilyen termetűek fejére, hogy lelkeket vadászszanak! Némely lelkeket elvadásztok népemtől, másokat elevenen megtartotok a magatok hasznára. ¹⁹ És megszenteltelenítetek engem népem előtt néhány marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljetek, melyeknek nem kellene meghalniok, és hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniök, hazudozván

népemnek, a mely hazugságra hallgat. ²⁰ Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én kötéseitek ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket vadászsátok, mint madarakat; és leszagatom azokat karjaitokról, s a lelkeket, melyeket ti vadásztok, szabadon bocsátom, mint madarakat. ²¹ És elszagatom takaróitokat, és megszabadítom népemet kezetekből, és nem lesznek többé zsákmány a ti kezetekben, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ²² Mivelhogy megsomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősítitek a hitetlen kezeit, hogy meg ne térjen gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam. ²³ Ezokáért hívságot nem láttok és jövendőt nem jövendölgettek többé, s megszabadítom népemet a ti kezetekből, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

Chapter 14

¹ És jövének hozzám férfiak Izráel vénei közül, és leülének én előttem. ² És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ³ Embernek fia! Ezek a férfiak fölvettek bálványait szívökbe, és vétkeik botránkozását orczáik elé állították. Vajjon engedjem-é, hogy megkérdessenek engem? ⁴ Ezokáért szólj velök, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel házából bálványait szívébe fölveszi, és vétkének botránkozását teszi orczái elé, és megy a prófétához: én, az Úr felelek meg annak énmagam által bálványainak sokasága miatt; ⁵ Hogy megragadjam Izráel házát az ő szívökben, a kik elfordultak tőlem bálványaik miatt mindnyájan. ⁶ Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjete meg, és forduljatok el bálványaitoktól és minden útálatosságtoktól fordítsátok el orczátokat. ⁷ Mert valaki az Izráel házából és a jövevények közül, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem, és az ő bálványait veszi föl szívébe, és vétkének botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához, hogy ez tanácsot kérjen ő néki én tőlem: én, az Úr felelek meg annak énmagam által; ⁸ És ellene fordítom orczámat annak a férfiúnak, és vetem őt jegyül és közbeszédül, és kiirtom népem közül, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! ⁹ Ha pedig a próféta megtéveszteni engedi magát, hogy kijelentést adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát; és kinyújtom kezemet ellene, és kivesztem őt az én népem, Izráel közül. ¹⁰ És viselik vétköket; a milyen a kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is. ¹¹ Azért, hogy el ne tévelyedjék többé Izráel háza én tőlem, és többé meg ne fertéztessék magokat minden ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és én legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. ¹² És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:

13

Embernek fia! ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván tőlem, és én kinyújtván kezemet ellene, eltörném néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiirtanék belőle

embert és barmot; ¹⁴ És ha volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők az ő

igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten. ¹⁵ Ha gonosz vadállatokat bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenné tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki

át nem menne a vadállatok miatt: ¹⁶ Benne ama három férfiú (élek én, az Úr Isten mondja) sem fiaikat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanak meg, az ország pedig

pusztává lenne. ¹⁷ Avagy ha fegyvert hoznék amaz országra, és mondanám: fegyver, menj át ez

országon! és kiirtanék belőle embert és barmot, ¹⁸ És ama három férfiú benne volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiaikat, sem leányokat, hanem csak magokat szabadítanak

meg. ¹⁹ Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búsulásomat reá vérben,

hogy kiirtsak belőle embert és barmot, ²⁰ S Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanak meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a magok lelkét

szabadítanak meg. ²¹ Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert és

barmot! ²² Ímé, megmaradnak benne némely menekültek, a kiket kivezetnek, fiak és leányok; ímé ők kimennek hozzátok, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket, és vigasztalást vegyetek a

veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, a mit hoztam reá. ²³ És megvigasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 15

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! mire való a szőlőtöke fája egyéb

fa között, a venyige, mely az erdő fái között van? ³ Avagy vesznek-é abból fát, hogy valami eszközt

csináljanak belőle? avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenféle edényt akaszszanak reá? ⁴

Ímé a tűznek adatott, hogy megemészsze; két végét megemésztette már a tűz, és közepe

megpörkölődött, vajjon való-é valami eszközre? ⁵ Ímé, míg ép vala, semmi eszközre nem vala jó; meny nyivel kevésbbé csinálhatnak belőle valamit most, mikor a tűz megemésztette és

megpörkölődött! ⁶ Azért így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtöke fáját az erdő fái közül a tűznek

adtam megemésztésre, úgy adtam oda Jeruzsálem lakóit; ⁷ És ellenök fordítom arczomat. A tűzből jöttek ki és a tűz emészsze meg őket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor arczomat ellenök fordítom. ⁸ És teszem a földet pusztasággá, mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 16

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemnek az ő útálatosságait, ³ És mondjad: Így szól az Úr Isten Jeruzsálemnek: A te származásod és születésed Kanaán földjéről való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus asszony. ⁴ Születésed pedig ilyen volt: a mely napon születél, el nem metszették a köldököt, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lennél, sóval sem töröltek meg, sem be nem póláltak. ⁵ Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könyörülvén rajtad; hanem kivetettek a nyílt mezőre, mert útáltak, a mely napon születél. ⁶ Ekkor elmenék melletted és látalak véredben eltapodva, és mondék néked: A te véredben élj! mondék ismét néked: A te véredben élj! ⁷ Sok ezerekre szaporítottalak, mint a mezei füvet, és megszaprodál és fölnevedél és jutál nagy szépségre; emlőid duzzadának s szőröd kinőtt vala, de te mezítelen és befedezetlen valál. ⁸ Ekkor elmenék melletted, és látalak, és ímé a te korod a szerelem kora vala, és kiterjesztém fölötted szárnyamat s befödözém mezítelenségedet, és megesküvém néked s frigyre léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lől az enyém. ⁹ És megmosálak vízzel és elmosám rólad véredet, és megkenélek olajjal. ¹⁰ És felöltöztetélek hímes ruhába, és felsaruztalak borjúfóka bőrrel, s övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. ¹¹ És felékesítélek ékeségekkel, s adtam karpereczeket kezeidre és lánczot nyakadra. ¹² És adtam orrpereczet orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre. ¹³ És felékesítéd magadat arannyal és ezüsttel, és öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes ruha; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépülél felette igen, s királyságra jutál. ¹⁴ És kiméne híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes vala az ékességeim által, a melyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten. ¹⁵ De elbízád magadat szépségedben és paráznává lőn híred szerint, elárasztál paráznaságaiddal minden melletted elmenőt: legyen kedve szerint! ¹⁶ És vevél a te ruháidból s csinálál magadnak magaslatokat különböző szinnel borítva, s paráználkodál azokon; ilyen még

nem volt és nem is lesz.¹⁷ És vevéd a te ékességidet az én aranyomból és ezüstömből, melyeket
 néked adtam, és csináltál magadnak férfiú képeket, és azokkal paráználkodál.¹⁸ És vevéd hímes
 ruháidat és befedezéd azokat, és olajomat és füstölőszeremet vetéd eléjük.¹⁹ És az én eledeletem,
 melyet néked adtam, - lángliszttel és olajjal és mézzel etettelek vala, - ő eléjük rakád kedves illatul;
 így lön, ezt mondja az Úr Isten.²⁰ És vevéd a te fiaidat és leányaidat, kiket nékem szültél vala,
 és megáldozád őket azoknak eledelül. Avagy nem volt-é már elég paráznaságodból,²¹ Hogy
 megölted fiaimat is, és oda adád őket, midőn [tűzben] nékik áldozád?²² És minden
 útálatosságaidban és paráznaságaidban meg nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól mikor mezítelen
 és befedezetlen valál, véredben eltapodva voltál.²³ És lön minden gonoszságod után, (Jaj, jaj
 néked! azt mondja az Úr Isten,)²⁴ Építél magadnak tetőt, és csináltál magaslatot minden utczán.
²⁵ És minden keresztútnál megépítéd magaslatodat, s útálatossá tevéd szépségedet, és kétfelé vetéd
 lábaidat minden melletted elmenőnek, és sokasítád paráznaságodat.²⁶ És paráználkodál Égyiptom
 fiaival, szomszédiddal, a nagytetűekkel, és sokasítád paráznaságodat, hogy engem ingerelj.²⁷
 És ímé kinyújtottam kezemet ellened, s megkisebbitém rendelt részedet, és adálak téged a te
 gyűlölőidnek, a Filiszteusok leányainak csúfolásukra, a kik átallák fajtalan útadat.²⁸ S Assiria
 fiaival is paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál velök, és még sem elégedél meg.
²⁹ És sokasítád paráznaságodat a kalmárok földje, Káldea felé, de még ezzel sem elégedél meg.
³⁰ Mily gyenge a szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket cselekedted, egy rakonczátlan
 rima cselekedeteit!³¹ Hogy állítál magadnak fedelet minden keresztúton, és magaslatokat csinálál
 minden utczán, de nem voltál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért.³² Te házasságtörő asszony!
 férje helyett idegeneket fogad el!³³ Minden rimának bért adnak, te pedig magad adtad ajándékidat
 minden szeretődnek, így megvásárlád őket, hogy bemenjenek hozzád mindenfelől paráznaságidért.
³⁴ És lön különbség közted és más asszonyok közt paráznaságaidban; mert utánad nem jártak a
 paráznák; te adál bért nékik és bért ők nem adának néked, így lön különbséged.³⁵ Azért te rima,
 halld meg az Úr beszédét!³⁶ Így szól az Úr Isten: A miatt, hogy eláradt gyalázatod és föl van
 takarva mezítelenséged a te szeretőiddel való paráznaságaidban; és minden útálatos bálványaid
 miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál:³⁷ Ezokáért ímé egybegyűjtöm minden szeretődöt,
 kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szeretted, együtt azokkal, a kiket gyűlöltél, és

egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet előttök, hogy lássák minden te mezítelenségedet. ³⁸ És megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok ítéletével, és véredet kiontatom búsulásomban és féltő szerelmemben. ³⁹ És adlak téged kezökbe, és leszakítják tetődet és lerontják magaslataidat és lehúzzák rólad ruháidat és elveszik ékességeidet, és hagynak mezítelenül s ruhátalanul. ⁴⁰ És összehoznak gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdálnak fegyvereikkel. ⁴¹ És megégetik házaidat tűzzel, és ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára, és megszüntetem paráznságodat, és bért sem adsz többé. ⁴² És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy eltávozzék féltő szerelmem te tőled, s megnyugoszm és többé nem haragszm. ⁴³ Mivelhogy meg nem emlékeztél ifjúságod napjairól, és ingerlettél engem mindezekkel, azért ímé én is fejedhez verem útadat, ezt mondja az Úr Isten, és többé nem cselekszed a fajtalanságot minden útálatosságod mellett. ⁴⁴ Ímé, valaki közmondással él, rólad veszi azt, mondván: A minémű az anya, olyan a leánya is. ⁴⁵ Anyád leánya vagy te, a ki megútálta férjét s fiait, és öcséidnek nénje vagy, a kik megútálták férjeiket és fiaikat; anyátok Hitteus asszony és atyátok Emoreus. ⁴⁶ És a te nénéd Samaria vala, ő és leányai, ki balkezed felől lakik vala; és öcséd, a ki jobbkezed felől lakik vala, Sodoma és leányai. ⁴⁷ És nem az ő útakon jártál, és nem az ő útálatosságaik szerint cselekedtél, de csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál minden útadban. ⁴⁸ Élek én! azt mondja az Úr Isten, így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leányai, a mint cselekedtél te és a te leányaid. ⁴⁹ Ímé, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. ⁵⁰ És felfuvalkodának s cselekedének útálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor [ezt] megláttam. ⁵¹ És Samaria félannyit sem vétkezett, mint te, mert többek a te útálatosságaid, mint az övék; és így nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád minden útálatosságiddal, a melyeket cselekvél. ⁵² Te is azért viseld gyalázatodat, a melyre pedig nénédet ítélted; a te bűneid miatt, melyekben nálok útálatosabban cselekvél, igazabbak ők nálad. Szégyenülj meg hát te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád. ⁵³ És visszahozom foglyaikat, Sodomának s leányainak foglyait és Samariának s leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepette; ⁵⁴ Azért, hogy viseljed gyalázatodat és megszégyenülj mindazokért, miket cselekedtél, mikor azoknak vígasztalásukra leszel. ⁵⁵ És nőtestvéreid, Sodoma és leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és te is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. ⁵⁶ És nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban

⁵⁷ kevélykedésed napján, Minekelötte kitudódott volna gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk
 vagy Siria leányainak s minden körülötted valóknak, a Filiszteusok leányainak, kik útnak téged
⁵⁸ köröskörül? Fajtalanságodat és útalatosságaidat magad viseled, azt mondja az Úr. ⁵⁹ Mert ezt
 mondja az Úr Isten: És ha úgy cselekedtem veled, mint te cselekedtél, midőn megvetted az esküt,
⁶⁰ hogy megtörd a frigyet: Én megemlékezem frigyemről, a melyet veled ifjúságod napjaiban
⁶¹ [kötöttem,] és örök frigyet vetek veled. És te megemlékezel útaidról és megszégyenled magadat,
 mikor hozzád veszed nőtestvéreidet, a kik nagyobbak nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adom
⁶² őket néked leányaidul, de nem a te frigyedből. És én megerősítem frigyemet veled, s megismered,
⁶³ hogy én vagyok az Úr. Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat
 szégyenletedben, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az
 Úr Isten.

Chapter 17

¹ És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia, adj találós mesét, és mondj
 példabeszédet Izráel házának. ³ És mondjad: Így szól az Úr Isten: A nagyszárnyú nagy saskeselyű,
 melynek hosszú csapótollai valának, s mely rakva vala különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra,
⁴ és elfoglalá a cédrusfa tetejét. Gyöngye ágainak hegyét letépte, és vivé azt a kalmárok földére,
⁵ az árusok városában tevé le. És vön annak a földnek magvából, és elveté azt termékeny mezőbe;
⁶ sok vizek mellé vivé; mint fűzfát ülteté el. És felsarjadt, és lön elterülő, alacsony szőlőtővé, hogy
 vesszőit amahhoz fordítsa s gyökerei amaz alatt legyenek, és szőlőtővé lön, és vesszőket terme, s
⁷ ágacskákat bocsáta ki. És vala más nagy szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé, ez a szőlőtő
⁸ feléje terjeszté gyökereit s vesszeit hozzá nyújtá ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; Pedig jó
 földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat hajtson és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen
⁹ jeles szőlőtő. Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajjon jó szerencsés lesz-é? Vajjon gyökereit nem
 szaggatja-é ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon, hajtásának minden ága elszáradjon,
¹⁰ és pedig nem erős karral és sok néppel [támad reá,] hogy kitépje azt gyökerestől. És ímé
 elplántáltatott, jó szerencsés lesz-é? Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-é el teljesen,
¹¹ ültetésének ágyában nem szárad-é el? És lön az Úr szava hozzám, mondván: ¹² No, mondjad
 a pártos háznak: Avagy nem értettétek-é mi ez? Mondjad: Ímé, eljött a babiloni király Jeruzsálembé,

és fogá királyát és fejedelmeit és elvívé őket magához Babilonba. ¹³ És vön a királyi magból, s frigyét szerze vele, s megeskete őt, de a földnek erőseit elvívé, ¹⁴ Hogy alacsony királyság legyen, hogy fel ne emelkedjék, hanem frigyét megőrizze, hogy ez megálljon. ¹⁵ De pártot üte ellene, bocsátván követeit Égyiptomba, hogy adjon néki lovakat és sok népet. Vajjon jó szerencsés lesz-é? Vajjon megszabadítja-é magát, a ki ezeket cselekszi? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-é? ¹⁶ Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a királynak lakóhelyén, a ki őt királylyá tette, a kinek tett esküjét megvetette, s a kivel tett frigyét megszegte, [ott] nála, Babilonban hal meg. ¹⁷ És a Faraó nagy haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz a háborúban, mikor sánczot töltenek és tornyot építenek sok lélek kiirtására. ¹⁸ S ha megvetette az esküt, hogy megszegje a frigyét, pedig ímé, kezet adott rá, s mégis megcselekedte mindezeket; nem fog megszabadulni! ¹⁹ Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet, melyet megvetett, és frigyemet, melyet megszegett, fejéhez verem. ²⁰ És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Babilonba s ott törvénykezem vele gonoszságáért, melylyel ellenem járt. ²¹ És minden menekültje minden seregéből fegyver miatt hull el, és a megmaradottak szélnek szélednek mindenfelé, és megtudjátok, hogy én, az Úr beszéltem. ²² Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas czédrus tetejéből, és elültetem; felső ágaiból egy gyöngé [ág]at szegek le, s elplántálom én magas és fölemelt hegyen. ²³ Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czédrussá nevededik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni. ²⁴ És megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr tettem a magas fát alacsonynyá, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát, és zölddé tettem az asszú fát. Én, az Úr szóltam és megcselekedtem.

Chapter 18

¹ És lön az Úr szava hozzám, mondván: ² Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a fiak foga vásott meg [bele?] ³ Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izráelben. ⁴ Ímé, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; a mely lélek vétkezik, annak kell meghalnia! ⁵ És ha valaki igaz lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; ⁶ Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit föl nem emeli Izráel házának bálványaira, és felebarátja feleségét meg nem

fertézteti, és asszonyhoz tisztátalanságában nem közeledik; ⁷ És senkit nem nyomorgat, az adósnak a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az éhezőknek kenyerét adja és a mezítelent ruhával befödi; ⁸ Uzsorára nem ad, kamatot nem vesz, megvonja kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek közt; ⁹ Az én parancsolatimban jár és törvényeimet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁰ És ha erőszakos fiat nemz, a ki vért ont, és csak egyet is cselekszik amazokból; ¹¹ Mindezeket pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; ¹² A szűkölködőt és szegényt nyomorgatta, ragadományokat ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte szemeit, útálatosságot cselekedett; ¹³ Uzsorára adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él! Mindezeket az útálatosságokat cselekedte, halállal haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! ¹⁴ S ímé, ha fiat nemz, és ez látja atyjának minden vétkét, melyeket cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint: ¹⁵ A hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli fel Izráel házában bálványaira, felebarátjának feleségét meg nem fertézteti, ¹⁶ És senkit sem nyomorgat, zálogot nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyerét az éhezőknek adja és a mezítelent ruhával befödi; ¹⁷ A szegényre nem veti rá kezét, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimban jár: az ilyen ne haljon meg atyja vétkéért, [hanem] élvén éljen. ¹⁸ Atyja, mert nyomorgatást követett el, ragadományt ragadozott atyjafiától, és a mi nem jó, azt cselekedte népe között: ímé meghal a maga vétkéért. ¹⁹ És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú az apa vétkét? Ám a fiú, törvény szerint és igazságot cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s cselekedte azokat: élvén éljen. ²⁰ A mely lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. ²¹ És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. ²² Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lészen; az ő igazságaért, melyet cselekedett, élni fog. ²³ Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem [inkább] azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? ²⁴ És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden útálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekeszik, nemde éljen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem lészen: gonoszságaért, melyet cselekedett, és az ő vétkéért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. ²⁵ És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az

én útam nem igazságos-é? nem [inkább] a ti útaitok nem igazságosak-é? ²⁶ Ha elhajol az igaz az
 ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, és a miatt meghal: gonoszsága miatt hal meg, melyet
 cselekedett. ²⁷ És ha a gonosztevő megtér az ő gonoszságától, melyet cselekedett, és törvény
 szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. ²⁸ Mert belátta és megtért minden
 gonoszságától, melyeket cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. ²⁹ És azt mondja az Izráel háza:
 Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem [inkább] a ti
 útaitok nem igazságosak-é? ³⁰ Ennekokáért mindeniteket az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt
 mondja az Úr Isten. Térjete meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlásokra ne legyen
 gonoszságotok. ³¹ Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek
 magatoknak új szívet és új lelket; Miért halnátok meg, oh Izráel háza!? ³² Mert nem gyönyörködöm
 a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!

Chapter 19

¹ Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről. ² És mondjad: Mi volt anyád? Nőstény
 oroslán; oroslánok közt fekszik vala, fiatal oroslánok között nevelé fel kölykeit. ³ És fölnevele
 egyet kölykei közül; fiatal orosláná lön, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett.
⁴ És meghallák ezt róla a népek; vermökben megfogaték, és elvivék őt horgokon Égyiptom földjére.
⁵ És mikor látta, hogy késik, hogy oda veszett reménysége, vön egyet kölykei közül, ezt tevé fiatal
 orosláná. ⁶ És ez jár vala az oroslánok között, fiatal orosláná lön, és megtanula ragadományt
 ragadozni, embereket evett. ⁷ És ismeré az ő özvegyeiket s városaikat elpusztítá, és megrettene a
 föld és annak teljessége, ordítása hangjától. ⁸ És veték ellene a pogányok köröskörül a
 tartományokból és kiteríték reá hálójukat, vermökben megfogaték; ⁹ És veték őt ketreczbe horgokon,
 s elvivék őt Babilon királyához, elvivék őt várakba, hogy többé ne hallassék szava Izráel hegyein.
¹⁰ Anyád a te nyugalmadban olyan vala, mint a víz mellé ültetett szőlőtő, gyümölcscsel és vesszővel
 bővelkedik vala a sok víztől. ¹¹ És lőnek néki erős vesszei, uralkodók pálczáinak valók, és nagy
 vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetszék magasságával és vesszeinek sokaságával.
¹² De kiszaggatták [Isten] haragja által, a földre vetteték, és a napkeleti szél elszáraztá gyümölcset;

letöretének és elszáradának erős ágai; tűz emészté meg.¹³ És most a pusztában plántáltatott, száraz és szomjú földön.¹⁴ És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét megemészté, és nincs [többé] rajta erős vessző, nincs pálcza az uralkodásra! Gyászének ez és gyászének lesz.

Chapter 20

¹ És lőn a hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén: jövének férfiak Izráel vénei közül megkérdezni az Urat, és leülének előttem.² És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:³ Embernek fia! beszélj Izráel véneivel, és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Nemde engem megkérdezni jöttetek-é? Élek én, hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem, ezt mondja az Úr Isten.⁴

Ítélni akarod őket, ítélni akarsz, embernek fia? add tudokra atyáik útálatosságait!⁵ És mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelt, és fölemelém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertetem magamat velök Égyiptom földjén, és kezemet fölemelém

nekik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istentek!⁶ Azon a napon felemeltem kezemet nekik, hogy kihozzam őket Égyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala nekik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak;⁷ És mondek nekik: Kiki az ő szemei útálatosságait elvesse, és Égyiptom bálványaival meg ne fertéztessétek magatokat; én vagyok az Úr, a ti Istentek!

⁸ De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő szeme útálatosságait el nem veté és Égyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé

teszem haragomat rajtok Égyiptom földjének közepette.⁹ De cselekedtem az én nevemért, hogy ez meg ne gyaláztassék a pogányok szemei előtt, a kik közt ők valának, a kiknek szemei előtt

megismertetem magamat velök, hogy kihozom őket Égyiptom földjéről.¹⁰ És kihozám őket

Égyiptom földjéről, s vivém őket a pusztába.¹¹ És adám nekik parancsolatimat, és törvényeimet

kijelentém nekik, melyeket az ember ha cselekszik, él azok által.¹² És adám nekik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttök; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő

megszentelőjök.¹³ De pártot üte ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimban nem jártak és törvényeimet megveték, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertéztették felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok a

pusztában, hogy elveszessem őket.¹⁴ De cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék

a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam vala őket.¹⁵ És föl is emelém én kezemet

nékik a pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet adtam nékik, mely téjjel és mézzel
 folyó, ékessége az minden tartománynak; ¹⁶ Mivelhogy törvényeimet megvetették és
 parancsolataimban nem jártak, és szombataimat megfertéztették, mert bálványaik után járt vala
¹⁷ szívök: Mindazáltal kedvezett szemem nékik, hogy el ne veszessem őket, és nem vettem nékik
 véget a pusztában. ¹⁸ És mondék fiaiknak a pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok,
¹⁹ és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaikkal magatokat meg ne fertéztessétek. Én
 vagyok a ti Uratok, Istenetek: az én parancsolatimban járjatok, az én törvényimet tartsátok meg, és
²⁰ azokat cselekedjétek. És az én szombatimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem
²¹ és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. De pártot ütének a fiak
 ellenem, parancsolataimban nem jártak, s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék,
 a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; szombataimat megfertéztették; mondám azért,
²² hogy kiöntöm búsulásomat rájuk, teljessé teszem haragomat rajtok a pusztában. De visszavontam
 kezemet, s cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék a pogányok előtt, a kiknek
²³ szeme láttára kihoztam őket. Föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy elszélesztem
²⁴ őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba; Mivelhogy törvényeimet nem
 cselekedték, s parancsolataimat megvetették, és szombataimat megfertéztették, s atyáik bálványai
²⁵ után voltak szemeik. És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által
²⁶ ne éljenek. S megfertéztetém őket ajándékaikkal, mikor [tűzön] vittek át minden elsőszülöttet,
²⁷ hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. Azért szólj az Izráel házának,
 embernek fia, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Még ebben is gyalázzattal illettek engem a ti
²⁸ atyáitok, hogy hűtlenül elszakadának tőlem: Mikor bevitem őket a földre, a melyért fölemeltem
 kezemet, hogy azt nékik adom, megtekintének minden magas halmot és minden sűrű ágú fát, és
 ott áldozzák vala az ő áldozatjaikat, és ott adják vala haragra ingerlő ajándékaikat; és oda teszik
²⁹ vala kedvelt illatjokat, és oda öntik vala italáldozataikat. És mondék nékik: Micsoda e magaslat,
³⁰ a hova ti gyülekeztek? És nevezik nevét magaslatnak mind e mai napig. Ennekokáért mondjad
 Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Nemde a ti atyáitok módjára fertéztetitek-é meg magatokat,
³¹ és az ő útálatosságai szerint paráználkodtok-é? És ajándékaitok vitelével, mikor átviszitek
 fiaitokat a tűzön, fertéztetitek meg magatokat minden bálványaitok előtt mind e mai napig, és én
 engedjem, hogy megkérdézzetek engem, Izráel háza? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem
³² engedem, hogy megkérdézzetek engem! És a mi lelketekben támadt, semmiképpen sem lesz
 meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a pogányok, mint a tartományok nemzetségei,

³³ szolgálván fának és kőnek. Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy erős kézzel és kinyújtott karral
 és kiontott búsulással uralkodom rajtatok. ³⁴ És kiviszlek titeket a népek közül, és egybegyűjtelek
 titeket a tartományokból, melyekbe elszéledtetek, erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott
 búsulással; ³⁵ És vezetlek titeket a népek pusztájára, hol szemtől-szembe törvénykezem veletek.
³⁶ A mint törvénykeztem a ti atyáitokkal Égyiptom földének pusztájában; úgy törvénykezem
 veletek, ezt mondja az Úr Isten. ³⁷ És átviszlek titeket a vessző alatt, és hozlak titeket a frigynek
 kötelébe. ³⁸ És kitisztítom közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és a földről, melyen
 jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy
 én vagyok az Úr! ³⁹ Ti pedig, Izráel háza, azt mondja az Úr Isten, mindenitek járjon az ő bálványai
 után és szolgáljon azoknak; de azután bizony, hallgatni fogtok rám, és az én szent nevemet többé
 meg nem fertéztetitek ajándékitokkal és bálványaitokkal. ⁴⁰ Mert az én szent hegyemen, Izráelnek
 magas hegyén, ezt mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel egész háza együtt azon a
 földön; ott kedvelem őket, ott kívánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak első zsengejét
 mindenben, mit nékem szenteltek. ⁴¹ Kedves illatban kedvellek titeket, mikor kihozlak titeket a
 népek közül és egybegyűjtelek titeket a tartományokból, melyeken elszéledtetek, és megszenteltetem
 ti bennetek a pogányok szemei előtt. ⁴² És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor beviszlek
 titeket Izráel földjére, arra a földre, melyért fölemeltem kezemet, hogy adom azt a ti atyáitoknak.
⁴³ És ott megemlékeztek útaitokról, s minden cselekedeteitekről, melyekkel magatokat
 megfertéztettétek, s megútáljátok ti magatokat minden gonoszságotokért, melyeket cselekedtetek.
⁴⁴ És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem veletek az én nevemért, és nem a ti
 gonosz útaitok és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten! ⁴⁵ És
 lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ⁴⁶ Embernek fia! fordítsd orczádat délre, és szólj dél
 felé és prófétálj a déli mező erdeje ellen! ⁴⁷ És mondjad a dél erdejének: Halld meg az Úr beszédét,
 így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyújtok benned, hogy megemészsen te benned minden zöldelő
 és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng, és megég a miatt minden orcza déltől északig.
⁴⁸ És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyújtottam meg azt, [mert] meg nem aluszik. ⁴⁹ És
 mondék: Ah, ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem példabeszédekben beszél ez?

Chapter 21

¹ És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! fordítsd arcodat Jeruzsálem felé, és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen! ³ És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én reád [megyek,] és kivonszom kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt. ⁴ Azért, hogy kivágjak belőled igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből minden test ellen délről északig. ⁵ És megérti minden test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből, [mert belé] többé vissza nem tér. ⁶ És te, embernek fia, nyögj! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögj szemök láttára. ⁷ És leszen, mikor mondják néked: Miért nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és elolvad minden szív és elerőtlenedik minden kéz és elcsügged minden lélek és minden térd elolvad mint a víz. Ímé beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr Isten. ⁸ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ⁹ Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondta az Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is fényesített! ¹⁰ Hogy öldököljön, megélesített, hogy legyen villámlása, megfényesített. Avagy örüljünk-é? Fiam [e] veszszeje megvet minden fát! ¹¹ És adta azt megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesített az a kard s megfényesített, hogy adják a megölnök kezébe. ¹² Kiálts és jajgass, embernek fia! mert ez az én népemen leszen és Izráel minden fejedelmin: e kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss czombodra. ¹³ Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy leszen, ezt mondja az Úr Isten! ¹⁴ Te pedig, embernek fia, prófétálj, és csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard, most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő kard körüljárja őket. ¹⁵ Hogy elolvadjon a szív és sokan elhulljanak: minden kapujokban rájok vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesített! ¹⁶ Szedd össze magadat; tarts jobbra, tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van. ¹⁷ Én is összechapom tenyeredet, és megnyugotom haragomat. Én, az Úr szólottam. ¹⁸ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁹ És te, embernek fia, csinálj magadnak két utat, a melyen jöjjön a babiloni király kardja; egy földről jöjjön ki mind a kettő; s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejénél véd föl. ²⁰ Utat csinálj, ²¹ hogy jöjjön a kard az Ammon fiainak Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített Jeruzsálemre. Mert megáll a babiloni király az utak kezdetén, a két út fejénél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfitot, megnézi a májat. ²² Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy töltsön sánczot, építsen tornyot. ²³ De ez nékik hamis

jövendölésnek látszik: szent esküik vannak nékik [Istentől;] ám Ő emlékezetbe hozza vétkeket,
²⁴ hogy megfogassanak. Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétkeketek, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megláttassanak bűneitek minden cselekedeteitekben; mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. ²⁵ És te elvetemedett, te gonosztevő, Izráel fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: ²⁶ Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem léssen ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! ²⁷ Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, a kié az uralkodás, és néki adom azt! ²⁸ És te, embernek fia, prófétálg, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon fiairól és gyalázkodásukról, és mondjad: Fegyver, fegyver, öldöklésre kivont, megfényesítettet, hogy ragyogjon, azért, hogy villámljék; ²⁹ De mivel felőled hiábavalóságot látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged a megölt gonoszok nyakára, a kiknek napjok eljött az utolsó vétek idején: ³⁰ Tedd vissza hüvelyébe azt; a helyen, melyen teremtettél, származásod földjén ítélek meg téged. ³¹ És kiontom reád haragomat, búsulásom tüzét fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik mesterek, [téged] elveszteni. ³² A tűz eledele leszel; véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jösz többé, mert én, az Úr szóltam.

Chapter 22

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² És te, embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-e ítélni a vérontó várost? add tudtára minden útálatosságait, ³ És mondjad: Így szólt az Úr Isten: Te város, ki közepében vért ontott, hogy eljöjjön ideje, és bálványokat csinált magának önmaga megfertéztetésére; ⁴ Véred miatt, melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaiddal, melyeket csináltál, fertéztetted meg magadat, s közelebb hoztad napjaidat s eljutottál esztendeidig; azért adlak gyalázatul a pogányoknak, és csúfolásul minden tartománynak. ⁵ A kik közel s távol vannak tőled, megcsúfolnak téged, te fertézett nevű, sok háborúságú! ⁶ Ímé, Izráel fejedelmei, kiki az ő tehetsége szerint azon volt benned, hogy vért ontsanak. ⁷ Apát és anyát megútáltak te benned, a jövevényen nyomorgatást cselekedtek te közepetted, árvát és özvegyet sanyargattak benned. ⁸ A mi nékem szenteltetted, megútáltad, s szombatimat megfertéztetted. ⁹ Rágalmazók voltak benned, hogy vért

ontsanak, s a hegyeken ettek benned, fajtalanságot cselekedtek közepetted.¹⁰ Az atya szemérmét
 föltakarták benned, a havivér miatt tisztátalant erőszakolták benned.¹¹ Egyik felebarátjának
 feleségével cselekedett útalatosságot, a másik meg menyét fertéztette meg fajtalanságban, s volt,
 a ki húgát, atyjának leányát erőszakolta benned.¹² Ajándékokat vettek fel benned a vérontásra,
 uzsorát és kamatot szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdsággal, s én rólam elfelejtkeztl,
 ezt mondja az Úr Isten.¹³ És ímé, összecsapom tenyeremet nyereségeden, a melyet csináltál, és
 a vérontásokon, melyek lőnek te benned.¹⁴ Vajjon megállhat-é szíved, avagy erősek lesznek-é
 kezeid azokban a napokban, mikor én számolok veled? Én, az Úr, szólottam és meg is cselekszem.
 És eloszlattak téged a pogányok közé, és szétszórlak a tartományokba, s véget vetek
 tisztátalanságodnak.¹⁶ S örökségül bírlak téged a pogányok szeme láttára, és megtudod, hogy én
 vagyok az Úr.¹⁷ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:¹⁸ Embernek fia! Izráel háza salakká
 lett nékem; egészen réz és ón és vas és ólom a kemence közepette; ezüstsalakká lettek:¹⁹
 Ennekokáért így szól az Úr Isten. Mivelhogy mindnyájan salakká lettetek, azért ímé, egybegyűjtelek
 titeket Jeruzsálem közepébe.²⁰ A mint egybe szoktak gyűjteni ezüstöt és rezet és vasat és ólmot
 és ónt a kemence közepébe, hogy tüzet gerjeszsenek rá a megolvasztásra; így gyűjtelek egybe
 búsulásomban és haragomban, és bevetlek s megolvasztlak titeket.²¹ És egybegyűjtelek titeket,
 és rátok fúvom búsulásom tüzeit, hogy benne megolvadjatok.²² A mint megolvad az ezüst a
 kemence közepében, úgy olvadtok meg ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki
 haragomat reátok.²³ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:²⁴ Embernek fia! mondjad néki:
 Te vagy a föld, mely meg nem tisztult; esőt nem kapott a haragnak napján.²⁵ Pártosok az ő prófétái
 ő közepette; olyanok, mint az ordító oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és
 drágaságot elvesznek, özvegyeit megsokasítják őbenne.²⁶ Papjai erőszakot tettek törvényemen,
 s megfertéztették, a mi nékem szenteltetett! különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi
 köz, s a tisztátalan és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket,
 úgyhogy megszenstelenítettek engem.²⁷ Előljárói ő közepette mint a ragadományt ragadozó
 farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek nyereséggel.²⁸ És prófétái
 mázolnak nekik mázzal: hiábavalóságot látnak s jövendőlnak hazugságot nekik, mondván: Így szól
 az Úr Isten! holott az Úr nem beszélt.²⁹ A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt
 ragadoz, a szűkölködőt és szegényt sanyargatja, s a jövevényt törvénytelen nyomorgatja.³⁰ És
 keresék közülök valakit, a ki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért, hogy el ne

pusztítsam azt; de senkit nem találék. ³¹ Ennekokáért kiontám haragomat reájok, megemésztém őket búsulásom tüzevel, útjokat fejökhöz verém, azt mondja az Úr Isten.

Chapter 23

¹ És lön az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának leányai. ³ És paráználkodának Égyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket, ott nyomogatták szûzi keblöket. ⁴ És nevök: Oholá a nagyobbik, és húga Oholibá; és lönnek enyimekké, és szülének fiakat és leányokat. A mi pedig a nevöket illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá. ⁵ És paráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede szeretőihez, a közeli Assiriabeliekhez. ⁶ Kik kék bíborba öltözöttek, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak mindnyájan, lovagok, lovakon ülök. ⁷ És nekik adá magát paráznaságaiban Assiria válogatott ifjainak; és mindazoknál, kikhez felgerjede, minden ő bálványaikkal megfertézteté magát. ⁸ De az Égyiptombeliektől való paráznaságait is el nem hagyá, mert vele háltak ifjúságában, s ők nyomogatták szûzi kebelét, és kiöntötték ő reá paráznaságukat. ⁹ Ennekokáért adtam őt szeretőinek kezébe, Assiria fiainak kezébe, kikhez fölgerjedett. ¹⁰ Azok feltakarák szemérmét, fiait és leányit elvivék s magát fegyverrel ölék meg, úgy hogy híre-neve lön az asszonyoknál, s ítéletet cselekedének rajta. ¹¹ És látá húga, Oholibá, és még gonoszabbul folytatá bujálkodását amannál, és paráznaságait nénje paráználkodásainál. ¹² Assiria fiaihoz fölgerjedt, közeli helytartókhöz s fejedelmekhez, teljes szépségben öltözökhöz, lovagokhoz, lovakon ülökhöz, kik mindnyájan kívánatos ifjak. ¹³ És látám, hogy megfertéztette magát: egy az útjok kettőjöknek. ¹⁴ És még szaporítá paráznaságait, és látá férfiakat bevésve a falon, a Káldeusok képeit, bevésve vörös festékkal, ¹⁵ Kik övet viseltek derekukon, csomós süvegeket fejükön, olyanok mind, mint a szekérről harczolók, hasonlók Bábel fiához, kiknek szülőföldje Káldea; ¹⁶ És fölgerjedt hozzájuk szemei nézésében, s bocsáta követeket hozzájuk Káldeába. ¹⁷ És eljövének ő hozzá Bábel fiái a szerelem ágyasházába, s megfertézteté őt paráznaságukkal, úgyhogy tisztátalan lett miattok; s ekkor lelke eltávozék tőlök. ¹⁸ És mikor feltakarta paráznaságait és feltakarta szemérmét, eltávozék az én lelkem ő tőle, a mint az ő nénjétől lelkem eltávozott vala. ¹⁹ És megsokasítá paráznaságait, megemlékezvén ifjúságának napjairól,

mikor Égyiptom földjén paráználkodott; ²⁰ És fölgerjede azok bujálkodóihoz, kiknek teste olyan,
 mint a szamarak teste, és folyásuk, mint lovak folyása. ²¹ És megemlékezel ifjúságod
 fajtalankodására, mikor ők, az égyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy szorongassák ifjúságod
 emlőit. ²² Ennekokáért Oholibá, így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te szeretőidet ellened,
 kiktől pedig eltávozott lelked, s reád hozom őket mindenfelől. ²³ Babilon fiait és minden
 Káldeabelit, Pekódot és Soát és Koát, Assiria minden fiát ő velük, kívánatos ifjakat, helytartókat
 s fejedelmeket, mindnyájokat, szekérről harczolókat s előkelőket, és lovakon ülőket, mindnyájokat.
²⁴ És jönnek reád szekereknek és kerekének tömegével s népek sokaságával, nagy és kis paizszsal
 és sisakkal körülvesznek téged mindenfelől, s adok nékik hatalmat az ítéletre, s megtélnék téged
 az ő ítéletök szerint. ²⁵ És megmutatom rajtad féltő szerelmemet, s cselekszenek veled kegyetlenül;
 orrodát s füleidet elmetélik, s maradékok fegyver miatt hull el; ők fiaidat és leányaidat elviszik, s
 maradékokat tűz emészti meg. ²⁶ S megfosztanak ruháidtól, és elveszik ékességeidet. ²⁷ És véget
 vetek fajtalanáságodnak s Égyiptom földjéről való paráznaságodnak, s nem emeled föl szemeidet
 rájuk, s Égyiptomra nem emlékezel többé. ²⁸ Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én adlak téged azoknak
 kezébe, a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott lelked. ²⁹ És gyűlöléssel cselekesznek
 veled, és mindent, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s ruhátalan hagynak, hogy feltakartassék
 paráznaságaid szemérme. És fajtalanáságod s paráználkodásaid ³⁰ Hozták ezeket reád; mivelhogy
 paráználkodtál a pogányok után, mert megfertéztetted magad azok bálványaival. ³¹ Nénéd útján
 jártál, azért az ő poharát adom kezébe. ³² Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát megiszod, mely
 mély és széles; leszen nevetségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. ³³ Részegséggel és bánattal
 megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te nénéd, Samaria pohara! ³⁴ Meg kell innod azt s
 fenékig hajtanod; és cserepein rágódni fogsz, emléidet megszagatod azokon, mert én szólottam,
 ezt mondja az Úr Isten. ³⁵ Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy elfelejtkezted én rólam
 s hátad mögé vetted engemet, te is hordozd fajtalanáságodat és paráznaságaidat. ³⁶ És monda az
 Úr nékem: Embernek fia! avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát? Hirdesd nékik útálatosságait.
³⁷ Mert házasságot törtek, és vér van kezeiken, és bálványaikkal törtek házasságot, és fiaikat is,
 kiket szültek vala nékem, tűzben nékik áldozák azok eledelül. ³⁸ Sőt ezt is cselekedték velem:
 megfertéztették az én szent helyemet azon a napon, és szombatimat megszenteltelenítették. ³⁹ És
 mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak, bemenének az én szenthelyembe azon a napon, hogy

⁴⁰ megszenteltelenítsék, és ímé, így cselekedtek az én házamban. Sőt elküldöttek messzünnen
 jövő emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé eljövének, a kiknek kedvéért megmosódál,
 kendőzéd szemeidet, és fölékesítéd magad ékességgel; ⁴¹ És ültél pompás kerevetre, s terített
 asztal vala az előtt, és az én füstölő szeremet és olajomat arra tevéd; ⁴² És lőn ott örvendező
 sokaságnak zaja. És [küldöttek] az emberek sokaságából való férfiakhöz, hozatának ivótársakat a
 pusztából; és ezek adának karpereczeket az ő kezeikre és ékes koronát fejökre. ⁴³ És mondék:
⁴⁴ Még az elaggott is házasságot tör? most már paráznaságod fog paráználkodni, és úgy lőn. És
 bemenének hozzá, mint a hogy a parázna asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholához és
 Oholibához, e fajtalan asszonyokhoz. ⁴⁵ És igaz férfiak, ezek ítélik meg őket a házasságtörők, és
 vérontók ítéletével, mert házasságtörők és vér van kezeiken. ⁴⁶ Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak
 rájuk gyülekezetet, és adják őket bántalmazásra és ragadományra. ⁴⁷ És kövezze meg őket a
 gyülekezet, és vagdalják össze őket fegyvereikkel; fiaikat és leányaikat öljék meg, és házaikat
 tűzzel égessék meg. ⁴⁸ És megszüntetem a fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és
 nem cselekesznek a ti fajtalanságotok szerint. ⁴⁹ És reátok vetik fajtalanságotokat, s bálványaitok
 vétkeiteket viselitek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

Chapter 24

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám a kilencedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak
 tizedikén, mondván: ² Embernek fia! írd fel magadnak e nap nevét, épen ezen napét: Babilon
 királya épen ezen a napon jött Jeruzsálemre. ³ És mondj példabeszédet a pártos házra, és mondjad
 nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Tedd föl a fazekat, tedd föl, és tölts vizet is bele. ⁴ Gyűjtsd össze
 a bele való darabokat, minden jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal töltsd meg.
⁵ Végy válogatott juhokat, és tégy máglyát a csontoknak is [a fazék] alá; forrald erősen, még csontjai
 is főjjenek benne. ⁶ Ezokáért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek
 rozsdája benne van, és rozsdája nem ment le róla! Darabról darabra szedd ki, a mi benne van: nem
 esett sors reá. ⁷ Mert vére ott van közepében, kopasz sziklára ontotta, nem a földre öntötte, hogy
 por fedje be. ⁸ Hogy haragomat felindítsam és bosszút álljak, kopasz sziklára ontottam vérét, hogy

⁹ be ne fedeztessék. ¹⁰ Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak! én is nagy máglyát rakok!
¹¹ Bőven rakd a fát, gyűjtsd meg a tüzet, főzd meg jól a húst, forrald a levet, és a csontok szétfőjjenek. ¹² És állítsd üresen az ő szénére, hogy meghevüljön s megtüzesedjék ércze, és megolvadjon benne tisztátalansága, megemésztessék rozsdája. ¹³ A fáradozásokat kifárasztotta, és nem ment le róla az ő sok rozsdája, tűzbe hát rozsdájával! ¹⁴ A te tisztátalanságodban fajtalanság van, mivelhogy tisztogattalak, de meg nem tisztultál, azért tisztátalanságodból többé meg nem tisztulsz, míg meg nem nyugotom haragomat rajtad. ¹⁵ Én, az Úr szólottam; jöni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem kedvezek és nem könyörülök: a te útaid és cselekedeteid szerint ítélnék meg téged, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁶ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könyöd ne hulljon. ¹⁷ Fohászzkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy, fejkességedet kösd fel, és saruidat vedd lábaidra, s ne fedezd be bajuszodat, és az emberek kenyerét ne egyed. ¹⁸ És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem, és úgy cselekedém reggel, a mint meg vala hagyva nékem. ¹⁹ És mondá nékem a nép: Avagy nem jelented-é meg nekünk, mit [jelentenek] ezek nekünk, hogy te így cselekszel? ²⁰ És mondék nékik: Az Úr beszéde volt én hozzám, mondván: ²¹ Mondd meg az Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem szenthelyemet, a ti erősségeknek kevélységét, szemeitek gyönyörűségét, lelketek kívánságát, és fiaitok és leányaitok, kiket hátrahagytatok, fegyver miatt hullnak el. ²² És úgy cselekesztek, a mint én cselekedtem: bajuszotokat be nem fedezitek, s az emberek kenyerét nem eszitek, ²³ S fejkességtek fejeteken, és saruitok lábaitokon lesznek; nem sírtok s nem jajgattok, hanem megrothadtok vétkeitekben, s nyögve fohászkodtok egymáshoz. ²⁴ És lészen néktek Ezékiel csodajelül: a mint ő cselekedett, egészen úgy cselekesztek ti is, mikor ez eljő; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. ²⁵ És te, embernek fia, bizonyára azon a napon, mikor elveszem tőlök erősségeket, dicsőségök örömét, szemeik gyönyörűségét és lelkek kívánságát, fiaikat és leányaikat: ²⁶ Azon a napon, a ki megmenekült, eljő hozzád, hogy hírt mondjon néked. ²⁷ Azon a napon megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma; s leszel nékik csodajelül, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

Chapter 25

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj ellenök. ³ És mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten beszédét! így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy megfertéztetett; és Izráel földjére, hogy elpusztított; és Júda házára, hogy fogságba mentek: ⁴ Ezokáért ímé adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék sátraikat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket, ők eszik meg gyümölcsödöt, s ők iszszák meg tejedet. ⁵ És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! ⁶ Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy tapsolsz kezeddal és tombolsz lábaddal és örülsz teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: ⁷ Ennekokáért ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a népeknek, és kiváglok a népségek közül, és elvesztlek a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr. ⁸ Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: Ímé, Júda háza is olyan, mint a többi népek: ⁹ Ezokáért ímé megnyitom Moáb oldalát a városok felől, az ő városai felől mindenfelől, az ország ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim felé, ¹⁰ Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai a népek között; ¹¹ Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ¹² Így szól az Úr Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta: ¹³ Azért, így szól az Úr Isten, kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és barmot, és teszem őt pusztasággá Temántól fogva, és Dedánig fegyver miatt hulljanak el. ¹⁴ És bosszúmat állom Edomon népemnek, Izráelnek keze által és cselekszenek Edommal az én búsulásom és haragom szerint, s megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵ Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a Filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkökben megvetéssel, hogy elveszessék [Izráelt] örök gyűlölséggel: ¹⁶ Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én kinyújtom kezemet a Filiszteusokra, és kivágom a Keréteusokat, és elvesztem a tenger partján [lakók] maradékát; ¹⁷ És cselekszem rajtok nagy bosszúállásokat fenyítő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtok.

Chapter 26

¹ És lőn a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején, lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván:
² Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus Jeruzsálemre: Haha! eltört a népek kapuja, felém fordulva [nyitva]van; én megtelek, [ha] ő elpusztul; ³ Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én, Tírus, te reád [megyek,] és hozok fel ellened sok nemzetet, miként a tenger fölhozza hullámit. ⁴ És elhányják Tírus kőfalait és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s kopasz sziklává teszem őt. ⁵ Hálók kivető helye lesz a tenger közepén, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. ⁶ És leányai, kik a mezőségen vannak, fegyverrel ölettessenek meg, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ⁷ Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. ⁸ Leányaidat [ott] a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat ellened tornyot, és tölt ellened sánczot, és emel ellened paizs-[fedelet.] ⁹ És faltörő kosával ütteti kőfalaidat, s tornyaidat lerontja fegyvereivel. ¹⁰ Lovainak sokasága miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kerekeknek és szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid, mikor bemegy kapuidon, a mint be szoktak menni a megtörött városba. ¹¹ Lovainak körmeivel tapodja meg minden utczádat, népedet fegyverrel öli meg, s erősséged oszlopai a földre dőlnek. ¹² És prédára hányják gazdagságodat, és elragadozzák árúdat, és letörik kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják, és köveidet és fádat, s [még] porodat [is] a víz közepére hányják. ¹³ És megszüntetem éneklésed hangosságát, és cziteráid zengése nem hallatik többé. ¹⁴ És kopasz sziklává teszek; hálók kivető helye leszel, hogy többé meg ne építsenek; mert én, az Úr szóltam, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵ Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned valók öltön-ölettetnek, megrendülnek a szigetek! ¹⁶ És leszáll királyi székéről a tenger minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes ruháikat levetik: rettegésekbe öltöznek, a földön ülnek és rettegnek minden szempillantásban, s elborzadnak miattad. ¹⁷ És gyászéneket kezdenek rólad, és ezt mondják néked: Mimódon veszél el te, a kit laknak a tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a tengeren, ő és lakosai, a kik félelmökre valának minden [mellettök] lakozóknak! ¹⁸ Ímé, rettegnek a szigetek zuhanásod napján, és megfélemlenek a tengerben való szigetek [ilyen] véged miatt. ¹⁹ Mert azt mondja az Úr Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszek, mint a mely városokat nem laknak; mikor a mélység árját felhozom reád, hogy beborítsanak a sok vizek: ²⁰ Akkor levonszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak, a

hajdan népéhez; és lakatlak téged a mélységek országában, a hajdan pusztaságaiban, együtt azokkal, a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakjék benned. És ha megmutattam dicsőséget az élőknek földén: ²¹ Rémségesen cselekszem veled és nem leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem találják, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 27

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Te pedig, embernek fia, kezdj gyászéneket Tírusról.
³ És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondtad: Én tökéletes szépségben vagyok. ⁴ A tengerek szívében vannak határaid, építőid tökéletessé tették szépségedet. ⁵ Senir cziprusaiból építették mindkét oldaladat, czédrust hoztak a Libánonról, hogy árbócfát csináljanak néked. ⁶ Básán cserfából csinálták evezőidet; evezőpadjaidat a cziprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt elefántcsontból csinálták. ⁷ Égyiptomi hímes fehér gyolcs vala vitorlád, hogy legyen zászlód; Elisának szigeteiről való kék és piros bíbor volt [sátrad] borítékja. ⁸ Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcseid, oh Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. ⁹ Gebal vénei és bölcsei voltak benned, kik hasadékaidat javítgaták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned, hogy kicseréljék árúidat. ¹⁰ Perzsák és lidiaiak és libiaiak voltak seregedben hadakozó férfaid, paizst és sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének. ¹¹ Arvad fiai és sereged voltak köfalaidon köröskörül, és kemény vitézek voltak tornyaidban; paizsaikat felfüggesztették köfalaidon köröskörül, mik tökéletessé tették szépségedet. ¹² Tarsis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólmot adtak ők árúidért. ¹³ Jáván, Tubál és Mések, ezek a te kalmáraid; rabszolgákat és rézedényeket adtak cserébe árúidért. ¹⁴ Tógarma házából lovakat és lovagokat és öszvéreket adtak néked árúkul. ¹⁵ Dedán fiai a te kalmáraid, sok sziget kereskedése van hatalmad alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked adóba. ¹⁶ Arám a te kereskedőtársad mesterműveid sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér gyolcsot, korálokat és rubint adtak ők árúidért. ¹⁷ Júda és Izráel földje, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből és édes süteményt és mézet és olajat és balzsamot adtak csereárúidért. ¹⁸ Damaskus a te

kereskedőtársad mesterműveid sokaságában, sok különféle gazdagságod miatt, - Helbon borával
és hófehér gyapjával. ¹⁹ Vedán és Jáván Uzálból adtak árúidért: kovácsolt vasat, kásiát és jó illatú
²⁰ nádat, ezeket csereárúidért. ²¹ Dedán a te kalmárod, lovagláshoz való nyeregtakarókkal. ²¹ Arábia
és Kédár fejedelmei, ők mindnyájan hatalmad alatt kereskedének; báránnyokkal, kosokkal és bakokkal
²² kereskedének veled. ²² Séba és Raema kalmárai a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat
és mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők árúidért. ²³ Hárán és Kanne és Eden, Seba kalmárai,
²⁴ Assiria [és] Kilmad [mind] a te kereskedőtársad. ²⁴ Ezek a te kalmáraid tökéletes árukkal, bíbor
és hímes köntösökkel és drága ruháknak kötelekkel egybekötött és czedrusfából csinált szekrényeivel,
²⁵ a te sokadalmadban. ²⁵ Tarsis hajói hordozták árúidat, és megtelél, és felette igen híressé levél a
²⁶ tengerek szívében. ²⁶ Nagy vizekre vivének téged a te evezőid, a keleti szél összetört téged a
²⁷ tengerek szívében. ²⁷ Gazdagságod és árúid, csereárúid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid
javítgatói és csereárúid árúsai és minden hadakozó férfaid, a kik benned vannak, és minden benned
²⁸ való sokaság, beleesnek a tengerek szívébe zuhanásod napján. ²⁸ Kormányosaid kiáltásának
hangjára megrendülnek a mezőségek. ²⁹ És kiszállnak hajóikból mindnyájan, kik az evezőt fogják,
³⁰ hajósok [és] a tengernek minden kormányosi a szárazföldre lépnek. ³⁰ És hallatják fölötted
³¹ hangjokat, s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejökre, hamuban fetrengenek. ³¹ És kopaszra
nyiratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sírnak feletted lelki keserűségben keserves sírással.
³² És kezdenek fölötted fájdalmukban gyászéneket, és így énekelnek rólad: Ki volt olyan, mint
³³ Tírus? mely [most] mint temető a tenger közepette! ³³ Mikor kimennek vala árúid a tengerekből,
sok népet megelégtél; gazdagságod és csereárúid sokaságával meggazdagítád a földnek királyait.
³⁴ Most összeomlottál a tengerekről le a vizek mélységébe, csereárúid és egész sokaságod benned
³⁵ elsülyedt. ³⁵ A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva
³⁶ megiszonyodnak, arczaik rángatóznak. ³⁶ A népek közt való kereskedők füttyölnek feletted.
Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!

Chapter 28

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten székében ülök a tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve, ³ Lám, hát bölcsebb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! ⁴ Bölcseségeddel és értelmekkel gyűjtöttél magadnak gazdagságot, s gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidba. ⁵ Bölcseségednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítád gazdagságodat, és felfuvalkodott szíved gazdagságod miatt. ⁶ Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve: ⁷ Azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcseséged szépsége ellen, és megfertéztetik fényességedet. ⁸ A sírgödörbe szállítnak alá, s meghalsz a megölettek halálával a tengerek szívében. ⁹ Vajjon mondván mondod-é megölőd előtt: Isten vagyok én? holott ember vagy és nem Isten a téged átütőnek kezében! ¹⁰ Körülmetéletlenek halálával halsz meg, idegeneknek keze által. Mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. ¹¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹² Embernek fia! kezdj gyászéneket Tírus királyáról, és mondd néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben. ¹³ Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixsal, berillussal, zafírral, gránáttal és smaragddal; [és]karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. ¹⁴ Valál felkent oltalmazó Kérub; és [úgy] állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. ¹⁵ Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. ¹⁶ Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. ¹⁷ Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. ¹⁸ Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. ¹⁹ Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel! ²⁰ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ²¹ Embernek fia! vesd tekintetedet Sidonra, és prófétálj ellene. ²² És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek,]Sidon, és megdicsőítem magamat közepetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr,

mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem magamat benne.²³ És bocsátok reá döghalált és vért utcáira, és sebesültek hullanak el benne fegyver miatt, mely reá [jő] mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.²⁴ És ne legyen többé Izráel házának szúró tövise és fájdalomszerző tüskéje mindazok között, kik körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr.²⁵ Így szól az Úr Isten: Mikor egybegyűjtöm Izráel házát a népek közül, kik közé szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtok a pogányok szeme láttára, és laknak az ő földjökön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgáltnak.²⁶ És laknak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem mindazokon, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök.

Chapter 29

¹ A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenkettedikén lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra, Égyiptom királyára, és prófétálj ellene és egész Égyiptom ellen. ³ Szólj és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek,] Faraó, Égyiptom királya, te nagy krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremtetem magamnak. ⁴ És horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyóid halai odaragadjanak pikkelyeidhez, és kivonszlak folyóid közepéből, és folyóid minden halait, melyek odaragadnak pikkelyeidhez. ⁵ És kivetlek a pusztába téged és folyóid minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedetel s nem gyűjtetel; a földi vadaknak s az égi madaraknak adlak eledelül. ⁶ És megtudják mindnyájan Égyiptom lakói, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy ők nádszál-bot valának Izráel házának; ⁷ Melyet ha megfognak kezökkel, összetörsz, s felhasítod egész vállokat, és ha reád támaszkodnak, összeroppansz, s megrázod egész derekokat: ⁸ Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. ⁹ És legyen Égyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja: A folyó enyém, és én teremtetem: ¹⁰ Ezokáért ímé, én ellened [megyek,] és folyóid ellen, és teszem Égyiptom földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva Siénéig, és Szerecsenország határáig. ¹¹ Ne menjen át azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne lakják negyven esztendeig. ¹² És adom Égyiptom földjét pusztaságra az elpusztult földek között,

s városai lesznek az elpusztult városok közt pusztaságban negyven esztendeig, és eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, s szétszórom őket a tartományokba. ¹³ Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm az égyiptomiakat a népek közül, kik közé szétszórattak. ¹⁴ És visszahozom Égyiptom foglyait s visszaviszem őket Pathrós földjére, az ő eredetök földjére, és ott lesznek alacsony királyság. ¹⁵ A [többi] királyságokhoz képest alacsony leszen s többé nem emeli magát a nemzetek fölé; és megkevesbítem őket, hogy el ne tapodják a nemzeteket. ¹⁶ És nem lesz többé Izráel házának bizodalma, mely vétekre emlékeztessen [engem,] midőn feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten. ¹⁷ És lőn a huszonhetedik esztendőben, az első hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁸ Embernek fia! Nabukodonozor Babilon királya nagy fáradsággal fárasztotta seregét Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll feltört; de jutalma nem lőn néki és seregének Tírusból a fáradsáért, a melylyel miatta fáradozott. ¹⁹ Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a babiloni királynak adom Égyiptom földjét, és elviszi gazdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja prédáját, és [ez] lesz jutalma seregének. ²⁰ Fizetésül, a melyért fáradozott, adom néki Égyiptom földjét, mert értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. ²¹ Azon a napon szarvat sarjasztok Izráel házának, és a te szádat megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

Chapter 30

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! prófétálj és mondd: Így szól az Úr Isten: Jajgassatok! Jaj annak a napnak! ³ Mert közel egy nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok ideje lesz az. ⁴ És bemegy a fegyver Égyiptomba, és lesz reszketés Szerecsenországban, mikor hullanak a sebesültek Égyiptomban, és elviszik gazdagságát, s elrontatnak fundamentomai. ⁵ A szerecsenek s a libiaiak s a lidiaiak és az egész gyülevész és Kúb és a frigy földének fiai velök együtt fegyver miatt hullnak el. ⁶ Így szól az Úr: És elessenek, a kik Égyiptomot támogatják, és alászálljon erősségének kevélysége: Migdoltól fogva Siénéig fegyver miatt hullanak el benne, ezt mondja az Úr Isten. ⁷ És elpusztulnak elpusztult tartományok között, és városai elpusztult városoknak közepette lesznek. ⁸ És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek

9
 Égyiptomra, és összetörök minden segítőtje. Azon a napon követek mennek ki előttem hajókon a bátorságban [lakó] Szerecsenország elrémítésére, s lészen rettegés bennök Égyiptom ama napján;

10
 mert ímé jön! Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Égyiptom lármáját Nabukodonozor,

11
 babiloni király keze által. Ő és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek legkegyetlenebbjei, elhozatnak a föld elvesztésére, és kivonszák fegyverüket Égyiptom ellen, és betöltik a földet megölettekkel.

12
 És a folyóvizeket kiszárasztom, és eladom a földet gonoszok kezébe, és elpusztítom a földet s

13
 teljességét idegenek keze által, én, az Úr szólottam. Így szól az Úr Isten: És elvesztem a bálványokat és megszüntetem a bálványképeket Nófból s a fejedelmet Égyiptom földjéről, nem

14
 lészen többé, és bocsátok félelmet Égyiptom földjére. És elpusztítom Pathróst, s vetek tüzet

15
 Zoánra, és teszek ítéleteket Nóban. És kiöntöm haragomat Sinre, Égyiptom erősségére, és

16
 kivágom a sokaságot Nóból. És vetek tüzet Égyiptomra, kínok közt vergődik Sin, és Nó megtörik

17
 és Nóbba betörnek [fényes] nappal. Aven és Fibéséth ifjai fegyver miatt hullanak el, és ők magok

18
 fogságra mennek. És Tehafneheszben megsötétedik a nap, mikor ott összetöröm Égyiptom pálczáját, és megszűnik benne erejének kevélysége, őt magát felhő takarja el, és leányai fogságra

19
 mennek. És cselekszem ítéleteket Égyiptomban, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. És

20
 lőn a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lőn az Úr beszéde hozzám,

21
 mondván: Embernek fia! A Faraónak, Égyiptom királyának karját eltörtem, és ímé be nem kötötték, hogy megorvosolják, hogy tegyenek körülkötést reá, hogy megerősödjék fegyverfogásra.

22
 Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen [megyek], Égyiptomnak királya ellen, és eltöröm mind a két karját, azt, amely [még] erős, és azt, amely [már] eltörött, s elejtetem vele

23
 kezéből a fegyvert. És eloszlatom az Égyiptombelieket a nemzetek közé, és szétszórom őket a

24
 tartományokba. És megerősítem Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe,

25
 és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a megsebesültek szoktak. Megerősítem

azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok

az Úr, mikor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt kinyújtsa Égyiptomnak földje

26
 ellen. És eloszlatom az egyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba,

hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

Chapter 31

¹ És lőn a tizenegyedik esztendőben, a harmadik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr szava hozzám, mondván: ² Embernek fia! szólj a Faraónak, Égyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy hasonló a te nagyságodban? ³ Ímé, Assúr czédrus vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyaival árnyékot tartó s magas növésű, melynek felhőkig ért a teteje. ⁴ Víz nevelte nagygyá, a mélység [vizei] tették magassá, folyóikkal körüljárták ültetése földjét, s [csak] folyásaikat bocsáták a mező egyéb fáihoz. ⁵ Ennekokáért lőn magasb növése a mező minden fájánál: s megsokasulának ágai, s hosszúra nevedének galyai a sok víztől, midőn kiterjeszté azokat. ⁶ Az ő ágain csinál vala fészket minden égi madár, és galyai alatt fiadzott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala sokmindenféle nép. ⁷ És széppé lőn magasságával, hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé [nyúlik] vala. ⁸ A czédrusok el nem takarák őt az Isten kertjében, a cziprusok nem valának hasonlók ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan galyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében. ⁹ Széppé tőm őt az ő sok ágaival, úgy hogy irigykedett rá Éden minden fája az Isten kertjében. ¹⁰ Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy magasra nevededtél, és fölemelé tetejét a felhők közé, és szíve felfuvalkodott az ő magasságában: ¹¹ Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bánják el vele, gonoszságáért kiűztem őt. ¹² És kivágták őt az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei, és leterítették. A hegyekre és minden völgyekbe hullottak ágai, és összetörtek galyai a föld minden mélységében, és leszállt árnyékából a föld minden népe, és ott hagyták őt. ¹³ Ledőlt törzsökén lakik vala minden égi madár, és ágaihoz ¹⁴ [gyül] vala a mező minden vada; Azért, hogy magasra ne nevedjék egy víz mellett való fa se, és föl ne emelje tetejét a felhők közé; hogy ne bízzék önmagában kevélyen senki a vízivők közül; mert mindnyájan halálra adattak a mélység országába az emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak. ¹⁵ Így szól az Úr Isten: Azon a napon, a melyen sírba aláméne, gyászba öltöztetem miatta a mélység vizeit, és megtartóztatám folyóikat, úgy hogy a sok víz elzáráték, s meggyászoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden fája elepede miatta. ¹⁶ Zuhanásának hangja miatt megreszkettetem a nemzeteket, mikor leszállítám őt a sírba együtt velök, kik sírgödörbe szállnak; és vigasztalást vőn a mélység országában Éden minden fája, a Libánon szépsége és java, ¹⁷ minden vízivő. Ezek is alászállottak vele a sírba azokhoz, a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik mint segítő társai árnyékában ülének a nemzetek között. ¹⁸ Kihez vagy hát hasonló dicsőségben és nagyságban Éden fáinak közt!? Hiszen le fogsz szállítatni Éden fáival a mélység országába; körülmetéletlenül közt fekszől együtt a fegyverrel megölettekkel. A Faraó ez és minden sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 32

¹ És lőn a tizenkettedik esztendőben, a tizenkettedik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! kezdj gyászéneket a Faraórol, Égyiptom királyáról, és mondjad néki: Nemzetek fiatal oroslánja, elvesztél; hiszen te olyan valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövel folyóidon és megháborítád lábaiddal a vizeket és felzavartad folyóikat. ³ Így szól az Úr Isten: Ezért kivetem rád hálómat sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban. ⁴ És leterítlek a földre, a mezőség színére vetlek, és reád szállítom az ég minden madarát, s megelégitem belőled az egész föld vadait. ⁵ S vetem húsoadat a hegyekre, és betöltöm a völgyeket rothadásoddal. ⁶ És megítatom áradásod földjét véredből mind a hegyekig, s a mélységek megtelnek belőled. ⁷ És mikor eloltalak, beborítom az eget, s csillagait besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével. ⁸ Minden világító testet megsötétítek miattad az égen, és bocsátok sötétséget földre, ezt mondja az Úr Isten. ⁹ És megszomorítom sok nép szívét, ha elhírsztelelem romlásodat a nemzetek között, a földeken, a melyeket nem ismersz. ¹⁰ És cselekszem, hogy elborzadjanak miattad a sok népek, s királyaik rémüljenek el rémüléssel miattad, mikor villogtatom fegyveremet előttök, s remegni fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért, zuhanásod napján. ¹¹ Mert így szól az Úr Isten: A babiloni király fegyvere jön reád. ¹² Vitézeknek fegyvereivel hullatom el sokaságodat, ők a népek legkegyetlenebbjei mindnyájan; és elpusztítják Égyiptom kevélységét, és elvesz minden sokasága. ¹³ És elvesztem minden barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel azokat többé ember lába, sem barmok körme azokat föl nem zavarja. ¹⁴ Akkor meghiggasztom vizeiket, és folyóikat, olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, ¹⁵ Mikor Égyiptom földjét pusztasággá teszem, és kipusztul a föld teljességéből, mert megverek minden rajta lakót, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ¹⁶ Gyászéneket ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva; Égyiptomról és minden sokaságáról énekeljék sírva, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁷ És lőn a tizenkettedik esztendőben, a hónap tizenötödikén, lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁸ Embernek fia! sírj Égyiptom sokaságán, és szállítsd alá őt te és a hatalmas nemzetek leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe szálltak. ¹⁹ Kinél nem voltál volna kedvesebb? Szállj alá, hadd fektessenek a körülmetéletlenek mellé! ²⁰ A fegyverrel megölettek közt essenek el! A fegyver átadatott; húzzátok lefelé őt és minden sokaságát! ²¹ Szólni fognak

felőle a vitézek hatalmasai a sír közepéből együtt az ő segítőivel: alászállottak, hogy itt feküdjenek a körülmetéletlenek, mint fegyverrel megöltek!²² Itt van Assúr és egész sokasága, körülte sírjai, mindnyájan megölettek, kik fegyver miatt hulltak el,²³ A kinek sírjai a sírgödör legmélyén vannak és sokasága az ő sírja körül van, mindnyájan megölettek, fegyver miatt elestek, kik félelmére valának az élők földjének.²⁴ Itt van Elám és egész sokasága az ő sírja körül, mindnyájan megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak körülmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak.²⁵ A megölettek között vetettek néki ágyat minden sokaságával, körülte vannak ennek sírjai, mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének,²⁶ és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak; a megölettek közé vetették őket! Itt van Mések-Tubál és minden sokasága, körülte vannak ennek sírjai, mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének.²⁷ És nem feküsznek együtt az erősekkel, kik elestek a körülmetéletlenek közül, kik hadiszerszámaikkal szálltak alá a sírba s kiknek az ő fegyvereiket fejük alá tették; mert lőn az ő vétkök csontjaikon, mivelhogy félelmére [valának] a vitézeknek az élők földjén.²⁸ Te is a körülmetéletlenek közt rontatol meg, és fekszel a fegyverrel megölettek mellett.²⁹ Itt van Edom királyaival és minden fejedelmével, kik vettettek erősségökben a fegyverrel megöltekhez, ők a körülmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, a kik sírgödörbe szálltak.³⁰ Ott vannak észak uralkodói mindnyájan, és minden sidoni, a kik alászálltak a megölettekkel, rettenetes voltukban, erősségökben megszégyenülve; és feküsznek körülmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között.³¹ Ezeket látni fogja a Faraó, és megvígasztalódik minden sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt mondja az Úr Isten,³² Mert félelmére adtam őt az élők földjének; ezért ott vetnek ágyat néki a körülmetéletlenek között, a fegyverrel megölettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 33

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad nekik: Mikor hozándok fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő magok közül, és őt őrállójokká teszik: ³ És ő látja jőni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet; ⁴ Ha valaki hallándja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljő és őt

5 utóléri: az ő vére az ő fején lesz. Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő
 vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. 6 Ha pedig az őrálló látja a fegyvert
 jöni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver s utólér közülök valamely
 lelket, ez a maga vétke miatt éretett utól, de vérét az őrálló kezéből kérem elő. 7 És te, embernek
 fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsed őket az én
 nevemben. 8 Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem
 szólándasz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a
 te kezedből kívánom meg. 9 De ha te megintetted a hitelent az ő útja felől, hogy térjen meg róla,
 de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. 10 Te pedig,
 embernek fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván: Bizony a mi bűneink és vétkeink
 rajtunk vannak, és bennök mi megrohadunk, mimódon éljünk azért? 11 Mondjad nékik: Élek én,
 ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen
 megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok
 meg, oh Izráel háza!? 12 Te pedig, embernek fia, szólj néped fiaihoz: Az igaznak igazsága meg
 nem menti őt a napon, a melyen vétkezendik, és a hitetlen hitelensége által el nem esik a napon,
 melyen megtérend hitelenségéből, és az igaz nem élhet az [ő igazsága] által a napon, melyen
 vétkezendik. 13 Mikor ezt mondom az igazról: Élven éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot
 cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal.
 14 S ha mondom a hitetlennek: halállal halsz meg; és ő megtér bűnéből és törvény szerint s igazságot
 cselekszik; 15 Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az életnek parancsolatiban jár, többé
 nem cselekedvén gonoszságot: élven él, [és] meg nem hal. 16 Semmi ő vétke, melylyel vétkezett,
 emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, élven él. 17 És ezt mondják
 néped fiai: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az ő útjok nem igazságos. 18 Mikor az igaz elfordul
 az ő igazságától s gonoszságot cselekszik, meghal a miatt. 19 És mikor a hitetlen elfordul az ő
 hitelenségétől és törvény szerint s igazságot cselekszik, él a miatt. 20 És azt mondjátok: Nem
 igazságos az Úrnak útja: mindeniteket az ő útja szerint ítélem meg, Izráel háza. 21 És lőn
 fogságunknak tizenkettedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzám egy
 menekült Jeruzsálemből, mondván: Megvétel a város! 22 És az Úrnak keze lőn én rajtam este
 a menekült eljötté előtt, és megnyitá számam, mikorra az hozzám jöve reggel, és megnyilatkozik
 szám, s nem valék néma többé. 23 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 24 Embernek fia!

azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt Ábrahám, mikor örökségül kapta a földet, mi pedig sokan vagyunk, nekünk a föld örökségül adatott.²⁵ Ezokáért monddad nekik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset esztek, és szemeiteket bálványaitokra emelitek, és vért ontotok; és a földet örökségül kapnátok?²⁶ Fegyveretekben bíztatok, útálatosságot cselekedtetek, és mindenitek az ő felebarátja feleségét megfertéztette; és a földet örökségül kapnátok?²⁷ Ezt monddad nekik: Így szól az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken vannak, fegyver miatt hullnak el; és a ki a mezőnek színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik az erősségekben és a barlangokban vannak, döghalállal halnak meg.²⁸ És teszem a földet pusztaságok pusztaságává, s megszűnik erősségének kevélysége, és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki átmenjen rajtok.²⁹ És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem mindenféle útálatosságukért, melyeket cselekedtek.³⁰ És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a falak mellett s a házaknak ajtaiban; és egyik a másikkal szól, kiki az ő atyjafiával, mondván: Jertek, kérlek, és halljátok: micsoda beszéd az, amely az Úrtól jő ki?³¹ És eljönnek hozzád, a hogy a nép össze szokott jöni, s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédidet, de nem cselekeszik, hanem szerelmeskedő [énekként] veszik azokat ajkokra, szívök pedig nyereség után jár.³² És ímé, te olyan vagy nekik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat.³³ De ha beteljesednek, [mert] ímé beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttök.

Chapter 34

¹ És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! prófétálj Izráel pásztorai felől, prófétálj és monddad nekik, a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat legeltették! Avagy nem a nyáját kell-é legeltetni a pásztoroknak?³ A tejet megették, és a gyapjával ruházkodtatok, a hízottat megöltétek; a nyáját nem legeltették.⁴ A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és az elvesztettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok;⁵ Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lőnek mindenféle mezei vadak eledelév, és szétszóródtak;⁶ Tévelygett nyájam minden hegyen s minden magas halmon, és az egész föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt, a ki keresné, sem a ki tudakozódnék utána.⁷

Annakokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: ⁸ Élek én, ezt mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam ragadománynya lön, és lön az én nyájam mindenféle mezei vadak eledelével, pásztor hiányában, és nem keresték az én pásztoraim az én nyájamat, hanem legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájamat nem legeltették; ⁹ Ennekokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: ¹⁰ Így szól az Úr Isten: Ímé, [megyek] a pásztorok ellen, és előkérem nyájamat az ő kezökből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagokat, s kiragadom juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nékik ételül. ¹¹ Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozodom utána. ¹² Miképen a pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozodom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, a hova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. ¹³ És kihozom őket a népek közül s egybegyűjtöm a földekről, és beviszem őket az ő földjökre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a mélységekben s a föld minden lakóhelyén. ¹⁴ Jó legelőn legeltetem őket, és Izráel magasságos hegyein leszen akluk, ott fekszenek jó akolban, s kövér legelőn legelnek Izráel hegyein. ¹⁵ Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten; ¹⁶ Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem; és a kövéret s erőset elvesztem, [és] legeltetem őket úgy, mint illik. ¹⁷ Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én ítéletet teszek juh és juh között, a kosok és bakok közt. ¹⁸ Avagy kevés-e néktek, hogy a jó legelőt legelitek, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját iszszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok? ¹⁹ És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszszák! ²⁰ Annakokáért így szól az Úr Isten hozzájok: Ímé én, én teszek ítéletet kövér és ösztövére juh között, ²¹ Mivelhogy oldallal és vállal eltaszítottok és szarvaitokkal előkleltek minden erőtelent, míg szétszórván, azokat kiűzitek; ²² És megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh között. ²³ És állatok föléjük egyetlenny pásztor, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti őket s ő lesz nékik pásztoruk. ²⁴ Én pedig, az Úr, leszek nékik Istenök, és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttök. Én, az Úr mondtam. ²⁵ És szerzek ő velök békességnek frigyét, és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben. ²⁶ És adok reájok és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. ²⁷ A mező fája megadja gyümölcsét s a föld megadja termését, és lesznek földjökön bátorságosan, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok

keresztfáit, és kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatták.²⁸ És nem lesznek többé prédául a pogányoknak, s a föld vadai nem eszik meg őket; és laknak bátorságosan, s nem lesz, a ki felijeszze őket.²⁹ És támasztok nékik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztesse nekik éhség miatt a földön, s ne viseljék többé a pogányok gyalázatát;³⁰ És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenök, velök vagyok, és ők népem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten;³¹ Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 35

¹ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ² Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és profétálj ellene. ³ És mondjad néki: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek,] Seir hegye, és kinyújtom kezemet reád, s teszek pusztaságok pusztaságává. ⁴ Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra jutsz, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. ⁵ Mivelhogy örökkévaló gyűlölséget tartasz, és odaadád Izráel fiait a fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek idején; ⁶ Ennekokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy vérré teszek téged, és vér kergessen téged. Te nem gyűlölted a vért, a vér kergessen hát téged. ⁷ És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává, és kiirtom belőle az átmenőt és visszatérőt. ⁸ És betöltöm hegyeit megölytjeivel; halmaid és völgyeid és minden mélységed: fegyverrel megölyttek hullanak beléjük. ⁹ Örök pusztasággá teszek, és városaidat ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ¹⁰ Mivelhogy ezt mondod: ¹¹ Az a két nemzet és az a két föld enyém lesz és örökségül bírjuk, holott az Úr ott volt; ¹¹ Annakokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy a te haragod és fölgerjedésed szerint cselekszem veled, a melylyel te cselekedtél irántok való gyűlölségedből; és megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. ¹² És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izráel hegyei ellen mondtál, mondván: Elpusztultak, nékünk adattak ételül; ¹³ Így kérkedtetek ellenem szátokkal, s szórtatok ellenem beszédeiteket: én meghallottam! ¹⁴ Így szól az Úr Isten: Az egész föld örömeire pusztulást hozok rád. ¹⁵ A mint te örültél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és mind egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

Chapter 36

¹ És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől, és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr beszédét, ² Így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja az ellenség reátok: Haha! és: Az ősi magasságok a mi örökségünk lőnek. ³ Ennekokáért prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak, és kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyetek öröksége a pogányok maradékának, és az emberek rágalmazó ajkára-nyelvére kerülnak; ⁴ Ezokáért, Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Így szól az Úr Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, melyek ragadományra és csúfolásra lőnek a pogányok maradékának köröskörül. ⁵ Azért ezt mondja az Úr Isten: Bizony, féltő szerelmem tüzeiben beszéltem a pogányok maradékai és egész Edom ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül teljes szívöknek örömeivel és lelkök megvetésével, hogy azt néptelenül zsákmányokká tegyék; ⁶ Ezokáért prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Így szól az Úr Isten: Ímé, féltő szerelmemben és búsulásomban beszélek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek; ⁷ Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Én fölemelem kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttetek vannak, ők viseljék gyalázatukat. ⁸ Ti pedig, Izráel hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötöket az én népemnek, Izráelnek, mert közel vannak, hogy hazajöjjenek. ⁹ Mert ímé, én hozzátok [hajlok] és hozzátok fordulok, és megmívelnek és bevetnek titeket. ¹⁰ És megsokasítom rajtatok az embereket, Izráel házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat megépítik. ¹¹ És megsokasítom rajtatok az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és lakatom [öket] rajtatok, mint régi időtökben, és több jóval léstek [hozzátok,] mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ¹² És járatok rajtatok embereket, az én népemet, Izráelt, és bírjanak téged, s te légy nekik örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelenné. ¹³ Így szól az Úr Isten: Mivelhogy mondják néktek: emberevő vagy és gyermektelenné teszed népedet: ¹⁴ Ennekokáért embert nem eszel többé, és népedet gyermektelenné nem teszed többé, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵ És többé nem hallatom ellened a pogányok gyalázását, és a népek szidalmát többé nem viseled, és nemzetedet többé gyermektelenné nem teszed, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁶ És lőn az Úr beszéde hozzám, ¹⁷ mondván: Embernek fia! mikor Izráel háza a maga földén lakott, megfertéztette azt életével és cselekedeteivel; mint a havi betegség tisztátalansága, olyan vala élete előttem. ¹⁸ És kiöntém

haragomat reájok a vérért, a melyet ontottak a földre, és bálványaikkal megfertéztették azt. ¹⁹ És
 eloszlátam őket a pogányok közé, és szétszóratának a tartományokba, életök és cselekedeteik szerint
 ítéltem meg őket. ²⁰ És bemenvén a pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az én szent
 nevemet, mikor ezt mondták rólok: az Úr népe ezek, és az ő földről jöttek ki! ²¹ Ekkor könyörültem
 szent nevemért, melyet megfertéztetett Izráel háza a pogányok közt, a kikhez menének. ²²
 Ennekokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem ti érettetek cselekszem, Izráel
 háza, hanem az én szent nevemért, melyet ti megfertéztettetek a pogányok között, a kik közé
 menétek. ²³ És megszentelem az én nagy nevemet, mely megfertéztetett a pogányok között, melyet
 ti fertéztettetek meg köztök; és megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az Úr
 Isten, mikor megszentelem magamat rajtatok az ő szemök láttára. ²⁴ És fölveszlek titeket a
 pogányok közül, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre.
²⁵ És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságtoktól és minden
 bálványaitoktól megtisztítlak titeket. ²⁶ És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és
 elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. ²⁷ És az én lelkemet adom belétek, és
 azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzitek és
 betöltsétek. ²⁸ És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és lesztek nékem népem s én
 leszek néktek Istenetek. ²⁹ És megtartalak titeket minden tisztátalanságotoktól, és előhívom a
 gabonát és megsokasítom azt, és nem adok reátok éhséget. ³⁰ És megsokasítom a fa gyümölcsét
 és a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a pogányok között. ³¹ És
 megemlékeztek a ti gonosz útaitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megútáljátok
 ti magatokat vétkeitek és útálatosságaitok miatt. ³² Nem ti érettetek cselekszem, ezt mondja az
 Úr Isten, tudtotokra legyen! Piruljatok és szégyenüljete meg útaitok miatt, Izráel háza! ³³ Ezt
 mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztítlak titeket minden vétkektől, azt cselekszem,
 hogy lakják a városokat, és a romok megépíttetnek. ³⁴ És az elpusztult földet mívelik, a helyett,
 hogy pusztán hevert minden átmenő szeme láttára; ³⁵ És [ezek] mondják: Ez a föld, ez az elpusztult,
 olyanná lett, mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve
 lakják. ³⁶ És megtudják a pogányok, a kik körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr építettem
 meg a lerontottakat s plántáltam be a pusztaságot. Én, az Úr mondtam és megcselekedtem. ³⁷ Így
 szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izráel házának, hogy cselekedjem ő

38
 velök: Megsokasítom őket, mint a nyáját, emberekkel. Mint az áldozatra szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhái az ő ünnepein, így lesznek a rommá lett városok teljesek emberek nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

Chapter 37

¹ Lőn én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek közepette, mely csontokkal rakva vala. ² És átvitt engem azok mellett köröskörül, és ímé, felette sok vala a völgy színén, és ímé, igen megszáradtak vala. ³ És monda nékem: Embernek fia! vajjon megélednek-e ezek a tetemek? és mondék: Uram Isten, te tudod! ⁴ És monda nékem: Prófétálj e tetemek felől és mondjad nékik: Ti megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! ⁵ Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek: Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megéledjete. ⁶ És adok reátok inakat, és hozok reátok húst, és bőrrel beborítlak titeket, és adok belétek lelket, hogy megéledjete, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. ⁷ És én profétálék, a mint parancsolva vala nékem. És mikor profétálnék, lőn zúgás és ímé zörgés, és egybemenének a tetemek, mindenik tetem az ő teteméhez. ⁸ És látám, és ímé inak valának rajtok, és hús nevededett, és felül bőr borította be őket; de lélek nem vala még bennök. ⁹ És monda nékem: Prófétálj a léleknek, profétálj embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelek felől jőjj elő lélek, és lehelj ezekbe a megölettekbe, hogy megéledjenek! ¹⁰ És profétálék a mint parancsolá. És beléjök méne a lélek s megéledének, s állának lábaikra, felette igen nagy sereg. ¹¹ És monda nékem: Embernek fia! ezek a tetemek az Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! ¹² Annakokáért profétálj, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izráel földjére. ¹³ És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitándom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! ¹⁴ És adom az én lelkemet belétek, hogy megéledjete, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁵ És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: ¹⁶ És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdái és Izráel fiaiei, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: Józsefé, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az ő társaié. ¹⁷ És tedd együvé azokat, egyiket a

18 másikhoz egy fává, hogy egygyé legyenek kezekben. És ha mondják néked a te néped fiai,
 19 mondván: Avagy nem jelented-é meg nekünk, mit akarsz ezekkel? Szólj nekik: Ezt mondja az
 Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel nemzetségeit, az ő
 társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeteszem őket egy fává, hogy egygyé legyenek
 20 az én kezemben. És ha e fák, a melyekre írsz, kezekben lesznek szemök láttára: Szólj nekik:
 21 Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közül, a kik közé mentek, és
 22 egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjökre. És egy néppé teszem őket
 azon a földön, Izráelnek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindnyájok királya, és nem lesznek
 23 többé két néppé, és ezután nem oszlnak többé két királyságra. És többé meg nem fertéztetik
 magokat bálványaikkal és útálatosságaikkal és minden bűneikkel; és megtartom őket minden oly
 lakóhelyöktől, a melyekben vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek
 24 nekik istenök. És az én szolgám, Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztora lesz mindnyájoknak;
 25 és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrzik és cselekszik. És laknak a
 földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak
 26 azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké.
 És szerzek velök békességnek frigyét, örökkévaló frigy lesz ez velök; és elültetem őket és
 27 megsokasítom, és helyheztetem az én szenthelyemet közéjük örökké. És lesz az én lakhelyem
 28 felettök, és leszek nekik Istenök és ők nékem népem. És megtudják a pogányok, hogy én vagyok
 az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttök lesz mindörökké.

Chapter 38

1 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, és
 Mágóg földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és profétálj felőle. 3 És mondjad: Ezt mondja
 az Úr Isten: Ímé, én ellened [megyek] Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. 4 És elcsalogatlak,
 és horgokat vetek szádba, és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik
 mindnyájan teljes fegyverzetbe öltözték, nagy sokaságot, nagy és kis paizszsal, fegyvert viselők
 5 mindnyájan; Perzsák, szerecsenek, libiaiak vannak velök, mindnyájan paizszsal és sisakkal; 6
 Továbbá Gómer és minden serege, Tógarma háza messze északról minden seregével, sok nép van
 7 veled. Készülj hozzá és készítsd elő magadat te és minden sokaságod, kik te hozzád gyűltek, és

8 légy nekik vezérök. Sok idő múlva kirendeltetel: esztendők végével bejössz a földre, mely a fegyvertől [már] megnyugodott, melynek lakói sok nép közül gyűjtettek egybe Izráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetség a népek közül hozatott ki, s aztán lakozék

9 bátorságosan mindnyája; És feljössz, bemégy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled.

10 Így szól az Úr Isten: És leszen abban az időben,

11 hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot. És mondasz: Felmegyek a nyílt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindnyájan közfal-

12 kerítés nélkül, sem zárjok, sem kapujok nincs nekik; Hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy fordítsd kezedet a [már] népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közül

13 gyűjtetett egybe, mely jószágot és gazdagságot szerez s lakozik a földnek köldökén. Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe sokaságot? hogy elvigy ezüstöt és aranyat,

14 magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess. Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mondd ezt Gógnak: Így szól az Úr Isten: Avagy abban az időben, mikor az én

15 népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-é meg? És eljössz helyedről, a messze északról

16 te és sok nép veled, lovon ülök mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben leszen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat

17 rajtad az ő szemök láttára, Góg! Így szól az Úr Isten: Te vagy-é hát, a kiről szólottam a régi napokban az én szolgálaim, Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át,

18 hogy téged ő reájok hozlak? És leszen azon a napon, a mely napon Góg eljő Izráel földje ellen,

19 ezt mondja az Úr Isten, felszáll haragom orromban. És féltő szerelmemben, búsulásom tüzében

20 szólok: Bizony azon a napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és a mező vadai és a földön csúszó-mászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak a hegyek, és leesnek a meredek kősziklák, és minden

21 fal a földre hull. És előhívom ellene minden hegyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten;

22 egyiknek fegyvere a másik ellen leszen. És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporosöt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregére s a sok népre, a mely

23 vele lesz. És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

Chapter 39

¹ És te, embernek fia, prófétálj Góg ellen, és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened
 [megyek] Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme! ² És elcsalogatlak és vezetgetlek, és felhozlak
 messze északról, és beviszlek Izráel hegyeire. ³ És kiütöm kézivedet balkezedből, és nyilaidat
 jobbkezedből kiejtem. ⁴ Izráel hegyein esel el te és minden sereged és a népek, melyek veled
 lesznek; a ragadozó madaraknak, minden szárnyas állatnak és a mezei vadaknak adtalak eledelül.
⁵ A mező színén esel el, mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. ⁶ És bocsátok tüzet Mágógra és
 azokra, a kik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. ⁷ És az
 én szent nevemet megismertetem az én népem, Izráel között, s többé nem hagyom megfertéztetni
 szent nevemet; és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izráelben! ⁸ Ímé, eljött és
 meglett, ezt mondja az Úr Isten; ez az a nap, a melyről szólottam. ⁹ És kimennek Izráel városainak
 lakói, és feltüzelik és felégetik a fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kézivet és a nyilakat és a
 kézbeli pálczákat és dárdákat, és tüzelnek velök hét esztendeig. ¹⁰ És fát nem hordanak a mezőről,
 sem az erdőkről nem vágnek, hanem a fegyverekből tüzelnek, és zsákmányt vetnek
 zsákmányolóikban, s prédálóikat elpredálják, ezt mondja az Úr Isten. ¹¹ És leszen azon a napon,
 hogy adok Gógnak helyet, hol temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keletre a tengertől,
 ez fogja bezárni e vándor népséget; és ott temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik Góg
 gyülevésze völgyének. ¹² És eltemeti őket Izráel háza, hogy a földet megtisztítsa, hét álló hónapig.
¹³ És temetni fog az ország egész népe, s leszen ez nekik dicsőségökre a napon, melyen
 megdicsőítem magamat, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁴ És választanak embereket, kik a földet szüntelen
 bejárják, temetgetvén ama vándor népséget, azokat, kik még a föld színén maradtak, hogy azt
 megtisztítsák. Hét hónap mulva indulnak keresni. ¹⁵ És bejárják e járók a földet, és ha ki
 embertetemet lát, jelt állít melléje, míg a temetgetők eltemetik azt a Góg gyülevésze völgyében.
¹⁶ És egy városnak is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. ¹⁷ És te, embernek fia, így
 szól az Isten, mondjad a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek
 egybe és jöjjetek el, seregeljete egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot
 szerzek néktek Izráel hegyein, és egyetek húst és igyatok vért! ¹⁸ Vitézek húsát egyétek, s a föld
¹⁹ fejedelmeinek vérét igyátok, kosok, bárányok és bakok, bikák, Básánban hízottak mindnyájan;
 S egyetek kövérséget jóllakásig, és igyatok vért megrészegedésig az én áldozatomból, a melyet

szerzek néktek; ²⁰ És lakjatok jól az én asztalomnál lovakból és paripákból, vitézekből és minden
 hadakozó férfiakból, ezt mondja az Úr Isten. ²¹ És megmutatom az én dicsőségetem a pogányok
 között, és meglátják mindazok a pogányok az én ítéletemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet,
 melyet rájok vetettem. ²² És megtudja Izráel háza, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, attól a
 naptól fogva és azután. ²³ És megtudják a pogányok, hogy az ő vétke miatt vitetett fogságra Izráel
 háza, mivelhogy elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámat tőle; azért adtam őt ellenségei kezébe,
 és hullottak el fegyver miatt mindnyájan. ²⁴ Az ő tisztátalanságuk s bűneik szerint cselekedtem
 velök, és elrejtettem orczámat tőlök. ²⁵ Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób
 foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s féltő szerelemre gyulladok szent nevemért.
²⁶ És elfelejtik gyalázatukat és minden vétkeket, melylyel vétkeztek ellenem, mikor laknak földjökön
 bátorlagosan, és [őket] senki sem rettegteti. ²⁷ Mikor visszahozom őket a népek közül, és
 egybegyűjtöm őket ellenségeik földjeiről, akkor megszentelem magamat bennök sok nép szeme
 láttára. ²⁸ És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, ki fogságra vittem őket a pogányok
 közé, majd egybegyűjtém őket földjökre, és senkit közülök többé ott nem hagyok. ²⁹ És többé el
 nem rejtem orczámat tőlök, mivelhogy kiöntöttem lelkemet Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 40

¹ Huszonötödik esztendejében fogságunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a
 tizennegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lőn az Úr keze
 én rajtam, és elvitt engemet oda. ² Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letőn engem egy
 igen magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete dél felől. ³ És oda vitt engem, és ímé egy
 férfiú vala ott, tekintete mint az ércznek tekintete, és len-zsinór vala kezében és mérőpálcza; és a
 kapuban áll vala. ⁴ És szóla nékem az a férfiú: Embernek fia! láss szemeiddel és füleiddel hallj,
 és figyelmes légy mindarra, a mit mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért
 hozattál ide: hirdesd mindazokat, a miket látsz, Izráel házának. ⁵ És ímé, kőfal vala a házon kívül
 köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálcza vala hat singnyi (a [köz]singben s egy tenyérben); és
 méré az épület szélességét egy pálczányira s magasságát egy pálczányira. ⁶ És méne egy kapuhoz,
 mely napkeletre néz vala, és felméne grádicsain, és méré a kapu küszöbét egy pálczányi szélességre,

a másik küszöböt is egy pálczányi szélességre; ⁷ És az örkamarát egy pálczányi hosszúságra és egy pálczányi szélességre, és az örkamarák között öt singnyire, és a kapu küszöbét, a kapu tornácza mellett belől, egy pálczányira. ⁸ És mére a kapu tornáczát belől egy pálczányira. ⁹ És mére a kapu ¹⁰ tornáczát nyolcz singnyire, és gyámoszlopait két singnyire; vala pedig a kapu tornácza belől. És a napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három-három örkamarája vala, egy mértéke mind a háromnak, és egy mértékök a gyámoszlopoknak is mind egyfelől, mind másfelől. ¹¹ És ¹² mére a kapu nyílásának szélességét tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre; És az örkamarák előtt való korlátot egy singnyire, és egy singnyire vala e korlát másfelől is; mindenik ¹³ örkamara pedig hat singnyi vala egyfelől és hat singnyi másfelől. És mére a kaput az egyik örkamara tetejétől a másik tetejéig; huszonöt singnyi szélességre [ott, hol] ajtó ajtóval vala szemben. ¹⁴ És tevé a gyámoszlopokat hatvan singre, és a gyámoszlopokhoz [nyúlik] vala a pitvar a kapunál ¹⁵ körös-körül. És a bejárat kapujának elejétől a belső kapu tornáczának elejéig vala ötven sing. ¹⁶ És az örkamarákon szoros ablakok valának, és gyámoszlopaikon is belül a kapuban köröskörül, hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok köröskörül belől, és a gyámoszlopokon ¹⁷ pálmafaragások. És vitt engem a külső pitvarba, és ímé, ott kamarák és kőből rakott pádimentom ¹⁸ vala készítve a pitvaron köröskörül; harmincz kamara vala a kőből rakott pádimentomon. És a kőből rakott pádimentom a kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az alsó kőből rakott ¹⁹ pádimentom vala ez. És mére a szélességet az alsó kapu elejétől fogva a belső pitvar külső ²⁰ elejéig száz singnyire, a keleti és északi oldalon. És a kapunak is, mely néz vala északra, a külső ²¹ pitvaron, megméré hosszúságát és szélességét; És örkamarái valának: három egyfelől és három ²² másfelől, és gyámoszlopai és tornácza egy mértékben valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és szélessége huszonöt sing. És ablakai és tornácza és pálmafaragásai annak a ²³ kapunak mértéke szerint valának, mely néz napkeletre, és hét grádicson mennek vala fel hozzá; és ²⁴ tornáczai, e [grádicok] előtt valának. És a belső pitvarnak kapuja vala az északi és napkeleti ²⁵ kapu ellenében, és mére kaputól kapuig száz singet. És vitt engem a déli útra, és ímé, egy kapu ²⁶ vala [ott] dél felé, és megméré gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mérték szerint. És ablakai ²⁷ valának és tornáczának is köröskörül, olyanok mint amaz ablakok; hosszúsága ötven sing, és ²⁶ szélessége huszonöt sing. És hét grádicsa vala feljáratának, és tornácza azok előtt vala; és ²⁷ pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a másik másfelől gyámoszlopain. És kapuja vala a belső

pitvarnak dél felé, és mére kaputól kapuig dél felé száz singet.²⁸ És bevitt engemet a déli kapun
 át a belső pitvarba, és megméré a déli kaput ugyanama mértékek szerint;²⁹ És örkamaráit és
 gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is
 köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing.³⁰ És tornáczok valának köröskörül,
 hosszúságuk huszonöt sing, és szélességök öt sing.³¹ És tornácza a külső pitvar felé vala, és
 pálmafaragások valának gyámoszlopain, és nyolcz grádicsa vala feljázatának.³² Vitt továbbá
 engem a belső pitvarba kelet felé, és megméré a kaput ugyanama mértékek szerint;³³ És örkamaráit
 és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is
 köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing.³⁴ És tornácza vala a külső pitvar
 felé, és gyámoszlopain pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala
 feljázatának.³⁵ És vitt engem az északi kapuhoz, és megméré ugyanama mértékek szerint;³⁶
 Örkamaráit, gyámoszlopait és tornáczát, és ablakai valának köröskörül, hosszúsága ötven sing, és
 szélessége huszonöt sing.³⁷ És tornácza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának
 gyámoszlopain mind egyfelől, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljázatának.³⁸ És egy
 kamara vala, és annak ajtaja a kapuk gyámoszlopainál; ott mossák vala meg az egészen égőáldozatot.
³⁹ És a kapu tornáczában két asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy azokon öljék
 meg az egészen égőáldozatot és a bűnért való áldozatot és a vétékért való áldozatot.⁴⁰ És oldalt
 kívül, északra onnét, hol felmennek a kapu ajtajához, két asztal vala, és a kapu tornáczának másik
 oldalán is két asztal.⁴¹ Négy asztal egyfelől, és másfelől is négy asztal a kapu oldalán; nyolcz
 asztal, ezeken ölik vala [az áldozatot].⁴² És négy asztal vala az égőáldozatra faragott kőből, másfél
 sing hosszú és másfél sing széles és egy sing magas; ezekre teszik a szerszámokat, melyekkel az
 égőáldozatot és egyéb áldozatot ölnek.⁴³ És a szegek valának egy tenyérnyiek, oda erősítve belől
 köröskörül, s az asztalokra [jöve] az áldozat húsa.⁴⁴ A belső kapun kívül pedig vala két kamara
 az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek eleje dél felé vala,
 s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala.⁴⁵ És szóla nékem: Ez a kamara,
 mely délre néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglaltosak;⁴⁶ Az a kamara pedig, mely
 északra néz, azoké a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglaltosak, ezek a Sádók fiai, kik
 az Úrhoz járulnak a Lévi fiai közül, hogy szolgáljanak néki.⁴⁷ És megméré a pitvart; hosszúsága
 száz sing és szélessége is száz sing, négyszögre; és az oltár vala a ház előtt.⁴⁸ És vitt engem a ház

tornáczába, és a tornácz gyámoszlopát megméré egyfelől is öt singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig három singre egyfelől s másfelől is három singre. ⁴⁹ A tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége tizenegy sing, és tíz grádicson mennek vala föl hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől, másik másfelől.

Chapter 41

¹ És bevitt engem a templomba, és megméré a gyámoszlopokat, hat sing széles vala egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. ² És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldal[falai] öt sing egyfelől és öt sing másfelől; és megméré hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz singre. ³ És beméne belsejébe, és megméré az ajtó gyámoszlopaikat két singre, és az ajtót hat singre, és az ajtó oldalfalait hét singre. ⁴ És megméré hosszúságát húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé, és mondá nekem: Ez a szentek szentje. ⁵ És megméré a ház falát hat singre, és az oldalépület szélességét négy singre a ház körül mindenfelől. ⁶ És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, harminczan valának három sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy [azon] erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve. ⁷ És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban köröskörül a házon, ezért lön kiszélesedése az épületnek fölfelé. És az alsó sorról menének föl a felsőhöz [és] a középsőhöz. ⁸ És láték a háznál valami magasságot köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, egy teljes pálczányi, hat singnyire a fal tövének párkányáig. ⁹ Az oldalkamara külső falának szélessége pedig öt singnyi vala. És a mi [üresen] maradt a ház oldalkamrái között, ¹⁰ És a kamarák közt húsz singnyi szélesség vala a ház körül köröskörül. ¹¹ És az oldalépületnek ajtaja az [üresen] maradt [hely] felé vala, egyik ajtó északra és a másik ajtó délre, és a [szabadon] hagyott hely szélessége öt singnyi vala köröskörül. ¹² És az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugot felé vala, hetven singnyi széles vala, s az épület fala öt singnyi széles köröskörül, hosszúsága pedig kilenczven sing. ¹³ És méré a háznak hosszát száz singre, és az elkülönített helyet s az épületet és falait száz sing hosszúságra; ¹⁴ És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét kelet felé száz singre. ¹⁵ És méré az épület hosszúságát az elkülönített hely felé, mely ennek háta mögött vala, és ennek folyosóit mind egyfelől, mind másfelől száz singre. És [magában] a

templomban és a belső [helyen] és a külső tornácban. ¹⁶ A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának mind hármuk körül, szemben a küszöbvel, simított fadeszkából köröskörül. A földtől az ablakokig, az ablakok pedig befedve valának. ¹⁷ Az ajtónak felső részéig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörül a belső és külső helyen [minden] mérték szerint. ¹⁸ Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája vala. ¹⁹ És emberorcza [néz] vala a pálmafaragásról egyfelől, és oroslánorcza a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész házon köröskörül. ²⁰ A földtől fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a falon. ²¹ A szenthelynek ajtófélfái négyszegűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak a formája. ²² Fából, három sing magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának. És mondá nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll. ²³ És kettős ajtói valának a szenthelynek és a szentek szentjének, ²⁴ És kettős ajtói valának az ajtószárnyaknak, két forgó ajtóik, kettő az egyik ajtószárnyban és két ajtó a másikban. ²⁵ És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóin, Kérubok és pálmák, mint valának készítve a falakon, és faküszöb vala a tornác előtt kívül; ²⁶ És szoros ablakok és pálmák valának mind egy- s mind másfelől a tornác oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

Chapter 42

¹ És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala; ² A száz sing hosszú oldal elé az északi oldalra, és vala ötven sing a szélessége. ³ A húsz [singnek] ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és a kőből rakott pádimentom ellenében, mely a külső udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében három sorban. ⁴ És a kamarák előtt tíz sing széles út vala befelé, hosszúsága száz sing; és ajtaik észak felé valának. ⁵ És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók elvettek belőlök. ⁶ Mivelhogy három sorban valának és nem valának oszlopaik, mint a pitvaroknak; ezért lőn az alsókhöz és a középsőkhöz képest elvéve a helyből. ⁷ És egy fal, mely kívül vala, párhuzamosan a kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák

⁸ előtt, ötven sing hosszú vala. Mert a kamarák hosszúsága, melyek a külső pitvar felé valának,
⁹ ötven sing vala, és ímé, a szenthely ellenében száz sing vala. És e kamarák alatt vala a bejáró
¹⁰ hely napkelet felől, ha beléjök a külső pitvarból méne valaki. A pitvar falának szélességében
¹¹ dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának. & És egy út vala előttök,
 melyek hasonlatosak valának a kamarákhoz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és olyan
 szélességűek, mint ezek, és minden kijárásuk és elrendezésök olyan vala, mint ezeké. És valamint
¹² amazoknak ajtói, Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtói is, melyek dél felé valának:
 egy ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki
¹³ hozzájok méne. És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely
 előtt vannak, azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz közelednek, eszik az igen
 szentséges áldozatokat, ott rakják le az igen szentséges áldozatokat, az eledeli, a bűnért való és a
¹⁴ vétekért való áldozatot; mert szent az a hely. Mikor bemennek oda a papok, ki ne jöjjenek a
 szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek
¹⁵ ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez. És mikor a belső háznak
 méréseit véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, és megméré azt köröskörül.
¹⁶ Mére a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. [És] megfordula, [és
¹⁷ Mére az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. [És] megfordula, ¹⁸ A déli oldal felé,
¹⁹ [és] mére ötszáz singet a mérőpálczával. Fordula aztán a nyugoti oldal felé, [és] mére ötszáz
²⁰ singet a mérőpálczával. Mind a négy szél irányában mére azt. Kőfala vala köröskörül, hosszúsága
 ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválassza a szentet a köztől.

Chapter 43

¹ És vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. ² És ímé, Izráel
 Istenének dicsősége jő vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala
³ az ő dicsőségétől. És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor
 láttam, mikor menék a várost elvesztetni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a
 Kébár folyó mellett láttam. És orcámra esém. ⁴ És az Úr dicsősége beméne a házba a kapunak
⁵ útján, mely néz napkeletre. És fölemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé,

az Úr dicsősége betöltte a házat. ⁶ És hallám, hogy valaki beszélget hozzám a házból, holott ama
 férfiú mellett áll vala. ⁷ És mondá nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és
 lábaim talpainak helyét, a hol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nevemet többé meg
 ne fertéztessé Izráel háza, ők és királyaik paráznaságukkal és királyaik holttesteivel, magaslataikkal,
⁸ Mikor küszöbüket az én küszöböm mellé és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé tették, és csak
 a fal vala köztem és közöttök; és megfertéztették az én szent nevemet útálatosságaikkal, melyeket
 cselekedtek, ezokáért elvesztém őket haragomban. ⁹ Most már eltávoztatják paráznaságukat és
 királyaik holttesteit tőlem, és ők köztök lakozom mindörökké. ¹⁰ Te, embernek fia, hirdessed Izráel
 házának ezt a házat, hogy piruljanak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát; ¹¹ És ha pirulni
 fognak mind a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és
 minden formáit és minden rendelkezéseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik
 és írd meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendelkezéseit, s azokat
 cselekedjék. ¹² Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Ímé,
 ez a ház törvénye. ¹³ És ezek az oltár mértékei singek szerint (egy sing [tesz] egy [köz]singet és
 egy tenyért): talpa vala egy sing [magas] és egy sing széles, korlátja pedig a szélén köröskörül egy
 arasznyi. És ez az oltár magassága: ¹⁴ A földön való talptól az alsó bekerítésig két sing s szélessége
 egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig négy sing és szélessége egy sing; ¹⁵ És
 az Istenhegye négy sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak egy sing. ¹⁶ És az
 Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét [sing] vala tizenkét sing szélesség mellett, négyszögben
 négy oldala szerint. ¹⁷ És a bekerítés vala tizennégy [sing] hosszú, tizennégy [sing] szélesség
 mellett, négy oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörül.
 És grádicsai napkeletre néztek. ¹⁸ És mondá nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek
 az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor elkészül, hogy égőáldozattal áldozzanak rajta és vért
 hintsenek reá, ¹⁹ Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik a Sádók magvából valók, a kik járulhatnak
 én hozzám, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem, egy fiatal bikát bűnért való áldozatul.
²⁰ És végy véreből, és tedd [az oltár] négy szarvára és a bekerítés négy szegletére és a korlátra
 köröskörül, és tisztítsd meg azt, és szenteld meg. ²¹ És vegyed a bikát, mely a bűnért való áldozat,
 és égesd meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kívül. ²² Másodnap pedig vígy egy
 ép kecskebakot bűnért való áldozatul, és tisztítsák meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával
 megtisztították. ²³ Mikor elvégezed az [oltár] megtisztítását, vígy áldozatul egy ép, fiatal bikát és

egy ép kost a nyájból.²⁴ És áldozzál velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sót reájok, és vigyék azokat égőáldozatul az Úrnak.²⁵ Hét napig mindennap egy-egy bakot hozz bűnért való áldozatul, és egy fiatal bikát és egy kost a nyájból, mint épeket hozzák.²⁶ Hét napon át szenteljék és tisztítsák meg az oltárt és töltsék meg kezét.²⁷ És betöltsék e napokat; a nyolczadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron égőáldozataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlak titeket, ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 44

¹ És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt.² És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istene ment be rajta, azért be lesz zárva.³ A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne üljön, hogy kenyeret egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki.⁴ És bevitt engem az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és ímé, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orcámra esém.⁵ És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmes légy, és lásd szemeiddel, és füleiddel halld meg, valamiket én szólok te veled az Úr házának minden rendtartásairól és minden törvényéről, és légy figyelmes a háznak bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál.⁶ És mondjad a pártosnak, Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Elég legyen immár néktek minden útálatosságtok, Izráel háza!⁷ Mikor idegeneket, körülmetéletlen szívűeket és körülmetéletlen testűeket engedtetek bemenni, hogy szenthelyemen legyenek, hogy megfertéztessék azt, az én házamat; mikor áldozatra föl vittétek kenyeremet, a kövérséget és vért: ekkor megtörtétek az én frigyemet minden útálatosságtokon felül;⁸ És nem voltatok foglalatosa a szentségeimhez való szolgálatban, hanem [azokat] tettétek foglalatossá szolgálatomban az én szenthelyemen, magatok helyett.⁹ Így szól az Úr Isten: Senki idegen körülmetéletlen szívű és körülmetéletlen testű be ne menjen az én szenthelyemre, mindazon idegenek közül, a kik Izráel fiai között vannak.¹⁰ Sőt még a Léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izráel eltévelyedék (a kik eltévelyedtek én tőlem bálványaik után), viseljék vétköket;¹¹ És legyenek szenthelyemben szolgák a ház kapuinak őrizetére, és legyenek szolgák a házban: ők öljék le az égőáldozatot és egyéb áldozatot a népnek, és ők álljanak előttök, hogy szolgáljanak nékik;¹² Mivelhogy szolgáltak nékik bálványaik előtt, és lőnek Izráel házának vétekre csábítói: ezért emeltem föl kezemet ellenök,

ezt mondja az Úr Isten, hogy viseljék vétköket. ¹³ Ne közeledjenek hozzám, hogy nékem, mint papok szolgáljanak, és hogy minden szentségemhez járuljanak, a szentségek szentségeihez; hanem viseljék gyalázatukat és útálatosságait, melyeket cselekedtek. ¹⁴ És teszem őket foglaltosakká a házhoz való szolgálatban, annak minden szolgálatánál, és mindannál, a mit abban cselekedni kell. ¹⁵ De azok a lévita-papok, a Sádók fiai, a kik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglaltosak voltak, mikor Izráel fiai eltévelyedtek tőlem, ők járuljanak én hozzám, hogy szolgáljanak nékem és álljanak én előttem, hogy áldozzanak nékem kövérséggel és vérrel, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁶ Ők járjanak be az én szenthelyembe, és járuljanak az én asztalomhoz, hogy szolgáljanak nékem, és legyenek foglaltosak az én szolgálatomban. ¹⁷ És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtuk, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. ¹⁸ Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. ¹⁹ Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal. ²⁰ És fejüket kopaszra ne nyírják, de nagy haját se neveljenek, hanem hajokat megegyengessék. ²¹ És senki a papok közül bort ne igyék, mikor a belső udvarba bemennek. ²² És özvegyet vagy eltaszítottat feleségül magoknak ne vegyenek, hanem szûzeket Izráel házának magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehetnek. ²³ És az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és köz között, és a tisztátalan és tiszta között való különbséget ismertessék meg velök. ²⁴ És peres ügyben ők álljanak elő ítélni, az én törvényeim szerint ítélik meg azt; és tanításaimat s rendeléseimet megtartsák minden ünnepemen, és az én szombataimat megszenteljék. ²⁵ És holt emberhez be ne menjen, hogy magát megfertéztesse, csak atyjáért és anyjáért és fiáért és leányáért és fiútestvéréért és leánytestvéréért, kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg magát. ²⁶ És megtisztulása után számláljanak néki hét napot. ²⁷ És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bûnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. ²⁸ És lészen nékik örökségök: én vagyok az ő örökségök, és birtokot ne adjatok nékik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. ²⁹ Az ételáldozat és a bûnért és vétekért való áldozat, ez legyen élésök, és valami Izráelben Istennek szenteltetik, minden az övék legyen. ³⁰ És minden első termés zsengéje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, [tudniillik]minden áldozatotokból, legyen a papoké, és lisztjeitek zsengéjét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. ³¹ Semmi döglöttet és vadtól szaggatottat, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne egyenek a papok.

Chapter 45

¹ És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségül, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer és szélessége tízezer [sing,] szent legyen az egész határában köröskörül. ² Ebből legyen a szenthelyé ötszáz [sing,] ötszáz [singgel] mérve egy négyszög minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen minden oldalon. ³ És ebből a megmért helyből mérj ki huszonötezer [sing] hosszúságot és tízezer [sing] szélességet, és ebben lesz a szenthely, [mint] igen szent hely. ⁴ Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a szenthely szolgáláié, a kik [ide] járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nékik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. ⁵ És huszonötezer [sing] hosszában és tízezer [sing] széltében legyen a Lévitáké, a ház szolgáláié tulajdonukul, húszkamarául, ⁶ És a város tulajdonául adjatok ötezer [sing] szélességet és huszonötezer [sing] hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáért legyen ez. ⁷ És a fejedelem [tulajdona] lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti oldalon keletre, ⁸ és hosszúsága olyan lesz, mint a részek közül egyé, a napnyugoti határtól a napkeleti határig. Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át a [többi] földet Izráel házának az ő nemzetségei szerint. ⁹ Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvényteleniséget és erőszakot távoztassátok el, és cselekedjétek törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népemről sarczolóásokat, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁰ Igaz mérőserpenyőitek legyenek és igaz éfátok és igaz báthotok: ¹¹ Az éfa és a báth egy mértékűek legyenek, úgy hogy a hómernek tizedét fogadja be a báth, és a hómernek tizede legyen az éfa, a hómerhez kell mértéköket igazítani. ¹² És a sekelnek húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. ¹³ Ez az áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából egy hatodrészt éfa, és egy hómer árpából is az éfa hatodrészét adjátok. ¹⁴ És az olajból rendelt rész egy báth olajból: a báth tizede a kórból, tíz báthból, egy hómerből, mert tíz báth egy hómer. ¹⁵ És egy darab a nyájból, kétszáz darab után Izráel bővizű földjéről ételáldozatra és égőáldozatra és hálaadó áldozatokra, az ő megszentelésökre, ezt mondja az Úr Isten. ¹⁶ A földnek egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem részére Izráelben. ¹⁷ A fejedelem tiszte pedig lészen, hogy vigyen egészen égőáldozatokat és ételáldozatot és italáldozatot az ünnepeken és az újholdak napján és a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein: ő teljesítse a bűnért való áldozatot és az ételáldozatot és az egészen égőáldozatot és a hálaadó áldozatokat,

¹⁸ Ezt mondja az Úr Isten: Az első [hónap]ban, a hónap elsején
 hogy megszentelje Izráel házát. ¹⁹ És vegyen a pap a bűnért való
 végy egy fiatal, hibátlan bikát és tisztítsd meg a szenthelyet. ²⁰ És így cselekedjél a hónap hetedik napján a tudatlanságból vétkezőért és a
 áldozat véreből, és hintse a ház ajtófélfáira és az oltár bekerítésének négy szegletére és a belső
 pitvar kapufélfáira. ²¹ Az első [hónap]ban, a hónap tizennegyedik
 vigyázatlanságért, és így tisztítsátok meg a házat. ²² És a fejedelem
 napján legyen a ti páskátok; a hét napos ünnepen kovásztalan kenyeret egyetek. ²³ És
 azon a napon áldozzék ő magáért és a föld egész népéért egy bikával, bűnért való áldozatul. ²⁴ És
 az ünnep hét napján tegyen egészen égőáldozatot az Úrnak hét bikával és hét kossal, épekkel,
 naponként hét napon át, és bűnért való áldozatot egy kecskebakkal naponként; ²⁵ És ételáldozatul
 tegyen egy éfát a bika mellé és egy éfát a kos mellé, és az olajból egy hint az éfához. ²⁵ A hetedik
 [hónap]ban, a hónap tizenötödik napján, az ünnepen hasonlóképpen cselekedjék hét napon át: a
 bűnért való áldozattal, az egészen égőáldozattal, az ételáldozattal és az olajjal.

Chapter 46

¹ Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja, mely keletre néz, zárva legyen a dologtevő
 hat napon, szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold napján is nyissák ki. ² És a fejedelem jöjjön
 be a kapu tornácának útján kívülről, és álljon a kapu félfája mellé, és mikor a papok megáldozzák
 az ő égőáldozatát és hálaadóáldozatait, ő leborulva imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen
 ki, a kaput pedig ne zárják be estvéig. ³ És leborulva imádkozzék az ország népe ugyanannak a
 kapunak bejáratánál a szombatokon és az újholdnak napjain az Úr előtt. ⁴ Az égőáldozat pedig,
 melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombatnapon, hat ép bárány és egy ép kos legyen; ⁵ És az
 ételáldozat: egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé ételáldozatul, a mit keze adhat, s az olajból
 egy hín az éfához. ⁶ Az újhold napján pedig egy ép, fiatal bika és hat bárány és egy kos, [mind]
 épek legyenek. ⁷ És a bika mellé egy éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ételáldozatul; és a bárányok
 mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy hint az éfához. ⁸ És mikor bemegy a fejedelem, a
 kapu tornácának útján menjen be, és ezen az úton menjen ki. ⁹ Mikor pedig a föld népe megyen
 be az Úr eleibe az ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék, a
 déli kapu útján menjen ki; a ki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki;

ne térjen vissza azon kapu útjához, a melyen bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki.

¹⁰

A fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttök menjen be, és mikor kimennek, [együtt] menjen

ki velök.

¹¹

És az ünnepeken és a szent egybegyűléseken legyen az ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához.

¹²

Továbbá, mikor a fejedelem szabad akaratból tesz égőáldozatot, vagy hálaadó áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki néki a kaput, mely napkeletre néz, és ő vigye égőáldozatát és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat napon szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be

a kaput kimenése után.

¹³

És egy esztendő ép bárányt áldozz égőáldozatul naponként az Úrnak;

minden reggel áldozz azzal.

¹⁴

És ételáldozatot tégy hozzá minden reggel: egy hatodrészt éfát, és az olajból a hín harmadrészét a liszt megnedvesítésére, ételáldozatul az Úrnak; örökre állandó

rendelések ezek.

¹⁵

Hozzátok azért a bárányt és az ételáldozatot és az olajat minden reggel állandó

égőáldozatul.

¹⁶

Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik fiának a maga

örökségéből, az az ő fiaié legyen tulajdonul örökségképen.

¹⁷

De ha örökségéből valamelyik szolgájának ad ajándékot, az a szabadság esztendejéig lesz azé, azután visszaszáll a fejedelemre;

csak az ő öröksége lesz az ő fiaié.

¹⁸

És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségéből, hogy nyomorgatással kivesse őket tulajdonukból; a maga tulajdonából adjon örökséget fiainak, hogy az

én népem közül senki el ne széledjen a maga tulajdonából.

¹⁹

És bevitt engem ahhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett oldalaslag vala, a kamarákhoz, a papok szenthelyéhez, melyek északra néznek,

és ímé, ott egy hely vala leghátul nyugotra.

²⁰

És monda nékem: Ez a hely, a hol a papok főzzék a vétekért és a bűnért való áldozatot, és a hol süssék az ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök a

külső pitvarba a nép megszentelésére.

²¹

És kivitt engem a külső pitvarba, és elhordoza engem a

pitvar négy szegletén, és ímé, a pitvar mindenik szegletében egy-egy pitvar vala.

²²

A pitvarnak négy szegletében zárt pitvarok valának, negyven [sing] hosszúságúak és harmincz [sing] szélesek;

egy mértéke vala a négy szegleten való [pitvar]oknak.

²³

És falazások valának bennök köröskörül

mind a négy körül, és a falazások alatt konyhák valának csinálva köröskörül.

²⁴

És monda nékem: Ez a főzőház, a hol főzzék a háznak szolgálai a nép véres áldozatát.

Chapter 47

¹ És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé, víz jő vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfolly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre. ² És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordoza engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. ³ Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőzsinórral a kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokáig ér vala. ⁴ És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és átvitt engem s a víz derékig ér vala. ⁵ És mére még ezeret, [s vala olyan] folyó, hogy át nem meheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem lábolható. ⁶ És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezete engem a folyó partján. ⁷ És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa vala mindkét felől. ⁸ És monda nékem: Ez a víz a keleti tájéakra foly ki, és a lapácra megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz. ⁹ És léssen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög, valahova e folyam bemegyen, élni fog; és a halaknak nagy bőségök léssen, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement. ¹⁰ És léssen, hogy halászok állanak rajta Éngeditől Énegláimig: varsák kivető helye léssen; nemök szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. ¹¹ Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. ¹² És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló [gyümölcs] fája nevededik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcsök el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizök onnét a szenthelyből foly ki; és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók. ¹³ És monda az Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint örökségül osztatok el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzsöke szerint, Józsefnek két örökséget. ¹⁴ És vegyétek azt örökségül mindnyájan egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a föld örökségül. ¹⁵ És ez legyen a föld határa, észak felé a nagy-tengertől, Hetlónon át Sedádnak menve: ¹⁶ Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa és Hamát határa közt van, a középső Hásér, mely Havrán határán van. ¹⁷ Így legyen a határ a tengertől Haczar-Énónig Damaskus határán és azontúl északra, és Hamát határán: ez az északi oldal. ¹⁸ És a keleti oldalon: Havrán és Damaskus és Gileád között és Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a keleti tengerig mérjétek: ez a keleti oldal. ¹⁹ És a déli oldalon dél felé: Támártól a versengések vizéig Kádesben, [azután] a folyó felé a nagy-tengerig: ez a déli oldal dél felé. ²⁰ És a nyugoti oldal: a nagy-tenger, ama határtól fogva

addig, a hol egyenesen Hamátba menni: ez a nyugoti oldal.²¹ És oszszátok el ezt a földet magatok közt Izráel nemzetségei szerint.²² És legyen, hogy sorsvetéssel oszszátok el azt magatok közt és a jövevények közt, a kik közöttetek lakoznak, a kik közöttetek fiaikat nemzettek, és úgy tartsátok őket, mint a ki ott született az Izráel fiai között: veletek együtt sorsvetéssel legyen örökségök Izráel nemzetségei között.²³ És úgy legyen, hogy a mely nemzetséggel lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Úr Isten.

Chapter 48

¹ Ezek a nemzetségek nevei: az északi határon a Hetlöntől Hamáthig vezető út mentén Haczar-Énonig Damaskus határán, észak felé, Hamát mentén, és pedig legyen az övé a keleti [és] nyugoti oldal: Dán, egy [rész;]² És Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Áser, egy [rész;]³ És Áser határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Nafthali, egy [rész;]⁴ És Nafthali határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Manasse, egy [rész;]⁵ És Manasse határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Efraim, egy [rész;]⁶ És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Rúben, egy [rész;]⁷ És Rúben határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Júda, egy [rész;]⁸ És Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig legyen a szent áldozat, melyet [az Úrnak] szenteltek: huszonötezer [sing] széles és olyan hosszú, mint egy-egy rész a keleti oldaltól a nyugoti oldalig; és a szenthely annak közepette legyen;⁹ A szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek, huszonötezer [sing] hosszú és tízezer [sing] széles legyen;¹⁰ És ezeké legyen ez a szent áldozat: a papoké északra huszonötezer [sing] és nyugotra tízezer [sing] szélesség és keletre tízezer [sing] szélesség és délre huszonötezer [sing] hosszúság, és az Úr szenthelye annak közepette legyen:¹¹ A papoké, a kik megszenteltettek a Sádók fiai közül, a kik szolgálatomban foglaltosak voltak, a kik nem tévelyedtek el, mikor Izráel fiai eltévelyedtek, mint a hogy eltévelyedtek volt a Léviták.¹² Övék legyen ez, mint egy áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a Léviták határán.¹³ A Lévitáké pedig legyen a papok határa mentén huszonötezer [sing] hosszúság és tízezer szélesség; az egész hosszúság legyen huszonötezer és a szélesség tízezer.¹⁴ És semmit abból el ne adjanak, se el ne cseréljék, se [másra] át ne szálljon a földnek e zsengeje, mert az Úrnak szenteltetett.¹⁵ És az ötezer [sing,] mely a szélességben megmaradt a

huszonötezernek mentén, közhely a város számára, mint lakóhely és tágasság, és legyen a város annak a közepében.¹⁶ És ezek legyenek annak méretei: az északi oldalon négyezeröttszáz [sing] és a déli oldalon négyezeröttszáz és a keleti oldalon négyezeröttszáz és a nyugoti oldalon négyezeröttszáz.¹⁷ És a város alatt legyen tágasság észak felé kétszázötven [sing] és dél felé kétszázötven és keletre kétszázötven és nyugotra kétszázötven.¹⁸ A mi pedig megmaradt a hosszaságban a szent áldozat mentén, tízezer keletre és tízezer nyugotra, az ott maradjon a szent áldozat mentén, és legyen annak termése a város szántóvetőinek eledele.¹⁹ És a ki szántóvető a városban, mívelje azt Izráelnek minden nemzetségéből.²⁰ Az egész huszonötezer [sing] szent áldozatot huszonötezer [sing] négyszögben adjátok szent ajándékkul a város tulajdonával együtt.²¹ A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán, szemben a huszonötezer [sing] szent áldozattal a keleti határig és nyugot felé szemben a huszonötezer [sing]gel [egészen] a nyugoti határig lészen, a [kiosztott] részek mentén, a fejedelemé; és legyen a szent áldozat és a ház szenthelye annak közepette.²² És a Léviták tulajdonától és a város tulajdonától fogva, mely közepében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda határa és Benjámin határa között a fejedelemé legyen.²³ És a többi nemzetségek: a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Benjámin, egy [rész].²⁴ És Benjámin határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Simeon, egy [rész].²⁵ És Simeon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Issakhár, egy [rész].²⁶ És Issakhár határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Zebulon, egy [rész].²⁷ És Zebulon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Gád, egy [rész].²⁸ És Gád határán a déli oldalon dél felé, legyen a határ Támártól a versengések vizéig Kádesben, a patak felé a nagy-tengerig.²⁹ Ez a föld, melyet sorsvetéssel örökségül elosztatok Izráel nemzetségei közt, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten.³⁰ És ezek a város külső részei: Az északi oldalon négyezeröttszáz [sing] mérték.³¹ És a város kapui, Izráel nemzetségeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy.³² És a keleti oldalon négyezeröttszáz [sing] és három kapu: József kapuja egy, Benjámin kapuja egy, Dán kapuja egy.³³ És a déli oldalon is négyezeröttszáz [sing] mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy.³⁴ A nyugoti oldalon négyezeröttszáz [sing] három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Nafthali kapuja egy.³⁵ Köröskörül tizennyolcezer [sing:] és a város neve ama naptól fogva: Ott [lakik] az Úr!

Daniel

Chapter 1

¹ Jojakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszállá azt. ² És kezébe adá az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevivé az ő istenének kincsházába. ³ És mondá a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat, ⁴ A kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmasak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. ⁵ És rendelete nékik a király mindennapi szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három esztendeig, és azután álljanak a király előtt. ⁶ Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás. ⁷ És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik; tudniillik elnevezé Dánielt Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak. ⁸ De Dániel eltökélé az ő szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a királyi ételével és a borral, a melyből az iszik vala, és kéré az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie. ⁹ És az Isten kegyelemre és irgalomra [méltóvá] tevé Dánielt az udvarmesterek fejedelme előtt; ¹⁰ És mondá az udvarmesterek fejedelme Dánielnek: Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte a ti ételeteket és italotokat; minek lássa, hogy a ti orczátok hitványabb amaz ifjakénál, a kik egykorúak veletek? és így bűnbe kevernétek az én fejemet a királynál. ¹¹ És mondá Dániel a felügyelőnek, a kire az udvarmesterek fejedelme bízta vala Dánielt, Ananiást, Misáelt és Azariást: ¹² Tégy próbát, kérlek, a te szolgálóiddal tíz napig, és adjanak nékünk zöldségféléket, hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. ¹³ Azután mutassák meg néked a mi ábrázatunkat és amaz ifjak ábrázatát, a kik a királyi ételével élnek, és a szerint cselekedjél majd a te szolgálóiddal. ¹⁴ És engede nékik ebben a dologban, és próbát tön velük tíz napig. ¹⁵ És tíz nap mulva szebbnek látszék az ő ábrázatuk, és testben kövérebbek valának mindazoknál az ifjakkal, a kik a királyi ételével élnek vala. ¹⁶ Elvevé azért a felügyelő az ő ételöket és az ő italokul rendelt bort, és ad vala nékik zöldségféléket. ¹⁷ És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt,

minden írásban való értelmet és bölcseséget; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz
¹⁸ [is.] Miután pedig elmúlt az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy [eléje] vigyék őket,
 bevivé őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elé. ¹⁹ És szóla velök a király, és
 mindnyájok között sem találtaték olyan, mint Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király
 előtt. ²⁰ És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a király tőlök tudakozódék, tízszerre
 okosabbaknak találá őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, a kik egész országában
 valának. ²¹ És [ott] vala Dániel a Cyrus király első esztendejéig.

Chapter 2

¹ És Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében álmokat látá Nabukodonozor, és
 nyugtalan lön az ő lelke, és álma félbeszakadt. ² És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat,
 varázslókat, bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejtsék meg a királynak az ő álmait; és bemenének
 azok, és állának a király elé. ³ És monda nekik a király: Álmot láttam, és nyugtalan a lelkem
 megtudni az álmot. ⁴ És mondák a Káldeusok a királynak sziriai nyelven: Király, örökké élj!
 mondd meg az álmot a te szolgálidnak, és megjelentjük az értelmét. ⁵ Felele a király, és monda a
 Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem az álmot és annak értelmét,
 darabokra tépettek, és a ti házaitok szemétdombokká tétetnek. ⁶ Ha pedig az álmot és annak értelmét
 megjelentitek: ajándékokat, jutalmat és nagy tisztességet vesztek tőlem; ezért az álmot és annak
 értelmét jelentsétek meg nékem. ⁷ Felelének másodszor, és mondának: A király mondja meg az
 álmot az ő szolgálinak: és az értelmét megjelentjük. ⁸ Felele a király, és monda: Bizonytal tudom
 én, hogy csak időt akartok ti nyerni, mert látjátok, hogy áll az én szavam. ⁹ Hogy ha az álmot meg
 nem mondjátok nékem, [csak] egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétovázó beszédet koholtok,
 hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor tudom,
 hogy az értelmét is megjelenthetitek nékem. ¹⁰ Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák:
 Nincs ember a földön, a ki a király dolgát megjelenhesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas
 király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot. ¹¹ Mert a
 dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenhesse a király előtt, hanemha
 az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel. ¹² E miatt a király megharaguvék és igen

felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni bölcsek mind veszíttessenek el. ¹³ És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcseket; és keresik vala Dánielt és az ő társait, hogy megölettessenek.

¹⁴ Ekkor Dániel bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megölesse a babiloni bölcseket. ¹⁵ Szóla és monda Arióknak, a király főemberének:

Miért e kegyetlen parancsolat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot Dánielnek. ¹⁶ És beméne Dániel, és kéré a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak. ¹⁷

Ekkor Dániel haza méne, és elmondá e dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak: ¹⁸

Hogy kérjenek az egek Istenétől irgalmasságot e titok végett, hogy el ne veszzenek Dániel és az ő társai a többi babiloni bölcsekkel együtt. ¹⁹ Akkor Dánielnek megjelenteték az a titok éjjeli

látásban. Áldá akkor Dániel az egek Istenét. ²⁰ Szóla Dániel, és monda: Áldott legyen az Istennek neve örökkön örökké: mert övé a bölcsesség és az erő. ²¹ És ő változtatja meg az időket és az

időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ad bölcseséget a bölcseknek és tudományt az értelmeseeknek. ²² Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a setétségben; és

világosság lakozik vele! ²³ Néked adok hálát, atyáimnak Istene, és dicsérlek én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál nékem, és mostan megjelentetted nékem, a mit kértünk tőled; mert a király

dolgát megjelentetted nekünk! ²⁴ Beméne azért Dániel Ariókhhoz, a kit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcseket; elméne azért, és mondá néki: A babiloni bölcseket ne veszíttesd el;

vígy engem a király elé és a megfejtést tudtára adom a királynak. ²⁵ Akkor Ariók sietve bevivé Dánielt a király elébe, és mondá: Találtam férfiút Júdának fogoly fiai között, a ki a megfejtést

megjeleníti a királynak. ²⁶ Szóla a király, és monda Dánielnek, a kit Baltazárnak nevezének: Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmod, a melyet láttam, és annak értelmét? ²⁷ Felele

Dániel a király előtt, és mondá: A titkot, a melyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; ²⁸ De van Isten az égben, a ki a

titkokat megjeleníti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lesz az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása a te ágyadban ez volt: ²⁹ Néked, oh király! gondolataid támadtak a te

ágyadban a felől, hogy mik lesznek ez után, és a ki megjeleníti a titkokat, megjelentette néked azt, a mi lesz. ³⁰ Nékem pedig ez a titok nem bölcseségből, a mely bennem minden élő felett volna,

jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tudtára adassék a királynak és te megértse a te szívednek gondolatait. ³¹ Te látád, oh király, és ímé egy nagy kép; ez a kép, mely hatalmas vala

és kiváló az ő fényessége, előtted áll vala, és az ábrázata rettenetes volt. ³² Annak az [álló]képnek
 feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüsből, hasa és oldalai rézből, ³³ Lábszárai vasból, lábai
 pedig részint vasból, részint cserépből valának. ³⁴ Nézed vala, a míg egy kő leszakada kéz [érintése]
 nélkül, és letöré azt az [álló]képet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzá azokat. ³⁵ Akkor
 egygyé zúzódék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lőnek mint a nyári szérûn a polyva, és felkapá
 azokat a szél, és helyöket sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leüté az [álló]képet nagy
 hegygyé lőn, és betölté az egész földet. ³⁶ Ez az álom, és értelmét is megmondjuk a királynak.
³⁷ Te, oh király! királyok királya, kinek az eget Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget
 adott; ³⁸ És valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak lakoznak, a te kezedbe adta azokat,
 és úrrá tett téged mindezeken: Te vagy az arany-fej. ³⁹ És utánad más birodalom támad, alábbvaló
 mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön uralkodik. ⁴⁰
 A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert [miként] a vas széttör és összezúz mindent;
 bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. ⁴¹ Hogy pedig lábakat és ujjakat
 részint cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak
 erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. ⁴² És hogy a lába ujjai részint
 vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. ⁴³ Hogy pedig vasat
 elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem
 egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. ⁴⁴ És azoknak a királyoknak idejében támaszt
 az eget Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem
 száll át [hanem] szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. ⁴⁵
 Minthogy láttad, hogy a hegyről kő szakad vala le kéz [érintése] nélkül, és szétzúzá a vasat, rezet,
 cserepet, ezüstöt és aranyat: a nagy Isten azt jelentette meg a királynak, a mi majd ezután leszen;
 és igaz az álom, és bizonyos annak értelme. ⁴⁶ Akkor Nabukodonozor király arcra borula és
 imádá Dánielt, és meghagyá, hogy ételáldozattal és jó illattal áldozzanak néki. ⁴⁷ Szóla a király
 Dánielnek, és monda: Bizonynyal a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a
 titkok megjelentője, hogy te is megjelentetted ezt a titkot! ⁴⁸ Akkor a király fölmagasztalá Dánielt,
 és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartományá felett, és a
 babiloni összes bölcseknek előljárójává tevő őt. ⁴⁹ És Dániel kéré a királyt, hogy Sidrákot, Misákot
 és Abednégót rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.

Chapter 3

¹ Nabukodonozor király csináltata egy arany [álló]képet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállítatá azt a Dura mezején, Babilon tartományában. ² És Nabukodonozor király egybegyűjteté a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az [álló]képnek felavatására, a melyet Nabukodonozor király állíttatott vala. ³ Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytevők és a tartományok minden igazgatója az [álló]kép felavatására, a melyet Nabukodonozor király állíttatott, és megállanak az [álló]kép előtt, a melyet Nabukodonozor állíttatott. ⁴ És a hírnök hangosan kiálta: Meghagyatik néktek, oh népek, nemzetek és nyelvek! ⁵ Mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany [álló]képet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. ⁶ Akárki pedig, a ki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemenczébe. ⁷ Azért mihelyt hallák mind a népek a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak és mindenféle hangszernek szavát: leborulának, mind a népek, nemzetségek és nyelvek, [és] imádák az arany [álló]képet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. ⁸ Elmenének azért ebben az időben káldeabeli férfiak, és vádat emelének a zsidók ellen; ⁹ Szólának pedig és mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké élj! ¹⁰ Te, oh király! parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le, és imádjja az arany [álló]képet; ¹¹ A ki pedig nem borul le és nem imádjja, vettessék be az égő, tüzes kemenczébe. ¹² Vannak zsidó férfiak, a kiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnek téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany [álló]képet, a melyet felállíttattál, nem imádják. ¹³ Akkor Nabukodonozor [nagy] haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákot és Abednégót; erre elhozák a férfiakat a király elé. ¹⁴ Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tisztelitek-é az én istenemet és nem imádjátok-é az arany [álló]képet, a melyet felállíttattam? ¹⁵ Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az [álló]képet, a melyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, a ki kiszabadítson titeket az én kezeimből? ¹⁶ Felelének Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh

Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked.¹⁷ Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket.¹⁸ De ha nem [tenné is,] legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany [álló]képet, a melyet felállítottál, nem imádjuk.¹⁹ Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal, és az ő orczájának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abednégó ellen; [azért] szóla, és meghagyá, hogy fűtsék be a kemenczét hétszerte inkább, mint szokták vala befűteni.²⁰ És meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregében, hogy kötözzék meg Sidrákot, Misákot és Abednégót, [és] vessék őket az égő, tüzes kemenczébe.²¹ Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul és [egyéb] öltönyöstül megkötöztettek, és az égő, tüzes kemenczébe vettek.²² A miatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkívül izzó vala: azokat a férfiakat, a kik Sidrákot, Misákot és Abednégót felvitték, megölé a tűznek lángja.²³ Az a három férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az égő, tüzes kemenczébe esék megkötözve.²⁴ Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút veténk-é a tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondanak a királynak: Bizonyára, oh király!²⁵ Felele, és monda: Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé.²⁶ Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemencze szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istennek szolgálói, jertek ki és jöjjetek ide! Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből.²⁷ És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket.²⁸ Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, a ki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgálait, a kik ő benne bíztak; és a király parancsolatát megszegették és [veszedelemre] adták az ő testöket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenökön kívül.²⁹ Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetség és nyelv, a mely káromlást mond Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombbá tétessék: mert nincs más Isten, a ki így megszabadíthasson.³⁰ Akkor a király nagy [tisztesség]re emelé Sidrákot, Misákot és Abednégót Babilon tartományában.³¹ Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelveknek, a kik az egész földön lakoznak, [mondá:] Békességetek bőséges legyen!³² A jeleket és csudákat, a melyeket cselekedett velem a

33
 felséges Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csudái! az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre [száll.]

Chapter 4

¹ Én Nabukodonozor békében valék az én házamban, és virágzó az én palotámban. ² Álmot láték és megrettente engem, és a gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látásai megháborítanak engem. ³ És parancsolatot adék, hogy hozzák előmbre Babilonnak minden bölcsét, hogy az álom jelentését tudassák velem. ⁴ Akkor bejövének az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmot, de az értelmét nem jelentették meg nekem. ⁵ Végezetre bejöve élém Dániel, a kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve, és a kiben a szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmot. ⁶ Baltazár, az írástudók elseje, tudom, hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi titok sem homályos előtted, az én álmom látásait, a miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. ⁷ Az én fejem látásai az én ágyamban [ezek] [voltak:] Látám, hogy ímé, egy fa [áll] a föld közepette, és annak magassága rendkívüli ⁸ volt. Nagy volt a fa és erős, és magassága az égig ért, és az egész föld széléig volt látható. ⁹ Levelei szépek és gyümölcse sok, és táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnyékot talála a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden élő. ¹⁰ Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; ¹¹ Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hányjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla, és a madarak az ő ágairól. ¹² De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és ércz lánczokba [verve] a mező fűvén; égi harmattal öntöztessék, és a barmokkal legyen része a föld fűvében. ¹³ Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múljk el felette. ¹⁴ Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és a Szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges [Isten] uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja, annak adja azt, és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra. ¹⁵ Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét; mivelhogy az én országomnak egyetlen bölcse sem tudta nekem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent ¹⁶ isteneknek lelke van benned. Ekkor Dániel, a kinek neve Baltazár, közel egy óráig rémüldözék, és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne rettentsenek téged! Felele Baltazár, és monda: Uram, az álom [szálljon] a te gyűlölöidre, a

magyarázata pedig a te ellenségeidre! ¹⁷ A fa, a melyet láttál, a mely nagy és erős volt, és a melynek
 magassága az eget érte és ellátszék az egész földre; ¹⁸ És levelei szépek, gyümölcse pedig sok, és
 táplálék rajta mindeneknek; alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak lakozának:
¹⁹ Te vagy az, oh király, a ki nagygyá és erőssé lettél, a kinek nagysága megnövekedék és fölé
²⁰ az égig, és hatalmad a föld végéig. Hogy pedig láta a király Vigyázót és Szentet leszállani az
 égből, és azt mondá: Vágjátok le a fát és pusztítsátok el azt; de gyökereinek törzsökét a földben
 hagyjátok, és vas és ércz lánczokba [verve] a mező fűvén, és égi harmattal öntöztessék és a mezei
²¹ barmokkal legyen része, a míg hét idő múlik el felette; Ez a jelentése, oh király, és a felséges
²² Isten végezése ez, a mely bekövetkezik az én uramra, a királyra, És kivetnek téged az emberek
 közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és fűvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi
 harmattal öntöznek téged, és hét idő múlik el feletted, mígnem megérted, hogy a felséges [Isten]
²³ uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. Hogy pedig mondák, hogy
 a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, mihelyest megismered, hogy
²⁴ az Ég uralkodik. Azért, oh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeidről igazság által
 szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a
²⁵ békességed. ²⁶ Mindez betelék Nabukodonozor királyon. Tizenkét hónap mulva a babiloni
²⁷ királyi palotán sétála. Szóla a király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én
²⁸ építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére? Még
 a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király,
²⁹ a birodalom elvétetett tőled. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a
 lakozásod, [és] fűvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, a míg megismered,
³⁰ hogy a felséges [Isten] uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja.
 Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül kivetteték, és fűvet evék
 mint az ökrök, és égi harmattal öntöztették az ő teste, mígnem szőre megnöve, mint a saskeselyű
³¹ [tolla,] és körmei, mint a madarakéi. És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az
 égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges [Istent,] és dícsérem és dicsőítém
³² az örökké élő, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre [áll.
 És a föld minden lakosa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint cselekszik az ég seregében és
 a föld lakosai között, és nincs, a ki az ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél?
³³ Abban az időben visszatére hozzám az én értelmem, és országom dicsőségére az én ékességem,
 és méltóságom is visszatére hozzám, és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének engem, és

34 visszahelyeztettem az én országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. Most [azért] én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő utai ítélet, és azokat, a kik kevélységben járnak, megalázzhatja.

Chapter 5

1 Belszár király nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ivék. 2 Borozás közben mondá Belszár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az ő atyja a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 3 Akkor előhozák az arany edényeket, a melyeket elvivének az Isten házának templomából, mely Jeruzsálemben vala, és ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 4 Bort ivának, és dicsérik az arany-, ezüst-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket. 5 Abban az órában emberi kéznek ujjai tűnének fel, és írának a gyertyatartóval szemben a király palotájának meszelt falán, és a király nézé azt a kézfejet, a mely ír vala. 6 Ekkor a király ábrázatja megváltozék, és az ő gondolatai megháboríták őt, és derekának inai megoldódának és az ő térdei egymáshoz verődének. 7 Erősen kiáltozék a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Káldeusokat és jövendőloket. Szóla a király és monda a babiloni bölcseknek: Akárki legyen az az ember, a ki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét megjelenti nékem, bíborba öltöztetik és aranyláncz lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban. 8 Akkor bemenének a király bölcsei mind, de nem tudták elolvasni az írást, sem annak értelmét megfejteni a királynak. 9 Akkor Belszár király igen megrettene, és az ő ábrázatja elváltozék rajta, és az ő főemberei is megzavarodának. 10 A királyasszony a király és az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma házába, [és] szóla a királyasszony, és monda: Király, örökké élj! Ne retentsenek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne változzék el! 11 Van egy férfiú a te országodban, a kiből a szent isteneknek lelke van, és a te atyád idejében értelem, tudomány, és az istenek bölcseségéhez hasonló bölcseség találtaték benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőlok fejévé tön; igen, a te atyád, a király; 12 Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és értelem, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése és rejtélyek megfejtése találtatott. Most [azért] hivattassék elő 13 Dániel, és ő megjelenti az értelmet. Erre Dániel a király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-é ama Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, a kit ide hozott a király,

az én atyám, Júdából? ¹⁴ És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és értelem
 és tudomány és kiváló bölcsesség találtatott te benned? ¹⁵ Csak imént hozatának elém a bölcsek
 és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog
 értelmét megjelenteni. ¹⁶ De felőled azt hallottam, hogy te tudod az értelmet megfejteni és a
 titkokat megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást és értelmét nékem megmondani,
 bíborba öltöztetel és aranyláncz lesz a nyakadon, és mint harmadik uralkodol az országban. ¹⁷
 Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéid legyenek, és adományaidat másnak
 adjad, mindazáltal az írást elolvasom a királynak, és jelentését megmondom néki. ¹⁸ Te, oh király!
 A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tisztességet ada Nabukodonozornak, a te
 atyádnak; ¹⁹ És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek, nemzetek és nyelvek mind félték és
 rettegték tőle; megölt, a kit akart; és életben tartott a kit akart; felemelt, a kit akart; és megalázott,
 a kit akart; ²⁰ De mikor a szíve felfuvalkodott, és a lelke megkeményedett megátalkodottan:
 levették az ő birodalmának királyi székéből, és dicsőségét elvevék tőle; ²¹ És az emberek fiai
 közül kivették, és az ő szíve olyanná lön, mint a barmoké; és a vadszamarakkal lön az ő lakása,
 és fűvel etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal öntöztetett, míg megismeré, hogy a
 felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, a kit akar. ²² És te, Belsazár,
 az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad. ²³ Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen,
 és az ő házának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid
 bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket dicséred, a kik nem látnak,
 sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent pedig, a kinek kezében van a te lelked, és előtte
 minden te údad, nem dicsőítetted. ²⁴ Azért küldetett ő általa ez a kéz, és jegyeztetett fel ez az írás.
²⁵ És ez az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! ²⁶ Ez [pedig] e szavaknak
 az értelme: Mene, [azaz] számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. ²⁷ Tekel, [azaz]
 megmértél a mérlegen és híjjával találtattál. ²⁸ Peresz, [azaz] elosztatott a te országod és adatott
 a médeknek és persáknak. ²⁹ Akkor szóla Belsazár, és öltöztették Dánielt bíborba, és aranylánczot
 [vetének] nyakába, és kikiálták felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban. ³⁰ Ugyanazon
 az éjszakán megöleték Belsazár, a Káldeusok királya. ³¹ És a méd Dárius foglalá el az országot
 mintegy hatvankét esztendő korában.

Chapter 6

¹ Tetszék Dáriusnak, és rendelete a birodalom fölött százhusz tisztartót, hogy az egész birodalomban
 legyenek; ² És azok fölött három igazgatót, a kik közül egy vala Dániel, hogy a tisztartók nékik
 adjanak számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen. ³ Akkor ez a Dániel felülhaladá az
 igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne, úgy hogy a király őt
 szándékozáék tenni az egész birodalom fölött. ⁴ Akkor az igazgatók és tisztartók igyekvének okot
 találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy vétkeket nem találhatának; mert
 hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtaték benne. ⁵ Akkor mondák azok a
 férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene [valamit] az
 ő Istenének törvényében! ⁶ Akkor azok az igazgatók és tisztartók berohantak a királyhoz, és így
 szólának: Dárius király, örökké élj! ⁷ Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók,
 fejedelmek, tanácsosok és a kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és erős tilalom adassék,
 hogy ha valaki harmincz napig kér valamit valamely istentől vagy embertől, tekízüled, oh király,
 vettessék az oroszlánok vermébe. ⁸ Most [azért,] oh király, erősítsd meg e tilalmat és add ki írásban,
 hogy meg ne változtassék a médek és persák vissza nem vonható törvénye szerint. ⁹ Annakokáért
 Dárius király adott írást és tilalmat. ¹⁰ Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megíratott az írás,
 beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor
 napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala.
¹¹ Akkor azok a férfiak berohantak és megtalálák Dánielt, a mint könyörge és esedezék az ő Istene
 előtt. ¹² Ekkor bemenének, és mondák a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-e a tilalmat,
 hogy ha valaki kér valamit valamely istentől vagy embertől harmincz napig, tekízüled oh király,
 vettessék az oroszlánok vermébe? Felele a király és monda: Áll a szó! a médek és persák vissza
 nem vonható törvénye szerint. ¹³ Erre felelének, és mondák a királynak: Dániel, a ki a júdabeli
 foglyok fiai közül való, nem becsül téged, oh király, sem a tilalmat, a mit megírtál; hanem háromszor
 napjában elkönyörgi könyörgését. ¹⁴ Akkor a király, a mint hallotta ezt, igen restelkedék a miatt,
 és szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítsa, és napnyugotig törekedék őt megmenteni.
¹⁵ Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a királynak: Tudd meg, király, hogy ez
 a médek és persák törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, a melyet a király rendel, meg ne
 változtassék. ¹⁶ Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a
 király, és mondá Dánielnek: A te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged!

¹⁷ És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétl é a király az ő gyűrűjével és az ő főembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. ¹⁸ Erre eltávozék a király az ő palotájába, és étlen tölté az éjszakát, és vigasságtevő szerszámokat sem hozata eléje;

¹⁹ kerülté őt az álom. ¹⁹ Hajnalban a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroslánok verméhez méne. ²⁰ És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval kiálta Dánielnek; szóla a király, és monda Dánielnek: Dániel! az élő Istennek szolgálja, a te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az oroslánoktól? ²¹ Akkor Dániel szóla a királynak:

²² Király, örökké élj! ²² Az én Istenem elbocsátá az ő angyalát, és bezára az oroslánok száját és nem árthattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, oh király,

²³ semmi vétket. ²³ Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az ő Istenében. ²⁴ És parancsola a király, és előhozák azokat a férfiakat, a kik Dánielt vádolák, és az oroslánok vermébe vettetének mind ők, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekére sem jutának, a mikor rájok rontának az oroslánok és minden csontjokat összezúzták. ²⁵ Akkor Dárius király ira minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakozának: Békességtek bőséges legyen! ²⁶ Én tőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istenét; mert ő az élő Isten, és örökké megmarad, és az ő országa meg nem romol, és

²⁷ uralkodása mind végig [megtart;] ²⁷ A ki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki megszabadította Dánielt az oroslánok hatalmából. ²⁸ És ennek a Dánielnek jó szerencsés lön dolga a Dárius országában és a persa Czírus országában.

Chapter 7

¹ Belsazárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot láta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá. ² Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és ímé, az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren; ³ És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. ⁴ Az első olyan, mint az oroslán, és sas szárnyai valának. Nézém, míg szárnyai kitépettek, és felemelteték a földről, és mint valami ember, lábára állították és emberi szív adaték néki. ⁵ És ímé, más állat, a második, hasonló a

medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának neki: Kelj fel és egyél sok húst! ⁶ Ez után látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszárnya vala a hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték neki. ⁷ Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala neki. ⁸ [Mialatt] a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az elébbi szarvak közül kiszakasztaték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj. ⁹ Nézőm, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; ¹⁰ Tűzfolyam foly és jő vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának neki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyittatának meg. ¹¹ Nézőm akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézőm, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre. ¹² A többi állatoktól is elvételék az ő hatalmok; de ideig-óraig tartó élet adaték nekik. ¹³ Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. ¹⁴ És ada neki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv neki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik. ¹⁵ Megrendülék én, Dániel, az én lelkemben ezek miatt, és fejem látásai megháborítának engem. ¹⁶ Oda menék egyhez az ott állók közül, és bizonyosat kérék tőle mindezek felől, és szóla nekem, és e dolognak értelmét tudatá velem: ¹⁷ Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy király, a kik támadnak e földön. ¹⁸ De a magasságos [egek]nek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké. ¹⁹ Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözék mindamazoktól, és rendkívül rettenetes vala; vasfogai és érczkörmei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. ²⁰ A tíz szarv felől is, a melyek a fején valának, és a felől, a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társaiénál. ²¹ Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket. ²² Mígnem eljöve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos [egek] szenteinek; és az idő eljöve, és elvevék az országot a szentek. ²³ Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt. ²⁴ A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király

támad, és más támad utánok, és az különb lesz mint az előbbiek, és három királyt fog megalázni.

²⁵ És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos [egek] szenteit [] megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig. ²⁶ De ítélnők ²⁷ ülnék és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszzen. Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos [egek] szentei népének; ²⁸ az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik. Itt vége lőn a beszédnek. Engemet, Dánielt pedig az én gondolatim igen megrettentének és az én ábrázatom elváltozék rajtam; de e beszédet megtartám szívemben.

Chapter 8

¹ Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, annak utánna, a mely először jelent meg nékem. ² És láték látomásban; és mikor láték, Susán várában voltam, a mely Elám tartományában van; és láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett ³ valék. És felemelém szemeimet és látám, és ímé egy kos áll a folyam előtt, és két szarva vala; ⁴ és az a két szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. Látám azt a kost [szarvaival] öklelkezni napnyugot, észak és dél felé; és semmi állat sem állhata meg előtte, és senki sem szabadíthata meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és nagygyá lőn. ⁵ És míg én szemlélem, ímé, egy kecskebak jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is ⁶ illeté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között. És méne a kétszarvú ⁷ koshoz, a melyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában. És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani ⁸ előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, a ki őt megmentse annak kezéből. A kecskebak pedig igen nagygyá lőn; de mikor elhatalmasodék, eltörék a nagy szarv, ⁹ és helyébe négy tekintélyes [szarv] növe az égnek négy szele felé. És azok közül egyből egy kis ¹⁰ szarv támadá, és nagyon megnöve délre, napkeletre és a kívánatos [föld] felé. És megnöve mind az ég seregéig; és a földre vete [némelyeket] ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. ¹¹ És a seregek fejedelméig növekedék, és elvette tőle a mindennapi áldozatot, és elhányattaték ¹² az ő szentségének helye. És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és

földre veti az igazságot, és cselekszik, és jó szerencséje van. ¹³ És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, a ki szól vala: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat és a pusztító vétek [felől?] s a szent hely és a sereg [meddig] tapostatik? ¹⁴ És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig [és] reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága. ¹⁵ És lőn, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmét: ímé előmbe álla egy férfiúhoz hasonló alak. ¹⁶ És emberi szót hallék az Ulai közén; kiálta pedig és monda: Gábiel, értesd meg azzal a látást! ¹⁷ És oda jöve, a hol én állék, és a mint jöve, megrettenék és orcámra esém, és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! mert az utolsó időre szól ez a látomás. ¹⁸ És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a földre; de megillete engem és helyemre állíta; ¹⁹ És monda: Ímé, én megmondok néked, mi lesz a haragnak végén? Mert a végső időre [szól. ²⁰ Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Persiának királya. ²¹ A szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között vala, az az első király. ²² Hogy pedig az letöretteték, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével. ²³ És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orcájú, ravaszságokhoz értő király. ²⁴ És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen pusztít és jó szerencséjével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. ²⁵ És a maga eszén [jár,] és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokakat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkül rontatik meg. ²⁶ És az estvéről és reggelről való látomás, a mely megmondattott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való. ²⁷ És én, Dániel, elájulék és beteg valék néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezém; és álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

Chapter 9

¹ Dáriusnak, az Asvérus fiának első esztendejében, a ki a Médiabeliek nemzetségéből vala, a ki királylyá tétetett vala a Káldeusok országán; ² Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. ³ És orczámat az Úr Istenhez emelém,

hogy keressem [őt] imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban. ⁴ És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondtam: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, a ki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. ⁵ Vétkeztünk és gonoszságot míveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről. ⁶ És nem hallgatánk a te szolgálóidra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. ⁷ Tied Uram az igazság, mienk pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfiai, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivetted őket az ő gonoszságuk miatt, a melylyel vétkeztek ellened. ⁸ Miénk, oh Uram, orczánk pirulása, a mi királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, a kik vétkeztünk ellened. ⁹ A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene; ¹⁰ És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járjunk az ő törvényeiben, a melyeket előnkbe adott, az ő szolgálói, a próféták által. ¹¹ És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgálójának törvényében; mert vétkeztünk ellene! ¹² És teljesíté az ő szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíránk ellen, a kik minket ítélték, hogy nagy veszedelmet hoz reánk; mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt Jeruzsálemben. ¹³ A mint írva van a Mózes törvényében, az a veszedelem mind reánk jöve! És az Úrnak, a mi Istenünknek színe előtt nem esedeztünk, hogy megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk volna a te igazságodra. ¹⁴ Azért készen tartotta az Úr a veszedelmet, és azt reánk hozá: mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. ¹⁵ Most azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet Égyiptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szereztél magadnak, mint ma is van: vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk! ¹⁶ Uram, a te igazságod teljessége szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyedtől, mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körülünk. ¹⁷ És most hallgass meg, oh Istenünk, a te szolgálódnak könyörgését és esedezéseit, és világosítsd meg az Úrert a te orczádat a te szent helyeden, a mely elpusztított. ¹⁸ Hajtsad, én Istenem, a te füledet [hosszánk] és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban [bízva] terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket. ¹⁹ Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél tennen magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről neveztetik

²⁰
 a te városod és a te néped. És még szólék és imádkozám, és vallást tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről; és esedezésemet az Úr elé, az én Istenem elé terjesztém az
²¹
 én Istenemnek szent hegyéért. És még az imádságot mondom vala, mikor ama férfiú, Gábiel, a kit elébb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megillete engem az estvéli áldozat
²²
 idején. És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre
²³
 tanítsalak. A te esedezésed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem;
²⁴
 mert te kedves vagy: vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást! Hetven hét szabatott
 a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn,
 és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a
²⁵
 próféták, és felkenettessék a Szentek szente. Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem
 újraépíttetése felől való szózat keletkezésétől a Messiás- fejedelemig hét hét és hatvankét hét van
²⁶
 és újra megépíttetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben. A hatvankét
 hét mulva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a
 következő fejedelem népe; és vége lesz [mintegy] vízőzön által, és végig tart a háború, elhatározottat
²⁷
 a pusztulás. És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres
 áldozatnak és az ételáldozatnak, és útálatosságok szárnyán pusztít, a míg az enyészet és a mi
 elhatározottat, a pusztítóra szakad.

Chapter 10

¹
 Czírusnak, Persia királyának harmadik esztendejében egy ige jelenteték Dánielnek, a ki Baltazárnak nevezteték; igaz az ige és nagy bajról való; és figyele az ígére és megérté a látomást.
²
 Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. ³ Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három
⁴
 hét. És az első hónapnak huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek
⁵
 partján valék. És felemelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka
⁶
 ufázi arannyal övezve. És teste olyan mint a társiskő, és orcája olyan mint a villám, és szemei
 olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének
⁷
 szava olyan, mint a sokaság zúgása. És egyedül én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés szálla reájok, és elfutának, hogy
⁸
 elrejtőzzenek. És én egyedül hagyattam, és látám ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada

bennem, és orcám eltorzula, és oda lőn minden erőm. ⁹ És hallám az ő beszédének szavát; és
¹⁰ mikor hallám az ő beszédének szavát, én ájultan orcámra esém, és pedig orczámmal a földre.
¹¹ És ímé, egy kéz illete engem, és felsegített térdeimre és tenyereimre; És monda nékem: Dániel,
kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te
¹² hozzád küldettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. És monda nékem: Ne félj
Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened
¹³ előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te beszédeid miatt jöttem. De Persiának fejedelme
ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve
¹⁴ segítségemre, és én ott maradék a persa királyoknál; Jöttem pedig, hogy tudodra adjam, a mi
¹⁵ a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra [szól.] És mikor
¹⁶ ilyen szavakkal szóla velem, orczámmal a földre esém és megnémulék. És ímé, olyan valaki,
mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitám a számat és szólék és mondám annak, a ki
előttem álla: Uram, a látomás miatt reám fordulának az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm
¹⁷ nincsen. És mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgája? Hiszen
¹⁸ bennem attól fogva nem álla meg az erő, és lélekzet sem marada bennem. És ismét illete engem
¹⁹ az emberhez hasonló, és megerősíte engem. És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked,
légy erős és bizony erős! És mikor szóla velem, megerősödém, és mondék: Szóljon az én Uram,
²⁰ mert megerősítél engemet. És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérek, hogy
²¹ küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jő elő! De
megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, a ki én velem
tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály a ti fejedelmetek.

Chapter 11

¹ Én is a méd Dárius első esztendejében mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére
² legyek. És most igazságot jelentek néked: Ímé, még három király támad Persiában, és a negyedik
meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által,
³ mindent megmozdít Görögország ellen. És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal
⁴ és tetszése szerint cselekszik. De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az

égnek négy tája szerint, de nem [száll] az ő maradékira, és nem az ő hatalma szerint, a melylyel ő uralkodott, mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak [adatik] ezeken kívül.⁵ És elhatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közül is [egyik,]és [ez] hatalmat vesz rajta és uralkodik, nagy uralkodás lesz az ő uralkodása.⁶ És esztendők mulva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéltesen, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltattják őt és az ő kíséreit és az ő nemzőjét és azt, a ki őt egy ideig gyámolította.⁷ De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, a ki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszállja és beveszi.⁸ És azoknak isteneit is bálványaikkal és drága arany- és ezüstedényeikkel együtt fogságba viszi Égyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz, mint az északi király.⁹ Ez ugyan bemegy a déli király országába, de visszatér az ő földére.¹⁰ De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségéig.¹¹ És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik.¹² És a mint a sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letipor; még sem lesz hatalmas.¹³ Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy készlettel jő bizony.¹⁴ És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak.¹⁵ Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erősített várost; és délnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni.¹⁶ És az, a ki reátört, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem lesz, a ki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezétől.¹⁷ Azután maga elé tûzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével, és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki [feleségül,] hogy megrontsa, de az nem áll meg és nem tart vele.¹⁸ És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért.¹⁹ És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlik, elesik és nem találta meg.²⁰ Ennek helyébe jön az, a ki adószedőt jártat végig az ország dicső [földén,] de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban.²¹ És ennek helyébe egy útalatos áll, a kire nem teszik az ország ékességét; hanem alattomban jő, és hízelkedéssel jut az országhoz.²² És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtöretnek; még egy szövetséges fejedelem is.²³ Mert a vele való megbarátkozás óta csalárdul cselekszik [ellene,] és reátör és

²⁴ győzedelmet vesz rajta kevés néppel. Alattomban még az ország gazdag részeibe is behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlük, és az erősségek ellen is cselt kohol, de csak egy ideig. ²⁵ És felindítja az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert cselt koholtak ellene. ²⁶ És a kik az ő ételét eszik, ²⁷ megrontják őt, és az ő serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. De ennek a két királynak ²⁸ szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólnak [egymásnak;] de siker nélkül, mert a vég még bizonyos időre [elmarad.] ²⁹ Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent szövetség ellen van, és [ellene] tesz, és újra visszatér az ő földére. ³⁰ Bizonyos időben megjő, és délre megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt. Mert kitteus hajók jönnek ellene és megijed, és visszatér és dühöng a szent szövetség ellen és cselekszik [ellene;] visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. ³¹ És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felteszik a pusztító útálatosságot. ³² És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja hízeltetésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. ³³ És a nép ³⁴ értelmesei sokakat oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogság és rablás miatt napokig. És miközben elhullanak, megsegíttetnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájuk ³⁵ képmutató beszédekkel. És elhullanak az értelmesek közül is, hogy megpróbáltassanak, ³⁶ megtisztíttassanak és megfehérittessenek a vég idejéig; mert a rendelt idő még [hátra] van. És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól, és szerencsés lesz, mígnem betelik a harag; mert ³⁷ a mi elhatározott, az végre [is] hajtatik. Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölibe magasztalja magát. ³⁸ De a helyett tiszteli az erődök istenét annak helyén; és azt az istent, a kit nem ismertek az ő atyái, ³⁹ tiszteli arannyal, ezüsttel, drágakövekkel és becses [ajándékok]kal. És az erődített városokban így teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokasítja és sokak felett ad ⁴⁰ nekik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt. De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószél, úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör ⁴¹ az országokba, előzőnli és végigjárja [azokat]. És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ⁴² ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az Ammon fiainak színe-java. És kezeit

az országokra veti, és Egyiptom földje meg nem menekedhetik.⁴³ És ura lesz Egyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágalátos javainak; libiabeliek és szerecsenek is lesznek az ő kíséretében.⁴⁴ De megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy haraggal, hogy elveszessen és megöljön sokakat.⁴⁵ És felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

Chapter 12

¹ És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, a ki a te néped fiaiórt áll, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped; a ki csak beírva találtatik a könyvben.² És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra.³ Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.⁴ Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás.⁵ És szétekinték én, Dániel, és ímé másik kettő álla [ott,] egyik a folyóvíz partján innét, a másik túl a folyóvíz partján.⁶ És mondá [egyik] a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala: Mikor lesz végök e csudadolgoknak?⁷ És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké élöre, hogy ideig, időkig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek.⁸ Én pedig hallám [ezt,] de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége?⁹ És monda: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig.¹⁰ Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik,¹¹ És az időtől fogva, hogy elvétetik a mindennapi áldozat, és feltéttetik a pusztító útálatosság, ezerkét száz és kilenczven nap lesz.¹² Boldog, a ki várja és megéri az ezerháromszáz és harminczöt napot.¹³ Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.

Hosea

Chapter 1

¹ Az Úr igéje, a mely lön Hóseáshoz, a Beeri fiához, Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli királyok idejében, és Jeroboámnak, a Joás fiának, Izráel királyának idejében. ² A mikor beszélni kezdte az Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket; mert paráználkodván paráználkodik e föld, nem követvén az Urat. ³ Elméne tehát és elvevé Gómert, Diblajim leányát; és az teherbe esék, és fiút szüle néki. ⁴ És monda az Úr néki: Nevezd őt Jezréelnek, mert még egy kis [idő,] és megbüntetem a Jehu házát a Jezréel vére miatt, és eltörlöm Izráel házának királyságát. ⁵ És azon a napon leszen az, hogy eltöröm az Izráel ívét a Jezréel völgyében. ⁶ Ismét teherbe esék, és leányt szüle. És monda néki [az Úr:] Nevezd őt Ló-Rukhámáhnak; mert nem kegyelmezek többé az Izráel házának, hogy akármiképen könyörülnek rajtok. ⁷ De a Júda házának megkegyelmezek, és megtartom őket az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív, vagy kard, vagy háború által, sem lovak és lovasok által. ⁸ Mikor elválasztá Ló-Rukhámáht, ismét teherbe esék, és fiút szüle. ⁹ És monda [az Úr:] Nevezd őt Ló-Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én sem leszek a tiétek. ¹⁰ De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger fővenye, a mely meg nem mérettethetik és meg nem számláltathatik; és leszen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai! ¹¹ És összegyűlnek Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy fejedelmet választanak, és feljönnek az országból, mert nagy lesz a Jezréel napja! ¹² Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! és a ti húgaitoknak: Rukhámáh!

Chapter 2

¹ Pereljetek anyátokkal, pereljetek (mert nem feleségem ő, és én sem vagyok néki férje), hogy tüntesse el az ő bujaságát arczáról, és az ő paráznaságát emlői közül; ² Különben meztelenre vetkőztetem őt és olyanná teszem, a milyen [volt] születése napján, és a pusztához teszem hasonlatossá, és olyanná változtatom őt, a milyen a kiaszott föld, és megölöm őt szomjúsággal. ³ Sőt fiain sem könyörülök, mert paráznaságnak fiai ők [is]. ⁴ Mert paráználkodott az ő anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt mondotta: Elmegyek szeretőim után, a kik megadják

5 kenyeremet, vizemet, gyapjúmat és lenemet, olajomat és italomat. Azért ímé tövissel rekesztem
 el útadat, és sövényt fonok eleibe, hogy ne találja meg ösvényeit. 6 És szaladgál majd szeretői
 után, de nem éri el őket; és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, [azt] mondja majd:
 Elmegyek hát és visszatérek előbbi férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint mostan:
 7 Mert nem vette eszébe, hogy én adtam néki a búzát, a mustot és az olajat, és [én] sokasítottam
 meg ezüstjét és az aranyat, [a mit] űk a Baálra költöttek. 8 Azért visszaveszem búzámat a maga
 idejében és mustomat is az ű divatjában, és elragadom gyapjúmat és lenemet, [a melyek]
 meztelensége befedésére [lettek volna.] 9 És most feltárom az ű gyalázatát szeretői előtt, és senki
 sem szabadítja őt ki az én kezemből. 10 És megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját,
 szombatját és minden ünnepe napját. 11 És elpusztítom szőlejét és fügefáját, a melyekről ezt
 mondta: Ez az én bérem, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővé teszem azokat, és a mezei
 vad emészti meg őket. 12 És megbüntetem őt a Baálok napjaiért, a melyeken füstölve áldozott
 azoknak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát, és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett,
 [ezt] mondja az Úr. 13 Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek.
 14 És onnan adom meg néki az ű szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, és úgy
 énekel ott, mint ifjúságának idején és mint Égyiptomból lett feljövételének napján. 15 És azon a
 napon, [ezt] mondja az Úr, így fogsz engem hívni: Én férjem, és nem hívsz engem többé [így:]
 Baáloom. 16 És kiveszíttem az ű szájából a Baálok neveit, hogy azoknak neve se említették többé.
 17 És azon a napon frigyet szerzek nékik a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a föld férgével,
 és az ívet, kardot és háborút eltörlöm e földről, és bátorságos lakozást adok nékik. 18 És eljegyezek
 téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezek el.
 19 Bizony, hittel jegyezek el téged magamnak, és megismered az Urat. 20 És azon a napon
 21 meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a földet;
 22 A föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt.
 És bevetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom
 Ló-Amminak: Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

Chapter 3

¹ És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, a kit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; a mint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a szőlőskalácsokat. ² És megszerzém azt magamnak tizenöt ezüstön és egy hómer árpán és egy leték árpán. ³ És mondtam néki: Sok ideig ülsz nálam; nem paráználkodol és nem leszel férfié; én is [így] leszek te irántad. ⁴ Mert az Izráel fiai is sok ideig maradnak király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, szoborkép nélkül, efód nélkül és theráfok nélkül. ⁵ Azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az ő Istenöket, és Dávidot, az ő királyukat, és remegve [folyamod]nak az Úrhoz és az ő jóságához az utolsó időkben.

Chapter 4

¹ Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a földnek lakóival, mert nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. ² Hamisan esküsznek és hazudnak és gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek és egyik vér a másikat éri. ³ Azért búsul a föld és elerőtlenül minden, a mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is elveszítettnek. ⁴ Mindazáltal senki se perlekedjék, és senki se feddözzék! hiszen a te néped olyan, mint azok, a kik a pappal czivódnak. ⁵ De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel; anyádat is elveszítem. ⁶ Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról. ⁷ Mennél számosabbak lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; [de] gyalázatra fordítom dicsőségöket! ⁸ Népem vétkeből élőködnek ők és bűneik után áhítozik lelkök. ⁹ De úgy jár a pap is, mint a nép; megbüntettem őket az ő útaikért, és megfizetek néki cselekedeteiért. ¹⁰ Esznek majd, de meg nem elégesznek; fajtalanokodnak, de nem szaporodnak, mert megszűntek az Úrra vigyázni. ¹¹ Paráznaság, bor és must elveszi az észet! ¹² Népem az ő bálványát kérdezi, és az ő pálczája mond néki jövendőt; mert a fajtalanság lelke megtéveszt, és paráználkodnak az ő Istenök megett. ¹³ A hegyek tetején áldoznak és a halmokon füstölnek: a cserfa, a nyárfa és a tölgyfa alatt, mert kedves annak az árnyéka. Ezért paráználkodnak a ti leányaitok, és házasságtörök a ti menyeitek. ¹⁴ Nem büntetem meg leányaitokat, hogy

paráználnak, menyeteiket sem, hogy házasságtörők, mert ők magok is félremennek a paráznákkal és áldoznak a kurvákkal. De az értelmetlen nép elbukik. ¹⁵ Ha te paráználkodol is Izráel, csak a Júda ne vétkezzék! És ne járjatok Gilgálba, és ne menjetek fel Beth-Avenbe! és ne esküdjetek így: ¹⁶ Él az Úr! Mert szilajkodik Izráel mint a szilaj üsző; most tágas földön legelteti őket az Úr, mint a bárányt. ¹⁷ Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd [hát]magára! ¹⁸ Ivásuk elfajult, untalan paráználnak; igen szeretik pajzsaik a gyalázatot. ¹⁹ Szárnyaihoz köti őt a szélvész, és megszégyenülnek áldozataik miatt.

Chapter 5

¹ Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljétek, Izráel háza! Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátok vonatkozik az ítélet, mert törre lettetek Miczpának, és kiterített hálóvá a Táboron. ² Szertelen a hitehagyottak öldöklése, de én mindnyájok fenyítéke leszek. ³ Jól ismerem én Efraimot, és Izráel nincs elrejtve előlem; hiszen most is paráználkodol Efraim! megfertőztetett az Izráel. ⁴ Nem engedik őket az ő cselekedeteik megtérni az ő Istenökhöz, mert paráznaság lelke van közöttük, és nem ismerik az Urat. ⁵ Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, Izráel és Efraim bűneik miatt vesznek el; velök együtt Júda is elvész. ⁶ Juhaikkal és ökreikkel mennek keresni az Urat, de nem találják; eltávozott az ő tőlük. ⁷ Hűtlenül cselekedtek az Úr ellen, mert idegen fiaikat nemzettek; most azért megemészti őket az újhold, örökségeikkel egyben. ⁸ Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, a tárogatót Rámában; rivalgjatok Beth- Avenben: Utánad Benjámin. ⁹ Efraim pusztává lesz a büntetés napján; Izráel törzsei ellen kijelentettem a változhatatlan ítéletet. ¹⁰ Júda fejedelmei olyanok, mint a határrontók; kiontom rájuk az én haragomat, mint a vizet. ¹¹ Efraim el van nyomva, összetörve az ítélettől, mert tetszett néki követni az [emberi] rendelést! ¹² Én pedig olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a Júda házának, mint a rothadás. ¹³ Láta ugyan Efraim a maga betegségét, Júda is a maga sebet, és Efraim Assiriához folyamodott és küldött Járéb királyhoz; de az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le rólatok a sebet. ¹⁴ Mert olyan leszek Efraimnak, mint az oroszlán, és Júda házának, mint az oroszlán-kölyök. Én, én szaggatom szét; elmegyek, felkapom, és nem lesz, a ki megszabadítsa! ¹⁵ Elmegyek, visszatérek helyemre, míg nem

megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

Chapter 6

¹ Jertek, térjünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de bekötöz minket! ² Megelevenít minket két nap múlva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt. ³ Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, a mely megáztatja a földet. ⁴ Mit cselekedjem veled Efraim? Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetek olyan, mint a reggeli felhő és mint a korán múló harmat. ⁵ Azért vertem meg a próféták által és megölöm őket az én számnak beszédével. Bizony, a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap. ⁶ Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat. ⁷ De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem. ⁸ Gileád a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. ⁹ És miképen tolvajok leselkednek, úgy [tesz] a papok szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony, gonosz dolgokat cselekesznek. ¹⁰ Rettenetes dolgokat látok Izráel házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg van fertőztetve Izráel. ¹¹ Júda! a te számodra is készített aratást, mikor fordítok az én népemnek fogságán.

Chapter 7

¹ A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik ki Efraim vétke és Samaria gonoszsága; mert csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utcán. ² És eszökbe sem veszik, hogy emlékezem minden gonoszságukra. Most körülvették őket az ő cselekedeteik, a melyek szíнем előtt vannak. ³ Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt, és hazugságaikkal a fejedelmeket. ⁴ Mindnyájan házasságtörők; olyanok, mint a kemencze, a melyet befűt a sütő; szünetel a tüzeléssel, a tészta bekovácsolásától annak megkeléséig. ⁵ Királyunk napján a fejedelmek beteggé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyújtja az ő kezét. ⁶ Mert, mint a kemencze, közelednek álnokságukban

az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az ő sütőjök; reggel ég, mint a lángoló tűz.⁷ Mindnyájan
 tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemésztik biráikat. Királyaik mind elhullottak. Nincs köztök
 senki, a ki hozzám kiáltana.⁸ Efraim összekeveredett a népekkel. Olyanná lön az Efraim, mint a
 meg nem fordított pogácsa.⁹ Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre. Ősz hajjal is hintve
 van már, és azt sem veszi észre.¹⁰ Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, és még sem
 térnek vissza az Úrhoz, az ő Istenökhöz, és nem keresik őt mindenek daczára sem.¹¹ És olyan
 lett Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyiptomhoz kiáltanak, Assiriához folyamodnak.
¹² De] a mint mennek, kiterjesztem hálómat ellenök; levonszom őket, mint az ég madarát;
 megbüntetem őket az ő gyülekezetöknek [adott] kijelentés szerint.¹³ Jaj nékik, mert eltávoztak
 én tőlem! Pusztulás reájok, mert vétkeztek ellenem. Én ugyan megszabadítanám őket; de ők
 hazugságot szólnak ellenem!¹⁴ És nem kiáltanak hozzám szívökből, hanem ordítóznak
 ágyasházaikban; a búza és a must miatt gyűlnek egybe; ellenem fordulnak.¹⁵ Pedig én tanítottam
 [őket,] én erősítettem meg karjokat, és ők mégis gonoszt gondolnak ellenem.¹⁶ Megtérnek, [de]
 nem a magasságos [Istenhez.] Olyanok, mint a csalárd kézív. Fegyvertől hullnak el fejedelmeik,
 az ő nyelvöknek mérge miatt. Ez lesz gyalázatjok Égyiptom földén.

Chapter 8

¹ Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, [úgy jön] az Úr házára! Mert megszegették az én frigyemet, és
 vétkeztek az én törvényem ellen!² Kiálnak hozzám: Én Istenem! mi, az Izráel, ismerünk tégedet!
³ Megvetette Izráel a jót, kergesse [hát] az ellenség.⁴ Királyt emeltek ők; de nem én általam;
 fejedelmet választottak, de tudtomon kívül. Ezüstjökből és aranyukból bálványokat formáltak; csak
 azért, hogy semmivé legyen.⁵ Megútálta a te borjúdat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök.
 Meddig nem lehetnek még tiszták?⁶ Mert ez is Izráelből való! kézműves csinálta azt, és nem Isten
 az. Bizony forgácscsá lesz Samaria borjúja!⁷ Mert szelet vetnek és vihart aratnak. Nem indul
 szárba; termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek nyelik be azt.⁸ Elnyeletett Izráel! Olyan immár
 a népek közt, mint az edény, [a melyen] nincs gyönyörűség.⁹ Mert ők Assiriához folyamodnak;
 Efraim magában bolygó vadszamár; szeretőket bérelnek.¹⁰ De ha bérelnek is a pogányok közt,

most összegyűjtöm őket, és kezdenek majd lefogyni a fejedelmek királyának terhétől.¹¹ Mivel megszaporította Efraim az oltárokat a bűnre, bűnre vezették őt az oltárok.¹² Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat.¹³ Nékem szánt áldozatképpen húst vágnak és esznek; az Úr nem tekint azokra kedvesen. Immár megemlékezik az ő álnokságukról, és megbünteti az ő vétkeiket; Égyiptomba fognak ők visszatérni.¹⁴ Most Izráel elfeledkezett az ő alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészti meg az ő erősségeit.

Chapter 9

¹ Ne örvendezz Izráel oly vígan, mint a pogányok; mert paráználkodással elszakadtál a te Istenedtől, és szeretted a bűnbért minden búzaszerűn.² Szerű és sajtó nem tartja el őket; hiányozni fog abból a must.³ Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyiptomba tér vissza Efraim; Assiriában tisztátalant esznek.⁴ Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek kedvesek előtte. Áldozataik olyanok lesznek, mint a gyásztornak kenyere; mindnyájan, a kik abból esznek, megfertéztetnek, mert kenyerek [csak] étvágyuknak szolgálnak; nem jut be az Úr házába.⁵ Mit cselekesztek majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján?⁶ Mert ímé elbujdosnak a pusztulás miatt; Égyiptom gyűjti be, Móf temeti el őket. Ezüst kincsoket a csalán örökli; tövis lesz sátoiraikban.⁷ Elérkeztek a számadásnak napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd Izráel! Bolond a próféta, örült a léleknek embere a te vétked sokasága miatt és mert akkora a gyűlölség.⁸ Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétának minden útaira háló vettetett; gyűlölség van Istenének házában.⁹ Mélyen elfajultak, mint Gibeá napjaiban; [de] megemlékezik álnokságaikról, és megbünteti az ő gonoszságokat.¹⁰ Mint szőlőfürtöket a pusztában, úgy találtam Izráelt; mint a fügefa első termésének zsengejét, úgy néztem a ti atyáitokat; [de] bementek Baál-Peorhoz és a gyalázatosnak adták magokat, és útálatossá váltak, mint a mit szerettek.¹¹ Efraim! Elszáll dicsőségök, mint a madár! Nem lesz szülés, sem terhesség, sem fogamzás!¹² Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelenné teszem őket; sőt még nekik is jaj, ha elfordulok tőlök.¹³ Efraim, a mint néztem, mint Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az

¹⁴ ō fiait. Adj nékik oh Uram! Mit adj? Adj nékik meddő méhet és kiszáradt emlőket. ¹⁵ Minden gonoszságuk Gilgálban [van,] mert ott gyűlöltem meg őket. Cselekedeteik gonoszsága miatt kiűzöm őket házamból; nem szeretem őket többé; fejedelmeik mindnyájan pártütők. ¹⁶ Meg van verve Efraim, gyökerök elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt. Még ha nemzenének is, megölöm méhöknek szerelmes [magzatit.] ¹⁷ Elveti őket az én Istenem, mert nem hallgattak reá, és bujdosókká lesznek a pogányok között.

Chapter 10

¹ Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ō gyümölcseit. Gyümölcseinek sokasága szerint sokasította meg oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állított fel. ² Csalárd a szívök; [de] most meglakolnak! Ő maga töri le oltáraikat; elpusztítja bálványait. ³ Bizony mondják most: Nincsen királyunk, mert nem féljük az Urat, és a király mit segíthet rajtunk?! ⁴ Össze-vissza beszéltek; hamisan esküdtek; szövetséget kötöttek; de mint a bürök a mező barázdáin, úgy sarjadzik ki az ítélet. ⁵ Beth-Aven borjúi miatt aggódnak Samaria lakói. Bizony megsiratja azt az ō népe, és papjai is remegnek miatta, az ō dicsősége miatt; mert eltávozott az attól. ⁶ Azt magát is Assiriába vonszolják ajándékol Jábé királynak. Szégyent vall Efraim, és megszégyenül Izráel az ō tanácsa miatt. ⁷ Elveszett Samaria! Az ō királya, mint forgács a víz színén! ⁸ És Aven magaslatai, az Izráel vétke, lerontatnak. Tövis és bogácskóró növi be oltáraikat, és mondják majd a hegyeknek: Borítsatok be minket! a halmoknak pedig: Omoljatok reánk! ⁹ Gibe napjaitól fogva vétkezel, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket Gibeában a harc a gonoszság fiai ellen. ¹⁰ Megfenyítem hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenök, a mikor megköztetnek kettős gazságukért. ¹¹ Efraim szoktatott üsző, a mely szeret nyomtatni; de én rámegeyek az ō szép nyakára: igába fogom Efraimot; Júda szántani fog, Jákób boronál néki. ¹² Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint! Szántsatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek. ¹³ Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcset, mert bíztál a te utadban és vitézeidnek sokaságában! ¹⁴ Azért zendülés támad a te néped között, és minden te erősséged elpusztítatik, a miképen elpusztította Salman Beth-Arbelt a

harcznak napján; az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik. ¹⁵ Így cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságtokért; hajnalra bizony elvész Izráel királya!

Chapter 11

¹ Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. ²
 A mint hívták őket, úgy mentek el előlük: a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek. ³
 Pedig én tanítottam járni Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket. ⁴ Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam hozzájuk, mint a kik leemelik szájukról az igát, és ételt adtam nyájasan eleikbe. ⁵ Nem tér vissza Égyiptom földére; hanem Assiria lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni. ⁶ És fegyver száll az ő városaira, és elpusztítja az ő zárait, és felemészti őket az ő szándékaik miatt. ⁷ Mert az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos [Isten]hez, senki nem indul meg rajta. ⁸ Miképen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izráel!? Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim?! Megesett bennem az én szívem; fellángolt minden szánalmam! ⁹ Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök én. ¹⁰ Az Urat fogják követni. Ordít, mint az oroslán; ha ő ordít, remegve gyűlnek össze fiak napnyugot felől. ¹¹ Rettegve jönnek elő, mint a madár, Égyiptomból, és mint a galamb, Assiriának földéből; és letelepítem őket házaikba, ezt mondja az Úr! ¹² Körülvett engem Efraim hazugsággal, az Izráel háza pedig csalárdsággal; de Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

Chapter 12

¹ Széllel táplálkozik Efraim és fut a keleti szél után. Mindennap szaporítja a hazugságot és a sanyargatást, és frigyét szereznek az Assirussal és Égyiptomba visznek olajat. ² Pere van az Úrnak a Júdával is, és megbünteti Jákóbot az ő útai szerint. Cselekedetei szerint fizet meg neki. ³ Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel. ⁴ Küzdött az angyallal és

legyőzte; sírt és könyörgött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt velünk.⁵ Bizony az Úr,
 a seregeknek Istene; az Úr az ő neve.⁶ Térj hát vissza a te Istenedhez; őrizd meg az irgalmasságot
 és az ítéletet, és bízzál szüntelen a te Istenedben.⁷ Kanaánita [ő!] Hamis mértékek vannak kezében;
 szeret [mást] megcsalni.⁸ És Efraim ugyan ezt mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont
 szerzettem magamnak. Semmi szerzeményemben nem találnak rajtam álnokságot, a mely bűn
 volna!⁹ De én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől kezdve. Újra sátorok lakójává teszek
 téged, mint az ünneplés napjain.¹⁰ Mert [én] szólottam a prófétákhoz; én sokasítottam meg a
 látásokat, és [én] szólottam hasonlatokban a próféták által.¹¹ Ha Gileád a gonoszság [városa],
 bizony semmivé lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik is olyanokká lesznek, mint a
 kőrakások a mező barázdáin.¹² Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel,
 és egy asszonyért pásztorkodott.¹³ És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Égyiptomból, és próféta
 által tartatott meg.¹⁴ Gonoszul ingerelte Efraim [az Istent;] de rajta szárazítja a [sok] vért, és
 gyalázatosságát megfizeti néki az ő Ura.

Chapter 13

¹ Efraim szólott volt, rettegés: nagygyá lett Izráelben, de vétkezett a Baállal, és meghalt.²
 Most is többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket az ő ezüstjökből, bálványokat az
 ő eszök szerint. Képfaragók csinálmánya mindaz! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak,
 borjúkat csókolnak!³ Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán
 eltűnik; mint a szérúról elsodort polyva és mint a kéménynek füstje.⁴ Pedig én vagyok az Úr, a
 te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istent kivülem, és rajtam kívül nincs [más]
 szabadító!⁵ Én ismertelek téged a pusztában, az eltikkadt földön.⁶ A mint legeltek: elteltek;
 elteltek és szívök felfuvalkodék: azért hát elfelejtkezének rólam.⁷ De olyan is leszek hozzájuk,
 mint az oroslán; mint a párducz, úgy lesekedem az úton.⁸ Rájok rohanok, mint a [kölykétől]
 megfosztott medve, és széttepem szívök borítóját, és felfalom ott őket, mint egy nőstény oroslán.
 A mezei vad szagatja szét őket!⁹ Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem [törekedtél,] a te segítőd
 ellen.¹⁰ Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És biráid,

a kik felől ezt mondád: Adj nekem királyt és fejedelmeket! ¹¹ Adtam néked királyt haragomban,
és elvettem az én búsulásomban! ¹² Egybe van kötve Efraim álnoksága; eltéve az ő bűne! ¹³ A
szülőasszony kínjai lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jő ki anyjának méhéből.
¹⁴ Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh
halál?! Hol van a te romlásod oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. ¹⁵ Mert bár a testvérek
közt ő a legvirágzóbb: feljő a keleti szél, az Úr szele támad fel a pusztából; kiszárad kútfeje, elapad
forrása: az rabolja ki minden drága kincseinek tárházát.

Chapter 14

¹ Meglakol Samaria, mert daczolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz
veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak. ² Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez,
mert elbuktál álnokságod miatt! ³ Vigyetek veletek beszédeket, és térjete vissza az Úrhoz!
Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk
[néked. ⁴ Assiria nem segít meg minket; lóra sem ülünk, és nem mondjuk többé kezeink
csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. ⁵ Kigyógyítom őket hűtlenségökből;
szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlök az én haragom. ⁶ Olyanná leszek Izráelnek,
mint a harmat. Virágozni fog, mint a lilium, és gyökeret ver, mint a Libánon. ⁷ Kiterjednek az ő
ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfáé, illata pedig, mint a Libánoné. ⁸ Visszatérnek az
ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágoznak, mint a szőlőtő; híre olyan
lesz, mint Libánon boráé. ⁹ Efraim [Így szól:] Mi közöm nekem többé a bálványokhoz?! Én
meghallgatom és figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő cziprusfa! Tőlem származik a te
gyümölcsöd! ¹⁰ Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? [Kicsoda] az értelmes, hogy eszébe vegye
ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek
rajtok.

Joel

Chapter 1

¹ Az Úrnak igéje, a mely lön Jóelhez, a Petuel fiához. ² Vének! halljátok meg ezt, és hallgassátok meg, e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időtökben, vagy a ti atyáitoknak idejében? ³ Beszéljétek el azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ő fiaiknak, és azoknak fiai a következő nemzetségnek. ⁴ A mit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a szöcskő meghagyott, megette a cserebogár; és a mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. ⁵ Serkenjétek fel részegek és sírjatok, és jajgassatok mind, ti borivók a mustért, mert elvétellett az a ti szátoktól! ⁶ Mert egy nép jött fel az én földemre, erős és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyarái, mint a nőstény oroszláné. ⁷ Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta és széjjelhányta; fehérленnek annak ágai. ⁸ Keseregj, mint a szűz, a ki gyászba öltözik az ő ifjúsága férjéért. ⁹ Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgálói. ¹⁰ Elpusztított a mező, gyászol a föld; mert elpusztított a gabona; kiszáradt a must; kiapadt az olaj. ¹¹ Szégyenüljétek meg, ti szántóvetők; jajgassatok szőlőművesek: a búzáért és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! ¹² Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül. ¹³ Öltsetek gyászt és sírjatok, ti papok! Jajgassatok, ti oltár szolgálói; jöjjetek és háljatok gyászruhákban, Istenem szolgálói; mert megvonatott az étel- és italáldozat Isteneteknek házából. ¹⁴ Szenteljétek böjtöt, hirdessetek gyűlést; gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltsatok az Úrhoz. ¹⁵ Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól. ¹⁶ Hát nem szemünk láttára irtatott-é ki az élelem, az öröm és vígasság Istenünk házából?! ¹⁷ Elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak, összedőltek a csűrök; mert kiaszott a gabona. ¹⁸ Mint nyög a barom! Megháborodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük; bűnhődnek még a juhnyájak is! ¹⁹ Hozzád kiáltok Uram, mert tűz emésztette meg a pusztá virányait, és láng perzselte le a mező minden fáját. ²⁰ A mező vadai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a pusztá virányait.

Chapter 2

¹ Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent hegyemen! Rémüljenek meg e föld minden lakói; mert eljő az Úrnak napja; mert közel van [az.] ² Sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja; mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Nagy és hatalmas nép, a milyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz utána többé, nemzetségről nemzetségre. ³ Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi. ⁴ A milyen a lovak alakja, olyan annak alakja, és száguldoznak, mint a lovasok. ⁵ Rohannak a hegyek tetején, mintha hadi szekerek robognának; mintha tarlót emésztő láng ropogna; a milyen az ütközetre kész hatalmas nép. ⁶ Elrémülnek tőle a népek; minden arcz elsáppad. ⁷ Száguldoznak, mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat. ⁸ Egymást nem szorongatják; mindenik a maga útján halad; néki rohannak a fegyverek, és nem esik seb rajtok. ⁹ Betörnek a városba, futkároznak a kőfalon, felhágnak a házakra, betörnek az ablakokon, mint a tolvaj. ¹⁰ Reszket előttök a föld, és megrendülnek az egek; a nap és hold elsötétednek, a csillagok is bevonják fényüket. ¹¹ És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? ¹² De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint; bőjtöléssel is, sírással is, kesergéssel. ¹³ És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. ¹⁴ Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek?! ¹⁵ Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljete bőjtöt, hirdessetek gyűlést! ¹⁶ Gyűjtséte össze a népet, szenteljéte meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtséte össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a vőlegény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. ¹⁷ A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenök? ¹⁸ Erre buzgó lön az Úrnak szeretete az ő földé iránt, és kegyelmezett az ő népének. ¹⁹ És választ tön az Úr, és mondá az ő népének: Ímé, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és

20 nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között. Az északi [népet] is elűzöm tőletek, és puszta és sivatag vidékre vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátulját a nyugoti tengerbe, és bûze magasra száll; felszáll büdössége, mert nagy dolgokat cselekedett.

21 Ne félj, te föld! Örülj és vígadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az Úr!

22 Ne féljetek, ti mezei vadak! mert zöldülnek a pusztának virányai; mert a fa megtermi gyümölcsét; a füge és szőlő is kitárják gazdagságukat.

23 Ti is, Sionnak fiai! örvendezzetek és vígadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek az első [hónapban.]

24 És megtelnek a csûrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat.

25 És kipótolom néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem.

26 És esztek bőven és megelégsztek, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem.

27 És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem.

28 És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak.

29 Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet.

30 És csodajeleket mutatok az égen és a földön; vért, tüzet és füstoszlopokat.

31 A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja.

32 De mindaz, a ki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben leszen a szabadulás, a mint megígérte az Úr, és a megszabadultak közt lesznek azok, a kiket elhí az Úr!

Chapter 3

1 Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben, a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogságát:

2 Egybegyűjtöm akkor mind a pogányokat, és levezetem őket a Josafát völgyébe, és perbe szállok ott velök, az én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé, és megosztottak az én földemen;

3 Népemre pedig sorsot vetettek; a fiút szajháért adták oda, a leányt pedig borért cserélték el, hogy ihassanak.

4 Sőt néktek is mi közöttök velem, Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon bosszút állani [jöttök-]é reám? Ha bosszút akarnátok rajtam

állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútokat! ⁵ Mivelhogy elraboltátok ezüstömet
 és aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba vittétek; ⁶ És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait
 eladtátok a Jávánok fiainak, hogy messze vessétek őket határaiktól: ⁷ Ímé, kiindítom őket a helyből,
 a hova eladtátok őket, és fejetekre fordítom vissza bosszútokat. ⁸ És adom a ti fiaitokat és
 leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze lakó népnek;
 mert [ezt] végezte az Úr. ⁹ Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetez harcra; indítsátok fel
 a hősöket. Járuljanak elé, jöjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak! ¹⁰ Kovácsoljátok
 szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg [is:] Hős vagyok! ¹¹ Siessetek
 és jöjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljetez egybe! Ide vezesd Uram a te hősöidet! ¹²
 Serkenjenek fel és jöjjenek fel a népek a Josafát völgyébe; mert ott ülök [törvényt,] hogy megítéljek
 minden népeket. ¹³ Ereszszétez néki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossatok,
 mert tetézve a kád, ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az ő gonoszságuk! ¹⁴ Tömegek, tömegek!
 az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak napja az ítélet völgyében! ¹⁵ A nap és hold
 elsötétednek; a csillagok bevonják fényöket; ¹⁶ Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül
 Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de az Úr az ő népének oltalma és az Izráel fiainak
 erőssége! ¹⁷ És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki a Sionon lakozom, az én
 szent hegyemen. És szentté leszen Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta. ¹⁸ És
 majd azon a napon a hegyek musttal csepegnek és a halmok tejjel folynak, és a Júda minden medre
 bő vízzel ömledez, és forrás fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek völgyét. ¹⁹ Egyiptom
 pusztasággá leszen, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiain való erőszakosságért, mert ártatlan
 vért ontottak azoknak földén. ²⁰ De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetségről
 nemzetségre. ²¹ És kitisztítom vérökből, a melyből még ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr
 lakóhelye!

Amos

Chapter 1

¹ Ámós beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, [azokról,] a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt. ² És mondá: A Sionról megharsan az Úr és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje. ³ Így szól az Úr: Három bűne miatt Damaskusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg a Gileádot. ⁴ Tüzet vetek azért Hazáel házára, és az emészti meg a Ben-Hadad palotáit. ⁵ És összetöröm Damaskus zárját, és kivágom a lakót Avennek völgyéből és a királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak népe Kirbe fogva vitetik, [ezt] mondja az Úr. ⁶ Így szól az Úr: Három bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy az Edomitáknak adják el őket. ⁷ Tüzet vetek azért Gáza kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. ⁸ És kivágom a lakót Asdódból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból, és Akronra is majd rávetem kezemet és a Filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. ⁹ Így szól az Úr: Három bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták át, és nem emlékeztek meg a testvéri frigről. ¹⁰ Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. ¹¹ Így szól az Úr: Három bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel űzte saját atyjafiát, és elfojtá [szívében] az irgalmasságot, és haragja szüntelen tépett, és dühösködését mindvégig fentartotta. ¹² Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti majd meg Boczra palotáit. ¹³ Így szól az Úr: Három bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határokat. ¹⁴ Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; [harczi] kiáltással a háború napján, [pusztító] viharral a szélvésznek napján. ¹⁵ És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, [ezt] mondja az Úr!

Chapter 2

¹ Így szól az Úr: Három bűne miatt a Moábnak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert mészszé égette Edom királyának csontjait! ² Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Kerijjoth palotáit, és meghal Moáb a zajban, [hadi] lárma közt, a kürt zengése közben. ³ Kivágom a birót közüle, és minden fejedelmet megölöm vele egyetemben, ezt mondja az Úr. ⁴ Így szól az Úr: Három bűne

miatt a Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, a melyeket az ő atyáik követtek.

⁵ Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit. ⁶ Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. ⁷ A kik a föld porát áhítják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atyja [egy] leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet. ⁸ Zálogos ruhákon nyujtózkodnak minden oltár mellett, és az elítéltek borát iszszák az ő istenek házában. ⁹ Pedig én irtottam ki előlük az Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a cédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. ¹⁰ És én hoztalak fel Égyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket, hogy bírjátok az Emoreusok földét. ¹¹ És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazirokat ifjaitok közül. Nem így van-é vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. ¹² De a nazirokat borral itattátok, és a prófétákra ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok! ¹³ Ímé, én [is] lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a [cséplő] szekér lenyomja a kévékkel teli [szérût.] ¹⁴ Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősíti meg az erőst az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. ¹⁵ Nem állja meg [helyét] az íjj-hordozó sem, nem menekülhet el még a gyorslábú sem, és a lovon ülő sem menekedhetik. ¹⁶ És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.

Chapter 3

¹ Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól ti felőletek, Izráel fiai; mindama nemzetség felől, a melyet felhoztam Égyiptom földéről, ezt mondván: ² Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül; azért büntetlek meg titeket minden gonoszságtokért. ³ Vajjon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással? ⁴ Ordít-é az oroslán az erdőben, ha nincs mit ragadoznia? Hallatja-é hangját barlangjából a kölyök-oroslán, ha semmit nem fogott?! ⁵ Törbe esik-é a madár a földön, ha nincs tör [vetve] néki? Felpattan-é a tör a földről, ha fogni nem fogott? ⁶ Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-é meg a nép? Vajjon lehet-é baj a városban, a mit nem az Úr szerezne? ⁷ Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti

titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak. ⁸ Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szól: ki ne prófétálna? ⁹ Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Égyiptom földében való palotákban, és így szóljatok: Gyűljetek össze Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok háborgást, és az elnyomottakat az ő keblében. ¹⁰ Mert nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja az Úr, Ők, a kik halomra gyűjtik az erőszakosságot és zsarolást az ő palotáikban. ¹¹ Annakokáért ezt mondja az Úr Isten: Ellenség [jön] és körülveszi [e] földet; ledönti hatalmatát és feldúltnak a te palotáid. ¹² Ezt mondja az Úr: A mint a pásztor az oroszlán szájából csak a két lábszárt menti meg, vagy a fül hegyét; akképen menekülnek meg Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek és a nyugágnak selymén. ¹³ Halljátok meg és adjátok tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a Seregek Istene, ¹⁴ Hogy a mely napon megbüntetem Izráelt az ő vétkeiért, Béth-El oltáraiért is büntetek, és letöretnek az oltár szarvai, és a földre omlanak. ¹⁵ És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és elpusztulnak az elefántcsont-házak is, megsemmisülnek a nagy házak, ezt mondja az Úr.

Chapter 4

¹ Halljátok meg e beszédet Bászának ünői, a kik Samaria hegyén vagytok; a kik nyomorgatjátok a szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, a kik azt mondják az ő uroknak: Hozd elő, hadd igyunk! ² Megesküdt az Úr Isten az ő szentségére, hogy ímé napok következnek reátok, a mikor szigonyokkal visznek el titeket, és a ti maradékokat halászó horgokkal. ³ És a réseken mentek ki, mindenikötök egyenest; és a Hermónba vettettek, ezt mondja az Úr. ⁴ Menjetek Béth-Elbe és vétkezzetek, szaporítsátok a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként tizedeiteket. ⁵ Kovászosból gyűjtsatok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten. ⁶ De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és kenyérszükséget minden helységeitekben, és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr. ⁷ De én is megvontam tőletek az esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az a rész pedig, a melyre nem esett eső, megszáradott. ⁸ És két-három város tántorgott egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégítették; és még sem tértetek

vissza hozzám, ezt mondja az Úr.⁹ Megvertelek titeket szárazsággal és ragyával; kerteiteknek, szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét megette a sáska; és még sem tértetek vissza én hozzám, ezt mondja az Úr.¹⁰ Döghalált bocsátottam rátok, mint Égyiptomra; fegyverrel öltem ifjaitokat, fogságra [vitettem] lovaitokat; és táborotok bûzét egész orrotokig emeltem, és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr.¹¹ Felforgattam közületek [többeket,] a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és olyanokká lettetek, mint a tûzből kikapott üszök; és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az Úr.¹² Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel! Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj Istened elé, oh Izráel!¹³ Mert ímé, a ki hegyeket alkotott és a szelet teremtette, és a ki megjelenti az embernek az ő gondolatját, a ki a hajnalt sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek Istene az ő neve.

Chapter 5

¹ Halljátok meg e beszédet, a melyet síródalként szólok ti rólatok, Izráelnek háza!² Elesett, nem kel fel többé Izráelnek szûze; végig terült az ő földén, és nincs, a ki felemelné.³ Bizony így szól az Úr Isten: A mely város ezerrel indult ki, százzal marad csak meg; a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg Izráel házául.⁴ Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek!⁵ És ne keressétek Béth-Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogságba megy. Béth-El pedig semmivé lesz.⁶ Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör, mint a tûz, a József házára és megemészti Béth-Elt, és nem lesz, a ki megoltsa.⁷ A kik örömmé változtatják az ítéletet és az igazságot földre tiporják.⁸ A ki a fiastyúkot és a kaszáscsillagot teremtette; a ki reggellé változtatja a homályt és a nappalt éjszakává sötétíti; a ki hívja a tenger vizeit és kiönti azokat a földnek színére: az Úr annak a neve.⁹ A ki pusztulással sujtja a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősségekre.¹⁰ Gyûlölik azt, a ki feddõzik a kapuban, és útálják azt, a ki feddhetetlenül beszél.¹¹ Annakokáért, mivelhogy tiportátok a szegényt és gabona-ajándékot vesztetek tõle: bár faragott kõbõl építettetek házakat, de nem lakoztok azokban, bár gyönyörûséges szõlõket plántáltok, de nem isztok azoknak borából.¹² Mert tudom, hogy sok a ti bûnõtök, és nagyok a ti vétkeitek! Igazak nyomorgatói, váltságdíj-szedõk [vagytok,] és elnyomják a szegényeket a kapuban!¹³ Azért hallgat az eszes ebben az idõben, mert gonosz idõ ez.¹⁴ Keressétek a jót és

15
 ne a gonoszt, hogy éljete, és akkor veletek lesz az Úr, a Seregek Istene, a mint mondjátok.
 Gyűlöljétek a gonoszt és szeressétek a jót; állítsátok [vissza] a kapuban az igazságot; talán
 megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene a József maradékinak. ¹⁶ Azt mondja azért az Úr, a Seregek
 Istene, az én Uram: Minden térségen siralom lesz és minden utcán ezt mondják: jaj, jaj! s a
 szántóvetőt [is] gyászra hívják, s a sírni tudókat siralomra; ¹⁷ És minden szőlőben siralom lesz,
 mert átmegyek te közötted, ezt mondja az Úr. ¹⁸ Jaj azoknak, a kik kívánják az Úrnak napját! Mire
 való néktek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. ¹⁹ Mintha valaki oroszlán elől szaladna,
 és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná
 meg. ²⁰ Nem sötétség lesz-e az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénye
 sem lesz. ²¹ Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben.
²² Még ha égőáldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér
 hálaáldozataitokra rá se tekintek. ²³ Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem
 hallgathatom. ²⁴ Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak. ²⁵
 Járultatok-é hozzám véres áldozatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven éven át, oh Izráel
 háza?! ²⁶ Majd vizitek hát Szikkútot, a ti királyotokat és Kijjunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek
 csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak. ²⁷ És Damaskuson túlra száműzlek titeket, azt mondja
 az Úr, a kinek neve Seregeknek Istene.

Chapter 6

¹ Jaj azoknak, a kik gondtalanul élnek a Sionon, és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik
 a népek elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek háza! ² Menjetek át Kalnéba, és nézzetek [szét;]
 onnan pedig menjetek a nagy Hamátba, és szálljatok le a Filiszteusok Gáthjába; vajjon jobbak-é
 azok, mint ezek az országok, és vajjon szélesebb-é azoknak határa a ti határotoknál? ³ A kik a
 veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; ⁴ A kik elefántcsont
 pamlagon hevernek, és az ő nyoszolyáikban elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihízlalt
 borjából lakmároznak; ⁵ A kik hárfá mellett dalolgatnak, és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi;
⁶ A kik a bort serlegekkel iszszák, és szín-olajjal kenetetőznek, és nem búsulnak a József romlásán:

7 Most azért [is] ōk vitetnek el a számûzöttek élén, és vége szakad a nyújtózkodók dáridózásának.
 8 Megesküdt az Úr Isten az ō életére; ezt mondja az Úr, a Seregek Istene: Útálom a Jákób kevélységét és gyûlöölöm az ō palotáit; azért prédára vetem a várost mindenestől. ⁹ És ha egy házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal; ¹⁰ És mikor felemeli őt az ō barátja és megégetője, hogy kivigye a holttetemeket a házból, azt mondja annak, a ki a ház belsejében lesz: Van-é még valaki veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt [is] mondja: Csitt! mert nem szabad említeni az Úrnak nevét! ¹¹ Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat repedezésekkel, és a kicsiny házat hasadozásokkal. ¹² Vajjon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt valaki ökrökön? hogy az ítéletet bürokké tettétek, az igazság gyümölcsét pedig ürömmé?! ¹³ A kik örültök a hiábavaló dolognak, [és] a kik ezt mondjátok: Nem a magunk erejével szereztünk-é magunknak a szarvakat? ¹⁴ Ímé, bizony népet indítok ellened, oh Izráel háza, azt mondja az Úr, a Seregek Istene, és az sanyargat titeket a háamáti úttól az Arába patakjáig.

Chapter 7

¹ Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten; Ímé, teremte sáskát a sarjűfakadás kezdetén, és ímé sarjű vala a királyi kaszálás után! ² És lőn, hogy a mint felemésztette a földnek fűvét, azt mondám: Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?! ³ Megengesztelődék az Úr e dologban: Nem lesz meg! mondá az Úr. ⁴ Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, tüzet híva elő ítéletre az Úr Isten, és megemészté [az] a nagy mélységet, és megemészté az országot. ⁵ De mondám: Uram, Isten! hagyd abba, kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! ⁶ Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem lészen meg, mondá az Úr Isten! ⁷ Ily dolgot láttatott velem: Ímé, ott állott az Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében mérő-zsinór vala. ⁸ És monda az Úr nékem: Mit látsz Ámós? Én pedig mondám: Mérőzsinórt. És mondá az Úr: Ímé, ⁹ mérőzsinórral mérek népemnek, az Izráelnek közepette, és nem bocsátok meg néki többé. Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám háza ellen. ¹⁰ És elkülde Amáziás, Béth-El papja Jeroboámhoz, Izráel királyához, ezt üzenvén: Pártot ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tûrheti az ország az ō mindenféle

¹¹ beszédét. Mert így beszél Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel pedig fogságba
¹² vitetik az ő földéről! Ámósnak pedig így szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a Júda földére;
¹³ ott egyed kenyered és ottan prófétálj! Béth-Elben pedig ne prófétálj többé; mert a király
¹⁴ szenthelye és az ország székháza ez! És felele Ámós, és mondá Amáziásnak: Nem vagyok
¹⁵ próféta, sem prófétának fia; barom-pásztor vagyok és vad fügét szedek; De elhívott engem az
¹⁶ Úr a nyáj mellől, és mondá nékem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek!
 Most azért halld meg az Úrnak beszédét! Te azt mondom: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj
¹⁷ az Izsák háza ellen! Azért így szól az Úr: Feleséged paráznává lesz a városban; fiaid és leányaid
 fegyver által hullnak el; földedet felosztják kötéllel, és te magad tisztátalan földön halsz meg; az
 Izráel pedig fogságba vitetik az ő földéről.

Chapter 8

¹ Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, egy kosár érett gyümölcs. ² És mondá: Mit látsz
 Ámós? És mondám: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondá az Úr nékem: Eljött vége az én
³ népemnek, az Izráelnek; nem bocsátok meg néki többé! Azon a napon jajjá változnak a templomi
⁴ énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hulla; szó nélkül hanyák mindenüvé. Halljátok
⁵ meg ezt ti, kik a szegényre törtök, és e föld szegényeinek kipusztítására. Mondván: Mikor múlik
 el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás [házat?]
⁶ hogy megkisebbsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árát, és hamis mértékkel csalhassunk?!
 Hogy megvegyük a szegényeket pénzen, és a szûkölködöt egy öltő saruért, és eladhassuk a gabona
⁷ hulladékát?! Megesküdt az Úr a Jákób büszkeségére: Soha el nem felejttem semmi cselekedetöket!
⁸ Ne rendüljön-é meg e miatt a föld? És ne búsuljon-é annak minden lakosa?! Bizony felindul
⁹ egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Égyiptom folyója. És lészen azon a napon, azt
¹⁰ mondja az Úr Isten: Lenyugtatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes nappal.
 Ünnepeiteket búra változtatom; és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok minden
 derékra, és kopaszságot minden fejre, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siratja; a vége
¹¹ pedig, mint a keserűség napja! Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok
 e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének

hallgatása után.¹² És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak,
 hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.¹³ Azon a napon elepednek a deli szûzek,
 meg az ifjak is, a szomjúság miatt!¹⁴ A kik Samaria bûnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te
 istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérseba! Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

Chapter 9

¹ Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a
 küszöbök, és döntsöd azokat mindnyájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem
 fog elfutni közülök a futó, és nem menekül meg közülök a menekülő.² Ha a Seolba ássák is be
 magokat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is levonszom őket!
³ És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim
 elől a tenger fenekére bújnának is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket.⁴ És ha fogságba
 mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájok fordítom
 szemeimet, vesztökre és nem javokra.⁵ Mert az Úr, a Seregek Ura az, a ki megérinti a földet és
 elolvad [az,] és jajgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint
 Égyiptom folyója.⁶ A ki fenn az égben építé az ő boltozatát, és annak íveit a földre alapítá; a ki
 előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az ő neve.⁷ Nem olyanok vagytok-é
 ti előttem, oh Izráel fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom
 földéről, és a Filiszteusokat Kaftorból, és a Siriabelieket Kirböl?!⁸ Ímé, az Úr Isten szemmel tartja
 a bûnös országot, és eltörlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal még sem pusztítom el egészen a
 Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr!⁹ Mert ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden
 népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem.¹⁰ Fegyver
 által halnak meg az én népemnek minden bûnösei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem jő
 reánk a veszedelem.¹¹ Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit,
 és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán.¹² Hogy örökségképen bírják az
 Edom maradékát és mindama népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki
 megcselekszi ezt!¹³ Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó
 a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak.¹⁴ És hazahozom

a fogságból az én népemet, az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennök.
 Szőlőket plántálnak és iszszak azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét.
 És elplántálom őket az ő földjökbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjökből, a melyet adtam nekik, azt mondja az Úr, a te Istened!

Obadiah

Chapter 1

¹ Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a népekhez: keljetek fel és támadjunk reá haddal! ² Ímé, kicsinyinyé tettelek a népek között; felettebb utálatos vagy. ³ Szíved kevélysége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasan van, a ki mondja az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?! ⁴ Ha oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé raknád is fészkedet: onnan is levonnálak, ezt mondja az Úr. ⁵ Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli rablók, (hogy elpusztíttattál!), nem [annyit] lopnának-é, [a mennyi] elegendő?! Ha szőlőszedők jönnének reád, nem hagynának-é gerezdeket?! ⁶ Mennyire kifosztogatták Ézsaut; felkutatták rejtett kincseit! ⁷ A határig űznek ki összes frigy társaid; megcsalnak, levernek szövetségeseid; kenyeredet törül vetik alád. Nincsen benne okosság! ⁸ Azon a napon, ezt mondja az Úr, nem veszem-é ki a bölcseket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről?! ⁹ És megrémülnek a te vitézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által. ¹⁰ A Jákób öcséd ellen [elkövetett] erőszakért szégyen borul reád, és kivágatol mindörökre! ¹¹ A mikor vele szembeálltál; a mikor serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltál te is, mint bármelyik közülök. ¹² De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján; és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. ¹³ Ne törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő jószágához nyomorúsága napján; ¹⁴ A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az ő megmaradottait a szorongattatás napján! ¹⁵ Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen.

16 A mint cselekedté, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre. Mert a mint ti ittatok szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna. 17 De a Sion hegyén szabadulás leszen, és szentté leszen az, és a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét. 18 És a Jákób háza tűz leszen, és a József háza láng; az Ézsau háza pedig pozdorja; és meggyújtják és megemésztik őket, és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott. 19 A déliek örökség szerint bírják az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a Filiszteusokat. És örökség szerint bírják az Efraim mezőit és Samaria mezőit; Benjámin pedig a Gileádot. 20 Izráel fiainak ez a számûzött serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátig; a jeruzsálemi számûzöttek pedig, a kik Szeфарádban vannak, elfoglalják majd a déli városokat. 21 És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítéljék az Ézsau hegyét; és az Úr lesz a királyság.

Jonah

Chapter 1

1 És lön az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: 2 Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt elémbé! 3 És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elől. Leméne azért Jáfóba, és találta ott egy hajót, a mely méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszälla abba, hogy Tarsisba menne velök az Úr színe elől. 4 Az Úr pedig nagy szelet bocsáta a tengerre, és nagy vihar lön a tengeren, és a hajó már-már töredezik vala. 5 Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák, hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. 6 De hozzáméne a kormányos mester, és mondá néki: Mi lélt, te nagy alvó? Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hát ha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el! 7 Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetének, és a sors Jónásra esék. 8 Mondák azért néki: Kérünk, beszéld el nekünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jösz? Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te? 9 És monda nékik: Héber vagyok én, és az Urat, az egek Istenét félem én, a ki a tengert és a szárazt teremtette. 10 És megfélemlének az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedté? Mert megtudták

11 azok az emberek, hogy az Úr színe előtt fut, mivelhogy elbeszélé nekik. Mondák azután neki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedék.¹² Ő pedig monda nekik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok.¹³ És öröködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenök.¹⁴ Kiáltának azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram, kérünk, ne vesszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, a mint akartad!¹⁵ És felragadák Jónást és beveték őt a tengerbe, és megszûnék a tenger az ő háborgásától.¹⁶ Azok az emberek pedig nagy félelemmel félék az Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat fogadának.

Chapter 2

¹ Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a hálnak gyomrában három nap és három éjjel.² És könyörge Jónás az Úrnak, az ő Istenének a hálnak gyomrából.³ És mondá: Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték [és] meghallád az én szómat.⁴ Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körülfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam!⁵ És én mondám: Elvettettem a te szemeid előtt; vajha láthatnám még szentséged templomát!⁶ Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre.⁷ A hegyek alapjáig süllyedtem alá; [bezáródtak] a föld závárajai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted éltetemet a mulásból, oh Uram, Istenem!⁸ Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába.⁹ A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat;¹⁰ De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, a mit fogadtam. Az Úré a szabadítás.¹¹ És szóla az Úr a hálnak, és kiveté Jónást a szárazra.

Chapter 3

¹ És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszer [is,] mondván: ² Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, a mit én parancsolok néked. ³ És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három napi járó [föld.] ⁴ És kezdte Jónás bemenni a városba egy napi járóra, és kiálta és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! ⁵ A niniveiek pedig hívének Istenben, és bőjtöt hirdetének, és nagyjaitól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. ⁶ És eljuta a beszéd Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és leveté magáról az ő királyi ruháját, és zsákba borítkozáék, és üle a porba. ⁷ És kiáltának és szólának Ninivében, a királynak és főembereinek akaratóból, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! ⁸ Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg kiki az ő gonosz útáról és az erőszakosságból, a mely az ő kezökben van! ⁹ Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el! ¹⁰ És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjokról: és megbáná az Isten azt a gonoszt, a melyről mondá, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre.

Chapter 4

¹ És igen rossznak látszék ez Jónás előtt, és megharaguvék. ² Könyörge azért az Úrhoz, és mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmû és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt [is] bánkódó. ³ Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem! ⁴ Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? ⁵ Majd kiméne Jónás a városból, és üle a város keleti része felől, és csinála ott magának hajlékot, és üle az alatt az árnyékban, a míg megláthatná, mi leszen a városból? ⁶ Az Úr Isten pedig egy tököt rendele, és felnöve az Jónás fölé, hogy árnyéket tartson feje fölött és megoltalmazza őt [a hévség] bántásától. És nagy örömmel örvendezék Jónás a tök miatt. ⁷ De másnapra férget rendele az Isten hajnal-költekor, és megszúrá [az] a tököt, és elszáradá. ⁸ És lőn napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendele Isten, és a nap rátûzött a Jónás fejére, és ő elbágyada. ⁹ Kiváná azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem! És monda az Isten Jónásnak:

Avagy méltán haragszol-é a tök miatt? És monda: Méltán haragszom, mind halálig! ¹⁰ Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, a melyért nem fáradtál és [a melyet] nem neveltél, a mely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: ¹¹ Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, a melyben több van tizenkétszer tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között, és barom is sok van?!

Micah

Chapter 1

¹ Az Úr igéje, a mely lön a moreseti Mikeáshoz, Jótám, Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak idejében, a melyet látott Samária és Jeruzsálem felől. ² Halljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyosság ellenetek; az Úr az ő szent templomából! ³ Mert ímé, kijő az Úr az ő helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. ⁴ És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a meredekről leszakadó vizek. ⁵ A Jákób vétkéért lészen mindez, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a Jákób vétke? Avagy nem Samária-é? És mik a Júda magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-é? ⁶ De olyanná teszem Samáriát, mint a mezőben való kőrakás, szőlő-plánták [helyévé;] és lezúdítom a völgybe az ő köveit, és még fundamentomit is kimutatom. ⁷ Faragott képei mind összetöretnek és minden ajándékát tűz égeti meg. Minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság béréből gyűjtögette azokat, azért ismét paráznaság bérévé legyenek. ⁸ E miatt kesergék és jajgatok; ruhátalan és mezítelen járok. Üvöltök, mint a sakálok, és sikongok, mint a struczmadarak. ⁹ Mert halálosak az ő sebei. Bizony Júdáig ér; népem kapujáig hatol, Jeruzsálemig. ¹⁰ Gáthban hírül ne adjátok; sírván ne sírjátok; Beth-le- Afrában porba heveredtem. ¹¹ Költözzetek el, Safirnak lakója gyalázatos meztelenül! Nem vonult ki Saanán lakosa; Beth-Eselnek siralma nem enged tartózkodni. ¹² Mert beteg lett Marótnak lakosa [az ő] java[i] miatt; mert veszedelem szállt le az Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. ¹³ Gyors paripához kösd a szekeret, Lákisnak lakója! [ki] a bűnnek kezdője valál a Sion leányánál. Bizony te benned taláztatnak Izráel vétkei! ¹⁴ Azért adj válólevelet Moreset-Gátnak! Akzib házai megcsalják Izráel királyait. ¹⁵ Még hozok én te néked örökös, Marésa lakosa;

Adullámig hat el Izráel dicsősége! ¹⁶ Nyírd le, kopaszd meg magadat a te gyönyörűséges fiaidért! Szélesítsd meg kopaszságodat, mint a keselyű; mert rabságra vitettek el tőled!

Chapter 2

¹ Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a kik ágyasházukban gonoszsgot cselekesznek, [és] végrehajtják azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk van hozzá. ² Megkívánják a mezőket és elrabolják, és a házakat és elszedik; és nyomorgatják a gazdát, és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! ³ Annakokáért ezt mondja az Úr: Ímé, én [is] gonoszt gondolok e nemzetség ellen, melyből ki nem vonhatjátok a ti nyakatokat és nem jártok kevélyen, mivel gonosz idő leszen az! ⁴ Azon a napon példabeszéd támad rólatok, és siralmat sírnak, mondván: Oda van! elpusztultunk! Népem örökségét felcserélte! Miként rabolja el tőlem; hűtelennek osztja ki mezeinket! ⁵ Azért nem lesz néked, a ki mérőzsinórt vessen sors szerint az Úrnak gyülekezetében. ⁶ Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. [Ha]nem prófétálnak ezeknek, nem múlik el a gyalázat! ⁷ Oh te, ki Jákób házának mondatol! hát türelmetlen-é az Úrnak lelke, avagy ezek-é az ő cselekedetei? Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár? ⁸ A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem; a köntösről a palástot letépi a gyanútlanul járókról, a háborútól idegenkedőkről. ⁹ Népem asszonyait kiűzitek boldogságuk házából; kisdedeiktől örökre elveszitek az én dicsőségemet. ¹⁰ Keljete fel és menjete ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztátalanság miatt, a mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel! ¹¹ Ha valamely szélházi és csalárd így hazudoznék: Prédikálok néked borról és részegítő italról, az volna e népnek prófétája. ¹² Mindenestől egybegyűjtelek téged, Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm őket, mint a boczrai juhokat, mint a nyáját az ő karámja közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt. ¹³ Elöttök megy fel az [út]törő; kitörnek és átmennek a kapun és kivonulnak, és előttök megy a királyuk, és élükön az Úr!

Chapter 3

¹ És mondám én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelmei és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztetek-é tudni az ítéletet?! ² Ti, kik gyűlölitek a jót és kedvelitek a gonoszt! A kik levonszátok róluk bőrüket és csontjaikról az ő húsokat! ³ A kik megeszik az én népemnek húsát, és lenyúzzák róluk bőrüket, és összetörik csontjaikat, és feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba. ⁴ Kiáltanak majd az Úrhoz, de nem hallgatja meg őket; sőt elrejtí akkor orczáját előlük, mivelhogy gonoszokká lettek cselekedeteik. ⁵ Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elámítják az én népemet, a kik, ha van mit rágniok, békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájokba, hadat indítanak. ⁶ Azért éjszaka [száll] rátok, hogy ne lássatok, és sötétség [jő] rátok, hogy ne jövedölhessetek, és a nap lemegy a próféták felett, és elsötétül rajtok a nappal. ⁷ És megszegyenülnek a látók, és elpirulnak a jövendőmondók, és elfedik szájokat mindnyájan, mert nem leszen felelet Istentől. ⁸ Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével, és ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vétkeit, és Izráelnek az ő bűnét. ⁹ Halljátok ezt, kérlek, Jákób házának fejei és Izráel házának vezérei! a kik útáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok; ¹⁰ A kik vérrel építitek a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! ¹¹ [Kiknek] fejedelmei ajándékért ítélnék, és papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jövedölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem! ¹² Azért ti miattatok mezővé szántatik a Sion, és köhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős hegygyé.

Chapter 4

¹ És leszen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik, és felülemelkedik az a halmokon, és népek özönlének reá. ² Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és járjunk az ő ösvényein! Mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. ³ És sok népek között ítéletet téssen, és megfedd erős nemzeteket nagy messze [földig] és fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdáikat pedig sarlókká; nép népre fegyvert nem emel, és hadakozást többé nem tanulnak. ⁴ És kiki nyugszik az ő szőlője alatt és fügefája alatt, és senki meg nem rettentí őket, mert a Seregek Urának szája szólott. ⁵ Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a

mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön örökké.⁶ Azon a napon, azt mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem az elszéledetteket, és a kiket megsanyargattam.⁷ És a sántát maradékká teszem, az elszélesztettet pedig erős nemzetté, és az Úr uralkodik rajtok a Sion hegyén mostantól fogva mindörökké.⁸ És te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma.⁹ Miért kiáltasz hát kiáltva? Nincsen-é közötted király? Elveszett-é a te tanácsadód, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint a gyermek-szülőt?¹⁰ Gyötrődj és kinlódj, Sionnak leánya, mint a gyermek-szülő! Mert ímé, kimégy a városból, és a mezőn tanyázol, és egészen Bábelig mégysz. Ott szabadíttatol meg; ott vált ki téged az Úr, ellenségednek kezéből.¹¹ Mert ímé, sok nemzetség gyűlt össze ellened, a kik ezt mondják: Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon!¹² De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát, hogy összegyűjti őket, mint a kévét a szérûre.¹³ Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá teszem a te szarvaiddat, körmeidet pedig aczéllá teszem, és széttiporsz sok népeket, és rablott kincseiket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

Chapter 5

¹ Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálczával verjék arczul Izráel biráját!² De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.³ Azért odaadja őket, míg a szülő szül, de az ő atyjafiainak maradékai visszatérnek Izráel fiaihoz.⁴ És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő Istenének fenséges nevével, és [bátorsággal] lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig.⁵ És ő a [mi] békesség[ünk]. Ha az Assirus eljő a mi földünkre és megtapodja palotáinkat: állatunk ellene hét pásztort és nyolcz fejedelmi férfiút.⁶ És megrontják Assiria földjét fegyverrel Nimród földjét is az ő kapuibán; és megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre eljő és a mi határunkba lép.⁷ És a Jákóbnak maradéka olyan léssen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban.⁸ És a Jákób maradéka a pogányok között, a sok nép között olyan léssen, mint az oroslán az erdei vadak között; mint az oroslán-kölyök a juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és tép, és nincs, a ki [tőle] megszabadítson.⁹ Erőt vészen a te

kezed szorongatóidon, és minden ellenségeid kivágattatnak.¹⁰ És léssen azon a napon, azt mondja az Úr, kivágom lovaiddat közüled, és elvesztem hadi-szekereidet.¹¹ És kivágom földednek városait, és ledöntöm minden erősségeidet.¹² És kivágom kezedből a bűvszereket, és szemfényvesztőid nem lesznek néked.¹³ És kivágom faragott képeidet és bálványaidat közüled, és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait.¹⁴ És kiszaggatom a te berkeidet közüled és elpusztítom a te városaidat.¹⁵ És haraggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

Chapter 6

¹ Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perelj a hegyekkel, és hallják meg szódat a halmok.
² Halljátok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével, és az Izráellel is perbe száll.³ Én népem! mit vétettem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem!⁴ Hiszen felhoztalak Égyiptom földjéről, és a szolgák házából megváltottalak, és előtted küldém Mózeszt, Áront és Máriát!⁵ Én népem! Emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt neki Bálám, a Beor fia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit.⁶ Mivel menjek eleibe az Úrnak?⁷ Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendős borjúkkal?! Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, [vagy] tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, [vagy] méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!⁸ Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel.⁹ Az Úrnak szava kiált a városnak, és a te neved néz bölcseségre. Halljátok meg a vesszőt és ki rendeli azt?!¹⁰ [Vannak-é] még a gonosznak házában hamissággal gyűjtött kincsek, és ösztövérvéka, a mely útálatos?¹¹ Vajjon jóváhagyom-é a hamis mértéket, és a zsákba [rejtett] csalárd fontokat?¹² Mert a gazdagok megtöltöztek köztök ragadományyal, lakosai pedig hazugságot szólnak, és nyelvök csalárd az ő szájokban.¹³ Én is azért megvervén, beteggé teszlek téged; elpusztítalak a te bűneid miatt.¹⁴ Eszel te, de meg nem elégszel, és benned [marad] a te éhséged; és gyűjtesz, de nem takarítasz, és a mit megtakarítasz is,

15 fegyverre hányom. Vetsz te, de nem aratsz; olajat sajtolsz te, de nem kened [magadat] olajjal,
 és mustot is, de bort nem iszol! 16 Mert az Omri parancsolataihoz szabjátok magatokat és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak tanácsán jártok! Hogy pusztasággá tegyelek tégedet, az ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népemnek gyalázatát.

Chapter 7

1 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított mező, mint a megszedett szőlő: egy enni
 való gerezd sem maradt; [pedig] zsenyére vágyott a lelkem! 2 Elveszett e földről a kegyes, és
 igaz sincs az emberek között. Mindnyájan vér után ólálkodnak, kiki hálóval vadássza atyjafiát. 3
 Gonoszságra [készek] a kezek, hogy jól vigyék véghez; a fejedelem követelőzik, és a bíró fizetésre
 [vár;] a főember is maga mondja el lelke kívánságát, és összeszövik azt. 4 A ki jó közöttök, olyan
 mint a tüske, az igaz olyan, mint a tövisbokor. A te örállóidnak napja, a te megítéléseid eljött; most
 következik el az ő zûrzaravuk. 5 Ne higgyetek a barátoknak; ne bízzatok a tanácsadóban; az öledben
 ülő előtt [is] zárd be szádnak ajtaját. 6 Mert a fiú bolondnak tartja atyját, a leány anyja ellen támad,
 a meny az ő napára; az embernek saját háznépe az ellensége. 7 De én az Úrra nézek, várom az én
 szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! 8 Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan,
 de felkelek, mert ha még a setétségben ülnék [is,] az Úr az én világosságom! 9 Az Úr haragját
 hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, a míg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz
 engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. 10 De meglátja ellenségem is és szégyen borítja
 el, a ki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé
 széttapostatik, mint az utcza-sár. 11 Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a törvény! 12
 Azon a na[pon] eljönnek hozzád Assiriából és Égyiptom városaiból; Égyiptomtól a folyamig, tengertől
 tengerig és hegytől hegyig. 13 És pusztává lesz a föld az ő lakói miatt, az ő cselekedeteik
 gyümölcséért. 14 Legeltesd népedet a te vessződdel, a te örökségednek nyáját, a mely magánosan
 lakozik az erdőben, a Kármel közepén. Legeljenek Básánban és Gileádban, mint a hajdankor
 napjain! 15 Mint az Égyiptom földről kijövedelednek idején, láttatok vele csodadolgokat. 16
 Látják [ezt] a pogányok és megszégyenülnek minden erejükkel. Kezüket szájokra teszik, füleik
 megsiketülnek; 17 Nyalják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei; reszketve jönnek rejtekeikből;

remegve folyamodnak az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, és félnek tetőled!¹⁸ Kicsoda olyan Isten, mint te, a ki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétjét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!¹⁹ Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!²⁰ Hűséget mutatsz a Jákóbnak, irgalmasságot Ábrahámnak, a mint megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben.

Nahum

Chapter 1

¹ Ninive terhe; az elkosi Náhum látásának könyve. ² Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő ellenségein, és [haragot] tartó az ő gyűlölői ellen. ³ Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. ⁴ Megfeddi a tengert és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. ⁵ A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. ⁶ Ki állhatna meg haragja előtt, és ki birhatná ki búsulásának tüzeit? Heve szétfoly, mint a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle. ⁷ Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. ⁸ De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit setéség üldözi. ⁹ Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít ő, nem léssen kétszer veszedelem. ¹⁰ Ha annyira összefonódnak is, mint a túskebokrok, és olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló. ¹¹ Belőled származott, a ki gonoszt koholt az Úr ellen, a ki álnokságot tanácsolt. ¹² Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágnak és elenyésznek. Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázni. ¹³ Most már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. ¹⁴ Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne támadjon többé magva; isteneid házából kivesztem a faragott és öntött képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. ¹⁵ Ímé a hegyeken örömhírhozónak lábai! Békességet hirdet. Ünnepeid Júda ünnepeidet, fizessd le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől kiirtatott.

Chapter 2

¹ Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az útat, erősítsd derekadat, keményítsd meg
erődöt igen. ² Mert helyreállítja az Úr Jákób büszkeségét, mint Izráel büszkeségét; mert rablók
rabolták ki őket, csemetéiket pedig kivágták. ³ Vitézeinek pajzsa veres, katonáinak [ruházata]
bíborszínû, [hadi]szekere aczeltûzben [ragyog] fegyverkezése napján, és a dárdákat rengetik. ⁴ Az
utczákon robognak a szekerek, összeütköznek a piacokon; tekintetök mint a fáklyák, futkosnak
mint a villámok. ⁵ Emlegeti [vitézlő] hőseit; ingadoznak lépéseikben, sietnek a kőfalra, és felállítatik
a védősáncz. ⁶ A folyóvizek kapui megnyílnak, és a palota megrendül. ⁷ De elvégeztetett: felfedik,
elvitetik, és szolgálói keseregnek, mint nyögő galambok, mellüket vervén. ⁸ Pedig Ninive olyan,
mint a [bő]vizû tó, eleitől fogva: mégis futnak űk. Álljatok meg, álljatok meg! De vissza se tekint
senki. ⁹ Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtett kincseknek, gazdag minden
drága edényben. ¹⁰ Feldúlva, széthányva, kifosztatva! Szíve megolvadt, a térdek reszketnek,
fájdalom van egész derekában, és mindnyájok arcza elvesztette pirosságát. ¹¹ Hol van az oroszlánok
tanyája, és az oroszlán-kölyköknek ama legelője, a hová járt a nőtény- és hímoroszlán, az
oroszlán-kölyök, és nem volt a ki elriaszsa? ¹² Az oroszlán torkig valót ragadozott kölykeinek,
és fojtogatott nőtényeinek, és megtöltötte barlangjait zsákmánnyal, tanyáit pedig prédával. ¹³
Ímé rád [török,] azt mondja a Seregek Ura, és füstté égetem szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard
emészti meg, és kiirtom e földről zsákmányodat, és nem hallatszik többé követeidnek szava.

Chapter 3

¹ Jaj a vérszopó városnak! Mindenestől hazug [és] erőszakkal telve, [és] nem szűnik rabolni.
² Ostor-csattogás, kerék-zörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér; ³ Törtető lovag, kardok villogása,
dárda villanása, sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek; megbotlanak
hulláikban. ⁴ A szép parázna sok paráznaságáért, a hitetésnek mesternője miatt, a ki népeket ejtett
meg paráznaságával, és nemzetségeket bűbájaival: ⁵ Ímé, rád [török,] azt mondja a Seregek Ura,
és orszádra fordítom ruhádnak alját, és népeknek mutatom meg meztelenségedet, és országoknak
gyalázatodat. ⁶ Rútságot hányatok rád, és gyalázattal illetlek téged, és olyanná teszek, mint a kit

csudálnak. ⁷ És mind, a ki meglát, elmenekül tőled, és ezt mondja: Elpusztult Ninive! Ki bánkódik rajta? Hol keressek néked vígasztalókat? ⁸ Avagy jobb vagy-é Nó-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik, vizek veszik körül; a melynek tenger a sáncza, tenger a kőfala? ⁹ Kús volt erőssége meg Égyiptom, és száma sem volt [annak.] Puth és Libia is segítőid voltak; ¹⁰ De ez is számkivetésbe, fogságba jutott; kisdedeik is falhoz verettek minden utca sarkán; főembereire sorsot vetettek, és nagyjait mind bilincsekbe verték. ¹¹ Te is megrészegezel, elfeledtté leszel; te is keresel majd menedéket a gyûlölködő elöl. ¹² Minden erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsû fügefafa; ha megráztatnak, az evő szájába hullnak. ¹³ Ímé, a te néped asszony nép te benned, földednek kapui tárva kitarulnak gyûlölködnek, tűz emészti meg záraidat! ¹⁴ Meríts magadnak ostromhoz való vizet, javítsd erősségeidet; menj be a sárba, taposd az agyagot, javítsd a téglavetőt! ¹⁵ Legott tűz emészti meg téged, fegyver irt ki téged, megemészti, mint a szöcske; szaporodjál bár, mint a szöcske, szaporodjál bár mint a sáska! ¹⁶ Többen voltak kalmáraid, mint az égnek csillagai: a szöcske csapong és elrepül! ¹⁷ Fejedelmeid mint a sáska, vezérid mint a tücsök-raj; hideg időkben gyepekben tanyáz, napkeletkor pedig elrepül, és helye sem tudható meg, hol volt. ¹⁸ Szunnyadoznak pásztoraid, Assiria királya, fekszenek [vitézlő] hőseid; néped a hegyeken széledez, és nincsen, a ki összegyűjtse. ¹⁹ Nincs enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan a te nyavalyád. A kik híredet hallják, mind tapsolnak feletted, mert kire nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

Habakkuk

Chapter 1

¹ A teher, a melyet Habakkuk próféta látott. ² Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! ³ Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! ⁴ Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózta be az igazat, azért származik hamis ítélet! ⁵ Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek,

⁶ ha beszélnek! Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely
 eljárja a földet szélteben, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi. ⁷ Rettenetes és
 iszonyatos ez, maga szerzi törvényét és hatalmát. ⁸ És lovai serényebbek a párduczoknál, és
 gyorsabbak az estveli farkasoknál, és előtörtetnek az ő lovasai; és az ő lovasai messziről jönnek,
 repülnek, mint a zsákmányra siető keselyű. ⁹ Mindnyája ragadományért jön, arczuk előre néz, és
 annyi foglyot gyűjt, mint a főveny. ¹⁰ Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki nevetség,
 minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt. ¹¹ Majd tovaszáll viharként és
 elvonul és bûnbe esik; ő kinek istene az ő hatalma. ¹² Avagy nem te vagy-é Uram, öröktől fogva
 az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítéletre rendelted őt, oh Uram, fenyítőül választottad őt,
 én erősségem! ¹³ Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem
 szemlélheted: miért szemléled [hát] a hitszegőket? [és] hallgatsz, mikor a gonosz elnyeli a nálánál
 igazabbat?! ¹⁴ Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai, és mint a csúszómászó állatok, a
 melyeknek nincsen vezérök? ¹⁵ Mindnyáját kivonsza horoggal, gyalomjába keríti, és hálójába
 takarítja be őket; ezért örül és vígad. ¹⁶ Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának, mert
 ezekkel kövér az ő része, és zsíros az ő eledele. ¹⁷ Vajjon azért ürítheti-é gyalomát, és szüntelen
 ölheti-é a nemzeteket kímélet nélkül?!

Chapter 2

¹ Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit
 feleljek én panaszom dolgában. ² És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel [e] látomást, és véd
 táblákra, hogy könnyen olvasható legyen. ³ Mert e látomás bizonyos időre [szól,] de vége felé siet
 és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jöni, nem marad el! ⁴ Ímé,
 felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él. ⁵ És bizony, a bor is
 megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; ő, a ki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint
 a halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és magához csatol minden nemzetet. ⁶ Avagy
 nem költenek-é ezek mindnyájan példabeszédet róla, és találós mesét reá, mondván: Jaj annak, a
 ki rakásra gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És a ki adóssággal terheli magát! ⁷ Avagy nem

támadnak-é hirtelen, a kik téged mardossanak, és nem serkennek-é fel, a kik háborgassanak téged?
⁸ És zsákmányul esel nékik. Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak téged mind a többi népek az emberek véérért, és az országok, városok és minden bennök lakozók ellen való
⁹ erőszaktételért. Jaj annak, a ki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhassa fészkrét, hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől.
¹⁰ Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és bűnössé tetted lelkedet.
¹¹ Mert a kő [is ellened] kiált a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz néki.
¹² Jaj annak, a ki várost épít vérengzéssel, és a ki várat emel álnoksággal.
¹³ Avagy ímé, nem a Seregek Urától van-é ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiábavalóságnak fáradoznak?
¹⁴ Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a miképen a folyamok megtöltik a tengert.
¹⁵ Jaj annak, a ki megitatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy megrészegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmöket!
¹⁶ Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; igyál te is és láttassék szemérmed; reád fordul az Úr jobbjának pohara, és gyalázat [borítja] [el] dicsőségedet.
¹⁷ Bizony, a libanoni erőszakoskodás [gyászba] borít téged, és a vadak pusztítása, a mely rettegteté őket, az emberek véérért és az országon, a városon és annak minden lakosán űzött erőszakosságért.
¹⁸ Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat?
¹⁹ Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fel! néma könek: Ébredj fel! Taníthat-é ez? Ímé, borítva van arannyal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi!
²⁰ Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!

Chapter 3

¹ Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint. ² Uram, hallám, a mit hirdettél, [és] megrettenék! Uram! Évek közepette keltsd életre a te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt!
³ Haragban emlékezzél meg kegyelmességről! Isten a Témán felől jön, és a Szent a Párán hegyéről. Szela. Dicsősége elborítja az eget, és dícséretével megtelik a föld.
⁴ Ragyogása, mint a napé, sugarak [támadnak] mellöle; és ott van az ő hatalmának rejteke.
⁵ Elötte döghalál jár, és nyomaiban forró láz támad.
⁶ Megáll és méregeti a földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló

hegyek szétporlanak, elsüllyednek az örökkévaló halmok; az ő ösvényei örökkévalók! ⁷ Bomlani látom Khusán sátrait, reszketnek a Midián-föld kárpitjai! ⁸ A folyók ellen gerjedd-é fel az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-é, vagy a tengerre bőszültél-é fel, hogy lovaidon és diadal-szekereiden robogsz? ⁹ Csupasz, meztelen a te kézíved, a törzseknek [esküvéssel tett] ígéret szerint! Szela. A föld folyókat ömleszt. ¹⁰ Látnak téged [és] megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár, harsog a hullám, [és] magasra emeli karjait. ¹¹ A nap [és] hold megállnak helyökön cikázó nyilaid fényétől [és] ragyogó kopjád villanásától. ¹² Haragodban eltaposod a földet, búsultodban szétmorzsolod a nemzeteket. ¹³ Kiszállsz néped szabadítására, fölkened segítségére; szétzúzod a főt a gonosznak házában; nyakig feltakarod az alapjait. Szela! ¹⁴ Saját dárdájával vered át az ő vezéreinek fejét, a kik berohannak, hogy szétszórjanak engem; ujjonganak, hogy rejtekében emészthetik meg a szegényt. ¹⁵ Lovaidal megtaposod a tengert, a nagy vizek hullámain. ¹⁶ Hallám és reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni kezdenek csontjaim, reszketnek lábaim: hogy nyugton legyek a nyomorúság napján, a mely feljön a népre, mely megsanyargatja azt. ¹⁷ Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesz gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. ¹⁸ De én örvendezni fogok az Úrban, [és] vígadok az én szabadító Istenemben. ¹⁹ Az Úr Isten az én erősségem, hasonlökká teszi lábaimat a nőstény szarvasokéihoz, és az én magas helyeimben jártat engemet! Az éneklőmesternek, az én hangszereimmel.

Zephaniah

Chapter 1

¹ Az Úr igéje, a melyet szólt Sofóniásnak, a Kusi fiának, a ki Gedáliás fia, a ki Amariás fia, a ki Ezékiás fia, Jósiásnak az Amon fiának idejében. ² Elvesztek, mindent elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. ³ Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr. ⁴ És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a

Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; ⁵ Azokat is, a kik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak; és azokat, a kik hajlonganak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjokra is; ⁶ Azokat is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. ⁷ Hallgass az Úr Isten orcája előtt, mert közel van az Úrnak napja, mert áldozatot készített az Úr, megszentelte az ő hivatalosait. ⁸ És léssen az Úr áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok fiait és mindazokat, a kik idegen öltözetbe öltöztek. ⁹ És megfenyítem mindazt, a ki a küszöbön ugrál ama napon, a kik erőszakkal és csalárdsággal töltik meg az ő uroknak házát. ¹⁰ És léssen azon a napon, azt mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és jajgatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok felől. ¹¹ Jajgassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmár nép, kivágattatik minden, a ki ezüstöt mér. ¹² És léssen az időben, megmotozom majd Jeruzsálemet szövétnekkal, és megfenyítem azokat, a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr. ¹³ És gazdagságuk prédává lesz, házaik pedig pusztává. Építnek házakat, de nem lakják, és plántálnak szőlőket, de nem iszszak azoknak borát. ¹⁴ Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős [is.] ¹⁵ Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. ¹⁶ Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a büszke tornyok ellen! ¹⁷ És megszorogatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen, és kiontatik vérök, mint a por, és testök, mint szemét. ¹⁸ Sem ezüstjök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.

Chapter 2

¹ Térjetez eszetekre, s eszméljetez fel, ti, arczátlan nemzet, ² Mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!); míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! ³ Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, a kik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján! ⁴ Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben űzik

⁵ el, és Ekron kiirtatik. Jaj a tenger vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje
 ellened van, te Kanaán, Filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. ⁶ És a tenger
 vidéke legelőkké, pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaivá lesz. ⁷ És [az a] vidék a Júda házának
 maradékaé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házaiban heverésznek, mert meglátogatja őket
 az Úr, az ő Istenök, és visszahozza az ő foglyaikat. ⁸ Hallottam Moáb gyalázkodását és Ammon
 fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázták népemet, és felfuvalkodtak az ő határok ellen. ⁹ Azért
 élek én, mond a Seregeknek Ura, Izraelnek Istene, hogy Moáb olyanná lesz, mint Sodoma,
 Ammon fiai pedig, mint Gomora: tövistermő föld, só-telep és pusztaság örökre; népem maradéka
 prédálja fel őket, és nemzetségem ivadékai bírják majd őket. ¹⁰ Ez [esik meg] rajtok az ő
 kevélységökért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. ¹¹ Rettenetes
 lesz az Úr ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd kiki a maga
 lakhelyén, a pogányoknak is minden szigete. ¹² Ti is, kúsiak! Fegyverem öli meg őket. ¹³ És
 kinyújtja kezét észak felé, és elveszti Assiriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag.
¹⁴ És nyájak heverésznek bensejében, mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hálnak
 párkányain, az ablakban [azoknak] szava hangzik, a küszöbön omladék lesz, mert lefosztatott a
 czédrus! ¹⁵ Ímé, a víg város, a bátorságban lakozó, a mely ezt mondja vala szívében: Én vagyok
 és nincs kívülem más! milyen pusztasággá lőn, vadak tanyájává, a ki átmegy rajta, mind süvöltöz
 és csapkodja kezét.

Chapter 3

¹ Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! ² Nem hallgatott a szóra, nem
 fogadta a fenyítéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! ³ Fejedelmei [olyanok] benne,
 [mint] az ordító oroszlánok, birái, [mint] az estve [járó] farkasok, nem hagynak reggelre a csonton.
⁴ Prófétái hivalkodók, hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet, erőszakot tesznek a
 törvényen. ⁵ Az Úr igaz ő benne, nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre napfényre hozza
 ítéletét; nem mulasztja el: de nem ismeri a szégyent a gonosz! ⁶ Nemzeteket irtottam ki; elpusztultak
 tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, a ki átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember sincs
 bennök, nincsen lakosuk! ⁷ Mondtam: Csak félj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtatott
 volna ki lakhelye; mindaz, a mit felőle végeztem): mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították

⁸ minden cselekedetöket. Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzeiben emésztetik meg az egész föld! ⁹ Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt. ¹⁰ Kús folyóvizein túlról hozzák imádoim, szétszórt népemnek leányai ételáldozatomat nékem. ¹¹ Azon a napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel vétkeztél ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, a kik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélykedel többé az én szent hegyemen. ¹² És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, a kik bíznak az Úr nevében. ¹³ Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse [öket]. ¹⁴ Énekelj Sionnak leánya, harsogj Izráel, örvendj és teljes szívvel vígadj Jeruzsálem leánya! ¹⁵ Megváltoztatta az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel királya, az Úr, közötted van, nem látsz többé gonoszt! ¹⁶ Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! ¹⁷ Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked. ¹⁸ Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közüled valók; gyalázat terhe van rajtok. ¹⁹ Ímé, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és összeszedem a szétszórtakat, és híresekké és nevesekké teszem őket az ő gyalázatjoknak egész földén. ²⁰ Abban az időben elhozlak titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.

Haggai

Chapter 1

¹ Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, mondván: ² Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja e nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! ³ Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, mondván:

⁴ Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakoztatok, holott ez a ház romban áll? ⁵ Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! ⁶ Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegeztek; ruházkodtok, de meg nem melegesztetek, a bérlő is lyukas zacskóra bérel. ⁷ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! ⁸ Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsem, azt mondja az Úr. ⁹ Sokat vártatok, de ímé kevés lett; haza is hordtátok, de én ráfuvallok arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én házamért, a mely ím romban áll, ti pedig siettek, kiki a maga házához. ¹⁰ Azért vonták meg tőletek az eget a harmatot, vonták meg a föld az ő termését. ¹¹ És pusztulást rendeltem a [sík] földre és a hegyekre, a búzára és a borra, az olajra és mindarra, a mit a föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézimunkára is. ¹² És meghallá Zorobábel, a Sealtiel fia, és Jósua, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi [tag]ja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát és Aggeus próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő Istenök, és megfélemlék a nép az Úr előtt. ¹³ És szóla Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. ¹⁴ És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, a Júda fejedelmének lelkét, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi [tag]jának lelkét is, és bemenének és munkálkodának a Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. ¹⁵ A hatodik hónapnak huszonnegyedik napján, Dárius királynak második esztendejében.

Chapter 2

¹ A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: ² Szólj csak Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép többi [tag]jainak, mondván: ³ Ki van még életben köztetek, a ki látta ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? ⁴ De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura, ⁵ Az ígét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkem köztetek marad. Ne féljétek! ⁶ Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés [idő] van még, és én megindítom az eget és a földet, a tengert

és a szárazt. ⁷ És megindítok minden népet, és eljön, a kit minden népek óhajtanak, és megtöltöm
 e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁸ Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja
 a Seregeknek Ura. ⁹ Nagyobb léssen e második háznak dicsősége az elsönél, azt mondja a
 Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura. ¹⁰ A kilenczedik
 hónap huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében szóla az Úr Aggeus próféta által,
 mondván: ¹¹ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván:
¹² Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret
 vagy a főzeléket, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármi más eleséget: vajjon szent-e az? És felelének
 a papok, és mondák: Nem. ¹³ Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindezeket,
 tisztátalanná lesz-é? És felelének a papok, és mondák: Tisztátalanná! ¹⁴ Aggeus pedig felele, és
 mondá: Épp így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek
 minden munkája, és a mit ide felhoznak: tisztátalan az. ¹⁵ Most azért jól gondoljátok meg e naptól
 fogva az elmúltakat is, mielőtt még követ köre tettek volna az Úr hajlékában! ¹⁶ Az előtt elmentek
 a huszas garmadához, és tíz lett; elmentek a sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítsenek, és húsz lett.
¹⁷ Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és kezetek minden munkáját köesövel, és még sem
 [hajoltatok] hozzám, azt mondja az Úr. ¹⁸ Jól gondoljátok hát meg e naptól fogva az elmúltakat
 is! A kilenczedik [hónap] huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen letétt az Úr
 hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! ¹⁹ Van-é még mag a csûrben? És bizony, a szőlő, a füge,
 a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak. ²⁰ Másodszor is szóla az Úr
 Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: ²¹ Mondd meg Zorobábelnek, Júda
 fejedelmének: Én megindítom az eget és a földet. ²² És felforgatom az országok királyi székét,
 és elfogyasztom a pogány országok erejét, és felforgatom a szekeret és a benne ülőket, és lehullanak
 a lovak és a rajtok ülők: kiki az ő atyjafiának fegyvere által. ²³ Azon a napon, azt mondja a
 Seregeknek Ura, felveszlek téged Zorobábel, Sealtielnek fia, én szolgám, azt mondja az Úr, és
 olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak el, azt mondja a Seregeknek Ura.

Zechariah

Chapter 1

¹ Dárius második esztendejében, a nyolczadik hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: ² Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. ³ Mondjad azért nékik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetez hozzám, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok ⁴ téretek, mond a Seregeknek Ura. ⁴ Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez az elébbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetez meg kérlek a ti gonosz útaitokról, és ⁵ a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr. ⁶ Atyáitok? Hol vannak ők? És a próféták örökké élnek-é? ⁶ De az én beszédeim és végzéseim, a melyeket szolgálím, a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondták: A mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt velünk. ⁷ A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat hónapnak huszonnegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: ⁸ Látám éjszaka, hogy ímé, egy férfiú veres lovon ül vala, és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak. ⁹ És mondám: Mik ezek Uram? És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: ¹⁰ Én megmutatom néked: mik ezek. ¹⁰ Akkor felele az a férfiú, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondá: Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet; ¹¹ És felelének az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondák: Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld vesztegel és nyugodt. ¹² Az Úr angyala pedig felele, és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörölsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol immár hetven esztendő óta? ¹³ És nyájas szavakkal, vigasztaló szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem. ¹⁴ És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala velem: Kiálts, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemet és a Siont nagy szeretettel! ¹⁵ De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, a kikre kevésbé haragudtam [ugyan,] de ők gonoszra törtek. ¹⁶ Azt mondja azért az Úr: könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez; benne építtetik meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőzsinór nyujtatik ki Jeruzsálem felett. ¹⁷ Mégis kiálts, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni fognak még városaim a jóban, mert megvigasztalja még az Úr a Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemet! ¹⁸ Majd felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték. ¹⁹ És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek? És monda nékem: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet. ²⁰ Azután mutata nékem

az Úr négy mesterembert. ²¹ És mondtam: Mit jöttek ezek cselekedni? Ő pedig szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de eljöttek ezek, hogy elrettentsék őket, hogy letörjék a pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda földre ellen, hogy szétszórják azt.

Chapter 2

¹ Felemelém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút és a kezében mérő-kötelet. ² És mondtam: Hová mégy te? És monda nékem: Megmérni Jeruzsálemet, hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza? ³ És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és más angyal [is] kijöve eléje. ⁴ És monda annak: Fuss, és szólj e gyermekhez, mondván: Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt. ⁵ Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek körülötte és megdicsőítem magamat ő benne! ⁶ Jaj, jaj! Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az ég négy szele felé szórtalak szét titeket, szól az Úr. ⁷ Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. ⁸ Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titeket, mert a ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja. ⁹ Mert ímé én felemelem kezemet ellenök, és saját szolgálkik prédájává lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem. ¹⁰ Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert ímé elmegyek és közötted lakozom! így szól az Úr. ¹¹ És sok pogány csatlakozik azon a napon az Úrhoz, és népemmé lesznek, és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád engem. ¹² És birtokba veszi az Úr Júdát, mint az ő osztályrészét a szent földön, és újra magáévá fogadja Jeruzsálemet. ¹³ Hallgasson minden test az Úr előtt: mert felkelt az ő szentséges helyéről.

Chapter 3

¹ Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt állta, és a Sátánt, a ki jobb keze felől állta, hogy vádolja őt. ² És monda az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, a ki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott

³ üszög-é ez? Jósua pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. ⁴ És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd!

Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetek téged! ⁵ Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözteték őt, az Úrnak

angyala pedig [ott] áll vala. ⁶ És bizonyoságot tőn az Úrnak angyala Jósuának, mondván: ⁷ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaimban jársz, és ha parancsolataimat magtartod: te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- s bejárást engedek néked ez itt

⁸ állók között. Halld meg Jósua, te főpap; te és barátaid, a kik előtted ülnek, mert jelképes férfiak

ezek: Ímé, bizony előhozom az én szolgálmat, Csemetét! ⁹ Mert ímé e kő az, a melyet Jósua elé helyezek; egy kövön hét szem; ímé, én faragom annak faragványait, így szól a Seregeknek Ura, és

¹⁰ eltörlöm e földnek álnokságait egy napon. Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura, kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtő alá és a fügefafa alá.

Chapter 4

¹ Majd visszatérek az angyal, a ki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. ² És monda nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez,

a melyek a tetején vannak; ³ És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán. ⁴ És felelek, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram? ⁵ És felele az angyal, a ki beszél vala velem, és monda nékem: Hát nem tudod-é, mik

ezek? És mondám: Nem, Uram! ⁶ És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a

Seregeknek Ura. ⁷ Ki vagy te, te nagy hegy? Lapálylyá [leszel] Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, [és ilyen] kiáltás [támad:] Áldás, áldás reá! ⁸ És szóla hozzám az Úr, mondván: ⁹ A

Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek

¹⁰ Ura küldött el engem hozzátok. Mert a kik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, a melyek átpillantják

¹¹ az egész földet. És felelek, és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán?

¹² És másodszor is felelek, és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, a melyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? ¹³ És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! ¹⁴ És mondá nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, a kik az egész föld Ura mellett állnak.

Chapter 5

¹ Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala. ² És monda nékem: Mit látsz te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz sing a széle. ³ És monda nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére; mert mindaz, a ki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és mindaz, a ki [hamisan] esküszik, ehhez képest fog innen kiirtatni. ⁴ Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, a ki hamisan esküszik az én nevemre, és ott marad annak házában, és megemészti azt, s annak fáit és köveit. ⁵ Majd kijöve az angyal, a ki beszél vala velem, és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd meg: micsoda az, a mi kijön? ⁶ És mondám: Micsoda ez? Ő pedig mondá: Az, a mi kijön, mérőedény. És mondá: Ilyen a formájok az egész földön. ⁷ És ímé, egy kerek ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérő- edény közepében. ⁸ És mondá: Ez az istentelenség. És veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig veté annak szájára. ⁹ És felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szél vala szárnyaikban, és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak szárnyai, és felemelék a mérő-edényt a föld és az ég közé. ¹⁰ És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Hová viszik ezek a mérő- edényt? ¹¹ És mondá nékem: Hogy házat építsenek annak a Sineár földén, és oda erősítsék, és ott hagyják azt a maga helyén.

Chapter 6

¹ Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé négy szekér jön vala ki két hegy közül, és azok a hegyek ércz-hegyek. ² Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak; ³ És a harmadik szekérben fehér lovak; a negyedik szekérben pedig tarka lovak,

erősek. ⁴ És megszólalék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram? ⁵
 Az angyal felele, és mondá nékem: Ezek az égnek négy szele, jönnek az egész föld Ura mellett való
 szolgálatukból. ⁶ A melyben a fekete lovak vannak, észak földére mennek, és a fehérek mennek
 utánok, a tarkák pedig a dél földére mennek; ⁷ Az erősek is mennek és kívánják eljárni a földet.
 És mondá: Menjetek, járjátok el a földet; és eljárák a földet. ⁸ Majd híva engem, és beszéle velem,
 mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesíték lelkemet északnak földén. ⁹ És szóla az
 Úr hozzám, mondván: ¹⁰ Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól, Tóbiástól és Jedajától; és
 menj be azon a napon, menj be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból jöttek, ¹¹
 Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tedd Jósuának, a Jehosadák fiának, a
 főpapnak fejére! ¹² És szólj néki, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy
 férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak templomát! ¹³ Mert ő
 fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő
 székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között. ¹⁴ És a koronák
 legyenek Hélemnek, Tóbiásnak, Jedajának és Hénnek, a Sefániás fiának emlékjelei az Úr
 templomában. ¹⁵ És a messzelakók eljönnek és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy
 a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek
 szavára!

Chapter 7

¹ És lőn a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariáshoz a kilencedik
 hónapnak, a Kislévnek negyedikén, ² Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem-Méleket
 és társait, hogy esedezzenek az Úr színe előtt, ³ [És] hogy megkérdezzék a papokat, a kik a Seregek
 Urának házában vannak, és megkérdezzék a prófétákat is: Sírjak-é az ötödik hónapban [és]
 böjtöljek-é, a mint cselekedtem azt néhány esztendő óta? ⁴ Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem,
 mondván: ⁵ Szólj az ország minden népének és a papoknak, mondván: Mikor böjtöltetek és
 gyászoltatok az ötödik és hetedik [hónap]ban, és pedig hetven esztendeig: avagy böjtölvén, nékem
 böjtöltetek-é? ⁶ És mikor ettetek, és mikor ittatok: avagy nem magatoknak ettetek és magatoknak

ittatok-é?⁷ Avagy nem [ezek] a beszédek-é [azok,] a melyeket szólott vala az Úr az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körülte levő városokkal együtt, és mind a déli táj, mind a lapály-föld népes vala?⁸ És szóla az Úr Zakariásnak, mondván:⁹ Így szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljete, és irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon kiki az ő felebarátjával!¹⁰ Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarczoljatok, és egymás ellen még szívetekben se gondoljatok gonoszt.¹¹ De nem akarák meghallani, sőt vállaiukat vonogaták, és bedugák füleiket, hogy ne halljanak.¹² Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják a törvényt és az igéket, a melyeket a Seregeknek Ura küldött vala az ő lelke által, az előbbi próféták által. És igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura.¹³ És lön, hogy a mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak, de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura;¹⁴ Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé, a kik nem ismerték őket, és pusztá lön utánok a föld, hogy senki [azon] sem át nem megy, sem meg nem tér. Így tevék pusztává a kívánatos földet.

Chapter 8

¹ Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván:² Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezéssel gerjedezttem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem ellene.³ Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz, és Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem igazság városának neveztetik, a Seregek Urának hegye pedig szent hegynek.⁴ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem utczáin, és kinek-kinek pálcza lesz kezében a napok sokasága miatt.⁵ És megtelnek a város utczái fiúkkal és leányokkal, a kik játszadoznak annak utczáin.⁶ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha [ez] csoda lészen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajjon az én szemeim előtt is csoda lészen-é? így szól a Seregeknek Ura.⁷ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ímé, én megszabadítom az én népemet a nap keltének földéről és a nap nyugtának földéről.⁸ És elhozom őket és Jeruzsálemben lakoznak, és népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek hűséggel és igazsággal.⁹ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Erősödjenek meg kezeitek, a kik hallottátok e napokban e beszédek a próféták szájából, a kik [szóltak,] mikor megvetteték a Seregek Ura házának alapja, hogy megépíttessék a templom.¹⁰ Mert e napok előtt nem volt az embernek bére, és a baromnak sem volt bére, sem a kimenőknek, sem a bejövőknek nem volt békessége a háborúság miatt, mert

minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja ellen.¹¹ De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura.¹² Mert a vetés békességes [lészen,] a szőlőtő megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, az egek is megadják harmatjokat, és örökké teszem mindezeket e nép maradékát.¹³ És lészen, hogy a miképen átok valátok a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza: azonképen megszabadítlak titeket, és áldássá lesztek. Ne féljete! Erősödjenek meg kezeitek!¹⁴ Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: A miképen elgondoltam vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek Ura, és nem könyörültem:¹⁵ Azonképen megtértem [és] elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával; ne féljete!¹⁶ Ezek azok a dolgok, a melyeket cselekedjete: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítéljete a ti kapuitokban.¹⁷ És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszt az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeresséte, mert ezek azok, a miket én mind gyűlölök, így szól az Úr.¹⁸ Majd szóla hozzám a Seregeknek Ura, mondván:¹⁹ Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik [hónapnak] bőjtje, az ötödiknek bőjtje, a hetediknek bőjtje és a tizediknek bőjtje vígalommá, örvendezéssé és kedves ünnepekké lesznek Júda házában. Csak a hűséget és a békességet szeresséte.²⁰ Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz [idő,] a mikor népek jönnek el, és sok városoknak lakói.²¹ És egyiknek lakói a másikhöz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orczájának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek!²² És eljönnek sok népek és erős nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának keresésére, és az Úr orczájának engesztelésére.²³ Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy zsidó férfiúba s ragad annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

Chapter 9

¹ Az Úr igéjének terhe a Kadrák földre ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét);² És Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak!³ Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakáson, mint a por, és az aranya, mint az utczák sara.⁴ Ímé szegénynyé teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát

⁵
 a tengeren, magát pedig tűz emészti meg. Meglátja [ezt] Askalon és megretten; Gáza is és igen bánkódik; Ekron is, mert megszegyenült reménységében. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakatlan marad. ⁶ Asdódban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm. ⁷ Kivonszom a vért szájukból és útálatosságait fogaik közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. ⁸ És tábort járok házam körül, [mint] a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtok a sarczoló, mert most szemmel tartom őt. ⁹ Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vehén. ¹⁰ És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. ¹¹ Sőt a veled való szövetségnek véérért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. ¹² Térjetez vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem [néktek:] kétszeresen megfizetek néked! ¹³ Mert kifeszítem Júdát magamnak [mintegy] kézivet [és] megtöltöm Efraimot; és felindítom fiaidat, oh Sion, a te fiaid ellen, oh Jáván, és olyaná teszlek, mint a hős fegyvere. ¹⁴ És megjelen felettök az Úr, és nyila repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall, és déli szelekben nyomul elő. ¹⁵ A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemészti és letapossák a parittyá-köveket, és isznak [és] zajognak, mint a bortól, és megtelnek, mint a csészék [és] mint az oltár szegletei. ¹⁶ És megsegíti őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint az ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak az ő földén. ¹⁷ Oh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és leányokat a must.

Chapter 10

¹ Kérjetez esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosőt ad nékik, [és] kinek-kinek füvet a mezőn. ² Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vígasztalnak; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztora. ³ Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura az ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket, a milyen a harczra felékesített ló. ⁴ Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harci

ív, közülök egyszersmind minden sarczóló.⁵ És olyanok lesznek, mint a hősök, a kik az utcák sarát tapodják a harcban, és harcolnak, mert velök van az Úr, és megszegyenítik a lovon ülőket.
⁶ És megerősítem a Júda házát, és a József házát megsegítem, és visszahozom őket, mert szánom őket, és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenök, és meghallgatom őket.⁷ Efraim is olyan lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd mintegy bortól [ittasodva,] és látják fiaik és örvendeznek; örvend az ő szívök az Úrban.⁸ Süvöltök nékik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala.⁹ És széthintem őket a népek között, hogy a messze földeken [is] lemlegessenek engem, és fiaikat neveljenek és visszatérjenek.¹⁰ Mert visszatérítem őket, Égyiptom földéről, Assiriából is összegyűjtöm őket, és behozom őket Gileád és Libánon földjére, és elég sem lesz nékik.¹¹ És átvonulnak a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámain, és kiszáradnak a folyam örvényei, letöretik Assiriának kevélysége, és Égyiptom királyi pálczája elvész.¹² És megerősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak, így szól az Úr.

Chapter 11

¹ Nyisd meg kapuidat, oh Libánon, hogy tűz emésszen czédrusaid közt!² Jajgass te cziprus, mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjava! Jajgassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő.³ Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő büszkeségök! Hangzik az oroslán ordítása, mert elpusztult a Jordán kevélysége!⁴ Ezt mondja az Úr, az én Istenem: Legeltesd a leölésre szánt juhokat,⁵ A melyeket leölnek az ő tulajdonosaik, a nélkül, hogy bűnnek tartanak, eladóik pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! és pásztoraik sem kimélik őket.⁶ Bizony nem kimélem többé e föld lakosait, ezt mondja az Úr; sőt ímé odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az ő királya kezébe, és megrontják e földet, és nem szabadítom ki kezökből!⁷ Legeltetém hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálczát,⁸ az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezém egyességnek; így legeltetém a juhokat. És három pásztort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattok, és az ő lelkök is megútála engem.⁹ És mondám: Nem őrizlek én titeket, haljon meg a halálra való és vágattassék ki a kivágni való, a megmaradottak pedig egyék meg egymásnak húsát.¹⁰ És vevém [egyik]

pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem. ¹¹ És felbomla [az] azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzám, hogy az Úr dolga [ez]. ¹² És mondám nékik: Ha jónak tetszik néktek, adjátok meg az én béremet; ha pedig nem: hagyjátok abba! És harmincz ezüst pénzt fizettek béremül. ¹³ És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harmincz ezüst pénzt, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas elé. ¹⁴ Majd eltörém a másik pálczámat [is,] az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izráel között. ¹⁵ És mondá az Úr nékem: Most már szerezz magadnak bolond pásztornak való szerszámot. ¹⁶ Mert ímé, én pásztort állítok e földre, a ki az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével nem törődik, a megtépettet meg nem gyógyítja, a jó karban levőt nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi, és körmeiket széttördeli. ¹⁷ Jaj a mihaszna pásztornak, a ki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre sötétedjék.

Chapter 12

¹ Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, a ki az eget kiterjesztette, a földet fundálta, és az ember keblébe lelket alkotott: ² Ímé, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden körülvaló népnek; Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet. ³ És azon a napon lesz, hogy nyomtatókövé teszem Jeruzsálemet minden népnek; a ki emelni akarja azt, mind szakadva-szakad meg, noha összegyül ellene a föld minden pogánya. ⁴ Azon a napon, így szól az Úr, megverek minden lovat rettegéssel, a lovagját pedig örültséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a népeknek pedig minden lovát vaksággal verem meg. ⁵ És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én erősségem Jeruzsálemnek lakói, az ő Istenökkel, a Seregek Urával. ⁶ Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmeit, mint a milyen a tüzes serpenyő a fák között, és a milyen a tüzes fáklya a kénék között: megemésztenek jobb és bal felől minden körülvaló népet; de Jeruzsálem tovább is a helyén marad Jeruzsálemben! ⁷ És megoltalmazza az Úr Júdának sátrait, [mint] azelőtt, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lakosának dicsősége, mint a Júdáé. ⁸ Azon a napon oltalma lészen az Úr Jeruzsálem lakosának, és azon a napon olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala ő előttök. ⁹ És azon a napon lesz, hogy kész leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemre támadnak;

10

A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, a mint keseregnek az elsőszülött után.

11

Azon a napon nagy siralom lesz Jeruzsálemben, a milyen volt a hadadrimmoni siralom a Megiddo völgyében. És sír a föld: nemzetségek [és] nemzetségek külön; külön a Dávid házának nemzetsége, feleségeik is külön;

12

külön a Nátán házának nemzetsége, és feleségeik is külön;

13

Külön a Lévi házának nemzetsége, és feleségeik is külön; külön a Sémei nemzetsége, feleségeik is külön. A többi nemzetségek mind; nemzetségek [és] nemzetségek külön, feleségeik is külön.

14

Chapter 13

1

Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen. És léssen azon a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kivesztem a bálványok neveit e földről,

2

és emlegetni sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelket is kiszagatom e földről. És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében! És általverik őt az ő apja és anyja, az ő szülői, az ő

3

prófétálása közben.

4

És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásaik közben, és nem öltözködnek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. Hanem ezt mondja [kiki:] Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájjá lettem én

5

gyermekségem óta.

6

És ha mondja néki [valaki:] Micsoda ütések ezek a kezeiden? azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam.

7

Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen és a férfiú ellen, a ki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztort és elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet.

8

És léssen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon [és] meghal, de a harmadik megmarad rajta.

9

És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

Chapter 14

¹ Ímé, eljön az Úrnak napja, és a te prédádat felosztják benned. ² Mert minden népet ütközetre gyűjtök Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból.

³ Mert eljön az Úr, és harcol azok ellen a népek ellen, a mint harcolt vala ama napon, a harcznak napján. ⁴ És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábait, a mely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugot felé, igen nagy völgygyé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad. ⁵ És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, a mint futottatok a földindulás elől Uzziásnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, [és]minden szent vele. ⁶ És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak. ⁷ De lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estvének idején. ⁸ És e napon lesz, hogy élő vizek jönnek ki Jeruzsálemből, felerészök a napkeleti tenger felé, felerészök pedig a nyugoti tenger felé, [és]nyárban és télben [is úgy] lesz. ⁹ És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy. ¹⁰ Az egész föld síksággá változik Gebától kezdve Rimmonig, déli irányban Jeruzsálem felé, és felmagasztaltatik és a maga helyén marad a Benjámin kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a Hananéel tornyától a király sajtójáig. ¹¹ És lakni fognak benne, és nem éri többé pusztulás, és bátorságban lakoznak Jeruzsálemben. ¹² És ez lesz a csapás, a melylyel megcsapkod az Úr minden népet, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a húsok és pedig a míg lábaikon állnak, szemeik is megsenyvednek gödreikben, nyelvök is megsenyved szájokban. ¹³ És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét. ¹⁴ Sőt még Júda is harcolni fog Jeruzsálem ellen, és összegyűjtetik a köröskörül lakó népek minden gazdagsága: arany, ezüst és igen sok ruha. ¹⁵ És éppen olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken, szamarakon és mindenféle barmokon, a melyek e táborban lesznek, a milyen ez a csapás. ¹⁶ És lesz, hogy a kik megmaradnak mindama népek közül, a melyek Jeruzsálem ellen jönnek: esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. ¹⁷ És lesz, hogy a ki nem megy fel e föld nemzetségei közül Jeruzsálemben, hogy hódoljon a királynak, a Seregek Urának: nem lesz azokra eső. ¹⁸ És ha nem megy fel, vagy nem jön fel az egyiptomi nemzetség, ő rájok sem lesz; [de] lesz az a csapás, a melylyel megcsapkodja az Úr a népeket, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. ¹⁹ Ez

lészen Égyiptomnak büntetése, és mindama népek büntetése, a kik nem mennek fel a sátorok
 ünnepét megünnepelni.²⁰ Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett.
 És a fazekak az Úrnak házában olyanokká lesznek, mint az oltár előtt való medenczék.²¹ És
 Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljönnek mind, a kik
 áldozni akarnak, és választanak közülök és főznek azokban; és nem leszen többé Kananeus a
 Seregek Urának házában e napon.

Malachi

Chapter 1

¹ Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által. ² Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és
 azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyjafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja
 az Úr: Jákóbot pedig szerettem; ³ Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem,
 örökségét pedig pusztai sakálókévá. ⁴ Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de térjünk meg és
 építsük fel a romladékokat: ezt mondja a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom, és elnevezik
 őket istentelenség határának és oly népnek, a melyre örökké haragszik az Úr. ⁵ És látják ezt a ti
 szemeitek, és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izráel határa felett. ⁶ A fiú tiszteli atyját, a
 szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én
 félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura néktek, ti papok, a kik útáljátok az én nevemet, és [ezt]
 mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet? ⁷ Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt
 mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala
 megvetni való. ⁸ Hogyha vakot hoztok áldozatul: Nem bűn-é [az?] vagy ha sántát hoztok és bénát:
 nem bűn-é [az?] Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajjon kedvvel fogad-é, avagy reád tekint-é?
 azt mondja a Seregeknek Ura. ⁹ Most azért engeszteljétek meg az Istennek orcáját, hogy
 könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt néktek? azt mondja a Seregeknek Ura. ¹⁰
 Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem
 bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből! ¹¹ Hiszen
 napkelettől fogva napnyugotig nagy az én nevem a pogányok között, és minden helyen tömjénnel
 áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között!
 azt mondja a Seregeknek Ura. ¹² Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak

asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele útálatos. ¹³ És azt mondjátok: Ímé, mily fáradság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok, [de] hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. ¹⁴ Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím, és fogadást is tesz: mégis hitványnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!

Chapter 2

¹ Most azért néktek szól ez a parancsolat, ti papok! ² Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok, és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre!

³ Ímé, én megrontom a ti vetni való magotokat, és szemetet szórok orczáitokba, a ti ünneplésteknek szemetjét, és ahhoz hordanak ki titeket. ⁴ És megtudjátok, hogy azért adtam néktek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévível, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁵ Szövetségem volt vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki és félt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt.

⁶ Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és egyenességgel járt velem, és sokakat megtérített a bűnből. ⁷ Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. ⁸ De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁹ Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká az egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őriztétek az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel. ¹⁰ Nem egy atyánk van-é mindnyájunknak? Nem egy Isten teremtet-é minket? Miért csalja hát kiki az ő felebarátját, megrontván a mi atyáink szövetségét? ¹¹ Hűtelenné lett Júda, és útálatosság támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istennek leányát vette el. ¹² Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának. ¹³ És ezt is cselekszitek: betöltitek az Úr oltárát könyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon el szívességet a ti kezetekből. ¹⁴ És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyágot közted és a te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad

és szövetséges feleséged! ¹⁵ Nem tett ilyet egy sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való magvat. Őrizzétek meg azért a ti lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! ¹⁶ Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és [azt,] a ki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Őrizzétek meg azért lelketeket és ne csalárdkodjatok! ¹⁷ Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?

Chapter 3

¹ Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az útat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. ² De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! ³ És ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. ⁴ És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja, mint a régi napokban és előbbi esztendőknél. ⁵ Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és a kik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁶ Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg! ⁷ Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg [azokat.] Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? ⁸ Avagy az ember csalhatja-é az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. ⁹ Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! ¹⁰ Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. ¹¹ És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. ¹² És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. ¹³

¹⁴ Keményen szólatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? Azt
 mondtátok: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy
 alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? ¹⁵ Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a
 kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonosztságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az
 Istent! ¹⁶ Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy
 emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülik az ő nevét. ¹⁷ És azon a napon,
 azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a
 mint kiki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt. ¹⁸ És megtértek és meglátjátok, [hogy különbség
 van] az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálója között és a között, a ki nem szolgálja őt.

Chapter 4

¹ Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze, és [olyanná] lesz minden kevély és
 minden gonosztevő, [mint] a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek
 Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. ² És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet,
 az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a
 hízlalt tulkok. ³ És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a
 napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. ⁴ Emlékezzetek meg Mózesnek, az én
 szolgálómnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hóreben, az egész Izráelnek rendelésekül
 és ítéletekül. ⁵ Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes
 napja. ⁶ És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és
 meg ne verjem e földet átokkal.

New Testament

Matthew

Chapter 1

¹ Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv. ² Ábrahám
nemzé Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdat és testvéreit; ³ Júda nemzé Fárest és Zárát
Támártól; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; ⁴ Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb
nemzé Naássont; Naásson nemzé Sálmónt; ⁵ Sálmón nemzé Boázt Ráhábtól; Boáz nemzé Obedet
Ruthtól; Obed nemzé Isait; ⁶ Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás
feleségétől; ⁷ Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; ⁸ Asa nemzé
Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást; ⁹ Uzziás nemzé Jóathámot; Joathám
nemzé Ákházt; Ákház nemzé Ezékiást; ¹⁰ Ezékiás nemzé Manassét; Manassé nemzé Ámont;
Ámon nemzé Jósiást; ¹¹ Jósiás nemzé Jekoniást és testvéreit a babilóni fogságra vitelkor. ¹² A
babilóni fogságravitel után pedig Jekoniás nemzé Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábelt; ¹³
Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákimot; Eliákim nemzé Azort; ¹⁴ Azor nemzé Sádokot;
Sádok nemzé Akimot; Akim nemzé Eliudot; ¹⁵ Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé Matthánt;
Matthán nemzé Jákóbot; ¹⁶ Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus, a ki
Krisztusnak nevezetik. ¹⁷ Az összes nemzetség tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetség,
és Dávidtól a babilóni fogságravitelig tizennégy nemzetség, és a babilóni fogságraviteltől Krisztusig
tizennégy nemzetség. ¹⁸ A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén
Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. ¹⁹ József pedig, az
ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani.
²⁰ Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak anygala álomban megjelenék néki,
mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne
fogantatott, a Szent Lélektől van az. ²¹ Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő

szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.²² Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól:²³ Ímé a szűz fogan méhében és szűl fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten.²⁴ József pedig az álomból felszerkenvén, úgy tőn, a mint az Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé.²⁵ És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

Chapter 2

¹ A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván:² Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövének, hogy tisztességet tegyünk néki.³ Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem.⁴ És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie?⁵ Azok pedig mondának néki: A júdeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta:⁶ És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, a ki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt.⁷ Ekkor Heródes titkon hivatván a bölcseket, szorgalmasan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét.⁸ És elküldvén őket Bethlehembe, monda nékik: Elmenvén, szorgalmasan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek néki.⁹ Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, a míg odaérvén, megáll a hely fölött, a hol a gyermek vala.¹⁰ És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.¹¹ És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitérvén, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát.¹² És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba.¹³ Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Egyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket.¹⁴ Ő pedig fölkelvén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Egyiptomba távozék.¹⁵ És ott vala egész a Heródes haláláig,

hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, a ki így szólt: Égyiptomból hívtam ki az
 én fiamat. ¹⁶ Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és
 kiküldvén, megölete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől
 és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bölcsektől. ¹⁷ Ekkor teljesedék be,
 a mit Jeremiás próféta mondott, a midőn így szólt: ¹⁸ Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok
 keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek. ¹⁹ Mikor
 pedig Heródes meghalt, ímé az Úrnak angyala megjelenék álomban Józsefnek Égyiptomban. ²⁰
 Mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredj az Izráel földre; mert meghaltak,
 a kik a gyermeket halálra keresik vala. ²¹ Ő pedig felkelvén, magához vevé a gyermeket és annak
 anyját, és elméne Izráel földre. ²² Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik,
 Heródesnek, az ő atyjának helyén, nem mert vala oda menni, hanem minthogy álomban meginteték,
 Galilea vidékeire tére. ²³ És oda jutván, lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit
 a próféták mondtak, hogy názáretinek fog neveztetni.

Chapter 3

¹ Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, a ki prédikál vala Júdea pusztájában. ²
 És ezt mondja vala: Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa. ³ Mert ez az, a kiről
 Ésaiás próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és
 egyengessétek meg az ő ösvényeit. ⁴ Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőrv
 vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz. ⁵ Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az
 egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. ⁶ És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében,
 vallást tevén az ő bűneikről. ⁷ Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan
 mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérgek kígyóknak fajzatai! Kicsoda
 intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete? ⁸ Teremjete
 hát megtéréshez illő gyümölcsöket. ⁹ És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám
 a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.
¹⁰ A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem

terem, kivágattatik és tűzre vették.¹¹ Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de a ki utánam jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.¹² A kinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérûjét; és az ő gabonáját csûrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.¹³ Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa.¹⁴ János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nekem kell általad megkeresztelkednem, és te jössz én hozzám?¹⁵ Jézus pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki.¹⁶ És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkoznak néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájőni mintegy galambot és ő reá szállani.¹⁷ És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

Chapter 4

¹ Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessek az ördögtől.² És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék.³ És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.⁴ Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik.⁵ Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére.⁶ És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felöled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.⁷ Mondta néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet.⁸ Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét,⁹ És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.¹⁰ Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.¹¹ Ekkor elhagyá őt az ördög. És ímé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki.¹² Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába;¹³ És odahagyva Názaretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain;¹⁴ Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott,

így szólván: ¹⁵ Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok
 Galileája, ¹⁶ A nép, a mely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében
 és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támada. ¹⁷ Ettől fogva kezdé Jézus prédikálni, és
 ezt mondani: Térjete meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa. ¹⁸ Mikor pedig a galileai
 tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrást az ő
 testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának. ¹⁹ És monda nékik: Kövessetek
 engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok. ²⁰ Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat,
 követék őt. ²¹ És onnan tovább menve, láta más két testvért, Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost
 amannak testvérét, a mint a hajóban atyjukkal Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket.
²² Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat, követék őt. ²³ És bejárá Jézus az egész
 Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangyéliomát, és gyógyítva
 a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. ²⁴ És elterjede az ő híre egész Síríában:
 és hozzávivék mindazokat, a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlődöket,
 ördögösöket, holdkórosokat és gutautötteket; és meggyógyítja vala őket. ²⁵ És nagy sokaság
 követé őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

Chapter 5

¹ Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az
 ő tanítványai. ² És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván: ³ Boldogok a lelki szegények:
 mert övék a mennyeknek országa. ⁴ Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak. ⁵
 Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet. ⁶ Boldogok, a kik éheznek és szomjúhozzák
 az igazságot: mert ők megelégttetnek. ⁷ Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.
⁸ Boldogok, a kiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják. ⁹ Boldogok a békességre igyekezők:
 mert ők az Isten fiainak mondatnak. ¹⁰ Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért:
 mert övék a mennyeknek országa. ¹¹ Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket
 és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. ¹² Örüljete és örvendezzete, mert

a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik elöttetek voltak.
13

Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megfizetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután
14
semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem

15
rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy
16
a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak. Úgy fényljék a ti
világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei

17
Atyátokat. Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem
18
jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az
ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden

19
be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy
tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy

20
tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen. Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok
nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen sem mehettek be a mennyeknek

21
országába. Hallottátok, hogy megmondattott a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az ítéletre.

22
Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az
ítéletre: a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: a ki pedig ezt

23
mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüze. Azért, ha a te ajándékokat az oltárra viszed és ott

24
megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt
a te ajándékokat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te

25
ajándékokat. Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged
valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne

26
vessen téged. Bizony mondom néked: ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig.

27
Hallottátok, hogy megmondattott a régieknek: Ne paráználkodjál! 28 Én pedig azt mondom
néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő

29
szívében. Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól;
mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára

30
vettessék. És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vedd el magadtól; mert
jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.

31
Megmondattott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon neki elválásról való levelet. 32 Én
pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt;

és a ki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik. ³³ Ismét hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet. ³⁴ Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek; se az égre, mert az az Istennek királyi széke; ³⁵ Se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa; ³⁶ Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé; ³⁷ Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon. ³⁸ Hallottátok, hogy megmondattok: Szemet szemért és fogat fogért. ³⁹ Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. ⁴⁰ És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. ⁴¹ És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. ⁴² A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. ⁴³ Hallottátok, hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. ⁴⁴ Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. ⁴⁵ Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. ⁴⁶ Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é? ⁴⁷ És ha csak a ti atyátokfiaiát köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképen cselekesznek-é? ⁴⁸ Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Chapter 6

¹ Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. ² Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. ³ Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; ⁴ Hogy a te alamizsnád

titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. ⁵ És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegeletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. ⁶ Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. ⁷ És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. ⁸ Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. ⁹ Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; ¹⁰ Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. ¹¹ A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. ¹² És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; ¹³ És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen! ¹⁴ Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. ¹⁵ Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. ¹⁶ Mikor pedig bőjtöltök, ne legyen komor a nézésetek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják arczukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bőjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat. ¹⁷ Te pedig mikor bőjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg; ¹⁸ Hogy ne az emberek lássák bőjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. ¹⁹ Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsa és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják; ²⁰ Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsa, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. ²¹ Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. ²² A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. ²³ Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?! ²⁴ Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. ²⁵ Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjete. Avagy nem több-é az

élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? ²⁶ Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? ²⁷ Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszszal? ²⁸ Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; ²⁹ De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. ³⁰ Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? ³¹ Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? ³² Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. ³³ Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. ³⁴ Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

Chapter 7

¹ Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek. ² Mert a milyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek. ³ Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre? ⁴ Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? ⁵ Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből! ⁶ Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket. ⁷ Kérjetez és adatik néktek; keressetez és találtok; zörgessetez és megnyittatik néktek. ⁸ Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. ⁹ Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki? ¹⁰ És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e néki? ¹¹ Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?!

12 A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek
 azokkal; mert ez a törvény és a próféták. 13 Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és
 széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. 14 Mert szoros az
 a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt. 15
 Őrizkedjétek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó
 farkasok. 16 Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a
 bojtorjánról fügét? 17 Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz
 gyümölcsöt terem. 18 Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.
 19 Minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. 20 Azért az ő
 gyümölcsseikről ismeritek meg őket. 21 Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen
 be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. 22 Sokan mondják
 majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben
 űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? 23 És akkor vallást
 teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők. 24 Valaki azért
 hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a
 kősziklára építette az ő házát: 25 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és
 beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építettett. 26 És valaki hallja én
 tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fővényre
 építette házát: 27 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a
 házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása. 28 És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket,
 29 álmélkodik vala a sokaság az ő tanításán: Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van,
 és nem úgy, mint az írástudók.

Chapter 8

1 Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt. 2 És ímé eljövén egy bélpoklos,
 leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. 3 És kinyújtván kezét, megilleté

4
 őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága. És monda néki
 Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az
 5
 ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyosságul nékik. Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba,
 6
 egy százados méne hozzá, kérvén őt, És ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutautóttan
 7
 fekszik, és nagy kínokat szenved. És monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. És
 8
 felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak
 9
 szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok,
 és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másíknak: Jöszte, és
 10
 eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozáék,
 és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy
 11
 hitet. De mondom néktek, hogy sokan eljönék napkeletről és napnyugatról, és letelepednek
 12
 Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: Ez ország fiai pedig kivettetnek a
 13
 külső sötétségre; holott léssen sírás és fogaknak csikorgatása. És monda Jézus a századosnak:
 14
 Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgálja abban az órában.
 15
 És bemenvén Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas. És illeté annak kezét,
 16
 és elhagyta őt a láz; és fölkele, és szolgálá nékik. Az est beálltával pedig vivének hozzá sok
 17
 ördöngöst, és egy szóval kiűzé a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; Hogy
 beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő
 18
 hordozta a mi betegségünket. Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, parancsolá,
 19
 hogy menjenek a túlsó partra. És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek
 20
 téged, akárhova mégy. És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak
 21
 fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani. Egy másik pedig az ő tanítványai közül
 22
 monda néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.
 Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat.
 23
 És mikor a hajóra szállt vala, követék őt az ő tanítványai. És ímé nagy háborgás lön a
 24
 tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ő pedig aluszik vala. És az ő
 25
 tanítványai hozzámenvén, felkölték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk.
 26
 És monda nékik: Mit féltetek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá a szeleket és a tengert,

és lőn nagy csendesség.²⁷ Az emberek pedig elcsodálkoznak, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki.²⁸ És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadarénusok tartományába, két ördögös ment eléje, a sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmenni azon az úton.²⁹ És ímé kiáltának mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?³⁰ Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala.³¹ Az ördögök pedig kéri vala őt mondván: Ha kiűzesz minket, engedd meg nekünk, hogy ama disznónyájba mehessünk!³² És monda nekik: Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és ímé az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda vesze a vízben.³³ A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adának mindent, azokat is, a mik az ördögösökkel történtek vala.³⁴ És ímé az egész város kiméne Jézus elébe; és mihelyt meglátták, kéri őt, hogy távozzék az ő határukból.

Chapter 9

¹ És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába. ² És ímé hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látva Jézus azoknak hitét, monda a gutaütötteknek: Bízál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid. ³ És ímé némelyek az írástudók közül mondának magukban: Ez káromlást szól. ⁴ És Jézus, látva az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? ⁵ Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj? ⁶ Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütötteknek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza. ⁷ És az felkelvén, haza méne. ⁸ A sokaság pedig ezt látván, elálmélkodék, és dicsőíté az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek. ⁹ És mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé őt. ¹⁰ És lőn, a mikor ő letelepedék a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. ¹¹ És látva ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? ¹² Jézus pedig ezt hallván, monda nekik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.

13 Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre. ¹⁴ Akkor a János tanítványai jövének hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat bőjtölünk, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? ¹⁵ És monda nékik Jézus: Vajjon szomorkodhatik-é a násznép a míg velök van a vőlegény? de eljönnek a napok, a mikor elvétetik tőlök a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak. ¹⁶ Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. ¹⁷ Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad. ¹⁸ Mikor ezeket mondá nékik, ímé egy főember eljövén leborula előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. ¹⁹ És felkelvén Jézus követé őt tanítványaival együtt. ²⁰ És ímé, egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala, hozzájárulván hátulról, illeté az ő ruhájának szegélyét. ²¹ Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok. ²² Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízzál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában. ²³ És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot, ²⁴ Monda nékik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. ²⁵ Mikor pedig a sokaság eltávolították, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt. ²⁶ És elterjede ez a hír abban az egész tartományban. ²⁷ És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia! ²⁸ Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram. ²⁹ Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint. ³⁰ És megnyilatkozának azoknak szemei; és rájok parancsola Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja! ³¹ Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő hírét abban az egész tartományban. ³² Mikor pedig azok elmentek vala, ímé egy ördögös néma embert hozának néki. ³³ És az ördögöt kiűzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izráelben! ³⁴ A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. ³⁵ És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat,

tanítván azoknak zsinagógaiban, és hirdetvén az Isten országának evangyéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között.³⁶ Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.³⁷ Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés.³⁸ Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

Chapter 10

¹ És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget.² A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére;³ Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak;⁴ Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, a ki el is árulta őt.⁵ Ezt a tizenkettőt küldé ki Jézus, és megparancsolá nékik, mondván: Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritánusok városába ne menjetek be;⁶ Hanem menjetek inkább Izráel házának eltévelyedett juhaihoz.⁷ Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa.⁸ Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.⁹ Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erszényetekbe,¹⁰ Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálczát; mert méltó a munkás az ő táplálékára.¹¹ A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, a míg tovább mehettek.¹² Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt.¹³ És ha méltó a ház, szálljon a ti békességték reá; ha pedig nem méltó, a ti békességték rátok térjen vissza.¹⁴ És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le.¹⁵ Bizony mondom néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak.¹⁶ Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok.¹⁷ De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket;¹⁸ És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosságul ő magoknak és a pogányoknak.

19

De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. ²⁰ Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti

Atyátoknak Lelke az, a ki szól ti bennetek. ²¹ Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket. ²² És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt

az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik. ²³ Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondom néktek: be sem járjátok Izráel városait,

míg az embernek Fia eljövend. ²⁴ Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál.

²⁵ Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a házigazdát

Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő házanépét?! ²⁶ Azért ne féljetez tőlök. Mert nincs oly

rejtett dolog, a mi napfényre ne jőne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék. ²⁷ A mit néktek a sötétben

mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek. ²⁸

És ne féljetez azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetez

inkább, a ki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában. ²⁹ Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül!

³⁰ Néktek pedig még a fejetez hajszájai is mind számon vannak. ³¹ Ne féljetez azért; ti sok

verebecskenél drágábbak vagytok. ³² Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is

vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; ³³ A ki pedig megtagad engem az emberek előtt,

én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. ³⁴ Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.

³⁵ Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja,

a meny és az ő napa közt; ³⁶ És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. ³⁷ A ki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és

leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám. ³⁸ És a ki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy

nem követ engem, nem méltó én hozzám. ³⁹ A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti

az ő életét én érettem, megtalálja azt. ⁴⁰ A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem

befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. ⁴¹ A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának

jutalmát veszi; és a ki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; ⁴² És a ki inni

ád egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.

Chapter 11

¹ És lőn, mikor elvégeze Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban. ² János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, ³ Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk? ⁴ És felelvén Jézus, monda nékik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok: ⁵ A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangyéliom hirdettetik; ⁶ És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik. ⁷ Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezdé Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat? ⁸ Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. ⁹ Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom néktek, prófétánál is nagyobb! ¹⁰ Mert ő az, a kiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti előtted a te útadat. ¹¹ Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál. ¹² A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt. ¹³ Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala. ¹⁴ És, ha be akarjátok venni, Illés ő, a ki eljövendő vala. ¹⁵ A kinek van füle a hallásra, hallja. ¹⁶ De kihez hasonlítsam ezt a nemzetséget? Hasonlatos a gyermekekhez, a kik a piacon ülnek, és kiáltoznak az ő társaiknak, ¹⁷ És ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok. ¹⁸ Mert eljött János, a ki sem eszik, sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne. ¹⁹ Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják: Ímé a nagy étü és részeges ember, a vámszedők és bûnösök barátja! És igazoltaték a bölcsesség az ő fiaitól. ²⁰ Ekkor elkezdé szemökre hányni ama városoknak, a melyekben legtöbb

csodái lőnek, hogy nem tértek vala meg: ²¹ Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. ²² De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek. ²³ Te is Kapernaum, a ki az édig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. ²⁴ De mondom néktek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néked. ²⁵ Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. ²⁶ Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem. ²⁷ Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. ²⁸ Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket. ²⁹ Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. ³⁰ Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.

Chapter 12

¹ Abban az időben a vetéseken át haladt Jézus szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek, és kezdték a kalászokat tépni és enni. ² Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. ³ Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? ⁴ Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? ⁵ Vagy nem olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? ⁶ Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt. ⁷ Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat. ⁸ Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. ⁹ És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba. ¹⁰ És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdeék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon

gyógyítani? hogy vádolhassák őt.¹¹ Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a
 kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?
¹² Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.¹³
 Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lön, mint a
¹⁴ másik.¹⁴ A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt.¹⁵
 Jézus pedig észrevévén ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala
 mindnyájokat;¹⁶ És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék;¹⁷ Hogy beteljesedjék Ésaiás
 próféta mondása, a ki így szólt:¹⁸ Ímé az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmezem, a
 kiből az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak.¹⁹ Nem
 verseng, és nem kiált; az utczákon senki nem hallja szavát.²⁰ A megrepedezett nádat nem töri el,
 és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet.²¹ És az ő nevében
 reménykednek majd a pogányok.²² Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak ő eléje; és
 meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala.²³ És elálmélkodék az
 egész sokaság, és monda: Vajjon nem ez-é Dávidnak ama Fia?²⁴ A farizeusok pedig ezt hallván,
 mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.²⁵ Jézus
 pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik,
 elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.²⁶ Ha pedig a
 Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa?²⁷ És
 ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a
 ti bíráitok.²⁸ Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett
 hozzátok az Isten országa.²⁹ Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja
 el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házát?³⁰ A ki
 velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol.³¹ Azt mondom azért néktek:
 Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik
 meg az embereknek.³² Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent
 Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik.³³ Vagy legyetek jó
 fák, és teremjetez jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetez romlott gyümölcsöt;
 mert gyümölcséről ismerik meg a fát.³⁴ Mérgetes kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattok jókat,

holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj.³⁵ A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.³⁶ De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.³⁷ Mert a te beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak.³⁸ Ekkor felelének néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnánk látni te tőled.³⁹ Ő pedig felelvén, monda nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele.⁴⁰ Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.⁴¹ Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál.⁴² Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcseségét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál.⁴³ Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál:⁴⁴ Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt.⁴⁵ Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is.⁴⁶ Mikor pedig még szóla a sokaságnak, ímé az ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni.⁴⁷ És monda néki valaki: Ímé a te anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled.⁴⁸ Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim?⁴⁹ És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim!⁵⁰ Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

Chapter 13

¹ Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett.² És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala.³ És sokat

beszéle nékik példázatokban, mondván: Ímé kiméne a magvető vetni, ⁴ És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. ⁵ Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. ⁶ De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott. ⁷ Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. ⁸ Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. ⁹ A kinek van füle a hallásra, hallja. ¹⁰ A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban? ¹¹ Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. ¹² Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van. ¹³ Azért szólok velők példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. ¹⁴ És beteljesedék rajtok Ésaías jóvendölése, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjete: ¹⁵ Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. ¹⁶ A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak. ¹⁷ Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallotok, és nem hallották. ¹⁸ Ti halljátok meg azért a magvető példázatát. ¹⁹ Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre esett. ²⁰ A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és mindjárt örömmel fogadja; ²¹ De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik. ²² A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem. ²³ A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a ki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. ²⁴ Más példázatot is adott eléjök, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett; ²⁵ De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és

²⁶ konkolyt vete a búza közé, és elméne. Mikor pedig felnevedék a vetés, és gyümölcsöt terme,
²⁷ akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy
²⁸ nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? Ő pedig monda
²⁹ nekik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy
³⁰ elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt,
³¹ azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az
³² aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt,
³³ és kössétek kékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé. Más
³⁴ példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet
³⁵ vévén az ember, elvete az ő mezejében; A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő,
³⁶ nagyobb a veteményeknél, és fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészket
³⁷ raknak ágain. Más példázatot is mondott nekik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz,
³⁸ a melyet vévén az asszony, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. Mind
³⁹ ezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nekik,
⁴⁰ Hogy beteljék a mit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitarom,
⁴¹ amik e világ alapítása óta rejtve valának. Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba.
⁴² És az ő tanítványai hozzáménének, mondván: Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról
⁴³ való példázatot. Ő pedig felelvén monda nekik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia;
⁴⁴ A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai.
⁴⁵ Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig
⁴⁶ az angyalok. A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak
⁴⁷ végén. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat
⁴⁸ mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, És bevetik őket a tüzes kemenczébe: ott
⁴⁹ léssen sírás és fogcsikorgatás. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában.
⁵⁰ A kinek van füle a hallásra, hallja. Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben
⁵¹ elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömeben elmegy és
⁵² eladván mindenét a miye van, megveszi azt a szántóföldet. Ismét hasonlatos a mennyeknek
⁵³ országa a kereskedőhöz, a ki igazgyöngyöket keres; A ki találván egy drágagyöngyre, elméne,

és mindenét eladván a mije volt, megvevé azt.⁴⁷ Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott;⁴⁸ Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták.⁴⁹ Így lesz a világ végén is: Eljönnek majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül.⁵⁰ És a tüzes kemenczébe vetik őket; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.⁵¹ Monda nékik Jézus: Megértettétek-e mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram.⁵² Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, a ki őt és újat hoz elő az ő éléstárából.⁵³ És lőn, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat, elméne onnan.⁵⁴ És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagógájukban, annyira, hogy álmélgodnak és ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcsesség és az erők?⁵⁵ Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsnak, Simonnak és Júdásnak?⁵⁶ És az ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek?⁵⁷ És megbotránkoznak vala ő benne. Jézus pedig monda nékik: Nincsen próféta tisztesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában.⁵⁸ Nem is tőn ott sok csodát, az ő hitetlenségök miatt.

Chapter 14

¹ Abban az időben hírének hallá Heródes negyedes fejedelem Jézusnak, ² És monda szolgálainak: Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne az erők. ³ Mert Heródes elfogatta vala Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ő testvérének, Fülöpnek feleségéért. ⁴ Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad néked övele élned. ⁵ De mikor meg akarta öletni, félt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala őt. ⁶ Hanem mikor a Heródes születése napját ünnepelek, tánczola a Heródiás leánya ő előttük, és megtetszék Heródesnek; ⁷ Azért esküvéssel fogadá, hogy a mit kér, megadja néki. ⁸ A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nékem egy tálban a Keresztelő János fejét. ⁹ És megszorodék a király, de esküjéért és a vendégek miatt parancsolá, hogy adják oda. ¹⁰ És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlöczben. ¹¹ És előhozák az ő fejét egy tálban, és adák a leánynak; az pedig vivé

¹² az ő anyjának. És előjövén az ő tanítványai, elvivék a testet, és eltemeték azt; és elmenvén,
¹³ megjelenték Jézusnak. És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy pusztá helyre
egyedül. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követé őt a városokból. ¹⁴ És kimenvén Jézus, látá
¹⁵ nagy sokaságot, és megszaná őket, és azoknak betegeit meggyógyítá. Mikor pedig estveledék,
hozzá menének az ő tanítványai, mondván: Pusztá hely ez, és az idő már elmúlt; bocsásd el a
¹⁶ sokaságot, hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget. Jézus pedig monda
¹⁷ nékik: Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniök. Azok pedig mondának néki: Nincsen
¹⁸ itt, csupán öt kenyérünk és két halunk. Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzám. ¹⁹ És
mikor megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vevé az öt kenyeret és két halat, és
szemeit az égre emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyeret, adá a tanítványoknak, a
²⁰ tanítványok pedig a sokaságnak. És mindnyájan evének, és megelégedének; és felszedék a
²¹ maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának
²² férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. És mindjárt kényszeríté Jézus az ő tanítványait,
²³ hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot. És
a mint elbocsátá a sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestveledék,
²⁴ egyedül vala ott. A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy
²⁵ a szél szembe fújt vala. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren
²⁶ járván. És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez
²⁷ kísértet; és a félelem miatt kiáltozának. De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízmatok;
²⁸ én vagyok, ne féljete! Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy
²⁹ hozzád mehessenek a vizeken. Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a
³⁰ vizeken, hogy Jézushoz menjen. De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala
³¹ merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem! Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét,
³² megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél? És a mikor beléptek a hajóba,
³³ elállt a szél. A hajóban levők pedig hozzámenvén, leborulának előtte, mondván: Bizony, Isten
³⁴ Fia vagy! És általkelvén, eljutának Genezáret földére. ³⁵ És mikor megismerték őt annak a
³⁶ helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozának; És

kérik vala őt, hogy csak az ő ruhájának peremét illethessék. És a kik illeték vala, mindnyájan meggyógyulának.

Chapter 15

¹ Akkor írástudók és farizeusok jönnek vala Jézushoz, Jeruzsálemből, mondván: ² Miért hágják ³ át a te tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak. ⁴ Ő pedig felelvén monda nékik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon. ⁵ Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyjának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetek, az olyan akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját. ⁶ És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. ⁷ Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: ⁸ Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. ⁹ Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. ¹⁰ És előszólván a sokaságot, monda nékik: Halljátok és értsétek meg: ¹¹ Nem az fertőzteti meg az embert, a mi a szájon bemegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzteti meg az embert. ¹² Akkor hozzájárulván az ő tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak? ¹³ Ő pedig felelvén, monda: Minden plánta, a melyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik. ¹⁴ Hagyjátok őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezeti a vakot, mind a ketten a verembe esnek. ¹⁵ Péter pedig felelvén, monda néki: Magyarázd meg nekünk ezt a példázatot. ¹⁶ Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é még? ¹⁷ Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegy, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe vettetik? ¹⁸ A mik pedig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert. ¹⁹ Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyosságok, káromlások. ²⁰ Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzteti meg az embert. ²¹ És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére. ²² És ímé egy kananeus asszony jövéen ki abból a tartományból, kiált vala

néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik. ²³
 Ő pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai hozzá menvén, kérik vala őt, mondván:
 Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. ²⁴ Ő pedig felelvén, monda: Nem küldettem, csak az Izráel
 házának elveszett juhaihoz. ²⁵ Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy
 segítségül nékem! ²⁶ Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek
 vetni. ²⁷ Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, a mik
 az ő uroknak asztaláról aláhullanak. ²⁸ Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te
 hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.
²⁹ És onnét távozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle. ³⁰ És
 nagy sokaság megy vala hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok
 egyebeket, és odahelyezék őket a Jézus lábai elé; és meggyógyítá őket, ³¹ Úgy hogy a sokaság
 álmélkodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok
 látnak: és dicsőíték Izráel Istenét. ³² Jézus pedig előszólítván az ő tanítványait, monda: Szánakozom
 e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem
 akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek az úton. ³³ És mondának néki az ő
 tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyerünk, hogy megelégtünk ily nagy sokaságot?
³⁴ És monda nékik Jézus: Hány kenyeretek van? Ők pedig mondának: Hét, és néhány halunk. ³⁵
 És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. ³⁶ És vevén a hét kenyeret és a halakat,
 és hálákat adván, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷ És
 mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral. ³⁸ A
 kik pedig ettek vala, négyezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. ³⁹ És
 elbocsátván a sokaságot, beszálla a hajóba, és elméne Magdala hatáiraiba.

Chapter 16

¹ És hozzá menvén a farizeusok és sadduceusok, kísértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik
 mennyei jelt. ² Ő pedig felelvén, monda nékik: Mikor estveledik, azt mondjátok: Szép idő lesz;
 mert veres az ég. ³ Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók, az ég

⁴ ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik néki jel, hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elméne.

⁵ És az ő tanítványai a tulsó partra menvén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. ⁶ Jézus pedig monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjete a farizeusok és sadduceusok kovászatól. ⁷ Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Nem hoztunk kenyeret magunkkal. ⁸ Jézus pedig megértvén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok magatok között óh kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztatok magatokkal?! ⁹ Mégsem értitek-é, nem is emlékeztek-é az ötezernek öt kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? ¹⁰ Sem a négyezernek hét kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? ¹¹ Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondtam néktek, hogy őrizkedjete a farizeusok és sadduceusok kovászatól!? ¹² Ekkor értették meg, hogy nem arról szólott, hogy a kenyér kovászatól, hanem hogy a farizeusok és sadduceusok tudományától őrizkedjenek. ¹³ Mikor pedig Jézus Cézárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? ¹⁴ Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. ¹⁵ Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? ¹⁶ Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. ¹⁷ És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. ¹⁸ De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kösziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. ¹⁹ És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen. ²⁰ Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus. ²¹ Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálemben kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni. ²² És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled. ²³ Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. ²⁴ Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. ²⁵ Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő

életét én érettem, megtalálja azt. ²⁶ Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? ²⁷ Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint. ²⁸ Bizony mondom néktek: Azok között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem kóstonják meg a halált, a míg meg nem látják az embernek Fiát eljöni az ő országában.

Chapter 17

¹ És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. ² És elváltak előttök, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség. ³ És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele. ⁴ Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. ⁵ Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lőn a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. ⁶ És a tanítványok a mint ezt hallák, arcra esének és igen megrémülének. ⁷ Jézus pedig hozzájuk menvén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljete! ⁸ Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül. ⁹ És mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból. ¹⁰ És megkérdezék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönie? ¹¹ Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít; ¹² De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük. ¹³ Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik. ¹⁴ És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá, térdre esvén ő előtte, ¹⁵ És mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. ¹⁶ És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. ¹⁷ Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! vajjon meddig leszek veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt

ide nékem. ¹⁸ És megdorgálá őt Jézus, és kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva. ¹⁹ Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? ²⁰ Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. ²¹ Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és böjtölés által. ²² Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nékik Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik; ²³ És megölik őt, de harmadnapon föltámad. És felettébb megszomorodának. ²⁴ Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a két drakma-szedők Péterhez menének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a két drakmát? ²⁵ Monda: Igen. És mikor beméne a házba, megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől? ²⁶ Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. ²⁷ De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azt kivévén, add oda nékik én érettem és te éretted.

Chapter 18

¹ Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajjon ki nagyobb a mennyeknek országában? ² És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, ³ És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába. ⁴ A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. ⁵ És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. ⁶ A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. ⁷ Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. ⁸ Ha pedig a te kezed vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre. ⁹ És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd

ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel
vettetned a gyehenna tüze. ¹⁰ Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok;
mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám
orczáját. ¹¹ Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala. ¹² Mit gondoltok?
Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet
nem hagyja-é ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyedett? ¹³ És ha
történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczen,
a mely el nem tévelyedett. ¹⁴ Ekképen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen
e kicsinyek közül. ¹⁵ Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem
között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; ¹⁶ Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé
még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. ¹⁷ Ha
azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted
olyan, mint a pogány és a vámszedő. ¹⁸ Bizony mondom néktek: A mit megköttök a földön, a
mennyben is kötve lészen; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen. ¹⁹ Ismét,
mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit
csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. ²⁰ Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek
az én nevemben, ott vagyok közöttük. ²¹ Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet
az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? ²² Monda néki
Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. ²³ Annakokáért
hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgálival. ²⁴ Mikor
pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer tálentommal vala adós. ²⁵ Nem tudván
pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a
mije vala, és fizessenek. ²⁶ Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram,
légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. ²⁷ Az úr pedig megszánván azt a szolgát,
elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. ²⁸ Kimenvén pedig az a szolga, találkozik egygyel
az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala,
mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. ²⁹ Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé,
könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. ³⁰ De ő

nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik.³¹ Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala.³² Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem:³³ Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad?³⁴ És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik.³⁵ Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.

Chapter 19

¹ És lön, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba a Jordánon túl;² És követé őt nagy sokaság, és meggyógyítá ott őket.³ És hozzá menének a farizeusok, kisértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani?⁴ Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonynyá teremté őket,⁵ És ezt monda: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.⁶ Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza.⁷ Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt?⁸ Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.⁹ Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha parázñaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.¹⁰ Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni.¹¹ Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott.¹² Mert vannak heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért.¹³ A ki beveheti, vegye be. Ekkor kis gyermekeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala azokat.¹⁴ Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne

tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa.¹⁵ És kezeit
 reájuk vetvén, eltávozék onnét.¹⁶ És ímé hozzá jövéen egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót
 cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?¹⁷ Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak?
 Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.
¹⁸ Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamis
 tanubizonyságot ne tégy;¹⁹ Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint magadat.
²⁰ Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még
 bennem?²¹ Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyondodat, és oszd ki a
 szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jér és kövess engem.²² Az ifjú pedig e beszédet
 hallván, elméne megszorodva; mert sok jóságáa vala.²³ Jézus pedig monda az ő tanítványainak:
 Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába.²⁴ Ismét
 mondom pedig néktek: Könnyebb a tevének a tû fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten
 országába bejutni.²⁵ A tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélkodnak vala, mondván:
 Kicsoda üdvözülhet tehát?²⁶ Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknél ez lehetetlen,
 de Istennél minden lehetséges.²⁷ Akkor felelvén Péter, monda néki: Ímé, mi elhagytunk mindent
 és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?²⁸ Jézus pedig monda nékik: Bizony mondom néktek,
 hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének
 királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélitek az Izráel tizenkét nemzetségét.
²⁹ És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőttestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy
 feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és
 örökség szerint nyer örök életet.³⁰ Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.

Chapter 20

¹ Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy
 munkásokat fogadjon az ő szölejébe.² Megszerződév pedig a munkásokkal napi tíz pénzben,
 elküldé őket az ő szölejébe.³ És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a

4 piaczon álltak vala. És monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom
 5 néktek. Azok pedig elmenének. Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen
 6 cselekedék. Tizenegy óra tájban is kimenvén, találta másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és
 7 monda nékik: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván? Mondának néki: Mert senki sem
 fogadott meg minket. Monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok.
 8 Mikor pedig beestvedék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő a munkásokat,
 9 és add ki nékik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőig. És jövén a tizenegyórások, fejenként
 10 tíz-tíz pénzt vőnek. Jövén azután az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is
 11 tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, 12
 Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik
 13 a napnak terhét és hőségét szenvedtük. Ő pedig felelvén, monda azok közül egynek: Barátom,
 14 nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződöttél-é meg velem? Vedd,
 15 a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsóknak is annyit akarok adni, mint néked. Avagy
 nem szabad-é nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert
 16 én jó vagyok? Ekképen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a
 17 hivatalosok, de kevesen a választottak. És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálembe, útközben
 18 csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nékik: Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és
 19 az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra kárhoztatják őt, És a pogányok
 20 kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszítsék; de harmadnap feltámad.
 Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván és kérvén ő tőle
 21 valamit. Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam üljön
 22 a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. Jézus pedig felelvén, monda:
 Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom? és
 megkeresztelkedhetek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? Mondának néki:
 23 Meg. És monda nékik: Az én poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel
 én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én
 24 dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elkészítette. És hallva ezt a tíz,
 25 megboszankodék a két testvérré. Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a

pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. ²⁶ De ne így legyen
 közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; ²⁷ És a ki közöttetek első
 akar lenni, legyen a ti szolgátok. ²⁸ Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki
 szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. ²⁹ És mikor Jerikóból
 távoznak, nagy sokaság követé őt. ³⁰ És ímé, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván, hogy
 Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! ³¹ A sokaság
 pedig dorgálja vala őket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltnak vala, mondván: Uram,
 Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! ³² És megállván Jézus, megszólítá őket és monda: Mit akartok,
 hogy cselekedjem veletek? ³³ Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljanak a mi szemeink. ³⁴
 Jézus pedig megszárván őket, illeté az ő szemeiket; és szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt.

Chapter 21

¹ És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor
 elkülde Jézus két tanítványt, ² És monda nékik: Menjetek ebbe a faluba, a mely előttetek van, és
 legott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide
 nékem. ³ És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott
 el fogja bocsátani őket. ⁴ Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így
 szólott: ⁵ Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jő néked a te királyod, alázatosan és számaron
 ülve, és teherhordozó számarának vemhén. ⁶ A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén,
 a mint Jézus parancsolta vala nékik, ⁷ Elhozák a szamarat és annak vemhét, és felső ruháikat rájuk
 teríték, és ráüle azokra. ⁸ A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig
 a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra. ⁹ Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált
 vala, mondván: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! Hozsánna a
 magasságban! ¹⁰ És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván:
 Kicsoda ez? ¹¹ A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. ¹² És beméne
 Jézus az Isten templomába, és kiüzé mindazokat, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban;

és a pénzváltók asztalait és a galambárosok székeit felforgatá. ¹³ És monda nékik: Meg van írva: ¹⁴ Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek. És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá őket. ¹⁵ A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondták vala: Hozsánna a Dávid fiának; haragra gerjedének, ¹⁶ És mondának néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nékik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szerezteél dicsőséget? ¹⁷ És ott hagyván őket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel. ¹⁸ Reggel pedig, a városba visszajövet, megéhezék. ¹⁹ És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem találta azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa azonnal elszárada. ²⁰ És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván: Hogyan száradt el a fügefa oly hirtelen? ²¹ Jézus pedig felelvén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; ²² És a mit könyörgésteekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hiszték. ²³ És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint tanít vala, mondván: ²⁴ Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat? Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. ²⁵ A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja majd nekünk: Miért nem hittetek tehát néki? ²⁶ Ha pedig azt mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost mindnyájan prófétának tartják. ²⁷ És felelvén Jézusnak, mondának: Nem tudjuk. Mondá nékik ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. ²⁸ De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. ²⁹ Az pedig felelvén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. ³⁰ A másikhöz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. ³¹ E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: Az első. Mondá nékik Jézus: Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. ³² Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti

pedig, a kik ezt láttatok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki. ³³ Más példázatot halljatok: Vala egy házigazda, a ki szőlőt plántála, és azt gypûvel körülvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. ³⁴ Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét. ³⁵ És a munkások megfогván az ő szolgálait, az egyiket megverék, a másikat megöleék, a harmadikat pedig megkövezék. ³⁶ Ismét küldé más szolgálait, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekedének. ³⁷ Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. ³⁸ De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét. ³⁹ És megfогván őt, kiveték a szőlőn kívül és megöleék. ⁴⁰ Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? ⁴¹ Mondának néki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében. ⁴² Monda nékik Jézus: Sohasem olvastátok-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. ⁴³ Annakokáért mondom néktek, hogy elvételik tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, a mely megtermi annak gyümölcsét. ⁴⁴ És a ki e köre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. ⁴⁵ És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. ⁴⁶ És mikor meg akarák őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

Chapter 22

¹ És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: ² Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. ³ És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljöni. ⁴ Ismét küldé más szolgálait, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. ⁵ De azok nem törödvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; ⁶ A többiek pedig megfогván az ő szolgálait, bántalmazák és megöleék őket. ⁷ Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait

8 fölégeté. Akkor monda az ő szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem
9 valának méltók. Menjétek azért a keresztútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe.
10 És kimenvén azok a szolgálak az útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és
11 gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy
12 megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája. És monda
13 neki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. Akkor
14 monda a király a szolgálknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső
15 sötétségre; ott léssen sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a
16 választottak. Ekkor a farizeusok elmenvén, tanácsot tartának, hogy szóval ejtsék őt törbe.
17 És elküldék hozzá tanítványaikat a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk,
18 hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére
19 nem nézel. Mondd meg azért nekünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy
20 nem? Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit kísértettek engem, képmutatók?
21 Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének neki egy dénárt. És monda nekik:
22 Kié ez a kép, és a felírás? Mondának neki: A császáré. Akkor monda nekik: Adjátok meg azért
23 a mi a császáré a császárnak; és a mi az Istené, az Istennek. És ezt hallván, elcsodálkozának;
24 és ott hagyván őt, elmenének. Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduceusok, a kik a
25 feltámadást tagadják, és megkérdezik őt, Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki
26 magzatok nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszson magot testvérenek.
27 Vala pedig minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala
28 magzata, feleségét a testvéreire hagyá; Hasonlóképen a második is, a harmadik is, mind
29 hetediglen. Legutoljára pedig az asszony is meghala. A feltámadáskor azért a hét közül
30 melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala. Jézus pedig felelvén, monda nekik: Tévelyegtek,
31 mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát. Mert a feltámadáskor sem
32 nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a
mennyben. A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a mit az Isten mondott néktek,
így szólván: Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene; az Isten nem

holtaknak, hanem élőknek Istene. ³³ És a sokaság ezt hallván, csodálkozáék az ő tudományán. ³⁴
 A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduceusokat elnémította vala, egybegyűlének; ³⁵ És
 megkérdé őt közülök egy törvénytudó, kísértvén őt, és mondván: ³⁶ Mester, melyik a nagy
 parancsolat a törvényben? ³⁷ Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes
 szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. ³⁸ Ez az első és nagy parancsolat. ³⁹ A második
 pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. ⁴⁰ E két parancsolattól függ az egész
 törvény és a próféták. ⁴¹ Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, ⁴²
 Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia? Mondának néki: A Dávidé. ⁴³
 Monda nékik: Miképen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: ⁴⁴ Monda az Úr az
 én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul.
⁴⁵ Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? ⁴⁶ És senki egy szót sem felelhet vala néki;
 sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki megkérdezni.

Chapter 23

¹ Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak, ² Mondván: Az írástudók és a
 farizeusok a Mózes székében ülnek: ³ Annakokáért a mit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok
 és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem
 cselekszik. ⁴ Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira
 vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni. ⁵ Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik,
 hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat; és megnagyobbítják az ő
 köntöseik peremét; ⁶ És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. ⁷ És
 a piaczokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! ⁸ Ti pedig
 ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan
 testvérek vagytok. ⁹ Atyátoknak se hívjátok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben
 van. ¹⁰ Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus. ¹¹ Hanem a
 ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. ¹² Mert a ki magát felmagasztalja, megaláztatik;

és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. ¹³ De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. ¹⁴ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéseitek. ¹⁵ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitok a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyeheenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál. ¹⁶ Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, tartozik az. ¹⁷ Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat? ¹⁸ És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő ajándéokra esküszik, tartozik az. ¹⁹ Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot? ²⁰ A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindazokra, a mik azon vannak. ²¹ És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik. ²² És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiszékére és arra, ki abban ül. ²³ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. ²⁴ Vak vezérek, a kik megszüritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek. ²⁵ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadományyal és mértékletlenséggel. ²⁶ Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. ²⁷ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. ²⁸ Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvényteleniséggel. ²⁹ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. ³⁰ És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. ³¹ Így hát magatok ellen tesztek bizonyoságot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. ³² Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! ³³ Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitok ki a gyeheennának büntetését? ³⁴ Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat

35 azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról- városra üldöztök. Hogy reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. 36 Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre. 37 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. 38 Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. 39 Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

Chapter 24

1 És kijövén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzámenének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. 2 Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok-e mind ezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik. 3 Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? 4 És Jézus felelvén, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, 5 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek. 6 Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. 7 Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. 8 Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. 9 Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. 10 És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. 11 És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhitetnek. 12 És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. 13 De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül. 14 És az Isten országának ez az evangyélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég. 15 Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa,

értse meg):¹⁶ Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre;¹⁷ A ház tetején levő ne
 szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen;¹⁸ És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját
 elvigye.¹⁹ Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon.²⁰ Imádkozzatok
 pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon:²¹ Mert akkor nagy nyomorúság lesz,
 a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.²² És ha azok a napok
 meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért
 megrövidíttetnek majd azok a napok.²³ Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus,
 vagy amott; ne higyjétek.²⁴ Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket
 és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.²⁵ Ímé eleve
 megmondottam néktek.²⁶ Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek
 ki. Ímé a belső szobákban; ne higyjétek.²⁷ Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és
 ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele.²⁸ Mert a hol a dög, oda
 gyűlnek a keselyűk.²⁹ Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold
 nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek.³⁰ És akkor
 feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az
 embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.³¹ És elküldi az ő angyalait
 nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a
 másik végéig.³² A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt,
 tudjátok, hogy közel van a nyár:³³ Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg,
 hogy közel van, az ajtó előtt.³⁴ Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, mígnem
 mindezek meglesznek.³⁵ Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem
 múlnak.³⁶ Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én
 Atyám egyedül.³⁷ A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele
 is.³⁸ Mert a miképen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez
 mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne.³⁹ És nem vesznek vala észre
 semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának
 eljövetele is.⁴⁰ Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.⁴¹ Két

asszony örül a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. ⁴² Vigyázatok azért, mert
 nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok. ⁴³ Azt pedig jegyeztétek meg, hogy ha tudná a ház
 ura, hogy az éjszakának melyik szakában jő el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába
 törjön. ⁴⁴ Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek
 Fia. ⁴⁵ Kicsoda hát a hû és bölcs szolga, a kit az ő ura gondviselővé tön az ő házanépén, hogy a
 maga idejében adjon azoknak eledelt? ⁴⁶ Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jő, ily
 munkában talál. ⁴⁷ Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt.
⁴⁸ Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt;
⁴⁹ És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: ⁵⁰ Megjő annak
 a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, ⁵¹ És ketté vágatja
 őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott léssen sírás és fogcsikorgatás.

Chapter 25

¹ Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szûzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat,
 kimenének a vőlegény elé. ² Őt pedig közülök eszes vala, és öt bolond. ³ A kik bolondok valának,
 mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat; ⁴ Az eszesek pedig lámpásaikkal
 együtt olajat vivének az ő edényeikben. ⁵ Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának
 és aluvának. ⁶ Éjfélkor pedig kiáltás lön: Ímhol jő a vőlegény! Jöjjetek elébe! ⁷ Akkor felkelének
 mind azok a szûzek, és elkészíték az ő lámpásaikat. ⁸ A bolondok pedig mondának az eszeseknek:
 Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. ⁹ Az eszesek pedig felelének,
 mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetez inkább az árusokhoz, és vegyetez
 magatoknak. ¹⁰ Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának,
 bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó. ¹¹ Később pedig a többi szûzek is
 megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk. ¹² Ő pedig felelvén, monda: Bizony
 mondom néktek, nem ismerlek titeket. ¹³ Vigyázatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem

tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő.¹⁴ Mert épen úgy van ez, mint az az ember, a ki útra
 akarván kelni, eléhívatá az ő szolgálit, és a mije volt, átadá nékik.¹⁵ És ada az egyiknek öt
 tálentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és
 azonnal útra kele.¹⁶ Elmenvén pedig a ki az öt tálentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és
 szerze más öt tálentomot.¹⁷ Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettőt nyere.¹⁸ A ki pedig
 az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét.¹⁹ Sok idő múlva
 pedig megjöve ama szolgálknak ura, és számot vete velök.²⁰ És előjövén a ki az öt tálentomot
 kapta vala, hoza más öt tálentomot, mondván: Uram, öt tálentomot adtál vala nékem; ímé más öt
 tálentomot nyertem azokon.²¹ Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgálám, kevesen
 voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.²² Előjövén pedig az is, a ki a két
 tálentomot kapta vala, monda: Uram, két tálentomot adtál volt nékem; ímé más két tálentomot
 nyertem azokon.²³ Monda néki az ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgálám, kevesen voltál hű, sokra
 bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.²⁴ Előjövén pedig az is, a ki az egy tálentomot kapta
 vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a ki ott is aratsz, a hol nem vetettél, és
 ott is takarsz, a hol nem vetettél;²⁵ Azért félvén, elmentem és elástam a te tálentomodat a földbe;
 ímé megvan a mi a tied.²⁶ Az ő ura pedig felelvén, monda néki: Gonosz és rest szolgál, tudtad,
 hogy ott is aratok, a hol nem vettem, és ott is takarok, a hol nem vettem;²⁷ El kellett volna
 tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg
 a magamét.²⁸ Vegyétek el azért tőle a tálentomot, és adjátok annak, a kinek tíz tálentoma van.
²⁹ Mert mindenkinek, a kinek van, adatik, és megszorítottatik; a kinek pedig nincsen, attól az is
 elvétetik, a mije van.³⁰ És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott léssen sírás és
 fogcsikorgatás.³¹ Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent
 angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe.³² És elébe gyűjtetnek mind a népek,
 és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.³³ És a juhokat
 jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.³⁴ Akkor ezt mondja a király a jobb keze
 felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettet
 a világ megalapítása óta.³⁵ Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok;

jövevény voltam, és befogadtatok engem; ³⁶ Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam,
 és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. ³⁷ Akkor felelnek majd néki az igazak,
 mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod
 adtunk volna? ³⁸ És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen
 voltál, és felruháztunk volna? ³⁹ Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk
 volna? ⁴⁰ És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben
 megcselekedtétek egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg. ⁴¹ Akkor
 szól majd az ő bal keze felől állókhhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az
 ördögöknek és az ő angyalainak készítettett. ⁴² Mert éheztem, és nem adtatok ennem;
 szomjúhoztam, és nem adtatok innom; ⁴³ Jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; meztelen
 voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.
⁴⁴ Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál,
 vagy hogy jövevény, vagy meztelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna
 néked? ⁴⁵ Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem
 cselekedtétek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg. ⁴⁶ És ezek
 elmennek majd az örök gyötrelemre; az igazak pedig az örök életre.

Chapter 26

¹ És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az ő tanítványainak: ²
 Tudjátok, hogy két nap múlva a husvétnek ünnepe léssen, és az embernek Fia elárultatik, hogy
 megfeszíttessék. ³ Akkor egybegyűlének a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap házába,
 a kit Kajafásnak hívtak, ⁴ És tanácsot tartának, hogy Jézust álnoksággal megfogják és megöljék.
⁵ De azt mondják vala: Ne az ünnepen: hogy zendülés ne legyen a nép között. ⁶ És mikor Jézus
 Bethániában, a poklos Simon házánál vala, ⁷ Méne ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek
 alabástrom szelenczéje, és az ő fejére tölté, a mint az asztalnál ül vala. ⁸ Látván pedig ezt az ő
 tanítványai, bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás? ⁹ Mert eladhatták volna ezt a
 kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek. ¹⁰ Mikor pedig ezt eszébe vette Jézus, monda

nékik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem. ¹¹ Mert a szegények
 mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek. ¹² Mert hogy ő ezt a kenetet
 testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt. ¹³ Bizony mondom néktek: Valahol az
 egész világon prédikáltatik az evangéliom, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettetik az ő
 emlékezetére. ¹⁴ Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótes Júdásnak hívtak, a főpapokhoz
 menvén, ¹⁵ Monda: Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig rendelének
 néki harmincz ezüst pénzt. ¹⁶ És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. ¹⁷ A kovásztalan
 kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy
 megkészítsük néked ételedre a husvéti bárányt? ¹⁸ Ő pedig monda: Menjetek el a városba ama
 bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom
 meg a husvétot tanítványaimmal. ¹⁹ És úgy cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta
 vala nékik; és elkészíték a husvéti bárányt. ²⁰ Mikor pedig beestveledék, letelepszik vala a
 tizenkettővel, ²¹ És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom néktek, ti közületek egy elárul
 engem. ²² És felettébb megszorodva, kezdék mindannyian mondani néki: Én vagyok-é az,
 Uram? ²³ Ő pedig felelvén, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴
 Az embernek Fia jóllehet elmegyén, a mint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az
 embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. ²⁵ Megszólalván
 Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád. ²⁶ Mikor
 pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda:
 Vegyétek, egyétek; ez az én testem. ²⁷ És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt
 mondván: Igyatok ebből mindnyájan; ²⁸ Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely
 sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. ²⁹ Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem
 iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, a mikor újan iszom azt veletek az én
 Atyámnak országában. ³⁰ És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. ³¹ Akkor monda
 nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva:
 Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai. ³² De föltámadásom után elöttetek megyek
 majd Galileába. ³³ Péter pedig felelvén, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te
 benned, én soha meg nem botránkozom. ³⁴ Monda néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az

éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. ³⁵ Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképpen szólnak vala a többi tanítványok is.

³⁶ Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak:

Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. ³⁷ És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötrődni. ³⁸ Ekkor monda nékik: Felette igen szomorú az én

lelkem mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem. ³⁹ És egy kissé előre menve, arcra borula, könnyörogvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne

úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te. ⁴⁰ Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá

őket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem! ⁴¹ Vigyázzatok és

imádkozzatok, hogy kísértetbe ne esetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen. ⁴² Ismét
 elméne másodszer is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki

ne igyam, legyen meg a te akaratod. ⁴³ És mikor visszatér vala, ismét aluva találá őket; mert
 megnehezdedtek vala az ő szemeik. ⁴⁴ És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor,

ugyanazon beszéddel szólván. ⁴⁵ Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nékik: Aludjatok
 immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. ⁴⁶

Keljetek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul. ⁴⁷ És még mikor beszél vala, ímé Júdás,
 egy a tizenkettő közül, eljőve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és

a nép véneitől. ⁴⁸ A ki pedig őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit én majd megcsókolok,
 ő az, fogjátok meg őt. ⁴⁹ És mindjárt Jézushoz lépven, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá

őt. ⁵⁰ Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték
 és megfogák őt. ⁵¹ És ímé egyik azok közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtván kezét, szablyáját
 kirántá, és a főpap szolgálját megcsapván, levágá annak egyik fülét. ⁵² Akkor monda néki Jézus:

Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniök. ⁵³ Avagy azt
 gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg
 angyalnál? ⁵⁴ De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? ⁵⁵ Ugyanekkor
 monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy
 megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg

engem. ⁵⁶ Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a

⁵⁷ tanítványok mind, és elfutának. ⁵⁷ Amazok pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a főpaphoz,
 a hol az írástudók és a vének egybegyűltek vala. ⁵⁸ Péter pedig követi vala őt távolról egész a
 főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgálakkal, hogy lássa a végét. ⁵⁹ A főpapak pedig és
⁶⁰ a vének és az egész tanács hamis bizonytságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt;
 És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának. Utoljára pedig előjövén
⁶¹ két hamis tanú, ⁶¹ Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt
⁶² felépíthetem azt. ⁶² És fölkelvén a főpap, monda néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda
⁶³ tanúbizonytságot tesznek ezek ellened? ⁶³ Jézus pedig hallgat vala. És felevén a főpap, monda
 néki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-é a Krisztus, az
⁶⁴ Istennek Fia? ⁶⁴ Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok
⁶⁵ az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben. ⁶⁵ Ekkor a főpap
 megszaggatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szólott. Mi szükségünk van még bizonytságra?
⁶⁶ Ímé most hallottátok az ő káromlását. ⁶⁶ Mit gondoltok? Azok pedig felevén mondának: Méltó
⁶⁷ a halálra. ⁶⁷ Akkor szemébe köpdösének és arczul csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék,
⁶⁸ ⁶⁸ Mondván: Prófétáld meg nekünk Krisztus, kicsoda az, a ki üt téged? ⁶⁹ Péter pedig künn ül
 vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál.
⁷⁰ ⁷⁰ Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. ⁷¹ Mikor pedig
⁷² kiméne a tornácra meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti
 Jézussal vala. ⁷² És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. ⁷³ Kevés
⁷⁴ idő múlva pedig az ott álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök
 való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged. ⁷⁴ Ekkor átkozódni és esküdözni kezdte, hogy:
⁷⁵ Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala. ⁷⁵ És megemlékezék Péter a Jézus
 beszédéről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és
 kimenvén onnan, keservesen síra.

Chapter 27

¹ Mikor pedig reggel lőn, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy őt
 megöljék. ² És megkötözvén őt, elvivék, és átadák őt Poncius Pilátusnak a helytartónak. ³ Akkor
 látván Júdás, a ki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harmincz ezüst
 pénzt a főpapoknak és a véneknek, ⁴ Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok
 pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. ⁵ Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban,
 eltávozék; és elmenvén felakasztá magát. ⁶ A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket,
 mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. ⁷ Tanácsot ülven
 pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek. ⁸ Ezért hívják
 ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig. ⁹ Ekkor teljesedék be a Jeremiás próféta mondása,
 a ki így szólott: És vevék a harmincz ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, a kit Izráel fiai részéről
 megbecsültek, ¹⁰ És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nékem. ¹¹ Jézus
 pedig ott állá a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya?
 Jézus pedig monda néki: Te mondod. ¹² És mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem
 felele. ¹³ Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonytságot tesznek ellened? ¹⁴ És
 nem felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozék. ¹⁵ Ünnepenként
 pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. ¹⁶
 Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak. ¹⁷ Mikor azért
 egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é,
 vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak? ¹⁸ Mert jól tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe. ¹⁹
 A mint pedig ő az ítélőszékben ül vala, küldé ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz
 igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta. ²⁰ A főpapok és vének pedig
 reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. ²¹ Felelvén pedig
 a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig
 mondának: Barabbást. ²² Mondá nékik Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak
 hívnak? Mindnyájan mondának: Feszíttessék meg! ²³ A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat
 cselekedett? Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszíttessék meg! ²⁴ Pilátus pedig
 látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá
 kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből; ti lássátok! ²⁵ És

felevén az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon. ²⁶ Akkor elbocsátá
 nekik Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszíttessék. ²⁷ Akkor a
 helytartó vitézei elvivék Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. ²⁸ És
 levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. ²⁹ És tövisből fonott koronát tőnek a fejére, és nádszálat
 a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya!
³⁰ És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala. ³¹ És miután
 megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözteték; és elvivék, hogy megfeszítsék
 őt. ³² Kifelé menve pedig találkoznak egy czirénei emberrel, a kit Simonnak hívnak vala; ezt
 kényszeríték, hogy vigye az ő keresztjét. ³³ És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának,
 azaz koponya helyének neveznek, ³⁴ Méreggel megelegyített eczetet adának néki inni; és
 megízlelvén, nem akara inni. ³⁵ Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot
 vetvén; hogy beteljék a próféta mondása: Megosztóznak az én ruháimon, és az én köntösömre
 sorsot vetének. ³⁶ És leülvén, ott őrzik vala őt. ³⁷ És feje fölé illeszték az ő kárhoztatásának okát,
 oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya. ³⁸ Akkor megfeszítének vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz
 felől, és a másikat balkéz felől. ³⁹ Az arramenők pedig szidalmazták vala őt, fejüket hajtogatván.
⁴⁰ És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat;
 ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! ⁴¹ Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal
 és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: ⁴² Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani.
 Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki. ⁴³ Bízott az Istenben; mentse
 meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok. ⁴⁴ A kiket vele együtt feszítének meg,
 a latrok is ugyanazt hányják vala szemére. ⁴⁵ Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész
 földön, kilencz óráig. ⁴⁶ Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI!
 LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? ⁴⁷ Némelyek
 pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez. ⁴⁸ És egy közülök azonnal
 oda futamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszálla tűzvén, inni ad vala
 néki. ⁴⁹ A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-e Illés, hogy megszabadítsa őt?
⁵⁰ Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván, kiadá lelkét. ⁵¹ És ímé a templom kárpítja fölétől

aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; ⁵² És a sírok megnyílnak,
 és sok elhúnyt szentnek teste föltámada. ⁵³ És kijövé a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek
 a szent városba, és sokaknak megjelenének. ⁵⁴ A százados pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust,
 látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia
 vala ez! ⁵⁵ Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követték
 Jézust, szolgálván néki; ⁵⁶ Ezek közt volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és Józse anyja, és
 a Zebedeus fiainak anyja. ⁵⁷ Mikor pedig beesteledék, eljöve egy gazdag ember Arimathiából,
 név szerint József, a ki maga is tanítványa volt Jézusnak; ⁵⁸ Ez Pilátushoz menvén, kéri vala a
 Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. ⁵⁹ És magához vévén József a testet,
 begöngyölé azt tiszta gyolcsba, ⁶⁰ És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott:
 és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne. ⁶¹ Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik
 Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala. ⁶² Másnap pedig, a mely péntek után következik,
 egybegyűlének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, ⁶³ Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy
 az a hitető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra föltámadok. ⁶⁴ Parancsold meg azért,
 hogy őrizzék a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt
 mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél. ⁶⁵
 Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek; menjetek, őriztessétek, a mint tudjátok. ⁶⁶ Ők pedig
 elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.

Chapter 28

¹ A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik
 Mária, hogy megnézzék a sírt. ² És ímé nagy földindulás lön; mert az Úrnak angyala leszállván a
 mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. ³ A tekintete pedig
 olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. ⁴ Az őrizők pedig tőle való féltőkben
 megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak. ⁵ Az angyal pedig megszólalván, monda az

asszonyoknak: Ti ne féljeteK; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.⁶ Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr.⁷ És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek.⁸ És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak.⁹ Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte.¹⁰ Akkor monda nékik Jézus: Ne féljeteK; menjeteK el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.¹¹ A mialatt pedig öK mennek vala, ímé az örségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent a mi történt.¹² És egybegyülekezvén a véneKkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek,¹³ Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajöven éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk.¹⁴ És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból.¹⁵ Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig.¹⁶ A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket.¹⁷ És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének.¹⁸ És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.¹⁹ Elmenvén azért, tegyeteK tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,²⁰ Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veleteK vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

Mark

Chapter 1

¹ A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangyéliomának kezdete,² A mint meg van írva a prófétáknál: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti a te útadat előtted;³ Kiáltónak szava a pusztában: KészítséteK meg az Úrnak útját, egyengesséteK meg az ő ösvényeit:⁴ Előáll

vala János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek
 bocsánatára. ⁵ És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és
 megkeresztelkedének mindnyájan ő általa a Jordán vizében, bűneikről vallást tévén. ⁶ János pedig
 teveször ruhát és dereka körül bőrvet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. ⁷ És prédikála,
 mondván: Utánam jő, a ki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának
 szíjját megoldjam. ⁸ Én vízzel kereszteltelek titeket, de ő Szent Lélekkel keresztel titeket. ⁹ És
 lőn azokban a napokban, eljőve Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelteté János által a
 Jordánban. ¹⁰ És azonnal feljövén a vízből, látá az eget megnyilatkozni, és a Lelket mint egy
 galambot ő reá leszállani; ¹¹ És szózat lőn az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, a kiben én
 gyönyörködöm. ¹² És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. ¹³ És ott volt a pusztában negyven
 napig kísértetve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki.
¹⁴ Minekutána pedig János tömlöczbe vettetett, elméne Jézus Galileába, prédikálván az Isten
 országának evangéliomát, ¹⁵ És mondván: Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa;
 térjete meg, és higyjete az evangéliomban. ¹⁶ Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá
 Simont és Andrást, annak testvérét, a mint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. ¹⁷ És
 monda nékik Jézus: Kövessete engem, és én azt mívelem, hogy embereket halászatok. ¹⁸ És
 azonnal elhagyván az ő hálóikat, követék őt. ¹⁹ És onnan egy kevésse elébb menve, látá Jakabot,
²⁰ a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, a mint a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala.
 És azonnal hívá őket. És ők atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének.
²¹ És bemenének Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala.
²² És elálmélkodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem
 úgy mint az írástudók. ²³ Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztátalan lélek
 volt, és felkiálta, ²⁴ És monda: Ah! mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é,
 hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. ²⁵ És megdorgálá őt Jézus,
 mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. ²⁶ És a tisztátalan lélek megszaggatá őt, és fenszóval
 kiáltva, kiméne belőle. ²⁷ És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték,
 mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is,

és engedelmeskednek néki? ²⁸ És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére. ²⁹ És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt. ³⁰ A Simon napa pedig hidegtelelésben fekszik vala, és azonnal szólának néki felőle. ³¹ És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hidegtelelés azonnal, és szolgál vala nékik. ³² Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a betegeseket és az ördögösöket; ³³ És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. ³⁴ És meggyógyíta sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék. ³⁵ Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék. ³⁶ Simon pedig és a vele lévőök utána sietének; ³⁷ És a mikor megtalálák őt, mondának néki: Mindenki téged keres. ³⁸ És ő monda nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. ³⁹ És prédikál vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és ördögöket űz vala. ⁴⁰ És jöve hozzá egy bélpoklos, kérvén őt és leborulván előtte és mondván néki: Ha akarod, megtisztíthatsz engem. ⁴¹ Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztulj meg. ⁴² És a mint ezt mondja vala, azonnal eltávozték tőle a poklosság és megtisztula. ⁴³ És erősen megfenyegetvén, azonnal elküldé őt, ⁴⁴ És monda néki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztulásodért, a mit Mózes parancsolt, ⁴⁵ bizonyosságul nékik. Az pedig kimenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a városba, hanem künn puszta helyeken vala, és mennek vala hozzá mindenfelől.

Chapter 2

¹ Napok mulva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. ² És azonnal sokan összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nékik az ígét. ³ És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala. ⁴ És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala, és rést törvén, ⁵ leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látván, monda

a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.⁶ Valának pedig ott némely írástudók,
a kik ott ülnek vala, szívökben így okoskodván:⁷ Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki
bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten?⁸ És Jézus azonnal észrevevé az ő lelkével,
hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben?⁹
Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt
mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj?¹⁰ Hogy pedig megtudjátok, hogy az
ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek:¹¹ Mondom
néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza.¹² Az pedig azonnal fölkele és felvén
nyoszolyáját, kiméne mindenkinek láttára; úgy hogy mindenki elálmélkodék, és dicsőíté az Istent,
ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet!¹³ És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság megy
vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket.¹⁴ És a mikor továbbéne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, a ki a
vámszedő helyen ül vala, és monda néki: Kövess engemet. És felkelvén, követi vala őt.¹⁵ És lön,
a mikor ő ennek házában asztalhoz üle, a vámszedők és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal
és az ő tanítványaival; mert sokan valának, és követék őt.¹⁶ És a mikor látták az írástudók és a
farizeusok, hogy együtt eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő tanítványainak: Mi
dolog, hogy a vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik?¹⁷ És a mikor ezt hallja vala Jézus,
monda nékik: Nem az egészségeseknek van szükségök orvosra, hanem a betegeknek, nem azért
jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.¹⁸ A János és a farizeusok
tanítványai pedig böjtölnek vala. Odamenének azért és mondának néki: Mi az oka, hogy Jánosnak
és a farizeusoknak tanítványai böjtölnek, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?¹⁹ Jézus pedig
monda nékik: Avagy böjtölhet-é a völegény násznépe, a míg velök van a völegény? A meddig a
völegény velök van, nem böjtölhetnek.²⁰ De jönnek majd napok, a mikor elvételik tőlük a völegény,
és akkor böjtölni fognak azokon a napokon.²¹ Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára;
máskülönben a mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz.
22 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlöket szétszakítja, a bor is
kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.²³ És lön, hogy
szombatnapon a vetések közt megy vala által, és az ő tanítványai mentőkben a kalászatokat kezdék
vala szagatni.²⁴ Ekkor a farizeusok mondának néki: Ímé, miért művelik azt szombatnapon, a
mit nem szabad?²⁵ Ő pedig monda nékik: Soha sem olvastátok-é, mit mívelt Dávid, mikor

megszûkült és megéhezett vala társaival egybe? ²⁶ Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyeret, a melyeket nem szabad megenni csak a papoknak; és adott a társainak is? ²⁷ És monda nékik: A szombat lön az emberért, nem az ember a szombatért. ²⁸ Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.

Chapter 3

¹ És ismét beméne a zsinagógába, és vala ott egy megszáradt kezû ember. ² És lesik vala õt, hogy meggyógyítja-é szombatnapon; hogy vádolhassák õt. ³ Akkor monda a megszáradt kezû embernek: Állj elő a közép. ⁴ Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgatnak vala. ⁵ Ő pedig elnézvén õket haraggal, bánkódván szívök keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lön, mint a másik. ⁶ Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartának ellene, hogy elveszítsék õt. ⁷ Jézus pedig elméne tanítványaival a tenger mellé; és nagy sokaság követé õt Galileából és Júdeából, ⁸ És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a mikor hallották, hogy miket mível vala, nagy sokasággal jövének õ hozzá. ⁹ És megmondá tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák õt. ¹⁰ Mert sokakat meggyógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá rohanának, hogy illethessék õt. ¹¹ A tisztátalan lelkek is, mikor meglátták vala õt, leborulának előtte, és kiáltának, mondván: Te vagy az Istennek a Fia. ¹² Ő pedig erősen fenyegeti vala õket, hogy õt ki ne jelentsék. ¹³ Azután felméne a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar vala; és hozzá menének. ¹⁴ És választa tizenkettõt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje õket prédikálni, ¹⁵ És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiüzni: ¹⁶ Simont, a kinek Péter nevet ada; ¹⁷ És Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab testvérét; és Boanerges nevet ada nékik, a mely azt teszi: mennydörgés fiai; ¹⁸ És Andrást és Filepet, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, ¹⁹ És Iskáriótes Júdást,

²⁰ a ki el is árulta őt. Azután haza térének. És ismét egybegyûle a sokaság, annyira, hogy még
²¹ nem is ehetének. A mint az övéi ezt meghallák, eljövének, hogy megfogják őt; mert azt mondják
²² vala, hogy magán kívül van. Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből jöttek vala le, azt mondák,
²³ hogy: Belzebúb van vele, és: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. Ő pedig magához
²⁴ híván azokat, példázatokban monda nékik: Sátán miként tud Sátánt kiűzni? És ha egy ország
²⁵ önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. És ha egy ház önmagában
²⁶ meghasonlik, meg nem maradhat az a ház. És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott,
²⁷ nem maradhat meg, hanem vége van. Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenvén
²⁸ annak házába, hanemha elébb az erőset megkötözi és azután rabolja ki annak házát. Bizony
mondom néktek, hogy minden bûn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind,
²⁹ a melyekkel káromlanak: De a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha,
³⁰ hanem örök kárhozatra méltó; Mivelhogy ezt mondják vala: Tisztátalan lélek van benne. ³¹
És megérkezének az ő testvérei és az ő anyja, és kívül megállva, beküldének hozzá, hivatván őt.
³² Körülötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki: Ímé a te anyád és a te testvéreid ott künn
³³ keresnek téged. Ő pedig felele nékik, mondván: Ki az én anyám vagy kik az én testvéreim?
³⁴ Azután elnézvén köröskörül a körülötte ülőkön, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim.
³⁵ Mert a ki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám.

Chapter 4

¹ És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyûle ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba
lépven, a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön vala. ² És sokat tanítja
vala őket példázatokban, és ezt mondja vala nékik tanításában: ³ Halljátok: Ímé, a magvető kiméne
⁴ vetni. És lön vetés közben, hogy némely az út mellé esék, és eljövének az égi madarak és megevék
⁵ azt. Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem
vala mélyen a földben. ⁶ Mikor pedig fölkelt a nap, elsûle, és mivelhogy nem volt gyökere,

7 elszáradá. Némely pedig a tövissek közé esék, és felnevekedének a tövissek és megfojták azt, és
 8 nem ada gyümölcsöt. Némely pedig a jó földbe esék; és ad vala nevekedő és bővölködő
 gyümölcsöt, és némely hoz vala harmincz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig száz annyit.
 9 És monda nékik: A kinek van füle a hallásra, hallja. 10 Mikor pedig egyedül vala, megkérdezők
 11 őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. Ő pedig monda nékik: Néktek adatott,
 hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek,
 12 Hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne
 13 térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak. És monda nékik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor
 14 mimódon értitek meg majd a többi példázatot? A magvető az ígét hinti. 15 Az útfélen valók
 pedig azok, a kiknek hintik az ígét, de mihelyest hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbe
 16 vetett ígét. És hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, a kik mihelyest hallják az ígét, mindjárt
 17 örömmel fogadják, De nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha nyomorúság
 18 vagy háborúság támad az íge miatt, azonnal megbotránkoznak. A tövissek közé vetettek pedig
 19 azok, a kik az ígét hallják, De a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok
 20 kívánsága közbejövén, elfojtják az ígét, és gyümölcstelen lesz. A jó földbe vetettek pedig azok,
 a kik hallják az ígét és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, némely harmincz annyit, némely hatvan
 21 annyit, némely száz annyit. És monda nékik: Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka
 22 alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék? Mert nincs semmi
 rejtett dolog, a mi meg ne jelentetnék; és semmi sem volt eltitkolva, hanem hogy nyilvánosságra
 23 jusson. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. 24 És monda nékik: Megjegyezzétek, a mit
 hallotok: A milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak néktek, a kik
 25 halljátok. Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétetik, a mije van. 26
 És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. 27 És alszik
 28 és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen. Mert magától
 29 terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászbán. Mihelyt pedig a
 30 gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett. És monda: Mihez hasonlítsuk
 31 az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt? A mustármaghoz, a mely mikor a

földbe vettetik, minden földi magnál kisebb,³² És mikor elvették, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.³³ És sok ilyen példázatban hirdeti vala nékik az ígét, úgy a mint megérthetik vala.³⁴ Példázat nélkül pedig nem szól vala nékik; maguk közt azonban a tanítványoknak mindent megmagyaráz vala.³⁵ Azután monda nékik azon a napon, a mint este lőn: Menjünk át a túlsó partra.³⁶ Elbocsátván azért a sokaságot, elvivék őt, úgy a mint a hajóban vala; de más hajók is valának vele.³⁷ Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék.³⁸ Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkelték őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?³⁹ És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség.⁴⁰ És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?⁴¹ És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?

Chapter 5

¹ És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok földére. ² És a mint a hajóból kiméne, azonnal elébe méne egy ember a sírboltokból, a kiben tisztátalan lélek volt,³ A kinek lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötni.⁴ Mert sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal, de ő a lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni.⁵ És éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva.⁶ Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és elébe borula,⁷ És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem.⁸ (Mert ezt mondja vala néki: Eredj ki, tisztátalan lélek, ez emberből.)⁹ És kérdezé tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk.¹⁰ És igen kéré őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.¹¹ Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyáj, a mely legel vala.¹² És az ördögök kéri vala őt mindnyájan, mondván:

Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be. ¹³ És Jézus azonnal megengedé nekik. A tisztátalan lelkek pedig kijövéen, bemenének a disznókba; és a nyáj a meredekről a tengerbe rohana.

Valának pedig mintegy kétezeren; és belefúlának a tengerbe. ¹⁴ A kik pedig őrzik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kimenének, hogy lássák, mi az, a mi történt.

¹⁵ És menének Jézushoz, és láták, hogy az ördögös ott ül, fel van öltözködve és eszénél van, az, a kiben a légió volt; és megfélemlének. ¹⁶ A kik pedig látták, elbeszélék nekik, hogy mi történt vala az ördögössel, és a disznókkal. ¹⁷ És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból. ¹⁸

Mikor pedig a hajóba szállott vala, a volt ördögös kéré őt, hogy vele lehessen. ¹⁹ De Jézus nem engedé meg neki, hanem monda neki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad. ²⁰ El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálkoznak. ²¹ És mikor ismét általment Jézus a hajón a tulsó partra, nagy sokaság gyüle ő hozzá; és vala a tenger mellett. ²² És ímé, eljöve a zsinagóga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék, ²³ És igen kéré őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. ²⁴ El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt.

²⁵ És egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala, ²⁶ És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, ²⁷ Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hátulról kerülve, illeté annak ruháját. ²⁸ Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illethetem is, meggyógyulok. ²⁹ És vérenek forrása azonnal kiszáradá és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából. ³⁰ Jézus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és monda: Kicsoda illeté az én ruháimat? ³¹ És mondának neki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérzed: Kicsoda illethet engem? ³² És körülnéze, hogy lássa azt, a ki ezt cselekedte. ³³ Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve megy vala oda és elébe borula, és elmonda neki mindent igazán. ³⁴ Ő pedig monda neki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból. ³⁵ Mikor még beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert? ³⁶ Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit

mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higyj. ³⁷ És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének. ³⁸ És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zûrzavart, a sok síránkozót és jajgatót. ³⁹ És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik. ⁴⁰ És nevetik vala őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala. ⁴¹ És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl. ⁴² És a leányka azonnal fölkele és jár vala. Mert tizenkét esztendőös vala. És nagy csodálkozással csodálkozának. ⁴³ Ő pedig erősen megparancsolá nékik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondá, hogy adjanak annak enni.

Chapter 6

¹ És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követék őt az ő tanítványai. ² És a mint eljött vala a szombat, tanítani kezde a zsinagógában; és sokan, a kik őt hallák, elálmélkodának vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, a mi néki adatott, hogy ily csodadolgok is történnek általa? ³ Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsnak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak vala ő benne. ⁴ Jézus pedig monda nékik: Nincs próféta tisztesség nélkül csak a maga hazájában, és a rokonai között és a maga házában. ⁵ Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájuk vetvén kezeit. ⁶ És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén. Aztán köröskörül járja vala a falvakat, tanítván. ⁷ Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nékik hatalmat a tisztátalan lelkeken. ⁸ És megparancsolá nékik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálczán kívül; se táskát, se kenyeret, se pénzt az övükben; ⁹ Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. ¹⁰ És monda nékik: A hol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a míg tovább mentek onnét. ¹¹ A kik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyágul ő ellenök. Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tûrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak

a városnak.¹² Kimenvén azért, prédikálják vala, hogy térjenek meg.¹³ És sok ördögöt űznek
 vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala.¹⁴ És meghallá ezeket Heródes
 király (mert nyilvánvalóvá lőn az ő neve) és monda: Keresztelő János támadt fel a halálból és azért
 működnek benne ez erők.¹⁵ Némelyek azt mondják vala, hogy Illés ő; mások meg azt mondják
 vala, hogy Próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közül.¹⁶ Heródes pedig ezeket hallván, monda:
 A kinek én fejét vétetem, az a János ez; ő támadt fel a halálból.¹⁷ Mert maga Heródes fogatta el
 és vettette vala börtönbe Jánost, Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvéreinek felesége miatt, mivelhogy
 azt vette vala feleségül.¹⁸ Mert János azt mondá Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred
 feleségével élned.¹⁹ Heródiás pedig ólálkodik vala utána, és meg akarja vala őt ölni; de nem
 teheté.²⁰ Mert Heródes fél vala Jánostól, igaz és szent embernek ismervén őt, és oltalmazá őt; és
 ráhallgatván, sok dologban követi, és örömet hallgatja vala őt.²¹ De egy alkalmas nap jöttével,
 mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek
 lakomát ad vala,²² És ennek a Heródiásnak a leánya beméne és tánczola, és megtetszék Heródesnek
 és a vendégeknek, monda a király a leánynak: Kérj tőlem, a mit akarsz, és megadom néked.²³ És
 megesküvék néki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom néked, még ha országom felét is.²⁴ Az
 pedig kimenvén, monda az ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondja: A Keresztelő János fejét.
²⁵ És a királyhoz nagy sietve azonnal bemenvén, kéré őt mondván: Akarom, hogy mindjárt add
 ide nékem a Keresztelő János fejét egy tálban.²⁶ A király pedig noha igen megszorodék, esküje
 és a vendégek miatt nem akará őt elutasítani.²⁷ És azonnal hóhért küldvén a király, megparancsolá,
 hogy hozzák el annak fejét.²⁸ Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben, és előhozá a fejét
 egy tálban és adá a leánynak; a leány pedig az anyjának adá azt.²⁹ A tanítványai pedig, a mikor
 ezt meghallották vala, eljövének, és elvivék a testét, és sírba tevék.³⁰ És az apostolok
 összegyülekezének Jézushoz, és elbeszélének néki mindent, azt is, a miket cselekedtek, azt is, a
 miket tanítottak vala.³¹ Ő pedig monda nékik: Jertek el csupán ti magatok valamely pusztá helyre
 és pihenjete meg egy kevéssé. Mert sokan valának a járó-kelek, és még evésre sem volt alkalmas
 idejük.³² És elmenének hajón egy pusztá helyre csupán ő magok.³³ A sokaság pedig meglátá
 őket, a mint mennek vala, és sokan megismerék őt; és minden városból egybefutának oda gyalog,
 és megelőzék őket, és hozzá gyülekezének.³⁴ És kimenvén Jézus nagy sokaságot láta, és megszáná

őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani. ³⁵
 Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az ő tanítványai mondának: Pusztá ez a hely, és
 immár nagy idő van: ³⁶ Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba,
 vegyenek magoknak kenyeret; mert nincs mit enniök. ³⁷ Ő pedig felelvén, monda nékik: Adjatok
 nékik ti enniök. És mondának néki: Elmenvén, vegyünk-é kétszáz pénz árú kenyeret, hogy enni
 adjunk nékik? ³⁸ Ő pedig monda nékik: Hány kenyeretek van? Menjetek és nézzétek meg. És
 megtudván, mondának: Öt, és két halunk. ³⁹ És parancsolá nékik, hogy ültessenek le mindenkit
 csoportonként a zöld pázsitra. ⁴⁰ Letelepedének azért szakaszonként, százával és ötvenével. ⁴¹
 Ő pedig vette vala az öt kenyeret és a két halat, és az égre tekintvén, hálákat ada; és megszégé a
 kenyereket és adá tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két halat is elosztá mindnyájok között.
⁴² Evének azért mindnyájan, és megelégedének; ⁴³ És maradékot is szedének fel tizenkét tele
 kosárral, és a halakból is. ⁴⁴ A kik pedig a kenyeréből ettek, mintegy ötezeren valának férfiak.
⁴⁵ És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra
 Bethsaida felé, a míg ő a sokaságot elbocsátja. ⁴⁶ Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölméne a
 hegyre imádkozni. ⁴⁷ És mikor beesteledék, a hajó a tenger közepén vala, ő pedig egymaga a
 szárazon. ⁴⁸ És látá őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fú vala velök; és az
 éj negyedik szakában hozzájuk méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük. ⁴⁹ Azok
 pedig látván őt a tengeren járni, kísértetnek vélték, és felkiáltának; ⁵⁰ Mert mindnyájan látják vala
 őt és megrémülének. De ő azonnal megszólítá őket, és monda nékik: Bízatok; én vagyok, ne
 féljetek. ⁵¹ Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig magukban szerfölött
 álmélkodnak és csodálkoznak vala. ⁵² Mert nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívök meg
 vala keményedve. ⁵³ És átkelve, eljutának a Genezáret földére, és kikötének. ⁵⁴ De mihelyt
 kiszálltak a hajóból, azonnal megismerék őt, ⁵⁵ És azt az egész környéket befutván, kezdék a
 betegeket a nyoszolyákon ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. ⁵⁶ És a hová
 bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a betegeket letévék a piaczkon, és kéri
 vala őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék. És valahányan csak illeték, meggyógyulának.

Chapter 7

¹ És hozzá gyűlének a farizeusok és némelyek az írástudók közül, a kik Jeruzsálemből jöttek
 vala. ² És látván, hogy az ő tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek
 kenyeret, panaszkodának. ³ Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelkezését követve, nem
 esznek, hanemha kezöket erősen megmossák; ⁴ És piacról jöven sem esznek, ha meg nem
 mosakodnak; és sok egyéb is van, a minek megtartását átvették, poharaknak, korsóknak,
⁵ rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását. Azután megkérdeék őt a farizeusok és az írástudók:
 Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelkezése szerint, hanem mosdatlan kézzel
 esznek kenyeret? ⁶ Ő pedig felelvén, monda nékik: Igazán jövendölt felöletek, képmutatók felöl
 Ésaiás próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem.
⁷ Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai.
⁸ Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelkezését tartjátok meg, korsóknak és
 poharaknak mosását; és sok egyéb efféléket is cselekesztek. ⁹ És monda nékik: Az Isten
¹⁰ parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelkezését tartsátok meg. Mert Mózes
 azt mondotta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon
 meg. ¹¹ Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz:
 templomi ajándék) az, a mivel megsegíthetnélek: ¹² Úgy már nem engeditek, hogy az atyjával
 vagy anyjával valami jót tegyen, ¹³ Eltörölvén az Isten beszédét a ti rendelkezetekkel, a melyet
 rendeltetek; és sok effélét is cselekesztek. ¹⁴ És előszólván az egész sokaságot, monda nékik:
¹⁵ Hallgassatok reám mindnyájan és értsétek meg: Nincs semmi az emberen kívülvaló, a mi
 bemenvén ő belé, megfertőztethetné őt; hanem a mik belöle jönnek ki, azok fertőztetik meg az
 embert. ¹⁶ Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. ¹⁷ És mikor házba ment vala be a sokaság
 közül, megkérdezek őt tanítványai a példázat felöl. ¹⁸ És monda nékik: Ti is ennyire tudatlanok
 vagytok-é? Nem értitek-é, hogy a mi kívülről megy az emberbe, semmi sem fertőztetheti meg őt?
¹⁹ Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába; és az árnyékszékbe kerül, a mely minden
²⁰ eledelt megtisztít. ²¹ Monda továbbá: A mi az emberből jő ki, az fertőzteti meg az embert.
 Mert onnan belölről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések,

paráznaságok, gyilkosságok,²² Lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság:²³ Mind ezek a gonoszságok belőlől jönnek ki, és megfertőztetik az embert.²⁴ És onnét fölkelvén, elméne Tírus és Sídon határaiba;²⁵ és házba menvén, nem akará, hogy valaki észrevegye, de nem titkolhatá el magát. Mert hallván felőle egy asszony, a kinek leányában tisztátalan lélek vala, eljőve és lábaihoz borula.²⁶ Ez az asszony pedig pogány vala síro-fenicziai származású. És kéré őt, hogy űzze ki az ő leányából az ördögöt.²⁷ Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.²⁸ Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból.²⁹ Erre monda néki: E beszédért, eredj el; az ördög kiment a te leányodból.³⁰ És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon fekvék.³¹ Aztán ismét kimenvén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át.³² És hozának néki egy nehezen szóló siketet, és kéri vala őt, hogy vesse reá kezét.³³ Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és köpvén illeté annak nyelvét,³⁴ És föltekintvén az égre, fohászodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg.³⁵ És azonnal megnyilatkozának annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala.³⁶ És megparancsolá nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék.³⁷ És szerfelett álmélnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélökké.

Chapter 8

¹ Azokban a napokban, mivelhogy fölötte nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik:² Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak, és nincs mit enniök;³ És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek ő közülök messzünnen jöttek.⁴ Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan

elégíthetné meg ezeket valaki kenyérral itt e pusztában? ⁵ És megkérde őket: Hány kenyereket van? Azok pedig mondának: Hét. ⁶ Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy eljők tegyék. És a sokaság elé tevék. ⁷ Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván monda, hogy tegyék eljők azokat is. ⁸ Evének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hét kosárral. ⁹ Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket. ¹⁰ És azonnal a hajóba szálla tanítványaival, és méne Dalmánuta vidékére. ¹¹ És kijövének a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyei jelt kívánván tőle, hogy kísértsék őt. ¹² Ő pedig lelkében felfohászodván, monda: Miért kíván jelt ez a nemzetség? Bizony mondom néktek: Nem adatik jel ennek a nemzetségnek. ¹³ És ott hagyván őket, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. ¹⁴ De elfelejtének kenyeret vinni, és egy kenyérről nem vala velök több a hajóban. ¹⁵ És ő inti vala őket, mondván: Vigyázzatok, őrizkedjete a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól! ¹⁶ Ekkor egymás között tanakodván, mondának: Nincs kenyérünk. ¹⁷ Jézus pedig észrevévén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok, hogy nincsen kenyerek? Még sem látjátok-é be és nem értitek-é? Mégis kemény-é a szívetek? ¹⁸ Szemeitek lévén, nem láttok-é? és füleitek lévén, nem hallotok-é? és nem emlékeztek-é? ¹⁹ Mikor az őt kenyeret megszegtem az ötezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt. ²⁰ Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet. ²¹ És monda nékik: Hogy nem értitek hát? ²² Azután Bethsaidába méne; és egy vakot vivének hozzá és kérik vala őt, hogy illesse azt. ²³ Ő pedig megfogván a vaknak kezét, kivezeté őt a falun kívül; és a szemeibe köpvén és kezeit reá tévén, megkérde őt, ha lát-é valamit? ²⁴ Az pedig föltekintvén, monda: Látom az embereket, mint valami járkáló fákat. ²⁵ Azután kezeit ismét ráveté annak szemeire, és feltekintete véle. És megépüle, és látá messze és világosan mindent. ²⁶ És haza küldé, mondván: Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mondd a faluban. ²⁷ És elméne Jézus és az ő tanítványai Czézarea Filippi falvaiba; és útközben megkérde az ő tanítványait, mondván nékik: Kinek mondanak engem az emberek? ²⁸ Ők pedig felelének: Keresztelő Jánosnak; és némelyek Illésnek; némelyek pedig egynek a próféták közül. ²⁹ És ő monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda néki: Te vagy a

³⁰ Krisztus. És rájok parancsola, hogy senkinek se szóljanak felőle. ³¹ És kezdé őket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell szenvedni, és megvettetni a vénektől és a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapra feltámadni. ³² És ezt nyilván mondja vala. Péter pedig magához vonván őt, kezdé dorgálni. ³³ És ő megfordulván és az ő tanítványaira tekintvén, megfeddé Pétert, mondván: Távozz tőlem Sátán, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. ³⁴ A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. ³⁵ Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangyéliomért, az megtalálja azt. ³⁶ Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? ³⁷ Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért? ³⁸ Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

Chapter 9

¹ Azután monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. ² És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozék előttük; ³ És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet. ⁴ És megjelenék nékik Mózes Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal. ⁵ Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenni: csináljunk azért három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. ⁶ De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémülének. ⁷ És felhő támada, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok. ⁸ És mikor nagyhirtelen körültekintének, senkit sem látának többé maguk körül, egyedül a Jézust. ⁹ Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy senkinek se beszéljék el, a mit láttak vala, csak a mikor az embernek Fia a halálból feltámad. ¹⁰ És ezt a szót megtarták magukban, tudakozván egymás között, mit tesz a halálból feltámadni? ¹¹ És megkérdézék őt, mondván: Miért mondják az írástudók,

hogy előbb Illésnek kell eljönie? ¹² Ő pedig felelvén, monda nékik: Illés ugyan előbb eljövén helyre állít mindent; de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie? ¹³ De mondom néktek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele, a mit akartak, a mint meg van írva ő felőle. ¹⁴ És mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot látá körülöttök, és írástudókat, a kik azokkal versengenek vala. ¹⁵ És az egész sokaság meglátván őt, azonnal elálmélkodék, és hozzásielvén köszönté őt. ¹⁶ Ő pedig megkérdezé az írástudókat: Mit versengetek ezekkel? ¹⁷ És felelvén egy a sokaságból, monda: Mester, ide hoztam hozzád az én fiamat, a kiből néma lélek van. ¹⁸ És a hol csak előfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtékot túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. ¹⁹ Ő pedig felelvén néki, monda: Óh hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám. ²⁰ És hozzá vivék azt; és mihelyt ő meglátta azt, a lélek azonnal szaggatá azt; és leesvén a földre, tajtékot túrván fetreng vala. ²¹ És megkérdezé az atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksége óta. ²² És gyakorta veté őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk. ²³ Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. ²⁴ A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitelenségemnek. ²⁵ Jézus pedig mikor látta vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálá a tisztátalan lelket, mondván néki: Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! ²⁶ És kiáltás és erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lön, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy meghalt. ²⁷ Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkele. ²⁸ Mikor pedig bement vala a házba, tanítványai megkérdezők őt külön: Mi miért nem űzhettük ki azt? ²⁹ Ő pedig monda nékik: Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtléssel. ³⁰ És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem akará, hogy valaki megtudja. ³¹ Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad. ³² De ők nem értik vala e mondást, és féltek őt megkérdezni. ³³ És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? ³⁴ De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek

³⁵ vala az úton, ki a nagyobb? És leülvén, odaszólítja a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első
akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgája. ³⁶ És előfogván egy gyermeket,
közéjük állatá azt; és ölébe vévén azt, monda nékik: ³⁷ A ki az ilyen gyermekek közül egyet
befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem
³⁸ azt, a ki engem elbocsátott. János pedig felele néki, mondván: Mester, látánk valakit, a ki a te
³⁹ neveddel ördögöket űz, a ki nem követ minket; és eltiltók őt, mivelhogy nem követ minket.
Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, a ki csodát tesz az én nevemben és mindjárt
⁴⁰ gonoszul szólhatna felőlem. ⁴¹ Mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. Mert a ki innotok ad
egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom néktek, el nem
⁴² veszi az ő jutalmát. A ki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, a kik én bennem
hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik. ⁴³ És ha megbotránkoztat
téged a te kezed, vágd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a
⁴⁴ gyehennára, a megolthatatlan tűzre. A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők el nem aluszik.
⁴⁵ És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre,
mint két lábbal vettetned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. ⁴⁶ A hol az ő férgök meg nem hal,
és tűzők el nem aluszik. ⁴⁷ És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt: jobb néked
⁴⁸ félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyehennára. A
⁴⁹ hol az ő férgök meg nem hal, és tűzők el nem aluszik. Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és
⁵⁰ minden áldozat sóval sózatik meg. Jó a só: de ha a só ízt veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen
bennetek só, és legyetek békében egymással.

Chapter 10

¹ Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne, a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság
gyűl vala hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala őket. ² És a farizeusok hozzámenvén
megkérdezik tőle, ha szabad-é férjnek feleségét elbocsátani, kísértvén őt. ³ Ő pedig felelvén,
⁴ monda nékik: Mit parancsolt néktek Mózes? Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy

válólevelet írjunk, és elváljunk.⁵ És Jézus felelvén, monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek ezt a parancsolatot;⁶ De a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremté őket az Isten.⁷ Annakokáért elhagyja az ember az ő atyját és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez,⁸ És lesznek ketten egy testté! Azért többé nem két, hanem egy test.⁹ Annakokáért a mit az Isten egybe szerkesztett, ember el ne válaszsza.¹⁰ És odahaza az ő tanítványai ismét megkérdezik őt e dolog felől.¹¹ Ő pedig monda nékik: A ki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen.¹² Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el.¹³ Ekkor gyermekeket hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddik vala azokat, a kik hozzák.¹⁴ Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.¹⁵ Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen sem megy be abba.¹⁶ Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájuk vetvén, megáldá őket.¹⁷ És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?¹⁸ Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.¹⁹ A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonytságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljed atyádat és anyádat.²⁰ Az pedig felelvén, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.²¹ Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonedat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet.²² Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala.²³ Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van!²⁴ A tanítványok pedig álmélgodának az ő beszédén; de Jézus ismét felelvén, monda nékik: Gyermekeim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni!²⁵ Könnyebb a tevének a tû fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.²⁶ Azok pedig még inkább álmélgodnak vala, mondván magok között: Kicsoda idvezülhet tehát?²⁷ Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges.²⁸ És Péter kezdé mondani néki: Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk

²⁹ téged. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliomért, ³⁰ A ki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; ³¹ a jövővilágon pedig örök életet. Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők. ³² Útban valának pedig Jeruzsálemben menve fel; és előttök megy vala Jézus, ők pedig álmélkodának, és követvén őt, félnek vala. És ő a tizenkettőt ismét maga mellé vévén, kezde nékik szólni azokról a dolgokról, a mik majd vele történnek, ³³ Mondván: Ímé, felmegyünk Jeruzsálemben, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra kárhoztatják őt, és a pogányok kezébe adják őt; ³⁴ És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösik őt, és megölik őt; de harmadnapon feltámad. ³⁵ És hozzájárulának Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnők, hogy a mire kérünk, tedd meg nekünk. ³⁶ Ő pedig monda nékik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? ³⁷ Azok pedig mondának néki: Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben. ³⁸ Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e a pohárt, a melyet én megiszom; és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? ³⁹ Azok pedig mondának néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én megiszom, megiszszátok, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; ⁴⁰ De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészítetted. ⁴¹ És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezdének Jakabra és Jánosra. ⁴² Jézus pedig magához szólítván őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, a kik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettök, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtok. ⁴³ De nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; ⁴⁴ És a ki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen: ⁴⁵ Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. ⁴⁶ És Jerikóba érkezének: és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott üle az úton, koldulván. ⁴⁷ És a mikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁸ És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! ⁴⁹ Akkor Jézus megállván, mondá, hogy

hívják elő. És előhívják vala a vakot, mondván néki: Bízzál; kelj föl, hív tégedet. ⁵⁰ Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne. ⁵¹ És felelvén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak. ⁵² Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az úton.

Chapter 11

¹ És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldé kettőt tanítványai közül, ² És monda nékik: Eredjetek abba a faluba, a mely előttetek van; és a mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok ide. ³ És ha valaki azt mondja néktek: Miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide. ⁴ Elmenének azért és megtalálák a megkötött vemhet, az ajtónál kívül a kettős útnál, és eloldák azt. ⁵ Az ott állók közül pedig némelyek mondának nékik: Mit míveltek, hogy eloldjátok a vemhet? ⁶ Ők pedig felelének nékik, úgy, a mint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket. ⁷ És oda vivék a vemhet Jézushoz, és ráveték felső ruháikat; ő pedig felüle reá. ⁸ Sokan pedig felső ruháikat az útra teríték, mások pedig ágakat szegdelnek vala a fákról és az útra hányják vala. ⁹ A kik pedig előtte menének, és a kik követék, kiáltának, mondván: Hozsánna! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! ¹⁰ Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országa, a mely jő az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban! ¹¹ És beméne Jézus Jeruzsálembe, és a templomba; és mindent körülnézvén, mivelhogy az idő már késő vala, kiméne Bethániába a tizenkettővel. ¹² És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék. ¹³ És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem talál; mert nem vala fügeérésnek ideje. ¹⁴ Akkor felelvén Jézus, monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai. ¹⁵ És Jeruzsálembe érkezének. És Jézus bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, a kik a templomban árulnak és vásárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és a galambárúsok székeit pedig felforgatá; ¹⁶ És nem engedi vala, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. ¹⁷

És tanít vala, mondván nékik: Nincsen-é megírva: Az én házam imádság házának neveztetik minden
 nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt. ¹⁸ És meghallák az írástudók és a főpapok,
 és tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert félnek vala tőle, mivelhogy az egész
 sokaság álmétkodik vala az ő tanításán. ¹⁹ És mikor beestveledék, kiméne a városból. ²⁰ Reggel
 pedig, a mikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott. ²¹ És Péter
 visszaemlékezvén, monda néki: Mester nézd, a fügefa, a melyet megátkoztál, kiszáradott. ²² És
 Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. ²³ Mert bizony mondom néktek, ha valaki
 azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem
 hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott. ²⁴ Azért mondom néktek: A
 mit könyörgéstegekben kértek, higyjétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek. ²⁵ És
 mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti
 mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. ²⁶ Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti
 mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. ²⁷ És ismét Jeruzsálembe menének. Mikor
 pedig ő a templomban körüljára, hozzámennék vala a főpapok és az írástudók és a vének. ²⁸ És
 mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a hatalmat, hogy ezeket
 cselekedd? ²⁹ Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, és feleljetek
 meg nékem, akkor megmondom néktek, hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket: ³⁰ A
 János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? feleljetek nékem. ³¹ Azok pedig tanakodnak
 vala maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek
 tehát néki? ³² Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, - félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja
 vala Jánosról, hogy valóban próféta vala. ³³ Felelvén tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk.
 Jézus is felelvén, monda nékik: Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva cselekszem
 ezeket.

Chapter 12

¹ És kezdé nékik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körülvevé gypűvel, és
 sajtót ása, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. ² És a maga idejében szolgát

küldte a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből.³ Azok pedig megfogván azt, megverék, és üresen küldék vissza.⁴ És ismét küldte hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig kövel dobálván meg, fejét betörék, és gyalázzalattal illetve, visszaküldék.⁵ És ismét másikat küldé; ezt pedig megölelék: és sok másokat; némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén.⁶ Minthogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is vala, utoljára azt is elküldé hozzájuk, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni.⁷ Azok a munkások azonban ezt mondák magok között: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség.⁸ És megfogván azt, megölelék, és a szőlőn kívül veték.⁹ Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljö és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.¹⁰ Ezt az írást sem olvastátok-é? A mely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé.¹¹ Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemek előtt.¹² És igyekeznek vala őt megfogni, de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondotta. Azért elhagyván őt, tovább menének.¹³ És küldének hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy megfogják őt a beszédben.¹⁴ Azok pedig odamenvén, mondának néki: Mester, tudjuk hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel; mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Istennek útját. Szabad-é a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk?¹⁵ Ő pedig ismervén az ő képmutatásukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzt, hogy lássam.¹⁶ Azok pedig hozának. És monda nékik: Kié ez a kép és a felírás? Azok pedig mondának néki: A Császáré.¹⁷ És felelvén Jézus, monda nékik: Adjátok meg a mi a Császáré, a Császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. És elálmélgodának ő rajta.¹⁸ És jövének hozzá Sadduceusok, a kik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdezik őt, mondván:¹⁹ Mester, Mózes azt írta nekünk, hogy ha valakinek fitestvére meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor az ő feleségét vegye el az ő fitestvére, és támasszon magot a fitestvérenek.²⁰ Heten valának tehát fitestvérek. És az első feleséget vőn, de meghalván, magot nem hagyta.²¹ És a második elvevé az asszonyt, de meghala, és magot ő sem hagyta: a harmadik is hasonlóképen;²² És mind a hét elvevé azt, és magot nem hagyának. Legutoljára meghalt az asszony is.²³ A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége? Mert mind a hétnek a felesége volt.²⁴ Jézus pedig felelvén, monda nékik: Avagy nem azért tévelyegtek-é,

mert nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát?²⁵ Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben.²⁶ A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-é a Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogy mi módon szólott néki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene.²⁷ Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen tévelyegtek.²⁸ Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, a ki az ő vetekedéseket hallotta vala, és tudván, hogy jól megfelele nekik, megkérdezé tőle: Melyik az első minden parancsolatok között?²⁹ Jézus pedig felele néki: Minden parancsolatok között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr.³⁰ Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.³¹ A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.³² Akkor monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondad, hogy egy Isten van, és nincsen kívüle más.³³ És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál.³⁴ Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé senki sem meri vala őt megkérdezni.³⁵ És felele Jézus és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia?³⁶ Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által: Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul.³⁷ Tehát maga Dávid nevezi őt Urának, mimódon fia hát néki? És a nagy sokaság örömet hallgatja vala őt.³⁸ Ő pedig monda nekik az ő tanításában: Őrizkedjete az írástudóktól, a kik örömet járnak hosszú köntösökben és szeretik a piacokon való köszöntéseket.³⁹ És a gyülekezetekben az előlüléseket, és a lakomákon a főhelyeket:⁴⁰ A kik az özvegyeknek házat fölemésztk és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek.⁴¹ És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba.⁴² És egy szegény özvegy asszony is odajövé, két fillért, azaz egy negyed pénzt vete bele.⁴³ Akkor előszólítván tanítványait, monda nekik: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala.⁴⁴ Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből, a mije csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát.

Chapter 13

¹ Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy az ő tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek és milyen épületek! ² Jézus pedig felelvén, monda néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön, a mely le nem romboltatik. ³ Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, a templom átellenében, megkérdezők őt magukban Péter, Jakab, János és András: ⁴ Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek; és mi [lesz] a jel, a mikor mindezek beteljesednek? ⁵ Jézus pedig felelvén nekik, kezdé mondani: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. ⁶ Mert sokan jönnek majd az én nevemben, a kik azt mondják: Én vagyok: és sokakat elhítenek. ⁷ Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről, meg ne rémüljétek, mert meg kell lenniök; de [ez] még nem a vég. ⁸ Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad; és lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok. ⁹ Nyomorúságoknak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyosággal ő nékik. ¹⁰ De előbb hirdettetnie kell az evangéliomnak minden pogányok között. ¹¹ Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik néktek abban az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagytok, a kik szólótok, hanem a Szent Lélek. ¹² Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megöletik őket. ¹³ És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megmarad, az megtartatik. ¹⁴ Mikor pedig látjátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta szólott, ott állani, a hol nem kellene (a ki olvassa, értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; ¹⁵ A háztetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen; ¹⁶ És a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvigye. ¹⁷ Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban. ¹⁸ Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen. ¹⁹ Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, a milyenek a világ kezdete óta, a melyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. ²⁰ És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért, a kiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. ²¹ Ha pedig akkor ezt mondja

²² néktek valaki: Ímé itt a Krisztus, vagy: Ímé amott, ne higyjétek. Mert hamis Krisztusok és hamis
 próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, [még] a választottakat
²³ is. Ti pedig vigyázzatok; ímé előre megmondottam néktek mindent. ²⁴ De azokban a napokban,
 azután a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, ²⁵ És az ég csillagai lehullanak,
 és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. ²⁶ És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni
 felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. ²⁷ És akkor elküldi az ő angyalait, és egybegyűjti az
²⁸ ő választottait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig. A fügefáról
 vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.
²⁹ Azonképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó
³⁰ előtt. Bizony mondom néktek, hogy el nem múlik ez a nemzetség, a míg meg nem lesznek
³¹ mindezek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak. ³² Arról a napról
 és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.
³³ Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő. ³⁴ Úgy
 mint az az ember, a ki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgálait felhatalmazván, és kinek-kinek
³⁵ a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. Vigyázzatok
 azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjfélkor, vagy kakasszókor,
 vagy reggel? ³⁶ Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. ³⁷ A miket pedig néktek
 mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Chapter 14

¹ Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az
 írástudók tanakodnak vala, hogy csalárdsággal mimódon fogják meg és öljék meg őt. ² Mert azt
 mondják vala: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. ³ Mikor pedig Bethániában a poklos
 Simon házánál vala, a mint asztalhoz üle, egy asszony méne oda, a kinél alabástrom edény vala
⁴ valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté [azt] az ő fejére.
 Némelyek pedig háborognak vala magok között és mondanák: Mire való volt az olajnak ez a
⁵ tékozlása? Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért, és odaadni a szegényeknek.

És zúgolódnak vala ellene.⁶ Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt? jó
 dolgot cselekedett én velem.⁷ Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor csak
 akarjátok, jót tehettek velök; de én nem leszek mindenkor veletek.⁸ Ő a mi tőle telt, azt tevé: előre
 megkente az én testemet a temetésre.⁹ Bizony mondom néktek: Valahol csak prédikálják ezt az
 evangyéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő
 emlékezetére.¹⁰ Akkor Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közül, elméne a főpapokhoz, hogy
 őt azoknak elárulja.¹¹ Azok pedig, a mint meghallák, örvendezének, és ígérék, hogy pénzt adnak
 néki. Ő pedig keresi vala, mimódon árulhatná el őt jó alkalommal.¹² És a kovásztalan kenyerek
 ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol
 akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehesd a húsvéti bárányt?¹³ Akkor elkülde kettőt
 az ő tanítványai közül, és monda nékik: Menjetek el a városba, és egy ember jő előtökbe, a ki egy
 korsó vizet visz; kövessétek őt,¹⁴ És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérdi:
 hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt?¹⁵ És ő mutat
 néktek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk.¹⁶ Elmenének
 azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és elkészíték
 a húsvéti bárányt.¹⁷ Mikor pedig este lőn, oda méne a tizenkettővel.¹⁸ És a mikor leülnek és
 esznek vala monda Jézus: Bizony mondom néktek, egy közületek elárul engem, a ki velem eszik.
¹⁹ Ők pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak
 nem én?²⁰ Ő pedig felelvén, monda nékik: Egy a tizenkettő közül, a ki velem együtt márt a tálba.
²¹ Az embernek Fia jóllehet elmegy, a mint meg van írva felőle; de jaj annak az embernek, a ki az
 embernek Fiát elárulja; jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna.²² És mikor Ők
 evének, vévén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: Vegyétek,
 egyétek; ez az én testem.²³ És vévén a poharat, [és] hálákat adván, adá nékik; és ivának abból
 mindnyájan;²⁴ És monda nékik: Ez az én vérem, az új szövetség [vére,] a mely sokakért kiontatik.
²⁵ Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor
 mint újat iszom azt az Isten országában.²⁶ És dicséretet énekelve kimenének az olajfák hegyére.
²⁷ És monda nékik Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem; mert meg van

írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. ²⁸ De feltámadásom után előtettek fogok
²⁹ felmenni Galileába. Péter pedig monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem.
³⁰ És monda néki Jézus: Bizony mondom néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer
³¹ szólana, háromszor tagadsz meg engem. Ő pedig annál inkább erősíti vala: Ha veled együtt kell
is meghalnom, semmiképen meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többiek is.
³² És menének ama helyre, a melynek Gecsemáné a neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek
³³ le itt, a míg imádkozom. És maga mellé vevé Pétert és Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és
³⁴ gyötrődni; És monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázzatok.
³⁵ És egy kevésse előre menvén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, múltjék el tőle
³⁶ ez az óra; És monda: Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat;
³⁷ mindazáltal ne az én akaratom [legyen meg,] hanem a tied. Azután visszatére és aluva találá
³⁸ őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? Vigyázzatok és
³⁹ imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtelen. És ismét
⁴⁰ elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólván. A mikor pedig visszatére, ismét aluva
⁴¹ találá őket; mert a szemeik megnehezdedtek vala, és nem tudták mit feleljenek néki. Harmadszor
is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; ímé az embernek Fia
⁴² a bűnösök kezébe adatik. Keljetek föl, menjünk: ímé elközelgett, a ki engem elárul. És
⁴³ mindjárt még mikor ő szól vala, eljöve Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság,
⁴⁴ fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől. Az ő elárulója pedig jelt
ada nékik, mondván: A kit megcsókolok majd, ő az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal.
⁴⁵ És odajutván, azonnal hozzáméne, és monda: Mester! Mester! és megcsókolá őt. Azok pedig
⁴⁷ ráveték kezeiket, és megfogák őt. De egy az ott állók közül az ő szablyáját kivonván, a főpap
⁴⁸ szolgájához csapa, és levágá annak fülét. Jézus pedig felelvén, monda nékik: Mint egy rablóra,
⁴⁹ úgy jöttetek-é reám fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjatok engem?! Naponta nálatok
valék, a templomban tanítva, és nem fogtatok meg engem; de [szükség,] hogy az írások
⁵⁰ beteljesedjenek. Akkor elhagyván őt, mindnyájan elfutának. Egy ifjú pedig követé őt, a
⁵¹ kinek testét csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak. De ő ott hagyva az ingét,
⁵²

meztelenül elszalada tőlük.⁵³ És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének mindnyájan a főpapak, a vének és az írástudók.⁵⁴ Péter pedig távolról követé őt, be egészen a főpap udvaráig: és ott üle a szolgálkkal, és melegsik vala a tűznél.⁵⁵ A főpapak pedig és az egész tanács bizonytságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de nem találják vala.⁵⁶ Mert sokan tesznek vala [ugyan] hamis tanúbizonytságot ellene, de a bizonytságtételek nem valának megegyezők.⁵⁷ És némelyek fölkelének és hamis tanúbizonytságot tőnek ellene, mondván:⁵⁸ Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, a mely nem kézzel csináltatott.⁵⁹ De még így sem vala egyező az ő bizonytságtételük.⁶⁰ Akkor a főpap odaállván a középre, megkérdé Jézust, mondván: Semmit sem felelsz-é? Miféle bizonytságot tesznek ezek te ellened?⁶¹ Ő pedig hallgat vala, és semmit sem felele. Ismét megkérdé őt a főpap, és monda néki: Te vagy-é a Krisztus, az áldott [Isten] Fia?⁶² Jézus pedig monda: Én vagyok. És meglátjátok majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljöni az ég felhőivel.⁶³ A főpap pedig megszaggatván ruháit, monda: Mi szükségünk van még tanúkra?⁶⁴ Hallátok a káromlást. Mi tetszik néktek? Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindnyájan.⁶⁵ És kezdék őt némelyek köpdösni, és az ő orczáját elfedni, és őt öklözni, és mondani néki: Prófétájl! A szolgálk pedig arczul csapdossák vala őt.⁶⁶ A mint pedig Péter lent vala az udvarban, odajöve egy a főpap szolgálói közül;⁶⁷ És meglátván Pétert, a mint melegsik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti Jézussal valál!⁶⁸ Ő pedig megtagadá, mondván: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a tornácra; és a kakas megszólala.⁶⁹ A szolgáló pedig meglátva őt, kezdé ismét mondani az ott állóknak: Ez közülök való.⁷⁰ Ő pedig ismét megtagadá. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondják vala Péternek: Bizony közülök való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a beszéded [is] hasonló.⁷¹ Ő pedig kezde átkozódni és esküdözni, hogy: Nem ismerem azt az embert, a kiről beszéltek.⁷² És másodszor szóla a kakas. És Péternek eszébe juta a beszéd, a melyet néki Jézus mondott vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor megtagadsz engem. És sírva fakada.

Chapter 15

¹ És mindjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács, megkötözvén Jézust, elvivék és átadák Pilátusnak. ² És megkérde őt Pilátus: Te vagy-é a zsidók királya? Ő pedig felelvén, monda néki: Te mondog. ³ És erősen vádolják vala őt a főpapok. ⁴ Pilátus pedig ismét megkérde őt, mondván: Semmit sem felelsz-é? Ímé, mennyi tanúbizonyságot szólnak ellened! ⁵ Jézus pedig semmit sem felele, annyira hogy Pilátus elcsudálkozék. ⁶ Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani nékik, a kit épen óhajtának. ⁷ Vala pedig egy Barabbás nevű, megkötöztetve ama lázadókkal együtt, a kik a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek vala el. ⁸ És a sokaság kiáltván, kezdé kérni [Pilátust] arra, a mit mindenkor megtesz vala nékik. ⁹ Pilátus pedig felele nékik, mondván: Akarjátok-é, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? ¹⁰ Mert tudja vala, hogy irigységből adták őt kézbe a főpapok. ¹¹ A főpapok azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nékik. ¹² Pilátus pedig felelvén, ismét monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, a kit a zsidók királyának mondotok? ¹³ És azok ismét kiáltának: Feszítsd meg őt! ¹⁴ Pilátus pedig monda nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál jobban kiáltanak vala: Feszítsd meg őt! ¹⁵ Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátá nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe adá, hogy megfeszítsék. ¹⁶ A vitézek pedig elvivék őt az udvar belső részébe, a mi az őrház; és összehívák az egész csapatot. ¹⁷ És bíborba öltözteték őt, és tövisből font koszorút tevének a fejére, ¹⁸ És elkezdék őt köszönteni: Üdvöz légy, zsidók királya! ¹⁹ És verik vala a fejét nádszállal, és köpdösik vala őt, és térdet hajtva tisztelik vala őt. ²⁰ Mikor pedig kicsúfolták őt, leveték róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözteték; és kivivék őt, hogy megfeszítsék. ²¹ És kényszerítének egy mellettök elmenőt, bizonyos czirénei Simont, a ki a mezőről jő vala, Alekszándernek és Rufusnak az atyját, hogy vigye az ő keresztjét. ²² És vivék őt a Golgotha [nevű] helyre, a mely megmagyarázva annyi, mint: koponya helye. ²³ És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá el. ²⁴ És megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén azokra, ki mit kapjon. ²⁵ Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt. ²⁶ Az ő kárhoztatásának oka pedig így vala fölébe felírva: A zsidók királya. ²⁷ Két rablót is megfeszítének vele, egyet jobb és egyet bal keze felől. ²⁸ És beteljesedék az írás, a mely [azt] mondja: És a bűnösök közé számláltaték. ²⁹ Az arra menők pedig szidalmazták

vala őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt
 fölépítéd; ³⁰ Szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről! ³¹ Hasonlóképen pedig a főpapok
 is, csúfolodván egymás között, az írástudókkal együtt mondják vala: Másokat megtartott, magát
 nem bírja megtartani. ³² A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk
 és higgyünk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták vala őt. ³³ Mikor pedig hat óra
 lőn, sötétség támadta az egész földön kilencz óráig. ³⁴ És kilencz órakor fennszóval kiálta Jézus
 mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem, én Istenem!
 miért hagyál el engemet? ³⁵ Némelyek pedig meghallván ezt az ott állók közül, mondának: Ímé
 Illést hívja. ³⁶ Egy ember pedig odafutamodék és egy szivacsot megtöltvén eczettel és azt nádszálra
 tűzvén, inni ada néki, mondván: Hagyjátok el, lássuk, ha eljő- é Illés, hogy levegye őt. ³⁷ Jézus
 pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. ³⁸ És a templom kárpítja fölétől aljáig ketté
 hasada. ³⁹ Látván pedig a százados, a ki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki
 lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! ⁴⁰ Valának pedig asszonyok is, a kik távolról
 nézik vala, a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária, a kis Jakabnak és Józsnak anyja, és
 Salomé, ⁴¹ A kik, mikor Galileában vala, akkor is követték vala őt, és szolgálnak vala néki; és
 sok más asszony, a kik vele mentek vala fel Jeruzsálembe. ⁴² És mikor immár este lőn, mivelhogy
 péntek vala, azaz szombat előtt való nap, ⁴³ Eljőve az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli,
 a ki maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran Pilátushoz, és kéré Jézusnak testét. ⁴⁴
 Pilátus pedig csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századost, megkérde
 tőle, ha régen halt-é meg? ⁴⁵ És megtudván a századostól, odaajándékozá a testet Józsefnek. ⁴⁶
 Ő pedig gyolcsot vásárolván, és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyezé egy sírboltba, a
 mely kősziklából vala kivágva; és követ hengeríte a sírbolt szájára. ⁴⁷ Mária Magdaléna pedig és
 Mária, a Józse [anyja,] nézik vala, hová helyezék.

Chapter 16

¹ Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab [anyja], és Salomé, drága
 keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. ² És korán reggel, a hétnek első napján a

sírbolthoz menének napfelköltekor. ³ És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról? ⁴ És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala. ⁵ És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének. ⁶ Az pedig monda nekik: Ne féljete. A Názáreti Jézust keresitek, a ki megfeszítettett; föltamadott, nincsen itt; ímé a hely, a hová őt helyezék. ⁷ De menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előttete megyen Galileába; ott meglátjátok őt, a mint megmondotta nektek. ⁸ És nagyhamar kijövé, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala. ⁹ Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltamadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét ördögöt űzött vala ki. ¹⁰ Ez elmenvén, megjelenté azoknak, a kik vele valának [és] keseregnek és sírnak vala. ¹¹ Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő látta vala, nem hívék. ¹² Ezután pedig közülök kettőnek jelenék meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek vala. ¹³ Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek; ezeknek sem hívének. ¹⁴ Azután, mikor asztalnál ülnek vala megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre hányá az ő hitetlenségöket és keményszívűségöket, hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem hívének, ¹⁵ És monda nekik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangyéliomot minden teremtsnek. ¹⁶ A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik. ¹⁷ Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. ¹⁸ Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. ¹⁹ Az Úr azért, minekutána szólott vala nekik, felviteté a mennybe, és üle az Istennek jobbjára. ²⁰ Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

Luke

Chapter 1

¹ Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek
 minálunk beteljesedtek, ² A mint nekünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói
 voltak az ígének: ³ Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam,
 hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus, ⁴ Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak
 bizonyosságát, a melyekre tanítottál. ⁵ Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás
 nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve
 Erzsébet. ⁶ És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban
 és rendelkezéseiben feddhetetlenül jártak. ⁷ És nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala,
 és mind a ketten [immár] idős emberek valának. ⁸ Lőn pedig, hogy mikor ő rendjének sorában
 papi szolgálatot végzett az Isten előtt, ⁹ A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén
 az Úrnak templomába, jó illatot gerjessen. ¹⁰ És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó
 illatozás idején; ¹¹ Néki pedig megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbjára felől.
¹² És láttára megrettene Zakariás, és félelem szállá meg őt. ¹³ Monda pedig az angyal néki: Ne
 félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és
 nevezed az ő nevét Jánosnak. ¹⁴ És léssen tenéked örömdre és vigasságodra, és sokan fognak
 örvendezni az ő születésén; ¹⁵ Mert nagy léssen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik;
 és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. ¹⁶ És az Izrael fiai közül sokakat
 megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. ¹⁷ És ez [Ő] előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy
 az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az
 Úrnak tökéletes népet. ¹⁸ És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én
 vén vagyok, és az én feleségem [is] igen idős. ¹⁹ És felelvén az angyal, monda néki: Én Gábiel
 vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldtettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentssem
 néked. ²⁰ És ímé megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek:
 mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejökben. ²¹ A nép pedig
 várja vala Zakariást, és csodálkozék, hogy a templomban késik. ²² És kijövén, nem szólhata nekik;
 eszökbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert ő [csak] integetett nekik, és néma maradt.
²³ És lőn, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne haza. ²⁴ E napok után pedig

fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzék öt hónapig, mondván: ²⁵ Így cselekedett
 velem az Úr a napokban, a melyekben [reám] tekintte, hogy elvegye az én gyalázatokat az emberek
 között. ²⁶ A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábrriel angyal Istentől Galileának városába, a
 melynek neve Názáret, ²⁷ Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt
 eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária. ²⁸ És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj,
 kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. ²⁹ Az pedig látván,
 megdöbben az ő beszédén, és elgondolkodék, [hogy] micsoda köszöntés ez?! ³⁰ És monda néki
 az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél. ³¹ És ímé fogansz a te méhedben,
 és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. ³² Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának
 hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; ³³ És uralkodik a
 Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen! ³⁴ Monda pedig Mária az
 angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek? ³⁵ És felevén az angyal, monda néki:
 A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is
 szentnek hivatik, Isten Fiának. ³⁶ És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében;
 és ez [már] a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak: ³⁷ Mert az Istennél semmi sem lehetetlen.
³⁸ Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne
 ő tőle az angyal. ³⁹ Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe,
 Júdának városába; ⁴⁰ És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet. ⁴¹ És lőn, mikor
 hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent
 Lélekkel; ⁴² És fennszóval kiálta, mondván: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te
 méhednek gyümölcse. ⁴³ És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám?
⁴⁴ Mert ímé, mihelyt a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat örvendéssel kezdé
 repesni az én méhemben. ⁴⁵ És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki
 mondott. ⁴⁶ Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, ⁴⁷ És örvendez az én lelkem
 az én megtartó Istenemben. ⁴⁸ Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert
⁴⁹ ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek. Mert nagy dolgokat

cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! ⁵⁰ És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre
⁵¹ [vagyon] azokon, a kik őt félik. Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az
 ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat. ⁵² Hatalmasokat dönté le trónjaikról, és alázatosakat
 magasztalt fel. ⁵³ Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. ⁵⁴ Felvevé
 Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról. ⁵⁵ (A miképen
 szólt volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké! ⁵⁶ Marada pedig
 Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére. ⁵⁷ Erzsébetnek pedig betelék az ő
 szülésének ideje, és szűle fiat. ⁵⁸ És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy
 kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele. ⁵⁹ És lőn nyolczad napon, eljövének,
 hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevéől Zakariásnak akarák őt nevezni. ⁶⁰ És felelvén
 az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessek. ⁶¹ És mondának néki: Senki sincs a te
 rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék. ⁶² És intének az ő atyjának, hogy minek akarja
 neveztetni? ⁶³ Az pedig táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És elcsodálkozának
 mindnyájan. ⁶⁴ És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent. ⁶⁵ És félelem
 szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettetének mind
 e dolgok. ⁶⁶ És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből?
 És az Úrnak keze vala ő vele. ⁶⁷ És Zakariás, az ő atyja beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétála
 mondván: ⁶⁸ Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét, ⁶⁹ És
 felemelte az üdvösségnek szarvát nekünk az ő gyermekének, Dávidnak házában, ⁷⁰ A mint szólt
 az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, ⁷¹ Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít,
 és mindazoknak kezéből, a kik minket gyűlölnék; ⁷² Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi
 atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, ⁷³ Az esküvésről, a melylyel megesküdött
 Ábrahámnak, a mi atyáinknak, hogy ő megadja nekünk, ⁷⁴ Hogy megszabadulván a mi ellenségeink
 kezéből, félelem nélkül szolgáljunk néki. ⁷⁵ Szentségben és igazságban ő előtte a mi életünknek
 minden napjaiban. ⁷⁶ Te pedig kis gyermek, a magasságos [Isten] prófétájának hivattatol; mert az

⁷⁷ Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed; És az üdvösség ismeretére megtanítsad az ő népét,
⁷⁸ a bűnöknek bocsánatjában. A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott
⁷⁹ minket a naptámadat a magasságból, Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a
⁸⁰ halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára! A kis gyermek
 pedig nevededik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta
 magát az Izráelnek.

Chapter 2

¹ És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész
 föld összeirattassék. ² Ez az összeírás először akkor történt, mikor Siriában Czirénius volt a
³ helytartó. Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. ⁴ Felméne
 pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek
 nevezetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; ⁵ Hogy beirattassék Máriával,
 a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala. ⁶ És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az
⁷ ő szülésének napjai. És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyezetté őt a jászolba,
 mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál. ⁸ Valának pedig pásztorok azon a
 vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. ⁹ És ímé az
 Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel
¹⁰ megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet,
 mely az egész népnek öröme lészen: ¹¹ Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a
¹² Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a
¹³ jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent
¹⁴ dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos [mennyek]ben az Istennek, és e földön
¹⁵ békesség, és az emberekhez jó akarat! És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a
 mennybe, mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg
¹⁶ e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nekünk. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát

és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. ¹⁷ És ezt látván, elhirdeték, a mi nékik
 a gyermek felől mondatott vala. ¹⁸ És mindenek, a kik hallák, elcsodálkoznak azokon, a miket
 a pásztorok nékik mondotnak. ¹⁹ Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala.
²⁰ A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket
 hallottak és láttak, a mint nékik megmondatott. ²¹ És mikor betölt a nyolcz nap, hogy a kis
 gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt
 fogantatott volna anyja méhében. ²² Mikor pedig betöltek [Mária] tisztulásának napjai a Mózes
 törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak. ²³ (A mint megiratott az
 Úr törvényében, hogy: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék), ²⁴ És hogy áldozatot
 adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat.
²⁵ És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő
 vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta. ²⁶ És kijelentetett néki a Szent
 Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. ²⁷ És ő a Lélek
 indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevivék szülői, hogy ő érette a törvény
 szokása szerint cselekedjenek, ²⁸ Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, és monda: ²⁹ Mostan
 bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: ³⁰ Mert látták az én szemeim
 a te üdvösségedet, ³¹ A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára; ³² Világosságul a
 pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére. ³³ József pedig és az ő
 anyja csodálkoznak azokon, a miket ő felőle mondotnak. ³⁴ És megáldá őket Simeon, és monda
 Máriának, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül,
 a kinek [sokan] ellene mondanak; ³⁵ Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tör; hogy sok szív
 gondolatai nyilvánvalókká legyenek. ³⁶ És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az
 Áser nemzetségéből (ez sok időt élt, miután az ő szüzességétől fogva hét esztendeig élt férjével,
³⁷ És ez mintegy nyolczvannégy esztendős özvegy vala), a ki nem távozék el a templomból, hanem
 böjtlésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal. ³⁸ Ez is ugyanazon órában oda állván,
³⁹ hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik Jeruzsálemben a váltságot várták.
 És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének Galileába, az ő városukba,

⁴⁰ Názáretbe. A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel;
⁴¹ és az Istennek kegyelme vala ő rajta. Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a húsvét
⁴² ünnepére. És mikor tizenkét esztendő s lett, fölmenének Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint;
⁴³ És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérének, a gyermek Jézus visszamarada
⁴⁴ Jeruzsálemben; és nem vevék észre sem József, sem az ő anyja; Hanem azt gondolván, hogy
 az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök
⁴⁵ között; És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálembe, hogy megkeressék. ⁴⁶ És lön,
 hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és
⁴⁷ kérdezgette őket. És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő értelmén és az ő
⁴⁸ feleletein. És meglátván őt, elcsodálkozának, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted
⁴⁹ ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged. Ő pedig monda nékik: Mi dolog,
 hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nekem azokban kell foglalatosnak lennem,
⁵⁰ a melyek az én Atyámnak dolgai? De ők nem érték e beszédet, a mit ő nékik szóla. ⁵¹ És
 aláméne velök, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja szívében tartá mind
⁵² ezeket a dolgokat. Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten
 és emberek előtt való kedvességben.

Chapter 3

¹ Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius
 Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis
 tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg
² Lisániás, Annás és Kajafás főpapsága alatt, lön az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a
³ pusztában, És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét
⁴ a bűnöknek bocsánatjára; A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki [ezt]
 mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit.
⁵ Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom megalacsonyítottatik; és az egyenetlenek
⁶ egyenesekké, és a göröngyös utak símákká lesznek; És meglátja minden test az Istennek

szabadítását.⁷ Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa megkereszteltessék:⁸
 Vipérák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljete?⁸
 Teremjete azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám
 a mi atyánk! mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiaat
 Ábrahámnak.⁹ Immár pedig a fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, a mely jó
 gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik.¹⁰ És megkérde őt a sokaság, mondván:
 Mit cselekedjünk tehát?¹¹ Ő pedig felelvén, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adja
 annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlóképp cselekedjék.¹² És eljövének a vámszedők
 is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk?¹³ Ő pedig monda
 nékik: Semmi többet ne követeljete, mint a mi előtökbe rendeltetett.¹⁴ És megkérde őt a vitézek
 is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok;
 és elégedjete meg zsoldotokkal.¹⁵ Mikor pedig a nép várt és szívökben mind azon gondolkoztak
 János felől, hogy vajjon nem ő-e a Krisztus;¹⁶ Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan
 keresztellek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának
 kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkal és tűzzel:¹⁷ Kinek szórólapátja
 kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti
 olthatatlan tűzzel.¹⁸ És még sok egyebekre is intvén [öket], hirdeté az evangéliomot a népnek.
¹⁹ Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett ő tőle Heródiásért, az ő testvérének,
 Filepnek feleségéért és mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett,²⁰ [Ez] még azzal
 tetézte mindezeket, hogy Jánost tömlöczbe vetteté.²¹ Lőn pedig, hogy mikor az egész nép
 megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozék az ég,²² És
 leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lőn mennyből, ezt mondván:
 Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!²³ Maga Jézus pedig mintegy harmincz
 esztendőös volt, mikor [tanítani] kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, [ez pedig] a Hélié,
²⁴ [Ez] Mattáté, [ez] Lévié, [ez] Melkié, [ez] Jannáé, [ez] Józsefé,²⁵ [Ez] Matthatiásé, [ez] Ámosé,
²⁶ [ez] Naumé, [ez] Eslié, [ez] Naggaié, [Ez] Maáté, [ez] Matthatiásé, [ez] Sémeié, [ez] Józsefé,
²⁷ [ez] Júdáé, [Ez] Joannáé, [ez] Rhésáé, [ez] Zorobábelé, [ez] Saláthielé, [ez] Nérié,²⁸ Ez Melkié,
²⁹ [ez] Addié, [ez] Hosámé, [ez] Elmodámé, [ez] Éré, [Ez] Jóséé, [ez] Eliézeré, [ez] Jórimé, [ez]

³⁰ Mattáté, [ez] Lévié, [Ez] Simeoné, [ez] Júdáé, [ez] Józsefé, [ez] Jónáné, [ez] Eliákimé, ³¹ [Ez]
 Méleáé, [ez] Maináné, [ez] Mattátáé, [ez] Nátáné, [ez] Dávidé, ³² [Ez] Jesséé, [ez] Obedé, [ez]
 Boázé, [ez] Sálmoné, [ez] Naássoné, ³³ [Ez] Aminádábé, [ez] Arámé, [ez] Esroné, [ez] Fáresé,
 [ez] Júdáé. ³⁴ [Ez] Jákóbé, [ez] Izsáké, [ez] Ábrahámé, [ez] Tárée, [ez] Nákhoré, ³⁵ [Ez] Sárukhé,
 [ez] Ragávé, [ez] Fáleké, [ez] Eberé, [ez] Saláé, ³⁶ [Ez] Kajjáné, [ez] Arfaksádé, [ez] Semé, [ez]
 Noée, [ez] Lámekhé, ³⁷ [Ez] Mathuséláé, [ez] Énókhé, [ez] Járedé, [ez] Mahalaléélé, [ez] Kajjáné,
³⁸ [Ez] Énósé, [ez] Sethé, [ez] Ádámé, [ez pedig] az Istené.

Chapter 4

¹ Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába ²
 Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor
 azok elmúltak, végre megéhezék. ³ És monda néki az ördög. Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek,
 hogy változzék kenyérré. ⁴ Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérral
 él az ember, hanem az Istennek minden ígéjével. ⁵ Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas
 hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban, ⁶ És monda néki az ördög:
 Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek
 akarom; ⁷ Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz. ⁸ Felevén pedig Jézus, monda néki:
⁹ Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.
 Azután Jeruzsálembe vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd
 alá magad innét; ¹⁰ Mert meg van írva: Az ő angyalnak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek
 téged; ¹¹ És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamiképp meg ne üssed lábadat a kőbe. ¹² Felevén
 pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. ¹³ És elvégezvén
 minden kísértést az ördög, eltávozzék tőle egy időre. ¹⁴ Jézus pedig megtére a Léleknek erejével
 Galileába: és híre méne néki az egész környéken. ¹⁵ És ő taníta azoknak zsinagógáiban, dicsőítettvén
 mindenektől. ¹⁶ És méne Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon

a zsinagógába, és felállta olvasni. ¹⁷ És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván,
 arra a helyre nyitja, a hol ez vala írva: ¹⁸ Az Úrnak lelke [van] én rajtam, mivelhogy felkent engem,
 hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket
 meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyilását, hogy
 szabadon bocsássam a lesujtottakat, ¹⁹ Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. ²⁰ És
 behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szemei ő reá valának
²¹ függesztve. ²² Ő pedig kezde hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez [az] Írás a ti hallástokra.
 És mindnyájan bizonyoságot tőnek felőle, és elálmélkodának kedves beszédein, a melyek szájából
²³ származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-é ez? ²⁴ És monda nékik: Bizonyára azt a
 példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy
 Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat. ²⁵ Monda pedig: Bizony
 mondom néktek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában. ²⁶ És igazán mondom néktek, hogy Illés
 idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt
 zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt; ²⁷ Mégis azok közül senkihez nem
 küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. ²⁸ És az Elizeus próféta
 idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Siriából való
 Naámán. ²⁹ És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották. ³⁰ És
 felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, a melyen az ő városuk
 épült, hogy onnan letaszítsák. ³¹ Ő azonban közöttük átmenve, eltávozik. ³² És leméne
 Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon. ³³ És csodálkoznak az
 ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala. ³⁴ És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi
 lélektől megszállt ember, a ki fennhangon kiálta, ³⁵ Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti
 Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje! ³⁶ És
 megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre
 vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit. ³⁷ És támada félelem mindenekben, és egymással
 szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol
 a tisztátalan lelkeknek és kimennek? ³⁸ És elterjede a hír ő felőle a környék minden helyén.
 Azután a zsinagógából eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hidegletlésben
³⁹ feküdt, és könyörögtek neki érette. ⁴⁰ És [Jézus] mellé állván, megdorgálá a hidegletlést, és az
 elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgálá nékik. A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek

különféle betegek valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyiköjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket.⁴¹ Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus.⁴² A nap fölkeltekor pedig kimenvén, pusztá helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen el tőlök.⁴³ Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldtettem.⁴⁴ És prédikál vala Galilea zsinagógáiban.

Chapter 5

¹ És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala; ² És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálójukat. ³ És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. ⁴ Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálójokat fogásra. ⁵ És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. ⁶ És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk. ⁷ Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jöjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének. ⁸ Látván pedig [ezt] Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert [én] bűnös ember vagyok, Uram! ⁹ Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, a kik ő vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak; ¹⁰ Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz. ¹¹ És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és követék őt. ¹² És lőn, hogy mikor az egyik városban vala, ímé [vala ott] egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arczra borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! ¹³ [Jézus] pedig kinyújtván kezét, illeté azt, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltávozék tőle a bélpoklosság. ¹⁴ És ő megparancsolá néki, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, [úgymond,] mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes

¹⁵ parancsolta, bizonyságul ō nékik. A hír azonban annál inkább terjedt ō felőle; és nagy sokaság
¹⁶ gyűle egybe, hogy ōt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ō betegségeikből. De ō
¹⁷ félrevonula a pusztákba, és imádkozék. És lőn egy napon, hogy ō tanít vala: és ott ülének a
 farizeusok és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és
 Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ō vele, hogy gyógyítson. ¹⁸ És ímé valami férfiak ágyon
¹⁹ egy embert hozának, a ki gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ō elébe tenni. De nem
 találván módot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék ōt be, felhágának a háztetőre, és a
²⁰ cseréphéjazaton át bocsáták ōt alá ágyastól Jézus elé a közepre. És látván azoknak hitét, monda:
²¹ Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid. Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének
 tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki [ily] káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha
²² egyedül az Isten? Jézus pedig észrevévén az ō tanakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit
²³ tanakodtok a ti szívetekben? Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid;
²⁴ vagy azt mondani: Kelj fel és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma
 e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvévén
²⁵ nyoszolyádat, eredj haza! És [az] rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvevé a min feküdt, és
²⁶ elméne haza, dicsőítvén az Istent. És az álmélkodás elfogá mindnyájukat, és dicsőíték az Istent,
²⁷ és betelének félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma! Ezek után pedig kiméne,
²⁸ és láta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem! És az
²⁹ mindeneket elhagyván, felkele és követé ōt. És Lévi nagy lakomát készíté néki az ō házánál;
³⁰ és vala [ott] nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ō velök letelepedtek volt. És
 köztük az írástudók és farizeusok zúgolódának az ō tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és
³¹ isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? És felelvén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek
³² nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam,
³³ hanem a bűnösöket a megtérésre. Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János
 tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te tanítványaid pedig
³⁴ esznek és isznak? Ő pedig monda nékik: Avagy mívelhetitek-é azt, hogy a lakodalmasok
³⁵ böjtöljenek, a míg a vőlegény velök van? De eljőnek a napok, és mikor a vőlegény elvétetik ō

tömlők, akkor majd bőjtölnek azokban a napokban.³⁶ És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt.³⁷ És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a [bor] kiömöl, és a tömlők [is] elvesznek.³⁸ Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad.³⁹ És senki, a ki ó [bort] iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó.

Chapter 6

¹ Lőn pedig a [húsvét] szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne² által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek. Némelyek pedig a farizeusok közül mondának nékik: Miért cselekszitek azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni?³ És felelvén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele voltak?⁴ Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket [pedig] nem szabad megenni, hanem csak a papoknak?⁵ És monda nékik: Az embernek Fia ura a szombatnak is.⁶ Lőn pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt.⁷ Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene.⁸ Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda⁹ a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előállta. Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni?¹⁰ És körültekintve mindnyájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lőn, mint a másik.¹¹ Azok pedig eltelének esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal?¹² És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.¹³ És mikor megvirrada, előszólítja az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is neveze:¹⁴ Simont, a kit Péternek is neveze, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant,¹⁵ Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zelotesnek

¹⁶ nevezteték, Júdást, a Jakab [fiát] és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lön; ¹⁷ És alámenvén ő velök, megállta a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyíttassanak betegségeikből. ¹⁸ És a kik tisztátalan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának. ¹⁹ És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta. ²⁰ Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok [vagytok] ti szegények: mert tiétek az Isten országa. ²¹ Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok. ²² Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. ²³ Örüljetek azon a napon és örvendezzete; mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik. ²⁴ De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalástokat. ²⁵ Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok. ²⁶ Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik. ²⁷ De néktek mondom, kik [engem] hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, ²⁸ Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatek azokért, a kik titeket háborgatnak. ²⁹ A ki [egyik] arcodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. ³⁰ Mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. ³¹ És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjetek azokkal. ³² Mert ha [csak] azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik. ³³ És ha [csak] azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. ³⁴ És ha [csak] azoknak adtok kölcsönt, a kiktől reménylítek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. ³⁵ Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatek kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos [Istennek] fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. ³⁶ Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. ³⁷ Ne ítéljetek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatek és nem kárhoztattok; megbocsássatek, néktek is megbocsáttatik;

38

Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek néktek, a melylyel ti mértek. ³⁹ Példabeszédet is monda

nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? avagy nem mindketten a verembe esnek-é? ⁴⁰ Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a

mestere. ⁴¹ Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely

a te saját szemedben van, nem veszed észre? ⁴² Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondold arra, hogy kivesd

a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. ⁴³ Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem;

és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem. ⁴⁴ Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről

ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. ⁴⁵ A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből

hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája. ⁴⁶ Miért mondjátok pedig nekem:

Uram! Uram! ha nem mívelitek, a miket mondok? ⁴⁷ Valaki én hozzám jő és hallgatja az én

beszédimet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló. ⁴⁸ Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és mélyre hatolt, és kösziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett,

beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kösziklán épült. ⁴⁹ A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki [csak] a földön építette házat fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

Chapter 7

¹ Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba. ² Egy századosnak szolgálja pedig, a ki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben

vala. ³ Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jöjjön el

és gyógyítsa meg az ő szolgáját. ⁴ Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó,

hogy megtedd néki; ⁵ Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát [is] ő építtette nekünk. ⁶

Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba

⁷ jőjj; A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem [csak] szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. ⁸ Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és [ha] az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másoknak: Jövel, eljő; és [ha] szolgámnak [szólok:] Tedd ezt, azt teszi. ⁹ Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! ¹⁰ És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát [már] egészségben találák. ¹¹ És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. ¹² Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlenegy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. ¹³ És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. ¹⁴ És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! ¹⁵ És felüle a megholt, és kezdte szólni; és adá őt anyjának. ¹⁶ És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét. ¹⁷ És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba. ¹⁸ És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt előszólítván, ¹⁹ Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő [vala,] vagy mást várjunk? ²⁰ Mikor azért azok a férfiak hozzámmentek, mondanak: Keresztelő János küldött minket te hozzád, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő [vala,] vagy mást várjunk? ²¹ Azon órában pedig sokakat gyógyíta meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan lelkektől, és sok vaknak adá meg szeme világát. ²² És felelvén Jézus, monda nékik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliom prédikáltatik. ²³ És boldog, valaki én bennem meg nem botránkozik. ²⁴ Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszálat-é? ²⁵ Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségben vannak, a királyok palotáiban vannak. ²⁶ Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobb. ²⁷ Ez az, a ki felől meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt,

28 ki elkészíti előtted a te útadat. Mert mondom néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála.

29 És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével;

30 A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle.

31 Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért e nemzetségnek embereit? és mihez hasonlók?

32 Hasonlók a piacon ülő gyermekekhez, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok.

33 Mert eljött Keresztelő János, a ki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne.

34 Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja.

35 És igazoltatik a bölcsesség minden ő fiaitól.

36 Kéré pedig őt egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyék; annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni.

37 És ímé a városban egy asszony a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hozza egy alabástrom [szelencze drága] kenetet.

38 És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával törle meg, és csókolgatá az ő lábait, és megkené [drága] kenettel.

39 Mikor pedig ezt látta a farizeus, a ki őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, a ki őt illeti: hogy bűnös.

40 És felelvén Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad.

41 Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel.

42 És mikor nem volt nékik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?

43 Felelvén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És [Jézus] monda néki: Igazán ítéltél.

44 És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövék a te házadba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törle meg.

45 Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szűnt meg az én lábaimat csókolgatni.

46 Olajjal az én fejemet meg nem kentet: ez pedig [drága] kenettel kené meg az én lábaimat.

47 Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

48 És monda annak: Megbocsáttattak

néked a te bûneid. ⁴⁹ És a kik együtt ülének vele az asztalnál, kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bûnöket is megbocsátja? ⁵⁰ Monda pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

Chapter 8

¹ És lőn ezután, hogy ő jár vala városokként és faluként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő, ² És némely asszonyok, a kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki, ³ És Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálnak néki. ⁴ Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által: ⁵ Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt. ⁶ És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárad, mert nem vala nedvessége. ⁷ Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. ⁸ Némely pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot hoz. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a hallásra, hallja. ⁹ És megkérdeék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat? ¹⁰ Ő pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. ¹¹ A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. ¹² Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígét az ő szívökből, hogy ne higgyenek és ne idvezüljenek. ¹³ És a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígét; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. ¹⁴ És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojtatnak, és gyümölcsöt nem teremnek. ¹⁵ A melyik pedig a jó földbe [esett,] ezek azok, a kik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketûréssel. ¹⁶ Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénnyel, sem az ágy alá nem rejti; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennek, lássák a világot. ¹⁷ Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett [dolog,] mely

ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne.¹⁸ Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek
 van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.¹⁹ Jövének
 pedig hozzá az ő anyja és atyjafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt.²⁰ És tudtára adák
 néki, mondván: A te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni.²¹ Ő pedig felelvén,
 monda nékik: Az én anyám és az én atyámfiái ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és
 megcselekszik azt.²² Lőn pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda
 nékik: Menjünk a tónak túlsó [part]jára. És elindulának.²³ De hajózásuk közben elszenderedék;
 és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és veszedelemben valának.²⁴ És hozzá menvén,
 felkölték őt mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felserkenvén, megdorgálá a szelet és a
 víznek hajjait; és megszûnének, és lőn csendesség.²⁵ És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És
 félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek
 is parancsol, és engednek néki?²⁶ És evezének a Gaderénusok tartományaiba, mely Galileával
 átellenben van.²⁷ És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiben ördögök
 voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban.
²⁸ És mikor meglátta Jézust, felkiálta és [lábai] elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van
 nékem te veled, Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem.²⁹ Mert azt parancsolá
 annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért
 lánczokkal és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba
 hajtatték.³⁰ Megkérde pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög
 ment vala bele.³¹ És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek.³² Vala
 pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy
 azokba menjenek. És megengede nékik.³³ És minekutána kimentek az ördögök az emberből,
 bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada.³⁴ A pásztorok
 pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban.³⁵ Kimenének
 azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök
 kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének.³⁶ Elbeszélék pedig nékik
 azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngős.³⁷ És kéré őt a Gadarénusok körül való
 tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig
 beülvén a hajóba, visszatére.³⁸ Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő

vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván: ³⁹ Térj vissza házadhoz, és beszélj el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele. ⁴⁰ És lőn, hogy mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadá őt; mert mindnyájan várják vala őt. ⁴¹ És ímé eljőve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kéré őt, hogy menjen be az ő házába; ⁴² Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendő, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt. ⁴³ És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőől fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani, ⁴⁴ Hátulról hozzá járulván, illette az ő ruhájának peremét; és azonnal elállá vérenek folyása. ⁴⁵ És monda Jézus: Ki az, a ki engem illete? És mikor mindnyájan tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és [azt] mondod: Ki az, a ki engem illete? ⁴⁶ Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem. ⁴⁷ Mikor pedig látta az asszony; hogy nem maradt titokban, reszketve előjőve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult. ⁴⁸ És ő monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel! ⁴⁹ Mikor még a szó szájában vala, eljőve egy ember a zsinagóga fejének [házától,] mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! ⁵⁰ Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj; csak higgy, és megtartatik. ⁵¹ Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és a leányzó atyját és anyját. ⁵² Sírának pedig mindnyájan, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik. ⁵³ És kineveték őt, tudván, hogy meghalt. ⁵⁴ Ő pedig mindenkit kiküldvén, és a [leányzó] kezét megfogván, kiálta, mondván: Leányzó, kelj fel! ⁵⁵ És visszatére annak lelke, és azonnal fölkele; és [ő] parancsolá, hogy adjanak néki enni. ⁵⁶ És elálmélkodának annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

Chapter 9

¹ Minekutána pedig összehívta [Jézus] az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. ² És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten

országát, és betegeket gyógyítsanak.³ És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálczákat, se táskát, se kenyeret, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen.⁴ És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább.⁵ És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról, bizonyságul ő ellenök.⁶ Kimenvén annakokáért, bejárak a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt.⁷ Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból;⁸ Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.⁹ És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni.¹⁰ Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki mindent, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak puszta helyére.¹¹ A sokaság pedig [ezt] megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt szükségök, azokat meggyógyítá.¹² A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és eledelt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk.¹³ Ő pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig mondanak: Nincs nekünk több öt kenyereknél és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelt az egész sokaságnak.¹⁴ Mert valának [ott] mintegy ötezeren férfiak. Monda pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével.¹⁵ És a képen cselekedének, és leültetéek valamennyit.¹⁶ Minekutána pedig vette az öt kenyeret és a két halat, a mennybe emelvén szeméit, megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék.¹⁷ Evének azért és megelégedének mindnyájan; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral.¹⁸ És lön, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérdé őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság? Ők pedig felelvén, mondanak: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.²⁰ És monda nékik: Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának.²¹ Ő pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják;²² Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon feltámadni.²³ Mondja

vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.²⁴ Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.²⁵ Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri [is], ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall?²⁶ Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval.²⁷ Mondom pedig néktek bizonynyal, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát.²⁸ És lőn e beszédek után mintegy nyolczadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni.²⁹ És imádkozása közben az ő orczájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér [és] fénylő lőn.³⁰ És ímé két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés;³¹ Kik dicsőségben megjelenvén, beszélik vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni.³² Pétert pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala.³³ És lőn, mikor azok eltávoztak ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond.³⁴ És mikor ő ezeket mondá, felhő támadá és azokat beárnyékozá; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe.³⁵ És szózat lőn a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.³⁶ És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a napokban.³⁷ És lőn másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok népméne elébe.³⁸ És ímé egy a sokaság közül felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nekem egyetlen egyem:³⁹ És ímé a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékot túr, és nehezen megy el tőle, szaggatván őt.⁴⁰ És kérem a te tanítványaidat, hogy űzzék ki azt, de nem tudták.⁴¹ Felelvén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! meddig leszek köztetek, és [meddig] tûrlek titeket? Hozd ide a te fiadat!⁴² A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz üté azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának.⁴³ Elálmélkodának pedig mindnyájan az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan csodálkozának mind azokon, a miket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak:⁴⁴ Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket:

Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni. ⁴⁵ De ők nem érték e mondást, és el vala
 rejtve előlük, hogy ne értsék azt; és féltek őt megkérdezni e mondás felől. ⁴⁶ Támada pedig bennök
 az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük. ⁴⁷ Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis
 gyermeket megfogván, maga mellé állatá azt, ⁴⁸ És monda nékik: Valaki e kis gyermeket befogadja
 az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem elküldött;
 mert a ki legkisebb mindnyájan ti közöttetek, az lesz nagy. ⁴⁹ Felelvén pedig János, monda: Mester,
 láttunk valakit, a ki a te nevedben ördögöket űz; és eltiltók őt, mivelhogy [téged] nem követ mi
 velünk. ⁵⁰ És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. ⁵¹ Lőn
 pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy, ⁵²
 És követeket küldé az ő orczája előtt; és [azok] elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy
 néki [szállást] készítsenek. ⁵³ De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy vala. ⁵⁴
 Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-é, hogy mondjuk,
 hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? ⁵⁵ De [Jézus]
 megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: ⁵⁶ Mert
 az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének
 azért más faluba. ⁵⁷ Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram,
 valahová mégy! ⁵⁸ És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük;
 de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania. ⁵⁹ Mondá pedig másnak: Kövess engem. Az pedig
 monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. ⁶⁰ Mondá
 pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten
 országát. ⁶¹ Mondá pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút
 vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak. ⁶² És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára
 veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

Chapter 10

¹ Ezek után pedig rendelete az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája
 előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő vala. ² Mondá azért nékik: Az aratni való sok,

de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.³
 Menjete el: Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.⁴ Ne hordozzatok erszényt,
 se táskát, se sarut; és az úton senkit ne köszöntsetek.⁵ Valamely házba bementek, először ezt
 mondjátok: Békesség e háznak!⁶ És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességtek azon
 marad; ha nem, ti reátok tér vissza.⁷ Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén és iván, a mit
 ők [adnak]: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról-házra.⁸ És valamely városba
 bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, a mit előtökbe adnak:⁹ És gyógyítsátok a betegeket,
 a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközelített hozzátok az Isten országa.¹⁰ Valamely városba
 pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok:¹¹ Még a
 port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra,
 hogy az Isten országa elközelített hozzátok.¹² Mondom pedig néktek, hogy a Sodomabeliek
 állapota tûrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé.¹³ Jaj néked Korazin! Jaj néked
 Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen
 zsákban és hamuban ülve megtértek volna.¹⁴ Hanem Tírusnak és Sídonnak tûrhetőbb lesz állapota
 az ítéletkor, hogynem néktek.¹⁵ És te Kapernaum, mely mind az éig felmagasztaltattál, a pokolig
 fogsz lealáztatni.¹⁶ A ki titeket hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem vet meg; és
 a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött.¹⁷ Visszatérem pedig a hetven [tanítvány]
 örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!¹⁸ Ő pedig monda
 nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.¹⁹ Ímé adok néktek hatalmat, hogy a
 kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.
²⁰ De azon ne örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti
 neveitek fel vannak írva a mennyben.²¹ Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat
 adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől,
 és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem.²² Mindent nékem
 adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem
 [csak] a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.²³ És a tanítványokhoz fordulván, monda ő
 magoknak: Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok.²⁴ Mert mondom néktek,

hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallotok,
 de nem hallották. ²⁵ És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit
 cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? ²⁶ Ő pedig monda annak: A törvényben mi van
 megírva? mint olvasod? ²⁷ Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből
 és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. ²⁸
 Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz. ²⁹ Az pedig igazolni akarván magát, monda
 Jézusnak: De ki az én felebarátom? ³⁰ Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá
 Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók [kezé]be esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének,
 és ott hagyák félholtan. ³¹ Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt
 látván, elkerülé. ³² Hasonlóképen egy Lévitá is, mikor arra a helyre ment, és [azt] látta, elkerülé.
³³ Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre
 indula. ³⁴ És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén
 az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. ³⁵ Másnap pedig
 elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen
 fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked. ³⁶ E három közül azért kit gondolsz, hogy
 felebarátja volt annak, a ki a rablók [kezébe] esett? ³⁷ Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta.
 Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te [is] a képen cselekedjél. ³⁸ Lőn pedig, mikor az úton
 menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába. ³⁹ És
 ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét.
⁴⁰ Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é
 arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki,
 hogy segítsen nékem. ⁴¹ Felelvén pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és
 sokra igyekezel: ⁴² De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem
 vétetik ő tőle.

Chapter 11

¹ És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait. ² Monda pedig nékik: Mikor imádkoztok, [ezt] mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is. ³ A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként. ⁴ És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nekünk adósok. És ne vígy minket kísértetbe; de szabadíts meg minket a gonosztól. ⁵ És monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahhoz megy éjfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret, ⁶ Mert az én barátom én hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie; ⁷ Az pedig onnét belőlről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked? ⁸ Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ad néki, a mennyi kell. ⁹ Én is mondom néktek: KérjeteK és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. ¹⁰ Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. ¹¹ Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyeret kér, [és] ő talán követ ad néki? vagy ha halat, vajjon a hal helyett kígyót ad-é néki? ¹² Avagy ha tojást kér, vajjon skorpiót ad-é néki? ¹³ Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik. ¹⁴ És ördögöt űz vala ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozáK a sokaság. ¹⁵ Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. ¹⁶ Mások meg, kísértvén őt, mennyei jelt kívánának tőle. ¹⁷ Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha [meghasonlik,] leomlik. ¹⁸ És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket. ¹⁹ És ha én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Annakokáért öK maguk lesznek a ti bíráitok. ²⁰ Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. ²¹ Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességben van; ²² De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja.

23 A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol. 24 Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, [ezt] mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. 25 És [oda] menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt. 26 Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél. 27 Lőn pedig mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. 28 Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt. 29 Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezék, kezdé mondani: E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele; 30 Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek. 31 A Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetség férfaival, és kárhóztatja őket: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál. 32 Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetséggel, és kárhóztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál. 33 Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem teszi rejtékbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot. 34 A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig [a] [te szemed] gonosz, a te tested is sötét. 35 Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen. 36 Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával. 37 Beszéd közben pedig kéré őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni. 38 A farizeus pedig mikor [ezt] látta, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. 39 Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadománynyal és gonoszúsággal. 40 Bolondok, a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-é azt is, a mi belől van? 41 Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz néktek. 42 De jaj néktek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. 43 Jaj néktek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben,

és a piaczkon való köszöntéseket.⁴⁴ Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják.

⁴⁵ Felelvén pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz.⁴⁶ Ő pedig monda: Jaj néktek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkal terhelitek meg az embereket, de ti magatok egy ujjotokkal sem illettitek azokat a terheket.⁴⁷ Jaj néktek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket.⁴⁸ Tehát bizonysgot teszték és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat.⁴⁹ Ezért monda az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül [némelyeket] megölnék, és [némelyeket] elüldöznek;⁵⁰ Hogy számon kéressék e nemzetségtől minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott,⁵¹ Az Ábel vérétől fogva mind a Zakariás véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom néktek, számon kéretik e nemzetségtől.⁵² Jaj néktek törvénytudók! mert elvették a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltátok.⁵³ Mikor pedig ezeket mondá nékik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni,⁵⁴ Ólalkodván ő utána, és igyekeztvén valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

Chapter 12

¹ Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmaztatók meg magatokat a farizeusok kovászáttól, mely a képmutatás;² Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne tudódnék.³ Annakokáért a mit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni.⁴ Mondom pedig néktek én barátaimnak: Ne féljete azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak.

⁵ De megmondom néktek, kitől féljete: Féltete attól, a ki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek, ettől féljete.⁶ Nemde őt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve.⁷ De néktek a fejete hajszálai is

mind számon vannak. Ne féljetez azért, sok verébnél drágábbak vagytok. ⁸ Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; ⁹ A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt. ¹⁰ És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik. ¹¹ Mikor pedig a zsinagógákba visznek benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggodalmaskodjatok, mimódon vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok; ¹² Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok. ¹³ Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy oszsa meg velem az örökséget. ¹⁴ Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek biróvá vagy osztóvá? ¹⁵ Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete. ¹⁶ És monda nékik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. ¹⁷ Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet. ¹⁸ És monda: Ezt cselekszem: Az én csűreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. ¹⁹ És [ezt] mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! ²⁰ Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek? ²¹ Így van dolga annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag. ²² Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. ²³ Az élet több, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet. ²⁴ Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük; és az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? ²⁵ Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? ²⁶ Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől? ²⁷ Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondom néktek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy. ²⁸ Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek! ²⁹ Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjetez.

30 Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek
 van ezekre. ³¹ Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek. ³² Ne félj te
 kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot. ³³ Adjátok el a mitek
 van, és adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak,
 elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem
 emészti. ³⁴ Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. ³⁵ Legyenek a ti derekaitok
 felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva; ³⁶ Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő
 urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák
 néki. ³⁷ Boldogok azok a szolgálók, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondom
 néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik. ³⁸ És ha megjő a
 második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jő meg, és úgy találja [öket], boldogok azok a
 szolgálók! ³⁹ Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jő el a tolvaj,
 vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjön. ⁴⁰ Ti is azért legyetek készek: mert a mely
 órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia. ⁴¹ Monda pedig néki Péter: Uram, nekünk
 mondod-é ezt a példázatot, vagy mindenkinek is? ⁴² Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hû és bölcs
 sáfár, kit az úr gondviselővé tön az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében?
⁴³ Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál! ⁴⁴ Bizony mondom
 néktek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt. ⁴⁵ Ha pedig az a szolga így szólna az ő
 szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgálkat és
 szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni: ⁴⁶ Megjő annak a szolgának az ura, a mely
 napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.
⁴⁷ És a mely szolga tudta az ő urának akarátát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem
 cselekedett, sokkal büntetetik meg; ⁴⁸ A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat
 cselekedett, kevesebbel büntetetik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire sokat
 bíztak, többet kívánnak tőle. ⁴⁹ Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha
 [az] immár meggerjedett? ⁵⁰ De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen
 szorongattatom, míglen [az] elvégeztetik. ⁵¹ Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet
 adjak e földön? Nem, mondom néktek; sőt inkább meghasonlást. ⁵² Mert mostantól fogva öten

lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. ⁵³ Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen. ⁵⁴ Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugotról felhő támad, azonnal [ezt] mondjátok: Záporeső jő; és úgy lesz. ⁵⁵ És mikor [halljátok] fúni a déli szelet, [ezt] mondjátok: Hőség lesz; és [úgy] lesz. ⁵⁶ Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? ⁵⁷ És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz? ⁵⁸ Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged. ⁵⁹ Mondom néked, hogy nem jössz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

Chapter 13

¹ Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. ² És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? ³ Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek. ⁴ Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden [más] Jeruzsálemben lakó embernél? ⁵ Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek. ⁶ És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szölejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá. ⁷ És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem talállok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? ⁸ Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: ⁹ És ha gyümölcsöt terem, [jó]; ha pedig nem, azután vágd ki azt. ¹⁰ Tanít vala pedig szombat[nap]on egy zsinagógában. ¹¹ És ímé vala [ott] egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolcz esztendőtől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. ¹² És mikor azt látta Jézus, előszóllítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te

¹³ betegségedből! ¹⁴ És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent. Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombat[nap]on gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jőjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon. ¹⁵ Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombat[nap]on nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? ¹⁶ Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizenhatsz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? ¹⁷ És mikor ezeket mondta, megszegyenülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő általa lettek. ¹⁸ Monda pedig [Jézus:] Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? ¹⁹ Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vevén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészket raktak annak ágain. ²⁰ És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát? ²¹ Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vevén, három mércze lisztbe elegyíte, míg nem az egész megkele. ²² És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálembe menve. ²³ Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig monda nékik: ²⁴ Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek. ²⁵ Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nekünk; és ő felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti; ²⁶ Akkor kezdték mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál; ²⁷ De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek! ²⁸ Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. ²⁹ És jönnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek. ³⁰ És ímé vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók lesznek. ³¹ Ugyanazon napon jövének [ő] hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. ³² És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögöket űzők ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. ³³ Hanem nekem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el. ³⁴ Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat,

miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akaratok! ³⁵ Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, hogy nem láttok engem, míg nem eljő [az] [idő,] mikor [ezt] mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

Chapter 14

¹ És lőn mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok leselkednek vala ő utána. ² És ímé egy vízkóros ember vala ő előtt. ³ És felelvén Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombat[nap]on gyógyítani? ⁴ Azok pedig hallgatának. És ő megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá. ⁵ És felelvén nékik, monda: Ki az közületek, a kinek számára vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? ⁶ És nem felelhetnek vala ő ellene semmit ezekre. ⁷ És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódon válogatják a fő helyeket; mondván nékik: ⁸ Mikor valaki lakodalomba ⁹ hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az, És eljövén az, a ki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. ¹⁰ Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek. ¹¹ Mert mindenki, a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. ¹² Monda pedig annak is, a ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. ¹³ Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: ¹⁴ És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor. ¹⁵ Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kik [ő vele] együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában. ¹⁶ Ő pedig monda annak: Egy ember készíté nagy vacsorát, és sokakat meghívva; ¹⁷ És elküldé szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! ¹⁸ És mindnyájan egyenlőképen kezdék magokat mentegezni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy

azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem!¹⁹ És másik monda: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek,
 hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem!²⁰ A másik pedig monda: Feleséget
 vettem, és azért nem mehetek.²¹ Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának.
 Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utczáira és szorosaira,
 és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.²² És monda a szolga: Uram,
 meglett a mint parancsolád, és mégis van hely.²³ Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az
 utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejöni [mindenkit], hogy megteljen az én házam.²⁴ Mert
 mondom néktek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat.
²⁵ Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:²⁶ Ha valaki én
 hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és
 nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.²⁷ És valaki nem hordozza
 az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom.²⁸ Mert ha közületek valaki tornyot
 akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze?²⁹ Nehogy
 minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja,
³⁰ Ezt mondván: Ez az ember elkezdte az építést, és nem bírta véghez vinni!³¹ Vagy valamely
 király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először
 tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-e azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött?³² Mert különben
 még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket.³³ Ezenképen azért
 valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.³⁴ Jó a só: de ha
³⁵ a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt.
 A kinek van füle a hallásra, hallja.

Chapter 15

¹ Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt.² És
 zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt
 eszik.³ Ő pedig ezt a példázatot beszélé nekik, mondván:⁴ Melyik ember az közületek, a kinek
 ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában,

és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? ⁵ És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. ⁶ És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. ⁷ Mondom néktek, hogy ily módon [nagyobb] öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilenczvenkilencz igaz [ember]en, a kinek nincs szüksége megtérésre. ⁸ Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyújt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja? ⁹ És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljeteek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! ¹⁰ Ezenképen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös [ember] megtérésén. ¹¹ Monda pedig: Egy embernek vala két fia; ¹² És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. ¹³ Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozla vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. ¹⁴ Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükséget látni. ¹⁵ Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. ¹⁶ És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki. ¹⁷ Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! ¹⁸ Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és [ezt] mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. ¹⁹ És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! ²⁰ És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megeseék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. ²¹ És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! ²² Az atyja pedig monda az ő szolgálainak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyûrût a kezére, és sarut a lábaira! ²³ És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígadjunk. ²⁴ Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni. ²⁵ Az ő nagyobbik fia pedig a mezõn vala: és mikor [haza]jövén, közelgetett a házhoz, hallá a zenét és tánczot. ²⁶ És előszólítván

egyét a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az?²⁷ Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád leváगतá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.²⁸ Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelé őt.²⁹ Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtől fogva szolgállok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak.³⁰ Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, leváगतad néki a hízott tulkot.³¹ Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd!³² Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

Chapter 16

¹ Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozojja.² Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár.³ Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek!⁴ Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba.⁵ És magához hivatván az ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak?⁶ Az pedig monda: Száz batus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írv ötvént.⁷ Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz korus búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írv nyolczvanat.⁸ És dicséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében.⁹ Én is mondom néktek, szerezetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba.¹⁰ A ki hû a kevesen, a sokon is hû az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.¹¹ Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltak, ki bízná reátok az igazi [kincset]?¹² És ha a másén hívek nem voltak, ki adja oda néktek, a mi a tiétek?¹³ Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem

szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. ¹⁴ Hallák pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt. ¹⁵ És monda nékik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt magasztos, az Isten előtt útálatos. ¹⁶ A törvény és a próféták [Keresztelő] Jánosig [valának:] az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba. ¹⁷ Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocskának elesni. ¹⁸ Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik. ¹⁹ Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván: ²⁰ És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele. ²¹ És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdának asztaláról; de az ebek is eljövén, nyalják vala az ő sebeit. ²² Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemetteték. ²³ És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. ²⁴ És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. ²⁵ Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel. ²⁶ És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek. ²⁷ Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; ²⁸ Mert van őt testvérem; hogy bizonytságot tegyen nékik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne jussanak. ²⁹ Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat. ³⁰ Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájok, megtérnek! ³¹ Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

Chapter 17

¹ Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj
 annak, a ki által esnek. ² Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe
 vettetik, hogynem mint egyet e kicsinyek közül megbotránkoztasson. ³ Őrizzétek meg magatokat:
 ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. ⁴ És ha
 egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam;
 megbocsáss néki. ⁵ És mondának az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket! ⁶ Monda pedig
 az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok ím ez eperfának: Szakadj ki
 gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede néktek. ⁷ Kicsoda pedig ti közületek az, a ki,
 ha egy szolgálja van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megjő:
 Jer elő, ülj asztalhoz? ⁸ Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorámra valót, és felövezvén
 magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te? ⁹ Avagy megköszöni-é
 annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom. ¹⁰ Ezenképen ti is,
 ha mindazokat megcselekedtétek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan
 szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. ¹¹ És lőn, mikor útban
 vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. ¹² És mikor egy
 faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: ¹³ És felemelék szavokat,
 mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! ¹⁴ És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén
 mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. ¹⁵ Egy
 pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval; ¹⁶
 És arcczal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. ¹⁷ Felevén pedig
 Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van? ¹⁸ Nem találkoztak
 a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? ¹⁹ És monda néki: Kelj
 föl, és menj el: a te hited téged megtartott. ²⁰ Megkérdeztetvén pedig a farizeusoktól, mikor jő el
 az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. ²¹ Sem
 azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott [van]; mert ímé az Isten országa ti bennetek van. ²²
 Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai
 közül, és nem láttok. ²³ És mondják majd néktek: Ímé itt, vagy: Ímé amott [van]; de ne menjete

²⁴ el, és ne kövessétek: Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy
²⁵ lesz az embernek Fia is az ő napján. De előbb sokat kell néki szenvednie és megvettetnie e
²⁶ nemzetségtől. És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. ²⁷ Ettek,
 ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az
²⁸ özönvíz, és mindeneket elveszte. Hasonlóképen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek,
²⁹ adtak, ültettek, építettek; De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az égből,
³⁰ és mindenkit elvesztett: Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.
³¹ Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a
³² mezőn, azonképen ne forduljon hátra. Emlékezzetek Lót feleségére! ³³ Valaki igyekezik az ő
³⁴ életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. Mondom néktek, azon
³⁵ az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik. Két asszony
³⁶ örül együtt; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik. Ketten lesznek a mezőn; az egyik
³⁷ felvételik, és a másik elhagyatik. És felelvén, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda
 nékik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

Chapter 18

¹ Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; ²
 Mondván: Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt és embert nem becsült. ³ Volt pedig
 abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én
⁴ ellenségemen. Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istent nem
⁵ félek és embert nem becsülök; Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony,
⁶ megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem. Monda pedig az Úr:
⁷ Halljátok, mit mond e hamis bíró! Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá
⁸ kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar.
⁹ Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön? Némelyeknek pedig, kik
 elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is

10 mondá: Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő.

11 A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is.

12 Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. 13 A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy

14 irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát,

15 felmagasztaltatik. Vivének pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a

16 tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat. De Jézus magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.

17 Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen

18 nem megy be abba. És megkérde őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy

19 az örökéletet elnyerhessem? Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki

20 jó, csak egy, az Isten. A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis

21 tanubizonytságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat. Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól

22 fogva megtartottam. Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer,

23 kövess engem. Az pedig ezeket hallván, igen megszorodék; mert igen gazdag vala. 24 És

mikor látta Jézus, hogy az igen megszorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába,

25 a kiknek gazdagságuk van! Mert könnyebb a tevének a tû fokán átmenni, hogynem a gazdagnak

26 az Isten országába bejutni. A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát? 27 Ő

pedig monda: A mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. 28 És monda Péter: Ímé mi

29 mindent elhagytunk, és követtünk téged! Ő pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az

30 Isten országáért, A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövővilágon pedig örök

31 életet. És maga mellé vevén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk Jeruzsálembe, és

32 beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak. Mert a pogányok kezébe

33 adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstitik; És megostorozván, megölik

³⁴ űt; és harmadnapon feltámad. ³⁵ Ők pedig ezekbűl semmit nem értének; és a beszéd ő elűlűk el
 vala rejtve, és nem fogták fel a mondottakat. ³⁶ Lűn pedig, mikor Jerikhűhűz kűzeledett, egy vak
 űl vala az űt mellett koldulván. ³⁷ És mikor hallotta a mellette elmenű sokaságot, tudakozűdék,
 mi dolog az? ³⁸ Megmondák pedig neki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra. ³⁹ És kiálta,
 mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyűrűlj rajtam! ⁴⁰ A kik pedig elűl mentek, dorgálák őt, hogy
 hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia, könyűrűlj rajtam! ⁴¹ És Jézus megállván,
 parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor kűzel ért, megkérűdű őt, ⁴² Mondván: Mit akarsz,
 hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megjűjűjon. ⁴³ És
 Jézus monda neki: Láss, a te hited tged megtartott. ⁴⁴ És azonnal megjűve annak szeme világa,
 és kűvetű őt, dicsűűtűvén az Istent az egűsz sokaság pedig [ezt] látván, dicsűűsűget ada az Istennek.

Chapter 19

¹ És bemenvén, általműne Jerikhűn. ² És ímű [vala ott] egy ember, a kit nevrűl Zákűusnak
 hívtak; és az fűvűámszedű vala, és gazdag. ³ És igyekűzűk Jézust látni, ki az; de a sokaságtűl nem
 láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt. ⁴ És elűre futván felhűga egy eperfűge fára,
 hogy őt lássa; mert arra vala elmenendű. ⁵ És mikor arra a helyre jutott, feltekintűvén Jézus, látá
 őt, és monda neki: Zákűus, hamar szállj alá; mert ma nekem a te házadnál kell maradnom. ⁶ És
 sietve leszálla, és őrűmmel fogadá őt. ⁷ És mikor [ezt] látták, mindnyáján zűgolűdának, mondván
 hogy: Bűnűs emberhez ment be szállásra. ⁸ Zákűus pedig elűállván, monda az Űrnak: Uram, ímű
 minden vagyonomnak felűt a szegűnyeknek adom, és ha valakitűl valamit patvarkodással elvettem,
 négy annyit adok helyűbe. ⁹ Monda pedig neki Jézus: Ma lett idvessűge ennek a háznak! mivelhogy
 ő is Ábrahűm fia. ¹⁰ Mert azért jűtt az embernek Fia, hogy megkerűsse és megtartsa, a mi elveszett.
¹¹ És mikor azok ezeket hallották, folytató és monda egy pűldázatot, mivelhogy kűzel vala
 Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. ¹² Monda azért:
 Egy nemes ember elműne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatűrjen.

¹³ Előszólítván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírát, és monda nékik: Kereskedjete, míg megjövök.
¹⁴ Az ő alattvalói pedig gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy
¹⁵ ő uralkodjék mi rajtunk. És lőn, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő
szolgáit, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett. ¹⁶ Eljőve pedig
az első, mondván: Uram, a te gírad tíz gírát nyert. ¹⁷ Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgám;
mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalmad tíz városon. ¹⁸ És jöve a második, mondván:
Uram, a te gírad öt gírát nyert. ¹⁹ Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon.
²⁰ És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírad, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam;
²¹ Mert féltém tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem [te] tettél el, és aratod,
a mit nem [te] vetettél. ²² Monda pedig annak: A te szádból ítélek meg téged, gonosz szolga.
Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem [én] tettem el, és aratom, a mit
nem [én] vetettem; ²³ Miért nem adtad azért az én pénzemet a [pénzváltók] asztalára, és én
megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza? ²⁴ És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a
gírát, és adjátok annak, a kinek tíz gírája van. ²⁵ És mondának néki: Uram, tíz gírája van! ²⁶ [És]
[ő monda]: Mert mondom néktek, hogy mindenkinek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még
a mi je van is, elvétetik tőle. ²⁷ Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy
én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem! ²⁸ És ezeket mondván, megy vala
elöl, felmenvén Jeruzsálembe. ²⁹ És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegyhez,
mely Olajfák [hegyének] hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül, ³⁰ Mondván: Menjetek el
az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, talátoz egy megkötött vemhet, melyen soha egy
ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. ³¹ És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt
mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. ³² És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a
mint nékik mondotta. ³³ És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok
el a vemhet? ³⁴ Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. ³⁵ Elvivék azért azt Jézushoz:
és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyheztetéek. ³⁶ És mikor ő méne, az ő
felsőruháikat az útra teríték. ³⁷ Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a
tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért,

a melyeket láttak;³⁸ Mondván: Áldott a Király, ki jő az Úrnak nevében! Békesség a mennyben,
és dicsőség a magasságban!³⁹ És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki:
Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!⁴⁰ És ő felelvén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha
ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.⁴¹ És mikor közeledett, látván a várost, síra azon.⁴²
Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te
békességedre [valók]! de most elrejtettek a te szemeid elől.⁴³ Mert jönnek reád napok, mikor a te
ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak
téged.⁴⁴ És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ
kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.⁴⁵ És bemenvén a templomba,
kezdé kiűzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban,⁴⁶ Mondván nékik: Meg van írva: Az én
házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.⁴⁷ És tanít vala minden nap
a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni:
⁴⁸ És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, [reá] hallgatván.

Chapter 20

¹ És lön azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és és az
evangéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkal egybe,² És mondának
néki, így szólván: Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki
néked ezt a hatalmat adta?³ Felelvén pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek;
mondjátok meg azért nekem:⁴ A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől?⁵ Azok
pedig tanakodának magok közt, mondván: Ha [ezt] mondjuk: Mennyből; [azt] fogja mondani: Miért
nem hittetek tehát néki?⁶ Ha pedig [ezt] mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket:
mert meg van győződve, hogy János próféta volt.⁷ Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét
[vala.]⁸ És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem
ezeket.⁹ És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála szőlőt, és kiadá azt
munkásoknak, és hosszú időre elutazék.¹⁰ És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz,

hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el.

¹¹ És még másik szolgát is küld; de azok azt is megvervén és meggyalázzván, üresen bocsáták el.

¹² És még harmadikat is küld; de azok azt is megsebesítvén, kiveték. ¹³ Monda azért a szőlőnek

ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik. ¹⁴ De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg

őt, hogy a miénk legyen az örökség! ¹⁵ És kivetvén őt a szőlőből, megölik. Mit cselekszik azért

a szőlőnek ura azokkal? ¹⁶ Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.

És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen [az]! ¹⁷ Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az

tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevé? ¹⁸ Valaki

erre a köre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. ¹⁹ És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy

ő ellenök mondta e példázatot. ²⁰ Annakokáért vigyázzván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a

helytartó hatalmának. ²¹ Kik megkérdezik őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz

és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod: ²² Szabad-é nekünk

adót fizetnünk a császárnak, vagy nem? ²³ Ő pedig észrevévén álnokságukat, monda nekik: Mit

kísértetek engem? ²⁴ Mutassatok nekem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelvén,

mondának: A császáré. ²⁵ Ő pedig monda nekik: Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak,

és a mi az Istené, az Istennek. ²⁶ És nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván

az ő feleletén, elhallgatának. ²⁷ Hozzá menvén pedig a sadduceusok közül némelyek, a kik

tagadják, hogy van feltámadás, megkérdeik őt, ²⁸ Mondván: Mester, Mózes megírta nekünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkül hal meg, hogy annak testvére

elvegye [annak] feleségét, és támasszon magot az ő testvérének. ²⁹ Hét testvér vala azért: és az

első feleséget vevén, meghalt magzatok nélkül; ³⁰ A másik vevé el azért annak feleségét, és az

[is] magzatok nélkül halt meg; ³¹ Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten

is; és nem hagytak magot, és meghaltak. ³² Mind ezek után pedig meghalt az asszony is. ³³ A

feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert mind a hétnek felesége volt. ³⁴ És felelvén,

monda nékik Jézus: E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak: ³⁵ De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: ³⁶ Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. ³⁷ Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. ³⁸ Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek [Istene:] mert mindenek élnek ő néki. ³⁹ Felelvén pedig némelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád! ⁴⁰ És többé semmit sem mertek tőle kérdezni. ⁴¹ Monda pedig nékik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia? ⁴² Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől, ⁴³ Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. ⁴⁴ Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát néki? ⁴⁵ És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak: ⁴⁶ Oltalmaztatók meg magatokat az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piaczokon való köszöntéseket, és a gyülekezetekben az első ülést, és a lakomákon a főhelyeket; ⁴⁷ Kik az özvegyeknek házáat felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

Chapter 21

¹ És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. ² Látá pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete. ³ És monda: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: ⁴ Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté. ⁵ És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: ⁶ Ezekből, a miket láttok, jönnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék. ⁷ Megkérdeék pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek? ⁸ Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jönnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánok. ⁹ És mikor hallotok háborúkról és zendülésekről, meg ne félemljete;

mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem [jő] mindjárt a vég. ¹⁰ Akkor monda nékik: Nemzet
 nemzet ellen támad, és ország ország ellen; ¹¹ És minden felé nagy földindulások lesznek, és
 éhségek és döghalálok; és rettegtetések és nagy jelek lesznek az égből. ¹² De mind ezeknek előtte
 kezeiket reátok vetik, és üldöznek [titeket,] adván a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok
 és helytartók elé visznek az én nevemért. ¹³ De ebből néktek lesz tanúbizonyságotok. ¹⁴ Tökéljétek
 el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre: ¹⁵ Mert
 én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak
 mind azok, a kik magokat ellenetekbe vetik. ¹⁶ Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is,
 rokonok és barátok is; és megölnék [némelyeket] ti közületek. ¹⁷ És gyűlöletesek lesztek mindenki
 előtt az én nevemért. ¹⁸ De fejeteknek egy hajszála sem vész el. ¹⁹ A ti béketűréstek által nyeritek
 meg lelketeket. ²⁰ Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok
 meg, hogy elközelt az ő elpusztulása. ²¹ Akkor a kik Júdeában [lesznek,] fussanak a hegyekre;
 és a kik annak közepette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba. ²² Mert
 azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, a mik megíratk. ²³ Jaj pedig a
 terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag e
 népen. ²⁴ És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem
 megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje. ²⁵ És lesznek jelek a napban,
 holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab
 zúgni fog, ²⁶ Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld
 kerektségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. ²⁷ És akkor meglátják az embernek
 Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. ²⁸ Mikor pedig ezek kezdenek meglenni,
 nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelt a ti váltságtok. ²⁹ Monda pedig nékik
 egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákat: ³⁰ Mikor immár hajtanak, és [ezt]
 látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. ³¹ Ezenképen ti is, mikor látjátok,
 hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. ³² Bizony mondom néktek,
 hogy e nemzetség el nem múlik, mígnem mind ezek meglesznek. ³³ Az ég és a föld elmúlnak, de
 az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. ³⁴ De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg

ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap: ³⁵ Mert mintegy tör, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. ³⁶ Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! ³⁷ Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák [hegyének] nevezetik. ³⁸ És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

Chapter 22

¹ Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnak mondatik. ² És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert félték a néptől. ³ Beméne pedig a Sátán Júdásba, ki Iskáriótesnek nevezetik, és a tizenkettőnek számából vala; ⁴ És elmenvén, megbeszélé a főpapokkal és a vezérekkel, mimódon adja őt nékik kezökbe. ⁵ És azok örülének, és megszerződének, hogy pénzt adnak néki; ⁶ Ő pedig megigéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezökbe adja zenebona nélkül. ⁷ Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öletni a husvéti báránynak; ⁸ És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsétek el nékünk a husvéti bárányt, hogy megegyük. ⁹ Ők pedig mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? ¹⁰ És ő monda nékik: Ímé, mikor bementek a városba, szembe jö veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemeget. ¹¹ És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt? ¹² És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítsétek el. ¹³ Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik; és elkészíték a husvéti bárányt. ¹⁴ És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. ¹⁵ És monda nékik: Kívánva kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvednék: ¹⁶ Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában. ¹⁷ És [a] pohárt vévén, minekutána ¹⁸ hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: Mert mondom néktek, hogy

nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből, míglen eljő az Isten országa. ¹⁹ És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik:

²⁰ ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt

²¹ mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik. De ímé annak

²² a keze, a ki engem elárul, velem van az asztalon. És az embernek Fia jóllehet, elmegy, mint

²³ elvégeztetett: de jaj annak az embernek, a ki által elárultatik! És ōk kezdék egymás között

²⁴ kérdezni, vajjon ki lehet az ō közöttük, a ki ezt meg fogja tenni? Támada pedig köztük versengés

²⁵ is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak. Ő pedig monda nékik: A pogányokon uralkodnak

²⁶ az ō királyaik, és a kiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak. De ti nem úgy: hanem

²⁷ a ki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál. Mert

melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti köztetek

²⁸ olyan vagyok, mint a ki szolgál. Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én

²⁹ kísérteteimben; Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem, országot, ³⁰ Hogy

egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljétek királyi székeken, ítélvén az

³¹ Izraelnek tizenkét nemzetségét. Mondá pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket,

³² hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited:

³³ te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész

³⁴ vagyok mind tömlőczre, mind halálra menni! És ō monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól

³⁵ addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem. És monda nékik:

Mikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők

³⁶ pedig mondának: Semmiben sem. Mondá azért nékik: De most, a kinek erszénye van elővegye,

³⁷ hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adja el felső ruháját, és vegyen szablyát. Mert mondom

néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok közé számláltatott.

³⁸ Mert a mik reám vonatkoznak is, elvégeztetnek. Azok pedig mondának: Uram, ímé van itt két

³⁹ szablya. Ő pedig monda: Elég. És kimenvén, méne az ō szokása szerint az Olajfák hegyére;

⁴⁰ követék pedig őt az ō tanítványai is. És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok,

⁴¹ hogy kísértetbe ne essetek. És ō eltávozék tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén,

imádkozék,⁴² Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én
 akaratom, hanem a tiéd legyen!⁴³ És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.⁴⁴ És
 haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek,
 melyek a földre hullanak.⁴⁵ És minekutána fölkel az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén,
 aludva találá őket a szomorúság miatt,⁴⁶ És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és
 imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.⁴⁷ És mikor még beszéle, ímé sokaság [jöve,] melynek
 az méne előtte, a ki Júdásnak nevezetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt
 megcsókolja.⁴⁸ Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát?⁴⁹ Látván
 pedig azok, a kik ő körülötte [valának,] a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-é őket
 fegyverrel?⁵⁰ És közülök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét.⁵¹
 Felelvén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt.⁵² Monda
 pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és a véneknek:
 Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal és fustélyokkal?⁵³ Mikor minden nap veletek voltam
 a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma.⁵⁴
 Megfogván azért őt, elvezeték, és elvivék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol.⁵⁵ És
 mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velök.⁵⁶ És
 meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele
 vala!⁵⁷ Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt!⁵⁸ És egy kevéssel azután
 más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok!⁵⁹
 És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való
 is.⁶⁰ Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt,
 megszólalt a kakas.⁶¹ És hátra fordulván az Úr, tekintte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr
 szaváról, a mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.⁶² És kimenvén
 Péter, keservesen síra.⁶³ És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt.
⁶⁴ És [szemeit] betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezők őt, mondván: Prófétáld meg ki az, a
 ki téged vere?⁶⁵ És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt.⁶⁶ És a mint nappal lett,
 egybegyûle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe,⁶⁷
 Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk. Monda pedig nékik: Ha mondom néktek,

nem hiszitek: ⁶⁸ De ha kérdezek is, nem feleltek nékem, sem el nem bocsátotok. ⁶⁹ Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbjára felől. ⁷⁰ Mondának pedig mindnyájan: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok! ⁷¹ Azok pedig mondának: Mi szükségünk van még bizonyosságra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

Chapter 23

¹ És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz. ² És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. ³ Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? És ő felelvén néki, monda: Te mondogod! ⁴ Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben. ⁵ De azok erősködének, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. ⁶ Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajjon galileai ember-e ő? ⁷ És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. ⁸ Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylél, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. ⁹ Kérdezé pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki. ¹⁰ [Ott] állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. ¹¹ Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz. ¹² És az napon lőnek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással. ¹³ Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtván, ¹⁴ Monda nékik: Ide hoztátok nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok: ¹⁵ De még Héródes sem; mert titeket ő hozzá igazítalak; és ímé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő. ¹⁶ Megfenyítván azért őt, elbocsátom. ¹⁷ Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy [foglyot]. ¹⁸ De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást! ¹⁹ Ki a városban lett valami

lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe. ²⁰ Pilátus azért ismét felszólala, el akarván
 bocsátani Jézust; ²¹ De azok ellene kiáltának, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! ²² Ő
 pedig harmadszor [is] monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam
 ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom! ²³ Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy
 megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala. ²⁴ És Pilátus megítélé, hogy
 meglegyen, a mit kérnek vala. ²⁵ És elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett
 a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltató az ő akaratuknak. ²⁶ Mikor azért elvivék
 őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a mezőről jöve, arra tevék a keresztfát, hogy vigye
 Jézus után. ²⁷ Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és
 siraták őt. ²⁸ Jézus pedig hozzájuk fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok én rajtam,
 hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon. ²⁹ Mert ímé jönnek napok, melyeken ezt
 mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak!
³⁰ Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket!
³¹ Mert ha a zöldelő fán ezt mívelik, mi esik a száraz [fán?] ³² Vivének pedig két másikat is, [két
³³]gonosztevőt ő vele, hogy megölessenek. Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya
 [helyének] mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz
³⁴ felől. Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.
³⁵ Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot. És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt
 a főemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus,
 az Istennek ama választottja. ³⁶ Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és eczettel kínálván
³⁷ őt. És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat! ³⁸
 Vala pedig egy felirat is fölébe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya.
³⁹ A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a
 Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! ⁴⁰ Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván:
 Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! ⁴¹ És mi ugyan méltán; mert a mi
 cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. ⁴²
⁴³ És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban! És monda

néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.⁴⁴ Vala pedig mintegy hat
 óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilencz órakorig.⁴⁵ És meghomályosodék a nap,
 és a templom kárpitja közepén ketté hasada.⁴⁶ És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a
 te kezeidbe [teszem le] az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala.⁴⁷ Látván pedig a százados,
 a mi történt, dicsőíté az Istent, mondván: Bizony ez ember igaz vala.⁴⁸ És az egész sokaság, mely
 e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellét verve megtére.⁴⁹ Az ő
 ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állának, nézvén ezeket.
⁵⁰ És ímé egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú,⁵¹ Ki nem vala részes
 azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja
 vala az Istennek országát;⁵² Ez oda menvén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét.⁵³ És levévén azt,
 begöngyölé azt gyolcsba, és helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem
 feküdt.⁵⁴ És az a nap péntek vala, és szombat virrada rá.⁵⁵ Az [őt] követő asszonyok is pedig,
 kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste.⁵⁶
 Visszatérvén pedig, készítenék fűszerszámokat és keneteket.⁵⁷ És szombaton nyugovának a
 parancsolat szerint.

Chapter 24

¹ A hétnek első [napján] pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat,
 és némely [más asszonyok is] velök.² És a követ a sírról elhengerítve találák.³ És mikor bementek,
 nem találák az Úr Jézus testét.⁴ És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, ímé két férfiú álla
 melléjük fényes öltözetben:⁵ És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondának
 nekik: Mit keresitek a holtak között az élőt?⁶ Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint
 beszélt néktek, még mikor Galileában volt,⁷ Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös
 emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.⁸ Megemlékezének azért az ő
 szavairól.⁹ És visszatérvén a sírtől, elmondák mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknek.
¹⁰ Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab [anyja] Mária, és egyéb asszonyok ő

¹¹ velők, a kik ezeket mondák az apostoloknak. De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok
¹² előtt; és nem hívének nékik. Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy
¹³ csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon. És ímé azok közül
ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala,
¹⁴ melynek neve vala Emmaus. És beszélgetének magok közt mindazokról, a mik történtek. ¹⁵
És lön, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén,
¹⁶ velők együtt megy vala az úton. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.
¹⁷ Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és [miért]
¹⁸ vagytok szomorú ábrázattal? Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak
¹⁹ te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémû dolgok lettek abban e napokon? És
monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek [esének] a Názáretbeli
²⁰ Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt:
²¹ És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. Pedig
mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van
²² harmadnapja, hogy ezek lettek. Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbsentettek
²³ minket, kik jó reggel a sírnál valának; És mikor nem találták az ő testét, [haza] jöttek, mondván,
²⁴ hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. És azok közül némelyek, kik
²⁵ velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondták; őt pedig nem
látták. És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívûek mindazoknak elhivésére, a miket a
²⁶ próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő
²⁷ dicsőségébe? És elkezdvén Mózesstől és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik
²⁸ minden írásokban, a mik ő felöle megirattak. Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek
²⁹ vala; és ő úgy tön, mintha tovább menne. De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert
³⁰ immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velők maradjon. És lön, mikor
³¹ leült velők, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegevén, nékik adá. És megnyilatkozának az ő
³² szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük. És mondának egymásnak: Avagy nem
gerjedezték-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk

az írásokat? ³³ És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a
 tizenegyet és azokat, a kik velök valának. ³⁴ Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal,
 és megjelent Simonnak! ³⁵ És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg ök
 a kenyér megszegéséről. ³⁶ És mikor ezeket beszélék, megállta maga Jézus ő közöttök, és monda
 nékik: Békesség néktek! ³⁷ Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak.
³⁸ És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? ³⁹
 Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és
 lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! ⁴⁰ És ezeket
 mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait. ⁴¹ Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és
 csodálkozának, monda nékik: Van-é itt valami enni valótok? ⁴² Ők pedig adának néki egy darab
 sült halat, és valami lépesméz, ⁴³ melyeket elvön, és előttök evék. ⁴⁴ És monda nékik: Ezek
 azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni
 mindazoknak, a mik megíratk a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán én felőlem.
⁴⁵ Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat. ⁴⁶ És monda nékik: Így van
 megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: ⁴⁷ És
 prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között,
 Jeruzsálemtől elkezdve. ⁴⁸ Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai. ⁴⁹ És ímé én elküldöm ti reátok
 az én Atyámnak ígését; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztatok mennyei
 erővel. ⁵⁰ Kivivé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. ⁵¹ És lőn, hogy
 míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe. ⁵² Ők pedig imádván őt, visszatérének
 nagy örömmel Jeruzsálembe; ⁵³ És mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az
 Istent. Ámen.

John

Chapter 1

¹ Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. ² Ez kezdetben az Istennél vala. ³ Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett. ⁴ Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; ⁵ És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. ⁶ Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. ⁷ Ez jött tanúbizonyságot, hogy bizonyoságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa. ⁸ Nem ő vala a világosság, hanem [jött,] hogy bizonyoságot tegyen a világosságról. ⁹ Az igazi világosság eljött volt [már] a világba, a mely megvilágosít minden embert. ¹⁰ A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. ¹¹ Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt. ¹² Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek; ¹³ A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. ¹⁴ És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. ¹⁵ János bizonyoságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál. ¹⁶ És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. ¹⁷ Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem [pedig] és az igazság Jézus Krisztus által lett. ¹⁸ Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki [őt.] ¹⁹ És ez a János bizonyoságtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldöttek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? ²⁰ És megvallá és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. ²¹ És kérdezek őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-é te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-é te? És ő felele: Nem. ²² Mondának azért néki: Kicsoda vagy? ²³ Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldöttek: Mit mondasz magad felől? Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a mint megmondotta Ésaiás próféta. ²⁴ És a küldöttek a farizeusok közül valók voltak: ²⁵ És megkérdék őt és mondának néki: Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? ²⁶ Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek. ²⁷ Ő az, a ki utánam jő, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam. ²⁸ Ezek Béthabarában

lettek, a Jordánon túl, a hol János keresztel vala. ²⁹ Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és
 monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit! ³⁰ Ez az, a kiről én ezt mondám:
 Én utánam jő egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. ³¹ És én nem ismertem őt; de
 hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, a ki vízzel kerestelek. ³² És bizonyoságot tőn
 János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta.
³³ És én nem ismertem őt; de a ki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A
 kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki keresztel Szent Lélekkal. ³⁴ És én
 láttam, és bizonyoságot tettem, hogy ez az Isten Fia. ³⁵ Másnap ismét [ott] állt vala János és kettő
 az ő tanítványai közül; ³⁶ És ránézvén Jézusra, a mint [ott] jár vala, monda: Ímé az Isten Báránya!
³⁷ És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. ³⁸ Jézus pedig hátrafordulván
 és látván, hogy követik azok, monda nékik: ³⁹ Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi,
 (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? ⁴⁰ Monda nékik: Jöjjetek és lássátok meg.
 Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra.
⁴¹ A kettő közül, a kik Jánostól [ezt] hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon
 Péter testvére. ⁴² Találkozáék ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk
 a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus); ⁴³ És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá
 tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva:
⁴⁴ Kőszikla). A következő napon Galileába akart menni Jézus; és találkozáék Fileppel, és monda
 néki: Kövess engem! ⁴⁵ Filep pedig Bethsaidából, az András és Péter városából való volt. ⁴⁶
 Találkozáék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták,
 megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát. ⁴⁷ És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-é
 valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! ⁴⁸ Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda
 ő felőle: Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen. ⁴⁹ Monda néki Nátánael: Honnan
 ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefafa
 alatt voltál. ⁵⁰ Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!
⁵¹ Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Nagybakkat

látsz majd ezeknél.⁵² És monda néki: Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

Chapter 2

¹ És harmadnapon menyegző lön a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; ² És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. ³ És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. ⁴ Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim. ⁵ Mond az ő anyja a szolgálknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. ⁶ Vala pedig ott hat köveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala. ⁷ Monda nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színig. ⁸ És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. ⁹ A mint pedig megízlelé a násznagy a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgálk tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítja a násznagy a vőlegényt, ¹⁰ És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. ¹¹ Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai. ¹² Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig, ¹³ Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne Jézus Jeruzsálembe. ¹⁴ És [ott] ¹⁵ találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árúsait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: És kötélből ostort csinálván, kiűzé mindnyájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölté; ¹⁶ És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává. ¹⁷ Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem. ¹⁸ Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed? ¹⁹ Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt. ²⁰ Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? ²¹ Ő pedig az ő testének templomáról szól vala. ²² Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hívének az írásnak, és a beszédnek, a melyet

Jézus mondott vala.²³ A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan hívének az ō nevében, látván az ō jeleit, a melyeket cselekszik vala.²⁴ Maga azonban Jézus nem bírta vala magát reájok, a miatt, hogy ō ismeré mindnyájokat,²⁵ És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonytságot tegyen az emberről; mert magától [is] tudta, mi volt az emberben.

Chapter 3

¹ Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: ² Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele. ³ Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. ⁴ Monda néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ō anyjának méhébe másodsor, és születhetik-é? ⁵ Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. ⁶ A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. ⁷ Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek. ⁸ A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született. ⁹ Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? ¹⁰ Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket? ¹¹ Bizony, bizony mondom néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonytságot; és a mi bizonytságtételünket el nem fogadjátok. ¹² Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyieikről szólok néktek? ¹³ És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van. ¹⁴ És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. ¹⁵ Hogy valaki hiszen ō benne, el ne veszzen, hanem örök élete legyen. ¹⁶ Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ō egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ō benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷ Mert nem azért küldte az Isten az ō Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. ¹⁸ A ki hiszen ō benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy

nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.¹⁹ Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra
 jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik
 gonoszak valának.²⁰ Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy
 a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;²¹ A ki pedig az igazságot cselekszi, az
 a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való
 cselekedetek.²² Ezután elméne Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére; és ott időzék velök, és
 keresztelte.²³ János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz.
 És oda járulának és megkeresztelkedének.²⁴ Mert János még nem vettetek a tömlöczbe.²⁵
 Vetekedés támadá azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől.²⁶ És menének
 Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonyágot tettél,
 ímé az keresztel, és hozzá megy mindenki.²⁷ Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet,
 hanem ha a mennyből adatott néki.²⁸ Ti magatok vagytok a bizonyágaim, hogy megmondtam:
 Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldettem el.²⁹ A kinek jegyese van, vőlegény
 az; a vőlegény barátja pedig, a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az
 én örömem immár betelt.³⁰ Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.³¹ A ki felülről
 jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött,
 feljebb való mindenkinél.³² És arról tesz bizonyágot, a mit látott és hallott; és az ő bizonyágtételét
 senki sem fogadja be.³³ A ki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten
 igaz.³⁴ Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint
 adja a Lelket.³⁵ Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent.³⁶ A ki hisz a Fiúban, örök
 élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Chapter 4

¹ Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt
 szerez és keresztel, mint János,² (Jóllehet Jézus maga nem keresztelt, hanem a tanítványai,) ³
 Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába.⁴ Samárián kell vala pedig általmennie.⁵ Megy vala
 azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala

az ő fiának, Józsefnek.⁶ Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód
 leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala.⁷ Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki
 Jézus: Adj innom!⁸ Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.⁹
 Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai
 asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.¹⁰ Felele Jézus és monda néki:
 Ha ismernéd az Isten ajándékát, és [hogy] ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna
 őt, és adott volna néked élő vizet.¹¹ Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a
 kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet?¹² Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákóbnál, a
 ki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is?¹³ Felele Jézus és monda néki:
 Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:¹⁴ Valaki pedig abból a vízből iszik, a
 melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki,
 örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.¹⁵ Monda néki az asszony: Uram, add nekem azt
 a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjenek ide meríteni!¹⁶ Monda néki Jézus: Menj el, hívd
 a férjedet, és jöjj ide!¹⁷ Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondad,
 hogy: Nincs férjem;¹⁸ Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.¹⁹ Monda
 néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.²⁰ A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak;
 és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell.²¹ Monda néki Jézus:
 Asszony, hidd el nekem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben
 imádjátok az Atyát.²² Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert
 az idvesség a zsidók közül támadt.²³ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók
 lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit.²⁴ Az
 Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.²⁵ Monda néki az
 asszony: Tudom, hogy Messiás jő (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk
 mindent.²⁶ Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek.²⁷ Eközben megjövénének az ő
 tanítványai; és csodálkoznak, hogy asszonnyal beszélt; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel?
 vagy: Mit beszélsz vele?²⁸ Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda
 az embereknek:²⁹ Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nekem mindent, a mit cselekedtem.

Nem ez-é a Krisztus? ³⁰ Kimenének azért a városból, és hozzá menének. ³¹ Aközben pedig kérék
 őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél! ³² Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, a mit
 egyem, a mit ti nem tudtok. ³³ Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki
 enni? ³⁴ Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akarátját cselekedjem, a ki elküldött
 engem, és az ő dolgát elvégezzem. ³⁵ Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az
 aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már
 fehérek az aratásra. ³⁶ És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind
 a vető, mind az arató együtt örvendezzen. ³⁷ Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más
 az arató. ³⁸ Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták,
 és ti a mások munkájába állottatok. ³⁹ Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritánusok
 közül annak az asszonynak beszédéért, a ki bizonysgot tett vala, hogy: Mindent megmondott
 nékem, a mit cselekedtem. ⁴⁰ A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy
 maradjon náluk; és ott marada két napig. ⁴¹ És sokkal többen hívének a maga beszédéért, ⁴² És
 azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedéért hiszünk immár: mert magunk hallottuk,
 és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ idvezítője, a Krisztus. ⁴³ Két nap mulva pedig kiméne onnét,
 és elméne Galileába. ⁴⁴ Mert Jézus maga tett bizonysgot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége
 a maga hazájában. ⁴⁵ Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy
 látták vala mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek vala az
 ünnepre. ⁴⁶ Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. És volt
 Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala. ⁴⁷ Mikor ez meghallá, hogy Jézus
 Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát;
 mert halálán vala. ⁴⁸ Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. ⁴⁹
 Monda néki a királyi ember: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal. ⁵⁰ Monda néki Jézus: Menj
 el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment. ⁵¹ A mint pedig
 már megy vala, elébe jövének az ő szolgálói, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él. ⁵²
 Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap
 hét órakor hagyta el őt a láb; ⁵³ Megérté azért az atya, hogy abban az órában, a melyben azt mondá

néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe. ⁵⁴ Ezt ismét második jel gyanánt
tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

Chapter 5

¹ Ezek után ünnepek vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe. ² Van pedig Jeruzsálemben a Juh[kapu]nál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Őt tornácza van.
³ Ezekben fekvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. ⁴ Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt. ⁵ Vala pedig ott egy ember, a ki harmincnyolcz esztendőt töltött betegségében. ⁶ Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta [úgy] van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni? ⁷ Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. ⁸ Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!
⁹ És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala. ¹⁰ Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! ¹¹ Felele nékik: A ki meggyógyított engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. ¹² Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, a ki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? ¹³ A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen. ¹⁴ Ezek után találkozáék vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! ¹⁵ Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt meggyógyította. ¹⁶ És e miatt üldözöbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. ¹⁷ Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. ¹⁸ E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel. ¹⁹ Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát,

mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi. ²⁰ Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csodálkozzatok. ²¹ Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megelevenít. ²² Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; ²³ Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. A ki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, a ki elküldte őt. ²⁴ Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. ²⁵ Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. ²⁶ Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: ²⁷ És hatalmat ada néki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia. ²⁸ Ne csodálkozzatok ezen: ²⁹ mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, És kijönek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. ³⁰ Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét. ³¹ Ha én teszek bizonytságot magamról, az én bizonytságtételem nem igaz. ³² Más az, a ki bizonytságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonytságtétel, a melylyel bizonytságot tesz rólam. ³³ Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonytságot tett az igazságról. ³⁴ De én nem embertől nyerem a bizonytságtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok. ³⁵ Ő az égő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. ³⁶ De nékem nagyobb bizonytságom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonytságot rólam, hogy az Atya küldött engem. ³⁷ A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonytságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. ³⁸ Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek. ³⁹ Tudakoztátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonytságot tesznek rólam; ⁴⁰ És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen! ⁴¹ Dicsőséget emberektől nem nyerek. ⁴² De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg bennetek: ⁴³ Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jöne a maga nevében, azt befogadnátok. ⁴⁴

Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek? ⁴⁵ Ne állítsátok, hogy én vádolkak majd benneteket az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben ti reménykedtetek. ⁴⁶ Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. ⁴⁷ Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

Chapter 6

¹ Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. ² És nagy sokaság követé őt, mivelhogy látják vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken. ³ Felméne pedig Jézus a hegyre, és leüle ott a tanítványaival. ⁴ Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe. ⁵ Mikor azért felemelé Jézus a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jő hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek? ⁶ Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. ⁷ Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikök kapjon valami keveset. ⁸ Mondá néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére: ⁹ Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek? ¹⁰ Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fû vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren. ¹¹ Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a mennyit akarnak vala. ¹² A mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen. ¹³ Összeszedék azért, és megtöltének tizenkét kosarat az öt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után. ¹⁴ Az emberek azért látva a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonyyal ez ama próféta, a ki eljövendő vala a világra. ¹⁵ Jézus azért, a mint észrevevé, hogy jöni akarnak és őt elragadni, hogy királylyá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre. ¹⁶ Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, ¹⁷ És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. ¹⁸ És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. ¹⁹ Mikor azért huszonöt, vagy harmincz futamatnyira bevezének, megláták Jézust, a mint jár vala

a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének.²⁰ Ő pedig monda nékik: Én vagyok,
ne féljete²¹tek! Be akarák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre
menének.²² Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látva, hogy nem vala ott más
hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak, és hogy Jézus nem ment be az ő
tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el,²³ De jöttek [más] hajók Tiberiásból
közel ahhoz a helyhez, a hol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr:²⁴ Mikor azért látta a
sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba, és elmenének
Kapernaumba, keresvén Jézust.²⁵ És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor
jöttél ide?²⁶ Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek
engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok.²⁷
Munkálkodjatok ne az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre,
a melyet az embernek Fia ad majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.²⁸ Mondának
azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?²⁹ Felele Jézus és monda nékik: Az
az Isten dolga, hogy higyjete³⁰k abban, a kit ő küldött. Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatsz
tehát te, hogy lássuk és higyjünk néked? Mit művelsz?³¹ A mi atyáink a mannat ették a pusztában;
a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniök.³² Mondá azért nékik Jézus: Bizony,
bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja
majd néktek az igazi mennyei kenyeret.³³ Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll
alá, és életet ad a világnak.³⁴ Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!
Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; a ki hozzám jő, semmiképen meg
nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.³⁶ De mondám néktek, hogy noha
láttatok is engem, még sem hisztek.³⁷ Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a
ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem.³⁸ Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam
akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.³⁹ Az pedig az Atyának akarata,
a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam
azt az utolsó napon.⁴⁰ Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja
a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon.⁴¹ Zúgolódának

azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá.
⁴² És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon
⁴³ mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá? Felele azért Jézus és monda nékik: Ne
⁴⁴ zúgolódjatok egymás között! Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki
⁴⁵ elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: És
⁴⁶ mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő.
⁴⁷ Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta az Atyát. Bizony, bizony
⁴⁸ mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere.
⁴⁹ A ti atyáitok a mannat ették a pusztában, és meghaltak. ⁵⁰ Ez az a kenyér, a mely a mennyből
⁵¹ szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a
⁵² mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én
⁵³ adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. Tusakodának azért a zsidók egymás között,
⁵⁴ mondván: Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy [azt] együk? Monda azért nékik Jézus:
⁵⁵ Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré-
⁵⁶ t, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszja az én vére-
⁵⁷ met, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital.
⁵⁸ A ki eszi az én testemet és iszja az én vére-
⁵⁹ met, az én bennem lakozik és én is abban. A
⁶⁰ miként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik, él
⁶¹ én általam. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék
⁶² a mannat és meghalának: a ki ezt a kenyeret eszi, él örökké. Ezeket mondá a zsinagógában, a
⁶³ mikor tanít vala Kapernaumban. Sokan azért, a kik hallák [ezeket] az ő tanítványai közül,
⁶⁴ mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt? Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt
⁶⁵ zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotránkoztat? Hát ha meglátjátok az
⁶⁶ embernek Fiát felszállani oda, a hol elébb vala?! A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ
⁶⁷ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet. De vannak némelyek közöttetek,
⁶⁸ a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, a ki elárulja
⁶⁹ őt. És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól

van megadva néki.⁶⁶ Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak
 vala többé ő vele.⁶⁷ Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-é menni?⁶⁸ Felele
 néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.⁶⁹ És mi elhittük
 és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.⁷⁰ Felele nékik Jézus: Nem én
 választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög.⁷¹ Értette pedig Júdás Iskáriótest,
 Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

Chapter 7

¹ És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon
 igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék.² Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.
³ Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák
 a te dolgaidat, a melyeket cselekszel.⁴ Mert senki sem cselekszik titkon semmit, a ki maga
 ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak.⁵ Mert az ő
 atyjafiai sem hívének benne.⁶ Monda azért nékik Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időtök
 pedig mindig készen van.⁷ Titeket nem gyűlölhét a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyoságot
 teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak.⁸ Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem
 megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be.⁹ Ezeket mondván pedig nékik,
 marada Galileában.¹⁰ A mint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is felméne az ünnepre,
 nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.¹¹ A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának:
 Hol van ő?¹² És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó
 ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője.¹³ Mindamellettsenki sem
 beszélt vala nyiltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt.¹⁴ Már-már az ünnep közepén azonban
 felméne Jézus a templomba, és tanít vala.¹⁵ És csodálkozának a zsidók, mondván: Mimódon tudja
 ez az írásokat, holott nem tanulta?!¹⁶ Felele nékik Jézus és monda: Az én tudományom nem az

17 enyém, hanem azé, a ki küldött engem. Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti
 e tudományról, vajjon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok? 18 A ki magától szól, a maga
 dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.
 19 Nem Mózes adta-é néktek a törvényt? és senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok
 engem megölni? 20 Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged megölni? 21
 Felele Jézus és monda nékik: Egy dolgot cselekvém, és mindnyájan csodáljátok. 22 Azért Mózes
 adta néktek a körülmetélkedést (nem mintha Mózesből való volna, hanem az atyáktól): és szombaton
 körülmetéletek az embert. 23 Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg
 ne romoljon; én rám haragusztok-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton? 24
 Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek! 25 Mondának azért némelyek a
 jeruzsálemiek közül: Nem ez-é az, a kit meg akarnak ölni? 26 És ímé nyiltan szól, és semmit sem
 szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? 27 De jól tudjuk,
 honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való. 28 Kiálta azért Jézus
 a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok;
 és én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek. 29 Én azonban
 ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem. 30 Akarják vala azért őt megfogni; de senki
 sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája. 31 A sokaság közül pedig sokan hívének ő
 benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehet-é majd több csodát azoknál, a
 melyeket ez tett? 32 Meghallák a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és
 szolgákat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt. 33 Monda azért nékik Jézus:
 Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, a ki elküldött engem. 34 Kerestek
 majd engem, és nem találtok meg, és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda. 35 Mondának azért a
 zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajjon a görögök
 közé szóródottakhoz akar-é menni, és a görögöket tanítani? 36 Micsoda beszéd ez, a melyet monda:
 Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda? 37 Az ünnep
 utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám,
 és igyék. 38 A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak

³⁹ belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, a melyet veendőök valának az ő benne hívők: mert
⁴⁰ még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg. Sokan azért a sokaság
⁴¹ közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonynyal ez ama Próféta. Némelyek
⁴² mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? Nem
 az írás mondta-é, hogy a Dávid magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a Krisztus, a hol
⁴³ Dávid vala? Hasonlás lön azért ő miatta a sokaságban. ⁴⁴ Némelyek pedig közülök akarják
⁴⁵ vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét. Elmenének azért a szolgák a főpapokhoz és
⁴⁶ farizeusokhoz; és mondának azok ő nékik: Miért nem hoztátok el őt? Felelének a szolgák: Soha
⁴⁷ ember úgy nem szólott, mint ez az ember! Felelének azért nékik a farizeusok: Vajjon ti is el
⁴⁸ vagytok-é hitetve? Vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-é benne valaki? ⁴⁹ De ez
⁵⁰ a sokaság, a mely nem ismeri a törvényt, átkozott! Monda nékik Nikodémus, a ki éjjel ment
⁵¹ vala ő hozzá, a ki egy vala azok közül: Vajjon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha
⁵² előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik? Felelének és mondának néki: Vajjon
⁵³ te is Galileus vagy-é? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta. És
 mindnyájan haza menének.

Chapter 8

¹ Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. ² Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban,
 és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. ³ Az írástudók és a farizeusok pedig egy
 asszonyt vivének hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a közepre állítván azt, ⁴ Mondának
⁵ néki: Mester, ez az asszony tetten kapott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta
⁶ nékünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz? Ezt pedig azért
 mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával
⁷ ír vala a földre. De mikor szorgalmazva kérdezik őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közületek
⁸ nem bûnös, az vesse rá először a követ. És újra lehajolván, írt vala a földre. ⁹ Azok pedig [ezt]
 hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az

utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középen állva. ¹⁰ Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem látta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? ¹¹ Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél! ¹² Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. ¹³ Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonytságot; a te bizonytságtételed nem igaz. ¹⁴ Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonytságot magamról, az én bizonytságtételem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek. ¹⁵ Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit. ¹⁶ De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem. ¹⁷ A ti törvényetekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonytságtétele igaz. ¹⁸ Én vagyok a ki bizonytságot teszek magamról, és bizonytságot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem. ¹⁹ Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek. ²⁰ Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája. ²¹ Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. ²² Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? ²³ És monda nékik: Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való. ²⁴ Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben. ²⁵ Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleitől fogva mondok is néktek. ²⁶ Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala. ²⁷ Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik. ²⁸ Mondá azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok. ²⁹ És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek. ³⁰ A mikor ezeket mondá, sokan hívének ő benne. ³¹ Mondá azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok; ³²

33 És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká lesztek?

34 Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. 35 A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad [ott] mindörökké. 36

Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek. 37 Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. 38 Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátoknál láttatok.

39 Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. 40 Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, a

41 ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születünk; egy

42 atyánk van, az Isten. Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.

43 Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. 44 Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából

45 szól; mert hazug és hazugság atyja. Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem.

46 Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem? 47 A ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az

48 Istentől valók. Felelének azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjuk-é mi, hogy te

49 Samaritánus vagy, és ördög van benned? Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem

50 az én Atyámat, és ti gyaláztok engem. Pedig én nem keresem az én dicsőségetem: van a ki

51 keresi és megítéli. Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem

52 lát halált soha örökké. Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet,

53 nem kóstol halált örökké. Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt?

54 A próféták is meghaltak: kinek állítod te magadat? Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, a ki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti

55 Istenetek, És nem ismeritek őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt,

hozzátok hasonlónvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom. ⁵⁶ Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. ⁵⁷ Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendőös nem vagy, és Ábrahámot láttad? ⁵⁸ Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. ⁵⁹ Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

Chapter 9

¹ És a mint eltávozék, látta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala. ² És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? ³ Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. ⁴ Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. ⁵ Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok. ⁶ Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire, ⁷ És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva. ⁸ A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki [itt] szokott ülni és koldulni? ⁹ Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok [az]. ¹⁰ Mondának azért néki: Mimódon nyiltak meg a te szemeid? ¹¹ Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíté és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom. ¹² Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. ¹³ Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. ¹⁴ Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala. ¹⁵ Szintén a farizeusok is megkérdezék azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tön szemeimre, és megmosakodám, és látok. ¹⁶ Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlós lőn közöttük. ¹⁷ Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá

a szemeidet? ¹⁸ Ő pedig monda: Hogy próféta. Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és
megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása, ¹⁹ És megkérdezék
azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?
²⁰ Felelének nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:
²¹ De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős
[már] ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról. ²² Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek
vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék
ki a gyülekezetből. ²³ Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek. ²⁴ Másodszor
is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk,
²⁵ hogy ez az ember bűnös. Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy
²⁶ noha vak voltam, most látok. Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta
meg a szemeidet? ²⁷ Felele nékik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra
hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? ²⁸ Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy
annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. ²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt
az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való. ³⁰ Felele az ember és monda nékik: Bizony
³¹ csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta. Pedig tudjuk,
hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi,
³² azt hallgatja meg. Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon szülötnnek szemeit valaki megnyitotta
volna. ³³ Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék. ³⁴ Felelének és mondának néki:
³⁵ Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt. Meghallá Jézus, hogy
³⁶ kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában? Felele az és monda:
³⁷ Ki az, Uram, hogy higgyek benne? Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled,
³⁸ az az. Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt. ³⁹ És monda Jézus: Ítélet végett jöttem
⁴⁰ én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek. És hallák ezeket
⁴¹ némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk:
azért a ti bűnötök megmarad.

Chapter 10

¹ Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnan
² hág be, tolvaj az és rabló. ³ A ki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló
 [ajtót] nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevéken szólítja, és kivezeti őket.
⁴ És mikor kiereszti az ő juhait, elöttek megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. ⁵
 Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. ⁶ Ezt
 a példázatot mondá nékik Jézus; de ők nem értették, mi az, a mit szól vala nékik. ⁷ Újra monda
 azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. ⁸ Mindazok,
 a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok. ⁹ Én vagyok az ajtó: ha
 valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. ¹⁰ A tolvaj nem
 egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és
 bővülködjenek. ¹¹ Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. ¹² A béres pedig
 és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és
 elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. ¹³ A béres pedig [azért] fut el, mert
 béres, és nincs gondja a juhokra. ¹⁴ Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem
 [is] ismernek az enyéim, ¹⁵ A miként ismer engem az Atya, és én [is] ismerem az Atyát; és életemet
 adom a juhokért. ¹⁶ Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat
 is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és lészen egy akol [és] egy pásztor. ¹⁷ Azért
 szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. ¹⁸ Senki sem
 veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van
 hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól. ¹⁹ Újra hasonlós lön a
 zsidók között e beszédek miatt. ²⁰ És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik,
 mit hallgattok reá? ²¹ Mások mondának: Ezek nem ördögösnek beszédei. Vajjon az ördög
 megnyithatja-e a vakok szemeit? ²² Lön pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és tél
 vala; ²³ És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala. ²⁴ Körülvevék azért őt a zsidók,
 és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd
 meg nekünk nyilván! ²⁵ Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek,

a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyosságot rólam.²⁶ De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam néktek:²⁷ Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem:²⁸ És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.²⁹ Az én Atyám, a ki [azokat] adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki [azokat] az én Atyámnak kezéből.³⁰ Én és az Atya egy vagyunk.³¹ Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt.³² Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem?³³ Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.³⁴ Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: Istenek vagytok?³⁵ Ha azokat isteneknek mondtá, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható),³⁶ Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondtam: Az Isten Fia vagyok?!³⁷ Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem;³⁸ Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhigyjétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok.³⁹ Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből.⁴⁰ És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, a hol János először keresztelt vala; és ott marada.⁴¹ És sokan menének ő hozzá és mondják vala,⁴² hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala. És sokan hívének ott ő benne.

Chapter 11

¹ Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Márthának falujából.
² Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törle meg annak lábait.³ Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg.⁴ Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.⁵ Szereti vala pedig Jézus

Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt. ⁶ Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig
 marada azon a helyen, a hol vala. ⁷ Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába.
⁸ Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra
 oda mégy? ⁹ Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem
 botlik meg, mert látja e világnak világosságát. ¹⁰ De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban
 világosság. ¹¹ Ezeket mondá; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek,
 hogy felköltsem őt. ¹² Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. ¹³ Pedig
 Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. ¹⁴ Ekkor azért nyilván
 monda nékik Jézus: Lázár megholt. ¹⁵ És örülök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higgyetek.
 De menjünk el ő hozzát! ¹⁶ Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondatik, az ő tanítványtársainak:
 Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele. ¹⁷ Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy
 napja vala sírban. ¹⁸ Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira; ¹⁹
 És a zsidók közül sokan mentek vala Márthához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök
 felől. ²⁰ Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jő, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala.
²¹ Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. ²²
 De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten. ²³ Monda néki Jézus:
 Feltámad a te testvéred. ²⁴ Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó
 napon. ²⁵ Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal
 is, él; ²⁶ És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt? ²⁷ Monda néki: Igen
 Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala. ²⁸ És a
 mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt
 van és hív téged. ²⁹ Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne. ³⁰ Jézus pedig nem ment vala
 még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala. ³¹ A zsidók azért, a
 kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána
 menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon. ³² Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus
 vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna
 meg az én testvérem. ³³ Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók [is,]

elbúsula lelkében és igen megrendüle.³⁴ És monda: Hová helyeztéték őt? Mondának néki: Uram,
 jer és lásd meg!³⁵ Könnyekre fakadt Jézus.³⁶ Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette
 őt!³⁷ Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehetette volna-e ez, a ki a vaknak szemét
 felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?³⁸ Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a
 sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvék rajta.³⁹ Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda
 néki a megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.⁴⁰ Monda
 néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?⁴¹
 Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt fekszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre,
 és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.⁴² Tudtam is én, hogy te mindenkor
 meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél engem.
⁴³ És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta: Lázár, jöjj ki!⁴⁴ És kijöve a megholt, lábain és kezein
 kötélekkel megkötözve, és az orcája kendővel vala leborítva. Monda nékik Jézus: Oldozzátok
 meg őt, és hagyjátok menni.⁴⁵ Sokan hívének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához
 mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala.⁴⁶ De némelyek azok közül elmenének a
 farizeusokhoz, és elbeszélék nékik, a miket Jézus cselekedett vala.⁴⁷ Egybegyűjték azért a
 papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember
 sok csodát mível.⁴⁸ Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönnek majd a rómaiak
 és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.⁴⁹ Egy pedig ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala
 abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok.⁵⁰ Meg sem gondoljátok, hogy jobb
 nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.⁵¹ Ezt pedig nem
 magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus
 meg fog halni a népért;⁵² És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt
 gyermekeit egybegyűjtse.⁵³ Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék.⁵⁴ Jézus
 azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához
 közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival.⁵⁵ Közel vala pedig a
 zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálembe a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak.
⁵⁶ Keresék azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem

jön-é fel az ünnepre?⁵⁷ A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

Chapter 12

¹ Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott a halálból. ² Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együtt ülnek vala ő vele. ³ Mária azért elővévén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtörlé annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával. ⁴ Monda azért egy az ő tanítványai közül, Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala: ⁵ Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és [miért nem] adták a szegényeknek? ⁶ Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené. ⁷ Monda azért Jézus: Hagyj békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt. ⁸ Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. ⁹ A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. ¹⁰ A papifejedelmek pedig tanácskoznak, hogy Lázárt is megöljék; ¹¹ Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatta menének oda és hívének a Jézusban. ¹² Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jő, ¹³ Pálmaágakat vön, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya! ¹⁴ Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a mint meg van írva: ¹⁵ Ne félj Sionnak leánya: Ímé a te királyod jő, számárnak vemhén ülve. ¹⁶ Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és [hogy] ezeket mívelték ő vele. ¹⁷ A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyosságot tön. ¹⁸ Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mívelte vala. ¹⁹ Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, [mind] e világ ő utána megy. ²⁰ Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: ²¹ Ezek azért a

galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust.

²² Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. ²³ Jézus pedig

felele nékik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. ²⁴ Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal,

sok gyümölcsöt terem. ²⁵ A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e

világon, örök életre tartja meg azt. ²⁶ A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok,

ott lesz az én szolgálóm is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. ²⁷ Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára.

²⁸ Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra

megdicsőítem. ²⁹ A sokaság azért, a mely [ott] állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött;

mások mondának: Angyal szólt néki. ³⁰ Felele Jézus és monda: Nem én érettem lőn e szó, hanem

ti érettetek. ³¹ Most van e világ kárhozzatása; most vettetik ki e világ fejedelme: ³² És én, ha

felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok. ³³ Ezt pedig azért mondá, hogy

megjelentse, milyen halállal kell meghalnia. ³⁴ Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emeltetnie?

³⁵ Kicsoda ez az ember Fia? Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és a ki a

sötétségben jár, nem tudja, hová megy. ³⁶ Míg a világosságotok megvan, higyjetek a világosságban,

hogy a világosság fiait legyetek. Ezeket mondá Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük. ³⁷ És

noha ő ennyi jelt tett vala előttük, mégsem hívének ő benne: ³⁸ Hogy beteljesedjék az Éσαιás próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett

meg? ³⁹ Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Éσαιás: ⁴⁰ Megvakította az ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek, és meg ne

térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. ⁴¹ Ezeket mondá Éσαιás, a mikor látá az ő dicsőségét; és

beszéle ő felöle. ⁴² Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusok miatt

nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: ⁴³ Mert inkább szerették az emberek

dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét. ⁴⁴ Jézus pedig kiálta és monda: A ki hisz én bennem,

nem én bennem hisz, hanem abban, a ki elküldött engem. ⁴⁵ És a ki engem lát, azt látja, a ki küldött

⁴⁶ engem. Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, a ki én bennem
⁴⁷ hisz. És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem
⁴⁸ azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. A ki megvet
 engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztassa: a beszéd, a melyet
⁴⁹ szóltam, az kárhoztatja azt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya,
⁵⁰ a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. És tudom, hogy
 az ő parancsolata örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint az Atya mondotta vala
 nékem.

Chapter 13

¹ A husvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból
 az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket. ² És vacsora közben,
 a mikor az ördög belesugalta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,
³ Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez
⁴ megy, Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát. ⁵
 Azután vizet tölte a medenczébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, a
⁶ melylyel körül van kötve. Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg
⁷ az én lábaimat? Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem érted, de
⁸ ezután majd megérted. Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki
⁹ Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám. Monda néki Simon Péter:
¹⁰ Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! Monda néki Jézus: A ki megfürödött,
 nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de
¹¹ nem mindnyájan. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindnyájan
¹² tiszták! Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda
¹³ nékik: Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól
¹⁴ mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek
¹⁵ is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem

veletek, ti is akképen cselekedjétek. ¹⁶ Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb
 az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte. ¹⁷ Ha tudjátok ezeket, boldogok
 lesztek, ha cselekszitek ezeket. ¹⁸ Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket választottam el;
 hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. ¹⁹ Most
 megmondom néktek, mielőtt meglesse, hogy mikor meglesz, higyjétek majd, hogy én vagyok. ²⁰
 Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig
 engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. ²¹ Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen
 nyugtalankodék lelkében, s bizonyosságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy
 ti közületek elárul engem. ²² A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalankodva, [hogy
 ]kiről szól. ²³ Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala
 Jézus. ²⁴ Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? ²⁵ Az pedig a
 Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? ²⁶ Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott
 falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának. ²⁷ És a falat után
 akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedjed. ²⁸ Ezt
 pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. ²⁹ Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy
 az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az
 ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. ³⁰ Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal
 kiméne: vala pedig éjszaka. ³¹ Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítették meg az
 embernek Fia, az Isten is megdicsőítették ő benne. ³² Ha megdicsőítették ő benne az Isten, az
 Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt. ³³ Fiaim, egy kevés ideig még veletek
 vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondám, hogy: A hová én megyek, ti nem
 jöhettek; most néktek is mondom. ³⁴ Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a
 mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. ³⁵ Erről ismeri meg mindenki, hogy az
 én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. ³⁶ Monda néki Simon Péter: Uram, hová
 mégy? Felele néki Jézus: A hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam
 jössz. ³⁷ Monda néki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom értetted!

38

Felele néki Jézus: Az életedet adod érettem? Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

Chapter 14

¹ Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higyjetek Istenben, és higyjetek én bennem. ² Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem [volna], megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. ³ És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek. ⁴ És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok. ⁵ Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat? ⁶ Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. ⁷ Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. ⁸ Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! ⁹ Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? ¹⁰ Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. ¹¹ Higyjetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek nékem. ¹² Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. ¹³ És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. ¹⁴ Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. ¹⁵ Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. ¹⁶ És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. ¹⁷ Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. ¹⁸ Nem hagylok titeket árvákul; eljövök ti hozzátok. ¹⁹ Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti

megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. ²⁰ Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én
 az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. ²¹ A ki ismeri az én parancsolataimat
 és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem
 azt, és kijelentem magamat annak. ²² Monda néki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog,
 hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak? ²³ Felele Jézus és monda néki: Ha valaki
 szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál
 lakozunk. ²⁴ A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet
 hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem. ²⁵ Ezeket beszéltem néktek, a míg
 veletek valék. ²⁶ Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az
 mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek. ²⁷
 Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a
 világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen! ²⁸ Hallottátok, hogy én azt mondtam
 néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam:
 Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál. ²⁹ És most mondtam meg néktek,
 mielőtt meglenne: hogy a mikor majd meglesz, higgyetek. ³⁰ Nem sokat beszélek már veletek,
 mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; ³¹ De, hogy megtudja a világ, hogy
 szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljete fel, menjünk
 el innen.

Chapter 15

¹ Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. ² Minden szőlővesszőt, a mely
 én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja,
 hogy több gyümölcsöt teremjen. ³ Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam
 néktek. ⁴ Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet
 gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.
⁵ Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok
 gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. ⁶ Ha valaki nem marad én bennem,

kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.

7

Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek.

8

Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim.

9

A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

10

Ha [a]z én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és

11

megmaradok az ő szeretetében. Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.

12

Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő

13

barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek.

14

Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.

15

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az

16

Atyától az én nevemben, megadja néktek.

17

Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.

18

Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én

19

választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.

20

21

De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem.

22

Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bûnük: de most nincs mivel menteniök az ő bûnöket.

23

A ki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bûnük; de

24

most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.

25

De [azért lön így,] hogy beteljesedjék a mondás, a mely megiratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem.

26

Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki

27

az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonytságot. De ti is bizonytságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

Chapter 16

¹ Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. ² A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. ³
 És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. ⁴ Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék. ⁵ Most pedig elmegyek ahhoz, a ki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy? ⁶ Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket. ⁷ De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. ⁸ És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: ⁹ Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem; ¹⁰ És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ¹¹ Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. ¹² Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. ¹³ De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. ¹⁴ Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek. ¹⁵ Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém: azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek. ¹⁶ Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő,] és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. ¹⁷ Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nekünk mond: Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő,] és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? ¹⁸ Mondának azért: Mi az a kevés [idő,] a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. ¹⁹ Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nekik: Arról tudakozzátok-é egymást, hogy azt mondtam: Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő,] és megláttok majd engem? ²⁰ Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok örömmre fordul. ²¹ Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. ²² Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el

nem veszi tőletek a ti örömeteket. ²³ És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. ²⁴ Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. ²⁵ Ezeket példázatokban mondtam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról. ²⁶ Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek; ²⁷ Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. ²⁸ Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához. ²⁹ Mondának néki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz. ³⁰ Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki. ³¹ Felele nékik Jézus: Most hiszitek? ³² Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. ³³ Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.

Chapter 17

¹ Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; ² A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, a mit néki adtál. ³ Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. ⁴ Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízta, hogy végezzem azt. ⁵ És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. ⁶ Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották. ⁷ Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: ⁸ Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták,

és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. ⁹ Én ezekért
könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéd. ¹⁰ És az
enyémek mind a tiéd, és a tiéd az enyéme: és megdicsőíttetem ő bennök. ¹¹ És nem vagyok
többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket
a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! ¹² Mikor velök valék a világon,
én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem vezett közülök,
csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön. ¹³ Most pedig te hozzád megyek; és ezeket
beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban. ¹⁴ Én a te ígédet nékik
adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból
vagyok. ¹⁵ Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.
¹⁶ Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. ¹⁷ Szenteld meg őket a te
igazságoddal: A te ígéd igazság. ¹⁸ A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket
e világra; ¹⁹ És én ő érettök [oda] szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek [az]
igazságban. ²⁰ De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek
majd én bennem; ²¹ Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te
benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem. ²²
És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi
egy vagyunk: ²³ Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy
megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. ²⁴ Atyám,
a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák
az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettése előtt.
²⁵ Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik,
hogy te küldtél engem; ²⁶ És megismerttettem ő velök a te nevedet, és megismerttettem; hogy az a
szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én [is] ő bennök [legyek.]

Chapter 18

¹ Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, a hol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai. ² Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, a ki őt elárulja vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival. ³ Júdás azért magához vevén a [katonai] csapatot, és a papi fejedelmektől és a farizeusoktól szolgálakat, oda méne fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. ⁴ Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek? ⁵ Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nékik Jézus: Én vagyok. [Ott] állt pedig ő velök Júdás is, a ki elárulta őt. ⁶ Mikor azért azt mondá nékik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esének. ⁷ Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust. ⁸ Felele Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok [az.] Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el; ⁹ Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el. ¹⁰ Simon Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala. ¹¹ Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kell-é kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem? ¹² A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgálai megfogák Jézust, és megkötözik őt, ¹³ És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala [ez] Kajafásnak, a ki abban az esztendőben főpap vala. ¹⁴ Kajafás pedig az vala, a ki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember veszszen el a népért. ¹⁵ Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal, és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába, ¹⁶ Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, a ki a főpappal ismerős vala, és szóla az ajtóőrzőnek, és bevivé Pétert. ¹⁷ Szóla azért Péterhez az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok. ¹⁸ A szolgálak pedig és a poroszlók [ott] állnak vala, szítván a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. [Ott] áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala. ¹⁹ A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől. ²⁰ Felele néki Jézus: Én nyilván szólottam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, a hol a zsidók mindenünnen összegyülekeznek; és titkon semmit sem szólottam. ²¹ Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, a kik hallották, mit szóltam nékik: ímé ők tudják, a miket nékik szólottam. ²² Mikor pedig ő ezeket

mondja vala, egy a poroszlók közül, a ki ott áll vala, arczul üté Jézust, mondván: így felelsz-é a főpaphoz?²³ Felele néki Jézus: Ha gonoszul szoltam, tégy bizonysgot a gonoszsgról; ha pedig jól, miért versz engem.²⁴ Elküldé őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz.²⁵ Simon Péter pedig [ott] áll vala és melegszi vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy? Megtagadá ő, és monda:²⁶ Nem vagyok. Monda egy a főpap szolgálai közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő veled együtt a kertben?²⁷ Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólala.²⁸ Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És űk nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőztesse nek, hanem hogy megehessék a husvétibarányt.²⁹ Kiméne azért Pilátus ő hozzájuk, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen?³⁰ Felelének és mondának néki: Ha gonosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezvedbe.³¹ Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk;³² Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia.³³ Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya?³⁴ Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem?³⁵ Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezvedbe: mit cselekedtél?³⁶ Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.³⁷ Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonysgot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómra.³⁸ Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhöz, és monda nékik: Én nem találok benne semmi bűnt.³⁹ Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát?⁴⁰ Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

Chapter 19

¹ Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztatá. ² És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá, ³ És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arczul csapdossák vala őt. ⁴ Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nékik: Ímé kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt. ⁵ Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nékik [Pilátus:] Ímhol az ember! ⁶ Mikor azért látják vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Mondá nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne. ⁷ Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát. ⁸ Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala; ⁹ És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki. ¹⁰ Mondá azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? ¹¹ Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te kezébe adott engem. ¹² Ettől fogva igyekszik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királylyá teszi, ellene mond a császárnak! ¹³ Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és űle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának. ¹⁴ Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok! ¹⁵ Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Mondá nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császáruk! ¹⁶ Akkor azért nékik adá őt, hogy megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust és elvievék. ¹⁷ És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: ¹⁸ A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust. ¹⁹ Pilátus pedig címet is írta, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. ²⁰ Sokan olvasák azért e címet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a hol Jézus megfeszített vala: és héberül, görögül és latinul vala [az] írva. ²¹ Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. ²² Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam. ²³ A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött. ²⁴ Mondának

azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztotak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék.²⁵ A Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtstvére; Mária, a Kleopás [felesége,] és Mária Magdaléna.²⁶ Jézus azért, mikor látja vala, hogy [ott] áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad!²⁷ Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány.²⁸ Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom.²⁹ Vala pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczettel, és izsópra tévén [azt,] oda vivék az ő szájához.³⁰ Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.³¹ A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy [nap] vala) kérék Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le [őket.]³² Eljövének azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikat [is,] a ki ő vele együtt feszítettet meg;³³ Mikor pedig Jézushoz érének és látják vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait;³⁴ Hanem egy a vitézek közül dárdával döfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki [abból.]³⁵ És a ki látta, bizonysgot tett, és igaz az ő tanúbizonysga; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higjjetek.³⁶ Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék.³⁷ Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit általszegeztek.³⁸ Ezek után pedig kérék Pilátust az arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét.³⁹ Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot.⁴⁰ Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgeték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni.⁴¹ Azon a helyen pedig, a hol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyeztetett vala.⁴² A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezteték Jézust.

Chapter 20

¹ A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna
a sírhoz, és látá, hogy elvétellett a kő a sírról. ² Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik
tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová
tették őt. ³ Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. ⁴ Együtt futnak vala
pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; ⁵ És
lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. ⁶ Megjőve azután
Simon Péter [is] nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. ⁷ És a
keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy
helyen. ⁸ Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala.
⁹ Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból. ¹⁰ Visszamenének azért a
tanítványok az övéikhez. ¹¹ Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozáék,
behajol vala a sírba; ¹² És látá két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol
a Jézus teste feküdt vala. ¹³ És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Mondá nékik: Mert
elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt. ¹⁴ És mikor ezeket mondotta, hátra fordula,
és látá Jézust [ott] állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. ¹⁵ Mondá néki Jézus: Asszony, mit
sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el
őt, mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt. ¹⁶ Mondá néki Jézus: Mária! Az
megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! ¹⁷ Mondá néki Jézus: Ne illess engem;
mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiához és mondd nékik:
Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. ¹⁸ Elméne
Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és [hogy] ezeket mondotta néki.
¹⁹ Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, a
hol egybegyűltek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megállá a
középen, és monda nékik: Békesség néktek! ²⁰ És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az
oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat. ²¹ Ismét monda azért nékik
Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket. ²²
És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: ²³ A kiknek bűneit

megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.²⁴ Tamás pedig,²⁵
egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus.
Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az
ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem
bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem.²⁶ És nyolcz nap múlva ismét benn valának
az ő tanítványai, Tamás is ő velök. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállta a középén
és monda: Békesség néktek!²⁷ Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az
én kezeimet; és hozd [ide] a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem
hívő.²⁸ És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem!²⁹ Monda néki Jézus: Mivelhogy
láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek.³⁰ Sok más jelt is mívelt ugyan
Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben;³¹ Ezek pedig azért
irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy [ezt] hívén, életetek
legyen az ő nevében.

Chapter 21

¹ Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél;
megjelentette pedig ekképen:² Együtt valának Simon Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és
Nátánáel, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő [is] az ő tanítványai közül.³
Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled.
Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit.⁴ Mikor pedig
immár reggeledék, megállta Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus
van [ott].⁵ Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen!
⁶ Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért,
és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt.⁷ Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus
szeret vala, Péternek: Az Úr van [ott]! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy [ott] van az Úr,
magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe.⁸ A többi tanítványok
pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és
vonszszak vala a hálót a halakkal.⁹ Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és

azon felül hal és kenyér.¹⁰ Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok.
¹¹ Felszálla Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal,
 százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló.¹² Monda nékik Jézus:
 Jertek, ebédeljetek. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te?
 Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő.¹³ Oda méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik,
 és hasonlóképen a halat is.¹⁴ Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak,
 minekutána feltámadt a halálból.¹⁵ Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek:
 Simon, Jónának [fia:] jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy
 szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat!¹⁶ Monda néki ismét másodszor is:
 Simon, Jónának [fia], szeretsz-é engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek
 téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat!¹⁷ Monda néki harmadszor [is]: Simon, Jónának [fia],
 szeretsz-é engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor [is] mondotta vala néki: Szeretsz-é
 engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki
 Jézus: Legeltesd az én juhaimat!¹⁸ Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd
 magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más
 övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod.¹⁹ Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen
 halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem!²⁰ Péter pedig
 megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora
 közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, a ki elárul téged?²¹ Ezt látván Péter, monda Jézusnak:
 Uram, ez pedig mint [lészen?]²² Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg
 eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!²³ Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az
 a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom,
 hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá?²⁴ Ez az a tanítvány, a ki bizonyágot tesz
 ezekről, és a ki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.²⁵ De van sok egyéb is,
 a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megiratnának, azt vélem, hogy maga a világ
 sem foghatná be a könyveket, a melyeket írának. Ámen.

Acts

Chapter 1

¹ Első könyvemet írtam, Theofilus, mindazokról, a miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani,
² Mind a napig, melyen fölvitették, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az
apostoloknak, kiket választott vala magának. ³ Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is
mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nékik, és szólván az Isten országára tartozó
dolgookról. ⁴ És velök összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem
várják be az Atyának ígéretét, melyet [úgymond,] hallottatok tőlem: ⁵ Hogy János ugyan vízzel
keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap mulva. ⁶ Mikor azért
azok egybegyűltek, megkérdeék őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot
Izraelnek? ⁷ Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az
Atya a maga hatalmába helyheztetett. ⁸ Hanem veszteket erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok:
és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek
mind végső határáig. ⁹ És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felemeltették, és felhő fogá el őt
szemeik elől. ¹⁰ És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott
meg mellettük fehér ruhában, ¹¹ Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe?
Ez a Jézus, a ki felvitették tőletek a mennybe, akképen jő el, a miképen láttátok őt felmenni a
mennybe. ¹² Akkor megtérének Jeruzsálemben a hegyről, mely hívatik Olajfák [hegyének,] mely
Jeruzsálem mellett van, egy szombat[napi] járó földre. ¹³ És mikor bementek, felmenének a
felsőházba, a hol szállva valának: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és
Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelóta, és Júdás, a Jakab fia. ¹⁴ Ezek mindnyájan egy
szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és
Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt. ¹⁵ És azokban a napokban felkelvén Péter
a tanítványok között, monda (vala pedig ott együtt mintegy százhusz főnyi sokaság): ¹⁶ Atyámfiak,
férfiak, szükség volt betelni annak az írásnak, melyet megjövendölt a Szent Lélek Dávid szája által
Júdás felől, ki vezetőjük lön azoknak, a kik megfogták Jézust. ¹⁷ Mert mi közénk számláltatott,
és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészét. ¹⁸ (Ez [hát] mezőt szerze hamisságának béréből;
és alá zuhanván, elhasadt középen, és minden belső része kiomlott. ¹⁹ És [ez] tudtokra lön
mindazoknak, kik Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon nyelvökön Akeldamának,

azaz Vérmezőnek neveztetett el.)²⁰ Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az ő lakóhelye puszta, és ne legyen lakó abban. És: Az ő püspökségét más vegye el.²¹ Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, a kik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt,²² A János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen fölviteték tőlünk, azok közül egy az ő feltámadásának bizonyosága legyen mivelünk egyetemben.²³ Állatának azért elő kettőt, Józsefet, ki hivatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást.²⁴ És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, a kit kiválasztottál,²⁵ Hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltévelyedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson.²⁶ Sorsot vetének azért reájok, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.

Chapter 2

¹ És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának.² És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, a hol ülnek vala.³ És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül.⁴ És megtelének mindnyájan Szent Lélekkal, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nekik szólniok.⁵ Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak.⁶ Minekutána pedig ez a zúgás lőn, egybegyûle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni.⁷ Álmétkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem Galileusok-é ezek mindnyájan, a kik szólnak?⁸ Mimódon halljuk hát [őket,] kiki közülünk a saját nyelvén, a melyben születünk?⁹ Párthusok és médek és elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában és Kappadócziában, Pontusban és Ázsiában,¹⁰ Frigiában és Pamfiliában, Égyiptomban és Libiának tartományiban, mely Cziréne mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok,¹¹ Krétaiak és arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait.¹² Álmétkodnak vala pedig mindnyájan és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajjon mi akar ez lennie?¹³ Mások pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg.¹⁴ Péter azonban előállván

a tizenegygyel, felemelé szavát, és szóla nékik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek füleitekbe az én beszédimet! ¹⁵ Mert nem részegek ezek, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; ¹⁶ Hanem ez az, a mi megmondattott Jóel prófétától: ¹⁷ És leszen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. ¹⁸ És épen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből, és prófétálnak. ¹⁹ És tészek csudákat az égben odafenn, és jeleket a földön ideleln, vért, tüzet és füstnek gőzölgését. ²⁰ A nap sötétséggé változik, és a hold vérré, minekelötte eljő az Úrnak ama nagy és fényes napja. ²¹ És leszen, hogy mindaz, a ki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. ²² Izráelita férfiak, halljátok meg e beszédek: A názáreti Jézust, azt a férfiút, a ki Istentől bizonytságot nyert elöttetek erők, csudatételek és jelek által, melyeket ő általa cselekedett Isten ti köztetek, a mint magatok is tudjátok. ²³ Azt, a ki Istennek elvégezett tanácsából és rendeléséből adatott [halálra,] megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek: ²⁴ Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia. ²⁵ Mert Dávid ezt mondja ő róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. ²⁶ Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben nyugszik. ²⁷ Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson. ²⁸ Megjelentetted nékem az életnek útait; betöltesz engem örömmel a te orczád előtt. ²⁹ Atyámfiak, szabad nyilván szólanom ti elöttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő sírja mind e mai napig minálunk van. ³⁰ Próféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvéssel megesküdüött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja a Krisztust test szerint, hogy helyheztesse az ő királyi székibe, ³¹ Előre látván [ezt,] szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. ³² Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonytságai vagyunk. ³³ Annakokáért az Istennek jobbjá által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti most láttok és hallotok. ³⁴ Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbkezem felől, ³⁵ Míglen vetem a te

³⁶ ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. Bizonynyal tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrrá
³⁷ és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, a kit ti megfeszítettetek. [Ezeket] pedig mikor
 hallották, szívökben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak: Mit
³⁸ cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete
 meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszíte a Szent Lélek
³⁹ ajándékát. Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze
⁴⁰ vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón
⁴¹ kéri és inti vala őket, mondván: Szakaszzátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! A kik azért
 örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy
⁴² háromezer lélek. És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a
⁴³ kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támada pedig minden lélekben félelem, és az
⁴⁴ apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. Mindnyájan pedig, a kik hívének, együtt valának, és
⁴⁵ mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat eladogaták, és szétosztogaták azokat
⁴⁶ mindenkinek, a mint kinek-kinek szüksége vala. És minden nap egyakarattal kitarva a
 templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta
⁴⁷ szívvel. Dícsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon
 szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.

Chapter 3

¹ Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilenczre.
² És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak
 tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik
³ bemennek a templomba. Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére
⁴ ő tőlük alamizsnát. Péter pedig mikor szeméit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi
⁵ reánk! Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. Péter pedig
⁶ monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus
⁷ Krisztus nevében, kelj fel és járj! És őt jobbkezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének

az ő lábai és bokái.⁸ És felszökvén, megállta és jár vala és beméne ő velök a templomba, járkálva
 és szökdelve és dicsérve az Istent.⁹ És látá őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent:¹⁰ És
 megismerék őt, hogy ő volt az, a ki alamizsnáért ült a templomnak Ékeskapujában; és megtelének
 csodálkozással és azon való álmétkodással, a mi történt vala ő vele.¹¹ Mikor pedig ragaszkodék
 Péterhez és Jánoshoz az a sánta, a ki meggyógyult, az egész nép álmétkodva összefuta ő hozzájuk
 a tornácza, mely Salamonének nevezetik.¹² Mikor pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izráel
 férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy
 jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon?¹³ Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak
 Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, kit ti elárulátok, és megtagadátok
 Pilátus előtt, noha ő úgy ítélte, hogy elbocsátja.¹⁴ Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadátok és
 kívánátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek,¹⁵ Az életnek fejedelmét pedig megölelétek;
 kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai.¹⁶ És az ő nevében való hit
 által erősítette meg az ő neve ezt, a kit láttok és ismertek; és a hit, mely ő általa van, adta néki ezt
 az épséget mindnyájan a ti szemetek láttára.¹⁷ De most, atyámfiak, tudom, hogy tudatlanságból
 cselekedtetek, miképen a ti fejedelmeitek is.¹⁸ Az Isten pedig, a mikről eleve megmondotta minden
 ő prófétájának szája által, hogy a Krisztus elszenvedi, ekképen töltötte be.¹⁹ Bánjátok meg azért
 és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak
 színeitől.²⁰ És elküldje a Jézus Krisztust, a ki néktek előre hirdettetett.²¹ Kit az égnek kell magába
 fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő
 szent prófétájának szája által eleitől fogva.²² Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: Prófétát
 támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiak közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben,
 a mit csak szólánd néktek.²³ Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a
 prófétára, ki fog irtatni a nép közül.²⁴ De a próféták is mindnyájan Sámuelről és a következőktől
 fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek.²⁵ Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek
 fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak
 a földnek nemzetségei mindnyájan.²⁶ Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban néktek támasztván,
 elküldé őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből.

Chapter 4

¹ Míg ők azonban a néphez szólottak, oda léptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője
és a sadduceusok, ² Neheztelve a miatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból
való feltámadást; ³ És rájuk veték kezüket, és veték őket őrizet alá másnapig, mert már este vala.
⁴ Sokan pedig azok közül, kik hallgaták az ígét, hivének; és lőn a férfiak száma mintegy ötezer.
⁵ Lőn pedig, hogy másnapra egybegyűlének azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálembe. ⁶ És
Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor, és a kik csak főpapi nemzetségbeliek valának. ⁷
És mikor őket a középre állaták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által
cselekedtétek ti ezt? ⁸ Akkor Péter, Szent Lélekkel megtelve, monda nékik: Népnek fejedelmei
és Izráelnek vénei! ⁹ Ha e mai napon mi egy nyavalyás emberrel való jótétemény felől hallgattatunk
ki, mi által gyógyult meg ez: ¹⁰ Legyen tudtokra mindnyájotoknak és az Izráel egész népének,
hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott
halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben. ¹¹ Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely
lett a szegeletnek fejevé. ¹² És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek
között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk. ¹³ Mikor pedig látták Péternek
és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek,
csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala. ¹⁴ Mikor azonban látták,
hogy a mely ember meggyógyult vala, ő velök együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenök szólani. ¹⁵
Mikor pedig őket a gyűlésből kiküldötték, tanácskoztak maguk közt[,] mondván: ¹⁶ Mit
cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda lőn általok, mindazoknak, kik
Jeruzsálemben laknak, tudtokra van, és el nem tagadhatjuk. ¹⁷ De hogy tovább ne terjedjen a nép
között, fenyegetéssel fenyegezzük meg őket, hogy többé egy embernek se szóljanak ebben a névben.
¹⁸ Azért beszólítván őket, megparancsolák nékik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak
a Jézus nevében. ¹⁹ Péter és János pedig felelvén, mondának nékik: Vajjon igaz dolog-é Isten
előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg! ²⁰ Mert nem tehetjük, hogy a
miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. ²¹ Amazok pedig nem találván semmi módot,
hogyan büntessék meg őket, még megfenyegetvén, elbocsáták őket a nép miatt, mert mindnyájan
dicsőítik vala az Istent azért, a mi történt. ²² Mert több vala negyven esztendősnél az az ember,

²³ kin a gyógyításnak ez a csodája lett vala. Mikor pedig elbocsáttattak, menének az övéikhez, és
²⁴ elbeszélék, a miket a főpapok és a vének mondtak nekik. Ezek pedig mikor hallották, egy
szívvel-lélekkel felemelék szavokat az Istenhez, és mondanak: Urunk, te vagy az Isten, ki teremtetted
²⁵ a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. Ki Dávidnak, a te szolgáltnak
²⁶ szája által ezt mondtad: Miért zúgolódtak a pogányok, és gondoltak a népek hiábavalókat? Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen.
²⁷ Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, a kit felkentél, Heródes és Poncius
Pilátus a pogányokkal és Izrael népével, ²⁸ Hogy véghezvigyék, a mikről a te kezded és a te tanácsod
²⁹ eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és
³⁰ adjad a te szolgálidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, A te kezedet kinyújtván
³¹ gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. És
minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent
³² Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke
³³ egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nekik mindenök köz vala. És
az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem
³⁴ vala mindnyájukon. Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy
házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladottak árát, ³⁵ És letevék az apostolok lábainál:
³⁶ aztán elosztatott az egyesek közt, a mint kinek-kinek szüksége vala. József is, ki az apostoloktól
Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vigasztalás Fia), Lévíta, származása
³⁷ szerint ciprusi. Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozá, és az apostolok lábainál
letevé.

Chapter 5

¹ Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, eladá birtokát. ² És félre
tőn az árából, feleségének is tudtával, és valami részét elvivén, az apostoloknak lábai elé letevén.
³ Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket,
és a mezőnek árából félre tégy? ⁴ Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te

hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál,
 hanem Istennek. ⁵ Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyott és meghala; és mindenekben nagy
 félelem támadta, kik ezeket hallják vala. ⁶ Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölék őt, és kivivén
 eltemeték. ⁷ Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi
 történt, beméne. ⁸ Monda pedig néki Péter: Mondd meg nékem, vajjon ennyiért adtátok-é el a
 földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. ⁹ Péter pedig monda néki: Miért hogy megegyeztetek, hogy
 az Úrnak lelkét megkísértsétek? Ímé a küszöbön vannak azoknak lábaik, a kik eltemették férjedet,
 és kivisznek téged. ¹⁰ És azonnal összerogyott lábainál, és meghala; bemenvén pedig az ifjak,
 halva találák őt, és kivivén eltemeték férje mellé. ¹¹ És támadta nagy félelem az egész gyülekezetben
 és mindazokban, kik ezeket hallják vala. ¹² Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lön a
 nép között; és egyakarattal mindnyájan a Salamon tornáczában valának. ¹³ Egyebek közül pedig
 senki sem mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá őket; ¹⁴ Hívők pedig mindinkább
 csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. ¹⁵ Úgyannyira, hogy az
 utcákra hozák ki a betegeket, és letévék ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek
 csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, ¹⁶ És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe
 gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötretetteket: kik mind meggyógyulának. ¹⁷ De
 felkelvén a főpap és mind a kik vele valának, azaz a sadduceusok felekezete, betelének irigységgel,
¹⁸ És ráveték kezöket az apostolokra, és a közönséges tömlöczbe tevék őket. ¹⁹ Hanem az Úrnak
 angyala éjszaka megnyitá a tömlöcz ajtaját, és kihozván őket, monda: ²⁰ Menjetek el, és felállván,
²¹ hirdessétek a templomban a népnek ez életnek minden beszédit! Azok pedig [ezt] hallván,
 bemenének jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig elmenvén és a vele levők, egybehívák
²² a gyűlést, és Izráel fiainak egész tanácsát, és küldének a tömlöczbe, hogy azokat előhozzák.
 Mikor azonban a poroszlók oda mentek, nem találák őket a tömlöczben; visszatérvén tehát,
²³ megjelenték, Mondván: A tömlöczöt ugyan nagy erősen bezárva találtuk, és az öröket kívül az
 ajtó előtt állva; mikor azonban kinyitottuk, ott benn senkit sem találánk. ²⁴ A mint pedig hallották
 e szavakat a pap és a templom felügyelője és a főpapok, zavarban voltak azok miatt, mi lehet ez?
²⁵ Eljövén pedig valaki, hírül adá nekik, mondván: Ímé, ama férfiak, kiket a tömlöczbe vetettetek,
²⁶ a templomban állanak és tanítják a népet. Akkor elmenvén a felügyelő a poroszlókkal, előhozá

²⁷ őket erőszak nélkül; féltek ugyanis a néptől, hogy megkövezi őket. Előhozván pedig őket,
²⁸ állaták a tanács elé; és megkérde őket a főpap, Mondván: Nem megparancsoltuk-é néktek
 parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek Jeruzsálemet
²⁹ tudományotokkal, és mi reánk akarjátok háritani annak az embernek véréért. Feelvén pedig Péter
³⁰ és az apostolok, mondának: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. A mi
³¹ atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölétek. Ezt az Isten fejedelemmé
³² és megtartóvá emelte jobbával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.
 És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak,
³³ a kik néki engednek. Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskozának,
³⁴ hogy megölik őket. Felkelvén azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáriel, az egész
³⁵ nép előtt tisztelt törvénytudó, parancsolá, hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. És
 monda azoknak: Izráel férfiai, vigyázzatok magatokra ez emberekkel szemben, mit akartok
³⁶ cselekedni! Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy
 négyszáz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöletett, és mindnyájan, a kik csak követték őt,
³⁷ eloszlottak és semmivé lettek. Ezután felkelt ama Galileus Júdás az összeírás idején, és sok
³⁸ népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindazok, a kik őt követték, szétszórattak. Mostanra
 nézve is mondom néktek, álljatok el ez emberektől, és hagyjatok békét nékik: mert ha emberektől
³⁹ van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz; Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt;
⁴⁰ nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtsatok. Engedének azért néki; és miután
 előszóltatták az apostolokat, megveretvén, megparancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak,
⁴¹ és elbocsáták őket. Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétettek
⁴² arra, hogy az ő nevéért gyalázattal illettessenek. És mindennap a templomban és házanként
 nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

Chapter 6

¹ Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának, támada a görög zsidók közt
 panaszkodás a héberek ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi

szolgálatban. ² Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtván a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten ígését elhagyjuk és az asztalok körül szolgáljunk. ³ Válaszszatok azért, atyámfiai, ti közületek hét férfiút, kiknek [jó] bizonyosságuk van, kik Szent Lélekkel és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. ⁴ Mi pedig foglalatosságok maradunk a könyörgésben és az ígehirdetés szolgálatában. ⁵ És tetszék e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhórust, Nikánórt, Timónt, Párménást és Nikolaust, ki Antiókhiából való prozelitus vala; ⁶ Kiket állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték. ⁷ És az Isten ígéje növekedék; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követék a hitet. ⁸ István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. ⁹ Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül, mely a szabadosokének, Czirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Czilicziából és Ázsiából valókének neveztetett, kik Istvánnal vetekednek vala. ¹⁰ De nem állhattak ellene a bölcseségnek és a Léleknek, mely által szól vala. ¹¹ Akkor felbujtottak valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. ¹² És felzendíték a népet, a véneket és az írástudókat; és reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács elé; ¹³ És állatának hamis tanúkat, kik mondának: Ez az ember nem szûnik meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: ¹⁴ Mert hallottuk, a mint azt mondá, hogy az a názáreti Jézus ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a czerimóniákat, melyeket adott nekünk Mózes. ¹⁵ És szemeiket reá vetvén a tanácsban űlők mindnyájan, [olyannak] láták az ő orcáját, mint egy angyalnak orcáját.

Chapter 7

¹ Monda pedig a főpap: Vajjon így vannak-é hát ezek? ² Ő pedig monda: Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg! A dicsőségnek Istene megjelenék a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekelötte Háránban lakott, ³ És monda néki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetséged közül, és jer arra a földre, a melyet mutatok néked. ⁴ Akkor kimenvén a Káldeusok földéből, lakozék Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atyja, kihozta őt e földre, a melyen ti most laktok: ⁵ És nem adott néki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte, hogy

néki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem vala néki gyermeke.⁶ Szólt pedig az Isten akképen, hogy az ő magva zsellér léssen idegen földön, és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négyszáz esztendeig.⁷ De azt a népet, melynek szolgálnak, én megítélem, monda az Isten: és ezek után kijönek, és szolgálnak nékem e helyen.⁸ És adta néki a körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákot, és körülmetélé őt nyolczadnapon; és Izsák Jákóbot, és Jákób a tizenkét pátriárkhát.⁹ A pátriárkhák pedig irígységből eladák Józsefet Égyiptomba; de Isten vele vala,¹⁰ És megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, Égyiptom királya előtt, ki őt Égyiptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állatá.¹¹ Következék pedig éhség Égyiptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelt a mi atyáink.¹² Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Égyiptomban van gabona, elküldé először a mi atyáinkat.¹³ És második alkalommal fölismerék Józsefet testvérei, és a Faraó megtudá a József nemzetségét.¹⁴ És József elküldvén, magához hívatá az ő atyját, Jákóbot, és egész hetvenöt lélekből álló nemzetségét.¹⁵ Leméne azért Jákób Égyiptomba, és meghala ő és a mi atyáink;¹⁶ És elvitetének Sikembe, és helyeztetének a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a Sikem [atyjának] fiaitól.¹⁷ Mikor pedig elközelgetett az ígéretnék ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevedék a nép és megsokasodék Égyiptomban,¹⁸ Mindaddig, mígnem más király támada, ki nem ismeri vala Józsefet.¹⁹ Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitétesse, hogy életben ne maradjanak.²⁰ Akkor születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez három hónapig atyja házában tartaték.²¹ Mikor pedig kitétetett, a Faraó leánya felvévé, és felnevelé őt a saját fiagyanánt.²² És Mózes taníttaték az Égyiptombeliek minden bölcseségére; és hatalmas vala beszédben és cselekedetben.²³ Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyjafiait, az Izráel fiait.²⁴ És mikor látta, hogy egyik bántalommal illetetik, megoltalmazá, és az égyiptomi embert megölvén, bosszút álla azért, a ki bosszúsággal illetetett.²⁵ És azt gondolá, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által ad nekik szabadulást; de azok nem értették meg.²⁶ Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és inté őket békességre, mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek egymást bosszúsággal?²⁷ De az, a ki felebarátját bántalmazta, elutasítá őt magától, mondván: Kicsoda tett téged fejedelemmé és bíróvá

mi rajtunk? ²⁸ Csak nem akarsz engem [is] megölni, miképen megöléd tegnap az égyiptomit? ²⁹

E beszédre aztán Mózes elfuta és lön jövevény a Midián földén, a hol két fia születék. ³⁰ És negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sínai hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebokornak tüzes lángjában. ³¹ Mózes pedig mikor meglátta, elcsodálkozáék a látáson. Mikor pedig oda méne, hogy megszemlélje, lön az Úrnak szava ő hozzá: ³² Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig megrémülvén, nem meré megnézni. ³³ Az Úr pedig monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. ³⁴ Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, mely Égyiptomban van, és az ő fohászokadásukat meghallgattam, és azért szállottam le, hogy őket megszabadítsam; most azért jöjj, elküldelek téged Égyiptomba. ³⁵ Ezt a Mózeset, a kit megtagadának, mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldé angyal keze által, a ki megjelent néki a csipkebokorban. ³⁶ Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket tévén Égyiptomnak földében és a Verestengeren és a pusztában negyven esztendeig. ³⁷ Ez ama Mózes, ki az Izráel fiainak ezt mondotta: Profétát támaszt néktek az Úr, a ti Istentek, a ti atyátokfiai közül, mint engem: azt hallgassátok. ³⁸ Ez az, a ki [ott] volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő igéket vön, hogy nekünk adja; ³⁹ A kinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem eltaszíták maguktól, és szívökben Égyiptom felé fordulának, ⁴⁰ Ezt mondván Áronnak: Csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak: mert ez a Mózes, ki minket Égyiptom földéből kihozott, nem tudjuk, mi történt ő vele. ⁴¹ És borjúképet csinálának azokban a napokban, és áldozatot vivének a bálványnak, és gyönyörködének az ő kezeik csinálmányáiban. ⁴² Az Isten pedig elfordula, és adá őket, hogy szolgáljanak az ég seregének; a mint meg van írva a proféták könyvében: Vajjon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-é nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek háza? ⁴³ Sőt inkább hordoztátok a Molok sátorát, és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, melyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok: elviszlek azért titeket Babilónon túl. ⁴⁴ A bizonyásznak sátora a mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, a ki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet látott vala. ⁴⁵ Melyet a mi atyáink átvévén, be is hoztak Józsueval, mikor birodalmukba vették a pogányokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől, mind a Dávidnak napjaiig; ⁴⁶ Ki kegyelmet talált az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson a Jákób Istenének. ⁴⁷ Salamon építe pedig néki házat. ⁴⁸ De ama

Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: ⁴⁹ A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? ⁵⁰ Nem az én kezem csinálta-é mindezeket? ⁵¹ Kemény nyakú és körülmetéletlen szívû és fülû emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképen. ⁵² A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? és megölték azokat, a kik eleve hirdették amaz Igaznak eljövetelét: kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek; ⁵³ Kik a törvényt angyalok rendelkezésére vettétek, és nem tartottátok meg. ⁵⁴ Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek és fogaikat csikorgatják vala õ ellene. ⁵⁵ Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbjára felöl, ⁵⁶ És monda: Ímé látom az eget megnyilni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felöl állani. ⁵⁷ Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleiket bédugák, és egyakarattal reá rohanának; ⁵⁸ És kiüzvén a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyságok pedig felsõruháikat egy Saulus nevezetû ifjú lábaihoz rakták le. ⁵⁹ Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! ⁶⁰ Térdre esvén pedig, nagy fenszóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bûnt! És ezt mondván, elaluvék.

Chapter 8

¹ Saulus pedig szintén javallta az õ megöletését. És támada azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. ² Istvánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek õ rajta. ³ Saulus pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva, és férfiakat és asszonyokat elõvonszolva, tömlöczbe veti vala. ⁴ Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az ígét. ⁵ És Filep lemenvén Samária városába, prédikálja vala nekik a Krisztust. ⁶ A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. ⁷ Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula. ⁸ És lön nagy öröm abban a városban. ⁹ Egy Simon nevû ember pedig már elõbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és elámította Samária

népét, magát valami nagynak állítván: ¹⁰ Kire mindnyájan figyeltek, kicsinytől nagyig, mondván:
 Ez az Istennek ama nagy ereje! ¹¹ Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögi
 mesterségekkel elámította őket. ¹² De miután hittek Filepnek, a ki az Isten országára és a Jézus
 Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind
 asszonyok. ¹³ És Simon maga is hûn, és megkeresztelkedvén, Fileppel tartá; és látván, hogy jelek
 és nagy erők lesznek, álmélkodik vala. ¹⁴ Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy
 Samária bevette az Isten ígését, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; ¹⁵ Kik mikor lementek,
 könyörögtek értük, hogy vegyenek Szent Lelket: ¹⁶ Mert még senkire azok közül nem szállott
 rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. ¹⁷ Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent
 Lelket. ¹⁸ Mikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Lélek,
 megkínálá őket pénzzel, ¹⁹ Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, hogy valakire vetem
 kezeimet, Szent Lelket vegyen. ²⁰ De Péter monda néki: A te pénzed veled együtt veszzen el,
 mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. ²¹ Nincsen néked részed, sem
 örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. ²² Térj meg azért ezen
 gonoszságodból, és kérjed az Istent, ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolatja. ²³ Mert
 látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékében leledzel. ²⁴ Felelvén pedig
 Simon, monda: Könyörögjete ti énérttem az Úrnak, hogy semmi azokból, a miket mondtatok,
 reám ne jöjjön. ²⁵ Azok annakokáért, minekutána bizonyosságot tettek, és hirdették az Úrnak ígését,
 megtérének Jeruzsálembe, és a Samaritánusoknak sok falujában prédikálák az evangyéliomot. ²⁶
 Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely
 Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. ²⁷ És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen férfiú,
 Kandakének, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának
 felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe; ²⁸ És visszatérőben volt és az ő szekeren ül
 vala, és olvasá Ésaiás prófétát. ²⁹ Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez
 a szekérhez! ³⁰ Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaiás prófétát olvassa vala. És monda:
 Vajjon érted-é, a mit olvasol? ³¹ Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem
 magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. ³² Az írásnak helye pedig,

melyet olvasott, ez vala: Mint juh vitetik mészárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. ³³ Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétel, az ő nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? mert elvétel a földről az ő élete. ³⁴ Feelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? ³⁵ Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust. ³⁶ Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyik: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? ³⁷ Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig feelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. ³⁸ És megállítá a szekeret; és leszállának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. ³⁹ Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látta őt a komornyik, mert [tovább] méne az ő útján örömmel. ⁴⁰ Filep pedig találtaték Azótusban; és szíjjeljárva hirdeté az evangyéliomot minden városnak, míglen Cezáreába juta.

Chapter 9

¹ Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, ² Kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. ³ És a mint méne, lön, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből: ⁴ És ő lesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? ⁵ És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. ⁶ Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig [monda] néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. ⁷ A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva. ⁸ Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitá szemeit, senkit sem látta, azért kézenfogva vezeték be őt Damaskusba. ⁹ És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. ¹⁰ Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! ¹¹ Az Úr pedig [monda] néki: Kelj fel és menj

el az úgynevezett Egyenes utczába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű társusi embert,
 mert ímé imádkozik. ¹² És látá [Saulus] látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és
 kezét reá veté, hogy lásson. ¹³ Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől,
 mely sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: ¹⁴ És itt [is] hatalma van a főpapoktól,
 hogy mindazokat megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. ¹⁵ Monda pedig néki az Úr:
 Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok,
 és Izráel fiai előtt. ¹⁶ Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. ¹⁷
 Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött
 engem, Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és
 beteljesedjél Szent Lélekkel. ¹⁸ És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt
 visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; ¹⁹ És miután evett, megerősödék. Vala pedig
 Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány napig. ²⁰ És azonnal prédikálá a zsinagógákban a
 Krisztust, hogy ő az Isten Fia. ²¹ Álmélkodnak vala pedig mindnyájan, a kik hallák, és mondának:
 Nem ez-é az, a ki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is
 azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz? ²² Saulus pedig annál inkább erőt vön, és zavarba
 hozta a Damaskusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. ²³ Több nap elteltével
 azonban a zsidók tanácsot tartának, hogy őt megöljék: ²⁴ De tudtára esék Saulusnak az ő
 leselkedésök. És őrizék a kapukat mind nappal, mind éjjel, hogy őt megöljék; ²⁵ A tanítványok
 azért vevén őt éjjel, a kőfalon bocsáták alá, leeresztve egy kosárban. ²⁶ Mikor pedig Saulus
 Jeruzsálembé ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan félték tőle, nem hívén,
 hogy ő tanítvány. ²⁷ Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszélé
 nekik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaskusban nagy bátorsággal
 a Jézus nevében. ²⁸ És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: ²⁹ És nagy bátorsággal tanítván
 az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala
 őt megölni. ³⁰ Megtudván azonban az atyafiak, levivék őt Czézaréába, és elküldék őt Tárzusba.
³¹ A gyülekezeteknek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békességök vala; épülvén
 és járván az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vigasztalásában, sokasodnak vala. ³² Lőn
 pedig, hogy Péter, mikor mindnyájukat bejárá, leméne a Liddában lakozó szentekhez is. ³³ Talála

pedig ott egy Éneás nevű embert, ki nyolcz esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. ³⁴
 És monda néki Péter: Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vesd meg magad az
 ágyadat! És azonnal felkele. ³⁵ És láták őt mindnyájan, kik laknak vala Liddában és Sáronban,
 kik megtérének az Úrhoz. ³⁶ Joppében pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábita, mely
 megmagyarázva Dorkásnak, [azaz zergének] mondatik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és
 alamizsnákban, melyeket osztogatott. ³⁷ Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén,
 meghala: és miután megmosták őt, kiteríték a felházban. ³⁸ Mivelhogy pedig Lidda Joppéhoz
 közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve, hogy
 késedelem nélkül menjen át hozzájuk. ³⁹ Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére,
 felvezeték őt a felházba: és elébe állának néki az özvegyasszonyok mindnyájan sírva és mutogatva
 a ruhákat és öltözeteket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt. ⁴⁰ Péter pedig mindenkit
 kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a [holt] testhez fordulván, monda: Tábita, kelj fel! Az pedig
 felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle. ⁴¹ És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és szólítottán
 a szenteket és az özvegyasszonyokat, eleikbe állatá őt elevenen. ⁴² És tudára lőn az egész Joppének;
 és sokan hívének az Úrban. ⁴³ És lőn, hogy ő több napig marada Joppében egy Simon nevű
 tímárnál.

Chapter 10

¹ Vala pedig Czézareában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből.
² Jámbor és istenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és
 szüntelen könyörög vala Istennek. ³ [Ez] látá látásban világosan, a napnak mintegy kilenczedik
 órája körül, hogy az Istennek angyala beméne őhozzá, és monda néki: Kornélius! ⁴ Ő pedig szemeit
 reá függesztve és megrémülve monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid és
 alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért. ⁵ Most azért küldj Joppéba embereket, és
 hívasd magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek; ⁶ Ő egy Simon [nevű] tímárnál van szálláson,
 kinek háza a tenger mellett van. ⁷ Ő megmondja néked, mit kell cselekedned. A mint pedig elment
 az angyal, a ki Kornéliussal beszélt, szólíta kettőt az ő szolgálói közül, és egy kegyes vitézt azok

közül, kik rendelkezésére állnak vala. ⁸ És elmondván nékik mindent, elküldé őket Joppéba. ⁹
 Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének a városhoz, felméne Péter a háznak felső részére
 imádkozni hat óra tájban. ¹⁰ Megéhezék azonban, és akara enni: míg azonban azok ételt készítenék,
 szálla ő reá elragadtatás; ¹¹ És látá, hogy az ég megnyílt és leszálla ő hozzá valami edény, mint
 egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve, és leeresztve a földre: ¹² Melyben valának
 mindenféle földi négy lábú állatok, vadak, csúszómászó állatok és égi madarak. ¹³ És szózat lön
 ő hozzá: Kelj fel Péter, öljed és egyél! ¹⁴ Péter pedig monda: Semmiképen sem, Uram; mert
 sohasem ettem semmi közönségest, vagy tisztátalant. ¹⁵ És ismét szózat [lön] ő hozzá másodszor
 is: A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak. ¹⁶ Ez pedig három ízben történt;
 és ismét felviteték az edény az égbe. ¹⁷ A mint pedig Péter magában tünődék, mi lehet az a látás,
 a melyet látott, ímé az férfiak, kiket Kornélius küldött, megtudakozván a Simon házát, odaérkezének
 a kapuhoz, ¹⁸ És bekiáltván megtudakozák, vajjon Simon, ki neveztetik Péternek, ott van-e
 szálláson? ¹⁹ És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a Lélek: Ímé három férfiú
 keres téged: ²⁰ Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kételkedés nélkül menj el ő velök: mert én
 küldöttem őket. ²¹ Alámenvén azért Péter a férfiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda:
 Ímé, én vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért jöttetek? ²² Ők pedig mondának: Kornélius
 százados, igaz és istenfélő férfiú, ki mellett a zsidók egész népe jó bizonytságot tesz, szent angyal
 által megintetett, hogy hívasson téged házához, és halljon tőled valami dolgokról. ²³ Behíván azért
 őket, szállására fogadá. Másnap pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli atyafiak közül is
 némelyek együtt menének ő vele. ²⁴ És másnap eljutának Czézáreába. Kornélius pedig várja vala
 őket, egybegyűjtván rokonait és jó barátait. ²⁵ És lön, hogy a mint Péter beméne, Kornélius elébe
 menván, lábaihoz borulva imádá [őt.] ²⁶ Péter azonban felemelé őt, mondván: Kelj fel; én magam
 is ember vagyok. ²⁷ És beszélgetve vele, belépett, és találá sokakat egybegyűlve; ²⁸ És monda
 nékik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzámenni;
²⁹ de nékem az Isten megmutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek:
 Annak okáért ellenmondás nélkül el is jöttem, miután meghívtam. Azt kérdem azért, mi okból
³⁰ hivattatok engem? És Kornélius monda: Negyednaptól fogva mind ez óráig böjtöltem, és kilencz

órakor imádkozám az én házamban; és ímé egy férfiú állta meg előttem fényes ruhában, ³¹ És
 monda: Kornélius, meghallgattatott a te imádságod, és a te alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten
 előtt. ³² Küldj el azért Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ez Simon
 tímár házában van szálláson a tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól néked. ³³ Azonnal azért
 küldöttem hozzád; és te jól tetted, hogy eljöttél. Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk,
 hogy meghallgassuk mindazokat, a miket Isten néked parancsolt. ³⁴ Péter pedig megnyitván száját,
 monda: Bizonyynyal látom, hogy nem személyválogató az Isten; ³⁵ Hanem minden nemzetben
 kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik. ³⁶ Azt az ígét, melyet elkülde az Izráel fiainak,
 hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által (ő mindeneknek Ura). ³⁷ Ti ismeritek azt a dolgot,
 mely lőn az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet János prédikált,
³⁸ A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárjót jót tévén
 és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele. ³⁹ És
 mi vagyunk bizonyságai mindazoknak, a miket mind a zsidóknak tartományában, mind
 Jeruzsálemben cselekedett; a kit megölének, fára feszítvén. ⁴⁰ Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon,
 és megadá, hogy ő megjelenjék nyilván, ⁴¹ Nem az egész népnek, hanem az Istentől eleve választott
 bizonyságoknak, nekünk, kik együtt ettünk és együtt ittunk ő vele, minekutána feltámadott
 halottaiból. ⁴² És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonysgot, hogy
 ő az Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak. ⁴³ Erről a próféták mind bizonysgot tesznek,
 hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, a ki hiszen ő benne. ⁴⁴ Mikor még szólá
 Péter ez ígéket, leszálla a Szent Lélek mindazokra, a kik hallgatják vala e beszédet. ⁴⁵ És
 elálmélkodának a zsidóságból való hívek, mindazok, a kik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra
 is kitöltetett a Szent Lélek ajándéka. ⁴⁶ Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak és
 magasztalják az Istent. Akkor felele Péter: ⁴⁷ Vajjon eltilthatja-é valaki a vizet, hogy ezek meg
 ne keresztelkedjenek, kik vették a Szent Lelket miképen mi is? ⁴⁸ És parancsolá, hogy
 keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében. Akkor kérék őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

Chapter 11

¹ Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában levő atyafiak, hogy a pogányok is bevették az Istennek beszédét. ² Mikor azért felment Péter Jeruzsálembe, vetekedének ő vele a zsidóságból valók, ³ Mondván: Körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük. ⁴ Elkezdvén pedig Péter, megmagyarázta nékik rendre, mondván: ⁵ Én Joppé városában imádkozám; és láték elragadtatásban egy látást, valami alászálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva leeresztve az égből; és egészen hozzám szálla: ⁶ Melyre szememet rávetve megnézém, és látám a földi négylábú állatokat, a vadakat és a csúszómászókat és az égi madarakat. ⁷ Hallék pedig szót [is], mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, öljed és egyél! ⁸ Mondék azonban: Semmiképen sem, Uram; mert soha semmi közönséges vagy tisztátalan nem ment be az én számba. ⁹ Felele pedig nékem a szózat másodszor az égből: A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak. ¹⁰ Ez pedig három ízben történt; és ismét felvonaték az egész az égbe. ¹¹ És ímé, azonnal három férfiú érkezék a házhoz, melyben valék, kik Czézáreából küldettek én hozzám. ¹² Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök minden kételkedés nélkül. Eljöve pedig velem ez a hat atyafi is; és bemenénk annak az embernek a házába: ¹³ És elbeszélé nékünk, mimódon látta, a mint az angyal megállta az ő házában és ezt mondá neki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ¹⁴ Ő szólni fog hozzád olyan ígéket, melyek által megtartatol te és a te egész házadnépe. ¹⁵ Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben. ¹⁶ Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a mint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni. ¹⁷ Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nékik, mint nékünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna? ¹⁸ Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőíték az Istent, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre! ¹⁹ Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadott, eljutának Feniciziáig, Ciprusig és Antiókhiaig, senkinek nem prédikálván az ígét, hanem csak a zsidóknak. ²⁰ Voltak azonban közöttük némely cziprusi és czirénei férfiak, kik mikor Antiókhiaiba bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. ²¹ És az Úrnak keze vala velök; és nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén. ²² Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiókhiaig. ²³ Ki mikor oda jutott és látta

az Isten kegyelmét, örvendezze; és inté mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az
²⁴Úrban. Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú vala ő. És nagy sokaság csatlakozék
az Úrhoz. ²⁵Elméne pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust, és rátalálván, elvívé őt
Antiókhíába. ²⁶És lőn, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak
nagy sokaságot; és a tanítványokat először Antiókhíában nevezték keresztyéneknek. ²⁷Ez időtájban
pedig menének Jeruzsálemből Antiókhíába próféták. ²⁸Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint
Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerekiségén nagy éhség lesz; a mely meg is
²⁹lőn Klaudius császár idejében. A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, a mint
kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó atyafiaknak:
³⁰A mit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által.

Chapter 12

¹Abban az időben pedig Heródes király elkezdte kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből
valók közül. ²Megöleté pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. ³És látván, hogy ez tetszik
a zsidóknak, föltette magában, hogy elfogatja Pétert is. (Valának pedig a kovásztalan kenyerek
⁴napjai.) Kit el is fogatván, tömlöczbe veté, átadván négy négyes katonai szakasznak, hogy őrizzék
ő; husvét után akarván őt a nép elé vezetnetni. ⁵Péter azért őrizteték a fogságban; a gyülekezet
pedig szüntelen könyörög vala az Istennek ő érte. ⁶Mikor pedig Heródes őt elő akará vezetnetni,
azon az éjszakán aluszik vala Péter két vitéz között, megkötözve két lánczczal; és örök őrizék az
ajtó előtt a tömlöczöt. ⁷És ímé az Úrnak angyala eljőve, és világosság fénylék a tömlöczben: és
⁸meglökvén Péter oldalát, felkölté őt, mondván: Kelj föl hamar! És leesének a lánczok kezeiről.
És monda néki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat. És úgy cselekedék. És monda
⁹néki: Vedd rád felsőruhádat és kövess engem! És kimenvén, követé őt; és nem tudta, hogy valóság
¹⁰az, a mi történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát. Mikor pedig általmentek az
első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz, mely a városba visz; mely magától megnyílék
¹¹előttük: és kimenvén, egy utcán előremenének; és azonnal eltávozék az angyal ő tőle. És Péter
magához térve monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, és megszabadított

engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától.¹² És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak neveztetik; hol sokan valának egybegyűlve és könyörögnek vala.¹³ És mikor Péter zörgetett a tornác ajtaján, egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék:¹⁴ És megismervén a Péter szavát, örömeben nem nyitá meg a kaput, hanem befutván, híriül adá, hogy Péter áll a kapu előtt.¹⁵ Azok pedig mondának néki: Elment az eszed. Ő azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyala az.¹⁶ Péter pedig szüntelen zörget vala: mikor azért felnyitották, megláták őt és elálmélkodának.¹⁷ Miután pedig kezével hallgatást intett nékik, elbeszélé nékik, mimódon hozta ki őt az Úr a tömlöczből. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. És kimenvén elméne más helyre.¹⁸ Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támadá a vitézek között, mi történt hát Péterrel.¹⁹ Heródes pedig mikor előkérte őt és nem találta, kivallatván az őroket, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén Júdeából Cezáreába, [ott] időzött.²⁰ Heródes pedig ellenséges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de azok egyakarattal eljövének ő hozzá, és Blástust, a király kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy az ő tartományuk a királyéből éllemeztetik vala.²¹ Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és székibe ülve nyilvánosan szóla hozzájuk.²² A nép pedig felkiálta: Isten szava ez és nem emberé.²³ És azonnal megveré őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől megemésztetvén, meghala.²⁴ Az Istennek ígéje pedig növekedik és terjed vala,²⁵ Barnabás és Saulus pedig visszatérének Jeruzsálemből, betöltvén szolgálatukat, maguk mellé véve Jánost is, kinek mellékneve Márk vala.

Chapter 13

¹ Valának pedig Antiókhában az [ott] levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattatik vala Nigernek, és a Czirénei Luczius és Manaen, ki Heródesdel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus.² Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bőjtölének, monda a Szent Lélek: Válaszszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam.³ Akkor, miután bőjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták [öket].⁴ Ők annakokáért, miután kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemenének Szeleucziába; és

⁵ onnét elevezének Cziprusba. És mikor Salamisba jutottak, hirdetéék az Isten beszédét a zsidóknak
 zsinagógaiban: és János is velük vala, mint segítőtárs. ⁶ És eljáván a szigetet mind Páfusig,
 találkozáának egy ördögös hamispróféta zsidóra, kinek neve [vala] Barjézus; ⁷ Ki Sergius Paulus
 tisztartóval, ez okos emberrel vala. Ez magához hivatván Barnabást és Saulust, kíváná hallani az
 Isten beszédét. ⁸ Elimás, az ördögös azonban (mert így magyaráztatik az ő neve) ellenkezik vala
 velök, igyekeztvén a tisztartót elfordítani a hittől. ⁹ De Saulus, ki Pál is, megtelvén Szent Lélekkel,
¹⁰ szemeit reá vetve, Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonosszággal teljes ördögfi, minden
 igazságnak ellensége, nem szûnöl-é meg az Úrnak igaz útait elfordítani? ¹¹ Most azért ímé az
 Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség
 szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. ¹² Akkor a tisztartó, mikor látta a történt dolgot, hûn,
 elálmélkodván az Úrnak tudományán. ¹³ Elhajóztván pedig Páfusból Pál és kísérei, Pergába,
 Pámfiliának városába menének. János azonban elváván tőlük, megtére Jeruzsálembe. ¹⁴ Ők pedig
 Pergából tovább menve, eljutának Antiókhiaiba, Pisidiának [városába,] és bemenvén szombatnapon
 a zsinagógaiba; leülének. ¹⁵ És a törvénynek és a prófétáknak felolvasása után küldének a
 zsinagógaának elöljárói ő hozzájuk, mondván: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intöbeszédetek a
 néphez, szóljatok. ¹⁶ Pál azért felkelvén és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiai, és ti, kik
 féltitek az Istent, halljátok meg. ¹⁷ Ennek a népnek, Izráelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat,
 és e népet fölemelte, mikor Égyiptomnak földében jövevények valának, és onnét kihozá őket
 hatalmas karja által. ¹⁸ És közel negyven esztendőnek idejéig tûrte az ő erkölcsöket a pusztában.
¹⁹ És minekutána eltörölt hét népet a Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés által elosztá nékik.
²⁰ És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott birákat mind Sámuel prófétáig; ²¹ Annakutána
 pedig királyt kérének maguknak, és adá nékik az Isten Sault, a Kis fiát, a Benjamin nemzetségéből
 való férfiút negyven esztendeig. ²² És mikor őt elveté, támasztá nékik Dávidot királyul; kiről
 bizonyoságot is tön és monda: Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden
 akaratomat véghez viszi. ²³ Ennek magvából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek szabadítót,
 Jézust; ²⁴ Minekutána előbb János az ő eljövele előtt a megtérésnek keresztségét prédikálta
²⁵ Izráel egész népének. És mikor be akará végezni János az ő tisztét, monda: Kinek gondoltok
 engem? Nem én vagyok [az], hanem ímé én utánam jő, kinek nem vagyok méltó megoldani lábainak

saruját.²⁶ Atyámfiak, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és kik ti köztetek félik az Istent, ez
 idvességnek beszéde néktek küldetett.²⁷ Mert a kik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei,
 mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is, melyeket minden szombaton felolvasnak,
 ítéletükkel betöltötték.²⁸ És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérék Pilátustól, hogy
 ölettsék meg.²⁹ És mikor mindazokat elvégezték, a mik ő felőle megirattak, a fáról levéve sírba
 helyezteték.³⁰ De az Isten feltámasztá őt halottaiból:³¹ És ő megjelent több napon át azoknak,
 kik együtt jöttek fel ő vele Galileából Jeruzsálembe, kik néki bizonyságai a nép előtt.³² És mi
 hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt az Isten betöltötte nekünk, az ő fiaiknak
 feltámasztván Jézust:³³ Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma
 nemzettelek én téged.³⁴ Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az
 enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent [javait].³⁵ Azért
 mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson.³⁶ Mert Dávid, minekutána
 a saját idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt, és helyezteték az ő atyáihoz, és rothadást
 látott.³⁷ De a kit Isten feltámasztott, az nem látott rothadást.³⁸ Azért legyen néktek tudotokra,
 atyámfiak, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata:³⁹ És mindenkiből, a
 mikből a Mózes törvénye által meg nem igazíthatatok, ez által mindenki, a ki hisz, megigazul.
⁴⁰ Meglássátok azért, hogy rajtatok ne essék, a mit a próféták megmondottak:⁴¹ Lássátok meg,
 ti megvetők, és csodálkoztatok és semmisüljete meg; mert én [oly] dolgot cselekszem a ti időtökben,
 [oly] dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná néktek.⁴² Mikor pedig kimentek a zsidók
 zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédeket.
⁴³ Mikor pedig eloszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusok közül
 követék Pált és Barnabást; a kik szólván hozzájuk, biztaták őket, hogy maradjanak meg az Isten
 kegyelmében.⁴⁴ A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyüle az Isten
 ígéjének hallgatására,⁴⁵ Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, betelének irigységgel, és ellene
 mondának azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást szólva.⁴⁶ Akkor Pál és Barnabás
 nagy bátorsággal szólva mondának: Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten ígéje;
 de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé a
 pogányokhoz fordulunk.⁴⁷ Mert így parancsolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossággul a
 pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig.⁴⁸ A pogányok pedig ezeket hallván,

örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak ígését; és a kik csak örök életre választattak vala, hivének.⁴⁹ Terjede pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban.⁵⁰ A zsidók azonban felindíták az istenfélő és tisztességbeli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztának Pál és Barnabás ellen, és kiűzék őket határukból.⁵¹ Azok pedig lábuknak porát lerádván ellenük, elmenének Ikóniumba.⁵² A tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel.

Chapter 14

¹ Lön pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének be a zsidók zsinagógájába, és prédikálának, úgyannyira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lön hívővé.² A kik azonban a zsidók közül nem hivének, felindíták és megharagíták a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen.³ Azért sok időt töltöttek [ott], bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyoságot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezeik által.⁴ De a városnak sokasága meghasonlék; és némelyek a zsidók mellett, mások pedig az apostolok mellett valának.⁵ És mikor a pogányok és zsidók az ő főembereikkel egybe támadást indítanak, hogy bosszúsággal illessék és megkövezzék őket,⁶ Ők megtudták, és elfutának Likaóniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a körülvaló tartományba,⁷ És ott prédikálják vala az evangéliomot.⁸ És Listrában ül vala egy lábaival tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt.⁹ Ez hallá Pált beszélni: a ki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul,¹⁰ Monda nagy fenszóval: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt.¹¹ A sokaság pedig mikor látta, a mit Pál cselekedett, felkiálta, likaóniai nyelven mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!¹² És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szóvivő.¹³ Jupiter papja pedig, a kinek [temploma] az ő városuk előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapukhoz, a sokasággal együtt áldozni akar vala.¹⁴ Mikor azonban [ezt] meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszagatván, a sokaság közé futamodának, kiáltván¹⁵ És [ezt] mondván: Férfiak, miért mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes izenetet hirdetjük néktek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez térjete, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat:¹⁶ Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni:¹⁷ Jóllehet

nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jóltevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nekünk, és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket. ¹⁸ És ezeket mondván, nagynehezen lecsendesíték a sokaságot, hogy nekik ne áldozzék. ¹⁹ Jövének azonban Antiókhia-ból és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot elálatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból, azt gondolván, hogy meghalt. ²⁰ De mikor körülvették őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és másnap Barnabással elméne Derbébe. ²¹ És miután hirdették az evangéliomot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikoniumba és Antiókhia-ba. ²² Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk. ²³ Miután pedig választottak nekik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kibem hittek vala. ²⁴ És Pisidián általmenvén, menének Pamfiliába. ²⁵ És miután Pergában hirdették az ígét, lemenének Attáliába; ²⁶ És onnét elhajóznak Antiókhia-ba, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt őket arra a munkára, melyet elvégeztek. ²⁷ Mikor pedig megérkeztek és a gyülekezetet egybehívták, elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velök, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre. ²⁸ Ott aztán nem kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

Chapter 15

¹ Némelyek pedig, kik Júdea-ból jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhettek. ² Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lön azok ellen, azt végezzék, hogy Pál és Barnabás és némely mások ³ ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében. Ők tehát kikísértetvén a gyülekezettől, általmentek Fenicián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és nagy örömet szerzének az összes atyafiaknak. ⁴ Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet és az apostolok és a vének fogadák őket, és [ők] elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedék az Isten ő velök. ⁵ Előállának azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondván, hogy körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák. ⁶ Egybegyülének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek. ⁷ És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nekik: Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy

az Isten régebbi idő óta kiválasztott [engem] mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják
 az evangéliomnak beszédét, és higgyenek. ⁸ És a szíveket ismerő Isten bizonysgot tett mellettük,
 mert adta nékik a Szent Lelket, miként nekünk is; ⁹ És semmi különbséget sem tett mi köztünk és
 azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét. ¹⁰ Most azért mit kísértitek az Istent, hogy
 a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk?
¹¹ Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is.
¹² Elhallgatott azért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, a mint elbeszélék,
 mennyi jelt és csudát tett az Isten ő általok a pogányok között. ¹³ Miután pedig ők elhallgattak,
 felele Jakab, mondván: Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg engem! ¹⁴ Simeon elbeszélé, mimódon
 gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének, ¹⁵ És ezzel
 egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: ¹⁶ Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak
 leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: ¹⁷ Hogy megkeresse
 az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindnyájan, a kik az én nevemről neveztetnek.
 Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. ¹⁸ Tudja az Isten öröktől fogva minden ő
 cselekedeteit. ¹⁹ Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül
 térnek meg az Istenhez; ²⁰ Hanem írjuk meg nékik, hogy tartózkodjanak a bálványok
 fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fülvaholt állattól és a vértől. ²¹ Mert Mózesnek régi
 nemzedékek óta városenként megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagógákban minden szombaton
 olvassák. ²² Akkor tetszék az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy
 férfiakat válasszanak ki magok közül és elküldjék Antiókhíába Pállal és Barnabással, Júdást, kinek
 mellékneve Barsabás, és Silást, kik az atyafiak között főemberek valának. ²³ Megírván azok keze
 által ezeket: Az apostolok, a vének, és az atyafiak az Antiókhíában, Síríában és Czilicziában levő,
 a pogányok közül való atyafiaknak üdvözetüket! ²⁴ Mivelhogy meghallottuk, hogy némelyek mi
 közülünk kimenvén, megháborítottak titeket beszédeinkkel, feldúlva a ti lelketeket, azt mondván,
 hogy körülmetélkedjete és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk: ²⁵ Tetszék
 nekünk, miután egyértelemre jutottunk, hogy férfiakat válasszunk ki és elküldjük ti hozzátok a
 mi szereteteinkkel, Barnabással és Pállal, ²⁶ Oly emberekkal, kik életüket tették koczára a mi
 Urunk Jézus Krisztus nevéért. ²⁷ Küldöttük azért Júdást és Silást, kik előszóval szintén tudtotokra

²⁸ adják ugyanezeket. Mert tetszék a Szent Léleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettessék
²⁹ ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül, Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott
 dolgoktól, a vértől, a fűlvaholt állattól, és a parázsnaságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat,
³⁰ jól lesz dolgotok. Legyetek egészségben! Azok annakokáért elbocsáttatván, elmenének
³¹ Antiókhíába; és egybegyűjtván a sokaságot, átadák a levelet. És mikor elolvasták, örvendezének
³² az intésen. Júdás és Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és
³³ megerősíték. Miután pedig bizonyos időt eltöltöttek, elbocsáták őket az atyafiak békességgel
³⁴ az apostolokhoz. De Silásnak tetszék ott maradni. ³⁵ Pál és Barnabás is Antiókhíában időzének,
³⁶ tanítva és prédikálva másokkal is többekkel az Úrnak ígését. Egynéhány nap mulva pedig monda
 Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyánkfiat minden városban, melyben
³⁷ hirdettük az Úrnak ígését, hogyan vannak. És Barnabás azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé
³⁸ Jánost, ki Márknak hívatik. Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt tőlük Pamfiliától
³⁹ fogva, és nem ment velök a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. Meghasonlás támada azért,
⁴⁰ úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózik Ciprusba;
⁴¹ Pál pedig Silást választván maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól.
 És eljára Siriát és Czilicziát, erősítve a gyülekezeteket.

Chapter 16

¹ Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó
 asszonynak, de görög atyának fia; ² Kiről jó bizonyosságot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban
 levő atyafiak. ³ Ezt Pál magával akará vinni; és vévén, körülmetélé őt a zsidókért, kik azokon a
⁴ helyeken valának: mert ismerték mindnyájan az ő atyját, hogy görög volt. És a mint általmentek
 a városokon, meghagyák nekik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben
⁵ levő apostolok és vének. A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban
⁶ naponként. Eljárván pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltatának a Szent Lélektől,
⁷ hogy az ígét Ázsiában hirdessék, Misia felé menvén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem

8 ereszté őket a Lélek. Áthaladván azért Misián, lemenének Tróásba. 9 És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt [előtte,] kérve őt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk! 10 Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekezénk elmenni Macedóniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliomot. 11 Elhajózáván azért Tróásból, egyenesen Sámóthrákéba mentünk, és másnap Neápolisba; 12 Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk néhány napot. 13 És szombatnapon kimenénk a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal. 14 És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istent, hallgata [reánk.] Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, a miket Pál mond vala. 15 Mikor pedig megkeresztelkedék mind házanépével egybe, kére minket, mondván: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz, és maradjatok [ott.] És unszola minket. 16 Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urainak nagy hasznot hajta jövendőmondásával. 17 Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az idvességnek útját hirdetik. 18 Ezt pedig több napon át mívelte. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában. 19 Látván pedig annak az urai, hogy kerestetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piacra a hatóságok elé. 20 És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, 21 És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nekünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. 22 És [velök] egyben feltámad a sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőztetéék [őket.] 23 És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöczbe veték [őket,] megparancsolva a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze őket. 24 Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. 25 Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. 26 És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájoknak a bilincsei feloldódnak. 27 Fölserkenvén pedig a tömlöcztartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. 28 Pál

azonban nagy fenszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk!²⁹ Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé,³⁰ És kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek?³¹ Azok pedig mondának: Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!³² És hirdeték neki az Úrnak ígését, és mindazoknak, kik az ő házánál valának.³³ És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindnyájan.³⁴ És bevívén őket házába, asztalt teríte nekik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek.³⁵ Mikor pedig megvirradt, a bírák elküldék a poroszlókat, mondván: Bocsásd el azokat az embereket.³⁶ A tömlöcztartó pedig tudtára adá e szavakat Pálnak: A bírák ide küldöttek, hogy bocsássalak el titeket: most azért kimenvén, menjetek el békességgel!³⁷ Pál pedig monda nekik: Megvesszőztek minket nyilvánosan, ítélet nélkül, holott római emberek vagyunk, és tömlöczbe vetettek: és most alattomban akarnak bennünket kiküldeni? Nem úgy; hanem jöjjenek ők maguk és vezessenek ki minket.³⁸ A poroszlók pedig megmondák a bírának e beszédeket; és azok megfélemlének, mikor meghallották, hogy rómaiak,³⁹ És odamenvén, megkérlelék őket: és kivezetvén, kérék, hogy menjenek ki a városból.⁴⁰ Kijövéen pedig a tömlöczből, bemenének Lidiához; és mikor látták az atyafiakat, vigasztalák őket, és eltávoznak.

Chapter 17

¹ Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián, Thessalonikába érkeztek, a hol volt a zsidóknak zsinagógájok.² Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájuk, és három szombaton át vetekedék velök az írásokból,³ Megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, a kit én hirdetek néktek.⁴ És némelyek azok közül hívének és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen.⁵ De a zsidók, kik nem hisznek vala, írgységtől felindítottván, és magok mellé vévén a piaczi népségből némely gonosz férfiakat, és csödületet támasztván, felháboríták a várost; és a Jáson házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé.⁶ Mikor pedig őket nem találák, Jásont és némely atyafiakat vonszolák a város

elöljárói elé, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek; ⁷ Kiket Jáson házába fogadott: pedig ezek mindnyájan a császár parancsolatai ellen cselekesznek, mivelhogy mást tartanak királynak, Jézust. ⁸ Fel is indíták a sokaságot és a város elöljáróit, kik hallják vala ezeket. ⁹ De mikor kezességet nyertek Jáson és a többiek részéről, elbocsáták őket. ¹⁰ Az atyafiai pedig azonnal, azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben Béreába; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak zsinagógájába. ¹¹ Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek. ¹² Sokan hívének azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen. ¹³ Mikor azonban tudokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béreában is prédikálta Pál az Istennek ígését, elmenének, és a sokaságot ott is felháboríták. ¹⁴ De akkor mindjárt kibocsáták az atyafiai Pált, hogy utazzék a tenger felé; Silás és Timótheus azonban ott maradának. ¹⁵ A kik pedig elkísérték Pált, elvivék őt egész Athénig; és parancsát vétén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél hamarább menjenek ő hozzá, elmenének. ¹⁶ Athénben pedig, mikor azokat várá Pál, lelke háborog vala ő benne, látván, hogy a város bálványokkal van tele. ¹⁷ Vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, a kiket előtalált. ¹⁸ Némelyek pedig az epikureus és stoikus filozófusok közül összeakadtak ő vele. És némelyek mondának: Mít akarhat ez a csacsogó mondani? Mások meg: Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivelhogy a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nékik. ¹⁹ És megragadván őt, az Areopágusra vivék, ezt mondván: Vajjon megérthetjük-é mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? ²⁰ Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek. ²¹ Az athéniiek pedig mindnyájan és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglalatatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában. ²² Előállván pedig Pál az Areopágusnak közepette, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. ²³ Mert mikor bejárom és szemlélém a ti szentélyeiteket, találkozám egy oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek. A kit azért ti nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem én néktek. ²⁴ Az Isten, a ki teremtette a világot és mindazt, a mi abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. ²⁵ Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnék, holott ő ad mindeneknek életet, leheletet és mindent; ²⁶ És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván

²⁷ eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák
²⁸ őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikönytől sem: Mert ő benne élünk,
 mozgunk és vagyunk; miképen a költőitek közül is mondták némelyek: Mert az ő nemzetsége is
²⁹ vagyunk. Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy
 aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az
³⁰ istenség. E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek,
³¹ mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli
 majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek,
³² az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak,
³³ némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől. És
³⁴ ilyen módon Pál kiméne azok közül. Némely férfiak azonban csatlakozván ő hozzá, hívének;
 ezek között az areopágita Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások ő velők.

Chapter 18

¹ Ezekután Pál Athénből eltávozván, méne Korinthusba. ² És mikor egy Akvila nevű, pontusi
 származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére Priscillára (mivelhogy Klaudius
³ megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából): hozzájuk csatlakozék. És
 mivelhogy azonféle míves vala, náluk marada és dolgozik vala. Mesterségökre nézve ugyanis
⁴ sátorcsinálók valának. Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezék mind
⁵ zsidókat, mind görögöket meggyőzni. Mikor pedig megérkeztek Maczedóniából Silás és
⁶ Timótheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyosságot tön a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. Mikor
 pedig azok ellenszegülének és káromlásokat szólának, ruháit megrázva monda nékik: Véretek a
⁷ fejetekre; én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek. És általmenvén onnét, méne
⁸ egy Justus nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos vala a zsinagógával. Krispus
 pedig, a zsinagógának feje hûn az Úrban egész házanépével egybe; a Korinthusbeliek közül is
⁹ sokan hallván, hisznek vala, és megkeresztelkednek vala. Monda pedig az Úr látás által éjszaka
¹⁰ Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: Mert én veled vagyok és senki sem támad reád,

hogy néked ártson; mert nekem sok népem van ebben a városban. ¹¹ És ott lakozék egy esztendeig
 és hat hónapig, tanítva köztük az Isten ígését. ¹² Mikor pedig Gallió volt Akhája tisztartója,
 reátámadának a zsidók egyakarattal Pálra, és vivék őt a törvényszék elébe, ¹³ Mondván: Ez a
 törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket. ¹⁴ Mikor pedig Pál meg akará nyitni
 száját, monda Gallió a zsidóknak: Ha valóban valami bosszútételről, vagy gonosz cselekedetről
 volna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket: ¹⁵ De ha tanításról, nevekről és a
 ti törvénytekről van kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem akarok lenni. ¹⁶ És
 elűzé őket a törvényszék elől. ¹⁷ A görögök pedig mindnyájan Sosthenest, a zsinagógának fejét
 megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de Gallió velök semmit sem gondola. ¹⁸ Pál pedig,
 miután még több napig ott marada, az atyafiaktól elbúcsúzván, Siriába hajózik, és vele együtt
 Prisczilla és Akvila, minekutána fejét megnyírta Kenkreában; mert fogadása vala. ¹⁹ Juta pedig
 Efézusba, és azokat ott hagyá; ő maga pedig bemenvén a zsinagógába, vetekedék a zsidókkal. ²⁰
 Mikor pedig azok kérék, hogy több ideig maradjon nálok, nem álla reá; ²¹ Hanem búcsút vön
 tőlük, mondván: Mindenesetre Jeruzsálemben kell nekem a következő ünnepet töltenem; de ismét
 megjövök hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózik Efézusból. ²² És miután Czézaréába érkezek,
 felmenvén [Jeruzsálemben] és köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiókhiaiba. ²³ És miután [ott]
 bizonyos időt eltöltött, elméne, eljáván renddel Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a
 tanítványokat mind. ²⁴ Érkezek pedig Efézusba egy Apollós nevű zsidó, alekszandriai származású,
 ékesenszóló férfiú, ki az írásokban tudós vala. ²⁵ Ez meg volt tanítva az Úrnak útára; és lélekben
 buzgó lévén, szólja és tanítja vala nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a
 János keresztségét tudja vala. ²⁶ És ez kezde nagy bátorsággal szólni a zsinagógában. Mikor pedig
 meghallgatta őt Akvila és Prisczilla, magok mellé vevék [őt], és nyilvánban kifejtették előtte az
 Istennek útát. ²⁷ Mikor pedig Akhájába akara átmenni, buzdítván [őt] az atyafiak, írnak a
 tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Ki mikor odajutott, sokat használta azoknak, kik hittek vala
 a kegyelem által: ²⁸ Mert hatalmasan meggyőzi vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az
 írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

Chapter 19

¹ Lőn pedig azoközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb
 tartományokat, Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, ² Monda nékik: Vajjon
 vettetek-é Szent Lelket, minekutána hívők ké lettetek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt
 sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek. ³ És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg
 tehát? Azok pedig mondának: A János keresztiségére. ⁴ Monda pedig Pál: János megtérésnek
 keresztiségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higgyenek,
 tudniillik a Krisztus Jézusban. ⁵ Mikor pedig [ezt] hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak
 nevére. ⁶ És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken,
 és prófétálnak vala. ⁷ Valának pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten. ⁸ Bemenvén pedig
 a zsinagógába, bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén és igyekezdvén meggyőzni az
 Isten országára tartozó dolgokról. ⁹ Mikor pedig némelyek megkeményíték magokat és nem
 hívének, gonoszul szólván az [Úrnak] útáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakasztá a
 tanítványokat, mindennap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédikálván. ¹⁰ Ez pedig lőn két
 esztendeig; úgyannyira, hogy mindazok, kik lakoznak vala Ázsiában, mind zsidók, mind görögök,
 hallgaták az Úr Jézusnak ígését. ¹¹ És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze
 által: ¹² Annyira, hogy a betegekhez is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és
 eltávoznak azoktól a betegségek, és a gonosz lelkek kimenének belőlök. ¹³ Elkezdtek pedig
 némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, a kikben gonosz lelkek
 valának, mondván: Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. ¹⁴ Valának pedig némelyek
 Skévának, egy zsidó főpapak fia heten, a kik ezt mívelik vala. ¹⁵ Felelvén pedig a gonosz lélek,
 monda: A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok? ¹⁶ És reájok ugorván az az
 ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzdvén őket, hatalmat vőn rajtuk annyira, hogy mezítelenen
 és megsebesülve szaladának ki abból a házból. ¹⁷ Ez pedig tudokra lőn mindeneknek, mind
 zsidóknak, mind görögöknek, kik Efézusban lanknak vala, és félelem szálla mindnyájokra, és
 magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve. ¹⁸ És sokan a hívők közül eljönnek vala, megvallván és
¹⁹ megjelentvén cselekedeteiket. Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak,
 könyveiket összehordva, mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árát, és
 találák ötvenezer ezüstpénznek. ²⁰ Ekképen az Úrnak ígéje erősen nevededik és hatalmat vesz
 vala. ²¹ Midőn pedig ezek elteltek, elvégezé Pál magában, hogy Maczedóniát és Akháját eljárván,

Jeruzsálembé megy, mondván: Ott létem után Rómát is meg kell nékem látnom. ²² Elküldvén pedig Maczedóniába kettőt azok közül, kik néki szolgálnak vala, Timótheust és Erástust, ő maga egy ideig Ázsiában marada. ²³ Támada azonban azon időtájban nem csekély háborúság az [Úrnak] ²⁴ útárt. Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből Diána templomokat csinálván, a mesterembereknek nem csekély nyereséget ad vala; ²⁵ Kiket egybegyűjtvén az ilyenfélékkel foglalkozó mívesekkel egybe, monda: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jóllétünk. ²⁶ Látjátok pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész Ázsiának sok népét eláttatván, ²⁷ elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, a melyek kézzel csináltatnak. Nemcsak az a veszély fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a nagy istenasszonynak, Diánának temploma is semmibe vétetik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész Ázsia és a világ tisztel. ²⁸ Mikor pedig [ezeket] hallották és haraggal megtelének, kiáltnak vala, mondván: Nagy az efézusi Diána! ²⁹ És betelék az egész város háborúsággal; és egyakarattal a színházba rohanának, megfogván Gájust és Aristárkhust, kik Maczedóniából valók és Pálnak ³⁰ útítársai valának. Pál pedig mikor a nép közé akara menni, nem ereszték őt a tanítványok. ³¹ És az ázsiai főpapok közül is némelyek, kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy ne menjen a színházba. ³² Már most ki egyet, ki mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összezavarodott volt, és a többség nem tudta, miért gyűltek össze. ³³ A sokaság közül pedig előállaták Alekszándert, minthogy előre tuzskolták őt a zsidók. Alekszänder pedig kezével intvén, védekezni akara a nép előtt. ³⁴ Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mindnyájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána! ³⁵ Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, a ki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy Diána istenasszonynak és a Jupitertől esett képnek templomörzője? ³⁶ Mivelhogy azért ezeknek senki ellene nem szólhat, szükség, hogy megcsendesedjete, és semmi vakmerő dolgot ne cselekedjete. ³⁷ Mert ide hoztátok ez embereket, kik sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok ellen káromlást nem szóltak. ³⁸ Ha tehát Demeternek és a hozzátartozó mesterembereknek valaki ellen panaszuk van, törvényszékek vannak, és tisztartók vannak: pereljének egymással. ³⁹ Ha pedig egyéb dolgok felől van valami panasztok, a törvényes népgyűlésen majd elintéztetik. ⁴⁰ Mert félő, hogy lázadással vádoltatunk a mai napért, mivelhogy semmi ok sincs, a melylyel számot tudnánk adni ezért a csödületért. És ezeket mondván, feloszlata a gyűlést.

Chapter 20

¹ Minekutána pedig megszűnt a háborúság, magához híván Pál a tanítványokat és tőlük búcsút
 vevén, elindula, hogy Macedóniába menjen. ² Miután pedig azokat a tartományokat eljárta, és
 intette őket bő beszéddel, Görögországba méne. ³ És ott töltött három hónapot. És mivelhogy a
 zsidók lest hánytak néki, a mint Siriába készült hajózni, úgy végezé, hogy Macedónián át tér
 vissza. ⁴ Kíséré pedig öt Ázsiáig a béreai Sopater, a Thessalonikabeliek közül pedig Aristárkhus
 és Sekundus, és a derbei Gájus és Timótheus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimus. ⁵ Ezek
 előremenvén, megvárának minket Troásban. ⁶ Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után
 kivezénk Filippiből, és menénk ő hozzájuk Troásba öt nap alatt; hol hét napot tölténk. ⁷ A hétnek
 első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik,
 mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtá éjfélig. ⁸ Vala pedig elegendő szövétnek
 abban a felházban, a hol egybe valának gyülekezve. ⁹ Egy Eutikhus nevű ifjú pedig ül vala az
 ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy Pál sok ideig prédikála, elnyomatván az álom által,
 aláesék a harmadik rend házból, és halva vétetek föl. ¹⁰ Pál pedig alámenvén, reá borula, és
 magához ölelve monda: Ne háborogjatok; mert a lelke benne van. ¹¹ Azután fölméne, és megszegé
 a kenyeret és evék, és sokáig, mind virradatig beszélgetvén, úgy indula el. ¹² Felhozák pedig az
 ifjat elevenen, és felette igen megvigasztalódának. ¹³ Mi pedig előremenvén a hajóra, Assusba
 evezénk, ott akarván fölvenni Pált; mert így rendelkezett, ő maga gyalog akarván jöni. ¹⁴ Mikor
 pedig Assusban összetalálkoztunk velünk, felvén őt, menénk Mitilénébe. ¹⁵ És onnét elevezvén,
 másnap eljutánk Khius ellenébe; a következőn pedig áthajózáunk Sámusba; és Trogilliumban
 megszállván, másnap mentünk Milétusba. ¹⁶ Mert elvégezé Pál, hogy Efézus mellett elhajózik,
 hogy ne kelljen néki időt múlatni Ázsiában; mert siet vala, hogy ha lehetne néki, pünkösd napjára
 Jeruzsálemben legyen. ¹⁷ Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához hívatá a gyülekezet
 véneit. ¹⁸ Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen
 Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt, ¹⁹ Szolgálván az Úrnak
 teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kísértetek közt, melyek én rajtam a zsidóknak utánam
 való leselkedése miatt estek; ²⁰ Hogy semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy

hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, ²¹ Bizonyoságot tévén mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. ²² És most ímé én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott én reám. ²³ Kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyoságot tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik. ²⁴ De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangyéliomáról. ²⁵ És most ímé én tudom, hogy nem látjátok többé az én orczámat ti mindnyájan, kik között általmentem, prédikálván az Istennek országát. ²⁶ Azért bizonyoságot teszek elöttetek a mai napon, hogy én mindeneknek vértől tiszta vagyok. ²⁷ Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát. ²⁸ Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. ²⁹ Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. ³⁰ Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. ³¹ Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. ³² És most, atyámfiái, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége ígénének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt. ³³ Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: ³⁴ Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. ³⁵ Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni. ³⁶ És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindazokkal egybe. ³⁷ Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgatták őt. ³⁸ Keseregve kiváltképen azon a szaván, a melyet mondott, hogy többé az ő orczáját nem fogják látni. Aztán elkísérték őt a hajóra.

Chapter 21

¹ A mint pedig, ő tőlük elszakadván, elindultunk, egyenesen haladva Kóusba érkezünk, másnap pedig Rhodusba, és onnét Patarába. ² És mikor találtunk egy hajót, mely Fenicziába méne által, abba beülvén, elhajózánk. ³ És miután megláttuk Cziprust és elhagytuk azt balkézre, evezünk Siriába, és Tirusban kötünk ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhét. ⁴ És ott maradánk hét napig, miután feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. ⁵ Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, kimenvén, elutazánk; kikísérvén bennünket mindnyájan feleségestől, gyermekestől egészen a városon kívülre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk. ⁶ És egymástól elbúcsúzáván, beülénk a hajóba, azok pedig megtérének az övéikhez. ⁷ Mi pedig a hajózást bevégezvén, Tirusból eljutánk Ptolemaisba; és köszöntvén az atyafiakat, náluk maradánk egy napig. ⁸ Másnap pedig elmenvén Pál és mi, kik ő vele valánk, érkezünk Czezáreába; és bemenvén a Filep evangyélita házába, ki ama hét közül való vala, ő nála maradánk. ⁹ Ennek pedig vala négy szűz leánya, a kik prófétálnak vala. ¹⁰ Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint Agabus. ¹¹ És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötözvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv, ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. ¹² Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. ¹³ De Pál felele: Mit míveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. ¹⁴ Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úrnak akaratja. ¹⁵ E napok után pedig felkészülödvén, felmenénk Jeruzsálembe. ¹⁶ Jövének pedig mi velünk együtt a tanítványok közül is Czezáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk. ¹⁷ Mikor azért Jeruzsálembe jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. ¹⁸ Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakobhoz; és a vének mindnyájan ott valának. ¹⁹ És köszöntvén őket, elbeszélé egyenként, a miket az Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett. ²⁰ Azok pedig [ezt] hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfia, mely sok ezren vannak zsidók, kik hívökké lettek; és mindnyájan buzognak a törvény mellett: ²¹ Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózesből való elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a [zsidó] szokások szerint ne járjanak. ²² Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell

gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide jöttél. ²³ Ezt míveld azért, a mit néked
mondunk: Van mi köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra; ²⁴ Ezeket magad mellé
vévén, tisztulj meg velök, és költs rájok, hogy megnyíressék fejöket: és megtudják mindenek, hogy
semmi sincs azokban, a miket te felőled hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt
²⁵ megtartod. A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi
ilyenfélét ne tartsanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott
²⁶ hústól, mind a vértől, mind a fűlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. Akkor Pál maga mellé
véve azokat a férfiakat, másnap ő velök megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén a tisztulás
²⁷ napjainak eltelését, a míg mindegyiköért elvégeztetik az áldozat. Mikor pedig a hét nap immár
eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, meglátván őt a templomban, felindíták az egész sokaságot,
²⁸ és reá veték kezöket, Kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek segítségül: ez az az ember, ki e nép
ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül még görögöket is hozott
²⁹ be a templomba, és megfertéztette ezt a szent helyet. Mert látták vala annakelőtte az efézusi
Trofimust ő vele a városban, kiről azt vélék, hogy Pál bevitte a templomba. ³⁰ Megmozdula azért
az egész város, és a nép összecsoportul: és Pált megragadván, vonszolják vala ki őt a templomból:
³¹ és mindjárt bezáratának az ajtók. Mikor pedig meg akarák őt ölni, feljuta a hír a sereg
ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült. ³² Ki azonnal vitézeket és századosokat vévén
maga mellé, lefutott hozzájuk. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket, megszûnének
³³ Pált verni. Akkor odaérvén az ezredes, elfogató őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két
³⁴ lánczczal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett. De ki egyet, ki más kiált vala a sokaság
között; és mikor nem értheté meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolá, hogy vigyék
³⁵ el őt a várba. Mikor pedig a lépcsőkhöz jutott, lön, hogy úgy vivék őt a vitézek a néptömeg
erősaktétele miatt; ³⁶ Mert követi vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! ³⁷ És mikor
immár a várba akarák bevinni Pált, monda az ezredesnek: Vajjon szabad-e nékem valamit szólnom
³⁸ te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? Hát nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak
³⁹ előtte fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer orgyilkos férfiút? Monda pedig Pál: Én
ugyan társusi zsidó ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged,
⁴⁰ engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva
intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lön, megszólala zsidó nyelven, mondván:

Chapter 22

¹ Atyámfiak, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én beszédemet, a melylyel most magamat
² elöttetek mentem. Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájok, még inkább nyugalmat
³ tanusítottak. És monda: Én zsidó ember vagyok, születtem a czilicziai Tárzusban, fölneveltetem
⁴ pedig ebben a városban a Gamáliek lábainál, tanítottam az atyák törvényének pontossága szerint,
⁵ buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindnyájan vagytok ma: És ezt a tudományt üldöztem mind
⁶ halálig, megkötvén és tömlöczbe vetvén mind férfiakat, mind asszonyokat. Miképen a főpap
⁷ is bizonyosságom nékem, és a véneknek egész tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz,
⁸ Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálembe, hogy bûnhödjenek. Lõn
⁹ pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égbõl nagy
¹⁰ világosság sugárzott körül engem. És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: Saul,
¹¹ Saul, mit kergetsz engem? Én pedig felelek: Kicsoda vagy, Uram? És monda nékem: Én vagyok
¹² a názáreti Jézus, a kit te kergetsz. A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és
¹³ megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották. Én pedig mondek: Mit
¹⁴ cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják
¹⁵ néked mindazokat, a mik elrendelvék néked, hogy véghez vigyed. Mikor pedig nem láték annak
¹⁶ a világosságnak dicsõsége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezetve menék Damaskusba.
¹⁷ Egy bizonyos Ananiás pedig, ki a törvény szerint istenfélõ férfiú, kirõl az ott lakó zsidók mind jó
¹⁸ bizonyosságot tesznek, Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerd vissza
¹⁹ szemed világát. És én azon szempillantásban reá tekintettem. Ő pedig monda: A mi atyáinknak
²⁰ Istene választott téged, hogy megismerd az õ akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az õ
²¹ szájából. Mert leszel néki tanúbizonyosága minden embernél azok felõl, a miket láttál és hallottál.
²² Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bûneidet,
²³ segítségül híván az Úrnak nevét. Lõn pedig, hogy mikor Jeruzsálembe megtértem és imádkozám
²⁴ a templomban, elragadtatám lelkemben, És látám õt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj ki
²⁵ hamar Jeruzsálebõl: mert nem veszik be a te tanúbizonyoságtételedet én felõlem. És én mondek:
²⁶ Uram, õk magok tudják, hogy én tömlöczbe vetettem és vertem zsinagógánként azokat, a kik hisznek

20 vala te benned: És mikor ama te mártírodnak, Istvánnak vére kiontaték, én is ott állék és
 helyeslém az ő megöletését, és őrizém azoknak köntösét, a kik őt megölték. 21 És monda nékem:
 Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé. 22 Hallgatják vala pedig őt e szóig; de
 most felemelék szavokat, mondván: Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki élni. 23
 Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket elhányák, és port szórának a levegőbe, 24 Parancsolá
 az ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hogy
 megtudhassa, mi okért kiabáltak úgy reá. 25 A mint azonban lekötötték őt a szíjakkal, monda Pál
 az ott álló századosnak: Vajjon szabad-é néktek római embert, kit el nem ítélték, megostorozni?
 26 Miután pedig ezt meghallá a százados, elmenvén, megjelenté az ezredesnek, mondván: Meglásd,
 mit akarsz cselekedni; mert ez az ember római. 27 Hozzámenvén azért az ezredes, monda néki:
 Mondd meg nékem, te római vagy-é? Ő pedig monda: Az. 28 És felele az ezredes: Én nagy összegért
 vettem meg ezt a polgárjogot. Pál pedig monda: Én pedig [benne] is születtem. 29 Mindjárt
 eltávozána azért ő tőle, a kik őt vallasni akarák. Sőt az ezredes is megjijede, mikor megértette,
 30 hogy római, és hogy őt megkötöztette. Másnap pedig meg akarván tudni a bizonyos valóságot,
 miben vádoltatik a zsidóktól, feloldatá őt bilincseiből, és megparancsolá, hogy a főpapok az ő egész
 tanácsokkal egyben hozzá menjenek; és levezetvén Pált, eleikbe állatá.

Chapter 23

1 Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál, monda: Atyámfiak, férfiak, én teljes jó lelkiismerettel
 szolgáltam az Istennek mind e mai napig. 2 Ananiás főpap pedig megparancsolá azoknak, kik ő
 mellette állanak vala, hogy üssék őt szájon. 3 Akkor Pál monda néki: Megver az Isten téged, te
 kimeszelt fal! És te leülsz engem a törvény szerint megítélni, és törvényellenesen cselekedve
 parancsolod, hogy engem verjenek? 4 Az ott állók pedig mondának: Az Istennek főpapját
 szidalmazod-é? 5 Pál pedig monda: Nem tudtam, atyámfiak, hogy főpap. Mert meg van írva: A te
 néped fejedelmét ne átkozd! 6 Mikor pedig Pál eszébe vette, hogy az egyik részök a sadduceusok,
 a másik pedig a farizeusok közül való, felkiálta a tanács előtt: Atyámfiak, férfiak, én farizeus vagyok,
 farizeus fia, a halottak reménysége és feltámadása miatt vádoltatom én. 7 A mint pedig ő ezt

mondta, meghasonlás támada a farizeusok és a sadduceusok között, és a sokaság megoszlott. ⁸
Mert a sadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok
pedig mind a kettőt vallják. ⁹ Támada azért nagy kiáltozás: és felkelvén az írástudók a farizeusok
pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat sem találunk ez emberben; ha pedig lélek
szólott néki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen. ¹⁰ Mikor pedig nagy hasonlás támadt, félvén
az ezredes, hogy Pál szétszaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg alájövé, ragadja ki őt
közülök, és vigye el a várba. ¹¹ A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál
Pál! Mert miképen bizonyágot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell
néked Rómában is bizonyágot tenned. ¹² Midőn pedig nappal lőn, a zsidók közül némelyek
összeszövetkezvén, átok alatt kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem esznek, sem nem
isznak addig, míg meg nem ölik Pált. ¹³ Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az összeesküvést
szöttek. ¹⁴ Ezek elmenvén a főpapokhoz és a vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk,
hogy semmit nem ízlelünk addig, míg meg nem öljük Pált. ¹⁵ Most azért ti jelentsétek be az
ezredesnek a tanácssal egybe, hogy holnap hozza le őt ti hozzátok, mintha az ő dolgának
tüzetesebben végére akarnátok járni. Mi pedig, minekelőtte ő ide érne, készek vagyunk őt megölni.
¹⁶ Meghallván azonban a Pál nőtestvérének fia e cselvetést, megjelenvén és bemenvén a várba,
tudtára adá Pálnak. ¹⁷ Pál pedig egyet a századosok közül magához hívatván, monda: Ezt az ifjat
vezesd az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. ¹⁸ Az annakokáért maga mellé vevén őt,
vivé az ezredeshez, és monda: A fogoly Pál magához hívatván engem, kéré, hogy ez ifjat hozzád
vezessem, mert valamit akar néked mondani. ¹⁹ Az ezredes pedig őt kézen fogván, és félrevonulván
külön, tudakolá: Micsoda az, a mit nékem jelenteni akarsz? ²⁰ Az pedig monda: A zsidók
elvégezték, hogy megkérnek téged, hogy Pált holnap vidd le a tanács elé, mintha valamit
tüzetesebben meg akarnának tudakozni ő felőle. ²¹ Te azért ne engedj nekik: mert közülök
negyvennél több férfiú leselkedik ő utána, kik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem nem
esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik őt. És immár készen vannak, várakozva a te
ízenetedre. ²² Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki, hogy el ne mondd senkinek,
hogy ezeket megjelentetted nékem. ²³ És magához hívatván kettőt a századosok közül, monda:
Készítsetek föl kétszáz vitézt, hogy induljanak Czézáréába, és hetven lovast, és kétszáz parittyást,
az éjszakának harmadik órájától fogva. ²⁴ És hogy barmokat is adjanak melljük, hogy Pált
felültetve békességgel vigyék Félix tisztartóhoz. ²⁵ Levelet is írt, melynek tartalma ez vala: ²⁶

Klaudius Lisiás a nemes Félix tisztartónak üdvöt! ²⁷ Ezt a férfiút, kit a zsidók megfogtak és megakartak ölni, oda menvén a sereggel, kiszabadítám, megértvén, hogy római. ²⁸ Meg akarván pedig tudni az okát, miért vádolják őt, levivém őt az ő tanácsuk elébe. ²⁹ És úgy találtam, hogy ő az ő törvényüknek kérdései felől vádoltatik, de semmi halálra vagy fogságra méltó vétke nincs. ³⁰ Minthogy pedig nékem megjelentették, hogy a zsidók e férfiú után ólálkodni akarnak, azonnal hozzád küldém, meghagyva vádolóinak is, hogy a mi dolguk van ő ellene, te előtted mondják meg. ³¹ Légy jó egészségben! A vitézek tehát, a mint nékik megparancsolták, Pált felvén, elvívék azon éjszakán Antipatrisba. ³² Másnap pedig hagyván a lovagokat tovább menni ő vele, visszatérének a várba. ³³ Azok pedig eljutván Cézáreába, és átadván a levelet a tisztartónak, Pált is elébe állaták. ³⁴ Mikor pedig elolvasta a tisztartó, és megkérdezte, melyik tartományból való, és megértette, hogy Czilicziából, ³⁵ Monda: Majd kihallgatlak, mikor vádlóid is eljönnek. És parancsolá, hogy a Héródes palotájában őrizték őt.

Chapter 24

¹ Öt nap mulva aztán aláméne Ananiás főpap a vénekkal és egy Tertullus nevű prókátorral, kik panaszt tettek a tisztartónál Pál ellen. ² Mikor pedig ő előszólíttatott, Tertullus vádolni kezdé, mondván: ³ Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el, hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te gondoskodásod folytán igen jó intézkedések történnek e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. ⁴ De hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. ⁵ Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a föld kerekiségén levő valamennyi zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, ⁶ Ki a templomot is meg akarta fertőztetni. Meg is fogtuk őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. ⁷ De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal oda jövé, kivevé őt kezünkből. ⁸ És azt parancsolá, hogy az ő vádolói hozzád jöjjenek. Tőle te magad, ha kihallgatod, értesülhetsz mindezekről, melyekkel mi őt vádoljuk. ⁹ Helybenhagyák pedig a zsidók is, mondogatván, hogy úgy vannak ezek. ¹⁰ Felele pedig Pál, miután intett néki a tisztartó a szólásra: Mivelhogy tudom,

hogy te sok esztendő óta vagy e népnek bírása, bátorságosabban védekezem a magam ügyében,
 11 Mert megtudhatod, hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem imádkozni Jeruzsálembe.
 12 És a templomban sem találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna, vagy hogy a népet
 egybezendítettem volna, sem a zsinagógákban, sem a városban. 13 Rám sem bizonyíthatják azokat,
 a mikkel most engem vádolnak. 14 Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az út szerint,
 melyet felekezetnek mondanak, úgy szolgállok az én atyáim Istenének, mint a ki hiszek mindazokban,
 a mik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva. 15 Reménységem lévén az Istenben, hogy
 a mit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak.
 16 Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten
 és emberek előtt mindenkor. 17 Sok esztendő múlva pedig eljövék, hogy az én népemnek alamizsnát
 hozzak és áldozatokat. 18 Ezek közben találának engem megtisztulva a templomban, nem
 sokasággal, sem pedig háborúságtámasztásban, némely Ázsiából való zsidók, 19 Kiknek ide kellett
 volna te elődbe jöni és vádolni, ha valami panaszuk volna ellenem. 20 Avagy ezek magok mondják
 meg, vajjon találtak-é bennem valami hamis cselekedetet, mikor én a tanács előtt álltam; 21 Hacsak
 ez egy szó tekintetében nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása felől
 vádoltatom én tőletek e mai napon. 22 Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dolgukat,
 mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szerzet dolgai felől, és monda: Mikor Lisias ezredes alájő,
 dönteni fogok ügyetekben. 23 És megparancsolá a századosnak, hogy Pált őrizték, de enyhébb
 fogságban legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgáljon néki, vagy hozzá
 menjen. 24 Egynéhány nap múlva pedig Félix megjelenvén feleségével Drusillával egybe, ki zsidó
 asszony vala, maga elé hívatá Pált, és hallgatá őt a Krisztusban való hit felől. 25 Mikor pedig ő
 igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan
 eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hivatlak téged. 26 Egyszersmind pedig azt is
 reményli vala, hogy Pál pénzt ad néki, hogy őt szabadon bocsássa: ezért gyakrabban is magához
 27 hivatván őt, beszélget vala véle. Mikor pedig két esztendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus
 lön; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált fogságban hagyá.

Chapter 25

¹ Festus tehát, miután bement a tartományba, három nap múlva felméne Jeruzsálembe
² Czézáreából. ³ Panaszt tőnek pedig néki a főpap és a zsidók főemberei Pál ellen, és kérék őt,
 Kérvén magok számára jóindulatát ő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálembe, lest vetvén, hogy
⁴ megölhessék őt az úton. ⁵ Festus azonban azt felelé, hogy Pált Czézáreában őrzik, ő maga pedig
 csakhamar ki fog menni: ⁶ A kik azért köztetek, úgymond, főemberek, velem alájövén, ha valami
 gonoszság van abban a férfiúban, emeljenek vádat ellene. ⁷ Miután pedig tíz napnál tovább időzött
 közöttük, lemenvén Czézáreába, másnap ítélszékibe üle, és Pált előhozatá. ⁸ Mikor pedig az
 megjelent, körülállák a zsidók, kik alámentek vala Jeruzsálemből, sok és súlyos vádat hozván fel
 Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani; ⁹ Mivelhogy ő a maga mentségére ezt feleli vala:
 Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit sem vétettem.
 Festus pedig a zsidóknak kedveskedni akarván, felelvén Pálnak, monda: Akarsz-e Jeruzsálembe
 felmenni és ott ítéltetni meg ezekről én előttem? ¹⁰ Pál azonban monda: A császár ítélszéke előtt
¹¹ állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak semmit sem vétettem, miként te is jól tudod.
 Mert ha vétkes vagyok és valami halálra méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; ha azonban
 semmi sincs azokban, a mikkel ezek vádolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem azoknak.
¹² A császárra appellálok! ¹³ Akkor Festus tanácsával értekezvén, felele: A császárra appelláltál, a
 császár elé fogsz menni! ¹⁴ Néhány nap elmúltával pedig Agrippa király és Bernicé érkezék
 Czézáreába, hogy köszöntsék Festust. ¹⁵ Mikor pedig több napig időztek ott, Festus elébe adá a
 királynak a Pál dolgát, mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott fogva. ¹⁶ Ki felől, mikor
 Jeruzsálembe mentem, jelentést tőnek a főpapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene ítéletet.
 Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy valamely embert halálra adjanak,
 mielőtt a vádlott szembe nem állítatik vádlóival, és alkalmat nem nyer a vád felől való mentségére.
¹⁷ Mikor azért ők ide gyűltek, minden haladék nélkül másnap az ítélszékbe ülvén, előhozatám
 azt a férfiút, ¹⁸ Ki ellen, mikor vádlói előálltak, semmi bűnt nem hoztak fel azok közül, a miket
 én sejtettem: ¹⁹ Hanem valami vitás kérdéseik valának ő vele az ő tulajdon babonaságuk felől, és
²⁰ bizonyos megholt Jézus felől, kiről Pál azt állítja vala, hogy él. ²¹ Én pedig bizonytalanságban
 lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajjon akar-e Jeruzsálembe menni, és ott ítéltetni meg
 ezek felől. ²¹ Pál azonban appellálván, hogy ő Augustus döntésére tartassék fenn, parancsolám,

hogy tartassék fogva, míg őt a császárhoz nem küldhetem. ²² Agrippa pedig monda Festusnak: ²³
 Szeretném magam is azt az embert hallani. Ő pedig monda: Holnap meg fogod őt hallani.
 Másnap tehát eljövén Agrippa és Bernicé nagy pompával, és bemenvén a kihallgatási terembe az
 ezredesekkel és a város főfőpolgáraival együtt, Festus parancsolatjára előhozák Pált. ²⁴ És monda
 Festus: Agrippa király, és ti férfiak mindnyájan, kik velünk egybe itt vagytok! Látjátok őt, ki felől
 a zsidóknak egész sokasága megkeresett engem, mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva, hogy
 nem kell néki tovább élnie. ²⁵ Én pedig, ámbár megértém, hogy semmi halálra méltó dolgot sem
 cselekedett, de mivel éppen ő maga appellált Augustusra, elvégeztem, hogy elküldöm őt. ²⁶ Ki
 felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak. Ezért hoztam őt előtökbe, és kiváltképen te
 elődbe, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni. ²⁷ Mert esztelen dolognak
 látszik nékem, hogy a ki foglyot küld, az ellene való vádakat is meg ne jelentse.

Chapter 26

¹ Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor
 Pál kinyújtván kezét, védőbeszédet tartott: ² Agrippa király! Boldognak tartom magamat, hogy
 mindazok felől, a mikkel a zsidóktól vádoltatom, te előtted fogok védekezni e mai napon; ³ Mivel
 te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass meg engem
 türelmesen! ⁴ Az én ifjúságomtól fogva való életemet tehát, mely kezdetétől az én népem közt
 Jeruzsálemben folyt le, tudják a zsidók mindnyájan. ⁵ Kik tudják rólam eleitől fogva (ha bizonyosságot
 akarnak tenni), hogy én a mi vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus. ⁶
 Most is az Istentől a mi atyáinknak tett ígéret reménységéért állok itt ítélet alatt: ⁷ Melyre a mi
 tizenkét nemzetségünk, éjjel és nappal buzgón szolgálva reményli, hogy eljut; mely reménységért
 vádoltatom, Agrippa király, a zsidóktól. ⁸ Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten
 halottakat támaszt fel? ⁹ Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve
 ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. ¹⁰ Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a
 szentek közül én sokat börtönbe vetttem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor
 megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. ¹¹ És minden zsinagógában gyakorta büntetvén
 őket, káromlásra kényszerítettem; és felettébb dühösködvén ellenök, kergettem mind az idegen

városokig is.¹² E dologban épen útban lévén Damaskus felé a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel,¹³ Délben látám az úton király, hogy mennyből a napnak fényességét meghaladó világosság sugárzott körül engem és azokat, kik velem együtt haladnak vala.¹⁴ Mikor pedig mi mindnyájan leestünk a földre, hallék szózatot, mely én hozzám szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod.¹⁵ Én pedig mondék: Kicsoda vagy, Uram? És az monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz.¹⁶ De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgálává és bizonyossággá rendeljelek úgy azokban, a miket láttál, mint azokban, a mikre nézve meg fogok néked jelenni;¹⁷ Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek,¹⁸ Hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.¹⁹ Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt;²⁰ Hanem először a Damaskusbelieknek és Jeruzsálembelieknek, majd Júdeának egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén.²¹ Ezekért akartak engem megölni a zsidók, megfogván a templomban.²² De Istentől segítséget vévén, mind e mai napig állok, bizonyoságot tévén mind kicsinynek, mind nagynak, semmit sem mondván azokon kívül, a mikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni:²³ Hogy a Krisztusnak szenvedni kell, hogy mint a halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak.²⁴ Mikor pedig ő ezeket mondá a maga mentségére, Festus nagy fenszóval monda: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged örültségbe visz.²⁵ Ő pedig monda: Nem vagyok bolond, nemes Festus, hanem igaz és józan beszédeket szólok.²⁶ Mert tud ezekről a király, kihez bátorságosan is szólok: mert épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármi is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában lett dolog ez.²⁷ Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.²⁸ Agrippa pedig monda Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek.²⁹ Pál pedig monda: Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, a minő én is vagyok, e bilincsektől megválva.³⁰ És mikor ő ezeket mondá, felkele a király és a tisztartó és Bernicé és a kik velük együtt ültek;³¹ És visszavonultokban beszélgetnek vala egymással, mondván: Semmi halálra, vagy fogságra méltó dolgot nem cselekszik

ez az ember.³² Agrippa pedig monda Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem appellált volna.

Chapter 27

¹ Midőn pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a császári seregből.² Beülvén azért egy Adramittiumból való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a macedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való.³ És másnap megérkezénk Sidonba. És Július emberséggel bánván Pállal, megengedé, hogy barátaihoz elmelve gondoskodásukban részesüljön.⁴ És onnan elindulván, Ciprus alatt evezénk el, mivelhogy a szelek ellenkezők valának.⁵ És a Cziliczia és Pámfilia mellett levő tengeren átevezvén, eljutánk a licziai Mirába.⁶ És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket.⁷ Több napon át azonban lassan hajózáván és nehezen érkezvén Knidushoz, mivel nem enged vala bennünket [odajutni] a szél, elhajózáánk Kréta alatt, Salmóné mellett,⁸ És nagy ügygyel-bajjal elhajózáván mellette, jutánk egy helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel vala Lásea városa.⁹ Mivel pedig sok idő mult el, és a hajózás más veszedelmes vala, mivelhogy a bőjt is elmúlt immár, inti vala Pál őket,¹⁰ Ezt mondván nékik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhnek és a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás.¹¹ De a százados inkább hisz vala a kormányosmesternek és a hajótulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond vala.¹² Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt határozá, hogy hajózzanak el onnan is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugot és északnyugot felé néz, kitelelhetnének.¹³ Mivel pedig déli szél kezdett lassan fúni, azt gondolván, hogy feltett szándékuknak uraivá lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett.¹⁴ Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le oda, mely Észak-keleti szélnek neveztetik.¹⁵ Mikor pedig a hajó elragadtatott, és nem bírta a széllal szembe menni, nekieresztvén [azt,] vitetünk vala tova.¹⁶ Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, mely Klaudának hívatatik, csak alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnakot.¹⁷ Melyet miután felvontak, védőeszközöket alkalmaznak vala, alól megövedzvén a

hajót; és mivel félnek vala, hogy zátonyra bukkannak, lebocsátván a vitorlát, úgy vitetnek vala.
¹⁸ Mikor pedig a szélvésztl nagyon hányattatánk, másnap a hajóterhet kihányák; ¹⁹ És harmadnap
tulajdon kezeinkkel hányók ki a hajó felszerelését. ²⁰ Mikor pedig több napon át sem nap, sem
csillagok nem látszottak, és nem kis vihar szorongatott, továbbra minden reménységünk elvétel
életben maradásunk felől. ²¹ Mikor pedig hosszas volt már az étlenség, akkor Pál felállván ő
közöttük, monda: Jóllehet szükséges lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem, ne
indultunk volna el Krétából, és elkerültük volna ezt a bajt és kárt: ²² Mindazáltal mostanra nézve
is intelek benneteket, hogy jó reménységben legyetek; mert egy lélek sem vész el közületek, hanem
csak a hajó. ²³ Mert ez éjjel mellém álla egy angyala az Istennek, a kié vagyok, a kinek szolgálók
is, ²⁴ Ezt mondván: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állanod. És ímé az Isten ajándékba adta
néked mindazokat, kik te veled hajóznak. ²⁵ Annakokáért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert
hiszek az Istnek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondatott. ²⁶ Egy szigetre kell pedig nekünk
kivetődnünk. ²⁷ Mikor pedig a tizennegyedik éjszaka eljött, a mint ide s tova hányatánk az Ádrián,
éjfél tájban észrevevék a hajósok hogy valami szárazföld közelget hozzájuk. ²⁸ És lebocsátván a
vízmérő önt, húsz öl nyinek találák, majd egy kevéssé tovább menvén és ismét lebocsátván a vízmérő
önt, találák tizenöt öl nyinek. ²⁹ És mivel féltek, hogy szirtes helyekre vetődhetnek, a hajónak
hátsó részéből négy vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal legyen. ³⁰ A hajósok
pedig mikor el akarának menekülni a hajóból, és a csolnakot lebocsáták a tengerre, annak színe
alatt, mintha a hajó orrából vasmacskákat akarnának vetni, ³¹ Monda Pál a századosnak és a
vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok. ³² Akkor a vitézek
elvágák a csolnak köteleit, és ki hagyák esni azt. ³³ Addig pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál
mindnyájokat, hogy egyenek, mondván: Ma tizennegyedik napja, mióta folyton étlen várakoztok,
semmit sem véve magatokhoz. ³⁴ Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra
szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le egy hajszál a fejről. ³⁵ Mikor pedig ezeket mondá,
és kenyeret vőn kezébe, hálákat ada Istennek mindnyájok előtt, és megtörvén, kezde enni. ³⁶
Felbátorodván pedig mindnyájan, szintén vevének magukhoz táplálékot. ³⁷ Valánk pedig a hajóban
lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan. ³⁸ Miután pedig megelégedtek eledellel, a hajót
könnyebbítik vala, a gabonát kihányván a tengerbe. ³⁹ Mikor pedig megvirradt, a szárazföldet

nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajdítanak vala, melynek síma partja van, melyre végezék, hogy kihajtják a hajót, ha bírják. ⁴⁰ A vasmacskákat azért körös-körül elvagdalván, a tengerben hagyák, egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit és felvonván a nagy vitorlát a szélfúvásnak, igyekeznek vala a part felé haladni. ⁴¹ De mikor egy zátonyos helyre találtak, ráhajtották a hajót. És az első része ugyan megakadván, mozdíthatatlanul marad vala, a hátulsó része azonban szakadoz vala a haboknak ereje miatt. ⁴² A vitézeknek pedig az lön tanácsa, hogy a foglyokat vágják le, hogy senki el ne szaladhasson, minekutána kiúszott. ⁴³ De a százados meg akarván tartani Pált, eltiltá őket e szándéktól, és megparancsolá, hogy a kik úszni tudnak, először azok szökdössenek a tengerbe és meneküljenek ki a szárazföldre. ⁴⁴ A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lön, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

Chapter 28

¹ És miután szerencsésen megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának nevezetik az a sziget. ² A barbárok pedig nem közönséges emberséget cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztvén, befogadának mindnyájónkat a rajtunk való záporért és a hidegért. ³ Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva, az ő kezére ragada. ⁴ Mikor pedig látták a barbárok az ő kezéről függeni a mérges kígyót, mondják vala egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagyja élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. ⁵ De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lön. ⁶ Azok pedig azt várják vala, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értelmöket, istennek mondják vala őt. ⁷ Annak a helynek környékén valának pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak mezei jószágai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül látott. ⁸ Lön pedig, hogy a Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál beméne, és minekutána ⁹ könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyítá őt. Minekutána azért ez megtörtént, egyebek is, kik betegek valának a szigeten, ¹⁰ ő hozzá jövének és meggyógyulának. Kik nekünk nagy tisztességet is tőnek, és mikor elindulánk, a szükséges dolgokkal ellátának. ¹¹ Három hónap mulva tudniillik egy Alexandriába való hajón elindulánk, mely a szigeten telelt, melynek címere Kászor és Pollux

¹² vala. És Szirakúzába eljutván, ott maradánk három napig. ¹³ Onnét körülkerülvén, eljutánk
 Régiumba, és egy nap mulva déli szél támadván, másnap megérkezénk Puteóliba. ¹⁴ Hol mikor
 atyafiakat találtunk, kérének minket, hogy nálók maradjunk hét napig; és úgy menénk Rómába.
¹⁵ Onnét is az atyafiak, mikor a mi dolgainkat meghallották, nekünk előnkbe jövének Appii Forumig
 és Tres Tabernaeig. És mikor Pál meglátta őket, hálákat adván az Istennek, bátorságot vön. ¹⁶
 Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados átadá a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak
 azonban megengedteték, hogy külön lakják az öt őriző vitézzel. ¹⁷ Lön pedig, hogy három nap
 mulva magához hívatá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor pedig egybegyűltek, monda
 nekik: Atyámfiak, férfiak, én jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen,
 mindazáltal foglyul adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. ¹⁸ Kik miután kihallgattak, el
 akarának engem bocsátani, mivelhogy én bennem semmi halálra méltó vétek nincsen. ¹⁹ De mivel
 a zsidók ellene mondtak, kényszerítettem a császárra appellálni, nem mintha az én népem ellen
 volna valami vádam. ²⁰ Ennekokáért hívtalak tehát titeket, hogy lássalak benneteket és szóljak
 veletek; mert az Izráelnek reménységéért vétettem körül e lánczczal. ²¹ Azok pedig mondának
 neki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jöve valaki,
 nem jelentett, vagy szólott te felőled valami rosszat. ²² Akarnók azért tőled hallani, micsoda
 értelemben vagy. Mert e felekezet felől tudva van előttünk, hogy mindenütt ellene mondanak. ²³
 Kitűzvén tehát neki egy napot, eljövénék hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonyágtétellel
 szól vala az Istennek országa felől, igyekezvén elhítenni ő velök a Jézus felől való dolgokat, úgy a
 Mózes törvényéből, mint a prófétákból, reggeltől fogva mind estvéig. ²⁴ És némelyek hivének az
 ő beszédének, mások nem hivének. ²⁵ Mivel pedig nem egyezének meg egymással, eloszlának,
 miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Esaiás próféta által a mi atyáinknak,
 mondván: ²⁶ Eredj el a néphez és mondd: Hallván halljátok, és ne értsetek; és nézvén nézzetek,
 és ne lássatok! ²⁷ Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket
 behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkal ne értsenek és meg ne
 térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. ²⁸ Legyen azért néktek tudtotokra, hogy a pogány népeknek
 küldetett az Istennek ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. ²⁹ És mikor ezeket mondotta, elmenének
 a zsidók, magok között sokat vetekedve. ³⁰ Marada pedig Pál két egész esztendeig az ő tulajdon
 bérelt szállásán, és mindazokat befogadja vala, kik ő hozzá menének. ³¹ Prédikálván az Istennek
 országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

Romans

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomá[nak
 hirdetésére.] ² Melyet eleve megígért az ő prófétái által a szentírásokban, ³ Az ő Fia felől, a ki
 Dávid magvából lett test szerint, ⁴ A ki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke
 szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, ⁵ A ki által vettük a
 kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmességnek okáért, minden pogányok között, az
 ő nevéért; ⁶ Kik között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai: ⁷ Mindeneknek, a kik Rómában
 vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi
 Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ⁸ Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által
 mindnyájatokért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van; ⁹ Mert bizonyágom nékem az
 Isten, kinek lelkem szerint szolgálok az ő Fiának evangéliomában, hogy szüntelen emlékezem
 felőletek, ¹⁰ Imádkozásaimban mindenkor könyörögvén, vajha egyszer már jó szerencsés út
 adódnék nékem Istennek akaratából, hogy hozzátok mehessek; ¹¹ Mert kívánlak titeket látni, hogy
 valami lelki ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre, ¹² Azaz, hogy együtt
 felbuzduljunk ti nálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által. ¹³ Nem akarom pedig,
 hogy ne tudjátok atyámfiái, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátok (de
 mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi
 pogányok közt is. ¹⁴ Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a
 tudatlanoknak köteles vagyok. ¹⁵ Azért a mi rajtam áll, kész vagyok néktek is, a kik Rómában
 vagytok, az evangéliomot hirdetni. ¹⁶ Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert
 Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek. ¹⁷ Mert az
 Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképen meg van írva: Az igaz ember pedig
 hitből él. ¹⁸ Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitelensége
 és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. ¹⁹ Mert a mi az Isten felől tudható
 nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nékik: ²⁰ Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniillik
 az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén

megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek.²¹ Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem
 mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálaikat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká
 lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett.²² Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek;
²³ És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és
 négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.²⁴ Annakokáért adta is őket az Isten
 szívök kivánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplősítsék;²⁵ Mint a kik az Isten
 igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett,
 a ki mind örökké áldott. Ámen.²⁶ Annakokáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az
 ő asszonynépek is elváltoztatták a természet folyását természetellenesre:²⁷ Hasonlóképen a férfiak
 is elhagyván az asszonynéppel való természetes élést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak
 férfiakkal fertelmeskedvén, és az ő tévelygésöknek méltó jutalmát elvevén önmagokban.²⁸ És a
 miképen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképen oda adták őket
 az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek;²⁹ A kik teljesek minden
 hamissággal, paráznasággal, gonoszszággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakvák, írigységgel,
 gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölcsrel;³⁰ Súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők,
 dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek,³¹ Balgatagok,
 összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok.³² Kik jóllehet az
 Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik
 azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek.

Chapter 2

¹ Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, a ki ítélsz: mert a miben mást megítélsz,
 önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat míveled te, a ki ítélsz.² Tudjuk pedig, hogy az Istennek
 ítélete igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket cselekesznek.³ Vagy azt gondolod, óh ember,
 a ki megítéled azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülöd
 az Istennek ítéletét?⁴ Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát,
 nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?⁵ De te a te keménységed és meg
 nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének

⁶ napjára. A ki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint: ⁷ Azoknak, a kik a jó cselekedetben
 való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettél; ⁸ Azoknak
 pedig, a kik versengők és a kik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak,
⁹ búsulással és haraggal. Nyomorúság és ínség minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak
¹⁰ először meg görögnek; Dicsőség pedig, tisztesség és békesség minden jót cselekedőnek, zsidónak
¹¹ először meg görögnek: Mert nincsen Isten előtt személyválogatás. ¹² Mert a kik törvény nélkül
 vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el: és a kik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek
¹³ meg, (Mert nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak
¹⁴ megigazulni, a kik a törvényt betöltik. Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényök nincsen,
 természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényök nem lévén, önmagoknak törvényök:
¹⁵ Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívökbe, egyetemben
 bizonyoságot tévén arról az ő lelkiismeretök és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják
 vagy mentegetik.) ¹⁶ Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én
 evangyéliomom szerint a Jézus Krisztus által. ¹⁷ Ímé, te zsidónak neveztetel, és a törvényre
 támaszkodol, és Istennel dicsekedel. ¹⁸ És ismered az ő akaratát, és választást tudsz tenni azok
 között, a melyek különböznek [attól,] mivelhogy a törvényből megtanítottál; ¹⁹ És azt hiszed
 magadról, hogy te a vakoknak vezetője, a sötétségben levőknek világossága, ²⁰ A balgatagok
 tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. ²¹ A ki
 azért más tanítasz, magadat nem tanítod-é? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? ²² A ki azt
²³ mondod, ne paráználkodjál, paráználkodol-é? a ki utálad a bálványokat, szentségtörő vagy-é?
²⁴ Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázod-é? Mert az Istennek
²⁵ neve miattatok káromoltatik a pogányok között, a mint meg van írva. Mert használ ugyan a
 körülmétkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körülmétkedésed
²⁶ körülmétkedéssé lett. Ha tehát a körülmétkedéssé lett pogány megtartja a törvénynek
 parancsolatait, az ő körülmétkedéssége nem körülmétkedésül tulajdonítatik-é neki? ²⁷ És a
 természettől fogva körülmétkedéssé lett ember, ha a törvényt megtartja, megítél téged, a ki a betű és
²⁸ körülmétkedés mellett is a törvényeknek megrontója vagy. Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen

29

az; sem nem az a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése [az igazi körülmetélkedés;] a melynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

Chapter 3

¹ Mi tekintetben különb hát a zsidó? vagy micsoda haszna van a körülmetélkedésnek? ² Minden tekintetben sok. Mindenek előtt, hogy az Isten reájok bízta az ő beszédeit. ³ De hát hogy ha némelyek nem hittek? Vajjon azoknak hitetlensége nem teszi-é hiábavalóvá az Istennek hűségét? ⁴ Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak ítéltessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged. ⁵ Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennek igazságát mutatja meg, mit mondjunk? Vajjon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. ⁶ Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot? ⁷ Mert ha az Istennek igazsága az én hazugságom által öregbült az ő dicsőségére, miért kárhoztattam még én is, mint bűnös? ⁸ Sőt inkább ne cselekedjük-é a rosszat, hogy [abból] jó származzék? - a mint minket rágalmaznak, és a mint némelyek mondogatják, hogy mi így beszélünk, a kiknek kárhoztatása igazságos. ⁹ Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; ¹⁰ A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; ¹¹ Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent. ¹² Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. ¹³ Nyitott sír az ő torkuk; nyelvökkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. ¹⁴ Szájok telve átkozódással és keserűséggel. ¹⁵ Lábaik gyorsak a vérontásra. ¹⁶ Útjaikon romlás és nyomorúság van. ¹⁷ És a békességnek útját nem ismerik. ¹⁸ Nincs isteni félelem az ő szemök előtt. ¹⁹ Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. ²⁰ Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagon. ²¹ Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; ²² Istennek igazsága

pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, a kik hisznek. Mert nincs különbség,²³ Mert mindnyájan vétkeztek, és szûkölködnek az Isten dicsősége nélkül.²⁴ Megigazulván ingyen az õ kegyelmébõl a Krisztus Jézusban való váltság által,²⁵ Kit az Isten eleve rendelt engesztelõ áldozatul, hit által, az õ vérében, hogy megmutassa az õ igazságát az elõbb elkövetett bûnöknek elnézése miatt,²⁶ Az Isten hosszútûrésénél fogva, az õ igazságának megbizonyítására, a mostani idõben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitébõl való.²⁷ Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által.²⁸ Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.²⁹ Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is.³⁰ Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitbõl és a pogányt hit által.³¹ A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távoll legyen! Sõt inkább a törvényt megerõsítjük.

Chapter 4

¹ Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint?² Mert ha Ábrahám cselekedetekbõl igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten elõtt.³ Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az õ néki igazságul.⁴ Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelembõl, hanem tartozás szerint;⁵ Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az õ hite tulajdoníttatik igazságul.⁶ A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül.⁷ Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az õ hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az õ bûneik.⁸ Boldog ember az, a kinek az Úr bûnt nem tulajdonít.⁹ Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is [tulajdoníttatik-] é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdoníttaték igazságul.¹⁰ Miképen tulajdoníttaték tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában.¹¹ És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében [tanúsított] hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atyja legyen mindazoknak, a kik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság;

¹² És [hogy] atyja [legyen] a körülmetélteknek is, azoknak, a kik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségében [tanúsított] hitének nyomdokait. ¹³ Mert nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által. ¹⁴ Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígélet: ¹⁵ Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. ¹⁶ Azért hitből, hogy kegyelemből [legyen;] hogy erős legyen az ígélet az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk ¹⁷ (A mint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiből hitt, a ki a holtakat megeleveníti, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket. ¹⁸ A ki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, a mint megmondatott: Így léssen a te magod. ¹⁹ És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőös lévén, sem Sárának elhalt méhére; ²⁰ Az Istennek ígéletében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, ²¹ És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti. ²² Azért is tulajdoníttaték néki igazságul. ²³ De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdoníttaték néki [igazságul,] ²⁴ Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a ki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból, ²⁵ Ki a mi bűneinkért [halálra] adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Chapter 5

¹ Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, ² A ki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében. ³ Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz, ⁴ A békességes tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, ⁵ A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk. ⁶ Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. ⁷ Bizonyára igazért [is] alig hal meg

valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. ⁸ Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét
 abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. ⁹ Minekutána
 azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. ¹⁰
 Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább
 megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele. ¹¹ Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk
 is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a megbékélést nyertük. ¹²
 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a
 halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; ¹³ Mert a törvényig vala bűn a
 világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. ¹⁴ Úgyde a halál uralkodott
 Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki
 ama következendőknek kiábrázolása vala. ¹⁵ De a kegyelmi ajándék nem úgy [van,] mint a bűneset;
 mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való
 ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. ¹⁶ És az ajándék sem
 úgy [van,] mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből [lett] kárhozottá, az ajándék pedig sok
 bűnből [van] igazulásra. ¹⁷ Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal
 inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság
 ajándékának bővülködésében részesültek. ¹⁸ Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által
 minden emberre [elhatott] a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre [elhatott]
 az életnek megigazulása. ¹⁹ Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké
 lettek: azonképen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek. ²⁰ A törvény pedig bejött,
 hogy a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik:
²¹ Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodjék igazság által az
 örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Chapter 6

¹ Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? ²
 Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban? ³ Avagy nem tudjátok-é,
 hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? ⁴

Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. ⁵ Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is [azok] leszünk. ⁶ Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: ⁷ Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól. ⁸ Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is ő vele. ⁹ Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, ¹⁰ Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. ¹¹ Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. ¹² Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban: ¹³ Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. ¹⁴ Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. ¹⁵ Mit is tehát? Vétkezzünk-é mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. ¹⁶ Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak vagytok szolgálái, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra? ¹⁷ De hála az Istennek, hogy [jóllehet] a bűn szolgálái voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, a melyre adattatok. ¹⁸ Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgálivá lettetek. ¹⁹ Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert a miképen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálíul a hamisságra: azonképen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálíul az igazságnak a megszenteltetésre. ²⁰ Mert mikor a bűn szolgálái valátok, az igazságtól szabadok valátok. ²¹ Micsoda gyümölcsét vettétek azért akkor azoknak, a miket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. ²² Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. ²³ Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.

Chapter 7

¹ Avagy nem tudjátok-é atyámfiainak, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, a míg él? ² Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul [az asszony] a férj törvénye alól. ³ Azért tehát az ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy. ⁴ Azért atyámfiainak, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. ⁵ Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálnak; ⁶ Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában. ⁷ Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad. ⁸ De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által nemzett bennem minden kívánságot; mert törvény nélkül holt a bűn. ⁹ Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedék a bűn, ¹⁰ Én pedig meghalék; és úgy találtaték, hogy az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van. ¹¹ Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa. ¹² Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó. ¹³ Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn [az,] hogy megtessék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. ¹⁴ Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. ¹⁵ Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem. ¹⁶ Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. ¹⁷ Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. ¹⁸ Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akaras megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. ¹⁹ Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. ²⁰ Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. ²¹ Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. ²² Mert gyönyörködöm az Isten törvényében

a belső ember szerint; ²³ De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. ²⁴ Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? ²⁵ Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgálók.

Chapter 8

¹ Nincsen azért immár semmi kárhóztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. ² Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. ³ Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhóztatá a bűnt a testben. ⁴ Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. ⁵ Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. ⁶ Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. ⁷ Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. ⁸ A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. ⁹ De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiből pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. ¹⁰ Hogyha pedig Krisztus ti bennetek [van,] jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. ¹¹ De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által. ¹² Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: ¹³ Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldököltétek, éltek. ¹⁴ Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. ¹⁵ Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! ¹⁶ Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. ¹⁷ Ha pedig gyermekek, örökösök is;

örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.¹⁸ Mert azt tartom, hogy a miket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.¹⁹ Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.²⁰ Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, a ki az alá vetette.²¹ Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára.²² Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig.²³ Nemcsak [ez] pedig, hanem magok a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását.²⁴ Mert reménységben tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert a mit lát valaki, miért reményli is [azt?]²⁵ Ha pedig, a mit nem látunk, azt reméljük, békességes tűréssel várjuk.²⁶ Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, a mit kérnünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.²⁷ A ki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.²⁸ Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik [az] [ő] végzése szerint hivatalosak.²⁹ Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között.³⁰ A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.³¹ Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?³² A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?³³ Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít;³⁴ Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbán van, a ki esedezik is érettünk:³⁵ Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?³⁶ A mint megvan írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat.³⁷ De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett,³⁸ Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem

jelenvalók, sem következendők, ³⁹ Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Chapter 9

¹ Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyosságot a Szent Lélek által, ² Hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; ³ Mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, [elszakasztva] a Krisztustól az én atyámfiaiért, a kik rokonaim test szerint; ⁴ A kik izráeliták, a kiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és az ígéretek; ⁵ A kiké az atyák, és a kik közül való test szerint a Krisztus, a ki mindeneknek felette örökké áldandó Isten. Ámen. ⁶ Nem lehet pedig, hogy ⁷ megghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindnyájan izráeliták azok, kik Izráeltől valók; Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod. ⁸ Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígélet fiait tekinti magul. ⁹ Mert ígéletnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. ¹⁰ Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: ¹¹ Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, ¹² Megmondattott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. ¹³ Miképen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. ¹⁴ Mit mondunk tehát: Vajjon nem igazságtalanság-é [ez] az Istentől? Távolságra legyen! ¹⁵ Mert Mózesnek ¹⁶ ezt mondja: Könyörülök azon, a kin könyörülök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. ¹⁷ Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené. Mert azt mondja az írás a Faraónak, hogy: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmammat, és hogy hirdessék az én nevedet az egész földön. ¹⁸ Annakokáért a kin akar könyörül, a kit pedig akar, megkeményít. ¹⁹ Mondod azért nékem: Miért fedd hát [engem?] [Hiszen] az ő akaratának kicsoda áll ellene? ²⁰ Sőt inkább kicsoda vagy te óh ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? ²¹ Avagy

nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becstelenségre csináljon?²² Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes tűréssel elszenvetted a harag edényeit, melyek veszedelemre készítették,²³ És hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, [mit szólhatsz ellene?]²⁴ A kívül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is,²⁵ A mint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek; és a nem szeretett szeretettnek.²⁶ És léssen, hogy azon a helyen,²⁷ a hol ez mondatott nékik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fognak hívatni. Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel fiainak száma [annyi] volna is, mint a tenger fövénye,²⁸ a maradék tartatik meg. Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön.²⁹ És a mint Ésaiás előre megmondotta: Ha a Seregeknek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók.³⁰ Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot;³¹ Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére.³² Miért? Azért, mert nem hitből [keresték,] hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe,³³ A mint meg van írva: Ímé beleütközés kövét és megbotránkozás szikláját teszem Sionba; és a ki hisz benne, nem szégyenül meg.

Chapter 10

¹ Atyámfiainak, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izráel idvességét.² Mert bizonyosságot teszek felőlök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint.³ Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.⁴ Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára.⁵ Mert Mózes a törvényből való igazságról [azt] írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által.⁶ A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza);⁷ Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy

Krisztust a halálból felhozza.)⁸ De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben
 van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdetünk.⁹ Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
 és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol.¹⁰ Mert szívvel hiszünk
 az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.¹¹ Mert azt mondja az írás: Valaki hisz
 ő benne, meg nem szégyenül.¹² Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az
 Ura mindeneknek, a ki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül hívják.¹³ Mert
 minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.¹⁴ Mimódon hívják azért segítségül [azt,]
 a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig [abban], a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának
 pedig prédikáló nélkül?¹⁵ Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg
 van írva: Mely szépek a békesség hirdetőknél lábai, a kik jókat hirdetnek!¹⁶ De nem mindenek
 engedelmeskedtek az evangéliomnak. Mert Éσαιás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi
 beszédünknek?¹⁷ Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.¹⁸ De mondom: Avagy
 nem hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő hangjok, és a lakó föld véghatáráig az ő
 beszédök.¹⁹ De mondom: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először Mózes mondja: Én titeket
 felingereltek egy nem néppel, értelmetlen néppel haragítalak meg titeket.²⁰ Éσαιás pedig
 bátorosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a kik engem nem keresnek; nyilvánvaló lettem azoknak,
 a kik felőlem nem kérdezősködtek.²¹ Az Izráelről pedig ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem
 kezeimet az engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

Chapter 11

¹ Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az ő népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok,
 az Ábrahám magvából, Benjámín nemzetségéből való.² Nem vetette el Isten az ő népét, melyet
 eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről? a mint könyörög Istenhez Izráel
 ellen, mondván:³ Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül
 maradtam, és engem is halálra keresnek.⁴ De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam
 magamnak hétezer embert, a kik nem hajtottak térdet a Baálnak.⁵ Ekképen azért most is van
 maradék a kegyelemből való választás szerint.⁶ Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem

cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet. ⁷ Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte meg: a választottak ellenben megnyerték, a többiek pedig megkeményítették: ⁸ A mint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nékik; szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak, mind e mai napig. ⁹ Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk törre, hálóvá, botránkozássá és megtorlássá. ¹⁰ Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak, és az ő hátokat mindenkorra görbítsd meg. ¹¹ Annakokáért mondom: Avagy azért botlottak-é meg, hogy elessenek? Távoll legyen; hanem az ő esetük folytán [lett] az idvesség a pogányoké, hogy ők felingereltessenek. ¹² Ha pedig az ő esetök világnak gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az ő teljességök? ¹³ Mert néktek mondom a pogányoknak, a mennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, ¹⁴ Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiat, és megtarthatnék közülök némelyeket. ¹⁵ Mert ha az ő elvettetésök a világnak megbékélése, micsoda [lesz] a felvételök hanemha élet a halálból? ¹⁶ Ha pedig a zsenge szent, akkor a tészta is; és ha a gyökér szent, az ágak is [azok.] ¹⁷ Ha pedig némely ágak kitörtettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; ¹⁸ Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. ¹⁹ Azt mondod azért: Kitörtettek [az] ágak, hogy én oltassam be. ²⁰ Úgy van; hitelenség miatt törtettek ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; ²¹ Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. ²² Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt a kik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágatol. ²³ Sőt azok is, ha meg nem maradnak a hitelenségben, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. ²⁴ Mert ha te a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelid olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint való az ő saját olajfájokba. ²⁵ Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiat ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyjétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve [csak] részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegyen. ²⁶ És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: ²⁷ És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket. ²⁸ Az evangéliomra nézve ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve szerelmetesek az

²⁹ atyáért. Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása. ³⁰ Mert miképen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségök miatt: ³¹ Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmasságot nyerjenek; ³² Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. ³³ Óh Isten gazdagságának, bölcseségének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai! ³⁴ Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa? ³⁵ Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? ³⁶ Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Chapter 12

¹ Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. ² És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. ³ Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint a hogy kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, a mint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. ⁴ Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: ⁵ Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai [vagyunk.] ⁶ Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint [teljesítsük;] ⁷ Akár szolgálat, a szolgálatban; akár tanító, a tanításban; ⁸ Akár intő, az intésben; ⁹ az adakozó szelídségben; az előljáró szorgalmatossággal; a könyörülő vídamsággal [mívelje.] ¹⁰ A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. ¹¹ Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők [legyetek.] ¹² Az igyekezetben ne [legyetek] restek; léleekben buzgók [legyetek;] az Úrnak szolgáljatok. ¹³ A reménységben örvendezők; a háborúságban tûrők; a könyörgésben állhatatosak; ¹³ A szentek

szükségeire adakozók [legyetek;] a vendégszeretetet gyakoroljátok. ¹⁴ Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. ¹⁵ Örüljétek az örülőkkel, és sírjátok a sírókkal. ¹⁶ Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjétek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban. ¹⁷ Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. ¹⁸ Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljétek. ¹⁹ Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. ²⁰ Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt míveled, eleven szemet gyűjtesz az ő fejére. ²¹ Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

Chapter 13

¹ Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. ² Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. ³ Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dicséreted lesz attól. ⁴ Mert Isten szolgálja ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgálja, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. ⁵ Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkiismeretért is. ⁶ Mert azért fizettek adót is; mivelhogy Istennek szolgálói, kik ugyanabban foglalatoskodnak. ⁷ Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztességgel, a tisztességet. ⁸ Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak [azzal,] hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. ⁹ Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanubizonyyságot ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint temagadat. ¹⁰ A szeretet nem illeti gonoszszal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése

¹¹ a szeretet. Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból
 felszerkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívökké lettünk. ¹² Az
 éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel
 a világosság fegyvereit. ¹³ Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben,
 nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és írigységben: ¹⁴ Hanem öltözzétek
 fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.

Chapter 14

¹ A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítéltetvén vélekedéseit. ² Némely ember azt hiszi,
 hogy mindent megehetik; a [hitben] erőtelen pedig zöldséget eszik. ³ A ki eszik, ne vesse meg azt,
 a ki nem eszik; és a ki nem eszik, ne kárhoztassa azt, a ki eszik. Mert az Isten befogadta őt. ⁴ Te
 kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog
 állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon. ⁵ Emez az egyik napot különbnek tartja a másiknál:
 amaz pedig minden napot [egyformának] tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. ⁶
 A ki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az
 Úrért eszik, mert hálákat ad az Istennek: és a ki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ad az
 Istennek. ⁷ Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: ⁸ Mert ha élünk,
 az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi
 vagyunk. ⁹ Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon
 mind élőkön uralkodjék. ¹⁰ Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? avagy te is miért veted meg
 a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé. ¹¹ Mert meg van
 írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja.
¹² Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek. ¹³ Annakokáért egymást többé
 ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szereztek megütközést
 vagy megbotránkozást. ¹⁴ Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem
 tisztátalan önmagában: hanem bármi annak tisztátalan, a ki tisztátalannak tartja. ¹⁵ De ha a te
 atyádfia az ételért megszorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el azt a te
 ételleddel, a kiért Krisztus meghalt. ¹⁶ Ne káromoltassék azért a ti javatok. ¹⁷ Mert az Isten országa

nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.¹⁸ Mert a ki ezekben
 szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbált.¹⁹ Azért tehát törekedjünk
 azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók.²⁰ Ne rontsd le az ételért az Isten
 munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, a ki botránkozással eszi.²¹ Jó nem
 enni húst és nem inni bort, sem semmit nem [tenni,] a miben a te atyádfia megütözik vagy
 megbotránkozik, vagy erőtelen.²² Te néked hited van: tartsd meg magadban Isten előtt. Boldog,
 a ki nem kárhoztatja magát abban, a mit helyesel.²³ A ki pedig kételkedik, ha eszik, kárhoztatva
 van, mert nem hitből [eszik.] A mi pedig hitből nincs, bűn az.

Chapter 15

¹ Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak
 kedveskedjünk.² Mindenikünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére.
³ Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem a mint meg van írva: A te gyalázóidnak
 gyalázásai hullottak reám.⁴ Mert a melyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy
 békességes tűrés által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen.⁵ A békességes
 tűrésnek és vígasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek
 egymás iránt Krisztus Jézus szerint:⁶ Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi
 Urunk Jézus Krisztusnak Atyját.⁷ Azért fogadjátok be egymást, miképen Krisztus is befogadott
 minket az Isten dicsőségére.⁸ Mondom pedig, hogy Jézus Krisztus szolgálja lett a
 körülmétkedésnek az Isten igazságaért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit;⁹ A pogányok pedig
 irgalmasságáért dicsőítik Istent, a mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólad a pogányok
 között, és dicséretet éneklek a te nevednek.¹⁰ És ismét azt mondja: Örüljétek pogányok az ő
 népével együtt.¹¹ És ismét: Dicsérjétek az Urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden
 népek.¹² És viszont Ésaías így szól: Lészen a Jessének gyökere, és a ki felkel, hogy uralkodjék
 a pogányokon; ő benne reménykednek a pogányok.¹³ A reménységnek Istene pedig töltsön be
 titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővölködjétek a reménységben a Szent

¹⁴ Lélek ereje által. ¹⁵ Meg vagyok pedig győződve atyámfiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek
 vagytok minden jóssággal, betöltve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni.
 Bátorosabban írtam pedig néktek atyámfiai, részben, mintegy emlékeztetvén titeket az Istentől
¹⁶ nékem adott kegyelem által, ¹⁷ Hogy legyek a Jézus Krisztus szolgálója a pogányok között,
 munkálkodván az Isten evangéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves [és] a Szent
¹⁸ Lélek által megszentelt. ¹⁹ Van azért mivel dicsekedjem a Jézus Krisztusban, az Istenre tartozó
 dolgokban. ²⁰ Mert nem merek szólni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett volna általam a
 pogányoknak engedelmisségére, szóval és tettel. ²¹ Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének
 ereje által; úgyannaira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus
²² evangéliomát. ²³ Ekképen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliomot,
 ahol neveztetett Krisztus, hogy ne más alapra építsek: ²⁴ Hanem a mint meg van írva: A kiknek
 nem hirdettetett ő felőle, azok meglátják; és a kik nem hallották, megértik. ²⁵ Annakokáért meg
 is akadályoztattam gyakran a hozzátok való menetelben. ²⁶ Most pedig, mivelhogy nincs már
 helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok: ²⁷ Ha
 Hispániába megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és
 ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek. ²⁸ Most pedig megyek Jeruzsálembe,
 szolgálván a szenteknek. ²⁹ Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a Jeruzsálembeli
 szentek szegényei részére némileg adakozzanak. ³⁰ Mert tetszett nékik, és tartoznak is vele. Mert
 ha a pogányok azoknak a lelki javaiban részesültek, tartoznak nékik viszont szolgálni a testiekben.
³¹ Ezt azért ha majd elvégezem, és nékik e gyümölcsöt átadom, elmegyek közöttetek által
 Hispániába. ³² Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangélioma áldásának
 teljességével megyek. ³³ Kérlek pedig titeket atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek
³⁴ szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, ³⁵ Hogy
 szabaduljak meg azoktól, a kik engedetlenek Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való
 szolgálatom legyen kedves a szentek előtt; ³⁶ Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából,
 és veletek együtt megújuljak. ³⁷ A békességnek Istene pedig legyen mindnyájan ti veletek! Ámen.

Chapter 16

¹ Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója: ²
 Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok
 szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is. ³ Köszöntsétek Priscillát és
 Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. ⁴ A kik az én életemért a saját nyakukat
 tették le; a kiknek nemcsak én mondom köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. ⁵
 És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az ő házokban van. Köszöntsétek az én szerelmes
 Epenétusomat, a ki Akhája zsengeje a Krisztusban. ⁶ Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott
 körülöttünk. ⁷ Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, a
 kik híresek az apostolok között, a kik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban. ⁸ Köszöntsétek
 Ampliást, ki nékem szerelmesem az Úrban. ⁹ Köszöntsétek Orbánt, a mi munkatársunkat a
 Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. ¹⁰ Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztusban
 megpróbáltatott. Köszöntsétek az Aristóbulus [háznépéből valókat.] ¹¹ Köszöntsétek Heródiont
 az én rokonomat. Köszöntsétek a Nárcissus [háznépéből] azokat, a kik az Úrban vannak. ¹²
 Köszöntsétek Trifénát és Trifósát, kik munkálódnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmes Persist,
 ki sokat munkálódott az Úrban. ¹³ Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját,
 a ki az enyém is. ¹⁴ Köszöntsétek Ásinkritust, Flégont, Hermást, Pátrobást, Merkuriust, és az
 atyafiakat, kik velök vannak. ¹⁵ Köszöntsétek Filológust és Juliát, Néreust és az ő nénjét, és
 Olimpást és minden szenteket, kik velök vannak. ¹⁶ Köszöntsétek egymást szent csókolással.
 Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei. ¹⁷ Kérlek pedig titeket atyámfiak, vigyázzatok azokra,
 a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól
 hajoljatok el. ¹⁸ Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő
 hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hizelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. ¹⁹ Mert a
 ti engedelmisségetek mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bölcsök legyetek
 a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. ²⁰ A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt
 hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. ²¹ Köszöntenek titeket Timótheus,
 az én munkatársam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. ²² Köszöntelek titeket az

²³ Úrban én Tertius, ki e levelet írtam. ²⁴ Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az egész gyülekezetnek
 gazdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. ²⁵ A mi Urunk Jézus
 Krisztus kegyelme mindnyájan ti veletek. Ámen. ²⁶ Annak pedig, a ki titeket megerősíthet az én
 evangyéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök
²⁷ időtől fogva el volt hallgatva, ²⁸ Most pedig megjelentetett a prófétaí írások által, az örök Isten
 parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván,
 Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen.

1 Corinthians

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. ² Az Isten
 gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott
 szenteknek, mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely
 helyen, a magokén és a miénken: ³ Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az
 Úr Jézus Krisztustól. ⁴ Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama
 kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, ⁵ Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok
 ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, ⁶ A mint megerősítettet ti bennetek a Krisztus
 felől való bizonyágtétel. ⁷ Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván
 a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, ⁸ A ki meg is erősít titeket mindvégig
 feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. ⁹ Hû az Isten, ki elhívott titeket az ő
 Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, ¹⁰ Kérlek azonban titeket atyámfiak, a mi
 Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek
 szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. ¹¹
¹² Mert megtudtam felőletek atyámfiak a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek.
 Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé,
¹³ én meg Krisztusé. Vajjon részekre osztott-é a Krisztus? Vajjon Pál feszített-é meg érettetek,

vagy a Pál nevére kereszteltetek-é meg? ¹⁴ Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, kivéve Krispust és Gájust, ¹⁵ Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteltem. ¹⁶ Megkereszteltem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mást kereszteltem volna. ¹⁷ Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliomot hirdessem; de nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. ¹⁸ Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. ¹⁹ Mert meg van írva: Elvesztem a bölcsenek bölcsességét és az értelmesekek értelmét elvetem. ²⁰ Hol a bölcs? hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcsességét? ²¹ Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. ²² Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcseséget keresnek. ²³ Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; ²⁴ Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét. ²⁵ Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél, és az Isten erőtelensége erősebb az embereknél. ²⁶ Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan [hívtak] bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; ²⁷ Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; ²⁸ És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: ²⁹ Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. ³⁰ Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcseségül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul: ³¹ Hogy, a mint meg van írva: A ki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.

Chapter 2

¹ Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. ² Mert nem végeztem, hogy egyébről

tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről. ³ És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg ti köztetek. ⁴ És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: ⁵

Hogy a ti hitetek ne emberek bölcseségén, hanem Istennek erején nyugodjék. ⁶ Bölcseséget pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcseségét; ⁷

Hanem Istennek titkon való bölcseségét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; ⁸ Melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát: ⁹ Hanem, a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készítet az öt szeretőknek. ¹⁰ Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. ¹¹ Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. ¹² Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk. ¹³ Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcseség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván. ¹⁴ Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg. ¹⁵ A lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. ¹⁶ Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

Chapter 3

¹ Én sem szólhattam néktek, atyámfiái, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. ² Téjnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna meg, sőt még most sem bírjátok meg: ³ Mert még testiek vagytok; mert a mikor írgykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajjon nem testiek vagytok- é és nem ember szerint jártok-é? ⁴ Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? ⁵ Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettetek,

és pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. ⁶ Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést. ⁷ Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. ⁸ A plántáló pedig és az öntöző egyik; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. ⁹ Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántófeldje, Isten épülete vagytok. ¹⁰ Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. ¹¹ Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. ¹² Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; ¹³ Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert [ama] nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. ¹⁴ Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. ¹⁵ Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. ¹⁶ Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? ¹⁷ Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti. ¹⁸ Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek e világon, bolond legyen, hogy bölcscsé lehessen. ¹⁹ Mert e világ bölcsesége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban. ²⁰ És ismét: Ismeri az Úr a bölcsek gondolatait, hogy hiábavalók. ²¹ Azért senki se dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tiétek. ²² Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők, minden a tiétek. ²³ Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.

Chapter 4

¹ Úgy tekintszen minket az ember, mint Krisztus szolgálait és Isten titkainak sáfárait. ² A mi pedig egyébiránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék. ³ Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti tőletek ítéltessem meg, vagy emberi [ítélet]naptól; sőt magam sem ítélem meg magamat. ⁴ Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva;

a ki ugyanis engem megítél, az Úr az.⁵ Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, a ki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől leszen a dicsérete.⁶ Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra ti érettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annakfelette a mi írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen.⁷ Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?⁸ Immár beteltetek, immár meggazdagodtatok, nálunk nélkül uralkodásra jutottatok; vajha csakugyan uralkodásra jutottatok volna, hogy mi is veletek egybe uralkodhatnánk.⁹ Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek.¹⁰ Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcsék a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesegek, mi pedig gyalázatosak.¹¹ Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is,¹² Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tûrjük;¹³ Ha gyaláztatunk, könyörgünk: szinte a világ szemetjévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig.¹⁴ Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenítselek titeket, hanem mint szerelmes gyermekeimet intelek.¹⁵ Mert ha tízezer tanítómesteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangéliom által.¹⁶ Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim.¹⁷ Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki nékem szeretett és hû fiam az Úrban, a ki eszetekbe juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint mindenütt, minden gyülekezetben tanítok.¹⁸ De mintha el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek.¹⁹ Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akarándja; és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét, hanem az erejét.²⁰ Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.²¹ Mit akartok? Vesszővel menjek-é hozzátok, avagy szeretettel és szelídségnek lelkével?

Chapter 5

¹ Általában hallatszik köztetek paráznaság, még olyan paráznaság is, a milyen a pogányok között sem említették, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. ² És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, a ki ezt a dolgot cselekedte. ³ Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, a ki ekként ezt cselekedte, ⁴ Ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával ⁵ Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján. ⁶ Nem jó a ti dicsekedésetek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja. ⁷ Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. ⁸ Azért ne régi kovászszal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. ⁹ Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. ¹⁰ De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. ¹¹ Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi léte parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. ¹² Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti nem a belülvők fölött tesztek-é ítéletet? ¹³ A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.

Chapter 6

¹ Merészel valaki ti közületek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvénykezni, és nem a szentek előtt? ² Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítéletek meg a világot, méltatlanok vagytok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? ³ Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? ⁴ Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvénykezésetek, a kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le. ⁵ Megszégyenítéstekre mondom: Hát nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, a ki ítéletet tehetne az ő atyjafiai között? ⁶ Hanem atyafi atyafival törvénykezik, még pedig hitetlenek előtt? ⁷ Egyáltalán

már az is gyarlóság ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem tûritek inkább a kárt? ⁸ Sõt ti okoztok bántalmazást és kárt, még pedig atyátokfiainak. ⁹ Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjete; se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörök, se pulyák, se férfiszeplosítók, ¹⁰ Se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát. ¹¹ Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által. ¹² Minden szabad nékem, ¹³ de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. Az eledelek a hasnak és a has az eledeleknek [rendeltetett.] Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat ¹⁴ eltörli. A test azonban nem a paráznaságnak [rendeltetett,] hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. ¹⁵ Az Isten pedig az Urat is feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által. Nem tudjátok-é, hogy a ti testeitek a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá ¹⁶ tegyem? Távol legyen. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? ¹⁷ Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. ¹⁸ Kerüljétek a paráznaságot. Minden bûn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. ¹⁹ Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek ²⁰ lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsõítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.

Chapter 7

¹ A mik felõl pedig írtatok nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni. ² De a paráznaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. ³ A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. ⁴ A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. ⁵ Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlõ akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a bõjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. ⁶ Ezt pedig kedvezésképen mondom, nem parancsolat

⁷ szerint. Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon
kegyelmi ajándéka vagyon Istentől, egynek így, másnak pedig úgy. ⁸ Mondom pedig a nem
házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nékik, ha úgy maradhatnak, mint én is. ⁹ De ha
¹⁰ magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni.
Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjé-
¹¹ el ne válják. Hogyha pedig elválik is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével;
és a férj se bocsássa el a feleségét. ¹² Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely
atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. ¹³ És a mely asszonynak
¹⁴ hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert meg van szentelve a hitetlen
férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti
¹⁵ gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek. Ha pedig a hitetlen elválik, ám válják
el; nem vettetett szolgaság alá a keresztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre
¹⁶ hívott minket az Isten. Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit
tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet? ¹⁷ Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a
¹⁸ mint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon. És minden gyülekezetben ekképen rendelkezem.
Körülméletlen hivatott el valaki? ne fedezze el azt; körülméletlenül hivatott el valaki? me-
¹⁹ metélkedjék körül. A körülmétkedés semmi, a körülméletlenség is semmi; hanem Isten
²⁰ parancsolatainak megtartása. Kiki a mely hivatásban hivatott el, abban maradjon. ²¹ Szolgai
²² állapotban hivatattál el? Ne gondolj vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj [azzal.] Mert az
Úrban elhívott szolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a ki szabadságban hivatott el, Krisztusnak
²³ szolgája. Áron vétettetek meg, ne legyetek embereknek szolgálói. ²⁴ Kiki a miben elhívott,
²⁵ atyámfiái, abban maradjon meg az Isten előtt. A hajadonok felől nincs ugyan parancsolatom
az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a ki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelreméltó legyek.
²⁶ Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenvaló szükség miatt, hogy tudniillik jó az embernek úgy
²⁷ maradni. Feleséghez köttettél? Ne keress elválást. Megszabadultál feleségedtől? Ne keress
²⁸ feleséget. De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a hajadon, nem vétkezik
²⁹; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék néktek. Ezt pedig azért
mondom, atyámfiái, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségök, úgy

³⁰ legyenek, mintha nem volna. ³⁰ És a kik sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha nem vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijök sem volna. ³¹ És a kik élnek e világgal, mintha nem élnének: mert elmúlik e világnak ábrázatja. ³² Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. ³³ A ki házasság nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódon kedveskedhessék az Úrnak; ³⁴ A ki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a feleségének. Különbözik egymástól az asszony és a hajadon. A ki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a férjének. ³⁵ Ezt pedig a ti hasznatokra mondom; nem hogy tört vessek néktek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háboríthatatlanul. ³⁶ De ha valaki szégyennek tartja az ő hajadon leányára, ha virágzó idejét múlja, és úgy kell történnie, a mit akar, azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez. ³⁷ A ki pedig szilárdan áll a szívében és a szükség nem kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata fölött, és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól cselekszi. ³⁸ Azért, a ki férjhez adja, az is jól cselekszi, de a ki nem adja férjhez, még jobban cselekszi. ³⁹ Az asszonyt törvény köti, míg férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, a kihez akar, csak hogy az Úrban. ⁴⁰ De boldogabb, ha úgy marad, az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van.

Chapter 8

¹ A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. ² Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. ³ Hanem ha valaki az Istent szereti, az ismertetik ő tőle. ⁴ Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. ⁵ Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, a minthogy van sok isten és sok úr; ⁶ Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, a kitől [van] a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, a ki által [van] a mindenség, mi is ő általa. ⁷ De nem mindenki van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány felől való lelkiismeretök szerint mind mai napig mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkiismeretök, mivelhogy

erőtelen, megfertőztetik.⁸ Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek.⁹ De meglássátok, hogy ez a ti szabadságtok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőtelenekeknek.¹⁰ Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkiismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indíttatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot?¹¹ És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt.¹² Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek.¹³ Annakokáért, ha eledel botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne botránkoztassam.

Chapter 9

¹ Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagytok-é ti az Úrban?² Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok.³ Ez az én védelmem azok ellenében, a kik vádolnak engem.⁴ Nincsen-é arra jogunk, hogy együnk és igyunk?⁵ Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai és Kéfás?⁶ Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk?⁷ Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből?⁸ Vajjon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is?⁹ Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istennek gondja?¹⁰ Avagy nem érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt.¹¹ Ha mi néktek a lelkieket vetettük, nagy dolog- é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk?¹² Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem mindent eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangélioma elé.¹³ Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a

kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket?¹⁴ Ekképen rendelte az Úr is,
 hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek.¹⁵ De én ezek közül egygyel
 sem éltem. Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem is így történjék, mert jobb nékem
 meghalnom, hogysen valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet.¹⁶ Mert ha az evangéliomot
 hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az
 evangéliomot nem hirdetem.¹⁷ Mert ha akaratom szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha pedig
 akaratom nélkül, sáfársággal bízattam meg.¹⁸ Micsoda tehát az én jutalmam? Hogy
 prédikálásommal ingyenvalóvá tegyem a Krisztus evangéliomát, hogy ne használjam ki [ama]
 szabadságomat az evangéliom hirdetésénél.¹⁹ Mert én, noha mindenkivel szemben szabad
 vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem.²⁰ És a zsidóknak
 zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a
 törvény alatt valókat megnyerjem;²¹ A törvény nélkül valóknak törvénynélkülivé, noha nem
 vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat
 nyerjek meg.²² Az erőtleneknek erőtelenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek
 mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket.²³ Ezt pedig az evangéliomért
 mívelem, hogy részestárs legyek abban.²⁴ Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán futnak,
 mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek.²⁵ Mindaz
 pedig a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatûrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút
 nyerjenek, mi pedig romolhatatlant.²⁶ Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom,
 mint a ki nem levegőt vagdos;²⁷ Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg
 másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

Chapter 10

¹ Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiaim, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt
 voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által;² És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a
 felhőben és a tengerben;³ És mindnyájan egy lelki eledelt ettek;⁴ És mindnyájan egy lelki italt
 ittak, mert ittak a lelki kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.⁵ De

azoknak többségét nem kedvelé az Isten, mert elhullának a pusztában.⁶ Ezek pedig példáink lőnek,
 hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, a miképen azok kívántak.⁷ Se bálványimádók ne legyetek,
 mint azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani.
⁸ Se pedig ne paráználkodjunk mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elestek egy napon
 huszonháromezeren.⁹ Se a Krisztust ne kísértjük, a mint közülök kísértették némelyek, és
 elveszének a kígyók miatt.¹⁰ Se pedig ne zúgolódjatok, miképen ő közülök zúgolódának némelyek,
 és elveszének a pusztító által.¹¹ Mindezek pedig példaképen estek rajtok; megírtak pedig a mi
 tanulságunkra, a kikhez az időknek vége elérkezett.¹² Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa,
 hogy el ne essék.¹³ Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hû az Isten, a ki
 nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a
 kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.¹⁴ Azért szerelmeseim, kerüljétek a
 bálványimádást.¹⁵ Mint okosokhoz szólok, ítéljétek meg ti, a mit mondom.¹⁶ A hálaadásnak
 pohara, a melyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, a melyet
 megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é?¹⁷ Mert egy a kenyér, egy test vagyunk
 sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.¹⁸ Tekintsétek meg a test szerint való
 Izráelt! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-é közösségben az oltárral?¹⁹ Mit mondom
 tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami?²⁰ Sőt, hogy a mit a pogányok
 áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek
 közösségben.²¹ Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek az Úr asztalának
 és az ördögök asztalának részesei.²² Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy erősebbek vagyunk-é
 nálánál?²³ Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de nem minden
 épít.²⁴ Senki ne keresse, a mi az övé, hanem kiki azt, a mi a másé.²⁵ Mindent, a mit a
 mézárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt.²⁶ Mert az
 Úré a föld és annak teljessége.²⁷ Ha pedig valaki meghív titeket a hitetlenek közül és el akartok
 menni, mindent, a mit elétek hoznak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt.
²⁸ De ha valaki ezt mondja néktek: Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg a miatt, a ki
 megjelentette, és a lelkiismeretért; mert az Úré a föld és annak teljessége.²⁹ De nem a tulajdon

lelkiismeretet értem, hanem a másikat. Mert miért kárhoztassa az én szabadságomat a más lelkiismerete? ³⁰ Ha pedig én hálaadással veszek részt, miért káromoltatom azért, a miért én hálákat adok? ³¹ Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete. ³² Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. ³³ Miképen én is mindenkinek mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.

Chapter 11

¹ Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. ² Dicsérlek pedig titeket atyámfiain, hogy én rólam mindenben megemlékeztek, és a miképen meghagytam néktek, rendeléseimet megtartjátok. ³ Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten. ⁴ Minden férfiú, a ki befedett fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét. ⁵ Minden asszony pedig, a ki befedetlen fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét, mert egy és ugyanaz, mintha megnyiretett volna. ⁶ Mert ha az asszony nem fedi be fejét, nyiretkezzék is meg, hogy ha pedig éktelen dolog asszonynak megnyiretkezni, vagy megberetváltatni, fedezze be az ő fejét. ⁷ Mert a férfiúnak nem kell befednie az ő fejét, mivel ő az Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú dicsősége. ⁸ Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból. ⁹ Mert nem is a férfiú teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért. ¹⁰ Ezért kell az asszonynak hatalmi [jelt] viselni a fején az angyalok miatt. ¹¹ Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban. ¹² Mert a miképen az asszony a férfiúból van, azonképen a férfiú is az asszony által, az egész pedig az Istentől. ¹³ Magatokban ítéljétek meg: illendő dolog-é asszonynak fedetlen fővel imádni az Istent? ¹⁴ Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titeket, hogy ha a férfiú nagy haja visel, csúfsága az néki? ¹⁵ Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki. ¹⁶ Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek. ¹⁷ Ezt pedig tudtotokra adván, nem dicsérlek, hogy nem

¹⁸ haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. Mert először is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben,
¹⁹ hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben hiszem is. Mert szükség, hogy
²⁰ szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek ti köztetek. Mikor
²¹ tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való élés: Mert kiki az ő saját vacsoráját
²² veszi elő az evésnél; és némely éhezik, némely pedig dőzsöl. Hát nincsenek-é házaitek az evésre
 és ivásra? Avagy az Isten gyülekezetét vetitek-é meg, és azokat szégyenítitek-é meg, a kiknek
²³ nincsen? Mit mondjak néktek? Dícsérjelek-é titeket ebben? Nem dícsérlek. Mert én az Úrtól
 vettem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték,
²⁴ vette a kenyeret, És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én
²⁵ testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlatosképen
 a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új testamentom az én
²⁶ vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert
 valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.
²⁷ Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére
²⁸ ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból
²⁹ a pohárból, Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem
³⁰ becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan.
³¹ Mert ha mi ítélnők magunkat, nem ítéltetnénk el. De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy
³² a világgal együtt el ne kárhoztassunk. Azért atyámfiai, mikor egybegyűltök az evésre, egymást
³³ megvárjátok. Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűljetek egybe. A többire
³⁴ nézve, majd ha hozzátok megyek, rendelkezem.

Chapter 12

¹ A lelki [ajándékokra] nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek. ²
 Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, a mint vitettetek, a néma bálványokhoz. ³ Azért
 tudtotokra adom néktek, hogy senki, a ki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak;
⁴ és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. A kegyelmi ajándékokban

pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.⁵ A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.⁶ És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, a ki cselekszi mindezt mindenkiben.⁷ Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése.⁸ Némelyiknek ugyanis bölcseségnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint;⁹ Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által;¹⁰ Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása;¹¹ De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, a mint akarja.¹² Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is.¹³ Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.¹⁴ Mert a test sem egy tag, hanem sok.¹⁵ Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért?¹⁶ És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért?¹⁷ Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás?¹⁸ Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, a mint akarta.¹⁹ Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test?²⁰ Így azonban sok tag [van] ugyan, de egy test.²¹ Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem.²² Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek:²³ És a melyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek;²⁴ A melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván,²⁵ Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok.²⁶ És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.²⁷ Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.²⁸ És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit.²⁹

Avagy mindnyájan apostolok-é? Vagy mindnyájan próféták-é? Avagy mindnyájan tanítók-é? Vagy mindnyájan csodatévő erők-é? ³⁰ Avagy mindnyájoknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-é? ³¹ Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképen való útát mutatok néktek.

Chapter 13

¹ Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. ² És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. ³ És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznomból. ⁴ A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. ⁵ Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, ⁶ Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; ⁷ Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. ⁸ A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik. ⁹ Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: ¹⁰ De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik. ¹¹ Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. ¹² Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem. ¹³ Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

Chapter 14

¹ Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki [ajándékokat,] leginkább pedig, hogy prófétáljatok. ² Mert a ki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem

lélekben beszél titkos dolgokat. ³ A ki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és
 vigasztalásra. ⁴ A ki nyelveken szól, magát építi; de a ki prófétál, a gyülekezetet építi. ⁵ Szeretném
 ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert nagyobb a próféta,
 mint nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. ⁶ Ha már most,
 atyámfiái, hozzátok megyek, és nyelveken szólok, mit használok néktek, ha vagy kijelentésben,
 vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok? ⁷ Hiszen ha az élettelen
 hangszerek, akár fuvola, akár czitera, nem adnak megkülönböztethető hangokat, mimódon ismerjük
 meg, a mit fuvoláznak vagy cziteráznak? ⁸ Mert ha a trombita bizonytalan zengést téssen, kicsoda
 készül a harcra? ⁹ Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon értik meg, a mit
 szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni. ¹⁰ Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világon, és
 azok közül egy sem érthetetlen. ¹¹ Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen
 leszek, és a beszélő is idegen előttem. ¹² Azonképen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok,
 a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. ¹³ Azért a ki nyelveken szól, imádkozzék,
 hogy megmagyarázza. ¹⁴ Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem
 gyümölcstelen. ¹⁵ Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek
 a lélekkel, de énekelek az értelemmel is. ¹⁶ Mert ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan
 miképen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? ¹⁷ Mert jóllehet,
 te szépen mondasz áldást, de más nem épül abból. ¹⁸ Hálát adok az én Istenemnek, hogy
 mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni; ¹⁹ De a gyülekezetben inkább akarok öt szót
 szólani értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken. ²⁰ Atyámfiái,
 ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig
 érettek legyetek. ²¹ A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajkakkal szólok e
 népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. ²² A nyelvek tehát jelül vannak, nem a
 hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. ²³
 Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek
 vagy hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy őrjöngtök? ²⁴ De ha mindnyájan prófétálnak és bemegegy
 egy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítéltetik, ²⁵ És ilyen

módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arczra borulva imádja az Istent, hirdetvén,
 hogy bizonynyal az Isten lakik ti bennetek. ²⁶ Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök,
 mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.
²⁷ Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy
 magyarázza meg: ²⁸ Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának
 szójjon és az Istennek. ²⁹ A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék
 meg. ³⁰ De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. ³¹ Mert egyenként mindnyájan
 prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vígasztalást vegyen; ³² És a prófétalelkek
 engednek a prófétáknak; ³³ Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek [Istene;]
 miként a szentek minden gyülekezetében. ³⁴ A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben,
 mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a mint a törvény
 is mondja. ³⁵ Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert
 éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben. ³⁶ Avagy ti töletek származott-é az Isten beszéde,
 avagy csak hozzátok jutott el? ³⁷ Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese,
 vegye eszébe, hogy a miket néktek írok, az Úr rendeletei azok. ³⁸ A ki pedig tudatlan, legyen
 tudatlan. ³⁹ Azért atyámfiai törekedjete prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. ⁴⁰
 Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

Chapter 15

¹ Esetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet
 be is vettetek, melyben állotok is, ² A mely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémû beszéddel
 hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívők. ³ Mert azt adtam elötökbe főképen, a mit én
 is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; ⁴ És hogy eltemettetett;
 és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; ⁵ És hogy megjelent Kéfásnak; azután a
 tizenkettőnek; ⁶ Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben
 mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; ⁷ Azután megjelent Jakabnak; azután mind az

8 apostoloknak; Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idétlennek, nékem is megjelent. 9
 Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem,
 mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. 10 De Isten kegyelme által vagyok, a mi vagyok;
 és az ő hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan
 de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. 11 Akár én azért, akár azok, így prédikálunk,
 és így lettetek ti hívőkké. 12 Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott,
 mimódon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? 13 Mert ha nincsen
 halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. 14 Ha pedig Krisztus fel nem támadott,
 akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. 15 Sőt az Isten hamis
 bizonyágtevőinek is találatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta
 a Krisztust; a kit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. 16 Mert ha a
 halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. 17 Ha pedig a Krisztus fel nem támadott,
 hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. 18 A kik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek
 tehát. 19 Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak
 vagyunk. 20 Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.
 21 Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. 22
 Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan
 megeleveníttetnek. 23 Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik
 a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. 24 Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának;
 a mikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. 25 Mert addig kell néki uralkodnia,
 míg nem ellenségeit mind lábai alá veti. 26 Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. 27 Mert
 mindent az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vetve, nyilvánvaló,
 hogy azon kívül, a ki neki mindent alávetett. 28 Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga
 a Fiú is alávetetik annak, a ki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben.
 29 Különben mit cselekesznek azok, a kik a halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel
 nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért? 30 Mi is miért veszélyeztetjük
 magunkat minden pillanatban? 31 Naponként halál révén állok. A veletek való dicsekedésre

[mondom,] mely van nékem a Krisztus Jézusban a mi Urunkban. ³² Ha csak emberi módon viaskodtam Efézusban a fenevadakkal, mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak?

Együnk és igyunk, holnap úgyméghalunk! ³³ Ne tévelyegjete. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. ³⁴ Serkenjete fel igazán és ne vétkezzete; mert némelyek nem ismerik Istent; megszegyenítésteke mondok. ³⁵ De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? és minémű testtel jönnek ki? ³⁶ Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadánd. ³⁷ És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy más egyébét. ³⁸ Az Isten pedig testet ád annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. ³⁹ Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. ⁴⁰ És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. ⁴¹ Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. ⁴² Épenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; ⁴³ Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. ⁴⁴ Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. ⁴⁵ Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. ⁴⁶ De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. ⁴⁷ Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. ⁴⁸ A milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. ⁴⁹ És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is. ⁵⁰ Azt pedig állítom atyámfiái, hogy test és vér nem örökölhete Isten országát, sem a romlandóság nem öröklé a romolhatatlanságot. ⁵¹ Ímé titkot mondok néktek. ⁵² Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. ⁵³ Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára. ⁵⁴ Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. ⁵⁵ Halál! hol a te fullánkod?

Pokol! hol a te diadalmad? ⁵⁶ A halál fullánkja pedig a bûn; a bûn ereje pedig a törvény. ⁵⁷ De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. ⁵⁸ Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Chapter 16

¹ Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképen cselekedjete. ² A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek. ³ Mikor pedig megérkezem, a kiket javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvigyék Jeruzsálembe a ti ajándékokotokat. ⁴ Ha pedig méltó lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek. ⁵ Elmegyek pedig ti hozzátok, mikor Macedónián általmenéndek: mert Macedónián általmegyek, ⁶ Nálátok azonban talán megmaradok, vagy ott is telelek, hogy ti kísérjete el, a hová menéndek. ⁷ Mert nem akarlak titeket épen csak átmenet közben látni, de reménylem, hogy valami ideig nálátok maradok, ha az Úr engedi. ⁸ Efézusban pedig pünkösdig maradok. ⁹ Mert nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos, az ellenség is sok. ¹⁰ Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglássátok, hogy bátorságos maradása legyen nálátok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én is. ¹¹ Senki azért őt meg ne vesse: hanem bocsássátok el őt békességgel, hogy hozzám jöhessen; mert várom őt az atyafiakkal együtt. ¹² A mi pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mihelyt jó alkalmatossága leszen. ¹³ Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! ¹⁴ Minden dolgotok szeretetben menjen végbe! ¹⁵ Intelek pedig titeket, atyámfiai, [hiszen] tudjátok, hogy Stefanásnak háznépe Akhája zsengeje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat. ¹⁶ Hogy ti is engedelmeskedjete az ilyeneknek, és mindenkinek, a ki velök szolgál és fárad. ¹⁷ Örvendezek pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaikus eljövetelének; mert a bennetek való fogatkozást ezek betöltötték. ¹⁸ Mert megnyugtatták az én lelkemet és a tiéteket is. Megbecsüljéte azért az ilyeneket. ¹⁹ Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és

Prisczilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe.²⁰ Köszöntenek titeket az atyafiak mindnyájan.
 Köszöntsétek egymást szent csókkal.²¹ A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval.²² Ha valaki
 nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha.²³ Az Úr Jézus Krisztusnak
 kegyelme veletek!²⁴ Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.

2 Corinthians

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timótheus az atyafi, az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, mindama szentekkel egybe, a kik egész Akhájában
 vannak:² Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.³
 Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden
 vigasztalásnak Istene;⁴ A ki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is
 megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba [esteket] azzal a vigasztalással, a mellyel Isten
 vigasztal minket.⁵ Mert a mint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges
 a mi vigasztalásunk is Krisztus által.⁶ De akár nyomorgattatunk, a ti vigasztalástokért és
 üdvösségetekért [van az], mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, a melyeket mi is
 szenvedünk; akár megvigasztaltatunk a ti vigasztalástokért és üdvösségetekért [van az.] És a mi
 reménységünk erős felöletek.⁷ Tudván, hogy a miképen társaink vagytok a szenvedésben,
 azonképen a vigasztalásban is.⁸ Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiai a mi nyomorúságunk
 felől, a mely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterheltettünk, úgy hogy
 életünk felől is kétségben valánk:⁹ Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk
 mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat:¹⁰ A ki ilyen nagy halálból
 megszabadított és szabadít minket: a kiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani;
¹¹ Velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben, hogy a sokak által nekünk
 adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg mi érettünk.¹² Mert a mi dicsekedésünk ez,
 lelkiismeretünk bizonyága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcseséggel, hanem
 Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig ti köztetek.¹³ Mert nem egyebet

írunk néktek, hanem a mit olvastok, vagy el is ismertek, sőt reménylem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig; ¹⁴ A minthogy némi részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekvéstek vagyunk, a miképen ti is nekünk az Úr Jézus napján. ¹⁵ És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben nyerjeteek kegyelmet; ¹⁶ És köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok térni vissza, és tőletek elkísértetni Júdeába. ¹⁷ Hát ezt akarva, vajjon könnyelműen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? ¹⁸ De hû az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. ¹⁹ Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem [az] igen lett ő benne. ²⁰ Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne [lett] igenné [és] ő benne [lett] Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk. ²¹ A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; ²² A ki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe. ²³ Én pedig az Istent hívom bizonyságul az én lelkemre, hogy titeket kímélve nem mentem el eddig Korinthusba. ²⁴ Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert hitben állotok.

Chapter 2

¹ Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek közétek ismét szomorúsággal. ² Mert ha én megszomorítlak titeket, ugyan ki az, a ki megvidámít engem, hanemha a kit én megszomorítottok? ³ És azért írtam néktek éppen azt, hogy mikor oda megyek, meg ne szomoríttassam azok miatt, a kiknek örülnöm kellene; meg lévén győződve mindenitek felől, hogy az én örömöm mindnyájatoké. ⁴ Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam néktek sok könnyhullatással, nem hogy megszomoríttassatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, a mellyel kiváltképen irántatok viseltetem. ⁵ Ha pedig valaki megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy [azt] ne terheljem, titeket mindnyájatokat. ⁶ Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen megbüntetése: ⁷ Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg néki és vigasztaljátok, hogy valamiképen a felettébb való bánat meg ne eméssze az ilyen. ⁸ Azért kérlek titeket, hogy tanusítsatok iránta szeretetet. ⁹ Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felőletek, ha

mindenben engedelmesek vagytok-é? ¹⁰ A kinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinek megbocsátottam, ti érettetek [cselekedtem] Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: ¹¹ Mert jól ismerjük az ő szándékait. ¹² Mikor pedig Troásba mentem a Krisztus evangélioma ügyében és kapu nyitattott nékem az Úrban, nem volt lelkemnek nyugodalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én atyámfiát; ¹³ Hanem elbúcsúzván tőlük, elmentem Macedóniába. ¹⁴ Hála pedig az Istennek, a ki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. ¹⁵ Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között; ¹⁶ Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmas? ¹⁷ Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, a kik meghamisítják az Isten ígését; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

Chapter 3

¹ Elkezdjük-é ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló levelekre hozzátok, avagy töletek? ² A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember; ³ A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kötáblákra, hanem a szívnek hústábláira. ⁴ Ilyen bizodalunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. ⁵ Nem mintha magunktól volnánk alkalmasok valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmas voltunk az Istentől van: ⁶ A ki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói []legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. ⁷ Ha pedig a halálnak betűvel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhetek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt: ⁸ Hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? ⁹ Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? ¹⁰ Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. ¹¹ Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad. ¹² Azért ilyen reménységben nagy nyíltsággal szólunk; ¹³ És nem, miként Mózes, [a ki] leplet

borított az orcájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét.¹⁴ De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el;¹⁵ Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózes, lepel borul az ő szívökre.¹⁶ Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel.¹⁷ Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.¹⁸ Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arczzal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

Chapter 4

¹ Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el;² Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravasságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.³ Ha mégis leplezett a mi evangyéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek:⁴ A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangyéliomának világosságát, a ki az Isten képe.⁵ Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért.⁶ Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arczán való világoltatása végett.⁷ Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.⁸ Mindenütt nyomorgattunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe;⁹ Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk;¹⁰ Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.¹¹ Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben.¹² Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek.¹³ Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk;¹⁴ Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.¹⁵ Mert minden ti érettetek [van,] hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye az Isten dicsőségére.¹⁶ Azért nem

csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. ¹⁷
 Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; ¹⁸
 Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a
 láthatatlanok pedig örökkévalók.

Chapter 5

¹ Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel
 csinált, örökké való házunk a mennyben. ² Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a
 mi mennyei hajlékunkat; ³ Ha ugyan felöltözött is mezíteleneknek nem találhatunk! ⁴ Mert a
 kik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterhelhetvén; mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni,
 hanem felöltöztetni, hogy a mi halandó, elnyelje azt az élet. ⁵ A ki pedig minket erre elkészített,
 az Isten [az,] a ki a Lélek zálogát is adta minékünk. ⁶ Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és
 tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. ⁷ (Mert hitben járunk, nem látásban); ⁸
 Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. ⁹
 Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, néki kedvesek legyünk. ¹⁰ Mert
 nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék
 a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. ¹¹ Ismervén tehát az Úrnak félelmét,
 embereket térítünk, Isten előtt pedig nyilván vagyunk; reményilem azonban, hogy a ti lelkiismeretek
 előtt is nyilván vagyunk. ¹² Mert nem ajánljuk ismét magunkat néktek, hanem alkalmat adunk ti
 néktek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek a színből és nem szívből
 dicsekedőknek. ¹³ Ha azért bolondok vagyunk, Istenért; ha eszesek vagyunk, érettetek van [az.]
¹⁴ Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, ¹⁵ Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt
 mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután
 ne magoknak éljenek, hanem annak, a ki érettök meghalt és feltámasztatott. ¹⁶ Azért mi ezentúl
 senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük.
¹⁷ Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés [az]; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden. ¹⁸
 Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk
 adta a békéltetés szolgálatát; ¹⁹ Minthogy az Isten volt az, a ki Krisztusban megbékéltette magával

a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.²⁰ Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.²¹ Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

Chapter 6

¹ Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét.² Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.³ Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék.⁴ Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tûrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban.⁵ Vereségben, tömlöczben, háborúságban, küzködésben, virrasztásban, böjtölésben.⁶ Tisztaságban, tudományban, hosszútûrésben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben,⁷ Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel;⁸ Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak;⁹ Mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és ím élők; mint ostorozottak, és meg nem ölttek;¹⁰ Mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindennel bírók.¹¹ A mi szánk megnyílt ti néktek, korinthusiak, a mi szívünk kitárult.¹² Nem mi bennünk vagytok szorosságban, hanem szorosságban vagytok a ti szívetekben.¹³ Viszonzásul (mint gyermekeimnek szólok) tárjátok ki ti is szíveteket.¹⁴ Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?¹⁵ És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez?¹⁶ Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek.¹⁷ Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket,¹⁸ És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.

Chapter 7

¹ Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket. ² Fogadjatok be minket; senkit meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk. ³ Nem vádképen mondom; hisz előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt haljunk, együtt éljünk. ⁴ Nagy az én bizodalمام hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok vígasztalódással, felettébb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett. ⁵ Mert mikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a mi testünknek, sőt mindenképen nyomorogtunk; kívül harcz, belől félelem. ⁶ De az Isten, a megalázottak vígasztalója, minket is megvígasztalt Titus megjöttével. ⁷ Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vígasztalással is, a melylyel ti vígasztaltátok meg, hírül hozván nekünk a ti kívánkozástokat, a ti kesergésteket, a ti hozzám való ragaszkodástokat; úgyhogy én mégjobban örvendeztem. ⁸ Hát ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszorított titeket. ⁹ Most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok. ¹⁰ Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. ¹¹ Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszorodástok milyen nagy buzgóságot keltett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánkozást, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban. ¹² Ha tehát írtam is néktek, nem a sértő miatt, sem a sértett miatt; hanem hogy nyilvánvaló legyen nálatok a mi irántatok való buzgóságunk Isten előtt. ¹³ Annakokáért megvígasztalódtunk a ti vígasztalástokon; de sokkal inkább örültünk a Titus örömén, hogy az ő lelkét ti mindnyájan megnyugtattátok: ¹⁴ Mert ha dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam szégyenben; de a mint ti néktek mindent igazán szólottam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekvésünk is igazsággá lett. ¹⁵ És ő még jobb szívvel van irántatok, visszaemlékezvén mindnyájatoknak engedelmességére, hogy félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt. ¹⁶ Örülök, hogy mindenképen bízhatom bennetek.

Chapter 8

¹ Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezeteivel közlött. ² Hogy a nyomorúság sok próbái közt [is] bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívûségük gazdagságává növekedett. ³ Mert, bizonyság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, ⁴ Sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket. ⁵ És nem a miképen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk [is] az Isten akaratjából. ⁶ Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a miképen elkezdette, azonképen végezze is be nálatok ezt a jótéteményt is. ⁷ Azért, miképen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetek. ⁸ Nem parancsképen mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valódiságát is kipróbáljam. ⁹ Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. ¹⁰ Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az néktek, a kik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta. ¹¹ Most hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy a miképen az akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz képest [legyen,] a mitek van. ¹² Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, a mije kinek-kinek van, [és] nem a szerint, a mije nincs. ¹³ Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságtok [legyen,] hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségtok [pótolja] amazoknak fogyatkozását; ¹⁴ Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozásokat, hogy [így] egyenlőség legyen; ¹⁵ A mint megvan írva: a ki sokat [szedett,] nem volt többje; és a ki keveset, nem volt kevesebbje. ¹⁶ Hála pedig az Istennek, ki ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek a Titus szívébe. ¹⁷ Mivelhogy intésünket ugyan elfogadta, de nagy buzgóságában önként ment hozzátok. ¹⁸ Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyafit is, a ki az összes gyülekezetekben dícséretes az evangéliomért; ¹⁹ Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek útítársunknak is megválaszták ebben a jó ügyben, a melyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségekre; Óvakodván, hogy senki se ócsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; ²¹ Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. ²² Sőt

elküldöttük velök a mi atyánkfiát is, a kinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbáltuk, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok való nagy bizodalmánál fogva. ²³ Akár Titusról [van szó,] ő az én társam és ti köztetek segítségem; akár a mi atyánkfiái felől, ők a gyülekezetek követői, Krisztus dicsősége: ²⁴ Adjátok azért szereteteteknek és felöletek való dicsekvésünknek, bizonyosságát irántuk a gyülekezetek előtt is.

Chapter 9

¹ A szentek iránt való szolgálatról felesleges is néktek írnom. ² Hiszen ismerem a ti készségteket a melylyel dicsekszem felöletek a macedónoknak, hogy Akhája kész a mult esztendő óta; és a ti buzgóságtok, sokakat magával ragadt. ³ Mindamellettk elküldöttem az atyafiakat, hogy a mi felöletek való dicsekedésünk ebben a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám, készen legyetek. ⁴ Hogy aztán, ha a macedónok velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találják, valamiképen szégyent ne valljunk mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban. ⁵ Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok, és készítsék el előre a ti előre megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem mint ragadomány. ⁶ Azt [mondom] pedig: A ki szûken vet, szûken is arat; és a ki bőven vet, bőven is arat. ⁷ Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. ⁸ Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszsza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek, ⁹ A mint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad. ¹⁰ A ki pedig magot ád a magvetőnek és kenyeret eleségül, ád és megsokasítja a ti vetésteket és megnöveli a ti igazságtoknak gyümölcsét, ¹¹ Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűsége, a mely általunk hálaadást szerez az Istennek. ¹² Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt; ¹³ A mennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istent a ti Krisztus evangéliomát valló engedelmisségetekért, és a ti hozzájuk és mindenekhez való adakozó jószívűségeért. ¹⁴ Mikor érettetek könyörögve ők is vágyakoznak utánatok az Istennek rajtatok való bőséges kegyelme miatt. ¹⁵ Az Istennek pedig [legyen] hála az ő kimondhatatlan ajándékaért.

Chapter 10

¹ Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus szelídségére és engedelmességére, a ki szentől
szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok; ² Kérlek pedig, hogy
a mikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem ama bizodalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom
bátor lehetek némelyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élnénk.
³ Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. ⁴ Mert a mi vitézkedésünk fegyverei
nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; ⁵ Lerontván okoskodásokat és
minden magasztatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot,
hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak; ⁶ És készen állván megbüntetni minden engedetlenséget,
mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességetek. ⁷ A szem előtt valókra néztek? Ha valaki azt hiszi
magáról, hogy ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában, hogy a mint ő maga a
Krisztusé, azonképen mi is a Krisztuséi [vagyunk.] ⁸ Mert ha még egy kissé felettebb dicsekedem
is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építésekre és nem megrontásokra adott, én nem vallok
szégyent; ⁹ Hogy ne láttassam, mintha csak ijesztgetnék a leveleim által. ¹⁰ Mert, úgy mondják,
a levelei ugyan súlyosak és kemények; de a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde silány. ¹¹ Gondolja
meg azt, a ki ilyen, hogy a milyenek vagyunk távol, a levelek által való beszédben, éppen olyanok
[leszünk,] ha megjelenünk, cselekedetben is. ¹² Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani,
vagy hasonlítani, a kik magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérvén és magukhoz
hasonlítván magukat, nem okosan cselekesznek. ¹³ De mi nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem
ama mérőszinór mértéke szerint, a melyet Isten adott nekünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk.
¹⁴ Mert nem feszítjük túl magunkat, mintha nem értünk volna el hozzátok; hiszen hozzátok is
eljutottunk a Krisztus evangéliomával. ¹⁵ A kik nem dicsekeszünk mértéktelenül mások
munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnötteivel nagyokká leszünk köztetek a mi mérőszinórunk
szerint bőségesen. ¹⁶ Hogy rajtatok túl is hirdessük az evangéliomot, nem dicsekedvén más
mértéke szerint a készszel. ¹⁷ A ki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. ¹⁸ Mert nem az a
kipróbált, a ki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

Chapter 11

¹ Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvedjete el engem is. ² Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szûzet állítsalak a Krisztus elé. ³ Félek azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak [és eltávolodnak] a Krisztus iránt való egyenességtől. ⁴ Mert hogyha az, a ki jő, más Jézust prédikál, a kit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, a mit nem vettetek, vagy más evangéliomot, a mit be nem fogadtatok, szépen eltûrnétek. ⁵ Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. ⁶ Ha pedig avatatlan [vagyok] is a beszédben, de nem az ismeretben; sőt mindenben, mindenképen nyilvánvalókká lettünk előttetek. ⁷ Avagy vétkeztem-é, mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdettem néktek az Isten evangéliomát? ⁸ Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szûkölködtem, nem voltam terhére senkinek. ⁹ Mert az én szükségemet kipótolták a Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. ¹⁰ Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekvéstől nem esem el Akhája vidékén. ¹¹ Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Tudja az Isten. ¹² De a mit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elöl; hogy a mivel dicsekesznek, olyanoknak találtassanak [abban], mint mi is. ¹³ Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. ¹⁴ Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. ¹⁵ Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magokat az igazság szolgálóivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint léssen. ¹⁶ Ismét mondom: ne tartson engem senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint esztelent is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem. ¹⁷ A mit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenül a dicsekvésnek ezzel a merészségével, ¹⁸ Mivelhogy sokan dicsekesznek test szerint, dicsekeszem én is. ¹⁹ Hisz okosak lévén, örömet eltûritek az eszteleneket. ²⁰ Mert eltûritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arczul ver titeket. ²¹ Szégyenkezve mondom, mivelhogy mi erőtelenek voltunk; de a miben merész valaki, esztelenül szólok, merész vagyok én is. ²² Héberetek ők? Én is. Izráeliták-é? Én is. Ábrahám magva-é? Én is. ²³ Krisztus szolgálói-é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos [veszedelem] által. ²⁴ A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. ²⁵ Háromszor

megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben
 töltöttem; ²⁶ Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt,
 veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban,
 veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; ²⁷
 Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta
 való bőjtölésben, hidegben és mezítelenségben. ²⁸ Mindezekén kívül van az én naponkénti
 zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. ²⁹ Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki
 botránkozik meg, hogy én is ne égnék? ³⁰ Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem.
³¹ Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki mindörökké áldott, tudja, hogy nem
 hazudom. ³² Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát, akarván engem
 megfogni; ³³ És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a kőfalon, és megmenekültem kezei közül.

Chapter 12

¹ A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak
 kijelentéseire. ² Ismerek egy embert a Krisztusban, a ki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem
 tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik évig. ³ És tudom,
 hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), ⁴ Elragadtatott a
 paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie.
⁵ Az ilyennel dicsekszem; magammal pedig nem dicsekszem, ha csak az én gyengeségeimmel
 nem. ⁶ Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtürtöztetem
 magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint a minék lát, vagy a mit hall tőlem. ⁷ És hogy a
 kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala,
 hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. ⁸ Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak,
 hogy távozzék el [ez] tőlem; ⁹ És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én
 erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy
 a Krisztus ereje lakozzék én bennem. ¹⁰ Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben,
 bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a

11
 mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. Dicsekedvén, balgataggá lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert néktek kellett volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok.

12
 Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok

13
 tûrésben, jelekben, csodákban és erőkben is. Mert micsoda az, a miben megkárosodtatok a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok

14
 meg nékem ezt az igazságtalanságot! Ímé harmadízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre; mert nem azt keresem, a mi a tiétek, hanem titeket magatokat. Mert nem a

15
 gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. Én pedig nagy örömet áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért; még ha ti, a kiket én igen szeretek, kevésbbé

16
 szerettek is engem. De ám legyen, hogy én nem voltam terhetekre; hanem álnok lévén

17
 ravaszsággal fogtalak meg titeket. Avagy a kiket hozzátok küldtem, azok közül valamelyik

18
 által kifosztottalak-é titeket? Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem amaz atyafit; csak nem fosztott ki titeket Titus? Nem egyazon Lélek szerint jártunk-é? Nem azokon a nyomokon-é?

19
 Azt hiszitek megint, hogy elöttetek mentegetjük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban szólunk;

20
 mindezt pedig, szeretteim, a ti épülétekért. Mert félek azon, hogy ha odamegyek, nem talállak majd olyanoknak, a milyeneknek szeretnélek, és engem is olyannak találtok, a milyennek nem szeretnétek; hogy valamiképen versengések, irígységek, indulatoskodások, visszavonások,

21
 rágalmozások, fondorkodások, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek köztetek; Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köztetek, és sokakat megsíratok azok közül, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem tértek a tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, a mit elkövettek.

Chapter 13

1
 Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden

2
 dolog. Előre megmondtam és előre mondom, mint másodszeri ottlétemkor, és most is távollétemben írom azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét

3
 odamegyek, nem leszek kíméletes; Mert hát az általam szóló Krisztusnak bizonyosságát keresitek,

4
 a ki irányotokban nem erőtelen, hanem erős ti bennetek. Mert noha megfeszítettett erőtelenségből, mindazáltal él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenek vagyunk benne, de vele együtt élünk

⁵ majd Isten erejéből ti nálatok. Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévén, ha méltatlanok vagytok. ⁶ De reményelem, hogy megismeritek, hogy mi nem vagyunk méltatlanok. ⁷ Az Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjete; nem hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjéte, mi pedig mintegy méltatlanok legyünk. ⁸ Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem [csak] az igazságért. ⁹ Mert örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagytok; ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért. ¹⁰ Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, a melyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra. ¹¹ Végezetre, atyámfiái, legyetek jó egészségben, épüljete, vigasztalódjate, egy értelemben legyetek, békességben éljete; és a szeretetnek és békességnek Istene léssen veletek. ¹² Köszöntséte egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan. ¹³ Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal. Ámen.

Galatians

Chapter 1

¹ Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, a ki feltámasztotta őt a halálból); ² És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek: ³ Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, ⁴ A ki adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. ⁵ A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. ⁶ Csodálkozom, hogy Attól, a ki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangyéliomra hajlotok. ⁷ Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangyéliomát. ⁸ De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. ⁹ A mint előbb mondottuk, most is ismét mondom:

Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen.¹⁰ Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.¹¹ Tudtotokra adom pedig atyámfiái, hogy az az evangyéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való;¹² Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.¹³ Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt.¹⁴ És felülmultam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért.¹⁵ De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által,¹⁶ Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel,¹⁷ Sem nem mentem Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaskusba.¹⁸ Azután három esztendő mulva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig.¹⁹ Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem [csak] Jakobot, az Úr atyjafiát.²⁰ A miket pedig néktek írok, ímé Isten előtt [mondom,] hogy nem hazudom.²¹ Azután mentem Siriának és Ciliciának tartományaiba.²² Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt;²³ Hanem csak hallották, hogy: A ki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, a melyet egykor pusztított.²⁴ És dicsőíték bennem az Istent.

Chapter 2

¹ Azután tizennégy esztendő mulva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Titust is.² Fölmentem pedig kijelentés következtében és eljök adtam az evangyéliomot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam légyen.³ De még a velem levő Titus sem kényszerítettett a körülmetélkedésre, noha görög vala,⁴ Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, melylyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek:⁵ Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangyéliom igazsága

⁶ megmaradjon számotokra. A tekintélyesektől pedig, (bárminők valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét : mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek; ⁷ Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reám van bízva a körülméletlenség evangyélioma, mint Péterre a körülméletlése; ⁸ (Mert a ki erős volt Péterben a körülméletkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). ⁹ És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyujták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülméletlés között [prédikáljunk:] ¹⁰ Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; a mit is én igyekeztem megcselekedni. ¹¹ Mikor pedig Péter Antiókhiaába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. ¹² Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülméletkedésből valóktól. ¹³ És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésök által. ¹⁴ De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangyéliom igazságához képest, mondék Péternek mindnyájok előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszerítetted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? ¹⁵ Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök, ¹⁶ Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. ¹⁷ Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mimagunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus bűnnek szolgája-é? Távol legyen. ¹⁸ Mert, ha a miket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamat teszem bűnössé. ¹⁹ Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. ²⁰ Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem. ²¹ Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által [van] az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.

Chapter 3

¹ Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, [mintha] ti köztetek feszítettet

[volna] meg?² Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából?³ Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtek el, most testben fejeznétek be?⁴ Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába.⁵ Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából [cselekeszi-é?]⁶ Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdonított neki igazságot.⁷ Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai.⁸ Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldani minden népek.⁹ Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.¹⁰ Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.¹¹ Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.¹² A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által.¹³ Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ:¹⁴ Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéletét elnyerjük hit által.¹⁵ Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad.¹⁶ Az ígérek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.¹⁷ Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő multán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéletet.¹⁸ Mert ha törvényből [van] az örökség, akkor többé nem ígéletből; Ábrahámnak pedig ígélet által ajándékozta azt az Isten.¹⁹ Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígélet; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.²⁰ A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy.²¹ A törvény tehát az Isten ígérétei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.²² De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígélet Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.²³ Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárvá az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.²⁴ Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg.²⁵ De minekutána

²⁶ eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a
²⁷ Krisztus Jézusban való hit által. Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek
²⁸ fel. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan
²⁹ egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva
 vagytok, és ígéret szerint örökösök.

Chapter 4

¹ Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától,
² jóllehet ura mindennek; Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig.
³ Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként: Mikor
⁴ pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt
⁵ lett, Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. ⁶ Minthogy pedig fiak
⁷ vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!
⁸ Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. Ámde
 akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, a mik természet szerint nem
⁹ istenek; Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként
 tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok?
¹⁰ Megtartjátok a napokat és hónapokat és idöket, meg az esztendőket. ¹¹ Féltelek titeket, hogy
¹² hiába fáradoztam körültek. Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti:
¹³ atyámfiái, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. Tudjátok pedig, hogy testem
¹⁴ erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliomot először. És megkísértetvén testemben,
 nem vetettetek meg, sem nem útáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát,
¹⁵ mint Krisztus Jézust. Hová lön tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyrágot teszek néktek, hogy
 ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájván, nekem adtátok volna. ¹⁶ Tehát ellenségetek
¹⁷ lettem-é, megmondván néktek az igazat? Nem szépen buzgolkodnak érettetek, sőt minket ki
¹⁸ akarnak rekeszteni, hogy mellettök buzgolkodjatok. Szép dolog pedig fáradozni a jóban

mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok.¹⁹ Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal
 szülök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus.²⁰ Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és
 változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek.²¹ Mondjátok meg nékem, kik
 a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt?²² Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak
 két fia volt; egyik a szolgálótól, és a másik a szabadostól.²³ De a szolgálótól való test szerint
 született; a szabadostól való pedig az ígéret által.²⁴ Ezek mást példáznak: mert azok [az]
 [asszonyok] a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgálásra szülő, ez Hágár,²⁵ Mert
 Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival
 együtt szolgál.²⁶ De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja,²⁷ Mert meg
 van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vígaddozzál és kiálts, ki nem vajudol; mert sokkal több
 az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon.²⁸ Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek
 gyermekei vagyunk.²⁹ De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót,
 úgy most is.³⁰ De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl
 a szabad nő fiával.³¹ Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

Chapter 5

¹ Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne
 kötelezzétek meg ismét magatokat szolgálásnak igájával.² Ímé, én Pál mondom néktek, hogy ha
 körülmétkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ.³ Bizonyoságot teszek pedig ismét minden
 embernek, a ki körülmétkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.⁴ Elszakadtatok
 Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.⁵ Mert mi a Lélek
 által, hitből várjuk az igazság reménységét.⁶ Mert Krisztus Jézusban sem a körülmétkedés nem
 ér semmit, sem a körülmétkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.⁷ Jól futottatok;
 kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak?⁸ Ez a hitetés nem attól
 van, a ki titeket hív.⁹ Kis kovász az egész tésztát megkeleszti.¹⁰ Bizodalmam van az Úrban ti

hozzátok, hogy más értelemben nem lesztek; de a ki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen.¹¹ Én pedig atyámfiái, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt botránja.¹² Bárcsak ki is metszetrnék magukat, a kik titeket bujtogatnak.¹³ Mert ti szabadságra hivattatok atyámfiái; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.¹⁴ Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.¹⁵ Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészszétek.¹⁶ Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.¹⁷ Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok.¹⁸ Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt.¹⁹ A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek [ezek]: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás.²⁰ Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések,²¹ Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, a miképen már ezelőtt is mondtam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek.²² De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.²³ Az ilyenek ellen nincs törvény.²⁴ A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.²⁵ Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.²⁶ Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

Chapter 6

¹ Atyámfiái, még ha elfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.² Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.³ Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.⁴ Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve.⁵ Mert kiki a maga terhét

⁶ hordozza. A ki pedig az ígére taníttatik, közölje minden javát tanítójával. ⁷ Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratánda is. ⁸ Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet. ⁹ A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. ¹⁰ Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen pedig a mi hitünknek cselédeivel. ¹¹ Látjátok, mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel! ¹² A kik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldöztessenek. ¹³ Mert magok a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjete, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. ¹⁴ Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. ¹⁵ Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. ¹⁶ És a kik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráélén. ¹⁷ Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak bélyegeit hordozom az én testemben. ¹⁸ A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiai! Ámen.

Ephesians

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek. ² Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ³ Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, ⁴ A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, ⁵ Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, ⁶ Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama

Szerelmesben, ⁷ A kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő
 kegyelmének gazdagsága szerint. ⁸ Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel
 és értelemmel, ⁹ Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet
 eleve elrendelt magában, ¹⁰ Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt
 magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön
 vannak; ¹¹ Ő benne, a kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleveelvégzése
 szerint, a ki mindent az ő akaratjának tanácsából cselekszik, ¹² Hogy legyünk mi magasztalására
 az Ő dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: ¹³ A kiben ti is, minekutána
 hallottátok az igazságnak beszédét, idvességeitek evangyéliomát, a melyben hittetek is,
 megpecsételtetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, ¹⁴ A ki záloga a mi örökségünknek [Isten]
 tulajdon [népé]nek megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására. ¹⁵ Annakokáért én is,
 hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, ¹⁶ Nem szűnöm
 meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben; ¹⁷ Hogy a mi Urunk Jézus
 Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő
 megismerésében; ¹⁸ És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő
 elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, ¹⁹ És
 mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája
 szerint, ²⁰ A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt
 a maga jobbára a mennyekben. ²¹ Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és
 uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: ²²
 És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé,
²³ Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindennel.

Chapter 2

¹ Titeket is [megelevenített,] a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, ² Melyekben
 jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint,
 mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; ³ A kik között forgolódtunk egykor mi is

mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiaival valánk, mint egyebek is: ⁴ De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, ⁵ Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) ⁶ És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: ⁷ Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. ⁸ Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; ⁹ Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. ¹⁰ Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén [Általa] a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.

¹¹ Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülméletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett [s] a testen kézzel megcsinált körülméletlenség, ¹² Hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; ¹³ Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. ¹⁴ Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két [nemzetséget,] és lerontotta a közbevetett választófalat, ¹⁵ Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ő magában, békességet szerezvén; ¹⁶ És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést. ¹⁷ És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak. ¹⁸ Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.

¹⁹ Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, ²⁰ Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, ²¹ A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban; ²² A kiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.

Chapter 3

¹ Ezért [vagyok] én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért; ² Ha ugyan hallottátok
Isten kegyelmének rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; ³ Hogy [tudniillik]
kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az elébb megíram röviden, ⁴ Melynek
olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; ⁵ A mely egyéb
időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentetett az Ő szent
apostolainak és prófétáinak a Lélek által: ⁶ Hogy [tudniillik] a pogányok örökös társak és
egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígérének a Krisztus Jézusban az evangéliom által. ⁷
A melynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének ajándékából, mely adatott nékem az Ő
hatalmának munkája szerint. ⁸ Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a
kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; ⁹ És hogy
megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtetett
vala örök időktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; ¹⁰ Azért,
hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által
az Istennek sokféle bölcsesége, ¹¹ Amaz örök eleve-elvezés szerint, a melyet megcselekedett
a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: ¹² A kiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való
menetelünk [Istenhez] az Ő benne való hit által. ¹³ Azért kérlek, hogy ne csüggedjete el az én ti
érettetek való nyomorúságaim miatt, a melyek néktek dicsőségtetekre vannak. ¹⁴ Ezokáért meghajtom
térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, ¹⁵ A kiről neveztetik minden nemzetség,
mennyen és földön, ¹⁶ Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan
megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; ¹⁷ Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti
szívetekben; ¹⁸ A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden
szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága [az Isten jóvoltának,]
¹⁹ És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy [ekképen]
beteljesedjete az Istennek egész teljességéig. ²⁰ Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket
megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő
szerint, ²¹ Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre
örökkön örökké. Ámen!

Chapter 4

¹ Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívátásokhoz, melylyel elhívattatok. ² Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, ³ Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. ⁴ Egy a test és egy a Lélek, miképen elhívátásoknak egy reménységében hívattatok el is; ⁵ Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; ⁶ Egy az Isten és mindeneknek Atyja, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik. ⁷ Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. ⁸ Ezokáért mondja az [Írás:] Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. ⁹ (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire? ¹⁰ A ki leszállott vala, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) ¹¹ És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangyélisákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: ¹² A szentek tökéletesbbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: ¹³ Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: ¹⁴ Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; ¹⁵ Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; ¹⁶ A kiből az egész test, szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztetvén az [Ő] segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben. ¹⁷ Ezt mondom annakokáért és bizonyoságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjöknek hiábavalóságában, ¹⁸ Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök; ¹⁹ Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére. ²⁰ Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; ²¹ Ha ugyan Őt megértettétek és Ő benne megtanítottatok, úgy a mint az igazság a Jézusban: ²² Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a

csalárdság kívánságai miatt; ²³ Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, ²⁴ És felöltözzétek
 amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben. ²⁵ Azért
 levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk.
²⁶ Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; ²⁷ Se pedig az
 ördögnek ne adjatok helyet. ²⁸ A ki oroz vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék,
 cselekedvén az ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. ²⁹ Semmi rothadt
 beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy
 áldásos legyen a hallgatóknak. ³⁰ És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, a ki
 által megpecsételtetetek a teljes váltságnak napjára. ³¹ Minden mérgesség és fölgerjedés és harag
 és lárma és káromkodás kivetessék közületek minden gonosszággal együtt; ³² Legyetek pedig
 egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban
 megengedett néktek.

Chapter 5

¹ Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: ² És járjatok szeretetben,
 miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándécul és áldozatul az
 Istennek, kedves jó illatul. ³ Paráznaság pedig és akármely tisztátalanság vagy fősvénység ne is
 neveztesse ti közöttetek, a mint szentekhez illik; ⁴ Sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy
 trágárság, melyek nem illenek: hanem inkább hálaadás. ⁵ Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának
 is, vagy tisztátalannak, vagy fősvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek
 országában. ⁶ Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jő az Isten haragja a
 hitetlenség fiaira. ⁷ Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek; ⁸ Mert valátok régen sötétség,
 most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok. ⁹ (Mert a világosságnak
 gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), ¹⁰ Meggondolván, mi legyen
 kedves az Úrnak. ¹¹ És ne legyen közösségtok a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem
 inkább meg is feddjétek azokat; ¹² Mert a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog
 csak mondani is. ¹³ Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jönnek; mert

minden, a mi napvilágra jő, világosság.¹⁴ Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj
 fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus.¹⁵ Meglássátok annakokáért, hogy mimódon
 okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek:¹⁶ Áron is megvegyétek az
 alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.¹⁷ Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem
 megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja.¹⁸ És meg ne részegedjete bortól, miben kicsapongás
 van: hanem teljesejete be Szent Lélekkel,¹⁹ Beszélgetvén egymás között zsolttárokban és
 dicséreteken és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak.²⁰
 Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és
 Atyának.²¹ Engedelmesek [legyetek] egymásnak Isten félelmében.²² Ti asszonyok a ti saját
 férjetekek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak.²³ Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus
 is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek.²⁴ De miképen az egyház engedelmes a
 Krisztusnak, azonképen az asszonyok is [engedelmesek legyenek] férjetekek mindenben.²⁵ Ti
 férfiak, szeressétek a ti feleséteket, miképen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta
 azért;²⁶ Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az íge által,²⁷ Hogy majd
 Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés,
 vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.²⁸ Úgy kell a férfiateknek szeretni az
 ő feleségeket, mint az ő tulajdon testete. A ki szereti az ő feleségét, önmagát szereti.²⁹ Mert
 soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképen az Úr is
 az egyházat;³⁰ Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.³¹
 Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten
 egy testté.³² Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzól szólok.³³ Hanem azért ti
 is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig [meglássa,] hogy
 félje a férjét.

Chapter 6

¹ Ti gyermekek szót fogadjatek a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz.² Tiszteljed a te
 atyádat és a te anyádat (a mi az első parancsolat ígéréttel).³ Hogy jól legyen néked dolgod és

hosszú életű légy e földön. ⁴ Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. ⁵ Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak; ⁶ Nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akaratját lélekből, ⁷ Jó akarattal, mint a kik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek; ⁸ Tudván, hogy kiki a mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabados. ⁹ Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek ő velök, elhegyván a fenyegetést; tudván, hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen Ő nála. ¹⁰ Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. ¹¹ Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. ¹² Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. ¹³ Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. ¹⁴ Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, ¹⁵ És felsarúzván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével; ¹⁶ Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; ¹⁷ Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde: ¹⁸ Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyáztok minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, ¹⁹ Én érettem is, hogy adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ösmertessem meg az evangyéliom titkát, ²⁰ A melyért követséget viselek lánczok között; hogy bátran szóljak arról, a miképen kell szólanom. ²¹ Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekeszem, mindent megismerttet veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; ²² Kit éppen azért küldöttem hozzátok, hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvígasztalja a ti szíveteket. ²³ Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel egybe az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! ²⁴ A kegyelem legyen mindazokkal, a kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Philippians

Chapter 1

¹ Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal egyetemben: ² Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. ³ Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésében, ⁴ Mindenkor minden én könyörgésében mindenitekért nagy örömmel könyörögvén, ⁵ Mivelhogy résztvettetek az evangéliom ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; ⁶ Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig: ⁷ A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint a kik mind az én fogságomban, mind az evangéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában mindnyájan részesestársaim vagytok a nékem adott kegyelemben. ⁸ Mert bizonyosságom az Isten, mely igen vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szerelmében. ⁹ És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővülködjék ismeretben és minden értelmességben; ¹⁰ Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; ¹¹ Teljesek lévén az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus [teremt] az Isten dicsőségére és magasztalására. ¹² Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiak, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangéliomnak; ¹³ Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt; ¹⁴ És többen az Úrban való atyafiak közül bízván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ígét. ¹⁵ Némelyek ugyan irígységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust. ¹⁶ Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hívén, hogy fogságom nyomorúságait [így] megnevelik; ¹⁷ De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltetem. ¹⁸ Mert mit [mondjak?] csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok. ¹⁹ Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti

könyörgétek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által,²⁰ Amaz én esengő várásom és
 reményésem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most
 is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által.
²¹ Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. ²² De ha e testben való életem munkámat
 gyümölcsözteti: hogy melyiket választanom, meg sem mondhatom. ²³ Mert szorongattatom e kettő
 között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; ²⁴ De e testben
 megmaradnom szükségesebb ti érettetek. ²⁵ És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt
 maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömötökre; ²⁶ Hogy bőven
 dicsekedhesetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megjelenésem által. ²⁷
 Csakhogy a Krisztus evangéliomához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és
 látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy
 érzéssel viaskodván az evangéliom hitéért; ²⁸ És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek
 előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől [van;] ²⁹ Mert
 néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy
 szenvedjétek is Ő érte: ³⁰ Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most
 hallotok én felőlem.

Chapter 2

¹ Ha annakokáért [helye van] Krisztusban az intésnek, ha [helye van] a szeretet vígasztalásának,
 ha [helye van] a Lélekben való közösségnek, ha [helye van] a szívnek és könyörületességnek, ²
 Teljesítsétek be az én örömeimet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén,
 egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; ³ Semmit nem cselekedvén versengésből, sem
 hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. ⁴ Ne nézze
 kiki a maga [hasznát,] hanem mindenki a másokét is. ⁵ Annakokáért az az indulat legyen bennetek,
 mely volt a Krisztus Jézusban is, ⁶ A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette
 zsákmánynak azt, hogy [ő] az Istennel egyenlő, ⁷ Hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát
 vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; ⁸ És mikor olyan állapotban találtatott mint ember,

megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. ⁹ Annakokáért az
 Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; ¹⁰ Hogy a
 Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. ¹¹ És minden
 nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. ¹² Annakokáért, szerelmeseim, a
 miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most
 sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket;
¹³ Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. ¹⁴
 Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjete; ¹⁵ Hogy legyetek feddhetetlenek
 és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik
 között fényletek, mint csillagok e világon. ¹⁶ Életnek beszédét tartván elébök; hogy dicsekedhessem
 majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. ¹⁷ De ha kiontatom
 is itáláldozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál, [mégis] örülök, és együtt örülök
 mindnyájatokkal; ¹⁸ Azonképen ti is örüljete, és örüljete együtt velem. ¹⁹ Reménylem pedig
 az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megértvén
 a ti dolgaitokat. ²⁰ Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, a ki igazán szívéen viselné
 dolgaitokat. ²¹ Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. ²² Az ő kipróbált
 voltát pedig ismeritek, hogy miképen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangyéliom
 ügyében. ²³ Őt azért reménylem, hogy elküldöm, mihelyt meglátom az én dolgaimat, tüstént; ²⁴
 Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni. ²⁵ De szükségesnek tartám,
 hogy Epafróditust, az én atyámfiát és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és
 szükségemben áldozatot hozó szolgátokat hazaküldjem hozzátok; ²⁶ Mivelhogy vágyva vágyott
 mindnyájatok után, és gyötrődött a miatt, hogy meghallottátok, hogy ő beteg volt. ²⁷ Mert bizony
 beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is,
 hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra. ²⁸ Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy
 meglátván őt, ismét örüljete, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom. ²⁹ Fogadjátok azért őt
 az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljete: ³⁰ Mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem
 halálra, kockára tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett szolgálatotoknál ti
 nem voltatok jelen.

Chapter 3

¹ Továbbá atyámfiái, örüljétek az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem resteltem, tinéktek pedig bátorságos. ² Őrizkedjétek az ebektől, őrizkedjétek a gonosz munkásoktól, őrizkedjétek a megmetélkedéstől: ³ Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, a kik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk: ⁴ Jóllehet énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább; ⁵ Körülmetéltetem nyolczadnapon, Izráel nemzetségéből, Benjámin törzséből való [vagyok,] zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, ⁶ Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. ⁷ De a melyek nékem [egykor] nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. ⁸ Sőt annakfelette [most] is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnék ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, ⁹ És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: ¹⁰ Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az ő halálához; ¹¹ Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. ¹² Nem [mondom], hogy már elértem, vagy [hogy] már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. ¹³ Atyámfiái, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: ¹⁴ De egyet [cselekszem,] azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nékik dőlven, ¹⁵ czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annakokáért tökéletesek [vagyunk,] ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: ¹⁶ Csakhogy a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk. ¹⁷ Legyetek én követőim, atyámfiái, és ¹⁸ figyeljétek azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. Mert sokan járnak [másképen,] kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztségének ellenségei; ¹⁹ Kiknek végök veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségök az ő gyalázatukban van, kik [mindig] a földiekkal törődnek. ²⁰ Mert a mi országunk

mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; ²¹ Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

Chapter 4

¹ Annakokáért szerelmes atyámfiai, a kik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, ekképen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! ² Evódiát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban. ³ Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangyéliom dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemennel is, és ama többi munkatársaimmal, kiknek neveik [fölrívrák] az életnek könyvében. ⁴ Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! ⁵ A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! ⁶ Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. ⁷ És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. ⁸ Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről ⁹ gondolkodjatok. A miket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek; és a békességnek Istene veletek lesz. ¹⁰ Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviselésekben; mely dologban gondoskodtatok is, de nem volt alkalmatok. ¹¹ Nem hogy az én szűkölködésemmre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. ¹² Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. ¹³ Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít. ¹⁴ Mindazáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek. ¹⁵ Tudjátok pedig ti is, Filippibeliek, hogy az evangyéliom [hirdetésének] kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül: ¹⁶ Mert [már] Thessalónikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre. ¹⁷ Nem mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznotokra.

18 Megkaptam pedig mindent, és bővülködöm; beteltem, vévén Epafróditustól, a mit [küldöttetek,] mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek. ¹⁹ Az én Istenem pedig be fogja ²⁰ tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban. Az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mind örökkön örökké. Ámen. ²¹ Köszöntetek minden ²² szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak, a kik velem vannak. Köszöntenek ²³ titeket minden szentek, mindeneknek felette pedig a császár udvarából valók. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Colossians

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és Timótheus atyafi. ² A Kolossében levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ³ Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, ⁴ mindenkor ti értetek könyörögvén, Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a ⁵ szeretetet, a melylyel minden szentekhez vagytok, A mennyekben néktek eltett reménységért, a ⁶ melyet [már] előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangyéliom: Mely eljutott hozzátok, miképen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva, ⁷ melyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét igazán: Úgy a hogy tanultátok is ⁸ Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól, a ki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak, A ki meg ⁹ is jelentette nekünk a ti Lélekben való szereteteket. Azért mi is, a mely naptól fogva [ezeket] hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltsesetek az [Isten] jakaratának ¹⁰ megismerésével minden lelki bölcseségben és értelemben, Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt termvén és nevedvén az Isten ¹¹ megismerésében; Minden erővel megerősítettvén az Ő dicsőségének hatalma szerint minden ¹² kitartásra és hosszútűrésre örömmel; Hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a

szentek örökségében való részvételre a világosságban; ¹³ A ki megszabadított minket a sötétség
 hatalmából, és átalvitt az Ő szerelmes Fiának országába; ¹⁴ Kiben van a mi váltságunk az Ő vére
 által, bűneinknek bocsánata; ¹⁵ A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte
 született; ¹⁶ Mert Ő benne teremtetett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és
 láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek
 Ő általa és Ő reá nézve teremttettek; ¹⁷ És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn.
¹⁸ És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsősülött a halottak közül; hogy mindenekben
 Ő legyen az első; ¹⁹ Mert tetszett [az Atyának,] hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; ²⁰ És
 hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére
 által; Ő általa mindent, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyekben. ²¹ Titeket is, kik hajdan
 elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben [gyönyörködő] értelmetek miatt, most
 mégis megbékéltetett. ²² Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és
 feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: ²³ Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és
 erősen, és el nem távoztok az evangyéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a mely hirdettetett
 minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én, Pál, szolgájává. ²⁴ Most örülök a ti
 érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm a mi híja van a Krisztus
 szenvedéseinek az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház; ²⁵ A melynek lettem én szolgájává
 az Isten sáfársága szerint, a melyet nékem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten ígését, ²⁶
 [Tudniillik] ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett
 az Ő szenteinek, ²⁷ A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok
 között eme titok dicsőségének gazdagsága, az [tudniillik,] hogy a Krisztus ti köztetek van, a
 dicsőségnek ama reménysége: ²⁸ A kit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden
 embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban;
²⁹ A mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.

Chapter 2

¹ Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti érettetek, és
 azokért, kik Laodiczeában vannak, és mindazokért, a kik nem láttak engem személy szerint e

² testben; Hogy vígasztalást vegyen az ő szívök, egybeköttetvén a szeretetben, és [hogy eljussanak] az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére, ³ A melyben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve. ⁴ Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitetű beszéddel. ⁵ Mert jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindazáltal lélekben veletek vagyok, örülvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett hiteteknek erősségét. ⁶ Azért, a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, [akképen]járjatok Ő benne, ⁷ Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen [arra] tanítottatok, bővölködvén abban hálaadással. ⁸ Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: ⁹ Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, ¹⁰ És [ti] Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak; ¹¹ A kiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; ¹² Eltemettvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben fel is támasztattok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. ¹³ És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket, ¹⁴ Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenükre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára; ¹⁵ Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban. ¹⁶ Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: ¹⁷ Melyek [csak] árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé. ¹⁸ Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, a melyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével. ¹⁹ És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevededik az Isten szerint való nevedéssel. ²⁰ Ha meghalván a Krisztussal, [megszabadultatok] e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: ²¹ Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. ²² (A mik mind a velők való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? ²³

A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, [mivelhogy] a test hízlalására valók.

Chapter 3

¹ Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülén, ² Az odafelvalókkal törődjete, nem a földiekkel. ³ Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. ⁴ Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben. ⁵ Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösვნységet, a mi bálványimádás; ⁶ Melyek miatt jő az Isten haragja az engedetlenség fiaira; ⁷ Melyekben ti is jártatok régenten, mikor éltetek azokban. ⁸ Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. ⁹ Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt. ¹⁰ És felöltöztétek amaz új [embert,] melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt: ¹¹ A hol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenkben Krisztus. ¹² Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; ¹³ Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is; ¹⁴ Mindezeknek fölébe pedig [öltözzétek föl] a szeretetet, mint a mely a tökéletességnek kötele. ¹⁵ És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. ¹⁶ A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. ¹⁷ És mindent, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében [cselekedjete,] hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. ¹⁸ Ti asszonyok, engedelmeskedjete a ti férjetekek, a miképen illik az Úrban. ¹⁹ Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek irántok keserű kedvűek. ²⁰ Ti gyermekek, szót

fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. ²¹ Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek. ²² Ti szolgálk, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istent. ²³ És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; ²⁴ Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. ²⁵ A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

Chapter 4

¹ Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgálitoknak megadjátok, tudván, hogy néktek is van Uratok mennyekben. ² Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással; ³ Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; ⁴ Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell. ⁵ Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. ⁶ A ti beszédetek mindenkor kellemetes [legyen,] sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek. ⁷ Minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolgálta és szolgatárs az Úrban; ⁸ A kit épen a végett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvigasztalja a ti szíveteket, ⁹ Onézimussal együtt, a hû és szeretett atyafival, ki ti közületek való; minden itt való dolgot megismertetnek ők veletek. ¹⁰ Köszönt titeket Aristárkhus, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás unokatestvére, (ki felől parancsolatokat vettetek: ha hozzátok megy, fogadjátok őt szívesen), ¹¹ És Jézus, kit Justusnak [is] hívnak, kik a zsidók közül valók: csak ezek azok a munkatársaim az Isten országában, a kik nékem vigasztalásomra voltak. ¹² Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgálja, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratjában. ¹³ Mert bizonyosságot teszek ő felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, kik Laodiczeában és Jerápolisban vannak. ¹⁴ Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos, és Démás. ¹⁵ Köszöntsétek az atyafiakat,

kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házánál van. ¹⁶ És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a laodiczeaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiczeából [átveendő] levelet ti is felolvassátok. ¹⁷ És mondjátok meg Arkhippusnak: ¹⁸ Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed! A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval, [van írva]. Emlékezzetek meg az én bilincseimről! A kegyelem veletek. Ámen.

1 Thessalonians

Chapter 1

¹ Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek gyülekezetének, [a] [mely] [van] az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ² Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban; ³ Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt: ⁴ Tudván, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választva; ⁵ Hogy a mi evangéliomunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem [isteni] erőkből is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a miképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. ⁶ És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömeivel; ⁷ Úgy hogy példaképekké lettetek Maczedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. ⁸ Mert nemcsak Maczedóniában és Akhájában zendült ki töletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk. ⁹ Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, ¹⁰ És várjátok az Ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust, a ki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.

Chapter 2

¹ Mert magatok tudjátok, atyámfiái, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló;
² Sőt inkább, noha elébb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiben, a mint tudjátok, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek [is] hirdessük az Isten evangéliomát sok tusakodással. ³ Mert a mi buzdításunk nem hitetésből [van,] sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból: ⁴ Hanem a miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangéliomot, akképen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, a ki megvizsgálja a mi szívünket. ⁵ Mert sem hízelkedő beszéddel, a mint tudjátok, sem telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonyság; ⁶ Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem töletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai. ⁷ De szívélyesek valánk ti közöttetek, a miként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit. ⁸ Így felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangéliomát, hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettetek nekünk. ⁹ Emlékez[het]tek ugyanis atyámfiái a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten evangéliomát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek. ¹⁰ Ti [vagytok] bizonyságok és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk előttetek, a kik hisztek. ¹¹ Valamint tudjátok, ¹² hogy miként atya az ő gyermekeit, [úgy] intettünk és buzdígtattunk egyenként mindnyájatokat. És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, a ki az ő országába és dicsőségébe ¹³ hív titeket. Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az [is]), a mely munkálkodik is ti bennetek, a kik hisztek. ¹⁴ Mert ti, atyámfiái, követői lettetek az Isten gyülekezeteinek, a melyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, ¹⁵ mivelhogy ugyanúgy szenvedtetek ti is a saját honfitársaitoktól, miként azok is a zsidóktól, A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és minket [is] üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; ¹⁶ A kik megtiltják nekünk, hogy a pogányoknak ne prédikáljunk hogy üdvözüljenek; hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utólérte őket az [Isten] haragja. ¹⁷ Mi pedig, atyámfiái, a mint elszakasztatánk töletek egy kevés ideig, arczra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől-szemben láthassunk titeket. ¹⁸ Azért menni [is] akartunk hozzátok, kiváltképen én Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán. ¹⁹ Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és

dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok [lesztek-]é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő
 eljövetelekor? ²⁰ Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Chapter 3

¹ Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem tûrhetők, jónak ítélnék, hogy magunk maradjunk
 Athénében, ² És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiát és Istennek szolgáját és munkatársunkat
 a Krisztus evangéliomának [hirdetésében,] hogy erősítsen titeket és intsen titeket a ti hitetek felől;
³ Hogy senki meg ne tántorodjék ama szorongattatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi
 arra rendeltettünk. ⁴ Mert mikor közöttetek valánk is, előre megmondtuk néktek, hogy
 szorongattatásnak leszünk kitéve; a mint meg is történt, és tudjátok. ⁵ Annakokáért én is, mivelhogy
 tovább már nem tûrhetém, elküldék, hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-é meg valami
 módon titeket a kísértő, és nem lett-é hiábavaló a mi fáradságunk? ⁶ Most pedig, a mikor
 megérkezett hozzánk Timótheus ti tőletek, és örömhírt hozott nekünk a ti hitetek és szeretetetek
 felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívánván látni minket, miképen
 mi is titeket; ⁷ Ezáltal megvígasztalódtunk reátok nézve, atyámfiái, minden mi szorongattatásunk
 és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: ⁸ Mert szinte meglevenedünk, ha ti erősek vagytok az
 Úrban. ⁹ Mert milyen hálaival is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindazért az örömért, a
 melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt?! ¹⁰ Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk,
 hogy megláthassuk a ti orczátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. ¹¹ Maga pedig az Isten
 és a mi Atyánk, és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesse meg a mi útunkat ti hozzátok! ¹²
 Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való
 szeretetben, a milyenek vagyunk mi is ti irántatok; ¹³ Hogy erősekké tegye a ti szívetekeket,
 feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus
 Krisztus minden ő szenteivel egyetemben.

Chapter 4

¹ Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint
 tőlünk tanultátok, mimódon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek: mindinkább gyarapodjatok.
² Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk néktek az Úr Jézus által. ³ Mert ez az Isten akarátja,
 a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok; ⁴ Hogy mindenitek
 szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét, ⁵ Nem kívánság gerjedelmével, mint a
 pogányok, a kik nem ismerik az Istent; ⁶ Hogy senki túl ne lépjen és meg ne károsítsa valamely
 dologban az ő atyafiát: mert bosszút áll az Úr mindezekért, a mint elébb is mondtuk néktek és
 bizonyoságot tettünk. ⁷ Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten. ⁸
 A ki azért megveti [ezeket,] nem embert vet meg, hanem az Istent, a ki Szent Lelkét is közlé velünk.
⁹ Az atyafiúi szeretetről pedig nem [is] szükség írnom néktek: mert titeket Isten maga tanított meg
 arra, hogy egymást szeressétek; ¹⁰ Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiak iránt, a kik egész
 Macedóniában vannak. Kérünk azonban titeket atyámfiai, hogy mindinkább gyarapodjatok; ¹¹
 És becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána
 lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, a miként rendeltük néktek; ¹² Hogy a kívülvalók
 iránt tisztességesen viselkedjete, és semmi szükségét ne érezzetek. ¹³ Nem akarom továbbá,
 atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a
 többiek, a kiknek nincsen reménységök. ¹⁴ Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott,
 azonképen az Isten is előhozza azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. ¹⁵ Mert ezt
 mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen
 nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. ¹⁶ Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és
 isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; ¹⁷
 Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe
 a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk. ¹⁸ Annakokáért vigasztaljátok egymást e
 beszédekkel.

Chapter 5

¹ Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; ² Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel. ³ Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. ⁴ De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy [az] a nap tolvaj módra lep[het]ne meg titeket. ⁵ Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! ⁶ Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. ⁷ Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegeznek meg. ⁸ Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe. ⁹ Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, ¹⁰ A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszkodunk, együtt éljünk ő vele. ¹¹ Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen cselekeszitek is. ¹² Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket; ¹³ És az ő munkájokért viseltessetek irántok megkülönböztetett szeretettel. ¹⁴ Egymással békességben éljete. Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtelenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt. ¹⁵ Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjete úgy egymás iránt, mint mindenki iránt. ¹⁶ Mindenkor örüljete. ¹⁷ Szüntelen imádkozzate. ¹⁸ Mindenben hálákat adjate; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok. ¹⁹ A Lelket meg ne oltsátok. ²⁰ A prófétálást meg ne vesséte, ²¹ Mindent megpróbáljate; a mi jó, azt megtartsátok! ²² Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizkedjete! ²³ Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. ²⁴ Hû az, a ki elhivott titeket és ő meg is cselekszi [azt.] ²⁵ Atyámfiai, imádkozzate érettünk. ²⁶ Köszöntséte az összes atyafiakat szent csókolással. ²⁷ Kényszerítete titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. ²⁸ A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen.

2 Thessalonians

Chapter 1

¹ Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és az Úr Jézus Krisztusban: ² Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ³ Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképen méltó [is,] mivelhogy felettébb megnövekedék a ti hitetek, és mindnyájatokban bővölködik az egymáshoz való szeretet; ⁴ Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartástok és hitetek felől, minden ti üldöztetétek és szorongattatástok között, a melyeket szenvedtek: ⁵ Bizonyságául az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, a melyért szenvedtek is. ⁶ Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. ⁷ Néktek pedig, a kik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. ⁸ Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, a kik nem ismerik az Istent, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. ⁹ A kik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, ¹⁰ A mikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben, és csodáltassék mindazokban, a kik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyosságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. ¹¹ Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. ¹² Hogy dicsőíttessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek, és ti [is] ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

Chapter 2

¹ Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, ² Hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk [tulajdonított] levél által, mintha itt

³ volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem [jön az el addig,] mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek
⁴ fia, A ki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.
⁵ Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, a mikor még ti nálatok valék?
⁶ És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért [csak] a maga idejében fog az megjelenni. ⁷ Működik ugyan már a törvényszegés titkos [bűne:] csakhogy annak, a ki [azt] még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. ⁸ És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, a kit megemésztt az Úr az ő szájának lehelletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; ⁹ A kinek eljövele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, ¹⁰ És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre. ¹¹ És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; ¹² Hogy kárhoztattassanak mindazok, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban. ¹³ Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében; ¹⁴ A mire elhívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére. ¹⁵ Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár levelünk által taníttattatok. ¹⁶ Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett minket és kegyelméből örök vígasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, ¹⁷ Vígasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.

Chapter 3

¹ Végezetre imádkoztatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék, a miként ti köztetek is. ² És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit! ³ De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. ⁴ Bízunk is az Úrban reátok nézve, hogy megteszitek és meg is fogjátok tenni azokat, a miket parancsolunk. ⁵

Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra. ⁶ A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, a ki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. ⁷ Magatok is tudjátok, mimódon kell minket követni; mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. ⁸ Sem ingyen kenyeret nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradtsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére. ⁹ Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy minket kövessetek. ¹⁰ Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. ¹¹ Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közületek, a kik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlankodnak. ¹² Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyerét egyék. ¹³ Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljétek a jó cselekvésben. ¹⁴ Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön. ¹⁵ De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint atyafit. ¹⁶ Maga pedig a békességnek Ura adjon néktek mindenkor minden tekintetben békességet. Az Úr [legyen] mindnyájatokkal! ¹⁷ A köszöntést én Pál [írom] a saját kezemmel, a mi ismertető jegye minden levelemnek. Így írok. ¹⁸ A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme mindnyájatokkal! Ámen.

1 Timothy

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, ² Timótheusnak, az én igaz fiannak a hitben: Kegyelem, irgalmasság és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. ³ A miképpen Macedóniába metetelemkor kértelek téged, hogy maradj Efézusban, hogy megmondjad ⁴ némelyeknek, ne tanítsanak más tudományt, Se mesékkal és végehossza nélkül való nemzetségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, a melyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való

épülést a hit által.⁵ A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből
 való szeretet:⁶ Melyektől némelyek eltévelyedvén, hiábavaló beszédre hajlottak:⁷ Kik
 törvénytánítók akarván lenni, nem értik, sem a miket beszélnek, sem a miket erősítgetnek.⁸ Tudjuk
 pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvényt szerûen él vele,⁹ Tudván azt, hogy a törvény nem az
 igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bûnösökért, a
 latrokért és fertelmesekért, az atya- és anyagiilkosokért, emberölőkért.¹⁰ Paráznákért,
 férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és a mi egyéb csak az egészséges
 tudománnyal ellenkezik,¹¹ A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, mely reám
 bízott.¹² És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak,
 hogy engem hívnek ítélte, rendelvén a szolgálatra,¹³ Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó
 valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben;¹⁴ Szerfelett megsokasodott
 pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.¹⁵ Igaz beszéd ez és
 teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bûnösöket, a
 kik közül első vagyok én.¹⁶ De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg
 legelőbb a teljes hosszútûrését, példa gyanánt azoknak, a kik hiendenek ő benne az örök életre.¹⁷
 Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és
 dicsőség örökkön örökké! Ámen.¹⁸ Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad
 való korábbi jóvendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel,¹⁹ Megtartván a
 hitet és jó lelkiismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek;²⁰ Kik
 közül való Himenéus és Alexander, kiket átadtam a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne
 káromkodjanak.

Chapter 2

¹ Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások
 minden emberekért,² Királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas
 életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.³ Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó
 Istenünk előtt,⁴ A ki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson.

⁵ Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, ⁶ A ki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében, ⁷ A mi végett rendeltettem én hirdetővé és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban. ⁸ Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül. ⁹ Hasonlatosképen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékekkel, ¹⁰ Hanem, a mint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. ¹¹ Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel. ¹² A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. ¹³ Mert Ádám teremtetett elsőnek, azután Éva. ¹⁴ És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett: ¹⁵ Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

Chapter 3

¹ Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. ² Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas; ³ Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó; ⁴ Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel; ⁵ (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) ⁶ Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. ⁷ Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög töribe ne essék. ⁸ Hasonlóképpen a diakónusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók; ⁹ Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. ¹⁰ És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. ¹¹ Feleségeik hasonlóképpen tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. ¹² A diakónusok egy feleségű férfiak legyenek, a kik gyermekeiket és tulajdon

házaikat jól igazgatják.¹³ Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek magoknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben.¹⁴ Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek;¹⁵ De ha késném, hogy tudd meg, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége.¹⁶ És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.

Chapter 4

¹ A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitetõ lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén.² Hazug beszédûeknek képmutatása által, kik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretökben.³ A kik tiltják a házasságot, [sürgetik] az eledelektõl való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való élvezésre a hívõknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot.⁴ Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendõ, ha hálaadással élnek azzal;⁵ Mert megszenteltetik Istennek ígéje és könyörgés által.⁶ Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgálja leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követtél;⁷ A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre:⁸ Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövõ életnek ígérete.⁹ Igaz ez a beszéd, és méltó, hogy mindenképpen elfogadjuk.¹⁰ Mert azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy reménységünket vetettük az élő Istenben, a ki minden embernek megtartója, kiváltképen a hívõknek.¹¹ Ezeket hirdessed és tanítsad.¹² Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívõknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.¹³ A míg oda megyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra.¹⁴ Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével.¹⁵ Ezekrõl gondoskodjál, ezeken légy, hogy elõhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek elõtt.¹⁶ Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.

Chapter 5

¹ Az idősb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait;
² Az idősb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal. ³ Az
 özvegyasszonyokat, a kik valóban özvegyek, tiszteld. ⁴ Ha pedig valamely özvegyasszonynak
 gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy első sorban a maguk háza iránt legyenek
 istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszont tartozást; mert ez szép és kedves dolog Isten előtt.
⁵ A valóban özvegy és magára hagyatott asszony pedig reménységét az Istenben veti, és foglalatossá
 a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal. ⁶ A bujálkodó pedig élvén megholt. ⁷ És
 ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. ⁸ Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő
 házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél. ⁹ Özvegyasszonyul
 hatvan éven alul levő meg ne választassék; egy férj felesége lett legyen, ¹⁰ A kinek jó
 cselekedetéről biznysága van; ha gyermeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta,
 ha a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatossá vala. ¹¹ A fiatalabb
 özvegyasszonyokat pedig mellőzd; mert ha gerjedeznek Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni:
¹² Ezeknek ítélete megvan, mivelhogy az első hitet megvetették. ¹³ Egyszersmind pedig
 dologkerülők [lévén], megtanulják a házról-házra való járogatást; sőt nemcsak dologkerülők, hanem
 fecsegők is és más dolgába avatkozók, olyanokat szólván, a miket nem kellene. ¹⁴ Akarom tehát,
 hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermekeket szüljenek, háztartást vigyenek, és semminemű
 alkalmat se adjanak az ellenségnek a szidalmazásra. ¹⁵ Mert némelyek már elhajlottak a Sátánhoz.
¹⁶ Ha valamely hívő férfinak vagy nőnek vannak özvegyei, segítse azokat, és ne terheltesse meg
 a gyülekezetet; hogy azokat segíthesse, a kik valóban özvegyek. ¹⁷ A jól forgolódó presbiterek
 kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak. ¹⁸ Mert
 azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a munkás a maga jutalmára.
¹⁹ Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbiznyságra. ²⁰ A vétkeket
 mindenk előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. ²¹ Kérve kérlek az Istenre és Krisztus
 Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén
 részrehajlásból. ²² A kézrátévést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat
 tisztán tartsd. ²³ Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori

gyengélkedésre való tekintetből.²⁴ Némely embereknek a bûnei nyilvánvalók, előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is.²⁵ Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem titkolhatók el.

Chapter 6

¹ A kik iga alatt vannak mint szolgák, az õ uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék.² A kiknek pedig hívõ uraik vannak, [azokat] meg ne vessék, mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgáljanak, mivelhogy hívõk és szeretettek, kik a jótevésben buzgólkodnak. Ezekre taníts és ints.³ Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt,⁴ Az felfuvalkodott, a ki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, a melyekbõl származik irígység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások,⁵ Megbomlott elméjû és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávozzál.⁶ De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel;⁷ Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit;⁸ De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.⁹ A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik.¹⁰ Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittõl, és magokat általszegeztek sok fájdalommal.¹¹ De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tûrést, a szelídséget.¹² Harczold meg a hitnek szép harczát, nyerd el az örök életet, a melyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt.¹³ Meghagyom néked Isten előtt, a ki megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, a ki bizonyosságot tett Poncius Pilátus alatt ama szép vallástétellel,¹⁴ Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig,¹⁵ A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura,¹⁶ Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott,

sem nem láthat: a kinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen. ¹⁷ Azoknak, a kik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, a ki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltatásunkra; ¹⁸ Hogy jól tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, ¹⁹ Kincset gyűjtván magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet. ²⁰ Óh Timótheus, őrizd meg a mi rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretek ellenvetéseitől; ²¹ A melylyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.

2 Timothy

Chapter 1

¹ Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek ígérete szerint, ² Timótheusnak, az én szeretett fiamnak: kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. ³ Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálók őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseimben éjjel és nappal, ⁴ Kívánván téged látni, megemlékezvén a te könyhullatásaidról, hogy örömmel teljesedjem be; ⁵ Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélkül való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. ⁶ Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. ⁷ Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. ⁸ Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyágtételét, se engem az ő foglyát; hanem együtt szenvedj az evangéliomért Istennek hatalma szerint. ⁹ A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte, ¹⁰ Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, a ki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangéliom által, ¹¹ Amelyre nézve

tétettem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává.¹² A miért szenvedem ezeket is: de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.¹³ Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.¹⁴ A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.¹⁵ Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind, kik közül való Figellus és Hermogénes.¹⁶ Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyenlette;¹⁷ Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált.¹⁸ Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod.

Chapter 2

¹ Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; ² És a miket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.³ Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.⁴ Egy harczos sem elegeedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki őt harczossá avatta.⁵ Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.⁶ A ki munkálkodik, a földművelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie.⁷ Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben.⁸ Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangyéliomom szerint:⁹ A melyért, mint egy gonosztevő, szenvedek mind a fogságig; de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve.¹⁰ Annakokáért mindent elszenvetek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben.¹¹ Igaz beszéd ez. Mert ha velem együtt meghaltunk, velem együtt fogunk élni is.¹² Ha tûrünk, velem együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad minket;¹³ Ha hitetlenkedünk, ő hû marad: ő magát meg nem tagadhatja.¹⁴ Ezekre emlékeztess, kérvén kérve [őket] az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul, a hallgatóknak romlására.¹⁵ Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki

helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.¹⁶ A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert
mind nagyobb istentelenségre növekednek.¹⁷ És az ő beszédök mint a rákfekély terjed; közülök
való Himenéus és Filétus.¹⁸ A kik az igazság mellől eltévelyedtek, azt mondván, hogy a feltámadás
már megtörtént, és feldúlják némelyeknek a hitét.¹⁹ Mindazáltal megáll az Istennek erős
fundamentoma, melynek pecsége ez: Ismeri az Úr az övét; és: Álljon el a hamisságtól minden, a
ki Krisztus nevét vallja.²⁰ Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem
fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók.
²¹ Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos
a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas.²² Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem
kövessed az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetembe, a kik segítségül hívják
az Urat tiszta szívből.²³ A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok
háborúságokat szülnek.²⁴ Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen
mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes.²⁵ A ki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha
talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére,²⁶ És felocsudnának az ördög
töréből, foglyokká tétetvén az [Úr szolgája] által az [Isten] akaratára.

Chapter 3

¹ Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. ² Mert lesznek az
emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt
engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, ³ Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók,
mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. ⁴ Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább
a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. ⁵ Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják
annak erejét. És ezeket kerüld. ⁶ Mert ezek közül valók azok, a kik betolakodnak a házakba, és
foglyul ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kívánságtól űzött asszonykákat, ⁷ Kik mindenkor
tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak. ⁸ Miképen pedig Jánnes és Jámbrés
ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megromlott elméjű, a hitre
nézve nem becsületes emberek. ⁹ De többre nem mennek: mert esztelenségök nyilvánvaló lesz

mindenek előtt, a miképen amazoké is az lett.¹⁰ Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat,
szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet,¹¹ Üldöztetéseimet,
szenvedéseimet, a melyek rajtam estek Antiókhiaiban, Ikóniumban, Lisztrában: minémű üldöztetéseket
szenvedtem! de mindezekből megszabadított engem az Úr.¹² De mindazok is, a kik kegyesen
akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.¹³ A gonosz emberek pedig és az ámítók
nevednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén.¹⁴ De te maradj meg azokban, a miket
tanultál és a mik reád bízattak, tudván kitől tanultad,¹⁵ És hogy gyermekségedtől fogva tudod a
szent írásokat, melyek téged bölcsesé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.¹⁶
A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való
nevelésre,¹⁷ Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

Chapter 4

¹ Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, a ki ítélni fog élőket és holtakat az ő
eljövetelekor és az ő országában.² Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben,
ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.³ Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt
el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket
a fülök;⁴ És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak.⁵ De te józan
légy mindenekben, szenvedj, az evangyélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.
⁶ Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott.⁷ Ama nemes harczot
megharczoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:⁸ Végezetre eltétetett nékem az
igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig,
hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését.⁹ Igyekezzél hozzám jöni hamar.
¹⁰ Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván, és elment Thessalónikába:
Kreszens Galátziába, Titus Dalmátziába.¹¹ Egyedül Lukács van velem. Márkust magadhoz
vévén, hozd magaddal: mert nekem alkalmas a szolgálatra.¹² Tikhikust pedig Efézusba küldöttem.
¹³ A felsőruhám, melyet Troásban Kárpusnál hagytam, jöttödben hozd el, a könyveket is,

¹⁴ kiváltképen a hártýákat. Az érczmíves Sándor sok bajt szerzett nékem: fizessen meg az Úr néki
¹⁵ cselekedetei szerint. Tőle te is őrizkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi beszédinknek. ¹⁶ Első
védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be
¹⁷ nekik. De az Úr mellettem állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégezzem az
¹⁸ igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroslán szájából.
És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára; a
¹⁹ kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. Köszöntsed Prizkát és Akvilát, és az Onesifórus
²⁰ háznépét. Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam beteg. ²¹
Igyekezzél tél előtt eljöni. Köszönt téged Eubulus és Pudens és Linus és Klaudia, és mind az
²² atyafiak. Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel. Kegyelem veletek! Ámen.

Titus

Chapter 1

¹ Pál, Istennek szolgálja, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a
kegyesség szerint való igazságnak megismerése szerint, ² Az örök élet reménységére, melyet
megígért az igazmondó Isten örök időknél előtte, ³ Megjelentette pedig a maga idejében az ő
beszédét a prédikálás által, a mely reám bízott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint;
Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: ⁴ Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya
⁵ Istentől és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. A végett hagytalek téged Krétában, hogy
a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városenként presbitereket, a miképen én néked
⁶ meghagytam; Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással vádolt
avagy engedetlen gyermekei vannak. ⁷ Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint
⁸ Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő;
⁹ Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga túrtető; A ki a tudomány
szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse
¹⁰ az ellenkezőket. Mert van sok engedetlen, hiába való beszédű és csaló, kiváltképen a

¹¹ körülméletlenségből valók, ¹² A kiknek be kell dugni a szájokat; a kik egész házakat feldúlnak, tanítván rút nyereség okáért, a miket nem kellene. ¹³ Azt mondta valaki közülök, az ő saját prófétájok: A krétaiak mindig hazugok, gonosz vadak, rest hasak. ¹⁴ E bizonyosság igaz: annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épek legyenek, ¹⁵ Nem ügyelvén zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek parancsolataira. Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetettek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük, mind lelkiismeretük. ¹⁶ Vallják, hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és hitetlenek és minden jó cselekedetre méltatlanok.

Chapter 2

¹ Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges tudományhoz illenek. ² Hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztességesek, mértékletesek; a hitben, szeretetben, tûrésben épek. ³ Hasonlóképen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletûek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók; ⁴ Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, ⁵ [Legyenek] mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjöknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék. ⁶ Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértékletesek: ⁷ Mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot [mutatván,] ⁸ Egészséges, feddhetlen beszédet; hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani. ⁹ A szolgálakat [intsed,] hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek, ¹⁰ Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hûséget tanúsítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék mindenben. ¹¹ Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, ¹² A mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: ¹³ Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; ¹⁴ A ki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképen való népet, jó

cselekedetekre igyekezöt. ¹⁵ Ezeket szóljad, és ints és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.

Chapter 3

¹ Emlékeztessed őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, ² Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanusítván minden ember iránt. ³ Mert régenten mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgálói, gonoszságban és irígységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. ⁴ De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, ⁵ Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, ⁶ Melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; ⁷ Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint. ⁸ Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, a kik Istenben hívökké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek; ⁹ A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetségekről való tudakozásokat, és a civakodást és a törvény felől való harczokat kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók. ¹⁰ Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld; ¹¹ Tudván, hogy az ilyen romlott, és vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát. ¹² Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jöni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. ¹³ A törvénytudó Zénást és Apollóst ¹⁴ gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. ¹⁵ Köszöntenek téged a velem levők mindnyájan. Köszönts azokat, a kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen.

Philemon

Chapter 1

¹ Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak, ² És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te házadnál való gyülekezetnek: ³ Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. ⁴ Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban, ⁵ Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában, ⁶ Hogy a te hitedben való közösség hathatós legyen, a Krisztus ügyében, minden bennetek levő jónak megismerése által. ⁷ Mert sok örömünk és vigasztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvidámodtak te általad, atyámfia. ⁸ Annakokáért jöllehet nagy bátorságom van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi illendő, ⁹ A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, a megvénhedett, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak; ¹⁰ Kérlek téged az én fiamért, a kit fogságomban szültem, Onésimusért, ¹¹ A ki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nékem nagyon hasznos, ¹² Kit visszaküldöttem; te pedig őt, azaz az én szívemet, fogadd magadhoz! ¹³ Őt én magamnál akartam tartani, hogy te helyetted szolgáljon nékem az evangyéliomért [szenvedett] fogságomban; ¹⁴ De a te megkérdésed nélkül sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból való legyen. ¹⁵ Mert talán azért vált meg [tőled] ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza; ¹⁶ Nem úgy immár mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, [mint] szeretett atyafit, kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig néked, mind testben, mind az Úrban. ¹⁷ Azért, ha engem részestársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. ¹⁸ Ha pedig valamit vétett ellened, avagy adós, ezt nekem róvd fel. ¹⁹ Én Pál írtam az én kezemmel, én megfizetem: hogy [azt] ne mondjam néked, hogy te magaddal is adós vagy ezen felül nékem. ²⁰ Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban: vídámítsd meg az én szívemet az Úrban! ²¹ Bízván a te engedelmisségedben, [így] írtam néked, tudván, hogy annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. ²² Egyúttal pedig készíts nékem szállást; mert reménylem, hogy a ti imádságaitokért néktek ajándékozatom. ²³ Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus

Jézusban, ²⁴ [Tovább]á Márk, Aristárkhus, Démás [és] Lukács, az én munkatársaim. ²⁵ A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme [legyen] a ti lelketekkel!

Hebrews

Chapter 1

¹ Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, ² A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette, ³ A ki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, a ki hatalma szavával fentartja a mindenséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbára a magasságban, ⁴ Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. ⁵ Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nékem Fiam? ⁶ Viszont mikor behozza az ő elsősülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. ⁷ És bár az angyalokról [így] szól: Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgálait tűz lángjává, ⁸ Ámde a Fiúról [így]: A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálczája a te országodnak pálczája. ⁹ Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmek olajával a te társaid felett. ¹⁰ És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; ¹¹ Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak. ¹² És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak. ¹³ Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az én jobbkezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? ¹⁴ Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

Chapter 2

¹ Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el
 ne sodortassunk. ² Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség
 elvette igazságos büntetését: ³ Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy
 idvességgel? a melyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallották, biztosítottak
 számunkra, ⁴ Velök együtt bizonyoságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle
 erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint. ⁵ Mert nem angyaloknak vetette alá
 a jövő világot, a melyről szólunk. ⁶ Sőt bizonyoságot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az
 ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? ⁷ Kisebbé tetted
 őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid
 munkáin, ⁸ Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott
 alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetett. ⁹ Azt azonban látjuk, hogy
 Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tetted az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és
 tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. ¹⁰
 Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden, sok fiaikat vezérelvén dicsőségre, az ő
 idvességök fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. ¹¹ Mert a megszentelő és a megszenteltek
 egytől valók mindnyájan, a mely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni, ¹² Mondván:
 Hirdetem a te nevedet az én atyámfiaimnak, az anyaszentegyháznak közepette dicséretet mondok
 néked. ¹³ És ismét: Én ő benne bízom; és ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekek, a kiket az Isten
 nékem adott. ¹⁴ Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett
 azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt,
¹⁵ És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának. ¹⁶
 Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. ¹⁷ Annakokáért
 mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap
 az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. ¹⁸ Mert a mennyiben
 szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.

Chapter 3

¹ Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak
 apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, ² A ki hû ahhoz, a ki õt rendelte, valamint Mózes is az
 õ egész házában. ³ Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, a mennyiben a ház
 építõjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. ⁴ Mert minden háznak van építõje, a ki pedig
 mindent elkészített, az Isten az. ⁵ Mózes is hû volt ugyan az õ egész házában, mint szolga, a
 hirdetendõknek bizonyágára, ⁶ Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi
 vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erõsen megtartjuk. ⁷
 Annakokáért a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az õ szavát halljátok, ⁸ Meg ne keményítsétek
 a ti szíveteiket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, ⁹ A hol a ti atyáitok
 próbára tevással megkísértének engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. ¹⁰
 Azért megharagudtam arra a nemzetségre és mondtam: mindig tévelyegnek szívökben; õk pedig
 nem ismerték meg az én útaimat. ¹¹ Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak
 bemenni az én nyugodalmamba. ¹² Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikõtöknek
 hitetlen gonosz szíve, hogy az élõ Istentõl elszakadjon; ¹³ Hanem intsétek egymást minden napon,
 míg tart a ma, hogy egyikõtök se keményíttessék meg a bûnnek csalárdsága által: ¹⁴ Mert részeseivé
 lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erõsen megtartjuk. ¹⁵ E mondás
 szerint: Ma, ha az õ szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor.
¹⁶ Mert kik keseredtek el, mikor ezt hallák? Nemde mindazok, a kik kijövének Égyiptomból Mózes
 által? ¹⁷ Kikre haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-é, a kik vétkeztek,
 a kiknek teste elhullottak a pusztában? ¹⁸ Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az
 õ nyugodalmába, hanemha az engedetleneknek? ¹⁹ Látjuk is, hogy nem mehettek be hitlenség
 miatt.

Chapter 4

¹ Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogvatkozásban levőnek ne láttassék. ² Mert nekünk is hirdettetett az evangyéliom, miképen azoknak: de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. ³ Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte. ⁴ Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől. ⁵ És ugyanabban ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba. ⁶ Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangyéliom, nem mentek be engedetlenség miatt: ⁷ Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annnyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. ⁸ Mert ha őket Józsué nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról. ⁹ Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. ¹⁰ Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól, ¹¹ Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék. ¹² Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. ¹³ És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk. ¹⁴ Léván annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. ¹⁵ Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. ¹⁶ Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

Chapter 5

¹ Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, ² A ki képes együttérezni a

tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal. ³ És ezért köteles, miképen a népért, azonképen önmagáért is áldozni a bűnökért. ⁴ És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a [kit] Isten hív el, miként Áront is. ⁵ Hasonlóképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, a ki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szûltelek téged. ⁶ Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. ⁷ Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, ⁸ Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmisséget; ⁹ És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a kik neki engedelmeskednek, ¹⁰ Nevezetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak. ¹¹ A kiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondani valónk van, mivel restek lettetek a hallásra. ¹² Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, a kiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. ¹³ Mert mindaz, a ki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: ¹⁴ Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.

Chapter 6

¹ Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, ² A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek. ³ És ezt megcselekeszszük, ha az Isten megengedi. ⁴ Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítottak, megízlelvén a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, ⁵ És megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövődő világnak erőit, ⁶ És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. ⁷ Mert a föld, a mely beiszsa a gyakorta reá hulló esőt és hasznos füvet terem azoknak, a kikért műveltetik, áldást nyer Istentől; ⁸ A mely pedig töviseket és bojtortjánokat terem, megvetett és

közel van az átokhoz, annak vége megégetés. ⁹ De ti felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb és
 idvességesebb dolgokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is. ¹⁰ Mert nem igazságtalan az
 Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve
 iránt, mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek. ¹¹ Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki
 ugyanazon buzgóságot tanusítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen. ¹² Hogy ne
 legyenek restek, hanem követői azoknak, a kik hit és békességes tűrés által öröklük az ígéreteket.
¹³ Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhett nagyobbra, önmagára
 esküdött. ¹⁴ Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak
 téged. ¹⁵ És ekképen, békességstűrő lévén, megnyerte az ígéretet. ¹⁶ Mert az emberek nagyobbra
 esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; ¹⁷ Miért is az Isten,
 kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel
¹⁸ lépett közbe, Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten
 hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk
 az előttünk levő reménységet, ¹⁹ Mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya és beljebb
 hatol a kárpítnál, ²⁰ A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való főpap lett Melkisédek
 rendje szerint.

Chapter 7

¹ Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, a ki a királyok leveréséből
 visszatérő Ábrahámmal találkozáván, őt megáldotta, ² A kinek tizedet is adott Ábrám mindenből:
 a ki elsőben is magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség
 királya, ³ Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének
 vége nincs, de hasonlónak tétetvén az Isten Fiához, pap marad örökké. ⁴ Nézzétek meg pedig, mily
 nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrám, a pátriárka; ⁵ És bár azoknak, kik a Lévi
 fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatjok van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől,
 azaz az ő atyafiaiktól, jóllehet ők is az Ábrám ágyékából származtak; ⁶ De az, a kinek nemzetsége
 nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígéret birtokosát megáldotta, ⁷ Pedig minden

ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.⁸ És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, a ki bizonyosság szerint él:⁹ És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől,¹⁰ Mert ő még az atyja ágyékában vala, a mikor annak elébe ment Melkisédek.¹¹ Ha tehát a lévítai papság által volna a tökéletesség (mert a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább is mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint?¹² Mert a papság megváltozásával szükségképen megváltozik a törvény is.¹³ Mert a kiről ezek mondatnak, az más nemzetségből származott, a melyből senki sem szolgált az oltár körül;¹⁴ Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadott, a mely nemzetségre nézve semmit sem szólott Mózes a papságról.¹⁵ És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint áll elő más pap,¹⁶ A ki nem testi parancsoltnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett.¹⁷ Mert ez a bizonyágtétel: Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint.¹⁸ Mert az előbbi parancsolat eltöröltetik, mivelhogy erőtelen és haszontalan,¹⁹ Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez.²⁰ És a mennyiben nem esküvés nélkül való, mert amazok esküvés nélkül lettek papokká,²¹ De ez esküvéssel, az által, a ki azt mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint:²² Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus.²³ És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak:²⁴ De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága.²⁵ Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettök.²⁶ Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lön,²⁷ A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván.²⁸ Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tökéletes Fiút.

Chapter 8

¹ Fődolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, a ki a mennyei
 Felség királyi székének jobbjára üle, ² Mint a szent helynek és amaz igazi sáornak szolgálja, a
 melyet az Úr és nem ember épített. ³ Mert minden főpap ajándékok meg áldozatok vitelére
 rendeltetik, a miért szükséges, hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen. ⁴ Ha tehát
 a földön volna, még csak pap sem volna, lévén olyan papok, a kik a törvény szerint áldoznak
 ajándékokkal, ⁵ A kik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, a mint Isten
 mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sáort: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon
 minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattatott néked. ⁶ Most azonban annyival kiválóbb
 szolgálatot nyert, a mennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, a mely jobb ígéretet alapján kötöttet.
⁷ Mert ha az az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak. ⁸ Mert
 dorgálván őket, így szól: Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával
⁹ új szövetséget kötök. Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon,
 mikor kézen fogtam őket, hogy kivezesse Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én
 szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr. ¹⁰ Mert ez az a szövetség, melyet
 kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe,
 és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem. ¹¹ És nem
 tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyafiát, mondván: Ismerd meg az Urat; mert mindnyájan
 megismernek engem a kicsinytől nagyig. ¹² Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő
 bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem. ¹³ Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi
 pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.

Chapter 9

¹ Annakokáért voltak ugyan az első [szövetségnek] is istentiszteletei rendtartásai, mint szintén
 világi szenthelye. ² Mert sátor építettett, az első, a melyben [vala] a gyertyatartó, meg az asztal és
 a kenyerek felrakása; ezt nevezték szenthelynek. ³ A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet
 neveztek szentek szentének, ⁴ Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva
 minden felől arannyal, ebben a manás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség
 táblái, ⁵ Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges

külön szólni.⁶ Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak
 a papok az istentisztelet elvégzésére,⁷ A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga
 a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz.⁸ Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek,
 hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor.⁹ A mi példázat a jelenkori
 időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint
 tökéletessé tenni a szolgáltevet,¹⁰ Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal
 - melyek testi rendszabályok - a megjobbulás idejéig kötelezők.¹¹ Krisztus pedig megjelenvén,
 mint a jövő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból
 való sátoron keresztül,¹² És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment
 be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.¹³ Mert ha a bakoknak és bikáknak
 a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintvén, megszentel a testnek tisztaságára:¹⁴
 Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul
 Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.
¹⁵ És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök
 váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígérését.¹⁶ Mert a hol végrendelet
 van, szükséges, hogy a végrendelkező halála bekövetkezzék.¹⁷ Mivel a végrendelet holtak után
 jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes.¹⁸ Innét van, hogy az első
 sem szenteltetett meg vér nélkül.¹⁹ Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot
 elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérért, vízzel és vörös gyapjúval meg
 izsóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette,²⁰ Mondván: Ez azon szövetség
 vére, a melyet Isten számotokra rendelt.²¹ Majd a sátor is és az istentiszteletre való összes
 edényeket hasonlóképen meghintette vérrel.²² És csaknem minden vérrel tisztíttatik meg a törvény
 szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.²³ Annakokáért szükséges, hogy a mennyei
 dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél
 különb áldozatokkal.²⁴ Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be
 Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.²⁵ Nem
 is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen
 vérrel;²⁶ Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak

egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.²⁷ És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet:²⁸ Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre.

Chapter 10

¹ Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat;² Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna.³ De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek.⁴ Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.⁵ Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem,⁶ Égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél.⁷ Akkor mondám: Ímé itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat.⁸ Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél a melyeket a törvény szerint visznek,⁹ Ekkor ezt mondotta: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat,¹⁰ A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.¹¹ És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket.¹² Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre űle az Istennek jobbára,¹³ Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei.¹⁴ Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.¹⁵ Bizonyságot tesz pedig erről mi nekünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta:¹⁶ Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat,¹⁷ [Azután így szól:] És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.¹⁸ A hol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat.¹⁹ Mivelhogy azért atyámfiai bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által,²⁰

Azon az úton, a melyet ő szentelt nekünk új és élő [út] gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által,²¹
 És lévén nagy papunk az Isten háza felett:²² Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével,
 mint a kiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől,²³ És testök meg van mosva tiszta vízzel;
 tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hû az, a ki ígéretet tett,²⁴ És ügyeljünk
 egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett,²⁵ El nem hagyván a magunk
 gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel
 látjátok, hogy ama nap közelget.²⁶ Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére
 való eljutás után, akkor többé nincs bûnökért való áldozat,²⁷ Hanem az ítéletnek valami rettenetes
 várása és a tűznek lángja, a mely megemészti az ellenszegülőket.²⁸ A ki megveti a Mózes törvényét,
 két vagy három tanubizonyyságra irgalom nélkül meghal;²⁹ Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb
 büntetésre méltónak ítéltetik az, a ki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, melylyel
 megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza?³⁰ Mert ismerjük
 azt, a ki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli
 az ő népét.³¹ Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni.³² Emlékezzetek pedig vissza a
 régebbi napokra, a melyekben, minekutána megvilágosítottatok, sok szenvedésteljes küzdelmet
 állottatok ki,³³ Midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattatásokkal nyilvánosság elé hurczoltak
 titeket, másfelől társai lettetek azoknak, a kik így jártak.³⁴ Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek,
 és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyonotok
 van a mennyekben.³⁵ Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van.³⁶ Mert
 békeességes tûrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet.
³⁷ Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő, eljő és nem késik.³⁸ Az igaz pedig hitből él. És
 a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.³⁹ De mi nem vagyunk meghátrálás [emberei],
 hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.

Chapter 11

¹ A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.
² Mert ezzel szereztek [jó] bizonyyságot a régebbiek.³ Hit által értjük meg, hogy a világ Isten

beszéde által teremtetett, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő.⁴ Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, a mi által bizonyóságot nyert a felől, hogy igaz, bizonyóságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél.⁵ Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyóságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.⁶ Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, a kik őt keresik.⁷ Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, a mely által kárhóztatá e világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.⁸ Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy.⁹ Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéletnek örökös társaival.¹⁰ Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.¹¹ Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígéletet tette.¹² Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fővény, mely megszámlálhatatlan.¹³ Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem [csak] távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.¹⁴ Mert a kik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek.¹⁵ És hogyha eszökbe jutott volna az, a melyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre.¹⁶ Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessek, mert készített nékik várost.¹⁷ Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte,¹⁸ A kinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked mag;¹⁹ Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is őt példaképen visszanyerte.²⁰ Hit által áldá meg a jövődökre nézve Izsák Jákóbot és Ézsaut.²¹ Hit által áldá meg a haldokló Jákób a József fiainak mindenikét, és botja végére hajolva imádkozott.²² Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő tetemeiről rendelkezett.²³ Hit által rejtegették Mózes az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a gyermek, és nem féltek a király parancsától.²⁴ Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fiának mondják,²⁵ Inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint

a bűnnek ideig-óraig való gyönyörűségét; ²⁶ Égyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván
 Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. ²⁷ Hit által hagyta oda Égyiptomot, nem
 félvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant. ²⁸ Hit által rendelte
 a páskát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszületteiket. ²⁹ Hit által keltek
 át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit megpróbálván az égyiptomiak, elnyelettek.
³⁰ Hit által omlottak le Jériónak kőfalai, midőn hét napig köröskörül járták. ³¹ Hit által nem
 veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel. ³²
 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról,
 Jektéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; ³³ A kik hit által országokat győztek le, igazságot
 cselekedtek, az ígéretek elnyerték, az oroszlánok száját betömték. ³⁴ Megoltották a tűznek erejét,
 megmenekedtek a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották
 az idegenek táborait. ³⁵ Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat; mások kínpadra
 vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsebb feltámadásban részesüljenek. ³⁶ Mások
 pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt
 is; ³⁷ Megkövezettek, kínpóbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és
 kecskéknek bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, ³⁸ A kikre nem volt
 méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. ³⁹
 És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígérést. ⁴⁰ Mivel Isten
 mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.

Chapter 12

¹ Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden
 akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. ² Nézvén
 a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot,
 keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült. ³ Gondoljátok meg azért, hogy ő ily
 ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetelek lelkitekben elalélván.
⁴ Mert még végig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen. ⁵ És elfeledkeztetek-é az intésről,

a mely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; ⁶ Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad.

⁷ Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa? ⁸ Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. ⁹ Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyjának, és élünk! ¹⁰ Mert ám azok kevés ideig, tetszésök szerint fenyítették; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. ¹¹ Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak. ¹² Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsétek föl, ¹³ És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. ¹⁴ Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látja meg az Urat: ¹⁵ Vigyázzátok arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek. ¹⁶ Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, a ki egy ételért eladta első szülöttségi jogát. ¹⁷ Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt [az áldást]. ¹⁸ Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, ¹⁹ És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájok szó; ²⁰ Mert nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyíllal lövettessék le; ²¹ És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek: ²² Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, ²³ Az elsősülöttek seregéhez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, ²⁴ És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. ²⁵ Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, a ki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, a ki a mennyekből vagy, ²⁶ Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a

földet, hanem az eget is. ²⁷ Az a "még egyszer" pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. ²⁸ Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. ²⁹ Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

Chapter 13

¹ Az atyafiúi szeretet maradjon meg. ² A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeltek meg. ³ Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyötrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok. ⁴ Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házasság; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten. ⁵ Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjete meg azzal, a mitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; ⁶ Úgy hogy bízvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat én nékem? ⁷ Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életök végére, kövessétek hitöket. ⁸ Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. ⁹ Különböző és idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősíttessék meg a szív, nem enivalókkal, a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik azok körül járnak. ¹⁰ Van oltárunk, a melyről nincs joguk enni azoknak, a kik a sáturnak szolgálnak. ¹¹ Mert a mely állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül. ¹² Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett. ¹³ Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. ¹⁴ Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. ¹⁵ Annakokáért ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevére vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. ¹⁶ A jótékonyaságról pedig és az adakozásról el ne felejtkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. ¹⁷ Engedelmeskedjete előljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ. ¹⁸ Imádkozzatok érettünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkiismeretünk van, igyekeztvén

¹⁹ mindenekben tisztességesen forgolódni. Kiváltképen pedig arra kérlek, hogy ezt cselekedjétek,
²⁰ hogy mihamarább visszaadhassam néktek. A békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a
²¹ juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, Tegyen készségesekké
titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves ő
²² előtte a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. Kérlek pedig titeket
²³ atyámfiain, szívleljétek meg ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam néktek. Legyen tudtotokra,
²⁴ hogy a mi atyánkfia Timótheus kiszabadult, a kivel ha csakhamar eljő, meglátogatlak titeket.
Köszöntések minden előljárótokat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból
²⁵ valók. Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen!

James

Chapter 1

¹ Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek;
² üdvözetemet. Teljes örömmel tartásatok, atyámfiain, mikor különféle kísértésekbe estek, ³ Tudván,
hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. ⁴ A kitartásban pedig tökéletes cselekedet
legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül. ⁵ Ha pedig valakinek
közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül
⁶ adja; és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos
a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. ⁷ Mert ne vélje az ilyen ember, hogy
kaphat valamit az Úrtól; ⁸ A kétszívű, a minden útjában állhatatlan ember. ⁹ Dicsekedjék pedig
az alacsony [sorsú] atyafi az ő nagyságával; ¹⁰ A gazdag pedig az ő alacsonyságával: mert elmúlik,
mint a fűnek virága. ¹¹ Mert felkél a nap az ő hévségével, és megszáritja a fűvet; és annak virága
elhull, és ábrázatának kedvessége elvesz: így hervad el a gazdag is az ő útjaiban. ¹² Boldog ember
az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a mit
¹³ az Úr ígért az őt szeretőknél. Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert

az Isten gonoszsággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért. ¹⁴ Hanem mindenki kísértetik,
 a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. ¹⁵ Azután a kívánság megfogánván, bűnt szül; a
 bűn pedig teljességre jutván halált nemz. ¹⁶ Ne tévelyegjetekek szeretett atyámfiai! ¹⁷ Minden jó
 adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél
 nincs változás, vagy változásnak árnyéka. ¹⁸ Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által,
 hogy az ő teremtményeinek valami zsengeje legyünk. ¹⁹ Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden
 ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. ²⁰ Mert ember haragja Isten
 igazságát nem munkálja. ²¹ Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát,
 szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét, a mely megtarthatja a ti lelkeiteket. ²² Az ígének pedig
 megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. ²³ Mert ha valaki hallgatója az
 ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet
 szerinti ábrázatát: ²⁴ Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. ²⁵ De
 a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató,
 sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében. ²⁶ Ha valaki istentisztlőnek
 látszik köztetek, de nem zabolazza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztele
 hiábavaló. ²⁷ Tiszta és szeplő nélkül való istentisztele az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni
 az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, [és] szeplő nélkül megtartani magát e világtól.

Chapter 2

¹ Atyámfiai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi
 Jézus Krisztusunkban. ² Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes
 ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában; ³ És rátekinttek arra, a kin a fényes ruha
 van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj
 ide az én zsámolyom mellé: ⁴ Nem mondatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz
 gondolkozású birákká? ⁵ Halljátok meg szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-é ki e
 világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígért,
 a kik őt szeretik? ⁶ Ti pedig meggyaláztátok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-

7 é rajtatok, és nem ők hurczolnak-é titeket a törvény elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet,
 8 a melyről neveztetek? Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeressed
 9 felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek,
 10 elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói. Mert ha valaki az egész törvényt megtartja
 11 is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. Mert a ki ezt mondotta: Ne paráználkodjál,
 12 ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvénszegővé lettél. Úgy szóljatok
 13 és úgy cselekedjete, mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni. Mert az ítélet irgalmatlan
 14 az iránt, a ki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen. Mi a
 15 haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy
 16 megtarthatja-é őt a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek
 17 mindennapi eledel nélkül, És azt mondja nékik valaki ti közületek: Menjete el békességgel,
 18 melegedjete meg és lakjatek jól; de nem adjátok meg nékik, a mikre szüksége van a testnek; mi
 19 annak a haszna? Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. De
 20 mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te
 21 hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet.
 22 Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. Akarod-é pedig
 23 tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? [Avagy] Ábrahám, a mi
 24 atyánk, nem cselekedeteből igazított-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? Látod,
 25 hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedeteből lett teljessé a hit; És
 26 beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított néki
 igazságot, és Isten barátjának neveztetett. Látjátok tehát, hogy cselekedeteből igazul meg az
 ember, és nem csupán hitből. Hasonlatosképen pedig a tisztátalan Ráháb is, avagy nem
 cselekedeteből igazított é meg, a mikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta ki?
 Mert a miképen holt a test lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül.

Chapter 3

¹ Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk léssen. ² Mert mindnyájan sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni. ³ Ímé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az ő egész testöket igazgatjuk. ⁴ Ímé a hajók is, noha mily nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen kis kormánytól oda fordíttatnak, a hová a kormányos szándéka akarja. ⁵ Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! ⁶ A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja élet[ünk] folyását, [maga] is lángba boríttatván a gyehennától. ⁷ Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízieké megszelídíthető és meg is szelidíttetett az emberi természet által: ⁸ De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. ⁹ Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremttettek: ¹⁰ Ugyanabból a szájból jő ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni! ¹¹ Vajjon a forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt? ¹² Avagy atyámfiai, teremhet-é a fügefafa olajmagvakat, vagy a szőlőtő fügét? Azonképen egy forrás sem adhat sós és édes vizet. ¹³ Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével. ¹⁴ Ha pedig keserű irigység és czivódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjete és ne hazudjatok az igazság ellen. ¹⁵ Ez nem az a bölcsesség, a mely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. ¹⁶ Mert a hol irigység és czivakodás [van], ott háborúság és minden gonosz cselekedet is [van.] ¹⁷ A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. ¹⁸ Az igazság gyümölcse pedig békeségben vettetik azoknak, a kik békeségesen munkálkodnak.

Chapter 4

¹ Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek a ti tagjaitokban vitézkednek? ² Kívántok [valamit,] és nincs néktek: gyilkoltok és irigykedtek, és

nem nyerhetitek meg; harcoltok és háborúskodtok; és nincsen semmitek, mert nem kéritek.³
 Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt.⁴ Parázna
 férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki
 azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.⁵ Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás
 hiába mondja: Irígységre kívánczik a lélek, a mely bennünk lakozik?⁶ De [majd] nagyobb
 kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet
 ád.⁷ Engedelmeskedjétek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.⁸
 Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és
 szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek.⁹ Nyomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti
 nevetéstek gyászra forduljon, és örömetök szomorúságra.¹⁰ Alázzátok meg magatokat az Úr előtt,
 és felmagasztal titeket.¹¹ Ne szóljátok meg egymást atyámfiak. A ki megszólja atyjafiát, és a ki
 kárhoztatja atyjafiát, az a törvényt ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt
 kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírāja vagy a törvénynek.¹² Egy a törvényhozó, a ki hatalmas
 megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat?¹³ Nosza immár ti, a kik
 azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és
 kalmárkodunk, és nyerünk;¹⁴ A kik nem tudjátok mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életek?
 Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.¹⁵ Holott ezt kellene mondanotok:
 Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni.¹⁶ Ti ellenben
 elbizakodottságtokban dicsekedtek: Minden ilyen dicsekedés gonosz.¹⁷ A ki azért tudna jót
 cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.

Chapter 5

¹ Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek
 elkövetkeznek reátok.² Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg;³ Aranyotokat
 és ezüstötöket rozsdá fogta meg, és azok rozsdája bizonyosság ellenetek, és megemészti a ti testeteket,
 mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban!⁴ Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére,
 a mit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleibe.⁵ Dözsöltetek

e földön és dobzódtatok; szívetek legeltettétek mint áldozás napján.⁶ Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek.⁷ Legyetek azért, atyámfiak, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap.⁸ Legyetek ti is béketűrők, [és] erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van.⁹ Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiak, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll.¹⁰ Például vegyétek, atyámfiak, a szenvedésben és béketűrésben a prófétákat, a kik az Úr nevében szólottak.¹¹ Ímé, boldogoknak mondjuk a tûrni tudókat. Jóbnak tûrését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes.¹² Mindeneknek elötte pedig ne esküdjete, atyámfiak, se az égre, se a földre, se semmi más esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhoztatás alá ne essetek.¹³ Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dícséretet énekeljen.¹⁴ Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.¹⁵ És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bûnt követett is el, megbocsáttatik neki.¹⁶ Valljátok meg bûneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.¹⁷ Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig:¹⁸ És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.¹⁹ Atyámfiak, hogyha valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki,²⁰ Tudja meg, hogy a ki bûnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bûnt elfedez.

1 Peter

Chapter 1

¹ Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek,² A kik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békeség adassék néktek bőségesen.³ Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak

a halálból való feltámadása által,⁴ Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely
 a mennyekben van fenntartva számunkra,⁵ A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a
 mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.⁶ A melyben örvendeztek, noha
 most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között,⁷ Hogy a ti kipróbált
 hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dícséretre, tisztességre
 és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor;⁸ A kit, noha nem láttatok,
 szerettek; a kiből, noha most nem látjátok, de hisztek [benne], kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel
 örvendeztek:⁹ Elérvén hitetek célját, a lélek idvességét.¹⁰ A mely idvesség felől tudakozódtak
 és nyomozódtak a próféták, a kik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek:¹¹ Nyomozódván,
 hogy mely vagy milyen időre jelenté [azt] ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, a ki eleve
 bizonyoságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.¹² A kiknek
 megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek
 néktek azok, a kik prédikáltak néktek az evangéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; a
 mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.¹³ Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint
 józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek,
 mikor megjelen.¹⁴ Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi
 kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek;¹⁵ Hanem a miképen szent az,
 a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben;¹⁶ Mert meg van írva: Szentek legyetek,
 mert én szent vagyok.¹⁷ És ha Atyának hívjátok őt, a ki személyválogatás nélkül ítél, kinek- kinek
 cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevényiségtek idejét:¹⁸ Tudván, hogy nem veszendő
 holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből;¹⁹
 Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén:²⁰ A ki eleve el volt ugyan
 rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek,²¹ A kik ő általa
 hisztek Istenben, a ki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek reménység
 is legyen Istenben.²² Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való
 atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek;²³ Mint
 a kik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely
 él és megmarad örökké.²⁴ Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége

olyan, mint a fû virága. Megszárad a fû, és virága elhull: ²⁵ De az Úr beszéde megmarad örökké.
Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.

Chapter 2

¹ Levetvén azért minden gonosztságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmazást. ² Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjete; ³ Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. ⁴ A kihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses köhöz, ⁵ Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldoztatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. ⁶ Azért van meg az Írásban: Ímé szegeletkövet teszek Sionban, a mely kiválasztott, becses; és a ki hisz abban, meg nem szégyenül. ⁷ Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, a melyet az építők megvetettek, az lett a szegeletnek fejévé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak sziklájává; ⁸ A kik engedetlenek lévén, megütköznek az ígében, a mire rendeltettek is. ⁹ Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; ¹⁰ A kik hajdan nem nép [voltatok], most pedig Isten népe [vagytok;] a kik nem kegyelmezettek [voltatok,] most pedig kegyelmezettek [vagytok.] ¹¹ Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek; ¹² Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy a miben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják [azokat,] dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. ¹³ Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; ¹⁴ Akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. ¹⁵ Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatag emberek tudatlanságát; ¹⁶ Mint szabadok, és nem mint a kiknél a szabadság a gonosztságot palástja, hanem mint Istennek szolgálói. ¹⁷ Mindenkit tiszteljete, az atyafiúságot szeresséte; az Istent féljete; a királyt tiszteljete. ¹⁸ A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek,

de a szívteleneknek is. ¹⁹ Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tûr keserûséget, méltatlanul szenvedvén. ²⁰ Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arczul veretve tûrtök? de ha jót cselekedve és [mégis] szenvedve tûrtök, ez kedves dolog Istennél. ²¹ Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ²² A ki bûnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: ²³ A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre: ²⁴ A ki a mi bûneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bûnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg. ²⁵ Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.

Chapter 3

¹ Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjöknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az ígének, feleségük magaviselete által íge nélkül is megnyeressenek; ² Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket. ³ A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; ⁴ Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen becses az Isten előtt. ⁵ Mert így ékesítették magokat hajdan ama szent asszonyok is, a kik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek. ⁶ Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezvén őt, a kinek gyermekei lettetek, ha jót cselekesztek, és semmi félelemtől nem rettegtek. ⁷ A férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon [feleségükkel,] az asszonyi nemnek, mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén, mint a kik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak. ⁸ Végezetre mindnyájan [legyetek] egyértelműek, rokonézelmeűek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek: ⁹ Nem fizetvén gonoszszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljete, ¹⁰ Mert a ki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: ¹¹ Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. ¹² Mert az Úr szemei az igazakon [vannak], és az ő fülei azoknak

könyörgésein; az Úr orczája pedig a gonoszt cselekvőkön. ¹³ És kicsoda az, a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? ¹⁴ De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok [vagytok,]azoktól való félelemből pedig ne féljete, se zavarba ne essetek; ¹⁵ Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek [legyetek] megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel: ¹⁶ Jó lelkiismeretetek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszegyenüljenek a kik gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket. ¹⁷ Mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve. ¹⁸ Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint; ¹⁹ A melyben elmenvén, a tömlöczben lévő lelkeknek is prédikált, ²⁰ A melyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által; ²¹ A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; ²² A ki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; a kinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

Chapter 4

¹ Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezettek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a ki testileg szenved, megszűnik a bűntől, ² Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt. ³ Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. ⁴ A mi miatt csudálkoznak, hogy nem futtok velök együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván. ⁵ A kik számot adnak majd annak, a ki készen van megítélni élőket és holtakat. ⁶ Mert azért hirdettetett az evangéliom a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben. ⁷ A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. ⁸ Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a

⁹ szeretet sok vétket elfedez. [Legyetek] egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. ¹⁰ Kiki
 amint kegyelmi ajándékot kapott, [úgy] sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle
 kegyelmének jó sáfárai; ¹¹ Ha valaki szól, mintegy Isten ígéit [szólja:] ha valaki szolgál, mintegy
 azzal az erővel [szolgáljon,] a melyet Isten ad: hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által,
 a kinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen. ¹² Szeretteim, ne rémüljete meg attól a
 tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek;
¹³ Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének
 megjelenésekor is vígadozva örvendezhessete. ¹⁴ Boldogok [vagytok,] ha Krisztus nevéért
 gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, [a mit] amazok
 káromolnak ugyan, de ti dicsőítete azt. ¹⁵ Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy
 tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó: ¹⁶ Ha pedig mint keresztyén [szened,]
 ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istent. ¹⁷ Mert [itt] az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az
 Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk [kezdődik], mi lesz azoknak a végök, a kik nem
 engedelmeskednek az Isten evangyéliomának? ¹⁸ És ha az igaz [is] alig tartatik meg, hová lesz
 az istentelen és bűnös? ¹⁹ Annakokáért a kik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják [néki]
 lelköket mint hű teremőnek, jót cselekedvén.

Chapter 5

¹ A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanuja,
 és a megjelenendő dicsőségnek részese; ² Legeltessete az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot
 viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal;
³ Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. ⁴ És
 mikor megjelenik a főpásztor, elnyerite a dicsőségnek hervadatlan koronáját. ⁵ Hasonlatosképen
 ti ifjabbak engedelmeskedjete a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az
 alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet
 ad. ⁶ Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket
 annak idején. ⁷ Minden gondotokat ő reá vessete, mert néki gondja van reátok. ⁸ Józanok legyetek,
 vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroslán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen:

9 A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.¹⁰ A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, a kik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká,¹¹ Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.¹² Silvánus által, a ki, a mint gondolom, hû atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonyágot téve, hogy az az Istennek igaz kegyelme, a melyben állotok.¹³ Köszönt titeket a [veletek] együtt választott babiloni [gyülekezet] és Márk, az én fiam.¹⁴ Köszöntsétek egymást szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, a kik Krisztusban vagytok.

2 Peter

Chapter 1

¹ Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak igazságában:² Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében.³ Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott;⁴ A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.⁵ Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt,⁶ A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tûrést, a tûrés mellé pedig kegyességet,⁷ A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet.⁸ Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.⁹ Mert a kiből ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bûneiből való megtisztulásáról.¹⁰ Annakokáért, atyámfiái, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztatásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.¹¹ Mert

ekképen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök
 országába való bemenetel. ¹² Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek
 titeket ezekre, hogy tudjátok [ezeket], és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. ¹³ Méltónak
 vélem pedig, a míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; ¹⁴
 Mint a ki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk Jézus Krisztus is
 megjelentette nékem. ¹⁵ De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor
 megemlékezhessetek ezekről. ¹⁶ Mert nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek
 a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az ő
 nagyságának. ¹⁷ Mert a mikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá
 a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: ¹⁸ Ezt
 az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. ¹⁹ És igen biztos nálunk a
 prófétai beszéd [is], a melyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre,
 míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; ²⁰ Tudván először azt, hogy az írásban egy
 prófétai szó sem támad saját magyarázatból. ²¹ Mert sohasem ember akaratából származott a
 prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.

Chapter 2

¹ Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók,
 a kik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket,
 megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak. ² És sokan fogják követni azoknak
 romlottságát; a kik miatt az igazság útja káromoltatni fog. ³ És a telhetetlenség miatt költött
 beszédekkel vásárt űznek belőletek; kiknek kárhoztatásuk régtől fogva nem szünetel, és romlásuk
 nem szunnyad. ⁴ Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe
 taszítván, a sötétség lánczaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre; ⁵ És [ha] a régi
 világnak sem kedvezett, de Nóét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel
 borítván el az istentelenek világát; ⁶ És [ha] Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta,
 végromlásra kárhoztatta, például tévén azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak; ⁷ És [ha]

megszabadította az igaz Lótot, a ki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt;
⁸ (Mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napra gyötri
 vala az ő igaz lelkét):⁹ Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat
 pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani.¹⁰ Főképen pedig azokat, a kik a testet követvén,
 tisztátalan kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak kedveskedők,
 a kik a méltóságokat káromolni nem rettegnek:¹¹ Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra
 nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet.¹² De ezek, mint oktalan
 természeti állatok, a melyek megfogatásra és elpusztításra valók, azokat, a miket nem ismernek,
 káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni,¹³ Megkapván gonoszságuk díját, mint
 a kik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, a kik kéjelegnek
 az ő csalárdságukban, mikor együtt lakmároznak veletek;¹⁴ A kiknek szemei paráznasággal telvék,
 bűnnel telhetetlenek; elhítetik az állhatatlan lelkeket, szívök gyakorlott a telhetetlenségben, átok
 gyermekei;¹⁵ A kik elhagyván az egyenes utat, eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának
 útját, a ki a gonoszság díját kedvelte.¹⁶ De megfeddetett az ő törvénytelenységéért: egy igavonó
 néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelenségét.¹⁷ Ezek víztelen kútfők,
 széltől hányatott fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre.¹⁸ Mert hiábavalóság
 kevély [szavait] szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhítetik azokat, a kik valóban elszakadtak
 a tévelygésben élőkötől,¹⁹ Szabadságot ígervén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgálói;
 mert a kit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.²⁰ Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus
 Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve
 legyőzetnek, az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsönél.²¹ Mert jobb volna rájuk nézve, ha
 meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent
 parancsolattól.²² De betelt rajtok az igaz példabeszéd [szava:] Az eb visszatért a saját okadására,
 és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

Chapter 3

¹ Ez immár második levélírásum néktek, szeretteim, amelylyel a ti tiszta gondolkozástokat
 emlékeztetés által serkentgetem;² Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott

beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjáról:³
 Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfalkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint
 járnak,⁴ És ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak,
 minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva.⁵ Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy
 egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára;⁶ A melyek
 által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett:⁷ A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon
 szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának
 napjára.⁸ Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan,
 mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap.⁹ Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek
 késelemnek tartják; hanem hosszan tûr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszsenek,
 hanem hogy mindenki megtérésre jusson.¹⁰ Az Úr napja pedig úgy jő majd el, mint éjjeli tolvaj,
 a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő
 dolgok is megégnék.¹¹ Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek
 szent életben és kegyességben,¹² A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a
 melyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!¹³ De új eget és új
 földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik.¹⁴ Annakokáért szeretteim, ezeket
 várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.
¹⁵ És a mi Urunknak hosszútûrését idvességnek tartjátok; a miképen a mi szeretett atyánkfia Pál
 is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint.¹⁶ Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél
 azokban; a melyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, a miket a tudatlanok és állhatatlanok
 elcsûrnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére.¹⁷ Ti azért szeretteim előre tudván
 [ezt], őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitekben ki ne
 essetek;¹⁸ Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak
 ismeretében. Néki [legyen] dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen.

1 John

Chapter 1

¹ A mi kezdettől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Ígéjéről. ² (És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nekünk;) ³ A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségtel legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. ⁴ És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen. ⁵ És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség. ⁶ Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekeszszük. ⁷ Ha pedig a világosságban járunk, a mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. ⁸ Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. ⁹ Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. ¹⁰ Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk.

Chapter 2

¹ Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. ² És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is. ³ És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. ⁴ A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. ⁵ A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk; ⁶ A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt. ⁷ Atyámfiái, nem új parancsolatot írok néktek, hanem régi parancsolatot, a mely előttetek volt kezdettől fogva; a régi parancsolat az íge, a melyet hallottatok kezdettől fogva. ⁸ Viszont új parancsolatot írok néktek, a mi igaz ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik. ⁹ A ki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő atyjafiát az még mindig a sötétségben van. ¹⁰ A ki szereti

az ő atyjafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. ¹¹ A ki pedig gyűlöli az
 ő atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség
 megvakította az ő szemeit. ¹² Írok néktek, gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az ő
 nevéért. ¹³ Írok néktek atyák, mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van. Írok néktek ifjak,
 mert meggyőztétek a gonoszt. Írok néktek fiacskák, mert megismertétek az Atyát. ¹⁴ Írtam néktek
 atyák, mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van. Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok,
 és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőztétek a gonoszt. ¹⁵ Ne szeressétek a világot, se
 azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.
¹⁶ Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése
 nem az Atyától van, hanem a világból. ¹⁷ És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az
 Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. ¹⁸ Fiacskáim, itt az utolsó óra; és a mint hallottátok,
 hogy az antikrisztus eljő, így most sok antikrisztus támadt; a honnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra.
¹⁹ Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk
 maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók. ²⁰
 És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok. ²¹ Nem azért írtam néktek, mivel nem
 ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi
 hazugság. ²² Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki
 tagadja az Atyát és a Fiút. ²³ Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a Fiút. A ki vallást tesz a
 Fiúról, abban az Atya is megvan. ²⁴ A mit azért ti kezdettől hallottatok, az maradjon meg bennetek.
 Ha bennetek marad az, a mit kezdettől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok.
²⁵ És az az ígéret, a melyet ő ígért nekünk: az örök élet. ²⁶ Ezeket írtam néktek azok felől, a kik
 elhítenek titeket. ²⁷ És az a kenet, a melyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és [így] nincs
 szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint az a kenet megtanít titeket mindenre,
 úgy igaz [is] az és nem hazugság, és a miként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne. ²⁸ És
 most, fiacskáim, maradjatok ő benne; hogy mikor megjelenik, bizodalunk legyen, és meg ne
 szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor. ²⁹ Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot
 cselekszi, az mind tőle született.

Chapter 3

¹ Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. ² Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. ³ És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta. ⁴ Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenéget. ⁵ És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. ⁶ A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt. ⁷ Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz: ⁸ A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. ⁹ Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született. ¹⁰ Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az [sem], a ki nem szereti az ő atyjafiát. ¹¹ Mert ez az üzenet, a melyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; ¹² Nem úgy, mint Kain, [aki] a gonosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreie pedig igazak. ¹³ Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ! ¹⁴ Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiat. A ki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. ¹⁵ A ki gyűlöl az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, a mi megmaradhatna ő benne. ¹⁶ Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért. ¹⁷ A kinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképen marad meg abban az Isten szeretete? ¹⁸ Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. ¹⁹ És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorosakká ő előtte a mi szíveinket. ²⁰ Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és mindent tud. ²¹ Szeretteim, ha szívünk nem vádol

minket, bizodalmunk van az Istenhez;²² És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekeszszük, a mik kedvesek előtte.²³ Ez pedig az ő parancsolata, hogy higyjünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, a mint megparancsolta nekünk.²⁴ És a ki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, a melyet nekünk adott.

Chapter 4

¹ Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.² Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van;³ És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus [lelke,] a melyről hallottátok, hogy eljő; és most e világban van már.⁴ Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van.⁵ Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk.⁶ Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét.⁷ Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, a ki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.⁸ A ki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.⁹ Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.¹⁰ Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.¹¹ Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.¹² Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk:¹³ Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk.¹⁴ És mi láttuk és bizonyoságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül.¹⁵ A ki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő [is] az Istenben.¹⁶ És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet;

és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten [is] ő benne.¹⁷ Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert a mint ő van, úgy vagyunk mi is e világban.¹⁸ A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: a ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.¹⁹ Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!²⁰ Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert a ki nem szereti a maga atyjafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Istent, a kit nem lát?²¹ Az a parancsolatunk is van ő tőle, hogy a ki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.

Chapter 5

¹ Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és mindaz, a ki szereti a szülőt, azt is szereti, a ki attól született.² Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk.³ Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.⁴ Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk.⁵ Ki az, a ki legyőzi a világot, ha nem az, a ki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!⁶ Ez az, a ki víz és vér által jő vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Lélek az, a mely bizonytságot tesz, mert a Lélek az igazság.⁷ Mert hárman vannak, a kik bizonytságot tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a Szent Lélek: és ez a három egy.⁸ És hárman vannak, a kik bizonytságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három [is] egy.⁹ Ha elfogadjuk az emberek bizonytságtételét, az Isten bizonytságtétele nagyobb: mert az Isten bizonytságtétele az, a melylyel bizonytságot tett az ő Fiáról.¹⁰ A ki hisz az Isten Fiában, bizonytságtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonytságtételben, a melylyel bizonytságot tett Isten az ő Fiáról.¹¹ És ez az a bizonytságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.¹² A kié a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.¹³ Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.¹⁴ És ez az a bizodalom, a melylyel ő hozzátok vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket:¹⁵ És ha tudjuk, hogy meghallgat

16
 bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk ő tőle.
 Ha valaki látja, hogy az ő atyjafia vétkezik, [de] nem halálos bűnt, könyörögjön, és [az] [Isten]
 életet ad annak, a ki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondom, hogy
 17 18
 könyörögjön. Minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn [is]. Tudjuk, hogy valaki
 Istentől született, nem vétkezik: hanem a ki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti
 19 20
 őt. Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel. De tudjuk
 [azt is,] hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és
 [hogy] mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet.
 21
 Fiacskáim, oltalmazzatok meg magatokat a bálványoktól. Ámen!

2 John

Chapter 1

1
 A presbiter a kiválasztott asszonynak és az ő gyermekeinek, a kiket én igazán szeretek, és
 nem csak én, hanem mindenki, a ki megismerte az igazságot. 2
 Az igazságért, a mely megmarad
 bennünk, és velünk lesz mindörökké: 3
 Kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya
 Istentől, és az Úr Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel. 4
 Felettből örültem,
 hogy olyanokat találtam gyermekeid között, a kik igazságban járnak, a mint parancsolatot vettünk
 az Atyától. 5
 És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem,
 a melyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást! 6
 És ez a szeretet, hogy járjunk az ő
 7
 parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, a mint kezdettől fogva hallottátok, hogy abban járjatok.
 Mert sok hitető jött e világra, a kik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető
 8
 és az antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, a mit munkáltunk, hanem teljes
 9
 jutalmat nyerjünk. A ki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya mellett, annak egynek
 10
 sincs Istene. A ki megmarad a Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé.
 Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt
 11 12
 ne köszöntsétek; Mert a ki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben. Sok írni
 valóm volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával, hanem reményilem, hogy elmegyek

hozzátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen. ¹³ Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvérednek gyermekei. Ámen.

3 John

Chapter 1

¹ A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán szeretek. ² Szeretett [barátom,] kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek. ³ Mert felettebb örültem, a mikor atyafiak jöttek és bizonyágot tettek a te igazságodról, úgy, a mint te az igazságban jársz. ⁴ Nincs annál nagyobb örömöm, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. ⁵ Szeretett [barátom,] híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és pedig az idegenekért teszel, ⁶ A kik bizonyágot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha Istenhez méltóan bocsátasz útjokra. ⁷ Mert az ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól; ⁸ Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban. ⁹ Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, a ki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. ¹⁰ Ezért, ha odamegyek, felemlítem az ő dolgait, a melyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiat, és a kik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kiveti. ¹¹ Szeretett [barátom,] ne a rosszat kövesd, hanem a jót. A ki jót cselekszik, az Istentől van; a ki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent. ¹² Demeter mellett mindenki bizonyágot tett, maga az igazság is; de mi is bizonyágot teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonyágtételünk igaz. ¹³ Sok írni valóm volna, de nem akarok tintával és tollal írni néked: ¹⁴ Hanem reménylem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől szembe beszélhetünk. ¹⁵ Békesség néked! Köszöntenek téged a te barátaid. Köszönts a barátainkat név szerint.

Jude

Chapter 1

¹ Júdás, Jézus Krisztusnak szolgálja, Jakabnak pedig atyafia, az elhívottaknak a kik az Atya Istentől megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartattak: ² Irgalmasság, békesség és szeretet adassék néktek bőségesen. ³ Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott. ⁴ Mert belopózkodtak valami emberek, a kik régen előre beíráttak ezen ítéletre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egyedüli Urat, az Istent, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. ⁵ Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint a kik egyszer [már] tudjátok, hogy az Úr, a mikor a népet Égyiptom földéből kiszabadította, viszontag azokat, a kik nem hittek, elvesztette. ⁶ És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelemségöket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta. ⁷ Miképen Sodoma és Gomora és a körülök lévő városok [is], a melyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más test után jártak, például vannak [előttünk,] örök tűznek büntetését szenvedvén. ⁸ Hasonlóképen mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat káromolják. ⁹ Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! ¹⁰ Ezek pedig azokat káromolják, a miket nem tudnak; a miket pedig természet szerint tudnak, mint az okatlan állatok, azok által megromolnak. ¹¹ Jaj nékik! mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kóré ellenkezésével veszttek el. ¹² Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakmároznak, magokat hízlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és töből kiszaggatott fák; ¹³ Tengernek megvadult habjai, a magok rútságát tajtékozók; tévelygő csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. ¹⁴ Ezekről is prófétált pedig Énok, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, ¹⁵ Hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddözzék mindazok ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelenségöknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, a melyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. ¹⁶ Ezek zúgolódók, panaszkodók, a magok kívánságai szerint járók; szájok kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók. ¹⁷ Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, a melyeket

a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondták.¹⁸ Mert azt mondták néktek, hogy az utolsó időben
 lesznek csúfolódók, a kik az ő istentelen kívánságai szerint járnak.¹⁹ Ezek azok, a kik
 külöszakadnak, érzékiek, kikben nincsen [Szent]Lélek.²⁰ Ti pedig szeretteim, épülvén a ti
 szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által,²¹ Tartsátok meg magatokat Istennek
 szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre.²² És könyörüljete
 némelyeken, megkülönböztetvén őket.²³ Másokat pedig retentéssel mentetek meg, kiragadva
 őket a tűzből, és útálva még a ruhát is, a melyet a test beszennyezett.²⁴ Annak pedig, a ki titeket
 a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel,²⁵ Az egyedül
 bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. Ámen.

Revelation

Chapter 1

¹ Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgáinak, a
 miknek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén [azt] az ő angyala által, megjelenté az ő
 szolgájának Jánosnak,² A ki bizonyágot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus
 bizonyágtételéről, mindenről, a mit látott.³ Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e prófétálásnak
 beszédeit, és megtartják azokat, a melyek megíratk abban; mert az idő közel van.⁴ János a hét
 gyülekezetnek, a mely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békesség attól, a ki van, a ki vala és a
 ki eljövendő; és a hét lélektől, a mely az ő királyiszéke előtt van,⁵ És a Jézus Krisztustól, a ki a
 hű tanúbizonyosság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, a ki
 minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által,⁶ És tett minket
 királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké!
 Ámen.⁷ Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még a kik őt által szegeztek is; és siratja
 őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.⁸ Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és
 vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható.⁹ Én János, a ki néktek
 atyátokfia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvedésében és királyságában és tûrésében, a

szigeten valék, a mely Páthmósnak nevezetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus
 bizonyágtételéért.¹⁰ Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint
 egy trombitáét,¹¹ A mely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó;
 és: A mit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van, Efézusban,
 Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiczeában.¹² Megfordulék
 azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót;
¹³ És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél
 aranyövvel körülövezve.¹⁴ Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó;
 és a szemei olyanok, mint a tûzláng;¹⁵ És a lábai hasonlók valának az izzó fényû érczhez, mintha
 kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása.¹⁶ Vala pedig
 a jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélû éles kard jö vala ki; és az ő orczája, mint a nap [a
 mikor] fénylik az ő erejében.¹⁷ Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És
 reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó,¹⁸ És az Élő;
 pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak
 kulcsai.¹⁹ Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek:²⁰ A hét csillag
 titkát, a melyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet
 angyala, és a mely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

Chapter 2

¹ Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, a ki az ő jobbkezében tartja
 a hét csillagot, a ki jár a hét arany gyertyatartó között:² Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat
 és tûrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, a kik apostoloknak
 mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket;³ És [terhet] viseltél, és béketûrő
 vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el.⁴ De az a [mondás]om ellened, hogy az első
 szeretetedet elhagytad.⁵ Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi
 cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom
 helyéből, ha meg nem térsz.⁶ De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, a
 melyeket én is gyűlölök.⁷ A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A

8
 győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicsomának közepette van. A
 Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, a ki halott vala és
 9
 él: Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak
 10
 káromkodását, a kik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.
 Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe
 fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig,
 11
 és néked adom az életnek koronáját. A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a
 12
 gyülekezeteknek. A ki győz, annak nem árt a második halál. A Pergámumbeli gyülekezet
 13
 angyalának írd meg: Ezt mondja az, a kinél a kétélű éles kard van: Tudom a te dolgaidat, és
 hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van; és az én nevemet megtartod, és az én hitemet nem
 tagadtad meg Antipásznak, az én hű bizonyságomnak napjaiban sem, a ki megöleték nálatok, a hol
 14
 a Sátán lakik. De van valami kevés [panasz]om ellened, mert vannak ott nálad, a kik a Bálám
 tanítását tartják, a ki Bálákot tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek
 15
 a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. Így vannak nálad is, a kik a Nikolaiták tanítását
 16
 tartják, a mit gyűlölök. Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen
 17
 számnak kardjával. A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A
 győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén
 18
 új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, a ki kapja. A Thiatirabeli gyülekezet angyalának
 pedig írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tûzláng, és a kinek lábai
 19
 hasonlók az ízzó fényű érczhez: Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálodat, és hitedet
 20
 és tûrésedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél. De van valami kevés
 [panasz]om ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, a ki magát prófétának mondja,
 hogy tanítson és elhitesse az én szolgálmat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból
 21
 egyenek. Adtam néki időt is, hogy megtérjen az ő paráználkodásából; és nem tért meg. Ímé
 22
 én ágyba vetem őt, és azokat, a kik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek
 23
 az ő cselekedeteikből. És az ő fiait megölöm halállal; és megtudják a gyülekezetek mind, hogy
 én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint.
 24
 Néktek pedig azt mondom és mind a többi Thiatirabelieknek is, a kiknél nincsen e tudomány,
 25
 és a kik nem ismerik a Sátán mélységeit, a mint ők nevezik: nem vetek reátok más terhet, Hanem
 26
 a mi nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök. És a ki győz, és a ki mindvégig megőrzi

az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; ²⁷ És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttörtetnek; a miképen én is vettem az én Atyámtól: ²⁸ És adom annak a hajnalcsillagot. ²⁹ A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

Chapter 3

¹ A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. ² Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, a kik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. ³ Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. ⁴ De van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók [arra.] ⁵ A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevérol az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. ⁶ A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. ⁷ A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: ⁸ Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. ⁹ Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. ¹⁰ Mivel megtartottad az én béketűrésre [intő] beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. ¹¹ Ímé eljövök hamar: tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. ¹² A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. ¹³ A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. ¹⁴ A Laodiczeabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete: ¹⁵ Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha

hideg volnál, vagy hév. ¹⁶ Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. ¹⁷ Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: ¹⁸ Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. ¹⁹ A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. ²⁰ Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. ²¹ A ki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. ²² A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

Chapter 4

¹ Ezek után látám, és ímé egy megnyílt ajtó [vala] a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jöjj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. ² És azonnal elragadtatám lélekben: és ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle [valaki] a királyiszékben; ³ És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül szivárvány [vala,] látszatra smaragdhoz hasonló. ⁴ És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék [vala;] és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronák valának. ⁵ A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jönnek [vala] ki. És hét tűzlámpás ég [vala] a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; ⁶ És a királyiszék előtt üvegtenger [vala,] hasonló a kristályhoz; és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy lelkes állat, szemekkel teljesek elöl és hátul. ⁷ És az első lelkes állat hasonló [vala] az oroszlánhoz, és a második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza [vala,] mint egy embernek, és a negyedik lelkes állat hasonló [vala] a repülő sashoz. ⁸ És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya [vala], köröskörül és belül teljes [vala] szemekkel; és meg nem szûnik [vala] nappal és éjjel ezt ⁹ mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő, És mikor a lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, a ki a királyiszékben ül,

annak, a ki örökkön örökké él,¹⁰ Leesik a huszonnéggy Vén az előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádja azt, a ki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi, mondván:¹¹ Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek.

Chapter 5

¹ És láték annak jobbkezében, a ki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel.² És láték egy erős angyalt, a ki nagy szóval kiálta: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecségeit?³ És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni.⁴ Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem:⁵ És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: ímé győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét.⁶ És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölettet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre.⁷ És eljöve és elvevé a könyvet a királyiszékben ülőnek jobbkezeiből.⁸ És mikor elvevé a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnéggy Vén leborula a Bárány előtt, mindeniknél hárfák és arany poharak lévén, jóillatokkal tele, a mik a szentek imádságai.⁹ És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecségeit: mert megöletted, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből,¹⁰ És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön.¹¹ És látám, és hallám a királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala;¹² Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.¹³ Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.¹⁴ És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnéggy Vén leborult és imádá az örökkön örökké élő.

Chapter 6

¹ És látám, mikor a Bárány a pecsétekből egyet felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közül egy monda, mintegy mennydörgésnek szavával: Jöjj és lásd. ² És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön. ³ És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jöjj és lásd. ⁴ És előjőve egy másik, veres ló, és a ki azon üle, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy [az emberek] egymást öljék; és adaték annak egy nagy kard. ⁵ És mikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallám, hogy a harmadik lelkes állat mondá: Jöjj és lásd. Látám azért, és ímé egy fekete ló; és annak, a ki azon üle, egy mérleg vala kezében. ⁶ És hallék a négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczéje egy dénár, és az árpának három mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bánts. ⁷ És mikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallám a negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jöjj és lásd. ⁸ És látám, és ímé egy sárgaszínű ló; és a ki rajta üle, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt; és adaték azoknak hatalom a földnek negyedrészn, hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és a földnek fenevadai által. ⁹ És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, a kik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, a melyet kaptak. ¹⁰ És kiáltának nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak? ¹¹ Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az [ő] szolgatársaik[nak], mind az ő atyjokfiai[nak száma,]a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is [megölettek.] ¹² Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és ímé nagy földindulás lön, és a nap feketévé lön mint a szörzsák, és a hold egészen olyan lön, mint a vér; ¹³ És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefafa hullatja éretlen gyümölcseit, mikor nagy szél rázza. ¹⁴ És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekerceset összegöngyölitik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdították. ¹⁵ És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; ¹⁶ És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elöl, a ki a királyiszekben ül, és a Bárány haragjától: ¹⁷ Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?

Chapter 7

¹ Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. ² És láték más angyalt feljöni napkelet felől, a kinek kezében vala az élő Istennek pecsége; és nagy szóval kiálta a négy angyalnak, a kinek adatott, hogy ártsen a földnek és a tengernek, ³ Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon. ⁴ És hallám a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, az Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve. ⁵ A Júda nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt [vala;] a Ruben nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Gád nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; ⁶ Az Áser nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Nafthali nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Manassé nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; ⁷ A Simeon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Lévi nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; az Izsakhár nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; ⁸ A Zebulon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a József nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a Benjámin nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt. ⁹ Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben palmaágak; ¹⁰ És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé! ¹¹ Az angyalok pedig mindnyájan a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arcczal leborulának, és imádnak az Istent, ¹² Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké, Ámen. ¹³ Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? ¹⁴ És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. ¹⁵ Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök. ¹⁶ Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tûz rájok, sem semmi hőség; ¹⁷ Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könyet.

Chapter 8

¹ És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lön nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óráig.

² És látám azt a hét angyalt, a ki az Isten előtt áll; és adaték nekik hét trombita. ³ És jöve egy másik angyal, és megállta az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden szenteknek könyörgéseihez az arany oltárra, a mely a királyiszék előtt vala. ⁴ És felméne a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe. ⁵ Azután vevé az angyal a tömjénezőt; és megtölté azt az oltárnak tüzevel, és leveté a földre; és lőnek mennydörgések és szózatok és villámlások és földindulás. ⁶ És a hét angyal, a kinél a hét trombita vala, készüle a trombitáláshoz. ⁷ Az első angyal azért trombitála, és lön jégeső és tűz, vérrel elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az élőfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fű megége. ⁸ A második angyal is trombitált, és mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lön; ⁹ És meghala a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze elvesze. ¹⁰ A harmadik angyal is trombitált, és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esék a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira; ¹¹ A csillagnak neve pedig üröm: változék azért a folyóvizek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala a vizektől, mivel keserűkké lőnek.

¹² A negyedik angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ő harmadrészében ne fényljék, és az éjszaka hasonlóképen. ¹³ És láték és hallék az égnek közepette egy angyalt repülni, a ki ezt mondja vala nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának többi szavai miatt, a kik még trombitálni fognak.

Chapter 9

¹ Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a mélység kútjának kulcsa. ² Megnyitá azért a mélységnek kútját: és füst jöve fel a kútból, mint egy nagy kemenczének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegőég a kút füstje miatt.

³ A füstből pedig sáskák jövének ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld

skorpióinak. ⁴ És megmondaték nékik, hogy a földnek fűvét ne bántsák, se semmi zöldelőt, se semmi élőfát, hanem csak azokat az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek pecsége.

⁵ És adaték azoknak, hogy meg ne öljék őket, hanem hogy kínoztassanak öt hónapig; és azoknak kínzása olyan, mint a skorpió kínzása, mikor megmarja az embert. ⁶ Annakokáért azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják meg azt; és kívánnának meghalni, de a halál elmegy előlük. ⁷ A sáskáknak formája pedig hasonló vala a viadalhoz felkészített lovakhoz; és a fejökön mintegy aranyhoz hasonló koronák valának, és az orczáik olyanok valának, mint az emberek orczái. ⁸ És olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja; és fogaik olyanok valának, mint az oroslánoknak. ⁹ És olyan mellvértjeik valának, mint a vas mellvérték; és az ő szárnyaik zúgása olyan vala, mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása. ¹⁰ És skorpiókhöz hasonló farkuk vala és fulánkjuk; és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az embereknek öt hónapig. Királyukul pedig a mélység angyala vala felettök; annak a neve zsidóul Abaddon, görögül pedig Apollion, [azaz Vesztő] a neve. ¹² Az első jaj elmúlék; ímé ezután még két jaj következik. ¹³ A hatodik angyal is trombitált, és hallék egy szózatot az arany oltárnak négy szarvától, a mely az Isten előtt van, ¹⁴ Mondván a hatodik angyalnak, a kinél a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy folyóvíznél, az Eufrátesnél van megkötve. ¹⁵ Eloldaték azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára és napra és hónapra és esztendőre, hogy megölje az emberek harmadrészét. ¹⁶ És a lovas seregek száma két tízezerszer tízezer vala; hallottam a számukat. ¹⁷ És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, a kiknek tűzből és jáczintból és kénkőből való mellvértjeik valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroslánok feje; és szájukból tűz és füst és kénkő jő vala ki. ¹⁸ E háromtól öleték meg az emberek harmadrésze, a tűztől és a füsttől és a kénkőtől, a mely azoknak szájából jő vala ki. ¹⁹ Mert az ő hatalmuk az ő szájukban van, és az ő farkukban; mert az ő farkaik a kígyókhöz hasonlók, a melyeknek fejeik vannak; és azokkal ártnak. ²⁰ A többi emberek pedig, a kik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és ércz és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; ²¹ És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördöngösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.

Chapter 10

¹ És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, a ki felhőbe vala öltözve; és a fején szivárvány vala, és az orcája olyan vala, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok; ² És a kezében egy nyitott könyvecske vala; és tevé a jobb lábát a tengerre, a bal lábát pedig a földre; ³ És kiálta nagy szóval, mint mikor az oroszlán ordít; és mikor kiálta, megszólaltatá a hét mennydörgés az ő szavát. ⁴ És mikor a hét mennydörgés megszólaltatta az ő szavát, le akarám írni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá nékem: Pecsételd be, a miket a hét mennydörgés szóla, és azokat meg ne írd. ⁵ És az angyal, a kit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, ⁶ És megesküvék arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem léssen: ⁷ Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, a mint megmondotta az ő szolgálainak a prófétáknak. ⁸ És a szózat, a melyet hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, [mely] a tengeren és a földön álló angyal kezében [van.] ⁹ Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét. És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz. ¹⁰ Elvevém azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban olyan édes vala mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredék az én gyomrom. ¹¹ És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.

Chapter 11

¹ És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat, és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát és az oltárt, és azokat, a kik abban imádkoznak. ² De a tornáczot, a mely a templomon kívül van, kihagyd, és azt meg ne mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. ³ És adom az én két tanúbizonyságomnak, hogy prófétáljanak, gyászruhákba öltözve, ezer kétszáz hatvan napig. ⁴ Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek Istene előtt állanak. ⁵ És ha valaki akar nekik ártani, tűz származik az ő szájokból, a mely megöli az ő ellenségeiket; és ha valaki akar nekik ártani, úgy kell annak megöletni. ⁶ Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárják az eget, hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré változtassák, és megverjék a földet

akármilyen csapással, valamennyiszert akarják. ⁷ És mikor elvégezik az ő bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadakozik ellenük, és legyőzi őket, és megöli őket. ⁸ És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, a mely lélek szerint Sodomának és Egyiptomnak hivatik, a hol a mi Urunk is megfeszítettet. ⁹ És a népek és ágazatok, és nyelvek és nemzetek közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttestét nem engedik sírba tenni. ¹⁰ És a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtuk, és ajándékokat küldenek egymásnak; mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait. ¹¹ De három és fél nap múlva életnek lelke adaték Istentől ő beléjük, és lábaikra állának; és nagy félelem esék azokra, a kik őket nézik vala. ¹² És hallának nagy szózatot az égből, a mely ezt mondja vala nékik: Jöjjetek fel ide. És felmenének az égbe felhőben; és láták őket az ő ellenségeik. ¹³ És lőn abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék; és megöleték a földindulásban hétezer ember neve; és a többiek megrémülének, és a menny Istenének adának dicsőséget. ¹⁴ A második jaj elmúlt; ímé a harmadik jaj hamar eljő. ¹⁵ A hetedik angyal is trombitála, és nagy szózatok lőnek a mennyben, a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik. ¹⁶ És a huszonnégy Vén, a ki az Isten előtt ül az ő királyiszékeiben, esék az ő orcájára és imádá az Istent, ¹⁷ Ezt mondván: Hálát adunk néked Uram, mindenható Isten, a ki vagy és a ki valál és a ki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmat kezedhez vetted, és a te országolásodat elkezdted. ¹⁸ És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és a kik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják. ¹⁹ És megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.

Chapter 12

¹ És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, a ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; ² A ki terhes vala, és akarván szülni, kiált vala, és kínlódik vala a szülésben. ³ Láttaték más jel is az égben, és ímé [vala] egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; ⁴ És a farka utána vonszá az ég

csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szülő asszony elé, hogy mikor szül, annak fiát megegye.⁵ És szûle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyiszekéhez.⁶ Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezer kétszáz hatvan napig.⁷ És lön az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai;⁸ De nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben.⁹ És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerektségét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai [is] ő vele levettetének.¹⁰ És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.¹¹ És ők legyőzték azt a Bárány véreért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig.¹² Annakokáért örüljeteek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van.¹³ Mikor azért látta a sárkány, hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdé az asszonyt, a ki a fiút szülte.¹⁴ De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig, és az időnek feléig.¹⁵ És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa.¹⁶ De segítségül lön a föld az asszonynak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott.¹⁷ Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megörzőivel, és a kikenél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele;¹⁸ És álla a tengernek fövenyére.

Chapter 13

¹ És láték egy fenevadat feljöni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein a káromlásnak neve.² És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiszekét, és nagy hatalmat.³ És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy

halálos sebbel megsebesítettett; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld [követé] a fenevadat. ⁴ És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele? ⁵ És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. ⁶ Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. ⁷ Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. ⁸ Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta. ⁹ Ha van füle valakinek, hallja! ¹⁰ Ha valaki fogságba visz [mást], [ő is] fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békességes tűrése és hite. ¹¹ Azután láték más fenevadat feljöni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; ¹² És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggyógyult vala; ¹³ És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. ¹⁴ És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítettett vala, de megelevenedett. ¹⁵ És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, ¹⁶ Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; ¹⁷ És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson [semmit,] hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma. ¹⁸ Itt van a bölcsesség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

Chapter 14

¹ És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, a kiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve. ² És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, a kik az ő hárfájjal hárfáznak

³ vala; És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennégy ezer, a kik áron vétettek meg a földről. ⁴ Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szûzek. Ezek azok, a kik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül. ⁵ És az ő szájokban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. ⁶ És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangyéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangyéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ⁷ Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. ⁸ És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. ⁹ És harmadik angyal [is] követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, ¹⁰ Az is iszik az Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tûzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; ¹¹ És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. ¹² Itt van a szenteknek békességes tûrése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! ¹³ És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban hálnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket. ¹⁴ És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle [valaki,] hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. ¹⁵ És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. ¹⁶ Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; és learattaték a föld. ¹⁷ És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala. ¹⁸ Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala a tűzön, és kiálta nagy szóval annak, a kinél vala az éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és szedd meg a föld szõleinek gerézdeit; mert megértek annak szõlei. ¹⁹ Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szõleit megszedé, és veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. ²⁰ És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

Chapter 15

¹ És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt: hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja. ² És láték úgymint üvegtengert tûzzel elegyítve; és azokat, a kik diadalmosok a fenevaden és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. ³ És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! ⁴ Ki ne félne téged, Uram! és [ki] ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek. ⁵ És ezeknek utána látám, és ímé megnyittaték a mennyben a bizonyágtétel sátorának temploma, ⁶ És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, és mellöknél arany övekkel körülövezve. ⁷ És egy a négy lelkes állat közül ada a hét angyalnak hét arany poharat, a mely az örökkön örökké élő Istennek haragjával teljes vala. ⁸ És megtelék a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.

Chapter 16

¹ És hallék nagy szózatot a templomból, a mely mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát. ² Elméne azért az első, és kitölté az ő poharát a földre; és támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, a kiken vala a fenevad bélyege, és a kik imádják vala annak képét. ³ A másik angyal is kitölté az ő poharát a tengerbe; és olyanná lön, mint a halott vére; és minden élő állat meghala a tengerben. ⁴ A harmadik angyal is kitölté az ő poharát a folyóvizetekbe és a vizek forrásaiba; és lön vér. ⁵ És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy és a ki valál, te Szent, hogy ezeket ítélted; ⁶ Mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nékik inni; mert méltók arra. ⁷ És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid. ⁸ A negyedik angyal is kitölté az ő poharát a napra; és adaték annak, hogy az embereket tikkaszsa

⁹ tûzzel. És tikkadának az emberek nagy hévséggel; és az Istennek nevét káromlák, a kinek hatalma
 vala e csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak. ¹⁰ Az ötödik angyal is
 kitölté az ő poharát a fenevad királyiszekére; és lőn az ő országa setét; és rágják vala az ő nyelvöket
 a kín miatt, ¹¹ És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg nem térének
 az ő cselekedeteikből. ¹² A hatodik angyal is kitölté az ő poharát a nagy folyóvízre, az Eufrátesre;
 és kiszárada annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készíttessék. ¹³ És láték a
 sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijöni,
 a békákhoz hasonlókát; ¹⁴ Mert ördögi lelkek azok, a kik jeleket tesznek; a kik elmennek a földnek
 és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának
 viadalára. ¹⁵ (Imé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, a ki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen
 ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.) ¹⁶ Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet zsidóul
 Armageddonnak neveznek. ¹⁷ A hetedik angyal is kitölté az ő poharát a levegőégre; és nagy szózat
 jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, a mely ezt mondja vala: Meglett! ¹⁸ És lőnek
 zendülések és mennydörgések és villámlások; és lőn nagy földindulás, a milyen nem volt, mióta
 az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. ¹⁹ És a nagy város három részre szakada,
 és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlítették az Isten előtt, hogy adjon annak
 inni az ő búsult haragja borának poharából. ²⁰ És minden sziget elmúlék, és hegyek nem találtatának
 többé. ²¹ És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre; és káromlák az
 Istent az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

Chapter 17

¹ És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem:
 Jövel, és megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, a ki a sok vizen ül; ² A kivel
 paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai. ³
 És lélekben elvitt engem egy pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, a mely teljes
 vala káromlásnak neveivel, a melynek hét feje és tíz szarva vala. ⁴ Öltözött vala pedig az asszony
 bíborba és skárlátba, és megékesített vala aranynyal és drágakövel és gyöngyökkel, kezében egy

aranypohár vala, tele útálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával,⁵ És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld útálatosságainak anyja.

⁶ És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek véréből és a Jézus bizonyágtevőinek véréből; és nagy csodálkozással csodálkozáom, mikor látám őt.⁷ És monda nékem az angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez asszonynak titkát és a fenevadét, a mely őt hordozza, a melynek hét feje és tíz szarva van.⁸ A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van.⁹ Itt az elme, a melyben van bölcsesség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony ül;¹⁰ Király is hét van; az öte elesett, és az egyik van, a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés [ideig] kell annak megmaradni.¹¹ A fenevad pedig, a mely vala és nincs, az maga a nyolczadik, és a hét közül való; és a veszedelemre megy.¹² A tíz szarv pedig, a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal.¹³ Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmokat is a fenevadnak adják.¹⁴ Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek [is].¹⁵ És monda nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a parázna ül, népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek.¹⁶ És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevaden, ezek meggyűlölik a paráznát, és kifosztják és mezítelenné teszik, és eszik annak húsát, és megégetik őt tűzzel.¹⁷ Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglén betelnek az Isten beszédei.¹⁸ És az asszony, a melyet láttál, ama nagy város, a melynek királysága van a földnek királyain.

Chapter 18

¹ És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.² És kiálta [teljes] erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöczévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöczévé.³ Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobozódásának

erejéből meggazdagodtak. ⁴ És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok
 ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: ⁵
 Mert az ő bűnei az édig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. ⁶ Fizessetek úgy
 néki, a mint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; a mely
 pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki. ⁷ A mennyire dicsőítette magát és dobzódott,
 annyi kínnal és gyászszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint
 királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. ⁸ Ennekokáért egy nap jönnek
 ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten,
 a ki megbünteti őt. ⁹ És siratják őt, és jajgatnak ő rajta a föld királyai, a kik vele paráználkodtak
 és dobzódtak, mikor az ő égésének füstjét látják, ¹⁰ Nagy távol állva az ő kínjától való félelem
 miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted!
¹¹ A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt, mert az ő árúikat immár senki nem veszi; ¹² Arany
 és ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és selyem és skarlátczikkeket; és minden thinfát
 és minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványkőből [csinált] minden
 edényt; ¹³ És fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és
 gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. ¹⁴ És a
 gyümölcs, a mit a te lelked kívánt, eltávozott tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott
 tőled, és többé azokat meg nem találod. ¹⁵ Ezeknek árosai, a kik meggazdagodtak ő tőle, távol
 állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jajgatván, ¹⁶ És ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy
 város, a mely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesített aranynyal, drágakövekkel
 és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság! ¹⁷ És minden hajósmester és a
 hajókon levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren kereskednek, távol állanak. ¹⁸
 És kiáltának, látván az ő égésének füstjét, és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? ¹⁹
 És port hányván az ő fejökre, kiáltának sírván és jajgatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy
 város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból,
 hogy elpusztult egy órában! ²⁰ Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten
 büntette meg őt érettetek való büntetéssel. ²¹ És egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló
 követ felvön és a tengerbe veté, ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vették el Babilon,
 ama nagy város, és többé meg nem találhatik. ²² És hárfásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak
 és trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik; és semmi mesterségnek mestere nem találhatik

többé te benned; és malomnak zúgása sem hallatik többé te benned; ²³ És szövétneknek világossága többé te benned nem fénylik; és völegénynek és menyasszonynak szava sem hallatik többé te benned; mert a te kalmáraid valának a földnek fejedelmei; mert a te bűvöléseidtól eltévelyedtek mind a népek. ²⁴ És abban prófétáknak és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, a kik megölettek a földön.

Chapter 19

¹ És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az égben, a mely ezt mondja vala: Aleluja! az idvesség és a dicsőség, és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké! ² Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, a mely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszúlta az ő szolgálóinak vérének az ő kezén. ³ És másodszor is mondának: Aleluja! és: Annak füstje felmegy örökkön örökké. ⁴ És leborula a huszonnégy Vén és a négy lelkes állat, és imádá az Istent, a ki a királyiszékben ül vala, mondván: Ámen! Aleluja! ⁵ És a királyiszéktől szózat jöve ki, a mely ezt mondja vala: Dícsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgálói, a kik félték őt, kicsinyek és nagyok! ⁶ És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. ⁷ Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, ⁸ És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. ⁹ És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. ¹⁰ És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd , ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, a kiknél a Jézus bizonyágtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a próféta-ság lelke. ¹¹ És látám, hogy az ég megnyílt, és ímé vala egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik. ¹² És az ő szemei olyanok, mint a tûzláng; és az ő fején sok korona; az ő neve fel vala írva, a mit senki nem tud, csak ő maga. ¹³ És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve és a neve Isten ígénének neveztetik. ¹⁴ És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. ¹⁵ És az ő szájából éles kard jö vala ki, hogy azzal verje

a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját.¹⁶ És az ő ruháján és tomporán oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura.¹⁷ És láték egy angyalt állani a napban, és kiálta nagy szóval, mondván minden madaraknak, a melyek repdesnek vala az égnek közepette: Jöjjetek el, és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára;¹⁸ Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok űlőknek húsát, és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgákét, és kicsinyekét és nagyokét.¹⁹ És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, a ki a lovon ül vala és az ő serege ellen.²⁰ És megfogták a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitette azokat, a kik a fenevad bélyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének:²¹ A többiek pedig megöletének a lovon űlőnek kardjával, a mely az ő szájából jő vala ki; és a madarak mind megelégedének azoknak húsával.

Chapter 20

¹ És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala a mélységnek kulcsa, és egy nagy láncz a kezében.² És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötözé azt ezer esztendőre,³ És veté őt a mélységbe, és bezára azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre.⁴ És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettel; és [látám] azoknak lelkeit, a kiknek fejöket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig.⁵ A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.⁶ Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig.⁷ És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogságából.⁸ És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger fövénye.⁹ És feljövének a föld szélességére, és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészté azokat.¹⁰ És az ördög, a ki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö

11
 tavába, a hol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.
 És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta űlőt, a kinek tekintete elől eltűnnek a föld és az ég,
 és helyök nem találtaték.¹² És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt;
 és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek [könyve;] és
 megítéltetének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.¹³
 És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik
 ő nálok voltak; és megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint.¹⁴ A pokol pedig és a
 halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava.¹⁵ És ha valaki nem találtatott
 beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték.

Chapter 21

¹ Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé
 nem vala.² És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a
 mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.³ És hallék nagy szózatot,
 a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok
 az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök.⁴ És az Isten eltöröl minden könyet
 az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé,
 mert az első elmúltak.⁵ És monda az, a ki a királyiszéken ül vala: Ímé mindent újjá teszek. És
 monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak.⁶ És monda nékem: Meglett. Én vagyok
 az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen.
⁷ A ki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.⁸ A gyáváknak
 pedig és hitetleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és
 bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban [lesz], a
 mi a második halál.⁹ És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kinél a hét utolsó csapással telt
 hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány
 feleségét.¹⁰ És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy
 várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből.¹¹ Benne vala az Isten
 dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis
 kőhöz;¹² És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott

nevek, a melyek az Izráel fiai tizenkét törzsének [nevei:]¹³ Napkeletről három kapu; északról
 három kapu; délről három kapu: napnyugotról három kapu.¹⁴ És a város kőfalának tizenkét alapja
 vala, és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei.¹⁵ A ki pedig én velem beszéle, annál vala
 egy arany vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát.¹⁶ És a város négyszögben
 fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megméré a várost a vesszővel tizenkétezer
 futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő.¹⁷ És megméré annak kőfalát
 száznegyvennégy singre, ember mértékével, azaz angyaléval.¹⁸ És kőfalának rakása jáspisből
 vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló.¹⁹ És a város kőfalának alapjai ékesítve
 valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafir; a harmadik kálczedon; a
 negyedik smaragd;²⁰ Az ötödik sárdonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolitus; a nyolcadik
 berillus; a kilencedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jáczint; a tizenkettedik amethist.
²¹ A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város
 utczája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg.²² És templomot nem láttam abban: mert az Úr,
 a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.²³ És a városnak nincs szüksége a napra, sem
 a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke
 a Bárány.²⁴ És a pogányok, a kik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai
 az ő dicsőségöket és tisztességöket abba viszik.²⁵ És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka
 ugyanis ott nem lesz);²⁶ És a pogányok dicsőségét és tisztességét abba viszik.²⁷ És nem megy
 abba be semmi tisztátalan, sem a ki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik
 beíratnak az élet könyvébe, a mely a Bárányé.

Chapter 22

¹ És megmutatá nekem az élet vizének tiszta folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az
 Istennek és a Báránynak királyiszékéből jövének ki.² Az ő utczájának közepén. És a folyóvízen innen
 és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván
 gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók.³ És semmi elátkozott nem lesz többé; és
 az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgálai szolgálnak neki;⁴ És látják az ő

orczáját; és az ő neve homlokukon [lesz.]⁵ És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségök szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak örökkön örökké.

⁶ És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgálóinak [azokat,] a miknek meg kell lenni hamar.⁷ Ímé

eljövök hamar. Boldog, a ki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.⁸ És én János vagyok az, a ki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy

őt imádjam, a ki nékem ezeket megmutatta vala.⁹ Az pedig monda nékem: Meglásd, ne [tedd,] mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, a kik megtartják

e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd.¹⁰ Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv

prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van.¹¹ A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent,

szenteltessék meg ezután is.¹² És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem [van,] hogy

megfizessek mindenkinek, a mint az ő cselekedete lesz.¹³ Én vagyok az Alfa és az Omega, a

kezdet és a vég, az első és utolsó.¹⁴ Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk

legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.¹⁵ De kinn [maradnak] az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind a ki szereti és szólja a

hazugságot.¹⁶ Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen néktek a

gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag.¹⁷ És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik,

jöjjön el; és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen.¹⁸ Bizonytságot teszek pedig mindenkinek, a ki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: [Hogy] ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt

csapásokat veti Isten arra;¹⁹ És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megírtak.

²⁰ Ezt mondja, a ki ezekről bizonytságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram

Jézus!²¹ A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme [legyen] mindnyájan ti veletek. Ámen.